

Giới thiệu My Stars

My Stars là một tác phẩm mới của một tác giả mới Lê Thị Nguyệt Nga, sẽ mang đến cho bạn đọc một tác phẩm với nội dung rất trẻ trung và hài hước về một cô gái nhà văn Việt nam với bốn chàng mỹ nam trong giới thần tượng. Truyện My Stars thuộc thể loại ngôn tình nhưng lại khá nổi bật so với các tác phẩm trước đây bởi nội dung lẫn nhân vật trong truyện.

Các bạn có thể đọc truyện My Stars full và download file prc của truyện để đọc trên máy di động của mình.

Bạn đang đọc truyện *My Stars* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

Con gió thổi tràn qua khung cửa hơi thở khô khốc của trời đầu thu, cuốn theo một chiếc lá vàng rơi nhẹ nhàng xuống nền nhà. Đầu đây trong không gian thoáng thoảng hương vị ngọt ngào đầy khoan khoái đón một ngày mới tốt lành. Nhưng Minh Tuyết, cô gái đang miệt mài bên chiếc máy vi tính thì lại chẳng hay biết chút gì đến sự thay đổi của thế giới xung quanh cả. Cô gái ấy vẫn đang cố hết sức ghi lại những ý tưởng hiện hữu trong đầu mình, cố gắng để nó không trôi tuột đi trong một mớ hỗn độn.

Bất chợt, bàn tay Minh Tuyết ngừng lại, cô ngược nhìn sang chiếc đồng hồ và giật mình hoảng hốt.

— “Ôi trời! Đã 8h sáng rồi ư?”

Một tiếng hô vang lên trong căn nhà vắng lặng và tiếp sau đó, một cô gái với đôi mắt tràn ngập tơ máu, sắc mặt xám xịt uest oải bước xuống cầu thang, mở tủ lạnh, lôi bịch sữa cuối cùng đổ ra cốc. Tiếp theo, cô lại tiếp tục trở về phòng với con buồn ngủ khủng khiếp và cái bụng bắt đầu kêu réo ầm ĩ.

— “Í!” - Ngay khi vừa bước trở về bên chiếc máy tính và liếc nhìn qua màn hình, trong đôi mắt cô chợt có ánh sáng loé lên. Cô hào hứng ngồi xuống ghế và đeo chiếc tai nghe lên — “Kathy! Cậu lên mạng lúc nào thế? Công việc đã xong rồi ư?”

— “Chưa! Tớ chỉ được nghỉ một lát thôi!” — Từ phía đầu dây bên kia, một giọng nói trong trẻo vang lên. Chỉ nghe giọng nói ngọt ngào ấy cũng đủ để mọi người cảm giác đó là một tuyệt thế mỹ nữ. — “Đạo này lịch làm việc dày đặc quá, muốn tìm ra thời gian nói chuyện với cậu cũng khó. Mà Minh Tuyết này, cậu thế nào rồi?”

— “Vẫn thế! Từ ngày cậu sang Mỹ, tớ chỉ có một mình, buồn chết được. Nhưng tuần trước tớ đã quyết định gửi bộ truyện mới hoàn thành xong sang Hàn Quốc. Đến giờ vẫn chưa có hồi âm gì cả.”

RRReeennggg!

Ngay khi cô chỉ vừa mới dứt lời thì chiếc điện thoại bỗng vang lên một hồi. Tiếng nhạc chuông trổ lên phá lệ lớn trong căn nhà lớn chỉ có một mình Minh Tuyết.

— “Đợi chút nhé!” - Minh Tuyết vội tháo tai nghe và nhấc điện thoại lên. — “Dạ! Vâng! Đúng ạ!” - Khi nghe người ở đầu dây kia nói chuyện, khuôn mặt của cô gái ấy thay đổi đủ mọi sắc thái biểu cảm. Từ bình thường sang ngỡ ngàng, rồi sung sướng rạng ngời — “Thật sao? Dạ vâng! Vâng!”

— “Kathy! Cậu có biết gì không?” - Ngay khi vừa cúp máy, cô vội quay trở lại nói với người bạn thân của mình trong vẻ hạnh phúc bùng nổ như sóng triều. Những cảm xúc bộc phát khi mà ước mơ bao năm của một con người rốt cuộc có thể trở thành hiện thực, và những kì vọng được đền đáp sau nhiều ngày tháng mong đợi. — “Giám đốc công ty MS Entertainment vừa gọi đến. Câu chuyện tớ viết sẽ được dựng thành phim. Một nhóm nhạc rất rất rất nổi tiếng sẽ đóng phim của tớ. Họ còn mời tớ đến Hàn Quốc để giúp đỡ cho quá trình quay phim nữa. Ôi!~ Tớ không nằm mơ đúng không? Tớ đang rất là hạnh phúc! Ôi!~”

— “Khoan... Khoan đã! Minh Tuyết!...” - Người ta thường nói khi con người đang trong lúc cảm xúc đại thịnh thì sẽ bỏ sót rất nhiều thứ. Là một người ngoài cuộc, Kathy dường như nhanh chóng nắm bắt được toàn bộ cục diện hơn cái người đang bị niềm vui bất ngờ chặn mất đường dây thần kinh lên não — “Cậu có hiểu điều đó có nghĩa là gì không? Cậu sẽ ra nước ngoài đấy! Từ trước đến giờ thậm chí cậu còn không ra khỏi địa phận thành phố Hải Phòng đấy! Nhờ trên đường cậu gặp kẻ xấu thì sao?” - Giọng của Kathy đầy vẻ căng thẳng, nhưng cô không hề biết đầu dây phía bên kia, không có một từ nào chui lọt được vào trong tai Minh Tuyết hết. Cô gái ấy hiện giờ đang vui mừng chạy khắp phòng, sung sướng la hét như điên — “Minh Tuyết! Cậu có nghe thấy gì không đấy! Minh Tuyết!”

— “Minh sẽ được đến Hàn Quốc!” - Cô gái ấy vẫn đang chìm ngập trong cái thế giới đầy một màu hồng. Nếu Kathy hiện tại xuất hiện ở đây và thấy cảnh này, chắc chắn sẽ rất muốn lấy cái gì đó đập thẳng vào đầu Minh Tuyết — “Là Hàn Quốc đấy! Minh sẽ được đến quê hương của mẹ! Hàn Quốc muôn năm!”

Và thế là Minh Tuyết, cô gái mới 20 tuổi, ngây ngốc đến mức ngơ ngẩn, chưa từng bước chân ra ngoài xã hội sẽ lên đường đến Hàn Quốc mà không hề biết cái thế giới chỉ có màu hồng của cô vốn chẳng hề tồn tại trên cuộc đời này.

* * *

Hàn Quốc, 7:14 am

Một nhóm nữ sinh đang rào bước trên đường, cười nói không ngừng về đủ thứ chuyện trên trời dưới đất. Nhưng rồi, khi đi lướt ngang qua một cửa tiệm bán ti vi, mấy cô gái liền ngay lập tức bị thu hút bởi một bản tin đang phát trên truyền hình.

“Ngày hôm qua, nhóm nhạc đình đám MS4 đã kết thúc chuyến lưu diễn sang Nhật Bản và đặt chân trở về Hàn Quốc. Sự kiện này đã được hàng triệu fan hâm mộ mong mỏi trong suốt những ngày qua. Mặc dù ngày giờ trở về được giữ bí mật nhưng vẫn có rất nhiều fan đến sân bay chờ đón giây phút họ trở về. Điều này một lần nữa cho thấy sức thu hút mạnh mẽ của 4 chàng trai tuyệt vời này. Và sau đây, chúng ta cùng xem một số hình ảnh của họ trong chuyến lưu diễn và lắng nghe bài hát mới của MS4”

— “AAA!” - Các cô nữ sinh hét lên điên cuồng. Đôi khi, chỉ cần một bức ảnh, một tin tức mới của các thần tượng cũng đủ để tạo nên những luồng sóng triều bom tấn đối với các fan. Sức hấp dẫn của các anh chàng tuyệt thế mỹ nam vẫn chưa bao giờ nguội lạnh trên mảnh đất Hàn Quốc. — “Nghe thấy gì chưa? Các anh đã trở về rồi đấy.”

— “Thật không? Tớ đã chờ đợi giây phút này mãi. Nếu các anh không về thì chắc tớ sẽ phải bay sang Nhật để được gặp họ mất.”

— “Ồ! Nhìn kia!” - Một cô gái gần như gào lên khi nhìn vào màn ảnh — “Là Hyung Ki kia! Thật là phong cách quá đi!”

— “Cả Yo Seob, Young Min và Jae Sung cũng đang hát kia! Ồi! Chỉ cần nhìn thấy họ là đã thấy thật là hạnh phúc rồi.”

Các cô gái say mê nhìn hình dáng của các chàng mỹ nam, dường như nín thở dõi theo từng cử chỉ của các anh trên màn ảnh. Có lẽ chỉ cần một cái liếc nhìn, dù là vượt qua tần số truyền lại đây cũng đủ làm bọn họ ngã gục xuống trong hạnh phúc.

Nhạc chuông điện thoại của ai đó bỗng vang lên bài hát của MS4. Một cô gái cuống cuống rút điện thoại ra kiểm tra tin nhắn rồi bất ngờ thét lên, vui mừng đến độ sẽ nhảy cẫng lên nếu đây không phải ở giữa đường.

— “Sao thế?”

— “Tớ vừa nhận được tin!” - Cô gái ấy sung sướng nói, nét mặt đầy hân hoan khi là người biết được tin tức sớm nhất trong đám bạn — “Ngày hôm nay MS4 sẽ trở về công ty. Hôm nay cho dù phải trốn học, ngồi chờ cả ngày tớ cũng phải gặp cho bằng được các anh.”

Nhóm nhạc mà các cô nữ sinh đang đề cập đến, MS4, một trong những nhóm nhạc đình đám nhất trong thế giới giải trí Hàn Quốc. Với 4 thành viên đẹp trai tựa thiên thần và 4 phong cách khác biệt đã tạo nên sức hấp dẫn cực mạnh tới đông đảo fan hâm mộ của đủ mọi thế hệ, đặc biệt là giới nữ. Không hề có sự phân chia tuổi tác đối với sự ngưỡng mộ thần tượng của các fan, bao gồm cả cả những cô nữ sinh, những bé gái, những bà cô trung niên. Tất cả dường như đều gục ngã khi đứng trước vẻ quyến rũ của họ. Những cô bé tiểu học vẫn ngày ngày đi đến trường với chiếc cặp sách treo đầy hình MS4. Những cô nữ sinh có thể đánh nhau chỉ vì một lời nói xấu về MS4. Những bà cô thậm chí có thể bỏ quên cả bữa cơm chiều của gia đình để tranh giành một tấm vé của MS4. Tất cả chỉ vì 4 chàng trai tuyệt vời ấy.

Hyung Ki, nhóm trưởng. Phong thái lạnh lùng đã làm nên sức hấp dẫn của cậu. Chỉ với một cái liếc mắt của anh có thể làm cho hàng trăm cô gái mê mẩn.

Yo Seob. Nét đẹp dễ thương và đáng yêu như thiên thần khiến không ai có thể kìm lòng nổi. Các cô nàng đều như phát cuồng lên mỗi khi anh làm bất kì một cử chỉ dễ thương nào với họ.

Young Min. Anh chàng với nụ cười đẹp mê hồn, toả sáng lấp lánh khiến các fan hâm mộ phải ngã gục. Với vũ khí tuyệt vời ấy, từ trước đến nay chưa từng có một cô gái nào có thể kháng cự sức hấp dẫn của anh.

Jae Sung. Làn da trắng như sữa là thứ mà bất kì ai cũng phải ghen tị với chàng trai này. Ngoài ra tính cách khó hiểu, nhiều khi cảm giác hơi kì quặc làm cho các fan rất có hứng thú với từng lời nói và hành động của anh.

Họ chính là MS4!

Hàn Quốc, 8:30 am

Xuyên qua dòng người đông nghịt, một cô gái đang vừa kéo lê hành lý vừa liếc nhìn khắp xung quanh. Cô gái trông rất trẻ nhưng chỉ có một khuôn mặt thanh tú, đặc biệt ở trong mảnh đất Hàn Quốc không thiếu các hot girl này thì cô thuộc loại người rất dễ lẫn vào trong đám đông mà không để lại chút ấn tượng nào. Chỉ có mỗi làn da của cô trông khá trắng mịn màng, đôi mắt to đen láy, trong suốt như ngọc làm cho khi quan sát kĩ sẽ nhận ra trên khuôn mặt không chút trang điểm ấy mang một chút thần thái khác biệt. Người đó không phải ai khác mà chính là Minh Tuyết, nhà văn may mắn được mời đến giúp đỡ cho việc quay bộ phim sắp tới của các anh chàng mỹ nam nổi tiếng.

Minh Tuyết cuối cùng cũng đã đặt được bước chân đầu tiên xuống mảnh đất Hàn Quốc xinh đẹp. Cô bước xuống sân bay, đi vào giữa hai hàng người đông nghịt đang chờ đón người với một phong thái đầy tự tin và hân hoan. Không khí ồn ào làm cho cô thấy rất thích thú khi được trải nghiệm cái cảm giác đây mới lạ này.

Thế nhưng, một lát sau, bàn chân cô gái ấy chợt ngừng lại. Kể từ khi bước xuống sân bay, cô liền cảm thấy có cái gì đó không ổn mà lại không sao nghĩ ra nổi là không ổn ở chỗ nào. Cô nhìn trái, nhìn phải, tìm tòi rất lâu trong đám người mới biết được mình đã bỏ sót mất điều gì.

— “Sao lại thế nhỉ?” - Cô ngược nhìn suốt dọc đoạn đường mình vừa đi qua. Từ đầu tới cuối có rất nhiều người, rất nhiều tấm bảng đề tên người mà họ chờ nhưng chẳng có cái nào có tên Minh Tuyết cả. Một cái thôi cũng không có!!! — “Không thể như thế được!”

Cô gái ấy vội vã quay trở về vị trí ban đầu của đoạn đường, rồi đi lại một cách bình tĩnh một lần nữa, chăm chú quan sát đến từng tấm bảng trong trạng thái lo lắng, hồi hộp. Ngay cả lúc bước chân vào phòng thi đại học cũng không làm cô có cảm giác như đối mặt với tử thần như hiện tại. Trong lòng cô thầm cầu nguyện tới hàng tỷ lần trong suốt quãng đường có vài chục m đó nhưng vẫn không hề có lấy một chữ Minh Tuyết nào bằng cả tiếng Việt lẫn tiếng Hàn xuất hiện trong tầm mắt. Điều đó có nghĩa là gì đối với một người vừa đặt chân tới nước ngoài mà không có một người quen như cô?

Một lần nữa! Chắc chắn là phải có chứ! Chẳng lẽ là do quá đông mà cô không thấy? Chắc là họ đang đứng ở một góc nào khuất nào đó chờ mình cũng nên. Cô gái ngốc nghếch nào đó vẫn đang tự nhủ lừa dối mình

Nhưng kết quả lại thật là đau lòng, mỗi lần đi qua đoạn đường ấy một lần nữa là một lần cái niềm tự tin ban đầu của cô giảm đi một bậc, tuột dần xuống dưới mức 0. Lần 3, bồn chồn không yên. Lần 4, khủng hoảng cực độ. Lần 5, chán nản. Lần 6, mệt mỏi như sắp chết.

Cuối cùng, cô gái dùng suốt 30 phút đồng hồ và để đi đi lại lại đoạn đường ấy đến cả chục lần, tất cả mọi người khác đều đã đón được người mà họ chờ và đi mất tiêu. Chỉ còn lại một mình Minh Tuyết đứng lơ lửng giữa sân bay một cách ngơ ngẩn như một kẻ bị bỏ rơi, kèm theo vài mảnh giấy bay lác phát qua điểm tô cho cái buổi sáng tịch mịch của người nào đó.

— “Không phải thế chứ?” — Minh Tuyết nói với khuôn mặt thất thần, âm thanh bật ra từ một con người đến giờ vẫn không thể tin được sự thật hiện ra trước mắt, linh hồn tựa như sắp lìa khỏi xác đến nơi — “Đây không phải sự thật đúng không? Không thể!”

* * *

— “Giám đốc!” - Minh Tuyết luống cuống nhắc chiếc điện thoại công cộng, hiện giờ cô gái ấy đang trong tình trạng như vừa rơi từ thiên đường xuống địa ngục. Cũng may là cô còn số điện thoại của giám đốc, nếu không thì chắc cô sẽ lăn ra khóc đến chết luôn, mặc xác cái vụ mình đã hơn hai chục tuổi đầu. — “Cháu bị lạc rồi! Cháu không tìm thấy ai đến đón cả. Cháu đã cố gắng đi tìm nhưng quả thật là không thấy một ai cả.”

— “Bình tĩnh nào!” - Vị giám đốc vội phải trấn an cái cô gái đang nói liên tục và có xu hướng sắp bùng phát. Chỉ nghe tiếng nói cũng cảm nhận được những cảm xúc chấn động của Minh Tuyết. — “Giờ cháu đang ở đâu thế?”

— “Cháu ạ?” - Minh Tuyết ngừng lại một lát để đầu óc thôi bán loạn và tạm thời hoạt động bình thường. Cô hít một hơi và ngược nhìn xung quanh. — “Vẫn đang ở sân bay! Vâng! Gì cơ ạ? Có chút sự cố nên người đón cháu sẽ đến muộn hai tiếng ạ? Vâng! Vâng! Cháu sẽ chờ ở đây ạ!”

Cuối cùng thì cô gái ấy mới có thể thở phào nhẹ nhõm khi cúp máy xuống. Nếu quả thật bị bỏ rơi thì cô cũng không biết phải làm sao mà sống nữa, thả đám đầu vào đâu mà chết luôn đi cho xong.

— “Khoan đã!” — Đến giờ thì trí não của con người có chỉ số IQ hay bất thành linh rơi xuống dưới 70 lúc rối loạn mới dần trở về với mức độ bình thường. Cuối cùng thì Minh Tuyết cũng nhận ra được tình trạng của bản thân hiện tại, có vẻ như tất cả mọi vấn đề vẫn chưa được giải quyết hết. — “Mình phải làm gì cho hết hai tiếng đây?”

* * *

Một chiếc xe con đắt tiền đang lao vút trên đường với vận tốc như bay. Phía trong xe là một chàng trai tầm khoảng 20 tuổi, giờ phút này đang vừa lái vừa nghe nhạc. Những ánh sáng chiếu hắt qua cửa kính, lưu chuyển làm nổi bật lên nét đẹp khiến tất cả mọi người chỉ cần vừa nhìn lướt qua đều bị rung động, không di nổi tầm mắt. Chàng trai có ngũ quan xinh đẹp hoàn mỹ, làn da trắng nõn, đôi mắt chớp động ánh quang như ngọc, cất giấu lạnh lùng như băng tuyết trên núi. Khuôn mặt như họa, chứa một khí chất khiến cho người khác không dám mạo muội tới gần, nhưng cũng không kém phần phong độ và đầy cá tính.

Bất chợt, nhạc chuông điện thoại reo lên. Chàng trai với lấy tai nghe đeo vào, cũng đồng thời, một giọng nói từ phía bên kia vang lên.

— “Ê! Hyung Ki! Chiếc máy sấy tóc của chúng ta bị hỏng rồi! Cậu tiện đường thì rẽ vào siêu thị nào đó mua đi!” — Rất nhanh chóng tiến nhập chủ đề, con người phía đầu dây bên kia nói như thể đó là một điều hiển nhiên.

— “Cái gì?” — Hyung Ki cau mày, có chút khó chịu. Chẳng biết từ lúc nào, cậu phải kiêm luôn cái vụ mua mấy thứ linh tinh này vậy? — “Tại sao lại là tớ?”

— “Cậu là nhóm trưởng của MS4 mà, cậu phải có trách nhiệm chứ? Với lại cậu cũng biết là đối với thần tượng chúng ta thì máy sấy là một vật rất quan trọng mà.”

— “Được rồi! Được rồi!” — Hyung Ki bực bội cúp máy. Cậu khá sáng suốt khi không tiếp tục chủ đề này cho tốn thời gian, bởi vì cái đám lười biếng kia một khi đã cứng rắn nhét việc này cho cậu thì có nghĩa sẽ không có đường thay đổi.

Vì thế, anh chàng đội trưởng của nhóm nhạc MS4 đành phải tiện đường rẽ vào một siêu thị trên đường, tỉ mỉ hóa trang cho cẩn thận rồi cất bước vào phía trong.

— “Ôi trời! Sao mà nhiều loại vậy nè?” — Hyung Ki tròn tròn mắt khi nhìn thấy nguyên một gian hàng dài toàn là máy sấy tóc. Dù loại kiểu dáng, mẫu mã, giá tiền, nhiều đến nỗi chỉ nhìn thôi đã loạn cả mắt, quả thật là đủ kích thích, khiến con người ta sầu lòng não ruột. — “Rốt cuộc thì mình đã dùng loại nào vậy?”

Hyung Ki cúi xuống và nhìn kĩ từng cái nhưng quả thật là chẳng thể phân biệt được cái nào với cái nào nữa. Cậu thề, sau lần này có đánh chết thì cũng đừng hòng có chuyện bắt cậu đi mua mấy thứ đại loại như vậy nữa.

Trong khi đang bị vây ngập tràn giữa cái thế giới máy sậy chết tiệt thì Hyung Ki chợt có một linh cảm bất ổn. Cậu liếc sang xung quanh và nhận thấy bắt đầu có một vài cô gái đang tụ tập lại, chỉ trở về phía mình.

Hyung Ki vội vã đứng dậy và cố gắng bước đi thật nhanh thoát khỏi tầm nhìn của họ. Cậu kéo cao chiếc cổ áo lên để che mặt, liên tục vừa đi vừa nhìn về phía sau trong thận trọng, đề phòng có người nhận ra mình. Nhưng đáng tiếc, điều tồi tệ nhất cuối cùng vẫn xảy ra. Những ánh mắt của những người xung quanh có vẻ càng bắt đầu chú ý đến cậu nhiều hơn.

Cũng trong lúc đó, một người con gái khác đang choáng ngợp giữa những gian hàng ở siêu thị gần sân bay.

“Ôi trời!” – Minh Tuyết gần như muốn hét lên thì vui sướng. Quá nhiều đồ đẹp và lạ khiến cô dường như không rời mắt khỏi các gian hàng. – “Thật là nhiều đồ quá đi! Siêu thị ở nước ngoài đúng là cái gì cũng có! Ôi đẹp quá!” – Cô đang tay ôm lấy một gian hàng với vẻ hạnh phúc vô cùng, vẻ mặt tiếc hận không thể cho hết chúng vào túi và khiêng về.

Ở cùng một gian hàng, cùng một thời gian, có hai con người đang đi ngược chiều nhau. Cô gái thì không nhanh không chậm bước đi, mãi mê nhìn ngắm các gian hàng với ánh mắt rạng rỡ như sao, chàng trai thì đang bước đi đầy gấp gáp, khuôn mặt vẫn không ngừng nhìn về phía sau đầy lo lắng. Cứ thế, một điều hiển nhiên mà ngay cả một đứa ngốc cũng đoán ra được sẽ xảy ra, đó là hai con người ấy đâm sầm vào nhau.

“A! Đau quá!” – Minh Tuyết xoa xoa cánh tay và ngược lên nhìn cái người vừa mới tông thẳng vào mình. Trong giây lát, cô dường như thất thần bởi chàng trai trước mắt. Mũi và kính của cậu đều đã bị rơi xuống đất, khiến cô thấy rõ chàng trai có nét đẹp tựa như băng sương, quanh thân cậu như chứa một hơi tử mát lạnh trong ngày hè, cùng với một loại khí chất đặc biệt càng làm người ta lóa mắt.

Nhưng tất cả cũng chỉ là trong giây lát, Minh Tuyết cũng rất nhanh lấy lại được tinh thần. Yêu cầu của công việc khiến cô thường xuyên phải điều tra tư liệu và tìm kiếm các hình mẫu mỹ nam trên mạng. Mà một khi nhìn nhiều quá thì sẽ sinh ra một hiệu ứng tên là thẩm mỹ mệt mỏi, khiến cô cũng không dễ dàng bị đắm chìm trong cái đẹp như các cô gái khác.

Đổi lập lại với Minh Tuyết, Hyung Ki lúc này vẫn bị vây trong trạng thái bất động, không kịp hoàn hồn. Trong trí não cậu lúc này chỉ có kinh ngạc và kinh ngạc... kèm theo một đồng ý nghĩ hỗn loạn tuôn ra không ngừng. Một thần tượng mà bị phát hiện trong siêu thị, không có bảo vệ đi theo là một điều siêu siêu khủng bố như thế nào. Cậu khó khăn nuốt một ngụm nước bọt, trong óc tưởng tượng ra cái cảnh mình bị vây chỉ từ chỉ sau một tiếng la lên của cô gái trước mặt.

Cầu xin trời đất, xin chúa, xin Phật tổ,... làm ơn... đừng hô lên.

“Anh ơi! Anh gì ơi!” – Minh Tuyết đưa tay quơ quơ trên mặt chàng trai nhưng không có một sự hồi đáp nào cả. Khuôn mặt của cậu vẫn giữ nguyên tư thế như vậy từ đầu tới giờ khiến cô thực sự bị hoảng sợ. Chẳng nhẽ do vừa nãy cô đã tông quá mạnh hay có cái gì đó đã đập vào đầu khiến người này bị hóa ngốc?

“Anh ơi!” – Cô cố gọi to hơn.

“Gì? Gì cơ?” – Hyung Ki giật mình, khuôn mặt vẫn xanh xao đến mức đáng thương. Cậu nhìn thẳng vào cô gái đối diện, trong lòng mặc niệm không ngừng, mong cô gái này đừng hét lên! Đừng có hét lên!

“Anh không sao chứ?” – Minh Tuyết không biết lỗi là do ai, nhưng khi vừa ngẩng đầu chứng kiến dáng vẻ này của chàng trai, cô có cảm giác như mình hình như đã phạm vào tội ác tày trời. Cô hỏi han lo lắng – “Thành thật xin lỗi vì tôi đã không nhìn đường!”

“Không! Không sao!” - Cậu thở phào nhẹ nhõm, trong lòng còn kèm thêm một câu: chỉ cần cô không hét lên thì tôi chắc chắn là sẽ không sao rồi. Nhưng rồi, khi vừa mới thả lỏng được một giây thì Hyung Ki bất chợt lại cảm thấy có gì đó không đúng, nhất là cái ánh mắt cô gái kia nhìn mình có gì đó là lạ. Điều đó khiến cậu lại rơi vào trạng thái cảnh giác cao độ, lùi, lùi, lùi về phía sau – “Không sao cả! Tôi có chút việc bận! Tôi phải đi đây!”

Tốt nhất cứ chuồn khỏi nơi này cái đã!

“Vâng! Nhưng mà anh ơi!”

“Gì cơ?” – Hyung Ki giật thót tim, quay lại trong ánh nhìn thận trọng. Khuôn mặt của cô gái rất thanh thuần nhưng lúc này trong mắt cậu không khác gì như bùa đòi mạng.

Có ai đó xin hãy nói cho cô gái này đừng có tiếp tục thử sự cứng rắn của trái tim cậu như vậy nữa được không. Một người bình thường bị dọa vài lần thì cũng thành bệnh.

“Mũi và kính của anh rơi kia! Anh không nhặt lại à?” – Vẫn bằng một khuôn mặt thuần lương, Minh Tuyết mở miệng.

“Hả?” – Hyung Ki sững sờ một hồi lâu, nhưng rồi cũng phục hồi lại, cúi xuống nhặt chúng lên, đeo vào rồi quay lưng bước đi vội vàng như đang trốn ôn dịch. Để lại một mình Minh Tuyết bơ vơ giữa quầy hàng trong kinh ngạc mà chẳng hiểu gì nữa!

Cô chẳng qua chỉ hảo tâm nhắc nhở vậy thôi, có cần coi cô như mầm bệnh vậy không? Dù gì thì cô cũng là con gái, bị người ta ghét bỏ đến mức ấy thì

quả thật là làm tổn thương lòng tự trọng.

Cuối cùng thì cô gái ấy cũng quyết định mặc kệ tất cả mà quay trở lại tiếp tục xem hàng. Ai bảo mình là người ngoại quốc kia chứ, bị kì thị thì cũng chỉ biết nuốt vào bụng thôi chứ còn sao nữa.

“Í!” – Minh Tuyết vừa ngược xuống thì bắt gặp một cái ví ngay dưới chân mình. Nếu không nhầm thì chỉ có thể là của cái người kì lạ lúc nãy. Chắc là lúc hai người đâm vào nhau thì đã bị rơi ra.

* * *

Hyung Ki đang vội vã bước đi. Cho đến lúc bước gần ra cửa, cậu vẫn không thể tin rằng mình còn sống. Thực sự là thoát thân được một cách đơn giản như vậy ư? Tại sao cảm giác bất ổn càng dâng lên mãnh liệt?

Thôi! Dù gì thì cứ biến khỏi đây càng nhanh càng tốt trước đã.

“Khoan đã! Anh gì ơi!”

Mình biết mà! Hyung Ki nhủ thầm trong kinh hoàng. Quả đúng là ông trời không cho cậu thoát được một cách dễ dàng như vậy. Giọng nói vừa vang lên không phải là của cô gái lúc nãy thì còn ai vào đây nữa.

“Không phải chứ?” – Người nào đó vẫn tiếp tục lừa mình dối người, thậm chí mong mọi việc không rơi vào cái kết cục xấu nhất.

Hyung Ki đứng đó, như một bức tượng. Nhưng không ai biết lúc này các dây thần kinh và cơ bắp của cậu đang căng ra như thế nào. Cậu dường như nghe thấy được tiếng bước chân của cô gái ấy đang bước đến gần bên mình, ngày càng gần...

Năm mét! Hai mét! Một mét!

“A! Hay quá!” – Minh Tuyết mỉm cười sung sướng – “Đúng là anh rồi! Vừa nãy...”

Vừa dứt lời, Minh Tuyết quả thực là bị chấn động, khi mà người con trai trước mắt bất chợt chạy vút đi ra khỏi cửa mất bóng nhanh khủng khiếp. Chỉ tích tắc đã hoàn toàn mất dạng.

“Ê!” – Minh Tuyết kinh ngạc giờ lên chiếc ví mà không hiểu gì hết. Trong khoảnh khắc, cơ thể cô làm ra một hành động bản năng, đó là cũng chạy đuổi theo người con trai ấy ra phía ngoài. – “Khoan...Khoan...Khoan đã! Anh gì ơi!”

Cô lao ra khỏi siêu thị nhưng ngay cả chút bóng dáng của người con trai ấy cũng mất tiêu. Minh Tuyết nhìn khắp dòng người đông đúc đang qua lại liên hồi, bất giác cúi xuống kiểm tra thân mình. Rõ ràng là bình thường mà, sao chàng trai đó cứ nhìn thấy mình mà như nhìn thấy bệnh nhân nhiễm bệnh nan y lây qua đường không khí vậy?

Minh Tuyết đứng trong chốc lát rồi cũng đành từ bỏ. Cô trở lại siêu thị và lát sau bước ra với túi hành lý, nhưng trong đầu thì vẫn có chút khó hiểu đối với con người kì quái ấy.

“Mình phải làm gì với cái ví này nhỉ?” – Cô giờ nó lên nhìn ngắm, thờ dài trong não nề - “Chắc là phải đến đồn cảnh sát nộp mất thôi! Mà bây giờ mấy giờ rồi nhỉ? Bao giờ mới có người đến đón mình đây?”

Bất chợt, ánh mắt của cô nhìn xuyên qua dòng người đang đi lại và bắt gặp hình ảnh của người con trai ấy. Anh ta đang đưa chìa khoá cho nhân viên bảo vệ nhờ lấy hộ xe cho mình.

“A! Anh...” – Minh Tuyết vừa định bước về phía đó thì một bóng người lướt qua mặt cô nhanh như điện xẹt. Mọi việc chỉ diễn ra đúng một phần mười giây. Và sau cái khoảnh khắc ấy, khi cô nhìn lại thì đã thấy hành lý của mình đã mất tiêu.

“A! Ăn trộm!” – Cô la lên hoảng hốt rồi chạy vội đuổi theo sau – “Ăn trộm.”

Cô chạy đuổi theo hần vọt qua mấy con phố. Nhưng chỉ có một lát vậy thôi cũng đủ với con người suốt ngày ngồi trước máy vi tính, không hề biết đến tập thể dục là gì. Mới vận động có chút xíu mà khuôn mặt của cô đã tái xanh, thở không ra hơi, mệt đến không đi nổi nữa.

“Ăn... trộm...” - Minh Tuyết ngừng lại, thở hổn hển. Cô cố hét lên với theo bóng dáng đang dần mất hút của hần đến lạc cả giọng nhưng cũng chẳng ăn thua gì cả.

Cho đến tận những giây phút muộn màng này, cô mới chợt nhớ tới những lời cảnh báo của Kathy. “Cậu đừng có mà suy nghĩ đơn giản quá như thế! Đối với những du khách mới đặt chân đến Hàn Quốc, không biết gì nhiều thì sẽ dễ bị đám người xấu bám theo lắm! Chúng có thể cướp giật tất cả mọi thứ đáng giá trên người cậu, thậm chí có thể lừa cậu nữa!”

Lúc trước do quá vui mừng mà cô đã bỏ ngoài tai tất cả mọi lời nói của mọi người, đến giờ mới thấy hậu quả nghiêm trọng của vấn đề. Hành lý thì mất, giờ thì thứ đáng giá còn lại trên người cô chỉ là...

“Không được!” – Minh Tuyết vội vã nắm chặt lấy chiếc vòng cổ và ngược nhìn khắp xung quanh, đề phòng cao độ. Dưới con mắt cô gái ấy lúc này, thế gian thật sự đen tối. Cô có cảm giác những ánh mắt sắc bén của tất cả mọi người đi qua lại đang liếc về phía mình không hề có chút thiện cảm nào.

Và trong khoảnh khắc đó, cô gái ấy bắt đầu thấy sợ. Sợ tất cả mọi thứ, tất cả mọi người, tất cả...

Cô vội vã đi về phía siêu thị, lòng thầm mong một ai hay một cái gì đó có thể giúp mình thoát ra khỏi hoàn cảnh đáng sợ này. Và đúng trong cái giây phút ấy, cô nhìn thấy con người duy nhất mà cô biết tại đất nước Đại Hàn Dân Quốc này. Con người anh xuất hiện như một vị cứu tinh mà Chúa trời đã phái đến giúp đỡ cô. Giờ phút này, chàng trai cô vừa va phải ở siêu thị giờ đang nhận lại chìa khoá từ nhân viên bảo vệ và bước vào trong xe.

— “Đội! Đội chút!” — Cô chạy như điên về phía đó. Và rồi trước con mắt ngạc nhiên của chàng trai ấy, Minh Tuyết tự mở cửa xe và chui tọt vào bên trong.

— “Cô...” — Hyung Ki kinh ngạc đến không nói lên lời. Nếu không phải sợ bị nhận ra, cậu đã không ngần ngại quát lên rồi. Nhưng dù cố nén cỡ nào, khuôn mặt của cậu lúc này trông cũng quá thật vô cùng đáng sợ — “Cô làm cái gì thế?”

— “Xin anh đấy!” — Cô nói trong vẻ hoảng loạn và lo lắng, ánh mắt cầu xin thành khẩn đến mức làm người ta nhin không được tâm sinh thương tiếc — Cho tôi đi nhờ một đoạn thôi! Làm ơn lái xe đi!

Nhưng đáng tiếc bộ mặt này không có chút tác dụng nào đối với Hyung Ki cả. Cậu liếc nhìn về phía cô bằng một tia nhìn sắc lạnh khiến Minh Tuyết chột rùng mình. Toàn thân cậu tỏa ra khí lạnh như báo hiệu giờ phút này cậu đang vô cùng tức giận. Rốt cuộc thì hôm nay cậu dính phải vận gì không biết, sao mà mãi vẫn đá không xong cô gái này.

Thế rồi, không nói lấy một lời, Hyung Ki chột bước xuống xe. Cậu đi vòng sang bên kia, mở cửa xe ra. Và rồi trước ánh mắt kinh ngạc của cô, chàng trai ấy nắm lấy tay và kéo thẳng cô ra ngoài.

— “Không! Đứng!” — Cô vội với tay ôm chặt lấy cánh cửa — “Tôi xin anh đấy! Tôi vừa bị ăn trộm lấy mất hành lý! Giờ tôi chẳng còn gì nữa! Tôi chỉ muốn đi nhờ một đoạn thôi mà!”

Mặc kệ mọi lời van nài của cô gái ấy, Hyung Ki vẫn thẳng tay kéo cô ra ngoài, không có chút gì gọi là thương hương tiếc ngọc. Còn Minh Tuyết thì sống chết cũng không chịu buông niềm hi vọng cuối cùng này. Cả hai người cứ giằng co như vậy giữa đường đi lối lại, không ai chịu nhường ai.

Nhưng rồi, Hyung Ki chột có một cảm giác gì đó không ổn. Cậu ngừng đầu, ngược nhìn xung quanh và nhận thấy nhiều người đang tụ tập lại, chỉ trỏ gì đó về phía mình. Thực sự thì tình cảnh này từ phía ngoài nhìn vào không khác gì chút tiếu náo của một đôi vợ chồng trẻ, rất thu hút quần chúng.

Vậy là tuy rất bức bối và đầy miễn cưỡng nhưng chàng trai ấy vẫn đành phải trở vào trong xe và lái đi! Hyung Ki nghiêng răng nghiêng lợi, không ngừng rửa thắm 18 đời cô gái nào đó. Nếu không phải sợ mọi người nhận ra và hiểu lầm linh tính thì cậu đã không ngần ngại đập cho cô gái sao chổi này một cước, biến đi cho khuất mắt.

* * *

Hai người ngồi trong một sự im lặng tuyệt đối. Hyung Ki vẫn lặng lẽ lái xe nhưng từ người cậu tỏa ra khí lạnh khiến nhiệt độ trong xe không ngừng giảm xuống. Đặc biệt ánh mắt sắc bén của cậu chỉ cần liếc qua là đủ ép Minh Tuyết không thở nổi, ngồi im re một góc, không dám nhúc nhích.

Phải một khoảng thời gian khá lâu sau, Hyung Ki mới chột lên tiếng.

— “Tôi không biết cô là ai. Nhà báo hay phóng viên.” — Ngay cả giọng nói của cậu cũng chưa đầy băng tuyết, lạnh đến tận xương — Nhưng rốt cuộc cô muốn gì đây?

— “Nhà báo gì cơ? Tôi chỉ muốn đi nhờ một đoạn thôi mà, anh cũng không cần thiết phải keo kiệt thế chứ?” — Cô đáp trả với khuôn mặt ngây ngốc. Nhưng rồi người con gái ấy chột nhớ ra một điều gì đó — “À! Đúng rồi! Tôi quên chưa đưa anh cái ví.”

Ngay khi cô lôi cái ví ra, Hyung Ki kinh ngạc nhìn sang và giật vội lại nó, nhanh đến mức làm cô sững sờ.

— “Tại sao ví của tôi lại ở chỗ cô?” — Cậu liếc nhìn đầy nghi hoặc. Ánh mắt sắc lạnh như muốn mổ xẻ cô gái trước mắt xem cô đang giấu diếm cái gì — “Rốt cuộc cô là cái gì vậy? Điệp viên à? Cô đã nhìn được gì trong đó rồi?”

Còn có cái oan nào như thế này không chứ? Đầu năm nay người tốt quả là không dễ làm. Một lời cảm ơn cũng không có lại còn bị nghi ngờ đủ thứ. Nếu biết trước như vậy thì cô nên đập quách nó vào thùng rác cho xong chuyện.

— “Cái đó lúc va vào tôi anh đã làm rơi. Tôi định trả lại anh từ lúc đó thì anh lại chạy đi mất tiêu. Tôi cũng chưa kịp xem gì bên trong mà. Không phải trong ví thì chỉ có tiền thôi sao? Nếu anh sợ tôi lấy gì thì cứ kiểm tra lại đi!”

Cái gì thế chứ? Cứ như anh ta là ngôi sao đáng giá ngàn vàng vậy. Minh Tuyết khinh bỉ trong lòng, nhưng cô gái ấy quả thật ko biết rằng chàng trai trước mắt cô đúng là một siêu sao nổi tiếng. Thế nên người ta có đề phòng thì cũng là phải đạo

Hyung Ki chậm rãi cất ví đi nhưng ánh mắt nhìn cô gái này vẫn tràn đầy nghi ngờ. Trong trí não cậu không ngừng quan sát mọi cử chỉ và phân tích xem cô là hay thực sự không biết cậu là ai hay chỉ đang giả vờ?

Một hồi im lặng trôi qua giữa hai con người. Hyung Ki cứ lái xe đi mà quên bém mắt một điều quan trọng.

_ “Cô muốn đi đâu vậy?” – Cậu nói với giọng đầy miễn cưỡng.

_ “Tôi à? Nếu thuận đường thì anh hãy làm ơn cho tôi đến công ty MS Entertainment nhé!” – Minh Tuyết đáp đúng sự thật. Bây giờ cô chỉ còn cách đến công ty gặp giám đốc vậy.

KKéétt!

Chiếc xe bất chợt phanh gấp một cách đáng sợ khiến Minh Tuyết lao cả người về phía trước theo đà quán tính.

_ “Ồ! Sao thế?” – Cô hoảng hốt quay sang nhìn cậu. Hôm nay quả thật là ngày xui xẻo nhất của cô, anh ta có biết rằng cô quên mất không đeo dây an toàn hay không? – “Sao bỗng đột ngột dừng lại vậy?”

Hyung Ki ngược nhìn khuôn mặt ngây thơ, ánh mắt trong trẻo không lẫn chút tạp chất nào của cô gái đó. Trong một giây lát khiến cậu có cảm giác như điều mà cô vừa nói là một sự thật hiển nhiên. Nhưng mà một cô gái bình thường sẽ có thể nói muốn đến một trong những công ty giải trí lớn nhất Hàn Quốc nhẹ nhàng như đến chợ mua một mớ rau thế ư?

Giả vờ? Mà còn là đỉnh cao đến như thật nữa. Rõ ràng là muốn lợi dụng cậu để vào công ty gặp các thần tượng khác, thế mà làm khuôn mặt có thể thuần khiết đến mức ấy, không làm diễn viên thật quá phí, Hyung Ki thầm nghĩ.

Cũng may Minh Tuyết không có khả năng biết được những gì cậu đang nghĩ lúc này, nếu không cô quả thật bị phần đến mức muốn ngửa mặt lên trời hét dài một tiếng. Làm ơn đi! Có phải ai cũng mê trai đến mức như vậy đâu!

_ “Sao thế?” – Mà cũng bởi vì Minh Tuyết không biết được những gì cậu nghĩ nên cô cũng không hiểu được tại sao chỉ vừa nghe đến tên công ty thì chàng trai bỗng nhìn mình với ánh mắt càng lúc càng “nóng bỏng” như vậy.

Hyung Ki đột ngột rướn người mở cửa, rồi chỉ một khoảnh khắc sau, cô gái ấy chợt nhận ra mình vừa bị cậu thẳng tay đẩy ra ngoài một cách cực kì bạo tàn. Mọi việc diễn ra quá bất ngờ khiến lúc bị đẩy ra, cô còn bị mắc kẹt lại một cái guốc trong xe.

_ “Anh làm gì thế?” – Cô ngạc nhiên. Cái quái gì vừa diễn ra thế? Có ai làm ơn giải thích cho cô biết sự thay đổi thất thường của ocn người trước mặt này không? – “Cho dù có không tiện đường thì anh cũng không nên đẩy con gái ra khỏi xe thế chứ?”

Sập!

Còn chưa kịp cãi lý cho hết lời thì cánh cửa xe đã đóng sập lại một cách lạnh lùng y như chủ nhân của nó. Sau đó, chiếc xe cứ thế mà lăn bánh đi, mặc kệ cô gái đang há hốc mồm ở phía sau.

_ “Khoan! Khoan đã!” – Minh Tuyết hoảng hốt, tháo nốt chiếc guốc còn lại và chạy vội theo sau – “Ê! Còn cái guốc của tôi! Cái guốc!”

Trong xe, Hyung Ki vẫn đang lái một cách bình thản.

_ “Cô ta phải cho đi làm diễn viên mới đúng!” – Nhưng rồi, khi đôi mắt Hyung ki vừa ngược nhìn sang gương chiếu hậu thì bất gặp được một hình bóng đang chạy theo xe của mình. Cậu kinh ngạc quay vội lại để kiểm chứng, và nhận ra được ngoài cái cô gái mình vừa ném ra ngoài thì còn ai vào đây nữa. – “Không phải thế chứ? Vẫn dám bám đuôi theo sao? Cô ta mặt dày thật! Được! Tôi sẽ cho cô ngủi thôi!”

Vừa quyết định xong, chàng trai nhấn gas và chiếc xe lao vút đi như bay, để lại đằng sau một cô gái vẫn mãi miết, mãi miết chạy theo đến đứt hơi.

_ “Dừng mà!” – Minh Tuyết đứng chết trân lại với khuôn mặt thất thần, nhìn theo bóng dáng chiếc xe dần mất hút. Cô thều thào nói mà gần như sắp khóc đến nơi – “Không thể thế được! Mình bị bỏ rơi ở sân bay, bị mất hành lý và giờ thì bị lạc với chỉ một chiếc guốc. Rốt cuộc hôm nay là cái ngày gì chứ?”

Trên con đường đông người qua lại, có một cô gái một bên thì hỏi đường, một bên cầm chiếc guốc duy nhất còn lại, đôi chân trần bước đi trên nền đường càng làm cô trông càng chật vật.

Minh Tuyết đi mãi, đi mãi, có cảm giác đã vượt qua cả nửa vòng trái đất mà con đường trước mắt vẫn còn xa tít tắp. Trời vừa nắng vừa nóng, mồ hôi thì toát rã, quả thật là khổ không thể nói nổi.

Người con gái ấy vẫn ừ ừ đi về phía trước, thỉnh thoảng đi lướt qua những tấm biển quảng cáo rất lớn có in hình MS4 mà không hề hay biết.

Cuối cùng, cũng không biết như thế nào mà Minh Tuyết cũng đặt chân được tới trước cánh cổng của công ty MS Entertainment. Nhưng khi đưa mắt ngược nhìn tòa nhà rộng lớn, cánh cổng cao vút và hàng trăm fan hâm mộ đang vây kín khắp bên ngoài thì cô mới biết sự xui xẻo của ngày hôm nay vẫn chưa hoàn toàn chấm dứt.

_ “Ồi trời!” – Cô kinh ngạc ngược nhìn, không biết phải cảm thán gì trong hoàn cảnh này nữa – “Có chuyện gì ở đây vậy? Không phải là lúc nào cũng vậy chứ?”

_ “Dĩ nhiên là không rồi!” – Một cô gái đứng ngay gần cô háo hức quay lại giải thích, trong ánh mắt chưa nòng đậm khinh thường như thể cô chính là kẻ ngu ngốc nhất trên thế giới – “Hôm nay là ngày nhóm nhạc MS4 trở về công ty mà. Chúng tôi đã đến đây từ sáng sớm, thậm chí có người còn chờ từ tối hôm qua chỉ để được nhìn thấy các anh.”

Liền sau đó, cô gái ấy lại lao vào vòng vây fan hỗn loạn để tranh giành một vị trí gần với các thần tượng hơn nữa, để lại Minh Tuyết thì đứng ngây người nhìn đám đông, khóc không ra nước mắt. Sao mà có thể khéo như vậy kia chứ? Cả một vành đai fan kín đặc như thế này thì cô vào công ty kiểu gì bây giờ? Càng lúc Minh tuyết lại càng thấy số phận của mình sao mà bi thảm.

Sau một phen cân nhắc, cô đành hít một hơi dài để chuẩn bị tâm lí rồi cũng lao thẳng vào giữa đám fan lộn xộn.

— “Xin lỗi! Cho tôi qua!” — Minh Tuyết vừa nói vừa cố lách qua nhưng giọng nói yếu ớt của cô dường như bị nhấn chìm trong biển âm thanh hỗn loạn. Đám đông xô đẩy, chen lấn nhau một cách bạo tàn, quả thật là hết lòng hết dạ cho những gì họ yêu mến.

Mất sức chín trâu hai hổ, Minh Tuyết cuối cùng cũng đến được bên cạnh cánh cổng. Có rất nhiều nhân viên bảo vệ đang đứng sẵn ở đó để ứng phó kịp thời với những fan quá khích.

— “Xin lỗi! Xin hãy mở cửa cho tôi vào!” — Minh Tuyết nài nỉ một nhân viên bảo vệ — “Tôi là người được giám đốc mời đến.”

— “Được giám đốc mời đến ư?” — Người đó khinh bỉ nhìn cô gái chật vật trong đám đông hỗn loạn, bị ép cho nửa chết nửa sống mà vẫn khăng khăng một mực nhận là được mời đến. Nếu quả thật là được mời đến thì có thể ở nơi đây mà nói ra câu này không? — “Haizz. Bây giờ fan các cô hết nhận là người nhà của thần tượng thì lại chuyển sang người quen của giám đốc à? Phải lấy một lí do gì dễ tin và thuyết phục hơn chứ! Thôi! Đứng ở đây đi! Đứng lộn xộn nữa!”

— “Tôi nói thật mà! Tôi bị lạc, bị cướp và bị đẩy xuống xe nữa” — Cô gái đáng thương vẫn chưa hết hi vọng mà giải thích nhưng chẳng có ai thèm quan tâm tới cô nữa. Đám đông thì vẫn ồn ào, xô đẩy nhau ác liệt — “Tôi...nói...thật mà.” Minh Tuyết nghẹn ngào nói.

Nếu quả thật có chút bình tĩnh mà suy nghĩ cẩn thận thì Minh Tuyết cũng hiểu được rằng có quý mới tin được chuyện này. Nhưng nó lại là sự thật mới đau lòng.

— “Phải làm gì bây giờ? Đã đến đây rồi, không lẽ phải đứng ngoài cả đời sao?” — Minh Tuyết đứng ngoài thờ dài nhìn đám đông trước mắt, đầy tiếc nuối khi bản thân phải chật vật chen lại ra ngoài.

Đang lúc cảm thán cho sự xui xẻo của mình, một ý tưởng bất chợt hiện lên trong đầu cô. Có lẽ đó cũng là điều duy nhất có thể giúp cô lúc này.

* * *

— “Cái này chắc được!” — Minh Tuyết đứng ngược đầu nhìn lên một cái cây lớn bên cạnh tường. Nó khá lớn, cành lá rậm rạp, và đặc biệt là có một chạc cây nghiêng về phía trong.

Vừa nghĩ, cô gái ấy vừa xắn tay áo lên rồi bắt đầu trèo lên.

Cũng trong lúc ấy, ba chàng mỹ nam của MS4: Hyung Ki, Yo Seob, Young Min cùng với anh quản lí đang ngồi trong xe đi đến công ty.

— “Chẳng phải hôm nay cả nhóm sẽ về công ty sao?” — Hyung Ki nhú mi, quét mắt qua một lượt rồi hỏi — “Anh Jae Sung đâu mất rồi?”

— “Cậu ấy hả?” — Anh quản lí gãi đầu, thành thật trả lời — “Cậu ấy có công việc ở công ty nên đến đây trước. Nhẽ ra là xong việc từ lâu rồi mới đúng chứ. Chắc là lại kiếm chỗ nào ngủ mất tiêu rồi.”

— “Đúng vậy!” — Young Min đang giờ một tờ tạp chí để đọc cho đỡ buồn — “Cậu ấy ngủ như mèo ấy. Một ngày không ngủ đủ 12 tiếng thì sẽ thần thờ như người mất hồn.”

— “Ô! Nhìn kia!” — Yo Seob chợt nhìn thấy một hình ảnh thú vị qua cửa xe, vội vàng gọi mọi người.

Chỉ với một cái thoáng nhìn, Hyung Ki đã nhận ra được cái hình bóng quen thuộc đến không thể nhầm lẫn được. Còn ai vào đây ngoài cái cô gái sao chổi mà cậu đụng độ lúc sáng nữa.

Giờ này, cô đang bám lên một cành cây, đu mình hiện lên một cách chật vật nhưng vẫn kiên trì không buông tha.

— “Không phải thế chứ?” — Đôi mắt Young Min lóe lên ánh sáng, cậu tỏ ra hứng thú với hình ảnh trước mắt và cô gái đang tìm cách vượt tường kia. — “Các fan bây giờ gan thật đấy! Còn định trèo tường vào nữa kia. Mà cô bé ấy còn đang mặc váy nữa chứ.”

— “Thấy hết rồi kia!” — Yo Seob nhìn chăm chú không rời về phía ấy, trong mắt hiện lên một tầng giả hoạt, miệng phun ra một câu không chút phù hợp với hình thượng đế thương của cậu chút nào.

* * *

Minh Tuyết leo lên cây đã đủ vắt và rồi, nhưng khi thân mình vẫn đang bám cứng vào một cành cây mà nhìn xuống phía dưới, cô mới nhận ra được một điều cực kì nghiêm trọng.

Cô không biết phải làm sao để xuống được bên dưới cả.

Tính cho đến giờ, Minh Tuyết cũng chỉ vừa mới vượt qua được bức tường. Ít ra cũng coi như là bước được vào địa phận của công ty nếu không kể đến thân mình vẫn đang ở giữa không trung.

__ “Làm thế nào bây giờ nhỉ?” – Minh Tuyết sử dụng toàn bộ tư duy của mình để cân nhắc biện pháp. Cuối cùng, cô đành lấy hết can đảm xuống dần các cành bên dưới từng chút, từng chút một. Nhưng khi vừa mới thử đu mình xuống một chút, cô bị tuột tay và rơi xuống – Ôi.

Xuyên qua những tán cây, từng luồng sáng chiếu rơi xuống trong một khung cảnh đẹp đến con người ta không thể hô hấp. Trên thảm cỏ xanh mướt, một chàng trai đang nằm ngủ. Nhưng điều làm cho bất cứ ai không thể rời mắt mỗi khi ngược nhìn là dung mạo tuyệt thế của cậu.

Đó là một kiệt tác hoàn mỹ nhất của đất trời. Làn da trắng nõn, lông mi dài con vút, đôi môi đỏ tươi khê mở quả thật khiến tất cả nữ nhân phải ghen tị. Khuôn mặt tuyệt nữ mang theo một sự thánh khiết, thanh nhã như tiên. Đôi mắt cậu khê mở, trong trẻo tinh thuần, không nhiễm bụi trần.

Hơi đảo mắt qua xung quanh bằng ánh mắt sưng mù bởi vẫn chưa tỉnh táo, Jae Sung đột nhiên có một cảm giác gì đó, chợt ngược lên phía trên. Và cũng vì thế mà cậu thấy được một vật thể lạ đang rơi thẳng xuống trên đầu mình.

Sau đó...cậu né!

Chỉ nhích người sang bên có một chút xíu nhưng cũng đủ để tiến vào phạm vi an toàn.

Cũng chẳng biết làm sao mà bộ óc bình thường rất chậm chạp của Jae Sung lần này lại có thể làm ra phản ứng chính xác đến vậy. Có lẽ khi con người đối mặt với nguy hiểm sẽ phát huy được những khả năng tiềm tàng là một điều cực kì đúng đắn. Chỉ có điều cái cô gái vừa nện xuống đất một tiếng trầm đục kia thì không có được vận khí tốt như vậy.

__ “Ôi! Ôi! Cái lưng của tôi!” – Minh Tuyết rên rì. Mặc dù rơi cũng không cao và bên dưới có một lớp cỏ dày nhưng cũng đủ để cả người cô ê ẩm – “Cái lưng...”

Trầm mặc, một thời gian, Minh tuyết sừng sốt khi nhận ra có người ngay bên cạnh, dùng một đôi mắt thuần khiết liếc nhìn đáng vẻ đáng xấu hổ của mình. Ngay tức thì, cô luống cuống bật dậy, thậm chí quên luôn cả cái lưng đau của mình.

__ “Xin lỗi!” – Minh Tuyết cả khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng lên – “Xin lỗi đã làm phiền.”

Thế rồi, cô gái ấy cứ thế chạy biến đi mất tiêu tựa như một con gió, để lại một chàng trai với khuôn mặt ngơ ngác vẫn không hiểu gì cả. Đặc biệt đó lại là Jae Sung, con người luôn trong trạng thái phản ứng chậm hơn người khác nửa nhịp.

* * *

Khi chiếc xe chở những anh chàng đẹp trai đi qua cổng cũng là lúc các fan hâm mộ ào đến, xô đẩy quyết liệt và la hét như điên. Rất nhiều nhân viên phải chật vật ngăn lại sự chen lấn khùng khiếp của đám đông phản kích.

Và khi ba chàng trai bước xuống xe với phong thái đầy tự tin, cả thế giới như bùng nổ trong những tiếng reo hò ầm ĩ. Dường như trong khoảnh khắc ấy, khung cảnh xung quanh họ cũng như đang toả sáng lấp lánh bởi nét đẹp mê hồn của những thần tượng hàng đầu Hàn Quốc.

Cùng với cái đẹp trong trẻo lạnh lùng của Hyung Ki, những thành viên còn lại mỗi người đều mang theo một phong cách riêng nhưng quả thật là cùng làm cho chúng sinh bị mê đảo.

Young Min, đó là khuynh quốc khuynh thành, là phong tình tựa yêu nghiệt, đẹp không cho người khác sống nữa. Khuôn mặt như từ trong tranh vẽ bước ra, màu da như tuyết, mũi cao thẳng, đôi mắt phượng chỉ lướt qua làm mê sát biết bao phượng tâm, từng động tác toát ra một vẻ nị hoặc mà không có chút phản cảm khi thấy nó ở trên thân một người con trai. Người ta chỉ cảm thấy như bị hút hồn, không cưỡng lại được mà nhìn nhiều hơn một chút.

Yo Seob, tựa như một con búp bê xinh đẹp, dễ thương khiến các cô gái vừa liếc nhìn chợt cảm thấy trái tim đập mạnh. Mái tóc trắng dưới ánh nắng, phiêu tán trong gió, xứng với làn da trắng nõn mịn màng, dường như có khắp ra nước. Ngũ quan tuyệt mỹ, đôi mắt như ngọc, chỉ cần cậu quay đầu lại mỉm cười, đủ làm cho cả thế gian bừng sáng.

Nhất là lúc này, Yo Seob vừa thoáng quay đầu và gửi tặng cho các cô gái một nụ hôn gió, những tiếng la hét cũng đồng thời vang lên dữ dội khuấy động cả không gian.

__ “Thấy không?” – Yo Seob đuổi kịp các thành viên khác trong nhóm, nụ cười đáng yêu đến nao lòng vẫn bắt ở trên môi – “Được trở về Hàn Quốc thật là hạnh phúc! Minh nhớ ngôi nhà của mình quá!”

__ “Chẳng phải ở Nhật cậu cũng rất được hâm mộ sao?” – Hyung Ki quay sang hỏi.

__ “Đúng là vậy! Nhưng mà rốt cuộc vẫn là ngôn ngữ bất đồng!” – Young Min chợt chen vào, đôi mắt hoa đào không biết là vô ý hay cố ý lướt qua hướng các fan, làm một mảnh đỏ rập vì mê mẩn – “Nói thật là anh luôn mỉm cười nhưng lại lo lắng không biết họ đang khen hay chê mình nữa!”

__ “Hàn Quốc vẫn là tuyệt nhất!” - Yo Seob buông một lời cảm thán rồi lại quay lại khê nháy mắt với các fan một lần nữa, lại gây ra một trận la hét điên cuồng của các cô gái.

* * *

_ “Ê! Cô kia! Sao cô lại vào đây được thế? Cô hình như không phải nhân viên đúng không?”

Lén lút tìm đường tiến vào trong, Minh Tuyết vẫn là bị các nhân viên bắt đến và cản lại. Lần này, cô vẫn không biết phải nói gì ngoài một câu chuyện thật tựa như đùa.

_ “Tôi là người đã được giám đốc cử người đến đón ở sân bay. Nhưng do một vài lí do nên tôi mới đến trước mà thôi.”

_ “Giờ tôi mới biết có chuyện này đây!” – Anh nhân viên hơi bức bối quét đôi mắt nhìn Minh Tuyết từ trên xuống dưới. Cô có thể thấy rõ trong mắt anh đầy vẻ khinh bỉ và không kiên nhẫn, y như những anh bảo vệ ngoài cổng. Quả là người một nhà! – “Chắc cô lại trèo tường vào hả? Đã thế lại còn dám nói có quen biết với giám đốc nữa chứ. Cô mau rời khỏi đây hoặc là tôi sẽ lôi cô ra cổng đấy.”

_ “Không! Tôi nói thật mà!” – Đừng nói thế chứ. Nếu ném ra thật thì công sức nửa ngày của cô thành công dã tràng hết à? Không được! Cánh cửa vào công ty rõ ràng chỉ còn cách cô có vài m. – “Không tin thì anh hãy cho tôi mượn điện thoại gọi cho giám đốc! Xin anh đấy!”

_ “Mượn cái gì?” – Rất hiển nhiên chẳng ai thêm quan tâm tới lời van xin của Minh Tuyết cả, thậm chí cô còn bị anh ta đẩy lùi về phía sau rất mạnh, còn không quên yêu cầu rõ ràng – “Đi ra ngoài mau!”

_ “Tôi không nói dối đâu! Tôi chỉ cần mượn điện thoại một chút thôi!”

Vẫn không từ bỏ, nếu không Minh Tuyết thật sự phải ăn ngủ ngoài đường.

Cũng lúc đó, ba chàng trai của MS4 cũng vừa vận bước tới. Họ lần lượt bước đến với một phong thái đầy tự tin, đẹp mê hồn dưới hàng nghìn ánh mắt ngưỡng mộ và si mê.

_ “Ô! Đây chẳng phải là người vừa nãy sao?” – Phát hiện ra cô đầu tiên là Young Min. Chàng trai ngừng lại bên cạnh Minh Tuyết, khẽ nở một nụ cười đẹp lung linh khiến tất cả các cô gái Hàn Quốc đều mất hồn – “Cô đến xin chữ kí hả? Đợi một lát nhé!”

_ “Cái gì? Không! Không phải!” – Minh Tuyết ngơ ngác, phản ứng không kịp với những gì đang phát sinh.

Chàng mỹ nam thì rất tự nhiên rút giấy bút, kí tên, đưa nó cho cô, hành văn lưu loát liền mạch rồi đi thẳng vào trong cửa.

_ “Cái này!” – Minh Tuyết cũng cứ thế mà cầm lấy tờ giấy theo hành động bản năng. Cô ngược nhìn mà không hiểu gì hết trong một giây rồi mới chợt nhớ ra điều mà mình định làm – “Không! Tôi muốn mượn cái khác cơ, không phải cái này.”

Nhưng Young Min đã đi mất hút sau cánh cửa, để lại cô gái đứng chết trân ở đó với một tờ giấy kí tên không biết để làm gì. Trong giây phút đó, cô quả thật rất muốn ném thẳng cái tờ giấy thừa thãi này vô thùng rác.

Nếu các fan mà biết được ý nghĩ của Minh Tuyết lúc này thì chắc sẽ không ngần ngại dùng nước bọt ngập chết cô. Có biết mỗi bản kí tên của MS4 là quý giá đến thế nào không?

Mà lúc này, cũng vừa lúc Hyung Ki cũng đi lướt qua. Cậu khẽ liếc một tia nhìn sắc bén khiến Minh Tuyết bất giác đánh một cái rùng mình. Không khí xung quanh như giảm xuống vài độ, gió lạnh từng trận thẳng tắp xâm nhập qua thân thể.

_ “Đến tận đây sao?” – Cậu nói, chỉ vừa đủ để hai người nghe thấy – “Thật là mặt dày!”

_ “Cái gì?” – Minh Tuyết nhú mày, nói với theo hình bóng đang bước vào cửa của anh ta – “Tôi đã làm gì anh nào? Sao anh lại nói với tôi như thế chứ?”

Có ai như cô không kia chứ? Đã xui xẻo đến thế này rồi lại tự dung bị sỉ nhục, chẳng hiểu tại sao cả.

Kể đó là anh chàng có khuôn mặt dễ thương Yo Seob. Cậu đi đến bên cạnh Minh Tuyết một cách nhẹ nhàng, đôi mắt thoáng hiện lên vẻ giảo hoạt, lẳng lẳng ghé sát tai cô và nói nho nhỏ.

_ Màu trắng!

Một từ, sức công phá bằng một quả bom tấn.

Minh Tuyết đứng trong gió hỗn độn. Lác đác một chiếc lá bay xẹt qua, điểm tô cho khung cảnh một con người đứng bất động, mãi vẫn không hoàn hồn.

Yo Seob vừa thấy đáng vẻ cô lúc này, khóe miệng khẽ nhếch lên thích thú rồi cũng bước vào trong.

_ “Sao lại thế chứ?” – Một lúc lâu sau cô mới định thần lại được – “Tôi chỉ muốn mượn điện thoại thôi mà! Điện thoại...”

Vừa mới dứt lời, một chiếc điện thoại chợt hiện ra ngay trước mắt cô. Minh Tuyết sửng sốt ngược sang người vừa đưa nó cho mình, hé ra một khuôn mặt xinh đẹp trong sáng nhất thế gian, nhưng lại mang theo thần thái ngơ ngẩn ngẩn ngẩn một cách khó hiểu. Còn ai khác ngoài con mèo ham ngủ Jea Sung.

_ “Cảm ơn anh!” – Minh Tuyết nhận lấy chiếc điện thoại và bấm số gọi cho giám đốc. Nhưng liền ngay sau đó, khi cô còn đang chờ đầu dây bên kia bắt

mấy thì Jae Sung đã bước vào cửa mất tiêu.

— “A! Khoan đã!” – Cô hoảng hốt gọi với theo nhưng anh chàng đó vẫn tiếp tục lững thững đi vào, cứ như cả thế giới đều ngăn cách với tư duy của cậu vậy – “Còn điện thoại của anh này! Ể!”

Theo bước chân bước vào, bốn chàng mỹ nam tiến vào trong một căn phòng họp, nơi một người phụ nữ trung niên đã ngồi chờ từ trước ở thượng vị. Có lẽ là do người của ngành giải trí đều rất chú trọng nhan sắc nên trông bà vẫn còn rất trẻ, đẹp và mang một phong thái sang trọng.

— “Giám đốc!” – Họ chào người phụ nữ ấy rồi lần lượt ngồi xuống ghế – “Có chuyện gì vậy?”

Mặc dù việc vừa về nước đã bị giao một đồng việc là chuyện bình thường nhưng phải tiến phòng họp riêng như vậy cũng là rất hiếm thấy. Điều đó cho thấy việc mà giám đốc sắp nói là một điều khá là quan trọng với MS4

— “Các cậu đều đã đọc kịch bản tôi đưa cho rồi chứ?” – Ánh mắt của giám đốc khẽ lướt qua các chàng trai một lượt, trong sâu thẳm dường như chứa một chút ánh sáng mà không ai đoán được. Phải thừa nhận rằng làm được giám đốc ở trong ngành này thì ai cũng đã luyện ra một thân bản sự không nhỏ. – “Thấy thế nào?”

— “Chúng tôi đều đã đọc qua rồi! Khá thú vị!” – Young Min mỉm cười, lông mi khẽ rũ xuống, trong khoảnh khắc dường như làm cho thiên địa lâm vào biến sắc. Yêu nghiệt quả đúng là yêu nghiệt, chỉ một nụ cười cũng đủ mê chết người – “Không chỉ nội dung, lời văn cũng rất hay, trau chuốt cẩn thận, hoàn mỹ đến từng từ. Tôi nghe nói tác giả là một cô gái. Vậy chắc là cô gái ấy rất xinh đẹp và quyến rũ.”

— “Không!” – Yo Seob cũng bắt đầu vận dụng sức tưởng tượng phong phú của mình. Dĩ nhiên cô gái trong cảm nhận của cậu hiện lên là một hình ảnh đẹp lung linh theo đúng kiểu mẫu của mình. – “Cô ấy chắc là rất trẻ trung và đáng yêu”

— “Tôi không cho là vậy!” – Hyung Ki lên tiếng, cũng chẳng hiểu sao cũng tham gia vào đám hỗn thủy này. Đây là lần đầu tiên cậu thực sự cảm thấy hứng thú và tò mò đối với một người nào đó. Bởi lẽ kịch bản mà họ đọc quá ấn tượng chẳng? – “Tôi có cảm giác cô ấy rất biết cách nắm bắt tâm lý người khác. Vậy chắc đó là một cô gái dịu dàng, nghiêm túc và rất tài giỏi.”

Này cũng quá xa với thực tế đi.

Giờ phút này, giám đốc kéo kéo khóe miệng. Bà thật sự hoài nghi bọn họ có phải đang nói về tác giả kịch bản không vậy? Thậm chí bà còn nghĩ, nếu nói ra sự thật lúc này thì không biết phản ứng của các chàng trai sẽ là như thế nào đây? Thật là có chút không đành lòng dập tắt giấc mộng của họ.

— “Vậy ư?” – Giám đốc thờ dãi, bà quay sang chàng trai cuối cùng như để tìm kiếm một kiến giải bình thường một chút – “Thế còn Jae Sung?”

Nhưng là làm cho giám đốc phải thất vọng rồi. Khi vừa liếc sang và nhìn thấy hình ảnh ngồi ngủ gật gà gật gù của con mèo lười ấy, cái ý nghĩ đó của bà tắt hẳn.

— “Tôi định nhờ các cậu đóng bộ phim này. Nếu không có ý kiến gì thì tôi sẽ bảo quản lý sắp xếp lại lịch làm việc của các cậu một chút. Tôi cũng đã mời tác giả của bộ truyện này đến giúp chúng ta trong quá trình quay phim.” – Tiếp tục với chủ đề đang dở, giám đốc cũng muốn nhanh chóng kết thúc sớm việc cần thông báo. Ở lâu với họ thêm một giây khiến bà cảm thấy không biết bao nhiêu neron thần kinh của mình hi sinh rồi.

— “Thật sao?” – Các chàng trai hứng khởi hẳn lên khi nghe được tin tức này. Lúc mới đọc kịch bản, cả nhóm đều rất hiếu kì về cô gái này rồi, nhưng biết được cô là người nước ngoài thì cũng có chút tiếc nuối. Vậy mà giờ đây họ lại được thông báo sẽ được gặp người thực, bảo làm sao không kích động cho được.

— “Chúng tôi sẽ được quay bộ phim này thật chứ?” – Hyung Ki hỏi lại, là một đội trưởng, cậu nhanh chóng nắm bắt được trọng điểm hơn những thành viên khác. Điều MS4 cần lúc này là một sự xác nhận chắc chắn.

— “Chúng ta sẽ được gặp cô ấy!” – Hình thành một sự đối lập, Yo Seob thì sung sướng điên cuồng trong những tưởng tượng đẹp đẽ, chỉ có điều nó có tồn tại được trong hiện thực không lại là một chuyện khác. – “Cô gái dễ thương của tôi!”

Cạch!

Cánh cửa phòng họp bất chợt hé mở. Một cô gái ló đầu vào ngược nhìn, hơi rụt rè đảo mắt qua căn phòng một lượt nhưng rất nhanh chuyển toàn bộ sự chú ý đến giám đốc, những người còn lại vô tình bị bỏ qua.

— “Vào đây đi!” – Thanh âm của giám đốc rất mềm nhẹ, không giống cái ngữ điệu nghiêm túc dùng thường ngày chút nào.

Điều này quả thật làm các chàng trai sững sốt. Theo hoàn cảnh hiện tại thì cô gái này với giám đốc có quen biết, mà quan hệ cũng không phải tầm thường.

Ánh mắt họ vẫn dõi theo hình bóng Minh Tuyết bước vào căn phòng, không kiêng dè chút nào thể hiện sự nghi hoặc của mình.

— “Giờ đây? Cô fan này giỏi thật đấy, vào được tận đây kia à?” – Yo Seob tròn mắt nhìn, trên khuôn mặt rõ ràng hiển hiện sự bất mãn, quay sang những thành viên khác, thì thảo nói nhỏ – “Ra là có quen biết.”

— “Đúng là không nên coi thường khả năng của các cô gái.” – Young Min vẫn giữ nụ cười mê hồn trên môi, trong lòng thật bội phục khả năng của cô gái

này. Mỗi giây trước phải treo tường lên lút vào, giây sau đã nghiêng nhiên thành khách quý của giám đốc. Chỉ có điều cậu vẫn không thể lí giải: giám đốc rốt cuộc để cho cô gái này bước vào phòng họp làm gì?

— “Cô ta thực sự dày mặt đến vậy sao? Theo vào tận đây kia à?” – Lại trông thấy cô gái ngiệt duyên sao chổi đã bám theo mình cả ngày hôm nay, tâm tình của Hyung Ki không tốt chút nào. Cậu cau mày, tỏ vẻ cực kì khó chịu và thiếu kiên nhẫn.

— “Mọi người!” – Giám đốc nói lớn, kéo lại sự chú ý của các mỹ nam về mục đích chính của buổi họp – “Đây chính là Minh Tuyết, tác giả mà tôi vừa nói tới. Cô ấy vừa tới Hàn Quốc sáng nay và sẽ ở đây giúp tư vấn cho các cậu khi nhận các vai diễn.”

Các chàng trai thạch hóa.

Đôi mắt họ tròn tròn, thẳng tắp nhìn Minh Tuyết, trong một thời gian dài, dường như quên hết mọi phản ứng, hoặc cũng có thể giờ phút này bọn họ cũng không biết phải phản ứng như thế nào.

Hiện tại, bởi một câu nói của giám đốc đã đánh nhập bọn họ từ thiên đường xuống địa ngục. Họ không thể nào tiếp thu nỗi sự thật tàn khốc trước mắt.

Đặc biệt là lúc này, khi Minh Tuyết luống cuống đứng dậy chào làm đổ cả ly cà phê ra bàn, đập vào trí óc của họ chỉ có được những tính từ: ngốc nghếch, tầm thường, thật sự quá mức tầm thường.

— “Đây không phải là sự thật chứ?” – Hyung Ki quá mức kinh ngạc, biểu tình như thể có một con ruồi bị tắc ở trong họng. Cậu vẫn không thể đồng nhất hình ảnh của cô gái trong tưởng tượng với người trước mắt, lại càng không tưởng đó lại là ngôi sao chổi bám đuôi theo mình từ sáng tới giờ.

Ông trời, không cần chỉnh người đến mức như vậy chứ. Vui đùa này thật không tốt cười chút nào.

— “Không thể nào!” – Yo Seob thể hiện mới đủ khoa trương. Không tin! Không tin! Đánh chết chàng trai đó cũng không thể tin. – “Ôi! Cô gái dễ thương của tôi đâu mất rồi?”

Ai đó vẫn tiếp tục lừa mình dối người.

— “Đúng là thật khó tin!” – Young Min ngoài cười cười ra thì cũng không biết phải phản ứng như thế nào với tin tức khó tiêu thụ này. Nhưng ít ra cậu vẫn luôn giữ vững được một thân phong tư chỉ dành riêng đối với phái nữ – “Anh cũng không còn gì để nói nữa.”

Còn trong lúc đó, nhân vật chính của mọi lời bàn tán, Minh Tuyết vẫn đứng đó, ngơ ngác mà không hiểu gì hết. Cô không biết và cũng không tài nào biết được mấy chàng trai đang nói gì cả.

Không ai để ý đến trên thượng vị, khước môi giám đốc khế nhếch, chỉ một thoáng nhưng khiến bất kì ai trông thấy đều có cảm giác rất vừa lòng. Phản ứng của MS4 quả thật thú vị tựa như mong đợi.

— “Còn Minh Tuyết!” – Giấy lát sau lại trở về với dáng vẻ thường ngày, giám đốc quay sang nhìn cô gái vẫn đang ngây ngốc đứng mà không hề cho rằng mọi chuyện đang xảy ra có liên quan gì đến mình. – “Đây là Yo Seob, Hyung Ki, Young Min, Jae Sung, bốn thành viên của nhóm nhạc nổi tiếng MS4. Họ sẽ đóng phim của cháu.”

— “Hà? Giám đốc nói gì cơ?” – Cô gần như thét lên vì kinh hãi. Các chàng trai trước mắt quả thật người người đều xinh đẹp xuất chúng, nhưng tính cách thì... – “Là họ sao?”

Ai đó có thể nói cho cô đây không phải sự thật được không?

* * *

Bốn chàng mỹ nam bước ra khỏi phòng họp với tâm trạng cực kì phức tạp, đặc biệt là Hyung Ki. Cho đến giờ, cậu vẫn không tài nào hiểu được làm cách nào mà loáng một cái, cái cô fan đáng ghét hay theo đuôi kia lại biến thành một tác giả kịch bản, khách mời danh dự của công ty.

— “Không phải chứ?” – Yo Seob vẫn lật qua lật lại cuốn kịch bản, trên mặt không ngớt vẻ thất vọng – “Kịch bản này rõ ràng rất hay mà.”

Nhưng mà Yo Seob, ở đâu quy định kịch bản hay thì người viết nó phải là một cô gái dễ thương xinh đẹp chứ?

— “Đợi chút!” – Minh Tuyết cao giọng hô, cũng rất nhanh đuôi theo tới chỗ bọn họ – “Tôi quên mất vài chuyện.”

— “Gì thế?” – Mấy chàng trai có chút uể oải, dường như vẫn chưa thoát ra được đã kích. Mà giờ lại thấy mặt cô làm bọn họ cảm thấy chỉ càng trầm trọng thêm. Cho dù không giống với hình mẫu lí tưởng, nhưng ít ra cũng nên là một mỹ nữ, đầu óc thông minh một chút đến hợp tác với họ trong thời gian tới chứ?

— “Cái này!” – Cô đưa chiếc điện thoại cho Jae Sung, vẻ mặt cảm kích, thái độ vô cùng chân thành – “Vừa nãy quả thật rất cảm ơn anh đã cho tôi mượn nó.”

— “Đó là điện thoại của tôi ư?” – Chàng trai ấy nói với khuôn mặt ngơ ngác, dường như đang rất cố gắng để nhớ lại – “Điện thoại của tôi sao lại ở chỗ cô?”

“Giờ cơ?” – Minh Tuyết tròn mắt kinh ngạc. Rõ ràng chỉ mới lát trước anh ta đã chính tay đưa nó cho cô mượn. Mới chưa tới nửa tiếng trôi qua, mà giờ chính chủ lại phản một câu vô cùng đơn giản phũ phàng mọi thứ.

Càng đáng sợ hơn là bằng một khuôn mặt thuần khiết đến mức trong suốt lát, cô cũng tưởng rằng mình bị nhầm rồi.

Jae Sung cố gắng nghĩ nhưng trí não thì vẫn trống rỗng không có tiến triển gì. Vì thế, chàng trai vừa suy tư vừa cất bước đi, cứ thế mất tiêu.

“Cô to gan thật!” – Yo Seob nói khi đang đi về phía cửa, về mặt đầy khinh thường – “Đến điện thoại của anh ấy mà cũng dám lấy à? Đừng có thấy người sang bắt quàng làm họ chứ.”

“Không... Tôi...” – Minh Tuyết vẫn chưa hết ngỡ ngàng. Cô không biết phải giải thích kiểu gì khi bản thân cô cũng hết hiểu nổi đám người kì quặc này.

Rõ ràng bị oan mà cũng chỉ có thể ghen trong họng.

Cùng lúc đó, Hyung Ki đi lướt qua, giật lấy cái điện thoại trong tay cô và để lại một cái nhìn đầy sắc bén, tựa như cô là đám ôn dịch, biết điều thì tự động tránh xa ra.

“Rốt cuộc mình đã làm gì chứ?” – Cô bức bối nhìn theo bóng hình bước đi của các chàng trai ấy – “Sao lần nào họ cũng đối xử với mình như thế?”

“Minh Tuyết!” – Giám đốc bất chợt gọi cô lại, cũng kịp thời giải thoát cô ra khỏi đám suy nghĩ rồi bồng bồng – “Theo ta vào đây một lát!”

* * *

“Có chuyện gì vậy, thưa giám đốc?” – Minh Tuyết bước theo người phụ nữ ấy vào văn phòng, trong lòng vẫn đang phỏng đoán xem bà định nói gì mà phải gặp riêng cô.

“Cháu không phải quá khách sáo vậy đâu!” – Giám đốc mỉm cười mềm nhẹ – “Dù sao thì ta và mẹ cháu cũng là bạn thân thời đại học mà. Ta mời cháu đến đây một phần vì mẹ cháu muốn cháu có cơ hội tìm hiểu về Hàn Quốc nhiều hơn. Thế cháu đã định sẽ ở đâu chưa?”

Chỉ đơn giản là những câu hỏi thăm bình thường nhưng Minh Tuyết cũng có chút cảm động. Ít ra ở Hàn Quốc này, cô cũng không phải là tứ cố vô thân.

“Chưa ạ! Nhưng cháu nghĩ cháu sẽ ở trong khách sạn vậy.”

“Đây cũng coi như một chuyến du lịch của cháu. Cháu sẽ ở lại đây lâu dài nên khách sạn không phải lựa chọn tốt.” – Bà hơi nhăn mày suy nghĩ trong chốc lát, khẽ nói – “Hay là vậy đi, cháu sẽ vào ở tạm trong khu phòng dành cho nhân viên và các ca sĩ nhé!”

“Thật vậy ư? May quá! Cháu cũng đang lo không biết giải quyết vấn đề này như thế nào đây.” – Minh Tuyết thật sự rất vui vẻ, bởi vấn đề này cũng là điều cô lo lắng nhất khi đến nơi đây.

“Về bộ truyện của cháu, nếu có diễn xuất của MS4 thì chắc sẽ thu hút được rất nhiều khán giả. Nhưng có vẻ độ hợp vai của họ không cao lắm” – Đây cũng là điều mà mọi người có chút đắn đo khi quyết định giao vai chính cho MS4.

“Vâng! Cháu cũng thấy vậy!” – Minh Tuyết đáp không ngần ngại.

Phải công nhận dung mạo của bốn người đều là thượng đẳng, mỗi người một phong tư rất đặc biệt và cuốn hút. Nhưng việc đóng một bộ phim sao cho thành công nhất cũng không chỉ dựa vào điều đó. Tức là sắp tới cả Minh Tuyết và MS4 đều sắp phải đối mặt với một cơ hội và thử thách mới.

“Thực ra ta muốn cháu viết một bộ truyện dành riêng cho MS4. Ta biết cháu không thích viết theo sự yêu cầu nên ta không bắt buộc cháu phải làm. Nhưng ta mong hai bên sẽ có thời gian để hiểu về nhau nhiều hơn.” – Khi nói những lời này, đôi mắt giám đốc dường như chợt lóe lên một chút ánh sáng, cũng rất nhanh bị che giấu đi. – “Vị vậy, ta đã sắp xếp một chút, để vài hôm nữa MS4 sẽ đưa cháu đi chơi.”

“Vâng! Nhưng lần này cháu đến Hàn Quốc cũng vì một việc khác nữa.” – Minh Tuyết ngẩng mặt nhìn về phía giám đốc một cách thành khẩn, trong con mắt không dấu nổi sự kiên định – “Cháu muốn nhờ giám đốc tìm hộ một người.”

Bạn đang đọc truyện *My Stars* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

“Ồ!” – Yo Seob cầm tờ lịch làm việc mới được sắp xếp lại, đôi mắt tràn ngập một sự khó tin – “Chúng ta thực sự có một ngày nghỉ này. Nhưng mà lại phải đưa cái cô Minh Tuyết gì đó đi thăm quan Seoul thật sao?”

Cái đó cũng chẳng phải khó khăn gì để hiểu ra. Giám đốc luôn hận không thể vắt kiệt sức lao động của họ thì thôi, làm sao bỗng dưng từ tế muốn cho một ngày nghỉ giữa khoảng thời gian bận rộn như vậy được chứ? Thế cho nên, cái gì cũng có giá của nó.

Giờ phút này, bốn chàng trai đang phải tắt bật chụp một bộ ảnh mới. Cũng chỉ có lúc ngồi nghỉ giải lao và để cho những nhân viên trang điểm lại này thì họ mới có thời gian để nhìn liếc qua lịch làm việc mới được phát.

— “Thì chính vì thế nên chúng ta mới được nghỉ mà.” – Young Min nhìn vào gương và chỉnh lại tóc của mình một chút, để lại một ánh chiếu hoàn mỹ, xinh đẹp khuynh quốc khuynh thành. — “Hãy tự cảm thấy thoải mái đi! Nếu không thì sẽ uổng phí khoảng thời gian hiếm hoi này đấy!”

Thế rồi, chàng trai ấy đứng dậy và bước về phía máy chụp, ánh mắt khẽ liếc sang cũng đủ làm phái nữ trong căn phòng mê mẩn. Khuôn mặt của cậu đã đủ họa thủy rồi, lại còn thêm vụ loạn phóng điện, quả thật là không để người khác sống nữa.

— “Phải đi với một cô gái nhà quê như thế thì mới là uổng phí chứ!” – Yo Seob thì vẫn ầm ứ trong lòng từ lúc gặp được Minh Tuyết tới giờ. Chỉ cần tưởng tượng phải trông thấy khuôn mặt ngốc ngốc của cô cả ngày thì ăn cơm làm sao mà thấy ngon, đi chơi cũng còn gì mà vui vẻ nữa. Nuốt một bụng hỏa vào trong lòng, cậu cũng đứng dậy đi làm việc, trong miệng bực bội nói thầm – “Minh không tin là không đuổi được cô ta.”

Và vì thế, một kế hoạch mới bắt đầu hình thành.

* * *

5:00 am

Sáng sớm tinh mơ, Minh Tuyết bị đánh thức khỏi giấc ngủ bởi một cú điện thoại bàn. Tiếng chuông kiên trì kêu vang cả phòng khiến cho người con gái đó ôm gối che đầu, xoay ngược xoay lui chán chê rồi cũng đành phải lồm cồm bò dậy, xoa đôi mắt nhap nhoeo và trả lời trong tình trạng vô ý thức.

— “Alô! Ai đấy!”

— “Giờ này còn ngủ à?” – Phía đầu dây bên kia, Yo Seob quát lên đầy giận dữ, âm lượng cao đến mức khiến Minh Tuyết phải bừng tỉnh khỏi trạng thái đờ đẫn. — “Cô định bắt chúng tôi phải đợi đến bao giờ hả? Vì ai mà chúng tôi phải bỏ cả công việc để đến đây như thế chứ?”

— “Hả?” – Minh Tuyết cuống cuống bật dậy khỏi giường, nhưng khi cô vừa nhìn sang chiếc đồng hồ thì chợt dừng lại trong vẻ hoài nghi. — “Nhưng... bây giờ mới có 5h sáng mà. Chẳng phải đã hẹn 7h sao?”

— “7h cái gì cơ chứ!” – Âm lượng của cậu lại cao hơn vài phần, đầy vẻ bực bội, khí tràng mãnh liệt làm cô bất giác co rụt người lại, dù vẫn biết người đó không ở bên cạnh mình – “Hôm qua đã sửa lại rồi mà! Sao cô không bao giờ chú tâm nghe người khác nói gì vậy hả?”

— “Nhưng... đúng thật là tôi không nghe thấy gì mà.”

Có trời đất chứng giám, cô có nghe thấy họ nói đôi lúc nào bao giờ đâu chứ? Sao chỉ ngủ một giấc mà mọi thứ có thể biến đổi hết như vậy?

— “Còn nói nữa hả? Xuống mau!”

Vẫn bằng cái ngữ điệu đầy thịnh nộ, Yo Seob gắt lên, làm lần đầu tiên trong cuộc đời, Minh Tuyết hoài nghi chính mình đã nhầm lẫn.

Không có thời gian để tự hỏi, cô vội vã cúp máy, thay quần áo rồi bay nhanh xuống phía dưới bằng vận tốc của tên lửa. Lúc vừa mới bước xuống dưới sân, cô đã nhìn thấy Yo Seob đứng bên cạnh xe với khuôn mặt tối tăm như ai đó nợ tiền cậu mà không trả. Điều đó làm cô bất giác nuốt một ngụm nước bọt, bản khoăn không biết có lên tiến lên phía trước hay không

— “Nhanh lên!” – Chàng trai ấy thúc giục, có vẻ không hài lòng với thái độ chậm trễ của cô chút nào. Ánh mắt sắc bén không hợp với khuôn mặt đáng yêu chút nào lướt qua cũng đủ để cô cảm thấy gió lạnh thổi tới ào ào – “Lên xe mau!”

— “A!” – Minh Tuyết định chui vào trong xe, nhưng đột nhiên hét lên một tiếng – “Tôi đi vội quá nên quên đem ví theo mất rồi.”

Bình thường cô rất cẩn thận nhưng hôm nay quả thật là bị rối trí đến mức quên cả thứ quan trọng như vậy. Điện thoại đã không có, giờ đến cả tiền cũng không, nếu có xảy ra việc gì thì...

— “Giờ không có thời gian đâu!” – Yo Seob thấy cô định quay trở lại thì tỏ ra càng không kiên nhẫn. — “Đã nói lên xe đi kia mà!”

— “Được rồi!” – Minh Tuyết mở cửa xe và bước vào. Đến tận lúc này cô mới để ý, ngoài hai người bọn họ ra thì những thành viên khác của MS4 đều không có mặt – “Thế còn những người khác đâu rồi?”

— “Cô nghĩ rằng cả 4 người chúng tôi phải chờ một mình cô sao?” – Yo Seob liếc cô bằng thứ ánh mắt như thể cô là một kẻ ngu ngốc. Chàng trai không nhanh không chậm bắt đầu lái xe đi – “Họ đã đi trước rồi! Chỉ vì cái tính chậm chạp và ngốc nghếch của ai đó mà giờ tôi mới bắt đầu xuất phát được đấy!”

Giải thích của cậu làm cô cũng ko hoài nghi gì nhiều về vấn đề này, có chăng cũng chỉ là cảm giác áy náy vì sự chậm trễ của mình. Cho đến bây giờ, bởi thái độ của Yo Seob, Minh Tuyết đã thực sự cho rằng mình là người có lỗi.

_ “Xin lỗi!” – Cô Minh Tuyết tự trách bản thân, nhưng rồi cô chợt nhớ ra một điều gì đó – “Chúng ta sẽ đi đâu vậy?”

Có lẽ cô đối với cuộc đi chơi này thực là không chú tâm, bởi đến giờ cô cũng không biết được kì thực địa điểm hẹn nhau của mọi người. Cũng không rõ ràng lắm đi chơi mà giám đốc nói kì thực là như thế nào.

_ “Còn hỏi nữa ư?” – chàng trai liếc sang với một tia nhìn đáng sợ, chặn ngang mọi câu nói cô định hỏi ở lại trong họng. – “Ngồi yên đấy đi!”

Minh Tuyết cảm nhận càng nhiều, càng nhiều khí lạnh bắn thẳng về phía mình, vội vàng gật đầu rồi ngồi yên lặng không dám mở miệng. Cô có cảm giác chỉ cần mình nói thêm một câu vô nghĩa nữa, ai đó sẽ không kiên nhẫn nổi mà bóp chết mình.

Yo Seob lái xe rất lâu, họ đi vượt xa khỏi thành phố đông đúc và dần đến nơi thưa thớt dân cư hơn. Cuối cùng, sau gần một tiếng đồng hồ ngồi trong không gian im lặng và ngột ngạt, chiếc xe cũng dừng bánh.

_ “Từ chỗ này thì phải đi bộ.” – chàng trai vừa bước ra khỏi xe vừa nói. Cậu cất bước đi về phía trước, chỉ để lại cho cô bóng lưng đang dần đi xa.

Minh Tuyết cũng vội ra khỏi xe và mãi miết đuổi theo sau bóng hình ấy. Họ đi lên phía trên một con đê, nơi những cơn gió trong lành và thoáng đãng thổi tràn qua mang theo một hơi thở nhẹ nhàng của tạo hoá.

_ “Mọi người đâu rồi?” – Cô cố bắt kịp chàng trai ấy, liếc nhìn xung quanh. Khung cảnh rất rộng lớn cô có thể nhìn thấy tít tận nơi xa, nhưng vẫn không thấy được bất kì ai khác ngoài hai người.

Rốt cuộc đây có đúng là nơi hẹn của mọi người không vậy? Cô có cảm giác hôm nay có gì đó tựa hồ không quá thích hợp.

_ “Tại sao cô cứ hỏi mãi vậy nhỉ?” – Yo Seob dừng lại, cũng đưa mắt tìm kiếm xung quanh – “Họ cũng chỉ ở quanh đâu đây thôi.”

Nhưng rồi trong một giây phút, cả hai người bất chợt ngừng lại và ngược về phương Đông, nơi những ánh sắc huy hoàng của ban mai bắt đầu bùng lên chiếu rọi muôn phương. Mặt trời bắt đầu lộ dạng, phủ gam màu đỏ rực cả một mảng trời, khúc xạ lấp lánh trên mặt nước mênh mông.

_ “Đẹp thật!” – Minh Tuyết bị hút hồn trong khung cảnh cả đất trời chuyển mình, giây phút cả thế gian chợt tĩnh lại sau đêm dài. Cô cứ đứng ở đó rất lâu, ngắm nhìn từng giây của sự thay đổi rất chậm chạp của những gam màu, cảm nhận được thiên nhiên kì vĩ và xinh đẹp. – “Ra là anh muốn ngắm cảnh này nên mới phải đi xa vậy ư?”

Một giây phút lặng thinh không một lời hỏi đáp. Minh Tuyết đến giờ mới nhận ra sự khác thường, vội quay lại nhìn khắp xung quanh.

Đã không còn ai ở đó nữa.

Cả khung cảnh rộng lớn chỉ còn lại một mình cô mà thôi.

_ “Yo Seob!” – Minh Tuyết hoảng hốt gọi – “Anh ở đâu vậy? Yo Seob!”

“Đã 7h 15 rồi! Cô ta đang làm cái quái gì vậy?” – Hyung Ki đứng bên cạnh xe mà liên tục nhìn vào đồng hồ. Cùng với sự trôi đi của thời gian, sự kiên nhẫn của cậu sắp bị xài hết, khuôn mặt càng lúc càng tối tăm – “Còn bắt chờ đến bao giờ nữa đây?”

Vốn phải đưa Minh Tuyết đi chơi đã khiến Hyung Ki không hài lòng rồi, giờ lại chờ mãi, chờ mãi mà vẫn không thấy tung tích cô đâu, khiến cho cậu bị nghẹn một bụng lửa giận. Rốt cuộc thì cô ta có ý thức được thời gian đối với thần tượng là quý báu như thế nào không?

Càng nghĩ càng bực bội, đến lúc anh chàng đội trưởng chuẩn bị phát tác thì Yo Seob cũng vừa vặn lái xe tới bên cạnh.

_ “Cậu vừa đi đâu thế?” – Hyung Ki chỉ liếc nhìn một cái, cả người như tản ra khí lạnh có thể đông cứng vạn vật. Chỉ từ vẻ mặt cũng có thể đoán ra được tâm trạng của chàng trai ấy vào lúc này không tốt một chút nào. – “Từ sáng đến giờ mất hút thế hả?”

_ “Tớ vừa ra ngoài có việc bận một lát.” – Nhưng đáng tiếc đối mặt với cậu lại là Yo Seob, ít ra người ta cũng luyện tập sức chịu đựng khí lạnh suốt mấy năm trời rồi. Thậm chí trong tình cảnh này, kẻ nào đó vẫn có thể mặt không đỏ, khí không xuyên mà đáp lời – “Thế nào rồi? Chúng ta xuất phát thôi chứ?”

Yo Seob, cậu đi làm diễn viên thì chắc thành công hơn so với làm ca sĩ gấp mười lần chứ không ít. Đầy bụng nghĩ xấu mà khuôn mặt vẫn duy trì vẻ đáng yêu chết người đã khó, chứ đừng nói rằng làm việc xấu xong còn có thể tỉnh bơ như vậy.

_ “Nhân vật chính còn chưa đến thì đi đâu đây?” – Vừa nhắc đến chỉ làm Hyung Ki thêm bực bội. Sao chửi quả vẫn cứ là sao chửi, có gán thêm cái mác nhà văn vào đi chăng nữa thì việc nào dính đến cô cũng vẫn chẳng chút suôn sẻ.

Dứt lời, cậu ngừng đầu nhìn về phía Young Min, người đang bước ra từ trong khu nhà.

_ “Thế nào rồi anh?”

_ “Nhân viên bảo vệ nói Minh Tuyết đi ra ngoài từ sớm rồi.” – Young Min trả lời, chỉ đơn giản là trần thuật lại một câu nhưng cũng đủ làm nhiệt độ không khí lại xuống thấp vài độ – “Chẳng biết đi đâu nữa.”

— “Cái gì cơ?” — Hyung Ki bảo nổi. Có thể không giận dữ được không khi phải chờ một cô gái tầm thường suốt nửa tiếng đồng hồ để rồi được thông báo cô ta đã đi mất từ bao giờ rồi. — “Chẳng phải đã nói là sẽ đưa đi tham quan Seoul mà. Vậy mà đến giờ hẹn lại chạy đi mất là sao? Cô ta tính làm cái quái gì vậy?”

Hừ! Minh Tuyết, tốt nhất đừng để tôi trông thấy cái mặt cô, chàng trai thầm nghĩ.

— “Cô ta á?... Chắc là đi chơi một mình rồi. Người bình thường đều muốn gặp chúng ta, bắt tay, xin chữ kí của chúng ta nhưng chẳng ai ngốc nghếch đến độ muốn đi dạo phố với chúng ta cả.” — Yo Seob còn không quên đồ dầu vào lửa. Mọi người cứ tiếp tục oán hận bức tức với Minh Tuyết càng nhiều càng tốt, như vậy không ai sẽ nghĩ đến trên đầu cậu. — “Vì chúng ta là thần tượng mà. Đi đâu cũng phải cải trang, đi chơi cũng không được thoải mái, bị nhận ra thì sẽ bị một đồng fan vây kín. Thế nên cô ta tự đi nơi mà cô ta thích, chúng ta đến nói chúng ta muốn, tốt cho cả hai bên mà.”

Chàng trai xấu xa chỉ cần tưởng tượng đến hoàn cảnh của Minh Tuyết lúc này cũng đủ cao hứng, trong lòng phải nói là vui vẻ tung bùng, trên mặt vẫn duy trì sự bình thản như thường.

— “Vậy chúng ta phải làm gì đây?” — Hyung Ki cũng phải thừa nhận điều này. Quả thật là không thể nào hiểu được giám đốc nghĩ gì trong đầu. Đưa Minh Tuyết đi thăm quan Seoul thì nhờ bất kì một nhân viên nào chẳng được, tại sao cứ nhất định là MS4? Sắp xếp như vậy có phải là làm khó cả hai bên hay không? Nhìn xem, người ta cũng có thêm cảm kích chút nào đâu.

— “Nói nghỉ là nghỉ, nói không đi là không đi!” — Young Min rút điện thoại, mở ra danh bạ đầy rẫy số của các cô gái. Hàng mi cong vút của cậu hơi rũ xuống, lông mày khẽ cau lại nhưng vẫn mang một vẻ phong tình. Cậu lúc này cũng không biết phải làm gì trong ngày hôm nay cả. — “Làm anh không kịp hẹn cô gái nào cả. Để anh xem có ai rảnh rồi thì rủ đi chơi vậy.”

MS4 sống trong cuộc sống tất bật của thần tượng đã quen rồi, giờ có một ngày nghỉ cũng không biết phải tiêu xài làm gì nữa. Đúng là làm nghệ sĩ cũng có cái khổ riêng của mình.

— “Bỏ qua mấy cô bạn gái của anh đi!” — Yo Seob đề nghị — “Hiếm khi MS4 có dịp nghỉ, hay là đi chơi bowling đi!”

* * *

Lòng vòng vài vòng, Minh Tuyết vẫn chẳng thấy bóng dáng Yo Seob đâu cả. Ra được đến đường chính thì phát hiện xe của cậu ta cũng không thấy, đến lúc này mà cô còn không hiểu nổi chuyện là thế nào nữa thì chỉ số IQ của cô xứng đáng được so với động vật.

Bực bội mà không có chỗ phát tiết, tâm trạng của Minh Tuyết càng lúc càng nặng nề. Cô vẫn không tài nào hiểu được đời trước cô đã nợ gì MS4 mà kiếp này lại có đây khúc mắc với bốn người bạn họ như thế? Nếu không muốn đưa đi cũng đành thôi, nói một tiếng là được rồi chứ ném cô ngoài ngoại thành như thế này thì thật là quá vô đạo đức.

Mang theo đầy bụng bức tức, Minh Tuyết vừa rủa thầm tên sói đội lột cừu đã lừa mình, vừa vẫy một chiếc taxi để trở về.

— “Cho cháu đến công ty MS Entertainment.”

Cô ngồi vào trong xe, cố gắng điều chỉnh cảm xúc của mình nhưng chỉ cần nghĩ đến cái bản mặt của Yo Seob là lại muốn đập cho tên đó một trận. Cậu ta nghĩ gì mà có thể để một cô gái không có điện thoại, không mang ví tiền ở giữa ngoại thành như vậy cơ chứ?

Đội chút! Hình như có việc gì đó mà cô đã bỏ sót thì phải.

Khuôn mặt Minh Tuyết chợt xanh lại. Cô vội vã lục lọi mọi túi với một hi vọng mỏng manh nhưng nó hoàn toàn bị dập tắt ngay sau đó. Nhất là khi nhìn sang những con số trên chiếc đồng hồ đếm tiền vẫn đang tăng lên vùn vụt theo từng cây số, tâm cô lại lạnh thêm vài phần.

— “Chết rồi! Không mang ví theo rồi.” — Đừng nói là ví, một xu lẻ cũng không có. Khuôn mặt của Minh Tuyết đáng thương lúc này bất giác càng lúc càng xanh ngắt. Cô thầm cầu nguyện cả tỷ lần mong bác tài đừng nhìn ra điểm gì bất bình thường.

Nhưng là, rất hiển nhiên, ông trời không nghe được lời cầu nguyện của cô. Toàn bộ hình ảnh của Minh Tuyết từ đầu tới giờ đều rơi hết vào mắt bác tài qua chiếc gương chiếu hậu. Đến mức thế rồi mà còn không đoán được rắc rối cô đang gặp là gì thì bác tài cũng chẳng có tư cách ngồi ở đây từ lâu rồi.

— “Cháu gái” — Ông nói với Minh Tuyết, ít ra vẫn còn giữ được thái độ từ tế trước khi xác định chắc chắn về khả năng thanh toán cho tiền xe của cô — “Thành thật xin lỗi. Nhưng để bảo đảm, tôi phải thu tiền trước.”

— “Dạ!” — Mặt cô ngơ ngác, bất giác không kịp hồi thần trước câu nói đó. Đừng nói vậy chứ, giờ cô biết đào đâu ra tiền để trả bây giờ? Đời mạng nghe còn có thể - “Cháu... Cháu không phải người đi quýt tiền đâu. Xin bác cứ đưa cháu về công ty, cháu sẽ lấy tiền trả cho bác.”

Kết!

Chiếc xe taxi đột ngột dừng lại và vài giây sau, người ta trông thấy một cô gái bị đẩy thẳng ra khỏi xe.

Trong giây lát, cả con đường dài vắng lặng chỉ còn lại một mình Minh Tuyết đứng ngẩn ngơ nhìn theo bóng dáng chiếc taxi phóng vụt đi mất hút, trong lòng cô lúc này quả thật rất muốn khóc.

Cái này chính là thứ mà người ta gọi là họa vô đơn chí ư?

— “Sao mình có duyên với chuyện này thế nhỉ?” – Nhìn con đường xa tít tắp trước mặt, cô thầm mong biết bao nhiêu đây không phải sự thật. – “Phải đi bộ về thật sao?”

* * *

— “MS4! Đồ chết tiệt!” – Minh Tuyết uể oải bước đi trên đường như sắp đứt hơi đến nơi. Bàn chân cô giờ đã mỏi nhừ, đau nhức rã rời, mồ hôi toát ra như mưa, nhưng công ty thì vẫn còn ở rất xa, rất xa. Hiện giờ, cô chỉ cường chống lại bằng một tín niệm mãnh liệt và dùng phương thức ***** rửa MS4 để phát tiết trước khi cô phát điên – “Tại sao họ lại đối xử với mình như thế chứ? Đồ đáng ghét! Minh nguyện rửa bọn họ”

Minh Tuyết cũng chẳng biết được rốt cuộc mình đã đi được bao lâu, chỉ thấy con đường phía sau đã đi rất dài, phía trước phải đi cũng còn rất dài. Cuối cùng, dường như không chịu nổi nữa, cô đành ngồi xõm xuống thờ dờ.

— “Mệt quá!” Giờ đến sức để ***** mắng cũng chẳng còn nữa. Đầu choáng mắt hoa, cả thân thể mệt mỏi, chỉ vừa liếc nhìn dọc con đường khiến cô chợt dâng lên một cảm giác tủi thân và cô độc giữa cuộc đời này.

Từ trước tới giờ, Minh Tuyết luôn luôn nói với bản thân phải lạc quan trong bất kì trường hợp nào. Nhưng lần này cũng chính là lần đầu tiên trong cuộc đời, người con gái ấy nhận thấy có những lúc mọi thứ thật là tồi tệ.

Àm!

Minh Tuyết ngược lên nhìn lên bầu trời. Trên tầng cao, những đám đen bắt đầu kéo đến, giăng kín đặc, đồng thời mang đến trong không gian hương vị ẩm ướt, làm lạnh buốt cả lòng người.

— “Không thể xui xẻo như vậy chứ?” – Không, đây không phải là sự thật đúng không? Làm ơn nói cho Minh Tuyết biết điều mà cô đang thấy không phải là sự thật được không?

Cô thực sự sai lầm rồi. Trên đời này vẫn còn có những điều tồi tệ hơn nữa. Mà đó chẳng phải chính là điều mà cô đang gặp lúc này đó sao?

Chỉ trong chốc lát, những giọt mưa bắt đầu đổ rào xuống mãnh liệt khiến Minh Tuyết phải chạy vội đi tìm chỗ nào đó tránh mưa. Trong lòng cô thầm than vận khí của mình, quả là ko phải đặc biệt “hào”.

— “Ồi! Ồi!” – Minh Tuyết tấp vội vào ngồi tạm vào một bên xe buýt. Phía ngoài trời mưa vẫn rơi, trắng xóa cả khoảng không trước mắt.

* * *

Young Min ném quả bóng bowling trông có vẻ rất nhẹ nhàng và điệu nghệ, theo sau đó, chàng trai quay lại phía sau lấy một chai nước và ngồi xuống ghế.

— “Sao lại không tiếp tục chơi nữa à?” – Cậu hào ý hỏi thăm Hyung Ki, con người đang ngồi nghỉ ở bên cạnh. Từ lúc bước vào đây đến giờ, chàng đội trưởng tỏ ra có chút thiếu hứng thú với những trò chơi. – “Hiếm khi mới đông đủ mà lại ngồi đây sao?”

— “Câu đó thì nên nói với cái người bên kia kia!” – Hyung Ki khẽ đảo mắt về phía Jae Sung. Con người này mới thật đáng khâm phục, theo vào khu trò chơi chỉ để ngủ gà ngủ gật trên ghế. – “Từ lúc bắt đầu đã thế rồi. Không biết anh ấy đến đây làm gì nữa.”

— “Cậu ấy à?” – Young Min nhìn thấy dáng vẻ ngủ ngon lành của cậu ta thì cũng không khỏi bật cười – “Cậu ấy không về nhà ngủ mà theo chúng ta đến đây đã là kì tích rồi”

Kì thực, Jae Sung không trở về nhà ngủ cũng chẳng phải do luyến tiếc ngày nghỉ quý hiếm của MS4 đâu, chỉ bởi vì lười đi về thôi. Lát nữa nếu có ai lái xe trở về thì đảm bảo cậu ta là người thứ nhất chui tọt vào sau xe, chọn một chỗ nằm thoải mái nhất.

Bất chợt, Young Min liếc qua cánh cửa kính, nhìn ra bên ngoài. Chỉ cách một lớp kính nhưng cứ như hai thế giới hoàn toàn khác nhau.

— “Ồ! Trời mưa rồi kìa!” Cả đất trời tràn ngập trong một màu trắng xóa, che khuất mọi sắc màu khác trong không gian. Khung cảnh trước mắt lại mang theo một vẻ đẹp khác mà không thể có được lúc bình thường.

— “Có vẻ mưa khá to nhỉ?” – Hyung Ki cũng ngược sang, buông một lời nhận xét thật nhẹ nhàng. Nếu lúc quay ngoại cảnh mà gặp mưa thì đúng là thảm họa, nhưng ngày nghỉ mà được ngồi ở ban công uống cà phê, ngắm mưa thì cũng không tệ.

Phải, bọn họ thì vui chơi sung sướng rồi. Chỉ khổ cô gái nào đó đang khổ sở đi bộ trở về dưới làn mưa xối xả mà thôi.

Yo Seob đang mải mê chơi rất vui vẻ mà không hay biết gì cho đến khi nghe được cuộc chuyện trò của họ. Cậu chợt dừng lại, nhìn ra bên ngoài làn mưa càng lúc càng lớn. Chàng trai ngần ngại, một thời gian không kịp hồi thần với quả bowling trên tay, trên khuôn mặt trắng nõn đáng yêu lần đầu tiên hiện lên dáng vẻ suy tư, có chút do dự, có chút lo lắng.

— “Không biết cô ta có sao không nhỉ?” – Yo Seob khẽ thì thầm trong miệng. Vốn chỉ là muốn sửa trị cô ta một chút, cậu cũng không muốn làm quá đáng lên như vậy. Sự việc đã dần vượt qua tầm kiểm soát khiến chàng trai không biết phải làm gì tiếp theo.

Đứng nhìn làn mưa một lúc lâu, cậu chợt quay sang nói với cả nhóm. Ngay chính bản thân cậu cũng không hề biết về mặt của mình lúc này nghiêm túc như thế nào, khác biệt hoàn toàn với đáng về thường ngày

_ “Em có chút việc về trước, mọi người cứ chơi tiếp nhé!”

_ “Khoan đã!” – Hyung Ki dường như đã cảm thấy được điều gì đó, đặc biệt là sau khi cậu để ý đến những cử chỉ kì lạ của Yo Seob trong khoảng thời gian này – “Yo Seob! Có chuyện gì thế?”

_ “Không có gì cả!” – Cậu ta chối ngay tấp lự.

“Cậu còn định nói dối ư?” – Hyung Ki nói rất nhẹ nhàng, nhưng trong giọng nói của cậu không giấu nổi sự uy hiếp. Tia nhìn của cậu như hàng ngàn dòng khí lạnh bắn tới, khiến nhiệt độ trong chốc lát giảm mạnh xuống mấy độ. Dường như chỉ cần Yo Seob tiếp tục nói một câu nói dối hay có điều giấu giếm, Hyung Ki sẽ không ngần ngại dùng ánh mắt đông lạnh chết cậu. – “Từ sáng đến giờ cử chỉ của cậu đã rất lạ rồi. Rốt cuộc có chuyện gì?”

Rất bình tĩnh nói ra một câu, nhưng tựa như tiên âm, không cho phép Yo Seob có một tia đường lui.

_ “À! Thực ra...”

Đến mức như thế này thì cậu còn có thể nói dối được nữa ư? Cậu trả lời là không thể.

Mặc dù có chút không cam lòng nhưng Yo Seob cũng đành phải kể lại mọi chuyện từ đầu tới cuối, đầy đủ, rõ ràng, báo cáo cả việc cậu đã vất Minh Tuyết ở ngoại thành và ra về một mình như thế nào.

_ “Cái gì cơ?” – Vừa nghe xong Yo Seob thuật lại, Hyung Ki thực sự nổi giận, khuôn mặt trở nên tối tăm. Hóa ra từ sáng đến giờ mọi chuyện thực tế là như vậy. Cái gì chậm trễ, cái gì bỏ đi chơi riêng, tất cả chỉ là một kế hoạch lừa trị Minh Tuyết – “Cậu rốt cuộc đã làm cái gì thế hả?”

_ “Sao em lại có thể đối xử như vậy với một cô gái chứ?” – Young Min cũng tỏ vẻ không đồng tình chút nào với cách làm này chút nào. Cho dù có chút bất mãn với sự xuất hiện của Minh Tuyết nhưng trong ý nghĩ của cậu, phụ nữ được sinh ra là để yêu thương và tôn trọng. – “Huống hồ, giám đốc sẽ không dễ yên cho chúng ta sau việc này đâu. Bây giờ chắc Minh Tuyết cũng đã bắt xe về nhà rồi. Dù gì thì chúng ta ít ra cũng nên đến nhà xin lỗi cô ấy một câu.”

_ “Đó mới là điều rắc rối đấy!” – Chỉ bằng một câu nói, Yo Seob khiến tâm trạng của tất cả bỗng chìm vào đáy cốc. – “Em quên mất là sáng nay cô ấy nói quên ví ở nhà.”

Nếu có thể, cậu cũng không muốn làm cho mọi người thất vọng đến tận cùng như vậy đâu. Nhưng chính là vì điều này nên chàng trai mới sốt sắng muốn rời khỏi trước để đi tìm kiếm Minh Tuyết.

Lặng im, không một tiếng động. Các thành viên khác của MS4 dường như không tin nổi vào những gì tai mình vừa nghe được nữa. Ai đó có thể nói với họ rằng họ vừa nghe lầm được không?

_ “Cái gì?” – Hyung Ki nhìn chằm chằm vào Yo Seob như thể muốn một chương đánh chết luôn cái tên chuyên gây rắc rối này. Sự việc phát triển đến hiện tại đã trở nên quá xa. – “Cậu bỏ rơi một cô gái không một xu dính túi ở cách nhà mấy chục km hả?”

Đến bây giờ là đã bao nhiêu tiếng trôi qua rồi. Cứ nghĩ đến Minh Tuyết phải ở dưới mưa trong suốt khoảng thời gian này, tâm trạng của các chàng trai đây một sự lo lắng và bất an.

_ “Không ổn rồi!” – Young Min nhìn ra phía ngoài, bầu trời vẫn nhuộm một màu tối đen – “Trời đang mưa rất to. Chúng ta phải đi tìm cô ấy ngay. Jae Sung! Cậu trở về công ty trước đi! Nếu cô ấy về đến đó thì gọi điện cho bọn tớ.”

* * *

Trong làn mưa tầm tã, một chiếc xe phóng vội vã trên đường. Phía bên trong, ba chàng mỹ nam của MS4 đang ngồi, trên khuôn mặt của mỗi người đều mang thần sắc cực kì ngưng trọng.

Họ ngồi yên trong một không gian tĩnh lặng, đôi mắt vẫn liếc ra ngoài tìm kiếm giữa những người đi đường nhưng vẫn không hề thấy thân ảnh mà họ mong chờ. Điều này làm cho bọn họ càng lúc càng nóng vội, cảm xúc dường như sắp không thể khống chế nổi nữa.

Chiếc xe của các chàng trai chạy vút qua một bên xe, nơi có khá đông người đang ngồi tránh mưa. Thế rồi, khi chiếc xe buýt vừa lẩn bánh tới, mọi người cũng lần lượt lên xe đi mất tiêu, chỉ còn lại một mình Minh Tuyết vẫn ngồi ở đấy, lơ lửng trên băng ghế dài.

Lúc MS4 đi ngang qua, Minh Tuyết ngồi ở phía trong cùng, bị che khuất. Bọn họ, tựa như những đường thẳng song song, chỉ sai lệch trong giây lát nhưng cũng đủ để bỏ lỡ, không thấy được nhau.

.

_ “Minh đã ngồi đây bao lâu rồi nhỉ?” – Minh Tuyết đưa tay hứng những giọt nước rơi xuống từ làn mưa ngày càng nặng hạt. Cô ngước lên bầu trời, vẫn một màu đen kịt mang theo hơi ẩm ướt ngày càng nồng đậm – “Có lẽ sẽ mưa đến tối mất thôi. Đẳng nào thì cũng ướt, thôi cứ về vậy.”

Nghĩ là làm, cô đứng dậy và đi về giữa cơn mưa tầm tã. Những giọt nước lạnh buốt chảy xuống ướt đầm quần áo, đầu tóc, cùng với những làn gió thổi vút qua khiến cô cảm thấy lạnh run. Nhưng cô vẫn đi, đi mãi về phía trước.

Cuối cùng, không biết là trải qua bao lâu, Minh Tuyết cũng về được tới công ty. Hình ảnh khu nhà hiện lên trước mắt tựa như thiên đường xinh đẹp, cứu vớt con người đáng thương đã ướt nhẹp đến trình độ không còn có thể ướt thêm được nữa.

— “Ồi trời!” – Cô thư kí vừa bước tới thì nhìn thấy tình cảnh thảm hại của Minh Tuyết, giật mình sững sốt – “Sao em lại thành cái này?”

— “Em bị mắc mưa.” – Không làm nhiều lắm giải thích, Minh Tuyết lúc này cảm thấy thật là mệt mỏi. Cô dường như đã không còn sức để mà tức giận với MS4 hay quyết tới họ và hỏi tại sao họ lại có thể đối xử với cô như vậy nữa. Điều mà cô cần lúc này chỉ là sự nghỉ ngơi. Cô cất tiếng nói trong bộ dạng quả thật là quá mức thê thảm – “Em định về nhà thay quần áo nhưng hành lí của em bị mất, em vẫn chưa kịp mua thêm nên không có gì để thay cả.”

Không cần nhìn cô cũng biết được bộ dạng của mình lúc này chắc vô cùng thê thảm, khó coi. Bất đắc dĩ lắm mới phải vác mặt tới công ty, nếu không cô đã về phòng đắp chăn ngủ một giấc rồi.

— “Mau lại đây!” – Cô thư kí nhìn cô bằng ánh mắt thương hại, vội vã kéo tay cô về phía phòng trang phục – “Chị sẽ mượn một bộ trang phục cho em thay, sau đó phải đi sưởi ấm ngay, không thì cảm lạnh đấy!”

* * *

Jae Sung tự rót một tách cà phê nóng rồi đi lung tung quanh công ty trong bộ dạng ngơ ngẩn lúc thường nhật. Khuôn mặt xinh đẹp như không thuộc về thế gian này hiện tại đang nhuốm một vẻ buồn ngủ, hàng lông mày cong vút khê rữ xuống, hơi che đi đôi mắt trong suốt như ngọc, tạo nên một vẻ đẹp thánh khiết khiến con người ta không dám tiết độ. Nhưng trong trí óc chàng trai thần tượng lúc này, chắc chắn đến 99% là đang suy nghĩ đến việc nên đi đến đâu để ngủ được yên giấc.

Bàn chân cậu bước qua hàng ghế chờ và nhận ra được một người con gái quen quen đang ngồi co rúm trong tấm chăn, một trong số ít ỏi người mà cậu có thể nhận ra được bằng bộ óc hoạt động thiếu đến đáng thương.

Phải nói điều này cũng quả là có chút khác thường. Vốn dĩ, ngoài người nhà, số người mà Jae Sung có thể nhớ được mặt cũng chỉ đếm được trên đầu ngón tay, nhưng không hiểu sao cậu lại có thể nhận ra được Minh Tuyết. Có lẽ do lần gặp mặt đầu tiên của hai người đủ ấn tượng chăng?

Lúc này, Jae Sung đứng đó ngược nhìn cô gái đang cuộn mình trong tấm chăn, trông rất ngủ nhưng thỉnh thoảng vẫn khê run lên vì lạnh. Cậu nhìn Minh Tuyết, rồi nhìn tách cà phê ấm áp vừa rót trên tay, lại nhìn sang cô gái, rồi lại nhìn sang tách cà phê. Cứ thế, chàng trai dùng trí não chậm chạp của mình để suy tư một hồi rất lâu. Cuối cùng cũng bước tới gần, chia tay đưa nó cho cô với khuôn mặt tràn ngập tiếc nuối như thể vừa cầm dao cắt đi của mình một miếng thịt vậy.

— “A!” – Trong cơn mơ màng, Minh Tuyết ngửi thấy một hương vị thơm ngào ngạt, giật mình tỉnh dậy. Cô nhìn thấy hoàn cảnh trước mắt, chợt nở một nụ cười rạng rỡ như nắng ấm mùa hạ – “Cảm ơn anh!”

Bản thân Jae Sung cũng không biết là tại sao, cậu lại lặng lẽ ngồi xuống bên cạnh, nhìn cô gái ấy ôm lấy tách cà phê, từ từ nhắm nháp.

— “Ấm ghê!” – Minh Tuyết sung sướng. Từng chút hơi ấm xuống bụng, bắt đầu lan toàn thân, dần xua tan đi hơi lạnh còn vương lại trên thân cô – “Ừ! Mà sao có mỗi anh ở đây thế? Máy người khác đâu rồi?”

Kì quái. Rốt cuộc MS4 đã đi đâu mà để cho một mình Jae Sung ở lại công ty như vậy?

— “Họ à?” – Chàng trai cố gắng nhớ tới những điều đã xảy ra ngày hôm nay, nhưng đầu óc của cậu lúc nào cũng mơ màng như đang ở trên mây – “Tôi không biết nữa! Hình như họ bảo đi tìm ai đó hay cái gì đó.”

— “Cái gì?” – Minh Tuyết giận dữ, cả ngày hôm nay cô đã đủ bức bối và bất mãn rồi, nay lại nghe được tin tức này, không bị tức chết mới là lạ. – “Mấy người đó thật là! Dám bỏ rơi mình đi tìm cái gì nữa chứ! Thật là đáng ghét mà!”

* * *

— “Làm sao bây giờ?” – Yo Seob nói trong lo lắng – “Chúng ta đã đi mấy vòng rồi mà chẳng thấy bóng dáng Minh Tuyết đâu cả.”

Vốn tưởng chỉ cần đi theo con đường cũ thì cũng sẽ dễ dàng tìm được Minh Tuyết nhưng đến tận lúc này, họ vẫn không thấy cô đâu hết. Cùng với đó, khuôn mặt của các chàng trai cũng càng lúc càng âm trầm. Chỉ cần tưởng tượng đến cảnh cô đi một mình trong cơn mưa đã lâu lắm rồi, họ lại càng sốt ruột hơn bao giờ hết.

— “Nhân viên bảo vệ cũng nói cô ấy chưa về” – Young Min bỏ điện thoại xuống. Trên khuôn mặt đầy phong tình của cậu lúc này cũng tràn ngập vẻ mệt mỏi và lo lắng.

Rốt cuộc thì Minh Tuyết đang ở nơi đâu? Họ phải làm gì trong tình cảnh này đây?

— “Cứ về tạm công ty vậy!” – Khuôn mặt Hyung Ki rất căng thẳng. Cứ đi tìm kiếm trong vô vọng như vậy cũng không phải là cách hiệu quả. – “Chúng ta sẽ nhờ giám đốc cho người đi tìm giúp.”

Không ai nói thêm điều gì, họ vội vã lái xe trở về công ty. Nhưng khi đi ngang qua hàng ghế chờ, ba người thạch hóa.

Họ kinh ngạc đến không nói lên lời, đặc biệt là Yo Seob dường như bị níu lưỡi trước tình cảnh trước mắt.

Ông trời, cũng không cần chỉnh người như vậy chứ? Trong lúc họ mất cả buổi tìm kiếm, lo lắng cho Minh Tuyết đến chút nữa phát điên thì cô gái ấy và Jae Sung lại đang ở đây, tựa vào vai nhau ngủ ngon lành.

“Cái... cái gì thế này?” – Lấp bắp nói không lên lời, Yo Seob kinh hoàng, tờ giấy vừa nhận được trên tay cũng theo gió bay bay.

– “Lịch làm việc mới của các cậu.” – Rất lạnh lùng, giám đốc đáp, âm thanh như ma rủa diệt sạch mọi hi vọng nhen nhóm trong lòng các chàng mỹ nam.

– “Nhưng nó kín đặc mà!” – Khuôn mặt dễ thương của chàng trai viết rõ ràng một chữ bất mãn. Cho dù là thời kì bận rộn nhất lúc mới thành lập nhóm, lịch làm việc cũng không đến mức kín đặc như vậy. – “Làm sao mà bọn cháu có thể làm việc theo cái lịch kinh khủng này được chứ?”

Đừng có đùa như vậy chứ? Nhìn xem, cái thứ này có phải dành cho con người làm không? Nếu quả thật phải làm theo cái lịch làm việc chết tiệt này, không đến ba ngày, bọn họ sẽ cùng gục hết.

Giám đốc, cho dù muốn vắt kiệt sức lao động cũng không cần đến mức cùng kiệt như thế chứ?

– “Chẳng phải các cậu rảnh rỗi lắm sao?” – Giám đốc nói một cách hiển nhiên, ánh mắt khế ngàng lên khỏi đám văn kiện trên bàn, chỉ liếc một cái nhưng chứa một áp lực làm các chàng trai không dám hô hấp. Những lời phân bác định nói cũng tắc lại trong họng. – “Tôi đã cho các cậu được nghỉ một ngày nhưng các cậu đã làm cái gì? Đã không thích thì cứ theo thể mà làm.”

Cả nhóm chột dạ không dám mở lời, dù sao cũng là lỗi của bọn họ. Nhưng mà làm việc theo lịch mới này thì đúng là không cho người khác sống mà.

– “Thay mặt cả nhóm, cháu thành thật xin lỗi!” – Hyung Ki cúi người, thái độ thành khẩn, đúng mực theo tác phong của một đội trưởng. Hiển nhiên, đội trưởng của MS4 từ trước đến nay quyền lợi thì ít nhưng trách nhiệm thì nhiều, chuyên môn phụ trách dọn dẹp đồng tăn tích do cả nhóm gây ra – “Mong giám đốc hãy suy nghĩ lại.”

Trầm lặng, một thời gian, đến mức các chàng trai sắp bị đau tim vì hồi hộp và áp lực, giám đốc mới khẽ mở lời.

– “Được thôi! Các cậu hãy đến và xin lỗi Minh Tuyết đi! Chừng nào cô ấy chấp nhận nó và hẹn một ngày khác thì các cậu mới đổi lịch làm việc. Nếu không thì cứ cố gắng hoàn thành nốt công việc đi nhé!”

Giám đốc quả là giám đốc! Chiều này đủ độc. Sau khi đã làm những việc như vậy với Minh Tuyết, để cô ta chấp nhận lời xin lỗi thì có mà khó bằng lên trời.

Không chút tình nguyên, MS4 đành phải kéo nhau đến trước phòng cô gái ấy, chuẩn bị một hồi xin lỗi đầy chân thành tha thiết. Dù thế nào thì bọn họ cũng là người sai, huống hồ có tờ lịch làm việc làm động lực thúc đẩy, bọn họ đều hùng hực quyết tâm phải xin được một lời tha thứ của cô.

Đứng trước cửa phòng cô gọi cửa và chờ đợi, mười phút, hai mươi phút, một tiếng đồng hồ. Sự kiên nhẫn của họ bị mài mòn gần như không còn nhưng vẫn chẳng có sự hồi đáp nào từ phía trong.

– “Minh Tuyết!” – Vốn đã biết việc này sẽ rất gian nan, nhưng ít ra cô ta cũng nên ra ngoài thể hiện chút thái độ cho họ còn biết cách ứng phó chứ? Cứ trốn mất mặt như vậy thì bảo họ phải làm gì bây giờ? Nhất là Yo Seob, chàng trai là người đầu tiên bùng nổ – “Minh Tuyết! Ế! Cô có nghe thấy gì không đó hả?”

Vẫn lặng im, không một tiếng động. Tựa như bên trong không có người ở trong phòng vậy.

– “Này! Cô có giận thì cũng không thể im hơi lặng tiếng trốn trong đó như thế chứ?” – Càng nghĩ càng bức tức, lúc này chàng trai cũng chẳng quan tâm xem ai mới là người sai, làn da trắng mịn của cậu trở nên đỏ hồng vì tức giận. Cậu nói đủ thứ trước cửa phòng cả nửa ngày, một chút động tĩnh cũng không có, cuối cùng đành quay sang hỏi những người còn lại – “Có chắc cô ta ở trong đấy không?”

– “Bảo vệ nói cô ấy không hề ra ngoài từ hôm qua” – Young Min cũng tỏ vẻ mệt mỏi với đủ thứ chuyện. Minh Tuyết chắc chắn vẫn ở bên trong, nhưng lại không hề ra tiếng, điều này cũng không đúng với tác phong của cô cho lắm.

– “Minh Tuyết! Chúng tôi đến đây để xin lỗi cô!” – Hyung Ki cũng miễn cưỡng nói. Nếu lúc bắt đầu đến cậu còn cảm thấy có chút áy náy thì sau khi bị ăn bẻ môn canh đến nửa ngày, nó cũng chẳng còn sót lại bao nhiêu. – “Nếu cô có bất kì yêu cầu gì thì cứ nói ra, chúng tôi sẽ làm tất cả để cô không giận nữa.”

Giọng nói rất thành khẩn nhưng nội dung thì nghe đầy miễn cưỡng. Sự bất mãn và chán nản khiến các mỹ nam không còn chút kiên nhẫn nào tiếp tục đối mặt với cánh cửa đóng kín này được nữa.

– “Sao im lặng vậy?” – Yo Seob hơi có chút kì lạ. Dù là một người bình thường thì làm đến mức này cũng không thể không có một chút phản ứng như vậy. Quả đúng là có chút khác thường. – “Không phải bên trong có chuyện gì rồi đấy chứ?”

Nhìn nhau trong giây lát, cả bốn chàng trai cùng áp sát tai vào cửa nghe ngóng động tĩnh.

Im lặng. Tất cả chỉ là một sự tĩnh lặng đến đáng nghi, chỉ một chút âm thanh cũng không hề có. Đến giây phút này, MS4 cũng dần bắt đầu lo lắng không biết đằng sau cánh cửa kia có xảy ra điều gì rồi không?

— “Không phải đang ngủ đấy chứ?” – Jae Sung chợt nói ra những suy nghĩ trong đầu mình.

Một hình ảnh chợt thoáng qua bộ óc của các chàng trai.

Minh Tuyết đang nằm trên giường, chân đạp lung tung thành từng đống. Chân của cô gác lên chân một các rất vô duyên. Người con gái ấy đang ngáy khò khò với hàng nước dãi chảy ra ướt cả gối.

— “Không thể nào!” – Young Min thờ dài với cái liên tưởng kì quặc đấy – “Cậu lúc nào cũng chỉ nghĩ tới ngủ thôi, Jae Sung à!”

— “Đúng vậy! Nếu có ngủ thì cũng không thể say quá như vậy được” – Hyung Ki cũng đồng ý. Giả thiết này có vẻ không hợp lý cho lắm. Ngủ nửa ngày mà bên ngoài đập cửa kêu gọi mãi cũng không nghe được thì cũng hiếm thấy.

Nhưng rồi một ý tưởng khác lại hiện lên trong óc cậu có chút lo sợ. Nếu thật như cậu nghĩ thì...

— “Hay vì quá đau buồn vì bị chúng ta cự tuyệt nên làm chuyện dại dột.”

Sức tưởng tượng phong phú của các chàng mỹ nam lại bắt đầu được phát huy. Lần này, trong trí não của họ bắt đầu tái hiện một đoạn liên tưởng khác, cái cảnh thường diễn ra trong các bộ phim cô trang Trung Quốc.

Một chiếc khăn trắng phát qua. Minh Tuyết buộc nó lại với hai hàng nước mắt.

— “Thật quá đáng! Sao họ lại đối xử với mình như vậy? Sao họ có thể chà đạp lên tình cảm sâu đậm mà mình dành cho họ như thế?” – Minh Tuyết khóc lóc không ngừng với cái bộ dạng như một diễn viên nghiệp dư – “Tôi sẽ chết cho các người xem!”

Âm thanh chiếc ghế bị đạp đổ vang lên trong căn phòng vắng vang lên, khiến cho người nghe chỉ thấy một cảm giác cực kì não lòng.

— “Cái đó càng không thể!” – Yo Seob xua tay – “Cô ta mà là loại người có thể tự tử vì chuyện nhỏ nhặt này sao?”

Đúng vậy, dù chỉ gặp vài lần nhưng họ cũng hiểu rằng Minh Tuyết không phải người cực đoan như thế. Chỉ là bọn họ vẫn mãi không nghĩ ra lí do tại sao trong căn phòng kia lại không có một chút tiếng động, không có một chút hơi âm. Phương diện này có chút quý dị.

— “Cái cánh cửa này rất đáng nghi. Chắc chắn trong kia, cô ta đang tiến hành một âm mưu gì đó.” – Yo Seob cũng bắt đầu đưa ra một giả thiết khác.

Trong giây lát, cả bốn chàng trai lại bắt đầu với những liên tưởng của mình.

Căn phòng tối đen như mực, âm u đến rùng rợn. Và trong cái khung cảnh tối tăm đó, hình ảnh Minh Tuyết hiện lên với bộ áo choàng đầy bí ẩn.

— “Các người dám bỏ rơi ta sao?” – Cô ta nhoẻn miệng cười, ánh mắt sáng rực lên, tỏa ra một vẻ yêu dị như ma nữ, như cội nguồn của tà ác. Người con gái đó chợt vung cây búa lên, đóng bịch cái dùi vào hình nhân rom, cùng lúc với ánh chớp loé lên bên ngoài cửa sổ – “Ta sẽ bắt các người phải trả giá”

— “Ồi!” – Yo Seob bất chợt lùi lại và chạm tay vào cổ, khuôn mặt tràn đầy hoảng sợ – “Bỗng dưng mình thấy nhói đau. Không ổn rồi! Liệu mình có bị chết không nhỉ?”

Về mặt của chàng trai mới đủ khoa trương, đáng sợ hãi như thể vừa một mình bước vào một căn nhà ma không có lối thoát.

— “Đừng nói linh tinh nữa!” – Young Min không nhịn được cốc vào đầu Yo Seob một cái, rồi sau đó liếc nhìn chiếc đồng hồ. Tưởng tượng cái gì chứ chuyện ma quỷ như thế này thì càng lúc càng quá xa thực tế rồi. – “Sắp muộn rồi! Chúng ta phải đi thôi!”

Nửa ngày nghỉ đáng quý cuối cùng trước khi tiếp nhận lịch làm việc mới của MS4 đã trôi qua lãng phí như thế. Chỉ cần nghĩ đến tờ giấy kín đặc và những công việc ngập đầu sắp phải đối mặt, cả bốn chàng mỹ nam đều không nhịn được cất một tiếng thở dài.

— “Mọi người cứ đi trước đi!” – Yo Seob bất chợt nói – “Công việc của em một tiếng nữa mới bắt đầu. Để em thử ở lại xem thế nào”

Đối với sự tốt bụng đột xuất bất ngờ của cậu, các thành viên còn lại đều có chút nghi hoặc, nhưng khuôn mặt của Yo Seob lúc này phải nói là đủ thuần khiết, khiến bọn họ cũng không nghĩ gì nhiều.

— “Thôi được rồi! Mọi việc giao cho cậu vậy!”

* * *

Không gian im ắng không có lấy một tiếng động.

Cánh cửa đóng bất động cả nửa ngày qua bỗng chợt hé mở thật nhẹ nhàng. Tiếp theo đó, một cô gái thò đầu ra ngoài nhìn khắp trái phải.

“Cuối cùng thì họ cũng đã đi cả rồi!” – Minh Tuyết cất tiếng nói bằng cái giọng khàn đặc. Cô lắc người bước ra ngoài, thân hình lao đảo nhiều lúc tựa như muốn ngã sấp xuống. Đầu óc cô hiện tại rất cháng váng, nặng trĩu, cả người mệt mỏi ê ẩm – “Ồi! Mệt quá! Khó chịu quá! Cả người sao cứ nóng ran thế này? Lại còn mấy tên ngốc đó nữa chứ, cứ gào thét ở ngoài hoài.”

Minh Tuyết trước đó đã uống thuốc và muốn nằm nghỉ ngơi một chút cho đỡ khó chịu nhưng cái đám oan hồn không tan nào đó cứ đứng gọi ngoài cửa suốt. Đôi lúc cô rất muốn bảo bọn họ đi lăm, nhưng ngay cả khí lực để nói to cũng không còn, chỉ phải nằm tên giường mà chịu đựng. Nếu không phải lúc này cô miệng khô, lưỡi khô, khát nước đến không thể chịu nổi thì cô cũng không cố vác cái xác này tiến ra phòng bếp kiếm nước.

Thân hình Minh Tuyết có chút nghiêng ngả nhưng cô vẫn cố chống đỡ. Nhưng cô không hề biết rằng, ở một phía góc khuất, Yo Seob vẫn đang ẩn nấp theo dõi mọi thứ. Trong đôi mắt cậu lúc này không giấu nổi vẻ thần bí và gian xảo, cùng với sự vui sướng khi người gặp họa.

“Họ là ca sĩ mà chẳng cần thận gì cả, nhờ vì rút cảm của mình lây sang thì làm thế nào?” – Minh Tuyết thì thầm, cả trí não cô lúc này chỉ còn lại chai nước, vì thế cô đã bỏ qua rất nhiều thứ. Do vậy, cô cũng bỏ qua sợi dây nối buộc vào cửa tủ lạnh, nó bị kéo căng khi cánh cửa mở ra và lôi theo cả một xô nước đầy đổ ụp xuống đầu cô.

“Trúng bẫy rồi!” – Yo Seob ở một góc khuất rón lông mày, trên khuôn mặt xinh đẹp đầy thích chí, há giận sau khi phát tiết được những oán hận tích tụ trong lòng – “Tôi đã nói sẽ cho cô biết tay mà. Cô cố tình làm khó chúng tôi ư, không dễ thế đâu.”

Nhưng rồi, chàng trai kinh ngạc.

Bởi vì Minh Tuyết không giận dữ, không quát tháo, không khóc, không nháo, mà rất đơn giản hơn, đó là hoa hoa lệ lệ trực tiếp ngã xuống ngất xỉu. Trong một giây phút, Yo Seob quả thật kinh hoàng với tình huống vượt qua tất cả sự dự đoán này.

“Cái...cái gì thế?” – Yo Seob chạy vội đến chỗ cô, hoảng loạn, luống cuống tay chân không biết làm sao.

Nhưng cũng chỉ trong một giây, trong trí não chàng trai chợt nghĩ hoặc, nội tâm cậu cũng tự nhủ cần bình tĩnh đôi chút để suy nghĩ kĩ mọi thứ một cách hợp lý hơn.

“Khoan đã! Một xô nước thì làm sao có thể làm người ta ngã được? Cô đang đóng kịch để dụ tôi ra mặt đúng không?” – Đúng là thế, cũng chỉ có lý do đó mới lý giải được tình huống vô lý hiện tại. Cậu không tin rằng trên đời có kẻ yếu ớt đến mức một xô nước dội xuống trong mùa hè có thể khiến ngất xỉu.

Yên tâm thêm chút chút với ý nghĩ ấy, chàng trai bắt đầu thả lỏng tâm trạng của mình, liếc nhìn xuống con người mà cậu cho rằng đang vờ vịt đóng kịch, bàn chân khẽ đá nhẹ vào người cô mấy phát nhắc nhở.

“Dậy đi! Đừng giả vờ giả vệt nữa! Tôi biết cả rồi! Còn nằm đấy làm gì?”

Nhưng mà Yo Seob, một xô nước lạnh với người bình thường cũng chẳng phải điều nghiêm trọng gì, còn đối với kẻ đang ốm nặng như Minh Tuyết thì đó là đủ chết rồi.

Tĩnh lặng, một giây, rồi lại một giây, Minh Tuyết vẫn nằm đấy không nhúc nhích, không có chút phản ứng gì. Cho đến tận giờ, Yo Seob mới bắt đầu cảm thấy có gì đó không ổn.

“Này! Cô không sao chứ?” – Cậu cúi xuống, lay nhẹ Minh Tuyết. Nhưng chỉ vừa mới vươn tay chạm vào thân thể cô, độ ẩm dọa người làm cậu hết hồn – “Sao lại nóng thế này? Cô ngất thật đấy à? Làm sao giờ?” – Bần loạn, trong trí não như vừa oanh một tiếng, Yo Seob hoảng hồn không biết phải làm gì nữa cả. – “Xe cứu thương! Xe cứu thương đâu rồi?”

* * *

Young Min trao đổi một chút với biên tập về chương trình sắp quay rồi quay lại ngồi cạnh Yo Seob, cái người đang ngồi như tượng đá, để mặc cho nhân viên trang điểm chỉnh lại kiểu tóc, hồn du thiên ngoại.

“Minh Tuyết thế nào rồi?” – Chàng trai khẽ hỏi, trong đôi mắt phượng xinh đẹp không giấu nổi sự quan tâm với cô gái đáng thương đến giờ vẫn không rõ sống chết ra sao.

“Cô ấy á? Em cũng không biết nữa” – Yo Seob nói trong tâm trạng lo lắng, cả buổi hôm nay cậu không ngừng lo âu thấp thỏm, mãi không tập trung làm việc gì được. – “Lúc xe cứu thương đến, em cũng chỉ biết gọi anh quản lý đi theo xe vì em có chương trình truyền hình trực tiếp ngay sau đó.”

Coi như con người này còn có chút lương tâm, còn biết áy náy cho hậu quả của những trò nghịch dại của mình.

“Chắc cô ấy không sao đâu!” – Young Min an ủi – “Đợi sau chương trình này chúng ta sẽ đến bệnh viện thăm cô ấy ngay vậy.”

“Mọi người mau vào quay đi kia!” – Hyung Ki giục. Cho dù trên khuôn mặt không tiết lộ chút cảm xúc gì, nhưng bản thân chàng đội trưởng cũng khá để ý tới tình trạng của Minh Tuyết. Chỉ có điều cậu lý trí hơn, muốn mau chóng kết thúc phần việc của ngày hôm nay để còn qua bệnh viện sớm.

Theo chân cả nhóm bước vào, Jae Sung bao giờ cũng là người bị tụt lại phía sau cùng. Cũng vừa lúc đó, chiếc điện thoại trên bàn đồ chuông.

Jae Sung quay sang nhìn những thành viên khác đã đi ở tít xa, lại nhìn chiếc điện thoại, đắn đo một hồi lâu, như thể đang tranh sự kiên nhẫn với tiếng chuông dai dẳng. Cuối cùng, tên mèo lười cũng đành quay lại bắt máy.

__ “Alo! Quản lý Kang hả? Vâng! Bệnh viện phòng 204 hả? Em sẽ nhắn với mọi người.”

* * *

__ “Tại sao đi thăm bệnh mà lại phải mang theo nhiều thứ thế này!” – Yo Seob bất bình. Nhìn xem, cùng là đi thăm bệnh, các thành viên khác thì đi người không, gọn gàng sạch sẽ lưu loát, chỉ có cậu là đi cuối cùng, tay ôm cả một núi quà đủ loại. Nào thì hoa quả, bánh kẹo, truyện tranh, máy chơi game, chật vật vác theo cả đồng này, nếu để ai thấy được thì còn gì hình tượng nữa?

__ “Kêu ca gì, tất cả là vì ai hả? Lát nữa dù phải quỳ xuống cậu cũng phải có được sự chấp nhận của cô ấy nghe chưa?” – Hyung Ki nhàn nhạt nói, đôi mắt lạnh lùng khẽ liếc về phía cậu, tỏa ra áp lực quả thật là rét đến tận xương, làm cho trong khoảnh khắc Yo Seob chợt cảm thấy tên này với giám đốc là cùng loại – “Tớ không đủ sức để theo cái lịch khùng khiếp này quá 3 ngày đâu.”

Nghe đến đây Yo Seob cũng chợt dạ cảm như hén. Cậu quả thật là càng ngày càng áy náy, nhưng sau những việc đã xảy ra, đám quà hồi lộ này có thực sự làm Minh Tuyết nguôi giận? Đến chính cậu cũng cảm thấy đó là điều không thể.

Chả lẽ lại phải quỳ xuống cầu xin tha thứ thật à?

__ “Được rồi! Không sao đâu!” – Dường như đoán được những suy nghĩ của cậu, Young Min mỉm cười dịu dàng. Trong phút chốc cả thế gian như ngập tràn bởi hoa đào, chỉ cần là phái nữ đều cảm thấy rung động. – “Anh thấy cô ấy không phải là cô gái xấu tính, sẽ không làm khó cho chúng ta đâu.”

__ “Trong mắt anh lúc nào phái nữ cũng quá tốt đẹp rồi đây!” – Hyung Ki cũng không muốn phá vỡ mong ước mong manh của Yo Seob, nhưng tốt nhất vẫn cho trước một lời cảnh báo. Cũng không muốn bàn quá nhiều về vấn đề này, chàng trai chỉ về phía phòng bệnh số 204 hỏi lại – “Là phòng này phải không? Nghe nói là phòng đơn hả?”

Nhưng rồi bàn chân của các chàng trai bất chợt dừng lại. Chỉ bằng mắt họ cũng có thể cảm thấy có gì đó không ổn gì đó đang diễn ra.

Rất nhiều y tá và bác sĩ dồn dập bước vào phòng bệnh mà Hyung Ki vừa chỉ với vẻ khá căng thẳng. Trên khuôn mặt của họ cũng thể hiện rằng tình trạng trong phòng bệnh đang rất cấp bách.

Chả lẽ Minh Tuyết...

__ “Chuyện gì thế?” – Các chàng trai hoảng sợ chạy vội đến.

Cũng đúng lúc đó, cánh cửa bật mở và một chiếc giường được đẩy ra. Họ nhìn thấy rất rõ ràng tấm khăn trắng phủ kín mặt bệnh nhân khi các y tá bước ra bên ngoài.

__ “Bác sĩ! Bệnh nhân này...” – Hyung Ki vịn tay một bác sĩ lại, muốn nghe một lời xác nhận chính xác.

Lúc này, tất cả mọi cảm xúc hỗn độn đều hiện rõ trên khuôn mặt của MS4. Làm sao có thể? Chẳng phải nói là Minh Tuyết chỉ bị cảm thông thường thôi sao, làm sao có thể ra đi đơn giản như thế được? Không, họ không thể tin.

__ “Các anh là người nhà bệnh nhân hả?” – Vị bác sĩ quay lại hỏi, khuôn mặt không giấu nổi một chút thương tiếc cho cô gái trẻ tuổi.

__ “Không! Vâng! À không!” – Hoảng loạn, lo sợ, lúng túng, Hyung Ki dường như đã không còn biết bản thân mình đang nói gì nữa. – “Chúng tôi là bạn của cô ấy. Nhưng mà cô ấy...”

__ “Thành thật xin lỗi!” – Vị bác sĩ ấy chợt cắt ngang lời cậu, vẻ tiếc nuối chân thành trên khuôn mặt ông làm các chàng trai sâu sắc cảm nhận được đây đúng là sự thật – “Chúng tôi đã cố gắng hết sức nhưng bệnh nhân đã được đưa vào đây quá muộn. Xin các cậu hãy báo cho người nhà đến nhận xác.”

Cô gái ấy đã chết!

Mấy chàng trai kinh hoàng đứng chết sững, ngược nhìn các cô y tá đẩy giường bệnh đi xa dần, xa dần rồi mất hút trên dãy hành lang. Nội tâm của họ lúc này rét lạnh, đông cứng như băng giá.

Mọi việc xảy ra quá đột nhiên khiến các chàng trai vẫn chìm ngập trong tâm trạng đầy phức tạp, trí não đầy hỗn độn khiến họ không thể nói lên lời.

Không! Dù thế nào thì họ cũng không tin, cô gái hôm qua giữa trời mưa nhưng vẫn quyết tâm đi bộ trở về công ty, vẫn ngồi tựa bên Jae Sung ngủ ngon lành, hôm nay cứ thế buông tay rời khỏi thế gian này.

__ “Không! Đây không phải sự thật đúng không?” – Yo Seob bị sock đến mức tuột tay, những thứ đồ mang đến tuôn rơi hết xuống sàn, ngổn ngang. – “Làm sao mà có thể chết được chứ? Cô ta chỉ bị cảm thôi mà, chẳng qua là không được ai chăm sóc, không uống thuốc...” – Giọng cậu bất giác càng lúc càng nhỏ lại – “và bị tạt một xô nước lạnh vào người.”

_ “Tại sao lại như thế chứ?” – Hyung Ki và Young Min đứng bất động trong gió, vẫn mãi nhìn về phía hành lang giờ đã không còn một bóng người.

_ “Chắc không phải đâu!” – Yo Seob lắc đầu, khuôn mặt càng lúc càng xám trắng. Cho dù là tiếp tục lừa mình dối người, cậu vẫn không tin. – “Cho dù cô ta có nhiều điểm xấu, không xinh đẹp, mặt dày, ngốc nghếch, nhìn là thấy ghét nhưng cũng không thể chết dễ dàng thế được.”

_ “Tôi xấu xa thế sao?”

Giọng nói đầy tức giận, nghiêng răng nghiêng lợi phát ra phía sau các chàng trai khiến bọn họ giật thót tim quay lại và gần như thét lên khi thấy người con gái đó.

_ “A! Cô... Sao cô lại ở đây?” – Yo Seob bật lui lại trong hoảng sợ, ngón tay run rẩy chỉ về phía cô, cứ như là nhìn thấy ma vậy.

_ “Tại sao tôi lại không thể ở đây?” – Minh Tuyết đứng giữa hành lang với cây truyền nước, ánh mắt biểu hiện rõ ràng rằng cô đang vô cùng giận dữ.

Đây là cái thái độ gì vậy? Bọn họ đến xin lỗi mà cứ như đến đưa tang là sao? Cho dù Minh Tuyết tự biết mình không phải là một mỹ nhân nhưng ít ra cũng thuộc loại thanh tú dễ nhìn, chẳng qua mới ốm có vài ngày, có khoa trương đến mức như nhìn thấy ma vậy không?

_ “Tôi... À cô... Tôi” – Cậu bắt đầu loạn xạ cả lên – “Không! Ý tôi là cô... Cô còn sống ư?”

_ “Anh đang nói cái quái gì thế?” – Minh Tuyết cao giọng. Cái lũ này, cô cũng chẳng mong bọn họ thật tâm mong cô khỏi bệnh, nhưng cũng có cần ác độc đến mức muốn cô chết sớm vậy không? – “Thành thật xin lỗi nhưng tôi chỉ phải truyền nước và nằm nghỉ mấy hôm thôi.”

_ “Nhưng... người đó...” - Cậu hết ngước nhìn cô rồi nhìn chiếc giường bệnh vừa được đẩy đi, lắp bắp nói không lên lời – “...Người đó...”

_ “Người đó nằm kế bên phòng tôi. Tôi ở phòng 203 mà. Sao? Các người đến thăm bệnh hay đến nói xấu nguyên rủa tôi đấy hả?” – Nếu có thể Minh Tuyết muốn một phát đập chết mấy tên này cho rảnh nợ. Lần nào nhìn thấy mặt cũng thấy tâm phiền ý loạn, đây bức bội tích tụ trong lòng.

Bốn chàng trai đứng trong gió hỗn độn. Còn thiếu một chiếc lá bay vèo qua là góp đủ một bức tranh tịch mịch.

_ “Là ai đã nghe nhầm thế?” – Đầu óc bay nhanh vận chuyển để hiểu ra tiền căn hậu quả, Hyung Ki nói với ánh mắt cực kì đáng sợ.

_ “Jae Sung!” – Mấy chàng trai cùng nghiêng răng nghiêng lợi quay lại nhìn cái người đang ở một góc, lặng lẽ ngồi lờm đờm quạ lên, lơ đãng như thể mọi thứ trên thế gian đều không liên quan đến cậu.

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Stars* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3

Minh Tuyết ngược ra bên ngoài cửa xe, ngắm nhìn con phố Hàn Quốc, nơi cô cảm thấy vừa gần gũi vừa xa lạ. Mọi thứ ở nơi này từ con người, cách sống, phong tục đối với cô đều quá mới mẻ mà trong vài ngày cô không thể thích kịp thời thích ứng như mình đã nghĩ.

_ “Em đã khỏi ốm hẳn chưa đấy?” – Anh quản lý đang lái xe bỗng quay sang hỏi.

_ “Em á? Có gì đâu mà, chỉ cảm sơ sơ thôi! Em hay bị nhiễm bệnh như vậy lắm. Mà chúng ta sẽ đi đâu đây? Bỗng nhiên giám đốc lại kêu em đổi chỗ ở là sao?”

Vốn cũng không nghiêm trọng lắm cho đến khi được ai đó tặng cho một xô nước lạnh vào đầu, thế cho nên chỉ cần đến bệnh viện nằm vài ngày là ổn. Nhưng phải nói là lạ kì, vừa xuất viện đã nhận được thông báo của giám đốc kêu cô chuyển chỗ ở. Cho đến tận giờ phút này, cô vẫn không thể hiểu những gì bà suy nghĩ trong đầu, rõ ràng nơi cũ cũng rất tốt và thuận tiện mà.

_ “Cái đó à? Em cứ đi rồi sẽ biết!” – Ông anh ba mươi tuổi đầu bỗng nhếch miệng cười một cách thần bí, trong đôi mắt rõ ràng không hề che giấu sự hưng phấn đối với những gì sắp xảy ra. – “Anh chắc em sẽ có một bất ngờ đấy!”

Thật là mong chờ biết được phản ứng của Minh Tuyết khi đến nơi ở mới. Không biết cuộc sống sau này của người con gái này sẽ trở nên thú vị như thế nào khi ở trong ngôi nhà đặc biệt đó nhỉ?

_ “Vậy sao?” – Trái với phản ứng nhiệt tình của anh quản lý, Minh Tuyết chỉ lơ đãng đáp lời. Cô cũng không tin tưởng lắm về cái bất ngờ mà anh trai đó đang nói tới. Không chỉ là nơi ở thôi sao, nơi nào chẳng giống nhau.

Nhưng ngay khi chiếc xe vừa dừng lại thì cô mới biết hóa ra mình đã nhầm.

Minh Tuyết sững sờ ngược nhìn nó, nơi mà cô sẽ ở trong thời gian sắp tới. Nó giống như là một ngôi biệt thự hai tầng hơn là một ký túc xá chuyên dành

cho các ca sĩ mà cô hay tưởng tượng. Trông từ bên ngoài cũng thấy nó được thiết kế cẩn thận, trông rất trang nhã, xinh đẹp nhưng cũng mang không khí ảm áp khiến con người có cảm giác như được trở về với gia đình.

— “Đó...đó...” – Minh Tuyết đã lắp bắp, không tin nổi những gì trước mắt nữa – “Đó là nơi em sẽ chuyển đến thật sao?”

Cô đã nghĩ đến mình dù chuyển chỗ ở đi chăng nữa thì cũng sẽ chỉ ở những khu nhà cao tầng dành cho nhân viên như cũ mà thôi. Thế nên hiện tại cô có đôi chút không tin nổi sự may mắn mà cô đang có. Căn nhà quá đẹp so với những gì cô đã tưởng tượng đến.

— “Em không tin thì thôi vậy.” – Anh quản lý giờ chiếc chìa khóa lên, trên khuôn mặt vẫn tràn đầy sùng bái – “Còn đây là của em. Những người ở cùng em sẽ chỉ cho em tham quan ngôi nhà sau.”

— “Thật sao?” – Minh Tuyết sung sướng cười tươi như hoa, bất tri bất giác bỏ qua câu cuối cùng của anh, trong trí não lúc này chỉ còn nghĩ đến việc cầm lấy chiếc chìa khóa kia và sử dụng nó ngay tức thì.

Cũng chính vì vậy, khi cô vừa mới mở cánh cửa ra và ngược nhìn vào bên trong ngôi nhà xinh đẹp, nụ cười trên môi cô ngưng lại. Ánh vào trong đôi mắt cô là một hình bóng quen thuộc khiếp.

Hyung Ki vừa rót ly cà phê thì chợt liếc sang nhìn cô. Trong căn phòng, chàng mỹ nam đứng với chiếc cốc vẫn tỏa hương thơm ngào ngạt mang đến một thị vị thật hài hòa. Chỉ có điều trong mắt Minh Tuyết lúc này, thời gian, địa điểm, con người đều có gì đó không đúng lắm.

Trong một giây, thời gian như ngừng lại.

Rầm!

Ngay khi định thần lại, Minh Tuyết nhận ra mình vừa đóng sập cánh cửa trước con mắt sùng bái của tất cả mọi người đang có mặt ở đó. Nhưng trí não của cô cũng chẳng rảnh để bận tâm tới hành động không hợp lễ nghi của mình lúc ấy, mà thay vào đó là những suy nghĩ rối loạn.

— “Nhìn nhầm! Nhất định là nhìn nhầm!”

Đúng thế! Nếu không thì làm sao Hyung Ki có thể xuất hiện trong nơi ở mới của cô được? Trời có sập xuống cũng không thể vô lý bằng chuyện đó.

Ai đó vẫn đang lầm nhảm những câu vô nghĩa trong miệng, tự lừa mình và trấn an trái tim non nớt suốt nửa thì bị trấn vờ. Minh Tuyết rất hiển nhiên bỏ ngoài óc tất cả những gì không mong muốn, liên tục cầu nguyện cho tới tận khi cách cửa lại một lần nữa mở ra từ bên trong.

Lần này, hiện lên trước mắt cô một cách rõ ràng là khuôn mặt tối tăm đầy mây đen của anh chàng đối tượng. Thậm chí cô còn cảm nhận được trong gió những tia sắc bén lạnh buốt như muốn đem cô cắt nát thành thịt khối.

Giám đốc, rốt cuộc kiếp trước con đã mắc nợ gì người sao?

— “Cô làm cái gì đó hả? Hành động của cô như thể nghĩa là sao?”

Hừ. Tự nhiên có một cô gái sống chung trong căn nhà của mình, người phải thấy khó chịu nhất là cậu mới đúng. Vậy mà cái cô gái đó còn dám tỏ vẻ ghét bỏ như vậy là sao?

— “Không! Không! Không có gì!” – Minh Tuyết khóc không ra nước mắt. Vừa mới xuất viện liền đối mặt ngay với chàng trai luôn phóng ra khí lạnh này, cô chắc sớm bị dọa ra một trái tim bệnh mất. – “À! Tôi thấy anh đang bận, lát nữa tôi sẽ quay lại sau.”

Minh Tuyết vừa quay người định biến khỏi nơi này càng nhanh càng tốt thì ngay tức thì, cô bị chàng trai ấy túm cổ áo kéo lại. Ô...có ai khổ như cô không chứ, anh ta cũng không muốn cô đến đây thì bỏ quách tay ra, còn giữ lại làm gì?

— “Cô định đi đâu thế hả? Còn không mau vào đi! Chẳng phải từ hôm nay cô sẽ ở đây sao?”

Nhiệt độ lại giảm mạnh. Đến việc tiếp đón cô cũng đủ làm cậu khó chịu rồi, nhân vật chính vừa thấy mặt cậu lại chỉ muốn bỏ chạy thì quả thật là không thể không bức mình. Dẫu sao Hyung Ki cũng đường đường là một đội trưởng của nhóm nhạc nổi tiếng Hàn Quốc, đi đến đâu cũng có fan hâm mộ, thế mà nay lại bị coi như ôn dịch khiến cậu có cảm giác không được tốt lành cho lắm. Nếu không phải giám đốc đã không chỉ cường điệu một hai lần về chuyện này, Hyung Ki cũng mong cô gái nghiệt duyên sao chổi này biến xa cho khuất mắt.

— “Sao lại thế được chứ? Tôi định hỏi lại giám đốc điều này đây. Tại sao lại sắp xếp cho tôi ở cùng các anh chứ? Dù gì tôi cũng là con gái mà.”

Tha cho cô đi mà, cùng lắm thì cứ coi như cô đi ngang qua là được. Vừa nghĩ Minh Tuyết vừa ngược lên khăn cầu bằng ánh mắt trong veo, vô cùng đáng thương. Nhưng đáng tiếc, ai đó vốn từ trước đến nay đều không phải kẻ biết thương hương tiếc ngọc.

— “Cô đang lo sợ chúng tôi sẽ làm gì cô sao?” – Hyung Ki liếc nhìn cô từ đầu đến chân, ánh mắt tràn ngập một sự khinh thị. – “Ở đây chúng ta sẽ ở phòng riêng mà, nếu sợ thì cứ khóa kĩ lại là được. Với lại nếu là cô thì cũng chẳng lo sẽ xảy ra chuyện gì đâu.”

Lời nói ác độc, sắc bén nhưng cũng chặn đứng mọi đường lui của cô gái ấy. Mặc dù có là như vậy thật thì cũng không cần phải nói ra miệng chứ, Minh Tuyết cảm thấy tự tôn của mình bị tàn phá. Mà bị thương nhất là cô lại không thể phản bác gì được.

— “Sao rồi?” – Quản lý Kang vừa vòng ra xe và quay lại với túi hành lý ít ỏi của Minh Tuyết – “Hyung Ki! Sáng nay cậu rảnh thì chỉ phòng cho cô ấy nhé! Giám đốc có nói để cô ấy ở đây ít lâu để nếu có việc gì xảy ra thì còn có người giúp đỡ. Với lại, đây cũng là cơ hội để mọi người hiểu hơn về nhau.”

— “Em biết rồi!” – Anh chàng đội trưởng mở miệng đáp, giọng nói lạnh lùng và đầy miễn cưỡng. Thế rồi, chàng trai quay lại liếc nhìn cô bằng ánh mắt chứa đầy uy áp, như thể đang nói: cô dám phản đối xem tôi có bóp chết cô ngay tại đây không? – “Vào đi!”

Đầu năm nay muốn làm một nhà văn quả cũng không dễ dàng. Minh Tuyết mặt mày xám xịt, lờ đờ đi theo sau Hyung Ki để lắng nghe cậu ấy nói về nhưng quy định của kí túc xá. Ít ra trong vai trò hướng dẫn viên, con người đó vẫn hoàn thành rất tốt bổn phận của mình.

— “Đây là kí túc xá dành cho 6 người, nhưng nhóm nhạc của chúng tôi chỉ có 4 thành viên. Vì vậy còn hai phòng trống. Lát nữa tôi sẽ chỉ phòng cho cô sau. Nhưng tôi nói trước, quy định của nơi này là cô không được tùy tiện đưa bạn bè hay người nhà tới, không được để phóng viên bám theo và tuyệt đối không được nói cho bất kì ai là cô ở cùng chúng tôi. Nghe rõ chưa?”

Hướng dẫn còn không quên đi kèm đe dọa, Hyung Ki quả thật là người đứng thứ nhất trong công việc này.

— “Vâng!” – Minh Tuyết đáp. Cô có thể nói không sao? Dù gì đây cũng là nhà của họ mà.

— “Dưới tầng một có phòng ăn, phòng bếp, phòng khách dùng chung. Còn trên tầng hai là phòng riêng của mọi người.”

Minh Tuyết vừa đi vừa ngược nhìn. Tầng một được bài trí rất đẹp, ngăn nắp, gọn gàng với màu sắc rất hài hòa, đem cho người ta cảm giác rất thoải mái, khá phù hợp với hình tượng một nhóm nhạc trẻ.

— “Cô hãy nhớ kĩ lấy một điều, rằng tôi ưa sự sạch sẽ gọn gàng. Do vậy cô tuyệt đối không được mang những thứ đồ gì bẩn thỉu về nhà, không được bày bừa đồ ra phòng khách hoặc phòng bếp.”

— “Vâng! Vâng!” – Cô đáp lại theo quán tính rồi cứ thế bước theo cậu dọc theo cầu thang, lên phía tầng hai.

— “Và cô cũng không được tùy tiện vào phòng riêng của người khác, đặc biệt là phòng của tôi.” – Hyung Ki hướng dẫn rất tỉ mỉ, nhấn mạnh nhiều lần về quyền riêng tư rất được coi trọng trong căn nhà này – “Đối diện là phòng của anh Young Min. Anh ấy từ trước đến giờ luôn đối xử tử tế với phái nữ. Vì vậy đừng có tự hiểu lầm linh tinh. Còn kia là phòng của anh Jae Sung. Anh ấy bình thường phản ứng chậm, cũng không nhớ mặt hoặc tên người khác, suốt ngày ngủ như mèo. Nhưng cô đừng có lợi dụng điều đó mà gây ra chuyện gì với anh ấy nhé!”

— “Gây ra chuyện gì cơ?” – Minh Tuyết ngơ ngác không hiểu. Cô thì gây ra được cái gì với một chàng trai cơ chứ?

— “Chuyện đó sao lại hỏi tôi?” – Vẫn tiếp tục với công việc của một hướng dẫn viên, Hyung Ki chỉ tay tới căn phòng được coi là đáng sợ nhất trong căn nhà này – “Phòng bên này là của Yo Seob. Tôi khuyên cô đừng có dại dột bước vào đó. Cậu ấy tính khí rất trẻ con, cố chấp, lại hay đùa nghịch người khác, đặc biệt là với những người cậu ấy cảm thấy có hứng thú. Cô cũng nên cẩn thận với những cái bẫy của cậu ấy đấy. Và cuối cùng là phòng của cô.”

— “Bẫy???” – Minh Tuyết càng lúc càng cảm thấy khó hiểu, nhưng cũng đành bỏ qua và bước đến mở cánh cửa.

Ngay từ cái giây phút đầu tiên nhìn vào bên trong, Minh Tuyết sửng sốt, đôi mắt mở lớn, lảng lảng nhìn về phía trước, trong một thời gian dường như không kịp phản ứng.

Cô... không có nhìn nhầm đúng không?

— “Là của tôi thật sao?” – Minh Tuyết trong lòng mừng rỡ như điên, vừa bước vào vừa đưa mắt nhìn tổng thể khắp căn phòng. Cho đến tận giây phút này, cô gái ấy vẫn không thể tin được nó thực sự thuộc về cô trong thời gian tới. – “Nó thật là đẹp quá! Ôi! Nhìn cái ghế này đáng yêu ghê.”

Phát điên lên vì hạnh phúc, Minh Tuyết chạy lung tung khắp phòng, ngả lưng xuống chiếc giường êm ái và thấy thỏa mãn vô cùng với gian phòng được bài trí xinh đẹp như của một vị tiểu thư.

Hiện giờ, người con gái đó bỗng cảm thấy, ngoại trừ phải sống chung với những người đáng ghét nào đó thì chuyển nhà cũng không phải là một điều tồi tệ cho lắm.

— “Được rồi!” – Để cho cô gái phát tiết đủ cảm xúc của mình, Hyung Ki kéo cô trở về với hiện thực. Tuy cũng không nỡ đánh vỡ giây phút hạnh phúc của Minh Tuyết, nhưng nếu tiếp tục không nói gì, cậu đảm bảo cô ta cũng chẳng nhớ ra rằng vẫn còn một người nữa ở chỗ này. – “Hành lý của cô còn ở ngoài kia hả? Tôi sẽ ra ngoài mang vào giúp cô vậy.”

Miên cưỡng nói ra miệng, anh chàng đội trưởng tuy tâm không muốn nhưng vẫn còn nhớ được đối xử với Minh Tuyết như một cô gái.

— “À! Không cần đâu!” – Ai đó đáp rất hồn nhiên, dường như không hề nhận thấy sự biến hóa cảm xúc của Hyung Ki. Có ai muốn thêm việc vào thân đâu, người ta cầu còn không được đấy chứ. – “Tôi đã mang tất cả vào đây rồi mà.”

— “Tất cả ư?” – Hyung Ki có chút kinh ngạc. Tuy rằng nếu cô ta như các cô gái khác mang theo đầy rẫy túi nhỏ túi lớn, cậu sẽ không ngần ngại mặc xác cô, nhưng khi nhìn xuống cái túi bé tẹo chẳng đựng nổi mấy thứ này, cậu không khỏi thấy nghi hoặc – “Là tất cả thật ư?”

Đi ra nước ngoài mà chỉ mang theo hành lý có như vậy, trên đời hóa ra vẫn còn những người như thế sao?

_ “Đúng vậy! Chẳng phải là tôi nói tôi bị mất hành lí rồi đó ư? Tôi vẫn chưa kịp mua đồ mới nên chỉ có vài bộ quần áo vậy thôi.”

_ “Mất ư?” – Trong trí óc Hyung Ki chợt trở về với cái ngày hai người gặp nhau lần đầu tiên, hình như lúc đó cô có nhắc tới việc này nhưng cậu đã để hết ngoài tai, rồi cứ thế kéo cô ta ra khỏi xe, muốn ném ra ngoài. Và rồi... Hyung Ki chợt thấy chợt dạ, ngược nhìn lại cô gái vẫn đang đắm chìm trong sung sướng rạng ngời, khẽ thời dài một hơi – “Được rồi! Chừng nào rảnh tôi sẽ đưa đi mua đồ mới.”

Lần đầu tiên trong đời cậu có chút hiểu được, thế nào là mua dây buộc mình.

* * *

_ “Đây là tầng thượng!”

Tiếp tục với công việc của mình, Hyung Ki dẫn cô lên phía trên. Ở đó có một phòng nhỏ, được bài trí khá đơn giản với một bộ bàn ghế kiểu châu Âu sang trọng và một chiếc piano màu đen quý phái. Phía bên kia gian phòng, những luồng sáng lấp lánh hắt chéo qua những bức tường kính xung quanh, khúc xạ thành những tia sáng muôn màu chiếu rọi khắp.

_ “Woa ! Tôi càng lúc càng khâm phục kiến trúc sư thiết kế ra ngôi nhà này đấy.” – Minh Tuyết không khỏi cảm thán. Ngôi nhà từ ngoài vào trong, từng căn phòng đến tận trên sân thượng đều được thiết kế và bài trí theo những phong cách riêng, thu hút con người ngay từ cái nhìn đầu tiên nhưng cũng mang một sự hài hòa thống nhất. – “Chừng nào tôi phải nhờ người đó thiết kế cho tôi một ngôi nhà mới được.”

Cô gái vừa nói vừa mở cửa bước ra phía ngoài, nơi có rất nhiều cây cảnh được bài trí ở tầng trên sân thượng, phủ một gam màu của thiên nhiên trong suốt tâm mắt con người.

_ “Cái đó cô đi mà hỏi giám đốc ấy.” – Hyung Ki không có chút hứng thú với đề tài này. Cậu thừa nhận kiến trúc sư cho căn nhà này quả thật rất tài hoa, nhưng nó không thuộc diện được quan tâm với một người vẫn chưa có ý nghĩ mua nhà riêng như cậu.

_ “Ôi! Ôi trời!” – Vừa mới liếc nhìn, ánh mắt Minh Tuyết bị thu hút bởi một cây trĩu quả, cả khuôn mặt cô sáng bừng lên như một đứa trẻ con vừa trông thấy một món đồ thú vị - “Là cây táo nè! Lần đầu tiên tôi thấy một cây táo đấy!”

_ “Cây táo gì chứ?” – Hyung Ki không nhịn được cốc vào đầu cô một cái. Làm ơn đi, xin hãy nhìn cho kĩ trước khi phát biểu chứ. Mà nếu không biết thì cũng đừng cố tỏ ra nguy hiểm. – “Nhìn kĩ đi! Chỉ có quả táo thôi, làm gì có cây táo nào chứ.”

_ “Thế tức là sao?” – Ai đó vẫn không hiểu gì hết, ngơ ngác ngược nhìn lên bằng đôi mắt trong veo như ngọc.

Cái gì mà chỉ có quả táo, không có cây táo chứ, không nói rõ thì đến thánh cũng không hiểu. Minh Tuyết trầm nghĩ, cố tìm lấy lí do biện bạch cho sự ngớ ngẩn của mình.

_ “Hôm trước chúng tôi được tặng hơi nhiều táo nên Yo Seob đã cài nó lên cái cây này. Mà thôi! Tiếp tục!” – Hyung Ki nghiêm túc bước tới trước, ánh mắt bất giác phóng ra phía ngoài, giới thiệu cho cô thêm về những quy định bất thành văn trong căn nhà. – “Đây là nơi dùng chung nhưng tốt nhất lúc tôi ở đây thì cô đừng lên làm phiền. Đặc biệt là lúc tối muộn hay sáng sớm...”

Trong lúc Hyung Ki vẫn thao thao bất tuyệt không ngừng thì ở phía sau, Minh Tuyết thì lại chỉ chú tâm tới những quả táo xanh mướt, căng mọng. Cô không tự chủ được nuốt một ngụm nước bọt rồi với tay hái lấy một quả, ngắm nghía một lát rồi đưa vào miệng cắn một miếng.

RỘP!

Hyung Ki ngừng lại. Âm thanh vừa phát ra vang vọng trong óc hai người đáng sợ không thua kém gì tiếng chuông báo hiệu tử thần kéo tới. Vô cùng chậm rãi, chàng trai từ từ quay người lại và kinh hoàng khi chứng kiến khuôn mặt của cô gái lúc đó.

Minh Tuyết hóa đá, cả người chết sững, khuôn mặt cứng đờ không nhúc nhích, không nói được một lời. Quả táo rơi bộp xuống đất, lăn lăn trên nền sân thượng. Và cũng không khó khăn gì để cậu có thể trông thấy trong hốc mắt của người con gái đó lúc này đang tràn ngập nước, chỉ chực trào ra như vỡ đê.

_ “Ôi trời!” – Hyung Ki chạy vội đến, cũng sốt sắng vô cùng trước hoàn cảnh hiện tại – “Nhả ra! Nhả ra mau! Tôi đã nói đây là của Yo Seob mà! Của Yo Seob đấy! Cô nghe không rõ à?”

Đồ của Yo seob mà cũng dám ăn, chắc Minh Tuyết là người đầu tiên, thật đáng khâm phục.

_ “Nuốt... nuốt mất rồi!” – Minh Tuyết bật khóc, lần đầu tiên trong đời không phải do cảm động – “Mặn ... cay ... quá Hic!”

Cái thứ khi gì thế này kia chứ? Quả táo trông ngon lành thế mà khi vừa tiến vào miệng thì không khác gì vừa nhét cả vốc muối và ớt siêu cay vào cổ họng. Nếu biết trước là hư vậy thì có cho cô cả tỷ dollar cô cũng không dám chạm đến nó.

_ “Tôi đã nói cô phải cẩn thận rồi mà!” – Không nói hai lời, Hyung Ki vội vã cầm tay kéo cô chạy xuống lầu một, mở tủ lạnh và đưa cho cô một chai nước – “Uống đi!”

Minh Tuyết vừa cầm lấy chai nước thì vội mở nắp và tu ực lấy một hơi cạn hơn phân nửa. Sau đó, người con gái ấy đứng bất động, dùng hết mọi giác quan tiêu hóa hết cái đồng cảm giác khủng khiếp đó, đến vài phút sau mới trở lại bình thường.

— “Sống rồi!” – Minh Tuyết hoàn hồn, khẽ thở phò một, trên khuôn mặt cô, vẻ dờ dẩn vẫn chưa kịp thối lui. Cô không biết miêu tả như thế nào, nhưng trong cuộc đời mình, cô chưa từng đưa một thứ kinh khủng như thế vào miệng.

— “Không sao thật chứ?” – Hyung Ki nhìn Minh Tuyết gật đầu mà vẫn thấy có chút không yên tâm lắm trước trạng thái mất hồn của cô. Không biết có phải do tác dụng của quả táo hay không, vẻ mặt của cô vẫn xanh ngắt, đôi mắt không có chút thần thái nào.

Bất chợt nhớ tới công việc, Hyung Ki vội nhìn vào đồng hồ, cũng không còn tâm tư để ý đến những thứ khác nữa.

— “Tối giờ tôi làm việc rồi. Cô cứ ở nhà, lát nữa mọi người sẽ về. Nhớ không được mở cửa cho người lạ vào nhà, nghe rõ chưa?”

Dần dần rõ ràng tí mỉ, Hyung Ki lúc này không khác gì một bà nội trợ đi xa nhà. Mà cũng phải thôi, ngôi nhà thân yêu của MS4 phải giao cho một cô gái đến giờ mặt vẫn ngơ ngơ ngẩn ngẩn, không lo lắng mới là lạ.

— “Vâng!” – Minh Tuyết đáp theo quán tính, nhìn chàng trai ấy bước ra khỏi cửa mất hút. Thế rồi, một thời gian sau, khi trí não bắt đầu hoạt động lại bình thường, con giận dữ tội đing cũng bắt đầu ập đến – “Đám bỏ mình ngoài trời mưa, tạt nước lúc mình ốm, giờ lại cho mình ăn thứ táo kinh khủng này. Anh ta tưởng mình là người dễ bắt nạt vậy sao? Yo Seob! Anh chết là cái chắc rồi!”

* * *

Lang thang mấy vòng quanh nhà, Minh Tuyết thấy chán chết rồi lại quay trở lại phòng khách bật ti vi lên xem. Mặc dù cô đã quen với việc ở nhà một mình nhưng trước kia còn có việc mà làm, giờ ngồi không rảnh rồi lại thấy có chút không được tự nhiên cho lắm.

Vài tiếng sau, khi Minh Tuyết đang ngủ gà ngủ gật thì chợt giật mình tỉnh giấc bởi những tiếng ồn ào ở phía ngoài. Theo đúng lịch trình, ba chàng mỹ nam còn lại của MS4 cũng vừa lúc trở về sau khi quay xong một chương trình truyền hình.

— “Mọi người về rồi à?” – Cô hớn hờ chạy ra đón. Một chân lý khi đến ở nhờ nhà người khác, đó là sự thân thiện luôn là thứ được đặt lên hàng đầu. Huống hồ, đã lâu lắm rồi, cô mới được trải nghiệm lại cái cảm giác chờ đợi người khác trở về nhà.

— “Ừa!” – Young Min nheo đôi mắt hoa đào, khẽ mỉm cười dịu dàng như gió xuân, nhưng cũng đủ để mê chết người – “Em đã đến rồi đó à? Đã mang hành lý vào phòng chưa?”

— “Rồi ạ!” – Minh Tuyết trả lời, cô cảm thấy được chàng trai trước mắt luôn đối xử rất tốt với tất cả phái nữ, nhưng về quan tâm trong ánh mắt cậu rất chân thật, làm cho cô có cảm giác thật ấm áp. Khác biệt hoàn toàn khi đối mặt với Hyung Ki, lúc nào cũng như đang bước vào hầm băng.

Nụ cười rạng ngời của Minh Tuyết bất chợt cứng lại, bởi vì Jae Sung bỗng dưng lơ đãng đi đến trước mặt cô, vươn bàn tay lên xoa xoa đầu cô mấy cái, rồi lại lơ đãng đi về phòng bằng khuôn mặt vẫn chưa tỉnh ngủ.

Jae Sung, quả không hổ danh con người khó hiểu nhất làng giải trí, hành động của anh quả thật là không có gì dự đoán nổi.

— “Mặc kệ cậu ấy đi!” – Hiểu được suy nghĩ của Minh Tuyết, Young Min hảo tâm giải thích – “Hôm nay phải làm việc hơi nhiều, cậu ấy ngủ không đủ nên đầu óc hơi mơ màng chút thôi”

Nhưng nói đi thì cũng phải nói lại, vẻ mặt ngơ ngác của Minh Tuyết lúc này quả thật là rất thú vị, làm cho người ta không kiềm lòng được muốn chọc ghẹo một phen.

— “Chắc anh ấy tưởng cô là một con cún con nên mới thế” – Không chút kiêng kỵ, Yo Seob nói, chính là không muốn cho ai đó sống thoải mái. – “Mà rốt cuộc cô có quan hệ gì với giám đốc vậy? Bà ấy cũng ưu ái cô thật, hôm qua còn cho người mang đồ nội thất của phòng cô tới”

Đúng vậy, nhìn những đồ đạc kia kia, cái nào cũng rất đẹp và hoàn mỹ đến không thể chê. Giám đốc, bọn họ mới là thần tượng của công ty, vậy mà đãi ngộ cũng không bằng một cô gái tầm thường là sao?

— “Mà này!” – Đang tìm bất mãn, Yo Seob chợt quay lại về phía Minh Tuyết với tia nhìn không có chút hảo ý nào, bàn tay chìa tay ra rất tự nhiên – “Cô có thấy cô quên cái gì không?”

— “Cái gì cơ?”

Tự dưng chìa tay ra làm gì? Minh Tuyết cũng không ngu ngốc đến mức cho rằng ai đó muốn bắt tay chào hỏi, nhưng vẫn không sao đoán được điều mà cậu muốn nói.

— “Cô giả vờ không biết đó à?” – Lòng mảy của chàng trai đáng yêu khẽ nhếch lên, ánh nhìn khinh thường khẽ đảo qua toàn thân cô như thể đang nói: tôi biết ngay mà. Chẳng trông chờ gì được vào cái kẻ ngốc nào đó tự hiểu ra được. – “Dĩ nhiên là quà gặp mặt khi gia nhập kí túc xá rồi. Cô không học một chút phong tục Hàn Quốc trước khi đến đây sao?”

— “Thật sao?” – Có vụ này à? Quà gặp mặt khi gia nhập kí túc xá là một phong tục Hàn Quốc ư, Minh Tuyết trầm nghĩ. – “Nhưng mà tôi không có mang gì theo cả. Ngay cả đi mua đồ cho tôi mà tôi còn chưa đi được nữa.”

Nghĩ đi nghĩ lại, từ cái ngày đặt chân đến đất nước này, mọi việc cứ xảy ra liên tục, cô cũng chưa có thời gian ra ngoài dạo phố lần nào. Huống hồ hiện

giờ cô mới chân ướt chân ráo bước ra khỏi bệnh viện, đào đâu ra quà cho họ chứ?

Nhìn cái vẻ bối rối không biết làm sao của Minh Tuyết, Yo Seob lại cảm thấy khá thú vị. Cũng chẳng biết tại sao nhưng chàng trai có một cảm giác đặc biệt muốn trêu chọc, làm khó cô gái này. Do vậy, có một lí do để công kích thì có sao cậu phải nương tay?

— “Thật là Cô nghĩ gì mà lại đến tay không như thế chứ?” – Ai đó nói một cách bình thản, mặt không đỏ, khí không xuyễn, vẻ mặt vô cùng chân thật
— “Cô không biết theo phong tục thì cô sẽ không được vào nhà cho đến khi cô mang quà và được sự chấp nhận của tất cả mọi thành viên à?”

— “Nhưng... TôiTôi...” – Minh Tuyết lúng túng, liên tục bị khí thế vô hình của chàng trai ép sát đến không nói lên lời. Hóa ra có phong tục này ư, tại sao không có ai nhắc nhở cô trước chứ?

Minh Tuyết, đã bao nhiêu lần rồi mà vẫn chẳng rút ra được bài học gì cả, lời của Yo Seob mà tin được thì heo mẹ cũng có thể leo cây. Young Min khẽ thở dài, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, thấy bị đất thay cho cô gái đang hoang mang không biết làm sao.

— “Nhưng cái gì? Tôi không cần biết cô làm cái gì cả.” – Yo Seob bắt đầu áp dụng chính sách đe dọa, làm sao cậu có thể con mồi trốn thoát khỏi lòng bàn tay một cách dễ dàng được. – “Bây giờ hãy ra khỏi kí túc xá và đừng trở về khi chưa mang theo một chiếc xe hơi thể thao về cho tôi, nghe chưa?”

— “Hả?” – Minh Tuyết sững sốt, bị chàng trai chấn kinh, rơi vào tình trạng rối loạn và quần bách – “Xe hơi... làm sao mà tôi ... Quà ... xe hơi á!”

Đùa à? Cái gì mà xe hơi chứ. Từ bao giờ người Hàn Quốc có thu nhập cao tới mức dùng xe hơi làm quà gặp mặt mà cô không hề hay biết? Chả lẽ cô đã đi chậm so với thời đại xa như vậy sao?

Đứng ở phía ngoài, Young Min ghen cười vô cùng vất vả, đặc biệt là khi thấy khuôn mặt đầy đủ mọi biểu tình của Minh Tuyết. Giờ thì cậu có thể hiểu được phản nào tâm trạng của Yo Seob, bởi trong một thoáng, trí não cậu cũng xẹt qua ý nghĩ rất muốn trêu đùa người con gái ấy một phen.

— “Yo Seob!” – Dẫu sao cũng là một người đàn anh mẫu mực trong mắt phái nữ, Young Min cuối cùng vẫn là đứng ra giải vây cho cô gái bằng cách tiến gần và khẽ nhắc nhở tên đàn em không nên vui đùa quá trớn – “Minh Tuyết vừa mới khỏi ốm thôi. Vì ai đó mà em ấy phải nhập viện bằng xe cứu thương.”

— “Cô ta...” – Trong một giây, Yo Seob ghen hòng. Chiêu này của anh chàng đào hoa thật là hiệu quả, cảm giác tội lỗi khiến cho ai đó không thể nào tiếp tục trò đùa của mình, nhưng miệng thì vẫn còn nói cứng – “Chỉ là cảm xoàng thôi mà. Hừ!”

Bực bội, Yo Seob hậm hực bước về phòng, đóng sập cánh cửa lại trước con mắt ngỡ ngàng của Minh Tuyết.

— “Thế là sao?” – Kề chậm tiêu nào đó vẫn không hiểu gì. Cũng may Yo Seob cũng đã về phòng, nếu không cũng sớm muộn bị cô tức chết.

Trên đời này hóa ra cũng có cực phẩm như vậy, không biết cô đã ăn gì để sống trong suốt 20 năm nay nữa

— “Em đừng quan tâm quá làm gì. Chỉ là cậu ấy đang cố kiềm chế mà thôi” – Một người thì trẻ con, cố chấp, một người thì ngây ngốc, quả là tuyệt phối. Để cho hai con người này cạnh nhau, không biết sắp tới sẽ có những chuyện thú vị nào xảy ra nữa. Nghĩ đến đây, Young Min khẽ nhếch khóe môi, bắt giác để lộ ra một nụ cười điên đảo chứng sinh. – “Mà có lẽ sau này em sẽ phải vất vả nhiều đấy. Em đã trở thành đối tượng mà cậu ấy có hứng thú mất rồi.”

Vẫn là hảo tâm nhắc nhở Minh tuyết một chút, dù biết điều đó cũng chẳng thay đổi được gì.

— “Mà thôi! Sáng nay bọn anh phải dậy rất sớm để quay nên anh phải tranh thủ nghỉ ngơi một chút” – Anh chàng xoa đầu cô, cũng trở về phòng với tâm trạng có vẻ khá tốt – “Ngủ ngon.”

— “Thế nhưng...” – Minh Tuyết hết quay ra quay vào, trên khuôn mặt tràn ngập một nỗi băn khoăn – “Thế em có phải mua quà không?...Xe hơi...”

— “Tùy em!” – Đến giây phút này vẫn còn chưa rời khỏi trạng thái ngây ngốc, Young Min quả thật rất khó khăn lắm để nén cười. Ông trời, đây có phải là đang khảo nghiệm sức chịu đựng của con người không? – “Nhưng gara để mấy chiếc xe của bọn anh đã chật lắm rồi. Cá nhân anh nghĩ rằng nếu tối nay lúc đi làm về bọn anh được ăn một chiếc pizza lớn thì rất tuyệt.”

* * *

Yo Seob mở cửa, bước ra ngoài sân thượng để tận hưởng không khí trong lành và ngắm nhìn những ánh nắng đầu tiên rọi xuống thế gian. Một ngày mới luôn được bắt đầu bằng cách thả lỏng tâm hồn giữa màu xanh của thiên nhiên.

Thế nhưng, sự sáng khoái lúc bình minh chỉ duy trì được vài giây cho đến khi Yo Seob giật mình ngược nhìn kiệt tác thân yêu của mình.

— “Ồi!” – Chàng trai chạy đến bên cây táo. Cả cây sai trĩu trĩu quả màu xanh tươi tắn, bóng lấp ló bóng dáng một quả đỏ mọng, ngon lành đến mức chỉ cần nhìn thôi cũng không kìm nổi muốn thưởng thức một phen – “Chín ... chín rồi ư? Mình không biết táo sau khi ngâm muối, chanh và tương ớt lại có thể chín được đây.”

Ngắm nghía, quan sát quả táo “biến dị” này một hồi lâu, Yo Seob cũng không phát hiện ra điều gì lạ thường. Mặc dù vẫn còn một bụng nghi hoặc, nhưng cậu vẫn không biết phải giải thích sao cho sự biến thể kì lạ này.

_ “Làm sao mà có chuyện như thế được chứ? Chắc chắn là có âm mưu gì đó.”

Đúng vậy, có lẽ chỉ có như vậy mới có thể lí giải được chuyện này. Vừa nghĩ vậy, một liên tưởng cũng nhanh chóng hiện lên trong trí não chàng trai.

Khung cảnh được mở ra với một căn phòng sang trọng theo kiểu phương Tây của những thế kỷ trước. Và Yo Seo, với bộ váy lụa lacy và mái tóc dài đen óng ả của công chúa Bạch Tuyết, chậm rãi đưa quả táo lên miệng.

RỘP!

Sau âm thanh ấy, công chúa Yo Seob ngã xuống dưới sàn nằm bất động.

_ “Ôi trời!” – Cậu giật mình ngược nhìn lại quả táo đỏ tươi trên tay, trong lòng dâng lên một nỗi lo sợ - “Nếu ăn nó thì liệu có chết thật không nhỉ?”

* * *

_ “Thật là đáng nghi!” – Tựa cằm lên bàn ngắm nhìn quả táo chín mọng, Yo Seob vẫn mãi không tìm ra được bí mật, thậm chí còn phát bệnh điên mở miệng nói chuyện với nó – “Táo ơi! Rốt cuộc thì mày có độc không? Tao nên cho ai đi làm thử nghiệm bây giờ nhỉ?”

Mặc dù bình thường cậu vẫn hay trêu chọc đặt bẫy mọi người, nhưng với thứ không rõ lai lịch như vậy thì cậu cũng không dám vọng động. Nhưng cậu lại rất tò mò muốn biết bí mật của quả táo này là sao.

Tâm trạng của cậu lúc này thật mâu thuẫn. Rốt cuộc có nên thử nghiệm nó hay không, mà có thử thì cũng nên tìm ai đây...

Trong lúc Yo Seob đang lăm nhăm những lời vô nghĩa, Young Min cũng vừa vịn xuống dưới nhà, chuẩn bị cho chương trình sáng nay.

_ “Ừa! Yo Seob, em dậy sớm thế?” – Điều này cũng không có gì đáng nói, chỉ có điều đã dậy sớm, lại còn ngồi ngắm mãi một quả táo thì đây là lần đầu tiên. Young Min ngồi xuống ghế phía đối diện, cầm quả táo lên và nhận thấy đó là một quả khá đẹp nhưng cũng không có gì đặc biệt – “Táo đẹp thật đấy, ở đâu ra vậy?”

_ “Ồ...Ồ...cây...trên cây!” – Yo Seob lắp bắp, tay chỉ loạn lên phía trên, còn chưa biết phải nói như thế nào để cho đàn anh hiểu thì chợt chết sững, toàn bộ cơ mặt cứng lại, dường như quên cả hô hấp trong một giây phút.

Bởi vì Young Min vừa đưa quả táo lên miệng và cắn một miếng ngon lành.

_ “Sao thế?” – Mới cắn có một miếng, chưa kịp nuốt hết, Young Min cũng không thể chịu được cái ánh nhìn quái dị của Yo Seob. Chẳng phải chỉ là một quả táo thôi sao, có cần tò mò nghiêm trọng đến thế không? – “Em cũng muốn ăn à?”

_ “Không!” – Đôi mắt của Yo Seob vẫn bám chặt lấy miếng táo vừa bị cắn, thận trọng hỏi lại – “Ý em là anh không sao chứ?”

Kì quái, sao anh ấy ăn mà không có phản ứng gì khác thường vậy nhỉ? Chẳng lẽ cậu đã đoán sai và nó chỉ là một quả táo bình thường thôi?

_ “Không sao là sao?” – Nghe đến vậy, Young Min cũng bắt đầu cảnh giác, nhưng khi suy nghĩ kĩ lại, cậu cũng chợt thả lỏng. Lúc trước cậu đã xem xét nó không có gì dị thường, huống hồ lúc ăn cũng rất bình thường. Sau khi đã phân tích cẩn thận, chàng trai lại bày ra một nụ cười xinh đẹp. – “Táo ngon mà, có vấn đề gì sao?”

Dù là vậy nhưng chỉ cần Yo Seob nói một câu có xem, cậu sẽ không ngần ngại bóp chết kẻ to gan lớn mật định đặt bẫy cả đàn anh.

_ “Không! Không có!” – Dường như đoán được ý nghĩ của Yong Min, cậu chợt dạ, vội lắc đầu ngây ngẩn, vẻ mặt vô cùng thuần khiết và chân thành. Nhưng sau lưng thì lại quay sang tự lẩm bầm một mình – “Thật là ăn nó không sao ư?”

_ “Có chuyện gì thế?”

Cũng vừa lúc đó, Minh Tuyết bước xuống bậc thang, đảo mắt qua toàn bộ căn phòng với ánh mắt tò mò. Tại sao mới sáng sớm cô đã thấy không khí có gì đó không thích hợp rồi nhỉ?

_ “Giờ này cô mới dậy à?” – Dường như để che dấu thái độ khắt khe của mình, Yo Seob biểu hiện vẻ hung ác, thái độ thay đổi nhanh đến chóng mặt – “Cô có biết quy định ở đây là phải dậy sớm và phải chạy đủ 10 km để rèn luyện thể lực không? Chính vì lười biếng nên mới hay ốm yếu bệnh tật.”

Hừ! Sáng sớm đã bức mình phải tìm cái gì phát tiết, Minh Tuyết không ngần ngại được lựa chọn đầu tiên.

_ “Hình như sắp mưa rồi!” – Young Min ngược ra phía ngoài, nhắc khéo tên ngốc đang định trêu chọc người khác.

_ “Mưa?” – Lại một lần nữa, Yo Seob phải nén hết mọi cảm xúc vào trong. Cậu bức bối đứng lên và kéo tay đàn anh của mình ra cửa, như thể ở đây lâu hơn một phút giây cũng sẽ khiến cậu bùng phát, không kiềm chế được nữa. – “Anh! Chúng ta đi làm thôi!”

_ “Hả? Nhưng công việc của anh một tiếng nữa mới bắt đầu mà” – Young Min nói, nhưng cũng không có phản kháng tên đàn em lười đi. Cậu biết Yo Seob như vậy đã là cực hạn, còn tiếp tục dồn nén thì sẽ bị ghen tị nội thương – “Minh Tuyết ở nhà ngoan nhé! Hôm nay Jae Sung được nghỉ nên cứ để cậu ấy ngủ bù.”

“Vâng ! Anh đi cẩn thận!” – Minh Tuyết hồn nhiên vẫy vẫy tay, nhìn theo bóng dáng hai người con trai đang đi ra ngoài. Thế rồi, khi hình bóng họ khuất hẳn, căn nhà lại chìm trong một sự yên lặng đầy tịch mịch – “Minh nên làm gì bây giờ nhỉ?”

Minh Tuyết tự hỏi một hồi, sau đó đảo qua một lượt khắp căn phòng gọn gàng và sạch sẽ, quyết định cuối cùng dừng lại ở tủ lạnh. Nhưng khi cô mở cánh tủ ra tìm đồ ăn thì đập vào mắt cô là một cảnh rất khó quên.

“Không phải vậy chứ? Mấy món đồ này quá hạn vài tháng cả rồi!” – Tủ lạnh chật ních đến không thể chứa hơn, nhưng toàn những thứ linh tinh, khô đét hoặc biến dạng. Cô không thể tưởng tượng nổi bọn họ đã thu thập đồng tạc nhảm này như thế nào và đã bao lâu không xem lại nó.

“Minh thật không thể nào hiểu nổi bọn họ đã sống kiểu gì nữa.” – Vừa thờ dãi, cô vừa cầm mấy món đồ ăn lên xem xét và ném thẳng vào thùng rác. Đến khi kiểm tra mọi thứ xong xuôi thì cả tủ lạnh còn vài chai nước, trông thật thảm hại – “Hình như ở gần đây có một cái siêu thị, phải đi mua ít đồ ăn về ăn dần vậy!”

Cho MS4 là phụ, cho Minh Tuyết ăn vặt là chính. Bởi cô có một thói quen là khi rảnh rỗi quá không có việc gì làm thì sẽ lôi đồ ăn vặt ra đánh chén.

“Yo Seob! Cái tên này! Cậu mượn chai sữa tắm của tớ dùng đến hết rồi mới trả à?” – Thanh âm đúng là của Hyung Ki, con người đang giật dử dưng dưng chạy xuống cầu thang trong bộ áo choàng tắm. Còn điều gì điên tiết hơn việc đang tắm mới phát hiện hết sữa, mà lại không phải do mình dùng.

Tĩnh lặng, một thời gian, Hyung Ki ngẩng ra nhìn con người duy nhất còn lại dưới tầng một. Làm sao cậu có thể quên mất, từ hôm qua trở đi căn nhà đã có thêm thành viên mới, đó chẳng phải là cô gái đang đứng ngược nhìn lên với ánh mắt không chút gọn sóng kia sao?

Giật mình lấy tay che người lại như một hành động bản năng, khuôn mặt lạnh lùng của chàng trai nay nhiễm một màu phớt hồng, không tự chủ được bởi rồi xoay người bước vội về phòng, đóng sập cửa lại.

“Ôi trời!” – Hyung Ki đứng tựa vào cánh cửa trong vẻ quẫn bách, vẫn chưa kịp định thần lại sau việc vừa nãy, tim vẫn nhảy liên hồi – “Minh vẫn không thể nào quen với việc có con gái ở cùng.”

“Hyung Ki! Tôi sẽ đi mua đồ bây giờ” – Ai đó vẫn không hề hay biết việc mình vừa gây ra, còn rất vô tư gọi lớn – “Anh có cần tôi mua sữa tắm cho không?”

Minh Tuyết, nhìn ngắm thân hình tuyệt mỹ của chàng mỹ nam mà tâm không động, thật là bội phục. Việc tìm các chàng trai đẹp làm tư liệu viết truyện cũng có lúc không uổng phí.

“Không cần!” – Khuôn mặt chàng trai vừa có xu hướng giảm bớt nhiệt lượng được chút xíu thì sau khi nghe xong cô nói lại trở nên đỏ bừng. Trong lòng cũng thầm hỏi rốt cuộc Minh Tuyết có thật là con gái hay không, tại sao gặp chuyện này mà hình như chỉ có một mình cậu thấy không được tự nhiên.

Mưa tầm tã, trắng xóa cả đất trời. Khắp không gian vang vọng tiếng nước rơi xuống vỗ tan trên nền đất.

Trong khung cảnh đó, một cô gái đang chạy vội về nhà, mở cửa bước vào trong bộ dạng ướt sũng. Cô gái hơi cúi đầu giấu qua loa mái tóc, rồi cũng chẳng kiêng kị cái lệnh cấm sự bản thủ của Hyung Ki, đi thẳng đến tủ lạnh và nhét hết đồng tạc vừa mua vào trong.

“Tại sao mình có duyên với mưa gió thế nhỉ?” – Ngay cả Minh Tuyết cũng phải cảm thán cho cái số xui xẻo của mình, dạo này đúng là làm gì cũng không thuận.

* * *

Bước xuống cầu thang, Hyung Ki chậm rãi đi về phía phòng khách. Bóng dáng cậu cao ngất, khuôn mặt không chỉ rất đẹp mà còn vô hình tỏa ra một khí chất hấp dẫn ánh mắt con người. Đôi mắt ở chỗ sâu trong chứa một cảm giác thần nhiên xa cách, khiến cho các fan đều có cảm giác xa không thể với, chỉ có thể ngược lên và sùng bái, chờ đợi một giây phút chàng mỹ nam quay sang liếc nhìn một cái cũng đủ rồi.

Dẫu vậy, khi con người đó trải qua căn phòng, vừa nhìn thấy hoàn cảnh trước mắt, vẻ lãnh mạc tựa băng sương trên khuôn mặt cậu bị đánh tan tã. Chàng trai giật mình bật lùi lại theo bản năng, va vào bức tường sau lưng, suýt nữa làm đổ cả bình hoa.

“Cô...Cô...” – Hyung Ki chỉ tay về phía người con gái đang quần khăn tắm đứng bên bàn ủi, trong miệng chỉ thốt ra được mấy từ lắp bắp. – “Cô đang làm gì vậy?”

Và lại bằng cái bộ dạng thế kia? Muốn câu dẫn người thì cũng không đến mức mình mịch như vậy chứ? Bây giờ còn là ban ngày, huống hồ với tư sắc của cô thì tốt nhất lên từ bỏ sớm cái ý định ấy đi cho xong.

“Ủi quần áo! Nhìn là thấy mà!” – Trái với phản ứng kịch liệt của ai đó, Minh Tuyết đáp một cách hiển nhiên, không có chút tự giác gì trong hoàn cảnh này. Trong suốt quá trình, đôi mắt của cô cũng không hề nâng lên, vẻ mặt rất chuyên chú – “Tôi chỉ có hai bộ thôi! Ướt cả rồi thì đành phải làm thế thôi chứ sao?”

Cô gái còn nói rất thành thực, âm thanh bình thản, nhưng kết hợp với bộ dạng hiện tại lại thấy có gì đó thật không hài hòa.

“Cô...” – Chàng trai hết nói nổi, khóe miệng run rẩy. Đành rằng ai đó chỉ có mỗi hai bộ quần áo để mặc, đành rằng ai đó cũng lười bê cái bàn ủi lên

trên tầng, nhưng rốt cuộc cô có ý thức được mình là một cô gái hay không? Ăn mặc như vậy đứng trước mặt một chàng trai, đây là đang khảo sát thần kinh của con người sao? – “Đã xong chưa vậy? Cô định đứng ở đây với bộ dạng thế này đến bao giờ?”

– “Xong rồi đây!” – Minh Tuyết ngược lên bằng đôi mắt trong suốt không dính chút tạp chất nào, khẽ liếc nhìn xuống thân thể mình. Vẫn rất bình thường, chỗ nên che đều che, cũng không lộ gì nhiều. Chẳng phải ở ngoài đường mặc áo hai dây, quần soóc đi lại đây đấy sao, có cần phải phản ứng thái quá như vậy không? – “Bộ dạng này thì sao?”

Nhưng Minh Tuyết, có những lúc mặc thậm chí còn đánh sâu đến thị giác hơn cả không mặc, đặc biệt lúc này, khi cô vừa tắm xong, thân thể còn phảng phất một hương vị thơm ngát. Thế nên, người con gái đó suy nghĩ quá đơn giản rồi, không phải cứ sống chung thì đều là người nhà, không cần có kị điều gì đâu.

– “Thật là...” – Ánh mắt trong trẻo, ngậy ngốc của cô khiến Hyung Ki dường như có cảm giác như mình trở thành một kẻ có đầu óc quá đen tối, nghĩ xấu cho hành động thánh khiết của cô. Nhưng cuối cùng, vẫn là không chịu được khung cảnh ấn tượng quá mạnh, cậu vội bước đến cầm bộ quần áo mới ủi xong, dúi vào tay cô, đẩy về phía cầu thang – “Đi thay quần áo nhanh lên rồi xuống đây đi với tôi ngay lập tức.”

Vốn là muốn tìm một lúc thích hợp giải quyết một cái hứa hẹn, nhưng theo đà này thì không thể kéo dài thêm giây phút nào nữa, nếu không cậu cũng sớm muộn bị chết vì đau tim.

– “Đi đâu cơ?” – Minh Tuyết tò mò hỏi, nhưng đôi chân cũng ngoan ngoãn về phòng. Cô cũng không phải muốn ở giữa phòng khách ỉn đờ, chỉ có điều lúc cô vừa tắm xong ngoài này cũng chẳng có ai, chỉ vì thuận tiện nhanh chóng nên mới vậy. Ai lại đoán được có người sẽ xuống phòng khách tắm này.

– “Đừng hỏi nữa!” – Hết kiên nhẫn cho đám phiền phức này, chàng trai hơi chút lớn tiếng gắt lên. Trời mới biết, cậu vốn đã bận lắm rồi, mãi mới được nghỉ một chút cũng không được yên. – “Đi mau lên!”

Cứ thế, không nói thêm một lời nào, Hyung Ki lôi Minh Tuyết ra ngoài phố, bước vào một tiệm quần áo rất lớn, có vẻ khá sang trọng và đắt tiền. Cậu tự mình đi dạo quanh một vòng rồi chọn lấy một loạt quần áo, dúi vào tay cô gái vẫn đang đứng ngơ ngác

– “Đi thay đi!” – Một câu mệnh lệnh không cho phép có chút kháng cự.

– “Hả!” – Minh Tuyết há hốc mồm kinh ngạc, không hiểu chàng trai định làm gì. Cứ tự nhiên quyết định thế thôi mà không có một lời giải thích, cô cũng có quyền nghi hoặc chứ? – “Tại sao?”

– “Đi mau!” – Chàng trai nghiêng răng nghiêng lợi dần ra từng chữ, khuôn mặt chỉ có cảm xúc lạnh lẽo khiến nhiệt độ xung quanh lại sụt giảm nghiêm trọng. Dường như đối với cậu, nói thêm với cô một câu cũng là lãng phí.

Có rụt người lại, Minh Tuyết cũng đành lẻo đẻo bước vào phòng thử, không dám nói thêm một lời.

Ba phút, năm phút, mười phút dần trôi qua, nhưng căn phòng thử vẫn không có chút động tĩnh gì. Cô gái trong đó dường như không có ý định đi ra làm Hyung Ki ở phía ngoài liên tục nhìn đồng hồ, sốt ruột chờ đợi.

– “Nè!” – Cuối cùng vẫn là không chịu được tính lè mề của ai đó, cậu đành phải bước tới gõ cửa – “Xong chưa hả?”

– “Đợi... đợi chút!” – Âm thanh ở bên trong vọng ra đầy bối rối, cũng xen lẫn chút ngượng ngùng – “Cái này tôi không biết mặc sao cả?”

Minh Tuyết quả thật không phải cố ý, cái đám cúc, khóa, dây của bộ áo này biết cô nhưng cô lại không hề biết chúng. Đánh vật với cái áo thời trang này làm trễ thời gian cũng không phải ý muốn của cô, có trách thì hãy trách nhà thiết kế đi.

– “Vậy có cần tôi vào giúp không đây?” – Chàng trai nói một câu lạnh lùng. Cô dám nói có xem cậu có vào bóp chết cô không. Mặc kệ cô muốn làm gì thì làm, tự mà nghĩ cách nhanh nhanh chóng chóng thay xong rồi biến ra đây.

– “Không! Đừng! Tôi ra ngay đây!” – Càng bị nhắc nhở càng luống cuống, Minh Tuyết lúc này quả muốn một đầu đâm vào tường mà chết cho xong. Ép buộc người cũng đến thế là cùng.

Phải mất một lúc lâu sau, cô gái mới rón rén thò đầu ra ngoài, ngược nhìn xung quanh đầy thận trọng và sợ sệt.

– “Nhìn cái gì, bước ra ngoài này!” – Trông thấy cái dáng vẻ rụt rè chậm chạp của ai đó, Hyung Ki muốn nổi cáu. Dù đã áp chế lửa giận, nhưng giọng điệu của cậu vẫn lạnh băng và tràn đầy uy áp. – “Cô đi đứng kiểu gì thế kia, thẳng lưng lên, ưỡn ngực, hóp bụng, tự tin. Cô cứ làm như tôi ăn thịt cô không bằng ấy.”

– “Thì cũng gần như thế mà!” – Cô làm bằm trong miệng. Có giới anh soi gương lại cái khuôn mặt cau có của mình xem, đảm bảo buổi tối đem dọa lũ trẻ hư rất hiệu quả.

– “Cô vừa nói gì thế hả?” – Phóng ánh mắt áp suất thấp lại đây, chàng trai nói. Đừng tưởng cậu không nghe thấy, chẳng qua không muốn tính sổ với cô thôi.

– “Không! Không có gì đâu!” – Người ta nói tránh voi chẳng xấu mặt nào, Minh Tuyết ngoài tự an ủi bản thân cũng không dám có gì phản bác. – “Tôi chỉ định hỏi anh xem thế nào thôi.”

Nghe đến vậy, Hyung Ki cũng khẽ đưa mắt liếc nhìn từ đầu tới cuối ai đó tựa thường thức một món đồ trưng bày, trong mắt không giấu nổi vẻ hài lòng.

— “Minh đúng là có con mắt thẩm mỹ mà!” – Gật đầu khẽ cảm thán một câu, rồi lại nhanh chóng trở lại với vẻ lạnh lùng, quả thật Hyung Ki rất có khí thế của một đội trưởng. – “Còn đứng đây làm gì? Vào thay cái khác ra coi thử đi!”

— “Vâng!” – Không có sức phản kháng thì đành phải ngoan ngoãn đóng vai tiểu bạch thủ thôi, Minh Tuyết lại lặng lẽ trở vào với đồng quần áo, tiếp tục đánh vật.

Nhưng khi cô vừa mới bước chân vào phòng thử, Hyung Ki liền quay lại kêu cô nhân viên gói hết những bộ cậu đã chọn. Ai đó rất tin vào mắt thẩm mỹ của mình, nhưng lại vẫn mặc xác cô gái vào thử đồ tiếp, không chút ngăn cản.

* * *

Hyung Ki đi trước, ung dung tự tại, bóng dáng chàng mỹ nam bước đi vô cùng nhân nhã và thoải mái, dù có đeo kính râm nhưng vẫn rất thu hút tầm nhìn. Còn ở phía sau, hình thành lên một sự đối lập, Minh Tuyết thì lẹ khệ với hàng chục túi đồ lớn nhỏ treo đủ mọi chỗ.

— “Anh có đúng là con trai không vậy?” – Cô không chịu nổi nữa, mở miệng cầu nhàu, dù biết trước có nói gì cũng chẳng có hiệu quả – “Sao lại bắt tôi khiêng hết cả đồng này thế?”

Có biết là nhiều đồ lắm không, anh ta cứ thấy cái nào thuận mắt thì vắt sang, có chút nào bận tâm tới tình cảnh của kẻ chuyên khuôn vác như cô chẳng?

— “Đồ mua cho cô thì cô đi mà vác lấy, còn kêu ca gì nữa?” – Đáp rất hiển nhiên, Hyung Ki cũng không thấy điều đó có gì khó hiểu. Phải biết một thân tượng như cậu đã dành thời gian quý báu để mua đồ cùng với cô ta đã là hiếm có lắm rồi, lại bắt cậu khuôn đồng này thì còn gì là hình tượng nữa. Do vậy, cô vẫn cứ tiếp tục kiên trì đi!

— “Cái này trông được đấy. Cô gói luôn cho tôi nhé!” – Chàng đội trưởng chợt dừng trước một gian hàng giày dép, ngắm nhìn một lát rồi nhắc nhân viên quầy hàng, ném đôi giày đã gói cho Minh Tuyết vác tiếp.

— “Nhưng đó là giày của con trai mà” – Minh Tuyết ngạc nhiên. Giờ lại mua cả giày con trai cho cô nữa là sao? Cái này cô không cần nữa được không, chỉ riêng cái đồng trên tay đã nặng quá rồi.

— “Tôi đâu có mua nó cho cô.” – Chỉ một câu nói nhẹ nhàng bằng quơ cũng đủ để cho cô phải thấy đỏ mặt xấu hổ. Ai đó lời nói thực độc, lực sát thương cũng rất lớn, rất có tiềm năng đóng vai phản diện – “Cái này cô cũng cầm nốt đi. Rồi còn sang chỗ khác nữa.”

— “Hả!” – Cô không có nghe nhầm đó chứ, nếu là thật thì ai giết quách cô đi cho xong. – “Còn đi nữa sao? Tôi cầm hết nổi rồi.”

Một vài giây im lặng, Hyung Ki quay lại nhìn khuôn mặt khẩn cầu của cô gái ấy, trong đôi mắt đầy những suy tư. Thế rồi, có lẽ do lòng trắc ẩn hiếm hoi của chàng trai bộc phát khiến cậu chợt quay người, buông một câu rồi bước về phía trước.

— “Thoải được rồi! Để tôi đi lấy xe.”

Một câu nói mà đối với Minh Tuyết lúc này như đại xá thiên hạ. Còn đi thêm nữa chắc cô cũng khỏi cần sống.

— “A! Nhưng mà anh mua nhiều đồ quá trong một lúc tôi không đủ tiền trả anh được.” – Đó là một vấn đề mà cô không thể không nói. Không đề cập đến mấy bộ quần áo này toàn hàng hiệu, riêng cái số lượng khủng khiếp thế này cũng không nằm trong khả năng thanh toán hiện tại của cô.

— “Tôi mà cần cô trả à?” – Khinh bỉ, trực tiếp bị khinh bỉ, nhưng điều bi ai là cô cũng chẳng thể phản bác cái gì. – “Bây giờ cô có đủ quần áo rồi, đừng dùng cớ gì mà diễn lại cái trò sáng nay đấy.”

— “Có gì đâu mà cứ làm quá lên thế nhỉ?” – Cô lẩm bẩm. Có cần nhỏ mọn thế không, cô là con gái cũng thấy không có gì thì sao anh cứ phải bám mãi không rời chuyện này thế.

— “Còn không mau đi nhanh lên à?”

— “Vâng!”

* * *

Buổi tối, mọi người đều có mặt khá đầy đủ trong phòng khách, cùng nhau ngồi xem truyền hình. Đây cũng là một thói quen của MS4 khi không có việc bận.

— “Minh Tuyết.” – Young Min bước đến, ngồi xuống cạnh cô, khuôn mặt còn xinh đẹp hơn cả con gái khẽ mỉm cười, đôi môi đỏ hồng khẽ mở cùng với đôi mắt phượng liếc qua mới thật là mắt hờn. – “Hình như em chưa có điện thoại phải không?”

— “A! Em quên mất!” – Cô đang ăn bím bím thì giật mình nhớ ra. Phải rồi, hôm nay đi dạo phố, mua đủ thứ quần áo mà điều quan trọng này lại quên mất tiêu. Quả là thất sách.

— “Không có điện thoại thì rất khó khăn khi liên lạc.” – Anh chàng vừa nói vừa đưa cho cô một hộp quà – “Hôm nay anh đã đóng một đoạn phim quảng

cáo và họ tặng cho anh sản phẩm luôn. Em không phiền khi nhận nó chứ?”

— “Không phải vậy chứ?” – Minh Tuyết không tin nổi vào tai mình nữa, đôi mắt cô lúc này tỏa sáng lấp lánh, miệng cười mở ra không khép lại được, đủ thấy cô cảm kích thế nào với người đàn anh này. Đây quả thật không khác đưa than trong ngày tuyết rơi mà. – “Woa! Một chiếc điện thoại đời mới, lại rất đẹp nữa! Nhưng không sao thật chứ? Nó cũng là tiền công của anh mà.”

Cảm động đến suýt rơi nước mắt nhưng cô vẫn không quên hỏi lại, dù nó rất đẹp nhưng cô cũng không dám nhận bừa.

— “Không sao! Anh có ba cái rồi! Thêm nữa cũng chẳng để làm gì.”

Càng nhìn Young Min lúc này, cô càng thấy như mình bị mê hoặc. Khuôn mặt thì đẹp, tính cách thì rất dịu dàng và tử tế với phái nữ, đâu có như ai đó, mặt lúc nào cũng cau có như có người nợ tiền mình không trả vậy.

— “Cái gì cơ? Đây là loại mới nhất, có nhiều tính năng lắm!” – Mắt Yo Seob cũng sáng lên khi nhìn thấy nó, vội vàng lao đến giật lấy và ngắm nhìn – “Anh à! Anh không dùng thì cho em đi! Cô ấy cũng chẳng biết dùng đâu!”

Đúng vậy, đồ xịn thế này rơi vào tay con gà mờ như cô ta cũng chỉ là lãng phí tài nguyên, thật xin lỗi với nhà sản xuất. Chi bằng cứ đưa cho những người biết sử dụng nó như cậu này có phải hay không.

— “Cái thằng này! Tại sao anh lại đi tặng điện thoại cho một tên con trai chứ?” – Young Min hiển nhiên là không thể đồng ý, gơ tay cốc vào đầu cậu nhóc một cái rồi giật lại điện thoại, đưa nó cho cái người đang ngồi đờ ra chưa hoàn hồn khi bị cướp giật ngay trước mắt. – “Anh đã cài số 1 là của anh, số 2 là của Jae Sung, số 3 là của Yo Seob, số 4 là của Hyung Ki rất dễ nhớ thôi!”

Thái độ đối xử của cậu với hai người phải nói là một trời một vực, làm Yo Seob nghiêng răng nghiêng lợi. Chấp nhận đi, ai bảo cậu sinh ra lại là con trai kia chứ.

— “Cảm ơn anh rất nhiều!” – Minh Tuyết hạnh phúc nở nụ cười tươi tắn như nắng mai, trong chốc lát dường như khiến khuôn mặt cô tràn đầy ánh sáng, làm các chàng trai lúc này đều có cảm giác cô đẹp hơn vài phần. – “Anh Young Min đúng là người tốt nhất trần đời!”

Chỉ có một người tâm trạng thật không thoải mái chút nào khi thấy vẻ mặt rạng ngời đó của cô. Hyung Ki càng nhìn càng thấy nó thật là chói mắt quá mức, trong tâm không nhận được cảm giác thật khó chịu.

— “Nhìn cô ta kia! Minh đã đi cùng cô ta mua đồ mà cũng không được lấy một câu cảm ơn. Thế mà chỉ vì một cái điện thoại lại có thể tỏ ra sung sướng như vậy ư?” – Chi là đi ngang qua lấy nước uống, tình cờ trông thấy, nhưng trong trí não cậu không ngừng suy nghĩ về nụ cười đó. – “Lại còn dám đề mình là số 4 nữa. Đúng là kẻ vô ơn mà!”

Hiển nhiên là bức mình vì ghen tị, nhưng ai đó có chết cũng không chịu thừa nhận điều này.

Buổi sáng ngày thứ hai, bầu trời vẫn trong lành và đầy nắng. Đâu đó trên tầng không là những đám mây trắng muốt mềm như bông trôi lững lờ giữa gam màu xanh ngọc tuyệt đẹp. Con gió nhẹ thoảng tới một hương vị mát lành của đất trời.

Yo Seob mở cửa bước ra sân thượng, tận hưởng không khí tuyệt diệu của ngày mới. Nhưng khi chàng trai vừa nhìn qua một lượt, một hình ảnh khó tin ánh vào trong mắt khiến cậu nhất thời ngây người, quên mất phản ứng. Nếu không phải dám chắc đây là sự thật, cậu thật sự cho rằng ngày hôm qua lại được tái diễn lại một lần.

— “Ồ!” – Cậu chạy vội đến cây táo sai trĩu, cái kết tác luôn có thể đưa cậu đi từ kinh ngạc này đến kinh ngạc khác. Lại một bóng đỏ lấp ló dưới những tầng lá xanh mướt, trông rất bắt mắt. – “Lại chín nữa rồi! Không phải thế chứ? Chúng thực sự chín được à?”

Chuyện này càng ngày càng kì quái. Vốn hôm qua thấy quả táo đỏ, Yo Seob còn chỉ có đôi chút hoài nghi, nhưng hôm nay lại thêm một quả nữa ngay trước mắt, thì quả là không thể dùng lý lẽ bình thường mà giải thích hiện tượng lạ này được.

Hái quả táo để trên bàn của phòng khách, Yo Seob tựa cằm lên bàn và ngắm nhìn nó hồi lâu. Trông bề ngoài quả táo rất bình thường, hương thơm cũng rất bình thường, chỉ là sự xuất hiện của nó ở đây chẳng bình thường chút nào.

Nhìn chán nhìn chê cả buổi cũng không có phát hiện gì mới, cuối cùng cậu cũng chỉ đành chậc lưỡi, thừa nhận thế giới xung quanh chúng ta có thật nhiều điều thần bí.

— “Rốt cuộc là sao vậy nhỉ? Hay nó bị nhiễm nhiều chất bảo quản quá nên đổi màu?” – Lại một giả thiết nữa hiện lên trong đầu, Yo Seob suy tư, ánh mắt vừa đảo qua bắt gặp hình bóng một con người đang lờ đờ đi xuống cầu thang. Trong một tích tắc, trong đôi mắt cậu chợt bùng lên một tia sáng. – “Anh Jae Sung! Anh ăn táo không?”

Vừa hay có người thử nghiệm, có sao mà không tận dụng? Yo Seob chính là nghĩ như vậy, nhưng trên khuôn mặt thì vẫn thể hiện một vẻ tự nhiên chân thành đến không chê vào đâu được.

— “Ừ!” – Anh chàng ham ngủ lờ đờ bước đến, cầm lấy quả táo đỏ mọng đưa lên miệng, cắn một miếng ngon lành mà không hề để ý tới có một ánh mắt vẫn đang nhìn mình chằm chằm.

— “Sao rồi anh? Ăn ngon chứ? Có thấy khó chịu ở đâu không?”

Cẩn thận hỏi han kĩ lưỡng, người ngoài không biết sự tình trông thấy cảnh này đều liên tưởng đến một tình anh em thân thiết. Còn sự thực như thế nào thì chỉ kẻ trong cuộc mới biết được.

— “Chắc là ăn được!” – Nhưng làm cho cậu thất vọng rồi, câu trả lời của tên đàn anh cũng chẳng ra sao cả, nhất là đi kèm với cái khuôn mặt ngớ ngẩn càng làm nó không có chút thuyết phục nào.

Anh Jae Sung, bản thân anh đang ăn đấy, thế mà lại nói vậy tức là sao?

— “Nhê ra mình không nên nhờ anh ấy thử nghiệm mới đúng” – Yo Seob khẽ thở dài náo nê, đúng thật là không thể hi vọng gì nhiều vào con người này – “Cho dù anh ấy có ăn hết một tấn thuốc nổ cũng không biết.”

— “Mọi người đã dậy hết rồi à?” – Giọng nói trong trẻo và đầy gọi cảm chọt vang lên thu hút sự chú ý của hai chàng trai về phía cầu thang, nơi Young Min đang đi xuống cùng với Minh Tuyết – “Thật hiếm hoi có một ngày như vậy đây.”

Bình thường bận túi bụi, buổi sáng mà rảnh rỗi như thế này thật là ít có. Dĩ nhiên, giám đốc chắc chắn không phải bỗng dưng tốt bụng thả cho các cậu nghỉ ngơi. Bà ấy làm điều gì cũng có lý do của mình.

— “Vẫn còn thiếu Hyung Ki mà!” – Yo Seob nhìn quanh, không thấy bóng dáng của chàng đội trưởng đâu cả. Nếu không nhầm, hôm nay cậu ấy cũng không có lịch làm việc gì mới đúng.

— “Cậu ấy đi đến chỗ bác sĩ tâm lý rồi. Hôm nay cả bốn chúng ta đều có lịch hẹn mà.” – Young Min nhắc nhở. Cậu biết ngay rằng hai cái tên này sẽ không bao giờ để ý đến mấy việc được cho là vặt vãnh này mà. – “Đầu tiên là Hyung Ki, sau đó là em, rồi đến anh, rồi Jae Sung.”

Đồng thời cậu cũng bội phục Hyung Ki có đủ kiên nhẫn để làm đội trưởng của MS4 suốt từng ấy năm. Luôn đi sau thu thập tàn cuộc do các thành viên khác tạo ra, lại còn thêm việc luôn để ý và nhắc nhở họ mấy vấn đề lỏng gã vô tội này, đủ để mệt chết một con người.

Nếu Hyung Ki biết được những suy nghĩ của tên đàn anh này, cậu sẽ không ngần ngại dùng mắt giết chết các thành viên khác. Mọi người hình như đã quên rằng chính mọi người đã cứng rắn nhét cái chức đội trưởng chết tiệt này cho cậu để bản thân mình sống an nhàn hạnh phúc.

— “Mà sao tự nhiên giám đốc bắt chúng ta phải đi bác sĩ gì đó chứ?” – Yo Seob thấy tò mò. Đang yên đang lành bỗng dưng bắt đi bác sĩ tâm lý, chuyện này cũng chỉ có giám đốc có thể nghĩ ra được.

— “Nghe nói là muốn chúng ta giải tỏa áp lực, không bị stress, thoải mái hơn để làm tốt mọi việc.” – Rất nhẹ nhàng đáp lời, nhưng chính bản thân Young Min cũng cảm thấy điều này thật buồn cười. Cậu không hề tin tưởng chút nào bác sĩ tâm lý có thể giúp ích gì được cho bản thân mình, bởi cho tới giờ, cậu không thấy cuộc sống hiện tại có gì là không ổn cả.

— “Chỉ cần giám lịch làm việc của em xuống một nửa, không, một phần ba cũng được là em thấy đủ thoải mái và hạnh phúc lắm rồi.” – Ai đó rất vô si nói một câu, Yo Seob hiện đang là điển hình của kẻ bị bóc lột đến mức bị ám ảnh. Nhưng hiển nhiên là cậu cũng không dám đứng trước mặt giám đốc mà mở lời về một kì nghỉ.

— “Cứ ngồi đó mà mơ đi!” – Khẽ lắc đầu, Yong Min cũng chẳng mong chờ gì ở cái việc không tưởng ấy. Cậu cũng rất hảo tâm nhắc nhở kẻ nào đó vẫn đang chìm đắm trong mơ tưởng. – “Chúng ta là thần tượng mà, nếu lịch làm việc giảm đi tức là sắp hết thời đó. Con người thì phải sống bận rộn một chút chứ.”

* * *

Ngồi trong căn phòng sáng sủa và sạch sẽ là một vị nữ bác sĩ chừng 40 tuổi, nhưng lại rất biết cách trang điểm khiến cô trông còn trẻ như chỉ vừa mới 30. Cùng với đó, khuôn mặt của cô rất hòa ái, làm người ta đều có cảm giác rất ấm áp, thân thiết như người trong gia đình.

Lần lượt bước vào căn phòng ấy, tuy bốn chàng trai có lịch hẹn lệch nhau một tiếng đồng hồ, nhưng tất cả đều được mở màn bằng một đoạn y hệt nhau.

— “Như đã biết, các cậu đến đây để nói chuyện với tôi về bất kì điều gì các cậu thấy thú vị, buồn chán hoặc khó khăn. Cậu hãy cứ thoải mái như đang nói chuyện với bạn bè hoặc thành viên khác của nhóm là được. Tôi sẽ luôn lắng nghe mọi điều mà cậu muốn nói.”

Giọng nói thành khẩn, vẻ mặt lo lắng thân thiết, tất cả đều khiến mọi người cảm thấy một cảm giác gần gũi muốn bộc lộ nỗi lòng. Nhưng điều đáng nói là, trong số đó không bao gồm các chàng trai của MS4.

— “*Cô nói xong rồi à*” - Hyung Ki liếc nhìn đồng hồ, ánh mắt lạnh băng, biểu hiện một cách rõ ràng sự không kiên nhẫn của mình – “*Còn gì nữa không? Cô nói nhanh lên được không? Đừng nói những câu thừa thãi mà hãy tập trung vào trọng tâm đi.*”

Làm ơn đi Hyung Ki, người ta là bác sĩ tâm lý, đến để chữa bệnh cho bệnh nhân, không phải để thuyết trình mấy vấn đề linh tinh. Vậy mà cậu lại kêu người ta tập trung vào trọng tâm kiểu gì?

— “*Hả?*” – Cô bác sĩ kinh ngạc. Tuy rằng cô cũng dự đoán rằng bọn họ sẽ không hợp tác, nhưng không ngờ sẽ không hợp tác đến mức độ này. Mọi việc còn chưa được bắt đầu đã bị một gáo nước lạnh dội thẳng xuống đầu.

— “*Tôi không có thời gian đâu.*” – Trả lời một cách vô cùng nghiêm túc, Hyung Ki nói như thể đó là một điều hết sức bình thường. Đặc biệt

về lạnh lùng của cậu làm nhiệt độ căn phòng liên tục giảm xuống, giảm xuống, dường như rất có khả năng sẽ đông chết người nếu cô còn tiếp tục đông dài – “Mà tôi cũng chẳng có gì để nói với cô cả.”

– “Nhưng... con người ta không thể bất cứ lúc nào cũng không có điều phiền não.” – Mạo hiểm cả sinh mệnh, cô bác sĩ vẫn cố gắng vót vát để hoàn thành chức trách của mình.

– “Tôi là một đội trưởng. Cho dù có gặp khó khăn gì thì tôi cũng sẽ tự giải quyết, không phải chia sẻ cho người chẳng giúp được gì mình cả. Tôi có chút việc, phải đi bây giờ” – Hyung Ki nói rất bình thản, nhưng mang theo một khí thế không thể khinh thường, quả rất có phong cách của một đội trưởng. Thế rồi, không để cho cô có một tia phản bác, cậu đứng dậy và cúi đầu chào rất phép tắc – “Cảm ơn cô rất nhiều.”

– “Khoan...Khoan đã!” – Cô bác sĩ gọi với theo nhưng cũng chẳng gọi lại được cả một cái bóng dáng. Chàng trai cứ thế bước đi mất hút, không thêm ngoái đầu lại lấy một lần.

Có vinh hạnh bước vào căn phòng đó tiếp theo là anh chàng trẻ con Yo Seob. Ngay từ cái giây phút đầu tiên nghe cô bác sĩ nói, ánh mắt cậu đã sáng rõ và tỏ vẻ khá thích thú, thái độ thành thật đến mức khó có thể tin. Nhưng nếu một người chỉ cần đôi chút hiểu biết Yo Seob đều có thể nhìn thấy chút gian xảo chột lóe len trong đôi mắt cậu rồi rất nhanh biến mất.

– “Thật là hay nhỉ? Cô là người đầu tiên nói tôi hãy ứng xử như bạn bè với nhau đấy!”

Nghe đến vậy, cô bác sĩ khẽ thờ phò một hơi, tâm trạng cũng dần thả lỏng. Cuối cùng cũng có một người bình thường, nếu MS4 ai cũng như Hyung Ki thì cô cũng nên bỏ việc sớm.

– “Vậy cậu có chuyện gì cần chia sẻ với tôi không?” – Trở lại với khuôn mặt hòa ái, giọng nói của cô bác sĩ trở nên phá lệ nhẹ nhàng, đầy truyền cảm.

– “Có chứ! Có một vài điều hiện giờ tôi đang rất băn khoăn.” – Về đáng yêu của Yo Seob được phát huy đến tối đa, khuôn mặt vô cùng chân thành khiến cậu như đang tỏa ra những ánh sáng thật thánh khiết, khiến cho dù là ai cũng không cưỡng lại được. – “Công việc của cô phải tiếp xúc với rất nhiều người phải không? Mỗi người đều có một câu chuyện riêng về những khó khăn của cuộc đời mình và cô luôn giúp bọn họ tháo gỡ những điều ấy đúng không? Vậy làm thế nào mà cô có thể giúp bọn họ được.”

– “Tôi luôn đặt mình vào hoàn cảnh của họ để tìm hiểu xem họ đang cảm giác gì, cần điều gì nhất. Từ đó có thể gợi ý cho họ tìm ra được câu trả lời cho chính mình.” – Bất giác bị cuốn hút vào vẻ đẹp trước mắt, cô bác sĩ trả lời. Buổi nói chuyện của bọn họ cũng rất bình thường, dường như cũng bắt đầu kéo gần lại khoảng cách giữa con người với con người.

– “Thật là sâu sắc!” – Cậu trầm trồ khen ngợi, nét mặt đầy tán thưởng, không ai biết đó là thật tâm hay chỉ là tung hỏa mù trước khi đưa con mồi vào bẫy. – “Cô thật là tài giỏi. Tôi thật sự rất khâm phục những người như cô đấy. Nhưng mà lúc nào cũng phải suy nghĩ về chuyện của quá nhiều người khác cô không thấy mệt mỏi sao?”

– “Dĩ nhiên là có rồi. Có nhiều lúc tôi cảm thấy rất mệt mỏi. Bản thân cuộc đời của con người ai cũng có những lúc khó khăn. Đôi khi tôi muốn từ bỏ nhưng cảm giác có thể giúp người khác rất hạnh phúc, chính nó đã giúp tôi vượt qua nhiều điều.”

Cuộc nói chuyện càng ngày càng có gì đó không được đúng cho lắm. Nhưng bản thân người trong cuộc kia thì dường như vẫn chưa nhận ra điều gì bất thường, tiếp tục thổ lộ những tâm sự từ sâu trong tâm tưởng của mình.

– “Vậy sao? Cô quả là một người kiên cường. Công việc của cô còn vất vả hơn chúng tôi nhiều lần. Tinh thần thì có thể khắc phục được nhưng đề cho thể xác quá mệt mỏi là không được đâu” – Yo Seob đứng dậy bóp vai cho người phụ nữ ấy, nét mặt vẫn thật là chân thành. Ai nhìn thấy cảnh này cũng đều hoài nghi đây thật là Yo Seob hay có người đã giả mạo. – “Đôi lúc, cô cũng nên để cho mình được nghỉ ngơi. Đừng cố gắng quá sức mình. Có nhiều điều mình cho rằng có thể làm được nhưng khi bắt tay vào mới thấy nó không hề dễ dàng như thế. Cô đã bao giờ nghĩ đến một kỳ nghỉ chưa?”

– “Có chứ! Tôi đã muốn đi Paris từ lâu nhưng công việc quá bận. Việc chữa trị cho một người không phải chỉ trong một hai ngày mà phải luôn kéo dài, muốn giao cho người khác cũng rất khó” – Khẽ thờ dài, cô bác sĩ cảm thán cho kế hoạch của mình vẫn luôn bị ngâm nước nóng trong nhiều năm qua. Quả là con người ai cũng có phiền não của riêng mình.

Đội chút! Hình như có gì đó đã bị lệch ra khỏi quỹ đạo ban đầu. Cô bác sĩ ngẩn ngơ một hồi rồi mới giật mình nhận ra chẳng biết từ lúc nào, vai trò của hai người đã đổi qua cho nhau.

– “Khoan đã! Chúng ta ở đây để nói về điều phiền não của cậu kia mà, sao lại thành ra của tôi thế?” – Nhìn lại xem hoàn cảnh hiện tại, có ai tin được cô mới là bác sĩ hay không? – “Cậu hãy ngồi lại xuống ghế đi nào.”

Cô bác sĩ chợt có một cảm giác, các thành viên của MS4 quả là đều không đơn giản chút nào. Nhìn xem, đến chính cô cũng suýt chút nữa bị lừa.

– “Việc đó không có gì phải vội vàng cả. Muốn người khác mở lòng với mình thì trước tiên phải để người đó hiểu mình. Tôi cũng chỉ muốn biết về cô thật rõ để có thể yên tâm nói hết mọi chuyện của mình thôi” – Rất tin tởn trả lời, không mang theo một chút cảm giác khác thường nào, chàng trai đưa cho bác sĩ một cốc cà phê nóng hổi – “Cô uống một chút chứ?”

– “Vâng! Cảm ơn!” – Nhìn khuôn mặt tươi cười rạng ngời tuyệt đẹp của chàng trai, dường như trong nháy mắt, cô cảm thấy như chính mình đã nghỉ nhiều quá. Thuận tay cầm cái chén lên và nhấp một ngụm, cô bác sĩ vội phun ra tung tóe khắp sàn – “Cái...Cái gì vậy?”

– “Là cà phê nguyên chất!” – Kẻ nào đó vẫn đáp bằng khuôn mặt trong sáng nhất thế gian.

— “Không phải! Cái này....thật sự là rất kinh khủng!” – Cô không nhận được phản bác. Thứ này mà gọi là cà phê thì các nhà kinh doanh nó cũng nên đóng cửa sớm đi cho xong. Ngoài cái mùi giống ra thì tất cả mọi thứ còn lại đều thật đáng sợ.

— “Là thật mà. Một ly nước sôi và 20 viên kẹo cà phê. Nhưng tôi nghe có người nói không nên uống quá ngọt, dễ bị bệnh nên tôi đã cho một chút muối vào cho đậm vị, sau đó để tráng miệng tôi cho thêm ít kẹo sầu riêng vào trong!”

Yo Seob, thật bội phục. Đến giây phút này mà chàng trai vẫn có thể thản nhiên nói ra câu đó như đang trần thuật một điều hết sức bình thường. Nhưng vào tai ai đó thì nó không khác gì ác mộng.

— “Cái gì?”

Một ngày dài của vị bác sĩ tiếp tục với anh chàng đào hoa Young Min. Ngay từ khoảnh khắc đầu tiên bước vào, cậu đã nở một nụ cười đẹp lung linh khiến tất cả phụ nữ trên thế giới phải mê mẩn.

— “À! Nỗi buồn phiền của tôi à?” – Anh tỏ vẻ suy nghĩ một lát, khẽ nhăn mày, đôi mi xinh đẹp sụp xuống, mang theo một vẻ phong tình. – “Không có! Tôi chẳng có gì phải buồn phiền hết.”

— “Hà? Thật sự không có gì sao?”

Một thần tượng mà lại không có một chút phiền nào gì ư? Chẳng phải bình thường họ đều phiền muộn vì cuộc sống quá mức bận rộn và phải luôn chú ý đến hình tượng của mình trong mắt người hâm mộ hay sao? Nhưng nhìn biểu cảm của cậu, dường như tất cả những thứ đó thực sự cũng chẳng phải là cái gì nghiêm trọng cả.

— “Đúng vậy! Tôi rất hài lòng về cuộc sống của mình. Tôi có một khuôn mặt đẹp, có sự nổi tiếng và có rất nhiều cô bạn gái đang chờ lên lịch hẹn.”

Rất bình thản nói ra, Young Min cảm thấy điều đó quả thật là một điều rất bình thường, không chút nào để ý đến khuôn mặt sưng sốt của ai đó.

— “Nhiều.... nhiều bạn gái?”

Hà hốc mồm kinh ngạc, cô bác sĩ quả thực không tin vào tai mình nữa. Nhìn khuôn mặt xinh đẹp còn hơn cả con gái kia đang trả lời vô cùng thành thật, cô có cảm giác nếu hiện tại là thời phong kiến, nếu chàng trai này không phải một thần tượng, chắc cậu đã có một hậu cung các mỹ nhân.

— “Tôi thấy con gái là một sản phẩm tuyệt vời của thượng đế tạo ra. Vì vậy, phương châm của tôi là phải luôn đối xử tốt với phụ nữ, họ là phải yếu nên cần sự bảo vệ của con trai. Dù bất kỳ trường hợp nào cũng không nên to tiếng, không được đánh con gái và phải luôn giúp đỡ họ.”

Giọng nói thật êm ái, ánh mắt lưu chuyển những tia sáng đẹp tựa như ngọc, đôi môi đỏ mọng nói những lời ngọt ngào khiến các cô gái đều ngất ngây, tạo thành một khung cảnh tuyệt mỹ của chàng thần tượng ấy.

— “Ý nghĩ của cậu rất hay, tôi cũng tán đồng.” – Vượt qua sự mê hoặc của sắc đẹp để tiếp tục thực hiện chức trách của mình, cô đang cố gắng tìm từ để diễn đạt ý kiến về những nhận thức có vẻ không ổn của Young Min – “Nhưng việc cậu nói có nhiều cô bạn gái....”

Nhạc chuông điện thoại bất chợt reo lên ngắt quãng câu nói của vị nữ bác sĩ, đồng thời cũng đem những lời cô định nói đổ lại trong họng. Trong lúc nhất thời, cô cũng không biết có nên tiếp tục nữa hay không.

Còn lúc này, Young Min lại không nhanh không chậm mở điện thoại, đọc tin nhắn với vẻ mặt nhu hòa, suy tư trong chốc lát rồi quyết định đứng lên.

— “Thành thật xin lỗi! Tôi có hẹn mất rồi! Người ta nói không nên để con gái phải đợi đúng không?” – Cậu mỉm cười, khẽ cúi chào rồi cứ thế bước về phía cửa, để lại một con người vẫn sưng sốt, không kịp phản ứng. – “Tạm biệt!”

Người cuối cùng của nhóm MSO4, Jae Sung cũng bước vào căn phòng, ngồi lên ghế và nghe lại đoạn điệp khúc được tua suốt trong cả buổi sáng của vị bác sĩ.

— “Tôi đã nói chuyện với ba thành viên khác trong nhóm của cậu.” – Cô nói tiếp, vẻ mặt vẫn bình thản nhưng có cảm giác từng từ phát ra đều nghiền răng nghiền lợi. Gặp gỡ MS4 quả thật đem lại cho cô những kinh nghiệm xương máu trong sự nghiệp của mình. Và hiển nhiên, hiện giờ cô cũng chỉ còn có thể đặt hết mọi hi vọng vào chàng trai cuối cùng. – “Mỗi người có một tính cách và sở thích khác nhau. Nên nói là các cậu đều rất đặc biệt thì đúng hơn. Nhưng tôi sẽ cố gắng hết sức để giúp đỡ cậu. Tôi biết sở thích của cậu luôn khiến cho cậu phải vất vả hơn những người khác trong mọi việc.”

Ngừng lại, ngược nhìn Jae Sung, khóe miệng cô bác sĩ lúc này khẽ run rẩy. Cô hít một hơi dài nhằm bình ổn cảm xúc của mình, trong lòng cảm thấy ông trời có thể đưa giỡn người đến mức này là cùng. Nhìn xem, cái tên nào đó chỉ vừa mới ngồi xuống chưa đầy năm phút thì đã có thể gạt gài ngu ngon lành mất tiêu.

— “Ôi trời!” – Vị bác sĩ than thở, tỏ vẻ bất lực hoàn toàn. – “Minh chưa bao giờ mong muốn một kỳ nghỉ như lúc này.”

Mệt mỏi và chán nản, cuối cùng cô bác sĩ cũng đành nhắc điện thoại báo cáo cho giám đốc kết quả của buổi nói chuyện với MS4 ngày hôm nay. Tất cả cũng chỉ gói gọn lại trong vài câu, nhưng đề tổng kết lên nó là cả một quá trình đầy gian nan mà người ngoài không bao giờ hiểu được.

— “Giám đốc à? Tôi đã gặp họ rồi! Đúng là rất đặc biệt, đặc biệt đến mức tôi phải bó tay.”

* * *

Hyung Ki mở cửa, xếp đôi giày một cách gọn gàng theo thói quen rồi mới bước vào trong nhà. Chàng trai đi đến bên cạnh ghế, khẽ ngồi xuống, tiện tay giờ cuốn sách lên nhìn.

— “Cái gì thế này? Bỗng dưng bắt người ta cầm quyển sách vớ vẩn này về. Gì mà “Trắc nghiệm tình yêu tập một” chứ. Cái bà bác sĩ này, đúng là chỉ tốn thời gian.” – Cậu bực bội cài nó vào giá sách báo bên cạnh mà không thêm mở ra xem lấy một lần rồi cứ thế đi trở về phòng.

— “Chán quá!” – Yo Seob cầm chai nước rồi leo lên ghế, uống một hơi hết phân nửa, khuôn mặt trẻ con lúc này hiện lên rõ ràng sự nhàm chán, rất muốn tìm thứ gì đó để phát tiết. – “Được nghỉ mà chẳng có gì chơi cả. Lại còn cái cô Minh Tuyết kia chứ, cứ nhìn cái mặt ngây ngô kia là muốn chọc cho khóc luôn.”

Có ai hiểu được nỗi khổ của cậu hiện giờ không cơ chứ! Nếu không phải vẫn thấy có lỗi bởi sự việc lần trước với Minh Tuyết, cậu có cần phải khắp nơi nhường nhịn cô ta như vậy không? Kiểm chế để không trêu đùa cô ta đã rất vất vả rồi, vậy mà ai đó lại cứ lượn lờ qua trước mắt, thử thách sự kiên nhẫn ít ỏi của cậu là sao?

Để điều chỉnh tâm trạng, Yo Seob định bật ti vi lên xem có gì thú vị không. Nhưng khi vừa đưa tay định với lấy cái điều khiển thì cậu mới chợt nhớ ra tay kia của mình đang cầm một cuốn sách.

— “Trắc nghiệm tình yêu tập 2” – Anh chàng nhìn nó trong một vài giây, gần như bật cười vì cái việc làm thừa thãi không đầu của ai đó. – “Đưa cho mình cuốn này ư? Thật ngớ ngẩn! Cái cô này nên chuyển từ bác sĩ tâm lý sang bệnh nhân tâm thần đi cho xong. Một nghìn năm nữa may ra mình mới cầm nó lên lần hai.”

Dĩ nhiên, chẳng có gì ngạc nhiên khi Yo Seob cứ thế cài luôn nó vào giá báo, tiện thể xóa luôn sự tồn tại của nó trong trí não mà mở một gói khoai tây chiên, vừa ăn vừa xem tivi rất thoải mái.

— “Anh về rồi đây!” – Young Min mở cửa, nhìn quanh nhưng căn phòng khách vắng teo, chẳng có ai cả – “Ủa? Máy đưa nó đi đâu hết rồi?”

Nhưng xem xét cẩn thận lại, ngày nghỉ hiếm có thế này, chắc là cái lũ đó tận dụng để đi chơi hết rồi, chẳng có mấy người nguyện ru rú trong nhà làm bạn với giường như Jae Sung cả. Nghĩ đến vậy, chàng trai cũng không để tâm tới vấn đề này nữa, bước vào phòng, ngồi xuống tựa lưng vào ghế.

Chàng trai với tay định cầm lấy chiếc điều khiển thì chợt nhìn gói khoai tây chiên ăn dở trên bàn. Không cần nói cũng có thể dễ dàng đoán ra chủ phạm của kiệt tác này là ai.

— “Cái này lại là Yo Seob rồi, để cho Hyung Ki thấy thì lắm chuyện lắm đây!” – Đúng vậy, Hyung Ki là một tên yêu sự sạch sẽ đến điên cuồng, trong mắt không thể chấp nhận một hạt bụi. Thế mà để cậu ta trông thấy cả gói đồ ăn dở vất lung tung như này thì không phải là bị mắng một cách đơn giản như vậy được.

Vì thế, để duy trì hòa bình trong căn nhà, Young Min cần đem cái gói này đi xử lý sạch sẽ trước khi ai đó đặt chân trở về nhà. Nhưng khi cậu cầm lấy nó định vất đi thì bất chợt ngược lại nhìn cuốn sách “Trắc nghiệm tình yêu tập 3” trên tay. Đôi mắt đẹp khẽ liếc qua hàng chữ, cậu cũng chỉ hơi ngừng lại suy tư một chút, khóe miệng khẽ nhếch lên cười nhạt.

— “Cái này mà mình còn phải đọc ư?”

Đưa thứ vớ vẩn này cho một cao thủ tình trường như cậu, còn có chuyện gì nực cười hơn nữa chẳng? Young Min cũng không bận tâm gì nhiều, thuận tay cài nó lên giá sách rồi đi về phía thùng rác ném gói khoai tây đi.

Lơ ngơ đi về nhà với bộ mặt thiếu ngủ trầm trọng, Jae Sung lặng lẽ nằm lên ghế, gối đầu lên quyển sách mà chìm vào giấc ngủ mơ màng. Cứ thế, thời gian trôi đi cho tới tận lúc Minh Tuyết trở về, lay cậu tỉnh dậy

— “Anh à! Sao anh lại ngủ ở đây thế? Mau về phòng ngủ đi chứ!”

Cô nhìn chàng trai với ánh mắt lo lắng. Thói quen bụ đầu cũng ngủ của Jae Sung quả thật quá nghiêm trọng, đúng là lúc nào cũng không thể rời mắt khỏi người con trai này thì mới có thể bớt lo.

Vừa giật mình tỉnh giấc, Jae Sung lúc này ngồi dậy, khuôn mặt ngơ ngác càng làm làn da trắng nõn nà của cậu thêm mê người, phảng phất một chút khí chất thanh khiết, không nhiễm bụi trần.

Cậu cài cuốn sách vào giá rồi lờ mờ đi về phòng, trong trí não mờ mịt cũng không nhớ nổi rốt cuộc hôm nay cậu đã đi làm cái gì nữa.

* * *

Một ngày mới lại bắt đầu với những luồng sáng đỏ rực cả phương trời. Đâu đó một vài giọt nắng mai xuyên qua những tầng lá, rọi xuống mặt đất.

Yo Seob bước ra ngoài sân thượng, vươn vai hít thở không khí trong lành với vẻ rất sáng khoái. Mái tóc trắng của cậu với khuôn mặt rất dễ thương luôn làm cậu trông rất hấp dẫn ánh mắt của con người.

Nhưng rồi một giây sau, khi lại nhìn thấy sắc đỏ tươi quen thuộc lấp ló trong tầng lá, chàng trai sùng sốt chạy vội tới.

“Ồi! Lại thêm một quả nữa này!” – Yo Seob mở tròn mắt kinh ngạc, đi vòng quanh một vòng ngắm nghía quả táo một hồi, cuối cùng cũng chỉ kết luận rằng thế giới này đúng là có đầy rẫy những chuyện lạ kì. – “Cứ đà này không khéo cả cây sẽ chín mất thôi!”

Loại táo của cậu mà cũng có thể chín được, trên đời có thể phát biểu được câu này chắc chỉ có mỗi Yo Seob mà thôi.

Yo Seob với tay hái quả táo, chăm chú quan sát một hồi lâu, nhưng vẫn không thấy có gì là dị thường cả. Nhớ tới hai lần trước, các vị đàn anh không những ăn nó mà còn khen ngon, cậu cũng có chút tò mò về hương vị của loại táo “chín cây” này kì thực là như thế nào.

Do vậy, vì vẫn có chút ngần ngại, nhưng Yo Seob cũng vẫn quyết định đưa nó lên miệng cắn thử một miếng.

BỘP!

Quả táo rơi bộp xuống đất, lăn tròn, lăn tròn. Khuôn mặt của chàng mỹ nam lúc này quả thực đủ đặc sắc, đủ kinh hoàng, các cơ mặt cũng cứng cả lại. Cả người cậu chết sững tại chỗ, hồn độn trong gió.

“Đây... đây đúng là táo ngâm muối và tương của mình mà” – Thất hồn lạc phách nói, đôi mắt của Yo Seob cũng ngập tràn sương mù, chi khê rung động lỏng lẻo là nước sẽ trào ra như mưa.

Cuối cùng cũng nếm trải được cái hương vị khó quên của quả táo, cậu vội vã lao thẳng xuống tầng một, mở tủ lạnh ra và tìm kiếm bất kì thứ gì có thể cứu vớt được cái lưỡi đáng thương của mình.

Nhưng... trống rỗng. Đó là âm thanh nguyên rủa vọng trong trí não của cậu lúc này.

“Đầu mất rồi?”

Đừng đùa vậy chứ! Rõ ràng lúc bình thường nó đầy chặt nịch kia mà. Sao hôm nay lại rỗng tuếch như vừa bị trộm đột nhập càn quét thế kia?

“Anh tìm nước lạnh hả?” – Tiếng nói rất bình thản, Minh Tuyết xuất hiện với một chai nước đã uống gần hết, khuôn mặt vô tội, tựa hồ như thực sự cũng chỉ vừa vận đi ngang qua. – “Không còn đâu! Đây là chai cuối cùng. Đá cũng hết rồi.”

Thế rồi, trước con mắt sững sờ của người con trai ấy, Minh Tuyết giữa đầu tu ột hơi hết sạch sẽ. Cô nhẹ nhàng đặt cái vỏ chai rỗng xuống bàn, cứ thế xoay người đi thẳng về phòng. Trước khi bước lên cầu thang, cô gái ấy còn không quên tặng kèm theo một câu tiêu diệt nốt chút hi vọng cuối cùng của ai đó.

“Nhân tiện báo cho anh một tin, ống dẫn nước hình như bị dò nên tôi đã báo cho bên cung cấp cắt nước rồi.

Bi phần, cả cuộc đời Yo Seob chưa bao giờ thấm hại như hiện tại. Nuốt xuống cục tức, cậu lần đầu tiên thể nghiệm được thế nào là có miệng không thể nói, có giận không thể phát.

“Cô ta! Địch thị là cô ta!” – Hiện tại, Yo Seob rất muốn giũ mặt lên trời hét dài một tiếng phát tiết những cảm xúc bùng nổ trong mình. Cậu đã không tài nào kiềm chế nổi mỗi khi nhớ tới cái khuôn mặt bình thản nhưng bên trong chắc chắn đang cười nhạo cậu của Minh Tuyết. – “Tại sao mình lại phải nhường nhịn một kẻ như cô ta chứ? Minh Tuyết! Tôi không làm gì cô thì cô dám lên mặt à? Tôi sẽ không để yên cho cô nữa đâu. Rồi cô sẽ biết sự lợi hại tôi!”

Bạn đang đọc truyện *My Stars* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4

Minh Tuyết vừa ngáp ngắn ngáp dài vừa bước xuống cầu thang, ngược nhìn quanh một vòng. Trời rõ ràng còn rất sớm nhưng cả căn nhà đều vắng lặng, không có một chút hơi thở của con người nào.

“Sao lại yên lặng vậy nhỉ?” – Minh Tuyết quan sát kĩ lưỡng và có thể chắc chắn một điều rằng lúc này trong phòng khách ngoài cô ra thì đã chẳng còn ai khác. Hầu hết thành viên của MS4 đều không ở nhà. – “Hình như hôm nay họ đã đi từ tờ mờ sáng rồi thì phải. Hôm qua thì khuya mới về, làm thần

tượng thì phải vất vả và mệt mỏi như vậy sao?”

Vốn là như thế đấy, chứ không cô nghĩ làm một thần tượng rất dễ dàng à? Người ngoài chỉ nhìn được ánh hào quang của họ, nhưng không biết đằng sau ánh hào quang ấy, họ phải trả giá bằng sự nỗ lực gấp bao nhiêu lần một người bình thường.

Khẽ cảm thán cho sự cực nhọc của các chàng trai, Minh Tuyết cũng chẳng thể làm gì giúp đỡ bọn họ ngoài việc an phận ở nhà, đảm bảo mọi thứ sạch sẽ, gọn gàng, ngăn nắp.

“Minh Tuyết! Cô đây rồi!” – Vừa mới bước đến gần chiếc ghế, còn chưa kịp ngồi xuống, Minh Tuyết chợt thấy Yo Seob chạy vội xuống tầng dưới. Khuôn mặt đáng yêu của cậu giờ tràn ngập vẻ khẩn trương, tay vẫn đang ôm chặt một cái gì đó – “Mau lại đây giúp tôi nào!”

“Gì cơ?” – Cô vừa nhìn thấy chàng mỹ nam chạy tới, cả người chợt lùi lại trong trạng thái cảnh giác cao độ.

Sau mấy lần rút ra bài học xương máu, Minh Tuyết nhận ra rằng cứ dính dáng đến Yo Seob thì chẳng có việc gì tốt lành cả. Nhất là ai đó chắc vẫn còn hậm hực bởi vụ trái táo hôm trước, quyết sẽ không dễ dàng buông tha cho cô như vậy.

“Mau cầm giúp tôi hai cái cốc!” – Yo Seob đặt chiếc bình xuống bàn và chia những chiếc cốc ra, vẻ mặt đầy nghiêm túc. Nhưng đợi một lát vẫn không có phản ứng gì, cậu ngược lên và thấy Minh Tuyết vẫn đứng bất động với ánh mắt nghi hoặc, cậu không kiên nhẫn, khẽ cau mày nói – “Cô làm sao thế? Tôi đâu có ăn thịt cô đâu! Đưa tay ra đi!”

Một câu mệnh lệnh rất rõ ràng. Nhưng Minh Tuyết lúc này vẫn trong tình trạng ngẩn ngai, đắn đo suy tư hồi lâu. Tên nào đó là một kẻ không đáng tin cậy nào, trong đầu vẫn luôn toàn những ý nghĩ xấu xa. Ai dám đảm bảo đây không phải là một cái bẫy khác?

Một vài giây trôi qua, Minh Tuyết quan sát thật kỹ khuôn mặt của ai đó nhằm tìm ra một chút sơ hở, nhưng kết quả làm cô thất vọng rồi. Yo Seob vẫn nhìn thẳng vào cô, chờ đợi bằng một ánh mắt quá thuần khiết, vẻ mặt rất chân thật và nghiêm túc.

Trong một khoảng thời gian, cô cho rằng mình thực sự đã nghĩ nhiều quá. Có lẽ tên đó cũng không quá xấu xa như cô vẫn tưởng.

Minh Tuyết cầm hai cái cốc lên theo yêu cầu của cậu, nhưng trong tâm trí vẫn bất giác mang theo sự thận trọng mà chính bản thân cô cũng không nhận thấy.

“Không phải như thế!” – Yo Seob lật ngửa hai bàn tay của cô ra và đặt cái cốc lên chính giữa.

“Anh đang làm gì vậy?” – Cái kiểu cầm này hình như có gì đó không đúng lắm. Minh Tuyết thoáng cảm thấy có vấn đề, nhưng vẫn không nghĩ ra nổi có vấn đề ở đâu nên cũng không tiện từ chối, chỉ đành mở miệng hỏi.

“Đứng yên nào! Đừng có hỏi linh tinh nữa!” – Chàng trai cầm lấy chiếc bình, lần lượt rót cà phê vào từng cốc một cách vô cùng cẩn thận, chăm chú đến từng giọt. Cứ thế cà phê đầy dần mà không để vương ra ngoài một chút gì.

“Được rồi!” – Vẫn không thể nào hiểu nổi cái tên này rốt cuộc đang làm gì, nhưng nhìn dáng vẻ còn rất thật sự của cậu, cô đành quyết định im lặng chấp hành yêu cầu.

Không khí thật yên ắng. Khắp không gian chỉ còn hương thơm của cà phê, cùng với mùi hương phát ra từ thân thể Yo Seob, rất nhẹ nhàng khoan khoái. Lúc này, hai người đứng rất gần nhau, khiến cô có thể nhìn rõ làn da non mịn, đôi lông mi dài con vút và cảm nhận được hơi thở ấm áp phả xuống tay cô.

“Mọi người đã đi hết rồi à?” – Minh Tuyết chợt hỏi, mục đích chính là xua tan không khí im lặng và cảm giác bối rối. Đến giờ cô mới nhận thấy, khi trong đôi mắt Yo Seob bắt đầu có tính kể, toàn bộ người cậu như một khối mỹ ngọc, rất thanh thuần và lóa mắt. – “Rốt cuộc thì các anh ngủ mấy tiếng một ngày vậy?”

Ông trời cũng thật là bất công. Một người như cậu ta thì lại có thể có một dung mạo quá xinh đẹp và dễ thương, làm cho một người con gái chính gốc như cô cũng phải ghen tị.

“Chẳng phải anh Young Min đã nói rồi sao? Con người cần phải bận rộn một chút chứ. Đạo này là công việc đã thành thoi hơn trước rồi đấy!” – Yo Seob cất tiếng nói, nhưng đầu vẫn không chút nâng lên. Toàn bộ sự chú ý của cậu dường như đã đặt hết vào cái cốc trên tay cô. – “Hồi đầu tiên lúc thành lập chúng tôi phải quay rất nhiều chương trình quảng cáo cho nhóm, rồi giao lưu, chụp ảnh nên chỉ được ngủ bốn tiếng một ngày thôi. Bây giờ thì đã rảnh hơn rất nhiều, nhưng có lúc cao điểm thì có khi cũng chẳng được ngủ. Thậm chí cả những lúc giải lao cũng phải tranh thủ luyện tập.”

Nói một cách rất nhẹ nhàng, nhưng chính những người đã trải qua như cậu mới biết được từng bước đi của cả nhóm lúc mới thành lập đều gian khó như thế nào. Đó là một khoảng thời gian mệt mỏi cả thể xác và tinh thần, chỉ dựa vào những tín niệm mãnh liệt để chống đỡ.

“Hả? Đáng sợ vậy sao? Làm thần tượng mà vất vả như vậy thì có chết tui cũng không làm” – Minh Tuyết khẽ nói, cô ngoài cố gắng vì sở thích của mình thì cũng chỉ mong muốn một cuộc sống bình thường, nhàn nhã và vui vẻ là tốt rồi.

“Cô á!” – Yo Seob khẽ ngược lên, trong đôi mắt không dấu nổi vẻ khinh thường. – “Cô thì đợi một nghìn năm nữa cũng không làm thần tượng được đâu nên không phải lo.”

“Anh nói thế là sao?” – Minh Tuyết cũng thấy chỉ cần hình dung đến cảnh mình là một thần tượng đã thấy chẳng khả thi chút nào. Nhưng ai đó có cần biểu hiện ra một cách trắng trợn vậy không? Nhất là cái vẻ cười nhạo hiện rõ rành rành trong đôi mắt cậu.

Còn chưa tìm được từ để phản bác, Minh Tuyết chợt nhận thấy chàng trai ấy đã đổ hai cái cốc trên tay mình đầy chặt đến mức không thể nào thêm một giọt nào nữa.

“Sao lại đổ đầy như thế chứ?” – Đến giờ mà cô còn không thấy điều kì quái trong hành động của cậu thì cô chính là một con ngốc. Nhìn cái cốc cà phê trên tay, cô có cảm giác chỉ cần mình khẽ hít thở mạnh cũng làm chúng bị tràn ra mất tiêu.

“Xong rồi!” – Yo Seob thở phào một hơi nhẹ nhõm, đặt bình xuống rồi mới rất từ tốn quay sang nói chuyện với cô – “Nè! Cô có biết đội trưởng của chúng tôi, Hyung Ki rất ưa sự sạch sẽ chứ? Cậu ấy lại rất khó tính nữa. Nếu cậu ấy về mà nhìn thấy bị bắn ra nhà thì ngay cả cô cũng bị đuổi thẳng cổ.”

“Ừ!” – Không sai. Cái tính khí hay cau có của cậu ta làm nhiều lúc cô thấy lạnh buốt cả sống lưng. Mà điểm mấu chốt của cậu chính là điểm này, thế nên để Hyung Ki nhìn thấy bắn, ngay cả cô cũng chẳng dám chắc con người đó sẽ làm ra được chuyện gì nữa.

Nhưng mà thế thì liên quan quái gì đến việc cô vừa hỏi? Lúc này, Minh Tuyết chỉ mong Yo Seob nói nhanh gọn lẹ, đừng có nhát gừng như thế rồi nhanh nhanh chóng chóng bỏ cái cốc cà phê này ra khỏi tay cô, nếu không sớm muộn cô cũng phát điên lên mất.

“Cái thảm dưới chân cô mà dính bẩn, nhất là cà phê thì không thể gột sạch được đâu thế nên hãy cẩn thận nhé!” – Yo Seob mỉm cười thật ngọt, đủ để mê đảo chúng sinh, nhưng với người đã quen với tính cách thật của cậu, sẽ dễ dàng để nhận thấy trong đó có cả sự vui sướng khi thực hiện được gian kế.

– “Tôi có công việc rồi, phải đi bây giờ đây.”

“Ừ! Đi cẩn thận nhé!” – Minh Tuyết nói theo quán tính, vẫn ngây ngốc chưa phát hiện ra được vấn đề cho tới tận khi chàng trai bước ra tới tận cửa. – “Khoan đã! Còn hai cốc cà phê này thì sao?”

“Đứng yên!” – Về mặt rất nghiêm túc, Yo Seob quay người lại, nói những lời nghe như thật tâm khuyên bảo nhưng kì thật đủ nhot đánh cô gái xuống mười tám tầng địa ngục. – “Tôi đã nói cô phải cẩn thận rồi mà. Nó rất đầy đây, nếu cô động đây là tràn ra liền. Ngay cả một giọt thôi cũng không thoát khỏi cặp mắt của Hyung Ki đâu. Cô cứ đứng đấy đi, kiểu gì đến tối tôi cũng về mà. Nhớ cẩn thận đấy!”

“Hà? Không! Đừng đi mà!” – Minh Tuyết thất kinh gọi với theo chàng trai đang đi ra khỏi cửa, nhưng hiển nhiên, ai đó chỉ lờ đi như không hề nghe thấy, bước đi mất hút mà không hề ngoái lại lấy một lần.

Sợ hãi cà phê rót ra thảm, Minh Tuyết cũng không có biện pháp gì, ngay cả khẽ động mạnh cũng không dám. Chỉ đành trông theo bóng dáng ai đó rồi khỏi nhà, hận nghiêng răng nghiêng lợi mà không thể phát tiết.

Càng nghĩ tới những lời Yo Seob nói, tưởng tượng đến khuôn mặt đầy khí lạnh của Hyung Ki, cả người Minh Tuyết cứng nhắc, ánh mắt chăm chú nhìn hai cái cốc đầy chặt, tâm trạng chỉ còn một sự lo lắng cực độ

“Sao mình lại ngu ngốc đến mức bị lừa suốt như vậy chứ. Rốt cuộc thì mình phải đứng như thế này đến bao giờ đây?”

Đến giờ mới nhận ra điều đó ư? Trong tất cả những điều ngu ngốc của thế giới, điều ngu ngốc nhất là tin vào cái tên Yo Seob kia. Xem ra, bài học kinh nghiệm của Minh Tuyết quả thật vẫn chưa đủ.

Trong căn nhà vắng tanh, chỉ còn một mình Minh Tuyết đứng như một bức tượng, đôi mắt vẫn không rời hai cốc cà phê trên tay. Hít sâu, thở nhẹ, cô phải dùng hết ý chí của mình để áp chế những cử động của cơ thể, nhưng không sao áp chế được lửa giận bùng cháy trong lòng và sự bi ai cứ dâng trào theo từng giây trôi qua.

Bạn đang đọc truyện *My Stars* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5

Một ngày mới lại bắt đầu với những con gió trong lành thổi xào xạc qua những tán lá, với những ánh nắng ban mai lấp lánh rọi khắp muôn phương.

Vừa thức dậy bước xuống cầu thang, mấy chàng trai đã thấy Minh Tuyết bên chiếc máy tính, về mặt rất chuyên tâm làm việc. Khuôn mặt cô gái lúc ấy rút đi vẻ ngây ngô thường ngày khiến trong khoảnh khắc, họ có cảm giác cô trở nên thật xinh đẹp dưới những tia nắng chói lóa của ban mai. Một vẻ đẹp thần thánh không nhiễm chút bụi trần.

“Mọi người dậy rồi à?” – Phải mất một lúc lâu thì Minh Tuyết mới nhận ra sự có mặt của những người khác trong căn phòng, hững hờ quay người lại. Cô gái tựa cả người trên lên ghế, chỉ kém thêm cái đuôi vẩy vẩy nữa thôi là đủ một bức ảnh một chú cún con đáng yêu mừng chủ.

Ba chàng mỹ nam cũng đồng thời gạt mình thoát khỏi ảo giác xinh đẹp. Đúng vậy, sau khi nhìn cô gái lúc hiện tại, tất cả đều cho rằng đó là ảo giác, nếu không thì cũng do bọn họ nhìn nhầm mà thôi.

“Em dậy từ bao giờ vậy?” – Rất nhanh trấn tĩnh lại, Young Min cảm thấy khá ngạc nhiên với sự xuất hiện của ai đó ở phòng khách vào lúc này. MS4 luôn phải rời nhà từ rất sớm, và hiển nhiên lúc đó Minh Tuyết vẫn đang ngủ ngon lành. Suy nghĩ một lúc lâu nhưng vẫn không phát hiện hôm nay là ngày gì đặc biệt, lại thấy cái khuôn mặt đào dạt nụ cười kia, cậu không nhận được hỏi. – “Có chuyện gì vui ư?”

“Cái laptop của em bị hỏng nhờ người sửa giờ mới xong.” – Cô cười tươi như hoa, dường như chỉ mong chờ có người hỏi để cùng chia sẻ niềm sung sướng hạnh phúc hiện tại. – “Giờ thì em có thể viết tiếp truyện rồi.”

Một nhà văn mà không thể viết truyện thì không khác gì một ca sĩ không được cất tiếng hát, buồn tẻ đến cỡ nào. Vậy mà Minh Tuyết đã phải sống những tháng ngày như thế từ khi đặt chân đến Hàn Quốc đến tận giờ. Thế nên, một kinh nghiệm xương máu đối với các nhà văn, không thể lưu tư liệu, phần truyện đã viết và ý tưởng chi tiết của các chương chỉ trong chiếc máy tính của mình.

“Viết truyện?” – Yo Seob tỏ vẻ có chút ngạc nhiên với cái thông tin này. Đúng là trong mấy ngày qua, cậu đã quên mất tiêu mục đích chính mà giám đốc mời Minh Tuyết qua đây là gì. – “Không phải là truyện dành riêng cho bọn tôi đấy chứ? Cô có định viết gì linh tinh không đấy? Cô sẽ không bịa thêm mấy cảnh sexy của chúng tôi chứ?”

Chàng trai liếc nhìn cô với vẻ nghi ngờ. Làm sao mà cậu có thể quên mất cô ta là một nhà văn, có quyền sinh sát đối với các nhân vật trong truyện của mình kia chứ? Bây giờ có hối tiếc cũng không còn kịp nữa rồi. Chắc chắn sau những gì đã xảy ra, cô ta sẽ chỉ mong chờ được phá hư hình tượng của cậu trong mắt các fan mà thôi.

Nhưng Yo Seob, dường như cậu đã lãng quên rằng trong căn nhà này, nhân phẩm của cậu mới là không đáng đề cập tới nhất.

“Tôi đã nói là sẽ nhận lời viết truyện cho MS4 đâu! Tôi sang đây để đi du lịch là chính mà!” – Minh Tuyết tỏ vẻ khá bức bối với cái sự nghi ngờ vớ vẩn của chàng trai ấy. Mọi chuyện cũng chưa đâu ra đâu, bản thân cô cũng chưa có ý tưởng gì về sự đề nghị này của giám đốc. Viết truyện chứ có phải ăn com đâu mà cậu ta nói nó thật dễ dàng như thế? – “Tôi đang viết nốt một bộ truyện chưa hoàn thành của mình thôi!”

Hướng hồ đối với một nhà văn chân chính, nhân vật của mình không bao giờ là một công cụ trả thù.

“Thôi được rồi!” – Kịp thời xen vào kết thúc sự đàm luận của mấy người, Hyung Ki không quên nhắc nhở các thành viên khác về công việc. – “Yo Seob! Chúng ta phải đi liền bây giờ đấy! Cậu lên gọi anh Jae Sung dậy mau đi kéo lại trễ bây giờ.”

“Lần nào có mặt anh ấy mà chẳng trễ kia chứ!” – Miệng thì cầu nhàu nhưng bàn chân Yo Seob cũng bước lên cầu thang không chút chậm trễ. Ngày qua ngày, việc này vẫn luôn được tái hiện trong căn nhà suốt mà chẳng có chút thay đổi nào. – “Đợt trước còn bắt đoàn quay chương trình chờ mất một tiếng mà.”

“Minh Tuyết nè!” – Nhìn theo bóng dáng của tên đàn em mất hút trên cầu thang, Young Min khẽ quay lại nhắc Minh Tuyết bằng thanh âm đầy sự quan tâm. – “Hôm nay bọn anh phải quay rất nhiều chương trình nên đến tối mới về. Mà hôm nay bọn anh tham gia một chương trình đặc biệt, sẽ chiếu vào lúc 7h tối đấy. Em rảnh thì nhớ bật lên xem nhé!”

“Vâng!” – Cô gái rất ngoan ngoãn gật đầu, vẫy tay chào những chàng trai đang bước ra phía cửa. – “Mọi người đi cẩn thận nha!”

Đến khi bốn chàng mỹ nam đã đi hết, chỉ còn lại một mình giữa không gian yên tĩnh, Minh Tuyết tiếp tục quay trở lại với công việc, chú tâm cao độ để thể hiện những ý tưởng của mình.

Một ngày mà không phải lúc nào cũng đề phòng với mấy trò nghịch dại của Yo Seob, cô thấy thật là thoải mái yên bình.

Cứ thế ngồi trước máy tính đánh chữ đến quên cả thời gian, Minh Tuyết say sưa làm việc, buổi trưa dù rất đói thì cô cũng chỉ ăn qua loa vài miếng bánh mì rồi lại tiếp tục. Hiển nhiên, với kiểu viết vậy, đến xế chiều thì chính cô cũng kiệt sức, không thể làm tiếp.

“Mệt quá!” – Minh Tuyết dừng lại, uể oải vươn vai một cái. Đạo này sống cuộc sống nhàn hạ lâu quá rồi nên chịu khổ một chút cũng không được, nhớ trước kia cái thời bị biên tập viên gào thét suốt, cô còn có thể liên tục ngồi trước máy tính gần hai ngày. – “Cái lưng của mình lại giờ chứng rồi. Lần nào hứng lên ngồi viết nhiều qua cũng thế. Nghỉ một chút vậy.”

Nghĩ vậy, cô rất nhanh chóng gấp chiếc máy tính lại và đi lòng vòng quanh phòng cho giãn gân cốt. Nhưng quanh đi quẩn lại cũng chỉ có căn nhà đã quen thuộc đến từng góc ngách, chẳng có gì mới mẻ kích thích thần kinh, Minh Tuyết suy tư một hồi rồi quyết định đi ra ngoài tìm kiếm cảm hứng mới.

Cô rời khỏi khu phố bình thường mình vẫn ở, bước tới những con phố đông đúc và ồn ào hơn. Thỉnh thoảng ven đường, khi ngược nhìn lên, cô thấy được những tấm ảnh quảng cáo hình MS4 rất lớn.

“Họ thật sự nổi tiếng vậy sao?” – Nhìn những chàng trai mang những phong cách khác biệt trên ảnh, đẹp đến mức tựa như không thuộc về thế gian này, Minh Tuyết mới biết được hóa ra mình đang chung nhà với những chàng trai đắt giá nhất thế kỷ. – “Nhưng mình lại chẳng có cảm giác gì họ là những idol cả. Nghĩ kĩ lại, mình cũng không biết nhiều về họ lắm.”

Cô đi lang thang một hồi rồi rẽ vào một cửa hàng bán tạp phẩm, đi về phía bày bán tạp chí, thử tìm kiếm những tư liệu có ích cho viết truyện cũng như cho sự hiểu biết thiếu đáng thương của cô về Hàn Quốc. Nhưng tiếp theo, điều mà người con gái đó thấy làm bản thân cô cũng khá ngỡ ngàng, khó tin vào những gì đang hiển hiện trước mắt.

Hầu hết số tạp chí mới nhất đều có hình MS4 ở ngay trang bìa.

Lần đầu tiên trong cuộc đời, Minh Tuyết biết được sức cuốn hút của bốn chàng trai đối với các fan khủng khiếp như thế nào. Trong một khoảnh khắc, cô chợt có ý nghĩ không biết mình có nên xin ít chữ ký của họ rồi bán đi kiếm tiền hay không?

“Ồ có cả tiểu sử từng thành viên này!” – Lật qua lật lại để xem thử một trong số chúng, Minh Tuyết phát hiện thấy một vài thông tin hữu ích đáng tìm hiểu. Nhưng không kịp để cô nghiên cứu kĩ lưỡng, phía đối diện, một vài cô nữ sinh cũng đã đi tới.

“Ồi! Có hình của nhóm MS4 này!” – Một cô bé thét lên sung sướng ngay khi vừa nhìn thấy mấy cuốn tạp chí. Thậm chí để biểu lộ sự quá khích của mình, cô nhóc vội vã cúi nhặt năm, sáu cuốn một lúc và ôm lấy âu yếm. – “Các anh đẹp trai quá đi! Tớ phải mua thật nhiều để còn cho mấy bà chị nữa.”

Mặc dù MS4 có đẹp trai, nổi tiếng thật đấy nhưng có cần khoa trương đến vậy không?

“Hầu như các tạp chí nào cũng đăng bài về chuyện lưu diễn ra nước ngoài của họ. Các anh đã hát bằng tiếng Nhật đó!” – Chỉ cần nhắc về họ, các cô nữ sinh biểu hiện đều thật điên cuồng. Dường như đối với bọn họ, điều hạnh phúc nhất thế gian là được trông thấy MS4, được nói với các anh dù chỉ một câu. – “Các anh ấy thật là đẹp trai và tài giỏi quá đi!”

“Phải đó! Sao trên đời này lại có những người tuyệt vời như thế! Cuộc đời tớ chỉ cần làm osin cho họ thì chết cũng đáng.”

“Cái gì cơ? Mấy cô nhóc đó điên hết rồi!” – Minh Tuyết đứng đó tự hỏi không biết có phải cái tai của cô hoạt động không được tốt hay không, nếu không thì làm sao có người sống bình thường không thích, lại thích đi làm trâu làm ngựa cho kẻ khác? – “Mình đang phát điên lên vì bị coi như osin ở cái nhà đấy. Vậy mà lúc này lại nghe thấy có người ước được làm osin, đúng là hết nói rồi.”

Thế gian vốn luôn có những chuyện ngược đời như vậy đấy! Chẳng có gì là kì lạ với sự hâm mộ quá mức cuồng nhiệt của các cô bé cả. Thế nên, nếu họ biết được những suy nghĩ của Minh Tuyết lúc này, chắc chắn sẽ ghen tị đến muốn bóp chết cô. Rõ ràng đang ở trong sung sướng mà không biết.

“Ồi! Nhìn nè!” – Liếc nhìn tấm ảnh bìa, một cô bé không nhận được kêu lên. – “Hyung Ki của tớ trông thật là phong cách quá! Lạnh lùng và đầy bí ẩn.”

Chìm đắm trong vẻ đẹp của các mỹ nam, khuôn mặt của các cô nhóc chỉ còn vẻ mê mẩn. Trong thế giới của họ lúc này cũng chỉ có chính mình và hình ảnh mê hồn của các chàng mỹ nam.

“Phong cách cái gì chứ?” – Đứng ngoài, Minh Tuyết nhận không được lắm lắm. Cái tên đó mà được hâm mộ đến thế ư? Thế gian này có còn thiên lý nữa không? – “Cái đồ khó tính thì có, lúc nào mắt cũng trợn trừng, ăn nói thì cộc cằn. Tên đó thì có gì hay chứ?”

Bức xúc thì có nhưng cô cũng ko dám nói quá to. Hậu quả của việc nói xấu thần tượng ngay trước mặt các fan không phải là điều mà cô có thể gánh chịu. Nếu không cẩn thận rất dễ bị đem ra chiến giòn.

“Không! Yo Seob của tớ mới là tuyệt nhất” – Câu nói này là của một cô bé khá xinh xắn, cài trâm theo kiểu nhí nhảnh đáng yêu. – “Anh trông dễ thương đến nao lòng luôn. Chỉ cần nhìn thôi là muốn ôm chăm lấy rồi.”

“Tên đó á?” – Lấy tay vuốt vuốt ngực để tránh không bị học máu mà chết, Minh Tuyết thấy điều này còn vô lý hơn cả việc gà trống biết đẻ trứng. Hâm mộ ai chứ cái tên trong ngoài không đồng nhất, khuôn mặt thì dễ thương nhưng trong bụng đầy đen tối đó thật là không đáng. Chỉ vừa nghĩ đến những gì cậu ta đã làm, cô đã muốn giận sôi lên rồi. – “Chỉ là giả vờ thôi! Là giả cả đấy! Mình chưa từng gặp tên nào xấu tính, đáng ghét, thù dai, nhỏ nhen như hắn ta. Tên đó một ngày không chọc phá người khác thì sẽ sống không thoải mái.”

Bi phần, Minh Tuyết rất muốn cho các cô bé trong sáng kia biết đến sự thật, không bị những vẻ đẹp bên ngoài của các chàng thần tượng lừa dối, nhưng rốt cuộc cũng chỉ biết bất lực đứng nhìn những con nai con roi vào hang hổ.

“Cả anh Young Min nữa chứ!” – Các cô bé ngày thơ vẫn tiếp tục với tình yêu vĩ đại đối với các thần tượng của mình. Sự hâm mộ thật đơn giản, thật thuần khiết. – “Anh ấy thật là đẹp trai, nụ cười đẹp đến chết người luôn.”

“Anh ấy thì cái gì cũng tốt.” – Chỉ những bình luận về Young Min thì Minh Tuyết không phản đối gì, có điều là thêm những ý kiến bổ sung khi nghĩ tới chàng trai xinh đẹp đó trong hiện thực. – “Chỉ có mỗi quan niệm sống là có vấn đề. Mỗi ngày một người, tập hợp những người bạn gái của anh ấy lại thì thừa sức tổ chức một giải World Cup đấy.”

Thế mà con gái vẫn xếp hàng đàn muốn làm bạn gái với anh ấy mới hay chứ? Khuôn mặt yêu nghiệt có sức mê hoặc quả là không tầm thường chút nào.

“Anh Jae Sung thì khỏi phải nói rồi!” – Mấy cô nhóc vẫn nói không ngừng, khuôn mặt tràn ngập sự hứng khởi. Ngay cả người ngoài như Minh Tuyết cũng thấy thật sự ngưỡng mộ với tình thần yêu thần tượng đến mù quáng của các cô nhóc. – “Tại sao trên đời lại có người da trắng nõn trắng nà như da em bé vậy chứ? Hơn nữa cái cách nhìn lúc ngơ ngẩn của anh ấy mới quyến rũ lắm sao.”

“Anh ấy suốt ngày chỉ có ngủ thôi, có mấy khi đặt chân bước ra ngoài đâu, làm sao da không đẹp cơ chứ? Nhưng con người anh ấy cả ngày cứ ngơ ngẩn ngẩn như thế, chẳng nhờ vả được gì cả.” – Càng nghĩ về mấy tên mỹ nam càng thấy chán nản, Minh Tuyết đi về phía quầy tính tiền, muốn nhanh nhanh chóng chóng rời khỏi đây trước khi cô không nhận được chạy ra lý luận với mấy cô bé. – “Mấy đứa nhóc này thật chẳng hiểu gì hết. Họ cứ thử ở cùng MS4 mấy ngày coi xem có không điên lên được không?”

Các cô bé này bệnh thần tượng nặng quá rồi, đã hoàn toàn hết thuốc chữa. Cô nghĩ thầm, đôi chân cũng bước qua cánh cửa, sớm trở về nhà cho yên bình.

* * *

— “Họ nói chương trình đặc biệt của ngày hôm nay được phát lúc mấy giờ ý nhỉ?” - Cầm chiếc điều khiển bật tivi lên, Minh Tuyết cố nhớ lại những lời dặn dò của Young Min. Nhưng không đợi cô nhớ ra được điều gì, hình ảnh về buổi biểu diễn đã giúp cô có được câu trả lời chính xác. — “Hình như mình đã lỡ mất một đoạn rồi!”

Rất nhanh chóng, Minh Tuyết vội vàng bóc gói khoai tây chiên, ngồi tựa lưng lên ghế và chăm chú xem chương trình.

— “Vâng! Vậy là chúng ta đã được hiểu thêm về những ngày lưu diễn của MS4 trên đất nước mặt trời mọc. Ca khúc mới được hát bằng tiếng Nhật của họ hiện giờ đang được đánh giá rất cao và đang tạm dẫn đầu trên rất nhiều bảng xếp hạng.” - Cô MC nói bằng một giọng rất dễ nghe, dường như có một sức cuốn hút lạ kì đối với các khán giả vào nội dung chính đang được đề cập. — “Quay trở lại với chương trình. Tôi hiện giờ đang có trên tay một vài câu hỏi do các bạn khán giả gửi đến, trong đó có một bạn nữ đã hỏi là: ‘Anh Yo Seob! Em nghe nói anh gia nhập công ty từ rất sớm, khi chỉ có 14 tuổi. Và lúc đó anh đã tự nhận mình là em của một nữ ca sĩ khác. Chuyện này có đúng không?’”

— “A! Chuyện đó hả?” - Vừa nghe thấy câu hỏi, Yo Seob xấu hổ bật cười, trên khuôn mặt đáng yêu hiện lên màu đỏ hồng, làm các fan ở bên dưới không nhìn được thét lên chói tai. — “Trước tiên, tôi muốn nói là đúng là tôi đã gia nhập từ lúc 14 tuổi nhưng đó cũng không phải là sớm. Hầu như mọi người trong MS4 đều khoảng tầm đó đã là thành viên của công ty rồi. MS4 được thành lập cách đây 4 năm nhưng cá nhân tôi trước đó phải mất 2 năm để luyện tập trước khi ra mắt. Còn chuyện nữ ca sĩ đó thì...”

Ngừng lại trong giây lát, chàng trai mỉm cười đầy ngại ngùng, khuôn mặt dễ thương đến nao lòng, mang theo một sức công phá đặc biệt, đủ để mê chết người.

— “Thực ra thì đó là vào hôm tôi thi tuyển vào vòng cuối cùng. Nhưng do một vài lý do nên tôi đã đến muộn. Thế là tôi đã không được cho vào.”

Giả tạo! Nhìn cái dáng vẻ trên sân khấu và ở nhà của tên đó quả thật là khác nhau một trời một vực. Tuy không tính hiểu biết nhiều về Yo Seob, nhưng có một điều mà cô có thể đảm chắc, đó là cái tên xấu xa kia có biết cái chữ xấu hổ viết như thế nào đâu.

— “Thật ư?” - Trên màn hình, cô MC tỏ vẻ khá kinh ngạc, không biết là thật ngạc nhiên hay cũng đang chỉ biểu hiện cho khán giả xem. Đối với giới thần tượng, cô quả thật không thể nói trước điều gì. — “Thế lúc đó cậu đã làm gì?”

— “Lúc đó tôi đã rất lo lắng. Vì tôi đã cố gắng rất nhiều để có thể thi đậu nhưng mọi công sức của tôi lúc đó coi như tan biến. Đó là cơ hội cuối cùng mà tôi sắp bỏ lỡ. Và đúng lúc đó một nữ ca sĩ nổi tiếng đang đi vào công ty, tôi cũng không hiểu sao mình lại làm thế, nhưng tôi đã hét lên: ‘Chị ơi! Kì thực em chính là em trai cùng cha khác mẹ với chị!’”

Cả sân khấu ò lên với một tràng cười, đầu đó rất nhiều tiếng vỗ tay rộn lên.

Minh Tuyết khẽ nhướn mày nhìn cái điệu bộ ngượng ngùng của ai đó, trong lòng không ngừng kinh bi. Cô đã từng thấy nhiều kẻ mặt dày, nhưng đến cái mức độ này thì cũng thật hiếm thấy. Cái chuyện mặt mặt như vậy cũng dám kể ra.

— “Thế cô ấy tin ư?” - Mỹ nhân dẫn chương trình vội hỏi, trên khuôn mặt cũng không nhịn nổi phải bật cười. — “Một chuyện hoang đường như thế!”

— “Tôi không biết. Hoặc có thể do cô ấy đã đoán được tình cảnh của tôi, hoặc có thể do tôi quá dễ thương và cô ấy rất mong có một người em như tôi nên cô ấy đã bật cười và bảo cho tôi vào.”

Đây là bằng chứng tốt nhất cho một kẻ siêu cấp tự kỷ. Cái gì mà ‘do tôi quá dễ thương và cô ấy rất mong có một người em như tôi’, chẳng qua lại thêm một nạn nhân bị cái vẻ ngoài của ai đó lừa mà thôi. Ai có được một thằng em như cậu ta đồng nghĩa với việc người đó thật là xui tận mạng.

— “Vâng! Đó quả là một câu chuyện thú vị! Chắc là các fan cũng phải cảm ơn vị nữ ca sĩ đó vì nhờ cô ấy mà chúng ta mới có thể gặp được Yo Seob đáng yêu ngày hôm nay. Câu hỏi tiếp theo là về bí mật thời cấp 3 của Young Min.”

Nghe hóng nhìn mấy chàng trai trên sân khấu, đến tận giây phút này, Minh Tuyết vẫn không ngừng tự hỏi, đây có đúng là MS4 mà mình từng biết hay không?

— “Không thể tin nổi!” - Ánh mắt Minh Tuyết tràn ngập một sự kinh ngạc khó tin. Ai dám nói MS4 chỉ biết về âm nhạc, rõ ràng diễn xuất cũng thuộc hàng đỉnh cao trong giới nghệ thuật đó thôi. — “Đúng là thần tượng có khác. Ở trên sân khấu trông ai cũng lấp lánh, khác xa lúc ở nhà. Hyung Ki thì trong trẻo nhưng lạnh lùng, tựa một hồ nước sâu không thấy đáy. Anh Young Min thì vốn đã quá thu hút với khuôn mặt yêu nghiệt kia rồi. Yo Seob thì sao mà dễ thương thế, ánh mắt trong sáng rất thuần khiết. Anh Jae Sung vẫn ngơ ngẩn nhưng không đến nỗi trong tình trạng thiếu ngủ trầm trọng như ở nhà, mang theo một vẻ đẹp thoát tục, không nhiễm bụi trần.”

Phát huy khả năng văn chương của mình, Minh Tuyết bắt đầu tìm kiếm những từ ngữ thích hợp để miêu tả lại nét đẹp xuất chúng của các chàng mỹ nam trên sân khấu.

Trên tivi, cô gái dẫn chương trình vẫn đưa ra những câu hỏi về những câu chuyện rất thú vị quanh MS4. Và rồi, cô gái ấy chợt ngừng một lát để chuyển sang một phần khác.

“Thực ra thì các khán giả hiện giờ đang rất mong mỏi được tận mắt chứng kiến nhóm MS4 hát bài hát mới. Liệu các anh có thể biểu diễn cho mọi người cùng thưởng thức ngay tại đây không ạ!”

“Dĩ nhiên rồi!”

Vừa nghe đến vậy, các fan đã rất đồng tâm vỗ tay vang dội. Họ vốn đến đây với mục đích chính là nghe các chàng trai biểu diễn, còn có điều gì tuyệt vời hơn câu trả lời ấy của MS4 nữa đây?

Trái với thái độ điên cuồng của các fan dưới khán đài, Minh Tuyết thì rất thản nhiên ngồi trên ghế tiếp tục ăn khoai tây chiên. Cô có vẻ cũng không mong chờ nhiều lắm về sự biểu hiện của họ, thậm chí sâu trong tâm tưởng còn có chút coi thường.

Nhưng khi tiếng hát của họ bắt đầu cất lên, cô mới biết hóa ra mình đã sai lầm.

“Cái gì thế?” – Minh Tuyết sững lại, miếng khoai tây chiên đang đưa lên miệng rơi tuột xuống ghế. – “Là... là họ thật sao? Sao lại có thể hát hay như thế chứ?”

Theo góc độ của các nhà phê bình chuyên nghiệp thì chỉ có một từ để hình dung bọn họ lúc này: hoàn mỹ. Quà là hoàn mỹ tới từng chi tiết.

Mỗi người bọn họ đều có một chất giọng khác nhau nhưng điều nổi bật nhất đó là sự phối hợp cực kỳ ăn ý của cả nhóm. Thêm vào đó là vũ đạo rất đẹp và bắt mắt, làm phần trình diễn mang lại ấn tượng vô cùng sâu sắc. Ngay cả chính Minh Tuyết cũng có cảm giác như đắm chìm trong những giai điệu sôi động, trái tim chột đập mạnh, dường như đã thoát ra khỏi sự khống chế của bản thân cô.

“Họ tập lúc nào mà lại đều đến từng cử động nhỏ thế nhỉ?” – Ánh mắt vẫn không rời màn ảnh, Minh Tuyết không nhịn được tán thưởng. Cô dụi dụi mắt để kiểm chứng, nhưng đáp án lại khiến cô không biết phải miêu tả những cảm xúc trong tâm tưởng của mình hiện tại như thế nào nữa. – “Mình không tin nổi. Đây có thật là bốn người sống cùng nhà với mình không?”

Ngồi ngơ ngẩn lắng nghe những giai điệu quá sức tuyệt vời, Minh Tuyết có cảm giác như toàn bộ tâm tưởng của mình bị mê hoặc, bất giác đành chỉ tất cả mọi suy nghĩ trong trí não, chìm đắm trong một thế giới riêng biệt.

“Hèn gì họ nổi tiếng thế!” – Mặc dù không cam lòng, nhưng Minh Tuyết cũng phải thừa nhận sự cuốn hút mãnh liệt của MS4, không chỉ bởi vẻ ngoài đẹp mê hồn mà cả tài năng khiến mọi người đều thật tâm thán phục.

Trong giây phút đó, bản thân Minh Tuyết cũng không dám thờ ơ, bởi cô có cảm giác bất kì điều gì ngăn cản sự cảm thụ bài hát tuyệt diệu này đều là một tội lỗi không thể tha thứ.

Mê mẩn trong phần biểu diễn quá mức ấn tượng, Minh Tuyết hoàn toàn dung hợp tâm tưởng của mình trong âm nhạc, không chút nhận thấy sự khác thường gì trong căn nhà cho đến khi một tiếng nói vang lên ngoài cửa bùng tỉnh cô khỏi thế giới riêng của mình.

“Bọn anh về rồi đây!” – Hiên nhiên đó chính là bốn chàng mỹ nam vừa hoàn thành xong công việc và bước trở về nhà, trên khuôn mặt họ cũng không chút che giấu sự mệt mỏi sau một ngày dài bận rộn.

“Ừa! Anh... Anh... mọi người.” – Giật mình sững sốt, Minh Tuyết lắp bắp, mãi cũng không nói lên lời, trên mặt đầy sự ngỡ ngàng. – “Làm sao mà...!”

...các anh lại ở đây? Vốn muốn nói một câu như thế nhưng ra khỏi miệng thì bị nghẹn lại một nửa, cuối cùng thành một cụm từ không đầu không đuôi mà chẳng ai hiểu nổi.

“Sao thế?” – Hyung Ki nhìn thái độ kỳ quặc của cô mà không hiểu gì hết. Không phải là đi làm xong thì về sao? Có gì khác thường đâu mà khuôn mặt ai đó nhìn họ chằm chằm kinh hãi như vừa nhìn thấy quỷ thế? – “Có gì sao?”

“Anh... các anh...” – Không sao diễn tả được ý nghĩ của mình lúc này, Minh Tuyết hết ngược sang tivi rồi lại quay lại nhìn họ, rồi lại quay trở lại ti vi, trong đôi mắt trong veo rõ ràng hiện lên những cảm xúc khó tin. – “Chẳng phải đang ở trên tivi sao? Sao lại...?”

“À! Chương trình đó hả? Đúng là chương trình đặc biệt quay hôm nay.” – Không hổ danh là đàn anh của nhóm, Young Min ngay lập tức hiểu ra ngay vấn đề. – “Nhưng đó không phải chương trình truyền hình trực tiếp. Bọn anh quay xong nó từ một tiếng trước rồi cơ.”

Thế nên cũng chẳng có gì lạ khi bọn họ trở về lúc chương trình đang phát cả. Chỉ có điều ai đó vẫn ngây ngốc tưởng đây là chương trình truyền hình trực tiếp nên mới tò vò về kinh ngạc với sự xuất hiện đầy thần kì của các chàng mỹ nam tại nhà vào giây phút này.

Nghĩ kĩ lại, nếu không phải chàng trai nào đó cứ nhấn mạnh đi nhấn mạnh lại kêu Minh Tuyết đi xem chương trình này, vào đúng khung giờ này thì chắc cô gái cũng không đến nỗi nhầm lẫn ngỡ ngàng như thế.

“Vậy sao?” – Một hồi sau thì cái trí não chậm chạp của cô mới nhận đủ lượng máu cung cấp lên não, hiểu được ra vấn đề. Chỉ có điều khuôn mặt ngơ ngác vẫn chưa kịp tan biến, trông đờ đẫn không khác gì một động vật đơn bào. – “Thì ra là thế à!”

Một lần nữa lại bị phần tới mức muốn khóc, Minh Tuyết có chút thảm oán Young Min. Nếu không phải trực tiếp thì lúc nào xem chẳng được, có cần nói như thế nếu không xem ngay thì sẽ phải hối tiếc cả đời như vậy không?

Không chút hay biết gì tới những cảm xúc khác thường của cô gái ấy lúc này, con mèo lười Jae Sung vừa đặt chân vào nhà thì cứ thế lơ đãng đi thẳng về phía phòng ngủ, không khác gì một bóng ma trong nhà vắng. Tính thời gian thì hiện tại đã hơi muộn, điều đó có nghĩa là hôm nay cậu đã làm việc dài hơn bình thường, cũng có nghĩa cậu cần bổ sung giấc ngủ dài dài hơn bình thường.

Vẫn duy trì khuôn mặt thiếu ngủ trầm trọng tới tận lúc mắt hút trên phòng, tên đàn anh này quả thật làm cô hoàn toàn hết nói nổi. Cô đảm bảo trong bộ óc trống rỗng của Jae Sung lúc này chỉ có một ý nghĩ: giờ ngủ đã tới, ngủ bù.

Rõ ràng, chỉ có cái tên lười biếng đó mới coi giấc ngủ quan trọng hơn cả sinh mệnh. Còn lại ba chàng trai có cùng quan điểm chung trong việc làm tiếp theo là ngồi xuống ghế xem chương trình đặc biệt ngày hôm nay cùng cô.

— “Đã phát rồi à?” — Vừa ngồi xuống, trông thấy màn hình, Yo Seob đã hừng khởi cất tiếng hỏi. Đây đúng là một chương trình đặc biệt theo đúng nghĩa, có tiết lộ một vài bí mật của MS4, đồng thời theo phản ứng của khán giả lúc quay thì cũng được đánh giá khá cao. — “Đã đến phần chúng tôi hát chưa?”

Đến rồi! Nhưng toàn bộ thì không chỉ một bài, mà xen lẫn giữa phòng vấn các chàng thần tượng và sự biểu diễn của họ tới tận cuối. Thế nên câu hỏi này chỉ là thừa, ai đó kì thực chắc chỉ đang cố hướng sự chú ý của cô về những đoạn mà cậu thấy tâm đắc.

Một lát yên tĩnh theo dõi rất chăm chú nhằm quan sát sự biểu hiện của bản thân và rút kinh nghiệm cho những lần sau, khi Hyung Ki vừa liếc sang thì đã thấy ảnh của nhóm nhạc mình nằm trên bàn.

— “Cái gì thế kia?” — Cậu không nhớ là có nó tồn tại trong căn nhà này trước đó.

— “À! Quyền tạp chí mà tôi mua chiều nay lúc đi dạo.” — Nhẹ nhàng cầm nó lên và giờ ra xem lướt qua, Minh Tuyết đáp lời rất thành thực. — “Trong đây tôi thấy có cả lý lịch của mọi người đây. Hyung Ki ngày sinh 26/02, chiều cao 180cm, cân nặng 59kg; Yo Seob 20 tuổi, ngày sinh 23/01, cao 176cm, cân nặng 56kg; Young Min 24 tuổi, ngày sinh 10/01, cao 178cm, cân nặng 58kg; Jae Sung 24 tuổi, ngày sinh 18/08, cao 180cm, cân nặng 60kg.”

Lặng im nghe co gái lăm răm đọc một loạt những thông tin công bố trên đó, Hyung Ki chỉ khẽ gật đầu và đưa ra lời nhận xét.

— “Có vẻ rất đầy đủ nhỉ?”

Những tin tức này cũng không phải là cái gì quá mới mẻ, nó được tung ra từ cái hội nhóm bắt đầu ra mắt rồi. Thực ra, điều mà cậu quan tâm nhất chỉ là những tạp chí này không có đăng mấy tin làm tổn hại hình tượng của nhóm hay tung tin vịt lên là được rồi.

— “Ồ đây còn nói tới mọi người và con số 4 bí ẩn nè!” — Minh Tuyết tiếp tục chăm chú đọc. Đây mới là điều cô chú ý đến cuốn tạp chí này và quyết định mua nó về. — “Bắt đầu từ tên nhóm MS4, tiếp theo là việc nhóm có 4 thành viên, rồi khoảng cách tuổi tác giữa thành viên ít tuổi nhất và nhiều tuổi nhất là 4 tuổi; người cao nhất và người thấp nhất cách nhau 4cm. Xét về cân nặng thì cũng chênh nhau 4kg. Thật là một sự trùng hợp đáng sợ.”

Không để ý kĩ thì cũng không nhận ra, các chàng mỹ nam này thật là có duyên với số 4 thật. Nhưng có thể đào móc cả thứ này để viết thành một bài, tác giả nó cũng đáng khâm phục với khả năng quan sát và bắt quai của mình.

— “Cũng chỉ là trùng hợp thôi mà!” — Young Min không nói gì nhiều, chỉ cười cười. Có điều nụ cười của ai đó xinh đẹp đến rung động, khiến cả trời đất phải biến sắc.

Thói quen của một người thật là đáng sợ! Đổi lại là người khác, chắc đã không chịu nổi được sự phóng điện trong tiềm thức của cậu ta mà gục lâu rồi.

— “Làm sao mà chỉ là trùng hợp thôi chứ?” — Cậu nhóc Yo Seob đáng yêu hiển nhiên không cho là đúng, vội chen vào nói. — “Đó là huyền thoại của MS4 đây. Cô không biết rằng việc tuyển chọn từng thành viên cũng là một câu chuyện thú vị sao?”

Trong khi các nhóm nhạc khác hẳn không thể có được những kỉ tích như thế nhằm gây thu hút sự chú ý của các fan thì bản thân các chàng trai còn lại của nhóm lại tỏ vẻ không thiết tha với những bí ẩn này cho lắm. Điều này làm anh chàng trẻ con Yo Seob thấy có chút không được hài lòng.

— “Vậy sao?” — Ánh mắt Minh Tuyết sáng rực lên ngay khi vừa nghe thấy điều này. Gì chứ những điều bí ẩn thì đúng là thứ mà một nhà văn như cô thích thú nhất rồi.

— “Mặc kệ cậu ấy đi!” — Chán nản mở miệng nói, Hyung Ki không đoán cũng biết được bệnh của cậu ta lại tái phát. — “Chỉ có đồ trẻ con thì mới tin vào cái huyền thoại vớ vẩn ấy thôi.”

Cậu không ngừng cường điệu rằng chẳng có ai thèm nghe những bài viết vớ vẩn của mấy người rảnh rỗi quá đáng, không có gì làm ngoài việc nhìn vào đám thông số của MS4 rồi phát biểu linh tinh.

Nhưng rất may câu chuyện này không tiếp tục đi quá xa được hơn nữa khi một câu nói trong trêu của người dẫn chương trình vừa vắn lộn vào tai cô.

“Tiếp theo chúng ta sẽ đến với anh chàng bí ẩn, đội trưởng của MS4, Hyung Ki.”

Người bị đào móc bí mật tiếp theo chính là Hyung Ki, con người có nét đẹp tựa băng sương. Chắc chắn ai cũng rất mong chờ biết được nhiều điều thú vị hơn xung quanh sự lạnh lùng xa cách tựa như tiền trên trời của cậu.

Chỉ có điều ai đó thường vẫn nằm trong ngoại lệ. Bản thân Minh Tuyết lúc này cũng bị câu nói của MC hấp dẫn sự chú ý nhưng ở điểm hơi khác với mọi người.

— “Í! Hyung Ki á?” — Minh Tuyết hoàn toàn sững sờ khi nghe được tin này, trên mặt hiện rõ ràng vẻ không thể nào tin được, như thể đây chỉ là một trò đùa dai của ai đó. — “Anh ... anh là đội trưởng ư?”

Ngược với vẻ kinh ngạc của Minh Tuyết, Hyung Ki chỉ liếc cho cô một ánh mắt nhưng mang theo gió lạnh khiến cô chột rùng mình, trên đôi mắt hiện lên sự khinh bỉ trắng trợn cho sự thiếu hiểu biết của cô.

— “Cô không biết à? Vốn là thế từ lúc thành lập đến giờ rồi mà!”

Chuyện này từ trước đến giờ có được chính thức nhắc đến bao giờ đâu, cô biết được mới là kì lạ chứ? Huống hồ, điều mà cô thấy khó tin nhất không phải chỉ có vậy.

— “Không ý tôi là!” – Vội vã giờ tờ tạp chí ra để kiểm tra lại những thông tin vừa thấy, Minh Tuyết có một điều khá nghi hoặc khi liên hệ chúng với chuyện đội trưởng của MS4. – “Tôi không hiểu nổi tại sao lại giao cho người ít tuổi nhất làm nhóm trưởng cả, bình thường thì là người nhiều tuổi nhất mà.”

Đúng là như vậy đấy! Nếu cô không nhầm, người Hàn Quốc có một phong tục tốt đẹp là rất tôn trọng những người lớn tuổi hơn mình, thế nên bình thường vẫn là tên đàn anh lớn tuổi nhất đảm nhiệm chức vụ này. Khi có bất kì vấn đề gì, lời nói của họ là có trọng lượng nhất và hiển nhiên sẽ được các thành viên khác nghe theo.

Cho dù không phải lớn tuổi nhất nhưng cũng rất hiếm khi là tên em út của nhóm như MS4.

— “Tôi và Yo Seob bằng tuổi mà!” – Hyung Ki phản bác, có chút không phục với cái lý lẽ đó của Minh Tuyết chút nào. Mặc dù sự thật đúng là thế nhưng với cái kiểu nói của cô không khác gì đang nghi ngờ năng lực lãnh đạo của cậu.

Cái gì mà nhỏ tuổi nhất? Cả nhóm chỉ có bốn người, hai độ tuổi, và chỉ cần ai có mắt đều thấy được lời nói hai tên đàn anh kia có chút trọng lượng nào không?

— “Nhưng nếu quan sát kỹ cả ngày tháng sinh thì anh còn ít tuổi hơn cả cậu ấy nữa.” – Ai đó vẫn theo đuổi đề tài này không bỏ. Có lý do để đả kích cái tên luôn luôn lạnh lùng, hay dùng khí lạnh để ép tinh thần người khác thì ngược hay sao mà bỏ lỡ.

— “Cậu ấy chỉ sinh trước tôi chưa đến 30 ngày thôi.” – Nghiến răng nghiến lợi trả lời, Hyung Ki nhiều lúc cũng tự hỏi tại sao mình lại sinh ra muộn như vậy? Nhưng dĩ nhiên, cậu sẽ không bao giờ để người khác biết ý nghĩ này của mình hay dùng nó đem ra châm chọc người khác.

Ít tuổi thì bị coi thường sao? Làm gì có cái đạo lý như vậy trên đời! Mà nếu có thật thì cậu sẽ dùng bản thân mình để chứng minh điều đó là một sai lầm.

— “Vẫn là ít hơn mà!” – Trước dáng vẻ đầy kiên định của chàng đội trưởng, Minh Tuyết nói thật nhẹ nhàng, nhưng tính khẳng định rất rõ ràng trong âm điệu và vẻ mặt hiển nhiên của cô khiến cậu ghen hờn, ko nói lên lời.

Hãy thừa nhận đi! Anh chỉ là đang cãi cớ mà thôi! Nhìn khuôn mặt đen tối, phần uất mà không phản bác được một lời của ai đó, Minh Tuyết chột có cảm giác thật thành tựu. Có thể cho chàng mỹ nam lạnh như băng giả này nhận được sự đả kích không nhỏ, chắc cả đời cũng chỉ có một cơ hội này.

— “Cuối cùng thì giám đốc đã nghĩ gì mà giao chức vụ này cho anh nhỉ?” – Nói ra những băn khoăn cuối cùng, cô cũng tạm thời bỏ qua cho chàng đội trưởng. Nếu không ai đó then quá thành giận, làm ra điều gì thì cô đúng là mất nhiều hơn được.

— “À! Thực ra!” – Nói đến chuyện này thì đó là cả một câu chuyện. Young Min rất hào phóng giải đáp thắc mắc của cô, khuôn mặt yêu nghiệt bắt đầu hồi tưởng lại một ngày xa xăm đã bị cậu suýt chút nữa lãng quên. – “Lúc đó, anh quản lý có hỏi bọn anh về việc ai làm nhóm trưởng.”

* * *

Trở về một ngày của bốn năm trước, khi cả nhóm sắp sửa ra mắt, lúc đó việc chọn ra đội trưởng đúng là một vấn đề gây đau đầu.

Được giao nhiệm vụ cao cả này, trong ngày hôm đó, quản lý Kang đã lần lượt đề nghị từng thành viên trong việc trở thành nhóm trưởng. Bắt đầu từ những thành viên lớn tuổi nhất của nhóm.

— “Jae Sung ! Em có muốn trở thành nhóm trưởng không?” – Rất nhanh chóng vào thẳng chủ đề, anh quản lý hiểu rằng liệt loanh quanh với tên đàn em này rõ ràng không phải là một điều sáng suốt.

Tha thứ cho anh! Không phải anh chê bai gì em đâu, nhưng sự thật nó là như thế.

— “Em á?” – Nghĩ ngợi một hồi, rồi lại một hồi. Dường như đã qua rất lâu nhưng khuôn mặt của chàng trai vẫn mang vẻ ngơ ngẩn ngẩn, không phải do đột nhiên nghĩ quá nhiều vấn đề một lúc, mà do trí não thường dùng để ngủ nên giờ hoạt động rất chậm chạp – “Làm đội trưởng thì có được ngủ nhiều hơn bây giờ không?”

Một câu hỏi đơn giản, kết hợp với vẻ mặt ngây thơ trong sáng vô tội kia, thành một quả bom có sức công phá quá mãnh liệt. Anh quản lý đáng thương gần như đóng băng sau khi nghe xong câu nói ấy, mọi niềm tin vừa nhen nhóm bị dập tắt thật phũ phàng.

Ông trời ơi, hãy nói cho con biết , con phải trả lời ra sao đây?

Tiếp theo là anh chàng lấp lánh Young Min.

— “Young Min! Em nghĩ sao về việc trở thành đội trưởng?” – Cũng không dài dòng mà nói thẳng vào chủ đề chính, bởi vì vừa mới ngồi xuống ghế, chàng

mỹ nam đã tuyên bố luôn là sắp trễ giờ hẹn với một nữ ca sĩ hay diễn viên nào đó, cần tranh thủ tới từng giây.

— “Anh nghĩ em điên à?” — Không cần nghĩ ngợi, Young Min trả lời ngay tức thì. Còn tưởng là chuyện gì nghiêm trọng, hoá ra là lại quanh quẩn cái việc phiền phức này. — “Làm đội trưởng thì làm sao em có thời gian đi hẹn hò nữa. Như vậy thì cuộc sống của em còn gì là thú vị nữa chứ? Bình thường đã bận rộn lắm rồi. Vì thế anh đừng bao giờ nhắc lại cái đề nghị vớ vẩn này trước mặt em nữa nhé!”

Young Min tỏ vẻ thiếu kiên nhẫn khi phải ngồi đây, tốn thời gian với một tên đàn anh, trong khi theo đúng lý thì nhỡ ra giờ này cậu đang hẹn hò vui vẻ với một mỹ nữ. Thế nên, chàng trai rất nhanh chóng nói ra quan điểm của mình, đứng dậy rồi đi, để lại anh quản lý ngồi đó khóc không ra nước mắt.

Anh chỉ làm việc được giao, mấy đứa không thích thì thôi, có cần tỏ thái độ ghét bỏ rõ ràng như vậy với anh không? Mà đến giờ phút này việc chọn đội trưởng vẫn chẳng đâu ra đâu, cũng may anh cũng đã chuẩn bị sẵn tâm lý, không trông mong gì nhiều ở cái tên phong lưu này giúp được cái gì.

Chán nản đến mức chẳng biết phải nói gì nữa, anh quản lý đành phải tiếp tục với những thành viên cuối cùng của nhóm.

— “Yo Seob à!”

— “Dạ!” — Rất ngoan ngoãn trả lời, khuôn mặt nhìn lên đầy vẻ trong sáng đáng yêu, nhưng đối với những người quen thuộc thì vẻ mặt đó của Yo Seob chính là một con sói đội lốt cừu.

Làm sao anh có thể lãng quên bản tính thật sự của ai đó mà đại đột nghĩ đến cái ý tưởng cho cậu làm đội trưởng chứ? Trên thế gian này, còn có điều gì nực cười, điên rồ hơn thế nữa?

Nhiều lần ăn đau khổ trong tay thăng nhóc này là đủ để anh có những bài học nhớ đời, hiểu được ẩn sau khuôn mặt thánh thiện kia là một tâm hồn đầy đen tối, ngày nào không trên cột được ai đó thì sẽ không thấy vui vẻ.

Vì thế, đến giây phút này, chỉ có kẻ ngu mới không nhận ra được sự lựa chọn tốt nhất cho chức vị đội trưởng này là ai.

— “Anh nghĩ kĩ rồi!” — Quay ngoắt lại nhìn sang người cuối cùng, cũng là cái phao cứu mạng duy nhất, anh tuyên bố rất nhanh chóng đồng ý, không cho ai đó có bất kì một cơ hội kịp phản kháng nào. — “Hyung Ki ! Em làm nhóm trưởng nhé! Chuyện này chấm dứt ở đây.”

— “Hả?” — Bản thân nhân vật chính được nhắc tới thì đang yên ổn uống cà phê, đọc báo, không hề để ý đến những điều người khác đang bàn luận nên hiển nhiên bị bất ngờ chưa kịp phản ứng. Đến khi ai đó hiểu được ngọn nguồn thì cũng đã quá muộn màng để thay đổi được cái gì.

Hyung Ki, vì sự yên bình của thế giới này, cậu hãy nhận mệnh đi!

* * *

— “Ra là thế!” — Minh Tuyết gật gù, tỏ vẻ mình đã hoàn toàn thấu hiểu mọi chuyện từ đầu tới đuôi, cũng biết được nỗi khổ tâm của anh quản lý. Nhưng hiểu là một chuyện, thấy nó là một quyết định đúng đắn sáng suốt hay không lại là một chuyện khác. Vì thế, trong trí não của người con gái đó bắt đầu đưa ra một ý tưởng độc đáo nhằm đưa ra được kết luận cuối cùng. — “Khoan đã! Thử nghĩ ngược lại nếu các thành viên khác trở thành đội trưởng thì sao nhỉ?”

Một hình ảnh liên tưởng bắt đầu hiện lên.

Khung cảnh trong tưởng tượng của cô hiện tại được bắt đầu với một đoàn chụp ảnh đang ngồi chờ đợi một môi, trên khuôn mặt ai cũng không giấu nổi vẻ sốt ruột và bức bối, nhưng bóng dáng của nhân vật chính thì vẫn mắt hút.

Không cần phải nói cũng có thể đoán ra được cái người hay đi trễ nhất, suốt ngày để người khác phải đợi chờ còn ai ngoài con mèo lười Jae Sung nữa. Nhưng tình hình này diễn ra liên tục, lại thêm hôm nay muộn đến gần nửa ngày như hôm nay đã phá vỡ giới hạn chịu đựng của anh biến tập.

Liếc nhìn sang các thành viên của MS4, anh quả thật muốn phát điên khi thấy một vị trí vẫn luôn luôn khuyết thiếu, chưa từng một lần đầy đủ vào đúng giờ hẹn cả.

— “Sao lại chỉ có ba người hả? Vậy thì chụp ảnh cho cả nhóm kiểu gì đây?” - Anh giận dữ quát tháo, phát huy khả năng bởi những tiếng đầy uy lực. Đến lúc con người ta đã bùng nổ thì hiển nhiên thấy toàn chuyện chướng tai gai mắt. — “Đội trưởng của các cậu đâu rồi hả? Còn không mau liên lạc với cậu ta đi à?”

— “Dạ vâng!” — Khẽ lấy tay lau mồ hôi vừa toát ra như mưa, quản lý Kang vội vã gọi điện cho cái tên mê ngủ. - “Jae Sung! Em làm cái gì vậy? Còn không mau đến đi! Em là đội trưởng kia mà.”

Có trời đất chứng giám, anh quả thật đã làm đủ mọi phận sự của mình, hôm qua cũng liên tục nhắc đi nhắc lại về buổi chụp ảnh vô cùng quan trọng hôm nay, chỉ có điều lại chẳng có chút nào lọt vào trong óc Jae Sung cả.

— “Hả?” - Một giọng nghe rõ còn lây dính hương vị của sự ngái ngủ vang lên từ phía đầu dây bên kia. Jae Sung lúc này vẫn nằm bò trên giường, đôi mắt nhắm lung lung sang phía chiếc đồng hồ. — “Mới có 6h sáng mà. Em mệt lắm, buồn ngủ lắm. Mọi người cứ quay trước đi, để cho em ngủ thêm một chút.”

Cứ thế!

Không để cho anh quản lý kịp phản ứng, chàng mỹ nam cúp máy, bất giác cũng tắt luôn nguồn như hành động bản năng rồi quay sang trùm chăn kín mít, tiếp tục với giấc ngủ ngon lành. Để lại cho một người đáng thương nào đó đứng hỗn độn trong gió.

Cái gì mà 6h sáng chứ? Còn không mau nhìn kỹ lại đồng hồ đi, tiếp tục ngủ thêm nữa thì cũng sắp tới 6h chiều đến nơi rồi. Anh rất muốn được hét lên vào mặt ai đó như thế nhưng chỉ vừa bấm số, phản hồi lại chỉ là lời báo phía bên kia đã tắt máy.

— “Đúng là không ổn thật!” – Minh Tuyết thừa nhận. Cho anh ấy làm đội trưởng, đã không được ích lợi gì lại còn rước thêm nợ vào thân. Nhưng chẳng phải trong nhóm vẫn còn một người đàn anh để lựa chọn nữa hay sao? – “Thế còn anh Young Min thì sao?”

Lại một hình ảnh liên tưởng bắt đầu được hình thành.

— “Cái gì cơ? Quản lý Kang cậu vừa nói gì thế hả?” – Chị biên tập viên cau mày, gần như muốn hét lên khi được nghe báo cáo lại. – “Đây là chương trình truyền hình trực tiếp đấy! Vậy mà đội trưởng của các cậu lại vắng mặt là sao? Đã giới thiệu trước với các fan rồi, giờ lại thế hả? Cậu còn không mau liên lạc với cậu ta đi à?”

Có ai như cái nhóm này không chứ? Cứ đến sát giờ thì mới tuyên bố trò mất tích như thế. Nhưng điều đáng điên tiết hơn rằng nó đã không chỉ diễn ra một lần mà liên tục được lặp lại, hơn nữa lần nào cũng là tên đội trưởng của nhóm.

Chẳng phải người ta vẫn nói đội trưởng chính là linh hồn của nhóm hay sao? Linh hồn suốt ngày rời khỏi thể xác thế này, vậy mà MS4 vẫn tồn tại được đến giờ quả đúng là kì tích.

— “Vâng! Vâng!” – Quản lý Kang bị đát nhận sai, không cần biên tập phải nói thêm một lời, vội vã mở điện thoại gọi điện. Nếu ai để ý một chút cũng có thể thấy trong điện thoại anh đã báo những cuộc gọi đi đã lên tới đến hàng trăm cuộc trong một tiếng đồng hồ trở về đây. Hiển nhiên lần nào cũng thế, ông anh cũng chỉ có thể đóng tai lên nghe những tiếng tút...tút... liên hồi từ đầu dây bên kia. – “Trời ơi bắt máy đi chứ! Xin em đấy! Bắt máy đi!”

Anh không ngừng cầu nguyện, nhưng có ứng nghiệm hay không lại là chuyện của ông trời. Mà ông trời thì vốn hay đùa giỡn người như thế đấy.

Lúc này, trên chiếc xe màu xanh nước biển cực kì phong cách đang lao vút đi trên đường, Young Min cuối cùng cũng nhận ra đã có người gọi cho mình. Chàng trai cầm chiếc điện thoại lên, ngược nhìn tên người gọi tới, đôi lông mày xinh đẹp khẽ nhướn lên, đầy vẻ phong tình. Nhưng cũng chỉ duy trì trong có vài giây, theo sau đó cậu tắt máy, thuận tiện quăng cái điện thoại vào cái góc xó xinh nào trên xe, cũng đồng thời ném nó ra khỏi trí não.

Kết thúc xong mọi việc, Young Min quay lại, khẽ mỉm cười đẹp lung linh với cô gái xinh đẹp có thân hình vô cùng quyến rũ bên cạnh.

— “Cái ý tưởng cho anh Young Min làm đội trưởng thật là vớ vẩn. Thế mà cũng có thể nghĩ ra được sao?” – Thở dài náo nức, Minh Tuyết đến giờ mới thấy riêng mỗi việc chọn lựa ra đội trưởng thôi cũng đã khó khăn như vậy rồi. Nhưng hiển nhiên phương châm của ai đó về việc này là chưa đến cuối cùng thì vẫn chưa thể từ bỏ, thế nên những liên tưởng vẫn tiếp tục. – “Vậy là chỉ còn mỗi Yo Seob thôi nhỉ?”

— “Đội trưởng của các cậu đâu rồi?” – Quát lên một tiếng giận dữ, anh đạo diễn nhìn quanh để xác nhận lại một lần nữa nhưng hiển nhiên đáp án khiến cho anh phải thất vọng rồi. – “Cánh quay đã chuẩn bị xong hết rồi mà người thì mất dạng thế hả?”

Vốn là đại diện cho cả nhóm, đội trưởng Yo Seob lại cứ đến giờ là sẽ chế tạo ra vô số rắc rối, không có một ngày đình chỉ, làm ai cũng trong tình trạng gần phát điên. Hôm nay, cậu ta tuy không có mặt nhưng lại làm người ta điên tiết hơn cả có mặt.

— “Cậu ấy đã đến rồi mà!” – Anh quản lý vội vàng thanh minh cho chính mình. Để đưa được cái tên phá thần ấy đến đây một cách bình thường đã khiến anh phí mất không biết bao nhiêu công phu, bây giờ lại không công chịu tiếng oan thì làm sao anh chấp nhận được. – “Hình như đang ở phòng thay đồ.”

Trong lúc nói ra câu này, anh cũng chợt dạ không biết tại sao đến giờ phút này cái tên đàn em đó vẫn không thấy tăm hơi. Huống hồ phải sống trong sự tra tấn tinh thần và thể xác kể từ khi nhận làm quản lý cho MS4 đến giờ, anh đã rèn luyện một bản lĩnh có thể cảm ứng đối với những điều không ổn sắp phát sinh. Cho dù sự chính xác của nó cần phải được kiểm chứng thêm và xem xét lại.

Lần này, anh bỗng có chút cảm giác bất an, không rõ là vì sao.

— “Câu đó chẳng phải cậu đã nói từ mấy tiếng trước rồi sao?” – Một lần, hai lần còn có thể tin, nhưng đến hàng chục lần thoái thác với cùng một lý do thì là ai cũng phải nghi ngờ. Huống hồ, sau khi phải chờ đợi quá lâu, lúc này cơn tức giận vọt thẳng lên não làm anh trở nên thật táo bạo, nổi giận đùng đùng bước về phía phòng thay đồ. – “Tôi sẽ xem cậu ta làm gì trong đó.”

Anh không tin rằng Yo Seob thật sự ngoan ngoãn ở trong đó suốt một tiếng đồng hồ mà còn chưa thay xong trang phục. Do vậy, anh càng phải vào xem rốt cuộc chuyện này là sao.

— “Khoan đã! Đứng! Anh ơi!” – Quản lý Kang vừa thấy vậy thì khuôn mặt xanh ngắt lại, chạy vội đuổi theo sau. Không kể tới những linh cảm

bất ổn của anh giây phút đó, mà ngay cả những người có mắt đều có thể đoán ra được điều bất bình thường trong chuyện này. – “Đừng!”

Quá muộn!

Cánh cửa vừa bật mở, một xô nước lạnh từ phía trên cũng đổ ụp xuống, bắn tung toé khắp nơi. Dĩ nhiên cái người đang đứng ngay bên dưới đó thì khả năng tránh được còn thấp hơn cả mức 0.

– “YO SEOB...!” – Thét lên với bộ dạng ướt như chuột lột, anh đạo diễn lúc này quả thật rất muốn giết người.

– “Hyung Ki!” – Ngay khi vừa kết thúc những tưởng tượng của mình, Minh Tuyết vội quay ngoắt sang phía chàng trai băng giá, vỗ vai cậu một cách đầy cảm động. – “Anh đúng là một đội trưởng tuyệt vời! Cuộc đời tôi chưa bao giờ thấy một ai phù hợp với vị trí ấy như anh, cứ như vừa mới sinh ra nó đã thuộc về anh rồi đấy!”

Xin lỗi vì đã nghi ngờ và rất cả ơn anh đã gánh vác cái trách nhiệm cao cả này, nếu không hiện tại MS4 có trở thành cái gì nữa cũng không biết.

* * *

Một buổi chiều đầy nắng, yên tĩnh và chán ngắt. Cô gái duy nhất trong căn nhà, Minh Tuyết lượn lờ qua lại khắp nơi như một bóng ma, rồi lại tựa một cái xác không hồn mà ngồi phịch xuống ghế.

– “Sao lại như thế chứ?” – Cô thờ dài ảo não, mãi vẫn không tin nổi hiện thực ở ngay trước mắt. – “Thật là khó chịu quá đi!”

Đã bao lâu rồi cô chưa gặp qua trường hợp này, nhưng nó một khi xảy ra thì đúng là làm cô khổ đến không thể nói nổi.

Trong lúc Minh Tuyết chìm đắm trong không khí u sầu ủ dột, cánh cửa chính chợt bật mở, một chàng trai với khuôn mặt đáng yêu và nụ cười đầy nắng xuất hiện. Đó chính là Yo Seob, kẻ đang vui vẻ chạy vào nhà với một tâm trạng đặc biệt sáng sủa đến khác thường.

– “Minh Tuyết nè! Minh Tuyết!” – Vừa nghe cái giọng hớn hờ đó cũng có thể đoán ra sẽ chẳng phải là điều gì tốt lành rồi, chắc chắn trong tâm hồn đen tối của ai đó lại bắt đầu mưu toan một trò đùa tình quái nào đó.

Nhưng rồi, lúc vừa mới tiến vào thêm vài bước, chàng trai dường như cũng cảm thấy không khí kì lạ của căn nhà ngày hôm nay. Nhất là khi nhìn thấy dáng vẻ ngơ ngẩn, không có bất kì phản ứng gì của Minh Tuyết, Yo Seob chợt có cảm giác có điều gì đó không ổn, trong trí não cũng không tiếng động báo hiệu cần phải tránh xa ra ngay tức thì.

Bất giác nuốt những lời định nói xuống họng, chàng trai nhẹ nhàng di chuyển thân mình về phía cầu thang, rón rén bước lên, đồng thời quan sát cẩn thận tránh gây sự chú ý từ phía cô.

Mặc dù cũng không biết là sao, nhưng trong tâm tưởng cậu không ngừng nhắc nhở, muốn yên ổn thì tốt nhất đừng có động đến cô gái này.

Tuy nhiên, mong muốn là tốt đẹp, hiện thực là tàn khốc.

– “Ủa!” – Không có một dấu hiệu báo trước nào, Minh Tuyết chợt sực tỉnh khỏi dòng suy nghĩ, cũng nhận ra được sự có mặt của một con người khác trong căn phòng hiện tại. Cô vui sướng mở miệng, tựa như vừa bắt được bùa cứu mạng. – “Yo Seob ! Anh về rồi đấy à? Yo Seob!”

Nghe đến thế cũng đủ để biết có rắc rối tìm đến mình. Không chần chờ đến một giây nào, Yo Seob lao vội lên cầu thang như một con gió, rút lấy chiếc chìa khoá và tra vào ổ.

Nhưng có lẽ do cậu quá luống cuống, cũng có lẽ do sức ảnh hưởng quá lớn khi nghe được tiếng bước chân của cô gái ấy chạy vội lên cầu thang, kết quả dĩ nhiên là cái khóa mãi không sao mở được.

– “Yo Seob à!” – Minh Tuyết vẫn vui tươi hớn hờ, không hề thấy đến sắc mặt không chút tốt lành cũng như sự tránh né cô như một mầm bệnh dịch của chàng trai ấy.

Đối với những gì không đúng ý, người con gái đó sẵn sàng bỏ chúng qua sau đầu, mặc kệ sự không phối hợp của ai đó. Chỉ cần mình cô tập trung vào trọng điểm là được rồi.

Giật nảy mình bởi âm điệu đột ngột vang lên phía sau tựa như từ thần đòi mạng, Yo Seob quay vút người lại, bất giác lùi lùi ra sau cho tới tận khi tựa cả người lên cánh cửa.

– “Gi...gi thế? Tôi chưa có làm gì cô đâu đấy nhé!” – Lấp bắp mãi mới nói lên lời, Yo Seob thực sự hoài nghi hôm nay mình đã làm việc tà trời gì đó, nhưng càng nghĩ càng thấy dường như là không có.

Minh Tuyết, xin cô đấy, có gì thì cứ cho cậu một nhát nhanh gọn lẹ, chứ cứ tiếp tục cái kiểu tra tấn tinh thần như vậy, sớm hay muộn cậu cũng sẽ bị lên cơn đau tim mà chết.

– “Không phải thế!” – Thấy ai đó tỏ vẻ quá mức khoa trương, Minh Tuyết không nhận được giải thích. Nhưng mà xem xét kĩ lưỡng lại, nếu cậu không

thường xuyên làm việc xấu, cũng không sợ người ta trả thù đến cái mức này. – “Tôi chỉ định bảo anh cho tôi vào phòng nhờ một lát.”

Đáp rất nhẹ nhàng và đơn giản, khuôn mặt còn rất ngây thơ, nhưng câu nói phát ra từ miệng cô thì thật gây sốc.

– “Cái gì?” – Kinh hoàng khi nghe được lời nói đó, nhưng rồi lại chợt thấy vẻ mặt của cô trong suốt không chút gợn sóng, khiến trong nhất thời, chàng trai dường như bị vây trong hỗn loạn. Nhưng sau đó cậu mới chợt nhớ ra, nếu cô gái này mà được gọi là trong sáng thì cả thế giới này chẳng có ai có tâm địa xấu xa cả. Vì thế, chàng trai không khỏi hoảng sợ bật lui lại, hai tay bất giác đưa lên che ngực như một hành động bản năng – “Cô... cô có thật là con gái không đấy hả? Cô có thể thân nhiên nói câu đó mà không biết xấu hổ ư?”

Giờ đây ai đó quả thật là to gan lớn mật đến mức độ chuyển sang dụ dỗ trắng trợn như vậy rồi kia à? Nhất là cô ta lại có thể đưa ra yêu cầu bước vào phòng cậu với vẻ mặt thiên chân khiến bất kì ai cũng có cảm giác như mình đang nghe nhầm.

Minh Tuyết, hoá ra từ trước đến giờ cậu sống chung nhà với một cao thủ diễn xuất mà không hề hay biết, thật là đáng bội phục sự che giấu tài tình của cô.

– “Đã nói không phải mà!” – Biết ngay là trong trí não ai đó chỉ toàn những điều đen tối như vậy mà. Nhẽ ra cô không nên kì vọng chàng trai này có thể hiểu được cái khó khăn của cô, cũng như tìm kiếm một sự đồng tình từ phía con người chỉ suốt ngày cười trên nỗi đau của người khác như cậu. – “Tôi chỉ muốn mượn phòng tắm của anh một lát thôi mà!”

Giải thích rất đơn giản, Minh Tuyết kì thực cũng chỉ muốn nhờ có vậy, không có bất kì ý gì. Nhưng lọt vào tai ai đó thì nó lại mang một ý nghĩa hoàn toàn khác.

– “Không phải phòng cô cũng có phòng tắm đầy đủ sao?” – Đùa à? Cô tưởng ai cũng đều có thể tin được cái lý do vô lý và vớ vẩn như vậy ư? Yo Seob khẽ liếc mắt quan sát từng cử động nhỏ của cô nhằm tìm ra chút sơ hở, tuy mãi vẫn không thu được kết quả gì khác thường nhưng hiển nhiên với ai đó, cậu vẫn phải duy trì sự cảnh giác cao độ. – “Cô có ý đồ gì đây?”

Tốt nhất là hãy thừa nhận ý định đen tối của mình đi, cô làm sao có thể dùng chỉ số IQ ít ỏi của mình để qua mắt một con người lời đời như cậu được cơ chứ?

– “Làm gì có! Vòi phun nước ở chỗ tôi hỏng rồi.” – Minh Tuyết quả thật chẳng biết phải nói gì trong cái hoàn cảnh này nữa. Nhân phẩm của cô từ bao giờ lại trở nên kém cỏi tới cái mức độ cho dù cô có giải thích mãi, cậu cũng nhất quyết không chịu tin tưởng cơ chứ? – “Tôi đã gọi điện đến chỗ nhân viên sửa chữa nhưng họ bảo tối nay hoặc sáng mai mới tới được.”

Huống hồ cô chỉ là một cô gái bình thường, còn làm được gì cậu ta đây? Đề phòng người đến mức này quả thật là làm tổn thương lòng tự trọng của cô rất nghiêm trọng.

– “Vậy thì cô cứ đợi đến sáng mai là được mà!” – Ai đó vẫn không thể tin. Gì chứ cái trò tỏ ra đáng thương này cậu cũng đã diễn nhiều lần, thế nên bản thân đã được miễn dịch từ lâu.

Vì thế, Minh Tuyết, cho dù cô nói là thật hay giả thì tốt nhất vẫn là nên nghĩ cách giải quyết khác đi!

– “Nhưng một ngày không tắm tôi không chịu được! Lúc sáng tập thể dục bị ra mồ hôi, giờ thấy rất khó chịu.” – Minh Tuyết nài nỉ. Nếu không phải đã rơi vào mức đường cùng, cô cũng không đến mức phải vứt bỏ mặt mũi mà nhờ cậy đến cậu. Thế mà ai đó lòng vẫn cứng rắn như đá, không cách nào lay chuyển được. – “Tôi xin anh đấy! Chỉ một lát thôi mà!”

Làm ơn đi! Không thì cô vẫn sẽ bám theo cậu và làm phiền cho tới tận tối. Cái vẻ mặt của cô trông rất đáng thương nhưng lại cũng hàm chứa một sự kiên quyết như thể đang nói như vậy, khiến Yo Seob có chút ngần ngại.

– “Vậy sao?” – Suy tư một hồi rất lâu để tìm ra biện pháp giải quyết vẹn toàn, Yo Seob dĩ nhiên không thể chịu được ai đó cứ quẩn lầy mình như hiện tại, nhưng cũng không ngu ngốc cho cô ta vào phòng, nếu không đến chết thế nào cũng không biết.

Nghĩ là chuyện của bộ não, còn tay cậu thì vẫn tra chìa khoá vào cửa, thực hiện một cách tự nhiên đến mức Minh Tuyết không hề phát hiện ra sự khác thường. Cho tới tận khi chàng trai mở cửa ra, lao vào phòng và đóng sập lại.

– “Ế!” – Bị sự kinh ngạc chiếm cứ toàn bộ trí não bởi những gì đang xảy ra quá đột nhiên, Minh Tuyết không kịp phản ứng gì nên đã để cậu ta vào được trong phòng. Nhưng may thay, cô đã sức tỉnh ngay tại những giây phút cuối cùng, liền mình lao ra giữ chặt lấy cánh cửa. – “Anh làm gì thế?”

Cô hỏi với ánh mắt sắc bén, đôi tay vẫn không chút lơ lửng, và dĩ nhiên ở phía đối diện, Yo Seob cũng không có chút nhượng bộ nào. Vì thế, trong căn nhà của MS4 hiện lên một khung cảnh khá kì quặc, giằng co quyết liệt giữa hai con người với một cánh cửa, cô gái thì đẩy ra, chàng trai thì đẩy vào. Chẳng ai chịu nhượng ai.

– “Còn có gì cần nói nữa sao?” – Cậu đã nghĩ sẽ thoát thân rất dễ dàng nhưng lại không ngờ cục diện có thể biến thành như hiện tại, nhưng hiển nhiên nếu cho cậu chọn lựa lại n lần, cậu vẫn kiên quyết không thể cho cô bước vào phòng. – “Đó là chuyện của cô, liên quan gì đến tôi?”

– “Sao anh lại có thể nói vậy chứ?” – Minh Tuyết thật sự thấy bất bình. Cô cũng có định làm gì gây nguy hại cho cậu và xã hội đâu, có cần phải từ chối tuyệt tình đến như vậy không? – “Chẳng qua chỉ là tắm nhờ một lát thôi mà! Sao có thể keo kiệt đến vậy chứ? Anh không cho tôi vào thì tôi sẽ đứng trước phòng anh mà hét đến tối đấy.”

Ai đó kiên quyết với tư tưởng đã làm thì phải làm tới cùng, đồng dạc tuyên bố với Yo Seob nếu cậu không chấp nhận, thì cũng đừng hòng mong được sống yên ổn.

— “Haizz!” – Sự đe dọa đó của cô thực là cũng có chút hiệu quả. Ít ra nó cũng khiến cho chàng trai phải mở cửa, bước ra phía ngoài, dù khuôn mặt đầy miên cưỡng và khó chịu, sắc mặt cũng không chút tốt đẹp tí nào. – “Được thôi! Cho cô vào cũng được! Nhưng có gì xảy ra thì tôi không chịu trách nhiệm đâu đấy nhé! Sao? Cô có thật sự muốn vào không?”

Đôi chiến thuật khác, Yo Seob chột tở về hào phòng đến khó tin, trong đôi mắt cũng ánh lên một chút hào quang đầy thần bí, khoe môi khé nhếch lên. Tất cả từ hành động cho tới thần thái đều biểu hiện có điều gian dối làm Minh Tuyết bất chợt thấy có chút e ngại.

Chọn lựa giữa được tắm rửa và mạng sống, chắc cô vẫn nên cân nhắc cẩn thận lại một lần.

— “Hả!” – Trong trí não chợt nhớ tới lúc trước khi Hyung Ki dẫn cô đi tham quan nhà, điều mà cậu ta đã nhắc đi nhắc lại nhiều lần nhất về Yo Seob chính là ‘Cẩn thận với những cái bẫy của cậu ta đấy’. Điều đó cũng chứng minh bí ẩn trong căn phòng của cậu có rất nhiều khả năng là những thứ rất đáng sợ mà cô không thể nào thừa nhận nổi.

Đứng đơ ra nhìn cánh cửa thần bí đang hé mở, bàn chân Minh Tuyết lúc này lại nặng nề trầm trọng, tiến không được mà không tiến cũng không xong.

Thế đấy! Con người ta đôi lúc thật buồn cười, mở hẳn cửa ra và mời vào thì lại ngần ngại đủ thứ, còn đầu nữa đáng về kiên quyết, liều mạng như vừa nãy. Yo Seob cuối cùng cũng có thể thấy hài lòng với kết quả này, cũng không phải do cậu keo kiệt mà là chính bản thân cô ta không muốn vào.

— “Cô không cần thì tôi vào nhé!” – Nói thật nhẹ nhàng, chàng trai có thể chắc chắn được cô sẽ không dám theo chân mình nên cũng rất thản nhiên bước vào trong.

— “Khoan đã!” – Túm vội lấy áo cậu ta, Minh Tuyết sống chết không chịu buông người duy nhất có thể cứu mạng cho cô lúc này cả. Cho dù không nghĩ ra được biện pháp gì khác, nhưng cũng không có nghĩa có thể để cho ai đó cứ thế bình yên về phòng. – “Nhưng... nhưng quả thật là tôi cần phải đi tắm mà.”

Vẫn dùng chiến thuật đáng thương như cũ, chỉ có điều thêm cái tay đang giữ chặt áo cậu, cùng với ánh mắt kiên quyết như đang nói rằng, anh không giúp tôi giải quyết thì cũng đừng mong có thể thoát thân dễ dàng như thế.

— “Cô...” – Yo Seob quả thật rất muốn phát điên. Hóa ra trên đời này vẫn còn những người vô lý đến cái mức như vậy đấy. – “Đuổi đi thì không đi, cho vào cũng chẳng vào, nhưng lại cứ bám lấy, lải nhải không cho tôi về phòng. Rốt cuộc cô muốn gì đây?”

— “Tôi muốn tắm!” – Trái với cái vẻ điển tiết sắp bùng nổ của ai đó, Minh Tuyết đáp rất nhanh chóng và thản nhiên, như thể đây là điều bình thường nhất trong những điều bình thường trên thế gian.

Kì thực thì cô đúng là nghĩ như vậy. Chẳng qua là muốn tắm thôi, tại sao đến lúc thực hiện thì lại khó khăn đến mức như vậy nhỉ?

— “Cái cô này!” – Lần đầu tiên trong đời, Yo Seob bị chọc giận tới mức suýt nữa không khống chế được bản thân mà xông lên bóp chết cô ta. Cuối cùng cậu cũng biết trên đời này có một người có thể làm cậu trở nên táo bạo đến mức muốn giết người như hiện tại.

Cô ta rốt cuộc có hiểu được những gì mà cậu đã nói không vậy? Cả những ám chỉ rất minh bạch của cậu cũng chẳng có chút tác dụng gì? Là do cậu vẫn nói chưa đủ rõ ràng hay cô ta thật sự là một đồ ngốc đến hoàn toàn hết thuốc chữa?

— “Cô muốn tắm thì sang phòng của anh Jae Sung mà tắm! Chẳng phải hôm nay anh ấy nghỉ sao? Đừng có bám lấy tôi nữa.”

Cậu có trả lời, Yo Seob thầm nghĩ đây là sự nhượng bộ cuối cùng. Nếu ai đó vẫn bám theo âm ỉ đời vào phòng, cậu sẵn sàng “giết người diệt khẩu”.

— “Nhưng phòng anh ấy khoá rồi. Anh ấy ngủ say quá, tôi gọi mãi cũng không dậy.” – Vẫn không hiểu được ý nghĩa xa xa trong lời nói và giọng điệu của chàng trai, Minh Tuyết rất chân thành nói. Không phải cô không nghĩ đến cách này, nhưng nó quả thật không khả thi.

Yo Seob thở dài chán nản, quay người lại nhìn cô bằng ánh mắt hình viên đạn. Đến lúc cô thấy khí lạnh bao trùm khắp nơi, tưởng chàng trai định ra tay thật thì cậu ta dường như lại chợt nghĩ tới điều gì đó, ánh mắt bừng sáng lên đầy bí ẩn.

* * *

— “Như thế liệu có được không?” – Minh Tuyết lo lắng nhìn Yo Seob, bất giác lăm lét đưa mắt đảo qua xung quanh, dường như đã lãng quên căn nhà lúc này chỉ có hai người họ và một người khác đang ngủ mồi meo trong phòng.

Càng nghĩ cô càng thấy việc này đúng là có chút không ổn.

— “Tất nhiên là không sao rồi! Cô đừng có lải nhải nữa được không?” – Tỏ vẻ không đồng ý với tính nhất gan quá mức của ai đó, chàng trai dễ thương lúc này vẫn đang rất chú tâm tập trung vào việc chính, tỉ mẩn với chiếc khoá phòng và cái kẹp.

— “Nhưng... không nói gì mà tự nhiên đột nhập vào phòng người ta.” – Cô gái vẫn không ngừng lo sợ. Huống hồ đây là lần đầu tiên cô bị dụ dỗ làm việc xấu, hiển nhiên là không thể bình tĩnh như cậu được. – “Lại còn tự ý mở khoá như trộm nữa. Nếu anh ấy thấy thì biết giải thích thế nào?”

Về lí trí, cô cảm thấy việc này quả thật là không đúng, nhưng trên thực tế, nếu tiếp tục không được đi tắm thì cô cũng không biết phải làm sao để chịu đựng được thêm dù chỉ một giây phút. Lúc này, Minh Tuyết đang rơi vào tình trạng thật mâu thuẫn, tiến thoái lưỡng nan.

Nhưng đó cũng chưa phải là tất cả. Điều đáng nói nhất là ai đó rất quang minh chính đại đi thực hiện việc đột nhập vào phòng người khác. Nếu anh Jae Sung đi vắng thì cũng đành thôi, đằng này anh vẫn đang ngủ ở bên trong, vậy mà Yo Seob vẫn nằng nặc lôi cô tiến đến.

— “Cô đừng có cuống quá lên như thế chứ!” – Cài kẹp lên tóc, Yo Seob đưa mắt nhìn qua lỗ khoá, quan sát tỉ mỉ một hồi rồi lại tiếp tục, nghiêm túc như thể đang làm một chuyện gì đó rất trọng đại. — “Anh ấy lúc ngủ say lắm. Chẳng biết gì đâu! Chỉ là tắm nhờ thôi mà, có lấy gì từ phòng anh ấy đi đâu mà lo!”

Nghe có vẻ rất đúng tình hợp lý, đến Minh Tuyết cũng bội phục cho cái khả năng tự bào chữa cho những hành động sai trái đến xuất thần nhập hóa của cậu, quả là đã đạt tới trình độ đỉnh cao của lừa mình dối người.

— “Nhưng...” – Vẫn thấy không ổn, cô rất muốn phản bác nhưng lại không tìm ra được từ nào cho phù hợp.

— “Thế cô có muốn tắm không?” – Hỏi một cách đơn giản, chàng trai quay lại với ánh nhìn cực kỳ nghiêm túc, như thể cậu và cái người đang lén lút mở trộm khóa trong vài giây trước là hai người hoàn toàn khác nhau.

Cô ta thật sự đã quên mất sao, người có nhu cầu là cô chứ không phải cậu, như vậy cũng có nghĩa là cậu cũng chẳng có chút trách nhiệm hay nghĩa vụ gì trong việc này hết.

Minh Tuyết thờ dài ai oán. Ai đó thật vô sỉ, chỉ một câu nói thôi cũng đã đổ hết mọi quyền lựa chọn về cho cô. Chỉ có điều khi đã đến giây phút này, cô còn có thể nói không được hay sao?

— “Vậy thì vào đi!” – Yo Seob khá hài lòng với thái độ chấp nhận số phận của cô. Và trước con mắt cực kì kinh ngạc của cô gái ngốc nghếch, chàng trai đứng dậy và mở cửa, dáng điệu rất tao nhã nhưng trong đôi mắt không giấu nổi vẻ kiêu ngạo.

Thế nào, bội phục chưa? Trên đời này không có gì có thể làm khó được anh chàng Yo Seob toàn năng này cả. Về mặt của cậu lúc này đúng là đang biểu hiện cái ý tưởng như vậy đấy.

— “Í! mở được thật à?” – Không để ai đó phải thất vọng, ánh mắt Minh Tuyết lúc này tràn ngập sự ngưỡng mộ và sùng bái. Tuy rằng trong các câu chuyện, cô cũng đã thấy cảnh dùng kẹp tóc và dây thép mở cửa nhiều rồi, nhưng tận mắt chứng kiến lại là điều khác.

— “Nhanh lên đi!” – Không để cô gái có nhiều thời gian lãng phí vào những chuyện không đâu, chàng mỹ nam đẩy cô vào trong cửa. Bản thân cậu cũng mong muốn cô ta nhanh nhanh chóng chóng giải quyết xong sớm rồi biến khỏi tầm mắt, đúng có làm phiền giây phút nghỉ ngơi quý báu của cậu nữa.

— “Hả? Khoan đã!” – Còn chưa kịp phản ứng, Minh Tuyết đã bị đẩy thẳng vào bên trong. Đến khi cô nhận ra thì đã thấy mình đứng cách giường của Jae Sung có vài mét, nhìn thấy rõ được dáng vẻ ngủ ngon, đôi lông mi dài cong vút, làn da trắng nõn nà và đôi môi đỏ tươi của chàng trai. Trong phút chốc, trái tim cô đập loạn lên, không biết do bị sắc đẹp mê hoặc hay do quá hồi hộp khi làm việc xấu nữa.

Khuôn mặt của cô gái lúc này quả thật vô cùng bi ai. Yo Seob, nhẽ ra trước khi đẩy vào, cậu cũng nên cho cô có chút thời gian chuẩn bị tâm lý đã chứ?

Nhưng đã đâm lao thì phải tiếp tục theo lao, Minh Tuyết cũng không thể làm gì khác ngoài rón rén bước đi, nhẹ nhàng hướng về phía phòng tắm. Kết thúc việc xong sớm thì càng tránh được nhiều rắc rối không cần thiết.

Và đó cũng là lần đầu tiên trong cuộc đời, người con gái ấy đã phát huy những sức mạnh tiềm ẩn của con người, hoàn thành việc tắm rửa trong một thời gian siêu ngắn. Đồng thời trong suốt quá trình, tâm trạng của cô vẫn chìm trong sự căng thẳng cực độ, thời khắc đều lo bị phát hiện.

— “Xong rồi!” – Cuối cùng thì cũng có thể tạm thời thở phào nhẹ nhõm khi sắp được giải thoát khỏi hoàn cảnh hiện tại, Minh Tuyết không để phí một giây nào mà vội vã quấn khăn tắm ngay tức thì.

Chỉ cần thay quần áo xong xuôi, bước ra khỏi căn phòng này thì mọi thứ có thể yên ổn rồi. Những giây phút ở cùng một căn phòng với một chàng mỹ nam chỉ lưu lại cho cô một ấn tượng về sự lo sợ, dường như bất kì lúc nào trái tim cũng có thể vỡ tung vì hồi hộp.

Tuy nhiên, mong ước của con người thì luôn rất tốt đẹp, còn hiện thực thì lại luôn tàn nhẫn.

RRreeeng...!

Một hồi chuông vang lên!

Minh Tuyết giật mình hoảng hốt. Trong giây phút đó, cô gái đứng chết sững, khóc không ra nước mắt.

Ông trời, muốn chơi đùa người thì cũng không ác đến mức như vậy chứ! Cho người ta thấy tương lai tràn ngập ánh sáng của hi vọng, đến những giây phút cuối cùng sắp đạt được nó rồi thì tất cả bỗng dung tắt ngấm, để lại mình cô lẻ loi trong hoàn cảnh hiện tại, rất muốn đâm đầu vào đâu đó chết luôn cho xong.

Đối nghịch với tình cảnh trớ trêu của người con gái đó, lúc này, con mèo lười Jae Sung vẫn đang nằm lẩn lóc trên giường, tay ôm chiếc gối bịt chặt tai và chui vào sâu trong chăn.

Tuy nhiên, mọi nỗ lực để lờ đi cuộc điện thoại so với sự kiên trì đến cùng của người gọi thì thật là chẳng thấm vào đâu. Đến cuối cùng người phải chịu thua vẫn là Jae Sung, cậu ta không thể nào tiếp tục giấc ngủ với sự làm phiền dai dẳng này, đành bỏ dậy, bắt máy.

— “Alô!” — Nói thều thào trong cơn buồn ngủ, từ vẻ mặt cho đến trí não của chàng mỹ nam lúc đó không khác gì đang ở trên mây, cần một thời gian rất lâu, rất lâu mới có thể từ từ hạ xuống.

— “Jae Sung! Em làm cái quái gì thế?” — Phải gọi về nhà giục tên đàn em quyết liệt đến mức như vậy có nghĩa là hiện tại tình hình bên chỗ anh quản lý rất cấp bách, không có thời gian để lãng phí chờ đợi ai đó tỉnh ngủ hẳn. Anh nói bằng cái giọng khá là nghiêm trọng, trong âm điệu có cả hương vị của sự đe dọa, không cho phép kháng cự. — “Còn không mau đến à? Sắp quay chương trình rồi đó.”

— “Được rồi! Đợi một lát em đi tắm đã!” — Đánh hơi được cơn giận sắp bùng phát của anh quản lý, Jae Sung cũng có thể biết được sự nghiêm trọng của vấn đề, đành chờ dài cụp máy. Chàng mỹ nam ngồi ngơ ngẩn trên giường vài giây cho tỉnh ngủ, rồi bước xuống lầu đi về phía phòng tắm.

Ở bên kia cánh cửa, Minh Tuyết chỉ thoáng nghe được vài câu nhưng cũng đủ để đoán ra được những điều sẽ xảy ra trong vài giây tới. Cô gái lúc này quả thật rất muốn bản thân hoá thành vô hình, hay thành một làn sương khói tan biến khỏi trần thế này luôn.

Jae Sung, trong đầu anh rốt cuộc suy nghĩ cái gì vậy? Bình thường việc cần làm nhất thì luôn lãng quên đầu tiên, sao hôm nay không quên luôn cái vụ phải đi tắm trước khi đến đó cơ chứ?

Trong lòng thì nghĩ thế, nhưng Minh Tuyết cũng chẳng kì vọng gì ở việc chàng trai bỗng nhiên có thần giao cách cảm với cô mà từ bỏ việc bước về phía nhà tắm cả. Cho nên, trong căn phòng tắm vắng lặng, cô gái vẫn đang quần khăn tắm với một tâm trạng không thể diễn tả thành lời, nghe từng bước chân rất chậm rãi đến gần, đánh dấu thời khắc cuộc đời sắp đi đến hồi kết thúc.

Phải làm sao để cái trường hợp xấu nhất mà cô đang nghĩ tới sẽ không trở thành hiện thực đây?

Cánh cửa phòng tắm cuối cùng cũng mở ra trong cơn bàng hoàng của cô gái đáng thương. Trong cùng giây phút đó, chàng mỹ nam thì vẫn không hay biết gì, thản nhiên bước vào, lơ đãng đi về phía bồn tắm và mở vòi nước.

Không biết nên nói Minh Tuyết may mắn hay anh chàng Jae Sung đã hết thuốc chữa hoàn toàn, kể từ lúc bước vào, trí não chàng trai vẫn hướng về vòi nước đang chảy, không chút phát hiện có một người khác trong căn phòng. Cô gái ấy lúc này đang trốn sau bức rèm nhưng cả đôi chân trắng trẻo không có gì che đậy mà lộ ra rõ như ban ngày, vậy mà có người không thấy được thì cũng thật bội phục.

— “Làm thế nào bây giờ?” — Dù coi như qua được cửa ải đầu tiên, nhưng hiển nhiên là cô cũng chẳng dám kì vọng những may mắn như vậy có thể tiếp tục tiếp diễn. Tình trạng của cô hiện tại phải nói là đủ bi đát, chỉ dám đứng đó bất động, ngay cả thở mạnh cũng không thể, trong lòng cô không ngừng cầu nguyện ai đó đừng nhận ra được điều gì khác thường.

Hiển nhiên, rơi vào đến tình cảnh như hiện tại, mọi tội lỗi đều được đổ hết lên đầu cái tên Yo Seob tình quái, nên chắc ai đó lúc này cũng đang thấy ngứa tai vì bị mắng đủ.

— “Yo Seob chết tiệt, cái tên này! Minh hận hẳn!” — Càng đứng lâu trong căn phòng, nỗi lo lắng bị phát hiện càng lớn, khiến tâm trạng của người con gái đó cũng sắp không kiềm chế được. Việc quan trọng nhất hiện tại mà cô đang vắt hết trí não để suy nghĩ là làm sao thoát ra được tình cảnh này càng sớm càng tốt. — “Làm gì bây giờ?”

Qua khe hở của tấm rèm, Minh Tuyết ngược nhìn thấy Jae Sung đang kiểm tra nhiệt độ của nước. Hơi nước mờ mờ lung lung tỏa ra như một ảo ảnh khiến cho trong chớp lát, cô có cảm giác cậu như một vị tiên lạc xuống hồng trần, thật xinh đẹp và thánh khiết.

Nhưng hành động tiếp theo của chàng mỹ nam đó mới thật là có sức công phá mạnh mẽ, khiến cô gái đang nấp trong góc cũng sờ đến hồn suýt bay ra khỏi thân xác, cũng chút nữa thì bị lộ.

Chàng mỹ nam cởi áo.

Để hiện ra trước con mắt kinh ngạc cực độ của Minh Tuyết lúc này là một thân hình tuyệt đẹp, hoàn mỹ tới từng centimet. Làn da trắng nõn, không một chút tí vết, thân thể cũng rất cân xứng, mảnh mai xinh đẹp nhưng lại khiến cho người xem không có chút cảm giác gầy yếu nào.

Đúng là một mỹ nam có khác, từ khuôn mặt cho tới thân hình đều thực quyền rũ, đủ để cho tất cả cô gái trông thấy đều lâm vào điên cuồng.

— “Hử?” — Trong giây phút đó, Minh Tuyết kinh ngạc đến mức không nói lên lời, vội vã lấy tay bịt chặt lấy miệng lại để không phát ra âm thanh nào nữa.

Không phải cô cố ý muốn nhìn trộm đâu, nhưng mà mọi hình ảnh cứ thế đập vào mắt. Giờ có nhắm mắt lại nó vẫn cứ hiện rõ mồn một.

Nhưng có điều đáng tiếc là trước một thân hình tuyệt mỹ như thế, bản thân cô lại không có thời gian mà thương thức, chỉ càng thấy lo lắng cho số phận của mình khi bị bắt tại trận. Hậu quả đó sẽ khủng khiếp thế nào, đến chính cô cũng không dám tưởng tượng nữa.

Dường như đã cảm nhận được điều gì đó, Jae Sung chợt quay lại. Đôi mắt trong trẻo không chút gợn sóng của cậu nhìn về phía Minh Tuyết đang trốn làm trái tim cô ngừng đập trong giây lát.

Nhưng điều kinh khủng hơn còn ở phía sau, khi chàng trai đột nhiên đứng dậy bước về phía đó.

Không phải bị phát hiện rồi đó chứ? Minh Tuyết khóc không ra nước mắt, lúc này cô gái mới biết được cảm giác rơi xuống mười tám tầng địa ngục là như thế nào. Đặc biệt nó càng rõ ràng hơn khi khoảng cách giữa hai người ngày càng thu hẹp lại, gần hơn cho tới khi chỉ còn cách vài bước chân nữa là đủ để đánh cô rơi thẳng xuống tầng đáy.

Đúng lúc đó...

— “Nước đầy rồi à?” – Đột nhiên nhớ tới điều mình đang làm trước đó, Jae Sung chợt quay lại và phát hiện bồn nước đã sắp đầy tràn, đành quay trở lại với bộ mặt đờ đẫn từ thời nào đến giờ. — “Hình như mình còn chưa pha sữa tắm.”

Cứ thế chàng trai rời xa cái phạm vi nguy hiểm đối với Minh Tuyết, dường như cậu cũng quên mất tiêu việc mình định làm, càng không hề hay biết hành động vô thức đó của mình vừa cứu sống một con người.

Khẽ thở phào một hơi nhẹ nhõm, Minh Tuyết có cảm giác lâu dài như mình vừa trải qua cả một đời. Cho đến tận giây phút này, trái tim cô vẫn đập dồn dập, chỉ kém chút nữa là hồn bay về Tây Thiên. Cái nỗi lo lắng khủng hoảng thế này, cô quả thật sắp hết chịu nổi mất rồi.

— “Thế nào rồi?” – Nhìn qua khe hở, Minh Tuyết nhìn thấy chàng mỹ nam vẫn pha sữa tắm với một đồng lọ hương liệu. Hiển nhiên, bằng trí não chậm chạp đó, Jae Sung vốn không thể phân biệt được cái nào với cái nào, cứ cầm trên tay bắn khoản mãi.

Chỉ một cái chớp mắt, Minh Tuyết xác nhận rằng đây là thời cơ tốt nhất để chuồn khỏi nơi đây. Nếu còn không mau nắm chắc nó, cô cũng không biết mình sẽ bị giam ở đây tới bao giờ, cũng như chẳng biết giây phút nào bỗng dưng bị phát hiện cả.

Vì thế, trong căn phòng tắm đầy hơi nước mờ mịt, phía sau lưng của chàng trai vẫn đang mãi mê pha nước tắm, cô gái bắt đầu rời khỏi tắm rèm, rón rén, rón rén hướng về phía cánh cửa.

Đến khi chỉ còn cách cánh cửa một bước chân, cô dường như đã cảm giác được ánh sáng của tự do và hi vọng, thì hiện thực tàn khốc lại không hề có ý muốn buông tha cho ai cả.

RRreeennngg...!

Cô chết sững!

Trong khoảnh khắc, Jae Sung cũng quay người lại.

Hai con người, một nam một nữ, một còi trần, một chỉ quần có nỗi khăn tắm, bất động nhìn nhau trong một không gian lặng ngắt như tờ. Phía bên ngoài, chuông điện thoại vẫn reng liên hồi, không có chút gì là sẽ đình chỉ cả.

Thôi xong!

Mọi thứ trước mắt Minh Tuyết sụp đổ trong nháy mắt. Thậm chí cô gái dường như còn nghe được tiếng trái tim mình thoát phá, vỡ vụn thành muôn ngàn mảnh nhỏ.

Sau đó, rất lâu, dường như đã trôi qua cả thế kỷ, cuối cùng cũng có một người trong đó thoát khỏi tình trạng hóa đá.

— “Minh Tuyết à?” – Jae Sung chợt cất tiếng nói, ngữ điệu tựa như còn chìm trong sự ngái ngủ, khuôn mặt ngơ ngẩn ngẩn, máu thì vẫn đang thông thả lên não. — “Minh Tuyết đang ở trong phòng tắm của mình ư?”

Khẽ tự hỏi một hồi lâu, nhưng hiển nhiên theo mạch logic của cậu, cũng như dựa theo tính cách của Minh Tuyết, việc này vốn không thể xảy ra trong hiện thực được.

— “Không thể nào! Chắc là mình lại đang ngủ mơ nữa rồi.” – Nghĩ vậy, chàng trai nhẹ nhàng gật đầu, rất đơn giản tự thuyết phục xong bản thân mình. Cũng chỉ có như vậy mới giải thích được điều khó tin đang xảy ra trước mắt một cách hợp lý nhất. — “Mà trong giấc mơ thì không cần đi tắm.”

Kì thực câu cuối cùng mới là quan trọng nhất trong lý lẽ của con mèo lười đó. Thế mới thấy ai đó thật vô sỉ, chỉ vì muốn tiếp tục ngủ mà không ngần ngại đưa ra cái lý do vô lý như thế để lừa mình dối người.

Sau khi buông một câu không đầu không đuôi, chàng mỹ nam cứ thế lặng lẽ rời khỏi phòng tắm, leo trở lại trên giường, cuộn mình nằm ngủ ngon lành trong tấm chăn. Để lại một cô gái đang đứng chết sững giữa phòng, không thể nào lý giải nổi điều gì vừa mới diễn ra nữa.

— “Anh ấy... anh ấy...” – Đại khái mất thêm vài phút nữa, Minh Tuyết mới sự tỉnh về với thực tế. Nhưng cũng không ngốc nghếch đến mức tổn một đồng noron thần kinh để hiểu những ý nghĩ lạ đời của chàng trai đó làm gì, cô chỉ cần biết rằng ông trời vẫn chưa tuyệt hết đường sống của mình là được. — “Mà thôi! Minh phải ra khỏi đây ngay mới được.”

Nghĩ là làm, Minh Tuyết vội vội lấy đồng quần áo của mình, mở cửa phòng tắm quan sát cẩn thận. Khi đã xác định chắc chắn về sự an toàn, cô gái ấy mới bắt đầu cúi người xuống, bò qua chỗ giường của Jae Sung.

Nhẹ nhàng hết sức để vượt qua quãng đường đó, cũng liên tục quay lại nhìn về phía giường với một sự lo sợ, cuối cùng cô gái ấy cũng ra được phía cửa trong bình yên. Chỉ cần mở cánh cửa này và bước ra ngoài, mọi rắc rối của ngày hôm nay sẽ chính thức chấm dứt tại đây.

* * *

— “Cái anh này nữa!” – Vừa lảm nhảm những lời đầy khó chịu, Hyung Ki vừa bực bội bước lên tầng hai. Đối với sự lười biếng của ai đó suốt bốn năm nay, cậu cũng đã quá quen thuộc, nhưng như vậy cũng không có nghĩa cậu đồng ý để trò này tiếp diễn thường xuyên như cơm bữa. – “Lúc nào cũng như thế. Suốt ngày chỉ biết ngủ thôi! Lần nào quản lý Kang cũng làm ầm cả lên rồi lại bắt mình kêu anh ấy dậy nữa. Thật là bực mình!”

Chàng đội trưởng bước tới trước cửa phòng Jae Sung, lôi chiếc chìa khóa dự phòng ra, vừa mở cửa vừa nói trong giận giữ.

— “Anh à! Sao gọi hoài mà anh không bắt máy hả? Giờ này mà anh còn chưa chịu đi là sao?”

Một giây.

Không gian trở lại với sự yên tĩnh vốn có, lặng ngắt tới mức không còn nghe được bất kì một âm thanh nào ngoài tiếng hít thở đều đều của ai đó trên giường. Và hiển nhiên, những gì đang diễn ra trước mắt làm cả Hyung Ki và Minh Tuyết đều sững sờ đến không nói lên lời.

Khung cảnh trước mắt chàng đội trưởng là như thế này: trên chiếc giường lớn, tên đàn anh vẫn đang ngủ ngon lành. Tuy được chắn che khuất gần hết thân thể nhưng cũng có thể trông thấy được chút da thịt trắng nõn lộ ra bên ngoài, cùng với đó là hình ảnh Minh Tuyết không mặc gì, chỉ quần khăn tắm đang lén lút rời khỏi phòng.

— “Cô... cô làm cái quái gì ở đây thế?”

* * *

— “Thật không thể tin nổi! Cô ta đã tự tiện vào phòng của anh Jae Sung với bộ dạng như vậy ư?”

Hiện giờ là buổi tối và như thường lệ, mọi người đang có mặt đầy đủ ở phòng khách. Dĩ nhiên, cái việc xấu hổ và nhục nhã của Minh Tuyết cũng đã được lan truyền đến tất cả mọi thành viên trong nhóm, khiến cô gái lúc này quả thật rất muốn đào cái lỗ chui xuống cho đỡ thấy mắt mặt.

Cũng từ cái lúc thấy cô trong phòng của Jae Sung với cái dáng vẻ đó, Hyung Ki liên tục nhìn cô bằng cái ánh mắt như đang nhìn một sắc nữ. Trần ngập đề phòng và khinh bỉ, sắc bén như muốn cắt cô thành muôn mảnh, chỉ còn kém mỗi bước ra tay thật mà thôi.

— “Đó là mơ mà!” – Nhân vật chính của câu chuyện, Jae Sung vẫn không ý thức được điều phức tạp ở trong đó, đột nhiên chen vào nói một câu chẳng ra đâu vào đâu, bằng bộ mặt mơ ngủ làm người khác không biết phải nói gì.

Đây là diễn hình của việc càng giải thích càng rối loạn. Minh Tuyết lúc này rất muốn khóc, không biết nên cảm ơn sự tin tưởng hay nên nguyên rủa cái miệng đang đổ dầu vào lửa của ai đó nữa.

Anh Jae Sung, chỉ cần anh không nói chuyện thì em cũng rất cảm kích anh rồi.

— “Anh Jae Sung!” – Hyung Ki cau mày, hiển nhiên không có chút đồng ý tới sự ngây thơ của ai đó. Chuyện lúc đó vốn xảy ra ngay trước mắt cậu, rõ ràng đến mức như thế mà còn không hiểu được ý nghĩa sâu xa trong đó thì cậu đúng là đồ ngốc. Do vậy, chàng trai rất hảo tâm tiếp tục cảnh tỉnh cho tên đàn anh về sự tồn tại của một mối tai họa ngầm trong căn nhà này. – “Anh cứ thế rồi sẽ bị con gái lừa đấy! Anh nên có chút đề phòng gì đó đi.”

— “Không phải mà!” – Minh Tuyết giải thích lần thứ n kể từ cái giây phút định mệnh bị bắt gian tại trận ấy. Tuy rằng hoàn cảnh lúc đó quả thật khiến người ta liên tưởng đến những điều đen tối, nhưng cô quả thật là trong sạch mà. – “Tôi đã nói rằng phòng tắm của tôi bị hỏng mà! Tôi chỉ sang tắm nhờ thôi. Đó chỉ là một sự hiểu lầm.”

Đúng vậy, chuyện quả thật là hiểu lầm, nhưng tại sao cô giải thích hoài mà cũng không có ai chịu tin tưởng?

— “Còn nói nữa sao? Cô đừng có cố dùng bất cứ lý do nào để lấp liếm nữa.” – Ánh mắt sắc bén, lời nói lạnh nhạt, Hyung Ki lúc này đã chắc chắn nhận định cô có tâm địa xấu xa khi đột nhập vào phòng của tên đàn anh để bị lừa nhất nhóm, càng không chịu tin tưởng bất kì một lý do thoái thác nào. – “Chuyện hoang đường như vậy mà cô cũng nghĩ ra được à?”

Ngồi ở phía ngoài, Young Min từ đầu tới giờ không nói được lời nào, khuôn mặt yêu nghiệt cũng không biết đang suy nghĩ điều gì. Nhưng đến khi mọi việc đã vượt quá xa, chàng mỹ nam cũng đành phải can thiệp vào, và đương nhiên là để giải cứu phái yếu, sẵn sàng chống lại đàn em của mình.

— “Hyung Ki! Em sao lại giận dữ vậy chứ?” – Cậu khẽ mỉm cười, đôi mắt hoa đào nhìn về phía Minh Tuyết đầy tin tưởng làm cô gái trong phút chốc cảm động đến mức như đang thấy được đáng cứu thế. – “Minh Tuyết không phải người như vậy đâu. Anh tin đó chỉ là hiểu lầm thôi.”

Phát huy bản chất của yêu nghiệt, nơi nơi phóng loạn hoa đào, đến người trong nhà cũng không tha. Nếu Minh Tuyết không phải kẻ chậm tiêu, cũng đã được miễn dịch từ trước thì cũng sớm bị đồ rap trước phong thái quyền rũ mẽ người của cậu.

— “Hiểu lầm gì chứ?” – Làm sao có thể dừng lại và buông tha cô dễ dàng như thế, Hyung Ki càng lúc càng nhìn cô như nhìn mầm bệnh. Thấy chưa, cả căn nhà này đều bị vẻ thơ ngây của cô ta lừa đảo hết rồi. – “Anh thì lúc nào cũng đứng về phía phụ nữ thôi.”

— “Đó là sự thật mà!” – Minh Tuyết khổ không thể nói nổi. Nếu không phải Yo Seob thì cô cũng đâu đến mức bị oan mà không thể giải thích được như hiện tại cơ chứ?

Phải rồi! Sao cô có thể lãng quên, cái người được coi là thủ phạm chính trong việc này. Ngoài cậu ta ra thì còn ai thích hợp giải thích cái đồng hồ hỗn loạn, vốn là kết quả của ý tưởng hay ho mà cậu đưa ra nữa đây?

“Tôi không có nói sai một lời nào đâu. Nếu không tin thì anh hỏi Yo Seob mà xem” – Nói về mặt vô cùng thành thật, để cứu vớt danh dự của bản thân mình, Minh Tuyết không ngần ngại khai ra ai đó. Rõ ràng cậu ta cũng tham dự, làm sao cô có thể để cậu thoát ra trong bình yên như vậy chứ.

“Hả?” – Kê vừa được nhắc đến tên, chàng mỹ nam đáng yêu lúc này đang uống trà, phớt lờ tất cả mọi việc đang xảy ra xung quanh. Cho đến khi không thể tránh né nổi, cậu quay lại, khẽ nói với dáng vẻ dễ thương và đầy trong sáng, tựa như thế gian không còn gì thánh khiết được hơn thế. – “Cái gì cơ! Tôi không liên quan gì cả! Tôi không biết gì hết đâu nhé!”

Chỉ có điều câu trả lời này đối với ai đó có sức mạnh mãnh liệt như một quả bom vừa dội thẳng vào đầu. Ai đó rất đơn giản phủi mọi trách nhiệm, rất vô sỉ để cái đồng hồ hỗn loạn này cho cô gánh hết.

“Yo Seob!” – Trong căn nhà lúc đó dường như chỉ còn lại tiếng Minh Tuyết hét lên giận dữ.

Bạn đang đọc truyện *My Stars* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

Trong căn phòng yên tĩnh tràn ngập những hương vị mát lạnh của những làn gió, hình ảnh Minh Tuyết hiện lên với một phong thái rất cuốn hút, làm cho bất kì ai trông thấy cũng không rời mắt nổi. Khuôn mặt cô chỉ xứng với từ thanh tú nhưng hiện giờ lại mang một vẻ nghiêm túc, đôi mắt trong trẻo rất chú tâm vào màn hình, những ngón tay thon dài đang lướt trên bàn phím bằng vận tốc cực nhanh.

Tuy nhiên, cũng như mọi lần khác, khung cảnh đó chỉ như một ảo ảnh, chỉ thoáng xuất hiện rồi nhanh chóng vụt tan, bởi dòng cảm xúc của cô cũng vừa mới bị ngắt quãng đột ngột.

“Í!” – Minh Tuyết dừng lại, khẽ cau mày, ngồi suy nghĩ một lúc lâu trong rối rắm nhưng vẫn không tìm ra được từ ngữ cho phù hợp. – “Đoạn này phải viết thế nào bây giờ. Thật là khó nghĩ quá!”

Đau khổ nhất đối với một nhà văn chính là những phút giây như thế này đây, rõ ràng đang dạt dào cảm xúc nhưng đột nhiên cứ thế tắt ngấm chỉ bởi vì một từ nghĩ mãi không ra. Còn điều gì khiến con người điên tiết hơn như vậy nữa trên đời?

Giải cứu cô ra khỏi suy nghĩ rối loạn và tâm trạng sắp bùng nổ là tiếng chuông cửa quen thuộc. Cũng không để cho người bên ngoài đợi lâu, Minh Tuyết vội vàng chạy ra mở cửa, không chút để phòng xem trước đó là ai.

“Có chuyện gì thế?” – Cánh cửa vừa mở ra, Minh Tuyết chợt sững lại trong ngạc nhiên. Đang đứng trước mặt cô lúc này đúng là bốn chàng mỹ nam của MS4, nhưng họ lúc này có chút gì đó rất khác biệt với thường ngày. Tất cả đều ăn mặc rất chỉnh tề, đeo kính râm, đội mũ, chỉ kém đội thêm mái tóc giả nữa là chẳng nhận ra được ai với ai. – “Mọi người mặc kiểu gì thế? Mà sao lại đông đủ vậy? Hôm nay các anh không phải làm việc à?”

“Ừa? bọn anh chưa nói với em à?” – Trả lời cô là tên yêu nghiệt Young Min, anh chàng khẽ nói trong ngạc nhiên, ánh mắt hoa đào dưới cặp kính dường như vừa thoáng qua chút ánh sáng không ai đoán ra được. – “Hôm nay bọn anh sẽ đưa em đi chơi mà, bù lại buổi tham quan Seoul lần trước. Nhờ thế mà hôm nay cả nhóm được nghỉ đấy.”

Thì chính là cái vụ đi chơi đầy phong ba đợt trước đó thôi, thế mà mới có ít lâu, nhân vật chính của mọi chuyện lại đã quên sạch sẽ. Chỉ khổ mấy chàng trai các cậu, suốt ngày nhìn thấy mặt lạnh của giám đốc, như đang không ngừng nhắc nhở phải thực hiện lời hứa, đừng hòng nghĩ có thể lờ đi dễ dàng như thế.

“Vậy à?” – Vừa nghe được đi chơi, Minh Tuyết đã hứng khởi hẳn lên, đôi mắt sáng rực đầy vui sướng. Làm sao cô có thể lãng quên cái vụ này nhỉ? Cô đã rất rất muốn đi đâu đó chơi nhằm tìm kiếm thêm tư liệu, nhưng tiếc thay chẳng có ai làm hướng dẫn viên cả. Bây giờ bỗng nhiên có tới bốn tên tình nguyện, không tận dụng thật là lãng phí tài nguyên. – “Thế có nghĩa là em muốn đi đâu cũng được ư?”

Đó mới là trọng điểm của câu chuyện. Cô làm sao có thể quên được cái vụ bị bỏ rơi ngoài ngoại thành đầy thảm hại của lần trước, thế nên tốt nhất vẫn cứ hỏi trước mọi thứ cho rõ ràng, đề phòng là trên hết.

“Phải!” – Hyung Ki rất muốn nói là không, nhưng sự thật là hôm nay mọi quyền quyết định đúng là đều trong tay Minh Tuyết. Vì cuộc sống bình yên có thể tiếp diễn, chỉ cần hôm nay cô ta mở miệng nói muốn đi về phía Đông, đánh chết các chàng trai cũng không dám lái xe về phía Bắc. – “Hôm nay cô là người quyết định, muốn đi đâu cũng được!”

Nhìn trên mặt chàng mỹ nam lúc ấy viết rõ thái độ không chút tình nguyện, nhưng đối với cô gái ấy lúc này thì điều đó cũng không quan trọng. Chỉ cần có thể được đi nơi cô muốn đi là được rồi.

— “Còn không mau thay quần áo đi à?” – Không muốn tiếp tục trông thấy vẻ mặt mừng rỡ của ai đó, Yo Seob bực bội nói. Trong suy nghĩ của chàng mỹ nam, cô gái trước mắt không thể quá mức dung túng, nếu không cô ta sẽ chỉ càng được đà lấn tới. Vì vậy, một gáo nước lạnh dội xuống ngay lúc này là điều rất cần thiết. — “Cô còn bắt chúng tôi đợi đến bao giờ nữa đây? Nhanh lên!”

— “Tôi chuẩn bị ngay đây!” – Có lẽ do quá đổi vui mừng và hạnh phúc với tin tức vừa nhận được, Minh Tuyết cũng không so đo nhiều với thái độ đầy khó chịu của ai đó. Cô mỉm cười xinh đẹp rạng rỡ tựa như nắng mai rồi chạy vội vào trong nhà, tất bật lo vụ quần áo cho phù hợp với phong cách kì lạ của các chàng trai hôm nay.

* * *

Cuối cùng, sau gần một tiếng kể từ giây phút đó, các chàng trai cũng đã tới được nơi mà Minh Tuyết chỉ định cho chuyến đi chơi lần này. Và cũng ngay từ khoảnh khắc đầu tiên trông thấy khung cảnh trước mắt, cả bốn chàng mỹ nam đều sững sờ, không dám tin vào ánh mắt của mình nữa.

“Khu vui chơi á?” – Thất thần liếc nhìn quang cảnh rộng lớn phía trước, các chàng trai phải mất một thời gian rất lâu mới có thể chấp nhận được hiện thực tàn khốc đang xảy ra. — “Tại sao lại là khu vui chơi chứ?”

Chính là thế đấy! Hiện tại bọn họ đang đứng giữa một nơi cực kì rộng lớn toàn các trò chơi, người qua lại càng lúc càng đông nghịt, trong đó nhiều nhất phải kể đến là các cặp đôi và lũ trẻ con thơ ngây đi cùng cha mẹ.

Rốt cuộc, Yo Seob mới có thể biết được luận về cách đơn giản nhất đánh con người ta rơi xuống địa ngục, trên đời này không có ai cao tay hơn Minh Tuyết cả. Làm sao mà cậu có thể tin tưởng ở sự tốt bụng và tha thứ của cô ta sau những đau khổ mà cô đã gặp được trong tay cậu chứ? Một chứng minh cực kì sống động chẳng phải là hiện tại đó thôi, đây chính là trả thù trắng trợn, nhưng lại hợp lý hợp tình đến mức độ cậu không tài nào phản bác nổi.

Chỉ trách bọn họ đã suy nghĩ quá đơn giản, cho rằng chỉ là đưa cô đi chơi mà thôi, cũng không biết rằng việc này sẽ đáp cả tính mạng của họ vào.

— “Em đã muốn đến đây từ lâu lắm rồi. Nghe nói khu vui chơi Hàn Quốc có rất nhiều trò thú vị.” – Không hay biết gì đến những bi ai của bốn chàng thần tượng lúc này, chỉ có mỗi mình Minh Tuyết là đang chìm ngập trong hạnh phúc.

Kì thật ý tưởng của cô đúng là chỉ đơn giản như vậy thôi. Đối với ấn tượng của người con gái đó về thời thơ ấu, bóng hình của những buổi đi chơi đến khu vui chơi rất hiếm có và nhạt nhòa. Thế nên cô rất khát khao được cùng người thân hay bạn bè được tới nơi đây, được chơi một vòng những trò chơi dù chỉ một lần.

Nhưng cô gái đã suy nghĩ quá đơn thuần, không hề nghĩ đến những cái khó khăn của các chàng mỹ nam trong hoàn cảnh này. Do vậy, cô cũng đã bỏ qua rất nhiều thứ, cũng nghiêm nhiên bị Yo Seob nghĩ oan uổng mà không chút hay biết.

— “Mọi người...” – Một lúc lâu sau mới nhận ra sự trầm mặc bất thường của MS4, Minh Tuyết mới để ý đến vẻ mặt khó coi của các chàng trai lúc này. — “Sao mọi người lại tỏ vẻ không thích chút nào thế kia?”

Chỉ là đi tới khu vui chơi thôi, có cần biểu hiện như đang đi đến đám tang thế không? Minh Tuyết nghĩ thầm, nhưng bản thân cô lại không chút ý thức được rằng đối với bọn họ, điều này đúng thật là đáng sợ không khác gì bị vứt xuống địa ngục.

— “Không phải không thích.” – Nhận thấy được cô gái gốc gác nào đó là thật không hiểu, chàng đội trưởng cũng chỉ đành thờ dài một hơi và kiên nhẫn giải thích. — “Chỉ là nơi này quá đông người. Nhỡ bị phát hiện thì sẽ không còn đường thoát thân. Bình thường ngay cả đi trên đường, bọn tôi cũng luôn phải hạn chế và rất cẩn thận.”

Đó cũng là nỗi bí ai chung của tất cả các thần tượng, không thể tự do được như người bình thường. Bất kì một hành động, cử chỉ nào cũng đều phải có kỉ rất nhiều thứ.

— “Nếu bị nhận ra thì sẽ chết thật đấy!” – Khuôn mặt đáng yêu của Yo Seob lúc này cũng chỉ còn lại sự lo sợ. Chỉ cần là thần tượng, ai mà chẳng có cái tâm trạng như vậy khi đứng giữa một đám đông khủng khiếp như thế này, mà bên cạnh không có lấy một bảo vệ đi theo chứ. — “Cô chưa bao giờ bị bao vây nên không biết gì hết cả.”

Được hâm mộ là điều hạnh phúc, nhưng bị bao vây tới chết thì thật là khủng khiếp. Chỉ tưởng tượng đến vậy thôi cậu cũng đã thấy rùng mình.

Nghe đến vậy, Minh Tuyết cũng hiểu được sự nghiêm trọng của vấn đề. Nghĩ kĩ lại, lúc đề ra ý tưởng này cô cũng không bận tâm tới sự khó khăn của các chàng mỹ nam. Cô nhớ ra phải nhớ tới họ vốn là con người của công chúng, có rất nhiều điều không thể vô lo vô nghĩ như cô được.

— “Thôi đi nào! Chẳng phải chúng ta đã đến tận đây rồi sao?” – Khi Minh Tuyết vừa định mở miệng muốn ra về trong tiếc nuối, Young Min đã vội ngắt lời. Cũng không biết tại sao, nhưng dường như trong giây lát, cậu cảm thấy sâu trong đôi mắt cô gái ấy một cảm giác gì đó rất cô độc, rất đáng thương làm cậu không nịn được muốn thỏa mãn tâm nguyện của cô. — “Vội lại đã cải trang rồi mà, chỉ cần cẩn thận một chút là được.”

Vì phải nữ bán đứng đàn em, đây cũng không phải là điều gì mới mẻ đối với chàng trai đào hoa này cả. Nhưng lần đầu tiên, Hyung Ki và Yo Seob đều không phản đối gì, bởi dường như họ cũng nhận thấy được những khát khao của cô gái ấy với chuyến đi chơi lần này. Tựa như đối với một giấc mơ mãi không bao giờ trở thành hiện thực.

Vì thế, ngay tại một góc của cổng vào, mấy chàng trai bắt đầu tổ chức một buổi họp bất thường nhằm tìm ra phương án an toàn nhất, cũng như những ứng phó trong các trường hợp bất thường.

Chỉ riêng mỗi Jae Sung là lúc nào cũng nằm ngoài mọi cuộc thảo luận. Đối lập lại với sự khản trương và cẩn trọng của các thành viên khác trong nhóm, Jae Sung nhìn quanh và bị thu hút bởi một điều gì đó, cứ thế lặng lẽ đi thẳng về phía trước bằng khuôn mặt thờ ơ. Trong trí não của chàng trai ấy lúc này ngoài những gì cậu vừa chú ý thì hoàn toàn không có bất kì điều gì khác.

— “Ừa? Anh Jae Sung!” – Người nhận ra sự bất thường cũng như mất tích đột ngột của tên đàn anh đầu tiên là Minh Tuyết. Cô vừa thấy vậy liền vội vàng hốt hoảng chạy theo, miệng không ngừng gọi lại sự chú ý của ai đó. — “Anh ơi! Anh phải đi cùng mọi người chứ không thì sẽ lạc nhau đấy.”

Ai cũng không lo lạc nhưng chỉ có mỗi con mèo lười này là phải luôn theo dõi cẩn thận, nếu không sẽ chỉ có đi mà không có về.

— “Đi thôi kia!” – Nhìn thấy Jae Sung đã đi một đoạn xa, các chàng trai cũng đành phải ngừng lại cuộc thảo luận mà đi theo.

Lần đi chơi này của họ đúng là việc chưa từng có kể từ khi thành lập nhóm. Tuy không biết sẽ có thể xảy ra vấn đề gì hay không, nhưng trước hết, họ cũng không nên tự làm mình sầu lo vô cớ bởi những việc chưa hề xảy ra mà cứ cố gắng tận hưởng vậy.

Tất nhiên, người hào hứng nhất với mọi thứ trong khu vui chơi chính là Minh Tuyết. Cô như một đứa trẻ con không ngừng nhìn quanh, tựa như cái gì đối với cô cũng là lần đầu tiên trông thấy.

— “Đu quay ngựa kia!” – Chỉ tay về phía trước, cô gái reo lên sung sướng, vẻ mặt trong sáng rạng ngời, không có chút gì giống như một cô gái đã hai mươi tuổi cả. Trong giây lát khiến người ta có cảm giác như từ phía cô đang tỏa ra những luồng sáng thuần khiết, mỹ lệ tựa không thuộc về phàm trần. — “Y như trong các bộ phim đấy! Em đã rất muốn chơi trò này thử một lần.”

Chỉ có điều với tâm tuổi của cô mà vẫn có thể cảm thấy vui vẻ như vậy khi đến khu vui chơi sao? Mấy chàng trai không ngừng tự hỏi những trò chơi dành chủ yếu dành cho đám con nít này thì có gì mà hấp dẫn cô đến như vậy?

— “Em vui như vậy sao?” – Mở miệng đầu tiên chính là Young Min, chàng mỹ nam không nhận được quan tâm hỏi, cũng tò mò muốn biết cái cảm giác của mình có thật là đúng hay không? — “Chẳng lẽ từ nhỏ đến giờ em chưa từng chơi trò này ư?”

— “Dĩ nhiên là như thế rồi! Khu vui chơi nơi em sống không có nhiều trò chơi! Nếu thật sự muốn nói đến việc giải trí thì chắc chắn chỉ đến thành phố Hà Nội hoặc Hồ Chí Minh là hay nhất. Với lại hồi nhỏ em cũng không được đi chơi nhiều vì bố mẹ rất bận hay ra nước ngoài nữa.”

Rất tự nhiên nói ra, Minh Tuyết cảm thấy điều đó cũng không có gì cả nên cũng không chút chú tâm tới vẻ khác thường trên khuôn mặt của các chàng mỹ nam. Đối với cô, việc đã trôi qua thì cũng chỉ là quá khứ, điều quan trọng là làm sao cho hiện tại thật vui vẻ.

Nhưng những người đang nghe thì lại có những cảm giác khác nhau. Họ cũng không biết làm sao, nhưng khi thấy cô có thể thoải mái nói ra như vậy thì đều có chút cảm giác khó chịu. Cho dù hiện tại các cậu không thể xuất hiện ở những nơi như thế này, nhưng quãng thời thơ ấu cũng đã từng có những kỉ niệm sâu sắc ở nơi đây, bên gia đình, bên người thân. Còn ở phía cô, họ chỉ có thể cảm nhận được sự cô đơn, sự khát khao và những mong ước chỉ mãi là những điều không thành hiện thực.

Đối với những người không biết rõ về Minh Tuyết, đôi khi có thể cho rằng cô sống rất vô tâm, nhưng kì thực có lẽ chỉ là do cảm xúc đã đến mức quá chai lỳ.

— “Vậy ư? Thế thì hôm nay em cứ chơi cho đã đi, mấy trò này anh không có hứng thú lắm.” – Young Min rất thành thực nói ra, đồng thời cũng quay về phía những thành viên khác, nhìn bằng ánh mắt rất bình thản nhưng trong đó rõ ràng hàm chứa sự uy hiếp, không cho phép cự tuyệt. — “Nhưng chắc bọn họ sẽ đi cùng em thôi, đúng không?”

Nhưng đáng buồn thay, đây là lần đầu tiên cả nhóm lại có cùng quan điểm. Cho dù bọn họ đúng là có chút đồng tình với cô, nhưng bắt bọn họ phải chơi những trò trẻ con này một cách vui vẻ thì lại là việc khác.

Vì thế, trước mắt Minh Tuyết lúc này là một khung cảnh âm u, như thể tất cả đám mây đen đang ùn ùn kéo đến phía trên đầu họ, chỉ chờ thêm sấp chớp mưa rơi là đủ bộ. Hai tên đàn em, Hyung Ki và Yo Seob khẽ liếc mắt sang nơi khác, cố lơ đi và vờ như bản thân không có nghe thấy gì hết. Còn Jae Sung, cả trí não tên mèo lười đang chú ý tới một trò chơi nào đó nên cũng không quan tâm gì tới điều gì đang xảy ra.

— “Sao thế?” – Minh Tuyết không hiểu gì cả. Chỉ là đi chơi thôi, thế mà bọn họ biểu hiện như thể cô vừa bắt họ làm điều gì kinh khủng lắm không bằng. Có cần khoa trương tới mức như vậy không?

— “Còn làm sao nữa!” – Yo Seob không nhận được phát câu lên. Với kẻ mặt dày như cô ta thì không sao cả, nhưng với những ca sĩ nổi tiếng luôn chú ý đến hình tượng như các cậu thì đó là một vấn đề lớn được không? — “Cái trò trẻ con này mà cô cũng đòi chơi ư? Có thích thì tự đi một mình đi!”

— “Một mình tôi á?” – Hiển nhiên, người con gái đó không thể đồng ý với cái đề nghị này, kẻ cau mày đe dọa. Ai bảo hôm nay cô là người có quyền quyết định tất cả cơ chứ? — “Thế thì làm sao gọi là các anh đưa tôi đi chơi được, mà chơi một mình thì còn gì vui nữa. Nếu mọi người không đi cùng thì tôi sẽ nổi lại với giám đốc đấy.”

Đã đặt chân tới nơi này mà chỉ đứng nhìn thì đúng là quá lãng phí một ngày đẹp như hôm nay. Huống hồ giờ họ cũng đã cài trang rồi, làm sao phải cứ lo sợ hoài đến mặt mũi như vậy cơ chứ? Trong tâm tưởng của người con gái đó, quan trọng nhất chính là chơi hết mình, không cần bận tâm gì tới điều gì khác cả.

— “Cô đang lấy giám đốc ra đe dọa chúng tôi đấy à?” – Vốn đã không thích phải đặt chân tới nơi này, anh chàng trẻ con Yo Seob không nhận nổi giận.

— “Thôi được rồi!” — Luôn kịp thời can thiệp lúc cần thiết, và tất nhiên anh chàng phong lưu Young Min lúc nào cũng đứng về phía Minh Tuyết rồi. Ai bảo mấy thành viên còn lại trong nhóm không phải phụ nữ cơ chứ, thế nên đừng mơ tưởng đến đặc quyền gì trước tên yêu nghiệt đó cả. — “Cũng có gì đâu, chỉ là trò chơi thôi mà. Chúng ta đang đi chơi, đừng làm mất vui như thế. Minh Tuyết à, em yên tâm đi, Hyung Ki sẽ chơi đu quay ngựa cùng em.”

Rất nhanh chóng, cậu quyết định số phận của một người mà không có chút áy náy nào cả. Dĩ nhiên, đối với cả nhóm từ trước đến nay, đội trưởng vốn đồng nghĩa với kẻ phải hy sinh đầu tiên.

— “Hả, em á?” — Giật mình sững sốt, Hyung Ki cũng chẳng hiểu nổi tại sao bỗng dưng mình bị lôi vào chuyện này nữa. — “Tại sao lại là em?”

Thế mới thấy ai đó thật vô si, bề ngoài thì đóng vai người tốt nhưng rõ ràng lại chẳng bỏ chút công sức nào, ném hết mọi việc cho đàn em làm.

— “Em là đội trưởng mà! Em phải có trách nhiệm chứ!” — Young Min nói như một chuyện đương nhiên, đồng thời trong tay cũng không biết từ đâu lôi ra một chiếc máy ảnh, khẽ mỉm cười thật hoà ái. — “Đừng lo, anh sẽ giúp bọn em chụp những kiểu ảnh đẹp nhất.”

— “Cái gì? Trách nhiệm gì chứ?” — Hyung Ki không nhịn được lên tiếng bất bình. Ở đâu ra cái đạo lý vô lý như vậy chứ?

Chỉ cần nghĩ đến việc leo lên con ngựa gỗ kia cùng với Minh Tuyết, khuôn mặt cậu trở nên tối tăm, nhiệt độ xung quanh cũng giảm xuống nghiêm trọng.

— “Chơi vui vẻ nhé!” — Mặc kệ gió lạnh sắp ngưng thành băng tuyết, Yo Seob không ngần ngại tiến tới vỗ vai cậu một cái, chỉ nói một câu đơn giản nhưng đủ để chặn đứng mọi đường lui của chàng đội trưởng. — “Mau lên đi kia, đừng để con gái phải đợi chứ!”

Sau đó còn liếc mắt về phía Minh Tuyết, vẻ mặt như tràn ngập bao dung và thiện lương của thần thánh, nhưng lọt vào trong mắt Hyung Ki thì chỉ thấy thật nhứt nhếch. Ai đó chẳng qua chỉ muốn phui sạch mọi trách nhiệm của mình, sẵn sàng bán đứng bạn bè để chịu tội thay mà thôi.

— “Mấy cái người này!” — Biết rằng nói thêm gì nữa cũng vô dụng, Hyung Ki đành bức bối đi về phía vòng quay ngựa gỗ, trong bụng không nhịn được lẩm bẩm — “Việc tốt thì không đến lượt, nhưng cứ có khó khăn là lại lôi cái danh đội trưởng ra để đổ hết mọi việc lên đầu mình.”

Vẫn duy trì cái bộ mặt khó coi đó đến tận lúc bước lên đu quay, niềm oán của Hyung Ki chỉ ngày càng có xu hướng tích tụ thêm chứ không hề giảm bớt. Vì thế, ở một góc của khu vui chơi, nơi những con ngựa gỗ đang phi tròn với những vòng đu quay nhíp nhàng, những bản nhạc sôi động, có một đám mây đen không ngừng trải rộng, trải rộng.

Càng làm cậu cảm tức hơn là nhân vật chính của mọi chuyện, Minh Tuyết thì lại vô cùng vui tươi, cười một cách hạnh phúc rạng ngời, còn điên cuồng với trò chơi hơn cả lũ trẻ con.

Mãi mới bình ổn tâm trạng của mình, nhưng sau đó chàng mỹ nam lại thấy phần nộ hơn khi chú ý thấy mấy đứa trẻ con ngồi phía trước đang không ngừng quay lại nhìn cậu rồi lên cười, cúi đầu thì thậm to nhỏ gì đó với nhau.

— “Không thể tin được!” — Quay mặt sang hướng khác để không đụng phải tia nhìn của bọn chúng, Hyung Ki phải rất cố gắng để che đi sự giận dữ và xấu hổ của bản thân. — “Đến cả bọn nhóc cũng cười mình.”

Trong lúc chàng đội trưởng đang bị vây trong hoàn cảnh đáng thương đó, chẳng có ai trong nhóm bận tâm tới tâm trạng ngày càng xuống dốc của cậu hết. Riêng cái người khởi xướng ra trò này, Young Min lúc này lại đang tìm được niềm vui khi biến mình thành một nhiếp ảnh gia thực sự.

— “Cười lên đi nhé Minh Tuyết!” — Đứng phía bên ngoài và chỉ đạo rất thuần thục, ánh mắt xinh đẹp đầy quyến rũ của chàng trai khi ấy dường như chỉ tràn ngập một niềm đam mê mới. — “Quay mặt ra hướng này anh sẽ chụp đấy.”

— “Anh ơi! Anh!” — Không cần phải nhắc nhở, Minh Tuyết cũng rất nhiệt tình hưởng ứng, vẫy vẫy tay cuồng nhiệt, trên khuôn mặt cũng ngập tràn một nụ cười tươi tắn, ấm áp như nắng hè. — “Anh phải chụp bọn em thật đẹp đấy nhé!”

Một vẻ thật vô tư, thật đơn thuần mà đã từ lâu trong cuộc sống, các chàng mỹ nam không còn được trông thấy.

— “Tất nhiên rồi!” — Dường như ngay cả tên yêu nghiệt như Young Min cũng bị nét rạng ngời, vô lo vô nghĩ ấy mê hoặc trong một khoảnh khắc. Tâm tưởng cậu tại giây phút đó như bị nhuộm bởi một cảm giác thật ấm áp, thật bình yên. Có thể đơn giản bởi vì cô gái này sở hữu những thứ mà bọn họ sẽ không bao giờ có lại nữa chẳng? — “Hyung Ki, em cũng phải cười lên đi chứ, đang ở khu vui chơi mà, tạo cái dáng nào đó cho phong cách hơn cũng được”

Nhìn xem, hai con người cùng ngồi trên một vòng đu quay nhưng lại đối lập nhau hoàn toàn. Cái dáng vẻ của Hyung Ki lúc này không giống đang đi chơi chút nào mà tựa như xuất hiện ở đây để dọa lũ trẻ con vậy. Thế nên, ai đó có bị cười nhạo thì cũng là xứng đáng.

— “Chụp gì chứ?” — Không chút hứng thú với mấy kẻ điên cuồng này, chàng đội trưởng tỏ rõ sự khó chịu, sắc mặt càng lúc càng cau có, đen tối như có ai nợ cậu cả tỷ won mà không trả vậy. — “Có gì hay đâu mà chụp. Anh đừng có cho em vào trong khung hình đấy!”

Nói đến mức trắng trợn như vậy, mục đích chính chỉ là ngăn cản ai đó lưu lại những hình ảnh đáng xấu hổ này, làm trò cười cho thiên hạ về sau. Có thể nói việc đặt chân lên cái đu quay này là sai lầm lớn nhất trong cuộc đời hoàn hảo của Hyung Ki.

Nhưng nếu nghĩ kĩ hơn về tính cách của các thành viên trong nhóm, cậu sẽ nhớ ra được đặc điểm chung của mấy tên này chính là tàn lờ đi những gì mình không muốn nghe. Ngay khi cậu còn chưa kịp dứt lời, Young Min đã bấm máy chụp lia lịa đủ mọi góc độ.

“Cái tên Hyung Ki ngốc nghếch này!” Young Min lúc này đang vừa đi cùng mọi người vừa xem lại những kiệt tác của mình. Vốn chúng được chọn lựa góc độ và căn chỉnh ánh sáng rất cẩn thận, nhưng chỉ vì sự không phối hợp của ai đó, tâm huyết của cậu đã đổ hết xuống sông xuống biển. – “Đã nói là cười lên đi mà, thế mà lại thành ra thế này đây”

Thêm vào góp vui hiển nhiên cũng có Yo Seob. Tên đó chỉ cần có cơ hội trêu đùa đả kích người khác thì tất nhiên sẽ không bao giờ bỏ qua.

– “Ồ! Không phải thế chứ!” – Ai đó giọng nói thật lớn, trên vẻ mặt đáng yêu thể hiện vẻ kinh ngạc, trong đôi mắt cũng không giấu được sự cười nhạo. – “Cả chục tấm đều cùng một dáng này. Khuôn mặt chỉ thấy lông mày cau lại, cậu tính dọa lũ trẻ con hả, Hyung Ki?”

Bản thân cái người vừa được nhắc đến lúc này chỉ thấy vừa bức tức vừa ảo não, xấu hổ đến mức muốn tìm một cái động chui vào. Cậu đã nói trước đừng có chụp mấy tấm ảnh đó rồi, nhưng rốt cuộc cũng chẳng có ai thèm nghe. Bây giờ thì hay rồi, bằng chứng đầy đủ nằm hết trong tay bọn họ, muốn cười nhạo thế nào mà chẳng được.

Dĩ nhiên, tạm thời nhẫn nhịn là một chuyện, chàng trai tất nhiên cũng không thể dễ yên như thế, nhất định phải tìm một cơ hội xoá hết chúng đi!

– “Đừng nói nữa!” – Hyung Ki chỉ mở miệng nói thật bình thản, nhưng nhiệt độ xung quanh rõ ràng đang giảm đi nhanh chóng, làm cho ngay cả những người vô tình đi lướt qua nơi đó cũng thấy khẽ phát run.

– “Nhìn mặt Hyung Ki trông buồn cười thật đấy! Minh Tuyết em có muốn xem thử không?” – Bị phóng khí lạnh nhiều quá đến mức đã miễn dịch, tên yêu nghiệt Young Min không chút để ý đến vẻ mặt ngày càng đen kịt của ai đó, còn rất vô tư quay sang chỗ cô gái duy nhất ở đây nìm cười.

Nhưng ngay sau đó, khi nhìn thấy ánh mắt sáng rõ hướng về một phía mãi không rời của Minh Tuyết, cậu biết ngay rằng cô lại bắt đầu tìm thấy hứng thú với một trò chơi mới.

– “Em muốn chơi đu thuyền à?”

Để trả lời cho câu hỏi đầy quan tâm của cậu, Minh Tuyết gật đầu cực kì nhiệt tình, đôi mắt không giấu được sự cuồng nhiệt. Dường như trong trí não cô gái ấy lúc này chỉ còn lại có mỗi chiếc đu thuyền trước mắt, và cho đến lúc này, nó vẫn đang không ngừng mời gọi cô gia nhập.

– “Vây cả nhóm chúng ta cùng ngồi chơi nhé!” – Thấy vẻ mặt đầy mong chờ và vui sướng của cô lúc này, chàng mỹ nam không nhịn được đề nghị.

Có lẽ chính bản thân Minh Tuyết cũng không nhận ra, nhưng dáng vẻ của cô tại giây phút này quả thật rất đẹp, tinh khiết và sáng rực như một viên thủy tinh. Khiến cho trong chớp lát, chàng trai bỗng dưng có cảm giác cũng muốn ở bên cô, muốn được trải nghiệm sự vui vẻ vô tư ấy.

– “Vâng!” – Vừa nghe đến vậy, Minh Tuyết gật đầu đáp không chút chần chờ, cũng không chút bận tâm đến các chàng trai còn lại có đồng ý hay không.

Này, dù gì thì việc này cũng liên quan đến các cậu, nhưng sao lại không để cho họ có một cơ hội lên tiếng chút nào sao? Hai tên đàn em đều thấy rất bất bình với điều này, ai đó muốn chơi thì tự mà đi một mình, còn không quên lôi bọn họ theo làm cái gì?

– “Quên chuyện ấy đi!” – Trực tiếp nhất trong việc biểu lộ sự phản đối của mình vẫn luôn là Hyung Ki. Cậu nghiêng răng nghiêng lợi nói, ánh mắt sắc bén lạnh buốt quét qua làm nhiệt độ lại tiếp tục rơi rơi xuống dưới mức 0. – “Có chết em cũng không chơi mấy trò vớ vẩn ấy nữa đâu.”

Kinh nghiệm về mấy trò chơi trẻ con này, có một lần là quá đủ. Ai đó nghĩ vẫn còn có thể lừa cậu thêm được một lần nữa hay sao ?

– “Thôi nào! Đừng có khó chịu vậy chứ!” – Young Min khề thờ dài, đôi mắt hoa đào xinh đẹp thoáng qua chút ánh sáng đầy mỹ lệ, quyến rũ đến không người con gái nào có thể kháng cự nổi, bàn tay thon dài thì đẩy tên đàn em về phía trước. – “Cả nhóm sẽ cùng chơi mà. Em đứng ngoài 1 mình thì còn gì vui nữa.”

Thế nên, dù không tình nguyện chút nào, nhưng chàng đội trưởng cuối cùng cũng chỉ có thể hậm hực bước theo sau Minh Tuyết, tiến tới mấy trò chơi mà đám trẻ con đang chơi đùa vui vẻ.

– “Có cần vui đến vậy không?” – Càng nhìn cái dáng vẻ như sắp điên lên với mấy cái trò vớ vẩn tại khu vui chơi, Yo seob càng thấy thật khó hiểu.

Ai đó có cần thiết phải hứng khởi với mấy thứ tầm thường này đến vậy không? Nhìn cô ta bây giờ xem, đứng xen lẫn vào lũ nhóc con kia thì cũng sắp chẳng phân biệt với nhau nổi nữa.

Yo Seob nhìn Minh Tuyết lúc này bằng cái ánh mắt tràn ngập khinh thường. Nhưng dường như ai đó đã quên mất, nếu luận về tính cách trẻ con, dĩ nhiên cái tên cứ lúc không có việc gì lại đi đặt bẫy người ta kia thì đáng khinh hơn nhiều.

– “Có sao đâu! Tại bình thường cô ấy không được chơi mấy trò này mà!” – Young Min chỉ cười cười nhìn bóng dáng cô gái đang sung sướng, tung tăng chạy về phía trước, trong lòng bỗng thoáng qua một cảm giác thoải mái và bình yên. – “Vội lại nhìn cô ấy anh lại nghĩ đến chính mình. Chúng ta vào công ty từ 14, 15 tuổi. Từ lúc đó chúng ta đã không thể có được những kỉ niệm về trường học, về khu vui chơi như những người cùng trang lứa. Bản thân anh trước lúc đó còn tất bật từ luyện tập và tham gia những cuộc thi liên quan đến âm nhạc. Có lẽ cũng đã quá lâu rồi anh không được đến nơi này.”

– “Anh ơi!” – Minh Tuyết gọi lớn trên chiếc đu thuyền chật kín người, bóng dáng nhỏ nhắn nhảy nhót lên để báo hiệu, trông có chút đáng yêu đến không nói lên lời. – “Nhanh lên đi, em giữ chỗ cho anh rồi nè!”

Tất nhiên, việc nhận ra hình bóng cô gái đang vẫy tay nhiệt tình trong đám đông kia cũng không phải là điều gì khó khăn. Đặc biệt, sự hấp dẫn ánh mắt của người khác nhất chính là đôi mắt to tròn tựa như pha lê của cô, hiện giờ đang chứa đựng những ánh sáng thật mê người.

“Được rồi! Anh lên ngay đây!” – Không cần phải đợi nói đến lời thứ hai, chàng trai đào hoa cất tiếng trả lời, đôi chân cũng nhanh chóng bước tới phía đó. Vì thế, lại một lần nữa đám đàn em phải chờ dài cảm thán cho sự bất công, đối xử cách biệt một trời một vực của chàng mỹ nam này.

Cứ thế, năm người đi lòng vòng quanh gần hết khu vui chơi. Hiện nhiên dưới sự hứng khởi và đầy mới lạ của Minh Tuyết, các chàng thần tượng, hoặc tự nguyện hoặc bị ép buộc, cuối cùng cũng chơi được kha khá các trò chơi tại nơi này: đu quay bạch tuộc, ô tô tự lái, tách cà phê xoay tròn...

Từ lúc ban đầu đầy khó chịu, các chàng mỹ nam cũng thấy quen dần và thích ứng với hoàn cảnh hơn, dù trên khuôn mặt họ vẫn tỏ rõ về không được nhiệt tình cho lắm với mấy trò chơi trẻ con này. Nhưng nếu xem xét kĩ càng thì mới thấy đáng khâm phục nhất chính là Minh Tuyết, cô có thể giữ nguyên tâm trạng vui tươi hớn hờ từ đầu tới cuối, chơi hoài mà không thấy chán.

“Anh Young Min!” – Vừa mới chạm chân xuống đất, Minh Tuyết đã chạy vội về phía tên yêu nghiệt đó, miệng còn không quên dụ dỗ trai nhà lành. – “Em vừa chơi trò kia xong, ngồi trong tách cà phê hay lắm! Anh cùng đến chơi đi!”

Ai đó nói thật ngọt xớt, ánh mắt đáng yêu khẽ chớp chớp khẩn cầu, khuôn mặt đầy trong sáng dễ thương khiến cho không ai có thể nhẫn tâm từ chối.

“Là cô ta muốn chơi thêm thôi!” – Tuy rằng YoSeob biết Minh Tuyết rõ ràng là mô phỏng hình tượng của mình, nhưng cậu cũng không tự chủ được mà thấy ớn lạnh. Khuôn mặt cô ta vốn chẳng phải mỹ nữ, có cổ nữa thì cũng chẳng lừa được ai đâu, anh chàng trẻ con thầm nghĩ, giọng nói cũng bất giác mang chút không tự nhiên.

Còn thật ra sự khác thường ấy là do sao, có trời mới hiểu được.

“Ừ! Được rồi!” – Hỏi ai chứ hỏi Young Min, câu trả lời thế nào thì đến kẻ ngốc cũng đoán ra được. Đồng thời, như một minh chứng cho sự bảo hộ thái quá dành cho phái nữ, chàng trai yêu nghiệt đưa cho cô một cây kem ốc quế với một nụ cười tuyệt trần. – “Anh vừa mới mua về này, em có ăn không?”

“Của em đâu?” – Ai đó vẫn thật ngu ngốc hỏi một câu. Không biết là thật không hiểu hay chỉ là giả vờ, Yo Seob chia tay về phía trước, khuôn mặt đầy chờ mong, và cũng thật sự rất đơn thuần.

Dĩ nhiên, đáp lại câu hỏi ngớ ngẩn của ai đó là một sự thật rất phù phàng, nhưng lại chính là một chân lý không bao giờ đổi của MS4.

“Em tự đi mà mua đi!” – Nói bằng vẻ mặt không nặn không nhặt, phong thái của Young Min lúc này rất có hương vị của một bậc đàn anh. Chỉ có điều câu nói phát ra thì lại đi theo chiều ngược lại. – “Tại sao anh phải mua kem cho một tên con trai chứ?”

Đừng có nói em không thấy cây kem chỉ có một nhé! Mà chắc chắn nó cũng chỉ có thể có một mà thôi. Chờ anh mua cho á, còn khuya! Đây là tất cả những gì Yo Seob có thể cảm nhận được từ thái độ của tên đàn anh của mình lúc này.

“Minh Tuyết à, em có muốn ăn gì nữa không để anh mua giúp cho?” – Cũng liền ngay sau đó, tên yêu nghiệt khẽ quay lại, nói với cô gái bằng giọng thật dịu dàng, cũng toát ra một vẻ xinh đẹp đủ để mê muội, đồ rap cả một mảnh fan.

Phân biệt đối xử! Lại còn vô cùng trắng trợn nữa chứ! Ngay cả cái cô ngốc như Minh Tuyết cũng được ân cần hỏi han, quan tâm chăm sóc, còn lũ đàn em các cậu thì bị coi khinh đến không đáng một đồng.

“Coi anh ấy kìa!” – Yo Seob quả thật hết nói nôi, dậm chân giậm dừ nhưng cũng không biết phải làm sao ngoài tiếp tục nuốt sự bức bối vào trong lòng. – “Anh ấy thay đổi thái độ tùy theo đối tượng nói chuyện kìa, thật không thể hiểu nổi tại sao mình lại có một đàn anh có sự đối xử khác biệt giữa nam và nữ như vậy chứ!”

“Không cần đâu ạ!” – So với đồ ăn, Minh Tuyết có hứng thú với các trò chơi mới lạ này hơn. Thế nên cô gái vừa nói vừa quay ngang ngửa tìm kiếm khắp xung quanh, cũng rất nhanh chóng nhận thấy được một thứ thú vị khác. – “Mấy gấp thú bông kia, em cũng muốn ra chơi thử!”

Vừa dứt lời, cô gái nhỏ nhắn chạy vội vàng tới bên chiếc máy, như thể chỉ chậm chân một giây thì sẽ bị người khác cướp mất. Để lại bốn chàng mỹ nam đứng ở phía sau hiu quạnh trong gió, đã bị bỏ quên hoàn toàn.

Kính nhòe, chỉ dùng mắt là có thể thấy được có đến vài chiếc máy lặn, hướng hồ trò này cũng đã cổ lắm rồi, ai mà thèm tranh với cô kia chứ?

“Cô ấy chơi hoài mà không thấy mệt chút nào sao?” – Young Min khẽ cảm thán, mà cũng chỉ có cậu mới có thể việc gì cũng thuận theo ý cô vô điều kiện như vậy thôi. – “Trông dễ thương như một đứa trẻ con ấy!”

Mà quả thật trong đầu cậu cũng cảm thấy cô như một đứa em gái bé bỏng, bất giác dành cho cô thật nhiều yêu thương và trân trọng tựa một người anh trai.

“Anh à!” – Một giây phút lặng thinh trôi qua, Yo Seob chỉ mãi dõi theo bóng dáng cô gái đang chơi gấp thú bông một cách rất nghiêm túc ở phía trước, không biết trí não đang nghĩ gì nhưng miệng thì lại bất chợt hỏi một câu. – “Không phải anh thích cô ta chứ?”

Một câu hỏi rất đơn giản, nhưng cũng vô cùng phức tạp, nhất là đối với những người thuộc về giới thần tượng như các cậu.

— “Gi cơ?” – Vẫn duy trì nụ cười tuyệt thế như không hề thuộc về nhân loại, chàng mỹ nam hơi ngạc nhiên quay lại, nhìn kĩ về mặt của tên đàn em, tìm hiểu xem cậu nhóc muốn hỏi chuyện này là thật hay đùa. Nhưng khi nhìn về nghiêm túc rất hiếm xuất hiện trên khuôn mặt đáng yêu ấy, Young Min chỉ càng thấy khó hiểu tại sao bỗng dưng mình bị hỏi một điều chẳng đâu ra đâu này. – “Sao bỗng dưng em lại hỏi như thế?”

Anh thích Minh Tuyết? Con mắt nào của em thấy ra cái điều không tưởng đó?

— “Tại vì lúc nào anh cũng bảo vệ cô ta. Anh đối xử với cô ấy quá tốt rồi đó.” – Tốt một cách quá đáng khiến lũ đàn em như cậu thật ghen tị, nhưng cũng khiến cậu có chút lo lắng nếu cái suy đoán này là hiện thực.

— “Minh Tuyết không phải mẫu người của anh.” – Không chút đắn đo suy nghĩ, Young Min đáp lại rất bình thản, cũng rất kiên định. Chỉ có điều trong đôi mắt hoa đào vừa phảng phất qua một chút ánh sáng, hiện lên trong nháy mắt rồi mất tăm. Nhanh đến mức ngay chính bản thân tên yêu nghiệt đó cũng không nhận ra chút khác thường nào trong cảm xúc của mình. – “Anh chỉ coi cô ấy như một người em gái thôi.”

— “Thật sao?” – Một lúc rất lâu sau, Yo Seob mới đáp lại, trong giọng nói và ánh mắt rõ ràng chứa đầy những nghi ngờ. – “Trên thế giới này cũng có người không thuộc mẫu người anh thích ư?”

Em tưởng cứ phụ nữ là anh sẽ không chút từ chối? Anh chàng trẻ con nghĩ thâm trong đầu. Dĩ nhiên cũng chỉ là nghĩ thôi chứ chẳng dám nói ra, bởi cậu cũng chưa chán sống đến mức như thế.

Lặng im, dường như tại giây phút đó, trên thế giới đã không còn chút âm thanh nào, chỉ còn lại bóng dáng một chàng mỹ nam đang nhìn theo nét rạng ngời đầy vui tươi của một cô gái trong dòng suy tư.

Cũng không biết là bao lâu sau, Young Min mới mở miệng cất tiếng nói, ngữ điệu cũng trở nên thật thản nhiên như đứng ngoài tất cả. Khiến Yo Seob trong khoảnh khắc có cảm giác như đang nói về chuyện của ai đó chứ không phải của tên đàn anh xinh đẹp này.

— “Cô ấy quá ngây thơ, cô ấy thuộc dạng người nếu thích ai thì sẽ thích rất nghiêm túc và thật lòng. Những cô gái của anh thì thuộc kiểu dễ hợp, dễ tan. Từ trước đến giờ là thế, và sau này vẫn sẽ mãi luôn như vậy.”

Có lẽ bởi vì sự hồn nhiên của Minh Tuyết, có những lúc Young Min chợt cảm thấy thật ngưỡng mộ, không tự chủ muốn lại gần chút ánh sáng thuần khiết ấy. Đôi khi, ngay chính bản thân chàng mỹ nam cũng không nhận ra được mình đối xử với người con gái ấy đặc biệt hơn một chút, không chỉ còn đơn thuần là sự trân trọng với phái nữ.

Dù cho, cậu không ngừng tự nói với mình, mơ ước và hiện thực, sẽ không bao giờ có thể nhập lại thành một.

— “Cũng phải thôi, cô gái như cô ta làm gì có kẻ nào ngu ngốc mà thích chứ.” – Khẽ gật đầu, ai đó rất vô sỉ, được dịp là lòi hết mọi tính xấu của cô ra trưng bày, chỉ sợ mọi người trong thiên hạ không biết đến. – “Nhìn bên ngoài thì không đến nỗi nhưng tính cách thì vừa cổ chấp, vừa trẻ con, lại xấu tính và đáng ghét nữa.”

Yo Seob, nhìn lại mình xem, cậu thì có khác gì? Kẻ như cậu mà cũng có tư cách nói những lời này sao?

Nghe thấy những lời kêu ca oán thán của tên đàn em nhưng thực sự trong đó lại không cảm thấy có chút ghét bỏ nào, Young Min chỉ khẽ nhếch khóe môi, hảo tâm nhắc nhở tên đàn em này một chút.

— “Minh Tuyết mà nghe thấy thì em chết chắc.” – Một lời khẳng định, cũng là một lời cảnh báo cho kẻ nào đó, đừng có mà được nước lấn tới, nếu không có mà hối hận cả đời.

— “Làm sao mà cô ta nghe được chứ, ở đây vừa ồn ào vừa lộn xộn mà.” – Ai đó không cho là đúng, vẫn rất tự tin đáp lời bằng quơ. Thế nên, sau này có làm sao thì cũng chẳng thể trách được ai.

Như là ứng nghiệm cho những gì hai chàng mỹ nam vừa nói, ai đó chỉ vừa mới dứt lời thì Minh Tuyết chợt quay phắt lại, khuôn mặt trông cực kì nghiêm trọng.

— “Yo Seob!”

Một câu gọi rất bình thường, nhưng với chàng trai lúc này không khác gì một tiếng gọi hồn, khiến cậu rợn cả tóc gáy.

Không phải cô ta nghe được đấy chứ? Càng nghĩ cậu càng thấy điều này có xác suất rất nhỏ bé, nhưng khi vừa thấy về mặt của cô, cậu lại không dám nói chắc điều gì.

— “Cái... Cái gì?” – Chàng trai ấy giật mình hoảng sợ, có chút chột dạ nhưng vẫn có thể lưu loát từ chối mọi tội lỗi, mặt không đỏ, khí không suyễn. – “Tôi không có nói xấu gì cô đâu đó nha.”

Cho nên, ai đó vốn được nhận xét là rất có tiềm năng làm diễn viên mà.

— “Anh đang nói gì thế?” – Minh Tuyết lúc này chỉ cảm thấy thật khó hiểu. Có ai định làm gì cậu ta đâu mà trông cứ như đang chuẩn bị đi đánh giặc vậy. – “Tôi chỉ định hỏi xem anh có tiền xu để cho vào máy không thôi mà.”

Vì thế... cho nên... đến tận lúc đưa mấy xu lẻ cho Minh Tuyết xong xuôi, rồi cô quay sang chơi gấp thú bông, cả hai người đều thấy có chút gì đó thật

khác thường. Yo Seob thì vẫn không tin nổi mọi chuyện qua cửa thật đơn giản như thế, còn cô gái cũng thấy rất khó tin với việc ai đó tốt bụng đột xuất, nói cho là cho luôn, không có gây khó dễ gì cả.

Nghĩ đi nghĩ lại cũng không giải quyết được gì, Minh Tuyết khẽ lắc đầu rồi tiếp tục tập trung cao độ vào những con thú bông xinh xắn và chiếc kệp. Cô thận trọng từng ly từng tí, khẽ vuron kệp ra tóm lấy một con thú bông, nhẹ nhàng gấp lên. Trong khoảnh khắc đó, toàn bộ trí não của cô ngưng tụ hết vào cái kệp, tựa như ngừng thờ để hoàn thành công việc.

— “Á! Roi mất rồi!” — Ai đó kêu lên thảm thiết sau n lần liên tục thất bại. Cô không thể tin nổi cái trò này trông thì rõ là đơn giản, vậy mà không hiểu tại sao lúc chơi lại khó khăn đến cái mức này. — “Làm sao mà lại roi chứ, cái máy này có vấn đề rồi.”

Đúng vậy! Là do máy chứ không phải do cô kém cỏi. Ai đó đánh chết cũng không chịu thừa nhận sự thật.

— “Đầu cô có vấn đề thì có!” — Đứng tựa vào máy một lúc lâu, cũng thấy đủ về ngu ngốc của Minh Tuyết khi chơi cái trò trẻ con này mà mãi cũng không thành công. Hyung Ki tỏ rõ về bực mình và đầy khinh thường. — “Có mỗi 1 con thú bông thôi mà gấp hoài cũng không xong.”

— “Mặc kệ tôi!” — Minh Tuyết cũng cau có đáp lại. Có phải cô muốn như vậy đâu, nhưng trò này quả thật quá khó. — “Anh có giỏi thì chơi thử đi?”

Mà ai đó cũng thật chẳng biết cái gì gọi là lịch sự cả, dù đó có là sự thật cũng không cần phải nói thẳng ra như vậy chứ? Thật là làm tổn thương tâm hồn mỏng manh của cô mà.

— “Sao tôi lại phải chơi cái trò vớ vẩn này chứ?” — Đáp lại bằng một giọng lạnh lùng, Hyung Ki hiển nhiên làm sao có thể vì một câu khích bác vớ vẩn mà lao đầu vào chơi mấy thứ làm tổn hại hình tượng của mình như vậy chứ?

— “Thế thì đừng có đứng đấy mà nói nữa.” — Mới sống chung nhà có ít lâu nhưng số lần cô bị khí lạnh của cậu lan đến cũng không ít, nên cũng có chút miễn dịch, gan cũng lớn thêm một chút.

Tiếp tục quay trở lại với trò chơi nhưng tâm trạng rõ ràng không bằng lúc trước, thế nên đừng nói thành công, vừa chạm đến con thú thì chúng đã roi ào ào.

— “Ồi! Lại roi rồi, rõ ràng là do cái tay gấp quá yếu mà.” — Lại một lí do rất đường hoàng cho sự thất bại của mình, Minh Tuyết lúc này đã đổ lỗi cho đủ mọi thứ, chỉ kém cầm búa đập nát cái máy cho xong chuyện.

— “Tránh ra nào!” — Đến người đứng ngoài như Hyung Ki cũng không chịu nổi, phải bước tới đẩy cô ra, tham gia vào chơi cái trò mà vừa lúc này cậu kêu nó là vớ vẩn ấy.

— “Ồi! Ồi! Gấp lên rồi kia! Sắp được rồi!” — Đứng bên cạnh chàng trai, Minh Tuyết hào hứng dõi theo từng động tác, từ lúc cái kệp mở ra gấp lấy con thú bông cho đến khi lờn nó lên gần đến cửa ra. Toàn bộ động tác liên mạch và đầy cẩn trọng khiến cô có cảm giác như giây phút thành công đang rất gần trong gang tấc.

Nhưng hiển nhiên, mong chờ là tốt đẹp, sự thật là tàn khốc. Khi mà cả cô và chàng đội trưởng đều chắc chắn sẽ lấy được con thú bông dễ thương thì nó đột nhiên rớt bịch xuống.

Nằm lăn lóc trở lại đám hỗn độn trong máy, ngay trước con mắt ngỡ ngàng của cả hai người.

— “Không phải thế chứ! Roi mất rồi kia!” — Phải mất vài phút sau Minh Tuyết mới dám tin vào hiện thực đang xảy ra, khẽ thốt lên một tiếng.

Thế mới nói cái máy có vấn đề mà, kẻ nào đó trước đó còn không chịu tin. Không chỉ ăn nói thật hùng hồn, còn chê cô ngốc, giờ đến lượt mình thì cũng chẳng khá khẩm hơn chút nào.

Vui sướng khi người gặp họa, Minh Tuyết còn định chế nhạo ai đó một chút nhưng lời nói còn chưa kịp xuất khẩu đã bị kẹt cứng trong họng.

Khuôn mặt chàng đội trưởng lúc này tối đen và đầy u ám, trông thật dọa người. Đặc biệt là đối với cô gái còn đang hớn hờ định nhạo báng một phen kia thì lại càng đáng sợ. Minh Tuyết hoảng sợ, gian nan nuốt một ngụm nước bọt xuống cuống họng, trong lòng thầm cảm thấy may mắn vì mình vẫn chưa kịp trêu chọc gì tên này.

Dường như cũng chẳng quan tâm chút nào tới cô gái đang thờ phào nhẹ nhõm sau khi vừa giữ lại được cái mạng nhỏ, Hyung Ki lúc này chỉ bất động nhìn chăm chăm vào cái máy trước mặt. Nhiệt độ không khí xung quanh cũng không ngừng giảm mạnh, càng có xu hướng xuống thấp dần theo thời gian, cho tới tận lúc cậu cúi xuống tiếp tục gấp thì mới dừng lại.

— “Thôi! Không cần nữa đâu!” — Khẽ liếc nhìn về mặt tối tăm của chàng mỹ nam, Minh Tuyết hào tâm đề nghị. — “Chúng ta chơi trò khác đi!”

Cô thừa nhận là cô đã sai khi kêu cậu vào chơi hộ rồi được không? Làm ơn xin đừng tiếp tục tra tấn dây thần kinh yếu ớt của cô như vậy nữa!

Không biết là do trùng hợp hay ông trời thật sự muốn tuyệt đường sống của Minh Tuyết, khi cô chỉ vừa mới dứt lời, con thú bông lại roi bịch xuống.

Minh Tuyết đứng hình.

Người con gái đó lúc này quả là khóc không ra nước mắt. Cái số của cô sao mà có thể xui xẻo đến tận mức độ này kia chứ? Sớm không roi, muộn

không rơi, cô thật hoài nghi con thú bông này biết được lúc nào có thể giết người không thấy máu.

— “Yo Seob!” — Bất giác lui, lui, lui lại một khoảng cách an toàn để phòng trường hợp ai đó nổi điên, Minh Tuyết hoảng hốt túm lấy cánh tay người đang đứng bên cạnh, mở miệng mà ngay chính bản thân cũng không biết mình đang nói gì nữa. — “Cái đu quay kia hay thế, chúng ta đi chơi nhé?”

Chỉ cần thoát ra khỏi phạm vi nguy hiểm này là tốt rồi. Trong trí não người con gái lúc đó chỉ còn có mỗi ý nghĩ ấy, thế nên cứ thế kéo tay Yo Seob đi cho khuất tầm mắt ai đó, không hề biết được điều mình vừa làm ngu ngốc đến mức độ nào.

* * *

Vài phút sau, khi bước đến trước chiếc đu quay khổng lồ cao gần 50 mét, trong đôi mắt Minh Tuyết chỉ còn lại một sự ngưỡng mộ vô bờ bến. Ở nước ngoài có khác, ngay chiếc đu quay thôi cũng đủ vĩ đại, tại nơi cô sống đúng là chẳng bao giờ có cơ hội chiêm ngưỡng được trò chơi kì vĩ đến thế này.

— “Cao quá!” — Cuối cùng cũng chỉ biết thốt lên một tiếng cảm thán cho những trò giải trí tầm cỡ, đôi mắt to tròn sáng bóng của cô như dán chặt lấy hình ảnh của nó không rời nổi. — “Thật không ngờ có ngày mình được ngồi lên một chiếc đu quay như vậy.”

— “Đúng là đồ nhà quê mà!” — Khẽ bĩu môi khinh bỉ cho tầm hiểu biết hạn hẹp của ai đó, Yo Seob không nhìn được quay sang véo hai má cái cô gái đang ngơ ngẩn ngẩn vì ngạc nhiên kia. Thật không ngờ cái thứ tầm thường này cũng có ngày được người ta khâm phục đến mức như thế. — “Cô có biết cái này chỉ toàn tình nhân mới được lên ngồi không?”

Đừng có nói với cậu rằng cô không biết điều này đó nhé! Điền hay sao mà lại đề ra cái ý tưởng hai người cùng ngồi chiếc đu quay đầy lãng mạn này kia chứ?

— “Đau! Đau mà!” — Minh Tuyết khẽ đẩy đôi tay của ai đó ra để cứu vớt khuôn mặt của mình, hiển nhiên là không đồng ý với câu nói đó nên phản bác lại ngay thức thì. — “Đau phải chỉ có tình nhân mới lên chứ. Với lại nhà tôi vốn ở trung tâm thành phố đấy.”

Kì thực thì cô chẳng qua là không muốn nghe thấy mình bị chê là nhà quê, nhưng sự giải thích thì lại chẳng đâu vào đâu. Cuối cùng vẫn không thể lấp liếm một chuyện thực rằng bản thân cô thật sự ngốc đến mức ngay cả một số điều thường thức nhất cũng không hiểu.

— “Cái cô này! Nhà quê thì vẫn là nhà quê thôi!” — Thật hiếm thấy có người còn cãi cớ đến cái mức độ này, Yo Seob cũng chán nản, không có nhiều hứng thú để chơi đu quay với cô gái ngốc nghếch ấy.

Nhưng rồi một ý tưởng rất nhanh hiện lên trong óc khiến chàng mỹ nam đột nhiên đổi ý, đôi mắt cũng thoáng qua một chút ánh sáng đầy giao hoạt, xẹt qua rồi vụt tắt ngay chỉ sau chưa đầy một giây.

— “Hay đấy! Là chính cô bảo tôi đi chơi đu quay cùng đấy nhé?”

Ánh nhìn rạng rỡ của Yo Seob lúc này làm Minh Tuyết chợt cảm thấy có điều gì đó không ổn, nụ cười ngọt ngào đáng yêu kia của cậu ta lại càng thấy bất bình thường.

Khẽ nâng cao sự cảnh giác với cái tên trong đầu chỉ toàn đen tối này, Minh Tuyết quan sát thật kĩ từng chi tiết nhằm tìm ra điều gì bất thường nhưng kết quả cũng chẳng thu hoạch được gì. Nhưng với kinh nghiệm mà cô đã dùng xương máu để tích lũy, cô dường như đã đánh hơi được âm mưu ẩn dấu phía sau khuôn mặt trong sáng thuần khiết kia.

— “Không! Hình như có nhầm lẫn, tôi muốn chơi trò kia cơ.” — Nhận thấy được hành động trước đó của mình ngu ngốc đến cỡ nào, Minh Tuyết cũng chỉ có thể quay ngoắt lại, chỉ sang một hướng bất kì nhằm đánh lạc hướng ai đó. Rồi sau đó thêm một bước chuẩn lẹ nữa là xong.

Hiển nhiên, Yo Seob làm sao có thể tha cho cô đi dễ dàng như thế? Nhất là khi mọi thứ đã được lên kế hoạch tỉ mỉ, cậu lại càng không thể để con mồi trốn thoát, nếu không thì còn gì là thú vị nữa bây giờ?

— “Đi đâu thế?” — Chỉ vờn tay nhẹ nhàng túm lấy cổ áo nhưng cũng đủ để chặn hoàn toàn đường thoát thân của cô gái đáng thương, chàng mỹ nam cứ thế lôi cô tiến về phía trước, khoe môi khẽ nhếch lên đầy bí ẩn. — “Có đu quay rồi kìa, mau vào đi thôi!”

Không phải vậy chứ? Lần này đúng là chạy trời không khỏi nắng, cô chết là cái chắc rồi.

— “Không! Tôi muốn chơi với anh Young Min cơ! Anh ơi!” — Vẫn không từ bỏ chút hi vọng cuối cùng, cô gái lác đầu nguây nguẩy, la lên cầu cứu chàng mỹ nam đang đứng ở phía xa. Nhưng sau đó, như để chấm dứt hoàn toàn chút mong ước mong manh ấy, đáp lại cô là những cái vẩy tay đầy nhiệt tình của tên yêu nghiệt đó.

Anh Young Min, anh không thấy khuôn mặt bi thảm của em thật đó à? Em muốn anh cứu giúp, anh vẩy tay lại để làm cái gì? Nhìn đáng về nhiệt tình của tên đàn anh lúc này, Minh Tuyết quả là khóc không ra nước mắt.

— “Anh Jae Sung, mà thôi ai cũng được! Hyung Ki à!” — Đó là lời nói cuối cùng của cô gái đó trước khi bị chàng trai lôi tuột vào bên trong. Chỉ trong giây lát, cánh cửa cũng đóng sập lại, chấm dứt hết tất cả.

Thế là xong!

Yên tĩnh như tờ, vòng đu quay cứ thế lên cao dần. Riêng không khí bên trong thì từ đầu tới giờ vẫn lặng im, ngọt ngào đến mức đáng sợ.

Minh Tuyết lúc này đang ngồi co rúm ở một góc, tránh xa cái tên kia hết mức có thể, trong lòng cũng chẳng dám mong ước gì ngoài nhanh chóng thoát ra khỏi tình trạng hiện tại.

Không may thay, vòng đu quay này vốn là dành cho các tình nhân, đặc điểm chung là thời gian rất dài, không hết hai mươi, ba mươi phút thì cũng dừng mong hạ được xuống đất. Thế nên, kẻ xui xẻo nào đó vẫn tiếp tục đếm từng giây trôi qua dài dài đi!

“Làm gì mà ngồi xa thế?” – Liếc mắt nhìn sang cô gái ngồi cách xa đến cả nửa Trái đất kia, Yo Seob không nhận được cau mày nói. – “Tôi có ăn thịt cô đâu.”

Lừa đảo! Cái tên nào đó từ đầu tới chân đều mang một vẻ thật đáng nghi, đánh chết cô cũng không tin cậu là thật tâm dân cô lên đây chỉ để chơi đùa.

“Còn hơn cả ăn thịt ấy chứ!” – Quyết tâm không thêm đề ý tới cái tên đó nữa, Minh Tuyết cuối cùng chỉ lăm bắm một câu rồi lặng im ngồi nhìn ra ngoài cửa kính.

Liếc ra ngoài đất trời bao la, người con gái ấy lúc này mới nhận ra mình hiện đang cách mặt đất rất xa. Chỉ vừa nhìn thấy những con người ở phía dưới rất bé nhỏ, cô đột nhiên cảm thấy nao nao, có chút chóng mặt, tim cũng đập khá nhanh, vội vàng quay mặt lại phía trong.

Không thấy gì. Minh không thấy gì cả. Minh Tuyết không ngừng mặc niệm, cố xua tan những cảm giác khác thường của cơ thể.

“Ồ! Sao thế?” – Chỉ có những lúc như thế này, Yo Seob mới phát huy được khả năng quan sát của mình. Dường như cuộc đời của cậu sinh ra vốn để đặt bẫy và đã kích người khác vậy. – “Đừng nói với tôi cô sợ độ cao nhé!”

“Không có! Nhưng đây là lần đầu tiên lên cao như vậy nên hơi mất bình tĩnh. Thông thường thì ai cũng thế mà, chỉ một lát là sẽ quen thôi.”

Minh Tuyết trả lời vô cùng thành thật, mà vốn cũng chỉ là do cô chưa kịp thích ứng với độ cao này, nhưng nếu không mau giải thích, cô cũng không biết cái tên này sẽ lại nghĩ ra trò gì để hành hạ trái tim yếu ớt của cô nữa.

Một kinh nghiệm xương máu: đánh chết cũng không được phép lộ điểm yếu của mình trước chàng trai này. Mà nếu lỡ lộ ra rồi thì cũng phải liều chết không thừa nhận, nếu không đợi chờ bạn sẽ là cuộc sống không khác gì địa ngục.

“Vậy ư!” – Khẽ tiến lại gần, nhìn thẳng vào đôi mắt của cô bằng một ánh nhìn đầy bí ẩn, Yo Seob bất chợt cất tiếng nói. – “Vậy thì để tôi kể cho cô nghe một câu chuyện liên quan đến chiếc đu quay này nhé!”

“Cái này á?” – Còn chưa biết điều gì nhưng dùng ngón chân để suy nghĩ cũng có thể đoán được đó chẳng phải là điều gì tốt lành rồi. Tuy vậy, Minh Tuyết vẫn tỏ ra một vẻ ngạc nhiên, trong lòng thầm kêu mình phải bình tĩnh để có thể ứng phó mọi trường hợp. – “Cái này thì có chuyện gì chứ?”

Chẳng phải là một chiếc đu quay thôi sao, còn có chuyện gì hay ho được nữa sao?

“Cô không biết gì cả sao? Vụ này rất âm ỉ mà.” – Vẫn bằng cái giọng thật êm ái, Yo Seob không nhanh không chậm nói ra đáp án, khuôn mặt cũng biểu cảm thật sống động theo nhịp điệu câu chuyện. – “Nghe nói do không bảo trì cẩn thận nên có một lần khi lên đến đỉnh, một chiếc đu quay đã bị tuột ra, rơi xuống bên dưới. Hình như là có người bị chết nữa.”

Yên tĩnh, một giây phút trôi qua thật dài lâu.

“Cái gì cơ?” – Cô gần như la toáng lên khi nghe cái tin ấy. Cái khi gì thế này? Lại còn có vụ người chết nữa chứ, nếu điều cậu ta muốn là khiến cô chết vì đau tim thì cũng chúc mừng, cậu đã thành công được hơn phân nửa rồi đó. Thế hóa ra cô đang ngồi trên chiếc đu quay có người chết ư??? – “Anh đang nói đùa phải không? Chắc chắn thế rồi. Nếu không thì sao vẫn có người chơi trò này như thế chứ. Tôi không mắc lừa đâu.”

Đúng vậy! Chắc chắn là lừa đảo. Dù vụ này là thật hay giả thì lúc này, người con gái đó cũng quyết tâm nhận định là không phải. Càng ngày cô chỉ càng thấy hối hận khi bước chân lên chiếc đu quay đáng sợ với tên ác ma này.

“Sau vụ đó người ta đã công bố ra ngoài rằng đã cho người đến sửa chữa và kiểm tra cẩn thận. Làm sao có thể chỉ vì một tai nạn mà không cho chơi nữa chứ.” – Yo Seob khẽ thở dài, như là tiếc nuối cho những người xấu số trong câu chuyện đó, nhưng Minh Tuyết lại cảm thấy như là để cho chính bản thân cô thì đúng hơn.

Kì thực thì sau nhiều lần bị lừa lên lừa xuống, cô gái học tập được những kinh nghiệm vô cùng đáng quý là không thể tin những gì tên nhãi này nói. Nhưng khi trông thấy vẻ mặt vô cùng thành thật của cậu lúc này, ngay chính cô cũng không dám chắc điều gì. Nếu tin đồn này là chính xác thì... Minh Tuyết khó khăn nuốt xuống một ngụm nước bọt, không dám suy nghĩ thêm gì nữa.

Cũng không để cô phải đợi lâu, anh chàng trẻ con đó đột nhiên đứng dậy, nhướn miệng cười thật đáng khinh, rồi tiếp tục nói một câu đánh nhập cô xuống mười tám tầng địa ngục.

“Nhưng thực trạng của chiếc đu quay này hiện tại như thế nào thì cũng chẳng có ai biết chắc được. Tôi cũng rất tò mò muốn thử độ chắc chắn của nó xem thế nào.”

“Ấy không! Từ từ đã!” – Minh Tuyết hốt hoảng, không còn biết làm gì khác ngoài từ từ khuyên nhủ ai đó đừng có làm thật. Trò nghịch dại này cũng đủ để mất mạng người chứ chẳng chơi. – “Anh ngồi xuống đi đã, có gì cứ ngồi xuống bình tĩnh nói chuyện.”

Bây giờ Yo Seob có bảo cô làm cái gì cô cũng đồng ý hết, chỉ cầu mong ai đó chịu thỏa hiệp mà buông tha cho cái mạng già yếu ớt này mà thôi.

Dĩ nhiên, đây mới là mục đích chính của ai đó, nên làm gì có chuyện cậu ta chịu ngừng tay. Trò hay đến giờ chỉ mới bắt đầu.

Chỉ vừa nghĩ thôi đã thấy đủ sung sướng, Yo Seob cũng không để lãng phí một giây nào mà bắt đầu sự kiểm nghiệm của mình ngay lập tức. Cậu đi đi lại lại, dậm chân thật mạnh, chỉ kèm mỗi nhảy cả lên để khiến chiếc đu quay đạt đủ độ lắc lư, nghiêng ngả giữa trời.

— “A!” — Đáng thương thay cho Minh Tuyết, ngồi trong chiếc đu quay chịu đủ mọi khổ sở, lại thêm vừa được nghe câu chuyện của chàng trai khiến tinh thần cô lúc này tràn ngập trong hoảng loạn. — “Cho tôi xuống đi! Hu! Hu! Làm ơn cho tôi xuống đi!”

La hét, cầu xin, khóc lóc vật vã, nhưng tất cả cũng không thay đổi được tình trạng khốn khổ của cô trong giây phút này. Trái tim của Yo Seob thật đúng là cứng như đá, chưa đạt đủ hiệu quả cậu mong muốn thì quyết không chịu dừng chân.

Ở phía dưới, lặng lẽ đưa mắt nhìn theo chiếc đu quay có chứa hai người lên cao dần, khuôn mặt Jae Sung chỉ mãi mang một biểu cảm ngơ ngẩn ngẩn, chẳng biết đang suy tư điều gì.

— “Young Min này!” — Một lúc rất lâu sau, khi tất cả mọi người đều cho rằng hồn vía của ai đó đã bay tít đến phương trời nào mất tiêu, thì cậu lại đột nhiên mở miệng nói, bàn tay chỉ lên phía trên. — “Hai người họ đang ngồi ở cái kia đúng không?”

Theo hướng chỉ của cậu, Young Min nhìn lên trên và xác nhận chính xác rằng lần này cái tên mèo lười này không hề nhầm lẫn, khẽ gật đầu trả lời.

— “À! Ủ! Đúng rồi!” — Nhưng điều mà tên yêu nghiệt đó thấy khó hiểu hơn là tại sao cái kẻ suốt ngày chỉ biết đến ngủ và ngủ này hôm nay lại có hứng thú hỏi về chiếc đu quay vậy?

— “Nó đang rung chuyển kia. Tớ còn nghe thấy có tiếng la hét sung sướng nữa thì phải.” — Ánh mắt của Jae Sung vẫn không hề rời khỏi khoang ngồi của hai đứa đàn em, trên khuôn mặt vẫn mang một vẻ ngơ ngếch, khẽ hỏi cái điều mà cậu đã tò mò từ nãy đến giờ. — “Họ chơi vui thế ư?”

Jae Sung, con mắt nào của cậu thấy cả hai đang chơi vui vẻ cơ chứ? Tiếng la thảm thiết như thế mà ai đó có thể nghe thành tiếng hét lên vui sướng thì cũng thật tài tình. Từ đầu tới cuối, chỉ có Yo Seob là thỏa mãn thôi, còn Minh Tuyết thì đang bị dày dọa khổ sở ở trên kia kia.

Theo thời gian dần trôi qua, chiếc đu quay cũng hạ dần xuống phía dưới. Và khi khoang ngồi của hai con người ấy vừa hạ xuống, bước ra đầu tiên với vẻ mặt vui phơi phới hiển nhiên không phải ai khác mà chính là anh chàng dễ thương Yo Seob.

— “Em chơi có vẻ vui nhì?” — Young Min nhìn nụ cười toe toét trên môi tên đàn em, không nhịn được hỏi. Cậu cũng thật không thể nào hình dung nổi phải ngồi suốt trên đó gần ba mươi phút thì có gì mà thú vị đến thế, hơn nữa cũng không biết hai đứa này làm gì khiến khoang ngồi lắc lư không khác gì gặp phải động đất vậy?

— “Vui lắm! — Chỉ một câu đơn giản cùng với vẻ mặt tươi sáng rạng ngời kia là đủ để thấy được tâm trạng đầy mãn nguyện của chàng mỹ nam. — “Chưa có lần nào chơi vui như thế này.”

Nhưng mọi người có biết chăng, niềm sung sướng của ai đó vốn được xây dựng trên nỗi hoảng sợ và khủng hoảng của một con người đáng thương, giờ vẫn còn ngời chói sáng bên trong kia đây.

— “Thế còn...” — Chậm chạp mãi mà không thấy sự xuất hiện của Minh Tuyết, Young Min vừa mới định mở miệng hỏi thì bất gặp ngay tình cảnh cô gái ấy xiêu vẹo bước xuống khoang ngồi. Và đến lúc vừa mới liếc qua khuôn mặt của cô lúc này, chàng trai chút nữa thì bị dọa nhảy dựng. — “Em sao thế?”

Ai có thể giải thích cho cậu tại sao trong khi Yo Seob thì mặt mày hồng hào, sáng khoái bước ra, còn Minh Tuyết thì lại trông vô cùng thảm hại như thế này không? Chỉ riêng vẻ mặt đã xanh ngắt, không còn chút máu, đôi mắt thất thần như vừa trải qua một điều gì đó vô cùng kinh khủng.

— “Anh ơi! Híc!” — Cuối cùng cũng được trở về với mặt đất thân yêu, cô gái ấy chưa bao giờ thấy chỉ cần được đứng giữa đất trời bao la như vậy thôi cũng là một hạnh phúc đến thế. Và nhất là khi nhìn thấy khuôn mặt xinh đẹp, thân thiết của Young Min, bao nhiêu bi phiền như không còn kìm nén nổi, tuôn tràn ra ào ạt khiến cô chỉ muốn bỏ nhào vào cậu và khóc một hồi. — “Anh Young Min!”

— “Có chuyện gì thế?” — Ngay cả kẻ đầy kinh nghiệm như tên yêu nghiệt này cũng thấy luống cuống với tình trạng hiện tại, không biết phải làm cái gì. Đặc biệt khi thấy đáng vẻ thảm thương của cô gái đó, cậu cũng không nhịn được thở dài, khẽ hỏi đầy quan tâm.

Vừa nắc vừa kể hết đầu đuôi câu chuyện cho tên đàn anh, Minh Tuyết chỉ cảm thấy đúng là khổ không nói nổi. Sau này cô xin cách tới già, có điên thì mới đi chơi cùng với tên nhãi đó lần thứ hai. Trải qua lần này cô cũng mất nửa cái mạng rồi.

Riêng Young Min, sau khi đã hiểu ra mọi chuyện thì chỉ bật cười trong kinh ngạc, khẽ vỗ đầu coi như an ủi cho cô gái đáng thương, cũng hi vọng cô đừng có sốc quá khi nghe đến sự thật.

— “Kì lạ! Anh chưa bao giờ nghe đến vụ tai nạn nào như thế cả.” — Cuối cùng thì cũng chỉ có một đáp án vô cùng đơn giản: Minh Tuyết lại bị lừa. Lúc này chàng mỹ nam cũng chỉ biết cảm thán cho sự ngốc nghếch đến hết thuốc chữa của cô, muôn đời cũng chẳng có lần nào thoát được ma trảo của Yo Seob cả. — “Làm gì có chuyện đó? Nếu có thật thì ai dám đến đây chơi nữa.”

Mà ai đó cũng thật hay nghịch dại, làm cả cái khoang ngồi chao đảo như thế, nhờ chuyện đùa thành thật thì cũng chẳng biết phải trách ai đây.

__ “Hà?” – Sững sờ quay sang nhìn Young Min, đôi mắt to tròn ngoài kinh ngạc ra thì cũng chỉ còn lại sự kinh ngạc cực độ. Thế cuối cùng là sao? Cái vụ chết người đó chỉ là chuyện bịa đặt của cái tên nhãi ấy thôi ư?

Quay ngoắt lại bằng một ánh nhìn sắc bén, bắn thẳng về phía Yo Seob đầy khùng bố như thể rất muốn lao tới băm vằm cậu ra làm muôn mảnh. Dám làm cho bản thân cô sợ hãi một hồi, giờ này trong tâm trí cô chỉ còn lại sự tức giận, nghiêng răng nghiêng lợi nhả ra từng chữ.

__ “Yo Seob! Anh...” – Dám lừa tôi sao?

__ “Thì tôi đã nói đó là một câu chuyện mà, những câu chuyện bình thường đều có 90% là hư cấu.” – Trái với sự điên cuồng của ai đó, chàng mỹ nam thì vẫn thật bình thản trả lời. Với cái lý lẽ nghe rất hợp lý như thế, ai đó rất nhẹ nhàng phui sạch mọi liên lụy.

Cuối cùng, cáo già quả không hổ danh là con cáo già.

__ “Cái tên này, còn nói vậy nữa ư?” – Minh Tuyết lúc này đã giận điên lên rồi, lại thêm nhìn cái khuôn mặt nhon nhơ của ai đó làm cô suýt chút nữa là bùng phát. Hít một hơi dài để lấy lại sự bình tĩnh, cô không ngừng kiểm chế bản thân, thậm chí không thêm chấp nhặt với cái tên chết tiệt này nữa. Hôm nay là ngày đi chơi, vui vẻ là chính, cô tự nói với bản thân mình như thế đến cả nghìn lần mới không xông lên từ hình tên đó tại chỗ. – “Mà thôi! Mình sẽ không vì cái kẻ điên khùng này mà mất vũ đầu. Vẫn muốn lên trên cao để ngắm phong cảnh một chút, nhưng vừa nãy lại không có chút tâm trạng nào. Thôi, em sẽ đi thêm một đợt nữa vậy.”

Cô gái gật đầu tự thấy đó là biện pháp tốt nhất lúc này, quay sang báo với Young Min một câu rồi lại đi về phía chiếc đu quay. Chỉ có một điều mà cô không hề để ý thấy, đó là ngay phía sau cô lúc này đang có một âm hồn không tan bám theo đuôi.

__ “Ê! Sao anh lại đi theo tôi thế?” – Đến lúc sắp bước tới khoang ngồi, cô mới nhận ra Yo Seob cũng đã leo đèo theo tới, có xu hướng đang chuẩn bị nhảy vào khoang cô định bước vào.

__ “Tôi cũng muốn chơi thêm mà!” – Ai đó nói thật vô tư, thật hồn nhiên, và cũng thật đáng khinh, hơn nữa lại bằng cái bộ mặt trong sáng nhất thế gian này.

Càng nhìn cậu ta, cô lại càng cảm thấy cái sai lầm cực lớn của các thần linh khi đã cho một con người có tâm hồn đen tối sở hữu một bề ngoài đáng yêu đến nhường này.

__ “Vậy thì anh đi mà ngồi phía sau đi, dù tôi có phải trả tiền gấp đôi thì cũng không muốn ngồi chung với anh thêm một lần nữa đâu.” – Trả lời rất dứt khoát, Minh Tuyết cũng không có bị điên mà bước vào cùng một khoang ngồi với tên nhãi này lần thứ hai trong đời. Một lần đại đột đã là quá đủ với dây thần kinh mỏng manh của cô rồi.

__ “Cô không biết sao?” – Nếu nói có điều gì mà Yo Seob đã luyện đến đỉnh cao, thì đó có lẽ chính là cái mặt dày cả mét của con người đó. Mà cũng chỉ có kẻ như cậu mới có thể nói thản nhiên, không chút ngượng ngùng như vậy sau khi đã hại cô thật thê thảm, thậm chí trong đôi mắt trong veo kia, cô rõ ràng trông thấy cái cảm xúc vốn được gọi là khiêu khích nữa chứ. – “Vì bây giờ quá đông nên người ta đã bắt buộc phải ngồi hai người một đợt đấy!”

Vô sỉ! Danh hiệu đệ nhất vô sỉ không thuộc về cậu thì còn ai vào đây đảm nhiệm nổi nữa?

__ “Anh nghĩ có thể lừa tôi thêm một lần nữa ư?” – Từ bao giờ khu vui chơi có cái quy định vô lý đến nhường này mà cô không hề hay biết chút nào vậy? Không ai nói với cậu rằng cái trò này đã cũ quá rồi hay sao? – “Quên đi!”

Mơ tưởng có thể dùng cái lý do hoang đường này để trêu cợt được cô thêm một lần nữa. Minh Tuyết thật khinh bỉ cái tên trong đầu lúc nào cũng ngập tràn những ý nghĩ xấu xa này, quyết tâm đấu tranh ngăn cản sự xâm lược của kẻ địch tới cùng.

Thế nên, ngay trước chiếc đu quay, Minh Tuyết và Yo Seob cứ thế tranh cãi ầm ĩ, ồn ào náo động không khác gì hai đứa trẻ con, ai cũng không chịu nhường ai.

Nhưng có một điều mà cả hai người đều không hề ngờ tới, xuyên qua vị trí họ đang đứng, một bóng người cứ thế lặng lẽ, lặng lẽ bước vào trong khoang ngồi, kiếm một chỗ thật thuận tiện cho riêng mình. Để mặc phía bên ngoài cuộc chiến tranh giành ngày càng gay gắt, như thể tất cả không hề liên quan gì đến mình.

Thế mới biết, trên đời này vẫn còn có những người có thể khiến tất cả đều phải gờ ngón cái lên, khâm phục sát đất.

Còn Minh Tuyết, sau một hồi chiến đấu tích cực, cuối cùng cô cũng có thể thỏa mãn với chiến thắng đầy vinh quang của mình, sung sướng bước vào bên trong khoang ngồi. Nhưng chỉ đến khi cánh cửa đóng sập lại, vòng đu quay tiếp tục di chuyển, báo hiệu mọi việc đã không có cách gì thay đổi, cô gái ấy mới nhận ra được sự khác thường ở bên trong.

Đây... quả thực là một vấn đề!

* * *

__ “Sao thế?” – Liếc đôi mắt phượng đầy quyến rũ sang phía Yo Seob, Young Min cũng rất dễ dàng để nhận ra sự hăm hực của ai đó đang lan truyền trong khắp không gian. Nhất là khi thấy ánh mắt tên đàn em dễ thương đó cứ nhìn theo khoang ngồi đu quay không rời, nếu không phải cậu đã hiểu rất rõ tính cách của thằng nhóc này, thì cũng sẽ lầm tưởng rằng đây là sự oán thán của người chồng bị bỏ rơi.

“Em chơi chưa đã mà!” – Càng nghĩ càng thấy con giận sắp nghẹn lên cổ họng, chàng mỹ nam không nhịn được khẽ hừ một tiếng. Chỉ trừ đùa có chút xiu thôi mà ai đó cứ làm quá lên, nặng nề không cho cậu bước vào khoang ngồi.

Cảm thấy hứng thú bỗng bị giảm đi rất nhiều, hơn nữa phải gần ba mươi phút sau cô gái ngốc nghếch đó mới trở xuống dưới này, thế nên Yo Seob cũng không khiến bản thân phải buồn chán mà tự đi tìm trò chơi mới. Nhưng khi vừa nhìn qua nhìn lại một hồi, cậu chợt nhận ra xung quanh chỉ còn có cậu và tên đàn anh xinh đẹp này.

“Ừa? Mọi người đâu hết rồi?” – Mới có một vòng quay mà cả Trái đất như thay đổi cả thế này là sao? Nhất là con mèo lười kia, không cần thận đi lạc thì xong rồi. – “Anh Jae Sung đâu?”

“Chẳng phải ở trên đó sao?” – Khẽ đưa mắt về phía trên cao, Young Min tiết lộ cho anh chàng trẻ con một đáp án mà không có ai có thể ngờ nổi.

Là người chứng kiến tất cả từ đầu đến cuối, tên yêu nghiệt này rất không phúc hậu, chỉ yên phận đóng vai một kẻ đứng ngoài, nhìn hai đứa đàn em tranh nhau trong vô nghĩa.

“Trên đấy á? Lúc nào thế?” – Há hốc mồm kinh ngạc, Yo Seob vẫn không hiểu nổi người đàn anh đó rốt cuộc đã làm như thế nào. Nhưng rồi khi nghĩ kĩ lại, đúng là bình thường tên đàn anh đó trông ngơ ngác, nhưng thỉnh thoảng lại khiến cho mọi người đều thật ngỡ ngàng. – “Thế còn Hyung Ki?”

“Nó á?” – Vừa nhắc đến cái tên đó, Young Min cũng chỉ biết thờ dài ảo nề. – “Thì vẫn ở chỗ cái máy gấp thú bông chứ đâu. Đã nửa tiếng rồi đấy! Sự quyết tâm tới cùng đối với một đội trưởng là ưu điểm, nhưng vào lúc này thì cũng không biết nên nói đó là điều tốt hay xấu nữa đây. Tốt nhất đừng có đứng gần nó trong phạm vi năm mét nhé!”

Cuối cùng cũng không quên nhắc nhở thêm tên đàn em một câu. Nếu lúc này đại đột tới gần, có chết cũng đừng đổ lỗi cậu không nói trước nhé! Thực ra chỉ cần nhìn thấy cái mảng trời đen kịt che kín hình bóng của Hyung Ki lúc này thì cũng có thể đoán ra được phần nào sự nguy hiểm rồi.

“Anh à!” – Nghĩ nghĩ một hồi, Yo Seob cứ cảm thấy có gì đó không đúng cho lắm, thế nên chàng trai đành quay sang hỏi. – “Có phải chúng ta đã quên gì không?”

“Anh cũng thấy vậy đấy!” – Tên yêu nghiệt khẽ gật đầu, nói một câu băng quơ. Nhưng hai người không hề hay biết rằng đối với một người nào đó, điều bị họ lãng quên là một vấn đề rất rất nghiêm trọng.

* * *

Trên chiếc đu quay đang di chuyển chậm chậm, có hai con người đang ngồi trong một bầu không khí yên tĩnh đến mức có thể nghe thấy được tiếng hít thở của nhau. Trong hoàn cảnh đó, Minh Tuyết chỉ cảm thấy thật ngọt ngào, vài lần định mở miệng ra nói gì đó rồi lại thôi. Sau cùng, cô gái cũng chỉ ngồi yên lặng, đưa mắt ngắm nhìn phong cảnh tuyệt đẹp ở phía dưới.

Cũng không biết đã trải qua bao lâu, nhưng khi càng lên cao, mọi thứ trong tầm mắt cô ngày càng thu nhỏ lại. Lúc này, cô gái có thể thu vào trong đôi mắt mình toàn bộ hình ảnh của khu vui chơi rộng lớn và nhộn nhịp, cùng với bóng dáng của những đường phố trải rộng đến xa tít chân trời.

“Anh Jae Sung, đằng kia là tòa nhà gì thế?” – Đột nhiên nhận thấy một tòa nhà cao tầng thật lớn ở phía xa, Minh Tuyết thấy thật tò mò, liền quay đầu lại hỏi. Nhưng liền sau đó, câu nói vừa định thốt ra bị tắc lại trong cổ họng, khi cô nhìn thấy khuôn mặt của chàng mỹ nam ấy lúc này. – “Anh sao thế? Không khỏe ư? Có phải do vừa nãy ở bên dưới đã ăn cái đồ linh tinh mà người ta cho không?”

Đúng thật là có điều bất ổn khi khuôn mặt của chàng trai chuyển sang màu xanh xám, ánh mắt choáng váng và có vẻ đang rất khó chịu. Trong hoàn cảnh bị vây trong một không gian nhỏ bé và chật hẹp này, người con gái ấy cũng không biết phải làm sao để giúp cậu được nữa.

“Anh lên đến đây rồi thì anh mới nhớ ra một điều.” – Ngược lên nhìn thẳng vào Minh Tuyết bằng đôi mắt lúc nào cũng rất sáng, không nhiễm chút bụi trần, nhưng lời nói tiếp theo của chàng mỹ nam gần như đã hủy hoại hết cảm nhận thánh khiết như tiên tử của cậu trong tâm trí cô. – “Hình như anh sợ độ cao.”

“Giờ cơ?” – Cô gần như thét lên kinh hãi khi nghe được tin tức này. – “Anh sợ độ cao mà lại leo lên đây à? Anh có biết nó lên cao bao nhiêu mét không đấy?”

Mà cái từ ‘hình như’ kia tức là sao? Anh đừng có nói với em rằng anh bị chứng sợ độ cao mà lại quên mất tiêu, rồi chỉ vì thấy trò chơi thú vị mà leo lên luôn không chút đắn đo, bây giờ thì quay sang hành em đấy nhé!

Đáng tiếc thay cho Minh Tuyết, sự thật vốn chính là như thế.

“Tầm mười mét trở xuống thì không sao, nhưng nếu trên tầm ấy thì...” – Như là để chứng thực những lời mình vừa nói, vẻ mặt của chàng trai lúc này đang đơ ra như sắp chết đến nơi. Và hình như càng ngày càng có xu hướng biến màu sang xanh xám. – “Anh thấy chóng mặt quá!”

Xin đừng có nói vậy chứ! Câu nói này của cậu khiến cô thấy thật bối rối, chẳng biết làm gì để giải quyết tình trạng hiện tại nữa. Mà đợi đến lúc vòng quay chậm dần chắc còn phải rất lâu về sau.

“Không sao chứ? Chết rồi! Làm sao bây giờ? Chỗ này kín quá!” – Cũng không có thời gian để suy nghĩ gì nhiều, Minh Tuyết lúc này đúng là bị rối loạn bởi sự lo lắng. Đối với một người đang choáng váng mà phải ngồi trong một không gian kín thì chỉ càng nghiêm trọng. Biết thế nhưng cũng chẳng thể thay

đòi được điều gì, cô gái chỉ đành phải lại gần quan tâm hỏi. – “Anh có thấy buồn nôn không?”

Khẽ ngẩng đầu nhìn bằng cái ánh mắt như tràn ngập nước, cả khuôn mặt đẹp như thiên thần của chàng trai lúc này đều mang theo một cảm giác thật mềm mại, cũng có một ma lực hấp dẫn con người.

_ “Không! Chỉ chóng mặt thôi, giờ thì đau đầu nữa.”

_ “Còn gần hai mươi phút nữa mới xuống được thì phải.” – Thở dài, Minh Tuyết ngồi lại gần thêm chút ít để có thể chăm sóc và kịp thời nhận ra ngay khi có điều gì không ổn. – “Anh thử ngủ được không?”

Đó cũng chính là biện pháp khả thi nhất lúc này. Nếu có thể ngủ được thì là tốt nhất.

_ “Anh không biết nữa.” – Sắc mặt Jae Sung càng ngày càng xấu, cũng cho thấy tình hình hiện tại đang nghiêm trọng đến mức nào. – “Nhưng có lẽ không được rồi, anh thấy khó chịu quá!”

_ “Không sao đâu! Chỉ cần nhắm mắt lại là sẽ không thấy gì nữa đâu.” – Khẽ nói bằng âm điệu thật nhẹ nhàng, giọng nói của Minh Tuyết lúc này êm ái, dễ dàng dẫn dắt tâm trí con người chìm trong mộng ảo. – “Anh cứ tưởng tượng mình đang ngồi trên ghế ở nhà đây. Nếu cần em giúp gì thì cứ nói nhé!”

Có trời mới biết, cô phải khó khăn cỡ nào để áp chế nỗi lo lắng và dụ dỗ ai đó chìm vào giấc ngủ. Bình thường cậu ta vốn rất mê ngủ kia mà, sao lúc cần thiết thì lại gian nan đến mức này cơ chứ?

_ “Vậy sao?” – Jae Sung vẫn ngược nhìn bằng bộ mặt ngờ ngác, suy tư một hồi rất lâu. Nhưng dường như lời nói mềm mại của cô có một sức mạnh thần kì, khiến chàng mỹ nam cũng dần cảm thấy mí mắt nặng trĩu, từ từ nhắm lại và nghiêng đầu tựa vào vai cô. – “Anh mệt quá! Để cho anh ngồi như vậy một lát được không?”

Trong trí não trống rỗng của Jae Sung lúc này quả thật rất mệt mỏi, chỉ muốn được như vậy mãi mãi. Cũng có lẽ bởi vì hương vị rất thanh thuần của cô gái ấy khiến cậu cảm thấy thật thả lỏng, cũng thật yên tâm mà quên đi tất cả.

_ “Hả?” – Riêng nhân vật chính của mọi việc, Minh Tuyết lúc này chỉ cảm thấy sững sốt, chẳng hiểu ra sao.

Đành rằng chính cô bảo cậu cố gắng ngủ, nhưng cũng không có bảo cậu tựa lên vai cô như thế này. Giờ thì biết sao bây giờ? Dù gì thì cô vẫn còn thức, chẳng lẽ phải tiếp tục ngồi cứng nhắc không khác gì khúc gỗ thế này cho đến tận lúc xuống mặt đất thật à?

Không những thế, điều làm cô khó chấp nhận hơn là hương thơm thoang thoảng phảng phất từ cơ thể cậu, cùng với hơi thở ấm áp đang phả vào cổ khiến trái tim Minh Tuyết chột đập loạn nhịp. Nhất là khi cô quay sang nhìn thấy khuôn mặt tuyệt thế, tựa như thần thánh của cậu, bản thân cô cảm thấy như bị mê hoặc.

Từng giây phút trôi qua dài như một thế kỉ, thật là dài với con người.

_ “Ồi! Minh đâu có ý nói điều này đâu!” – Lại một lần nữa thở dài. Minh Tuyết giờ cũng chỉ đành tìm kiếm việc gì đó để đánh lạc hướng sự chú ý cho hết thời gian. Và đáng giá vẻ đẹp của chàng mỹ nam đang say ngủ là điều đầu tiên cô nghĩ tới. – Nhìn da của anh ấy kia! Sao lại có thể trắng mịn không chút tỳ vết nào như vậy nhỉ? Trông cứ như da của em bé ấy. Lông mi lại rất dài và đẹp nữa, môi thì không trang điểm cũng đỏ tươi như thế. Thảo nào được yêu thích đến vậy.”

Cứ thế, không biết lại trôi qua bao lâu, cô chỉ biết là khi vòng quay kết thúc, tên mèo lười Jae Sung cũng bị gọi tỉnh lại. Chàng trai cũng không có phản ứng gì khác thường ngoài lơ đãng bước ra phía ngoài, ngồi xuống một ghế đá rồi tiếp tục ngủ gà ngủ gật.

_ “Anh ấy ko sao thật chứ?” – Nhìn cái dáng vẻ này, cô cứ cảm thấy có vẻ không được ổn lắm sao ấy, không nhận được quay sang hỏi Young Min trong lo lắng.

_ “Không sao đâu! Ngủ được thế kia là không sao cả rồi!” – Khẽ mỉm cười đẹp mê hồn, chàng mỹ nam đưa tay xoa xoa đầu cô, trấn an tâm trạng bất an của ai đó. Đến giờ cậu cũng không biết cô làm thế nào, nhưng cái kết quả này là rất tốt rồi. – “Thế em muốn chơi gì nữa nào?”

_ “Tàu cao tốc.” – Diễn hình cho kẻ vô duyên nhất năm nay, YoSeob đột ngột chen vào, trả lời rất nhanh chóng. – “Đến khu vui chơi mà không chơi trò này thì sao được.”

_ “Ý hay đấy! Tôi cũng thường chơi trò này khi đến khu vui chơi.” – Chỉ có cô gái ngốc nghếch nào đó thì mới lại quên mất đề phòng, gật đầu hưởng ứng với ý kiến của cậu ta với vẻ ngây thơ như thế kia mà thôi.

Minh Tuyết, ai đó xin hãy nhắc cho cô ta nhớ bản thân cô vừa mới bị giáo huấn một bài học nhớ đời trong chưa đầy một tiếng trước được không? Mới qua bao lâu mà đã lại tung tăng đi theo sau cái tên đó đến chỗ chơi tàu cao tốc rồi?

Cũng không mất bao lâu thời gian, ngay khi bước tới đứng trước những đường ray cao tốc, uốn lượn như rắn phía trên cao, thái độ của Minh Tuyết cũng khác hẳn.

_ “Không, không phải chúng ta sẽ chơi cái này chứ?” – Ngay chính cô cũng không phát hiện bản thân mình đang nói lắp. Dĩ nhiên, niềm hứng khởi lúc ban đầu của cô gái ấy cũng theo gió tiêu tán ngay khi vừa nhìn những đường lượn khiến con người ta đau tim như thế này.

— “Sao thế?” – Đề phòng kẻ nào đó làm trợn bỏ trốn mất dạng, Yo Seob rất kịp thời túm chặt lấy tay cô, đánh dấu chấm hết cho mọi đường lui có thể có của cô gái tội nghiệp. — “Không phải cô nói cô hay chơi trò này lắm sao?”

Lấy lời của cô để phân bác chính cô, tên này thật là đủ âm hiểm

— “Nhưng nó không như thế này” – Làm sao mà cô có thể để yên cho ai đó ném mình vào địa ngục mà không chút phản kháng nào kia chứ. Đến con vịt bị tràn vào nước sôi vẫn còn cố giãy chết, huống hồ là một người sống như cô. — “Anh nhìn kia, sao đường ray lại lên cao tít thế kia, lại còn cái dốc nữa, nhìn đã thấy sợ rồi.”

— “Thì thế mới là cảm giác mạnh chứ!” – Một bên thì muốn trốn, một bên lại nhất quyết không chịu buông tha. Yo Seob chỉ nói một câu nhẹ nhàng, tay thì lôi cô tới ấn ngồi vào chỗ. — “Bình thường nếu muốn đi chơi vui nhất thì phải ngồi ở chỗ đầu tiên.”

Sét đánh giữa trời quang! Bảo cô chơi tàu cao tốc này đã là khủng khiếp lắm rồi, giờ lại bị nhét lên đầu, chi bằng cậu cứ cầm con dao một nhát giải quyết cô luôn cho xong

— “Anh điên à! Đây là chỗ chẳng ai muốn ngồi thì có. Vì nó ở ngay đầu nên chẳng có cảm giác gì được che chắn cả, lúc phóng đi thì cứ như mình sắp bay ra ngoài đấy, vui sao nổi.”

Không biết đến bây giờ cô thông báo mình bị yêu tim bẩm sinh liệu có còn kịp hay không?

— “Cô đúng là hay chơi trò này thật nhỉ?” – Lảng tránh rất điệu nghệ, Yo Seob cũng không nói thêm gì nhiều mà chỉ mỉm cười thật bí ẩn, nhưng đó cũng là đủ để báo hiệu cho những điều không hay ho sắp xảy ra.

Sau đó, tiếng chuông báo hiệu đến lúc tàu lăn bánh cứ thế vang lên.

— “Ồiiiiiiii!” – Chỉ vừa mới bắt đầu, cả người Minh Tuyết lao vút đi theo gió, nhiều lúc tưởng chừng như sắp rơi ra phía ngoài. Trái tim cũng bị kích thích quá độ, gần như sắp bị vỡ toang ra bất kì lúc nào.

Ở một khúc, con tàu bỗng đi chậm lại, nhưng không phải là ngừng lại mà là tiến dần lên dốc cao, lên cao, lên cao hơn. Tâm trí Minh Tuyết lúc này cũng đang căng ra cực độ, cố gắng tự trấn an bản thân nhằm chuẩn bị tâm lý cho cú lao xuống dốc khủng khiếp sắp tới.

— “Nè! Tôi nghe nói hát trong lúc đi thì sẽ đỡ hồi hộp hơn đấy!” – Thấy vẻ thảm hại của cô gái lúc ấy, YoSeob cũng có chút thương xót mà chia sẻ kinh nghiệm ứng phó của mọi người.

— “Vậy sao?” – Khẽ gật đầu, dù khuôn mặt lúc này vẫn thất hồn lạc phách, nhưng có một cây cỏ cứu mạng thì cô cũng phải nắm lấy bằng bất cứ giá nào. Minh Tuyết hoảng hốt làm theo, cũng chẳng có tâm trạng suy nghĩ xem điều đó có thật hiệu quả thật hay không.

Khẽ run run hát mấy bài mà ngay chính cô cũng chẳng hiểu nổi đó là cái gì, cô vẫn thật cố gắng cho đến khi con tàu lên tới đỉnh, rồi lại đến lúc nó lao vút xuống với một tốc độ khủng khiếp.

— “Xin đừng nói lời xót xa. Aaaaa...” – Bài hát qua cổ họng cô lúc đó ngay lập tức trở thành một tiếng hét kinh hoàng, và nó càng có xu hướng vang dội hơn khi cả người của cô đổ dốc ra phía trước. — “Aaaaa...”

Khung cảnh như đập thẳng vào mắt người con gái đó bằng vận tốc nhanh đến chóng mặt, chẳng phân biệt nổi cái gì với cái gì nữa, chỉ còn lại những cơn gió cực mạnh quật ngược lại rát cả mặt, cũng khiến tóc tai cô bay loạn xạ.

Trước mắt những cơn người trên con tàu đó lúc này chỉ còn những gam màu mờ nhạt và một cái đường ray thay đổi liên tục ở ngay trước mắt.

Chỉ vài phút, nhưng với một vài người còn dài hơn cả một đời, con tàu mang theo bọn họ lao đi với vận tốc không khác gì tên lửa, hết lên rồi lại xuống như điên, lượn nghiêng ngả, nhiều lúc tưởng như bọn họ sắp trở thành những con điều đứt dây, bị ném ra giữa không trung.

Nhưng cuối cùng, Minh Tuyết cũng có thể dừng lại mà còn sống. Chỉ có điều suốt một lúc lâu, cô chỉ ngồi thất thần tại chỗ, còn chưa kịp hoàn hồn sau khi nếm trải sự sợ hãi gấp cả nghìn lần những gì kinh khủng nhất cô đã từng trải qua trong cuộc đời.

Cũng do quá kinh hoàng, cô gái ấy không hề nhận ra ngay bên cạnh mình lúc này cũng đang có một người ngồi đấy bất động, không còn biết trời đất gì luôn.

— “Ha!” – Nhìn thấy hình ảnh trước mắt, Young Min chỉ có thể cảm thấy có một từ miêu tả lại chân thực nhất hoàn cảnh lúc này: thú vị. Quả là vô cùng thú vị! Thế nên tên đàn anh đó khẽ bật cười, đôi tay cũng không có chút nhàn rỗi mà rút vội chiếc máy ảnh ra chụp lấy khoảnh khắc khó quên này.

Yo Seob cũng có ngày bị hại thảm bởi chính trò chơi của mình, điều này không phải là sự kiện ngàn năm có một hay sao?

— “Cái gì thế?” – Bị gọi hồn trở lại bằng tiếng máy chụp ảnh, Yo Seob đến tận lúc này mới giật mình nhận thấy điều gì đang diễn ra. — “Anh đừng chụp nữa mà, mặt mặt chết đi được!”

Không cần soi gương cậu cũng đoán được bộ dạng mình lúc này đủ dọa người rồi, ai đó còn nhiệt tình hết mức mà chụp lia lịa nữa là sao?

— “Nhìn tóc của em kia! Bay ngược hết ra đằng sau rồi, trông cứ như già đi cả chục tuổi đấy.” – Đưa ra những lời nhận xét vô cùng chân thực về hiện

trạng của con người vốn được xưng là đáng yêu nhất trong giới showbiz lúc này, Young Min tất nhiên không thể quên chế nhạo một phen. – “Anh tin đây sẽ là phôi ảnh đẹp nhất của em trong chuyến đi đây.”

_ “Cái anh này! Mau xóa đi chứ, fan của em mà thấy nó chắc sẽ khóc thét lên đây.”

* * *

Ngồi ngẩn ngơ với cốc nước trên tay, Minh Tuyết vẫn duy trì cái tư thế ấy rất lâu rồi mà cũng chưa uống lấy một giọt. Thế mới thấy trò chơi tàu cao tốc này quả thật là gây cho cô cảm giác đủ mạnh, đến mức hồn sắp lìa khỏi xác.

Cho đến tận những giây phút hiện tại, người con gái đó vẫn không thể tin được mình vẫn còn sống.

_ “Minh Tuyết à!” – Khẽ bước đến bên cạnh cô trong vẻ lo lắng, Young Min cuối cùng chỉ biết áp dụng chính sách dụ dỗ trẻ em để gọi tâm trí đang bay trên chín tầng mây của cô trở lại. – “Anh có mua cho em quả bóng bay này.”

_ “Cảm ơn anh!” – Gật đầu một cách máy móc, cô gái rất muốn cười đáp lại nhưng cái miệng dường như không mở ra nổi, đôi mắt thần thờ như người lạc trên cung trăng.

_ “Nè!” – Tiếng nói của Hyung Ki chợt vang lên, cùng theo đó là một con thỏ bông xuất hiện ngay trước mắt làm Minh Tuyết giật mình ngược lên nhìn. Ánh vào trong đôi mắt cô lúc này là bóng dáng trong trẻo nhưng lạnh lùng tựa một hồ nước sâu không thấy đáy của cậu, trong thoáng chốc làm tâm tưởng cô ngập tràn những cảm xúc không thể diễn tả bằng lời.

_ “Í! HongKi, anh tặng cho tôi à?” – Rất ngây ngô hỏi một câu chẳng ra gì, cô gái ngốc nghếch đó rõ ràng là rất thích nhưng lại có chút ngần ngại khi nghĩ tới cái cảnh ai đó đánh vật với cái máy gấp thú bông để có được thứ này. – “Nhưng anh đã rất vất vả gấp nó mà.”

Thế nên mới nói cô là đồ ngốc, thật biết nói mấy câu hủy hết cả phong cảnh.

_ “Thì sao? Tôi cũng không dùng đến nó làm gì.” – Hyung Ki thì vẫn trả lời bằng cái giọng nhàn nhạt, không nhanh không chậm. Nhưng thật ra ý cậu là thế nào, cũng chỉ có một mình cậu mới hiểu. – “Cô không lấy thì tôi cho người khác nhé!”

_ “Lấy chứ!” – Vội vàng nhào tới vô lấy con thú bông như sợ bị ai cướp mất, Minh Tuyết chỉ cảm thấy thật hạnh phúc. Không ngờ sau một ngày đi chơi, cô còn có thể mang thêm một món quà nữa về nhà. Nghĩ vậy, cô gái mỉm cười rạng rỡ tựa nắng mai, nhìn cậu bằng cái ánh mắt đầy cảm kích và ngưỡng mộ.

Thông thường, khi được người khác cảm kích, người nào cũng đều cảm thấy có chút vui vẻ. Nhưng hiển nhiên, mấy lý lẽ đó vốn chẳng thể áp dụng với bản thân Hyung Ki, cậu lúc này chỉ thấy mỗi cảm giác không được tự nhiên lăm với cái ánh nhìn nóng bỏng hướng về phía mình của cô gái ấy.

_ “Sao?” – Cuối cùng không thể chịu đựng được cái nhìn quá mức nhiệt tình của cô thêm nữa, chàng trai bất giác đề cao âm thanh trong vô thức, trong giọng nói cũng không giấu nổi chút bức bối. – “Có ý kiến gì sao?”

_ “Không! À có! À không!” – Chỉ là muốn cảm ơn chút thôi mà, ai đó có cần xấu hổ quá thành giận như vậy không? Nhìn không gian xung quanh xem, rõ ràng đang là mùa hè, vậy mà khí lạnh cứ vùn vút thổi qua, làm trí não sắp đóng băng của cô càng rơi vào hỗn loạn, mở miệng mà cũng chẳng biết đang nói cái gì. – “Chỉ là... Con thú bông lúc đầu tôi định gấp là gấu, còn con này là con thỏ mà.”

_ “.....”

* * *

Đang ngồi ngủ rất ngon lành, Jae Sung bất chợt tỉnh giấc. Không biết là do những âm thanh ồn ào của khu vui chơi khiến cậu không thể ngủ yên, hay do tiếng nói quá lớn của YoSeob đang ra sức chọc phá Minh Tuyết tại giây phút đó.

_ “Bóng bay hả?” – Ai đó thật hứng khởi, nhưng không phải đơn thuần vì một quả bóng, mà quan trọng là muốn trông thấy những phản ứng thú vị của cô gái ngốc nghếch lúc bị trêu chọc. Vì thế, Yo Seob ngày càng tiến gần cô hơn với cái ánh mắt và nụ cười vô cùng đáng khinh. – “Tôi thích nhất là trò bóp đến mức nổ cả nó đấy. Tiếng nổ nghe rất hay.”

Và hay nhất là thấy Minh Tuyết tức nuối, bi phẫn, nổi giận mà không thể làm gì được cậu. Cảm giác ấy mới là nguồn cảm hứng tuyệt vời, đem lại sự thỏa mãn cho cuộc sống chàng mỹ nam.

_ “Anh định làm gì thế? Lùi lại ngay nếu không tôi hét lên bây giờ.” – Phát hiện được mục đích xấu xa của ai đó, người con gái đó chỉ biết lùi lại phía sau, thận trọng bảo vệ quả bóng trên tay.

Đây là thứ Young Min vừa tặng cho cô, không thể để nó bị hủy hoại trong tay cái tên chết tiệt này được. Nghĩ vậy, Minh Tuyết càng sục sôi lên ý chí quyết tâm, đôi chân cũng vội lùi lại nhanh hơn nhằm tránh xa cái kẻ nguy hiểm này, và...

Cô bị vấp.

Người thì không sao, chỉ bị loạng choạng mấy cái rồi lấy lại được thăng bằng như thường, nhưng quả bóng thân yêu kia thì lại không có được may mắn đến vậy. Khoảnh khắc đó, chiếc dây cầm cứ thế bị tuột ra khỏi tay cô, làm quả bóng bay cũng bay dần lên trời cao.

Nhẹ bằng hướng về phía bầu trời xanh ngọc, hình bóng của nó nhỏ dần, nhỏ dần rồi mất hút như thể hòa lẫn trong những tia ánh nắng vàng như mật đang rơi xuống thế gian.

Khung cảnh này trong đôi mắt thuần khiết của Jae Sung dường như có chút quen thuộc đến lạ kì. Dần dần, những kí ức nhạt nhòa đang kéo tâm trí của chàng trai đó trở về với một ngày xưa cũ, một ngày rất xa xôi đến mức tưởng như đã bị lãng quên.

Tái hiện trong tâm tưởng cậu một cách vô cùng sống động là cái khung cảnh khu vui chơi đông đúc, có nét thật giống với hiện tại. Bầu trời cũng thật xanh trong, ánh nắng mùa thu cũng thật chan hòa và dịu êm.

Xuyên qua dòng người đông vui nhộn nhịp đang không ngừng đi lại là hình bóng của một người mẹ đang dắt đứa con mình đi chơi. Đó cũng chính là Jae Sung hồi còn rất nhỏ, thế nên những gì cậu nhớ được mỗi khi hồi tưởng lại chỉ là quả bóng bà đưa cho cậu và giọng nói thật dịu dàng khi người đàn bà ấy ngồi xuống bên cạnh, khẽ xoa lên mái tóc của cậu.

__ “Jae Sung! Con là một đứa trẻ ngoan đúng không?” – Bằng một âm thanh êm ái, bà cất tiếng nói với đứa trẻ bé nhỏ. – “Con hãy ở yên đây chờ mẹ nhé!”

Rất lâu sau, khi đã trải qua rất nhiều năm tháng của cuộc đời, chàng trai cũng lớn lên và trưởng thành, những ký ức ấy cũng trở nên rất mờ nhạt đến mức ngay cả khuôn mặt của người đàn bà ấy cũng thật mơ hồ. Nhưng có một điều mà cậu vẫn không thể quên nổi, đó là một giọt nước mắt của ai đó rơi xuống mặt đất, vỡ tan thành muôn mảnh.

__ “Mẹ sẽ quay về ngay!”

Nhưng người phụ nữ đó đã không hề quay trở lại. Chỉ để lại ở nơi đây một đứa trẻ đứng chờ mãi, chờ mãi.

Cho đến tận lúc chiều buông xuống, khi bàn tay yếu ớt của cậu bé đã không còn chút cảm giác nào nữa, quả bóng bay cũng tuột khỏi sự níu giữ cuối cùng, hướng về phía mặt trời cao vút và bay đi mãi.

Thời gian vẫn trôi đi, lâu đến mức bản thân chàng trai cũng tưởng rằng đã hoàn toàn lãng quên đi mảng kí ức ấy. Nhưng giờ đây, mọi thứ vẫn hiện lên rõ ràng, như để chứng minh nó vẫn luôn còn đó. Lại một lần nữa khiến cõi lòng vốn phẳng lặng không chút gợn sóng của cậu chợt nhói lên những cảm xúc gì đó thật khó tả. Vừa khó chịu vừa u buồn, làm cho cậu cảm thấy mệt mỏi đến mức nghẹt thở.

Hóa ra, tâm hồn của con người vẫn thật yếu ớt, chỉ cần một cái chạm nhẹ cũng đủ vỡ nát. Kể cả với con người đóng kín trái tim và co mình trong một không gian riêng như cậu, cũng không có cách nào làm mờ nhạt những tổn thương đã qua.

__ “Bay mất rồi kìa!” – Nhìn theo quả bóng đầy vẻ hối tiếc, đôi mắt Minh Tuyết gần như bốc lửa lên vì giận dữ. Cô liếc về phía chàng trai, ánh nhìn sắc bén như muốn cắt nát cậu ra. – “Yo Seob đáng ghét! Bay mất rồi kìa! Tại anh đấy, trả lại cho tôi mau!”

Vẫn không ý thức được điều mình vừa làm có gì nghiêm trọng cả, huống hồ nói cho chính xác thì là chính bản thân cô tự làm tuột dây, Yo Seob cũng chẳng có chút cảm giác tội lỗi nào, còn rất khinh thường trả lời.

__ “Chỉ là một quả bóng thôi! Sao mà dữ thế chứ?” – Chàng nỷ nam không cho là đúng, bởi trong mắt cậu, nó cũng chẳng khác gì hàng nghìn quả bóng đang được bán trên khắp khu vui chơi này. – “Mất thì thôi”

Coi thường nhau đến thế là cùng! Ai đó nói thật nhẹ nhàng, cái kẻ không hề biết đến từ trân trọng viết như thế nào như cậu thì làm sao hiểu được ý nghĩa đặc biệt của nó kìa chứ? Nếu nó đơn giản chỉ là một quả bóng tầm thường thì cũng chẳng khiến cô điên tiết được tới mức này.

__ “Thôi là thôi thế nào?” – Nói bằng giọng lạnh lùng và đầy kiên quyết, Minh Tuyết dĩ nhiên sẽ không thể để cái tên chết tiệt đó nhẹ nhàng thoát thân như vậy được rồi. – “Tôi bắt đền anh đó, cái đó là của anh Young Min cho tôi mà, có đền có phải gấp 10 mới xứng đáng”

__ “Tại sao tôi phải đền cho cô nhī, tự cô làm nó bay đi mà.”

Thế mới nói hai người quả thật là oan gia, ngày nào không cãi nhau thì sẽ cảm thấy bức bối không chịu được. Cũng như hiện tại, cái việc nhỏ xiu này mà ai cũng chẳng chịu nhường ai.

__ “Nhưng vốn là do lỗi của anh mà.”

__ “Được rồi, hai đứa nhường nhau chút đi nào” – Muốn đòi sắm vai người hòa giải, tên yêu nghiệt Young Min rất kịp thời chen vào và đề ra phương pháp giải quyết tối ưu nhất trong mọi hoàn cảnh. Cũng như hiện tại, cậu rất nhanh chóng chọn hi sinh một tên đàn em khác của mình. – “Cứ yên tâm! Hyung Ki sẽ mua đền lại cho em thật nhiều bóng, Minh Tuyết ạ!”

__ “Hà ! Sao lại em nữa rồi” – Đang rất an phận đứng ngoài, chàng đội trưởng giật mình khi bản thân bị chỉ đích danh, cũng đồng thời lên tiếng bất bình.

Cái điều vô lý gì thế này? Họ cãi nhau là chuyện của họ, sao cứ phải lần nào cũng lôi cậu vào như vậy kìa chứ?

__ “Vi em là đội trưởng mà” – Lại điệp khúc cũ được Young Min tua lại rất thản nhiên, nhưng nó lúc nào cũng rất có hiệu quả, khiến Hyung Ki phải cứng họng không biết phản bác kiểu gì. – “Em không muốn hai đứa nào cãi nhau hoài khiến người ta chú ý đến chúng ta thì cứ để vậy đi.”

Uy hiếp! Trắng trợn uy hiếp! Nhưng bị phần hơn là đó đúng lại chính là điểm yếu trí mạng của chàng đội trưởng.

— “Haizzzz!” — Mang theo gánh nặng trách nhiệm trên vai, Hyung Ki bực bội bước đi, làm xong nhanh gọn lẹ cho yên chuyện. Cái đám người này chẳng có ai dùng não để suy nghĩ cả, nếu hiện tại bị các fan phát hiện, đó là chết cả lũ chứ đâu có phải một mình cậu.

Cũng không biết là qua bao lâu sau, nhưng Minh Tuyết lại cảm thấy dường như rất nhanh, chàng đội trưởng đã quay trở lại. Chỉ có điều trên tay cậu lúc này không chỉ là một quả bóng bay.

— “Anh là người bán bóng à?” — Minh Tuyết quả thật không có ý gì đâu, nhưng bất kì ai thấy cậu lúc này chắc cũng không nhận được hỏi một câu như thế. Nghĩ đi nghĩ lại, cô cảm thấy mình cũng không có nói bất kì điều gì gây hiểu lầm, nhưng có ai trả lời cho cô biết tại sao chỉ vừa đi rồi trở lại, chàng trai đã đem theo cái đuôi là một đồng bóng đến che kín cả người đến vậy không?

Không cần phải đếm cô cũng thấy được cái đám bóng bay này dường như phải lên đến cả trăm quả.

— “Cô muốn chết không?” — Một câu nói siêu đơn giản, nhưng phản ánh đầy đủ tâm trạng của chàng mỹ nam lúc này. Kêu cậu đi mua cái đồng bóng bay trẻ con này đã khiến khuôn mặt của cậu trông khó coi lắm rồi, giờ ai đó còn đòi hỏi cái gì nữa đây? — “Còn không mau cầm lấy đi à?”

— “Anh thấy thế sao mua nhiều vậy chứ? Chẳng lẽ anh quyết tâm để cho lũ trẻ con không còn gì để chơi nữa à?” — Miệng thì nói nhưng hai tay Minh Tuyết cũng không chút nhàn rỗi, cầm lấy đám dây buộc. Nhưng ngay cả cái việc đơn giản ấy, đối với cả một đám bóng thế này cũng là một điều khó khăn. — “Mà anh làm vậy càng gây chú ý đấy!”

— “Còn nói nữa sao?” — Khẽ cau mày, Hyung Ki cảm thấy thật ức chế. Nếu còn phải tiếp tục nói chuyện với cô thêm một câu, chắc cậu sẽ phát điên lên mà xông tới bóp chết cô ta mất. — “Vì ai mà tôi phải chạy khắp nơi mua bóng bay như vậy hả? Cô muốn tôi thả hết chúng đi cho rảnh nợ không?”

Nếu không phải nghĩ tới cái vụ đòi nợ bóng bay gấp nhiều lần của cô với Yo Seob, cậu cũng có cần phải tự làm khổ mình mà mua cả một đồng như hiện tại không? Thế mà ai đó còn lăm chuyện nữa thì cậu sẽ sẵn sàng áp dụng biện pháp bạo lực để được bình yên.

* * *

— “Anh...Anh là Yo Seob của MS4 đúng không?” — Một cô bé xinh xắn đã chú ý anh chàng đáng yêu này rất lâu, cũng thấy nghi hoặc nên đánh liều bước đến hỏi.

Càng nhìn càng thấy giống, dù cho cậu đã hóa trang che đi một số đặc điểm dễ nhận dạng của mình, nhưng cái sườn mặt xinh đẹp, đôi mắt trong trẻo sáng ngời, thân hình đạt chuẩn kia thì cũng không phải người con trai Hàn Quốc nào cũng có thể sở hữu tất cả.

— “Không! Tôi không phải! Cô nhầm rồi!” — Không chút bối rối nào khi bị hỏi, chàng mỹ nam đang ăn kẹo mút rất tinh bơ nói láo, khuôn mặt thật thuần khiết khiến không ai có thể hoài nghi. — “Nhiều người cũng nói tôi như vậy, nhưng không phải đâu.”

Chỉ có điều, đôi khi chàng trai phải thừa nhận rằng, Minh Tuyết quả đúng là kẻ do ông trời phái xuống để vui dập đời cậu. Cũng như hiện tại, khi Yo Seob chỉ vừa mới dứt lời, quyết tâm với chính sách thả chết cũng không chịu thừa nhận thì chỉ với một câu nói, cô gái đó quả thật rất thành công đánh rơi cậu xuống mười tám tầng địa ngục.

— “Yo Seob!” — Cô đứng từ phía xa gọi lớn, chỉ đơn giản là để cho ai đó nghe thấy rõ ràng. Chỉ có điều dường như cô đã quên khuấy mất việc các chàng mỹ nam vốn là những thần tượng hàng đầu của Hàn Quốc. — “Còn không đi mau lên à? Chúng ta phải về bây giờ. Anh quản lý đang đợi ở ngoài công đó.”

— “Ôi trời! Cái cô này!” — Chưa bao giờ chàng trai cảm thấy bất lực trước hiện tại như lúc này.

Minh Tuyết, chiều giết người không thấy máu này đủ độc. Nếu biết trước thế này, cậu thà để cô cầm dao cho mình một phát xong chuyện còn hơn.

— “Vậy đúng là anh ư?” — Quá sung sướng với tin tức vừa nghe được, cô nhóc gần như hét toáng lên khi biết được đứng trước mặt mình lúc này là Yo Seob, người thật 100%.

Cũng chỉ trong có một giây kể từ lúc đó, vô số ánh mắt bắt đầu đổ dồn về hướng họ, tràn ngập sự kinh ngạc không thể tin nổi.

— “Cái gì cơ? Yo Seob ở đâu?” — Tung đầy ánh mắt cùng hướng về một phía trong tim tòi, khẽ ánh lên ánh sáng của hưng phấn tột cùng như vừa trông thấy con mồi sau nửa đời bị đói, các cô gái cũng rất nhanh chóng nhận ra các thành viên còn lại ở phía xa. — “Còn kia đúng là MS4 rồi.”

Cô nhóc vừa dứt lời cũng là lúc Yo Seob nhận định mình đã bị lộ hoàn toàn, không còn gì vớt vát nổi. Thế nên, cậu làm ra phản xạ vô cùng nhanh chóng, vội vã quăng vút cây kẹo trên tay rồi quay đầu chạy như bay.

— “Còn đứng đó sao?” — Tien đường phóng qua chỗ Minh Tuyết, con người vẫn đứng ngơ ngác không biết ứng phó sao với hoàn cảnh trước mắt, Yo Seob vội vã kéo tay cô chạy như bay về hướng các thành viên khác. — “Chạy mau lên đi chứ!”

Quả không ngoài dự đoán của cậu, chỉ chưa đầy một tích tắc sau, cả không gian như bị vỡ tung bởi những tiếng la hét rầm rì. Cũng liền ngay sau đó, một đám đông khổng lồ khiếp hãi ào ào đuổi theo bọn họ như một con lốc cán quét đến, điên cuồng hướng về phía bọn họ.

Bạn đang đọc truyện *My Stars* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 7

Vẫn như thường lệ, Yo Seob trở về nhà sau khi hoàn thành xong công việc buổi sáng. Trên khuôn mặt mang đầy tính trẻ con và đáng yêu lúc này thoáng hiện chút mệt mỏi, nhưng vẫn duy trì hào quang của một thần tượng đủ khiến các cô gái mê mệt.

Dẫu vậy, khi mở cửa bước vào căn nhà và đảo mắt qua thấy mọi người đều tụ tập đủ cả ở phòng khách, chàng trai cũng khẽ cảm thán mà thở dài một hơi. Hóa ra hôm nay cậu chính là thành viên bị đày đọa nhiều nhất, nhìn cái lũ đang tươi như hoa kia cũng biết họ đã trở về nhà nghỉ ngơi từ đời nào rồi.

Giám đốc... người thật là bất công! Có bóc lột thì cũng phải kéo cả nhóm cùng chịu chứ, nhất là cái tên đàn anh Jae Sung lười chầy thấy ra kia càng phải bắt làm gấp đôi.

“A! Yo Seob! Anh về rồi đó à?” – Vừa ngược lên nhìn thấy chàng trai, ánh mắt Minh Tuyết đã tỏa sáng rực rỡ, vội vẫy tay gọi lại, hoàn toàn không chút để ý đến những bi phẫn trong lòng của cậu lúc này cả. – “Mau lại đây xem nè! Ảnh chụp hôm đi khu vui chơi đã rửa rồi đấy.”

“Cái gì?” – Vốn mệt chết đi, cũng chẳng thêm quan tâm gì tới bọn họ đang tụ tập ở đó làm gì, nhưng vừa nghe thấy câu nói đó, chàng mỹ nam giật mình hô lên một tiếng rồi vội vàng lao tới cái bàn, lục lục lọi lọi trong đồng ảnh lộn xộn. – “Không có cái nào có vấn đề đấy chứ?”

Ai đó thật quá điên cuồng với việc bảo trì hình tượng của mình, ngay cả một chút nguy cơ nhỏ bằng mất muối cũng quyết không bỏ qua. Cần phải diệt trừ chứng cứ từ trong trứng nước thì tối nay Yo Seob mới yên tâm mà ngủ ngon được.

Nhìn thấy dáng vẻ khẩn trương sốt sắng của chàng trai ấy lúc này, Minh Tuyết chỉ cảm thấy thật đáng khinh bỉ. Cái tên đầu óc đen tối, tâm địa xấu xa như cậu thì có quái gì đáng để người khác chú ý mà cứ làm quá lên thế chứ? Nghĩ vậy, cô cũng chẳng thêm quan tâm tới con người đang phát điên bên đồng ảnh nữa mà quay sang chuyện trò vui vẻ với Young Min.

“Anh à! Anh tự rửa cả đồng ảnh này ư?” – Càng nhìn, cô gái càng thấy chàng trai trước mắt thật toàn năng, không những xinh đẹp, tốt bụng, mà lại còn rất tài giỏi nữa chứ. Do vậy, ánh mắt cô cũng không tự chủ được mà chìm ngập toàn sự sùng bái, cứ như trước mắt cô là một pho tượng thần sáng lấp lánh. – “Giỏi thật đấy!”

“Vi anh có hứng thú với nhiếp ảnh mà.” – Đang mải mê ngắm lại những tác phẩm của mình, Young Min hoàn toàn không biết hình tượng của mình trong mắt ai đó đang không ngừng tăng cao, cũng bỏ qua mất sự ngưỡng mộ như sóng triều trên khuôn mặt Minh Tuyết lúc này. – “Anh cũng hay chụp linh tinh lắm. Nhưng nếu nhờ người khác rửa thì những bức ảnh đời thường của MS4 sẽ có thể bị lộ ra ngoài. Vì thế anh cũng học luôn cách rửa ảnh. Em xem thử tấm này nè, em cười rất tươi đấy!”

Đối lập lại với sự sung sướng, riu rít nói cười không ngừng của hai con người ấy là khuôn mặt càng lúc càng đen như đáy nồi của chàng đội trưởng. Cậu cảm mấy bức ảnh có mặt mình lên mà tay nắm chặt như muốn bóp nát chúng ra thành bột phấn vậy. Hiển nhiên, các bức ảnh ấy trông như thế nào, không cần phải nói thì ai cũng đoán ra được.

“Tại sao ảnh của em nếu không phải ở trên đu quay ngựa thì lại là ngồi trước máy gấp thú bông thế?” – Hyung Ki thấy thật bất bình, nhìn mấy tấm ảnh trong bực bội. Nhỡ ra cậu phải biết mình cũng chẳng nên mong chờ ở cái người trong mắt luôn coi đám con trai là một đồng rác, còn chỉ có phụ nữ mới là đáng tôn trọng như Young Min cả. Nhìn xem, cả chục tấm như một, cứ lựa chọn lúc xấu nhất mà bấm máy, cuối cùng tất cả chỉ thấy một góc âm u của khu vui chơi ngày ấy.

“Thì đó là hai trò em chơi vui nhất mà!” – Không chút cảm thấy có gì bất bình thường, Young Min mở miệng đáp lại rất vô tư, đôi mắt hoa đào nhễ nhèo thật mê hồn, như để chứng minh cho sự thành thực đến mức không thể hơn nữa của chàng trai ấy hiện tại. – “Nhưng có vài tấm chụp em lúc đang đi đường, lúc suy tư rất phong độ đấy.”

Thấy nhiệt độ không khí giảm mạnh, tên đàn anh mới chậm rãi tiếp lời, coi như có chút an ủi sau khi ném người ta xuống hố sâu.

Chỉ có điều vài cái đó so với một đồng trong tay Hyung Ki lúc này, chẳng khác như hạt muối bỏ biển. Anh Young Min, rốt cuộc anh đang phát huy sở thích của mình hay tìm cách dấn đạp lên hình tượng của đám đàn em cho vui thế?

Trong khi mọi người vẫn đang náo động, không ngừng bày tỏ mọi ý kiến của mình thì ở một góc, Jae Sung cứ lặng lẽ ngồi đó, nhặt những tấm hình của mình ra, xếp chúng một cách ngay ngắn thành một hàng.

Thế mới thấy, tinh thần tự sướng của ai đó quả thật đã đạt đến đỉnh cao, đến mức có thể bỏ qua mọi sự tồn tại của mấy người khác mà không chút bị ảnh hưởng.

“Ảnh của anh hầu như toàn ngủ thôi nhì?” – Khẽ liếc qua một hàng ảnh dài nằm trên bàn, Minh Tuyết không nhịn được khẽ hỏi. – “Ngay cả ngồi trên ghế mà cũng ngủ được kìa!”

Không phải đang ngủ thì mặt cũng ngơ ngẩn, mà không phải mặt đang ngơ ngẩn thì chắc chắn là ngủ.

“Cái gì thế này?” – Ngay tại lúc đó, tiếng Yo Seob thét lên vang dội làm mọi người đều giật mình quay lại nhìn. Cuối cùng, sau khi lộn tung cả cái đám ảnh này một lượt, chàng trai ấy cũng đã tìm được tấm ảnh mà cậu nghi ngờ. – “Em đã nói là xóa đi rồi kia mà! Cái tấm này! Thật là mắt mặt quá cơ.”

Anh Young Min quả thật rất có năng khiếu tìm kiếm những giây phút con người ta trông xấu xí và thảm hại nhất. Nhất là cái lúc cậu vừa bước xuống khi tàu cao tốc, tóc thì bay ngược tùm lùm, mặt thì bơ phờ, còn đầu hình ảnh một chàng trai đáng yêu mê hồn nữa.

Lần này, Yo Seob bị lỗ to, chỉ còn có thể nghiêng răng nghiêng lợi nhìn tấm ảnh như nhìn kẻ thù. Thật không ngờ nổi, vốn chỉ định dọa Minh Tuyết một phen, không ngờ cái trò này đã hại người mà còn hại cả mình.

Bực tức, nhưng cũng chẳng vẫn hỏi được điều gì. Yo Seob lặng lẽ giấu tấm ảnh vào trong người, tìm thời cơ thích hợp để xử lý, nhưng hình như cậu đã quên mất, file gốc vẫn nằm ở trong máy Young Min.

Thế nên, chỉ bằng vài câu nói, Minh Tuyết rất nhanh chóng đánh tan mọi hi vọng của cậu.

“Anh Young Min này! Hình như anh đã nói anh có rửa mấy bộ phải không? Cho em một bộ hoàn chỉnh nhé.”

“Tất nhiên rồi!” – Yêu cầu của con gái, Young Min hiển nhiên không bao giờ chối từ, còn khề nờ một nụ cười xinh đẹp mê hồn, quyến rũ từ trong xương tủy.

“Mấy cái người này!” – Yo Seob chịu hết nổi, lần đầu tiên trong đời bị ép đến phát điên. Bằng chứng cho lỗi nhục nhã của đời cậu đã rơi vào tay giặt, không còn đường cứu vãn.

Nhìn sự phẫn nộ mà không thể làm gì của ai đó, Minh Tuyết lại cảm thấy rất thú vị. Nghĩ kĩ lại, có lẽ do ở chung với Yo Seob lâu ngày, cô cũng trở nên rất xấu rồi.

“Thực ra...” – Nhìn những tấm ảnh, cô gái bất giác nở một nụ cười tươi tắn, sâu trong ánh mắt đều toát ra một sự hạnh phúc ngọt ngào. – “Đây là chuyện đi chơi vui nhất với em từ trước đến giờ đây. Lúc đầu, em vốn không có thói quen với việc có nhiều người trong nhà như thế, nhưng bây giờ em thấy thật may mắn khi mình đã đến Hàn Quốc.”

Trong một giây phút, thế giới trở nên thật yên ắng, khi tất cả các chàng mỹ nam đều chìm trong suy tư.

Cuộc sống của một thần tượng luôn luôn sôi động, tuy mệt mỏi nhưng lại luôn có rất nhiều người ở bên cạnh. Thế nên, khi nghe những lời cô vừa nói, cả bốn người đều bất giác cảm thấy những cảm xúc thật khó tả. Cũng không biết cuộc sống trước kia của Minh Tuyết như thế nào, nhưng chỉ cần nhìn vào thần thái của cô mỗi khi nhắc tới cũng đủ biết khi đó cô rất cô độc, rất bình thản nhìn thời gian trôi như một người ngoài cuộc.

Trong giây phút đó, Minh Tuyết vẫn rất chuyên tâm xem những bức ảnh, trên khóe môi không giấu nổi sự vui vẻ và thỏa mãn từ tận trong lòng nên không hay biết gì đến những suy nghĩ trong trí não các chàng trai. Cũng trong khoảnh khắc đó, trong đôi mắt các chàng mỹ nam, hình ảnh cô trên chiếc ghế dường như mang một sắc thái hoàn toàn khác biệt, xinh đẹp mỹ lệ như đang bùng sáng.

“Vui cái gì chứ?” – Giật mình thoát khỏi ảo giác đầu tiên là Yo Seob, chàng trai cũng nhanh chóng cảm thấy mình đúng là điên rồi. Cô ta thì có gì mà đáng thương xót hay đồng tình kia chứ?

Nghĩ tới cái hôm đưa cô đi chơi, cậu chỉ có thể nói đó đúng là một ngày xui tận mạng. Hơn nữa, nguyên nhân của tất cả chẳng phải là cái cô gái đang ngồi trong hạnh phúc và cảm thấy đầy hạnh phúc cho cái ngày đó sao?

“Cứ nhớ lại là thấy điên ruột mả!” – Không nhắc tới thì thôi, giờ chỉ cần nghĩ tới chỉ vì một câu gọi của ai đó mà mình phải chạy trời chết, Yo Seob chỉ thấy càng thêm bực bội mà thôi. – “Bị cả đồng fan đuổi theo như thế. Cũng may là có anh quản lý đã chờ sẵn xe ở bên ngoài. Nếu không chắc bị bao vây đến chết luôn rồi.”

Thế nên, ai đó biết điều thì đừng có nhắc lại thêm lần nào nữa, nếu không có bị bóp chết thì cũng đừng có kêu oan.

“Nói mới nhớ, mấy giờ rồi thế?” – Bất chợt nhớ đến việc chính cần làm buổi chiều nay, Young Min khề nhìn lại đồng hồ và nhắc nhở các thành viên khác. – “Sắp đến giờ tập vũ đạo rồi đây. Minh Tuyết, em cũng chuẩn bị đi cùng bọn anh luôn nhé!”

“Em đi cùng không sao thật chứ?” – Minh Tuyết luôn cảm thấy có chút không ổn lăm lăm với việc theo chân các chàng trai đến tận nơi làm việc này. Không phải các thần tượng luôn rất chú ý không bị dính vào các scandal hay sao? – “Có cản trở các anh luyện tập không?”

“Không sao đâu!” – Nhìn thấy thái độ khẩn trương và hồi hộp quá mức của cô gái, Young Min không nhịn được giải thích. – “Giám đốc cũng đã nói trước rồi mà. Sau này em sẽ phải thường xuyên đi cùng với bọn anh đây. Chẳng phải em cũng rất muốn biết về công việc của bọn anh sao?”

Đúng là thế đấy! Vì rất muốn có được kịch bản dành riêng cho MS4, giám đốc chiều nào cũng áp dụng, chỉ có điều người đề ra là bà, còn người thực hiện ngoài mấy tên suốt ngày bị bóc lột đến cùng kiệt là các cậu ra thì còn ai vào đây nữa.

Hiện giờ, Minh Tuyết đang rảo bước đi trên hành lang cùng bốn chàng trai của MS4, theo chân họ rẽ vào một cánh cửa. Ngay từ giây phút đầu tiên bước vào, người con gái ấy quả thực bị bất ngờ trước khung cảnh trước mắt.

— “Wa! Đây là phòng tập của các anh sao?” – Sừng sốt đưa mắt nhìn khắp xung quanh, cô gái nhận thấy đây là một căn phòng rất rộng, cả một bên tường được lắp một tấm gương lớn, làm không gian dường như càng mở rộng ra rất nhiều. — “Trông hay thật đấy!”

Mặc dù đã nhìn qua được oai phòng tập này trên mạng, nhưng khi được chính mắt nhìn thấy và bước vào trong đó vẫn là một chuyện khác. Trong trí não cô gái lúc đó tràn ngập sự hứng khởi và đầy chờ mong vào buổi luyện tập hôm nay.

— “Hay ho cái gì?” – Vẫn còn giận vì vụ bức hình buổi sáng, khuôn mặt của Yo Seob từ đầu đến giờ đều không có lấy một chút sáng sủa nào, nhìn cái gì cũng chỉ thấy ngứa mắt. Huống hồ, nếu phải tập ở căn phòng này quanh năm suốt tháng, thì dù là ai cũng đều phát chán. — “Đến đây để luyện tập chứ có để chơi đâu mà vui như thế.”

Giọng nói gắt gỏng, đôi má phồng lên vì tức giận, đôi mắt đáng yêu tràn ngập không cam lòng, tất cả chỉ cho thấy ai đó thật nhỏ nhen chứ không có tác dụng đe dọa nào cả.

— “Anh đúng là...” – Không còn biết phải nói gì với con người chỉ luôn thích chống đối lại cô suốt ngày, Minh Tuyết cũng chỉ hừ nhẹ một tiếng rồi mặc xác thái độ của ai đó mà trả lời. — “Tại vì đây là lần đầu tiên tôi thấy một phòng tập vũ đạo của ca sĩ mà.”

Thế nên có vui sướng quá mức cũng là bình thường, ai đó có cần soi mói đến mức vậy không?

Ngay lúc này, cánh cửa căn phòng đột nhiên hé mở, theo sau đó là sự xuất hiện của một người đàn ông khoảng tầm 27 tuổi, dáng cao, gầy. Trên tay anh cũng cầm theo một chiếc đài bước vào trong.

— “Mọi người đã đến đông đủ rồi nhỉ?” – Liếc nhìn quanh một lượt, người đàn ông đó mở miệng nói chuyện, thái độ bình thản tới mức cứ như không hề phát hiện đến việc có thêm một cô gái trong phòng. — “Vậy chúng ta bắt đầu thôi chứ?”

Nhưng Minh Tuyết thì lại không làm được như thế. Cô lúc này có chút bối rối không biết nên đứng đâu cho đỡ cản trở bọn họ mà vẫn có thể quan sát được toàn bộ quá trình một cách đầy đủ nhất.

— “Vâng!”

Nghe được câu trả lời rất đồng đều và đầy tự tin của các chàng mỹ nam, anh để chiếc đài xuống và bước đến chính giữa căn phòng, phổ biến cho mọi người về buổi tập ngày hôm nay.

— “Vậy anh sẽ nhảy trước cả bài một lần để các cậu thấy rõ vũ đạo, sau đó sẽ tập từng đoạn như thường lệ.”

Nói xong, anh cúi xuống bật nhạc và bắt đầu nhảy.

Ngay khi tiếng nhạc cất lên, Minh Tuyết gần như bối kinh ngạc quá độ mà vẫn đứng sững ở đó, ngay cả một chút thở mạnh cũng không dám. Cả đôi mắt cô đều bị cuốn hút bởi những gì đang diễn ra trước mắt.

Phải thừa nhận rằng vũ đạo của anh ấy quá đẹp, động tác rất mạnh mẽ và dứt khoát. Trong giây phút, cô không rời mắt khỏi bóng hình của anh, bởi bài vũ đạo quá hoàn hảo và sự thể hiện rất tài tình của anh hướng dẫn viên ấy nữa.

Có lẽ do bản thân vũ đạo đã quá cuốn hút bằng những động tác mới mẻ và đầy thú vị, phù hợp với nhạc trong từng nhịp điệu, và do kỹ thuật rất tuyệt diệu làm nổi bật lên nét đẹp hình thể của con người.

— “Vũ đạo lần này cũng rất đẹp mắt.” – Cho đến tận lúc kết thúc, Yo Seob đều ngược nhìn trong hứng khởi, không khỏi trầm trồ khen ngợi. Cậu bắt đầu thấy hào hứng và chờ mong ngày cả nhóm sẽ ra mắt vũ đạo và bài hát mới sắp tới. — “Đúng là đặt hàng riêng có khác. Phải công nhận giám đốc quả là rất tài giỏi trong lĩnh vực này.”

Tuy rằng nhiều lúc vẫn oán thán bà ấy thật là biết cách bóc lột sức lao động con người, nhưng phần lớn cậu đều là khâm phục đối với trí tuệ và bản lĩnh của người đàn bà ấy. Làm giám đốc cho một công ty giải trí đứng trong top đầu Hàn Quốc quả thật không phải là một chuyện dễ dàng. Cũng như hiện tại, cậu cảm thấy rất tò mò không biết bà ấy làm sao có được vũ đạo tuyệt đẹp này trong tay.

— “Đúng là khá đẹp nhưng độ khó cũng cao.” – Riêng bản thân Hyung Ki, sau khi xem xong bài vũ đạo này thì lại thấy không quá lạ quan như ai đó. Là một đội trưởng, cậu thường có cái nhìn sâu hơn vào bản chất vấn đề, cũng dễ dàng thấy được những khó khăn tiềm ẩn trong đó. — “Có một vài động tác khá phức tạp. Nhưng khó khăn nhất chắc là đoạn vũ đạo tốc độ cao.”

Đừng nhìn ai đó tập thật nhẹ nhàng, nhưng người ta vốn là dân chuyên nghiệp, kĩ thuật và tài năng so với các cậu dĩ nhiên là hơn một khoảng cách. Còn bản thân MS4, nếu muốn giỏi hơn thì chỉ có thể dựa vào luyện tập không ngừng nghỉ, liên tục phấn đấu.

— “Trên thế giới này, chẳng có gì là dễ dàng cả.” – Tò mò khá đồng ý với nhận xét của Hyung Ki, anh hướng dẫn viên cũng không chút ngần ngại truyền thụ kinh nghiệm để có thể hoàn thành bài tập này tốt nhất. — “Điều quan trọng không chỉ là nhảy tốt cả bài mà là sự đồng đều, phối hợp ăn ý giữa các thành viên. Điều này cần sự hợp tác của cả nhóm nên Jae Sung, nghiêm cấm em đi muộn hay bỏ bất kỳ một buổi tập nào trong tuần này đấy! Đừng biến thể mạnh của các cậu từ trước đến giờ trở thành nhọc nhằn, nghe rõ chưa.”

Để có thể trở thành hướng dẫn cho nhóm nhạc thịnh vượng vẫn hay loạn thất bát đao cả lên này, giám đốc đặc biệt chọn một người khá nghiêm khắc và kĩ tính. Có lẽ, cũng chỉ có vậy thì mới khắc chế được cái lũ thần tượng này chăng?

_ “Rõ rồi ạ!”

_ “Vậy thì anh sẽ nhảy một đoạn, mọi người nhìn, nhảy theo và tự nhìn vào gương sửa như thường lệ nhé!”

Trong căn phòng, tiếng nhạc lại bắt đầu vang lên.

Như đã được phân phó từ trước, các chàng mỹ nam chỉ bước sang có vài bước nhưng lại sắp xếp thành đội hình cực nhanh chóng. Mọi sự biến hóa chỉ diễn ra trong một giây, kết quả cũng thực hoàn hảo đến mức Minh Tuyết thật sự khâm phục từ tận đáy lòng.

Thế mới thấy, các thần tượng không chỉ đơn thuần mang một khuôn mặt đẹp và một cái mặc vớ vẩn ra lừa người. Thực lực và sự cố gắng của họ là không ai có thể phủ nhận được.

Lần đầu tiên, MS4 phải vừa tập trung theo dõi vừa nhảy theo nên sự phối hợp có chút không được đều và hoàn hảo lắm, nhưng cũng đã bắt nhịp khá tốt. Còn Minh Tuyết, người con gái đó lúc này đang đứng ngoài nhìn cái cách học cấp tốc này của họ, trong lòng không ngừng sùng bái. Nó làm cô chợt nhớ đến những bài thể dục hồi xưa học trên lớp. Bài thì ngắn, từng động tác được hướng dẫn rõ là chậm, nhưng cuối cùng khi kết hợp lại thành một bài hoàn chỉnh thì quên đầu quên đuôi, kỹ thuật không đúng, nhịp điệu loạn xạ ngầu hết cả lên.

Rất có ý thức của một người đóng vai trò quan sát, Minh Tuyết tự động lùi ra phía góc phòng, ánh mắt vẫn không ngừng nhìn theo bóng dáng các chàng mỹ nam.

Nhưng dĩ nhiên, có một người chắc chắn không để cô yên ổn mà sống qua ngày như vậy rồi.

_ “Ừa, Minh Tuyết! Cô làm cái gì ở đó thế?” – Ngay khi vừa kết thúc đoạn nhảy đầu tiên, Yo Seob đã ngược sang nhìn cô gái đứng ở góc phòng. Chàng trai thể hiện sự nhiệt tình quá mức của mình bằng hành động chạy vội tới, kéo tay cô vào phía trong đội hình tập vũ đạo. – “Cô nghĩ cô đến đây là để chơi thật đó à? Cô cũng phải vào tập cùng đi chứ.”

Sét đánh giữa trời quang. Minh Tuyết nghe tin tức này mà không giấu nổi sự kinh ngạc. Không phải cô đến để xem thôi sao? Từ bao giờ có cái vụ phải tham ra tập cùng vậy chứ?

_ “Hả? Tại sao chứ?” – Khẽ hô lên một tiếng ngạc nhiên, bản thân cô cũng cảm thấy điều này thật vô lý. – “Tôi đâu có phải ca sĩ, cũng đâu có diễn trên sân khấu mà phải tập chứ.”

_ “Nói vào thì vào, còn lằng nhằng cái gì vậy chứ?” – Liếc nhìn đầy đe dọa, Yo Seob lần này có vẻ như không đùa được cô thì quyết không chịu ngừng lại. – “Bọn tôi đang tập vất vả mà cô thì lại đứng ngoài chơi thể à. Cô cũng phải trải nghiệm cái cảm giác này thử một lần đi chứ.”

Rất kiên quyết không cho người ta có khả năng cự tuyệt, Yo Seob làm cô cảm thấy thật khó xử. Không chỉ vì cô không phải ca sĩ, không có lý do gì phải tập cùng bọn họ, mà căn bản cô mù tịt về cái vụ tập vũ đạo này.

_ “Nhưng...”

Vốn định giải thích cho đảng hoàng, nhưng cái tên nào đó hiển nhiên chẳng thèm quan tâm, cứ thế lôi cô vào bên trong đội hình rồi vất đấy. Cô lúc này đứng là khóc không ra nước mắt, lát nữa nếu có bị phá rối loạn thì ai cũng đừng có trách cô đấy nhé!

_ “Em là Minh Tuyết mà giám đốc nói đó hả?” – Anh hướng dẫn viên nhìn cô bằng một ánh mắt khó hiểu, dường như đang suy tư xem cô gái trước mắt có gì đặc biệt hơn người mà giám đốc phải cho cô có nhiều đặc quyền đến vậy.

_ “Vâng ạ! Nhưng em không có ý làm phiền đâu.” – Minh Tuyết lúc này đúng là không thể nào hiểu nổi khuôn mặt trầm tư kia của người đàn anh ấy có nghĩa là gì, có lẽ là thấy không hài lòng cho lắm đối với sự xuất hiện của cô tại đây chăng? – “Em sẽ ra ngoài ngay.”

Tuy có chút không thoải mái khi cảm thấy có người không thích mình, nhưng đối với cái người mù tịt về vũ đạo như Minh Tuyết lúc này, đó không khác gì một sự giải thoát. Cô cũng chỉ mong muốn một cách đơn giản rằng mình cứ thế bị đuổi thẳng cổ là được rồi.

_ “Em đứng ở đầu để tập nhé!” – Trái với sự cầu nguyện chân thành của cô, anh hướng dẫn chợt nói một câu đánh tan mọi ánh sáng hi vọng về với hắc ám. Chỉ một câu, quyết định luôn vận mệnh bi thảm của ai đó trong cả buổi chiều nay, cứ thế sắp xếp luôn vị trí cho cô một cách đơn giản đến mức không còn có thể đơn giản hơn được nữa. – “Năm người thì xếp đội hình hơn.”

_ “Hả?” – Đứng hỗn độn trong gió, Minh Tuyết không ngừng tự hỏi có phải thế giới này đã bị điên hết rồi hay không. Như hiện tại, rốt cuộc anh ấy đồng ý cho một tên gà mờ như cô vào tập chỉ vì cái lý do đó thôi à? Nếu muốn xếp sao không bảo giám đốc tuyển thêm 1 thành viên cho đủ bộ cơ chứ?

Rất nhanh chóng, trước khi người con gái ấy kịp nói thêm bất cứ điều gì để khước từ, tiếng nhạc lại bắt đầu vang lên. Và hiển nhiên, trong tình trạng phía trước thì đối mặt với anh hướng dẫn, phía sau thì có bốn chàng mỹ nam đang chăm chỉ luyện tập, cô cũng đành miễn cưỡng hòa nhịp vào điệu nhảy của họ.

Bài hát vốn rất hay và sôi động, đặc biệt nó làm nổi bật lên chất giọng khá đặc biệt của bốn chàng mỹ nam trong những giai điệu vô cùng cuốn hút. Dầu vậy, đối với con người vốn chỉ biết nhìn ngắm vũ đạo như Minh Tuyết, đích thân nhảy thì đúng là một thảm họa.

Cô căng óc ra để tập theo từng động tác của mọi người, nhưng đối với những bước nhảy ngày càng thuần thục và tự nhiên của các chàng trai, vũ đạo

của cô lại không khác gì vùng tay loạn xạ, hình thành một tình cảnh đối lập hoàn toàn. Bắt nhịp không đúng, động tác vừa cứng vừa sai bét, chẳng chút ăn nhập gì với mọi người, nói chung chỉ có một chữ: tệ hại.

“Cô nhảy cái kiểu gì thế hả?” – Ngay cả người lời cô vào tập, Yo Seob cũng không chịu nổi mà bùng phát. Đúng là lúc đầu cậu bắt cô vào không có ý tốt mà chỉ muốn xem ai đó xấu mặt, nhưng cuối cùng thật không ngờ lại chẳng khác gì mua dây buộc mình. Khó khăn lắm mới phối hợp với nhau tập được một đoạn, giờ lại được cô ta khiến rối tinh rối mù hết cả lên. – “Nghiêm túc chút coi!”

Quả là thất sách! Có phải do cậu đã đánh giá quá cao khả năng lĩnh ngộ của cô gái này chăng? Nhìn lên nhìn xuống, cô đã không đẹp, tính tình hung dữ hay mang thù, lại chẳng có chút tài năng nào, thế nên đến giờ vẫn không có ai thích là phải đạo.

“Tôi đã cố hết sức rồi mà! Ai nói cô không nghiêm túc cơ chứ?” – Minh Tuyết không nhìn được phản bác. Cậu có biết rằng cô đã tập trung đến 200% tinh thần vào cái bài nhảy này rồi hay không? Còn đến vậy vẫn tập không ra gì, thì đó là do vấn đề năng khiếu chứ đâu phải lỗi do cô đâu.

“Dù gì thì Minh Tuyết cũng là người ngoài ngành mà.” – Khẽ mở đôi môi giải thích, tên yêu nghiệt Young Min tiến đến dĩ nhiên là chỉ để bênh vực cho phái nữ duy nhất có mặt ở trong căn phòng này rồi. Thứ tự ưu tiên của cái tên đó muôn đời cũng không thay đổi được, dù đã trải qua bao phần nộ bất bình của đám đàn em suốt ngày bị bán đứng. – “Hay là để anh dạy riêng cho cô ấy vậy. Đẳng nào thì anh cũng đã tập trước một buổi rồi mà.”

Khuôn mặt đẹp mê hồn, lời nói thật êm ái, và đặc biệt sự tốt bụng của ai đó làm Minh Tuyết cảm động tới suýt bật khóc. Young Min, em biết trong cả cái đám con trai này, chỉ có anh là tuyệt vời nhất mà.

Vì thế, trong căn phòng, một bên thì ba chàng trai tiếp tục tập luyện sự thành thạo và phối hợp với nhau sao cho ăn ý nhất, bên kia thì tiến độ lại diễn ra vô cùng thông thả, khi Young Min rất tận tình chỉ dạy cho Minh Tuyết từng động tác cũng như điều chỉnh cho chúng đúng nhất.

“Không! Không phải như thế!” – Không biết là lần thứ bao nhiêu nói lại câu này, Young Min cũng chỉ khẽ bật cười khi thấy đáng về kì cục của cô. Ai đó tạo áp lực quá ớn cho mình nên kết quả lại càng lúc càng tệ, đôi lúc không thể nào phân biệt được cô đang tập vũ đạo hay nhảy điệu robot nữa. – “Người em quá cứng nên những động tác trông rất thô.”

Nhưng cũng phải khâm phục đối với sự kiên trì và nhẫn nại của Young Min, đến giờ phút này vẫn có thể bình thân chỉ dạy cho cô. Nếu đổi lại là các chàng trai khác, chắc đã phát điên từ lâu rồi.

“Thì từ trước đến giờ em chỉ tập mấy bài Erobic bình thường thôi mà.” – Sau rất nhiều cố gắng mà vẫn chẳng khá khảm thêm tẹo nào, đến Minh Tuyết cũng phải thờ dài ngao ngán cho sự bất tài của mình. – “Nhưng hình như em thấy anh Young Min tập rất đẹp, có cảm giác nổi hơn một chút so với những người khác.”

Cùng một động tác, cùng một điệu nhảy, rõ ràng vẫn phối hợp rất bình thường với các thành viên khác, nhưng lúc nào cũng có cảm giác vũ đạo của cậu có chút khác biệt, đẹp hơn hẳn dù không giải thích được là do đâu.

“Thế sao?” – Không tỏ vẻ gì khác thường với lời nhận xét đó của Minh Tuyết cả, bởi đây cũng không phải lần đầu cậu nghe thấy người khác nói như vậy. Huống hồ, đó cũng không phải là điều gì bí mật đối với những ai yêu thích MS4 cả. – “Anh là người nhảy chính của nhóm mà. Những đoạn phải nhảy một mình thường rất khó và chủ yếu do anh kiêm nhiệm. Do vậy anh đã luyện sự dẻo dai của cơ thể rất nhiều.”

Không có thành công nào không phải trả giá bằng sự cố gắng cả. Tuy cậu nói thật nhẹ nhàng, nhưng đằng sau đó là những nỗ lực và vất vả như thế nào, chỉ có những người đích thân trải nghiệm nó mới có thể hiểu rõ được.

“Anh làm thử được không?” – Vừa nghe tới đó, mắt Minh Tuyết như chứa đầy ánh sáng của sự hiếu kì. Từ lần trước trong phòng tập thể dục, cô đã được chiêm ngưỡng thân thể dẻo dai của ai đó, nhưng cô có thể chắc chắn đó cũng chưa phải là giới hạn của chàng mỹ nam này.

“Thế này hả?” – Rất hào phóng thỏa mãn yêu cầu của cô gái ấy, tên yêu nghiệt khẽ neoh đôi mắt hoa đào đầy quyến rũ rồi đột nhiên uốn người ra phía sau, tay chạm đất rồi lại bật lên đứng thẳng dậy. Tất cả chỉ diễn ra trong có chỉ trong có hai giây, nhưng ngay cả người đứng ngoài nhìn như cô cũng có thể nhận thấy động tác này có độ khó cao như thế nào.

Nhìn chàng mỹ nam với đôi mắt to tròn đáng yêu tràn ngập vẻ ngưỡng mộ tột cùng, Minh Tuyết luôn cảm thấy ai đó là hóa thân của sự hoàn hảo, tài năng và xinh đẹp nhất, tất nhiên là sau khi đã loại trừ cái tật xấu lớn nhất mà ai cũng biết của cậu.

Nhưng sau đó, nghĩ đến bản thân mình, cô lại càng cảm thấy tủi thân. Nếu muốn nhảy tốt vũ đạo mà phải luyện đến mức thân thể dẻo như vậy, chắc cô cố gắng đến cuối đời cũng không xong.

“Không cần thiết phải đạt được mức độ như vậy mới được đâu.” – Như đoán ra được những suy nghĩ rồi ren trong trí não của người con gái ấy lúc này, chàng trai khẽ xoa xoa đầu cô và an ủi. – “Chỉ cần tập nhiều một chút cho cơ thể quen dần là được. Em thử tập một vài động tác lượn sóng bằng cơ thể và quan sát trong gương xem.”

“Vâng.” – Minh Tuyết mỉm cười rạng rỡ trả lời, nhưng trong mắt của chàng trai nào đó thì thật có chút giống với một con cún con đáng yêu đang vẫy đuôi nhiệt tình. Tất nhiên, đây chỉ là trong suy nghĩ, và nhân vật chính của liên tưởng cũng sẽ không bao giờ biết được điều này.

Cuối ngày.

Không khí nghiêm túc của buổi tập dường như có sức ảnh hưởng rất lớn đối với từng con người trong căn phòng đó, đặc biệt là Minh Tuyết. Đây cũng là lần đầu tiên trong đời cô chuyên tâm làm một việc không phải viết văn tới mức như vậy. Dần dần, theo thời gian trôi qua, người con gái ấy cũng quen dần

với các động tác của bài vũ đạo.

— “Tạm được!” – Quan sát cô gái nhảy một lần từ đầu tới cuối mà không có sai sót gì lớn, Young Min khẽ gật đầu đưa ra lời nhận xét. – “Nhưng nếu nhảy chung thì vẫn có vẻ không ổn lắm. Điều quan trọng khi nhảy cùng nhau là sự đồng đều. Ví dụ như cùng là một động tác đưa tay lên thôi, nhưng có người đưa thấp, người đưa cao. Em phải luôn quan sát những người khác và điều chỉnh cho thật đều, đồng thời phải bắt nhịp thật chuẩn khiến cho khán giả có cảm giác tất cả y như một. Chỉ cần lệch một chút thôi thì sẽ tạo thành sự rối mắt ngay.”

Ý là, động tác của cô vẫn chưa chuẩn lắm, sự phối hợp thì càng khỏi phải nói. Cuối cùng, nếu muốn có thể tốt nghiệp khóa học, cần phải rèn luyện thêm nhiều nhiều.

— “Làm sao mới có thể giỏi được như họ nhỉ?” – Đưa mắt về phía các chàng mỹ nam đang tập miệt mài ở một góc khác của căn phòng, Minh Tuyết khẽ lẩm nhẩm. Chỉ cần nhìn lướt qua thôi cũng có thể cảm nhận sự chênh lệch về đẳng cấp xa đến thế nào, cũng thấy được khoảng cách giữa bọn họ với cô không chỉ là một hai bước đơn giản đến vậy.

Nhìn cô gái ấy lúc đó, Young Min lại có cảm giác như thấy được chính mình hồi xưa, khi bản thân chỉ vừa mới bước những bước đi đầu tiên trên con đường này. Mọi thứ bắt đầu từ con số không với một lòng nhiệt tình luôn hướng về phía trước, không ngừng hoàn thiện mình.

— “Dĩ nhiên là phải tập thật nhiều rồi. Hồi mới thành lập nhóm, bọn anh đã phải tập luyện còn kinh khủng hơn thế này rất nhiều lần, khiến cho bọn anh hình thành nên một thói quen là chỉ cần nhìn hay nghe nhạc bài mình đã tập đã có thể nhảy vũ đạo theo phản xạ.”

Đúng vậy. Một khoảng thời gian mà chắc chắn cả nhóm không ai có thể lãng quên, đầy áp lực và bị ép buộc tới cùng kiệt, khổ sở đến không nói lên lời. Nhưng cho đến ngày hôm nay, các cậu phải thừa nhận chính những gian khổ ấy là nấc thang quan trọng xây lên thành tựu to lớn của MS4 hiện tại.

Trong cùng lúc đó, các chàng trai phía bên kia cũng vừa nhảy xong đoạn nhạc một cách khá hoàn chỉnh. Vừa nhận được ánh mắt tạm hài lòng của anh hướng dẫn, việc đầu tiên mà Yo Seob làm là quay sang ân cần hỏi thăm tiến độ tập luyện của Minh Tuyết.

— “Thế nào rồi anh?” – Về mặt dễ thương kết hợp với đôi mắt trong trẻo đầy thuần khiết khiến tên đó lúc này trông thật vô hại, nhưng đối với người đã quá quen mặt với cậu rồi thì làm sao có thể dễ dàng bị lừa bịp bởi vẻ ngoài đó nữa.

Hừ! Còn không phải đang chờ mong cô xấu mặt nữa hay sao? Tên đó thừa biết với tư chất của cô, có tập đến chục năm nữa vẫn chẳng ra gì, hướng hồ từ đầu tới giờ mới qua có mấy tiếng. Có cười tên lừa cũng chẳng thể nắm bắt được nhanh đến cái mức ấy.

— “Minh Tuyết cũng học được kha khá rồi.” – Young Min rất thành thật trả lời. Chỉ có điều vấn đề xảy ra là ở chỗ khác. – “Nhưng các động tác chỉ tập khá chậm vì chưa khớp nhạc.”

Thế nên có phối hợp được với mọi người hay không quả là một điều rất khó nói. Cậu chỉ có thể nói rằng mình đã cố hết sức chỉ dạy rồi mà thôi.

— “Vậy cả nhóm sẽ nhảy cùng một vài lần rồi về nghỉ vậy.” – Cũng đã cuối buổi tập, không còn nhiều thời gian để kéo dài, Hyung Ki đưa ra ý kiến nhằm xác nhận lần cuối thành quả của nhóm ngày hôm nay. Dựa vào đó, anh quản lý sẽ có kế hoạch sắp xếp những buổi tập tiếp theo cho phù hợp.

— “Ok!”

Minh Tuyết lúc này đúng là đang khóc không ra nước mắt ở góc phòng. Cô có thể nói rằng mình phản đối được hay không?

Nhưng dĩ nhiên những suy nghĩ đó cũng chỉ có thể tồn tại được trong đầu cô mà thôi. Miệng của Minh Tuyết vừa mới định mở ra thì đã thấy áp lực nặng nề tấn ra từ phía Hyung Ki, câu hỏi cũng tắc lại trong cổ họng, bị nuốt xuống đầy bất đắc dĩ. Nhìn cái khuôn mặt âm u kia cũng biết ai đó đang rất mệt mỏi và thiếu kiên nhẫn, chỉ muốn kết thúc nhanh chóng rồi trở về nghỉ ngơi, cũng sẵn sàng bóp chết ai dám tiếp tục lằng nhằng cản trở việc cậu trở về.

Thế nên, ngậm miệng lại và ngoan ngoãn bước vào đội hình là một quyết định sáng suốt nhất của người con gái ấy lúc này.

Theo điệu nhạc bắt đầu vang lên, cả nhóm cũng bắt đầu chuyên tâm vào vũ đạo. Từ lúc đầu tiên, nhạc khá chậm, mọi việc cũng coi như là tạm ổn. Cho dù thỉnh thoảng Minh Tuyết vẫn có chút lờ nhịp một chút, nhưng nhìn chung cũng không ảnh hưởng nhiều lắm đến các thành viên khác nên vẫn có thể miễn cưỡng nhắm mắt cho qua. Nhưng khi những giai điệu chỉ vừa mới chuyển sang nhanh và sôi động hơn một chút thì vấn đề cũng bắt đầu xuất hiện.

Minh Tuyết có chút ăn không tiêu, không tài nào theo kịp tốc độ của họ nên bắt đầu bối rối. Mà khi cô bắt đầu bối rối thì động tác càng loạn, càng bị tụt lại phía sau.

Cứ thế, việc loạn nhịp xảy ra liên tục, trí não kém cỏi của cô vốn đã rất khó khăn để nhớ được các động tác rồi, giờ lại vừa nhanh vừa loạn như thế, khiến tất cả phải nói là lung tung, loạn xạ cả lên.

Dĩ nhiên, nếu chỉ có một mình cô có sai thôi thì cũng không phải vấn đề gì lớn. Điều quan trọng là giờ bọn họ đang đứng trong một đội hình, sự nhầm lẫn của cô rất dễ tác động đến người khác, khiến cho các chàng trai vốn đã tập khá nhuần nhuyễn giờ cũng bắt đầu sai theo cô luôn.

— “Cái cô này!” – Xài hết kiên nhẫn cho cái bài tập thảm họa đang diễn ra, Yo Seob là người phát điên đầu tiên. Cậu nghiêng rằng nghiêng lợi tiến tới, lời Minh Tuyết ra khỏi đội hình, đôi mắt bốc hỏa như thể rất muốn đá cô một phát biến mất cho đỡ ngứa mắt. – “Đi ra! Đi ra ngay! Để yên cho bọn tôi tập đi! Tôi muốn về nghỉ lắm rồi.”

Nếu không, cứ cái đà này, đến bao giờ bọn họ mới được giải thoát? Dù đời trước bọn họ có nợ cô cái gì thì hiện tại cũng xin đừng tiếp tục phá đám nữa,

cho bọn họ xin hai chữ bình yên được hay không?

* * *

Chiều hôm đó, cũng như bao buổi chiều khác, MS4 có vẻ khá bận rộn với lịch làm việc dày đặc, vừa để phát hành album mới vừa chuẩn bị cho buổi biểu diễn sau chuyến lưu diễn. Giây phút này, chắc hẳn các chàng trai tất bật cho việc chụp ảnh bìa của các tạp chí tuổi teen.

— “Họ thật là chăm chỉ nhỉ?” – Sống cùng với các chàng mỹ nam lâu, Minh Tuyết càng cảm thấy khâm phục với cuộc sống lúc nào cũng tất bật và rất thiếu thốn tự do của họ. Cũng như ngay lúc này, cô cũng không ngần ngại mà bày tỏ ý kiến đó của mình đối với anh quản lý đang đứng bên cạnh. — “Em mà sống như họ một tuần thì chắc chết quá! Cũng may em chỉ là một nhà văn thôi.”

Phải, đừng nói là hoàn thành hết công việc của một ca sĩ, chỉ mấy buổi tập cô theo chân họ thôi cũng đủ để cô thấy mệt mỏi và chán nản lắm rồi.

— “Rất nhiều người cho rằng công việc của một ca sĩ rất nhàn hoặc họ chỉ thấy hào quang của giới nghệ sĩ thôi. Nhưng thật ra các ca sĩ còn vất vả hơn người bình thường nhiều.” – Nghĩ về những thần tượng mình đang quản lý, anh không nhịn được cảm thán. Cho dù khi đứng dưới ánh đèn, mấy tên đàn em này lấp lánh ánh hào quang đến đâu, cuối cùng họ cũng chỉ là con người như bao kẻ khác thôi. — “Họ vẫn phải học cấp ba hay đại học như những người khác, phải luôn bận rộn cho các cuộc biểu diễn, luyện hát và nhảy, lại phải tập thể dục thường xuyên để có sức khỏe tốt và thân hình đẹp. Mỗi ngày chỉ được ngủ vài tiếng, nếu tăng hay giảm cân thì ngay lập tức phải theo một chế độ ăn uống khắt khe. Và trước ống kính thì bất kỳ lúc nào cũng phải mỉm cười, bình tĩnh dù người khác đang nói xấu mình như thế nào.”

Nhưng dù thế nào, cuộc sống vẫn tiếp diễn, và những chàng mỹ nam cũng vẫn phải cố gắng không ngừng để hoàn thành lý tưởng của mình như vậy thôi.

— “Lần đầu tiên em thấy các ca sĩ rất đáng nể đấy.” – Suy nghĩ một hồi, Minh Tuyết chợt thốt ra một câu đầy sùng bái. Chịu được cái lịch làm việc kín đặc này mà vẫn sống được bình thường, mấy người đó còn không đáng khâm phục nữa hay sao?

Thế rồi, khi sức nhớ tới mục đích của mình, cô mới quay sang hỏi anh quản lý câu hỏi trọng tâm nhất của sự việc buổi chiều nay.

— “Nhưng em mượn phòng tập không sao thật chứ? Liệu có ai đang dùng nó bây giờ hay đột nhiên lại cần gấp không?”

Liếc mắt nhìn sang cô gái vẫn đang thấp thỏm lo âu những điều vớ vẩn, ông anh cuối cùng vẫn thấy nên giải thích cho rõ ràng để tránh tiếp tục bị làm phiền như thế này nữa.

— “Dĩ nhiên không sao rồi! Đó là phòng tập vũ đạo của riêng MS4 mà. Đối với những nhóm nhạc nổi tiếng thì có sự đỗi ngộ đặc biệt hơn bình thường.” – Nổi tiếng cũng có cái lợi của nó, chỉ nhìn vào điều nho nhỏ này cũng biết được đối xử không đồng nhất đối với các nhóm nhạc khác nhau là do đâu. Đầu vậy, có một điều mà anh quản lý rất muốn hỏi, trên thực tế người anh đó cũng đã quay sang hỏi cô. — “Anh chỉ đang băn khoăn là không hiểu tại sao em lại gắng sức quá như thế? Suy cho cùng thì em có phải lên sân khấu biểu diễn đâu.”

Mấy tên kia phải đắm đầu vào tập thì là chuyện hiển nhiên, nhưng bản thân Minh Tuyết vốn chỉ được mời đến xem và tham gia chút ít nhằm thể nghiệm được cảm giác thực tế thôi, có cần thiết phải đầu nhập vào nhiều đến vậy không?

Quả nhiên, sau khi nghe câu hỏi đó, Minh Tuyết khá trầm lặng một hồi. Bản thân cô cũng không sao lý giải nổi nguyên nhân của hành động của mình. Có lẽ, trong mắt cô, cuộc sống của bọn họ thật mới mẻ, thật sôi động, làm cô không kiềm chế được mình cũng muốn thử hòa nhập vào cùng chẳng?

— “Em cũng không biết.” – Giọng nói của cô gái ấy trong khoảnh khắc đó thật êm ái, dường như cũng chứa đựng rất nhiều cảm xúc mà ngay chính bản thân cô cũng không hiểu được. — “Ngày xưa em đã quen với việc ở một mình, nhưng gần đây thì bỗng thấy rất buồn khi còn có một mình nên em rất vui khi họ cho em đi cùng thế này. Với lại em có tính đã làm gì thì sẽ cố hết sức làm đến cùng mà.”

Nói rồi, Minh Tuyết ngược lên với một nụ cười rất rạng ngời, trong sáng và tinh khiết như những hạt sương long lánh dưới ánh nắng ban mai, làm cho khuôn mặt chỉ thanh tú của cô có thêm một khí chất rất cuốn hút ánh mắt con người.

— “Vậy em cứ vào tập tự nhiên nhé!” – Mở cửa, anh quản lý khẽ nhếch khóe môi cảm thán. Thật đúng là giới trẻ, luôn tràn ngập sức sống, làm ngay cả anh cũng bất giác bị lan truyền cái cảm giác thần kì này.

Một mình ở trong căn phòng, Minh Tuyết lặng lẽ đứng trước gương một hồi rồi bắt đầu tập luyện rất nghiêm túc. Trong phút chốc, từ phía cô cũng toát ra những ánh sáng thật chói mắt, phong thái cũng hoàn toàn khác với bình thường, xinh đẹp đến mức khiến cho bất kì ai thấy cũng phải nín thở dõi theo.

Tuy nhiên, khoảnh khắc đó xuất hiện nhanh thì cũng kết thúc sớm. Chỉ một lát sau, theo đà tập luyện của người con gái đó, ảo giác phút chốc bị đánh vỡ tan tành

— “Í! Hình như lại nhầm rồi. Động tác tiếp theo là gì nhỉ?” – Lần thứ n phải ngừng lại giữa chừng vì cùng một lý do, bộ não đầy rỉ sét của cô rõ ràng đang đình công phản chủ. Lúc sáng tập thì nhớ rất rõ, nhưng mới qua có bao lâu đâu mà mọi thứ trong trí não đã loạn thành một đoàn thể này nhỉ?

— “Tập một mình thật là khó khăn để nhớ ra động tác và xác định tốc độ. Lại còn không có nhạc nữa.” – Thở dài ngao ngán, đến giờ Minh Tuyết mới nhận ra, chỉ có một mình cô quả thật rất khó khăn để thu phục được bài vũ đạo này.

Như là đáp lại cầu mong của người con gái đó, khi cô chỉ vừa mới dứt lời, cánh cửa phòng tập chợt bật mở. Bước vào với cái dải trên tay lúc này là một chàng mỹ nam rất đẹp, mặc áo phông có chút rộng nhưng vẫn có thể thấy thân hình rất quyến rũ, góp phần làm tôn lên làn da siêu mịn và khuôn mặt thanh lệ xuất trần của cậu.

— “Em cũng ở đây à?” — Hiển nhiên, khi ngược lên nhìn thấy cô, vẻ mặt của chàng trai thể hiện có chút ngạc nhiên, không ngờ đến sự có mặt của cô vào lúc này.

Nhưng, Jae Sung, anh có biết chẳng, cái bộ dạng ngơ ngẩn kia của anh vừa làm tan nát ấn tượng mê hồn của anh lúc vừa xuất hiện rồi không? Minh Tuyết giây phút này chỉ thấy thật hối tiếc, khuôn mặt xinh đẹp thế kia, thân hình tuyệt mỹ thế kia...

— “Vâng!” — Khẽ di dời tầm mắt khỏi chàng mỹ nam, cô cũng tìm một đề tài gì đó để nói để xua đi sự bối rối vào lúc này. Vốn chỉ định một mình len lén tập, cô cũng quả không ngờ đến cái tên mèo lười này cũng có thể xuất hiện ở đây. — “Mà anh chẳng phải đang chụp ảnh sao?”

— “Anh chụp xong rồi.” — Đặt đài xuống, bật nhạc lên chuẩn bị sẵn sàng cho việc luyện tập, chàng trai sợ cô không hiểu còn kèm thêm một lời giải thích. — “Công việc của anh lúc nào cũng ít hơn so với bọn họ mà.”

Làm sao mà cô có thể quên mất, điển hình nhất của con người đi muộn về sớm còn ai khác ngoài cái tên trước mắt này nữa. Nhưng dù sao cô lúc này cũng có chút hiếu kỳ, cái kẻ coi ngủ như mạng, hện không thể ngày ngày lăn trên giường đi ngủ, lúc này lại đang rất nghiêm túc và chăm chỉ luyện vũ đạo. Thật là kì quan hiếm thấy!

Cứ thế, Minh Tuyết ngược nhìn chàng trai đang lặng lẽ tập theo nhạc một lúc lâu rồi cũng theo nhịp điệu mà tập cùng luôn. Có người làm mẫu, tội gì không tận dụng chứ.

* * *

Trời đang dần tối, một số người sau khi đã hoàn thành công việc cũng đang lác đác ra về. Trong số đó phải kể đến Young Min, con người đang rào bước qua đây hành lang dài, tiện thể ghé qua phòng tập vũ đạo xem tình hình của tên mèo lười ra sao. Chỉ có điều, khi vừa mở cánh cửa, hình ảnh đập vào mắt khiến cậu không thể nào tưởng tượng nổi, đứng đó kinh ngạc một hồi.

Nếu có yêu cầu phải miêu tả lại khung cảnh lúc này một cách chân thực nhất thì tất cả chính là thế này: Trong căn phòng chỉ còn tiếng nhạc vang lên theo nhịp điệu sôi động, Jae Sung đang miệt mài tập luyện. Đối ngược lại với sự hăng say của chàng trai đó, ở một góc phòng, Minh Tuyết đang nằm bò dưới đất, trong trạng thái sau khi quá mệt mỏi và kiệt sức.

— “Sao thế?” — Có chút lo lắng đối với tình trạng người con gái đó lúc này, Young Min vội vàng tiến tới hỏi han cẩn thận. Chỉ nhìn lướt qua thấy khuôn mặt đỏ bừng vì vận động quá nhiều, mồ hôi thấm ướt mái tóc và chiếc áo phông thì cũng có thể đoán được người con gái đó đã nỗ lực vượt quá sức chịu đựng của cơ thể.

— “Mệt... Mệt gần chết luôn!” — Nói bằng một giọng thều thào đầy đáng thương, câu nói đó cũng là tất cả những gì có trong đầu cô lúc này. Khi mà ai đó tập luyện liên tục không ngừng nghỉ đến hàng tiếng đồng hồ, điều này có xảy ra thì cũng là hiển nhiên. — “Nhê ra em không nên gắng sức tập theo anh Jae Sung như thế.”

— “Thế tức là sao?” — Hơi ngẩn ra vì không hiểu gì hết, Young Min cảm thấy việc cô nói chẳng có ăn khớp gì với nhau hết. Jae Sung tập của Jae Sung, cô tập của cô, làm sao phải tập theo để đến cái mức độ như thế này kia chứ?

— “Anh ấy đã tập liên tục như vậy gần hai tiếng mà không nghỉ rồi.” — Khẽ đưa tay chỉ vào cái con người vẫn đang luyện vũ đạo như điên kia, Minh Tuyết quả thật không thể tin nổi tên đó là người. — “Vì anh ấy quá cố gắng nên khiến em cũng không thể lười nhác được.”

Mọi chuyện thật ra rất đơn giản. Nhìn thấy Jae Sung nỗ lực như thế, Minh Tuyết mỗi lần định nghỉ ngơi thì lại cảm thấy mình đến một kẻ lười biếng cũng không bằng. Có lẽ cũng bởi không khi chăm chỉ là có tính lầy chuyền, cô gái lại cứ cố chấp chịu đựng tiếp tục. Cứ thế cho tới lúc không trụ được nữa thì tạo ra cái hiện trạng như những gì cậu đang thấy.

— “À! Chuyện này à!” — Gật đầu tỏ vẻ đã hiểu rõ ra tất cả, Young Min không nhịn được phải bật cười. Đôi lúc tính hiếu thắng và cố chấp của con người bùng phát thật đáng liệt, nếu không phải cô đã kiệt sức đến không đứng lên nổi thì cậu tin chắc lúc bước vào phòng, điều cậu trông thấy sẽ không phải thế này mà là hai cỗ máy nhảy không nghỉ. — “Cậu ấy từ trước đến giờ vẫn thế. Vì cậu ấy ngủ quá nhiều nên lúc thức dậy, cậu ấy sẽ phải nỗ lực làm việc gấp đôi người khác. Chỉ như vậy thì mới không bị tụt xa và đào thải so với các ca sĩ khác. Đó cũng là cách cậu ấy sống và tồn tại từ trước đến giờ rồi.”

Thế chứ cô tưởng trên đời thực sự tồn tại người suốt ngày lười biếng, chỉ biết ăn ngủ mà không nỗ lực thêm gì cũng có thể trở thành siêu sao ca nhạc sao? Cuộc sống đâu có đơn giản và dễ dàng như vậy.

Nghĩ nghĩ lại một hồi, Minh Tuyết hình như cũng nhớ ra đúng là có một lần anh quản lý đã đề cập đến chuyện này. Lúc mới đầu nghe nói rằng Jae Sung yêu ngủ nhiều nên lúc thức phải làm việc với mức độ hơn hẳn những người khác, cô còn có chút không tin tưởng. Hiện tại, chứng kiến chàng mỹ nam lúc này, cô đã phần nào hiểu được.

Vài phút một bài hát, nhưng với vũ công đó là một khoảng thời gian rất dài. Cuối cùng, dưới con mắt nhìn chăm chú của hai người ở góc phòng, bài hát cũng đi đến cuối. Jae Sung cũng vừa vận tạm thời hoàn thành xong phần tập nên ngừng lại nghỉ đôi chút.

— “Cũng tối rồi.” — Young Min bước đến nhắc nhở, nếu không cứ đà này có người sẽ mê mải tập đến quên cả chuyện về nhà. — “Chúng ta về nhà thôi chứ?”

— “Em bây giờ chỉ thấy khát nước khủng khiếp.” — Mở miệng than thở, Minh Tuyết đến giờ mới cảm thấy miệng khô, lưỡi khô đến không thể nào chịu nổi nữa. Hơi nước trong cơ thể cô như thể đã bốc hơi sạch sành sanh, nếu không bù lại ngay thì chắc không trụ được đến lúc về tới nhà mất.

Vừa dứt lời, ánh mắt cô vừa vắn đảo qua góc phòng và bắt gặp một chai nước trong suốt, chỉ nhìn và nghĩ tới việc nước trong cái chai chảy xuôi xuống cuống họng thôi cũng có cảm giác mát lạnh tràn đầy cả cơ thể rồi. Với ai đó lúc này, đúng là không gì có thể hấp dẫn hơn thế được nữa.

Cũng không suy nghĩ gì nhiều, phản ứng đầu tiên của người con gái đó lúc này là bước tới, mở ra và tu ực chai nước một hơi thật sảng khoái, cho vơi đi cơn khát đầy khó chịu này.

— “A! Cái đó...” — Liếc nhìn cái chai trông thật quen thuộc, Jae Sung nghĩ một lúc lâu mới nhớ ra, vội mở miệng định ngăn cô lại. Nhưng hiển nhiên, tất cả đã quá muộn. Đợi cho cái tên đầu óc chậm chạp này nói được mấy từ đó thì Minh Tuyết đã dốc chai nước uống ực một ngụm, sau đó... hoa hoa lệ lệ phụt ra bắn tung tóe khắp sàn.

— “Anh chỉ định nói cái đó là của Yo Seob mang tới đây.” — Đến tận giây phút này, kẻ nào đó còn không sợ chết thêm một câu bằng cái vẻ mặt vô cùng thành thật, đủ để khiến một con người cho dù có tính cách bình tĩnh cũng phải điên ruột.

Jae Sung, cậu thật sự không biết bây giờ có nói gì cũng là quá muộn rồi hay sao? Trong hoàn cảnh này, nếu con người chỉ cần có một chút tự hiểu lấy thì sẽ đều lựa chọn ngậm miệng, chỉ có mỗi cậu vẫn thân thiện thêm dầu vào lửa mà không hề hay biết.

— “Cái... cái này là giấm mà!” — Nhìn chai nước trên tay, Minh Tuyết dường như không tin nổi, và cũng không muốn tin vào sự thật trước mắt nữa. Nhưng đáng tiếc thay, dù có chối bỏ thế nào thì cái thứ trên tay cô vẫn đúng là chai giấm 100%.

Điều khủng khiếp nhất không chỉ dừng lại ở đó. Lúc vừa mới uống một ngụm, Minh Tuyết đã rất muốn phun hết chúng ra nhưng hiển nhiên, với kiểu tu ực một nhát đầy dứt khoát như thế, phần lớn ngụm giấm khủng khiếp đó đã trôi tuột qua cuống họng xuống tận dưới bụng cô. Đặc biệt, còn lưu lại trong khoang miệng cái vị chua chua khó chịu, cả dạ dày như đang sôi trào cũng lại càng thêm chứng minh cho cái hiện thực đầy đau lòng đó.

Khóc không ra nước mắt, cô đưa chai giấm có vị đáng khiếp sợ không biết đã trộn thêm chút gia vị quái dị gì lên trước mắt, trong đôi mắt chỉ còn lại lửa giận hừng hực thiêu đốt tất cả. Hừ! Không nói cũng có thể đoán được cái kiệt tác kiểu này là của ai.

— “Lại là tên Yo Seob chết tiệt ấy!”

* * *

Một buổi sáng rảnh rỗi, Yo Seob chậm rãi bước ra khỏi phòng, đi xuống phòng khách và đưa mắt đảo qua một lượt. Không gian xung quanh thật yên tĩnh, không có một bóng người nào khác ngoài cậu, bởi lẽ vào giờ này những thành viên khác đều đã đi làm hết cả.

— “Mọi thứ yên bình quá thật là chán!” — Ai đó chợt cảm thán một câu, đây cũng đúng là những gì mà cái tên chỉ e thiên hạ không loạn đó suy nghĩ trong lòng. Ngày nào bình thân quá, không đem ai đó ra trêu đùa thì cậu lại thấy cuộc sống thật vô vị, ăn cơm cũng không ngon. Thế nên, Minh Tuyết có nhận xét rằng cá tính tên này là rất đáng đánh đòn cũng không sai chút nào.

Không có gì chơi thì lại bật ti vi, uống nước ngọt, ăn vặt đồ của Minh Tuyết mua về. Vì vậy, hiển nhiên việc mà chàng mỹ nam lựa chọn làm đầu tiên lúc này là bước tới mở tủ lạnh tìm đồ uống.

Nhưng khi chỉ vừa đi lướt qua, ánh mắt cậu chợt dừng lại và nhìn thấy một cốc nước cam trông rất ngon lành trên bàn. Nước màu cam sẫm sáng sủa thơm ngát, chiếc ống hút hình cuộn xoáy khá độc đáo cùng với lát chanh mỏng cài vào bên khiến cho ai nhìn thấy cũng đều thèm thuồng.

— “Trông ngon quá nhỉ?” — Dĩ nhiên, Yo Seob cũng không nhịn nổi dụ hoặc, cầm lên định uống. Nhưng khi vừa mới đưa chiếc cốc lên môi, cậu bất chợt ngừng lại trong suy tư. — “Khoan đã! Làm gì có chuyện tự dưng có một cốc nước ngon lành như thế cho mình uống chứ.”

Đúng vậy! Làm sao mà cậu lại có thể vì cốc nước ngon lành này mà quên mất không nhận thấy sự khác thường trong đó cơ chứ. Thận trọng nhìn kĩ lại cốc nước cam trên tay, chàng mỹ nam càng lúc càng thấy thật nhiều sơ hở.

— “Đây chẳng phải là cái cốc màu xanh của Minh Tuyết sao?” — Lại một điểm đáng nghi ngờ. Ai chứ Minh Tuyết thì phải luôn đề cao cảnh giác, cái vụ đặt bẫy qua lại giữa hai người đã trở nên thường xuyên như cơm bữa rồi. — “Lại định chơi trò gì nữa đây? Tôi không có ngu đến mức bị lừa cả hai lần thế đâu, vụ quả táo kia là quá đủ.”

Mặc dù vẫn không nghĩ ra nổi cậu có làm gì khiến cô phải trả thù hay không, nhưng phòng bệnh hơn chữa bệnh. Yo Seob nhìn chiếc cốc có chút tiếc nuối nhưng sau đó rất nhanh chóng đặt nó trở lại bàn, liếc về phía bình nước bên cạnh.

— “Tôi thà uống nước lọc còn hơn là cái thứ đáng nghi kia.” — Nhìn cốc nước cam như đang nhìn gian kế của Minh Tuyết không thực hiện được, chàng mỹ nam rất sảng khoái cầm cốc nước lọc không chút bất mắt trên bàn, uống ực một ngụm và sau đó, theo bản năng đột nhiên phụt hết chúng ra sàn.

— “Cái này là...” — Kinh ngạc nhìn cái cốc trên tay, Yo Seob run rẩy không biết phải miêu tả gì về cái tâm trạng của mình lúc này nữa.

— “Anh làm gì với cốc giấm thế?” — Cũng đúng lúc đó, Minh Tuyết vừa vắn đi xuống cầu thang, khẽ hỏi bằng cái ánh mắt rất thuần khiết. Không biết là do cô ý hay thật sự chỉ là trùng hợp, cô gái rất bình thân đi tới ngay trước mắt cậu, cứ thế cầm chiếc cốc nước cam lên và uống một hơi ngon lành. — “Hà! Thật sảng khoái!”

— “.....”

“Phim này cũng khá hay đúng không anh?”

Ngồi trước màn ảnh tràn đầy cảm động với tình tiết trong phim, Minh Tuyết không nhận được xúc động nên quay sang hỏi. Nhưng khi đôi mắt cô vừa lướt qua phía các chàng trai đang ngồi, cô chỉ thấy thật hối hận khi đã hỏi câu đó.

Điểm danh lại một lượt cả bốn chàng mỹ nam đang có mặt trong căn nhà vào buổi tối, lọt vào tầm mắt con người đầu tiên là dáng vẻ gât gà gât gù trên ghế của Ye Sung từ đời nào đến giờ rồi. Tiếp theo là Hyung Ki, chàng trai đó khi làm việc gì đều rất nghiêm túc và chú tâm, chỉ có điều hiện tại cả trí óc cậu đang tập trung tới cuốn tạp chí trên tay, không rảnh mà bận tâm tới những điều cô vừa hỏi.

Hi vọng cuối cùng của Minh Tuyết, anh chàng yêu nghiệt Young Min thì lại vừa vắng đi ra ngoài gọi điện cho bạn gái. Còn lại thành viên duy nhất đang theo dõi bộ phim này, Yo Seob thì đang ngồi lơ mơ, há miệng ngáp một cách vô duyên không thể tả.

Thật là thất sách! Với tình trạng trước mắt mà cô vừa chứng kiến, tất cả đủ để nói lên rằng: hi vọng những người này đưa ra một lời nhận xét tử tế về bộ phim này là điều không tưởng.

Chỉ có điều nhìn vào dáng vẻ ngái ngủ, mồm há rộng ngáp ngáp của cái tên nổi tiếng bởi sự đáng yêu này, Minh Tuyết chỉ thấy thật ngứa tay.

Tách!

Vừa nghe thấy âm thanh ấy, Yo Seob giật nảy mình, tỉnh táo lại ngay. Chàng trai vội vàng đưa mắt đảo quanh nhằm tìm kiếm nguồn gốc của tiếng động, và rất hiển nhiên bất gặp được cảnh Minh Tuyết vừa dùng điện thoại chụp lên ảnh cậu, còn chưa kịp xóa dấu vết.

“Cô làm gì thế?” – Giọng nói của cậu vang lên thật thận trọng, ánh nhìn cũng bắt gặp hướng về phía cô gái ấy mang đầy ngáp sát khí.

Làm sao mà cậu có thể bắt gặp được đến cái mức như vậy kia chứ? Lúc này chàng trai chỉ có một hi vọng trong đầu, rằng mọi việc không giống như tình huống tệ hại nhất mà cậu đang nghĩ tới.

“Ha!” – Không bị ảnh hưởng gì nhiều bởi sự đe dọa của chàng mỹ nam, Minh Tuyết vừa ung dung xem lại ảnh mình vừa chụp, vừa khẽ mỉm cười đầy nham hiểm – “Nhìn cái ảnh này trông anh thật xấu xí và vô duyên.”

Mất thì lờ mờ, mồm thì há to, ngáp cũng không biết che miệng lại là gì, xem bức ảnh này ai có thể tin nổi đây chính là chàng trai dễ thương trong nhóm nhạc thần tượng đình đám nhất hiện nay cơ chứ? Thế nên, đối với cô gái ấy lúc này, đây quả là một bằng chứng rất giá trị để đe dọa tinh thần ai đó.

“Xóa nó đi ngay cho tôi.” – Nhìn thấy cái dáng vẻ giáo hoạt của cô ta lúc này, chàng trai có thể cảm nhận được những điều không hay ho sẽ tới với mình nếu còn để thứ đó tiếp tục tồn tại trên đời này. Đầu óc nhanh chóng vận chuyển trong tích tắc để cân nhắc ra biện pháp giải quyết an toàn nhất, điều mà chàng trai ấy lựa chọn hiển nhiên là nhào tới, tóm lấy chiếc điện thoại của cô, xóa sạch.

Dường như đã đoán trước được những hành động của cậu, Minh Tuyết rất kịp thời đứng phắt dậy, lùi lại về phía sau đến một khoảng cách an toàn.

“Đó là thái độ cầu xin của anh đó à?” – Tỏ rõ vẻ bất mãn với cái hành động vô sỉ của cậu, Minh Tuyết khẽ nhìn cậu với cái ánh mắt đầy khiêu khích, khiến ai đó tức chết luôn đi. – “Tôi đâu có ngu mà xóa nó đi chứ. Nó sẽ là con tin để khiến anh ngoan ngoãn nghe lời tôi mà.”

Yo Seob, lần này thì cậu chết là cái chắc rồi. Điểm yếu của cậu đã rơi vào tay cô. Thế nên ai đó tốt nhất nên ngoan ngoãn nghe lời, đừng có đại dốt phản kháng. Nếu chộc cô giận lên rồi thì... đến cô cũng không thể nói trước được sẽ có chuyện xấu gì xảy ra tiếp theo đâu.

“Cô đang nói cái quái gì thế hả?” – Hơi chút hoảng hốt với lời đe dọa đó, Yo Seob cũng rất nhanh trấn tĩnh lại, vội vã đứng dậy và tìm cách bước tới gần tiếp cận cô. Việc mà cậu phải làm ngay lúc này là tìm cách xóa bỏ sạch sẽ tấm ảnh đó. Như vậy cô cũng chẳng còn gì trong tay có thể khiến cậu e ngại cả.

Đĩ nhiên, Minh Tuyết làm sao có thể để cái điều mà cậu đang suy nghĩ đó thuận lợi tiến hành được kia chứ. Không đến một giây ngay sau đó, cô gái đã nhận thấy được ý đồ của cậu, vội quay người lại chạy vút lên cầu thang.

Theo sau ngay sát nút, Yo Seob cũng bước vội lên cầu thang nhưng không sao thu gần lại được khoảng cách với cô, cứ thế thấy được bóng dáng người con gái đó lao vào phòng, đóng sập cửa lại.

Một giây trôi qua.

Đứng bất động ở phía ngoài cánh cửa, chàng trai phải khó khăn lắm để hít một hơi dài và điều chỉnh lại những cảm xúc của mình. Rõ ràng chỉ chậm một giây, chỉ một giây nữa thôi là cậu đã tóm được cô rồi, cơ sao ông trời lại có thể đưa cọt con người đến cái mức này kia chứ?

“Mở cửa ra mau!” – Nghiến răng nghiến lợi dần ra từng chữ, Yo Seob dồn nén sự tức giận của mình trong giọng nói, để cho cô gái ấy thấy được tâm trạng không chút tốt lành của cậu vào lúc ấy. Cũng cảm nhận được sự nghiêm trọng nếu ai đó không tự động ra ngoài đầu hàng.

Tuy nhiên, nếu là người khác, chiều này sẽ rất hữu dụng. Còn với Minh Tuyết, cái người suốt ngày bị Hyung Ki phóng khí lạnh thành quen, mặt mày cũng bị chính cậu bồi dưỡng dày đến cả mét, sự đe dọa này chỉ tầm thường như một bữa ăn sáng mà thôi.

“Đừng hòng!” – Không chút yếu thế, càng không hiểu cái gì gọi là kiêng dè, Minh Tuyết đồng dặc đáp lại từ phía sau cánh cửa. Cô cứ trốn trong đây đây thì sao? – “Anh mà còn đứng đó thì tôi sẽ hét lên đây.”

* * *

Một buổi đêm đầy tĩnh mịch.

Cả căn nhà chìm ngập trong màn đêm đen tối. Trên dãy hành lang chỉ còn lờ mờ chút ánh sáng nhạt nhoà rọi vào từ chiếc đèn đường.

Trong khung cảnh đó, sự bình yên của một đêm dài bỗng chốc bị phá vỡ bởi sự xuất hiện của một bóng đen trong căn nhà. Nó đang ngay một hướng tới gần, gần hơn cho tới khi dừng lại đứng trước cửa phòng Minh Tuyết.

— “Cô tưởng có thể đe dọa được tôi ư?” – Khẽ thì thầm trong miệng, ánh mắt Yo Seob lúc này tràn ngập một sự bí ẩn khiến bất kì ai nhìn đến lúc này cũng chợt cảm thấy rùng mình. Thế rồi, rất bình thản, chàng trai ngồi xuống, bắt đầu dùng kẹp để mở khoá cửa cẩn thận để không gây ra tiếng động nào. — “Làm gì có chuyện đơn giản như thế chứ.”

Nhẹ nhàng và thuần thục mở ra cánh cửa, chàng trai lúc này hành động không khác gì một tên trộm đạo chuyên nghiệp, rất đơn giản thu phục xong cái khoá mà không thấy tổn chút sức nào, đặt bước chân tiến dần vào trong căn phòng đầy thận trọng.

Chủ nhân của căn phòng lúc đó, Minh Tuyết thì vẫn đang ngủ rất ngon lành, khuôn mặt thả lỏng, tràn ngập một cảm giác bình yên. Trái với những gì chàng trai đó đã tưởng tượng, khuôn mặt lúc ngủ của cô giây phút này khá mềm mại, thậm chí dưới ánh trăng bàng bạc còn mang theo một vẻ đẹp không diễn tả được thành lời.

Khẽ đảo mắt sang vị trí khác của căn phòng như để trốn tránh những cảm xúc không đâu, chàng mỹ nam rất dễ dàng nhận thấy mục tiêu của cuộc tìm kiếm đang ở một vị trí cực bất mắt. Chiếc điện thoại lưu trữ tấm ảnh có thể hủy hoại hình tượng của cậu, hiện giờ đang được đặt trên cái bàn ngay bên cạnh giường.

Mất một vài giây để xem xét lựa chọn phương pháp tốt nhất để lấy được nó mà không kinh động gì đến cô gái đang ngủ, Yo Seob cuối cùng vẫn quyết định thận trọng là trên hết. Cậu cúi người xuống, bò tiến vào phía trong từng chút một. Cứ thế, mất đến vài phút sau thì chàng trai mới tiến được đến bên cạnh cái bàn, thò tay lên cầm lấy chiếc điện thoại.

— “Giờ thì cô hết đường mà đe dọa tôi nữa nhé!” – Ngồi tựa vào giường, chàng trai rất nhanh chóng xoá ảnh trong niềm vui sướng. Mục đích của việc đột nhập đã hoàn thành, cậu cũng chẳng còn phải lo lắng hải hùng ai đó đem tấm ảnh đấy ra để uy hiếp nữa.

Nghĩ đến việc đêm nay có thể kê cao gối ngủ ngon lành, cậu thậm chí còn muốn ngửa mặt lên trời cười to một tiếng.

Nhưng cũng chẳng để chàng trai ấy đắc ý được lâu, đúng lúc đó...

RRreenngg,!

Chiếc điện thoại trên tay cậu đột nhiên bùng sáng, tiếng chuông cũng vang lên một hồi khiến chàng mỹ nam giật thót tim.

Chưa bao giờ Yo Seob lại cảm thấy một chiếc điện thoại lại có thể trở nên nóng bỏng không khác gì một quả bom nổ chậm thế này. Đến giờ thì biết làm sao với nó đây? Cứ đà này, việc Minh Tuyết bị đánh thức cũng là chuyện sớm muộn trong vài giây tới mà thôi.

Như là để chứng minh cho những suy nghĩ về trường hợp xấu nhất trong đầu chàng trai đó, cô gái trên giường quả thật bị đánh thức, đôi lông mi như những cánh bướm khẽ rung động trong gió.

— “Gì thế?” – Mơ mơ màng màng nói một câu, Minh Tuyết đưa ta lên quờ quạng trên bàn, đôi mắt nhấp nhòe vẫn theo xu hướng díp chặt lại. — “Đâu rồi nhỉ?”

Hiển nhiên có sò đến sáng mai cũng chẳng thấy được cái gì rồi, bởi chiếc điện thoại thân yêu của cô giờ này vẫn còn đang trong tay Yo Seob, con người vẫn đang hoảng loạn không biết xử lý sao với quả bom bóng rắt tay này.

Cúi rạp người xuống mép giường nhằm che giấu thân hình khỏi tầm nhìn của Minh Tuyết, chàng mỹ nam lúc này hết đảo qua cái tay đang quờ quạng trên bàn kia rồi lại nhìn chiếc điện thoại trên tay, suy nghĩ trong chốc lát rồi vội thò tay đặt lại nó trên bàn, đẩy đẩy về phía tay cô.

Đến giây phút này, chàng trai vừa nằm ép người xuống sát nền nhà vừa không ngừng cầu nguyện cho ai đó lấy được cái điện thoại xong rồi thì yên phận ngủ tiếp đi. Cả cuộc đời cậu chưa bao giờ có thể tưởng tượng đến có một ngày, một siêu sao âm nhạc như cậu phải lên lút đột nhập vào phòng một cô gái, để rồi tự đưa mình vào cái hoàn cảnh ** le hiện tại.

Chỉ vì cái bức ảnh chết tiệt đó!

— “Chuông hẹn giờ sao?” – Cầm điện thoại ra trước mắt, mở ra xem và nhận ra đó cũng chẳng phải điều quan trọng gì, Minh Tuyết lúc này chỉ thấy rất mệt và buồn ngủ ghê gớm. Không chỉ riêng cô, cho dù là ai, bỗng dưng bị đánh thức lúc nửa đêm thì tâm trạng đều xuống thấp đến cực hạn. — “Minh hẹn hai giờ trưa mà lại nhầm thành hai giờ đêm sao? Cứ như vậy mấy lần nữa chắc khỏi sống luôn.”

Nếu không phải lúc này cô quá buồn ngủ, chỉ mong cuộn vào trong chăn tiếp tục đánh một giấc ngon lành thì chắc cũng không ngần ngại nguyên rửa nhà sản xuất ra chiếc điện thoại này một hồi.

Nhưng Minh Tuyết, kì thực người nhảm là cô chứ không phải là lỗi của bên sản xuất. Cho dù cô có khó chịu khi bị đứt quãng giấc ngủ, nhưng cũng không nên vì chối bỏ trách nhiệm sạch sẽ mà đổ tội lung tung đến mức vậy chứ?

Phối hợp với những gì đang nghĩ trong trí não, Minh Tuyết mắt nhắm mắt mở tắt báo thức, đóng điện thoại rồi lại cuộn mình trên giường. Chỉ trong chốc lát, không gian yên tĩnh rất nhanh truyền ra tiếng hít thở đều đều của cô, khiến cho cái kẻ đang nép ở bên giường cuối cùng cũng có thể thở phào một hơi.

Từ lúc bước vào căn phòng này tới giờ chỉ có vài phút, nhưng đối với một ai đó thì lại dài không khác một thế kỉ. Đến giờ trái tim cậu cũng không thể nào trấn tĩnh lại được, đập dồn dập như sắp nổ tung đến nơi. Nếu không phải vì hình tượng của mình, cậu cũng không đến mức dấn thân vào hang cọp như thế này, để cái điện thoại chết tiệt kia dọa đến suýt nữa lên cơn đau tim.

Một lúc lâu sau, mọi thứ vẫn thật yên bình. Sau khi đã chắc chắn cô gái trên giường kia đã thật sự ngủ say, Yo Seob mới nhẹ nhàng lồm cồm bò ra phía ngoài, ánh mắt cứ vài giây lại liếc trở lại đằng sau kiểm tra một lần.

Tốt nhất đừng có xuất hiện thêm cái biến cố nào nữa, nếu không ngay chính chàng trai ấy cũng không biết bản thân sẽ làm gì khi bị phát hiện cả.

_ “Yo Seob!”

Tiếng gọi trong màn đêm vắng lặng trở nên đặc biệt rõ ràng, đánh sâu vào trong tâm trí làm chàng trai đột ngột đứng hình. Khuôn mặt cậu biến sắc, trái tim yếu ớt thót lên như muốn ngừng lại luôn, không còn đủ sức mà tiếp tục thừa nhận sự tra tấn tinh thần quái ác này thêm chút nào nữa.

Chỉ một từ, Minh Tuyết rất thành công đánh rớt ai đó từ đang đứng trước cánh cửa thành công xuống tận tầng sâu nhất của địa ngục. Chỉ có điều hình thành nên một cảnh đối ngược lại với dáng vẻ sợ hãi và khẩn trương của ai đó, nhân vật chính của mọi việc thì vẫn rất vô tư, rất hồn nhiên nằm lác lóc trên giường, miệng lẩm nhẩm mấy từ chẳng đâu ra đâu.

_ “Đồ Yo Seob chết tiệt! Sao lại ăn đồ của tôi chứ?” – Vừa nói mơ, Minh Tuyết vừa tỏ vẻ bất mãn, cả người lẩn qua lộn lại, đôi lông mày khẽ cau lại. – “Pizza của tôi mà.”

Cái quái gì cơ? Hóa ra là cô ta đang nói mơ à? Thế mà làm cậu sợ hãi cả một hồi lâu.

Nghĩ đến thế, Yo Seob khẽ thở phào nhẹ nhõm, nhưng trong tâm trí lại có chút thấy căm tức vì trong giấc mơ của ai đó sao lại là cảnh cậu giành ăn với cô ta?

_ “Cái cô này! Lúc nào cũng ăn với uống!” – Lẩm nhẩm đầy bức dọc, hiển nhiên chàng trai cũng không ngu ngốc so đo với cô trong hoàn cảnh này làm gì, điều chính nhất cần phải làm bây giờ là tiếp tục bò ra đến cửa rồi biến khỏi cái căn phòng này càng nhanh càng tốt. – “Rồi sớm muộn cũng có lúc sẽ bị chết ghen cho coi.”

* * *

Lại một buổi sáng đầy trong lành và mát mẻ trở về với mảnh đất Hàn Quốc xinh đẹp. Để chào đón một ngày thật tươi đẹp, chàng mỹ nam Yo Seob lúc này đang bước xuống phòng khách với một tâm trạng khoan khoái.

Tuy nhiên, cái vẻ ung dung của cậu cũng chẳng duy trì được lâu, rất nhanh chóng bị dập tắt khi bàn chân cậu vừa chạm xuống sàn nhà.

Giây phút này, trong đôi mắt trong suốt như ngọc của chàng mỹ nam ngoài cảm xúc kinh ngạc ra thì cũng chẳng còn chỗ để chứa cho những cảm xúc nào khác cả. Đặc biệt, khi đưa mắt nhìn qua một lượt cả tầng một rộng lớn bị dán chỉ chít những bức ảnh khắp mọi nơi, cậu không biết phải dùng cái từ gì để diễn tả cho cái tâm trạng đầy phức tạp của mình lúc ấy nữa.

Ông trời ơi, xin hãy nói cho cậu rằng đôi mắt cậu đang có vấn đề, và tất cả những gì trước mắt chỉ là do cậu nhìn nhầm được không? Yo Seob không nhận được câu khẩn trong lòng.

Dĩ nhiên, mơ ước cuối cùng cũng chỉ là mơ ước. Hiện tại lúc này, vài trăm tấm ảnh đều cùng một kiểu kia cũng là quá đủ để chứng minh cho cái sự thật phũ phàng đang diễn ra trước mắt. Không cần phải nói rõ thì ai cũng có thể đoán được tấm ảnh đó chụp cảnh gì, còn không phải cảnh Yo Seob ngoác miệng ra ngáp đầy tự nhiên mà hôm qua cậu đã xóa hay sao?

Và tác giả của việc này, Minh Tuyết lúc này vẫn đang cùn cùn dán dán lên tường, trên tay vẫn còn lại một xấp dây chưa xử lý.

Rất nhanh nhận ra được sự xuất hiện của một người khác trong căn phòng, cô gái quay lại với một nụ cười tươi tắn rạng ngời như mặt trời tỏa nắng. Trong khoảnh khắc khiến người ta có cảm giác như cái kẻ đang dán ảnh lên tường kia là một người hoàn toàn khác mà không phải cô gái trước mặt này.

_ “Ừa! Yo Seob! Anh dậy rồi đó à?” – Lùi ra xa để ngắm lại được toàn bộ thành lao động của mình, cô gái tỏ vẻ rất thuần khiết quay sang hỏi, như một nghệ sĩ đang rất khát khao nghe người khác bình luận về kiệt tác của mình. – “Anh thấy thế nào? Cũng hay đó chứ? Tôi định rửa thêm một tấm thật lớn treo ở chính giữa nữa.”

Nhìn khuôn mặt của cô vào lúc ấy, Yo Seob đột nhiên có cảm giác nếu những thứ kia không phải là ảnh chụp của cậu, chắc bản thân cậu cũng bị cái vẻ vô tội của cô lừa luôn.

Nghiến răng nghiến lợi trong cơn giận dữ, chàng trai chỉ cảm thấy toàn bộ máu của mình dồn hết lên não, che sạch mọi lý trí. Trên đời có cái kẻ vô sỉ đến mức này là cùng, có cần cậu nhắc nhở cho cô ta thêm một lần nữa nhân vật chính của cái đám ảnh này chính là cậu hay không? Như vậy, cuối cùng thì

cô ta muốn cậu nhận xét cái gì nữa đây?

“Cô... Có thôi ngay đi không!” – Cầm tức mà không nói được gì, Yo Seob chỉ có thể dùng ánh mắt đầy sát khí để lăng trì cô, bàn chân cũng vội vã lao tới trước, tay thì xé vội những tấm hình trên tường để phi tang chứng cứ ngay tức thì. – “Làm sao mà... Rõ ràng tôi đã xóa nó đi rồi mà.”

Đó chính là điều mà cậu vẫn không tài nào hiểu được. Hôm qua, cậu có thể chắc chắn đến vạn phần rằng tấm ảnh đó đã bị chính tay mình xóa, nên hôm nay mới có thể tự tin tràn đầy như thế. Thế mà cái đồng chết tiệt này lại chẳng biết ở đâu hiện ra, làm cậu gần như phát điên lên.

“Vậy anh đã thừa nhận mình là tên trộm đột nhập vào phòng tôi hôm qua đúng không?” – Khẽ nheo mắt đầy nguy hiểm, trong đôi mắt Minh Tuyết dường như đang thể hiện rằng đừng tưởng rằng những gì cậu lên lút làm hôm qua có thể thần không biết quỷ không hay. Cô rõ ràng đã đoán trước được hết tất cả từ lâu.

Không để cho ai đó được sống dễ dàng, Yo Seob lao đến xé nát bao nhiêu, Minh Tuyết lại tiếp tục dán bấy nhiêu. Tất cả mọi nơi có thể, người con gái đó đều tận dụng triệt để để dán ảnh mà không hề bỏ sót.

“Nhưng có tên trộm nào ngu ngốc như anh không?” – Liếc sang nhìn cái dáng vẻ cố gắng của ai đó, khỏe miệng Minh Tuyết không nhịn được khẽ nhếch lên đầy coi thường, cũng không giấu nổi vẻ thương hại. – “Tôi đã cho nó vào máy tính từ trước đó rồi. Giờ mà tung tấm ảnh đó lên mạng thì các fan sẽ khóc thét lên vì không tin nổi anh chàng dễ thương mình thích lại tầm thường như thế.”

Thế có nghĩa, những cố gắng và khổ sở của ai đó vào đêm qua là hoàn toàn vô nghĩa. Sau những gì cậu đã làm mà chẳng thu được kết quả gì, chắc chắn cô gái ấy lúc này đang cười thầm trong bụng, chế nhạo cho cái sự ngu ngốc đã thành vết nhơ trong đời chàng mỹ nam.

Vẫn không ngừng tay, Yo Seob cứ thế chạy vội theo sau cô để gỡ ảnh, thu thập không sót một tấm. Gỡ, xé, vo lại, tất cả hành văn liền mạch. Trong trí não chàng trai lúc ấy chỉ có một ý nghĩ chính là phi tang được bao nhiêu hay tung ấy.

“Rốt cuộc cô muốn gì đây?” – Cuối cùng, dường như không chịu nổi với sự phát tán vô tội vạ của ai đó, Yo Seob sự kìm nén của cậu đã đến đỉnh điểm, bực bội gần từng chữ nói.

Muốn từ hình cậu thì cũng cho một nhát nhanh gọn lẹ đi, còn kéo dài chỉ càng làm con người ta thêm điên ruột. Bây giờ ảnh gốc ở trong tay cô, cô muốn thế nào mà chẳng được.

“Tôi chỉ muốn anh nói xin lại một cách tử tế và đàng hoàng thôi mà.” – Chỉ cần nghĩ đến đêm qua có tên ngu ngốc nào đó đã đột nhập vào không gian riêng của mình, Minh Tuyết chỉ cảm thấy thật khó chịu. Cô cũng chẳng rộng lượng đến mức có thể tha thứ cho cậu quá dễ dàng, thế nên phải cho ai đó nếm thử chút phản kích, để về sau biết đường mà an phận hơn.

Đang đi, Minh Tuyết đột nhiên quay ngoắt lại, khiến hai người chút nữa thì sẽ đụng vào nhau. Cũng may Yo Seob nhanh tay lẹ mắt tránh kịp, nhưng vừa mới ngẩng mặt lên chàng trai đã trông thấy khuôn mặt âm trầm của cô, trong lòng không khỏi có chút chột dạ.

“Thật không ngờ anh lại đột nhập vào phòng tôi một cách lên lút như thế.” – Nhìn chàng trai, Minh Tuyết chỉ cảm thấy bực mình. Nhưng hiển nhiên bản thân cô cũng hiểu rằng vì một chuyện nhỏ nhặt như vậy cũng không nên làm quá lớn làm gì. Khẽ ngừng một lúc rồi chột thờ dài, cô cuối cùng vẫn là lựa chọn chấm dứt tất cả tại đây. – “Nhưng mà hôm nay tôi chán rồi, cũng không có tâm trạng đùa giỡn với anh nữa nên sẽ xóa nó đi. Vậy là được chứ gì?”

Lần này tạm bỏ qua, nhưng lần sau mà còn thế nữa thì... sẽ không còn đơn giản như thế này nữa đâu. Hừ!

Một ngày trôi qua thật nhanh, phút chốc cũng đã tới hoàng hôn, cũng là thời điểm các chàng mỹ nam hoàn thành xong công việc và trở về căn nhà của mình. Như thường lệ, khi bọn họ mở cánh cửa bước vào, hình ảnh họ trông thấy đầu tiên bao giờ cũng là Minh Tuyết đang ngồi bên chiếc máy tính, khuôn mặt vô cùng chăm chú và nghiêm túc làm việc.

“Mọi người về rồi đó à?” – Nghe được tiếng cửa mở, cô khẽ ngẩng đầu, ngược sang tươi cười đầy rạng ngời. Cũng ngay sau đó, cô gái ấy vội vã gác mọi việc đang làm lại, chạy vội tới chào đón những chàng thần tượng trở về nhà.

Dẫu vậy, khi vừa mới ngược lên thấy vẻ mặt của Yo Seob, nụ cười của cô cứng lại, cả trí não đều cảnh báo nguy hiểm cần phải tránh xa ngay lập tức.

Lúc này, cả khuôn mặt của chàng trai ấy đều là một màu đen tối, đôi mắt ngập tràn sát khí, như thể chỉ cần ai đại dốt tiến tới chọc giận cậu ta thì sẽ rất nhanh chóng biết được cái gì tên là chết không toàn thây.

Đối mặt với một Yo Seob đầy đáng sợ, khác biệt hẳn với vẻ trẻ con đùa nghịch hàng ngày, Minh Tuyết cũng không tự chủ được mà khẽ lui lại. Trục giác mách bảo cô hiện giờ ai đó đang vô cùng khó chịu, không cẩn thận thì sẽ có nhiều khả năng trở thành nơi trút giận của cậu.

“Hyung Ki!” – Để bảo đảm cho cái mạng nhỏ bé của mình, Minh Tuyết làm ra một phản ứng rất đúng đắn là lui lại, kéo lấy tay chàng đội trưởng ra một bên hơi nhỏ. – “Từ bao giờ anh lấy bệnh sang cậu ấy thế hả? Sao bỗng dưng hôm nay đôi lông mày của Yo Seob cau lại như thế? Lại còn cái kiểu giận dữ đáng sợ đó nữa chứ.”

Từ trước đến giờ, trong bốn chàng mỹ nam này, kẻ hay cau có, cứ việc gì không hài lòng là lại phóng khí lạnh không phải là Hyung Ki thì còn ai vào đây nữa. Thế nên một cách rất đương nhiên, Minh Tuyết đều cho rằng cái biểu cảm này là độc quyền riêng của cậu. Nhưng hiện tại, khi thấy Yo Seob hiện tại, ngoài cảm giác được tâm trạng xuống đến tận đáy của cậu ta, cô chỉ cảm thấy rừng mình như bản thân vừa mới bước vào hầm băng.

“Ai lấy bệnh hả?” – Nhìn sang cái cô gái ngơ ngẩn này, Hyung Ki chỉ thấy thật bực bội, không nhịn được vuron tay véo má cô. Rốt cuộc, cậu vẫn

không thể hiểu nổi trong đầu của cô ta chứa đựng những cái gì nữa, toàn những ý nghĩ linh tinh. Đã thế lại còn to gan lớn mật dám nói ra miệng nữa chứ. – “Ăn nói荒唐 chút coi. Hôm nay tôi có làm việc chung với cậu ấy đâu mà biết.”

Từ lúc cả nhóm cùng trở về, Yo Seob vẫn như vậy, làm cho không khí chìm trong sự nặng nề. Với tư cách một đội trưởng, bản thân Hyung Ki cũng khá bận tâm tới tâm trạng quá xấu của ai đó, nhưng khi nhìn cái vẻ mặt tối tăm như đang cảnh báo mọi người chớ có lại gần kia, cậu cũng chẳng biết phải làm thế nào cả.

Lúc này, nhân vật chính của sự đồn đại, Yo Seob vẫn chỉ lặng lẽ đến kì lạ. Chàng trai ấy dường như không chút để ý gì tới mọi việc đang xảy ra xung quanh cũng như cái thú vui trêu chọc Minh Tuyết hàng ngày, cứ thế không nói lấy một lời, bước về phòng rồi đóng sập cánh cửa lại.

– “Đúng là có vấn đề mà!” – Nhìn theo bóng dáng của ai đó, Minh Tuyết lại càng cảm thấy chỉ có mỗi một khả năng có vẻ là hợp lý nhất. Để cho một kẻ không tìm không phổi như Yo Seob kia phải biểu lộ vẻ mặt như muốn nguyên rủa cả thế giới này thế kia, đây chắc chắn là nỗi đau đớn dầy vò của tình yêu, khiến trái tim chàng mỹ nam tan nát. – “Chẳng lẽ bị bạn gái bỏ rơi ư?”

Càng nghĩ tới những biểu cảm của Yo Seob hôm nay, Minh Tuyết lại càng cảm thấy điều này thật chuẩn. Trong trí não cô gái ấy lúc này không tự chủ mà bắt đầu tưởng tượng tới n hoàn cảnh khác nhau giải thích cho thái độ kì lạ của chàng trai ấy. Hiển nhiên, trong n sự liên tưởng đó, Yo Seob chính là đối tượng bị các cô gái hành hạ cả về thể xác đến tâm hồn, khiến trái tim của cậu phải đau đớn nhỏ máu.

– “Bạn gái gì chứ?” – Không cần đoán cũng biết Minh Tuyết lúc này lại đang phát huy khả năng của một nhà văn, lại tưởng tượng lung tung đến tận đâu rồi không biết. Hyung Ki lúc này chỉ thấy chán nản, rất muốn gõ vào đầu ai đó thật mạnh cho cô có thể bình thường hơn một chút. – “Trong sổ chúng tôi ngoài anh Young Min ra thì làm gì có ai có bạn gái đâu.”

Mà nếu nói một cách chính xác hơn, những cô gái của Young Min cũng không thể được coi là bạn gái. Ở đời này có cái kiểu bạn gái mà mỗi ngày một cô, chẳng có ngày nào bị trùng lặp như vậy không chứ?

– “Cũng đúng!” – Chìm đắm trong suy tư một chút, Minh Tuyết khẽ gật đầu đồng ý. So sánh với tính cách của Yo Seob thường ngày, những tưởng tượng đó của cô đúng là không hề có tính thiết thực chút nào. – “Người như Yo Seob mà buồn vì bị bạn gái bỏ rơi thì đúng là trời sắp, mặt trời mọc lên từ phía Tây. Riêng nghĩ đến cái việc một ngày nào đó, anh ta thật lòng thích một ai thôi, đó cũng chẳng khác gì chuyện viễn tưởng rồi.”

Nhưng nói vậy thì phải giải thích làm sao cho nguyên nhân của sự việc ngày hôm nay đây? Ai có tài năng lớn đến mức khiến cái tên này bực bội nhưng không thể trả thù, chỉ biết nuốt vào trong bụng và về nhà tra tấn tinh thần mọi người như vậy chứ?

– “Vậy thì có lẽ là vì chuyện đó rồi.”

Nghe thấy tiếng nói, hai người đến lúc này mới quay sang chú ý đến Young Min, chàng mỹ nam đã đứng ở cửa rất lâu theo dõi cuộc đàm luận từ đầu tới giờ.

– “Anh biết điều gì đang xảy ra với cái người kì quặc đó ư?” – Không có Yo Seob ngay tại đây, Minh Tuyết mới có thể lớn mật xưng hô như vậy. Cô lúc này chỉ thấy thật tò mò, thế nên vừa nghe thấy người có thể giải đáp được chuyện này thì vội vã quần quai đòi biết đến cùng.

Liếc nhìn hai đôi mắt nhìn mình chăm chăm, Young Min thì lại không thấy có vẻ gì là sốt ruột cả. Tên yêu nghiệt đó không nhanh không chậm bước đến ngồi xuống ghế, thong thả uống một ngụm nước, đến khi hai tên đàn em sắp không chịu nổi nữa rồi thì mới bắt đầu nói.

– “Thì bởi vì gần đây xuất hiện một đối thủ đáng gờm, hiện người đó cũng khá được hâm mộ, hình như đã giành mất vị trí MC của cậu ấy trên một chương trình tạp kĩ trên truyền hình. Trong bảng xếp hạng những người dễ thương nhất, người đó cũng đang nắm giữ số phiếu bầu rất cao, sắp ngang ngửa Yo Seob rồi.”

– “Vì thế mà giận đến vậy sao?” – Chẳng qua chỉ có thể thôi mà ai đó làm cứ như là sắp tận thế đến nơi rồi đó. Minh Tuyết cảm thấy thật khó hiểu, không nhận được hồi lại.

– “Thì đây là lần đầu tiên cậu ấy nếm trải cảm giác thua cuộc, lại thua trong chính mắt mình tự tin nhất mà.” – Dường như không bị ảnh hưởng gì nhiều bởi đám mây đen do Yo Seob tạo ra, Young Min rất bình tĩnh cầm cái điều khiển bật ti vi lên xem – “Cứ mặc kệ đi! Vài hôm là bình thường mà. Nhưng trong mấy hôm này đừng có dại mà động vào nó đấy.”

Cảnh báo rõ ràng cho mấy tên đàn em về sự nguy hiểm của Yo Seob lúc này. Hiện giờ tên đó là một khối bom nổ chậm, chỉ còn thiếu một mồi lửa nữa là bùng. Thế nên, biện pháp sáng suốt nhất lúc này là thấy cậu ở đâu thì cần phải tránh xa ra ngay, mà nếu không tránh kịp thì nên quán triệt nguyên tắc im lặng là vàng.

Gật đầu lia lịa, Minh Tuyết thấy đó cũng là quyết định chính xác nhất lúc này. Cô cũng không thiếu năng lực trí tuệ tới mức thấy ai đó như vậy mà còn bèn mắng tới gần, trêu chọc từ thân thể rồi uống mạng. Cô lúc này cần rằng tự nhủ với mình, trong vài ngày tới ít lượn trước mặt cậu, ít ra mặt đối đầu với cậu, điển hình của câu: một điều nhịn là chín điều lành.

Dẫu vậy, khi đến hôm sau, cũng vào lúc chiều tối, khi các chàng thần tượng trở về, tình hình dường như còn tệ hại hơn những gì cô nghĩ.

– “Mọi người về rồi à?” – Chỉ vừa mới nói được lời chào đón sau khi ngồi chán chết ở nhà cả một ngày trời, Minh Tuyết lại không tự chủ được khựng lại bước chân ngay tức thì. Mọi âm thanh vừa định phát ra tắc lại trong họng, cô gái lúc này rất muốn quay đầu bỏ chạy mất khỏi căn phòng, nhất là khi thấy được đám mây đen cuộn cuộn bay vào nhà cùng với khuôn mặt còn tối đen hơn hôm qua đến mấy lần của Yo Seob.

— “Anh à!” – Khẽ nuốt một ngụm nước bọt lấy lại bình tĩnh, cô gái lén lút kéo tay Young Min ra một góc, thì thầm hỏi. – “Sao hôm nay còn nghiêm trọng hơn vậy? Em có cảm giác có cả đám mây đen kéo đến phía trên đầu cậu ấy nữa.”

Còn cả gió lạnh thổi vù vù, sấm chớp bão tố sắp kéo đến phá tan sự găng gượng trấn tĩnh mà cô đã rất khó khăn để duy trì.

— “Tình hình không ổn lắm.” – Coi như là để đáp lại tương xứng với thái độ của người con gái đó lúc này, Young Min cũng thì thầm trả lời, trong ánh mắt cũng tỏ ra sự lo lắng, không biết bao giờ tên đàn em đó sẽ bùng nổ. – “Hình như người đó đang tạm ẩn dấu trên bảng xếp hạng, vượt qua cả Yo Seob rồi.”

— “Hả?” – Phải nói rằng cái tin tên yêu nghiệt đó nói chẳng khác gì sét đánh giữa trời quang. Nhìn sát khí mãnh liệt vây xung quanh Yo Seob lúc này, Minh Tuyết không nhìn được nuốt một ngụm nước bọt trong căng thẳng cực độ. – “Không phải vậy chứ? Em sắp chịu hết nổi rồi. Nhìn cái mặt của cậu ấy thật đáng sợ, không biết lúc nào sẽ nổ tung nữa.”

Ông trời! Không cần phải thử thách trái tim yếu ớt của cô đến cái mức độ như vậy chứ? Nó cũng sắp không chịu được áp lực mà sắp tan tành đến nơi rồi.

— “Thôi đừng lo quá làm gì.” – Đưa tay lên xoa xoa đầu an ủi cô gái tội nghiệp, Young Min lúc này cũng chỉ biết dùng sự dịu dàng của mình để trấn an sự lo sợ cực độ của cô lúc này. – “Giờ cứ tạm thời đừng xuất hiện trước mặt cậu ấy đã. Em có muốn lên sân thượng ngồi uống cà phê với anh không?”

— “Vâng!” – Vừa nghe thấy có cái cơ để biến mất khỏi tầm mắt của ai đó, Minh Tuyết hiển nhiên là gật đầu lia lịa đồng ý, tựa như người sắp chết đuối lại nhặt được phao bơi vậy.

Vì thế... cho nên... trên sân thượng vốn ít khi được ghé thăm lúc này xuất hiện hình bóng của hai con người.

Ngồi trên bộ bàn ghế và ngược nhìn xa xăm thu hết phong cảnh xung quanh vào trong mắt, Minh Tuyết cũng bắt đầu thả lỏng tâm hồn để cảm nhận thế giới tươi đẹp xung quanh. Cô cảm nhận được những làn gió thật trong lành thổi tràn qua tầng không rộng lớn, làm những tán lá xào xạc chút âm điệu dịu mát của tự nhiên.

Trước mắt hai người, những ánh nắng cuối cùng của buổi hoàng hôn đang nhuộm gam màu vàng cháy lên khắp đất trời, đánh dấu thời điểm kết thúc của một ngày dài.

— “Cái cây này...” – Nhìn quanh một vòng, cô gái bắt chợt chú ý tới cây cà chua bi nhỏ xinh, sai trĩu quả được đặt trên bàn. – “Trông hay thật đấy! Rất đẹp!”

Đối với các cô gái, những món đồ vật nhỏ bé dễ thương thường rất dễ thu được nhiều cảm tình. Dĩ nhiên, Minh Tuyết cũng không phải là một ngoại lệ của chân lý này.

Ánh mắt Young Min trong giây phút đó cũng tập trung vào cây cà chua đó, sâu trong đôi mắt hoa đào là những cảm xúc thật ôn hòa. chàng trai trong khoảnh khắc ấy dường như đang chìm đắm trong một ký ức nào đó, cả khuôn mặt xinh đẹp chỉ còn lại vẻ dịu dàng đến mê hoặc lòng người.

— “Cái này được một người trong nhóm trồng vào ngày kỷ niệm thành lập nhóm vài tháng trước. Đối với chủ nhân của nó, đây chắc là một vật rất quan trọng.”

Trước câu nói có chút mờ mịt của tên đàn anh, Minh Tuyết không rõ lắm, chỉ càng kích thích sự hiếu kỳ của cô về nguồn gốc của chiếc cây này. Chẳng lẽ, sau lưng nó là cả một câu chuyện bí ẩn không thể nói rõ? Nghĩ vậy, ánh mắt cô chợt sáng rực lên, vội vã hỏi lại.

— “Là ai vậy anh?”

— “Một người rất tâm huyết với nhóm.” – Khẽ mỉm cười thật đẹp, nhưng cũng tràn đầy bí ẩn, Young Min chỉ vừa mới nói được một nửa thì chợt nhớ tới buổi hẹn của mình đã sắp muộn. Hơn nữa, việc này cũng không cần thiết phải vội vã nói rõ trong nhất thời, cứ từ từ suy đoán mới thêm nhiều thú vị. – “Mà thôi! Tới giờ anh phải đi rồi. Anh có chút việc bận nên về muộn một chút nhé!”

Cứ thế, tên đàn anh đó cũng đi mất.

Trên sân thượng vắng lặng lúc này chỉ còn lại một mình Minh Tuyết, người con gái hiện đang nằm bò trên bàn, ngắm nhìn cây cà chua đầy thích thú. Càng nhìn cái cây với những quả màu đỏ nhỏ nhỏ xinh xinh, cô gái lại không kìm được tán thưởng trong lòng.

— “Đẹp thật đấy! Rốt cuộc ai đã trồng nó nhỉ?” – Tên yêu nghiệt đó thật kì quặc, trước khi ra đi còn cố tình nói thật thần bí, làm cô thật tò mò mà mãi cũng không có lời giải đáp. – “Người tâm huyết với nhóm thì chắc là Hyung Ki rồi.”

Nghĩ kĩ lại, trong nhóm nhạc, chắc cũng chỉ có một mình tên đội trưởng đó có đủ kiên nhẫn để ngày ngày chăm sóc cho cái cây này. Chỉ cần nhìn cái thành quả này thôi cũng biết được chủ nhân của nó rất dụng tâm chăm nom, cẩn thận đến từng chi tiết.

Làm gián đoạn dòng suy nghĩ của Minh Tuyết, xung quanh đột nhiên nổi gió. Những luồng gió hỗn độn cuốn vào nhau, tựa một bàn tay vô hình đẩy những tán cây nghiêng ngả, thỉnh thoảng cuốn theo một chiếc lá bay vút qua tầm mắt cô.

— “Không ổn rồi! Gió lớn sẽ làm rụng hết quả mất.” – Có chút lo lắng đối với trận gió tai quái này, điều đầu tiên mà Minh Tuyết nghĩ tới dĩ nhiên là tìm cách bảo vệ cái cây đáng yêu này, không để cho bất cứ thứ gì tổn thương nó. – “Phải cho nó vào chỗ nào kín hơn mới được.”

Nghĩ vậy, cô gái vội vã đứng lên, ôm cái cây vào lòng, cố gắng hết mức dùng thân thể của mình tránh gió trong quá trình bước vào trong nhà.

V..v.. ù.. ù..

Tuy nhiên, ông trời rất sáng khoái cho cô thử nghiệm một vui đùa chẳng hay ho chút nào.

Gió ngày càng mạnh, thổi tạt qua cuốn tung một đám bụi mù ập tới. Trong hoàn cảnh này, bất kì ai cũng sẽ thực hiện một phản xạ đầu tiên là nhắm chặt mắt lại. Chỉ có điều hôm nay, hành động đó của cô gái ấy là bước mở đầu dẫn đến cái hậu quả chết người tiếp theo.

Minh Tuyết không biết lúc đó đã xảy ra điều gì, chỉ cảm thấy gió thổi thật mạnh vút qua khuôn mặt, đôi mắt nhắm chặt tránh đám bụi đang thổi tới tấp vào mặt. Và sau đó, đến khi cô nhận ra được những điều gì xảy ra thì mọi việc đã trở thành quá muộn màng. Đôi chân cô vừa khễ lùi lại liền vấp phải một cái gì đó.

Xoảng!

Giật mình ngược nhìn lại, trước mặt cô lúc này là một tình trạng thật thê thảm. Chậu cà chua nằm trên đất, vỡ tan thành từng mảnh. Cái cây cũng chẳng khác khảm hơn tạc nào, cành gãy, quả dập văng tứ tung, tang thương tiêu điều.

* * *

— “Làm sao bây giờ?” – Đi qua đi lại giữa phòng khách, Minh Tuyết lúc này đang gấp không khác gì con kiến đang bò trên chảo nóng. Cả tâm trí cô dường như chỉ còn lại sự lo lắng hoảng loạn, không biết phải biết giải quyết sao với tình trạng hiện tại. — “Anh Young Min đã nói Hyung Ki rất coi trọng nó. Cậu ấy mà biết mình làm vỡ thì chết chắc.”

Chính là thế đấy! Vốn dĩ ý định của ai là tốt lành, chỉ có điều kết quả thì lại trái ngược hoàn toàn, hồng bét hết cả.

Giây phút này, khi thời gian đang dần trôi qua, Minh Tuyết lại càng cảm thấy áp lực hơn bao giờ hết. Nghĩ đến cái cây có vẻ được chăm chút rất cẩn thận, như vậy việc chủ nhân của nó phát hiện ra điều khác thường cũng không mất nhiều thời gian. Từ giờ đến lúc đó, hoặc là cô nghĩ ra được biện pháp gì đó giấu giếm, hoặc là cô sẽ bị tuyên bố tử hình để đền mạng cho cái cây yêu dấu của Hyung Ki.

— “Cô vừa nhắc đến tôi à?” – Vừa nhắc đến đã linh nghiệm ngay, tiếng chàng đội trưởng chọt vang lên trên cầu thang làm kẻ nào đó đang chìm trong những suy nghĩ giật nảy mình, tim suýt nữa ngừng đập.

— “Hyung... Hyung Ki đó à?” – Chột dạ quay lại, cô gái rất cố sức bắt mình bình tĩnh vờ như không có gì xảy ra hết nhưng cử chỉ vẫn chứa một nét lúng túng, bán đứng bản thân cô. — “Anh về lúc nào thế?”

Chàng nữ nam lạnh lẽo bước xuống cầu thang, ánh mắt băng giá chỉ tràn ngập một sự khó hiểu cho những hành động lạ thường của cô. Dù bình thường những suy nghĩ lạ đời của cô không hề nằm trong phạm vi phán đoán của cậu, nhưng vừa bối rối vừa lo sợ như đưa trẻ trước mặt cha mẹ như thế này thì cậu mới thấy lần đầu.

— “Chẳng phải cùng về với mọi người đó sao?” – Càng lúc càng không lý giải nổi cô gái trước mặt, chàng đội trưởng nhìn lại mình và tự hỏi sự tồn tại của mình chẳng lẽ đã mờ nhạt tới mức đó rồi hay sao? – “Có việc gì sao?”

— “Không... Không có gì!” – Dĩ nhiên là không ngu gì mà tự khai ra rồi, Minh Tuyết chột dạ nhưng vẫn cứng rắn chối bay chối biến, chết cũng không dám thừa nhận. Đầu óc cô trong lúc đó cũng vội lưu chuyển rất nhanh chóng, tìm một cái gì đó để đánh lạc hướng chàng trai. — “Tôi chỉ định hỏi anh có muốn xem phim cùng với tôi không mà.”

Cái có thật sứt sẹo, nhưng xin hãy tha thứ cho cô, cô cũng chẳng nghĩ ra được cái gì khác nữa cả.

Tuy nhiên, lát sau, cô gái đó mới hiểu được cái gì gọi là tự đào mồ chôn mình. Đặc biệt, trước không khí im lặng như tờ hiện tại, cô đã không có chút tâm trạng đi để ý cái gì đang diễn ra trên màn hình nữa, chỉ thấy thật hối hận đến muốn cắn đứt lưỡi của mình.

Từng giây trôi qua thật chậm chạp, dài tựa như một thế kỷ. Sự lo sợ càng lúc càng bành trướng, khiến đầu óc cô không vận hành bình thường nổi, trái tim cũng đập lúc nhanh lúc chậm trong trạng thái căng thẳng quá độ.

— “Làm sao bây giờ! Hic!” – Tự lẩm nhẩm một mình, Minh Tuyết lúc này đúng là khóc không ra nước mắt. — “Sao mình lại ngu ngốc như vậy chứ!”

Cô thừa nhận cô đã sai rồi, ai đó có thể cứu giúp cô ra khỏi hoàn cảnh hiện tại được hay không? Đến lúc này rõ ràng đã là giới hạn lớn nhất, còn tiếp tục ngồi ở đây để bị hành hạ về tinh thần thế này, sớm muộn cô không chết vì đau tim thì cũng phát điên.

— “Có chuyện gì hả?”

Từ đầu tới giờ luôn có những cử chỉ kì lạ, Minh Tuyết hiển nhiên đã gây ra sự chú ý của Hyung Ki. Chàng trai đã theo dõi cô rất lâu, cuối cùng cảm thấy tình trạng đã đến mức độ quá nghiêm trọng, không nhịn được đành quay sang hỏi.

— “Hả? À! Ủ! Không!” – Bất ngờ với câu hỏi đột ngột của chàng trai ấy, Minh Tuyết không kịp nghĩ gì nhiều, đáp loạn hết cả lên.

Càng nhìn thấy khuôn mặt lạnh lùng của chàng mỹ nam, cô lại càng cảm thấy áp lực nặng nề, tựa như cái chết đang tiến tới thật gần. Không cần đoán cũng có thể biết được, nếu ai đó biết cái cây yêu quý của mình hiện đang trong tình trạng như thế nào, cô chắc chắn sẽ chết rất khó coi. Nhưng mà tiếp tục sống trong nỗi lo sợ thế này thì cũng chẳng khá hơn được bao nhiêu.

Đắn đo một hồi, cuối cùng Minh Tuyết cũng quyết định đánh bạo tới hỏi dò một phen, cố gắng tìm lại chút hi vọng trong địa ngục u ám cô lỡ chân rơi vào.

“Tôi chỉ định hỏi anh một chuyện... Giả sử thôi, nếu có người làm hỏng thứ đồ mà anh rất thích... Anh sẽ làm gì?”

Ánh mắt trong treo của người con gái giây phút đó ngược lên đây chờ mong, chờ đợi câu trả lời bằng một cái nhìn chứa đựng vô vàn cảm xúc.

“Sao bỗng dưng cô lại hỏi vậy chứ?” – Có chút khó hiểu quay lại nhìn, Hyung Ki dường như đã cảm nhận được hương vị của cái gì đó không bình thường. Nhưng nghĩ kĩ lại cũng không đoán ra được đó là điều gì, chàng trai chỉ có thể cho rằng bản thân đã quá mức nhạy cảm.

“Anh cứ trả lời đi mà!” – Kiên quyết muốn nghe câu trả lời đến cùng, Minh Tuyết dùng đôi mắt to đen bóng của mình nhìn lên đây đáng yêu như một chú cún con, khiến trái tim Hyung Ki chợt đập loạn nhịp trong một giây.

“Làm sao tôi biết được. Cái đó còn tùy chứ!” – Chỉ một giây lướt qua, chàng đội trưởng đã lấy lại được sự bình tĩnh, đồng thời thầm trách mình làm sao lại tự dưng lại phản ứng khác thường như vậy kia chứ. Thế nên, chàng trai tập trung trả lời, cố gắng xua đi những cảm xúc không đâu trong trí não, dù trong giọng nói vẫn tràn đầy vẻ miễn cưỡng. – “Còn xem đó là ai, món đồ ấy mình thích như thế nào, để xem sẽ xử lý người đó ra sao.”

“Xử lý á?” – Trợn tròn mắt kinh ngạc, Minh Tuyết dường như không tin nổi vào tai mình nữa.

Dùng cái từ này có hơi nghiêm trọng quá không? Cô rất muốn mở miệng hỏi câu đó, nhưng khi vừa liếc sang chạm phải ánh mắt của chàng trai ấy, cô đã chợt dạ quay mặt sang hướng khác, giả bộ xem phim tiếp như không có gì xảy ra.

Cũng không biết trải qua bao lâu, càng không thể nhớ nổi mình đã xem cái gì, Minh Tuyết chỉ biết rằng từng giây dần trôi qua thật gian nan, nặng nề tới mức cô không dám hé mở miệng nói thêm được bất cứ một câu nào nữa.

Cả trí não cô suốt buổi chỉ quanh quẩn mỗi từ “xử lý”, như một chiếc đao đang treo ngay trên đầu, sẽ rơi xuống bất cứ lúc nào.

“Mình chết chắc rồi!” – Minh Tuyết thốn thức, tay ôm đầu, miệng thì thầm trong tuyệt vọng. Theo cái đà này, mạng sống của cô càng lúc càng mong manh, tử thần càng lúc càng bước tới gần.

Trái ngược với sự khủng hoảng cực độ của người con gái đó, Hyung Ki lúc này vẫn không hay biết gì, bình thản xem hết toàn bộ tập phim. Cho đến tận khi chương trình đã kết thúc, chàng mỹ nam cũng cảm thấy có chút mệt mỏi và buồn ngủ nên quyết định đứng dậy bước về phòng.

“Tôi đi về phòng trước đây. Cô cũng nên ngủ sớm đi!” – Nhìn ai đó vẫn đang ngồi co quắp trên ghế, chàng đội trưởng hảo tâm nhắc nhở. Nhìn cái dáng vẻ của cô lúc này xem, có ham mê đến thế nào thì cũng không nên biến mình trông kì cục như vậy chứ.

Giật mình ngược lên, Minh Tuyết rất nhanh chóng bắt gặp hình ảnh chàng mỹ nam bước dần về phía cầu thang, chuẩn bị lên tầng hai.

Trong tâm trí của cô gái lúc đó thật rối ren, không biết bản thân nên làm gì trong hoàn cảnh này cả. Chỉ chốc lát nữa thôi, Hyung Ki sẽ về phòng, rồi ngủ, rồi muộn nhất là sáng mai cậu ấy cũng sẽ phát hiện ra điều bất thường của cây cà chua đó. Nhưng cô thì lại chẳng thể làm bất cứ điều gì để ngăn lại cái kết thúc bi thương đó xảy ra cả.

Không được! Cứ để mọi việc diễn biến như vậy thì cô chết là cái chắc. Nếu việc cậu phát hiện ra chỉ là vấn đề thời gian, vậy thì chi bằng thành thật nhận tội, biết đâu còn được chút khoan hồng.

Nghĩ vậy, Minh Tuyết đột ngột đứng phắt dậy, hít một hơi dài để quyết tâm lấy can đảm và gọi lớn.

“Khoan đã!”

Chỉ có điều, khi mà cô gái ấy vừa cắn răng lấy hết dũng khí để chấp nhận hy sinh, ông trời rất nhân tâm không cho ai đó toại nguyện một cách dễ dàng như thế. Bằng chứng là hiện tại, khi vừa bật dậy, bàn chân cô bỗng dưng bị vấp.

Không biết do quá mức hồi hộp hay do bản thân vốn đã vụng về đến hết nói nổi, cả người Minh Tuyết ngã dõn về phía trước. Giây phút đó, cô chợt có cảm giác mình chính là người xui xẻo nhất thế gian. Rốt cuộc, cô có làm gì tàn hại đến nền hòa bình thế giới đâu, chẳng qua chỉ muốn thú tội thôi, tại sao lại cũng gian nan đến mức như vậy chứ?

Nghe được câu gọi của người con gái đó, Hyung Ki quay lại, vừa vận chứng kiến cảnh ai đó ngã sấp xuống, vội vã giơ tay ra đỡ ngay tức thì.

Một giây trôi qua, khi nhận thấy bản thân vẫn chưa bị đất tới độ mặt tiếp xúc thân mật với sàn, cô chỉ vừa ngược đôi mắt lên đã trông thấy khuôn mặt đẹp tựa như băng giá của chàng trai, trong lòng thầm kêu một tiếng không tốt. Hoàn cảnh này, không khí này, bảo cô mở miệng nhận tội kiểu gì bây giờ?

“Cái cô này! Không thể cẩn thận một chút sao?” – Nhận thấy sự im lặng quá mức, khuôn mặt thì ngây ra của cô gái trước mặt, Hyung Ki không nhịn được cau mày bực bội. – “Lần nào cũng vội vội vàng vàng như thế, có ngày sẽ bị thương đấy. Lần sau tôi cũng chưa chắc đã có mặt bên cạnh giúp cô như vậy nữa đâu.”

Hết đám thành viên trong nhóm, giờ lại thêm cả Minh Tuyết, chẳng có ai khiến cậu bớt lo cả. Khẽ thở dài ngao ngán, chàng trai liếc nhìn cô gái vẫn chưa kịp hoàn hồn trước mặt, quyết định trở về phòng cho khuất tầm mắt.

Cứ thế, Minh Tuyết đứng nhìn theo bóng dáng ai đó khuất dần, khóc không ra nước mắt. Cái quyết tâm vừa mới bùng nổ giờ trải qua việc này đã xẹp xuống không còn tăm hơi, cũng đánh mất luôn cơ hội cuối cùng của cô để làm lại cuộc đời.

Lần này, thật sự là xong rồi!

* * *

Lặng lẽ ngồi bên cạnh cây cà chua, Minh Tuyết lúc này đang rất chú tâm và tỉ mỉ buộc lại những cành gãy bằng những chiếc que đũa nhỏ. Nhưng cho dù người con gái đó cố gắng đến mức nào thì cũng không thay đổi được gì nhiều thảm trạng của nó. Cái cây vẫn tan tác, oặt ẹo, thâm hại, không còn nhận ra nổi đó chính là cây cà chua xinh đẹp sai trĩu quả ngày hôm qua nữa.

“Tại sao bỗng dừng lại đối xử tốt với mình như thế? Thế thì mình biết nói thế nào đây?” – Ngâm ngùi cúi xuống tưới nước cho cái cây sau khi đã tạm hoàn thành việc sửa chữa, cô gái lúc này không chỉ cảm thấy buồn rầu, lo lắng, mà còn có thêm một chút áy náy.

Nếu ai đó mắng cô, đánh cô cũng đành thôi, nhưng cô không thể nào trụ được khi nghĩ tới vẻ quan tâm ân dẫu sau đôi mắt cậu khi đỡ lấy cô. Càng như thế, cô lại càng không sao nhấc tâm mở lời nói cho cậu về sự thật đau lòng này được.

Thế nên, hiện tại cô đúng là đang lâm vào hoàn cảnh tiến thoái lưỡng nan, nhận tội cũng không được, mà không nhận tội cũng không xong.

“Cây à!” – Ngắm nhìn cái cây, Minh Tuyết không nhịn được chột hời. Có lẽ ai ở đây lúc này thấy cảnh đó cũng cho rằng cô thật là điên, nhưng giây phút này cô gái ấy đã không biết phải tỏ lộ những rối rắm trong cõi lòng cùng ai khác. – “Làm thế nào mày mới trở lại bình thường được đây?”

Giá mà có phép màu! Cô thầm ao ước. Nhưng hiển nhiên kẻ sáng suốt đều biết được chẳng có thể trông chờ gì vào điều đó cả, thế nên đến cuối cùng, người con gái đó cũng chỉ có thể thở ra một hơi dài ngao ngán.

Cạch!

Bất chợt, một tiếng động vang lên.

Chỉ là một tiếng mở cửa nhẹ nhàng, nhưng với ai đó lúc này, đấy chính là âm thanh của tử thần tiến tới lấy đi cái mạng nhỏ bé của cô.

Giật mình quay lại, sắc mặt của Minh Tuyết nhanh chóng trở thành màu xám ngay khi vừa nhận ra được người vừa xuất hiện là ai. Có ai nói cho cô biết tại sao đến sân thượng đầu tiên lại chính là cái người mà cô không muốn đối mặt nhất lúc này hay không?

“Cô ở đây đấy à?” – Vừa mở cửa đã thấy ngay Minh Tuyết, khuôn mặt Hyung Ki thoáng hiện lên chút ngạc nhiên, nhưng cũng rất nhanh biến mất, trở lại với dáng vẻ thường ngày. – “Thế nào tôi về mà chẳng thấy ai cả.”

Mọi thứ thật quá đột nhiên, khiến cô còn chưa kịp chuẩn bị tâm lý kỹ càng. Minh Tuyết lúc này rất muốn đâm đầu vào đâu đó chết luôn, đỡ phải đối mặt với những giây phút định mệnh quyết định sinh tử này.

“Vậy ư?” – Mãi mới nói được một câu đáp lại, cô lúc này quả là đã quá hoảng loạn, hoàn toàn không biết tiếp theo phải ứng phó như thế nào ngoài cố gắng dùng thân mình che đi cái cây trên bàn.

“Cô sao thế?” – Nhận ra vẻ khác thường của cô, chàng mỹ nam chột hời. Và cũng gần như cùng lúc đó, ánh mắt cậu chột liếc thấy một màu xanh quen thuộc. – “Cái gì ở phía sau cô thế?”

Quả đúng là rất quen!

“Không có gì cả!” – Hoảng sợ đến luống cuống hết cả lên, Minh Tuyết lúc này vội nghiêng người che đi cái cây. Nhưng hiển nhiên, đến giây phút này, hành động đó không những là vô dụng mà còn tố cáo sự chột dạ trong lòng ai đó.

Liếc mắt đã thấy không ổn, Hyung Ki nhìn chằm chằm trong nghi ngờ một hồi lâu khiến mồ hôi của cô chảy đầy, chỉ trải qua vài giây mà cả lòng bàn tay đều ướt đầm. Thế rồi, rất đột nhiên, chàng trai bước đến đẩy cô sang một bên, và...

Xong rồi!

Nhắm mắt cô cũng có thể trông thấy vẻ lạnh lẽo trên khuôn mặt chàng trai, cảm nhận được gió lạnh thổi qua làm nhiệt độ giảm dần, giảm dần, cho đến khi ngay cả cô cũng thấy run rẩy như đứng trong hầm băng. Minh Tuyết biết, đã không còn gì cứu vãn cho cái mạng nhỏ của cô nữa rồi.

Một giây, hai giây, tất cả vẫn thật lặng im.

Trái lại với những tưởng tượng khủng khiếp của ai đó, khuôn mặt Hyung Ki lúc này tuy thật đen tối đáng sợ, nhưng lại vô cùng bình tĩnh. Chàng trai chỉ nhìn cô, không nói lấy một lời, rồi đột nhiên quay lại, cứ thế bước xuống tầng dưới.

Thế là sao? Ngây ngẩn một hồi, Minh Tuyết vẫn không thể nào hiểu nổi ý nghĩa hành động đó của chàng trai. Là muốn xử lý sau hay đã hoàn toàn tức giận đến mức không muốn trông thấy mặt cô, để cho cô tự biết điều biến ra khỏi căn nhà?

— “Hyung Ki!” — Một giây bàng hoàng, đầu óc cô nhanh chóng vận chuyển, cũng nhận thấy điều mà mình cần làm nhất lúc này là gì, vội vã chạy đuổi theo bước chân cậu. — “Tôi xin lỗi mà! Tôi không hề cố ý đâu.”

Thế nên nếu có gì bất mãn xin hãy nói thẳng ra, cứ âm trầm bước đi thế này quả là làm cô càng đau tim và sợ hãi mà.

— “VẬY SAO?” — Dừng lại giữa phòng khách, Hyung Ki đột nhiên quay lại, vẻ mặt vẫn chỉ toàn một cảm giác lạnh buốt. — “Cô có biết cái cây này có ý nghĩa quan trọng thế nào không? Cô có biết người chủ của nó đã rất quan tâm chăm sóc nó không? Cô nên xin lỗi với người ấy một cách chân thành thì hơn đấy!”

— “Tôi thành thật xin lỗi.” — Lí nhí nói một câu, Minh Tuyết chỉ biết cúi đầu vội về hối lỗi. Nhưng có lẽ do quá buồn bã, người con gái ấy không hề nhận ra có điều gì khác thường trong câu nói cũng như thái độ của cậu cả.

— “Cô không nghe rõ tôi nói gì ư? Cô phải xin lỗi với người trông nó chứ!” — Hyung Ki chán nản nhìn cô gái trước mặt. Nói đến tận giờ mà cô cũng không hiểu được vấn đề ở đâu ư? — “Đó là Yo Seob mà.”

— “HẢ?” — Kinh ngạc ngược lên, Minh Tuyết quá mức bất ngờ với những gì mình vừa nghe được.

Cũng trong lúc đó, trên sân thượng lúc này, chàng trai đáng yêu Yo Seob cũng vừa vặn mở cửa bước ra phía ngoài để hít thở không khí trong lành, xua tan đi những khó chịu trong công việc trong mấy ngày qua.

Tuy nhiên, từ những khoảnh khắc đầu tiên, thứ mà chàng trai ấy nhìn thấy lại là...

— “MINH TUYẾT!” — Ai đó hét lên giật dử, vang dội cả khu nhà.

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Stars* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8

“Yo Seob! Yo Seob à!” — Trong căn nhà lúc này đang tái diễn lại một hoàn cảnh đã rất quen thuộc từ hôm qua tới giờ. Phía trước là Yo Seob đang bước đi đầy bức dọc, phía sau Minh Tuyết vẫn bám theo, khổ sở cầu xin một cơ hội xin lỗi và giải thích.

Thế rồi, ngay cả chàng trai ấy cũng không chịu nổi sự làm phiền dai dẳng không ngừng nghỉ của ai đó, đột ngột dừng bước quay người lại với một ánh mắt tràn ngập sát khí. Việc ấy diễn ra quá bất ngờ khiến Minh Tuyết suýt té ngã và phải cậu theo đà quán tính, dù đã rất cố gắng để phanh gấp lại. Sau đó, cô gái ấy mới ngược lên nhìn và bỗng nhận ra mình cũng không biết phải bắt đầu nói gì, từ đâu.

— “CÔ...” — Càng nhìn thấy khuôn mặt ngây ngốc của cô, cậu lại càng thấy giận điên lên mà không làm sao phát tiết nổi. Chàng trai dường như muốn dùng ánh mắt sắc bén lăng trì xử tử cô, giọng nói cũng trở nên gay gắt tựa như muốn gắt lên. — “Nếu cô không phải là con gái thì tôi đã đập cho cô một trận rồi. Thế nên tốt nhất hãy tránh xa tôi ra!”

— “Yo... Yo Seob!” — Nhìn khuôn mặt đáng sợ của chàng trai lúc ấy, cô bất giác thấy hoảng loạn tới mức không dám mở miệng ra nữa. Lần này không cần đoán cũng biết Yo Seob đã bị tức giận đến mức độ nào.

Một giây yên tĩnh chỉ còn khí lạnh bay vun vút qua không gian. Thế rồi, Yo Seob không nói thêm một lời mà đi thẳng về phòng, đóng sập cánh cửa một phát cực mạnh làm cô giật nảy mình.

Giây phút đó, Minh Tuyết chỉ biết đứng đó nhìn theo bóng dáng chàng trai, khóc không ra nước mắt. Rốt cuộc, tại sao tình trạng lại tồi tệ đến cái mức này kia chứ?

Nhưng đó cũng chưa phải là tất cả. Cái tình trạng u tối trong căn nhà ấy vẫn còn tiếp tục kéo dài suốt vài hôm sau.

Mỗi lần bước về nhà, trông thấy mặt cô, Yo Seob lại chỉ càng thấy khó chịu, ném cho cô một cái nhìn sắc bén rồi cứ thế bước thẳng về phòng. Một ngày, hai ngày, thời gian càng trôi qua thì tình trạng lại càng nghiêm trọng, Minh Tuyết cũng ngày càng thấy áy náy và mệt mỏi.

— “Giận rồi!” — Chán nản tựa cằm lên bàn, cô khẽ thở dài náo nề, cả người như một chiếc bánh đa nhúng nước. — “Đúng là giận thật rồi.”

Phải làm sao đây? Ngay cả một cơ hội để nói một lời xin lỗi chàng trai ấy cũng không cho khiến cô cũng chẳng biết nên làm gì để kết thúc cái hiện trạng tồi tệ trong căn nhà lúc này nữa.

Hiện tại, trong phòng khách chỉ có mỗi cô và Young Min đang ngồi trên ghế, dù cả nhóm đều đã trở về từ vài tiếng trước. Và trong nhóm nhạc, cũng chỉ

có chàng trai này mới có đủ kiên nhẫn và tốt bụng ngồi bên nghe cô than thở như vậy thôi.

— “Dĩ nhiên!” – Dường như không hề cảm nhận được cái không khí âm đạm trong căn nhà lúc này, chàng mỹ nam vẫn rất bình thản ngồi xem ti vi. — “Không giận mới là lạ đấy. Cậu ấy đã chăm sóc cây cà chua ấy từ lúc nó chỉ cao có hai đốt ngón tay. Ngày nào cũng tưới nước và ngắm nó, lúc nó ra hoa thì vui như Tết, gặp ai cũng khoe.”

Thế nên không thể dễ dàng tha thứ cho người đã biến cái cây xinh đẹp thành cái thứ xấu xí đang nằm ngổn ngang trên sân thượng là điều hiển nhiên.

— “Em đã gây nên một tội lỗi kinh khủng!” – Nghe thấy vậy, Minh Tuyết chỉ thấy rất muốn khóc. Cô đã sai rồi, mọi tội lỗi đều là do cô. Cậu muốn đánh muốn mắng gì cũng được, nhưng cứ tiếp tục tra tấn tinh thần thế này thì cô cũng sắp chết mất thôi. — “Cậu ấy sẽ không bao giờ tha thứ cho em”

Nhìn cô gái mấy hôm nay tinh thần đã sa sút đến cái mức này, Young Min cũng không nhìn được thấy thương tiếc, khẽ an ủi.

— “Không đến cái mức ấy đâu. Cậu ấy dạo này gặp phải nhiều chuyện bức mình nên mới thế.” – Mặc dù chuyện cây cà chua cũng khá nghiêm trọng nhưng thực sự cũng không đến mức để tên đàn em đó phải phản ứng mạnh đến như thế. Chỉ có điều ai đó tâm trạng vốn đã rất tồi tệ rồi còn gặp thêm chuyện này nên bất giác phát tác hết mọi khó chịu trong lòng lên cô gái đáng thương này. — “Vài ngày nữa là bình thường lại thôi.”

Vội lại, nếu nói một cách chính xác, việc này cũng không thể hoàn toàn trách Minh Tuyết. Vốn chỉ có ý tốt nhưng để mọi việc diễn biến đến thế này, cô cũng chính là người không muốn trông thấy nhất.

— “Nhưng... Cái cảm giác có ai đó ghét mình, nó rất là khó chịu.” – Day dứt không ngừng, Minh Tuyết từ trước đến nay đúng là chưa từng gặp phải hoàn cảnh này. Bất kì ai nếu biết người sống cùng một mái nhà thấy ghét mình chắc cũng có cái tâm trạng khó khăn và rối loạn như cô lúc này. — “Em không biết tại sao nhưng quả thực em không thể giả bộ như không có gì xảy ra trước thái độ đó của Yo Seob. Em thấy mệt mỏi lắm! Thà cậu ấy cứ nằng nệ hay đưa em ra làm trò đùa còn hơn.”

— “Em nghĩ quá nhiều rồi đấy.” – Thực ra đối với một người quá quen đối với sự yêu thích cũng như ánh mắt chán ghét của người khác, Young Min cũng không cảm thấy điều này có gì nghiêm trọng, nhưng hiển nhiên với cô gái rất ít khi tiếp xúc với xã hội này thì nó lại là điều khác. — “Vậy thì đợi lúc nào thích hợp, em hãy xin lỗi một cách chân thành, cố gắng để cậu ấy hiểu là được rồi.”

* * *

Bước lên sân thượng với cái tâm trạng đầy bức bối, Yo Seob chẳng qua chỉ muốn hít thở chút không khí trong lành để giải tỏa những cảm xúc trong lòng, nhưng không ngờ lại đụng ngay Hyung Ki cũng ở trên đó. Lường lự trong giây lát, chàng trai cuối cùng cũng tiến bước đến kéo ghế ngồi cạnh tên trưởng nhóm, người đang rất tập trung làm gì đó với cây cà chua mà không hề nhận ra được có ai tới gần mình.

— “Cậu làm gì thế?” – Thấy khó hiểu với hành động của Hyung Ki, Yo Seob không nhìn được mở miệng hỏi. Rốt cuộc cái cây ấy lại làm sao để tên đó mãi mê đến cái mức này kia chứ?

— “Yo Seob đó à!” – Đến giờ mới nhận ra trên sân thượng nhiều hơn một người, chàng đội trưởng quay sang trả lời rất bình thản. — “Đang chỉnh lại mấy cái dây cố định thôi. Dù gì thì Minh Tuyết vốn đã buộc nó rất cẩn thận sẵn rồi.”

Nghe đến cái tên của cô gái ấy, một sự tức giận không biết sao lại tràn ngập trong tâm trí chàng mỹ nam. Nếu không phải cô ta, cậu cũng không đến mức khó chịu suốt mấy ngày trời như vậy.

— “Cô ta mà cũng từ té vậy sao?” – Chỉ là một câu nói rất bình thường nhưng từ trong miệng tên đó phát ra lại sắc mùi thuốc súng, đầy sự khinh bỉ và chán ghét. Cậu chính là chán nhìn thấy khuôn mặt ngày ngốc của cô ta, chán nghe tiếng nói lái nhái của cô bên tai, thế nên cô có làm gì thì cậu cũng chỉ thấy thật gai mắt.

— “Yo Seob!” – Thở dài một hơi, Hyung Ki quay sang nhìn thẳng vào mắt chàng trai đó, cũng không biết phải nói sao với cái tính cố chấp của cậu cả. — “Tớ biết cái cây này được trồng vào ngày kỷ niệm chúng ta thành lập nhóm, nên nó có ý nghĩa rất quan trọng. Nhưng điều quan trọng nhất là chúng ta vẫn ở đây, vẫn luôn là MS4. Tớ là đội trưởng nên vẫn có trách nhiệm. Tớ không quá kì vọng chúng ta lúc nào cũng phải sống thật vui vẻ với nhau, nhưng tớ hy vọng một lúc nào đó, khi chúng ta không còn được ở cùng nhau nữa, điều mà chúng ta còn nhớ không phải là những kỷ niệm tồi tệ thế này.”

Điều mà Hyung Ki muốn nói chỉ có một, đó chính là con người ta phải biết trân trọng những gì mình đang có. Kỷ niệm là đáng quý, nhưng hiện tại và tương lai mới là cuộc sống đang tiếp diễn của con người.

Một khoảng lặng trôi qua. Trong giây phút đó, cả không gian chỉ còn lại tiếng gió thổi xào xạc giữa hương vị mát lạnh của đất trời.

— “Rốt cuộc điều cậu muốn nói là gì?” – Rất lâu sau, Yo Seob mới chợt cất tiếng nói, vẻ mặt chưa bao giờ nghiêm túc đến như thế. — “Tớ không hiểu nổi tại sao một người như cậu lại đi nói giúp cho cô ta nữa.”

Minh Tuyết mới là người sai, cậu cũng đâu có làm gì cô ta cơ chứ. Chẳng qua thấy khó chịu không muốn phải trông thấy mặt ai đó thôi, vậy mà thái độ của Hyung Ki hiện tại như vậy là sao? Cứ như người có tội là cậu vậy.

— “Tớ không nói giúp cho cô ấy. Mà tớ thực sự không tán đồng với cách cậu làm” – Nhận thấy ai đó có chút hiểu lầm ý mình, Hyung Ki cũng không tỏ vẻ gì bất thường mà chỉ nói rất từ tốn, rất bình thản theo phong thái của một vị đội trưởng. — “Tớ biết gần đây có rất nhiều chuyện làm cậu bức mình và cậu chỉ đang lấy cớ để trút giận lên bất kỳ người nào đó mà thôi. Hãy thôi cái tính trẻ con ấy lại đi!”

* * *

— “Cái gì mà trút giận chứ?” – Chân vẫn đang bước xuống tầng hai, còn tâm trạng của Yo Seob lúc này quả thật là rất khó để diễn tả. Sau chuyện lên sân thượng giải tỏa áp lực, cuối cùng chàng trai ấy chỉ rước về thêm một đồng bực mình. – “Rõ ràng là cô ta là người có lỗi mà.”

Quyết không thừa nhận mình có gì sai, trong logic suy luận của chàng trai ấy, kẻ bị hại là cậu. Vì vậy không có lý do gì cậu phải quan tâm tới tâm trạng của cô ta mấy ngày nay cả.

Đột nhiên, chàng trai ấy dừng bước. Bởi vì lọt vào trong tai cậu lúc này chính là tiếng nói chuyện của Minh Tuyết và Young Min ở tầng dưới.

— “Chắc là chỉ có mỗi cách đó thôi!” – Giọng điệu chán nản và mệt mỏi này còn ai khác ngoài cô gái duy nhất trong căn nhà này nữa.

Bất giác, chàng trai đồng tai lên nghe ngóng. Cậu có cái linh cảm rất mãnh liệt rằng hai người này đang đề cập chuyện gì đó có liên quan tới mình.

— “Mà đây cũng là lần đầu tiên anh thấy nó giận lâu như thế đấy. Thằng nhóc này cũng trẻ con thật!”

Còn đây là lời đáp lại của tên đàn anh đào hoa của nhóm. Trên đời có người đàn anh nào suốt ngày chê bai đàn em như anh ấy không chứ? Thăm nghĩ như vậy, Yo Seob rất tự nhiên bỏ qua việc tính cách của mình vốn đúng là trẻ con như ai đó đang nói.

— “Đúng vậy! Chỉ có trẻ con mới giận dỗi lâu mà lại không chịu nghe ai nói gì hết cả như vậy! Lại còn rất xấu tính nữa.”

Hít một hơi dài để duy trì sự bình tĩnh, chàng trai lúc này dường như không còn tin vào tai mình nữa. Đây chính là thái độ hời hợt của người con gái đó ư? Một cậu vừa còn thấy có chút đáng thương cho cô ta, thế mà ngoắt một cái, ai đó lại đang rất bình thản ngồi nói xấu cậu không chút ngại ngùng như vậy đấy.

— “Tĩnh nó thích chọc phá người khác từ xưa đến nay rồi.” – Young Min vẫn tiếp tục dùng giọng nói rất êm tai của mình để an ủi cho cô gái ấy, hoàn toàn không chút hay biết nhân vật chính của câu chuyện hiện đang đứng lù lù trên cầu thang. – “Nhưng từ khi em đến đây thì ác liệt hơn bình thường. Em là đối tượng đầu tiên mà nó thấy hứng thú lâu đến vậy đấy!”

Bởi ai đó thật ngốc nghếch, nhưng tính cách lại rất rạch ròi, có thù phải trả. Thế nên, nhìn hai đứa nó bầy nhau đến bầy nhau đi, đôi khi cũng là một chuyện thú vị cho cuộc sống nhàm chán này. Young Min thầm nghĩ.

— “Có chết em cũng không cần cái vinh dự ấy đâu.” – Bĩu môi khinh bỉ, Minh Tuyết tỏ rõ thái độ không chút đồng ý nào với điều ấy cả. Chẳng có ai ăn no rồi việc đến mức thích bị trêu chọc suốt ngày như vậy cả.

Lúc này, đứng trên cầu thang, con giận trong lòng Yo Seob lại chỉ càng trào dâng mãnh liệt. Cô ta nói thế tức là sao? Chính cậu còn chưa ghét bỏ cái sự ngu ngốc xấu tính của cô, vậy mà ai đó còn dám mở miệng nói chán ghét cậu ư? Càng nghĩ càng thấy không thể nào chịu được thêm một phút giây nào nữa, Yo Seob lúc này quả thật rất muốn đánh cho ai đó một trận, hay đập phá một cái gì đó tan tành cho giải tỏa con giận đang bị kìm nén trong lòng.

— “Vậy mà vài phút trước mình còn định tha cho cô ta đấy.” – Xoay người bước trở về phòng, cậu có cảm giác như nếu ở đây thêm chút nữa, cậu sẽ thực sự phát điên tới mức độ ra tay đánh người.

Hừ! Cái gì mà tha thứ với không tha thứ, hiện giờ chỉ là mây bay.

Phía dưới nhà, Minh Tuyết vẫn rất hồn nhiên, không hề hay biết rằng mình lại vừa đắc tội thêm ai đó. Tội lỗi ngày càng chồng chất, con đường đi đến sự bình yên trong căn nhà này lại càng lúc càng xa xôi cũng chỉ bởi một giây phút vô tâm của chính cô.

Dường như có một cảm giác gì đó, cô gái ấy chợt ngược lên, đúng lúc trông thấy bóng dáng Yo Seob đang quay người đi về phòng. Không kịp nghĩ gì nhiều, Minh Tuyết liền hốt ha hốt hải chạy theo sau chàng trai, trong trí não chỉ nghĩ đến việc xin lỗi mà quên bống luôn những gì mình vừa mới nói vài giây trước.

— “Yo Seob! Đợi đã!”

— “Ồ ào quá! Tôi đã nói tránh xa tôi ra mà!” – Giây phút của sự bùng nổ đối với sự kìm nén qua lâu của một con người, Yo Seob bực bội quát lên với một khuôn mặt tối tăm, tràn ngập sát khí. Nhìn dáng vẻ của cậu lúc này đáng sợ như rất muốn xông đến ăn thịt cô gái đang đứng trước mặt mình vậy. – “Thế nên tôi mới không đồng ý cho người ngoài vào ở trong ký túc xá mà. Cứ về đến nhà, thấy mặt cô là tôi chỉ thấy bực mình thôi. Tôi mặc kệ cô có quen biết gì với giám đốc, nhưng hãy biến khỏi mắt tôi ngay lập tức. Nếu tôi còn thấy mặt cô nữa thì tôi sẽ dọn khỏi ký túc xá đấy.”

Nói một hồi, chàng trai ấy mới chợt khựng lại khi nhìn thấy dáng vẻ cô gái ấy lúc đó. Khuôn mặt Minh Tuyết sững sờ, tái nhợt, rõ ràng bị những lời nói của cậu đã kích không nhỏ, đôi mắt ngập nước nhưng cô vẫn đang cố hết sức để nước mắt không chảy ra, trông càng có vẻ đáng thương hơn bao giờ hết.

Đến tận giây phút đó, Yo Seob mới lấy lại được sự bình tĩnh và nhận ra trong lúc nóng giận, mình đã nói những lời gây tổn thương không nhỏ đối với một người con gái. Đặc biệt đó lại là Minh Tuyết. Đứng nhìn bình thường cô vẫn cười nói hi hi ha ha, nhưng kì thực cô lại là người nhạy cảm hơn ai hết trong những vấn đề liên quan đến quan hệ giữa mọi người.

Cũng trong lúc đó, chàng trai chợt thấy vô cùng hối hận. Nhưng sự việc cũng đã xảy ra rồi, mà cậu thì lại không biết phải làm sao để giải thích mình thực sự không phải có ý như vậy cả.

“Cô... Thực ra...tôi...” – Áy náy mở miệng, Yo Seob dường như không biết phải chọn từ ngữ như thế nào để giải thích mà không gây tổn thương thêm đối với tâm hồn quá yếu ớt của cô lúc này hết.

Nhưng không đợi đến lúc cậu nói cho hết lời, người con gái ấy đã mở lời trước.

“Tôi xin lỗi!” – Minh Tuyết cúi mặt xuống khiến không ai có thể thấy được khuôn mặt của mình lúc này. Có lẽ chỉ cần là người có chút trí não cũng có thể đoán ra được lý do thực sự cho hành động ấy của cô. – “Tôi đã quá vô tâm nên không để ý đến cảm nhận của anh. Tôi luôn cho rằng mọi người có thể được sống cùng nhau như vậy là một điều rất hạnh phúc. Nhưng rốt cuộc chỉ có một mình tôi nghĩ thế thôi.”

Dù đã cố gắng che lấp nhưng giọng nói của cô vẫn thật nghẹn ngào. Ngay cả khi không thấy rõ ràng biểu cảm của cô gái ấy, cậu cũng có thể cảm nhận được sự đau lòng lan tỏa trong không gian. Nhất là khi nhìn thấy một giọt nước mắt rơi trượt xuống qua những sợi tóc, vỡ tan trên nền đất, không hiểu sao chàng trai có cảm giác rất khó chịu, như thể mình cũng sắp nghẹt thở vậy.

“Tôi thực lòng xin lỗi vì những phiền phức tôi đã gây ra. Tôi sẽ cố gắng để anh không thấy khó chịu vì phải nhìn thấy tôi nữa.” – Minh Tuyết vẫn nói thật nhẹ nhàng, nhưng ai cũng có thể nghe ra trong đó sự đau buồn đến vô cùng của một con người. – “Bây giờ tôi sẽ về phòng ngay.”

Nói rồi, cô gái xoay người bước về phòng, bóng dáng cô độc tang thương. Thì ra, từ đầu tới giờ, cậu ấy luôn cho rằng cô là người như thế, cũng chưa bao giờ thật tâm coi cô như một thành viên trong căn nhà này.

“Cô!... Đây...” – Không hề nghĩ rằng sự việc sẽ diễn ra đến bước này, Yo Seob hiển nhiên lúc này còn bị vây trong hỗn loạn và bối rối, thế nên cũng không biết phải làm cái gì trong hoàn cảnh này nữa. Nhất là khi thoáng thấy khuôn mặt u buồn của cô, chàng trai nhất thời không kịp phản ứng, cứ thế đứng đó nhìn cô bước trở về căn phòng.

Một hồi lâu đứng bất động nhìn theo bóng dáng cô đã mất tích sau cánh cửa, Yo Seob chỉ cảm thấy hôm nay bản thân của mình thật lạ kì, cả tâm trạng dường như đã vọt ra khỏi sự khống chế của bản thân.

“Rốt cuộc là sao vậy chứ? Rõ ràng cô ta là người sai kia mà. Tại sao mình lại thấy có lỗi như thế này?” – Cuối cùng, vẫn không biết lý do mình trở nên khác thường như thế, chàng trai cũng chỉ có thể thở dài một hơi nào nê. – “Haizz! Thật là khó chịu quá!”

* * *

Trời hừng nắng.

Một vài luồng sáng nhạt nhoà hắt chéo qua khung cửa, rọi vào trong khiến căn phòng như cũng bừng sáng theo sự tỉnh giấc của đất trời buổi bình minh. Đầu đó, những con gió chợt thổi qua khiến tấm rèm cửa bay phấp phới.

Trong căn phòng, Minh Tuyết đã tỉnh dậy từ lâu lắm rồi nhưng lại chẳng muốn rời khỏi giường một chút nào.

Cô lúc này chỉ cảm thấy mệt mỏi, không muốn phải tỉnh dậy và bước ra khỏi cánh cửa này, đối mặt với một người cực kì chán ghét mình chút nào cả. Càng lúc cô càng nhận thấy trên cuộc đời này có rất nhiều thứ không bao giờ thuận theo ý mình muốn cả. Cũng như hiện tại, trong lòng cô rất yêu thích những chàng trai của MS4, yêu thích cuộc sống sôi động của mình kể từ khi đặt chân bước sang Hàn Quốc, nhưng hóa ra không phải ai cũng có cùng suy nghĩ đó với cô cả.

Thế giới xung quanh Minh Tuyết lúc này thật yên tĩnh, nặng nề đến mức những gì còn lại trong trí não cô lúc này chỉ còn là một sự lè loi.

“Giờ này chắc mọi người đi làm hết rồi.” – Uể oải nói thảm một câu, cô gái xoay mình cuộn tròn trong tấm chăn mỏng.

Nhưng dĩ nhiên, ông trời cũng không dễ dàng để ai đó lười nhác vào một ngày nắng đẹp như hiện tại. Chỉ vừa mới chui cả đầu vào trong chăn, tiếng chuông điện thoại chợt reo lên ầm ĩ, làm ngắt quãng ý định ngủ nướng hiếm có được của cô gái đáng thương.

“Mình bị ảo giác rồi phải không? Có phải mình cô độc đến mức tưởng tượng ra cả tiếng chuông điện thoại không?”

Nhắm mắt lại và tìm cách xua tan đi mọi cảm giác của cơ thể, tiếp tục với giấc ngủ mơ màng. Nhưng hiển nhiên, tiếng chuông dai dẳng không để cho cô thực hiện được việc đó mà rất phũ phàng gọi cô trở về với hiện thực.

“Ôi trời! Là thật sao?” – Mờ bừng mắt bật dậy, Minh Tuyết đến tận bây giờ mới nhận ra tiếng chuông đó thực sự đang vang lên từ cái máy điện thoại yêu quý của mình, vội vã bắt máy.

“A lô! Dạ, vâng! Là cháu ạ!” – Cô lắng nghe tiếng nói của người ở đầu dây bên kia rất chăm chú, rồi đột nhiên trên khuôn mặt cô gái đó chỉ còn lại một sự kinh ngạc. – “Giám đốc nói thật chứ ạ?”

Cầm túi hành lý chậm rãi bước ra khỏi cửa, Minh Tuyết ngược nhìn lại ngôi nhà với ánh mắt tràn ngập buồn bã. Một lúc lâu sau, cô gái ấy cuối cùng cũng đành rời mắt khỏi nơi mình đã sống trong những ngày qua, quay lưng bước đi một mình trên con đường vắng lặng.

Bóng dáng của con người ấy thật cô độc, dần xa cho tới khi khuất hẳn khỏi con đường dài thênh thang.

Tại giây phút đó, những người khác thì vẫn tiếp tục với cuộc sống tấp nập của mình mà không hề hay biết đến sự ra đi của người con gái ấy. Anh quản lý

Kang lúc này cũng đang vội vàng lái xe đến công ty để đón các chàng mỹ nam của MS4 trở về sau khi kết thúc công việc buổi sáng.

— “Được rồi! Anh sẽ đến ngay!” — Cúp điện thoại và đạp chân nhấn ga phóng đi ngay tức thì, ông anh cũng đồng thời lướt qua bóng dáng một cô gái đang đi theo chiều ngược lại. Rất hiển nhiên, chỉ một giây liếc sang cũng đủ để tên đàn anh đó nhận thấy đó là ai.

— “Đó không phải là Minh Tuyết sao?” — Anh nhìn qua gương chiếu hậu, dõi theo bóng hình đang khuất dần ở phía sau, trong lòng cũng chắc được phán đoán của mình là chính xác. Nhưng điều mà anh quản lý thấy khó hiểu là tại sao cô lại cầm một túi đồ nhỏ nhỏ rồi đi đâu thế kia? Nghĩ nghĩ một hồi lâu, cuối cùng ông anh cũng không tìm được một lý giải hợp lý nào hơn cho việc này. — “Chắc lại đi đâu chơi thôi.”

Yên tâm hơn với lời giải thích đó, anh quản lý cũng không mất công bận tâm tới những việc đầu đầu nữa mà tiếp tục tập trung lái xe. Chỉ có điều người anh đó không hề hay biết, chính vì sự bỏ lỡ đó sau lại kéo theo rất nhiều, rất nhiều điều phức tạp.

Gần một tiếng sau, các chàng thần tượng cuối cùng cũng đặt chân trở về nhà trong bộ dạng mệt mỏi. Hiển nhiên, ngày nào các cậu cũng đều trở về với cái dáng vẻ đó, bởi ngày nào cũng bị giám đốc tận dụng triệt để sức lao động.

— “Chết mất thôi!” — Vừa đặt chân bước vào nhà, việc mà Hyung Ki làm đầu tiên chính là mở tủ lạnh, tìm xem có gì ăn được không. Buổi sáng hôm nay họ phải thức dậy quá sớm nên cứ thế làm việc mà chưa nhét gì vào bụng, khiến cả bốn người lúc này đều trong tình trạng sắp chết vì mệt và đói. — “Càng gần đến ngày phát hành ca khúc mới càng bận ngập đầu. Cứ phải quay đi quay lại như hôm nay thì chắc không chịu nổi được mấy ngày nữa.”

Nếu quay một lần mà xong luôn thì cũng không đến mức như thế này. Chỉ có điều không biết hôm nay do tinh thần bọn họ không được tốt cho lắm hay do họ xui xẻo gặp phải một đạo diễn khó tính, nhảy vũ đạo mà cứ liên tục bị bắt quay lại, đúng thật là một cực hình.

— “Ừa! Minh Tuyết đâu rồi!” — Lúc nào cũng vậy, chỉ có mỗi tên yêu nghiệt Young Min là có thể nhận ra ngay sự vắng mặt của cô gái duy nhất trong căn nhà. Ngước nhìn quanh khắp phòng khách ấm áp, chàng mỹ nam không nhìn được lên tiếng trách móc tên đàn em cô chấp đã tạo ra tình trạng hiện tại. — “Hôm nay lúc đi cũng không ra tiễn. Về cũng chẳng thấy đâu. Phải về nhà mà chỉ thấy mặt bốn thằng con trai với nhau thì chẳng còn gì thú vị nữa. Yo Seob! Tất cả là tại em đó. Mau đi xin lỗi người ta đi!”

Đành rằng cái cây quả thật có ý nghĩa quan trọng, nhưng vì nó mà làm cho mọi người không thoải mái thì không nên chút nào.

— “Cái gì? Sao em lại phải xin lỗi kẻ đã phá hỏng đồ của mình chứ?” — Mở miệng cãi lại, anh chàng trẻ con không nhận được bất bình. — “Cô ta thích trốn trong phòng là chuyện của cô ta, chẳng liên quan gì đến em cả.”

Làm ơn, cậu mới là người bị thiệt hại được không. Hiện giờ cậu vẫn còn rất bức mình mà phải bận túi bụi làm việc, trong khi ai đó rảnh quá không có việc gì làm liền bày trò giận dỗi, để mọi tội lỗi cứ thế đổ hết lên đầu cậu là sao?

— “Thì tại em hôm qua đã giận dữ vô cớ chứ sao nữa.” — Điều làm mọi người không ngờ tới nhất chính là ngay cả Jae Sung cũng lên tiếng, hiển nhiên là đứng về phía Minh Tuyết. Chàng trai ấy lúc này vừa ngồi xuống ghế cùng mọi người, vừa thông thả mở miệng nói. — “Lúc đó anh đang ngủ mà cũng bị đánh thức nữa. Em vừa quát to vừa nói nặng lời thì làm sao người ta dám xuất hiện trước mặt em nữa.”

Thái độ gay gắt của tên đàn anh đó một phần do muốn bênh vực Minh Tuyết, một phần do ai đó đã quá lớn tiếng làm mất giấc ngủ quý báu như sinh mạng của cậu. Thế nên, Yo Seob có bị lên án như vậy cũng là điều dễ hiểu.

Thêm một lời mang tính quyết định vào việc khẳng định tội lỗi nghiêm trọng của anh chàng trẻ con, Hyung Ki rất quán triệt nguyên tắc nhanh chóng đi thẳng vào vấn đề.

— “Đi xin lỗi nhanh lên!”

Giờ có nói thêm gì nữa cũng vô dụng, cả nhóm đều đã nhận định sai lầm là ở Yo Seob, không cho ai đó có chút cơ hội phản bác nào.

— “Mấy người...” — Nhìn quanh một lượt nhưng hiển nhiên Yo Seob chẳng thể nhận được chút đồng tình nào từ phía những thành viên khác trong nhóm cả. Thậm chí cậu còn thấy trong mắt họ sự ghét bỏ, chỉ muốn cậu mau đi xin lỗi cô gái ấy cho căn nhà trở lại với sự yên bình. Càng như vậy, cậu nhóc lại càng thấy bức bối, dù bàn chân vẫn miễn cưỡng bước lên cầu thang, hướng về phòng của Minh Tuyết. — “Mấy người này thật là... Haizz!”

Rốt cuộc, ai mới là thành viên trong nhóm nhạc của họ chứ? Nhìn họ mà xem, vì một cô gái mà sẵn sàng đem cậu đi khai đao, chẳng cần phân biệt đúng sai gì hết. Thế gian này thật là bất công mà!

Trái ngược với dáng vẻ bức xúc của ai đó, các chàng mỹ nam còn lại lại rất bình thản ngồi trên ghế xem ti vi, thậm chí họ còn cùng nhau cá cược xem mất bao lâu Yo Seob mới chịu mở miệng nói xong lời xin lỗi. Thực ra đối với bọn họ lúc này lỗi lầm có là của ai cũng không còn quan trọng nữa, mà cơ bản phải có người lùi một bước để không khí trong nhà thoát khỏi cái tình trạng u ám hiện tại là được rồi.

Tuy nhiên, mong muốn là một chuyện, còn hiện thực lại là chuyện khác. Chẳng mất bao nhiêu thời gian, Yo Seob đã quay trở xuống nhà, khuôn mặt đáng yêu giờ phút này chỉ tràn ngập một biểu cảm cau có khó chịu.

— “Cô ta làm gì có trên phòng đâu.” — Phải khó khăn lắm cậu mới quyết tâm tới hạ mình hào hào với cô ta, thế mà cuối cùng nhân vật chính lại mất tâm mất tích mới điên chứ. — “Chắc lại đi ra ngoài chơi rồi, có buồn bã gì đâu cơ chứ. Vậy mà cứ bắt em phải lên đó cho bằng được sao?”

Mệt cậu còn thấy có chút áy náy khi đã nói nặng lời với ai đó, thì ra sự đã kích đó với cô cũng chẳng đáng gì. Làm cậu bị cả nhóm mắng oan uổng.

“Đi chơi á? Hơi lạ đấy!” – Là một đội trưởng, luôn phải để tâm tới mối quan hệ của các thành viên trong nhóm, Hyung Ki rất nhanh chóng nhận ra có điều gì đó không ổn trong việc này. – “Tầm này cô ấy thường ở nhà mà. Mà cũng nghe nói mấy hôm nay phải gấp rút hoàn thành bản thảo nên mới không đi cùng chúng ta được.”

Theo lý thuyết, việc mà cô ấy đi ra bên ngoài chơi trong hoàn cảnh này là không có khả năng. Như vậy, với một con người không có ai quen biết tại Hàn Quốc, lại trong tâm trạng vô cùng đau buồn như thế, Minh Tuyết có thể đi đâu?

Một thoáng yên lặng. Các chàng thần tượng đều tỏ vẻ rất nghiêm túc khi suy nghĩ đáp án cho vấn đề này, chỉ trừ một kẻ vô tâm đang ngồi gật gù trên ghế, mắt díp lại trong cơn buồn ngủ.

Để phối hợp với mọi người, Jae Sung lúc này cũng rất cố gắng để giữ tỉnh táo bằng việc liếc nhìn xung quanh, tìm việc cho đôi mắt lười biếng hoạt động. Cũng nhờ thế, chàng trai mới thấy được một tờ giấy bị rơi xuống gầm bàn, nằm lẩn lóc trong xó.

“Cái gì thế này?” – Cúi xuống lượm nó lên, chàng trai liếc qua nhìn tờ giấy một lượt và thấy thật khó hiểu. – “Đây chẳng phải chữ của Minh Tuyết sao?”

Căn nhà ngày nào cũng được dọn dẹp, vậy tờ giấy này chỉ mới rơi gần đây. Điều đáng nói tới là tại sao cô lại phải viết một tờ giấy và để nó ở dưới gầm làm gì cơ chứ? Chàng mỹ nam cứ thế cau mày suy nghĩ mãi mà vẫn không sao hiểu nổi.

Jae Sung, kì thực những gì cần vận dụng nhiều đến bộ óc, cậu hay là cứ thôi đi. Đừng kì vọng nhiều làm gì mà chuốc lấy càng nhiều thất vọng.

Nhưng sau đó, khi bắt đầu đọc những gì ghi trên tờ giấy ấy, khuôn mặt của các chàng trai càng ngày càng nghiêm trọng, trong đôi mắt không giấu nổi vẻ lo lắng. Trong khoảnh khắc đó, tất cả cảm xúc còn lại trên vẻ mặt họ chỉ còn lại sự sốt sắng, như thể chỉ một giây sau sẽ xảy ra một điều gì đó rất đáng sợ, không còn cơ hội không cứu vãn nổi nữa vậy.

“Cái gì? Minh Tuyết á?” – Đúng lúc này, anh quản lý cũng vừa vặn bước vào và nghe thấy đám đàn em nhắc đến tên cô, mới sực nhớ ra điều mình đã suýt nữa thì bỏ quên. – “Chẳng phải vừa nãy mới thấy đang đi trên đường đó sao. Lúc anh đi đón bọn em đấy. Có chuyện gì sao?”

“Ồ đâu cơ?” – Ngay tức thì, tất cả những ánh mắt đều đổ dồn về phía anh, rất nghiêm túc chờ mong một sự trả lời.

Thực ra việc được những chàng mỹ nam nổi tiếng nhất trong giới giải trí chú ý là một điều rất hiếm thấy, nhưng về mặt của họ lúc này thật dọa người làm anh bất giác phải lùi lại.

“Đường... đường số 8.” – Hơi hoảng sợ trả lời, đến tận lúc này anh quản lý vẫn không hiểu nổi tại sao mình lại nhận được những cái nhìn “nóng cháy” đến bóng da bóng thịt của lũ đàn em này nữa. Không phải chỉ hiểu kì chen vào một câu thôi, có đến mức phải tỏ ra nghiêm trọng vậy không? – “Gần trạm xe buýt.”

Một giây yên tĩnh trôi qua, các chàng trai quay sang nhìn nhau và cũng chỉ trong một cái ánh mắt đó thôi, dường như bọn họ đã đạt thành cùng một nhận thức nào đó.

“Được rồi! Hyung Ki đi lấy xe trước đi! Yo Seob cố gắng gọi điện cho Minh Tuyết xem sao. Mọi người cùng tập trung ngoài cổng, thống nhất phương hướng rồi cũng tỏa ra đi tìm.” – Với danh nghĩa đàn anh trong nhóm, Young Min bắt đầu phân công mọi người một cách rất nhanh chóng và rõ ràng. – “Quản lý Kang, anh tạm hủy lịch làm việc ngày hôm nay của bọn em nhé! Có việc gì bọn em sẽ tự chịu trách nhiệm.”

Không cần phải nhắc thêm một câu nào, các chàng trai đều vội vàng ra đi theo những gì được phân công. Trong tâm trí của bọn họ lúc này chỉ có một ý nghĩ, đó là làm sao tìm được người con gái ấy về càng nhanh càng tốt trước khi điều xấu nhất mà bọn họ đang nghĩ tới xảy ra.

Cứ thế, cả nhóm bước đi, để lại anh quản lý đứng ngơ ngác không hiểu gì hết. Nhìn thấy những tên đàn em cùng ra đến tận cửa, đến lúc ấy ông anh đáng thương mới sực tỉnh lại, cũng nhận ra được sự nghiêm trọng của vấn đề nếu bọn họ thực sự đi hết.

“Khoan đã! Không được! Bọn em không thể đi được!” – Hốt hoảng chạy vội tới ngăn cản, vì sự sống của mình, ông anh tất nhiên không thể để các chàng trai cứ thế mà đi hết như vậy được. – “Chúng ta có một chương trình trực tiếp khắp toàn quốc ngay lát nữa đây. Lịch đã được thông báo hết rồi, không thể hủy được đâu.”

Không nhìn.

Các chàng trai triệt để bỏ qua ai đó đang vật vã kêu gào, tiếp tục đi về phía trước.

“Mọi việc để sau đi! Nói hủy thì cứ hủy thôi!” – Người có trách nhiệm nhất đối với các hoạt động của nhóm, Hyung Ki chợt nói một câu lạnh lùng và dứt khoát, cũng chặt đứt luôn những hi vọng cuối cùng của người đàn anh đó.

Cái gì cơ? Mấy đứa có hiểu truyền hình trực tiếp là gì không đấy? Làm sao nói hủy là hủy được cơ chứ?

“Không được mà! Anh xin bọn em đấy!” – Biết rằng lời nói đã trở thành vô dụng, anh quản lý không ngần ngại nhào xuống, ôm chặt lấy chân chàng đội trưởng van nài khẩn thiết. Chuyện này kì thực rất rất quan trọng, mấy đứa làm ơn đừng có nói nhẹ như mây trời thế được không? – “Việc này không đơn giản vậy đâu. Các fan sẽ điên lên nếu không thấy các em, giám đốc cũng sẽ giết bọn anh nếu buổi truyền hình này có vấn đề. Anh sẽ bị đuổi việc mất. Anh còn mẹ già vợ đại con thơ ở nhà, các em thương xót cho anh một chút được không?”

Đối mặt với nguy cơ bị đuổi việc, anh quản lý không ngần ngại xuất ra mọi chiêu có thể hữu dụng, kể cả khóc lóc cầu xin. Mặt mũi trong trường hợp này cũng chẳng là cái thứ gì cả, đã không no bụng được thì cứ việc vắt quách nó đi cho xong!

— “Anh...” — Nhìn thấy dáng vẻ đáng thương của tên đàn anh đó lúc này, các chàng mỹ nam cũng có chút cảm thấy áy náy trong một thoáng. Chính xác là một thoáng mà thôi, bởi ngay sau đó đầu lại vào đấy.

Hyung Ki thậm cảm thấy bản thân quá mềm lòng nên mới để ai đó dây dưa không ngớt. Ngay lúc này, chàng mỹ nam chỉ thấy ngày càng nóng ruột đến mức sắp không thể khống chế được tâm trạng của mình nữa.

Thời gian đối với bọn họ lúc này rất quý giá. Nếu các cậu đến muộn, nếu người con gái đó thật sự như những gì trong tờ giấy này... có lẽ họ sẽ phải hối hận cả đời.

— “Anh dùng chiêu này bao nhiêu lần rồi hả?” — Không có chút sáng tạo nào hay sao? Lần nào cũng một bộ dạng không muốn sống nhưng cuối cùng cũng vẫn bình an đến tận bây giờ còn gì nữa. Hôn thể nữa, bọn họ biết chương trình này rất quan trọng, nhưng so với tình cảnh của Minh Tuyết lúc này thì nhắm mắt họ cũng có thể hiểu được bên nào nặng bên nào nhẹ. — “Mau thả em ra đi! Việc có liên quan đến mạng người đấy, không thể chậm trễ được đâu.”

— “Hả?” — Ngược lên nhìn đám đàn em của mình, quản lý Kang vẫn chỉ cảm thấy thật khó hiểu. Rốt cuộc có chuyện gì nghiêm trọng đến mức ngay cả chương trình trực tiếp cũng có thể bỏ qua? Mà cái câu liên quan đến mạng người kia là sao? Không phải đang nói đùa đó chứ?

Tuy nhiên, khi nhìn khuôn mặt của các chàng thần tượng lúc này, anh có thể cảm nhận được thực sự có vấn đề quan trọng mà bọn họ cần giải quyết. Huống hồ, vấn đề đó còn rất cấp bách, các chàng trai thậm chí còn không kịp thời gian để lý giải những thắc mắc trong lòng anh nữa.

— “Thôi được rồi! Anh chịu thua mấy đứa đây!” — Thờ dài nào nê, cuối cùng anh quản lý cũng không thể làm gì khác ngoài nhượng bộ. Dẫu vậy, sự nhượng bộ này cũng chỉ có hạn chế của nó mà thôi, nếu tất cả thực sự đi hết thì ngày mai anh khỏi cần đến công ty đi làm nữa rồi. — “Nhưng chỉ một người thôi! Nếu huy lịch làm việc của một người thì không sao, còn lại ba người cũng được. Buổi truyền hình này quan trọng hơn các em nghĩ đấy! Không phải đùa đâu.”

* * *

Đi loanh quanh qua mấy con phố, Minh Tuyết bước vào một cửa hàng thức ăn nhanh suốt nửa tiếng đồng hồ rồi cuối cùng cũng trở ra, đứng tần ngần ở ngoài đường với tấm bản đồ trên tay.

— “Rốt cuộc thì phải đi đến trạm nào mới đón được xe buýt về đến đó đây?” — Khẽ than thở một câu, người con gái đó lúc này đang trong tình trạng thật rối loạn. Tha thứ cho cô, nhưng nhìn vào tấm bản đồ này mà cô có cảm giác như nhìn vào bức vách. Thậm chí mất gần 15 phút rồi mà người con gái đó vẫn không xác định được vị trí hiện tại của chính mình trong cái thứ đó. — “Biết vậy mình đã gọi điện nhờ chỉ đường từ sớm rồi.”

Bây giờ thì giám đốc đang bận họp, chỉ còn lại một mình cô tự mò mẫm dò đường. Vốn cái việc này thực ra cũng không khó khăn, nhưng với một kẻ mù đường trầm trọng như cô thì đó thật là một vấn đề rất lớn.

Lúc này, khi chỉ có một mình cô độc giữa con đường, Minh Tuyết hiểu rõ rằng sẽ chẳng có ai giúp đỡ ngoài chính bản thân mình, thế nên con người đó lại tiếp tục cầm bản đồ lên xem, dựa vào tận lực cánh sinh mà bước đi về phía trước. Cô cứ thế chậm rãi vượt qua vài con phố, còn rốt cuộc đi như vậy có thể tới được đâu hay không thì nó lại là chuyện khác.

Chỉ cách đó mấy con phố, Yo Seob đang lái xe chậm chậm dọc theo đường, liếc nhìn quanh để tìm kiếm bóng dáng người con gái đó. Thời gian càng trôi qua, nỗi lo sợ trong lòng chàng trai ấy càng trở nên mãnh liệt.

— “ Bao nhiêu lâu rồi kể từ lúc quản lý Kang gặp cô ta chứ?” — Ánh mắt không ngừng hoạt động hướng về phía bất kì một con người nào trong tầm mắt, nhưng cuối cùng người cần tìm vẫn chẳng thấy đâu. — “Mình biết ngay là họ sẽ bắt mình phải đi mà. Lần nào cũng đổ lỗi lên đầu mình.”

Do quản lý Kang sống chết không chịu thả bọn họ đi nên cuối cùng các chàng mỹ nam đã thống nhất cho người tạo ra cục diện ngày hôm nay, Yo Seob phải đi lòng vòng quanh các con đường gần đây tìm kiếm, trong khi các chàng trai khác đến gấp để quay chương trình. Còn nếu trong vòng một tiếng nữa vẫn không có kết quả thì họ đành phải quy kết nó vào hoàn cảnh xấu nhất và nhờ đến giám đốc, cũng chấp nhận bất kì một sự trừng phạt oái oăm nào của người phụ nữ ấy.

Miệng thì than thở, nhưng kì thực Yo Seob lúc này chỉ đang dùng chúng để che lấp đi cảm giác lo âu và áy náy của bản thân mình. Đến lúc đọc xong tờ giấy mà người con gái đó để lại, cậu mới biết được bình thường cô gái ấy đã bị áp lực nặng nề đến thế nào.

Mặc dù lúc nào trên khuôn mặt Minh Tuyết cũng cười ngây ngô, nhưng kì thực tâm hồn của cô cũng rất nhạy cảm, chỉ là tất cả mọi cảm xúc khó không vui đều bị cô ẩn giấu quá sâu, cho đến khi đã vượt qua ranh giới chịu đựng của một con người thì.

Yo Seob thật không sao hiểu nổi tình trạng lại có thể trở nên tồi tệ đến mức độ này. Tại sao cô ấy lại lựa chọn giải pháp đầy bí quan như thế để trốn tránh những áp lực của cuộc đời. Cô ấy khi định làm như vậy liệu có bao giờ hiểu rằng sinh mệnh của con người là rất đáng quý như thế nào không?

Thấp thỏm không yên, chàng trai lái xe rẽ sang một con phố khác, mong chờ được trong thấy hình dáng của một con người trong cái thành phố rộng lớn này.

Công sức đã bỏ ra cuối cùng cũng không phụ lòng người, bởi chỉ một thoáng nhìn, cậu đã nhận thấy hình ảnh Minh Tuyết đang đứng chờ xe buýt với túi

đồ nhỏ đựng gì đó trên tay.

Người con gái ấy lúc này đang đứng thật trầm tĩnh, chỉ một bóng dáng cũng đủ để người ta thấy được sự lẻ loi và u buồn giữa dòng người nhộn nhịp đang đi lại không ngừng.

Khoảnh khắc đó, khi cô vừa ngước lên nhìn thấy chiếc xe buýt lăn bánh tới trước mặt, định bước lên thì tiếng còi ầm ĩ đằng sau chợt kéo lại sự chú ý của cô.

— “Lên xe mau!” – Cứ thế, xe buýt lăn bánh và chiếc xe của Yo Seob được lái tới ngay trước mặt cô gái, cùng với câu nói đầu tiên của chàng mỹ nam sau suốt vài ngày chiến tranh lạnh. Một câu mang đầy tính mệnh lệnh không có chỗ cho bất kì sự phản kháng nào.

Tuy nhiên, khi chỉ vừa mới dứt lời, điều mà chàng trai đó chứng kiến được lại là cảnh Minh Tuyết giật mình sợ hãi, quay vội người lại, chạy trốn sau tấm biển quảng cáo.

Hiện giờ, nếu có từ ngữ nào đó có thể diễn tả tâm trạng của chàng trai đó thì cũng không còn gì khác ngoài “điên tiết”. Làm ơn đi, cậu đã trông rõ mọi việc từ lúc bắt đầu đến bây giờ, ai đó vẫn còn cố gắng trốn một cách lộ liễu thế kia làm gì cơ chứ?

— “Cô làm cái gì thế hả?” – Không kiềm chế được, chàng mỹ nam gần như quát lớn ngay giữa đường. – “Tôi đã nói là lên xe kia mà! Ra đây mau!”

Gặp được cô đúng là bắt đầu cho những xui xẻo của cuộc đời cậu mà. Nhìn xem, mới thấy được nhau có vài giây, nhưng cô thật có bản lĩnh khiến cậu sắp bị ức chế tới phát điên lên rồi.

— “Nhưng... Anh... mặt tôi...” – Còn cái người đang được nhắc tới, Minh Tuyết lúc này lại chần chừ không chuyển động, bối rối nói mãi mới lên lời.

Ý là ai đó đã kêu không muốn trông thấy mặt cô, giờ bỗng dừng lại mở miệng kêu mình lên xe là sao? Không phải cô đã phải chạy tới sau tấm biển để che mặt đi rồi còn gì nữa, cậu ta còn cau có tức giận cái lỗi gì? Càng nghĩ cô gái ấy lại càng cảm thấy con trai thật là khó hiểu!

Nhưng Minh Tuyết, cô nói cái kiểu như vậy, ai mà hiểu được thì đúng là tài thánh.

— “Tôi chẳng hiểu cô đang nói gì hết cả!” – Hiển nhiên, chàng mỹ nam thuộc thể loại người bình thường, làm sao mà có thể lý giải được ý tưởng của đối phương chỉ với vài từ ngữ rời rạc chẳng thấy có chút liên hệ nào với nhau hết đó. Thế nên, sau sự giải thích của cô, chàng trai chỉ thấy càng thêm thiếu kiên nhẫn và bức bối. – “Tôi nói lên ngay rồi kia mà.”

Ánh mắt của ai đó lúc này thật đáng sợ, giọng nói cũng chứa đầy vẻ giận dữ, nghiêng răng nghiêng lợi nói ra từng từ khiến Minh Tuyết không tự chủ được rùng mình, vội vàng bước lên xe. Không phải do cô nhát gan, mà là vẻ mặt của Yo Seob hiện tại đủ dọa người, như thể đang nói: cô có giỏi cứ thử không lên thử xem tôi có bóp chết cô ngay tại chỗ hay không?

Vì thế... cho nên... cuối cùng cũng chẳng hiểu tại sao, nhưng giờ phút này hai người đang ngồi trong chiếc xe, giữa một không khí yên tĩnh đầy quỷ dị. Cũng theo chiếc bánh xe lăn trên đường, Minh Tuyết sáng suốt lựa chọn ngậm miệng bảo vệ tính mạng mình trước, tránh ai đó thực sự nổi điên lên.

— “Anh sẽ đưa tôi đi sao?” – Rất lâu sau, khi Yo Seob vẫn trầm tĩnh lái xe đi thật chậm trên đường không có mục đích, cô gái ấy cuối cùng cũng không nhịn được, lấy hết dũng khí mở miệng hỏi. Phải biết rằng cô hiện đang rất vội vàng tìm đường, lúc này cậu lại gọi cô lên xe rồi cuộc là để làm gì không biết nữa. Nghĩ đến tính cách của ai đó, nếu giờ cậu trả lời muốn giúp chờ tới đó, ngay bản thân cô đều có chút hoài nghi.

Một khoảnh khắc lặng thinh trôi qua.

Yo Seob quay sang nhìn cô bằng cái ánh mắt thật khó hiểu, suy tư một hồi lâu rồi mới quyết định hỏi lại.

— “Cô... cô định đi đến cái chỗ vách đá và biển thật ư?”

— “Hả?” – Trợn tròn mắt ngạc nhiên, Minh Tuyết lúc này thậm chí còn không tin tưởng vào những gì mình vừa mới nghe nữa. Sao bỗng dưng càng mỹ nam trước mắt lại hỏi một câu chẳng ăn khớp gì với thực tại nữa. Không những thế, vẻ mặt rối rắm và khó nói của ai đó làm cô gái phải xem xét trong trí nhớ một lần nữa xem mình có thực đã nói lời nào như vậy mà không biết hay chăng?

Rốt cuộc tại sao cậu lại nghĩ cô đi tới biển hay vách đá gì gì đó cơ chứ? Càng nghĩ, cô lại càng thấy thật khó hiểu.

— “Tôi chẳng hiểu cô đang nghĩ gì trong đầu nữa. Chỉ mới có mắng mỏ một chút thì đã giận dữ bỏ đi.” – Không thấy cô trả lời, Yo Seob lại càng đinh ninh những gì mình suy nghĩ là sự thật, thế là không ngần ngại quay sang răn dạy vài câu. – “Cô có biết cô làm thế khiến tôi bị tất cả mọi người trách mắng vì đã đuổi cô đi không. Bình thường mặt cô dày lắm mà, có bao giờ chịu thua ai đâu. Sao bỗng dưng lại nghĩ đến chuyện đại dột đó chứ? Cô muốn bắt tôi phải sống trong tội lỗi cả đời đúng không?”

— “Anh... Anh nói gì thế?” – Bỗng dưng bị gọi lên xe, rồi bây giờ lại bỗng dưng bị giáo huấn một hồi, khuôn mặt của Minh Tuyết lúc đó chỉ còn lại một vẻ ngơ ngác chẳng hiểu gì hết. Ai có thể nói cho cô biết cái con người đang nói liên tục kia có đúng thật là đang nói chuyện với cô không? – “Tôi chẳng hiểu gì cả.”

Chẳng nhẽ mới có ít lâu, tiếng Hàn đã trôi tới mức cô không còn hiểu nổi nữa hay sao? Nếu không là do khả năng lý giải ngôn ngữ của cô đột nhiên có vấn đề ư?

“Còn giả vờ nữa sao!” – Nhìn cái dáng vẻ ngờ nghệch của người con gái ấy, Yo Seob quả thật thấy không chịu nổi nữa. Đến giờ phút này cô vẫn còn tưởng có thể giấu giếm chuyện động trời như vậy được nữa hay sao? – “Bọn tôi biết cả rồi. Chúng tôi đã tình cờ nhìn thấy di thư mà cô để lại. Sao cô có thể nghĩ đến việc tự tử một cách ngớ ngẩn như thế chứ?”

“Di... di thư?” – Cô không nghe nhầm đúng không? Ai đó xin hãy trả lời cho cô biết từ mà cô vừa nghe đúng là di thư đúng không? Vấn đề làm làm thế quái nào mà chàng trai trước mặt lại lên hệ cái từ đó với cô, cái người vẫn đang sống rành rành ở trên chiếc xe này kia chứ? – “Tại sao tôi lại phải tự tử chứ?”

Rốt cuộc sai lầm ở đâu mà cô có cảm giác cứ như hai người đang không nói cùng một thứ tiếng vậy chứ?

“Thật là...” – Trông thấy vẻ ngờ ngác của cô lúc này chỉ càng làm Yo Seob phát bực cả lên. Cậu cũng không nghĩ Minh Tuyết lại cố chấp quyết không thừa nhận đến như vậy. Chẳng nhẽ đến hiện tại, khi mọi người đều biết ý định tự tử của cô, cô vẫn còn mong chờ có thể hồ đồ cho qua rồi tìm cơ hội kết thúc tính mạng của mình chẳng? Như là để phá tan tầng giấy mỏng mà cô cố gắng dùng để che lấp sự thật, chàng mỹ nam lồi từ trong túi và đưa cho cô tờ giấy mà họ đã lượm được trong phòng khách. – “Cái này không phải là của cô sao? Còn định chối nữa à?”

Có bằng chứng cụ thể, giờ thì cô cũng không thể dùng khuôn mặt ngây ngô kia để chối bỏ cái ý định ngu ngốc muốn tự tử kia nữa rồi nhé. Thế nên, công việc tiếp theo của chàng trai sẽ chỉ còn lại kè kè theo bên cạnh ngăn cản cô làm điều dại dột và đưa cô trở về, cùng ngồi lại và bình tĩnh giải những khúc mắc trong lòng cô.

Tò mò với vẻ nghiêm trọng cũng như chắc chắn của ai đó, Minh Tuyết cầm lấy tờ giấy và rất chú tâm đọc. Cô cũng khá hiểu kì với cái thứ có thể chứng minh cho cái ý tưởng muốn tự sát của mình mà ngay chính bản thân cô cũng không biết như thế.

Trong tờ giấy rậm rạp chữ viết, những câu văn ngập tràn cảm xúc, khiến ai đọc cũng không nhịn nổi phải cảm động. Đó là lời thổ lộ của một người con gái luôn cảm thấy cô độc, luôn giấu kín mọi tâm sự trong lòng. Không ai có thể nhận ra được những cảm xúc bất an của cô đằng sau nụ cười tươi tắn của người con gái ấy, bởi vì cho đến nay, vẫn không ai có thể mở cánh cửa mà cô dùng để khóa kín tâm hồn mình.

Nhưng điều đáng nói hơn là ở phía sau cùng, khi trái tim yếu ớt của cô bị tổn thương nghiêm trọng sau những câu nói sắc bén như dao cứa vào trong lòng từ một chàng trai. Đó cũng là khoảnh khắc tầng giấy ngăn mỏng manh bị xé vỡ tan, và cô bỗng hiểu được dù có cố gắng đến thế nào, cuối cùng cô vẫn chỉ luôn lẻ loi một mình. Thế gian rộng lớn này đã không có chỗ cho cô nữa.

Giây phút đó, cô thấy thật đau lòng, cũng thật bi ai cho cuộc đời mình. Cô chỉ thấy thật mệt mỏi, chỉ muốn được bước lên trên vách núi cao nhìn ngắm biển khơi rộng lớn ngút ngàn, sau đó được trở về với ôm ấp êm dịu của đại dương mênh mông.

Toàn bộ những gì trên tờ giấy là như vậy. Minh Tuyết đọc xong một lượt nhưng không hề tỏ vẻ gì, khuôn mặt ngây ngô ngược lên đầy khó hiểu, cứ như không hề nhận ra chữ viết này chính là của cô vậy.

Một lúc lâu sau, hai con người vẫn cứ nhìn chằm chằm vào nhau như thể đang chờ mong đối phương chịu thua. Cuối cùng, người đầu tiên mở miệng giải thích chính là Minh Tuyết.

“Nó đúng là của tôi!” – Gật đầu, cô thừa nhận sự thật này, đôi mắt hơi nhìn xuống, hàng lông mi dài rất tự nhiên che giấu đi những cảm xúc trong mắt của người con gái ấy.

Là cô chứ còn ai nữa! Chữ viết rành rành ra đây, làm sao mà cô có thể tiếp tục chối được nữa kia chứ? Nghĩ vậy, Yo Seob đang thầm bội phục sự thông minh của mình khi đã mang theo tờ giấy này bên cạnh thì câu nói tiếp theo của ai đó lại không khác gì sét đánh giữa trời quang.

“Nhưng nó là bản thảo truyện mà.” – Minh Tuyết chột ngược lên, vẫn cái ánh mắt thật thuần khiết, trong veo đầy xinh đẹp, nhưng lúc này nó lại có sức công phá mãnh liệt không khác gì một quả bom dội thẳng xuống đầu một chàng trai nào đó. – “Chắc là bị rơi ra lúc tôi không chú ý thôi.”

Mà cũng thật kì quái. Hóa ra cậu lái xe đến tìm cô chỉ vì trả một tờ bản thảo này thôi ư? Đúng thật là rảnh rồi không có việc gì làm mà.

KKéétt!

Ngay khi Minh Tuyết vừa mới dứt lời, chiếc xe đang chạy trên đường đột ngột phanh gấp lại, khiến cô gái đổ nhào cả người về phía trước.

Rất khó khăn mới bình tĩnh lại được sau khi bị dọa suýt vỡ tim, Minh Tuyết kinh ngạc quay sang xem cái tên ngồi bên cạnh đang phát điên vì cái gì. Nhưng ngay khi vừa mới liếc sang, hình ảnh mà người con gái đó trông thấy lại là một khuôn mặt còn kinh ngạc hơn mình đến cả trăm lần.

“Alo! Quản lý Kang hả?” – Vừa lái xe, Yo Seob vừa gọi điện thoại để kiểm tra tình hình phía bên kia, cũng để quyết định xem tiếp theo mình nên làm cái gì. – “Mọi việc sắp xếp thế nào rồi hả anh?”

Lúc này, khi biết được sự thật, cũng hiểu ra những lo lắng của mình là điều dư thừa, chàng mỹ nam cũng không biết phải dùng từ gì để miêu tả tâm trạng của mình lúc ấy cả, chỉ có thể nhìn chằm chằm vào cô gái ngồi bên cạnh với ánh mắt đáng sợ như muốn ăn tươi nuốt sống người nào đó vậy.

Đúng vậy! Làm sao cậu có thể để sự rối loạn che mờ mất lí trí như vậy? Con người ngốc nghếch, mặt dày, không tim không phổi như Minh Tuyết thì làm sao có thể bị mấy câu nói của cậu làm tổn thương sâu sắc tới mức đi tìm cái chết được cơ chứ? Cùng lắm là buồn bã một buổi tối rồi lại vui tươi như thường thôi.

Nghĩ vậy, chàng trai lại càng cảm thấy việc mình làm suốt một tiếng qua thật là ngu ngốc, càng không muốn bắt kì ai nhắc lại đến vết nhơ đó nữa.

— “Mọi việc không sao! Ổn rồi!” — Nói thì nói vậy, nhưng từ phía bên kia, giọng của anh quản lý vẫn mang theo một vẻ khản trương, nhắc nhở tên đàn em về lịch làm việc buổi chiều. Rõ ràng là công việc bận rộn của các chàng trai chẳng có nhiều rảnh rỗi đến mức có thể nghỉ cả một ngày. — “Nhưng đến chiều có một chương trình trực tiếp khác mời em tham gia. Cái đó anh không thể nào huy được. Dù gì thì đến lúc đó em cũng phải về đây! Mà Minh Tuyết sao rồi?”

Nếu Minh Tuyết có nghe được lời này, không biết cô nên vui hay nên buồn nữa. Sau khi đã nói đủ thứ trên trời dưới đất, cuối cùng con người của công việc như anh quản lý cũng nhớ được tới cô, kẻ đang có tình nghi định tự tử.

— “Đang ngồi cạnh em. Chẳng sao cả.” — Vừa nói những lời này, Yo Seob vừa đảo qua liếc ánh mắt lạnh băng về phía cô gái đang ngồi co rúm bên cạnh, trong giọng nói cũng không giấu nổi vẻ khó chịu. — “Anh nhắc lại với mọi người rằng cô ta vẫn sống tốt, còn vui nữa là đằng khác. Giờ em sẽ lái xe đưa cô ta đi đến một nơi. Chắc là tầm chiều sẽ về kịp thôi.”

Thực ra, nếu có thể, cậu rất muốn đá cô ta ra khỏi xe và đi trở về ngay lập tức, không thấy mặt thì sẽ không thấy phiền. Nhưng hiển nhiên, sự nghi ngờ về khả năng tự vẫn của ai đó quá khác sâu khiến chàng mỹ nam lúc nào cũng phải đề phòng cao độ, cũng chẳng dám qua loa tắc trách như thế. Lỡ như cô tự dung diện lên muốn làm thật, rồi ngày mai cậu nghe được cuộc điện thoại nào đó muốn nhặt xác cho cô ta thì lúc đó có hối cũng không kịp.

Vì thế, mặc dù không tình nguyện chút nào, chàng trai vẫn quyết định đi theo hộ tống người con gái đó đằng hoàng, tránh xảy ra bất kì sai lầm nào. Nhưng hiển nhiên, không làm gì được thì ít ra cũng có thể tiếp tục dùng ánh mắt của mình để thiêu cháy cái con người rắc rối trước mặt cho đỡ bức mình.

— “Rốt cuộc thì cô định đi đâu thế hả?” — Trắng trợn biểu hiện sự bất mãn của mình, từ vẻ mặt cho tới ánh mắt, giọng nói của cậu đều thật dọa người. Nếu không phải vì ai đó, lúc này cậu đang biểu diễn và nhận những ánh mắt say đắm ngưỡng mộ của các fan chứ không phải vất vả làm tài xế không công như thế này.

Thế nên, Minh Tuyết, tội của cô là rất lớn. Tốt nhất lúc này cô nên đưa ra một câu trả lời hợp lý một chút nếu không muốn bị bóp chết ngay trên xe. Đó là những lời đe dọa mà cô gái ấy đọc được trong đôi mắt đáng sợ của chàng mỹ nam lúc đó.

— “Chỉ là đến gặp một người bạn của tôi thôi.” — Khẽ né tránh cái nhìn đầy cảm xúc đến mức rung mình của chàng mỹ nam, cũng nhận thấy được sự áp bách khắp xung quanh mình, Minh Tuyết tất nhiên sáng suốt lựa chọn khai báo thành thật và đầy đủ. — “Chúng tôi là bạn rất thân của nhau. Nhưng khi cô ấy chuyển đến Hàn Quốc thì bị mất liên lạc. Lúc sang đây, tôi đã nhờ giám đốc đi tìm cô ấy hộ. Thật may là chúng tôi vẫn còn có thể gặp lại.”

Đó cũng là lý do mà khi vừa mới nghe tin tức mà giám đốc báo lại, cô đã vội vàng ra khỏi cửa tìm đường tới nơi đó. Đột nhiên biết được thông tin của một người bạn thân mà cô đã cho rằng cả cuộc đời này cũng không có cơ hội gặp lại, cho dù là ai rơi vào hoàn cảnh này cũng đều muốn tìm đến người đó ngay tức thì.

Chỉ có điều do quá vui sướng và vội vàng, cô gái đã bước ra khỏi cửa mà không nhìn lại. Lại còn xách thêm hành lý là mấy bộ quần áo định ở nhờ nhà bạn mấy hôm cho qua đợt chiến tranh lạnh này, cũng không ngờ lại khiến cho hiểu lầm trầm trọng tới mức đó.

Bọn họ nghĩ cái gì mà cho rằng cô sẽ đi tìm cái chết chứ? Minh Tuyết rất muốn hỏi câu đó, nhưng nhìn khuôn mặt của ai đó lúc này, mọi lời nói đều bị tắc lại trong họng cô, lặng lẽ nuốt xuống.

Một thoáng lặng im.

Chiếc xe vẫn lăn bánh chậm chậm khi mà người cầm lái đang suy tư rất nghiêm túc trong một tâm trạng đầy phức tạp, nhưng rõ ràng cũng không còn vẻ giận dữ như lúc ban đầu mới nghe về tờ bản thảo đó nữa.

Rất lâu sau đó, khi mà cô còn tưởng rằng cậu sẽ chẳng nói thêm gì nữa, thì chàng mỹ nam lại đột nhiên mở miệng.

— “Đi thế nào đây?” — Giọng nói có đôi chút bình thường hơn nhưng vẫn còn cảm thấy được sự miễn cưỡng, đó chính là sự nhượng bộ cuối cùng của anh chàng trẻ con với cô gái phiền phức này.

— “Cứ đi thẳng. Tiếp theo... tiếp theo...” — Trả lời theo bản năng, nhưng nói được nửa chừng Minh Tuyết mới nhận ra mình chẳng biết phải đi như thế nào tiếp theo cả. Vội vã cúi sát nhìn ngắm tấm bản đồ trên tay, cô gái phải mất một lúc lâu sau mới mở miệng, trong giọng nói cũng có thể thấy được sự không chắc chắn cho lắm. — “Hình như còn một quãng xa nữa mới phải rồi.”

Không phải là cô không muốn trả lời đằng hoàng, mà cơ bản cô không hiểu được cái thứ trên tay nó thể hiện điều gì. Bệnh mù đường thật khiến con người ta khổ sở mà!

— “Cái cô này!” — Nhìn vẻ mặt hiện đầy chữ ‘không đáng tin’ của ai đó, Yo Seob cảm thấy thật là hết nói nổi. Có lẽ trên đời này, chỉ có mỗi cô gái trước mặt cậu dù không biết phải đi thế nào nhưng vẫn đâm đầu về phía trước như vậy thôi. Cuối cùng, khi nhận ra không thể trông chờ gì nhiều ở cái cô gái ngốc nghếch ngồi bên cạnh, chàng trai cũng chỉ có thể bực bội giật lấy tấm bản đồ, tự xem tự lái cho chính xác. — “Cô đi đến chỗ nào đây hả?”

— “Tôi đã gọi điện cho giám đốc và được chỉ đường rất cẩn thận.” — Đang tự thấy bản thân chẳng giúp được gì, lại chợt nghe được câu hỏi của cậu, Minh Tuyết rất cố gắng vót vát hình tượng và thể hiện mình sự hữu ích của mình. — “Tôi đã đánh dấu đường đi đến đó rồi đây. Đây này.”

* * *

Rời khỏi trung tâm thành phố một đoạn xa về phía bắc, có một ngôi trường cấp ba rất bình thường, không có gì đáng nhắc tới trong vùng ngoại thành

này. Cũng tại ngôi trường đó, trong một phòng học mà các học sinh đều rất chăm chú nghe giảng bài, có một cậu thiếu niên đang nằm ngủ gục trên bàn thật vô tư.

Dừng lại bài giảng và nhìn xuống phía tên học sinh ngủ gật công khai kia, đôi mắt của thầy giáo lúc đó dường như đang phun hỏa. Một hai lần thì còn có thể nhin, nhưng cứ lúc nào bước vào lớp cũng thấy cái dáng vẻ này của thằng nhóc ấy thì có khác gì đang thách thức sự chịu đựng của các thầy giáo hay không?

Một phút, hai phút trôi qua.

Lớp học vẫn thật tĩnh lặng, cậu học sinh vẫn đang ngủ mơ màng, không hề hay biết hiện tại mình chính là cái đích cho ánh mắt của tất cả những con người có mặt trong phạm vi lớp học này.

Dường như thấy được những cái nhìn sắc bén chẳng có chút hiệu quả nào với cái tên đáng bị liệt vào sổ đen này, ông thầy cuối cùng cũng đành dờn bước xuống dưới phía dưới, “ăn cần” đánh thức ai đó đây.

— “Hyun Joon!” — Đứng ngay bên cạnh nói lớn, cũng đồng thời gõ chiếc thước kẻ gỗ nặng trĩu xuống bàn học, ông thầy nghiêng rặng nghiêng lợi đọc rõ từng âm trong cái tên của cậu học sinh trước mặt. — “Hyun Joon! Dậy mau!”

Càng nhìn, ông chỉ càng thấy thằng nhóc này thật ngứa mắt. Đến lớp mà hầu hết thời gian đều vượt qua trong giấc ngủ, hiem hơi thấy cậu ta tỉnh táo thì lại là ngồi thần thờ nhìn ra ngoài cửa sổ, suy tư tận đâu đâu. Rốt cuộc thì thằng nhóc chết tiệt này coi lớp học là cái gì đây?

— “Gì hả thầy?” — Nghe thấy có người gọi tên mình, cậu học sinh mới mơ hồ tỉnh lại, ngược lên nhìn bằng đôi mắt nhap nhoe. Dẫu vậy, bằng khuôn mặt đẹp trai, làn da trắng trẻo non mịn đầy trẻ trung, dáng vẻ của cậu thiếu niên lúc đó có lực sát thương cực lớn, đủ khiến cho phái nữ đều phải mê mẩn. — “Chưa hết giờ mà! Để em ngủ thêm một chút nữa đi.”

Vừa mới dứt lời, cậu nhóc lại nằm gục xuống ngủ ngon lành, để lại ông thầy đứng đó với con giận dữ ngập đầu. Nếu có thể, ông rất muốn ném cái tên nhóc này đi thật xa cho khuất tầm mắt.

Ngày qua ngày, cái tình trạng này vẫn diễn đi diễn lại khiến đến chính ông cũng thấy thật chán nản, hứng thú giải bài cũng chẳng còn bao nhiêu.

Khẽ thở dài, mấy cô bé trong lớp cũng thấy thật thất vọng. Rõ ràng ai đó vốn là một mỹ nam, nhưng nhìn cái biểu hiện chẳng ra gì của cậu chỉ làm người ta thêm ngán ngẩm. Cuối cùng, họ đến lớp nhìn cậu cũng coi như cảnh đẹp ý vui, đơn thuần coi con người đó thành đồ để ngắm, còn lại những cái khác cứ tạm coi như không khí đi.

“Hyun Joon lại ngủ nữa rồi kia.” — Một vài cô bé quay xuống nhìn, nói thì thầm với nhau. — “Không biết đến lớp làm cái gì nữa. Sao không nghỉ ở nhà luôn như mọi lần đi chứ?”

Điều kì lạ chính là ở đây. Ai đó rõ ràng chẳng quan tâm gì tới việc học hành trên lớp, cũng trốn học suốt ngày, nhưng lại đến lớp rất có quy luật vào một số buổi trong tuần.

— “Thật là đáng tiếc cho khuôn mặt đẹp trai ấy nhỉ?” — Nhìn cái người đang gục xuống bàn, khuôn mặt dù không thấy rõ ràng nhưng chỉ cần nhìn thân hình hoàn mỹ kia cũng biết là một cực phẩm, cô bé buột tóc lệch một bên khẽ cảm thán. — “Nếu vào làm ca sĩ hay diễn viên có phải tốt hay không? Vậy mà giờ lại sống bê tha như thế này, đúng là phí của trời. Nhưng mà hình như dạo này cậu ấy đến trường đều đặn hơn thì phải, dù toàn ngủ là chính.”

Suy nghĩ một lát, cô bé bên cạnh bắt đầu liên hệ những giờ học gần đây lại với nhau và rất nhanh chóng tìm ra điểm chung giữa chúng.

— “Phải đấy! Mà toàn vào giờ của cô Sora thì lại ngồi nghiêm chỉnh học hành y như học sinh gương mẫu ấy.” — Gật đầu, cô bé cũng thấy cái hành động của cậu nhóc gần đây đúng là rất khó lý giải. Đoán ngược đoán xuôi, cuối cùng cô cũng chỉ có thể đưa ra một lời nhận xét được coi là gần với thực tế nhất. — “Nhờ có tiết của cô ấy mà tên Joon đó mới chịu vác xác đến trường.”

Nhân vật chính của câu chuyện, Hyun Joon lúc này vẫn thoải mái nằm trên bàn, cứ thế ngủ công khai không coi ai ra gì. Tuy nhiên, quả như những gì các cô bé nhận thấy, chỉ vừa nghe thấy tiếng chuông vào tiết của cô giáo Sora ngay sau đó, cậu nhóc vội vã ngồi thẳng dậy, chăm chú ngược lên bảng nghe giảng, đúng kiểu của một học sinh gương mẫu.

Nhắc đến Sora, ai cũng đều biết đó là một cô giáo thực tập hết sức bình thường. Dáng người cô khá nhỏ nhắn, khuôn mặt cũng chỉ có thể coi là thanh tú, nhưng điều đặc biệt là cô trông rất trẻ, nhiều khi vẫn bị nhầm lẫn là học sinh cấp 3.

Hai mươi tuổi, học đại học về sư phạm, Sora hiện đang được phân công tới thực tập tại ngôi trường này. Cô gái ấy hiện đang rất cố gắng tận dụng mấy tháng này để nắm bắt làm sao trở thành một giáo viên giỏi, tuy nhiên đôi lúc ngay trong suy nghĩ và cử chỉ của cô vẫn mang nhiều tính trẻ con của một sinh viên vẫn chưa bước chân vào xã hội.

— “Ai đó mang giùm cô đồng vở bài tập này lên phòng giáo viên nhé!” — Cô gái nói xong lúc kết thúc tiết học.

Hiển nhiên, đối người nào đó vốn đang mong chờ được thể hiện thì đây chính là một cơ hội tốt không thể bị bỏ lỡ rồi.

— “Để em ạ!” — Bật dậy với ánh mắt sáng lên một cách lạ kì, cậu học sinh đẹp trai Hyun Joon luôn luôn là người đi đầu cho những công việc tình nguyện kiểu này, với điều kiện đầu tiên là do Sora mở lời.

Trái với vẻ tươi tắn rạng ngời của ai đó, những thành viên còn lại trong lớp chỉ thấy thật nghi hoặc. Chỉ là làm công việc khuôn vác thôi, có cần vui vẻ hạnh phúc như thế không? Ai không biết còn tưởng cậu ta vừa mới lượm được vàng đấy chứ.

Càng nhìn, mọi người lại càng thấy khó tin tưởng chàng mỹ nam đầy ga lăng và cuốn hút trước mắt lại chính là cái tên lười biếng chỉ biết ngủ gà ngủ gật ở tiết trước. Rõ ràng chuyện này là có ẩn tình mà.

* * *

Giờ giải lao, các giáo viên đều tập trung khá đầy đủ trong phòng nghỉ. Đặc biệt là những giáo viên thực tập như Sora lại càng khó có thể vắng mặt trong những giây phút này, bởi đây là thời gian mọi người tán gẫu và truyền đạt những kinh nghiệm của mình đối với mấy cô cậu học sinh nghịch như quỷ.

Đang bàn tán sôi nổi, một thầy giáo trung niên cũng vừa vận bước vào, thoáng nhìn thấy Sora đang ngồi uống cà phê thì chợt quay sang hỏi thăm vài câu.

“A! Cô Sora hả? Cô đang dạy ở lớp 11C đúng không?” – Vừa nói, thầy vừa nhìn cô bằng cái ánh mắt thương hại đầy tiếc nuối. Nếu đôi mắt có thể biết nói, cô dám cá rằng đó là một lời thờ dãi cho cái số xui xẻo của một cô giáo trẻ quá ít kinh nghiệm ứng phó như cô. – “Cô là giáo viên thực tập mà bị phân về cái lớp đó thì cực quá nhỉ? Nghe nói ở đó có một cậu nhóc khá nghịch, lười học, ngay cả cô chủ nhiệm cũng bó tay. Hình như tên là Hyun Joon thì phải.

Ngắn gọn hồi lâu để tìm kiếm trong trí nhớ của mình có bóng dáng của em học sinh nào khác có cái tên như thế hay không, cô gái mãi sau mới dám chắc rằng họ đang cùng nghĩ tới một người. Nhưng chính điều này mới khiến cô thấy thật khó hiểu.

“Thầy nói em Joon đấy à?” – Xác nhận lại một lần nữa, nhưng hiển nhiên thứ mà Sora nhận được là vẻ mặt rất chắc chắn 100% của ông thầy, càng khiến cô thấy thật hồ đồ như lâm vào trong một mảnh sương mù. – “Đâu có! Em ấy ngoan lắm! Đi học rất đúng giờ, đầy đủ, lại rất tích cực khi tôi nhờ vả nữa mà.”

Đúng vậy! Lần nào khi bước vào phòng đều thấy cậu ta ngồi học nghiêm chỉnh, bài tập luôn hoàn thành đầy đủ, lại rất thông minh sáng, tất cả đều để lại một ấn tượng thật tốt trong suy nghĩ của Sora. Mọi lần lên lớp đều rất thuận lợi và bình thường khiến ngay cả cô cũng cảm thấy rằng làm giáo viên cũng không có gì khó khăn cả.

Vậy mà giờ này lại có người nói như vậy về Hyun Joon, cô gái chỉ càng thấy thật khó tin. Liệu có phải có sự nhầm lẫn nào ở đây hay em học sinh đó đã làm gì gây hiểu lầm khiến các thầy cô có ấn tượng không tốt chăng?

“Thế thì lạ thật đấy.” – Nghe cô giáo thực tập trả lời, ngay cả thầy giáo cũng không tin được vào tai mình. Nhưng khi nhìn qua vẻ mặt của Sora, ông có thể thấy được cô không hề nói sai câu nào.

Nhưng mà, cái tên lười biếng, nghịch như quỷ sứ ấy mà lại có thể gương mẫu được đến mức ấy ư? Là trời sắp rồi hay cơ bản họ đang đề cập tới hai người hoàn toàn khác nhau. Nghĩ nghĩ một hồi mà không tìm được đáp án, ông thầy cũng đành bỏ qua, chờ một lúc nào đó tận mắt xác minh xem vậy.

* * *

“Có thật là ở đây không đấy?” – Mở miệng hỏi, Yo Seob nhìn khung cảnh xung quanh mình lúc này, vẻ mặt tràn đầy sự nghi ngờ.

Hiện tại giây phút này, hai người đang lái xe phóng đi trên một con đường vắng lặng xuyên qua một con núi. Càng đi, họ lại càng trông thấy thưa thớt người hơn, đến bây giờ thì suốt dọc đường đã chẳng thấy một bóng người nào nữa cả, làm sao mà không hoài nghi cho được cơ chứ?

Liếc sang nhìn khuôn mặt ngầy ngầy ngô ngô của ai đó, sự nghi ngờ của chàng mỹ nam không những không giảm mà còn tăng thêm, đành hỏi thêm lần nữa.

“Không đi sai đường đó chứ?” – Nếu không phải Yo Seob đang bận lái xe, cũng muốn nhanh nhanh chóng chóng xong việc về nhà, cậu cũng không đến mức phải nhờ cậu cô chỉ dẫn theo bản đồ. Nhưng sự thật đang chứng minh, hành động đó của cậu có lẽ đúng là không được sáng suốt cho lắm. Có trời mới biết cô ta đang chỉ đường đến tận đâu đâu, không khéo lát nữa có thể trông thấy cả biển nữa thì thật là vui.

“Đừng mà!” – Nhìn lại bản đồ, Minh Tuyết trả lời chắc như đinh đóng cột. Còn thực tế bao giờ chúng bị nhỡ ra, chỉ có trời mới có thể định đoạt. – “Chúng ta đi được hơn nửa đường rồi đấy!”

Thật không đấy? Cô có chắc cô không nhầm lẫn hướng Đông với hướng Tây hay không? Rất muốn mở miệng hỏi một câu, nhưng rồi Yo Seob lại đành thôi. Nếu không phải sợ cô ta thẹn quá thành giận, lại suy nghĩ đến những điều đại dột, nếu không phải chỉ có mình cô ta mới hiểu được sự chỉ dẫn tới cái nơi chết tiệt đó của chính cô, nếu không phải... Ai đó vẫn tiếp tục lừa mình dối người suốt quãng đường dài.

Sao mà lại xa đến vậy chứ? – Rốt cuộc bọn họ không biết đã đi mất bao lâu, Yo Seob chỉ thấy thật uể oải, không kiềm chế được nữa mà mở miệng can ngăn. – “Biết vậy tôi đã mặc kệ cho cô bắt xe đi rồi.”

Làm sao cậu có thể biết trước đi lại lâu như thế? Chương trình buổi sáng đã hủy rồi, còn buổi chiều cứ theo đà này cũng không biết có kịp quay lại hay không nữa. Càng nghĩ chàng mỹ nam càng thấy bức mình, nhìn về phía cô như nhìn một đồng phiền phức, hận không thể xông lên đá đi cho khuất mắt.

“Đồ xấu tính! Đồ keo kiệt!” – Nhìn cái ánh mắt hận thù trắng trợn của ai đó, Minh Tuyết cũng thấy thật khó chịu. Không cam nguyện bị yếu thế, cô cũng bắt đầu phản kháng. – “Anh có thật là con trai không đấy!”

Làm ơn đi, có phải cô bắt cậu đưa mình đi đâu. Là ai đó nhất quyết bắt cô lên xe, giờ lại còn dám quay sang nói thế nữa là sao?

— “Cô...” – Nghiến răng nghiến lợi nhìn cái vẻ mặt đầy thách thức của cô gái ấy lúc này, Yo Seob thật muốn phát điên lên. Đầu năm nay làm người tốt thì lại bị khinh bỉ như thế đây. Hừ!

Cứ thế, trong cái tình trạng chiến tranh bom đạn trên xe, hai người nhìn nhau như nhìn tử địch suốt hơn một tiếng đồng hồ, cho tới tận lúc đến nơi.

Đích đến cũng không phải nơi nào đáng chú ý, chỉ là một ngôi trường cấp ba rất tầm thường ở vùng quê. Cũng chính thế mới khiến hai người thật gian khổ tìm đường.

Trong cùng giây phút đó, cô bạn thân mà Minh Tuyết cực khổ tìm kiếm, Sora vẫn đang tập trung giảng bài cho các học sinh của mình. Cho tới tận khi cánh cửa lớp bật mở, cô gái mới ngừng lại nhìn sang bóng dáng của người vừa xuất hiện bên ngoài.

— “Cô Sora, bác bảo vệ nhờ tôi nhắn lại hình như ở ngoài cổng có bạn cô đến tìm đấy.” – Thầy giáo rất đơn giản vào thẳng vấn đề, báo cho cô mọi thông tin mà không có chút dư thừa nào, đúng phong cách của một quân sinh nghiêm khắc.

— “Bạn ư?” – Nghi hoặc nói một câu, cô gái dĩ nhiên không thể nào đoán ra được tìm đến mình là ai cả. Đến đây đã được một thời gian, nhưng người quen cũng không nhiều, toàn ở quanh nhà. Thật không hiểu nổi là ai và có điều gì mà cần phải đến tận trường tìm như vậy.

Mãi suy nghĩ một lát, lũ học sinh đã thừa dịp ồn ào nói chuyện khiến cô không thể không ngừng lại nhắc nhở.

— “Trật tự nào các em! Cô ra ngoài một chút, các em hãy tự ổn định và không được làm ồn đâu đấy nhé!”

— “Minh Tuyết!”

— “Sora!”

Vừa nhìn thấy mặt nhau, hai cô gái đã hô lên sung sướng, chạy nhào tới ôm chầm lấy đối phương. Hai người con gái đã hơn 20 tuổi đầu hiện giờ đang vui mừng quá độ, ôm nhau nhảy cẫng lên giữa sân trường tựa như những đứa trẻ con, để chàng mỹ nam đứng một mình phía xa nhìn trong khinh bỉ.

Chỉ có vậy thôi mà cũng hạnh phúc tới mức vậy ư? Yo Seob trầm nghĩ trong đầu, đến giây phút này cũng đã hoàn toàn tin tưởng ai đó thực sự không có ý định tự tử. Nhìn cái vẻ mặt kia chỉ hận không thể sống thật lâu, tiếp tục đi tai họa nhân gian kia, làm sao cô ta có rảnh rỗi nghĩ tới việc kết thúc sinh mạng kia chứ?

Khoảnh khắc này, chàng mỹ nam thấy thật khó chịu, thật rối rắm mà không biết tại sao. Dĩ nhiên, có đánh chết cậu cũng không bao giờ nghĩ tới việc bán thân chính là ghen tị với sự phân biệt đối xử của ai đó.

— “Sora à!” – Quá vui mừng khi nhìn thấy người bạn thân của mình, cả hai người chỉ hớn hờ hỏi chuyện lẫn nhau, không hề để ý tới người thứ ba có mặt tại chỗ này. — “Minh không tin nổi là lại có thể gặp cậu được đấy! Cậu có biết trong thời gian qua mình đã nhớ cậu đến thế nào không?”

— “Minh cũng vậy mà. Cậu về Hàn Quốc tìm mình à?” – Đã có lúc tưởng như cả đời này chẳng còn có cơ hội gặp lại, nhưng giờ lại thấy Minh Tuyết đột ngột xuất hiện trước mặt mình, cô giáo thực tập trẻ tuổi thấy mọi việc như đang ở trong một giấc mơ vậy. — “Ôi bạn yêu! Để mình ôm cậu thêm một cái nữa nào!”

Vừa dứt lời, cô gái dùng ngay hành động để chứng tỏ niềm hạnh phúc của mình, vội vòng tay ôm chặt lấy Minh Tuyết. Chìm trong giây phút cảm động của sự đoàn tụ một lúc lâu, Sora mới chột ngược đôi mắt trong veo của mình lên và tròn tròn mắt kinh ngạc khi nhận ra bóng dáng của chàng trai phía trước mặt.

Mỹ nam! Thật là một mỹ nam đẹp mê hồn, khuôn mặt đáng yêu có sức công phá cực mạnh đối với sự miễn dịch của những cô gái trẻ, làn da trắng mịn như lụa, đôi môi hồng khê mở thật có sức hấp dẫn đến không cưỡng lại được. Chỉ đứng ở phía xa mà cũng đủ khiến cho các cô gái thêm nhỏ dãi với thân hình thon dài hoàn mỹ ấy.

Khoảnh khắc đó, Sora như bị hút hồn, rõ ràng là bị hai chữ sắc đẹp mê mẩn trí não. Mà nếu nói chính xác thì cũng không hoàn toàn bởi nguyên nhân ấy mà cô gái đó lạc mất linh hồn, điều quan trọng nhất là chàng mỹ nam hiện đang đứng trước mặt cô không phải ai khác mà chính là...

— “Anh... Anh là Yo Seob của MS4 đúng không?” – Lấp bắp mãi mới nói được một câu hoàn chỉnh, Sora buông ngay người bạn cũ của mình để nhào tới bên cạnh chàng mỹ nam, hoàn toàn không hề phát giác bản thân vừa nhấn tâm đẩy bật ai đó sang một bên, tránh ngăn cản tầm nhìn của mình với chàng mỹ nam.

— “Đúng vậy!” – Khẽ nở một nụ cười đẹp đến nao lòng, anh chàng trẻ con Yo Seob lại tiếp tục dùng bề ngoài của mình đi lừa các cô gái đơn giản như Sora. Hiên nhiên vẫn áp dụng cái chiến thuật giả tạo chuyên dùng cho các fan nữ, cái thứ đã ăn sâu vào máu như một phản xạ tự nhiên của cậu.

Mà nếu quan sát kĩ hơn trong ánh mắt chàng mỹ nam có thể trông thấy vẻ giễu cợt, đặc biệt là sự vui sướng khi người gặp họa lúc liếc sang thấy cô gái đáng thương nào đó vừa bị vắt qua một bên, lao đảo mãi mới đứng vững trong vẻ sững sờ.

Một giây trước còn đang tràn ngập hạnh phúc bên cạnh người bạn sau bao lâu xa cách, một giây sau bị ném sang bên, chút nữa khuôn mặt đã tiếp xúc thân mật với sân trường, Minh Tuyết bị vẩy trong sự kinh ngạc một lúc lâu sau mới hiểu được chuyện gì đã xảy ra. Nhất là khi trông thấy khuôn mặt đầy trêu tức của chàng trai, cô lại càng thấy bị phản và thật mất mặt.

Sora, bạn thân của cậu là mình, người vất vả tìm đến nơi này gặp cậu cũng là mình, cái tên đó chỉ là phụ thôi, vậy mà cậu dám vì sắc quên bạn như vậy ư?

Nếu ánh mắt có thể giết người, chắc chắn Sora đã bị lãng trì đến cả nghìn lần. Nhưng đáng tiếc là không, nên ai đó vẫn rất vui tươi đắm chìm trong niềm vui sướng tốt cùng khi gặp được chàng ca sĩ nổi tiếng trong giới showbiz, không hề hay biết đến nỗi lòng của người bạn nào đó vốn bị lãng quên.

— “Aaaa! Mình đã được gặp Yo Seob thật rồi! Là Yo Seob thật đó!” — Dường như không thể tin được có một ngày có thể gặp gỡ người thật ngoài đời, cô giáo thực tập thết lên sung sướng, không khác gì đang phát điên. — “Tôi có thể bắt tay với cậu được không? Chỉ một cái thôi.”

Nhìn lên bằng ánh mắt khẩn cầu, Sora chỉ muốn được một lần chạm vào chàng trai thần tượng xinh đẹp trước mặt, để có thể chứng thực thêm một lần nữa bản thân không phải đang nằm mơ. Có lẽ trên đất nước Hàn Quốc này, cũng chỉ có một mình Minh Tuyết mới không biết rằng một cái bắt tay với các chàng mỹ nam MS4 chính là niềm ao ước cả đời của rất nhiều cô gái mà thôi.

— “Ah... Uhm... — Hơi có chút ngại ngùng trước sự cuồng nhiệt của cô gái trước mặt, Yo Seob ngập ngừng vài giây rồi cũng đành đồng ý. Lần đầu tiên chàng trai đột nhiên tự hỏi không biết hành động tỏ ra thân thiết với Sora để trêu tức Minh Tuyết là đúng hay sai nữa. — “Cũng... Cũng được...”

— “Hai cái người này!” — Đứng ngoài nhìn thấy hai tên kia dám không để tâm tới sự có mặt của mình, Minh Tuyết rất muốn phát cáu. Rõ ràng nhân vật chính của câu chuyện ‘đi tìm và gặp được nhau giữa biển người’ là cô, vậy mà từ lúc nào đã đổi vai loạn xạ như vậy chứ? Càng nhìn càng bức, càng muốn lao tới đẩy hai cái kẻ kia ra xa nhau, nhưng cuối cùng cô gái vẫn là nhịn xuống, đứng lăm bặm phát tiết cảm xúc kìm nén trong lòng. — “Bạn bè cái gì thế này? Đứng là đồ phản bội mà. Thấy thần tượng là quên luôn cả mình. Còn cái tên chết tiệt kia nữa! Nhìn hân cười kia! Vậy mà mọi khi chỉ biết bắt nạt mình thôi.”

Rất lâu, rất lâu sau, khi đã bắt tay, xin chữ ký, hỏi chuyện đầy đủ với chàng mỹ nam nổi tiếng, ai đó vẫn ngậm ngùi hận không thể như keo, dính lên người Yo Seob không rời, cuối cùng mới nhớ đến người bạn thân đã bị mình vất qua một bên cả buổi.

Hai cô gái ngồi trên chiếc ghế đá trong sân trường, bắt đầu hỏi chuyện tỉ mỉ về nhau trong những ngày xa cách. Hiển nhiên, Minh Tuyết cũng không chút giấu diếm, kể hết nguyên nhân mình đặt chân đến Hàn Quốc cũng như hoàn cảnh hiện tại của bản thân thế nào. Nhưng cũng do thời gian không có nhiều nên rất nhiều chuyện cô giản lược, cũng vì thế mà vẫn chưa đề cập tới những tính xấu của các chàng trai sau ánh hào quang mà người đời thường nhìn họ.

— “Vậy là cậu đã đến Hàn Quốc như thế à? Lại còn được ở chung nhà với các thành viên của MS4 nữa.” — Không biết cụ thể ra sao, nhưng chỉ cần nghe thấy được chung sống cùng các mỹ nam MS4, Sora đã thể hiện ngay sự hâm mộ và ghen tị của mình. — “Cậu có biết cậu là cô gái hạnh phúc nhất thế gian không! Ôi! Mình chỉ cần được ở cùng họ một ngày thôi thì có chết cũng cam lòng.”

Sáng sớm mở mắt dậy thấy mỹ nam, ăn cơm cùng mỹ nam, thậm chí còn có thể theo chân bọn họ tới nơi làm việc, hơn nữa đó lại là những chàng trai nổi tiếng nhất nhì giới giải trí, chỉ tưởng tượng vậy thôi cũng thấy cuộc sống như trên thiên đường rồi.

— “Mình không biết rằng cậu cũng là fan của MS4 đấy!” — Liếc sang thấy dáng vẻ đang chìm ngập trong mơ tưởng của ai đó, Minh Tuyết không nhịn được thở dài. Đến tận giây phút này, cô quả thật vẫn không sao hiểu được mấy tên đó thì có gì hay mà ai cũng mê mẩn đến như vậy chứ? — “Nhưng cậu cứ thử ở với họ ít lâu thì sẽ hiểu ngay cảm nhận của mình lúc này ấy mà.”

Đúng vậy! Có thật sự trải qua thì mới biết được mọi thứ vốn chẳng đẹp đẽ như mơ. Cũng không nói gì thêm với cái ý nghĩ thật ngây thơ đơn giản của cô bạn mình, Minh Tuyết quả thật không đành lòng đánh vỡ giấc mộng của ai đó.

Cũng trong giây phút đó, từ phía xa, Yo Seob đang tiến tới với hai lon nước cam trong tay, ánh mắt liếc sang nhìn thấy mấy cô gái vẫn đang tán gẫu vui vẻ với nhau, trong lòng không hiểu sao dâng lên một sự bức bối.

— “Tại sao mình lại phải mua nước cho cô ta chứ!” — Nhìn lon nước trên tay, chàng trai không nhịn được mở miệng bất bình. Vốn dĩ từ trước đến nay chỉ có các fan mua quà tặng cho cậu, làm gì có chuyện cậu phải đi hầu hạ con gái như vậy chứ? Đáng tức hơn là ai đó còn coi vậy là điều hiển nhiên. Hừ! Nghĩ kĩ lại đến tiền căn hậu quả, cậu còn chưa tính số vụ cái cây cà chua thân yêu của mình bị cô chà đạp thế thảm đâu đấy. — “Mình là người bị thiệt hại, vậy mà lại phải lái xe đưa thủ phạm đi gặp bạn, rồi bị sai như tên hầu, ở đâu ra có cái chuyện vô lý như vậy kia chứ?”

— “Yo Seob! Cậu về rồi đấy à?” — Vừa nhìn thấy bóng dáng ai đó, Minh Tuyết đã rất hào hứng chạy tới chỗ cậu, dĩ nhiên không phải do có tình cảm gì đặc biệt với chàng mỹ nam ấy rồi.

Rất tự nhiên không cần tới sự đồng ý của chàng trai, cô đã nhào tới giật lấy một lon nước ngọt, mở ra tu ọc lấy một hơi sáng khoái.

Bồn ba từ sáng tới giờ, cuối cùng mới có thể giải khát, Minh Tuyết có cảm giác như mình vừa được hồi sinh. Sau khi đã cảm thấy mỹ mãn, cô gái mới nhận ra chỉ còn có một lon nữa nằm trên tay của cậu.

— “Ừa! Sao có hai lon vậy?”

— “Tôi chỉ có hai tay thôi. Huống hồ, tại sao tôi phải cố cầm nhiều làm gì?” — Bực dọc trả lời, chàng trai không hiểu sao cứ nhìn thấy khuôn mặt hớn hờ của ai đó là lại muốn nổi giận. Hơn nữa, sự thật là cậu đã quên mất phần của Sora, nhưng dĩ nhiên có đánh chết cậu cũng sẽ không bao giờ thừa nhận. — “Một cho tôi, còn một cô muốn uống hay vứt thì tùy.”

Nhìn lon nước uống dở trên tay mình, Minh Tuyết liếc sang chỗ Sora, rồi lại quay lại nhìn chằm chằm về phía tay Yo Seob. Trong giây phút đó, ánh mắt của hai người chọt chạm phải nhau, chứa đầy thông tin như thể đang nói.

“Mau đưa cho Sora đi chứ?” Cái kiểu nhìn của cô gái đầy mệnh lệnh, như thể đó là một điều hiển nhiên cậu phải làm.

“Cái gì? Tại sao lại là tôi?” Yo Seob tròn mắt, tay bắt giắc cũng giấu lon nước vào lòng như một hành động phản xạ tự nhiên. “Muốn có thì tự đi mà mua chứ?”

Đây chính là cướp bóc trắng trợn giữa ban ngày đúng không? Một lon nước cậu còn có thể nhịn, nhưng đã không chịu đi mua còn bắt cậu nộp cả hai ư? Làm sao mà cô ta có thể có cái ý nghĩ tốt đẹp đến mức vậy kia chứ?

“Anh rốt cuộc có phải là con trai không vậy? Huống hồ đó lại là fan của anh đó. Đây là cách thần tượng đối xử với fan của mình à?” Thông qua ánh mắt, Minh Tuyết rất hào tâm nhắc nhở, kì thực là đang dõn người nào đó vào đường cùng. Ý tứ là quyết bất ai đó phải nhả cái lon nước trên tay kia ra cho tới cùng.

Thế đấy, đối với Minh Tuyết, nếu phải lựa chọn giữa Yo Seob và bạn thân, mỹ nam cũng chẳng là cái thứ gì. Đây rõ ràng là trắng trợn bán đứng người khác mà.

“Không cho là không cho.” Đây là thái độ đối với người đã vất vả lái xe đưa mình đi ư? Yo Seob càng nghĩ càng bức, lại bắt đầu phát huy tính cách trẻ con của mình.

Nhưng rồi, khi vừa đảo qua thấy cái ánh mắt rực sáng, đầy chờ mong của cô gái đang ngồi trên ghế đá kia, chàng mỹ nam lại bắt đầu thấy mâu thuẫn. Nhìn cái kiểu như hiển nhiên phải làm của Minh Tuyết, không hiểu sao cậu chợt dâng lên một sự tức giận, nhưng khi chứng kiến vẻ mặt đầy hi vọng của Sora, cách cư xử của một thần tượng khiến cậu không thể cứ thế bỏ mặc.

Chưa bao giờ chàng mỹ nam ấy phải đứng giữa sự lựa chọn khó khăn như thế. Ám thấy đau như cắt thịt mình, Yo Seob chăm chap đưa lon nước cho Sora, về mặt đầy hối tiếc và không cam lòng.

Trái ngược lại với cậu, cô giáo viên thực tập lúc này thì vội đưa tay ra cầm lấy, niềm vui vẻ choáng ngợp hết đầu óc. Khoảnh khắc đó, trong đôi mắt cô chỉ còn mỗi bóng hình chàng mỹ nam, dần dần trong trí não bắt đầu chìm vào cái tưởng tượng chàng trai cúi người xuống tựa như một hoàng tử, đưa tay tặng cho cô một bó hoa rực rỡ. Cả khung cảnh đó tràn ngập giữa một màu hồng lãng mạn.

Còn sự thực thì lại là thế này: Ai đó đang mê mẩn hết cả đầu óc, không chút nhận thấy vẻ mặt thật đoạ người của chàng mỹ nam, cứ thế cầm lấy lon nước, nhưng lại chợt cảm giác thấy như có gì đang cản lại. Cô gái mắt vẫn dán vào khuôn mặt đáng yêu đến cực điểm của cậu, kéo, kéo, kéo thật mạnh mới giật được cái lon từ trong tay ai đó.

— “Cảm... Cảm ơn anh!...” — Cô gái mỉm cười thật ngọt ngào, đầy e thẹn, khiến Minh Tuyết chợt hoài nghi đây có đúng là Sora mà mình từng quen biết hay không.

Yo Seob tặng cho mình! Yo Seob vừa mới tặng quà cho mình!

Trong trí não ai đó chỉ còn lại câu nói vọng lại, vọng lại. Cứ thế một con người bình thường vừa bị huỷ hoại trong giây lát, ngã ngốc ngồi trên ghế đá, đắm mình trong thế giới tưởng tượng, khiến ngay cả người bạn thân như Minh Tuyết cũng tự thấy xấu hổ.

* * *

Đang rất nghiêm túc học bài và thể hiện trước ai đó, cô giáo thì đột nhiên mất tích, cả lớp thì ồn ào buồn chuyện, Hyun Joon giờ phút này như quả bóng xệt hơi ngồi nhìn ra bầu trời. Thế rồi, khi cậu nhóc liếc xuống sân trường, ánh mắt cậu tròn tròn trong kinh ngạc.

Ngồi trên ghế đá giữa sân kia, còn ai ngoài cô Sora nữa. Còn bên cạnh cô ấy lúc này là một chàng trai rất đẹp, có vẻ quen quen giống ai đó nhưng cậu không nghĩ ra được. Rất tự nhiên, cái người không chút nổi bật cũng chẳng có gì đáng nhắc tới như Minh Tuyết thì bị hoàn toàn bỏ qua.

Điều đáng nói nhất ở đây chính là mỹ nam đó hiện đang đưa cho Sora một cái gì đó, và cái cô gái ngốc nghếch đó không những không từ chối và còn nhận lấy bằng cái ánh mắt tràn ngập cảm xúc, không khác một cô bé vừa gặp tiếng sét ái tình.

Bỗng dưng trong khoảnh khắc đó, cậu nhóc cảm giác được nguy cơ đang tới gần.

Không thể được! Không thể để Sora bị cái tên chi có bề ngoài đẹp mã kia đi mất hồn. Nghĩ vậy, cậu học sinh vội vã đứng bật dậy, lao vội tới cửa rồi xuống sân trường trong thời gian nhanh nhất có thể.

Kì thực, nếu cậu nhóc chú ý hơn tới sự yêu thích của Sora thì sẽ phát hiện được chàng trai dưới kia là ai, cũng hiểu được cái ánh mắt của Sora có mê đắm, nhưng với một thần tượng như Yo Seob thì sẽ không kì vọng gì nhiều. Ai đó là mỹ nam, cũng là thần tượng chung của mọi người, là một thứ quá cao mà người như cô cả đời cũng không thể với tới.

Huống hồ, nếu xét về đẹp trai, Hyun Joon cũng không thua kém nhiều.

— “Cô Sora!” — Vừa mới nhìn thấy mặt, cậu nhóc vội vã chạy lại gần sát người con gái đó, còn ánh mắt thì toé ra lửa, chăm chăm trừng cái người rất có khả năng là tình địch nặng ký kia, cũng vô hình tuyên bố quyền sở hữu của mình. — “Thầy quản sinh đang kêu cô trở lại vì cả lớp quá ồn ào kìa. Thầy bảo nếu cô không mau về ổn định trật tự thì không biết sẽ phê gì trong kết quả thực tập của cô đâu đấy.”

Hyun Joon mở miệng nói dối mà mặt không đỏ, tim không đập nhanh. Ai đó đúng thật là rất có năng khiếu trong lĩnh vực này mà.

Kì thật, chỉ cần dùng óc để suy nghĩ thì sẽ hiểu Sora chẳng qua chỉ là một người bình thường như bao người bình thường khác, nhìn quanh cả đất nước này chắc chẳng có ai ngoài cậu nhóc ấy coi trọng cô cả. Người ta là thần tượng nổi tiếng, mỹ nữ thấy nhiều, làm sao có thể có tình cảm gì đặc biệt với người mới gặp lần đầu như Sora kia chứ?

Nghe được câu nói của cậu học sinh, Sora lúc này thật mâu thuẫn, hết đảo mắt nhìn trở về lớp học, lại quay sang phía Yo Seob. Thực tập đúng là rất quan trọng, nhưng cơ hội để thấy được Yo Seob ngoài đời như thế này cũng quá hi hữu. Cứ thế cân nhắc mãi, nhất thời cô gái ấy không thể quyết định được chọn bên nào, bỏ bên nào cả.

“Lát... lát nữa cô về có được không?” – Lần đầu tiên trong cuộc đời, cô giáo luôn tận tâm với công việc định chối bỏ trách nhiệm, đi theo tiếng gọi trái tim của mình.

“Thầy ấy đang rất giận.” – Nghiến răng nhằn mạnh từng từ, vẻ mặt cũng tràn đầy kiên quyết không cho thỏa hiệp, Hyun Joon lúc này tỏ rõ thái độ quyết lòi ai đó trở về bằng bất cứ giá nào.

Tưởng có thêm thời gian một mình bên trai đẹp ư? Làm gì có chuyện cậu cho phép cái chuyện đó xảy ra chứ?

Hiển nhiên, trong mắt cậu nhóc lúc này, Minh Tuyết lại thật đáng thương bị bỏ qua.

“Uh!” – Biết cũng không thể làm gì khác, Sora cuối cùng cũng phải gật đầu, ngậm ngùi quay lại nhìn bóng dáng chàng mỹ nam thêm một lần nữa bằng cái ánh mắt tràn đầy luyến tiếc. – “Tôi về trước vậy!”

“Khoan đã! Minh đang định qua ở nhờ nhà cậu mấy ngày.” – Nhìn thấy Sora quay đầu đi, Minh Tuyết mới chợt nhớ ra cái dự định trước đó của mình, nếu không thì cô vất vả vác theo mấy bộ quần áo trong túi hành lý kia làm gì.

“Sora đúng không? Cô cứ vào lớp trước đi!” – Vừa nghe thấy câu nói của cô gái, Yo Seob đã vội vã chen ngang, hiển nhiên là để phá vỡ cái kế hoạch chết tiệt đó của cô rồi. – “Chúng tôi về trước, lần sau nếu có dịp sẽ qua chơi sau nhé!”

Vừa nói, ai đó còn nắm chặt lấy tay Minh Tuyết, ánh mắt đảo qua đầy đe dọa, trông đáng sợ tới mức người con gái đó không dám ho he mở miệng phản đối một câu, chỉ có thể mắt rưng rưng nhìn người bạn mình đi dần tới khuất hẳn bóng dáng.

“Tại sao tôi lại không được ở lại chơi với Sora chứ?” – Đợi đến khi cả sân trường chỉ còn lại có mỗi hai người, Minh Tuyết không nhịn được bất bình mà quay sang hỏi. Cô còn chưa hàn huyên được bao nhiêu với bạn thân sau nhiều ngày xa cách mà đã bị bắt về là sao?

“Cô đã quên mất mình đang đi nhờ xe của ai tới nơi khi họ có gáy này há?” – Không chịu được thêm nữa, Yo Seob lấy tay bóp chặt hai má cô lại, vẻ mặt giận dữ thật đáng sợ. – “Nói về thì mau về, còn kêu cả phản đối cái gì. Chiều nay tôi còn có việc bận đó biết không?”

Thái độ rất kiên quyết, không cho cô lấy một cơ hội để phản bác để cự tuyệt, chàng mỹ nam ăn chắc rằng cô mới là người phải khuất phục. Mà cũng đúng như thế, Minh Tuyết cũng chỉ có thể ngậm ngùi nhận mệnh, nhưng tất nhiên vẫn còn chút hậm hực nói nhỏ vài câu.

“Anh phải về thì cứ việc về, liên quan gì tới tôi chứ?”

* * *

Cũng trong cùng lúc đó, tại lớp học của Sora khi ấy, mấy cô bé đang tán gẫu vui vẻ, nhân tiện hỏi nhau về thái độ kì lạ của cái tên thuộc thành phần đặc biệt của lớp kia.

“Sao Hyun Joon tự dưng lại đi đâu thế?”

“Đúng vậy đấy! Trông lại còn rất vội vàng như có ai cướp mất người yêu của cậu ấy vậy.”

Nói đúng ra thì cái suy đoán đó của cô bé cũng có vài phần chính xác. Tên đó không phải vì thấy Sora mới chạy vội ra tìm cách ngăn lại ai đó bị mê hoặc hay sao?

Tuy vậy, chủ đề này rất nhanh chóng bị nguội lạnh, các cô bé lại tiếp tục với đủ thứ trên trời dưới đất, chỉ có một cô nhóc lúc đó chợt ngược nhìn qua cửa sổ, cũng rất hiển nhiên bắt gặp được một bóng hình quen thuộc. Dụi dụi mắt lại nhìn kĩ thêm một lần nữa, cũng dám chắc rằng mình không hề nhìn nhầm, cô bé hét lên như bị phát điên.

“A! Kia...kia là anh Yo Seob đúng không?” – Âm thanh giữa sự nhốn nháo của lớp không được rõ ràng cho lắm, nhưng lại không hề bị nhấn chìm trong đó, bởi nội dung của nó thật sự rất gây chú ý.

Ngừng hết mọi lời nói trong cổ họng lại, các cô bé cùng đồng thời làm ra một phản ứng là cùng bỏ nhào ra cửa, tự thân xác định. Tuy rằng cái khả năng điều này là sự thật rất thấp, nhưng chỉ cần là một tia hi vọng được trông thấy MS4 cũng đủ khiến các cô bé mất đi lý trí.

Và khi tin tức được xác định một cách chính xác bằng mắt của mình, cái tin tức này đúng thật là có sức công phá lớn, gây kinh thiên động địa cả lớp học.

“Là Yo Seob, đúng là anh ấy rồi!” – Các cô nhóc cùng hét lên vang động. Sau đó, như một phản ứng dây chuyền, các cô gái học sinh trung học đổ

đòn hết ra cửa, chứng thực những gì tai vừa nghe, rồi cùng gào thét vang động cả ngôi trường.

Riêng bản thân nhân vật chính vừa được nhắc đến tên, Yo Seob vừa trông thấy cái cảnh ấy cũng toát cả mồ hôi hột. Những lúc không có bảo vệ bên cạnh như thế này, chàng trai thấu hiểu hơn ai hết sức mạnh của đám đông đáng sợ đến mức nào.

Cứ thế, dù đội ngũ giáo viên không phải là bài trí, dùng mọi thủ đoạn đe dọa nhằm ổn định trật tự, nhưng vẫn có một số ít các cô bé bất chấp tất cả vì thần tượng mà nhào ra cửa.

Thế nên, Yo Seob à, tội của cậu rất là nghiêm trọng đấy có biết không?

— “Tôi e là chúng ta phải mau chóng biến ra khỏi đây trước khi bị quây tới chết thôi.”

Vừa nghe đến đó, Minh Tuyết đã vội vã gạt đầu cái rụp, cũng quay người trong tư thế sẵn sàng vọt lẹ bất cứ lúc nào luôn. Đây cũng là lần đầu tiên hai con người ấy có được sự ăn ý trong ý tưởng đến mức như vậy.

Tha thứ cho cô, nhưng hồi bị các fan bủa vây lúc đi khu vui chơi đã để lại cho bản thân cô một ấn tượng thật sâu sắc không thể xoá nhoà.

* * *

Trên đường, chiếc xe đất tiền cứ thế lăn bánh rất nhanh, hướng về phía trung tâm thành phố. Bên trong xe có hai người, chàng trai thì đang tập trung lái và ước chừng đến mấy giờ mới về tới nơi, còn cô gái đắm chiêu nhìn qua cửa kính, suy nghĩ những gì không ai hiểu.

Không khí thật yên tĩnh và hài hoà cho tới khi Minh Tuyết vừa liếc mắt sang trông thấy một thứ gì đó, ánh mắt sáng rực lên, vội quay sang hét lớn kêu cậu dừng xe.

Kết!

Vừa đạp phanh gấp tới mức cả người nhào cả ra phía trước theo đà quán tính, Yo Seob kinh ngạc quay sang nhìn cô, trong ánh mắt tràn ngập khó hiểu và bức tức.

Cô có biết hét lên như thế ngay bên cạnh người lái xe là chuyện nguy hiểm cỡ nào không, nếu không phải giọng nói và vẻ mặt của ai đó quá nghiêm trọng thì cậu cũng không đến mức phản ứng kịch liệt như vừa nãy rồi. Thế nên tốt nhất là cô hãy nghĩ ra sự giải thích nào cho hợp lý nếu không muốn bị tui sòng bóp chết ngay tại chỗ.

Cái ánh mắt của chàng mỹ nam rõ ràng đang thể hiện điều ấy, chỉ có điều nhân vật chính được đề cập tới, Minh Tuyết đang dán mắt vào một cửa hàng ven đường, không chút để tâm nào tới sự đe dọa của cậu cả. Cũng không nói thêm một lời giải thích nào, cô gái chọt ra khỏi xe, chạy vội tới và biến mất trong một cửa hàng bán hoa và cây cảnh.

Hành động này làm cậu chút nữa thì phát điên!

Hít một hơi dài để lấy lại bình tĩnh, cũng tự nhận thấy bản thân hôm nay thật rộng lượng, Yo Seob quyết định kiên nhẫn đứng ngoài chờ đợi. Nhưng mà phải rất lâu, rất lâu sau, cô gái ấy mới bước ra khỏi cửa hàng đó, trên tay còn cầm theo mấy chậu hoa.

— “Anh còn đứng đấy làm gì vậy?” – Ngược ánh mắt vào trong quầy thể hiện còn đồ chưa mang ra, Minh Tuyết rất đơn thuần nói, không chút nhận ra hành động đó của mình không khác đang chọc vào ổ kiến lửa. — “Mau vào giúp tôi một chút đi chứ!”

Bình tĩnh! Bình tĩnh! Mình là đàn ông, không thêm chấp nhặt với phụ nữ.

Tiếp tục điều hoà cảm xúc, chàng mỹ nam khó khăn lắm mới nhịn xuống ý định muốn đánh cô ta một trận để có thể bước vào giúp cô mang nốt mấy chậu hoa để vào cốp. Cho đến lúc mọi việc đã xong xuôi, chàng trai mới quay sang hỏi.

— “Cái gì đây?”

— “Chậu hoa.” – Cô gái đáp không cần nghĩ, rất ngắn gọn, rất xúc tích.

Làm ơn đi! Chỉ cần có mắt đều nhìn thấy chúng là chậu hoa, quan trọng là cô tha lỗi chúng về nhà làm cái gì mới được cơ chứ?

Một lúc lâu sau cô gái mới hiểu được Yo Seob kì thực muốn hỏi điều gì, quay sang trả lời.

— “À! Anh nói chúng hả?” – Minh Tuyết quả là rất thành thực trả lời, thậm chí có chút thành thực quá đáng mà không hề hay biết. — “Vốn tôi định có tìm xem có cây cà chua nào giống cái cây đó hay không, định mang về trồng nhưng đáng tiếc tại đây không bán. Sau đó... sau đó...”

Chợt linh cảm thấy điều gì, cô liếc sang nhìn thấy ánh mắt đầy tia lửa điện của ai đó lúc này, vội vàng nhìn sang chỗ khác né tránh.

Sao cô lại có thể đại dột tới cái mức này kia chứ? Tự dưng động tới nỗi đau của chàng trai, lần này đúng là thất sách mà.

— “Sau đó tự dưng tôi thấy mấy cây này đem lại cảm giác giống các anh nên mua thôi.” – Nhắm vót vát nhiệt độ không khí đang sụt giảm nghiêm trọng, cô gái quyết định dùng biện pháp đánh trống lảng, thao thao bất tuyệt giảng giải về bốn chậu cây vừa mua. — “Cây phong lan này giống anh Young Min,

chỉ vừa liếc mắt nhìn đã cảm giác thật là xinh đẹp. Còn hoa hướng dương là Hyung Ki, bởi cậu ấy đã quyết định làm gì thì sẽ quyết tâm tới cùng. Cúc là anh, luôn luôn tươi tắn rạng ngời. Cô ba lá là anh Jae Sung, trầm lặng và có một sức sống tiềm ẩn rất mãnh liệt.

Nói xong, không gian chột lăm vào yên tĩnh. Đứng đó nhìn thấy vẻ mặt chẳng thấy khá hơn chút nào của ai đó, Minh Tuyết càng cảm giác tới điều không ổn, vội vã kiểm soát chuồn lên xe ngồi, đề phòng ai đó giận quá ném cô ở lại chỗ này.

* * *

Quán triệt nguyên tắc im lặng là vàng, không gian trong xe một lần nữa trở lại với sự yên tĩnh. Cứ thế hai người bề ngoài khôi phục hoà bình, không động chạm gì tới nhau.

Vốn theo dự định của Yo Seob, cứ như vậy trở về thì cũng dư dả thời gian, buổi truyền hình trực tiếp cũng không có vấn đề gì, nhưng đó là không kể đến những sự cố phát sinh bất ngờ. Ví dụ như giây phút này.

Chiếc xe đang lăn bánh trên đường bỗng dừng chậm dần, chậm dần rồi ngừng hẳn lại trong đôi mắt khó hiểu của Minh Tuyết.

“Sao bỗng dừng đỗ lại giữa đường thế?” – Ai đó không sợ chết quay sang hỏi một câu, nhưng vừa nhìn thấy vẻ mặt của chàng trai khi đó thì hoảng sợ ngậm miệng lại ngay tức thì.

Khuôn mặt của Yo Seob càng lúc càng tối tăm, đúng là rất dọa người. Nhìn theo ánh mắt của chàng trai, cô trông thấy vạch xăng xe đang hiển thị.

“Hết xăng rồi!” – Nhấn ra từng chữ, cậu trả lời với tâm trạng thực phức tạp, cũng không biết phải dùng từ gì mới có thể miêu tả nó lúc này nữa.

Vốn chuyện này cũng không có gì to tát đến mức thế. Vấn đề là lúc này họ đang đi qua giữa một vùng hoang vắng không thấy bóng người hay nhà cửa nào cả. Mà theo trí nhớ của cậu thì trạm xăng gần nhất cũng cách đây hơn 3 km

“Cái gì? Sao anh không xem cẩn thận đề bơm xăng sớm chứ?” – Minh Tuyết cũng cảm thấy thật kinh hoàng. Nhìn quanh suốt một khoảng không bao la không có mấy bóng người, cô hiểu được bọn họ đang lâm vào tình trạng khó khăn tới mức nào. Chuyện đến nước này, phải làm sao bây giờ?

“Làm sao àm tôi biết được cơ chứ! Vốn xăng còn một ít, cũng đủ để đi, tôi cũng không nghĩ hôm nay phải đi xa đến cái mức này. Còn không phải vì cô làm tôi rối loạn, đi tìm cả buổi rồi lại lái thẳng tới đây ư?” – Yo Seob phải rất vất vả mới có thể ẩn nhẫn được tức giận, lại bị một câu nói của cô khơi mào. Đến giờ phút này cô ta dám phui hết trách nhiệm mà đổ sạch mọi tội lỗi lên đầu cậu vậy sao?

Thừa nhận một phần tội là do mình, nhưng Minh Tuyết vẫn cho rằng phần lớn là do chàng trai ngồi bên. Vốn Yo Seob mới là người lái xe, nhỡ ra tối thiểu cũng nên thỉnh thoảng đảo qua xem đồng hồ xăng chứ?

Nghĩ là vậy, nhưng hiển nhiên cô gái vẫn rất ngoan ngoãn im lặng, sáng suốt không lựa chọn thử thách giới hạn của ai đó.

Cứ thế, hai người càng nhìn nhau càng cảm giác như thấy được cây sao chổi ở bên cạnh, càng không thoải mái.

Thấy cô gái cũng không kêu thêm gì, cậu mới rút điện thoại định gọi sự trợ giúp thì lại kinh hoàng nhận thấy nó đã bị sập từ lúc nào không biết nữa. Thật đúng là biết chọn lúc mà dở chứng mà.

Tuy lòng không muốn, nhưng đứng trước nguy cơ trước mắt, chàng trai đành phải lựa chọn thoả hiệp, quay sang nhìn Minh Tuyết hỏi.

“Điện thoại của cô đâu?” – Ngữ khí không khác gì sếp tổng đang nói chuyện với nhân viên cấp thấp nhất trong công ty.

“Hà?” – Biết ai đó đang bực tức, cô gái cũng không thêm so đo. Việc quan trọng nhất lúc này là làm sao tìm cách thoát được khó khăn trước mắt này đã. Vì thế, bỏ qua cái giọng điệu đầy khó chịu của ai đó, cô vẫn rút điện thoại ra xem. Tuy nhiên, cho đến giây phút trông thấy nó, cô mới biết cái gì vốn được gọi là tuyệt vọng. – “Nó... Nó mất sóng rồi!”

Im lặng.

Không gian xung quanh họ lúc đó không còn một âm thanh nào khác ngoài tiếng gió xào xạc qua tán cây.

Hai người nhìn nhau mà không biết phải nói cái gì trong hoàn cảnh trở trêu này cả.

Đây đúng là hoạ vô đơn chí mà. Hiện giờ họ không có xe, không điện thoại, có khác gì lạc vào thời tiền sử hay không? Trong trường hợp này, làm sao để kịp tới trường quay đúng là một vấn đề nan giải mà.

* * *

Cho dù buổi quay hôm nay được anh quản lý không ngừng nhấn mạnh là rất quan trọng, nhưng với tình trạng hiện tại thì cậu cũng bất lực hoàn toàn, chỉ có thể cố hết sức tìm biện pháp giải quyết được cho là khả quan nhất mà thôi.

Phương pháp đầu tiên, đợi người đi qua rồi xin đi nhờ.

Sau khi mất đến gần nửa tiếng cũng không thấy bóng dáng chiếc xe nào đi qua cái nơi hoang vu này, nó đã vinh hạnh được xếp vào điều không khả thi.

Còn tiếp tục ôm cây đợi thỏ như thế này, đừng nói là không tới kịp buổi ghi hình, có khi ngay cả đêm nay họ cũng phải vượt qua trong chiếc xe không xăng này mất thời.

Sốt ruột nhìn đồng hồ, cũng thấy đợi chờ như vậy rõ ràng không ổn thoả cho lắm, Yo Seob sốt ruột đến không nhịn được nữa, đột ngột nói một câu khiến Minh Tuyết thâm kêu khổ trong đầu.

— “Đi bộ vậy!”

Mặc dù không phải lần đầu tiên phải đi bộ đường trường, nhưng hiển nhiên cô gái không thích chuyện này chút nào. Thầm thấy thương xót cho cái chân của mình, cô cũng không dám nói gì nhiều mà đành tiếp tục lảo đảo bước theo sau chàng mỹ nam.

Cũng không biết đi được bao lâu, hai người cuối cùng cũng may mắn thấy được một người chở xe thồ tốt bụng, cho ngồi nhờ đằng sau xe chở rom cho tới bất điện thoại công cộng.

Nếu bất kì một fan nào của MS4 nhìn thấy hình ảnh hiện tại của anh chàng đáng yêu Yo Seob thì chắc phải khóc thét lên, không tin nổi những gì trước mắt. Sau một đoạn dài đi bộ như thế, hình dạng cậu lúc này chính là mồ hôi nhễ nhại, tóc tai loạn xạ, hơn nữa lại đang ngồi bên đống rom, chẳng có chút gì ăn khớp với hình tượng bình thường trên sân khấu cả.

Nói qua thì phải nói lại, giờ phút này có được xe đi nhờ là may mắn lắm rồi, mặt mũi trong trường hợp này cũng chẳng đáng nhắc tới nữa. Vì giảm bớt sự cực khổ của đôi chân, hai người sẵn sàng vất nó vào xô.

Đến nơi, vấn đề lại xảy ra khi trong túi chàng mỹ nam không có lấy một đồng tiền xu nào cả. Cuối cùng Minh Tuyết phải moi mãi mới có được vài đồng ít ỏi, cũng vì thế mà chàng trai đành phải cố gắng trình bày sự việc với anh quản lý nhanh nhất có thể.

— “Giờ phải làm sao đây nhỉ?” — Lo cuống lên, quản lý Kang cũng không tìm ra được cách giải quyết nào cho hợp lý cả. Thời gian quay chương trình cũng gần tới, anh cuối cùng cũng đành phải quyết định đi trình bày với người phụ trách xem có thể chậm chước được tới mức nào thôi. — “Để anh đi hỏi lại vậy! Hai đứa cứ đứng ở đây, lát nữa anh sẽ gọi lại vào số này nhé!”

Không cần thận, đừng nói là tiền thưởng, ngay cả tiền lương tháng này của anh cũng xong mất rồi.

Lát sau, anh báo lại biện pháp giải quyết, đó là họ được phép phỏng vấn và hát trực tiếp qua điện thoại.

Rất nhanh, chương trình cũng bắt đầu, Yo Seob trả lời một số câu hỏi của MC rồi cuối cùng cũng tới đoạn hát tặng khán giả. Mọi phản ứng như kịch bản chương trình trước đó cậu được nhận, chỉ khác ở một điểm là nhân vật chính không hề có mặt tại đó. Tuy các fan đều thấy thật tiếc nuối, nhưng ít ra họ vẫn có thể miễn cưỡng coi như giao lưu trực tiếp với chàng thần tượng.

Ngay khi câu hát đầu tiên được cất lên, Minh Tuyết chột ngây ngẩn ngược nhìn người ở bên. Tuy rằng vẫn nghe đĩa nhạc của nhóm, nhưng đứng ngay gần mà nghe ca khúc như thế này cũng là lần đầu, đem lại cảm giác hoàn toàn khác.

Giọng ca của Yo Seob rất êm ái, rất cuốn hút, giai điệu cũng thật tuyệt vời. Nhưng điều đáng nói nhất là sự chú tâm trong âm điệu của chàng mỹ nam lúc này khiến cậu trông xinh đẹp đến không thể nào tả được.

Đôi lông mi dài cong cong hơi cụp xuống, đôi môi đỏ tươi khẽ phát ra những tiếng ca lay động cảm xúc trong tâm hồn, chàng trai lúc này như là hoá thân của thiên thần. Khoảnh khắc đó, bóng dáng chàng trai đứng bên bất điện thoại lại không làm giảm bớt khí chất xuất chúng của cậu chút nào, khiến trong cả tâm trí người con gái chỉ còn lại một từ: thật đẹp. Đẹp đến mê hoặc linh hồn.

Bạn đang đọc truyện *My Stars* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

Ngừng lại trong chốc lát, những ngón tay Minh Tuyết đặt trên bàn phím, ánh mắt bất giác hướng ra ngoài cửa sổ.

Cũng không biết từ khi nào, khắp không gian xung quanh tràn ngập những hương vị của mùa thu, theo một cơn gió nhẹ ulla tới cùng với một cảm giác mát mẻ và dịu êm.

— “Lại sáng rồi à?” — Ngồi nhìn ra bầu trời xanh trong đang bắt đầu hừng nắng, người con gái ấy bất chợt thở dài một hơi. Ngày qua ngày, cái việc này xuất hiện thường xuyên như cơm bữa. — “Mình không nghĩ là viết chương này lại lâu đến thế. Vừa mệt vừa đau đầu. Lát nữa phải đi ngủ bù mới được.”

Lắm nhảm nói mấy câu oán thán, cô gái đứng dậy, bước xuống tầng dưới với dáng vẻ uể oải của người thiếu ngủ trầm trọng. Cứ thế mà thần thờ bước đi, cô hầu như cũng chẳng để ý gì đến mọi thứ xung quanh mình ra sao. Cho đến khi...

Vụt!

Nhanh như một tia sét bay vèo qua ngay sát mắt, cái vật thể lạ vừa xuất hiện đem lại sức ảnh hưởng lớn tới mức khiến con người đang lơ đãng đi ngang qua kia đứng chết sững lại một lúc, cảm giác buồn ngủ còn sót lại cũng tan biến hoàn toàn.

— “Cái... Cái gì thế?” – Còn chưa kịp hoàn hồn, Minh Tuyết đáng thương lúc này đã hoàn toàn tỉnh táo sau cú ám sát hụt ấy, đôi mắt không tự chủ liếc về phía cái người vừa ra tay. — “Yo Seob! Anh làm cái trò gì thế hả? Muốn nhân lúc tôi không để ý mà ra tay ám sát đúng không?”

Đừng có nói với cô rằng cậu hoàn toàn vô tội trong việc này đấy nhé! Nếu ai đó còn không biết điều nói ra câu ấy, cô sẵn sàng liều chết với cậu một phen.

— “Cô đang nói linh tính gì thế? Tự dưng cứ lù lù đi tới, không chịu nhìn xung quanh mà còn nói tôi nữa hả?” – Hiển nhiên, chàng mỹ nam cũng không ngu ngốc dùng cái lý do vô vắn đó, nhưng lại rất xảo diệu đổ hết mọi tội lỗi lên đầu cô, cái người rõ ràng là nạn nhân của vụ việc này. Không những thế, vẻ mặt của ai đó còn mang đầy thách thức khiến cô thấy càng điên ruột. — “Còn không mau tránh ra đi à?”

Đe dọa! Đã đảo ngược trắng đen, lại còn thêm trắng trợn đe dọa, cậu coi cô là con thú bông không biết phản kháng gì hay sao? Có biết câu con giun xéo lắm cũng quằn nó viết thế nào không?

— “Anh...” – Vừa mới định mở miệng lý luận một phen, nhưng lại một chiếc phi tiêu khác bay xẹt qua mặt khiến những lời kể tiếp tắc lại trong họng cô gái, lặng lẽ bị nuốt xuống trong kinh hoàng.

Không cần ai đó phải nói lấy một lời, Minh Tuyết vội vội vàng vàng lao ra khỏi tầm ném của chàng trai mới dám thở ra một hơi nhẹ nhõm. Tha thứ cho cô, nhưng cô quả là không có cái gan tiếp tục đứng đó cãi nhau, cũng đồng thời làm bia ngắm sống cho ai đó mà.

Đáng buồn nhất cho một con người không phải là bị khinh thường, mà là bị khinh thường cũng không dám phản kháng. Ví dụ sống động nhất còn không phải chính là hoàn cảnh của Minh Tuyết hiện tại hay sao?

Sau khi đã đứng trong phạm vi an toàn, cô gái đáng thương ấy mới quay sang nhìn kỹ xung quanh, cũng bắt đầu đi tìm hiểu nguyên nhân sâu xa của sự việc. Và khi vừa ngược sang thấy chiếc bia ngắm cắm đầy phi tiêu trên tường, ánh mắt của cô đã rực sáng đầy hứng khởi.

— “Ô! Là phi tiêu thật nè!” – Chạy vội đến bên nhìn ngắm cái bia, khuôn mặt của cô gái lúc này sáng rỡ như một đứa trẻ con, trong trí não chỉ còn trò chơi thú vị trước mắt, thậm chí cũng quên luôn những việc vừa xảy ra vài giây trước đó. Ngắm nghía một hồi, cô gái ấy mới nhớ tới chủ nhân của nó đang đứng ở một bên, liền quay sang hỏi bằng dáng vẻ vô cùng ngây thơ và thành thật. — “Anh chôn nó từ đâu về vậy?”

Thật sự là vô cùng thành thật!

— “Cô muốn ăn đòn phải không?” – Phải nói Minh Tuyết rất có năng khiếu đi chọc giận người khác chỉ bằng một câu nói. Con mắt nào của cô ta thấy cậu đi chôn chia nó về mà dám mở miệng nói bằng cái điệu bộ hiển nhiên như thế kia chứ? Có phải lâu quá không dạy dỗ mà ai đó được dịp lên mặt hay không? – “Cái này là tôi được cho sau khi quay xong một đoạn quảng cáo. Thấy hay nên mang về nhà chơi thôi.”

Nó là đồ hợp pháp 100%, có nguồn gốc xuất xứ đảng hoàng. Tốt nhất cô hãy xem cho kỹ và dùng ngay cái kiểu nói móc đó đi nghe chưa? Đó là tất cả những gì Yo Seob nhấn lại trong cái ánh mắt đầy bất bình của chính mình tại giây phút đó.

— “Đúng là hay thật đấy!” – Bỏ qua cái sắc mặt không mấy tốt đẹp của ai đó, Minh Tuyết dường như chỉ chú tâm tới trò chơi mình thấy hứng thú. Trong cái ngôi nhà này, cũng chỉ có mỗi mình chàng trai trước mặt cô mới đi so đo với một câu nói đùa vô vị như vậy thôi. — “Tôi cũng muốn chơi thử.”

Nhìn lên bằng ánh mắt rất thuần khiết và đầy chờ mong, Minh Tuyết áp dụng chính sách đóng vai đáng yêu để đạt được mục đích. Tuy nhiên, chiêu này có hiệu quả với Yo Seob hay không thì còn phải tiếp tục chờ cân nhắc.

Vừa nghe thấy vậy, chàng mỹ nam bất giác lùi lại vài bước, tay giữ đồng phi tiêu cũng chặt hơn một chút, tựa như đó chính là một hành động bản năng. Bản năng của một tên keo kiệt xấu tính đáng khinh bỉ trong mắt người con gái nào đó tại căn nhà này.

— “Anh đúng thật là...” – Nhìn cái điệu bộ khoa trương của ai đó, Minh Tuyết thật muốn nổi điên. Làm ơn đi, cô đi mượn chơi chứ có cuỗm mất đâu mà ai đó biểu hiện trông cứ như gặp tử địch vậy chứ?

Chờ đợi một hồi, nhưng ý tứ của tên nhãi kia là quyết không đồng ý, cuối cùng Minh Tuyết hừ một tiếng bực mình rồi tự bước đến bên chiếc bia, rút đám phi tiêu trên đó rồi bước sang đây Yo Seob qua một bên.

— “Tránh ra để tôi chơi nào!” – Ai đó đã keo kiệt như vậy thì cô cũng làm sao phải khách khí làm gì, cứ thế mà dùng thôi.

— “Nó là của tôi mà.” – Bị chiếm mất vị trí ném lý tưởng nhất, Yo Seob rõ ràng tỏ ra không hài lòng chút nào. Chàng trai cau mày đẩy cô trở lại, trong ánh mắt đầy cố chấp kia thể hiện một sự quyết không nhượng bộ. — “Cô không biết chơi thì phải đứng ngoài nhìn người khác mà học hỏi chứ!”

— “Cái gì mà không biết chơi chứ?” – Minh Tuyết bất bình kháng cự, nhưng nó chẳng có chút hiệu quả với cái tên trẻ con ấy chút nào. Lý luận thì không ai thèm nghe, tranh giành thì đâu không lại người ta, cuối cùng cô gái chỉ có thể trở mặt nhìn Yo Seob chăm chú ngắm, ném phi tiêu bay đi vun vút.

Phập! Phập!

Sau đó... khi đưa mắt nhìn sang thành quả lao động của chàng mỹ nam, Minh Tuyết suy tư mãi, cuối cùng cũng không nhịn được cất tiếng hỏi.

“Tại sao tôi phải học hỏi một người như anh chứ?” – Chỉ tay về phía trước, người con gái đó cũng chẳng bận tâm gì tới mặt mũi của ai đó mà cứ thế vạch trần thẳng thừng, trong ánh mắt không giấu nổi vẻ khinh thường. – “Mấy cái đó cấm đủ mọi nơi trên bia nhưng chẳng có cái nào trúng hồng tâm cả. Ngay cả 3 vòng tròn ở gần tâm cũng có chạm vào nổi đầu.”

Cái trình độ này cũng dám mở miệng kêu người ta học tập mà không thấy xấu hổ à? Ném cái kiêu này thì ngay cả một đứa trẻ con cũng không bằng, vậy mà cũng vênh mặt lên tự cho mình là giỏi được thì cũng chỉ có một mình cái tên tự kỷ này mà thôi.

“Cô nói thì gọi là lắm đấy!” – Cho dù đó có là sự thật, nhưng do Minh Tuyết nhắc tới bằng cái thái độ thế kia chỉ càng khiến chàng mỹ nam giận đến không thể nào chịu nổi nữa. Cũng may là còn chưa tới mức thẹn quá thành giận rồi ra tay giết người diệt khẩu, mới chỉ dừng ở mức độ bực bội cái lý mà thôi. – “Thế đã khá lắm rồi! Cô thấy ai vừa mới bắt đầu chơi đã trúng được hết chưa?”

“Đó chỉ là nguy biện mà thôi!” – Ai đó không sợ chết đổ dầu vào lửa.

Minh Tuyết, nhẽ ra cô nên liếc sang nhìn cái mặt đen như than của ai đó một cái rồi mới mở miệng nói chứ? Cứ như vậy có ngày xảy ra án mạng cũng chẳng trách được ai.

“Vậy thì cô thử xem đi nào.” – Không trực tiếp động thủ, chàng mỹ nam lựa chọn cách khích tướng để ai đó được tự thử nghiệm và hiểu được cái khó khăn của trò chơi này, cũng biết đường mà thôi cái kiêu đứng ngoài nói suông như vậy. – “Đó! Giỏi thì ném thử xem nào!”

Kì thực, Minh Tuyết chỉ nói với Yo Seob như vậy thôi, còn bản thân cô cũng chưa động vào cái này bao giờ nên cũng không dám chắc lắm. Cũng chính vì vậy, người con gái đứng đó đắn đo một hồi lâu, không biết có nên thử hay không. Nếu quá kém cỏi thì không phải là tự bôi tro vào mặt mình hay sao?

Nhưng chuyện đã đến nước này, cô cũng chẳng nghĩ ra lý do gì để từ chối cả. Huống hồ khi liếc qua thấy cái vẻ mặt đầy khinh bỉ của ai đó, lý trí của cô bị sự giận dữ nuốt sạch, cảm xúc phi tiêu bước lên, ý chí chiến đấu hùng hục thiêu đốt.

“Được thôi!” – Dáng vẻ đầy quyết tâm, Minh Tuyết rất nghiêm túc ngắm chiếc bia, quan sát đầy thận trọng, cánh tay khẽ nâng lên như một con báo chờ phát động.

Cứ thế, thời gian trôi qua từng giây trong sự tĩnh lặng, người con gái vẫn đứng đó với cái dáng vẻ như một kẻ chuyên nghiệp khiến Yo Seob cũng đột nhiên có cảm giác không thể coi thường.

Và rồi, chỉ trong một khoảnh khắc, cô gái chợt vùng tay phóng vút chiếc phi tiêu về phía trước.

Phập!

Một giây, hai giây trôi qua.

Không gian vẫn chìm trong một sự im lặng như tờ.

Tất cả những người có mặt trong phòng khách đều sững sờ trước những gì họ đang chứng kiến trước mắt, bao gồm cả Minh Tuyết, cái người tạo ra kết quả hiện tại. Bởi vì, nó quả thật là quá khó tin, khiến cho cả hai không biết phải dùng từ gì để miêu tả lại tâm trạng của mình lúc đó nữa.

“Ha! Ha!” – Cuối cùng, người không nhịn nổi mà phải ôm bụng bật cười lớn, chẳng có chút hình tượng nào kia ngoài Yo seob thì còn ai vào đây nữa. Đường như hôm nay, cái điều mà cậu vừa chứng kiến quá mức khôi hài, khiến cậu có thể bỏ qua tất cả mà cười như chưa thể bao giờ được cười đến vậy. – “Cái gì thế kia? Cô ném đi đâu thế hả?”

Như để chứng minh cho những gì mình vừa nói, chàng mỹ nam bước tới cạnh bức tường đáng thương, nơi chiếc phi tiêu vừa cắm vào, đồng thời làm bộ như đang thật sự đo đạc khoảng cách từ đó đến cái bia vậy. – “Cả đời tôi chưa bao giờ thấy ai ném được như cô cả đâu. Chơi trò này mà lại bay ra xa khỏi mục tiêu 2m lận cơ đấy!”

Nếu nói cậu ngay cả trẻ con cũng không bằng thì cô lại là cái gì? Trông thấy kết quả này thì ngay cả con cún cũng phải khinh bỉ chứ đừng nói là người. Tốt nhất là ai đó nên lựa chọn ngoan ngoãn trở về phòng, đắp kín chăn, đừng để người khác trông thấy cho đỡ mất mặt đi.

“Sao lại thế được cơ chứ?” – Nhân vật chính của câu chuyện khôi hài này, đến tận giây phút đó Minh Tuyết vẫn đứng ngơ ngác trong kinh ngạc, không thể nào tin nổi những gì đang xảy ra trước mắt mình nữa. – “Làm sao mà...? Không! Chắc chắn là do cái phi tiêu này có vấn đề.”

Đùa à? Không trúng bia cô còn có thể chấp nhận, nhưng cái kiêu bia một đẳng, phi tiêu một nẻo, xa nhau vạn dặm thế này thì đánh chết cô cũng không tin đây là mình vừa ném ra.

Có sự nhầm lẫn nào đó ở đây đúng không? Đối với sự thật hiện ra trước mắt, ai đó vẫn lựa chọn tiếp tục lừa mình dối người.

“Đúng là khó mà tìm được một người như cô trên đời đấy.” – Lúc này, Yo Seob muốn giả bộ biểu hiện mình như một chàng trai rộng lượng lắm, nhưng khoe môi đang run rẩy vì nén cười kia thì rõ ràng đang bán đứng chủ nhân của mình mà. – “Kém cỏi thì cứ nhận đại đi cho xong, lại còn cố gắng đổ tội linh tinh nữa làm gì.”

— “Nhưng...” — Chuyện mất mặt như thế, có ai ngu ngốc mà thừa nhận để bị nhạo báng cả một đời, thỉnh thoảng lại bị đem ra làm truyện cười kể cho con cháu đầu. Thế nên, dù không còn chút hi vọng nào, cô gái vẫn phải quyết tâm chối bay chối biến tới tận cùng.

Rất may khi đó một giọng nói đột nhiên vang lên, kịp thời ngăn lại nguy cơ chiến tranh lại xảy ra trong căn nhà chỉ vì mấy lý do vớ vẩn, cũng đồng thời thu hút sự chú ý của hai tên đàn em.

— “Mấy đứa đang chơi trò gì vậy?” — Bước từ trên cầu thang xuống, Young Min khẽ đảo đôi mắt hoa đào qua một lượt, nụ cười vẫn bắt ở trên môi xúng với khuôn mặt yêu nghiệt kia làm cậu trông lấp lánh đến chói cả mắt.

Lần nào cũng thế, cái tên kia rất biết tận dụng lợi thế của mình, phóng điện vô tội vạ mà.

— “Anh Young Min!” — Nhìn thấy chàng mỹ nam như vừa thấy một đồng minh, Minh Tuyết vui vẻ chạy tới gần, hai tay dang chiếc phi tiêu cho cậu đây nịnh nọt. — “Bọn em đang chơi phi tiêu. Anh cũng vào chơi thử nhé!”

Rất hồn nhiên, cứ như mình mới là chính chủ của thứ này vậy.

Thứ cô cần lúc này là một người chuyên nghiệp, tài giỏi để dũa dũa Yo Seob, còn những chuyện khác không đáng để lưu tâm. Thế nên, vừa thấy người đàn anh này xuất hiện, cô gái rất nhanh chóng bắt lấy cơ hội này, còn nó có hiệu quả hay không thì để tính sau vậy.

— “Anh á?” — Đưa tay cầm lấy chiếc phi tiêu mà Minh Tuyết đưa như một hành động bản năng, chàng mỹ nam khẽ mỉm cười đẹp mê hồn, đưa tay xoa xoa lên đầu cô gái không khác gì như đang đối với một cô bé con. — “Bây giờ thì không được rồi. Anh phải quay nốt phần của mình trong clip của bài hát mới. Chắc chiều tối thì sẽ rảnh về chơi cùng. Sắp muộn rồi, anh đi đây!”

— “Anh đi cẩn thận nha!” — Có chút nuối tiếc với kế hoạch của mình, nhưng Minh Tuyết vẫn vui vẻ vẫy tay đưa tiễn người đàn anh đi làm, ánh mắt nhìn theo bóng dáng chàng mỹ nam cho tới tận khi cậu bước ra đến cửa.

Đi được vài bước, Young Min mới sực nhớ ra trên tay mình vẫn cầm chiếc phi tiêu người con gái ấy đưa, cũng lười quay trở lại nên đã làm ra một hành động khiến cả hai tên đàn em phải há hốc mồm trong ngỡ ngàng.

— “À! Còn cái này nữa nhì?” — Vừa dứt lời, chàng mỹ nam quay lại vung tay ném vút chiếc phi tiêu về phía chiếc bia, dáng vẻ đầy phong cách không khác gì nhân vật chính trong một bộ phim kiếm hiệp vậy.

Nhưng cái kết quả mà hai tên đàn em nhìn thấy mới là đáng kinh ngạc, khi mà từ khoảng cách xa như thế, lại ở một góc độ không tốt như vậy, chiếc phi tiêu vừa phóng đi kia rất chuẩn xác dừng ở hồng tâm, cắm định ở đây.

— “Chơi trò này ở ngay trong nhà kể cũng vui nhì?” — Liếc nhìn một chút về phía cái bia, tên đàn anh vẫn rất bình thản nói chuyện, không hề để ý tới hành động vừa nãy của mình đã gây rung động như thế nào đối với hai người kia cả. — “Anh cũng hay chơi nhưng toàn ở quán Bar thôi.”

Mất tròn mất dẹt hết nhìn chàng trai đào hoa rồi lại đôi qua chiếc bia, Minh Tuyết và Yo Seob rất ấn ý cùng khó khăn nuốt xuống một ngụm nước bọt.

Thần... thần đồng! Hoá ra trong căn nhà này có tồn tại một nhân vật như vậy mà họ không hề hay biết ư?

Trong giây phút đó, hai người cùng đứng với một tâm trạng thật phức tạp, không biết là nên hậm mộ hay ghen tị nữa. Dù có là thế nào thì cái cảnh giới của chàng mỹ nam ấy cũng không phải là điều mà cả cuộc đời này hai người có thể sánh bằng được.

— “Anh Young Min à! Không phải anh nói anh sắp muộn rồi sao?” — Càng nhìn tên đàn anh trước mắt, Yo Seob càng thấy như đây chính là một đả kích ông trời phải xuống diệt hết mọi uy phong của cậu mà. Thế nên, rất rõ ràng là cậu nhóc sẽ không đại dốt để cái người này ở lại thêm phút nào, tiếp tục hành hạ sức chịu đựng của trái tim mình, cứ thế vội vàng đẩy tên đàn anh ra cửa. — “Mau đi nhanh lên chứ! Anh muốn bị ăn nắng lắm à?”

Ánh mắt rất chân thành, đầy lo lắng của một tên đàn em với đàn anh của mình. Nhưng sự thật là như thế nào, bất kì ai có mắt cũng đều có thể thấy được dụng ý thật sự ở bên trong.

Vừa tiễn đưa ai đó ra khỏi cửa, Yo Seob đã rất vội vàng đóng sập cánh cửa lại, sau đó mới thở phào một hơi nhẹ nhõm như vừa trút được một gánh nặng. Tiếp theo, chàng mỹ nam rất bình thản quay trở lại với trò chơi, tựa như chưa hề có chuyện gì xảy ra vậy.

— “Chơi tiếp thôi!”

Đối với anh chàng trẻ con đánh thương, đả kích này đúng là không nhỏ mà!

— “Anh ấy!” — Đứng bất động từ đầu tới giờ, ánh mắt của Minh Tuyết đến tận giây phút này vẫn nhìn chăm chăm về phía cánh cửa, bị chìm trong mê hoặc. — “Sao mà lại giỏi như thế nhì? Đúng là thần tượng có khác.”

Khẽ thốt lên một câu cảm thán, cô gái chưa bao giờ có cảm giác thần tượng lại tài giỏi, khiến người khác phải mê mẩn đến mức này.

— “Đứng ngay bên cạnh cô cũng có một thần tượng đây này.” — Ý tứ của cô tức là sao? Coi cậu là không khí à? Yo Seob càng nhìn cái ánh mắt đầy si mê của cô gái ấy với người đàn anh, trái ngược hoàn toàn lúc đối mặt với mình, trong lòng không hiểu sao cảm thấy thật bức bối. — “Hai điều đó chẳng chút liên quan gì đến nhau cả. Cô không nghe thấy anh ấy nói gì sao? Anh ấy cũng hay chơi trò này nên đạt được đến trình độ ấy là chuyện thường. Cố gắng một chút là tôi cũng làm được thôi.”

Ngưỡng mộ cái gì chứ cái này thì đúng là không đáng nhắc tới. Không phải chỉ là ném phi tiêu trúng hồng tâm hay sao, luyện nhiều là sẽ được thôi, có gì to tát làm đâu. Ai đó nghĩ vậy, không hề nhận ra kì thực là do mình đang ghen tị.

Quay lại nhìn cái vẻ mặt cố chấp không chịu nhận mình thua kém của Yo Seob, Minh Tuyết không nhịn được cho cậu một ánh mắt đầy coi thường.

_ “Đồ ghen ăn tức ở!” – Một câu, đúng là động tới nỗi đau của ai đó.

_ “Cò...”

Hiển nhiên, với tài năng chọc giận của mình, cô gái lại một lần nữa khiến ai đó tức điên lên. Cái vẻ mặt của Yo Seob lúc thẹn quá thành giận đỏ đờ bùng lên, trông thú vị nhưng cũng thật dọa người, rất có xu hướng sẽ lao tới bóp chết cô bất cứ lúc nào.

Đúng lúc đó, một chàng mỹ nam trong MS4 cũng vừa vận xuống nhà chuẩn bị đi làm. Hyung Ki liếc qua một lần toàn cảnh, thấy không khí sặc mùi thuốc súng nhưng kinh nghiệm khiến cậu rất thần nhiên bỏ qua, tập trung tới một trò chơi mới của hai người kia hơn.

_ “Hai người đang chơi phi tiêu à?” – Mở miệng nói thật lạnh lùng, cũng mang đầy tính cảnh cáo, chàng đội trưởng rất nhanh chóng nhận định trò chơi thuộc dạng có khả năng nguy hiểm cao. – “Sao lại chơi trong nhà chứ? Cần thận kéo trúng người khác đấy.”

Chẳng cần nói ai cũng có thể biết điều đó, bằng chứng chính là bản thân Minh Tuyết đã từng bị ám sát hụt hai hồi đó thôi. Nhưng sự ham chơi của hai người này khiến chẳng ai trong số họ chịu quan tâm tới mức độ nguy hiểm của trò chơi, thành ra lời nói của ai đó chẳng có chút gì thấm vào đâu cả.

_ “Được rồi! Được rồi! Tớ sẽ chú ý mà!” – Gật đầu lia lịa, thái độ có vẻ rất thành thật, nhưng thực ra anh chàng trẻ con Yo Seob cũng chỉ là thực thi kế sách tạm ứng phó mà thôi. Tên đó có lẽ chỉ chờ đến tên đội trưởng vừa đi là đảm bảo đầu lại vào đó ngay tức thì.

Liếc qua chàng trai băng giá này, Minh Tuyết rất ngây thơ có ý định muốn thỉnh giáo về kinh nghiệm trò chơi với cậu, kì thực cho dù là bất kì ai đều được hết, chỉ ngoại trừ Yo Seob.

Trong mắt cô gái ấy, cho dù là người rất ít có khả năng là biết chơi trò này cũng đều đáng tin hơn cái tên xấu tính nào đó gặp nhiều lần.

_ “Hyung Ki! Anh biết chơi cái này không thế?” – Vừa hỏi, cô vừa ngược lên nhìn bằng ánh mắt thuần khiết, rất tự nhiên bỏ qua vẻ cau có suốt ngày hiện hữu trên khuôn mặt ai đó. – “Anh có biết làm sao mà phóng trúng bia được không?”

Nhề ra, khi đã ở trong căn nhà này một thời gian, Minh Tuyết phải hiểu rằng cái tên đội trưởng này rất khó tính cũng như vẻ bề ngoài của cậu mới đúng. Nếu cứ mãi bị làm phiền bởi những điều vớ vẩn, tên đó rất có khả năng tạo ra án mạng chứ đâu phải trò đùa. Thế mà giờ này ai đó lại không khác gì con thiêu thân lao đầu vào lửa, làm Yo Seob cũng thấy đáng tiếc, cũng có chút tò mò xem rốt cuộc cái cô gái ngốc nghếch này sẽ bị trừng phạt ra sao.

Nhưng để cậu phải thất vọng rồi, mọi việc cuối cùng lại phát sinh theo chiều hướng không ai ngờ. Chẳng biết tại sao, nhưng hôm nay Hyung Ki phá lệ kiên nhẫn, không những không nổi giận mà còn quay sang hướng dẫn cô gái ấy.

_ “Cái này á?” – Khẽ nhắc lên một chiếc phi tiêu đang nằm trong tay cô, ánh mắt hơi cụp xuống nhìn kĩ nó, khiến đôi lông mi rất dài và đen của cậu trông thật cuốn hút, càng làm khuôn mặt đẹp trai của cậu thêm một phần phong độ. Nhất là giọng nói của chàng mỹ nam rất bình thản, mang theo một sự rung cảm mãnh liệt đến trong tâm tưởng của bất kì cô gái nào trông thấy hình ảnh cậu hiện tại. – “Đầu tiên là bình tĩnh. Tiếp theo là phải định hướng đường ném một cách chính xác và tập trung tất cả vào một điểm.”

Truyền đạt kinh nghiệm rất cụ thể, Hyung Ki đột nhiên ngược đôi mắt lên nhìn thẳng về phía trước khiến trong một khoảnh khắc, cả người cậu tàn mác ra một thần thái tuyệt đẹp tựa như không hề tồn tại trên thế gian này. Đôi tay chàng trai cũng đột ngột vùng mạnh, dứt khoát ném chiếc phi tiêu bay vút về phía trước nhanh như điện xẹt.

Phập!

Lặng thinh!

Dường như trong giây phút đó, cả thế gian đã không còn hiện hữu cái gọi là âm thanh nữa.

Và cũng trong cái không gian lặng ngắt như tờ đó, hai con người, một nam một nữ, đứng chết sững ngược nhìn những gì đang xảy ra trước mắt, không tài nào tin nổi nữa. Họ cứ thế đứng hồn độn trong gió, chìm trong kinh ngạc quá độ, cũng không biết có nghe thấy lời hướng dẫn tiếp theo của chàng đội trưởng vừa cất lên không nữa.

_ “Cuối cùng và quan trọng nhất, đó là kĩ năng do mình tự rèn luyện, tức là muốn giỏi thì phải luyện tập nhiều vào.” – Dường như không chút chú ý tới vẻ kinh ngạc của hai người còn lại, Hyung Ki vẫn mở miệng nói tiếp, mang theo một phong thái chừng chặc của một vị đội trưởng. Khiến trong một lúc, hai con người ấy dường như cũng quên mất luôn chàng trai trước mặt cũng chỉ bằng tuổi mình. – “Tớ cũng phải đi rồi! Yo Seob! Anh quản lí nhắc cậu rằng lịch quay chương trình tập kĩ chiều nay của cậu sẽ sớm hơn một tiếng. Nhớ đi đúng giờ đấy!”

Cứ thế, chàng mỹ nam quay lưng bước đi, để lại hai kẻ ngốc vẫn đứng há hốc mồm nhìn chằm chằm chiếc phi tiêu cắm trúng tâm mà cậu vừa ném.

Siêu... Siêu nhân. Thì ra có một người như thế vẫn luôn che giấu khả năng của bản thân trong căn nhà này sao?

Càng nghĩ, hai người càng thấy thế giới xung quanh mình có thật nhiều điều không ngờ. Cũng như hiện tại giây phút này, khi đứng trước tấm bia có hai chiếc phi tiêu ở chính giữa, họ mới hiểu cái gì được gọi là thâm tàng bất lộ.

Nếu nói anh Young Min có thể ném phi tiêu giỏi như thế, họ còn có thể chấp nhận được, bởi vì ai đó cũng thường ghé qua các quán bar cùng với bạn gái. Nhưng nếu trước sáng nay, có ai nói Hyung Ki cũng làm được như vậy, đánh chết họ cũng không tin, vì chàng trai ấy chẳng có vẻ gì là có hứng thú hay thường xuyên chơi cái trò này cả.

— “Không phải thế chứ?” — Mãi mới nuốt được ngụm nước bọt xuống họng và mở miệng nói một câu, khuôn mặt của Yo Seob lúc này trông khá là đặc sắc. Cứ như hòn vừa bay ra ngoài dạo một vòng rồi trở lại vậy.

Ngay cả kẻ chẳng mấy khi động vào trò chơi cũng giỏi hơn cậu, đây đúng là một đá kích rất trầm trọng mà.

— “Cậu ấy giỏi thật đấy!” — Không tìm không phổi, người như Minh Tuyết cũng chẳng coi trọng lắm tới tài năng ít ỏi của mình, thế nên trong mắt không những không có thất vọng, mà sự ngưỡng mộ còn dâng lên dào dạt như biển cả. — “Đúng là thần tượng mà.”

Lại thêm một câu động đến nỗi đau của ai đó.

Không biết là vô tình hay cố ý, nhưng chỉ bằng một câu đơn giản như thế, cô gái này quả là rất biết cách phát huy cái gọi là giết người trong vô hình mà.

— “Đã nói là hai chuyện này chẳng có liên quan gì đến nhau mà!” — Phát bực lên khi nghe thấy lời cảm thán đó của cô, Yo Seob không nhịn được phản bác.

Dùng ánh mắt của cô mà nhìn kĩ lại xem, đứng bên cạnh cô lúc này không phải là một trong những thần tượng nổi tiếng nhất xứ Hàn hay sao? Thế mà cái kiểu nói của cô khiến cậu có cảm giác cứ như cậu là vô hình vậy, đúng là làm người ta điên ruột mà.

Thực ra, không phải do cậu không đủ nổi tiếng, chỉ là trước những con người quá tài năng như Hyung Ki và Young Min, sự tồn tại của ai đó trong mắt Minh Tuyết thật mờ nhạt, hiển nhiên cũng rất dễ dàng bị bỏ qua.

Tuy nhiên, lại một lần nữa trong buổi sáng hôm nay, hai người ấy bỗng đồng thời dừng mọi việc để đưa mắt nhìn về phía cậu thang, nơi một chàng trai có vẻ ngoài tựa như một thiên thần đang bước xuống. Và người đó còn ai khác ngoài thành viên cuối cùng của nhóm, tên mèo lười Jae Sung kia nữa chứ?

— “Ừa! Anh!” — Cảm thấy có đôi chút ngạc nhiên với sự xuất hiện của ai đó vào lúc sáng sớm, Yo Seob không nhịn được mở miệng hỏi. — “Sao anh dậy sớm thế? Công việc của anh nửa tiếng nửa mới bắt đầu mà.”

Không phải bình thường tầm này ai đó toàn trốn trong chăn ngủ, cho dù đến tận lúc phải làm việc nhưng nếu cố lười được thêm giây nào thì vẫn liều chết ôm chăn đó sao? Thế mới thấy hôm nay thật nhiều chuyện kì quái!

Khẽ gật đầu cho rằng vậy, ai đó thật vô si bắt đầu đổ mọi thứ lên đủ mọi thứ có thể, quyết không thừa nhận bản thân kém cỏi.

— “Ừ! Nhưng lịch có chút thay đổi.” — Liếc nhìn hai tên đàn em bằng đôi mắt nhập nhòa, Jae Sung cuối cùng cũng đành phải đưa tay lên dụi dụi mắt cho tỉnh ngủ. Hiếm hoi lắm mới có một ngày cậu quyết tâm tích cực làm việc, mấy cái đùa này có cần thiết tỏ vẻ khoa trương đến mức vậy không? — “Hình như đã báo từ hôm qua là sớm hơn một tiếng nhưng anh quên mất tiêu. Vừa này anh quản lí gọi điện đến vừa mắt vừa khóc.”

Sớm... sớm một tiếng? Thế còn không phải đã muộn mất rồi hay sao? Vậy mà ai đó giờ phút này còn thật đỉnh đường khiến ngay cả cậu cũng phải bội phục.

— “Không khóc mới là lạ đấy!” — Khẽ thờ dài, đây cũng là lần đầu tiên Yo Seob động lòng trắc ẩn với anh quản lý đáng thương. Thế mới thấy mấy cái bày bình thường cậu đặt trên đầu anh ấy so với việc này cũng chỉ là thường thôi. — “Đền em còn thấy thương cho anh ấy nữa mà.”

Yo Seob, ở đời này, da mặt cậu mà dày thứ hai, thì không ai dám nhận mình là thứ nhất cả.

— “Mấy đứa đang chơi gì thế?” — Vẫn rất ung dung nhìn quanh một vòng, Jae Sung rất tự nhiên trông thấy trò chơi thú vị mới có trong căn nhà này, khẽ gật đầu tán thưởng. — “Có vẻ vui nhì?”

Rất ít khi chàng mỹ nam này mới có hứng thú với những thứ khác ngoài ngủ. Và rất may mắn, trò ném phi tiêu này rơi vào tập hợp này chỉ sau cái nhìn đầu tiên của cậu.

— “Anh chưa chơi trò này à?” — Ngạc nhiên quay sang nói, Minh Tuyết thấy rất hiếu kì không biết nếu để cho ai đó chơi thì sẽ như thế nào. Giây phút đó, trong trí não cô gái ấy bắt đầu suy tư tới việc làm sao để dụ dỗ ai đó nhập cuộc.

— “Thôi anh đi nhanh lên cho em nhờ!” — Đối với cái người lớn hơn mình những bốn tuổi như Jae Sung, Yo Seob hiển nhiên không cảm giác được chút uy nghiêm của đàn anh nào. Thế nên, ai đó không có chút kiêng dè mở miệng thúc giục.

Còn chần chờ với mấy vụ này nữa, chắc anh quản lý phải khóc đến khô hết hơi nước trong cơ thể mất thôi.

— “Ừ! Anh ít khi chơi mấy trò này lắm.” — Đặc tính của một số thành viên trong căn nhà này, đó là lơ đãng sự tồn tại của ai hay câu nói gì đó mình không muốn quan tâm, vì vậy mà khoảnh khắc làm người tốt hiếm hoi của Yo Seob cứ thế bị bỏ qua không nhìn. Cũng một phần bởi trong mắt Jae Sung lúc đó chỉ còn chiếc phi tiêu và hứng thú muốn thử nghiệm chơi một lần. — “Cho anh mượn một cái chút nào.”

Cầm lấy chiếc phi tiêu trong tay, chàng mỹ nam đứng lặng lẽ một lát rồi đột nhiên vung tay ném vút nó đi, đáng vẻ đầy nam tính tựa nhân vật chính trong bộ phim hành động Mỹ. Trong khoảnh khắc ấy, hai tên đàn em như thấy được một con người khác của cậu, quá khác xa với cái hình ảnh mê ngủ thường ngày.

Tuy nhiên, sự việc cuối cùng cũng chỉ diễn ra trong tích tắc mà thôi. Khi hai người chớp chớp mắt để nhìn kĩ lại thì Jae Sung vẫn là Jae Sung, con mèo lười vẫn mang một bộ mặt ngơ ngác, tựa như những gì họ thấy chỉ là một ảo ảnh thoáng qua rồi biến mất tăm vậy.

Khẽ thở ra một hơi bình thường, hai người nghĩ rằng mình chẳng qua chỉ là nhìn nhầm mà thôi. Chỉ có điều khi liếc sang nhìn thấy chiếc phi tiêu thứ ba đang cắm chính giữa hồng tâm kia, một lần nữa, sự kinh ngạc tột cùng lại tiếp tục tập kích trí não họ.

Dụi dụi mắt, rồi lại dụi dụi mắt, nhưng cũng chẳng có gì thay đổi cả. Những gì trước mắt khiến hai người biết được chuyện khó tin nhất hành tinh này là sự thật 100%.

Anh Jae Sung... thật là vừa phóng phi tiêu đâm trúng hồng tâm. Điều đáng nói hơn là ai đó ném trúng ngay trong lần đầu tiên thử chơi cái trò này.

Chẳng lẽ, thế giới này đã đảo điên hết rồi hay sao? Hay ngôi nhà này vốn chính là nơi ngoạ hổ tàng long, mà chỉ có những người bình thường như cô và Yo Seob không hề biết đến chuyện này thôi?

“Ừa! Trúng tâm rồi kìa! Hoá ra dễ vậy sao?” – Vươn ngón tay thon dài của mình chỉ về phía chiếc bia cắm, Jea Sung khẽ nói một câu bằng cái bộ mặt vẫn thật ngây ngốc, khiến cho hai khán giả đứng ngoài kia phải ức đến hộc máu.

Cái gì mà ‘dễ như vậy’ chứ? Đây là trắng trợn đã kích người không chút thương tiếc, khiến tâm hồn mỏng manh của hai tên đàn em kia bị tổn thương thật nghiêm trọng.

Cũng không nghĩ nhiều tới sức ảnh hưởng to lớn do câu nói của mình, chàng mỹ nam chỉ đơn giản là thấy hài lòng với kết quả đạt được, quyết định bước đi đến nơi làm việc.

“Thôi anh đi đây! Anh quản lí lại gọi điện giục nữa rồi này!”

Cứ thế, chàng mỹ nam đến và đi như một con gió, để lại hai con người đáng thương vẫn đứng đó, tròn tròn mắt nhìn theo bóng dáng ai đến tận khi mất hút, mãi không thể nào lấy lại được sự bình tĩnh.

Lúc này, Minh Tuyết quả thật rất muốn khóc.

Có ai nói cho cô biết cái gì đang xảy ra trên thế gian này được không? Tại sao ngay cả cái người chưa bao giờ động đến phi tiêu như Jae Sung cũng có thể dễ dàng ném trúng, còn cô ngay cả cái bia cũng chẳng thể nào chạm tới được cơ chứ?

Càng nghĩ, Minh Tuyết lại càng thấy khó chấp nhận được sự thật này. Nhưng kì thật, trong hai người, kẻ không muốn tin tưởng điều này nhất lại chính là Yo Seob, cái người đang bị sốc đứng như bất động ở đằng kia.

“Cái gì thế này? Tại sao lại như thế được chứ?” – Trong đầu không ngừng mặc niệm từ ‘không thể nào’, nhưng sự thật thì có chối bỏ thế nào vẫn mãi là sự thật. Lừa mình dối người không có hiệu quả, chàng mỹ nam chỉ nhận thấy tài năng của cậu trong mắt kẻ khác đúng là không đáng một đồng, chợt cảm thấy lòng tự tôn bị tổn thương nghiêm trọng. Vì thế, như một ngọn núi lửa đến lúc bùng nổ, ai đó phát điên lên, ném phăng những chiếc phi tiêu trong tay văng tung toé xuống nền nhà, giận dữ nói. – “Không chơi nữa!”

Chỉ cho phép mình hơn người ta chứ không cho phép người ta hơn mình, thế nên mới nói tên nhãi này thật trẻ con mà.

“Yo Seob! Sao thế?” – Còn cô gái ngốc nghếch chỉ đứng đó nhìn theo cái đáng vẻ đầy bức bối của chàng mỹ nam bước lên tầng trên, mãi mà vẫn không hiểu gì hết.

* * *

“Yo Seob à! Sao thế? Có phải do trời nắng quá không? Chắc là khát nước lắm rồi nhỉ?” – Lời nói thật nhẹ nhàng, ánh mắt dịu dàng ân cần, người con gái vừa mở miệng nói những lời này, Minh Tuyết hiện đang rất chăm chú cúi xuống tưới bồn hoa cúc ở trên sân thượng. – “Mây yên tâm đi! Tao sẽ chăm sóc mày thật tốt mà!”

Đĩ nhiên, những câu nói đầy quan tâm kia không phải dành cho anh chàng trẻ con Yo Seob của MS4, mà thực ra lại là cho cái bồn hoa cúc rực rỡ trước mặt này.

Cũng do quá chú tâm vào việc chăm sóc mấy bồn hoa, cô gái ấy không hề nhận ra giây phút đó có một người vừa vặn mở cửa bước lên trên sân thượng, thấy được toàn cảnh ai đó đang lằm bằm một mình rất kì quặc.

“Em đang làm gì thế?” – Nhìn thấy đáng vẻ lúc này của cô, Young Min không nhịn được bật cười. Tình thoảng, chính bản thân chàng trai cũng phải thừa nhận mấy hành động của Minh Tuyết đúng là không thể dùng những tri thức bình thường để lý giải.

“Ô! Anh về rồi đấy à?” – Nghe được câu hỏi, cô mới giật mình nhận thấy sự có mặt của tên yêu nghiệt đó trên sân thượng lúc này, khẽ quay sang hỏi lại.

Nhìn thấy vẻ mặt bình thân của cô gái hiện tại, ai cũng có thể nhận ra cô vốn chẳng có chút phản ứng gì khi bị bắt gặp cảnh này hết, cũng không có cho rằng đó là điều gì đáng kì lạ cả. Thậm chí cô còn rất thân nhiên nói tiếp về các người bạn cây cối của mình.

— “Ở nhà một mình buồn quá nên em đã lên đây tưới hoa. Trong số các cây này thì chăm sóc dễ nhất chắc là cỏ ba lá Jea Sung đấy.”

Nghe đến đấy, chàng mỹ nam càng khẳng định những gì mình nghe không có chút nhầm lẫn nào, khoé miệng có chút run rẩy.

— “Em lấy tên bọn anh để đặt tên cho mấy chậu hoa đấy à?” – Ngừng một lát suy nghĩ, Young Min mới nhớ ra Minh Tuyết là nhà văn, thỉnh thoảng có chút kì lạ cũng là chuyện thường. Thế nên, chàng trai cũng không so đo gì nhiều về vấn đề này nữa, trong đầu nghĩ rằng lấy tên mình có bị đặt tên cho chậu hoa cũng không có gì to tát, đành bước tới gần ngồi xuống bên cạnh cô. — “Nghe cũng khá hợp đấy! Mà em không chơi phi tiêu nữa à? Vậy mà hôm nay anh còn rất mong chờ được trở về nhà.”

Lâu lâu chàng mỹ nam cũng muốn thử nghiệm một chút cảm giác cùng chơi trò này với mấy thành viên trong nhóm tại nhà một chút. Thế mà khi bước về, đập vào mắt cậu không phải là cái khung cảnh mấy đứa đàn em đang tranh giành nhau chơi vui vẻ, thay vào đó là căn nhà yên tĩnh vắng vẻ. Hơn nữa, bia cấm và những chiếc phi tiêu cũng đã bị dọn dẹp sạch sẽ.

— “Em cũng chẳng biết nữa.” – Khẽ lắc đầu, Minh Tuyết tỏ rõ sự vô tội của mình trong việc buổi sáng. Cô đã nghĩ đi nghĩ lại vài lần, cũng chắc chắn rằng mình cũng không có trêu chọc gì tên đó, thế nên vấn đề tất nhiên không phải nằm ở phía cô rồi. — “Bỗng dưng Yo Seob nổi giận rồi không chơi nữa. Còn lại một mình em, nhưng ném hoài mà mười lần thì cũng lắm cũng chỉ có một lần chạm được vào bia.”

Làm sao mà cô biết được cái tên nhãi đó lại phát điên về điều gì cơ chứ. Nhưng đáng tiếc nhất là cô không có ai chỉ dạy, cứ thế phải tự tập một mình, lại liên tục thất bại nên cũng chán chường muốn chơi nữa.

— “Vậy thì để anh chỉ em cách luyện tập hiệu quả nhất nhé!” – Càng nhìn vẻ mặt suy tư đầy rối rắm của người con gái đó, Young Min lại càng cảm thấy đáng về cô lúc này thật đáng yêu, không nịn được đưa tay xoa xoa tóc cô, khẽ mở miệng nói thật dịu dàng.

Nhưng chỉ cần để ý kĩ, người ta có thể nhận ra trong đáy mắt cậu vừa vụt qua một ánh sáng, xuất hiện rất nhanh chóng rồi lại tan biến mất dạng.

— “Có cách đó sao?” – Ngược lên bằng ánh mắt sáng rỡ như sao trời, vẻ mặt Minh Tuyết tràn đầy ngạc nhiên và hứng khởi khi nghe được tin tức đó.

Đây chẳng phải là vấn đề đang khiến cô sầu não hay sao? Vậy à bây giờ lại nghe thấy chàng trai trước mặt có thể giải quyết được dễ dàng, làm sao có thể không vui mừng được cơ chứ?

Tuy nhiên, cũng do quá hứng khởi, ai đó đã lỡ bỏ qua cái ánh mắt như thể đang chờ mong một điều gì đó thú vị của Young Min trong giây lát đó.

* * *

Phập! Phập!

Âm thanh nghe thật nhịp nhàng và nhanh chóng. Đi cùng với nó là khung cảnh những chiếc phi tiêu lao vun vút nối tiếp nhau cắm phập vào bia. Nhưng là điều đáng nói nhất chính là vị trí chúng cắm vào có gì đó khá khác thường.

Chỉ có một mình chơi trong phòng khách, nhưng bản thân Minh Tuyết lại không có cảm giác chán nản như hôm qua. Về mặt cô gái lúc đó rất chăm chú, đầy kiên nhẫn và cũng tràn ngập sự vui vẻ trước thành quả mà mình thu được.

— “Đúng là có hiệu quả thật!” – Nhìn nhìn, Minh Tuyết không nịn được tự khen ngợi bản thân. Nếu không phải nhờ cách của Young Min, chắc tập đến sang năm cô cũng không thể đạt được thành tích tốt thế này.

Tuy không phải toàn trúng hồng tâm, nhưng hầu hết cũng đều quy hết về một vùng trung tâm của bia. Điều này cũng đủ khó tin đối với một cô gái vốn vụng về và khó đào tạo như cô rồi.

Khuôn mặt tràn đầy thoả mãn, Minh Tuyết khẽ mỉm cười, bàn tay cũng chuẩn bị vung lên tập ném tiếp. Nhưng đúng lúc cô định phóng chiếc phi tiêu ra, một tiếng hét đầy hải hùng đột nhiên vang lên trong căn nhà vắng lặng khiến cô giật nảy mình đánh rơi nó xuống sàn.

— “A!”

Không biết chuyện gì xảy ra, nhưng nghe thấy tiếng thét kinh thiên động địa ấy, Minh Tuyết có cảm giác như có chuyện gì đó rất nghiêm trọng, vội vã dùng vận tốc nhanh nhất lao lên cầu thang.

Khi vừa đặt chân lên tầng hai, người con gái ấy đã trông thấy chủ nhân của âm thanh đó, Hyung Ki đang đứng ngoài cửa phòng. Khuôn mặt cậu lúc đó xám trắng, bàn tay vẫn còn cầm chặt trên nắm cửa như thể vừa mới chạy từ trong phòng ra.

Tuy nhiên, sau khi đã nhìn trái nhìn phải một lượt, Minh Tuyết có thể khẳng định cơ thể cậu cũng không thiếu thứ gì, cô gái ấy lại càng thấy khó hiểu không biết điều gì có thể khiến cho cái con người lạnh băng này phải biến sắc đến cái mức đó.

— “Sao thế?” – Cô vội bước tới gần hỏi thử.

Nhìn xem ai đó lúc này, là gì còn chút hình tượng bằng giả khi bình thường nữa. Trong đôi mắt vẫn thoáng qua một nét hoảng sợ, mặc dù sau đó đã được che giấu đi rất khéo.

— “Không! Không có gì!” — Vừa nghe thấy câu hỏi của cô, chàng mỹ nam vội vã lắc đầu, cũng cố gắng lấy lại sự trấn tĩnh hơn nhưng rõ ràng hơi thở dồn dập vẫn chưa kịp bình phục kia đã bán đứng chính cậu.

Rốt cuộc, đã có chuyện gì khiến ngay cả Hyung Ki cũng trở nên kì lạ như thế?

Chàng trai liếc nhìn qua ánh mắt đầy hoài nghi của cô, trong lòng dường như có chút chột dạ, vội tìm cách đuổi cô rời khỏi hiện trường để che lấp điều gì đó.

— “Cô cứ về phòng đi! Không sao đâu!”

Ánh mắt nhìn chằm chằm vào Minh Tuyết không rời, giờ phút này Hyung Ki biểu hiện thái độ quyết tâm phải tiến bước cô về, hiển nhiên là vì không muốn cho cô biết đến nguyên nhân gây lên tiếng hét vừa nãy.

— “Uh!” — Rõ ràng một điều là càng giấu diếm lại càng khơi dậy sự tò mò của con người. Minh Tuyết giây phút này lại càng muốn biết việc gì đã xảy ra hơn bao giờ hết. Nhưng đôi mắt với thái độ của chàng trai lúc đó, cô nhận thấy được một điều là có đứng đây tiếp cũng chẳng thể khai thác thêm được gì, đành gật đầu quyết định trở về phòng. — “Anh cũng nghỉ sớm đi nhé!”

Chắc chắn sẽ có cách khác tìm ra được đáp án, cô gái nghĩ vậy rồi quay lưng trở về phòng.

Cứ thế, Minh Tuyết bước vào phía trong, đóng cửa lại suy tư một hồi, càng cảm thấy có cái gì đó không bình thường cho lắm. Nhất là suốt trong lúc nói chuyện, cái dáng vẻ đứng ngoài cửa của ai đó thật kì lạ, dù đề giờ cô vẫn chưa hiểu được điều kì lạ đó là ở đâu.

Ngần ngại vài giây, cuối cùng cô bỗng dưng mở cửa, ló đầu ra ngoài nhằm xác định lại phòng đoán của mình. Và đúng như những gì cô nghi ngờ, Hyung Ki vẫn đứng đó, tựa lưng vào cửa.

— “Uà! Anh vẫn chưa vào phòng à?” — Nhìn dáng vẻ của ai đó lúc này trông giống như là đang đơn thuần trấn áp sự hoảng sợ, cố gắng lấy lại bình tĩnh, cũng không có vẻ gì như muốn trở về phòng khiến cô cảm thấy khá ngạc nhiên.

Có phòng lại không về, rõ ràng có bí ẩn gì đó đằng sau việc này.

Hiển nhiên, câu nói đột nhiên vang lên của cái người vốn là đã bước vào phòng kia làm chàng trai giật mình không nhỏ. Cậu bắn dậy, đứng đoàng hoàng, vừa nói vừa tránh né ánh mắt cô, trong giọng nói có chứa một sự bối rối.

— “Ah! ù! Tôi sẽ vào ngay đây!” — Thế rồi, trước cái nhìn mang đầy tính nghiền ngẫm của cô, chàng mỹ nam dường như không chịu nổi nhiệt, bắt đầu thẹn quá thành giận mà gất gồng. — “Cô làm sao mà cứ phải để ý linh tinh thế nhỉ? Đã bảo về phòng đi rồi kia mà!”

Chiều này nếu dùng lúc bình thường thì khá hiệu quả, nhưng hiện tại khi Minh Tuyết đã tò mò đến không gì ngăn lại được, cũng nhận định chàng trai có điều gì đó muốn giấu diếm, như vậy rõ ràng câu nói đó chỉ càng gọi lên hứng thú muốn tìm hiểu của cô mà thôi.

— “Đúng là có chuyện gì rồi phải không?” — Không quan co lòng vòng nữa, cô gái quyết định dùng biện pháp bạo lực, cứ thế bước tới gần và đẩy chàng mỹ nam sang bên, định vươn tay mở cửa. — “Có gì trong đó à?”

Chờ ai đó khai ra sự thật thì còn lâu, thế nên muốn biết cũng chỉ có cách tự thân vận động. Với cái ý nghĩ như vậy, Minh Tuyết cũng chẳng để tâm kiêng dè gì, rất hồn nhiên cầm lấy nắm cửa.

— “Này! Cái cô này! Làm gì thế hả?” — Ngần ngor một giây, chàng mỹ nam mới nhận ra được mình vừa bị đẩy sang một bên để tránh đường cho một người muốn đột nhập vào phòng, cậu vội vã lao tới kéo cánh cửa lại.

Hai người, một kéo một đẩy, thành một hoàn cảnh giằng co, không ai chịu nhường ai.

— “Cô có thật là con gái không đấy? Sao lại định vào phòng con trai tự nhiên như thế chứ?” — Bất bình lên tiếng, Hyung Ki tất nhiên là quyết không để cô bước vào phòng mình. Nếu không, việc mà cậu vất vả giấu diếm sẽ bị lộ ra hết.

— “Anh có giấu tranh ảnh đồi trụy hay con gái ở trong đó đâu mà sợ chứ? Đừng không?” — Rất bình tĩnh hỏi lại, Minh Tuyết dĩ nhiên là không cho ai đó có đường chối từ, trong mắt cô gái khoanh khắc đó cũng thoáng qua một vẻ khiêu khích. — “Anh cứ giấu diếm như thế mới đáng nghi đấy. Nếu anh không mở ra thì tôi sẽ nói với mọi người rằng anh là đội trưởng mà bí mật mang bạn gái về đây. Tôi sẽ rao tin này lên mạng luôn.”

Trắng trợn đe dọa!

Đây cũng là lần đầu tiên Minh Tuyết phản kích quyết liệt như thế với chàng mỹ nam. Thế mới thấy sự tò mò của con người hàm chứa một sức mạnh thật đáng sợ.

— “Đã nói là về phòng đi kia mà!” — Gất lên tỏ vẻ sự tức giận của mình, tiếng nói của Hyung Ki trở nên rất lớn trong căn nhà yên tĩnh.

Một giây sau, thế giới xung quanh họ đột nhiên chìm trong một sự im lặng tuyệt đối.

Khi ngược nhìn khuôn mặt ngẩn ngơ, đôi mắt kinh hoàng ngập nước chỉ chực trào ra tới nơi, bộ dạng chấn kinh, bị tổn thương của cô gái ấy, chàng trai bỗng có cảm giác như mình vừa phạm phải tội lỗi tày trời.

Cũng trong cái khoảnh khắc ấy, mọi suy nghĩ trong trí não Hyung Ki như cùng ngưng hẳn lại trong một sự sững sờ. Chàng mỹ nam không ngừng xem xét lại những lời mình vừa nói, xác nhận bản thân của mình có nói lời gì quá đáng đến không thể tha thứ hay không. Bởi dáng vẻ cô hiện tại trông quá sức đáng thương.

Tuy nhiên, vượt qua mọi sự suy đoán của con người, chỉ bằng một giây thất thần đó của cậu, Minh Tuyết đã nhào tới đẩy bật cửa ra, xông vào thành công.

Từ đó, các chàng trai cũng nên rút ra một bài học xương máu: nước mắt của con gái có những lúc thật không đáng tin. Huống hồ, từ đầu cho tới cuối Minh Tuyết cũng đâu có rớt xuống một giọt nào.

“Ồ!” – Đứng ngoài nhìn lướt qua một lượt quang cảnh căn phòng của chàng đội trưởng, thứ mà Minh Tuyết thấy khiến cô còn có cảm giác bất ngờ hơn cả những gì cô đã tưởng tượng.

Mọi thứ trong căn phòng đó quá sạch sẽ, ngăn nắp và gọn gàng. Từng chồng sách vở, từng chồng đĩa DVD đều được xếp ngay ngắn, các đồ vật đều được cất dọn gọn, không có cái gì bừa bãi cả. Chỉ cần nhìn thôi cũng thấy chủ nhân của chúng là người yêu sạch sẽ và kỷ tính đến mức nào.

Khắp nơi không có lấy một hạt bụi, không một vết bẩn, cuối cùng là không có gì đáng nghi hết cả.

“Có cái gì đâu mà vừa nãy anh phải hét lên ghê vậy?”

Đó là điều cô gái ấy thấy khó hiểu nhất khi xem xét kỹ căn phòng. Nhìn bề ngoài có vẻ như mọi thứ thật bình thường, nhưng cái câu thét rất thảm thiết của ai đó vài phút trước lại là bằng chứng cho một sự việc không bình thường nào đó.

Vấn đề là, chân tướng sự việc, Minh Tuyết tìm hoài cũng không thấy. Thế mới thấy cô đúng là không có chút tiềm năng làm thám tử nào mà.

“Xem xong chưa? Về đi nhanh lên!” – Chủ nhân của căn phòng, Hyung Ki vẫn không hề bước vào trong mà chỉ đứng ngoài, rõ ràng trong đó có chứa một thứ gì đó khiến chàng trai phải ngần ngại.

Tuy nhiên, khi thấy cô cũng không tìm ra được điều gì, chàng mỹ nam khẽ thờ ắt ra một hơi. Đến lúc cậu định vươn tay kéo cô ra ngoài, thì bất thành linh, một bóng đen đột nhiên xuất hiện, xẹt qua dưới chân khiến cậu thót tim.

“Ôi trời!” – Không nghĩ gì nhiều, chàng mỹ nam chỉ kịp hô lên một tiếng, khoảnh khắc tiếp theo cả người đã lao vụt lên giường, tựa như một bản năng đã ăn sâu vào máu.

Khuôn mặt chàng mỹ nam trong lúc đó tái nhợt, đôi mắt tràn ngập hoảng sợ, ngón tay cũng không tự chủ chỉ về gần phía cửa, mãi mới nói lên được một câu.

“Nó! Nó kia!”

“Cái gì cơ?” – Nghe thấy thế, bản thân Minh Tuyết vẫn không hiểu gì hết, chỉ ngơ ngác nhìn quanh tìm xem thứ gì có thể khiến tên lạnh lùng này lại có phản ứng quyết liệt đến vậy. Tuy vậy, chỉ một giây sau, khi bỗng dưng cảm giác được dưới chân có cái gì đó vừa xẹt qua, cô gái ấy cũng không tự chủ được bật lùi lại trong hoảng hốt. – “Cái gì thế?”

Miệng thì nói, nhưng ánh mắt cũng ngay lập tức nhìn theo cái bóng đen quái lạ đó, Minh Tuyết quả thật cũng có chút kiêng dè đối với cái thứ vẫn chưa biết là cái gì này. Dầu vậy, kết quả thu được đúng là khiến cho cô phải thất vọng rồi. Khi cô vừa mới kịp định thần lại để xem xét kỹ lại thì cái thứ chết tiệt đó cũng đã biến đâu mất tiêu.

Giây phút đó, căn phòng thật là yên tĩnh.

Khẽ đưa mắt ngược nhìn quanh thêm một lượt đầy thận trọng, người con gái ấy dường như nín thở để quan sát mọi thứ thật kỹ càng hơn. Cũng tập trung toàn bộ trí não để nắm bắt được hình ảnh của cái thứ đó ngay khi nó lộ diện.

Cuối cùng thì công sức Minh Tuyết bỏ ra để căng mắt quan sát suốt vài phút cũng không uống phí chút nào, bởi cái thứ đó rốt cuộc không còn kiên nhẫn ở một chỗ, phóng ra ngoài nhằm tìm kiếm một chỗ trốn an toàn khác. Và cũng nhờ vậy, cô mới có thể thấy được rõ ràng thứ đã khiến không khí căn phòng lâm vào căng thẳng suốt khoảng thời gian vừa qua.

Nó là một con vật màu nâu vàng, có râu, có cánh, nhỏ cỡ hạt mít, hiện đang ở góc nhà và chạy hướng tới một cái khe để chui tọt vào.

“Nó... chỉ là một con gián thôi mà!” – Trông thấy thủ phạm của mọi việc, Minh Tuyết không nhịn được thở dài, ngược qua nhìn chàng trai đang đứng trên giường bằng một ánh nhìn đầy khinh thường.

Thế mà cô còn tưởng rằng đó là cái gì đó đầy nguy hiểm và đáng sợ, do vậy mới có thể khiến cho chàng đội trưởng lạnh lùng này phải lâm vào căng thẳng và hoảng sợ đến mức ấy. Nhưng sự thật thì lại khiến cô không biết phải dùng từ gì để diễn tả sự thất vọng của mình nữa.

“Thì đã sao?” – Nhìn cái ánh mắt đầy khinh bỉ của cô, Hyung Ki không nhìn được cãi lại. Cái gì mà ‘chỉ là một con gián’ thôi chứ? Với bản thân cô thì thế thôi, còn với cậu thì cái thứ đó thật ghê tởm. Chỉ cần nghĩ tới việc hiện tại đang phải dùng chung một bầu không khí với loài vật này, chàng trai cũng không tự chủ thấy rợn cả người. – “Tôi không muốn phải chung phòng với một con vật lông lá bẩn thỉu như vậy một chút nào. Vừa này tôi đã gọi người diệt côn trùng tới, nhưng họ lại trả lời bây giờ đã quá muộn nên ngày mai mới đến được.”

Như thế cũng có nghĩa cái hoàn cảnh khủng khiếp này còn tiếp diễn cho tới tận ngày mai. Nghĩ đến vậy, Hyung Ki cũng không biết phải làm gì để vượt qua khoảng thời gian đầy gian nan này nữa.

Ngước nhìn lại về mặt của chàng đội trưởng lúc này, Minh Tuyết mới để ý thấy ai đó dù đang rất cố gắng lấy lại bình tĩnh nhưng khuôn mặt đã chuyển sang màu xanh xám thảm hại kia thì trong chốc lát cũng không thể biến mất ngay đi được. Thế mới biết, con gián này đúng là đem lại đá kích không nhỏ cho chàng thần tượng này mà.

“Anh gọi một đội diệt côn trùng tới và định ngủ ngoài phòng chỉ vì một con gián thôi ư?” – Nghĩ tới cái cảnh cậu đứng mãi ở cửa lúc này, cô mới hiểu được ý định thực sự của chàng trai này là gì. Một chàng mỹ nam lạnh lùng lại có lúc hoảng sợ thất thố đến vậy chỉ vì một con gián bé xíu, nói ra đúng là không khác gì một chuyện cười, chẳng ai tin đó là sự thật mà. – “Cái tính ưa sạch sẽ của anh làm người khác phải phát bực đấy. Cuối cùng thì chỉ cần cho nó biến mất khỏi cái căn phòng này là được chứ gì?”

Vừa hỏi lại, Minh Tuyết cũng bất chợt cau mày, tỏ rõ thái độ không hài lòng lắm với phản ứng của ai đó trước sự kiện này.

Sống chung nhà với một tên yêu sạch sẽ đến điên cuồng nhiều khi đúng là phiền phức. Để đêm nay có thể ngủ ngon mà không bị những tiếng hô đầy sợ hãi của ai đó làm phiền, người con gái đó quyết định tự thân vận động giải quyết việc này.

“Uh!” – Khẽ gật đầu tỏ vẻ đồng ý với những điều cô nói như một hành động bản năng, Hyung Ki lúc này vẫn đang ngồi trên giường với bộ mặt cứng đờ, dù đã rất cố gắng trấn tĩnh để lấy lại phong thái vốn có của mình.

Cũng chẳng chờ đợi cho ai đó thực sự bình tĩnh trở lại, Minh Tuyết rất bình tĩnh bước tới cúi người nhìn qua khe, bàn tay khẽ động động đồ vật xung quanh để ép buộc con gián phải chạy ra khỏi chỗ trú ẩn.

Mọi việc cứ thế xảy ra đúng như những gì cô nghĩ. Vừa thấy động, cái con vật đó đã lao ra ngoài tìm kiếm một nơi trốn an toàn khác.

“Ồi! Kia!” – Không hề tham gia chút nào vào cuộc truy bắt, nhưng Hyung Ki phản ứng còn mãnh liệt hơn cả người trong cuộc. Chàng trai vừa nhìn thấy bóng dáng con gián đã la hoảng lên, đồng thời cũng bất giác lùi lại như một hành động phản xạ đến mức chạm cả vào bức tường đằng sau. – “Nó kia!”

Không đợi ai phải nói thêm một lời, Minh Tuyết vội vã chạy theo con gián ngay tức thì. Nhưng nếu so tốc độ giữa cô và cái con vật đang gắng hết sức để bảo toàn tính mạng kia thì ai cũng có thể đoán ra được kết quả là thế nào. Con vật ngoan cố ấy cuối cùng cũng thuận lợi chui được vào một xó xỉnh nào đó mất tích, còn cô gái thì không những không giải quyết được gì, còn bị chấn thương do va vào bàn, lại khiến một đồng sách trên đó rơi xuống văng tung toé.

“Đằng kia! Nó chạy ra kia rồi!” – Là nhân vật chính bị cái con vật ghê tởm đó hành hạ về tinh thần, Hyung Ki rất tích cực chỉ dẫn cho cô. Còn bản thân chàng mỹ nam thì vẫn ngồi trên giường, không hề đặt chân xuống đất lấy một bước, trông không khác gì một ông chủ đang sai phái người hầu của mình.

Cạch! Cạch!

Cùng với sự tiếp tục của cuộc truy lùng, mọi thứ trong căn phòng cứ thế lần lượt rơi xuống đất, lộn xộn hết cả lên, phút chốc trông như một bãi chiến trường, không còn có thể nhận ra được đó là căn phòng sạch sẽ gọn gàng của chàng mỹ nam trong vài phút trước nữa.

Dù vậy, theo thời gian trôi qua, con vật vốn là nỗi ám ảnh của Hyung Ki kia vẫn sống nhón nhơ, chạy hết từ chỗ này lại sang chỗ khác.

Lại một cuộc rượt đuổi, con gián dường như đã dần quen với việc chạy qua chạy lại, cũng rất bình an nấp được vào khe kệ. Tuy nhiên, chưa kịp an vị tới một giây, cái kệ lại rung lên và bị kéo ra khiến nó thấy được nguy cơ của bản thân, vội vàng nhớ tới một công năng cứu mạng khác của mình.

Vì thế... cho nên... trước con mắt kinh ngạc của tất cả những con người có mặt tại đó, con gián chợt xoè cánh bay xẹt lên thành một đường vòng cung, lách qua đám kệ tủ, lượn vòng giữa không trung. Cứ thế theo đà hướng thẳng tới cái khuôn mặt hoảng loạn đến cực độ của anh chàng đội trưởng.

Trong phút chốc, về mặt của chàng mỹ nam chuyển từ màu xanh sang xám ngắt, kinh hoàng như chỉ muốn ngất luôn mà không được. Chỉ cần nghĩ tới việc cái con vật dơ bẩn đó chạm vào mặt mình, ai đó đã sợ hãi đến mức muốn nôn mửa, chứ đừng nói là cái điều khủng khiếp này mà trở thành sự thật thì...

Trong những giây phút cuối cùng trước vụ va chạm, Hyung Ki đóng chặt mắt lại trong hoảng sợ, trong lòng tràn ngập khủng hoảng tựa như sắp rơi xuống mười tám tầng địa ngục, thẳm nghĩ thế là xong rồi.

Bộp!

Rất kịp thời xuất hiện cắt ngang qua đường bay của con gián, Minh Tuyết lúc này đúng là hiện thân của mỹ nhân cứu anh hùng, khuôn mặt đầy bình tĩnh, bàn tay vung quyền sách đập con vật đó ngã lộn xuống nền nhà. Ngay sau đó, không kịp để nó kịp thoát khỏi con choáng váng, cô gái quơ lấy chiếc dép trong nhà, đập chát xuống một tiếng nghe chắc nịch.

Thế là cuộc đời của nó đã chấm dứt tại đây!

— “Cô làm gì thế?” – Hyung Ki gần như muốn hét lên khi thấy thảm trạng của con gián lúc này. Cái đám bầy nhầy đầy máu me kia đúng là có tác dụng kích thích thị giác quá lớn, khiến chàng mỹ nam mặt lại càng không còn một giọt máu. — “Sao lại giết nó kia chứ? Nhẽ ra chỉ nên bắt sống nó thôi mới đúng!”

Hít một hơi dài, Minh Tuyết lúc này đang rất cố gắng để bình tĩnh lại, nén cái xúc động muốn bước tới ném cả cái xác bẹp dí của con gián này vào mặt ai đó. Hoá ra đây chính là cái cách mà cậu ta đáp trả lại cho công sức vất vả của cô từ nãy tới giờ ư?

— “Bắt sống?” – Nghiến răng nghiến lợi phát âm ra từ đó, vẻ mặt của Minh Tuyết lúc này đầy giận dữ, như thể sẵn sàng bộc phát xông lên cho chàng trai một trận bất cứ lúc nào. Một cô còn vất vả đi bắt con gián cho ai đó, thế mà cậu có thể nói ra một câu làm người ta giận sôi đến vậy ư? — “Anh nói dễ nghe nhì? Anh đã thấy ai bắt sống được một con gián trong cảnh này chưa?”

— “Nhưng cái đồng máu me bắn thiêu kia thì ai sẽ dọn đây?” – Đây mới là điều chính là chàng mỹ nam muốn hỏi. Cho dù không bắt sống được nó nhưng cũng không tới nỗi để lại cái xác kinh tởm kia trong căn phòng của cậu chứ. Chỉ vừa nhìn thấy thôi cậu đã muốn nôn lắm rồi.

— “Anh chứ ai!” – Rất bình thản nói như một điều hiển nhiên, Minh Tuyết tuyên bố một câu đủ khiến ai đó chìm vào trong ác mộng của đời người, coi như trả đũa lại cho cái kiểu sai phái đầy hách dịch của cậu lúc nãy.

Tuy nhiên, nói thì nói vậy, nhưng khi liếc sang thấy khuôn mặt tái nhợt của ai đó, cô cũng có chút không đành lòng, đành bước tới cúi xuống cảm râu nhắc con gián lên.

— “Tôi đã dọn cái thứ bẩn thỉu nhất rồi đó!” – Quay sang, cô không nhìn được muốn trêu chọc ai đó thêm một chút, khẽ dùng đưa con gián trên tay hướng gần về phía cậu. Cũng bởi vì thấy được chàng trai này hoảng sợ đến vậy là một chuyện rất hiếm hoi. — “Hay là anh muốn tôi để lại nó trên giường của anh hả?”

“Tránh... tránh xa tôi ra ngay!” – Nhìn thấy cái thứ bẩn thỉu lủng lẳng trên tay Minh Tuyết ngày càng tiến lại gần, Hyung Ki không nhìn được khẽ nuốt nước bọt, lùi lùi lại phía sau.

Khẽ liếc sang bằng cái ánh mắt khinh bỉ, người con gái đó cảm thấy khiến cậu ghê tởm đủ rồi mới xoay người ra khỏi phòng, để lại một đồng hồ ồn ã bừa bãi bày la liệt, đối lập hoàn toàn với lúc cô mới bắt đầu bước vào.

Vì thế, khi cái xác gián đã được rời khỏi căn phòng, còn lại chính là Hyung Ki và một đám lộn xộn, cộng thêm đám máu kinh tởm khiến chàng mỹ nam không làm được gì khác ngoài thở dài chán nản.

Cuối cùng, sau khi có được sự giúp đỡ cực kì nhiệt tình của ai đó, chàng đội trưởng vẫn phải ngủ qua đêm ngoài phòng khách.

* * *

Khoan khoái bước xuống cầu thang vào một buổi sáng đẹp trời, Yo Seob cứ thế tiến về phía tầng dưới với một tâm trạng rất tốt đẹp. Tuy nhiên, cái tâm trạng đó cũng chỉ có thể duy trì cho tới trước khi chàng trai ấy đặt chân xuống phòng khách.

Vụt!

Như một tia chớp xẹt qua ngay trước mắt, Yo Seob chỉ cảm nhận được một bóng đen vừa bay vụt qua khuôn mặt, làm cậu giật mình đứng sững lại một giây.

Thế rồi, sau khi đã bình tĩnh trở lại và dám chắc bản thân không bị thiếu miếng thịt nào, chàng mỹ nam mới nhìn sang cái thứ vừa vượt qua mặt mình rồi cầm lên chiếc bia kia, sau đó quay trở lại nhìn về phía Minh Tuyết với ánh mắt tràn ngập lửa giận.

— “Cô làm cái gì thế hả? Muốn giết người à?” – Giận dữ muốn quát tháo lên, Yo Seob lần này đúng là rất bức bối, rất có xu hướng sẵn sàng xông lên làm thịt ai đó ngay tức thì.

Đột nhiên, như vừa nhớ ra được có điều có đó không được đúng lắm, chàng mỹ nam mới dừng lại và quay nhìn về phía tấm bia thêm lần nữa, nơi chiếc phi tiêu vừa nãy suýt ám sát cậu đang cắm trên đó. Cũng sau cái giây phút thấy được sự thật đang hiện lên trước mắt, khuôn mặt cậu lúc đó chỉ còn lại một sự kinh ngạc cực độ, ngón tay chỉ về phía đó, miệng mãi mới nói được một câu hoàn chỉnh.

— “Cô... cô vừa ném nó đấy à?”

Điều mà cậu đang chứng kiến quả thật quá mức khó tin. Mãi cho đến tận khoảnh khắc này, chàng trai vẫn không ngừng xác nhận lại, nhưng điều đáng buồn nhất lại là khi chàng trai nhận thấy con mắt của mình vẫn hoạt động rất tốt.

— “Đúng vậy!” – Đáp lời một cách rất thần nhiên, vẻ mặt của Minh Tuyết vẫn không có chút cảm xúc gì khác thường, như thể cái điều đang diễn ra cũng chỉ thế mà thôi. Nếu có, thì cũng chỉ là sự khinh thường với sự lừa mình dối người, không chịu chấp nhận sự thật của ai đó.

Không thèm để tâm tới phản ứng quá mức kinh ngạc của chàng thần tượng, cô tiếp tục quay trở lại với trò chơi, vung tay ném vút đi chiếc phi tiêu về phía trước. Đáng vẻ tung ra của người con gái đó quá đẹp, kèm theo cảnh chiếc phi tiêu cắm trúng hồng tâm tạo thành một hình ảnh thật hoàn mỹ.

“Không ngờ nó lại dễ thật đấy!” – Khẽ liếc mắt sang bên đầy châm chọc, lời nói của cũng đầy gai góc đâm xuyên qua lòng tự tôn của ai đó, Minh Tuyết không kiêng dè gì thể hiện cái tính có thù phải trả của mình. Hừ, hôm trước ai đã cười nhạo cô, đến giờ thử xem còn dám mở miệng ra nữa hay không. – “Không như ai đó, cười người ta nhưng bản thân lại không hề biết đến cái hồng tâm nó là gì.”

Khẽ thở dài như thể rất nuối tiếc cho người nào đó, vẻ mặt cũng thật chân thành, nhưng lời nói của cô đúng là khiến cho bất kì ai cũng phải tức chết. Đặc biệt đó lại là chàng trai trẻ con suốt ngày so đo hơn thua từng chút một như Yo Seob.

Cứ thế, với dáng vẻ đầy châm chọc và thách thức, Minh Tuyết nhét hết đồng phi tiêu còn lại vào tay cái người đang đứng bất động cố kiềm nén cơn giận dữ kia, nhẹ nhàng bước lên cầu thang trở về phòng.

Nhiệm vụ đã kích ai đó đã kết thúc, cũng thấy được cái khuôn mặt giận không thể nói của tên kia, cô có cảm giác thật sảng khoái khi trả được mối xi nhục, đúng là không uổng công cố gắng suốt mấy hôm nay chút nào.

Người đi thì vui vẻ, nhưng kẻ ở lại thì lại đang tức điên lên. Yo Seob càng nhìn thấy cái bóng dáng thân nhiên rời đi của ai đó lại càng giận, uất ức tới mức muốn đập phá tan tành thứ gì đó.

“Sao lại thế được chứ? Mới chỉ có mấy hôm thôi mà. Làm sao mà cô ta lại đột nhiên trở nên giỏi đến vậy chứ?” – Càng nghĩ càng thấy khó chịu, chàng mỹ nam bức bối nói ra miệng điều mình thấy không thể nào lý giải nổi nhất. – “Chắc chắn có điều gì đó cô ta đang giấu diếm mà mình không biết.”

* * *

Tuy có nghi ngờ, nhưng suốt mấy ngày hôm sau Yo Seob vẫn không tìm ra được đáp án đối với sự tiến bộ thần tốc của Minh Tuyết trong trò chơi này.

Phải biết rằng mới có ít lâu trước cô ta còn chưa biết cái gì, đến cầm phi tiêu thế nào cho đúng cũng không hay, thế mà đúng một cái lại trở thành thiên tài. Khiến trong căn nhà này, chỉ còn có mỗi mình cậu thuộc diện kém cỏi, không ra gì nhất. Vì thế, cậu quyết tâm phải tìm ra được bí quyết thần kì ấy tới cùng.

Nhưng quan sát hoài, chàng mỹ nam vẫn không tìm ra được chút đầu mối nào, cũng bắt đầu thấy nản lòng. Cho đến một hôm, khi vừa lên phòng lục lọi tìm chiếc CD rồi định xuống phòng khách xem, Yo Seob chợt thoáng thấy bóng của Minh Tuyết bên dưới, thế nên không kịp nghĩ gì liền nép vào góc cầu thang để theo dõi.

Lúc đó, người con gái ấy đang cúi gằm cái gì đó rồi mới bước ra khỏi cửa đi ra ngoài.

Không cần phải nhắc nhở, anh chàng trẻ con yên lặng đợi cho đến khi cô đi một lúc lâu, dám chắc sẽ không đột nhiên quay trở về mới lén lút bước xuống, tìm hiểu xem bí mật mà cô đang giấu đó là gì.

“Cái gì khiến cô ta phải cẩn trọng che giấu như vậy chứ?” – Tò mò tiến tới ló cái đồng kia ra nhìn, nhưng đến lúc nhận ra đó là gì thì trong trí não chàng trai ấy chỉ còn lại một sự thịnh nộ khủng khiếp, đủ để đốt cháy bất kì ai ở gần trong phạm vi cả trăm mét.

“Gì thế này?” – Bày ra trước con mắt của Yo Seob lúc ấy là một loạt những tấm ảnh của cậu. Nhưng điều đáng nói hơn là tất cả chúng đều tràn ngập dấu vết do những chiếc phi tiêu gây ra, trông tan nát như một đồng rác. – “Còn gì là khuôn mặt đẹp đẽ của mình nữa kia chứ! Con nhỏ này, dám đem ảnh của mình làm bia cắm sao? Minh Tuyết, cô chết chắc rồi.”

* * *

“Mọi người đi cẩn thận nhé!” – Như mọi ngày, cứ buổi sáng, cô gái duy nhất trong căn kí túc xá lại nói lời chào với bốn chàng thần tượng. Tuy nhiên, ngày hôm nay, có một điều rất khác biệt với bình thường, bởi vì lần rời nhà này, các chàng thần tượng cũng không phải chỉ sáng đi tối về như mọi lần.

“Không sao thật chứ? Đây là lần đầu tiên cả bốn chúng tôi đều đi vắng cả đêm.” – Càng nhìn thấy cái vẻ sáng lạn tươi cười như không có gì của Minh Tuyết, Hyung Ki lại càng cảm thấy có gì đó không ổn lắm, không ngừng hỏi đi hỏi lại một câu. Có trách thì nên trách cái vẻ ngây ngô của ai đó làm cậu không dám tin tưởng. – “Nhớ cẩn thận đóng kĩ tất cả mọi cửa để trộm không vào nhà đấy. Có gì thì cứ gọi điện cho chúng tôi, hoặc cho cảnh sát nếu có gì bất thường nghe không?”

Không biết lần thứ bao nhiêu trong buổi sáng nghe chàng đội trưởng căn dặn đi dặn lại, đến nỗi ngay chính bản thân Minh Tuyết cũng cảm thấy sắp xài hết kiên nhẫn, vội vã tìm cách thúc giục ai đó đi cho nhanh gọn lẹ.

“Yên tâm đi! Tôi vẫn ở một mình thường xuyên rồi mà. Không sao đâu! Nhưng anh Young Min này.” – Nói rồi, cô đột nhiên quay sang, kéo tay tên yêu nghiệt ấy sang một bên, thì thầm to nhỏ. – “Cách anh chỉ cho em xem ra rất hữu hiệu. Đúng là cứ dán hình người mình không ưa lên trên bia thì ném phi tiêu dễ trúng thật đấy.”

Cách thức này được cô khai thác triệt để, vừa nâng cao trình độ ném trúng, vừa xả được bức xúc trong lòng, đúng là một công đôi việc.

Chỉ có điều, cho đến tận giây phút này, cô gái ấy vẫn không biết rằng chính chủ của những bức ảnh đã biết hết sự việc và đang mưu tính tới một âm mưu kinh thiên động địa để trả đũa. Thế nên cô vẫn vui tươi hơn hờ, để rồi sắp tới phải khóc không ra nước mắt.

“Nó giúp được cho em là tốt rồi!” – Chàng mỹ nam nhìn thấy nụ cười rạng rỡ của Minh Tuyết, không nhịn được đưa tay lên xoa xoa tóc cô. lát sau mới quay trở lại nói với các thành viên khác trong nhóm. – “lát nữa anh quản lý đến thì chúng ta cũng xuất phát luôn nhé. Hiện giờ cứ tạm ra ngoài đợi

trước vậy.”

Vì thế, các chàng trai đều bắt đầu bước ra khỏi nhà, để cho căn nhà lại chìm trong một không gian yên tĩnh.

Đợi cho đến khi mọi người đã đi ra ngoài cả, Yo Seob đột nhiên quay lại kéo tay Minh Tuyết lại gần, nói thào vào tai cô vài câu.

— “Minh Tuyết nè! Cô đã nghe gì về tin đồn gần đây chưa? Nghe nói dạo gần đây khu này có người trông thấy những bóng trắng mờ ảo bay lượn qua lại giữa đường hay vút qua cửa sổ đấy. Nghe nói đó là oan hồn của một cô gái trẻ đã tự tử vì thất tình trước đây.”

“Cái gì cơ?” — Giật mình kinh hoàng ngay khi nghe xong những gì chàng trai vừa nói, cái miệng của Minh Tuyết há ra mà dường như không sao khép lại được nữa. Sao trước khi ra đi cái tên này lại tự dưng nói đến chuyện ma với quỷ gì ở đây kia chứ? Ai đó có thể nói cho cô tất cả chỉ là sự bịa đặt của cái tên nhãi này có được không? — “Chuyện này ở đâu ra thế? Tôi giờ mới nghe lần đầu đây.”

Không tin! Đánh chết cô cũng không tin chuyện này. Nếu không cô cũng không biết sẽ một mình vượt qua buổi tối nay trong căn nhà rộng lớn này như thế nào nữa đây.

Cũng may đúng lúc đó, những tiếng gọi của các thành viên còn lại trong nhóm đã giúp cô giải vây khỏi việc tiếp tục nghe về câu chuyện ma quái của Yo Seob. Còn nghe tên đó nói tiếp, sớm muộn cô cũng bị khủng hoảng đến phát điên mất.

— “Yo Seob! Xe đến rồi này!” — Tiếng gọi đầy lạnh lùng của Hyung Ki vang lên, không cho ai đó được phép cự tuyệt. — “Mau ra đây đi!”

— “Đến ngay đây!”

Cứ thế, cái tên gieo rắc tin đồn kia chạy vội ra bên ngoài, để lại một mình cô gái trong căn nhà vắng tanh, cùng với nỗi ám ảnh của câu chuyện ma không biết là thật hay đùa vừa mới nghe.

* * *

Ngồi một mình trong phòng khách, Minh Tuyết bật ti vi xem đủ các chương trình đợi thời gian trôi qua tới tối muộn rồi mới lên phòng ngủ như thường lệ. Tuy nhiên, hôm nay, người con gái ngồi trên ghế mà cứ có cảm giác gì đó rất khác thường, thấp thòm không yên.

Không biết có phải do câu chuyện hồi sáng Yo Seob kể ảnh hưởng hay không, nhưng bất giác trong lòng cô gái ấy cứ trào lên một nỗi lo sợ không diễn tả được thành lời, càng lúc lại càng mãnh liệt hơn bao giờ hết.

— “Minh làm sao thế nhỉ?” — Theo sắc trời ngày càng gần nửa đêm, Minh Tuyết lại càng thấy bất an, trên cánh tay cũng đột nhiên nổi lên gai ốc.

Khẽ đưa mắt nhìn quanh một lượt, cũng dám chắc không có gì kì lạ xung quanh, người con gái đó mới cảm thấy vững tâm hơn một chút, không ngừng trấn an bản thân.

Tuy nhiên, còn tiếp tục ngồi một mình trong phòng như vậy, sớm muộn cô cũng bị chính những nỗi hoảng sợ tiềm ẩn trong lòng hù chết. Thế nên lựa chọn tốt nhất lúc này là quay trở về phòng và chìm vào giấc ngủ càng nhanh càng tốt, để sáng mai mở mắt ra thì mọi chuyện cũng đã qua hết rồi.

— “Phải đi ngủ sớm thôi!” — Minh Tuyết khẽ mở miệng nói cho chính bản thân mình nghe. Dường như việc này cũng có chút tác dụng giúp được cô lấy lại được bình tĩnh để trở về được đến phòng mình.

Cứ thế, cô về phòng, tắt hết điện, cũng trả lại cho căn nhà rộng lớn về yên tĩnh trong đêm.

Ngoài trời, nơi bóng đêm đen tối mịt mùng bao phủ trong khắp không gian, mưa cũng bắt đầu tuôn rơi rả rích. Thình thoảng, những ánh chớp chợt loé sáng lên tạo thành một khung cảnh kì dị của tạo hoá, kèm theo một vài tiếng sấm làm rung động cả đất trời.

Nằm trên giường cố hết sức bắt bộ óc nghỉ ngơi và tìm đến một giấc ngủ bình yên, trong giây phút đó, bản thân Minh Tuyết cũng hoàn toàn không hề hay biết tới sự có mặt của một kẻ khác tại căn nhà của mình.

Thực ra, trong bốn chàng mỹ nam, có một người đã lén lút đổi lại lịch làm việc, cũng đã dời lại công việc đêm nay. Thế cho nên giờ phút này, không có gì là khó hiểu khi Yo Seob đã ở trong nhà mà không ai hay biết, lặng lẽ tiến hành một âm mưu đen tối đầy bí ẩn.

— “Kì này cô sẽ phải biết tay tôi!” — Ngoài ban công, những ánh chớp vẫn đột ngột loé lên, khiến cho hình ảnh của ai đó trong đêm trông càng đáng sợ. Nhất là khi trên tay cậu đang ôm lấy một con hình nhân màu trắng được tạo nên từ gipsi cùng với tấm rèm cửa.

Khẽ nhếch môi cười thật gian trá, tên đó cứ thế lặng lẽ cột con hình nhân lên sợi dây thừng vắt qua cành cây đã chuẩn bị sẵn, trong lòng đang thầm tưởng tượng tới khuôn mặt của một ai đó khi cái âm mưu này chính thức mở màn.

* * *

— “Sao tự nhiên lại mưa nhỉ?” — Hyung Ki vừa nói vừa mở cửa bước vào nhà, khuôn mặt đầy băng giá chứa đựng một vẻ không mấy hài lòng về cái thời tiết quái quỷ này. Chàng mỹ nam đảo mắt một vòng quanh căn nhà vắng lặng đầy tối tăm, nhẹ nhàng đóng cửa lại mà không gây ra chút tiếng động nào, tránh làm phiền tới giấc ngủ của Minh Tuyết. — “Làm mình phải hoãn buổi quay phim lại. Đúng hôm nay quay ngoại cảnh ban đêm ngoài trời thì lại thế này đây.”

Thở dài một hơi, chàng đội trưởng cũng không bật điện lên mà lặng lẽ bước về phòng, cố gắng không gây chút ảnh hưởng nào tới người khác. Tuy nhiên, có một điều mà cậu không hề hay biết, rằng lúc đó cho dù cậu có nhẹ nhàng hết sức đến đâu cũng là điều thừa, bởi Minh Tuyết cũng vừa vận bị đánh thức bởi một tiếng sấm vang lên lúc trước.

Tiếng mưa càng lúc càng nặng hạt vang vọng khắp không gian, len lỏi vào trong tâm trí khiến người con gái ấy không sao ngủ lại được. Mà những lúc như vậy, con người ta thường hay suy nghĩ vẩn vơ tới những điều không đâu.

Ngoài kia, mưa và bóng tối hoà lẫn vào nhau, bất giác đem lại cho cô một cảm giác gì đó rất đáng sợ, nhất là khi cô lại chợt nhớ tới câu chuyện ma mà Yo Seob đã kể hồi sáng.

Cũng trong khoảnh khắc đó...

Xẹt!

Một âm thanh lạ chợt vang lên. Trước con mắt kinh ngạc của cô, một thứ gì đó vừa xẹt qua ngoài khung cửa nhanh như điện xẹt, khiến cô chỉ kịp trông thấy cái bóng thoáng xuất hiện rồi mất tích của nó.

Hoảng sợ ngồi bật dậy, Minh Tuyết không tự chủ ngồi co mình vào trong góc tường, trùm chăn lên đầu, gian nan nuốt xuống một ngụm nước bọt. Lúc này, trái tim cô đang đập dồn dập, ánh mắt không ngừng nhìn chăm chăm ra phía ngoài, trong trí não không ngừng nói với bản thân rằng thật ra là không có gì xảy ra hết.

Chỉ là nhìn nhầm mà thôi. Chỉ là nhìn nhầm.

Không ngừng nhắc đi nhắc lại âm thanh này trong đầu để trấn an bản thân, dù sâu trong lòng lại có cảm giác như đang tự lừa mình dối người. Tuy nhiên, cũng chỉ có như thế thì cô mới có thể thấy an toàn hơn trong căn nhà vắng lặng tối tăm này.

Lấy hết dũng khí, Minh Tuyết mới dám vươn người ra phía trước chạm vào công tắc đèn, hi vọng ánh sáng có thể xua tan những lo sợ khiến con người ta sắp vỡ tim này. Nhưng đau lòng thay, không có một chút ánh sáng nào đến cứu vớt cô ra khỏi tình trạng nước sôi lửa bỏng hiện tại cả. Có lẽ mưa đã khiến cho đường dây điện có chút vấn đề, thế nên điện đã bị cắt mất tiêu.

“Làm sao giờ?” – Thì thào phát ra những tiếng nói run run trong màn đêm, trái tim cô đập càng lúc càng nhanh khủng khiếp, máu dường như cũng tăng tốc vận chuyển trong cơ thể.

Đột nhiên...

Ầm! Tiếng sấm như nổ tung trên bầu trời, làm cả không gian xao động, đánh sâu vào trái tim yếu ớt của người con gái đó, kèm theo là ánh chớp loé lên sáng choang trong một tích tắc. Cũng trong cái khoảnh khắc ấy, ngay trước con mắt kinh hoàng của cô, một cái bóng vừa lao xẹt qua phía ngoài trông rất rõ ràng.

“AAAAAA!” – Xen lẫn trong tiếng sấm chớp ì ùng là tiếng hét lên đầy hoảng loạn của Minh Tuyết, vang khắp mọi nơi trong căn nhà.

Âm thanh quá thảm thiết vang lên khiến chàng trai đang nhẹ nhàng bước lên cầu thang cũng phải giật mình. Dường như cảm nhận được nỗi sợ hãi tột cùng của cô, chàng mỹ nam đầy lo lắng chạy vội lên tầng hai, vội mở cánh cửa phòng cô xem rốt cuộc đã có điều kinh khủng gì xảy ra.

“Sao thế, Minh Tuyết?” – Chỉ vừa mới đặt chân bước vào phía trong phòng, dù là trong bóng đêm, nhưng chàng trai cũng có thể lờ mờ trông thấy đáng vẻ hoảng sợ và khuôn mặt tái nhợt của người con gái đó. Nhưng chưa kịp để cậu nói thêm điều gì, Minh Tuyết vừa thấy người quen xuất hiện thì đã bỏ nhào tới ôm chầm lấy cậu.

“Ma! Ma!” – Vừa nói vừa khóc meo meo, Minh Tuyết lần này đúng là bị dọa không nhẹ, lại càng ra sức ôm chặt cứng lấy bùa cứu mạng không chịu buông tay. – “Có ma kia!”

“Làm gì có ma chứ!” – Dù không hiểu mọi chuyện ra sao, nhưng hiển nhiên đối với một người tin vào khoa học như Hyung Ki thì sẽ phủ định điều này ngay tức thì rồi. Tuy nhiên, điều mà chàng mỹ nam ấy phải làm đầu tiên lại là cố gắng gỡ bàn tay đang ôm lấy quá chặt khiến cậu cũng sắp không thở nổi này ra. Nhưng đối với một cô gái đang quá hoảng loạn, trong trí não chỉ còn biết liều sống liều chết giữ chặt lấy bất cứ ai chỉ cần là người kia, thì điều đó thật là đầy khó khăn. – “Bình tĩnh nào!”

“Đúng thật mà! Nó ở ngoài cửa sổ... vừa nhào đến... Hu! Hu!” – Minh Tuyết mở miệng nói ngắt quãng, mãi mới được một câu hoàn chỉnh, nước mắt nước mũi giàn giụa, cả người run run trông rất đáng thương, khiến chàng mỹ nam cũng đành thôi không tiếp tục đẩy cô ra nữa. Chỉ cần cô ta có chút nói tay, không thít chặt đến mức cậu không thể thở nổi như vừa này thì cũng đành có thể chấp nhận cho qua.

“Đã nói là làm gì có...”

Còn chưa kịp dứt lời, tiếng sấm đột nhiên lại rền vang trên bầu trời, xung động lan toả mạnh mẽ khiến những con người đều có cảm giác nó đang nổ tung ngay trên đầu mình vậy. Trong khoảnh khắc đó, ánh chớp cũng nhoáng lên chiếu rọi một cách rõ ràng hình ảnh một cái bóng lại vừa lướt qua khung cửa.

Lần này, Hyung Ki cũng chính mắt trông thấy nó.

“AAA!” – Vừa thấy những gì đang diễn ra, Minh Tuyết lại một lần nữa hét lên kinh thiên động địa, hoảng hốt càng ôm chặt cứng lấy chàng trai ấy hơn nữa.

Riêng cái người vẫn luôn miệng nói không hề có ma quỷ trên đời, Hyung Ki thấy cảnh này cũng không khỏi giật mình mà bật lùi lại mấy bước. Trong giây phút đó, hàng loạt những nghi ngờ liên quan tới những việc kì bí quanh cuộc sống khiến trí não chàng mỹ nam rối tung cả lên, cũng quên mất luôn việc đây cô gái đang bám chặt lấy mình không khác gì một cây tầm gửi kia.

Rốt cuộc, sau khi đầu óc rối tung lên với những giả thiết, chàng trai vẫn không sao hiểu nổi cái thứ vừa xuất hiện rồi lại mất tăm trong bóng đêm kia là cái gì nữa.

“Không sao đâu! Chắc đó là cái bóng của cái gì đó thôi!” – Cố gắng tìm lấy một lý do nào đó để giải thích, nhưng trong giọng nói của cậu cũng không giấu nổi vẻ căng thẳng.

Nếu nói sự giải thích này nhằm an ủi Minh Tuyết, thì khi thấy được vẻ mặt cũng như nỗi e ngại từ sâu thẳm trong đôi mắt chàng trai, người ta sẽ cho rằng cậu dùng nó để tự trấn an bản thân thì đúng hơn.

Ngoài kia, bóng đêm vẫn bao phủ khắp không gian rộng lớn, dường như lại càng trở nên tối tăm hơn trong làn mưa lạnh lạnh, khiến ngay chính bản thân chàng đội trưởng cũng thấy có chút gì đó hơi rợn rợn.

Đối lập lại với tình cảnh đầy lo sợ và hoảng loạn của hai người, ở phía bên kia ban công, Yo Seob thì lại tỏ vẻ rất thích thú với trò đùa của mình. Mặc dù không tận mắt thấy đáng vẻ thê thảm của ai đó lúc này, nhưng cứ mỗi khi ánh chớp loé lên, lại một tiếng hét kinh hoàng của Minh Tuyết vọng ra khiến cậu cảm thấy thật khoái chí.

Lá gan đã nhỏ, lại một mình ở giữa căn nhà trống vắng, đối mặt với những bóng ma hoành hành, lần này không cần phải tận mắt thấy cũng biết được Minh Tuyết bị dọa đến chết khiếp.

“Giờ thì cô đã thấy hối hận khi đã chọc tới Yo Seob này chưa?” – Vừa nói, chàng trai vừa kéo kéo cái dây để hình nộm bay qua bay lại, tà áo của nó màu trắng muốt, phất phất lên, hiện rõ trong từng ánh chớp không khác gì một bóng ma thực sự.

Nhưng rồi, khi đang cảm thấy vui vẻ bởi việc trêu đùa cô gái đáng thương trong phòng, một rắc rối nhỏ đã xảy ra khiến chàng mỹ nam phải tạm dừng trò đùa của mình lại. Có lẽ do ai đó đã chơi đùa hơi quá đà nên mọi việc tiếp theo cũng không còn thuận lợi như chàng trai đã nghĩ nữa mà dần vượt qua tầm kiểm soát của cậu.

“Kẹt mất rồi!” – Yo Seob ngược nhìn cảnh cây vương vào dây, khiến chiếc hình nộm bị kẹt lại giữa không trung, lừng lững mãi một chỗ. Chàng trai cố gắng giật giật sợi dây nhưng lại hoàn toàn chẳng có chút tác dụng gì. Nó vẫn bị kẹt ngay ngoài ban công cửa phòng Minh Tuyết.

Tuy nhiên, đối với hai con người đang ở trong phòng kia thì đó lại là điều khác. Không còn là cái bóng trắng thuật ẩn thoát hiện như vài lần trước nữa, lúc này, hình ảnh mà họ trông thấy lại là cái bóng trắng nhảy tung tung lên xuống ở một chỗ trông khá kì quái.

“Chết rồi!” – Nhìn thấy chiếc hình nộm đang lơ lửng trước cửa sổ phòng Minh Tuyết, Yo Seob thấy có chút lo lắng khi nghĩ tới những gì sẽ xảy ra tiếp theo nếu cứ giữ nguyên hiện trạng thế này. – “Minh mà không mang nó trở về thì sáng mai họ sẽ phát hiện ra và giết mình mất thôi.”

Nếu biết trò này do cậu dựng ra thì chắc chắn không chỉ là bị giết chết đơn giản như vậy rồi. Cái lũ còn lại trong căn nhà này luôn luôn lựa chọn bệnh vực Minh Tuyết chứ có thèm ngó ngàng gì đến tên đàn em trong nhóm như cậu chút nào đâu. Thế nên, đã dọa ma cô ta, thì cậu cũng phải tìm cách để xoá hết mọi dấu vết cho sạch sẽ mới được.

Nghĩ vậy, Yo Seob đành phải rút con dao nhỏ đã chuẩn bị sẵn, trèo qua lan can sang bên kia để cắt đứt dây, giấu bằng chứng phạm tội kia đi ngay.

* * *

“Bóng của cái gì kia chứ?” – Mếu máo đưa ra lời phản bác, Minh Tuyết kì thật cũng rất muốn tin đó chỉ là nhìn nhầm, nhưng sự thật trước mắt quá rõ ràng khiến cô không thể dùng chiêu thức tự lừa mình dối người được nữa. – “Nó kia... Nó đang đứng ở ngay kia rồi kia!”

Gần như muốn hét lên khi nói những lời ấy, cô gái lúc này thật hoảng loạn. Nếu cái thứ đang đứng ngay ngoài kia mà là bóng của càn cây chiếu lên thì chắc trên thế giới cũng không còn chút chuyện ma quái nào nữa luôn.

Khẽ nuốt xuống một ngụm nước bọt, bàn tay Minh Tuyết không tự chủ lại thít chặt Hyung Ki thêm vài phần, cũng không hề để ý tới như vậy có khiến ai đó thiếu dưỡng khí mà chết hay không. Điều mà trong trí não cô suy nghĩ lúc này chỉ là cầu mong cái bóng ma ngoài kia đừng có tiến tới đây, mà có tới thì hãy cứ ám Hyung Ki đi là được. Cô chỉ là một cô gái đáng thương yếu đuối, tự nhận trước giờ chưa bao giờ làm điều ác, nên nếu được thì hãy buông tha cho cô đi!

“Chắc là trộm rồi!” – Cố nói vài lời vớt vát tình hình trước mắt, Hyung Ki vẫn quyết tâm tin vào khoa học mà bỏ qua những gì đang diễn ra. Để tăng tính xác thực cho suy đoán ấy, chàng mỹ nam liền rút chiếc điện thoại ra gọi, dù quá trình đầy khó khăn khi bị ai đó ôm chặt cứng. – “Được rồi! Thả tôi ra đi nào! Tôi sẽ gọi điện cho cảnh sát đến giúp bây giờ.”

Quá mức hoảng sợ, Minh Tuyết không còn biết làm gì khác ngoài ôm chặt lấy ai đó, kiên quyết không buông tới cùng. Cũng vì thế, sau một hồi lâu vật lộn muốn gỡ ngón tay cô ra không thành công, chàng đội trưởng cũng đành để mặc cô như vậy mà gọi điện.

— “Alo! Ở chỗ tôi có trộm đột nhập vào!” – Nói rất bình tĩnh và nghiêm túc, như thể chính bản thân đã nhìn thấy tên trộm thật sự, Hyung Ki thật là có tài nói điều không chớp mắt mà.

Tuy nhiên, ngay khi chàng trai vừa dứt lời, ánh chớp lại loá lên. Lần này, trong ánh mắt kinh hãi cực độ của những con người có mặt tại đó, một hình bóng khác đột ngột xuất hiện, chiếu rọi vào khung cửa khiến họ đều giật mình.

Bóng người vừa hiện lên với một con dao giơ ra đằng trước, dưới bức màn mưa lại càng làm tôn lên vẻ thần bí và đáng sợ. Vừa thấy hình ảnh đó, hai người trong phòng đều hết hồn, cũng không thềm bận tâm tới cái gì gọi là khoa học nữa mà rất đồng tâm cùng lui lại cho đến tận lúc lưng dính sát vào tường.

Nhất là Hyung Ki, những gì cậu thấy đã vượt qua tất cả mọi suy đoán khiến trí não cậu lâm vào hỗn loạn, cũng bắt đầu cuống cả lên. Còn Minh Tuyết thì vẫn la hét và khóc lóc trông cực kì thảm thương, nước mắt nước mũi giàn giụa.

— “Mau đến đây!” – Nhìn quanh, cuối cùng chàng trai chỉ nhận ra thấy thứ có thể cứu vớt trong hoàn cảnh này chính là chiếc điện thoại trên tay, bất giác nói với đầu dây bên kia những lời đầy gấp gáp và hoảng loạn – “Mau cử người đến đây nhanh lên! Làm ơn đến thật nhanh. Bọn chúng rất đông. Còn mạng theo cả vũ khí nữa.”

Mưa gió vẫn ù ùng, hắt qua làm sàn trở nên trơn trượt. Khó nhất chính là Yo Seob lúc này, bước ra ban công mà trí não vẫn luôn phải căng ra theo từng bước chân, cố gắng nhích từng bước thật thận trọng để không bị trượt ngã.

Gió thổi rất mạnh, những giọt mưa vẫn không ngừng hắt vào mặt khiến cậu rất khó khăn để di chuyển.

Cuối cùng, sau một khoảng thời gian rất lâu dò dẫm ngoài ban công, chàng trai mới đến được chỗ cái hình nộm mà mình đã vất vả làm ra.

— “Xong rồi!” – Dường như trông thấy được những thắng lợi ngay trước mắt, Yo Seob cuối cùng mới thở phào được một hơi nhẹ nhõm, vội vã bước tới cắt đứt sợi dây. Tuy nhiên, ngay khi vừa làm xong mọi việc, định ôm lấy chiếc hình nộm quay trở về phòng giấu đi thì một sự việc đột nhiên xảy ra khiến cậu sửng sốt đến mức quên cả ứng phó thế nào.

Trong làn mưa dày đặc, những chiếc xe cảnh sát chạy vội vã, reo còi ầm ỹ cùng hướng tới một địa điểm. Đáng nói hơn, cái ban công chàng trai đang đứng này hình như rất trùng hợp nằm trong đường tới mục tiêu của chúng.

Rất nhanh, những chiếc xe phóng đến trong làn mưa, đột ngột phanh gấp lại vừa vặn đứng ở ngay ngoài đường, trước cổng căn ki túc xá nhà bọn họ.

Cũng gần như cùng lúc, tất cả những ánh đèn đều chiếu thẳng vào mặt Yo Seob làm chàng trai phải đưa tay lên che mắt. Vẫn ngỡ ngàng đứng đó chưa kịp hiểu điều gì đang diễn ra, thứ duy nhất trong trí não tên đó khoanh khắc ấy chỉ là cảnh tất cả những viên cảnh sát cùng lao ồ ra, chìa thẳng súng về phía cậu với ánh nhìn đầy nghiêm trọng.

— “Anh đã bị bao vây! Hãy mau đầu hàng ngay lập tức!”

* * *

— “Xin lỗi! Thành thật xin lỗi!” – Là người gọi điện thoại dẫn đến cục diện này, cũng đồng thời là một vị đội trưởng có trách nhiệm, Hyung Ki lúc này đang liên tục xin lỗi những viên cảnh sát đã vất vả đội mưa tới bắt trộm.

Lần nào cũng vậy, cứ xảy ra chuyện gì, mấy người khác không trốn mất tăm thì lại cũng chẳng giúp được gì, thành ra cậu vẫn luôn là kẻ phải đứng ra dàn xếp hậu quả.

Tiền đưa những viên cảnh sát đang bức bối ra về trong cơn mưa, Hyung Ki quay trở lại nhìn chằm chằm vào Yo Seob, cái người đang ngồi trên ghế với vẻ hối lỗi, ánh mắt không khỏi lạnh lẽo thêm vài phần. Cũng chỉ trong chốc lát, cả không gian đều chìm trong băng giá y như giữa mùa đông tuyết rơi ngập trời.

— “Cậu hãy tự mà kiểm điểm lại mình đi, nghe chưa!” – Đinh cao của cơn giận dữ khiến ai cũng phải rùng mình không phải là quát mắng hay đe dọa, mà là lúc Hyung Ki nói một câu đơn giản như thế mà không tỏ vẻ gì tiếp theo. Không cần đoán cũng biết được hiện giờ ai đó đang rất tức giận, chẳng khác gì một toà núi lửa chờ bùng phát, nên hành động sáng suốt nhất lúc này là đừng có làm gì chọc vào người đó nữa.

Yo Seob lúc này rất biết thời biết thế mà ngậm chặt cái miệng mình lại, không dám ho he lấy một lời, dáng vẻ đúng kiểu của một đứa trẻ thành thật, ngồi yên lặng nhìn ai đó bước lên cầu thang trở về phòng.

— “Khoan đã!” – Rất đột ngột xen lẫn vào không khí đầy căng thẳng lúc này, Minh Tuyết vội lao tới túm chặt lấy áo cậu kéo lại, ngăn cản bước chân chàng mỹ nam trở về phòng. — “Anh không thể đi như thế được. Làm sao tôi dám ở trong phòng một mình bây giờ kia chứ?”

Tuy biết tất cả chỉ là giả nhưng nỗi sợ hãi và những ám ảnh thì vẫn còn, nếu giờ mà kêu cô cứ thế đi ngủ một mình thì còn khó khăn hơn lên trời.

— “Chẳng phải là đã rõ ràng rồi sao.” – Quay người lại nhìn về phía người con gái ấy, trong đôi mắt chàng đội trưởng không giấu nổi vẻ không kiên nhẫn. — “Làm gì có con ma nào đâu. Cô cứ thế về phòng mà ngủ đi chứ còn sao nữa.”

Nói rất dứt khoát và lạnh lùng, ý tứ của ai đó lúc này là muốn mặc kệ. Không chỉ thế, vẻ mặt cũng không tốt chút nào, như thể đang nhắc nhở cô lúc này cậu đang rất bức mình, còn làm phiền nữa thì rất có khả năng sẽ bị bóp chết ngay tại chỗ.

“Nhưng... tôi sợ lắm” – Khẽ nuốt một ngụm nước bọt xuống cuống họng, Minh Tuyết cảm thấy áp lực từ phía chàng trai toả ra sắp ép chết mình, nhưng vẫn cố lấy hết dũng khí nói hết những suy nghĩ trong lòng. – “Nhờ ma xuất hiện thật thì sao? Tôi sẽ chết mất!”

Tha thứ cho cô, nhưng cô quả thật rất sợ. Giờ cứ nhắm mắt lại là cô lại thấy những cái bóng trắng đang du đãng khắp mọi nơi, thế nên cô vẫn là chấp nhận bị đông chết thay cho bị dọa chết thì hơn.

Hiển nhiên, một khi đã nhận định việc mình định làm, Minh Tuyết sẽ không từ bỏ, cho dù có phải áp dụng chiến thuật mặt dày cũng không sao.

“Thật là phiền phức!” – Biết là không thể vứt bỏ được cái đuôi này, Hyung Ki ngay lập tức chọn lựa biện pháp ném cô cho người khác. Rất hiển nhiên, trong căn nhà lúc ấy ngoài hai người bọn họ ra cũng chỉ còn lại có một người, nên chàng trai ấy chính là đối tượng được chọn lựa. – “Yo Seob! Cậu qua phòng cô ấy canh chừng đi!”

Giọng nói đầy mệnh lệnh, không cho kháng cự. Ai bảo người sai là cậu ta kia chứ?

“Cái gì?” – Giật mình không hiểu tại sao đột nhiên mình bị lôi vào, Yo Seob giấy nẩy lên cãi lại. Cho dù lần này cậu có sai nhưng cũng không cần chơi ác như vậy chứ? Qua đó canh chừng cho cô ta, thế thì đêm nay cậu khỏi ngủ à? – “Tại sao lại là tớ chứ? Như vậy đâu có được.”

Quay lại, Hyung Ki đưa mắt nhìn Yo Seob như thể đứng từ bên trên nhìn xuống dưới, mang theo đầy áp bách, khiến nhiệt độ không khí cũng đột ngột giảm xuống vài độ. Một lúc sau, khi thấy khí lạnh mình phóng ra cũng đủ rồi, chàng trai mới mở miệng ra nói một câu rất hiển nhiên.

“Khiến cho Minh Tuyết sợ đến mức này không phải là cậu hay sao? Thế nên, tớ mặc kệ cậu muốn làm gì thì làm, tự đi mà giải quyết hậu quả đi. Tớ về phòng ngủ đây.”

Lời nói rất sắc bén, cũng rất vô tình, khiến cho Yo Seob không thể mở miệng ra cãi lại được câu nào. Trong giây phút đó, khuôn mặt đáng yêu của chàng trai ấy cũng tràn ngập rồi rấm. Đành rằng cậu là người sai, nhưng qua phòng cái cô gái kia canh chừng cho cô ta ngủ thì điều này cũng có chút quá mức.

Tuy nhiên, người mở miệng ra đầu tiên phản đối lại quyết định này lại là bản thân người con gái được nhắc đến. Vừa nghe thấy Hyung Ki phân phó như vậy, Minh Tuyết không nhịn được lắc đầu nguây nguẩy, tay lại bất giác túm chặt lấy góc áo của chàng mỹ nam ấy hơn.

“Đừng mà!” – Ánh mắt rung rung như sắp khóc rất đáng thương, bộ dạng cũng đầy tội nghiệp như một con cún con bị vứt bỏ, cô gái ấy giờ có thể làm tất cả để có thể sống bình an trong căn nhà tới sáng mai. – “Đề cho cậu ấy canh chừng còn đáng sợ hơn gấp ba nữa đó chứ. Anh không thể bỏ mặc tôi như vậy mà đi được.”

Yo Seob mà đi canh chừng ư? Cậu ta không đi chiều ma về cô đã thấy hạnh phúc lắm rồi. Huống hồ đêm nay cô mà đại đột ở cùng phòng với cậu ấy, không biết mai có còn mạng sống mà hưởng thụ cuộc đời không nữa đây.

“Thế bây giờ phải làm sao đây?” – Đến Hyung Ki lúc này cũng thấy thật khó nghĩ không biết giải quyết tình trạng này thế nào.

* * *

Sau một đêm mưa tầm tã, mặt trời lại lộ dạng mang theo những tia nắng ấm áp rải tràn khắp đất trời. Bầu trời cũng trở lại với gam màu xanh như ngọc đầy thoáng đãng, đem đến cho con người ta một cảm giác rất khoan khoái dễ chịu.

Cùng với khung cảnh bình minh trên khắp đất trời, hai chàng mỹ nam của MS4, Jae Sung và Hyung Ki cuối cùng cũng có thể đặt chân trở về nhà sau những giây phút làm việc đầy mệt mỏi. Tuy nhiên, như một bản năng đã ăn sâu vào máu, trước khi bước vào nhà, các chàng thần tượng vẫn duy trì hình tượng đầy cuốn hút của mình, như thể một đêm làm việc cũng không khiến các cậu phiền lụy bao nhiêu cả.

Mở cửa bước vào nhà, việc đầu tiên mà họ làm hiển nhiên là đưa mắt nhìn quanh một lượt, cũng đồng thời thấy vô cùng sửng sốt trước những điều đang xảy ra trước mắt.

“Không ngờ sau có một đêm thôi mà máy đưa nó trở nên thân thiết thật đấy nhỉ?” – Tên yêu nghiệt khề nở một nụ cười đẹp mê hồn, vừa khề cảm thán vừa đưa mắt nhìn về phía ba đứa đàn em, Yo Seob, Hyung Ki, Minh Tuyết đang cùng nhau nằm ngủ ngon lành giữa phòng khách.

Bạn đang đọc truyện *My Stars* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

Hoàng hôn buông nhẹ xuống thế gian, phủ lên khắp mọi nơi một gam màu vàng chói nhat nhòa. Đầu đó một vài giọt nắng còn rơi rớt lại chiếu xuống thềm nhà, mang theo một hương vị thật trong trẻo.

Vào khoảnh khắc cuối ngày này, anh chàng đào hoa Young Min trở về, khuôn mặt lúc nào cũng mang theo một nụ cười đầy mê hoặc, dù là sau một ngày làm việc bận rộn cũng không hề biến đổi.

“Anh về rồi đây!” – Vừa mở cửa bước vào nhà, hình ảnh hiện lên trong mắt chàng nữ nam lúc đó lại là cảnh bốn người là đang ngồi trên ghế ở phòng khách, rất chú tâm chơi bài.

Ngay cả Jae Sung cũng có mặt trong cuộc chơi, thật khó tin chuyện này cũng có ngày xảy ra trước mắt cậu.

Vừa nghe thấy tiếng nói của tên yêu nghiệt, có một người đã vội quay trở lại với ánh nhìn đảo dạt hi vọng, như thể vừa trông thấy một vị cứu tinh giúp mình thoát ra khỏi những ám ức đang phải gánh chịu. Không cần phải nói, ai cũng có thể đoán được người đó là ai.

“Anh ơi! Anh...!” – Quay mặt lại, Minh Tuyết không nhìn được suýt nữa bật khóc, ánh mắt đầy chờ mong và cảm động, trên tay vẫn cầm chắc bộ bài. Tuy nhiên, với cái khuôn mặt đen sì đầy vết mực vẽ chông chéo khắp mọi nơi kia, cái biểu cảm đó thật có chút dọa người.

“Ồi trời!” – Không biết mọi chuyện thế nào, nhưng nhìn thấy thảm trạng của Minh Tuyết hiện tại, chàng nữ nam có chút giật mình, bỏ vội gói đồ trên tay xuống, bước tới xem kỹ tình hình thế nào. Chỉ đến khi đã dám chắc cô không bị làm sao trừ bỏ cái đám vết tích của mực chẳng chịt trên mặt kia, cậu mới yên lòng, ngừng lên hỏi đầy quan tâm – “Em làm sao thế? Mặt mũi thế là sao?”

Cô chính là cô gái duy nhất trong căn nhà, thế nên dĩ nhiên là cần phải được bảo vệ và che chở. Nếu mà cậu phát hiện có ai dám bắt nạt Minh Tuyết thì kết cục của kẻ đó sẽ không thể tốt đẹp rồi.

Nhìn thấy cái ánh mắt đó của Young Min, Yo Seob cũng có chút đoán ra được ý nghĩ của tên đàn anh bất công kia, vội vã thanh minh ngay tắp lự. Nếu không lát nữa cậu rất có khả năng sẽ chết không có chỗ chôn.

“Thì tại cô ta ngốc quá thôi.” – Mở miệng nói, ánh mắt của chàng trai lúc đó cũng tỏ vẻ vô cùng thành thật, nhưng bàn tay thì vẫn cầm lấy bài không buông. – “Bọn em chỉ chơi bài, ai thua sẽ bị vẽ vào mặt. Nhưng em làm sao mà ngờ được trên đời này có người lại lập được kỉ lục chơi dở nhất như cô ta chứ.”

Ý là từ đầu tới cuối do ai đó ngốc nên tự chịu thôi, đâu có phải do cậu muốn vẽ vào mặt cô ấy đâu.

Đến tận giây phút này, Young Min mới có thời gian nhìn đảo qua một lượt, cũng nhận thấy tình trạng của những thành viên còn lại.

Đầu tiên là Yo Seob, có một hình trái tim ở trên mặt, gần với hình tượng đáng yêu của cậu thì cũng không có gì quá khác thường cả. Jae Sung cũng bị một vòng tròn quanh mắt trông không khác gì con gấu trúc. Riêng Hyung Ki thì có một tạo hình rất phong cách với hai vết gạch chéo nhau như vết sẹo trên mặt những tên cướp biển.

“Mọi người...” – Nhìn dáng vẻ lúc này của mấy người, Young Min không nhìn được bật cười. Mấy cái vết này rất có tính nghệ thuật khiến cậu chẳng biết phải nói thêm gì nữa. Chỉ nhìn thôi, cậu cũng đoán được tám chín phần mười chúng được xuất phát từ tay ai. – “Minh Tuyết! Đây là tác phẩm của em à?”

Nghĩ ra mấy thứ này mà vẽ lên mặt người khác, cũng chỉ có cô mới mất công đến thế.

“Vâng. Trông rất hợp mà.” – Vừa nghe thấy tên yêu nghiệt hỏi, Minh Tuyết vội vã gật đầu ngay tắp lự, còn rất tự hào khoe khoang thành tích của bản thân. Chỉ có điều cô gái ấy không hề hay biết rằng khuôn mặt của chính cô lúc này trông mới thật là hết nói nổi. Nhất là khi nó gần với những biểu hiện ngây ngốc của cô, không khác gì một phần tô điểm cho bộ phim kinh dị vậy. – “Nhưng em chơi bài rất liều mạng nên nếu không đứng nhất thì sẽ đứng bét. Mà từ đầu tới giờ hầu như toàn chỉ có bét thôi nên giờ em thành ra như thế này đây.”

Càng ngày càng thấy khâm phục cho da mặt được tôi luyện dày đến cả mét của Minh Tuyết. Cái việc như vậy cũng có thể nói đầy tự hào, không có chút cảm thấy xấu hổ thế đâu.

“Minh Tuyết! Cô làm trò gì ở đấy thế hả?” – Không có thời gian để cô tiếp tục than vãn, phía bên kia Yo Seob dường như không có đủ kiên nhẫn để tiếp tục chờ đợi, vừa gất gong vừa đập đập tay xuống ghế báo hiệu chỗ của ai đó đang vắng, cản trở lại gấp. – “Còn không mau lại chơi đi à? Cô còn định bắt bọn tôi chờ đến bao giờ nữa hả?”

“Tôi ngay đây.”

Không để ai đó phải nhắc thêm một câu, cô gái đã cuống quýt định trở về chỗ. Tuy nhiên, đúng lúc đó, một bàn tay đột nhiên kéo cô trở lại.

“Đợi chút nào!” – Có chút suy nghĩ nhìn khuôn mặt đen sì sắp không còn chỗ trống của cô một lát, Young Min cuối cùng vẫn là không đành lòng nhìn ai đó tiếp tục bị vui đập, đành mở miệng đề nghị. – “Anh muốn nhờ em mua một chút đồ ở siêu thị, liệu có được không?”

Thế rồi, không cần đợi ai đó trả lời, chàng nữ nam đã tiện tay giật lấy đám bài trên tay cô, quyết định luôn, không cho cô có chút thời gian để kịp hiểu điều gì đang diễn ra.

“Để anh chơi hộ cho.”

Âm thanh thật mềm nhẹ, có một sự cuốn hút đặc biệt của một thần tượng nổi tiếng, tên yêu nghiệt khiến máu trong người cô đột nhiên vận chuyển thật chậm, phải mất một lúc thì mới lên được não.

Đến khi hiểu được ý của tên đàn anh, Minh Tuyết mới gật gật đầu, nghe chàng trai nhắc nhở những gì cần rồi nhanh chóng đi mua.

Kì thực ban đầu cô cũng là góp mặt cho đủ số, nhưng cuối cùng lại thành ra đam mê quá mức. Nếu mà còn chơi tiếp, chắc mấy chàng trai cũng chẳng biết phải từ chỗ nào xuống tay đối với bộ mặt sắp thành Bao Công của cô mất.

Tuy nhiên, do quá vội vàng, tính cách thì lại ầu đả nên có một số việc cô đã quên mất tiêu. Mà đó lại là việc vô cùng quan trọng nữa chứ.

“Ê! Cô đi đâu thế hả?” – Luôn đề ý tới cuộc trò chuyện của hai người, Hyung Ki rất nhanh phát hiện ra vấn đề, hốt hoảng gọi lại – “Cô đừng nói với tôi là cô định đi ra đường với khuôn mặt như thế đấy nhé!”

Vác y nguyên bộ dạng ấy ra ngoài, Minh Tuyết đang định đi dạo mà vào tầm nhập nhoạng tối này chắc. Hơn nữa, để cho cô đi quanh chỗ này một vòng, cậu rất có khả năng phải tới đồn cảnh sát để lĩnh cô ta về.

“Ừ ừ.” – Đến tận giây phút đó người con gái ấy mới giật mình nhận ra vấn đề. Cũng may là có cậu hảo tâm nhắc nhở, chứ cái tên Yo Seob kia mà thấy cũng chỉ lạng im chờ xem cô xấu mặt thôi. – “Tôi quên mất tiêu.”

Chạy đến nửa đường lại vòng về, Minh Tuyết vốn định trở lại phòng rửa mặt cẩn thận thì đồng thời lại nghe thấy lời nhắc của Young Min.

“Tiện thể em cầm luôn cái túi kia về phòng luôn nhé!”

Về phòng? Kêu cô mang về phòng mình, tức là tặng cho cô đúng không?

“Cái này hả anh?” – Nhắc túi lên, nhìn vào bên trong bằng cái ánh mắt tràn ngập tò mò, Minh Tuyết vừa nhận ra nó là gì thì cả khuôn mặt đã sáng rực lên, miệng cũng cười đầy vui sướng. – “Cho em thật ư?”

Nhìn cái vẻ mặt ngây ngô, đầy hạnh phúc của ai đó, chàng mỹ nam bỗng dưng cảm thấy thật thoải mái, tựa như niềm vui đơn giản của cô cũng có thể lan truyền vậy.

“Dĩ nhiên rồi!” – Không thì cậu mất công mang về làm gì? Young Min một lần nữa khẳng định lại đáp án, trên môi cũng bắt gặp nở một nụ cười sáng lạn, lại có chút gì đó hơi khác với thường ngày.

Nụ cười ấy rất tự nhiên như phát ra từ tận đáy lòng, làm cho chàng mỹ nam trong khoảnh khắc trông đẹp mê hồn, toả ra những ánh sáng lấp lánh của thiên thần.

“Đẹp thật đấy!” – Biết là tặng cho mình, Minh Tuyết cũng không chút kiêu dè, lời con gấu bông ra khỏi túi ngắm nhìn. Con gấu trông rất xinh xắn, bộ lông đặc biệt rất dày và mềm mại, sờ lên rất êm tay, kết hợp với bộ váy đáng yêu mặc trên người khiến cô vừa nhìn đã không có sức chống cự lại sự hấp dẫn.

Tuy nhiên, sau vài giây nghĩ kĩ lại, cô mới thấy có vài vấn đề mình đã bỏ sót. Tại sao bỗng dưng anh Young Min lại mang về một con gấu bông vào cái ngày chẳng phải ngày gì đặc biệt như hôm nay đây chứ?

“Uà! Mà nó không phải do bạn gái hay fan tặng cho anh đấy chứ?” – Cuối cùng thì người con gái ấy vẫn quyết định hỏi lại cẩn thận về nguồn gốc xuất xứ của nó thì hơn.

Nghe thấy câu hỏi của cô, Young Min có chút ngạc nhiên trong giây lát, nhưng sau đó cũng có thể đoán được phần nào những băn khoăn của cô. Dẫu vậy, chàng trai không trả lời ngay mà hỏi lại.

“Nếu là bọn họ thì sao?”

“Nếu thế thì em không thể nhận được. Đã là quà tặng của người khác cho mình thì dù là ai cũng cần phải trân trọng.” – Minh Tuyết nói lời từ chối nhưng ánh mắt vẫn dán chặt vào con gấu bông với dáng vẻ đầy khó xử và tiếc nuối. Dù rất muốn nhưng chỉ có thể đứng đó mà nhìn, đây đúng là một khảo nghiệm đầy khó khăn đối với cô mà. – “Bởi vì trong đó có chứa tâm ý của người ta. Cho dù mình không thể đáp lại đi nữa nhưng cũng không nên coi thường chúng.”

Minh Tuyết nói với cái ánh mắt vô cùng thành thật, bởi đó cũng chính là những gì trong lòng cô suy nghĩ. Cũng có lẽ do từ nhỏ đến giờ, người con gái ấy vẫn luôn được dạy dỗ rất cẩn thận.

“Đôi khi anh cảm thấy suy nghĩ của em còn chín chắn hơn cả bọn anh đấy.” – Nghe thấy câu trả lời của cô, Young Min khẽ mỉm cười, bàn tay cũng bắt đầu xoa xoa đầu cô tựa như đang đối với một đứa trẻ con. – “Nhưng em cứ yên tâm mà nhận nó đi. Nó là của anh mua trên đường về đấy.”

“Thật à?” – Ngược lên với ánh mắt sáng rỡ, người con gái đó thật dễ dàng thả lỏng chỉ với một vài điều rất nhỏ nhoi, vội vã ôm chầm lấy con gấu trong vẻ hạnh phúc rạng ngời. – “Ồi trời! Anh Young Min vừa tặng em con gấu bông. Em vừa được tặng quà này.”

Quá sung sướng với món quà, Minh Tuyết lúc này đang nhảy cẫng lên điên cuồng, không khác gì một đứa trẻ con, cũng quên bằng cái bộ mặt của mình lúc này kết hợp với biểu cảm quá độ trông rất đáng yêu.

“Minh Tuyết nè!” – Mặc dù luôn giữ nụ cười trên môi, cũng như phong thái của một chàng trai biết thương hương tiếc ngọc, nhưng cuối cùng Young

Min vẫn là không nhìn được khi thấy khuôn mặt của ai đó lúc này. Chàng mỹ nam lúc đó đang rất cố gắng để tìm từ ngữ diễn tả điều mình muốn nói mà không gây tổn thương lòng tự trọng của cô. – “Anh rất vui khi biết em thích món quà này. Nhưng anh vẫn thấy em nên đi tới phòng vệ sinh rửa mặt sạch sẽ trước được không?”

Tuy nhiên, phản ứng của người con gái ấy sau đó đã chứng minh rằng cậu đã suy nghĩ quá nhiều. Bởi Minh Tuyết chẳng có chút gì là xấu hổ hay ngại ngùng, giống như chuyện đó cũng chẳng có gì là đặc biệt cả.

– “Phải ha! Em lại suýt nữa quên mất luôn.” – Cứ thế, cô gái vội vã ôm con gấu bông chạy biến mất trên cầu thang. – “Em đi rửa mặt ngay đây.”

Để lại Young Min vẫn đứng ở dưới phòng khách ngược nhìn theo bóng dáng của ai đó một lúc, rồi sau đó mới quay trở lại ngồi xuống ghế cùng với những thành viên còn lại, bắt đầu một cuộc đánh bài đầy phong ba.

– “Anh à!” – Len lén tiến lại gần, chàng trai trẻ con Yo Seob lúc này rất vô si chìa tay ra xin xỏ. – “Thế quà của em đâu?”

Ánh nhìn đầy đáng yêu, khuôn mặt thành thật tựa một đứa trẻ chờ mong món quà, nhưng hiển nhiên cái biểu cảm làm mê hoặc tất cả các fan nữ kia chẳng có chút tác dụng nào đối với tên yêu nghiệt đó rồi.

– “Hình trái tim trên mặt em khá đẹp đấy.” – Vừa nói, chàng mỹ nam vừa giơ tay đánh chất một tiếng vang dội lên mu bàn tay của tên đàn em. – “Tại sao anh lại phải tặng quà cho một tên con trai chứ?”

Yo Seob, có trách thì hãy trách cha mẹ cậu đã sinh cậu không phải là con gái, giống loài luôn cần được nâng niu trân trọng trong mắt Young Min đi. Ngay từ đầu cậu cũng nên hiểu được với tên đàn anh đó, phụ nữ là mây trên trời, còn nấy tên con trai các cậu chẳng khác gì đám bùn dưới đất.

Bảo tên yêu nghiệt đó nhớ tới mua quà cho đám bùn nhão các cậu, đúng là nằm mơ giữa ban ngày mà.

– “Chẳng có gì vui cả.” – Chán nản sau khi đã bị cự tuyệt một cách thẳng thừng như vậy, Yo Seob không thể làm được gì khác ngoài bức bối trở lại chỗ ngồi của mình. Con trai thì đã sao, cũng có thể bị tổn thương tâm hồn đấy chứ? Đây là bằng chứng cho việc bất công, đối xử bất bình đẳng giới tính, phân biệt chủng tộc mà. – “Vừa nãy em đã rất mong chờ Minh Tuyết đi ra siêu thị với cái khuôn mặt đen sì ấy đấy.”

Trò hay thì bị phá vỡ, quà thì cũng không có, trái tim yêu ót của cậu hiện đang chảy máu đầy đau đớn. Lúc này, vẻ mặt của Yo Seob như thể đang nói lên điều ấy. Nhưng có một điều mà chàng trai đã cố tình bỏ quên, rằng tất cả mọi người trong căn nhà này đều biết được cái tâm hồn đầy đen tối của cậu, nó vốn cứng như đá, làm gì biết cái gì kêu là bị tổn thương kia chứ.

* * *

– “Sao lại nhiều đồ vậy nhỉ?” – Lúc nghe danh sách đồ cần mua Minh Tuyết cũng không để ý lắm, nhưng đến khi cô lôi chúng ra đến quầy thanh toán thì mới thấy có vấn đề. Cũng chính vì vậy, hiện tại người con gái đó đang bước đi trên phố đầy chật vật, hai tay chất đầy những túi lớn túi nhỏ. – “Lại toàn là đồ ăn nữa chứ?”

Vậy mà cái tên yêu nghiệt kia còn mở miệng nói chỉ nhờ đi mua ít đồ. Ít mà đã thế này, nếu nhiều thì chắc cô cũng đến chết vì nghẹt thở mất luôn.

Vất vả lắm người con gái ấy mới có thể mang được cái đồng đồ đó tới được cửa nhà, nhưng đó cũng là đến cực hạn. Vừa bước chân đầu tiên vào phòng khách, cô gái đã vội vàng kêu gọi sự giúp đỡ.

– “Anh ơi! Anh!”

– “Em về rồi đó à?” – Vừa nghe thấy tiếng gọi của Minh Tuyết, tên yêu nghiệt đã vội đứng dậy giúp đỡ. Tiếng nói ấm áp, đáng vẻ đầy quan tâm khiến cô cũng mềm lòng mà bỏ qua những than vãn trên suốt dọc đường về.

Tuy nhiên, một giây sau, khi thoát ra được khỏi cái đồng đồ và ngẩng mặt lên, Minh Tuyết thật sự sững sờ trước những gì đang diễn ra trước mắt.

Cô mới rời đi được chưa đầy một tiếng mà trong căn nhà này đã phát sinh sự thay đổi kinh thiên động địa đến mức này sao? Nhìn xem trước mắt cô đang hiện lên hình ảnh gì thế này?

Làm sao mà mới có ít lâu thôi, mấy người vừa mới cùng nhau bắt nạt, vẽ đủ thứ hình chồng chéo lên nhau đến mức thành một đám màu đen lộn xộn trên mặt cô kia, giờ phút này trên mặt cũng chỉ chút vết mực như vậy? Đờm lập lại với bọn họ, cũng chỉ riêng mỗi Young Min là vẫn trong hình tượng đẹp trai đầy mê hoặc, lấp lánh không chút tí vết nào.

Nhìn mấy người ấy, Minh Tuyết có cảm giác như thể đang thấy được chính bản thân mình một tiếng trước vậy. Nhưng điều đáng nói là bọn họ có ba người, mà ngay cả một vết gạch cũng không thể vẽ nổi lên trên mặt của Young Min, còn bản thân thì lại thảm hại đến thế đấy.

– “Em không cần bỏ đồ xuống nốt à?” – Nhìn thấy ai đó đang đứng sững sờ, dường như không có vẻ gì là sẽ chuyển tình trong chốc lát được, chàng mỹ nam mới khẽ cất tiếng nói gọi cô trở lại với hiện thực.

Đúng như mấy tên đó đã nói, thua thì chịu phạt thôi, cô có cần phải tỏ ra quá mức sững sờ đến mức như vậy không? Huống hồ, vừa nãy cô còn thua đậm như thế, có phải do mấy cái tên này hiệp lực lại bắt nạt không cũng chưa biết được. Giờ này cô đâu cần phải quan tâm tới cái lũ ấy quá làm gì.

– “À! Phải! Dĩ nhiên phải bỏ xuống rồi.” – Nhìn đám đồ vẫn còn một đồng trên tay, Minh Tuyết mới sực nhớ ra, vội vã gạt đầu và chuyển chúng qua cho

cậu.

Vừa nãy cũng do quá ngạc nhiên mà ngay cả sức nặng của mấy thứ này dồn trên tay cô cũng chẳng có cảm giác. Nhưng kì thật, cái chuyện này đúng là khiến cô thấy thật khó tin, cũng đồng thời có cảm giác anh Young Min thật tuyệt vời, dường như không có gì là làm không được vậy.

Trái lại với cái ánh nhìn càng lúc càng tò mò hướng về phía trước của cô gái, giây phút đó, các chàng mỹ nam đang rơi vào tình trạng thật là túng quẫn, luôn cố tìm cách quay mặt đi và tránh xa tầm nhìn của cô ra.

Ba đối một và vẫn bị thua đến thảm hại tới mức này, đó quả thực là nỗi nhục để đời mà.

— “Nhưng sao bỗng dưng mua nhiều đồ thế hả anh?” – Mà toàn là những đồ không để lâu được nữa chứ?

— “Thì tối nay chúng ta sẽ liên hoan mà.” – Nhìn thấy ánh mắt đầy nghi hoặc của cô gái ấy, Young Min rất hào phóng giải đáp thắc mắc. – “Ngày mai là ngày bọn anh chính thức phát hành ca khúc mới. Cũng may là mọi thứ đã hoàn thành xong sớm trước thời hạn.”

* * *

Tại một ngôi trường cấp ba nằm ở ngoại ô của Seoul, ngày hôm nay cũng không có gì khác biệt so với bao ngày khác, đám học sinh vẫn hoặc là chăm chú nghe giảng, hoặc đang đếm ngược đợi cho tới giây phút ra chơi.

Và cũng không phụ lòng chờ mong của một số người, cuối cùng thì tiếng chuông cũng reo lên. Chi chốc lát, lũ học sinh đã vội vã đổ dồn ra ngoài sân, những âm thanh ồn ào cũng phủ khắp không gian xung quanh ngôi trường.

Trong lúc này, các giáo viên đang vội vã thu thập sách vở chuyển sang tiết kế tiếp, ngay cả Sora cũng không ngoại lệ. Tuy nhiên, khi còn chưa kịp thu dọn xong thì một vài cô nhóc đã vội chạy tới, vây quanh cô nói chuyện.

— “Cô Sora này. Cô đã nghe tin gì về MS4 chưa?”

— “Tin gì cơ?” – Cô giáo viên thực tập ngỡ ngàng hỏi lại, trong lòng cũng khá là tò mò đối với những gì liên quan tới nhóm nhạc đình đám này. Nhất là sau khi đã được gặp mặt một thành viên trong các chàng mỹ nam đó ngoài đời thật, cũng như biết được quan hệ giữa Minh Tuyết và bọn họ.

— “Cô không biết gì sao? Hôm nay là ngày MS4 tung ra ca khúc mới đấy.” – Một cô nhóc trả lời rất tự nhiên, trong đôi mắt cũng tràn ngập sự chờ mong. – “Hơn nữa, vài hôm nữa sẽ tổ chức buổi biểu diễn đầu tiên sau ngày trở về Hàn Quốc của nhóm. Nhưng nghe nói vé đã được đặt hết từ trước đó rất lâu rồi. Giờ muốn mua cũng rất khó khăn.”

Kì thật, Sora còn quá trẻ, hơn nữa tính cách cũng rất thoải mái, khiến mấy cô nhóc nói chuyện không khác gì như đối với mấy người bạn đồng lứa. Cũng như lúc này, mấy cô bé rất hâm mộ MS4 đang quay sang bàn tán chuyện của các thần tượng không có chút kiêng dè gì cả.

— “Vậy sao? Cô cũng rất muốn đi xem.” – Nghe đến việc MS4 tổ chức biểu diễn, Sora thấy thật hứng khởi và vui sướng. Tuy nhiên, khi nghĩ lại tới chuyện mua vé, cô cũng không nhận được thờ dãi cùng với nỗi tiếc nuối. – “Làm sao mới mua được vé bây giờ?”

— “Chắc là phải lùng mua ở chợ đen, lên mạng thử tìm hay nhờ người thân ở Seoul xem hộ thể nào thôi.” – Một cô bé xinh xắn trả lời. Nhưng một giây sau, cô nhóc tựa như nhớ tới điều gì đó, vội quay sang chỗ Sora hỏi lại. – “Nhưng chẳng phải lần trước Yo Seob đã về trường chúng ta sao? Em còn tưởng cô có quen biết với anh ấy cơ chứ?”

Không chỉ riêng mình cô bé ấy, mà hầu như tất cả những người nhìn ra được cô cũng có mặt ở đó lúc Yo Seob xuất hiện đều tưởng vậy hết.

Điều này đúng là oan uổng cho Sora mà. Đó cũng là lần đầu tiên cô gặp được Yo Seob ngoài đời có được không? Nếu không phải nhờ Minh Tuyết, thì làm sao mà một giáo viên thực tập như cô lại có thể chính mắt trông thấy và nói chuyện với chàng thần tượng xinh đẹp ấy được kia chứ?

— “Không phải cô mà là bạn cô.” – Nghĩ một hồi lâu, nhưng cuối cùng Sora cũng phải thừa nhận rằng có được tấm vé xem buổi biểu diễn thật quá khó khăn. Trong những trường hợp này, có lẽ cô nên thử xem phương pháp đi cửa sau có khả thi hay không vậy. – “Cô sẽ gọi điện hỏi thử nhưng có cũng chẳng khả quan là bao nhiêu đâu.”

Mấy cái chuyện này thật ngại mồm, mà cũng không nên để mấy đứa nhóc này kì vọng quá nhiều rồi lại càng thất vọng, nên cô cũng cứ nói trước một câu.

Giờ ra chơi cũng sắp hết, nhưng vây quanh Sora vẫn còn cả một đám nữ sinh, đến mức ngay cả một khe hở để trông thấy cô giáo thực tập ấy cũng không có. Vì thế, đứng ở phía ngoài nhìn mãi không thấy người mình đang chờ, Hyun Joon chỉ cảm thấy thật khó chịu và bức mình, nhất là cậu lại thoáng nghe được tên của mấy tên ca sĩ đẹp trai từ miệng của người con gái ấy.

— “Họ bị điên hết rồi.” – Không chỉ bên phía Sora mà hầu như trong lớp lúc này, đầu đầu cũng đang bàn tán sôi nổi về buổi biểu diễn sắp tới của nhóm nhạc đình đám ấy. Cậu khẽ đảo mắt qua một lượt khắp xung quanh, chỉ một lúc thôi cũng đã dần có cái gọi là cảm giác nguy cơ càng ngày càng mãnh liệt. – “MS4 thì có gì hay cơ chứ? Có gì mà phải hâm mộ đến vậy nhỉ? Lại còn cái cô Sora này nữa, mấy tuổi rồi mà còn thần tượng ca sĩ đến như vậy? Là cô giáo mà thế à?”

Nhìn không nổi những bức xúc trong lòng, chàng mỹ nam khẽ lẩm bầm trong bụng tức, nhưng lại quyết không chịu thừa nhận rằng mình đang ghen tị.

* * *

Mãi mới lại chờ tới khoảng thời gian ra chơi tiếp theo, Sora lúc này khá tỉnh táo khi quyết định chuẩn bị trước nghỉ ngơi, tránh bị đám học sinh bu quanh đến một là như vừa nãy.

Cô gái ngồi xuống bàn của mình trong căn phòng giáo viên, bắt gác lại lòi lon nước cam từ trong túi xách ra nhìn một lượt, như một thói quen kể từ khi có được nó cho tới nay.

Giây phút này, khi vừa nhìn thấy nó, cô gái chợt dâng trào cảm xúc một cách mãnh liệt. Cũng không để tâm gì tới xung quanh mà ôm lấy nó, nâng niu như một báu vật, trong trí não Sora bắt chợt bắt đầu với những liên tưởng đầy hư ảo đối với chàng trai dễ thương đến nao lòng ấy.

Mở ra khung cảnh của ảo tưởng là cảnh Sora đang ngồi trên chiếc ghế với bộ váy lông lầy tựa một công chúa. Không gian xung quanh cũng dần mở rộng ra bởi hình ảnh những cặp đôi xinh đẹp đang khiêu vũ theo điệu nhạc trong buổi tiệc.

Tuy nhiên, khoảnh khắc ấy, ánh mắt của cô chỉ hướng về một phía, bỏ qua tất cả mọi thứ đang xảy ra khiến cho cô gái dường như không còn thấy gì khác ngoài hình bóng ấy. Xuyên qua những cặp đôi đang khiêu vũ, hình ảnh Yo Seo trong bộ trang phục của một hoàng tử ngày càng hiện rõ dần, tiến về phía cô giữa những hào quang lấp lánh và nụ cười làm mê mẩn cả tâm hồn các thiếu nữ.

“Ồi! Yo Seob! Thật là đẹp quá đi!” – Hiện thực lúc này chẳng có chàng hoàng tử nào ở đây, cũng không có buổi tiệc nào hết, thậm chí trời còn chưa kịp đến tối. Nếu có cũng chỉ có một cô gái đang tì má vào lon nước, thả cho hồn bay đi tít tận trời cao, cuốn vào cõi mộng mà bỏ quên tất cả hiện thực xung quanh mình.

“Sora! Cô Sora này!” – Một giọng nam trung niên vang lên, cố gắng gọi hồn ai đó trở về. Tuy vậy, đối với cô gái đang mơ mơ màng màng với những ảo tưởng chỉ mãi là ảo tưởng kia, thì âm thanh ấy vẫn chưa đủ sức gây ảnh hưởng tới cô.

Phải một lúc lâu sau, Sora mới giật mình nhận ra có người đang gọi mình, đồng thời rời khỏi mơ ước xinh đẹp mà quay lại với hiện thực khắc nghiệt.

“Dạ. Có chuyện gì vậy thầy?” – Cô gái thận trọng hỏi lại, trong lòng liên tục vận chuyển những suy nghĩ xem bản thân có mắc lỗi gì quá lớn trong suốt quá trình thực tập hay không.

“Tôi định nhờ cô lên thư viện mượn giùm quyển sách ấy mà.” – Thấy vẻ mặt căng thẳng của ai đó, ông thầy cũng đoán được phần nào, vội vàng lên tiếng giải thích ngay lập tức. – “Tôi bận quá, không có thời gian lên đây tìm.”

Nghe thấy vậy, cô giáo viên thực tập mới thở dài nhẹ nhõm một hơi. Đồng thời, cô cũng vội vã đứng dậy, đặt lon nước xuống bàn, cố gắng lên tìm thật nhanh trước khi hết giờ ra chơi.

“Vâng. Dù gì hiện giờ tôi cũng đang rảnh. Nếu thầy cần gấp thì để tôi lên tìm luôn vậy.”

“Ừ! Cảm ơn cô.”

Vì thế... cho nên... Sora cứ thế rời khỏi phòng giáo viên, bước đến thư viện mà không hề hay biết có một vài sơ suất nhỏ thôi cũng có thể sẽ khiến cô phải hối tiếc suốt mấy ngày hôm sau.

Ngay khi cô gái ấy vừa đi, Hyun Joon cũng vừa vận lệnh khệnh tiến tới với một đồng vở bài tập, xếp chồng lên nhau cao ngất như núi. Chàng trai bước tới đặt hết chúng lên bàn Sora, sau đó mới đưa mắt nhìn quanh một lượt nhưng lại không hề thấy chút hình bóng nào của người con gái ấy trong căn phòng.

“Cái cô Sora này. Lại đi đâu mất rồi?” – Khẽ bực bội nói thầm trong miệng, cậu nhóc dĩ nhiên không thể không oán thán khi nhìn lại cái đồng vở và chất chồng lên nhau kia rồi. – “Mình khổ sở mang cái đồng vở vẩn này vào đây vì ai chứ? Thật là mất công quá đi!”

Cố gắng đến vậy chỉ để nhìn thấy ai đó thêm vài phút, tìm được cơ hội nói chuyện cũng như ghi điểm trong mắt cô, thế mà đến nơi lại không thấy nhân vật chính đâu cả. Còn điều gì đáng chán được hơn thế trên đời này nữa đây?

Tuy nhiên, vì một người con gái, chàng mỹ nam vẫn rất kiên nhẫn đứng đợi, chỉ mong có được một giây chạm mặt trước khi vào lớp cũng tốt.

Cứ thế, Hyun Joon đã đứng được một lúc lâu, mắt cũng thấy sắp hết giờ ra chơi, vậy mà ngay cả cái góc áo của Sora cũng không thấy đâu cả. Cậu nhóc hết đứng lại ngồi, liếc ngang liếc dọc, bòn chòn không yên, cho tới tận lúc đột nhiên nhìn sang bên trông thấy một lon nước cam ở trên bàn.

“Bỗng dưng lại thấy khát quá nhỉ.” – Vừa nói, chàng trai vừa cầm luôn nó lên, bật nắp, ngửa đầu tu ực một hơi. Mặc dù biết nó là của Sora, nhưng Hyun Joon cũng chủ quan cho rằng cô gái ấy cũng không keo kiệt đến mức ngay cả một lon nước cũng phải luyến tiếc. – “Đồ khát thật! Nhưng sao chẳng còn mất chút nào vậy? Rốt cuộc cô ấy đã mua nó từ lúc nào thế?”

* * *

“Đã vào giờ rồi kia à?” – Tung tăng bước trở lại với quyển sách trên tay, Sora lúc này vẫn rất hồn nhiên trở về phòng giáo viên mà không hề hay biết gì hết. – “Cũng may mình không dạy lớp nào vào tiết này cả. Chắc các thầy cô khác cũng đi hết rồi nhỉ?”

Quả đúng như những gì cô gái ấy nghĩ. Khi cô vừa mở cửa bước vào thì phòng giáo viên cũng thật trống vắng, ngoại trừ sự hiện hữu của một người

khiến cô phải sùng sốt đôi chút.

Rõ ràng là đã vào giờ, nhưng trước mắt Sora lúc này là hình ảnh của cậu học sinh ngoan Hyun Joon, mà theo như cô nghĩ nhẽ ra lúc này cậu phải đang ngồi trên lớp chăm chỉ nghe giảng bài mới đúng.

— “Uà! Hyun Joon. Em chưa vào lớp à?” – Ngạc nhiên hỏi lại, cô gái rất vô tư nói ra những nghi hoặc của mình. Cũng có lẽ bởi ấn tượng của cậu nhóc này trong cô quá tốt, đến nỗi trước những gì trước mắt, cô gái ấy vẫn không hề có chút ý nghĩ rằng ai đó đang trốn học. — “Chuông reo rồi đấy!”

Cũng không hề phụ lòng tin tưởng của cô, Hyun Joon lúc đó ứng đối rất nhanh nhay, nói dối mà mặt không đỏ, tim không đập nhanh. Thậm chí vẻ mặt còn rất bình thản và thành thật, đến nỗi bất kì ai trông thấy cũng không hề có chút nghi ngờ.

— “Các bạn nộp trễ nên em vừa mới đến thôi.” – Cậu nhóc mỉm cười, phát huy sự mê hoặc của khuôn mặt mình đến mức tối đa, trắng trợn dùng sắc đẹp dụ dỗ ai đó. — “Em đã xin phép thầy là sẽ vào muộn nên không sao đâu. Cô thử đếm kĩ lại xem có đủ vở không để em còn trở về nhắc nhở các bạn chưa nộp.”

Chỉ có điều chiều này đối với con người chậm hiểu như Sora là hoàn toàn vô dụng. Huống hồ đối với cô, Hyun Joon đẹp thì đẹp thật, nhưng dẫu sao cũng là học sinh cấp 3, nhỏ tuổi hơn, nên cuối cùng cũng bị quy hết vào danh sách mấy thằng nhóc, không thuộc đối tượng bàn luận đến tình cảm. Vì thế, hành động đó của cậu cũng chỉ được cô cho rằng đó là biểu hiện của một cậu học sinh ngoan, không hề liên tưởng tới những điều xa xôi hơn.

— “Uh!” – Đứng trước cậu nhóc này, Sora không hiểu sao đột nhiên lại có cảm giác bản thân mình cũng còn không chừng chạc bằng. Có lẽ bởi vì cô vẫn quá ít tiếp xúc với cuộc đời nên đôi khi những suy nghĩ còn quá mức đơn giản chẳng?

Nghĩ một hồi nhưng cũng chẳng có biện pháp gì giải quyết được cá tính vốn có của mình, Sora đành quyết không để ý đến mấy chuyện này nữa, khẽ đưa mắt đảo qua một vòng và nhận thấy lon nước trên tay cậu nhóc.

— “Ồ! Em cũng uống loại nước này à?” – Không hề nghĩ đến những điều sâu xa hơn, cô gái chỉ là thấy hứng thú với loại nước mà Hyun Joon cầm, bởi đơn giản đó thường không phải loại mà con trai hay chọn để uống. — “Cô cũng có một lon...”

Cô ngừng lại... một giây.

Sau đó, như bắt đầu cảm thấy có cái gì đó không được đúng cho lắm ở đây, Sora mới giật mình đưa mắt nhìn về phía cái bàn của mình.

Hiển nhiên, sự thật mà cô không mong muốn nhất lại đang xảy ra trước mắt, khi nơi đó trống rỗng không còn gì khác ngoài mấy quyển vở mới được đưa đến.

— “Cái lon... lon nước...” – Mãi mới lắp bắp nói ra được vài từ, Sora cảm thấy như trái tim mình bị bóp nát, cả trời đất cùng sụp đổ khi nhận ra được điều gì đã xảy ra. Tuy trong trí não cô lúc này đang vang vọng cả nghìn lần lời cầu mong đây không phải là thật, nhưng trên chiếc bàn kia vẫn không hề xuất hiện thêm một lon nước nào cả.

— “Cái này hả?” – Không hề hay biết gì đến sự bàng hoàng đến mức như cả người vừa rơi vào hầm băng của Sora, Hyun Joon lúc ấy rất vô tư mở miệng nói một câu, thậm chí còn nhắc lon nước thêm uống ực thêm một ngụm đầy sảng khoái. — “Em thấy khát quá nên uống rồi. Lát nữa em sẽ mua cho cô một lon khác nhé!”

Đó... đó quả thật là lon nước cam yêu quý của cô ư? Lon nước mà chính tay Yo Seob đã mua tặng cô? Lon nước mà cô chỉ dám nâng niu ngắm nhìn, cất giữ cẩn thận như một bảo vật hay sao?

— “Cái gì cơ?” – Hét lên thất thanh ngay khi nhận ra được sự thật đau lòng đã không có gì có thể thay đổi, Sora gần như phát điên bỏ nhào đến, giật lấy lon nước ôm vào lòng. Tuy nhiên, ngay khi vừa chạm được vào nó, cảm giác nhẹ tênh khiến cô cảm thấy thật kinh hoàng, tay khẽ run nâng nó lên, từ từ dốc ngược xuống, đôi mắt nhìn chăm chăm về phía nó không rời.

Ngay cả một giọt nước cũng không rơi ra.

Lon nước đã hết nhãn, chỉ còn lại chiếc vỏ không.

Thất hồn lạc phách nhìn kỹ vật duy nhất mà chàng thần tượng xinh đẹp như thiên thần để lại cho mình giờ đã trở nên rỗng tuếch, Sora không biết phải dùng từ ngữ nào để diễn tả tâm trạng lúc này của mình cả. Thậm chí cô còn cảm thấy như không có bất cứ thứ gì đáng giá trong cuộc đời nữa, cũng rất muốn giết chết một ai đó để giải toả nỗi ức chế trong lòng.

Đứng ở phía ngoài nhìn thấy dáng vẻ của Sora lúc này, Hyun Joon cũng bắt đầu cảm thấy có gì không ổn. Khuôn mặt cô gái ấy giờ chỉ còn lại một vẻ ngẩn ngơ, tiếc nuối như vừa cầm dao cắt mất một miếng thịt của bản thân, khiến cho cậu cũng nhận thấy được sự việc có vẻ rất trầm trọng.

Không khí như ngưng kết lại trong một khoảnh khắc, nhiệt độ ngày càng giảm dần, vẻ mặt của ai đó ngày càng u ám khiến Hyun Joon không tự chủ được mà lùi lại vài bước. Cậu có một linh cảm như nếu mình còn tiếp tục đứng gần người con gái ấy thì sớm hay muộn cũng bị giết chết.

Gian nan nuốt một ngụm nước bọt, cậu vẫn nhìn về phía Sora không rời, thế nên khi cô đột ngột ngẩng mặt lên nhìn thẳng về phía Hyun Joon khiến cậu cũng giật mình hoảng hốt.

— “Cô không biết đâu! Bắt đền đấy!” – Vượt qua mọi sự dự đoán, điều mà cậu học sinh nhận được không phải là bị bóp chết tươi, mà là cảnh Sora bật

khóc ngon lành. Lon nước quý báu của cô, lon nước suốt ngày cô cầm bên mình, thỉnh thoảng khẽ ngắm nhìn một chút, không bao giờ dám có ý nghĩ mở ra uống lấy một ngụm, giờ đã thành cái vỏ rỗng. – “Làm thế nào bây giờ?”

Kì thực, không phải cô không có cái ý nghĩ muốn giết chết Hyun Joon, nhưng trí não cô không hiểu sao lúc này lại trở nên lý trí đến lạ kì? Không nói đến việc cậu nhóc không biết đến tầm quan trọng của lon nước nên chỉ vô tình uống, mà quan trọng nhất là có giết Hyun Joon thật thì cũng chẳng khiến cái lon yêu quý này trở lại nguyên lành như cũ được.

Dẫu vậy, đau lòng là vẫn không tài nào tránh khỏi. Quà tặng của Yo Seob phải nói là cực kì hiếm hoi, vô cùng quý giá, giờ lại bị mất vì cái lý do này, không tiếc đến đứt ruột đứt gan mới là chuyện lạ.

__ “Cô... sao thế?” – Nhìn thấy người con gái đó giờ khuôn mặt đầy nước mắt, khóc bù lu bù loa, đến Hyun Joon cũng hoảng hồn, luống cuống không biết phải làm gì trong hoàn cảnh này nữa. – “Cô đừng khóc nữa mà. Em sẽ đến cho cô lon nước khác được không?”

Ngay cả bản thân cậu cũng cảm thấy vì một lon nước khiến Sora phải ức đến phát khóc thế này thì bản thân nó chắc có cái gì đó không tầm thường. Nhưng uống thì cũng đã uống rồi, nước đã xuống sạch bụng, cậu cũng chỉ còn biết nói mỗi câu đó mà thôi.

__ “Có tiền cũng không mua nổi cái khác nữa đâu.” – Nếu tiền có thể khiến cho Yo Seob tặng cô một lon nước cam nữa thì cô cũng không phải đau lòng đến mức này. Nó là kỷ niệm, là vô giá đấy có biết không? Nghĩ đến điều này, Sora thật muốn phát điên lên, tức giận ném cái vỏ lon về phía cậu nhóc rồi dùng dùng bỏ đi về phía cửa. – “Đừng có mà để cô phải thấy mặt em nữa. Hừ!”

Nếu không, cô sẽ thật sự ra tay gây ra án mạng mất. Dù thế nào thì trong những lúc cô sắp ức đến phát điên này, tên thủ phạm kia tốt nhất là vẫn nên tránh xa cô ra cho khuất mắt.

Đề lại một câu như thế, Sora giận dỗi bỏ đi mất tiêu, còn lại một mình Hyun Joon đứng sững sốt trong phòng giáo viên, đến tận giây phút ấy vẫn không biết thực ra mình đã làm sai điều gì.

__ “Gì chứ? Có cần phải bức bối đến vậy không? Chỉ là một lon nước thôi mà.” – Nhìn thấy Sora bỏ đi tuyệt tình như thế, Hyun Joon cảm thấy thật khó chịu, tâm trạng cũng thật phức tạp, áy náy xen lẫn với bức bối. – “Em đâu có biết cô lại thích nước cam đến như vậy chứ?”

* * *

Cứ như vậy, đến lúc trời tối, ngoài Hyun Joon ra lại có thêm một kẻ xấu số phải hứng chịu nỗi buồn đau uất ức của Sora. Hiển nhiên người đó chính là cô bạn thân đáng thương của cô gái ấy, Minh Tuyết.

Cũng không biết là đã ngồi nghe ai đó khóc lóc thê thảm, mắng mỏ cậu học sinh ngốc nghếch kia đến mấy tiếng, nhưng Minh Tuyết cảm thấy lưng cũng mỏi, mà tai cũng mệt, đành mở miệng an ủi mấy câu.

__ “Sora à! Sao cậu cứ phải làm quá lên như thế chứ? Chỉ vì một lon nước mà cậu đối xử với người ta như vậy có được không?” – Kì thực, điều mà Minh Tuyết cảm thấy khó hiểu hơn là cái tên Yo Seob xấu xa đó có gì khiến cô bạn mình phải mê mẩn đến vậy kia chứ? Chỉ một lon nước cậu đưa khiến cô bạn mình kêu khóc như sắp tận thế tới nơi, nếu đó mà là một con thú bông hay cái điện thoại thì chắc có người phải chết rồi. – “Dù gì cậu cũng là giáo viên, không nên để tình cảm xen vào nhiều như vậy chứ.”

Nhưng mà Minh Tuyết à, cô thì không thấy mấy thứ đó hiếm lạ gì, bởi cô không phải fan hâm mộ của bọn họ, lại càng không hiểu được những thứ đơn giản như thế chính là các báu vật vô giá của các fan. Đối với họ, ở trước thần tượng của mình, không có phân chia giáo viên hay học sinh gì hết, chỉ có các chàng thần tượng mà thôi.

Thế nên, nếu để các fan khác biết chuyện này, thì tội của thằng nhóc đó là tội chết rồi đó biết không?

__ “Nhưng nó rất quan trọng với mình. Cực kì, cực kì quan trọng.” – Sora mở miệng nói, xen lẫn với những tiếng nấc do hậu quả của việc đã khóc quá nhiều. – “Nó là của MS4 mà. Cậu có biết rằng mình rất rất rất thích bọn họ hay không?”

Chỉ có một mình Minh Tuyết là sướng không biết đường sướng vậy thôi. Được chung nhà với bốn chàng mỹ nam đứng đầu giới showbiz, được họ quan tâm săn sóc đến mức đi xa cũng đưa đón tận nơi, đó vốn cũng là mơ ước của không biết bao nhiêu cô gái trẻ. Vậy mà cái kẻ chẳng phải làm gì cũng nhận được điểm phúc này lại không biết cái gì gọi là quý trọng thế đấy.

Trước thái độ bình thản của Minh Tuyết, Sora thấy ức chế đến chết đi được, lòng cũng đang nhỏ máu. Cơ hội quý báu này mà rơi xuống đầu cô có phải tốt biết bao.

__ “Được rồi!” – Minh Tuyết cảm thấy thật chán nản với cái tính cố chấp của ai đó, đành buông tay đầu hàng. Hai người đứng là như người của hai thế giới khác nhau vậy, nói hoài cũng không thể cảm nhận được cảm giác của đối phương trong việc này. Cô cũng phải rất cố gắng để không phát cáu với sự đam mê quá điên cuồng của ai đó, cảm thấy tất cả thật không đáng. Thế mới thấy, sức mạnh của các thần tượng thật đáng sợ. – “Mình sẽ xin cho cậu ảnh và chữ kí của MS4 là được chứ gì? Cậu đứng àm ĩ nữa! Đi ngủ sớm đi! Mai cũng đừng có cau gắt với học sinh của mình như thế nữa, nghe chưa?”

__ “Thật à?” – Không tin nổi vào những gì tai mình đang nghe thấy, Sora không nhịn được hỏi lại.

Trời ơi, cô sẽ có được chữ kí của MS4 sao? Không phải cô nghe nhầm đúng không? Là chữ ký do chính tay các chàng thần tượng ký lên ảnh, kèm theo dòng chữ: “dành tặng riêng cho Sora” đúng hay không?

Chỉ cần nghĩ tới thôi là đã thấy hạnh phúc vô cùng rồi.

Thế rồi, khi người con gái ấy đang chìm trong sự sung sướng, cô dường như chợt nhớ ra điều gì đó, vội vã giật mình quay lại với Minh Tuyết, yêu cầu một sự bảo đảm chắc chắn.

— “Cậu không được nuốt lời đâu đấy nhé!” – Loại chuyện này mà sau cùng mới phát hiện chỉ là mùng hột một hồi, chắc là cô sẽ phát điên luôn. Thế nên, ai đó đã nói ra thì không được đổi ý, càng đừng mơ đến chuyện nuốt lời.

— “Uh!” – Đồng dạng khẳng định lại một lần nữa, Minh Tuyết mãi mới khiến cho Sora tin tưởng cúp máy. Sau đó, khi đã coi như giàn xếp ổn thoả xong việc này, cô vươn tay ôm con gấu bông vào lòng, bất tỉ vi lên xem đề quên đi những cảm giác bức bối do cuộc nói chuyện vừa nãy mang lại. Và cũng nhờ vậy, cô mới nghe thấy được một đoạn nói về MS4 trong lúc chuyển kênh.

“Chỉ sau một ngày ra mắt, bài hát mới của MS4 ngay lập tức đã lọt vào danh sách những bài hát hot nhất với số lượt xem đã lên trên 2 triệu. Đồng thời, ca khúc này cũng đang tạm vươn lên vị trí dẫn đầu tại rất nhiều bảng xếp hạng trong và ngoài nước. Đây cũng là ca khúc đạt được những mức kỷ lục trong số lượng đĩa được bán và đặt hàng trong thời gian ngắn. Điều này một lần nữa cho thấy sức ảnh hưởng rất lớn của MS4 đến thị trường âm nhạc, ngay cả những thị trường khó tính như Nhật Bản cũng không phải là một ngoại lệ.”

— “Ồ! Cũng không tồi nhỉ?” – Một giọng nói đột ngột vang lên ngay phía sau làm Minh Tuyết. Cô gái vội vã quay lại phía sau, cũng thấy được khuôn mặt xinh đẹp tựa như yêu nghiệt của người đó đang mỉm cười.

— “Uà! Anh Young Min!” – Vừa nhận ra là cậu, Minh Tuyết đã rất hào hứng mở miệng nói về ca khúc mới của bọn họ. – “Anh vừa nghe thấy gì không? Ca khúc của mọi người đang được đánh giá rất cao đấy. Thật là tuyệt ghê! Đúng là không uống công các anh tất bật suốt cả tuần qua mà.”

Nhìn vẻ mặt hăng say của cô gái ấy lúc này, chàng mỹ nam có cảm giác được sự vui mừng của cô, trong lòng cũng thấy có cảm giác thành tựu. Đây cũng là lý do mà những thân tượng như các cậu cho dù có vất vả thế nào cũng vẫn cố gắng tới cùng, tất cả chỉ vì sự thừa nhận và ủng hộ của người nghe mà thôi.

— “Để giữ được phong độ của một nhóm nhạc nổi tiếng cũng là một điều khó khăn, khiến bọn anh không ngừng phải khắc khe với bản thân để đạt được nhiều thành tựu hơn. Nhưng anh phải thừa nhận thành quả lần này đúng là khiến bọn anh không uống công thật.” – Chàng trai khẽ mỉm cười, cũng ngồi xuống tựa vào sau ghế. – “Nhưng anh còn chuẩn bị một điều bất ngờ khác dành cho sự cố gắng của em trong tuần qua đấy.”

* * *

Vẫn ngôi trường cấp ba quen thuộc, không gian vẫn là khung cảnh lũ học sinh đang âm ỉ trước lúc vào học, có một cô gái đang bước tới nơi ấy với tâm trạng có chút nặng nề. Tuy lúc được biết sẽ có vinh dự có được chữ kí hiếm hoi của MS4, Sora cảm thấy hạnh phúc rất nhiều, nhưng cứ bước tới phòng giáo viên, cô lại nhớ tới lon nước yêu quý đã luôn ở bên cạnh trong suốt thời gian qua, không thấy tiếc nuối chút nào mới là lạ.

Thờ dãi một hồi để lấy lại cảm xúc bình thường của một giáo viên, Sora nghiêm trang bước tới phòng với vẻ ngoài tươi tắn, nhưng trong lòng vẫn có chút hi vọng đừng chạm trán với Hyun Joon. Bởi ngay lúc này, cô cũng không biết nên phải đối xử thế nào với cậu nhóc đó sau tội lỗi tày trời của nó ngày hôm qua cả.

Tuy nhiên, lúc đến gần chỗ ngồi của mình, trong đôi mắt cô gái ấy chỉ còn lại một sự kinh ngạc vô cùng. Bởi trên chiếc bàn nhỏ của cô lúc này chất đầy những lon nước cam được xếp ngay ngắn, chúng nhiều đến mức chẳng còn chút chỗ trống nào để cất túi xách nữa cả.

Đứng nhìn cái bàn trong vài giây, người con gái ấy bắt đầu đưa mắt nhìn quanh một lượt, và cũng không khó gì để trông thấy Hyun Joon đang đứng thập thò ngoài cửa. Cứ một lát, cậu nhóc lại ngược nhìn vào trong, vẻ mặt có chút căng thẳng và lo lắng, hi vọng ai đó không chán ghét cậu cũng như lời xin lỗi chân thành hết mức này của cậu.

Nhìn thấy dáng vẻ của Hyun Joon lúc này, Sora chợt cảm thấy rất muốn cười, những cảm xúc khó chịu trong lòng cũng bắt chợt tan biến không còn chút gì. Nhất là khi thấy ai đó cứ lén lút lút lút mãi, biểu hiện rất nghiêm trọng làm cô không nhịn được muốn hỏi trông cô như là người đáng sợ đến cái mức vậy sao?

Kì thực, nếu không phải hôm qua đã biết được sẽ được đền bù bằng chữ kí quý giá của MS4, thì cậu nhóc có mang tới gấp 10 lần số lon nước này cũng bị Sora liệ vào sổ đen. Tất nhiên, bản thân người con gái ấy sẽ không bao giờ nhận thấy được rằng mình lúc giận dữ lên trông đáng sợ đến thế nào.

Lại một lần liếc vào trong chờ mong, nhưng lần này Hyun Joon vừa mới nhìn vào trong thì đã bị sự việc trước mắt dọa giật nảy mình, bởi gương mặt cậu nhóc ấy lúc này suýt thì chạm phải Sora. Sự tiến gần đột nhiên của cô gái ấy khiến cậu chút nữa thì giật mình hô lên một tiếng, cũng may đã kịp thời bảo trì sự bình tĩnh để không bị thất thố.

— “Cô... Cô Sora!” – Hoảng hốt không biết phải nói gì trong tình cảnh đột nhiên phát sinh này, Hyun Joon bắt giác lùi lại mà bản thân cũng không hề hay biết, cho tới tận khi chạm phải bức tường sau lưng, tí nữa thì bị trượt ngã.

Nhớ đến vẻ mặt giận dữ mà không thể phát tiết của Sora hôm qua, cùng với lời cảnh cáo của cô, cậu nhóc không nhịn được khẽ nuốt một ngụm nước bọt. Cô ấy đột nhiên tới gần thế này, không biết là đã tha thứ, hay việc này lại càng khiến cô giận thêm mà muốn cho cậu từ hình luôn một lần vậy?

Mà thôi, chỉ cần cô ấy thấy hài lòng, muốn chém muốn giết gì cũng được. Chỉ mong cô đừng có lại cứ thế bỏ đi trong bức bối như hôm qua là được rồi.

Về mặt của Hyun Joon lúc này, chỉ cần thêm một chút nữa thì không khác gì một từ từ đang anh dũng bước lên đoạn đầu đài cả. Sora phải cố gắng lắm

mới không cười ra tiếng, bỗng dung trong trí não nảy ra cái ý tưởng muốn trêu chọc cậu nhóc này một chút.

“Cái đồng nước kia là em mua hả?” – Lời nói lạnh băng, khuôn mặt cũng không biểu cảm, không thể đoán ra lúc này người con gái ấy là vui hay giận. Nhưng cái ánh nhìn của cô khiến cho ai cũng chỉ cảm thấy không chút tình cảm nào.

Đến giờ mới dám ngược mắt lên nhìn khuôn mặt người con gái ấy thì lại nhận được kết quả không như mong đợi, cậu nhóc khẽ cúi đầu trong thất vọng, cảm giác như vừa bị một gáo nước đá vừa dội vào người. Trong lòng thấy rất buồn, rất đau.

Hoá ra, cho dù làm gì cũng chỉ là vô ích thôi ư? Cô ấy đã chán ghét cậu đến cái mức ngay cả một chút cảm xúc, ngay cả là giận dữ quát tháo cũng lười thể hiện với cậu sao?

“Em xin lỗi!” – Bất giác mở miệng trả lời trong vô thức, Hyun Joon hiện tại đang chìm ngập trong đám cảm xúc hỗn độn nên cũng không nghĩ gì trước khi nói cả. – “Tại vì em nghĩ rằng cô có vẻ thích nước cam nên mới mua cho cô thật nhiều.”

Hơi cau mày một chút, Sora dường như đã cảm thấy có điều gì đó bất thường đang xảy ra. Cảm xúc và vẻ mặt của cậu học sinh trước mắt cô lúc này hình như có chút hơi quá thì phải. Cô có cảm tưởng như chỉ cần mình tiếp tục nói những lời lạnh băng như vậy thì Hyun Joon rất có khả năng sẽ đau buồn và tự trách tới mức đi tìm chết vậy.

Khẽ lắc đầu, cô tự thấy mình có lẽ đã nghĩ hơi nhiều. Nhưng dù sao thì cô cũng dẹp bỏ cái ý tưởng trêu chọc cậu nhóc này thêm nữa vậy, nếu không có gì xảy ra thì cô có mà khóc không ra nước mắt luôn.

“Đúng là hơi nhiều. Tôi có uống đến đau bụng cũng không hết cái số này được.” – Từng này cũng khoảng hơn ba mươi lon chứ có ít đâu. Cô cũng chưa bao giờ nói rằng mình đam mê uống nước cam đến vậy, huống hồ có thích mà thấy cái đồng này thì cũng đành chịu. – “Thôi được rồi! Chuyện qua rồi thì cũng đành thôi. Tôi cũng xin lỗi em vì việc ngày hôm qua nhé!”

Mặc dù có bực tức đến thế nào nhưng hôm qua nỗi giận với cậu quá trầm trọng khiến cô cũng có chút áy náy. Thôi cứ coi như việc này chấm dứt hết ở đây là được rồi.

“Cô không giận thật chứ?” – Tưởng bản thân đã hoàn toàn hết hi vọng, lại đột nhiên nghe được những lời này của Sora, Hyun Joon không dám tin vào tai mình nổi nữa. Cậu ngược lên với khuôn mặt sáng rỡ, thêm cùng với vẻ đẹp trai vốn có cũng đủ mê chết người.

Nhưng lọt vào đôi mắt Sora lúc này thì chỉ liên tưởng tới hình ảnh của một chú cún con đáng yêu. Thế mới thấy ai đó đúng là thiếu dây thần kinh lãng mạng đến trầm trọng.

“Uh!” – Khẽ gật đầu xác nhận thêm lần nữa cho cái đáng về có chút khoa trương của cậu học sinh, Sora cũng tiện thể đưa ra cái phương án nhanh chóng giải quyết cái đám nước cam này trước khi chúng trở thành tiêu điểm của mọi sự chú ý. – “Nhưng mà quá nhiều, tôi cầm về cũng không nổi. Hay là lát nữa đem chia cho mọi người cùng uống cho vui.”

Trước mặt của một chàng trai, lại kêu người đó đi chia quà tặng của cậu tặng mình cho những người khác, chỉ mấy người vô tâm như Sora mới làm được như vậy.

“Không được!” – Hiện nhiên ý tưởng này lọt vào sự phản đối quyết liệt của Hyun Joon rồi. Cái đám nước cam này cậu đã mất công đi mua về cho cô, làm sao có thể để cả lớp uống được kia chứ. Vừa nhắc đến vấn đề này, ánh mắt của cậu cũng trở nên nghiêm túc hẳn, khiến ngay cả Sora cũng không kịp thích ứng với sự thay đổi đột ngột này, cứ như hai người vừa dỗi chỗ lại cho nhau vậy. – “Cô không được cho ai đâu đấy. Nếu cần lát nữa em sẽ mang về cho cô. Nhất định phải đem chúng về uống hết đấy nhé.”

“Hyun Joon!” – Vừa nhìn thấy bóng dáng cậu nhóc trên hành lang, một cô bé xinh xắn, thân hình mảnh mai, mái tóc cắt tới vai hào hứng chạy tới gần, dường như đang rất gấp gáp báo cho cậu biết một tin vui nào đó.

Nhưng nhân vật chính được nhắc đến, Hyun Joon lúc này thì lại không có vẻ gì là chào đón cô bé ấy cả. Cậu nhóc quay người lại nói một cách miễn cưỡng, trong lòng thì luôn nghĩ tới việc nếu người hiện đang gọi tên cậu là cô Sora thì có phải là tốt biết bao.

“Có chuyện gì thế?” – Giọng nói đầy chán ngán, như thể đang thúc giục ai đó nói nhanh cho xong rồi đi đi, đừng có đứng đó làm phiền tới cậu nữa.

Nghĩ kĩ lại, cậu nhóc cũng cảm thấy bản thân tuy không đẹp bằng các thần tượng nổi tiếng nhưng cũng là một mỹ nam, biểu hiện cũng khá tốt, vậy mà Sora cũng chẳng thèm liếc mắt thêm một cái. Đã thế suốt ngày bị cái bà đàn ông này bám theo lải nhải đầy phiền toái. Nếu không phải cô là bạn thân từ nhỏ thì cậu cũng đã mặc kệ không thèm để ý gì tới cô rồi.

“Nè! Cái tên chết tiệt kia! Cái thái độ thế là sao hả?” – Cái kiểu nói chuyện như thế của tên nhãi này khiến cô nhóc Na Jin thật muốn xông lên đâm cho một trận. Từ nhỏ đến lớn, hai người lúc nào thấy mặt nhau cũng như oan gia vậy. – “Là tên nào đã tới cầu xin tớ mua vé của MS4 đó hả? Mà cũng lạ thật đấy. Cậu từ trước tới nay có bao giờ hâm mộ các nhóm nhạc đâu mà bỗng dung đòi đi xem thế? Nếu cậu không phải là bạn thân từ nhỏ của tớ thì tớ đã mặc kệ rồi.”

Nói rằng Hyun Joon bỗng dung trở thành fan hâm mộ các ngôi sao âm nhạc, có đánh chết cô cũng chẳng tin. Tuy nhiên, việc cậu đến nhờ cô mua vé hộ là thật sự đã xảy ra, khiến cho cô bé không nhịn được tò mò hỏi.

“Cầu xin cái gì chứ? Là nhờ vả một cách chân thành mà!” – Cái kiểu nói của cái con nhóc Na Jin này lúc nào cũng khiến cậu thật bực mình, nghe cứ như cậu bị hạ xuống thấp một bậc vậy. Hyun Joon tròn mắt lên đầy thách thức, vẻ mặt như đang thể hiện lòng tự tôn của cậu là không thể bị ai chà đạp

cả.

Nhưng mà nói thì mới nhớ, đúng là cậu đã từng nhờ vả chuyện này thật. Vốn là biết Sora hâm mộ MS4 nên mới nảy ra cái ý tưởng này, vừa vận lấy nó để bù lại lon nước hôm trước đã uống cũng tốt.

Gật đầu tán thưởng ý tưởng của mình, Hyun Joon ngay lập tức với tay giật luôn hai tấm vé trên tay Na Jin, đồng thời vươn ngón tay đẩy đầu cô ra sau.

— “Mau đưa đây đi chứ! Nhiều chuyện quá!” – Ý là đưa xong rồi thì biến đi đi, đứng đây chắn đường chắn lối làm cái gì.

— “Cái... Cái tên Hyun Joon này.” – Đứng sững sờ nhìn ai đó cứ thế bước qua mình đi mất tiêu, Na Jin không thể nào tin được vào mắt mình nữa. Đây chính là thái độ của người vừa được cô giúp đỡ sao? Tại sao cô lại có cảm giác như vai trò của hai người bị đổi ngược lại thế nhỉ? Càng nghĩ lại, cô nhóc càng thấy điên ruột mà. – “Lần sau mà nhờ nữa thì có cầu xin cũng đừng mong mình giúp. Hừ!”

* * *

Đi lòng vòng quanh trường đã vài vòng nhưng bóng dáng của người mà Hyun Joon muốn tìm cũng chẳng thấy đâu. Cậu đã đi hết những nơi mà Sora hay tới, từ phòng giáo viên sang thư viện, rồi lại qua lại hành lang của các lớp nhưng kết quả vẫn là không có.

— “Lại chạy đâu nữa rồi? Cái cô này sao cứ loáng cái là mất tiêu như vậy chứ?” – Nói rồi, cậu đảo mắt nhìn qua hai tấm vé trên tay, khuôn mặt chợt thoáng qua vẻ tiếc nuối. – “Mà sao vé của MS4 lại vừa đắt vừa khó kiếm thế chứ? Chỉ có hai tấm thôi mà mất luôn cả tháng tiêu vặt của mình rồi. Nếu không phải cái cô giáo trẻ con ấy thích họ thì... Chắc là cô ấy sẽ vui lắm đây.”

Nói đến vậy, cậu nhóc không nhận được nghĩ tới khuôn mặt hạnh phúc rạng ngời của ai đó khi nhận được món quà đặc biệt này. Cô ấy sẽ rất vui vẻ, rất cảm kích và cũng sẽ để mắt tới sự cố gắng của cậu. Và rồi hai người sẽ cùng nhau đi tới xem buổi biểu diễn, trên đường sẽ cùng nói chuyện và cô ấy sẽ có dịp hiểu biết nhiều hơn về cậu.

Cứ thế, Hyun Joon vừa đi trên đường vừa tưởng tượng, trên khuôn mặt bắt gặp mỉm cười tươi rói như vừa bắt được vàng.

Trong lúc đang ngây ngốc với những liên tưởng, Hyun Joon cứ thế bước tới một góc vắng của sân trường, cũng rất tình cờ thấy được cô gái mà mình đang mong mỏi được thấy mặt.

Ngay lúc này, Sora đang nói chuyện với ai đó qua điện thoại một cách rất chú tâm và vui vẻ.

— “Cô Sora!” – Vừa nhìn thấy cô, cậu nhóc đã chạy vội tới, muốn khoe tin tức tốt này ngay tức thì. Những lúc như vậy, trông Hyun Joon không khác gì một đứa trẻ con đang chờ mong được người lớn khen vậy.

— “Uà! Hyun Joon đó à?” – Chưa kịp đợi cậu nhóc mở miệng, Sora đã mở miệng ngắt lời. Cô cũng rất vừa vặn nói chuyện với Minh Tuyết xong, hiện tại đang chìm ngập trong hạnh phúc tột cùng tới mức rất muốn nói cho tất cả mọi người trên thế giới biết được tin tức tốt mình vừa nhận được. – “Nghe nè! Bạn thân của cô đã gửi cho cô tấm vé buổi biểu diễn của MS4 đấy. Cô vừa nhận được rồi này. Nghe nói đây là vé vip, trong những hàng ghế đầu tiên. Mà hình như cô ấy cũng chỉ có hai vé mà thôi đấy.”

Thế rồi, không kịp đợi ai đó phản ứng hay có sự hồi đáp gì, Sora sung sướng điên cuồng tới mức ngửa đầu ôm hôn tấm vé không ngừng. Được ngắm tất cả các chàng trai tuyệt đẹp và tài giỏi của MS4 ở cái khoảng cách gần đến vậy, đó là điều mà trước kia cô chưa bao giờ dám mơ tưởng tới. Nhưng hiện giờ nó sắp trở thành sự thật, cô không chết trong hạnh phúc mới là lạ.

Vé vip? Nhìn thấy tấm vé trên tay Sora, rồi lại nghĩ tới hai tấm vé bình thường trong tay mình, Hyun Joon lúc này không biết phải dùng từ ngữ gì để diễn tả tâm trạng của mình nữa cả. Chưa bao giờ cậu thấy một chiếc vé thôi cũng có thể khiến con người ta ngửa mặt đến vậy, phải kìm nén lắm mới không nhào tới giật lấy xé nát nó ra cho bố tức.

Nhưng mà có kìm nén cảm xúc đến cỡ nào, khi vừa nhìn thấy cái vé vui sướng đến mức điên cuồng của Sora, con giận trong lòng cậu chỉ lại càng lên cao, hơi thở ngày càng dồn dập, ánh mắt như vừa lóe qua một sự nguy hiểm.

— “Trời ơi... Cô sẽ được thấy cả bốn chàng trai đẹp nhất Hàn Quốc chỉ với khoảng cách có vài mét.” – Nhân vật chính gây ra những cảm xúc hỗn loạn trong lòng cậu học sinh, Sora lúc này vẫn rất ngây thơ chìm trong vui sướng, không hề hay biết hành động quá khích của mình đang đẩy dần con giận của ai đó lên tới đỉnh điểm.

Hyun Joon rất bức bối. Không biết tại sao nhưng cậu chỉ cảm thấy con tức rất lớn đang tràn ngập trong lòng mình. Lúc này, trong đôi mắt cậu nhóc thấy mọi thứ thật đáng ghét. Cậu bức bối với tất cả, cả buổi biểu diễn vớ vẩn, cả vẻ sung sướng đến phát điên của người con gái ấy, cả với bốn tên con thần tượng vốn chẳng có chút liên hệ hay thù oán riêng kia nữa.

Nhưng quan trọng nhất vẫn là tấm vé chết tiệt kia, trông nó quá ngứa mắt tới mức cho dù cậu có định lực tốt cỡ nào cũng không thể chịu thêm được một giây nào nữa.

— “Chỉ là cái vé thôi chứ có gì đâu.” – Vừa dứt lời, Hyun Joon cảm thấy con tức dồn hết lên não, cậu không còn chút lý trí nào để suy nghĩ mà đã ra tay giật phăng lấy tấm vé trong tay cô, vo lại thành một đồng giấy lộn rồi ném phăng vào giữa lùm cây. – “Mọi người tại sao lại điên hết vì mấy tên thần tượng như thế hả? MS4 là cái quái gì cơ chứ?”

— “A!” – Khi vừa định thần lại, nhìn thấy bàn tay trống trơn của mình, phản ánh đầu tiên của Sora chính là hét lên một tiếng thảm thiết không khác gì giết

heo. Trong trí não của người con gái ấy lúc đó thật hỗn loạn, cô không biết đích xác điều gì đã diễn ra nữa, nhưng cô chỉ biết rằng cái tấm vé mà cô yêu quý còn hơn cả sinh mạng mình vừa bị ném đi mất tiêu. Mà thủ phạm lại một lần nữa chính là cái tên Hyun Joon chết tiệt này. – “Em làm cái gì thế hả? Ôi trời ơi! Vé của cô!”

Bàng hoàng đến mức không dám tin vào mắt mình nữa, Sora ức đến nỗi muốn bật khóc. Cái vé của cô, cái vé quý hiếm là toàn bộ cuộc sống của cô trong mấy ngày sắp tới, cứ thế mà ra đi mất tiêu. Toàn bộ hi vọng của cô dường như đã bị sụp đổ trong một tích tắc.

Rốt cuộc, kiếp trước cô đã nợ gì cái tên này cơ chứ?

Nhìn dáng vẻ hoảng hốt, mãi vẫn chưa hoàn hồn, đôi mắt ngập nước của Sora, Hyun Joon chợt có cảm giác như mình vừa làm một điều gì đó không thể tha thứ. Cậu rất muốn bước đến an ủi một câu, xin lỗi vì hành động đó của mình. Tuy nhiên, lòng tự trọng quá lớn cũng như con tức còn chưa kịp tiêu biến khiến cậu không biết phải làm gì tiếp theo, đành quay lưng bước thẳng về lớp, tránh cho cậu lại bị nóng đầu óc mà làm thêm chuyện gì nghiêm trọng hơn nữa.

Dẫu vậy, việc cậu vứt tấm vé của Sora rồi bước đi như không có điều gì thế kia làm cô gái tức đến phát điên. Cũng không quản cái gì mà cô giáo với học sinh, cô gào thét theo bóng dáng phía sau của cậu nhóc, dường như rất có xu hướng sẽ lao tới đánh cho cậu một trận tơi bời.

– “Này! Tên nhóc kia!” – Vừa mới định bước chân đuổi theo dạy bảo cho ai đó một trận, Sora lại đột nhiên nghĩ tới tấm vé đang nằm lẫn lóc ở đâu đó trong cái đám cây rậm rạp kia, đành phải bỏ qua trong uất ức, quay trở lại tìm kiếm.

– “Tại sao con gái lại khó hiểu như vậy chứ?”

Hiện giờ là buổi tối. Trường học đang chìm trong vắng lặng và màn đêm tối tăm âm ỉ. Nhưng chính cái lúc không còn ai ở lại này, Hyun Joon lại một mình cầm đèn pin dò dẫm bước tới trước, hướng tới góc khuất có nhiều bụi cây nhất trong ngôi trường.

Thực ra thì cậu nhóc cũng đã về nhà sau khi tan học. Nhưng trong suốt buổi tối, cậu không còn chút tâm trạng để làm bất cứ điều gì khác, chỉ ngồi ngẩn người nhìn hai tấm vé trong tay. Nhìn chúng, cậu thấy rất bức bối, nhưng càng ngày một cảm giác khác ngày càng rõ nét hơn và lấn át hết tất cả những thứ khác. Đó là sự lo lắng và áy náy đối với giây phút xúc động ngày hôm nay. Chúng làm cậu không thể nào yên tâm để ngủ, thế nên cuối cùng chàng mỹ nam đành phải lò dò trở lại trường.

– “Lúc đó mình đã ném ở đâu nhỉ?” – Vừa nói, Hyun Joon vừa quờ chiếc đèn pin khắp xung quanh, trong trí não không ngừng áng chừng vị trí đại khái mà mình đã ném chiếc vé buổi sáng nay.

Lia qua, lia lại mà vẫn không thu được kết quả gì, cậu nhóc hiện tại đang băn khoăn không biết nên tìm từ đâu thì bất chợt giật nảy mình hoảng hốt, không kịp nghĩ gì cũng đã bật lui lại theo phản xạ của bản năng. Vừa nãy, khi chiếu chiếc đèn thoáng qua một góc, dường như có một cái bóng đen vừa cử động ở phía đó.

Cái ý nghĩ đầu tiên khi bất kì ai trong hoàn cảnh này liên tưởng tới không còn gì khác ngoài một chữ “ma”. Nhất là trong không gian tối đen và yên lặng như tờ này, phút chốc lại còn thổi tới những trận gió lạnh băng kèm theo những tiếng xào xạc của mấy tán cây từ như từ xa xâm vọng lại.

Có chút thót tim trong vài giây nhưng rồi cũng nhanh chóng lấy lại được bình tĩnh, trong lòng thầm tự khinh bỉ cho việc tự dọa mình như thế, đôi tay Hyun Joon lia lại về phía đó, chăm chú quan sát kĩ hơn.

Tuy nhiên, khi nhận ra được cái bóng đen đó là gì, chàng trai ấy lại một lần nữa phải giật mình sững sờ.

– “Ôi trời! Cô Sora!” – Tiếng nói của Hyun Joon trong màn đêm trở nên phá lệ rõ ràng, một phần cũng là bởi vì quá bất ngờ trước sự xuất hiện của ai đó tại đây vào lúc này nên không tự giác tăng lên âm lượng. – “Cô làm cái quái gì ở đây thế hả?”

Đừng có nói với cậu là cô ấy vẫn luôn hi hục tìm kiếm chiếc vé từ lúc đó tới giờ đó nhé. Trên đời này còn có người ngốc nghếch, không biết quý trọng sức khỏe của mình đến vậy ư?

Bước tới gần kéo tay cô gái ấy lại để nhìn cho rõ ràng biểu cảm của cô lúc đó, nhưng ngay khi thấy khuôn mặt uất ức, đôi mắt đỏ hồng và bắt đầu sưng húp lên do khóc quá nhiều kia, cậu không nhịn được phát hoảng.

– “Bỏ ra!” – Không đợi Hyun Joon kịp mở lời nói điều gì, Sora giận dỗi hất tay cậu ra, giọng nói cũng có phần cố ý gây bất hòa. – “Tôi làm gì thì cũng cứ mặc kệ tôi.”

Chỉ nhìn thấy khuôn mặt của ai đó lúc này cũng đủ khiến cô phát điên, lại còn cái kiểu nói đó làm cô càng không khách khí biểu hiện rõ những cảm xúc thực tế trong lòng.

– “Mặc kệ cái gì chứ?” – Trước thái độ quyết liệt phân rõ ranh giới của người con gái ấy, Hyun Joon cũng không tỏ ra yếu thế chút nào. – “Trời vừa tối vừa lạnh thế này mà cô còn cố tìm nó nữa là sao?”

Cô không thấy thương xót thân thể mình, nhưng cậu nhìn thấy cũng đau lòng, được chưa. Chẳng qua chỉ là một tấm vé, có quý giá đến mấy cũng không cần đem sức khỏe của mình ra đặt cược thế không?

Nhưng có một điều mà Hyun Joon không hề hiểu, đó là giá trị của một thứ trong mắt những con người khác nhau thì sẽ khác nhau. Đối với cậu, nó không đáng một đồng, nhưng với các fan thì đó chính là vật báu vô giá.

“Là ai chứ? Là ai đã làm tôi phải khổ sở thế này chứ?” – Không nhắc tới thì không sao, câu nói này của cậu nhóc chẳng những không có tác dụng khuyên nhủ cô mà còn làm trầm trọng thêm sự việc. Sora dường như đã không còn chịu đựng nổi nữa, giận dữ quát lên, nước mắt cứ thế tuôn rơi không ngừng. – “Cho dù em có ghét tôi thế nào thì cũng không nên làm như thế đối với những thứ tôi trân trọng chứ.”

Nói đến câu sau cùng, Sora lại càng thấy tủi thân hơn bao giờ hết, nấc lên nghẹn ngào từng tiếng.

“Ghét cái gì chứ? Nếu ghét thì em đã không một như thế này rồi.” – Không biết vì lý do gì nhưng Hyun Joon cũng bùng phát, mở miệng quát lên, nhưng đôi tay thì vẫn không quên kéo tay cô trở về. – “Còn không mau về nhanh lên đi à? Con gái gì mà ở ngoài đến muộn thế này chứ?”

“Buông ra!” – Sora giằng co muốn thoát khỏi bàn tay cậu nhưng ai đó nắm quá chắc khiến cô không thể làm được gì, chẳng qua miệng không bị ngăn lên vẫn còn nói được. – “Đã bảo buông ra kia mà.”

Vất vả lắm mới có được tấm vé, còn chưa kịp vui mừng thì đã bị thằng nhóc này ném đi mất, hại cô khổ sở tìm kiếm suốt một buổi tối, hiện giờ cậu ta còn dám tỏ thái độ như thế với cô ư?

“Vậy cô muốn tự đi về hay để em vác cô về nhà đây?” – Quay lại nói với bộ mặt nghiêm túc đến đáng sợ, Hyun Joon khiến Sora trong một lát ngơ ngác ngược nhìn đến mức quên cả khóc. Một phần là do không thích ứng với sự chuyển biến của cậu, một phần là do cô có thể cảm giác thằng nhóc này không phải đe dọa mà rất có khả năng làm thật.

* * *

“Minh Tuyết à? Làm thế nào bây giờ? Tấm vé của mình... Hu! Hu!” – Cứ thế, Sora vừa kể lể, vừa khóc lóc qua điện thoại, giọng nói nứt nẻ cực kì thảm thương.

Tại sao lúc đó cô lại bị dọa đến mức quên cả phản kháng, để cho Hyun Joon kéo về nhà kia chứ? Giờ thì hi vọng tìm thấy chiếc vé đã không còn chút nào, cơ hội được xem các chàng mỹ nam nổi tiếng biểu diễn gần trong gang tấc đã theo gió bay đi mất. Cuộc đời cô sao mà lại gặp tai họa liên miên trong tay tên nhóc đó không biết nữa.

Nhưng giây phút này, ở đầu dây bên kia, Minh Tuyết mới là người bị hành hạ chứ không phải Hyun Joon. Cô gái ấy hiện đang phải cố gắng căng mắt ra hết cỡ để nghe cô bạn thân của mình than thở mọi buồn phiền.

Liếc sang nhìn chiếc đồng hồ bên cạnh giường, Minh Tuyết đến giờ mới nhận ra đã hơn 1 giờ đêm nhưng ai đó hình như vẫn chưa có ý định buông tha cô thì phải. Lại được mấy hôm nay cô phải bận túi bụi theo sau các chàng thần tượng chuẩn bị cho buổi biểu diễn sắp tới, một ngày ngủ cũng không được bao nhiêu.

“Thế à? Thật là khổ thân nhỉ?” – Minh Tuyết đáp lại câu chuyện của Sora bằng cái giọng đầy ngái ngủ.

Tha thứ cho cô, cô không phải cố ý muốn tỏ vẻ không quan tâm mấy đến chuyện đua lòng của bạn mình, mà cơ bản cô đã không còn sức mà biểu cảm nữa. Cô rất mệt, và cũng rất buồn ngủ.

“Đúng thế! Đã vậy thằng nhóc đó còn mắng mình như một đứa trẻ nữa chứ. Rõ ràng là lỗi của cậu ta mà.” – Hiển nhiên lúc này, Sora đang đắm chìm trong những cảm xúc phẫn hận đến mức không hề nhận ra được chút khác thường gì từ đầu dây bên kia, cứ thế rất vô tư trả lời.

Nhưng không như những gì cô giáo thực tập ấy mong đợi, cậu trả lời tiếp theo của Minh Tuyết làm cô tức đến suýt học máu.

“Tớ bảo người khổ thân là cậu nhóc tên Hyun Joon ấy đấy chứ. Số xui tận mạng mới gặp được một người chậm hiểu như cậu, lại còn bị đối xử quá đáng như thế nữa.”

“Cái gì? Rốt cuộc cậu là bạn của ai thế hả?” – Gần như gất lên khi nghe thấy Minh Tuyết trả lời, Sora cảm thấy mình bị uất ức đến thế là cùng. – “Tớ mới là người bị đối xử quá đáng, tớ mới là nạn nhân đấy cậu nghe chưa? Cậu có biết tớ đã mong chờ đến buổi biểu diễn của MS4 đến thế nào không hả?”

Tại sao ngay cả người bạn thân của cô cũng không an ủi cô mà còn quay sang trách móc cô vì cái tên sao chổi ấy vậy? Từ đầu tới cuối, người bị thiệt hại là cô kia mà.

“Tớ cho cậu tấm vé của tớ là được chứ gì? Hôm đó cậu nhớ lên Seoul sớm để gặp tớ rồi nhận vé đấy nhé.”

Quá mệt mỏi cho câu chuyện đau thương của Sora, Minh Tuyết chỉ còn biết nghĩ ra phương án này để vẹn toàn đôi đường. Sora sẽ được đi xem buổi biểu diễn, còn cô hiện giờ có thể cúp máy rồi đi ngủ.

“Hả? Thật à?” – Vừa nghe thấy thế, Sora nín khóc ngay, sững sờ đến không nói lên lời. Vốn tưởng là đã hết hi vọng rồi, giờ lại nghe được Minh Tuyết nói như vậy, cô hiện đang vui mừng đến không dám tin vào tai mình nữa. – “Thật chứ Minh Tuyết? Cậu đúng là bạn tốt của mình mà.”

Mất vài giây để hưởng thụ sự vui sướng, sau đó cô giáo trẻ này mới nhớ tới dường như có điều gì mà mình đã bỏ sót.

“Nhưng không sao chứ? Cậu nói là chỉ có hai vé thôi mà?” – Do không nói trước nên Minh Tuyết chỉ xin được hai vé vip, giờ đây nhường cho cô, thế cô ấy sẽ ngồi ở đâu?

Mặc dù rất mong đợi buổi biểu diễn sắp tới này, nhưng vì nó mà bất bạn thân mình phải nhường vé và ở nhà, cô vẫn là không thể làm như thế được.

— “Tớ đứng sau sân khấu xem cũng được mà. Đằng nào thì tớ cũng đã xem qua trong lúc tổng duyệt trước đó rồi. Hôm đó tớ sẽ dẫn cậu gặp cả bốn người nhưng tuyệt đối không được la lên hay làm phiền họ đây biết không. Họ đã rất vất vả và bận rộn rồi, không rảnh để tiếp fan đâu. Mà nếu có gì sơ suất thì tớ sẽ bị từ hình đó.”

Vẫn như thường lệ, buổi sáng hôm sau Hyun Joon đi đến trường. Nhưng lần này, kể từ lúc bước chân vào cánh cổng, chàng trai ấy cứ luôn cảm thấy không được tự nhiên cho lắm, tâm trạng có vẻ rất nặng nề và rối rắm. Đặc biệt mỗi khi nghĩ tới tiết sau là sẽ thấy Sora, cậu lại càng không biết phải làm sao để đối mặt với người con gái ấy sau sự việc ngày hôm qua cả.

Cứ thế, Hyun Joon bồn chồn không yên ngồi trong lớp, cảm giác khó khăn không khác gì đang chịu cực hình.

Chỉ còn vài giây nữa là đã tới giờ dạy của Sora, nghĩ tới đây khiến chàng mỹ nam có xúc động rất muốn trốn học, để không phải đối mặt với ánh nhìn đau buồn và thất vọng của cô ấy.

Trong khi ai đó vẫn đang chìm ngập trong mâu thuẫn không biết nên đi hay ở thì tiếng chuông báo hiệu vào lớp đã reng lên, quyết định giùm cậu cái vấn đề khó giải này.

Cho đến tận giây phút này, Hyun Joon vẫn còn chưa kịp chuẩn bị tâm lý thì thời gian cũng đã hết. Bây giờ có muốn trốn khỏi trường cũng đã quá muộn màng. Cậu đã không còn bất kì một lựa chọn nào khác ngoài chấp nhận bước lên đoạn đầu đài.

Không gian xung quanh chàng trai khoảnh khắc đó dường như vô cùng tĩnh lặng. Cậu nghe thấy rõ tiếng bước chân ngoài hành lang tiến gần hơn tới cánh cửa lớp, trái tim bỗng đập thật kịch liệt, hô hấp cũng trở nên dồn dập và nặng nề.

Cánh cửa mở ra, tìm cậu trong giây phút đó như muốn vỡ tan vì lo lắng. Nhưng chỉ một giây sau khi nhìn thấy người đến, trong đôi mắt trong trẻo của Hyun Joon chỉ còn lại sự kinh ngạc và kinh ngạc.

— “Thầy xin thông báo với cả lớp một tin. Cô Sora do nhà có việc bận nên đã xin nghỉ hôm nay.” – Bước vào là một thầy giáo trung niên, cũng không biết là đã từng dạy môn gì đó mà cậu từng học nữa. Ông vừa nói, vừa nhìn quanh lớp một lượt, cũng thu hết những cảm xúc của lũ học sinh vào trong mắt. – “Lớp ta hôm nay có nhiều bạn xin nghỉ nhỉ? Vậy thì hiện tại tôi sẽ điểm danh trước khi bắt đầu tiết học nhé.”

Cũng do bình thường Sora quá hiền lành và dung túng lũ học sinh nên mới có cái hiện trạng ngày hôm nay. Nghe được ông thầy nghiêm khắc nói câu này, cả lớp biết là hôm nay lại phải chịu khổ, không nhịn được thể hiện hết sự thất vọng lên trên mặt.

Trong hoàn cảnh đó, cũng chỉ có một mình Hyun Joon là không chút để ý nào tới thầy giáo, trong óc xoay chuyển một hồi nhằm tìm ra đáp án tại sao Sora hôm nay không tới trường. Sau đó, cậu nhóc mới nhớ ra rằng hôm nay cũng chính là ngày MS4 mở cuộc biểu diễn. Thế nên lớp nghỉ hơn phần nửa, Sora cũng mất tích là có thể hiểu được.

— “Việc bận gì chứ? Là cô giáo mà dám bỏ lớp đi chơi như thế à?” – Hyun Joon không nhịn được nói nhỏ trong miệng, trong lòng nhẽ ra nên cao hứng vì chưa phải đối mặt với người con gái ấy, thì giờ lại tràn ngập sự bức bối không biết do đâu.

Cũng không biết Sora giải quyết gì với vấn đề vé đi xem buổi biểu diễn, nhưng người thì chắc chắn đến 90% là trốn lên Seoul mất rồi. Mà nếu sáng hôm nay mới đi, vào tầm này thì làm gì có xe bus tới đó kia chứ.

Tuy rất muốn loại bỏ những suy nghĩ trong đầu nhưng trí não cậu cứ bất giác liên tưởng tới Sora. Càng nghĩ lại càng lo lắng, trong lòng mãi không yên như đang ngồi trên đồng lửa, không phút nào được yên bình.

Năm phút, mười phút trôi qua, cuối cùng thì Hyun Joon cũng không chịu nổi nữa, đột ngột đứng phắt dậy, làm ngay cả thầy giáo cũng giật mình nhìn lên, quên cả điểm danh.

— “Em vừa nhớ ra trong nhà em cũng có việc gấp.” – Nói rất thân nhiên, không cần đợi tới thầy giáo cho phép, chàng trai đã vội vã cầm lấy cặp bước thẳng ra cửa đi mất.

— “Hyun Joon!” – Mãi sau mới giật mình tiếp nhận xong thông tin và nhận thấy có điều gì đó không đúng ở đây, ông thầy mới quát lên một tiếng giận dữ. – “Sao em lại có thể vô lễ với giáo viên như thế chứ? Đứng lại ngay!”

Nhưng nhân vật chính được nhắc tới, Hyun Joon cũng đã đi mất dạng từ lâu. Mà cho dù chàng trai ấy có nghe thấy được tiếng hô của thầy giáo thì cũng chẳng có gì lọt vào tai, bởi toàn bộ trí não của cậu hiện đang chỉ dành để nghĩ tới một người.

* * *

Đứng trước trạm xe bus chờ đợi với niềm hứng khởi, Sora hiện đang thấy thật hạnh phúc, trên môi vẫn toe toét cười như kẻ ngốc mà không hề hay biết. Cuối cùng thì giấc mơ của cô cũng có ngày trở thành hiện thực. Cuối cùng thì cô cũng có thể tận mắt nhìn thấy, nói chuyện với MS4, lại được tặng cho chữ ký nữa. Giây phút này, cô thấy cuộc đời của mình như đang tràn ngập một màu hồng, đẹp tựa như mơ.

Càng nghĩ càng thấy sung sướng ngất ngây, không kìm lòng được thấy tim đập rộn ràng như cô gái lần đầu biết yêu, Sora thầm cảm thán Minh Tuyết quả là quý nhân phù trợ cho cô mà.

Đợi thì lâu mà bóng dáng một chiếc xe bus lên Seoul cũng không thấy bóng dáng đâu cả, nhưng Sora vẫn đang quá vui mừng đến mức không hề nhận ra điều đó. Tuy nhiên, một lát sau, một chiếc ô tô bất chợt phóng đến và dừng lại ngay trước mặt, kéo lại suy nghĩ của người con gái ấy về hiện thực.

Rốt cuộc thì ai lại vô ý thức đến mức đậu xe ở chỗ chờ xe bus này chứ? Sora còn chưa kịp nghĩ nhiều thì ngay sau đó, cửa kính chiếc ô tô từ từ hạ xuống khiến cô biết được câu trả lời.

Khuôn mặt vừa xuất hiện bên trong khiến cô giáo thực tập ấy không khỏi giật mình, người cũng bất giác lui lại sau đây cánh gác. Tại sao lại là Hyun Joon, cái người nhẽ ra đang phải ở trên lớp và ngoan ngoãn nghe giảng bài kia chứ?

Hướng hồ, trong tâm tưởng của Sora lúc này đag nhận định cậu là một ngôi sao chổi, cứ lần nào gặp cậu cũng chẳng có gì là tốt lành cả, nên tự nhiên tăng mạnh đề phòng và có xu hướng muốn tránh xa.

Làm ơn đi! Đến xem MS4 biểu diễn là ý nghĩa của cuộc đời cô, cậu không lẽ lại định phá hoại giấc mơ đẹp rồi lòi cô xuống địa ngục tàn khốc như mấy lần trước nữa hay sao?

“Mau lên xe đi!” – Giọng nói rất dứt khoát, rất nghiêm túc không cho phép bất kì sự cự tuyệt nào, Hyun Joon lúc này trông mới chừng chạc như một thầy giáo, còn Sora thì giống như cô học sinh ngoan ngoãn đi lạc bị tìm về nhà vậy.

“Cái gì? Em đang định làm gì ở đây thế?” – Âm thanh phát ra từ miệng Sora bất chợt đề cao hơn bình thường, cô gái ấy tiếp tục lùi lại về phía sau thêm một chút như một hành động bản năng – “Em định bắt cóc cô để cô không đến được với MS4 ư?”

Liên tưởng đến mấy lần gần đây tên nhóc này biểu hiện, cùng với vẻ mặt nghiêm trang đến đáng sợ của cậu hiện tại, Sora chỉ có thể nghĩ tới đáp án này mà thôi.

Tại sao? Tại sao chỉ một mong ước nhỏ nhoi muốn thấy được các chàng thần tượng đẹp trai mà cô vẫn ngưỡng mộ thôi cũng khó thực hiện như vậy chứ? Cái thằng nhóc này đã không giúp thì cũng đành thôi, lại cứ phải nhẫn tâm vui đập giấc mơ của cô đến tận mức tận cùng như vậy sao?

“Cô...” – Nhìn thấy vẻ mặt của Sora, ngay cả người ngồi cũng đoán ra được người con gái ấy đang nghĩ gì. Điều này thật khiến Hyun Joon giận đến muốn phát điên. Vì lẽ gì cậu lại để ý tới một người vừa ngoan, vừa hay tưởng tượng linh tinh như cô ta kia chứ? – “Ai thèm bắt cóc một cô gái trẻ ranh chẳng có tí hấp dẫn nào như cô chứ?”

Như để chứng minh đến những gì mình nói, cậu vừa đảo mắt nhìn từ trên xuống dưới một lượt người Sora với vẻ khinh thường. Ý muốn bảo rằng, chỉ cần là kẻ có mắt cũng không ai đi lựa chọn một cô gái bằng phẳng, gầy gò trông như chưa lớn như cô cả.

Sau đó, Hyun Joon khẽ cau mày, thể hiện sự không kiên nhẫn, khuôn mặt cũng bất giác trở nên đầy uy phong khiến Sora không thích ứng kịp thời, bị dọa trong vài giây.

“Còn không mau lên đi à?” – Kiểu nói mệnh lệnh, không nên từ một cậu học sinh nói với một cô giáo chút nào, nhưng quả thật rất hiệu quả khi áp dụng cho Sora.

Cô gái ấy dường như bị khí thế của cậu dọa, cứ thế hoảng hốt bước lên xe không kịp suy nghĩ gì. Đến khi nhận ra được mình vừa mới làm gì thì tất cả đã không còn có thể thay đổi được nữa rồi.

“Khoan đã!” – Ngần ngor ngồi trong chiếc xe đang bắt đầu lăn bánh đi được một lát, cô mới giật mình nhận thấy có điều gì không đúng lắm ở đây. – “Em mới 17 tuổi mà. Làm sao lại được phép lái xe kia chứ? Mà cái xe này em lòi ở đâu ra thế hả?”

Mãi đến tận lúc này, cô mới nhớ tới người đang lái chiếc xe này là Hyun Joon. Và hiển nhiên, thằng nhóc mới lớp 11 này thì làm sao có được bằng lái xe kia chứ? Như vậy có nghĩa họ đang phạm luật khi tham gia giao thông ư?

“Em đi mượn, không phải ăn cắp đâu mà lo.” – Rất bình tĩnh trả lời lại cậu hỏi của Sora, như thể đó là một điều hết sức bình thường, Hyun Joon lúc này mới quay lại, nhìn về phía cô gái ấy bằng cái ánh mắt đầy nghi ngờ. – “Cô có biết người bên ngoài đến Seoul rất dễ bị người ta lừa không? Nhất là cái bộ mặt của cô mà cũng học đòi một mình lên đó ư?”

Khinh thường. Cô bị trắng trợn khinh thường. Nhưng đau đớn hơn là cô lại không thể phản bác được điều gì, bởi khuôn mặt cô đúng là trông rất trẻ con và ngờ nghệch.

“Huống hồ, về việc lái xe, em đúng là chưa có bằng.” – Nói rồi, chàng trai nhìn về phía cô, vẻ mặt dường như rất thành thực, nhưng sâu trong đáy mắt rõ ràng thoáng qua sự bốn cợt. – “Ồ đây có mỗi mình cô đủ tuổi, hay là cô tới lái xe vậy nhé.”

“Hả? Cô?... Cái gì?” – Sora sững sờ chỉ về phía mình như để xác định lại thông tin một lần nữa, nhưng ai đó chỉ rất đơn giản bằng một cái gật đầu làm cô hoảng hốt bối rối. – “Nhưng cô đâu có biết lái xe.”

Bảo một người ngay cả đầu là phanh, đầu là gas cũng không biết lái xe, đây là khuyến khích người khác gây tai nạn giao thông đúng không?

“Thế thì cứ ngồi im đấy đi!” – Thái độ thay đổi 180 độ, Hyun Joon hiển nhiên không hề có chút ý định nào cho cô đi lái xe thật rồi. Chỉ chờ có mỗi câu đó để cô không còn dám phản bác thêm gì nữa, cậu nhóc đột ngột nhấn gas, lao đi với một vận tốc thật kinh hồn. – “Em sẽ đưa cô tới đây nhanh nhất và an toàn nhất có thể.”

Nhanh nhất thì đúng thật, nhưng an toàn nhất thì còn phải xem lại. Cũng không biết tăng lên tới vận tốc bao nhiêu, nhưng chiếc xe quả thật là đang lao đi như bay, dọa chết khiếp những người yếu tim như Sora.

— “Cái gì thế? Em vừa phóng bao nhiêu km/h thế hả? Cô còn chưa thắt dây an toàn mà.” – Thét lên trong hoảng loạn, Sora thấy thật hối hận khi đã bước lên chiếc xe này, khóc lóc cầu xin đầy khổ sở. Chờ đến được Seoul, cô không chết vì tai nạn thì chắc cũng chết vì đau tim. – “Cho cô xuống đi! Cô muốn đi xe bus. Làm ơn cho cô xuống đi!”

* * *

Đến đúng giờ hẹn, Minh Tuyết có mặt tại trước quán nước, mở cửa bước vào, đồng thời cũng đưa mắt nhìn qua một lượt tìm kiếm bóng hình Sora.

— “Sora đến sớm nhỉ?” – Vừa nhìn thấy hình ảnh cô bạn thân đang ngồi vẫy tay nhiệt tình, Minh Tuyết mỉm cười bước lại về phía ấy, vừa ngồi xuống ghế vừa nói. Tuy nhiên, ngay sau đó cô mới nhận ra còn có thêm một người thứ ba nữa cũng đang ngồi tại chiếc bàn này, liền tò mò hỏi lại. – “Còn đây là...”

— “Người không quen. Đừng để tâm làm gì.” – Không để nhân vật chính có cơ hội mở miệng, Sora đã ngắt lời. Nếu có thể, cô rất muốn mình chưa bao giờ quen biết cái thằng nhóc sao chổi này. – “Cuối cùng cậu cũng đến rồi! Minh vào nhà vệ sinh một lát đây.”

Đến giờ Minh Tuyết mới để ý cô bạn của mình trông có phần khá là thảm hại, mặt mũi bơ phờ như người vừa mới tỉnh dậy khỏi một cơn ác mộng.

Nếu không phải sợ cô đến mà lại không thấy được mình, Sora đã đi sửa sang lại hình tượng từ lâu rồi. Thế nên, ai đó vừa ngồi xuống, cô gái ấy đã như được đại xá mà chạy đi mất tiêu.

Vì thế, trong quán nước lúc đó, Minh Tuyết hiện đang ngồi đối diện với một chàng mỹ nam không biết là có quan hệ gì với Sora, càng không biết phải nói gì trong cái hoàn cảnh khá khó xử này cả.

— “Em là Hyun Joon!” – Nhìn thấy Minh Tuyết như vậy, cậu nhóc vội mở lời giới thiệu trước, đồng thời ngược lên mỉm cười đẹp lung linh, cố gắng tạo một ấn tượng đầu tiên thật tốt đẹp với bạn thân của Sora. – “Chúng ta đã gặp nhau một lần, lúc chị tới trường em.”

Tuy rằng chỉ trong chớp nhoáng, nhưng những gì có liên quan tới Sora thì cậu nhóc đều để tâm chú ý hơn một chút, nên cũng không khó khăn gì khi nhận ra cô chính là người đã xuất hiện cùng Yo Seob hôm đó.

— “À! Là em đó à? Sora vẫn hay nhắc đến em đó.” – Cũng đáp lại bằng một nụ cười tươi tắn, nhưng nó chứa đựng thêm một chút ngượng ngùng. Kì thật, nếu không nhắc, cô cũng chẳng nhớ nổi cậu ta là ai. Một phần do cô đã miễn dịch với sắc đẹp, một phần là do cô không giỏi lắm trong việc nhớ mặt người. – “Cuối cùng thì cũng có thể chính thức chào hỏi với em nhỉ?”

Lần đó, cậu nhóc này xuất hiện để gọi Sora vào lớp, nhưng từ trong mắt cậu, Minh Tuyết có chút cảm thấy được sự quan tâm đặc biệt của cậu đối với cô bạn thân của mình. Hiện giờ mới có dịp được quan sát kỹ khuôn mặt của Hyun Joon, bản thân cô cũng phải thừa nhận cậu đúng là một mỹ nam. Khuôn mặt đẹp, da trắng mịn, đặc biệt đôi mắt rất trong trẻo và có một sức hút đối với phái nữ.

Đáng tiếc, Sora vốn rất chậm tiêu, lại càng không bao giờ đặt hình mẫu lý tưởng của mình lên một chàng trai ít tuổi hơn, nên con đường của cậu có vẻ còn rất gian nan.

Trong lúc đó, nhân vật chính được nhắc tới, Sora đến lúc này mới sửa sang lại xong xuôi. Nhưng khi cô gái ấy vừa mới bước trở lại chiếc bàn thì đã bắt gặp một tình cảnh thật khó tin, thậm chí khiến cô hoài nghi bản thân có lẽ đã vào nhà vệ sinh rất lâu rồi thì phải. Nếu không thì tại sao chỉ trong có chốc lát, hai cái người kia đã ngồi nói chuyện vui vẻ và thân thiết như thể bọn họ mới là những người bạn thân sau nhiều ngày không gặp vậy?

Ngược nhìn bằng ánh mắt tràn ngập nghi ngờ, cô gái từ từ tiến lại gần, cả trí não đều rất tập trung xem hai người kia đang bàn luận tới vấn đề gì.

— “Thế à? Sora vẫn như cũ không đổi nhỉ? Ở trường vẫn hay quên thế ư?”

Đây đúng là giọng nói của Minh Tuyết. Nhưng này, rốt cuộc thì cái thằng nhóc đó đã cho cô ấy lợi ích gì mà lại dám tỏ lộ hết tính xấu của cô ra hết vậy. Tốt xấu gì thì cô cũng là một giáo viên, cũng nên để lại chút mặt mũi cho cô chứ?

— “Đúng vậy! Nhưng mà lúc cô ấy đứng với các bạn gái trong lớp em thì thường cười rất xinh, cứ như trẻ con ấy.”

Rốt cuộc cô nên coi đây là một lời khen hay chê đây. Cái gì mà như trẻ con, cô đã 20 tuổi rồi đấy. Khen cái kiểu này, cô thà không cần còn hơn.

— “Mấy cái người này.” – Chỉ đứng một lát nhưng cũng đủ để cô đoán ra được những gì mà hai con người này đã nói từ nãy tới giờ. Sora cuối cùng là vẫn không nhịn được, cố ý nói lớn để kéo lại sự chú ý của bọn họ. Nếu cứ để câu chuyện tiếp diễn thì không biết lát nữa họ sẽ lộ những cảnh xấu hổ gì nữa của cô cho thiên hạ thấy đây? – “Làm gì mà lại cùng nhau nói xấu người ta thế hả?”

— “Cái gì mà nói xấu chứ? Minh chỉ muốn biết thời gian qua cậu đã sống ở Hàn Quốc như thế nào thôi mà.” – Vừa mới dứt lời, tiếng chuông của Minh Tuyết rất hợp thời vang lên, khiến cô gái ấy phải vội vã đứng dậy. – “Minh đi ra ngoài nghe một chút.”

Nhìn bóng dáng ai đó nhanh chóng đi ra phía cửa, Sora chỉ còn có thể quay lại tra khảo cậu học sinh của mình. Hừ, đừng tưởng có thể nói qua loa cho xong chuyện. Cô mà biết hai người nói gì tới những bí mật đáng xấu hổ của mình thì liệu hồn đấy.

“Không có gì đâu. Em chỉ là thấy chị ấy rất dễ gần, hiền lành và tốt bụng.” – Nói rồi cậu chột như có như không đảo mắt qua phía Sora, nói một câu lấp lửng khiến cô tức đến phun lửa. – “Không như một ai đó...”

Nhưng mà ai đó rất dễ thương, khiến cậu vẫn không sao rời mắt nổi. Đó là câu quan trọng nhất mà Hyun Joon nói trong lòng. Chỉ có điều Sora không nghe thấy được nên hiện giờ đang bị chọc tới tức điên lên.

“Em nói thế là sao hả? Minh Tuyết đúng là hiền lành thật đấy, nhưng đó chỉ là lúc bình thường thôi.” – Nghĩ tới những kí ức ở Việt Nam của bọn họ, Sora không nhịn được phản bác. – “Lúc nào cô ấy bị ai chọc hay giận lên thì còn dữ hơn cả cọp đấy.”

Mặc dù trường hợp ấy rất hãn hữu, nhưng nếu đã xảy ra thì đúng là kinh thiên động địa.

“Cô Sora nói xấu bạn thân kia.” – Nhìn thấy cái vẻ mặt hồi tưởng đầy nghiêm túc của cô, Hyun Joon không nhịn được trêu chọc một chút. Nhưng sau đó, cậu nhóc ấy cũng nhanh chóng thay cái vẻ đùa cợt trên mặt bằng một ánh nhìn có chút gì đó khá bí ẩn, tay thò vào túi lôi ra một tờ giấy đưa cho cô. – “Trả cho cô này.”

Thực ra thì đã muốn đưa thứ này cho Sora từ lúc mới gặp hồi sáng, chỉ có điều không tìm được cơ hội thích hợp mà thôi.

“Đó là sự thật mà, sao lại nói là nói xấu được chứ?” – Riêng cô giáo trẻ lúc ấy vẫn có chút bức xúc với câu nói trước của cậu, không nhịn được phản bác lại. Đồng thời, bàn tay cô cũng cầm lấy tờ giấy, mở ra trong tò mò.

Sau một giây nhìn thấy rõ ràng nó là gì, trong mắt Sora chỉ còn lại sự kinh ngạc cực độ, không tin nổi vào những gì đang xảy ra nữa. Thậm chí cô còn ngước lên nhìn cậu, hỏi lại một lần nữa trong ngỡ ngàng.

“Cái này!... Cái này là...”

Là tấm vé yêu quý của cô, cái thứ đã từng bị Hyun Joon vo lại vắt vào đám bụi cây. Tuy rằng hiện giờ trông nó nhăn nhoe thật thảm hại, nhưng cô vẫn có thể nhận ra đây chính là tấm vé cô được Minh Tuyết gửi tặng. Như vậy có nghĩa hôm qua sau khi đưa cô về, Hyun Joon đã quay lại trường để tìm khiến nó ư?

Tuy nhiên, chẳng có thời gian cho cô sung sướng hay nói được gì với cậu nhóc ấy, Minh Tuyết đã nhanh chóng trở lại sau khi nghe điện thoại, thông báo những tin tức mới nhất.

“Sora này! Có chút việc phát sinh nên mình phải tới chỗ biểu diễn sớm hơn một chút. Cậu cứ đi luôn cùng mình cho dễ vào. Nhưng còn Hyun Joon thì...”

Đây cũng là vấn đề mà cô thấy khó nghĩ nhất lúc này. Việc xin cho Sora tới đã rất khó khăn, giờ đột nhiên lại thêm một người nữa làm cô không biết phải mở lời thế nào với mọi người. Thế nhưng hiển nhiên không thể để cậu nhóc này đứng ngoài trong khi hai người đi xem buổi biểu diễn được rồi.

“Hiếm khi được lên Seoul, dĩ nhiên em phải đi tham quan một vòng rồi.” – Như là thấy được sự khó xử của Minh Tuyết, Hyun Joon rất dứt khoát mở miệng nói. Tuy rằng không thể cùng xem với Sora khiến cậu có chút tiếc nuối, nhưng cậu cũng không phải là fan hâm mộ của MS4, nên thấy không tới đó cũng không có việc gì to tát cả. – “Lúc về cô nhất định phải nhớ gọi cho em nghe chưa?”

Vội vàng bước vào phòng trang điểm, Minh Tuyết và Sora không cần phải nhìn cũng cảm thấy được không khí khẩn trương trước buổi biểu diễn. Đặc biệt, ở phía góc phòng, bốn chàng mỹ nam đang được rất nhiều người vây xung quanh, tất bật sửa soạn.

“Ôi! Là MS4 kìa! Là MS4 bằng xương bằng thịt kìa.” – Nhìn về phía các chàng thần tượng ở ngay trước mặt, Sora cảm thấy hạnh phúc đến mức muốn hét lên một tiếng. Nếu không phải Minh Tuyết đã nhắc nhở trước, cũng kêu cô chuẩn bị tâm lý kĩ càng thì chắc cô sẽ chẳng khác gì các fan hâm mộ bỏ nhào về phía bọn họ rồi.

“Không được làm phiền họ! Không được làm phiền!” – Mắt thấy cô bạn thân của mình nhiều lúc như sắp bị mấy tên mỹ nam kia mê hoặc đến không thể nào khống chế nổi, Minh Tuyết đành phải liên hồi nhắc nhở, nghe không khác gì một lời tụng kinh. Chỉ mong ai đó có thể biết cái gì gọi là kìm nén cảm xúc, đừng có phát điên lên là tốt rồi.

Vẫn bị vây quanh bởi những nhân viên trang điểm, nhưng tên yêu nghiệt Young Min rất nhanh chóng nhận thấy sự có mặt của hai người ở nơi này, ngược sang nhìn bằng một ánh mắt làm điên đảo chúng sinh.

“Minh Tuyết đến rồi à?” – Đợi sau khi đã được trang điểm xong xuôi, chàng trai ấy mới bước đến phía bọn họ với một nụ cười đầy sự mê hoặc, khiến cậu như một vị tiên vừa mới lạc vào hồng trần. – “Còn đây là bạn của Minh Tuyết đúng không? Rất vui được gặp em!”

Chỉ là một câu nói xã giao bình thường, chỉ là một sự quan tâm như đối với bao phụ nữ khác, nhưng đối với Sora lúc này, những gì trước mắt cô như mơ vậy. Cô gái ấy mê mẩn như si ngốc nhìn về phía chàng thần tượng, hồn ngất ngây tận phương trời nào đó, mãi không chịu trở về.

“Dạ vâng! Em cũng rất vui được gặp anh.” – Tiếng nói của Sora lúc này mềm nhẹ đến lạ kì, đôi mắt vẫn không rời khỏi chàng mỹ nam đẹp như yêu nghiệt ấy, bản thân đang nói cái gì chắc cũng không biết.

Riêng người đang đứng ở ngoài, Minh Tuyết thấy cái cảnh này cũng không biết phải nói gì nữa. Chỉ là gặp mặt bọn họ mà khuôn mặt Sora đã chìm trong vẻ mê trai đến quên hết tất cả thế kia, đúng là làm xấu mặt người giới thiệu như cô mà.

“Minh Tuyết! Cầm giùm tôi bộ quần áo ở đó vào đây với!” – Chưa kịp làm gì để gọi hồn cô bạn thân của mình trở lại với hiện thực, tiếng của Yo Seob đã vang lên ở phía bên kia phòng. Có vẻ như chàng trai ấy vừa trang điểm xong, bắt đầu định thay đồ biểu diễn.

Nghe giọng nói có chút khản trương của cậu, cô cũng đành để kệ Sora như thế, mang theo đám trang phục cũng theo vào phòng thay đồ, trong lòng đang đành cứ coi như không quen biết Sora cho đỡ xấu hổ vậy.

“Được rồi! Tới ngay đây!” – Vội vã chạy tới như một trợ lý thực thụ, lúc đi ngang qua cô còn kiêm luôn nhiệm vụ đánh thức con mèo lười đang ngồi gập gù trên ghế kia nữa. – “Anh Jae Sung à. Mau dậy đi chứ! Sắp đến giờ diễn rồi.”

Cứ thế, mỗi người đều đang bận rộn với công việc của mình, đi lại liên tục, có lúc còn cuồng hết cả lên, chỉ còn lại một mình Sora là rảnh rỗi đứng ngoài quan sát. Khung cảnh hậu trường đầy tất bật ngày hôm nay đã đem đến cho cô một góc nhìn khá mới mẻ về cuộc sống của các chàng thần tượng.

Một lúc lâu sau, công việc chuẩn bị cuối cùng cũng đã hoàn tất. Các chàng thần tượng cũng trở nên đẹp tựa như đang toả ra những ánh hào quang chói mắt. Chỉ cần tưởng tượng đến cảnh bọn họ sẽ đứng trên sân khấu biểu diễn với dáng vẻ này trong ít phút nữa thôi cũng đủ khiến trái tim Sora đập loạn nhịp.

“Cuối cùng cũng xong rồi. Vẫn còn một ít thời gian nữa.” – Young Min liếc qua đồng hồ, nhận thấy còn dư dả chút thời gian nên cũng tự trao quyền cho mình được nghỉ ngơi một chút. Giây phút này, chàng trai mới bất chợt nhớ đến Minh Tuyết và Sora, quay sang hỏi. – “Thế bọn em định làm gì lát nữa?”

Vốn đã dự định là hai người sẽ ngồi ở những hàng ghế đầu, nhưng trước đó hình như cậu có nghe nhắc tới chuyện rắc rối gì đó với chiếc vé, thế nên mới quan tâm hỏi rõ. Như vậy, có lẽ họ còn kịp thời đưa ra cách giải quyết khác hay chính bản thân cậu ra mặt nhờ giúp đỡ chắc cũng được.

“Sora đã tìm thấy được rồi nên em sẽ cùng với cô ấy xuống hàng ghế khán giả ngay bây giờ.” – Nhiều việc lộn xộn ngay từ khi bước chân vào phòng nên cô đã quên mất không nói chuyện này với chàng trai. Tuy rằng bản thân Minh Tuyết thấy có ngồi ở đâu xem buổi biểu diễn cũng không khác nhau gì nhiều, nhưng nếu được ngồi cùng Sora trong suốt buổi biểu diễn thì vẫn hay hơn rồi. – “Em định tới chúc các anh biểu diễn tốt nhưng thấy mọi người tự tin như vậy, có lẽ cũng không cần thiết lắm. Như vậy, hay là chúng ta làm cái gì đó khác biệt một chút đi! Em sẽ giao cho các anh một số thử thách nhé.”

Suy nghĩ một hồi, cuối cùng Minh Tuyết cũng đưa ra cái ý kiến ấy. Đây là buổi biểu diễn đầu tiên của MS4 mà cô được tham dự, cũng nên lưu lại một ấn tượng đặc biệt một chút với mọi người.

“Thử thách? Nghe vui đấy.” – Chuyện này đúng là mới, khiến Yo Seob tràn ngập tò mò muốn biết cô gái ấy rốt cuộc nghĩ ra được cái gì thú vị đây, vội vã chen ngang. – “Nhưng cô không định nghĩ ra điều gì kì quặc và bắt bọn tôi làm trước mặt hàng nghìn khán giả đó chứ?”

Đối với Minh Tuyết, Yo Seob vẫn thấy tốt nhất là nên bảo trì tính cảnh giác một chút thì hơn. Lỡ đâu cô kêu bọn họ làm điều gì gây huỷ hoại hình tượng thì sao?

“Cũng không có gì khó khăn đâu. Chỉ là...” – Nghĩ nghĩ một chút, cuối cùng thì cô gái ấy cũng đã tìm ra được việc phù hợp đối với những người đứng trên sân diễn như bọn họ. – “Tôi sẽ ngồi ở những hàng ghế đầu nên nhiệm vụ chỉ là tìm ra vị trí của tôi giữa các fan và tặng một nụ hôn gió để báo hiệu thôi. Nhiệm vụ này giao cho...”

Liếc quanh một vòng, ánh mắt cô lần lượt đảo qua các chàng trai, không ngừng đánh giá xem việc này bắt ai làm thì sẽ khó khăn, nhưng vẫn có khả năng thực hiện được. Vẫn chưa đưa ra quyết định cuối cùng, nhưng ngay lúc cô vừa mới đưa mắt qua và vô tình dừng lại ở phía Jae Sung, Hyung Ki đã vội vàng lên tiếng phản đối.

“Ai cũng được. Nhưng trừ anh Jae Sung.”

Minh Tuyết nghe đến đó thì chợt ngừng lại một hồi, cũng tự nghĩ lại xem từ này tới giờ mình có làm hành động gì gây hiểu lầm hay không. Cô còn chưa mở miệng nói gì mà sao ai đó đã vội vàng vàng phản ứng quyết liệt như vậy chứ?

“Hả? Tại sao chứ? Anh ấy bình thường rất khó nhớ mặt người, nhưng nhiệm vụ thì phải khó khăn thì mới vui sao?”

“Có nhớ mặt người hay không chẳng chút liên quan gì.” – Nghĩ đến đặc tính này của tên đàn anh, Yo Seob không khỏi thở dài. Ngay bản thân cậu lần này cũng phải đồng ý rằng bắt anh ấy tìm người giữa đám khán giả là không thể. – “Chỉ là anh ấy không nhìn thấy bất kì ai ở dưới hàng ghế khán giả đâu.”

“Thế tức là sao?” – Bọn họ thực sự đang nói tiếng Hàn ư? Tại sao cô càng nghe mà lại càng chẳng hiểu gì hết vậy?

Khán giả ở phía dưới không đến hàng vạn thì cũng hàng nghìn người, làm sao lại nói là không thấy được bất kì ai kia chứ? Hay khả năng lý giải của cô có chút vấn đề?

Thấy được vẻ mặt ngốc nghếch của Minh Tuyết lúc này, Young Min đoán ra được là cô chẳng hiểu được gì hết. Nhưng chủ yếu cũng do mấy đứa này nói quá mập mờ, thế nên tên yêu nghiệt đành đích thân giải thích lại cho cẩn thận.

“Thực ra, lúc mới đầu, Jae Sung rất ít nói, không chịu tiếp xúc với thế giới bên ngoài. Nhưng rất tình cò, cậu ấy được phát hiện là một tài năng âm nhạc vì sở hữu một chất giọng rất thu hút và hiếm có. Dù vậy, mọi người cũng không biết phải làm sao khi cậu ấy không thể hát được mỗi lúc đứng trước bất kì ai khác. Thế là, mọi người đã cùng nghĩ cách và đưa ra một đối sách. Đó là khuyên cậu ấy lúc đứng trên sân khấu thì cứ coi như phía dưới chẳng có ai cả, cũng làm rất nhiều biện pháp để ám chỉ não bộ của cậu. Cũng may là trí não của Jae Sung dành cho ngủ quá nhiều nên có bình thường rất đơn giản, cứ thế lúc đứng trước ánh đèn sân khấu, trong mắt cậu ấy thực sự không thấy được bất kì ai ngoài những hàng ghế trống.”

Nói rất đơn giản, nhưng chỉ có những người trong cuộc mới biết được quãng thời gian lúc ấy thật gian khổ cỡ nào. Dầu vậy, cậu cũng phải thừa nhận những công sức họ bỏ ra không hề uổng phí, bởi nhờ vậy mới có được MS4 ngày hôm nay.

Đưa mắt nhìn qua vẻ ngỡ ngàng của Minh Tuyết khi nghe câu chuyện này, Young Min chỉ cười cười rồi nói tiếp.

“Nhưng biện pháp này có một nhược điểm. Đó là đối với những người cực kì thân thiết, như những thành viên trong gia đình thì chiều này không có tác dụng. Dù có cố gắng thế nào, cậu ấy vẫn không thể bỏ qua hình ảnh của bọn họ, nên bình thường kì biểu diễn, người nhà của Jae Sung sẽ không đến xem.”

Một giây, hai giây im lặng. Minh Tuyết vẫn đang ngỡ ngàng tiêu thụ nội dung câu chuyện, trong trí não nghĩ ngược nghĩ xuôi đủ thứ, bản khoản một hồi rồi mới quyết định ngược lên hỏi một câu.

“Thế... nhưng coi như không thấy ai cả thì chẳng phải là không tôn trọng đến khán giả sao?”

Bất kì một fan nào, khi ngồi nghe thần tượng của mình biểu diễn, đều mong mỏi những người đó có thể để tâm tới sự tồn tại của mình. Cho dù bản thân chỉ là một mảng màu trong toàn thể bức tranh các khán giả cũng đủ. Nhưng theo như cách nói của Young Min, anh Jae Sung không thể thấy được ai, tức là đã phủ định sự có mặt của họ, sự cố gắng chỉ vì có được một cái liếc nhìn của các cậu. Minh Tuyết chỉ đơn giản thấy rằng, nếu cô là các fan mà biết được chuyện này thì sẽ rất buồn.

“Có lẽ. Nhưng biết sao được bây giờ?” – Bất cười nhìn khuôn mặt đầy khó xử của cô, tên yêu nghiệt chỉ thấy đề tài này cũng nên kết thúc ở đây. Cuộc sống có lẽ vốn là như thế đấy, chẳng có cái gì là hoàn hảo cả. Thay vì nghĩ quá nhiều vì một chuyện không thể thay đổi, thì cậu thấy chỉ cần mình đã cố gắng hết sức là được. – Bản thân bọn anh thấy chỉ cần hát thật tốt vì những người đang nghe là được rồi.”

“Cũng đúng.” – Gật đầu đồng ý, Minh Tuyết cũng thấy không nên suy nghĩ quá nhiều những chuyện không đâu, quan trọng nhất lúc này là nhanh chóng nghĩ ra thử thách phù hợp với mọi người. – “Vậy nhiệm vụ này giao cho anh Young Min nha. Rất hợp với hình tượng của anh mà”

Hôn gió để xác định vị trí, việc này chỉ có Young Min làm thì mới đạt hiệu quả nhất.

“Còn Yo Seob thì vẽ một hình trái tim bằng ngón tay khi kết thúc đoạn điệp khúc.” – Tiếp tục giao việc, cô gái ấy hiện đang cảm thấy hứng khởi vô cùng khi vừa mới nghĩ đến cảnh các chàng mỹ nam sẽ làm như vậy trong lúc biểu diễn. Cô thật sự rất chờ mong. – “Hyung Ki thì lúc phần nhạc sôi động nhất sẽ phải còi áo khoác ra. Còn anh Jae Sung, nói thật, chỉ cần anh ấy biểu diễn tốt từ đầu tới cuối là em đã thấy may mắn lắm rồi.”

“Đừng coi thường bọn anh. Bọn anh sẽ làm được hết các thử thách đó.” – Young Min đồng ý trả lời, đại diện cả nhóm nói một câu chắc chắn, không hề dè dặt ý kiến của bất kì thành viên nào khác cả. – “Vì bọn anh là MS4 mà.”

* * *

Tuy rằng chỉ có thể được sắp xếp tại hàng ghế thứ ba, nhưng như vậy cũng đã là khá gần sân khấu, đủ để hai cô gái trông thấy các chàng thần tượng một cách rõ ràng.

Và rồi, khi buổi diễn bắt đầu, khi các chàng mỹ nam trong trang phục tuyệt đẹp xuất hiện trên sân khấu, dưới những ánh sáng chói lòa, cất lên tiếng ca khiến tất cả những người có mặt ở nơi đây đều chìm ngập trong mê say, trái tim không tự chủ được đập rất nhanh.

Cả sân khấu giây phút ấy như nổ tung bởi những tiếng hò reo, những tiếng kêu gọi tên thần tượng của các cô gái. Đặc biệt, nổi bật lên giữa những hàng ghế khán giả là những chiếc băng rôn, những giấy phát sáng lấp lánh đưa qua lại theo nhịp điệu bài hát. Cả không gian như mang theo một sự sôi động và cuồng nhiệt mà Minh Tuyết chưa bao giờ được cảm nhận trong cuộc đời, càng không biết phải dùng từ gì để diễn tả lại cảm xúc khi bản thân cũng được trở thành một phần của nó.

Theo từng lời hát, theo từng bước nhảy vũ đạo hoàn mỹ của các chàng trai, không gian cứ một chốc là lại bùng nổ trong điên cuồng. Khoảnh khắc ấy, Minh Tuyết lần đầu tiên có một cảm nhận rất khác thường, khác biệt với sự hâm mộ bình thường của các fan xung quanh, đó là sự hạnh phúc, sự vui mừng khi trông thấy thành quả tuyệt vời của MS4 sau bao nhiêu ngày khổ luyện.

“Đến rồi kìa!” – Sora khẽ huych vai, nhắc nhở cô bạn của mình trong không gian ồn ào, cũng gọi thần trí Minh Tuyết trở về với sàn diễn.

Hiện tại, Young Min vừa vặn hát xong phần lời của mình, bước tới phía trước mỉm cười, khẽ đặt tay lên môi tạo ra một nụ hôn gió trong phong thái đầy quyến rũ. Sau đó, trước những tiếng reo ồ lên vang dội, chàng mỹ nam khẽ đưa tay lướt qua cả sân khấu, đôi mắt hoa đào liếc qua đâu khiến các cô gái phía đó si mê đến mất hồn.

“Cái gì thế?” – Nhìn thấy hành động đó của tên đàn anh, Minh Tuyết không nhịn được thét lên đầy bức xúc, nhưng âm thanh của cô ngay tức thì bị nhấn chìm trong biển âm thanh hỗn độn. – “Cái đó mà là tìm ra mình à? Đó là làm một mẻ quét sạch mới đúng chứ?”

Không làm được thử thách thì cũng đành thôi, đằng này cái tên yêu nghiệt kia lại chơi cái kiểu chống đối này thì cô làm sao lại không tức kìa chứ. Một nụ hôn gió của cậu lướt đủ qua mọi góc sân khấu, còn thừa mỗi các nhân viên nữ ở phía sau khán đài thôi.

Nhưng ngay khi người con gái ấy vừa dứt lời, ánh mắt của Young Min chợt loé qua vẻ giảo hoạt, thoáng qua rất nhanh rồi mất tăm. Thế rồi, chàng mỹ nam tình cờ đảo mắt qua đúng phía Minh Tuyết, đưa tay lên môi tặng thêm các fan một nụ hôn gió.

Lần này thì rất chính xác hướng về phía mà hai cô gái đang ngồi, khiến Minh Tuyết sững sốt đến mức sững người lại, không biết phải nói gì trong cái hoàn cảnh này. Nhất là khi ai đó trước khi quay lại còn khẽ nhảy mắt, như thể đang nói: anh đã làm được rồi đó nhé, có ống kính camera làm chứng.

__ “Thật là.” – Không kiềm chế được, cô chợt bật cười. Càng nhìn thấy Young Min ngày hôm nay, cô càng thấy chàng mỹ nam đó đặc biệt đáng yêu hơn là vẻ quyền rũ thường ngày.

Cùng lúc đó, ở phía bên kia khán đài, lại một tràng âm thanh đầy rung động rộ lên như sóng triều. Minh Tuyết vừa nghe thấy liền liếc sang, cũng đồng thời bắt gặp được hình ảnh Yo Seob bước lên, vòng hai tay lên đầu tạo thành hình trái tim với khuôn mặt dễ thương đến nao lòng. Ngay chính cô cũng phải thừa nhận, vẻ mặt đẹp như thiên sứ cùng với tạo hình này của chàng mỹ nam khiến tất cả các cô gái đầy mê mẩn, rất muốn xông lên ôm chầm lấy một cái.

__ “Họ thực sự làm được rồi kìa!” – Bên cạnh cô, Sora thét lên sung sướng, như muốn hoà chung trong những đợt reo lên vang dội cả khán đài của các fan khác.

Là một người có may mắn gặp mặt MS4 ngay trước giờ diễn, cũng biết đến thử thách Minh Tuyết đề ra, thế nên hiện tại được thấy những hành động trông như chỉ là vô tình này của họ, Sora chợt có một cảm giác gì đó thật khó tả. Rất hạnh phúc khi bản thân biết được những điều về MS4 mà hàng vạn các fan có mặt ở đây lúc này không hề hay biết.

Âm nhạc càng lúc càng sôi động, vũ đạo cũng nhanh hơn, đặc biệt cuốn hút khiến các fan không sao rời mắt nổi, giọng hát tựa như có một sức rung động đến lạ kì, khiến con người ta hoà nhập cảm xúc với điệu nhạc.

Cao trào nhất là lúc điệp khúc, Hyung Ki, chàng trai vẫn luôn rất lạnh lùng và nghiêm túc đột nhiên cởi áo khoác ngoài, ném xuống phía dưới khán đài làm các fan lại được dịp điên cuồng la hét và tranh đoạt, cũng tạo nên khoảnh khắc ấn tượng và gây sốc nhất của buổi biểu diễn đêm nay.

* * *

__ “Minh Tuyết! Em đang ở đâu thế?” – Buổi biểu diễn đã kết thúc được một lúc lâu, anh quản lý mãi không thấy bóng dáng cô nên đành gọi điện tới hỏi thăm.

Tại giây phút này, hai cô gái mặc dù đã không còn đứng giữa đám đông ồn ào nữa nhưng bên tai như vẫn còn vang vọng những thanh âm của từng đợt reo hò. Đây cũng là lần đầu tiên các cô gái cảm nhận được không khí tuyệt vời của một buổi biểu diễn lớn, cảm giác khác biệt hoàn toàn so với lúc ngồi xem qua màn hình.

__ “Bọn em đang ở bên ngoài.” – Minh Tuyết rất nhanh chóng trả lời. – “Em vừa đưa Sora ra ngoài, đang quyết định xem cô ấy nên về hay ở tạm khách sạn đây.”

Vốn là dự định sắp xếp cho Sora xong thì cô cũng trở về nhà, nên khi được anh quản lý hỏi thăm, bản thân cô cũng không biết anh ấy đang có việc gì muốn nói với cô nữa.

__ “Thế à. Em quyết định nhanh rồi đến ngay nhé.” – Như là để giải đáp được những thắc mắc trong lòng cô gái ấy, anh quản lý rất nhanh nói ra kế hoạch tiếp theo của nhóm. – “Nếu ở lại thì kêu cả bạn em đi cùng cũng được. Bọn anh đang liên hoan tại nhà hàng.”

Vừa nghe thoáng thấy có thể được ở lại ăn mừng cùng các thành viên của MS4, ánh mắt Sora đã trở nên sáng rực. Cơ hội tuyệt vời này, cô cầu còn không được ấy chứ.

__ “Vậy ư? Em ở lại.” – Không cần đợi Minh Tuyết quay sang hỏi, cô gái ấy đã vội vã trả lời ngay tấp lự. Chỉ có kẻ ngốc mới có thể từ chối lời mời đầy tính dụ hoặc này mà thôi.

Tuy nhiên, dường như cô gái ấy đã quá vui mừng đến mức quên mất một chuyện, cũng chẳng nhớ gì tới một người. Hiển nhiên, ông trời lại càng không dễ dàng để cho cô đi hưởng phúc một cách đơn giản như thế.

Tiếng nhạc chuông của Sora rất hợp thời vang lên ngay sau khi cô vừa mở miệng nói xong câu đó. Lại một lần nữa trong đời, cái thằng nhóc Hyun Joon kia lại đóng vai trò sao chổi, ngăn cản con đường cô tìm tới các thần tượng.

__ “Sora! Cô đang ở đâu thế? Buổi biểu diễn đã kết thúc rồi kìa mà.” – Đã nói trước là ngay khi xem xong, cô phải gọi điện tới cho cậu đó, vậy mà tới giờ phút này vẫn không thấy tăm hơi. Chắc chắn là ai đó đã vui đến quên luôn có một cậu học sinh tội nghiệp đang phải lái xe lòng vòng khắp Seoul đợi cho đến hết thời gian, thế nên cậu không tức giận mới là lạ.

Đến giờ phút này, hai người con gái ấy mới ngán ra, nhớ tới còn một người tên là Hyun Joon kia ở trên đời, thế nên cũng không hề sắp xếp kế hoạch nào có mặt cậu trong đó cả.

Vì thế... cho nên... lát sau, một chiếc xe phóng đến, ngừng lại ngay trước mặt hai cô gái.

__ “Mau về thôi nào.” – Vừa mới dừng lại, hạ cửa kính xuống, cậu nhóc đã nói một câu đầy mệnh lệnh.

__ “Nhưng... giờ đã muộn rồi.” – Ý là Sora không muốn trở về lúc này. – “Tôi còn phải ăn liên hoan”

Quan trọng nhất chính là câu cuối cùng này. Sora thấy thật khó xử khi phải kêu Hyun Joon về một mình, nhưng cơ hội nghìn năm có một được gặp riêng

MS4 này thì cô không thể nào bỏ qua được. Có chết cũng phải bám theo.

— “Cô quen biết gì bọn họ mà đi theo cùng như bám đuôi vậy chứ?” — Cau mày giận dữ, Hyun Joon nổi giận bước ra khỏi xe, túm lấy tay cô đẩy vào trong. — “Con gái mà lại đi qua đêm thế à? Cô chỉ mới 20 tuổi thôi đấy.”

Kì thực, cậu nhóc rõ ràng là không muốn cô đi tới chỗ liên hoan gì hết. Có trời mới biết sau khi cô ta gặp MS4 về lại mê mệt ai đó đến điên cuồng nữa thì sao? Cậu đã làm nhiều như vậy mà cô còn chưa kịp liếc mắt một cái, giờ để cô ta đi rồi cả ngày lại chỉ nhớ tới vị thần tượng nào nữa ư? Cậu cũng không phải kẻ ngốc nghếch đến như thế.

— “Nhưng... còn buổi liên hoan... còn MS4...” — Sora nuối tiếc, muốn ghi lại nhưng hiển nhiên là không thể địch nổi lại Hyun Joon, bị cậu nhóc tông vào trong xe. Cuối cùng, cô chỉ còn có thể quay lại tìm kiếm sự giúp đỡ của cô bạn thân bằng ánh mắt khẩn cầu đầy tội nghiệp. — “Minh Tuyết à? Tớ muốn đi liên hoan.”

— “Về cẩn thận nha!” — Đáp lại sự kì vọng mãnh liệt của cô là một câu nói vô cùng bình thản của Minh Tuyết, kèm theo cảnh ai đó đang rất hồn nhiên vẩy tay chào như không hề thấy được sự ám chỉ nào hết.

Minh Tuyết, mình không muốn về, mình muốn gặp MS4 mà.

Vốn thấy có chút áy náy khi đã quên mất Hyun Joon, Minh Tuyết còn đang định hỏi thăm xem liệu có thể thêm người tới buổi liên hoan hay không, nhưng nhìn qua lại giữa hai người thấy đầy vẻ ám muội, cô cũng rất tốt bụng giúp bọn họ một phen.

Sora à, không cần phải cảm tạ mình đâu.

— “Anh à.” — Thấy bóng dáng chiếc xe đi xa dần kèm theo tiếng phản đối đầy quyết liệt của Sora, Minh Tuyết cảm thấy thật nhẹ nhõm khi đã làm được một điều tốt, vội quay trở lại gọi điện cho anh quản lý. — “Mọi người liên hoan ở đâu thế? Để phần cho em nữa đấy nhé.” CHUÔNG 10(11)

“Cũng đúng.” — Gật đầu đồng ý, Minh Tuyết cũng thấy không nên suy nghĩ quá nhiều những chuyện không đâu, quan trọng nhất lúc này là nhanh chóng nghĩ ra thử thách phù hợp với mọi người. — “Vậy nhiệm vụ này giao cho anh Young Min nha. Rất hợp với hình tượng của anh mà”

Hôn gió để xác định vị trí, việc này chỉ có Young Min làm thì mới đạt hiệu quả nhất.

— “Còn Yo Seob thì vẽ một hình trái tim bằng ngón tay khi kết thúc đoạn điệp khúc.” — Tiếp tục giao việc, cô gái ấy hiện đang cảm thấy hứng khởi vô cùng khi vừa mới nghĩ đến cảnh các chàng mỹ nam sẽ làm như vậy trong lúc biểu diễn. Cô thật sự rất chờ mong. — “Hyung Ki thì lúc phần nhạc sôi động nhất sẽ phải cời áo khoác ra. Còn anh Jae Sung, nói thật, chỉ cần anh ấy biểu diễn tốt từ đầu tới cuối là em đã thấy may mắn lắm rồi.”

— “Đừng coi thường bọn anh. Bọn anh sẽ làm được hết các thử thách đó.” — Young Min đồng dạc trả lời, đại diện cả nhóm nói một câu chắc chắn, không hề dè dặt ý kiến của bất kì thành viên nào khác cả. — “Vi bọn anh là MS4 mà.”

* * *

Tuy rằng chỉ có thể được sắp xếp tại hàng ghế thứ ba, nhưng như vậy cũng đã là khá gần sân khấu, đủ để hai cô gái trông thấy các chàng thần tượng một cách rõ ràng.

Và rồi, khi buổi diễn bắt đầu, khi các chàng mỹ nam trong trang phục tuyệt đẹp xuất hiện trên sân khấu, dưới những ánh sáng chói lòa, cất lên tiếng ca khiến tất cả những người có mặt ở nơi đây đều chìm ngập trong mê say, trái tim không tự chủ được đập rất nhanh.

Cả sân khấu giây phút ấy như nổ tung bởi những tiếng hò reo, những tiếng kêu gọi tên thần tượng của các cô gái. Đặc biệt, nổi bật lên giữa những hàng ghế khán giả là những chiếc băng rôn, những giấy phát sáng lấp lánh đưa qua lại theo nhịp điệu bài hát. Cả không gian như mang theo một sự sôi động và cuồng nhiệt mà Minh Tuyết chưa bao giờ được cảm nhận trong cuộc đời, càng không biết phải dùng từ gì để diễn tả lại cảm xúc khi bản thân cũng được trở thành một phần của nó.

Theo từng lời hát, theo từng bước nhảy vũ đạo hoàn mỹ của các chàng trai, không gian cứ một chốc là lại bùng nổ trong điên cuồng. Khoảnh khắc ấy, Minh Tuyết lần đầu tiên có một cảm nhận rất khác thường, khác biệt với sự hâm mộ bình thường của các fan xung quanh, đó là sự hạnh phúc, sự vui mừng khi trông thấy thành quả tuyệt vời của MS4 sau bao nhiêu ngày khổ luyện.

— “Đến rồi kia!” — Sora khẽ huých vai, nhắc nhở cô bạn của mình trong không gian ồn ào, cũng gọi thần trí Minh Tuyết trở về với sàn diễn.

Hiện tại, Young Min vừa vận hát xong phần lời của mình, bước tới phía trước mỉm cười, khẽ đặt tay lên môi tạo ra một nụ hôn gió trong phong thái đầy quyến rũ. Sau đó, trước những tiếng reo ồ lên vang dội, chàng mỹ nam khẽ đưa tay lướt qua cả sân khấu, đôi mắt hoa đào liếc qua đâu khiến các cô gái phía đó si mê đến mất hồn.

— “Cái gì thế?” — Nhìn thấy hành động đó của tên đàn anh, Minh Tuyết không nhịn được thét lên đầy bức xúc, nhưng âm thanh của cô ngay tức thì bị nhấn chìm trong biển âm thanh hỗn độn. — “Cái đó mà là tìm ra mình à? Đó là làm một mẻ quét sạch mới đúng chứ?”

Không làm được thử thách thì cũng đành thôi, đằng này cái tên yêu nghiệt kia lại chơi cái kiểu chống đối này thì cô làm sao lại không tức kia chứ. Một nụ hôn gió của cậu lướt đủ qua mọi góc sân khấu, còn thừa mỗi các nhân viên nữ ở phía sau khán đài thôi.

Nhưng ngay khi người con gái ấy vừa dứt lời, ánh mắt của Young Min chợt loé qua vẻ giảo hoạt, thoáng qua rất nhanh rồi mất tăm. Thế rồi, chàng mỹ

nam tình cờ đảo mắt qua đúng phía Minh Tuyết, đưa tay lên môi tặng thêm các fan một nụ hôn gió.

Lần này thì rất chính xác hướng về phía mà hai cô gái đang ngồi, khiến Minh Tuyết sửng sốt đến mức sửng người lại, không biết phải nói gì trong cái hoàn cảnh này. Nhất là khi ai đó trước khi quay lại còn khẽ nháy mắt, như thể đang nói: anh đã làm được rồi đó nhé, có ống kính camera làm chứng.

— “Thật là.” — Không kiềm chế được, cô chột bật cười. Càng nhìn thấy Young Min ngày hôm nay, cô càng thấy chàng mỹ nam đó đặc biệt đáng yêu hơn là vẻ quyền rũ thường ngày.

Cùng lúc đó, ở phía bên kia khán đài, lại một tràng âm thanh đầy rung động rộ lên như sóng triều. Minh Tuyết vừa nghe thấy liền liếc sang, cũng đồng thời bất gặp được hình ảnh Yo Seob bước lên, vòng hai tay lên đầu tạo thành hình trái tim với khuôn mặt dễ thương đến nao lòng. Ngay chính cô cũng phải thừa nhận, vẻ mặt đẹp như thiên sứ cùng với tạo hình này của chàng mỹ nam khiến tất cả các cô gái đây mê mẩn, rất muốn xông lên ôm chầm lấy một cái.

— “Họ thực sự làm được rồi kìa!” — Bên cạnh cô, Sora hét lên sung sướng, như muốn hoà chung trong những đợt reo lên vang dội cả khán đài của các fan khác.

Là một người có may mắn gặp mặt MS4 ngay trước giờ diễn, cũng biết đến thử thách Minh Tuyết đề ra, thế nên hiện tại được thấy những hành động trông như chỉ là vô tình này của họ, Sora chột có một cảm giác gì đó thật khó tả. Rất hạnh phúc khi bản thân biết được những điều về MS4 mà hàng vạn các fan có mặt ở đây lúc này không hề hay biết.

Âm nhạc càng lúc càng sôi động, vũ đạo cũng nhanh hơn, đặc biệt cuốn hút khiến các fan không sao rời mắt nổi, giọng hát tựa như có một sức rung động đến lạ kì, khiến con người ta hoà nhập cảm xúc với điệu nhạc.

Cao trào nhất là lúc điệp khúc, Hyung Ki, chàng trai vẫn luôn rất lạnh lùng và nghiêm túc đột nhiên cởi áo khoác ngoài, ném xuống phía dưới khán đài làm các fan lại được dịp điên cuồng la hét và tranh đoạt, cũng tạo nên khoảnh khắc ấn tượng và gây sốc nhất của buổi biểu diễn đêm nay.

* * *

— “Minh Tuyết! Em đang ở đâu thế?” — Buổi biểu diễn đã kết thúc được một lúc lâu, anh quản lý mãi không thấy bóng dáng cô nên đành gọi điện tới hỏi thăm.

Tại giây phút này, hai cô gái mặc dù đã không còn đứng giữa đám đông ồn ào nữa nhưng bên tai như vẫn còn vang vọng những thanh âm của từng đợt reo hò. Đây cũng là lần đầu tiên các cô gái cảm nhận được không khí tuyệt vời của một buổi biểu diễn lớn, cảm giác khác biệt hoàn toàn so với lúc ngồi xem qua màn hình.

— “Bọn em đang ở bên ngoài.” — Minh Tuyết rất nhanh chóng trả lời. — “Em vừa đưa Sora ra ngoài, đang quyết định xem cô ấy nên về hay ở tạm khách sạn đây.”

Vốn là dự định sắp xếp cho Sora xong thì cô cũng trở về nhà, nên khi được anh quản lý hỏi thăm, bản thân cô cũng không biết anh ấy đang có việc gì muốn nói với cô nữa.

— “Thế à. Em quyết định nhanh rồi đến ngay nhé.” — Như là để giải đáp được những thắc mắc trong lòng cô gái ấy, anh quản lý rất nhanh nói ra kế hoạch tiếp theo của nhóm. — “Nếu ở lại thì kêu cả bạn em đi cùng cũng được. Bọn anh đang liên hoan tại nhà hàng.”

Vừa nghe loáng thoáng thấy có thể được ở lại ăn mừng cùng các thành viên của MS4, ánh mắt Sora đã trở nên sáng rực. Cơ hội tuyệt vời này, cô cầu còn không được ấy chứ.

— “Vậy ư? Em ở lại.” — Không cần đợi Minh Tuyết quay sang hỏi, cô gái ấy đã vội vã trả lời ngay tấp lự. Chỉ có kẻ ngốc mới có thể từ chối lời mời đầy tính dụ hoặc này mà thôi.

Tuy nhiên, dường như cô gái ấy đã quá vui mừng đến mức quên mất một chuyện, cũng chẳng nhớ gì tới một người. Hiển nhiên, ông trời lại càng không dễ dàng để cho cô đi hưởng phúc một cách đơn giản như thế.

Tiếng nhạc chuông của Sora rất hợp thời vang lên ngay sau khi cô vừa mở miệng nói xong câu đó. Lại một lần nữa trong đời, cái thằng nhóc Hyun Joon kia lại đóng vai trò sao chổi, ngăn cản con đường cô tìm tới các thần tượng.

— “Sora! Cô đang ở đâu thế? Buổi biểu diễn đã kết thúc rồi kìa mà.” — Đã nói trước là ngay khi xem xong, cô phải gọi điện tới cho cậu đó, vậy mà tới giờ phút này vẫn không thấy tăm hơi. Chắc chắn là ai đó đã vui đến quên luôn có một cậu học sinh tội nghiệp đang phải lái xe lòng vòng khắp Seoul đợi cho đến hết thời gian, thế nên cậu không tức giận mới là lạ.

Đến giờ phút này, hai người con gái ấy mới ngẩng ra, nhớ tới còn một người tên là Hyun Joon kia ở trên đời, thế nên cũng không hề sắp xếp kế hoạch nào có mặt cậu trong đó cả.

Vì thế... cho nên... lát sau, một chiếc xe phóng đến, ngừng lại ngay trước mặt hai cô gái.

— “Mau về thôi nào.” — Vừa mới dừng lại, hạ cửa kính xuống, cậu nhóc đã nói một câu đầy mệnh lệnh.

— “Nhưng... giờ đã muộn rồi.” — Ý là Sora không muốn trở về lúc này. — “Tôi còn phải ăn liên hoan”

Quan trọng nhất chính là câu cuối cùng này. Sora thấy thật khó xử khi phải kêu Hyun Joon về một mình, nhưng cơ hội nghìn năm có một được gặp riêng MS4 này thì cô không thể nào bỏ qua được. Có chết cũng phải bám theo.

— “Cô quen biết gì bọn họ mà đi theo cùng như bám đuôi vậy chứ?” — Cau mày giận dữ, Hyun Joon nổi giận bước ra khỏi xe, túm lấy tay cô đẩy vào trong. — “Con gái mà lại đi qua đêm thế à? Cô chỉ mới 20 tuổi thôi đấy.”

Kì thực, cậu nhóc rõ ràng là không muốn cô đi tới chỗ liên hoan gì hết. Có trời mới biết sau khi cô ta gặp MS4 về lại mê một ai đó đến điên cuồng nữa thì sao? Cậu đã làm nhiều như vậy mà cô còn chưa kịp liếc mắt một cái, giờ để cô ta đi rồi cả ngày lại chỉ nhớ tới vị thần tượng nào nữa ư? Cậu cũng không phải kẻ ngốc nghếch đến như thế.

— “Nhưng... còn buổi liên hoan... còn MS4...” — Sora nuối tiếc, muốn ghi lại nhưng hiển nhiên là không thể địch nổi lại Hyun Joon, bị cậu nhóc tống vào trong xe. Cuối cùng, cô chỉ còn có thể quay lại tìm kiếm sự giúp đỡ của cô bạn thân bằng ánh mắt khẩn cầu đầy tội nghiệp. — “Minh Tuyết à? Tớ muốn đi liên hoan.”

— “Về cẩn thận nha!” — Đáp lại sự kì vọng mãnh liệt của cô là một câu nói vô cùng bình thản của Minh Tuyết, kèm theo cảnh ai đó đang rất hồn nhiên vẫy tay chào như không hề thấy được sự ám chỉ nào hết.

Minh Tuyết, mình không muốn về, mình muốn gặp MS4 mà.

Vốn thấy có chút áy náy khi đã quên mất Hyun Joon, Minh Tuyết còn đang định hỏi thăm xem liệu có thể thêm người tới buổi liên hoan hay không, nhưng nhìn qua lại giữa hai người thấy đầy vẻ ám muội, cô cũng rất tốt bụng giúp bọn họ một phen.

Sora à, không cần phải cảm tạ mình đâu.

— “Anh à.” — Thấy bóng dáng chiếc xe đi xa dần kèm theo tiếng phản đối đầy quyết liệt của Sora, Minh Tuyết cảm thấy thật nhẹ nhõm khi đã làm được một điều tốt, vội quay trở lại gọi điện cho anh quản lý. — “Mọi người liên hoan ở đâu thế? Để phần cho em nữa đấy nhé.”

Bạn đang đọc truyện *My Stars* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11

— “Nắng thật là đẹp!” — Ngược nhìn bãi biển trải rộng khắp tầm mắt một màu xanh êm dịu, Minh Tuyết không nhận được cảm thán một câu.

Trước mắt người con gái ấy hiện tại là một khung cảnh xinh đẹp đến không lời nào tả hết được. Tất cả những gì cô thấy tựa như một bức tranh tuyệt diệu của gam màu trong vắt và sâu thẳm của đại dương bao la, hoà lẫn với bầu trời trong trẻo, đâu đó ẩn hiện những đám mây trắng bông bồng bềnh trôi. Những dải nắng vàng như mặt chiều rọi xuống, lấp lánh trên bãi cát vàng thơ mộng.

— “Là bãi biển kia!” — Nhìn hình ảnh trước mắt, cảm xúc của Minh Tuyết chợt dâng trào, nỗi niềm cảm động làm cô suýt chảy cả nước mắt. — “Đúng là bãi biển thật rồi.”

Tầm nhìn của con người khi đứng ở nơi đây dường như có thể trải rộng ra không cùng, cũng như tâm trạng của cô gái ấy lúc này, sáng khoái đến không nói lên lời.

Bãi biển xinh đẹp, Minh Tuyết đã đến rồi đây!

Cứ thế, ai đó thật là vui mừng đến điên cuồng, đến quên hết tất cả mọi thứ xung quanh mình.

— “Anh không hề biết việc ra biển chơi lại khiến em vui mừng đến thế đấy.” — Anh quản lý đứng gần đó ngược nhìn biểu cảm của cô gái, dường như vẫn không sao hiểu nổi một người đã 20 tuổi tại sao lại có thể mừng rỡ đến vậy chỉ vì cái việc nhỏ nhoi này chứ. — “Chẳng lẽ em chưa bao giờ ra biển ư?”

Nhìn biểu hiện của cô gái ấy lúc này, chắc ai cũng đều nghĩ ra cái đáp án đấy.

— “Đúng vậy!” — Trái lại với mọi sự phỏng đoán, Minh Tuyết rất tự nhiên nói ra một câu trả lời như thế.

Nhưng người sững sốt nhất lại là quản lý Kang, anh cũng không ngờ bản thân nói một câu băng quơ như thế lại là sự thật. Dẫu vậy, Minh Tuyết là một cô gái rất bình thường, hiện giờ lại đang ở nước ngoài, vậy mà lại nói rằng mình chưa bao giờ ra biển thì cũng hơi hiếm thấy.

— “Em có mấy khi đi chơi đâu.” — Dường như thấy được nghi hoặc của anh quản lý, cô mở miệng giải thích. — “Ngay cả ra bước ra địa phận thành phố nơi em sống cũng chưa.”

Trong giọng nói của cô gái ấy giây phút đó chứa nhiều sự hồi tưởng, cũng có một chút cô độc, nhưng rất nhanh chóng biến mất theo ánh mắt tò mò nhìn khắp xung quanh, trên môi vẫn duy trì nụ cười vui tươi không bao giờ tắt. Nhưng còn thật lòng cô thế nào, chỉ có một mình cô mới có thể biết được.

Rất nhanh, ánh mắt của Minh Tuyết chú ý tới phía bốn chàng mỹ nam của MS4, những chàng trai đang chụp ảnh với thân hình đầy quyến rũ trong bộ đồ bơi.

Càng nhìn thân thể của bọn họ, cô lại càng thấy ghen tị. Tại sao trên đời này có những con người hoàn hảo đến mức vậy chứ? Thân hình cao, da trắng không có chút tỳ vết, trên người cũng không có một chút mỡ thừa, khiến ngay cả cô lúc đầu tiên trông thấy cũng bị thất thần trong vài giây.

“Mặc dù bây giờ ngoài biển đầy nắng nên có thể thấy ấm áp hơn bình thường nhưng dù sao cũng đã đến giữa thu rồi.” – Nghĩ lại thời tiết hôm nay, rồi nhìn sang các chàng mỹ nam đang cời trần, tạo hình và mỉm cười đẹp mê hồn trước ống kính, cô tò mò hỏi. – “Họ thật sự không thấy lạnh à?”

Thỉnh thoảng vẫn có một vài con gió lạnh thổi vụt qua, đến cô còn thấy rùng mình, thấy mà mấy người đó vẫn cười sảng lạn như không có gì khác thường. Thật là tài!

“Làm sao mà không kia chứ? Nhưng đó là công việc mà. Dù có chết rét cũng phải tỏ vẻ như bình thường.” – Nhìn khuôn mặt của Minh Tuyết khi hỏi câu ấy thật là ngây thơ, như thể chỉ cần anh quản lý nói rằng mấy tên kia là siêu nhân, chẳng cảm thấy gì đâu, chắc cô cũng tin luôn. – “Để có được sự hâm mộ của các fan vẫn luôn không phải là một vấn đề dễ dàng.”

Miệng thì nói đầy thương cảm đối với mấy chàng mỹ nam, còn hành động của anh quản lý thì lại có gì đó không tương xứng cho lắm. Cụ thể, hiện tại ông anh gần 30 tuổi đó đang đứng bên bờ biển với cái kính râm và bộ quần áo đầy màu sắc theo phong cách Hawaii, tay còn cầm ly nước cam lên uống ngon lành.

“Hồi trước còn có cảnh giữa mùa đông phải nhảy xuống nước lạnh quay phim cơ.” – Giọng nói đầy cảm xúc, nhưng bộ dạng của tên đàn anh thì lại chẳng có chút ăn khớp tý nào.

Một lúc lâu sau, mấy chàng trai cũng xong loạt ảnh này, nhưng vẫn phải tiếp tục trang điểm lại và thay bộ trang phục khác để chụp. Riêng Jae Sung thì cứ khoác thẳng chiếc áo tắm vào rồi lờ lờ đi về phía họ, bộ dạng lại trở về với vẻ thiếu ngủ hàng ngày, hoàn toàn đối lập với khi đứng trước ống kính.

“Mệt quá!” – Người con trai ấy ngồi xuống ghế, ngã lưng ra ngủ ngay tức thì.

“Uà! Anh Jae Sung.” – Nhìn thấy ai đó thật nhân nhả trong khi các thành viên còn lại của nhóm vẫn đang tắt bật, Minh Tuyết ngạc nhiên hỏi. – “Sao anh lại ra đây ngủ vậy? Mọi người vẫn đang chụp ảnh mà.”

Anh có lười thì cũng là chuyện thường, nhưng vì thế mà lát nữa ảnh hưởng đến đoàn chụp ảnh thì không tốt chút nào. Chỉ có một điều lạ là thấy cái tên mê ngủ này ra đây nghỉ ngơi mà chẳng có ai ngăn lại là sao? Từ bao giờ các anh chị phụ trách lại tốt bụng như vậy?

“Anh xong việc rồi.” – Jae Sung mở miệng nói ra một đáp án mà Minh Tuyết cũng không ngờ tới, rồi tiện tay cầm lấy cốc nước cam trên bàn, uống luôn không cần hỏi. – “Anh quản lý lúc nào cũng bảo nhiếp ảnh gia chụp cho anh trước nên anh thường được nghỉ sớm hơn. Hôm nay bốn giờ sáng đã phải lên xe ra bãi biển rồi, anh chắc phải ngủ bù một lát mới được.”

Không xong việc mà mấy người đó có thể buông tha cho Jae Sung đi ngủ ư? Minh Tuyết, cô quá ngây thơ rồi.

“Vâng! Thế anh có cần em kéo tấm bạt lại che nắng cho anh luôn không?” – Nhìn thấy làn da trắng như sữa của ai đó, Minh Tuyết có cảm giác cần phải che chở cẩn thận để giữ nguyên sự hoàn hảo hiện tại. Nhưng tất nhiên, chờ cái tên lười này tự lực cánh sinh thì có mà đợi đến sang năm. – “Mà lát nữa họ chụp xong thì sẽ cùng về nhà luôn hả anh?”

Đây mới là trọng tâm của những điều mà cô muốn biết. Nếu đến biển mà chỉ có thể nhìn một cái rồi phải về thì thật là chán chết.

“Không. Hình như còn phải chụp ảnh ở nhà nghỉ vào buổi tối nữa thì phải.” – Jae Sung mở miệng nói, nhưng tay thì đang đeo chiếc chụp mắt lên ngủ, giọng nói cũng bắt gặp nhỏ dần. – “Quản lý Kang vừa bảo chụp xong thì bọn anh sẽ được chơi đến chiều. Chắc mấy người bọn họ sẽ vui lắm đấy.”

Đâu chỉ mấy người bọn họ, Minh Tuyết nghe được cái tin này cũng hạnh phúc vô cùng. Nhưng đầu sao, có muốn chơi gì thì cũng phải đợi lúc chụp xong thế nên cô gái lại lặng lẽ ngồi xuống ghế, ngược nhìn các chàng mỹ nam làm việc.

Chừng nửa tiếng sau, công việc của bọn họ mới thực sự kết thúc. Ngay khi vừa nghe thấy được báo nghỉ, các chàng thần tượng lập tức tỏ vẻ vui mừng đến điên cuồng.

“Được nghỉ rồi!” – Yo Seob chạy tung tăng trên bãi cát, hò hét như một đứa trẻ con trong khi các nhân viên khác vẫn đang rất nhanh chóng thu thập đồ đạc trở về nhà trọ.

La hét chán chê, chàng trai ấy mới quay sang chỗ hai người đang nghỉ ngơi, ngạc nhiên nói một câu.

“Uà! Minh Tuyết! Áo bơi của cô đâu rồi? Đã thông báo đi chơi biển từ hôm qua rồi kia mà.”

“Đồ bơi gì chứ?” – Nghe nhắc đến mấy từ này, Minh Tuyết cau mày, sắc mặt khó chịu tựa như một con nhím. – “Không thấy người ta đang ngồi nghỉ rất thoải mái hay sao? Tôi không có đem theo đồ bơi gì cả.”

Nhắc tới điều này đúng là động tới nỗi đau của cô mà. Mặc quần áo bình thường còn không sao, nhưng mặc áo tắm thì cái vòng một nhò xú của cô sẽ bị mọi người nhìn ra ngay. Thế nên, kêu cô mặc áo tắm thì đúng là mơ tưởng mà.

— “Thế à? Thật tiếc nhỉ?” – Young Min cũng cảm một cốc nước cam lên uống, ánh mắt đầy vẻ tiếc nuối. — “Anh nghe nói bình thường em ít có cơ hội đi chơi hay du lịch cùng gia đình nên anh chỉ là muốn em được chơi thoải mái ở bãi biển thôi.”

Nghe thấy tên đàn anh đó nói, Minh Tuyết thấy thật cảm động. Đúng là chỉ có anh Young Min mới là tốt nhất mà.

Nhưng có một điều mà cô gái ấy đã quên. Đó là bởi vì ấn tượng của tên đàn anh này rất tốt nên cô mới cảm động, còn ai khác nói câu này thì còn cần xem xét lại độ tin cậy. Nhất là Yo Seob, tên đó mà mở miệng nói điều gì tốt lành thì cô chỉ thấy giật mình, xem xét kĩ lại lời nói có gì thâm ý hay có cái bẫy nào xung quanh mình hay không.

— “Khi ra biển thì phải mặc đồ bơi chứ?” – Yo Seob dường như vẫn không chịu buông tha cho đề tài này. Nhìn vào cái ánh mắt gian xảo của tên đó khiến cô có thể đoán được cậu ta chỉ là muốn thấy cô xấu mặt mà thôi. — “Bikini đấy! Con gái mà mặc bikini ở ngoài bãi biển thì sẽ rất hấp dẫn.”

Cái gì mà bikini chứ? Điên à? Cho dù có chuẩn bị áo bơi thì cô cũng không ngốc đến nỗi mặc bikini cho người ta cười nhạo.

Ngừng lại một lát, Yo Seob đột nhiên đưa mắt nhìn cô từ trên xuống dưới, từ trái qua phải như đang ngắm một món đồ khiến cô có chút không được tự nhiên cho lắm. Sau đó, khi cô sắp không chịu được mà phát tác, cậu mới thu hồi tầm mắt, kèm theo đó là một cái lắc đầu và thở dài ngao ngán.

— “Mà thôi. Tôi nghĩ lại rồi. Trông cô thế này mà mặc bikini thì không biết sẽ thế nào nữa. Lần sau ra biển nhớ mua đồ một mảnh dành cho mấy đứa nhóc tiểu học ấy.”

Khinh bỉ nhau đến thế là cùng. Minh Tuyết nghe vậy mà thật rất muốn phát điên.

— “Nè! Anh nói thế là sao hả? Có biết chê bai thân hình của một cô gái là rất mất lịch sự không?” – Bị chọc cãi lại, cô thật ra còn rất muốn lấy cái gì đó đập cho tên này một phát.

Hít một hơi dài để bình phục cơn giận dữ, Minh Tuyết quyết định nén giận, mặc kệ cái tên trẻ con này, quay sang nói chuyện với Young Min.

— “Anh Young Min này. Chúng ta chơi trên bãi biển như thế liệu có sao không? Nhân viên trở về nhà trọ hết rồi, nhờ các fan nhận ra các anh thì sao?”

— “Không sao đâu!” – Tên yêu nghiệt thấy khuôn mặt đầy lo lắng của cô gái ấy lúc này, không nhịn được đưa tay xoa xoa đầu cô như một hành động vô thức. — “Giờ hơi lạnh nên không có nhiều người ở ngoài này lắm đâu.”

Thì có mấy ai nghĩ đến đi tắm biển vào cái thời tiết se lạnh này đâu, thế nên bọn họ mới không về nhà trọ mà ở lại đây chơi đùa.

— “Làm gì có ai ra biển mà không đi bơi kia chứ. Hay là cô không biết bơi đúng không?” – Vẫn không từ bỏ, Yo Seob đáng ra nên đổi tên thành con đỉa mới đúng. Thậm chí cậu ta còn thích chỉ tiếp tục la lên mấy câu trêu chọc cô. — “Minh Tuyết không biết bơi. Không biết bơi.”

— “Thế nhờ có fan bao vây lại thật thì sao?” – Cố gắng lờ đi mấy câu lái nhài vớ vẩn của ai đó, Minh Tuyết vẫn tiếp tục nói chuyện với tên đàn anh. — “Dù gì cũng phải chuẩn bị tinh thần để ứng phó với trường hợp xấu nhất chứ.”

Việc gì cũng không thể nói chắc được. Ít ra cũng nên đưa ra một phương pháp mà các thần tượng hay dùng để ứng phó, tránh lúc đó lại rối loạn hết cả lên.

— “Chắc là chỉ còn mỗi cách bỏ chạy thôi chứ sao.” – Tên yêu nghiệt bật cười, dường như không để tâm lắm tới cái giả thiết đó của cô. Chàng mỹ nam lúc này chỉ thấy vẻ mặt của Minh Tuyết thật dễ thương, như một con cún con đang lo sợ mấy thứ đầu đầu vậy. — “Anh quản lý sẽ can thiệp giúp chúng ta. Còn nếu ai chậm chân thì sẽ bị bỏ lại thôi.”

Cái gì cơ? Vậy ra cách xử lý thường sử dụng của mấy người là hy sinh anh quản lý và bỏ mặc đồng bạn bị rơi lại phía sau ư? Minh Tuyết thấy đúng là hết nói nổi mà.

— “Không biết bơi. Không biết bơi.” – Ai đó vẫn thật điên cuồng, lượn lờ xung quanh cô, vừa lái nhài vừa nhảy một cái điệu gì đó thật kì cục. — “Cô gái của chúng ta không biết bơi nên chưa bao giờ đặt chân ra biển. Minh Tuyết không biết bơi.”

Yo Seob, anh thật là có năng khiếu chọc giận người khác đấy.

— “Ai bảo tôi không biết bơi hả?” – Không nhịn được nữa, cô quay lại to tiếng với cái tên cứ léo nhéo bên tai mình từ nãy tới giờ. Càng lơ đi thì cái tên này lại càng được nước lấn tới, khiến cô không bùng phát không được. — “Tôi còn bơi giỏi nữa là đằng khác. Nhưng trời có chút lạnh, tôi lại hay ốm nên mới không muốn xuống nước thôi.”

Tức giận nói xong, Minh Tuyết mới nhận thấy mình mất công đi giải thích mấy thứ này với cái tên đó thật là lãng phí nước bọt. Tên đó chính là rãnh quá không có việc gì làm nên tìm cớ chọc cô cho vui mà thôi.

— “Đó chỉ là cái cớ của cô mà thôi.” – Chỉ trong một tích tắc, khuôn mặt tên đó đột ngột đổi sang vẻ nghiêm túc, nói một câu khiến cô tức muốn học máu. Giấy lát sau lại trở lại với cái vẻ cợt nhả bình thường. — “Không biết thì cứ nói là không biết đi. Cứ làm bộ làm giả.”

— “Anh...” — Chưa bao giờ cô thấy điên tiết như lúc này, nhất là khi thấy thái độ vênh váo đầy khinh thường của tên đó. Cô thật sự rất muốn giết người.
— “Anh...Mà thôi! Anh muốn nói gì thì nói. Bực mình quá!”

Vỗ mồm đầu không lại, chân ngắn nên cũng không chạy nhanh bằng Yo Seob, độ sức mạnh thì cũng không thắng được, Minh Tuyết rất rộng lượng buông tha cho cái tên chết tiệt đó. Việc cãi nhau với một kẻ cứng đầu như cậu ta có lẽ là hành động ngốc nghếch nhất mà cô từng làm trên đời.

Quay lưng bước đi với con giận dữ vẫn chưa tiêu biến, cô quyết định mặc kệ cậu ta nói gì, cứ coi như gió thổi ngoài tai. Ngoài biển, gió có lớn cũng là chuyện thường.

— “Này!” — Thấy ai đó cứ thế bỏ đi, không phản kháng, không cãi lại, Yo Seob đột nhiên kéo tay cô lại nói — “Cô định đi như vậy sao?”

Ra biển mà có mỗi một mình, đúng là buồn chết mà. Thế nên, làm sao cậu có thể dễ dàng buông tha cho cô cứ thế trở về được kia chứ.

— “Anh lại muốn gì nữa đây?” — Nhường nhịn đến cái mức này rồi, cái tên chết tiệt này vẫn không để cô yên là sao?

— “Tôi đã nói ra biển thì phải bơi mà. Anh Young Min, ra giúp em một tay đi nào.” - Vừa nói, ánh mắt của ai đó vừa toát ra một vẻ gian xảo, đúng cái kiểu khi cậu ta lại nghĩ ra được trò gì đó trên chộc người khác.

Là thành viên trong nhóm, Young Min có chút hiểu được ý tứ của tên đàn em thông qua ánh mắt, cũng không ngần ngại lựa chọn gia nhập. Cậu cũng thấy cứ nhìn biển không thể này thật chán, cần phải tìm trò gì thú vị chơi cho đỡ buồn. Và không may thay, Minh Tuyết trở thành nạn nhân của cả hai tên này.

Vì thế, ngoài bãi cát, có hai chàng trai cùng tiến tới giữ chặt lấy hai tay, hai chân một cô gái, đột ngột khiêng lên.

— “Ồi! Cái gì thế? Mọi người định làm gì thế?” — Tự dưng bị nhắc lên như vậy, Minh Tuyết sửng sốt đến không kịp làm ra phản ứng gì ngoài hô lên một tiếng như thế.

Nhưng tiếp theo đó mới là khủng khiếp, khi cô nhận thấy hai tên này đang đi hướng về phía bãi biển. Với cái tư thế này, lại nhìn sang đôi mắt tràn ngập hứng thú của bọn họ, cô hoảng sợ nuốt xuống một ngụm nước bọt. Bọn họ không lẽ định...

Nghĩ đến những điều rất có khả năng sẽ xảy ra với mình lát nữa, Minh Tuyết kinh hoàng giãy giụa, kêu gào thảm thiết.

— “Làm gì thế? Mau thả tôi ra đi!” — Kêu gào không hiệu quả, cô gái ấy cuối cùng đành phải chuyển sang van xin, ánh mắt ngập nước như một con thỏ nhỏ ngược nhìn Young Min, giọng nói đầy sợ sệt khiến ai thấy cũng tội nghiệp. — “Anh Young Min, sao anh lại có thể đối xử với em như vậy chứ?”

Chỉ cần có thể khiến cái chuyện cô đang lo sợ không xảy ra, đừng nói là giả vờ đáng thương, kêu cô ném hết mặt mũi xuống biển cũng được.

— “Minh Tuyết à.” — Nhìn bộ dạng đáng thương của cô gái ấy lúc này, tên yêu nghiệt ngừng lại trong giây lát, sự đồng tình cũng bắt đầu dâng lên. Nhưng tất cả những điều đó cũng chỉ diễn ra trong vài giây, bởi sự điên cuồng khi quá ranh rỗi của hai cái tên này đã đạt tới cực hạn, không gì ngăn nổi. — “Anh xin lỗi, nhưng anh cũng muốn chơi trò này từ lâu rồi.”

Cũng chỉ một chút thôi, em cứ ngoan ngoãn theo sự sắp đặt của bọn anh đi, không có gì đáng lo đâu. Đôi mắt đào hoa của tên đó như đang muốn nhấn nhủ những lời thâm tình như vậy đối với cô gái đang sắp bị đưa ra từ hình.

— “Cái gì? Anh đưa em ra làm thử nghiệm sao? Anh là đồ phản bội.” — Bị ai đó nuông chiều quá nhiều, nên hiện tại Minh Tuyết bị sock hoàn toàn trước thái độ của chàng mỹ nam. Cái gì mà không sao chứ? Nếu thật vậy thì anh đi mà thử cảm giác ấy đi, bắt em làm gì.

Tiếp tục giãy giụa, cầu cứu, nhưng cũng chẳng có ai giúp đỡ được cô thoát khỏi cái tình trạng này cả. Thế nên, cuối cùng cô cũng đành phải hướng đến xin sự giúp đỡ của chàng đội trưởng.

— “Hyung Ki! Làm cái gì đi chứ. Anh để đội viên của mình làm trò này thế à?” — Cô biết cậu tuy lạnh lùng nhưng rất tốt bụng đúng không. Làm ơn giúp cô đi mà.

— “Mọi người đừng trêu cô ấy nữa.” — Không phụ lòng mong đợi của cô, Hyung Ki tiến tới với câu mệnh lệnh, khuôn mặt lạnh lùng đầy quyền uy của đội trưởng. Nhưng giọng điệu thì lại hơi thiếu sức ép như lúc bình thường thì phải.

Ngược lên nhìn về mặt của chàng đội trưởng, Yo Seob hiện tại lại không có vẻ gì là e ngại chàng đội trưởng cả. Cậu đang chán đến chết, cần phát tiết, cần phản kháng, cần trêu chọc Minh Tuyết, bất chấp tất cả.

— “Hyung Ki à.” — Thở dài một hơi, anh chàng trẻ con nói với cái khuôn mặt thất vọng tiếc nuối. — “Cậu cứ như thế, không chịu tham gia trò chơi nào nên mới bị khiển trách đấy. Giám đốc chẳng phải đã nói nhiều lần cậu phải hoà đồng hơn rồi sao? Mau lại đây giúp tớ đi.”

Dụ dỗ trắng trợn. Cái tên chết tiệt này đang dùng biện pháp dụ dỗ chàng đội trưởng phản chiến tuyến ngay trước mặt cô sao? Hyung Ki, đừng có nghe tên đó nói, người anh cần phải giúp là cô mới đúng.

— “Thôi tớ mặc kệ mọi người đấy.” — Hyung Ki suy tư một lúc, cuối cùng chỉ để lại một câu như thế rồi quyết định đứng ngoài, tránh phiền phức.

Lần này, Yo Seob tìm được đúng trọng điểm khắc chế chàng đội trưởng, khiến Minh Tuyết mất hết hi vọng, hoàn toàn bị đánh rơi xuống đáy địa ngục.

“Không! Đừng mà! Mọi người không thể đối xử với em như thế được.” – Thấy bãi biển ngày càng gần, cô gái kinh hoàng tới mức bật khóc. Mấy cái tên này định chơi thật đấy à?

Dẫu vậy, ai đó vẫn không hề quan tâm tới chút nỗ lực vô vọng đó của người con gái ấy, cứ thế tung cô ném xuống biển

Tùm!

Theo tiếng vang ấy, nước bắn lên tung toé che khuất tầm mắt của các chàng mỹ nam trong vài giây, nhưng họ vẫn có thể thấy được hình ảnh ai đó chìm xuống dưới màu xanh sâu thẳm của biển.

“Không sao đâu. Minh Tuyết à!” – Đứng trên bờ, Young Min nói lớn nhắc nhở người con gái ấy. – “Nước chỗ đó chỉ qua bụng chút xíu thôi. Em đứng lên là được mà.”

Cũng chính vì vậy, bọn họ mới dám tung cô xuống nước, đảm bảo chắc chắn không xảy ra vấn đề liên quan đến mạng người.

Nhưng mười giây... ba mươi giây... gần một phút sau, mặt biển vẫn không có chút động tĩnh nào, chỉ còn lại dư âm của vài quãng sóng đang tan dần trong những con sóng xô vào bờ. Minh Tuyết thì vẫn không thấy đâu cả.

“Anh có chắc chắn chỗ đó nước chỉ tới bụng không?” – Dần dần dự cảm thấy có điều gì đó bất thường ở đây, Yo Seob quay sang hỏi người đàn anh bằng ánh mắt nghi ngờ.

Nếu thực chi đến bụng thì ai đó đã phải nhô mặt lên khỏi mặt nước từ lâu rồi mới đúng. Đằng này lại không có chút động tĩnh gì từ lúc bị rơi xuống nước, không khác gì một hòn đá bị ném xuống đáy biển vậy.

“Chắc mà. Trước đó, anh vừa mới bơi qua chỗ ấy xong. – Young Min mở miệng đáp lại, nhưng ánh mắt vẫn hướng về phía đó chăm chú không rời. Giọng nói không tự chủ nhỏ lại, âm điệu cũng không còn chắc chắn như lúc ban đầu. – “Nhưng... có lẽ là sâu hơn một chút vì Minh Tuyết thấp hơn anh.”

Dù thế nào thì cái mực nước lúc cậu nghiệm chứng cũng quá thấp, không có khả năng ngập cả đầu cô mới đúng. Nhưng nếu như vậy thì Minh Tuyết hiện đang ở đâu? Cô vừa chìm xuống nước đã không hề giãy giụa, không nhô lên, hoàn toàn mất tăm thế là sao?

Vẫn kiên nhẫn đứng trên bờ chờ mong hình ảnh của người con gái ấy xuất hiện trong tầm mắt, các chàng mỹ nam ngoài mặt thì bình tĩnh nhưng trong lòng thì như sóng biển cuộn trào. Họ càng ngày càng thấy rõ nét một dự cảm không mấy tốt lành sau cái trò đùa nghịch tương chừng bình thường này.

Minh Tuyết, nếu em chỉ đang trêu đùa bọn anh thì cũng nên kết thúc đi chứ, mau lên trên bờ đi. Đã hơn một phút rồi, coi như bọn anh xin em đấy!

“Có thật là không sao chứ? Sao mãi không thấy nhô lên vậy?” – Cuối cùng, vẻ mặt bình thản cũng không thể tiếp tục duy trì trên khuôn mặt Yo Seob được nữa, thay vào đó là một nỗi lo sợ ngày càng lớn theo thời gian trôi qua. – “Chẳng lẽ có ấy bị trôi xa ra hơn ư? Hay là đột nhiên bị chuột rút rồi.”

Vừa nghĩ tới những giả thiết ấy, khuôn mặt của các chàng trai cùng chuyển sang màu tái xanh, trong lòng tràn ngập khủng hoảng. Lâu như vậy mà còn chưa lên, khả năng xảy ra mấy trường hợp xấu này càng lớn. Như vậy có nghĩa hiện tại Minh Tuyết có thể đang...

Không kịp nghĩ thêm gì nhiều, gần như ngay tức thì, các chàng trai cùng vội vã chạy tới, lao xuống nước tìm kiếm hình bóng của cô gái ấy. Họ khua tay chân xuống đáy nước, lặn xuống nhìn quanh, nhưng tất cả những gì họ thấy được chỉ là làn nước xanh ngắt trải rộng khôn cùng.

Không ai có thể nghĩ tới trò chơi rất tầm thường này lại có thể lấy đi mạng người nên giây phút này mấy người vô cùng rối loạn, hoảng sợ, cố hết sức tìm kiếm cô bằng bất cứ giá nào.

Thời gian vẫn trôi, mọi thứ càng lúc càng trở nên tồi tệ.

* * *

Hai mươi phút sau.

Vẫn loay hoay dưới làn nước, ba chàng trai không ngừng tìm kiếm Minh Tuyết trong một hi vọng quá đổi mong manh, nhưng họ vẫn kiên trì không ngừng nghỉ.

Cho đến tận giây phút này, trong lòng của Young Min, Hyung Ki, Yo Seob chỉ còn lại sự khủng hoảng cực độ. Họ cũng hiểu được khả năng tìm thấy Minh Tuyết đã gần như bằng không, cũng cảm nhận được tỷ lệ cô gái ấy còn an toàn là không tương, nhưng không ai trong số họ dám tin tưởng đến điều xấu nhất đó, cũng như ngừng lại sự tìm kiếm. Ít ra, đối với bọn họ, một hi vọng cực kì mong manh vẫn hơn là hoàn toàn tuyệt vọng.

Không ai trong số ba người lại nghĩ tới việc một sinh mạng có thể bị mất đi đơn giản như thế, hơn nữa sự việc đến nước này lại là do chính tay bọn họ tạo ra. Nhất là Yo Seob, tâm trí cậu hiện tại gần như hồng mắt khi đối diện với sự thật trước mắt, bởi vì người khởi xướng ra trò chơi này là cậu, khiến Minh Tuyết rơi xuống nước không rõ tung tích cũng là cậu.

Nếu cô ấy có bị làm sao... đến cậu cũng không dám tưởng tượng đến những điều tiếp theo nữa. Trong lòng chàng trai ấy dâng lên một sự áy náy và tội lỗi nặng nề, không ngừng cầu mong Minh Tuyết có thể hoàn hảo xuất hiện trước mặt mình.

Nếu chuyện ấy có thể xảy ra, cậu thề rằng bản thân sẽ không bao giờ bắt nạt cô gái ấy nữa.

Đối lập với sự lo lắng điên cuồng của các chàng trai ở dưới nước, phía trên bờ, chỉ duy nhất Jae Sung vẫn còn có thể ngủ ngon lành mà không hề hay biết gì đến những điều đã xảy ra. Chàng mỹ nam nằm dưới tấm bạt, cảm nhận được ánh mặt trời chiếu xuống hình như ngày càng nóng, đến mức không thể chịu được nữa mới nhập nhoèn mở mắt nhìn quanh.

Ánh vào trong đôi mắt trong veo không chút tạp chất của chàng trai ấy lúc đó đầu tiên không phải là đáng sợ khổ sở của mấy thành viên đang lúi cuí tìm kiếm gì đó dưới làn nước, mà là một cô gái đang chậm rãi đi gần về phía bản thân.

Hay đúng hơn là về phía cây kem mà cô gái ấy đang cầm trên tay.

— “Uà! Anh Jae Sung đã dậy rồi à?” – Đường như không chút gì hay biết tới mục đích của ánh nhìn đầy nóng bỏng của Jae Sung hướng về phía mình, cô gái ấy rất bình thản đưa cây kem lên miệng ăn ngon lành, đôi mắt bất giác đảo về phía bãi biển trong tò mò. — “Em còn tưởng anh sẽ cứ thế mà ngủ cho đến chiều cơ. Mà ba người bọn họ đang làm gì thế?”

— “Anh cũng không biết.” – Vẫn dùng bộ mặt ngờ ngẩn chưa tỉnh ngủ để trả lời, Jae Sung vẫn giữ nguyên góc nhìn của đôi mắt không hề thay đổi, trong trí não không ngừng phân tích tác dụng to lớn của cây kem đầy màu sắc kia giữa thời tiết và cơ thể hiện tại của cậu. — “Hình như đang tìm cái gì đó bị rớt xuống nước.”

Chứ nếu không bọn họ dùng cả tay để mò dưới nước kia làm gì? Lần đầu tiên Jae Sung cảm thấy bộ não của mình khi được vận dụng tối đa cũng rất thông minh đó chứ.

— “Vậy đó chắc là một vật quan trọng lắm nhỉ?” – Nhìn cái đáng sợ sốt sắng quyết tìm đến cùng, thà chết cũng không bỏ cuộc của ba tên kia cũng có thể cảm giác được thứ mà bọn họ đang tìm chắc rất được coi trọng. Nhưng rốt cuộc cái gì có thể khiến cả ba người kia cũng xuống nước, lại lộ ra caá biểu cảm hiếm thấy như thế trên khuôn mặt đây?

Cô gái suy nghĩ một hồi lâu nhưng vẫn không tìm được đáp án, lại đột nhiên quay sang thấy ánh mắt của Jae Sung đang nhìn không rời vào tay mình, rất nhanh chóng hiểu ra được lý do.

— “Anh cũng muốn ăn à? Để lát nữa em đi mua cho anh nhé!”

Giây phút này, dưới nước vẫn là hình ảnh các chàng mỹ nam hì hục tìm kiếm, nhưng sự thất vọng thì lại ngày càng hiện lên rõ nét trên khuôn mặt chật vật của họ.

— “Sao lại thế chứ?” – Đứng lên và ngược nhìn xung quanh mặt biển một hồi nhưng vẫn chỉ thấy được khung cảnh mặt nước mênh mông, cảm xúc của Yo Seob này gần như không sao không chế nổi nữa. Cậu không dám tưởng tượng tới việc một người vừa nãy mới đang vui vẻ bên cạnh mình giờ đã ra đi mãi mãi, và tất cả đều là do lỗi của cậu.

Quá sock trước những gì đang diễn ra, chàng trai cứ ngây ngốc đứng đó, giọng nói thì thảo như bị lạc trong tiếng sóng biển vỗ rì rào.

— “Chẳng phải cô ta nói là cô ta bơi rất giỏi sao? Làm sao có thể biến mất ở cái nơi nông như vậy chứ? Rốt cuộc cô ta đang ở đâu rồi?”

Âm điệu đầy thâm thương, nghẹn ngào như sắp phát khóc, Yo Seob mất một lúc chìm trong những cảm xúc hỗn loạn, rồi như nghĩ thông suốt cái gì đó, lại tiếp tục lao vào tìm kiếm như một con thiêu thân.

— “Ồ! Ở kia kia.” – Từ phía trên bờ, tiếng một cô gái chột vang lên, tay cũng chỉ về phía mòm đá gần đó. — “Ồ chỗ phiến đá có gì nổi lên kia.”

Nghe đến vậy, cả ba chàng trai vô cùng hoảng hốt, trong tâm trạng lúc này không biết là vui hay buồn. Họ vội vã lao về phía đó bằng vận tốc nhanh nhất, hàng loạt cảm xúc ập đến trong một lúc khiến chính bản thân họ cũng không thể lý giải bản thân đang mong chờ điều gì.

Nếu đó quả thật là Minh Tuyết, họ chỉ cầu mong cô ấy vẫn còn có thể cứu được. Nhưng sự thật là đã hơn hai mươi phút trôi qua, nếu cô ấy quả thật đã... họ biết phải làm sao bây giờ?

— “Không phải.” – Nhào đến đầu tiên và nhấc cái thứ vừa thấy lên, Young Min bất giác thờ phảo nhẹ nhõm khi nhận thấy đó chỉ là cái túi nilon mà thôi. Chỉ cần cái thứ nổi lên không có chút dấu hiệu của sự sống nào này không phải là cô ấy, bọn họ vẫn còn có thể tin vào chút hi vọng mỏng manh còn sót lại.

Nhưng sau đó, cả ba chàng trai chột ngừng lại.

Hình như do vừa nãy quá hoảng hốt, bọn họ đã xem nhẹ một điều gì đó rất quan trọng. Cực kì, cực kì quan trọng.

Cái giọng nói vừa nãy thật sự rất quen thuộc. Nếu họ nhớ không nhầm thì đó vốn là của...

Không cần ai phải hạ lệnh, chỉ trong một giây ngắn ngủi, cả ba người cùng quay ngoắt lại ngược nhìn về phía trên bờ. Và ẩn vào trong đôi mắt sừng sốt cực độ của các chàng mỹ nam lúc đó chính là hình ảnh Minh Tuyết đang rất hồn nhiên đứng đó với cây kem đang ăn dở. Thậm chí về mặt cô lúc ấy còn tràn ngập vẻ vô tội và khó hiểu khi bắt gặp ánh nhìn quá mức khác thường của bọn họ.

Chuyện sau đó... ai cũng có thể đoán ra được phần nào.

Vì thế, mặc dù không hiểu bản thân đã làm sai chuyện gì, nhưng trước ánh mắt sắc lạnh của các chàng trai luôn nhìn chăm chăm vào mình, Minh Tuyết giờ phút này đang phải khai hết từ đầu đến cuối sự việc trong lo sợ.

Sự việc được thuật lại bắt đầu kể từ khi cô bị ném xuống nước. Như những gì Minh Tuyết đã nói, cô rất tự hào với tài bơi lội của mình, thế nên vừa chìm xuống cũng không thêm giây giụa, cứ thế lặn dưới nước bơi đi một đoạn. Cứ thế tới gần bờ, khi người con gái ấy nhô lên khỏi mặt nước thì đã thấy mình ở phía bên kia của phiến đá, vừa lúc che khuất tầm mắt của mấy chàng trai.

Thất thủ bước lên bờ với bộ quần áo ướt sũng, Minh Tuyết hiển nhiên cũng không ngu ngốc quay trở lại chui đầu vào rọ, cứ thế lên bờ về nhà trọ thay quần áo. Cũng vì bức bối không thêm quay lại nhìn xem mấy cái tên kia thế nào, cô cũng bỏ lỡ luôn cảnh bọn họ hoảng sợ nhào xuống nước tìm người.

Vì vậy, một bên thì Minh Tuyết mặc kệ tất cả đi trở về, một bên thì ba chàng mỹ nam ngụp lặn dưới nước không ngừng trong sự lo sợ, hai bên không hề hay biết đến hoàn cảnh của đối phương, mới tạo nên cái cục diện dở khóc dở cười này.

Chuyện tiếp theo thì ai cũng đã biết. Minh Tuyết thay quần áo xong thì rảnh rỗi đi mua kem về ăn. Còn ba tên ngốc vẫn tìm kiếm cô dưới nước, có tìm thấy được mới là lạ.

Tuy rằng cho đến tận giây phút này, người con gái đáng thương ấy vẫn không hiểu mình đã làm gì sai mà phải ngồi đây, bị thẩm vấn nữa.

Mà cho dù có bị thẩm vấn cũng đành thôi, nhưng mà cái ánh nhìn khủng khiếp của bọn họ cứ luôn hướng về cô không rời kia là sao? Cô cũng đâu có biết họ sẽ xuống nước tìm mình trong gần nửa tiếng cơ chứ.

— “Em xin lỗi!” — Không khí xung quanh khiến Minh Tuyết cảm thấy áp lực nặng nề, nhất là khi một mình đối mặt với vẻ nghiêm nghị khác thường của Young Min trong phòng khách. Thậm chí trong giây phút này, cô còn có cảm giác như bản thân chính là người có lỗi, mà lại là một lỗi lớn không thể tha thứ. — “Em thật sự không biết mọi người lại lo lắng tới vậy.”

— “Em...” — Young Min vừa mới cất tiếng nói, Minh Tuyết đã co rụt người lại không khác gì chim sợ cành cong, đáng vẻ sợ sệt rất đáng thương làm chàng trai không nhịn được thấy thương tiếc. Cậu cũng đã làm gì đâu, sao cô trông cứ như sắp bị đem ra làm thịt thế? Thật là khiến người ta không biết phải nói gì nữa.

Thở dài một hơi, chàng trai cuối cùng cũng đành phải nhẹ giọng xuống, cũng thôi không dùng áp lực làm cô sợ nữa.

— “Thoải được rồi! Lần sau đừng làm bọn anh phải lo lắng như vậy nữa, có bước đi cũng phải nói với mọi người một tiếng.” — Việc này quả thật khiến các cậu được một phen thót tim, còn tiếp diễn thêm lần nữa thì sớm muộn tuổi thọ của các cậu cũng bị đoạ mất hết.

Nhưng mà ai đó thật không thử nghĩ lại, nếu Minh Tuyết lúc đó lộ mặt ra thì có được thả về đơn giản như thế không? Hay lại thử cảm giác mạnh lúc xuống nước thêm lần nữa?

— “Vâng.” — Minh Tuyết nhỏ giọng nói.

Cùng lúc đó, Hyung Ki vừa vịn đi từ trên cầu thang xuống, cũng kéo đi sự chú ý của Young Min, giúp cô gái ấy thoát khỏi tình trạng ngột ngạt khó thở này.

— “Nó thế nào rồi?” — Tên yêu nghiệt ngược lên hỏi, ánh mắt lộ ra vẻ quan tâm.

— “Sốt 38 độ. Em đã cho cậu ấy chườm lạnh và uống thuốc rồi.” — Chàng đội trưởng trả lời rất bình tĩnh, cứ thế ngồi xuống ghế. Thái độ này của cậu cũng đã chứng tỏ tình trạng của ai đó cũng không có gì đáng lo lắng. — “Thật không ngờ có ngày em được chứng kiến Yo Seob bị cảm đấy.”

Chứ còn gì nữa. Bình thường nhìn ai đó luôn luôn lăng xăng chạy qua chạy lại, nghĩ tới những trò điên cuồng để bẫy người khác, thế nên được thấy cậu suy yếu nằm kia đúng là một phút giây lịch sử đáng khắc ghi.

— “Chắc là do hôm qua ở dưới nước quá lâu thôi.” — Kèm theo lo lắng, hoảng sợ, tâm trạng rối loạn nên mặc bệnh cũng là chuyện thường. Dường như chợt nghĩ tới điều gì, Hyung Ki chợt quay sang nhìn cô với lời khuyên của một vị đội trưởng đầy trách nhiệm. — “Mà mọi người nhớ cẩn thận kéo bị lây bệnh đấy nhé.”

* * *

Nằm trên giường với một giấc ngủ chập chòn, Yo Seob phải cố gắng lắm mới có thể chìm vào giấc ngủ để quên đi sự khó chịu của thể xác. Nhưng giây phút này, khi vẫn đang nửa tỉnh nửa mê, chàng trai ấy chợt có cảm giác rất nặng nề, thở rất khó khăn, không khác gì đang bị một hòn đá đè nặng xuống.

Càng lúc, cái cảm giác ấy càng trở nên sâu sắc hơn bao giờ hết, làm cậu rất muốn vùng thoát khỏi nó nhưng lại không có chút sức lực nào, nhất là khi đang ở trong cơn mơ màng.

Sau đó, như một bản năng lúc con người ta đến ranh giới của sự sống còn, Yo Seob cất lực kêu gọi trí não phải tỉnh dậy. Cậu có một linh cảm rằng nếu vẫn tiếp tục như vậy thì sẽ không chỉ đơn giản là gặp ác mộng, mà có khi cái mạng nhỏ của cậu cũng chẳng còn nữa.

— “Ồi!” — Lấy hết sức mình, Yo Seob bừng tỉnh, cũng mở mắt ra ngược nhìn xung quanh. Ánh vào trong đôi mắt chàng mỹ nam lúc đó là căn phòng quen

thuộc của mình, cùng với đó là một hoàn cảnh mà cậu không biết nên dùng từ gì để diễn tả nó nữa.

Cuối cùng thì cậu cũng hiểu được nguồn gốc của cơn ác mộng đó từ đâu, bởi ngay lúc này, bên cạnh cậu chính là tên mèo lười Jae Sung đang ngồi ngủ ngon lành. Mà chính xác hơn thì cũng không thể nói là ngủ bên cạnh, vì ai đó đang rất nghiêm nhiên nằm đè cả đầu lên người cậu mà ngủ, như thể cậu không thấy khó thở mới là lạ.

— “Anh Jae Sung à! Về phòng ngủ đi chứ?” — Bỗng dưng cái kẻ mê ngủ này nổi hứng chạy qua đây làm gì? Đang trông coi hay ám sát người bệnh đây?

Lay mãi nhưng ai đó vẫn không có chút dấu hiệu nào của sự tỉnh giấc, còn bản thân Yo Seob cũng đã sắp hết hơi, vừa mệt vừa khó thở.

Trên đời nào có người bệnh đáng thương như cậu không đây? Đã mệt đến mức giờ tay lên cũng rất khó khăn, lại còn bị ép sắp không thở nổi, ông trời có trời người cũng không đến mức thế này đi?

— “Em dậy rồi à?” — Trời vẫn chưa tuyệt đường sống của anh chàng trẻ con, khi mà ai đó gần tắt thở, Jae Sung cuối cùng cũng chuyển tỉnh, ngược đời mắt lơ lơ lên hỏi thăm. Nhưng sau đó, cơn buồn ngủ thường trực lại kéo đến khiến ánh mắt tên mèo lười díp lại, đầu cũng không tự chủ hạ xuống. — “Sao không ngủ thêm nữa đi!”

— “Là anh thì có.” — Sự kiên nhẫn cuối cùng cũng tới giới hạn, Yo Seob cuối cùng vẫn là dùng chút hơi sức cuối cùng thét lên một tiếng giận dữ, dù trong âm điệu tràn đầy sự uể oải. — “Về phòng, lên giường, đắp chăn và ngủ ngay cho em nhờ.”

Nếu buồn ngủ thì về sớm đi, tiếp tục ở đây để làm hại nước hại dân à?

Tuy nhiên, mọi nỗ lực của cậu so với cơn buồn ngủ của Jae Sung cũng chẳng thấm được vào đâu. Ai đó đã chìm mất vào giấc mơ, ngồi gập gù trên ghế, càng không nghe được thêm bất kì điều gì khác.

Nghiến răng nghiến lợi nhìn tên đàn anh, Yo Seob cuối cùng vẫn phải lựa chọn mặc kệ, miễn sao ai đó không lấy cậu làm tấm đệm nữa thì cũng đành để vậy thôi.

— “Em dậy rồi à?” — Young Min vừa vặn mở cửa bước vào, cũng thấy được cái khuôn mặt cau có đầy khó chịu của chàng trai, không nhận được hỏi. — “Hình như cũng đã đỡ hơn nhiều rồi đúng không? Nhiệt độ cũng có vẻ giảm xuống rồi. Minh Tuyết đã rất lo lắng cho em đây.”

— “Lo cái gì? Vì ai mà em phải nằm liệt giường như thế này chứ?” — Từ lúc thức dậy đến giờ, Yo Seob chỉ cảm thấy thật bức bối. Nhưng có nỗi giận với Jae Sung cũng bằng không, nên ai đó không ngần ngại đổ tất cả lên đầu Minh Tuyết. Huống hồ, nghĩ kĩ lại, người khiến cậu phải xuống nước, chịu gió lạnh mới khiến ngã bệnh chính là cô ta chứ còn ai nữa. — “Bảo cô ta tránh xa em ra. Lúc này em không muốn thấy mặt cô ta chút nào.”

Nếu không cậu sẽ không đảm bảo sẽ không bị chọc giận mà làm gì cô ta cả.

— “Em đang giận đối gì thế hả?” — Nghe thấy ngữ điệu đầy bức dọc của tên đàn em, Young Min khẽ cau mày, khuôn mặt cũng trở nên rất nghiêm túc, mang theo phong thái của một bậc đàn anh. — “Đừng có cái gì cũng đổ lỗi lên cho người khác như thế. Minh Tuyết không làm gì sai cả.”

Nói rồi, ai đó lại đột nhiên chuyển biến sang giọng điệu đầy đe dọa.

— “Mà em nếu muốn sống yên ổn cho đến lúc bình phục thì tốt nhất nên liệu mà cư xử cho đàng hoàng vào đây.” — Định có ý đồ bắt nạt phái nữ trước mặt cậu, đúng là gan lớn quá mức rồi mà. — “Lát nữa Minh Tuyết sẽ lên đây.”

— “Em biết rồi.” — Miễn cưỡng trả lời, chàng trai trẻ con cũng biết rằng Young Min nói những lời này là thật lòng. Chốc nữa cậu mà làm gì quá đáng thì chắc sẽ bị tên đàn anh ấy lột một lớp da rồi chiến sống.

Một lát sau, Minh Tuyết quả thật cũng lên trên phòng cậu. Nhưng không biết có phải do thấy có lỗi hay không, cô gái ấy cứ đứng lấp ló ngoài cửa, mãi mới hé cửa ra, thò đầu vào trong nhìn ngó.

— “Vào đi chứ!” — Nhìn thấy bộ dạng đầy của cô, chàng trai suýt nữa không kiềm chế được cơn giận dữ của bản thân. — “Cứ đứng đấy chặn đường chặn lối đi thế à?”

— “Uh!” — Minh Tuyết hơi e ngại gập đầu, thận trọng bước vào bên trong như thể Yo Seob lúc đó chính là cơn hỏa dữ có thể xông lên cắn chết cô bất cứ lúc nào.

Nhưng rồi sau một lát, vẫn không thấy ai đó bão nổi, cũng không tỏ vẻ thêm điều gì, cô gái ấy mới dè dặt nhìn quanh căn phòng một lượt. Đến lúc đấy cô mới nhận ra toàn bộ căn phòng này toàn thú bông, trông rất dễ thương, rất hợp với phong cách trên sân khấu của cậu. Dù vậy, khi liên tưởng tới tính cách ác liệt của ai đó lúc ở nhà, cô không nhận được hoài nghi đây có đúng là phòng của tên đó hay không nữa.

— “Em ngồi xuống đi!” — Cuối cùng vẫn là Young Min từ tốn nhất, tự tay kéo chiếc ghế cho cô gái ấy ngồi xuống cạnh giường. — “Mà em đang cầm cái gì thế?”

— “Cái này hả?” — Nhắc đến mới nhớ ra, Minh Tuyết vội vã giờ túi đồ trong tay lên, trên khuôn mặt cũng lộ ra vẻ vui tươi. — “Em thấy Yo Seob trông rất mệt nên định mua đồ cho cậu ấy. Em có hỏi anh Jae Sung thì anh ấy có bảo cậu ấy thích nhất ăn dưa hấu và kem nên đã mua về.”

Vừa mới nói xong, còn chưa kịp đợi được một câu khen ngợi hay cảm ơn từ Yo Seob thì cô gái ấy đã bị một người không biết đứng sau từ bao giờ cốc

một cái vào đầu.

— “Cái cô này.” – Hiển nhiên, người đó chính là thành viên còn lại trong nhóm, chàng đội trưởng Hyung Ki. Cậu lên đứng lúc bắt gặp cô khoe món đồ mình vừa mua về, không biết nên nói gì với cái kiểu ngốc nghếch của ai đó cả. – “Sao lại mua kem và đưa hấu cho người ốm chứ? Cô muốn giết người à?”

Mà hỏi ai cũng được, cô lại hỏi đúng Jae Sung. Những gì người đàn anh đó nói về sở thích cần phải kiểm chứng lại, bởi đó có lẽ là món cậu ta thích ăn chứ không phải là Yo Seob.

— “Há? Không ăn được à?” – Ngược lên với ánh mắt kinh ngạc, Minh Tuyết đến lúc này mới nghĩ kĩ lại, cũng thấy hình như đúng là có chuyện này thật. Nhưng mua thì cũng đã mua về rồi, nên giải quyết ra sao với cái túi này đây? – “Làm sao bây giờ nhỉ?”

— “Trời tối lạnh thế này thì ai mà muốn ăn nó chứ?” – Giữa buổi trưa ăn kem đã không khác gì kẻ dở hơi rồi, thế mà lúc này lại nổi hứng mua về, trên đời này cũng chỉ có kẻ ngốc như cô mới tin lời của Jae Sung. Nhìn thấy Minh Tuyết như thế, Hyung Ki trả lời một câu thật phù phàng. – “Cô mua nó về thì tự đi mà giải quyết hết đi.”

— “Vậy tôi phải ăn hết thật à?” – Ngần ngại quay sang hỏi một câu, nhưng khi thấy cái vẻ mặt đầy đáng sợ của cậu, cô không dám hỏi đến câu thứ hai, vội vã mở túi kem ra đưa lên miệng ăn ngay tắp tự.

Đừng nói là ăn kem vào mùa thu, cho dù có ngâm nước đá vào giữa mùa đông cũng không bằng tiếp nhận trực diện đám khí lạnh mà cậu đang phát ra. Thế nên, cô vẫn là lựa chọn ngâm chặt miệng cho yên lành.

— “Lạnh chết được. Nhưng mà...” – Vừa nuốt kem xuống cổ họng, cô đã cảm thấy rùng cả mình. Ăn món này vào thời tiết hiện tại thật đúng là rất kích thích. Nhưng một lát sau, khi miếng kem tiếp theo tan ra trong miệng, cô gái ấy lại không nhận được tán thưởng, quay sang chỗ tên yêu nghiệt khoe. – “Hình như rất ngon. Ngon thật đấy! Anh à.”

Người bán hàng lúc đưa cho cô có nói đây là loại kem ngon và đắt nhất quả không sai. Vị rất tuyệt.

— “Thế à? Để anh ăn thử một chút nào.” – Nhìn thấy khuôn mặt say mê của cô trước hộp kem, Young Min cũng thấy muốn thử một chút. Và sau đó, cũng y như Minh Tuyết, chàng mỹ nam cũng phải công nhận hương vị của nó, cứ thế hai người cùng nhau chén rất tự nhiên. – “Uh! Vị socola rất đậm, lại rất thơm, ngọt nhưng rất thanh, nhất là khi tan ra trong miệng lại có cảm giác lấn tăn mát lạnh. Mọi người có lại đây cùng ăn không?”

Nghe thấy giới thiệu hấp dẫn như vậy, hai chàng trai còn lại cũng lại nếm thử. Sau đó, hết kem rồi đưa hấu, mọi người ăn uống vui vẻ như mở hội, để quên luôn cái con người đáng thương vẫn đang nằm một đống ở trên giường kia.

Người ta nói người ốm là lớn nhất, nhưng xem cái đám người này có ăn rồi thì có ai thêm liếc mắt sang phía cậu lấy một cái không? Mà điều khiến Yo Seob uất ức nhất là bọn họ dám ở trong phòng cậu, ngay trước mặt cậu, ngồi ăn những món cậu thích, lại còn tỏ vẻ như đó là một chuyện hiển nhiên nữa chứ?

Đây là đang tra tấn cả thể xác và tinh thần của một người ốm hay chẳng? Nếu có thể, cậu rất muốn đuổi hết cái lũ này ra khỏi phòng cho đỡ chướng mắt.

Không được ăn cũng đành thôi, ngay cả ngủ cũng không cho người ta ngủ nữa à?

— “Minh Tuyết.” – Cố gắng kiềm chế cơn tức giận, chàng trai lặng lẽ quay mặt sang bên nghiêng răng nghiêng lợi nói. – “Cô đúng là đồ sao chổi mà. Muốn giết chết tôi ư? Đợi lúc khỏi bệnh, tôi sẽ cho cô biết tay.”

* * *

Rất lâu, rất lâu sau, khi đã mệt mỏi đến mức độ các giác quan trở nên trì trệ, mây âm thanh ồn ào xung quanh Yo Seob cuối cùng cũng trở nên mờ nhạt và chàng trai ấy mới có thể ngủ thiếp đi một lúc.

Tuy nhiên, giấc ngủ này của cậu cũng không sâu, cứ chập chờn, chập chờn rồi ý thức bị trôi ra khỏi trí não bởi những tiếng ồn ào. Càng ngày, những âm thanh đó như càng lớn hơn, dù cậu đã cố hết sức lờ đi sự tồn tại của chúng để ngủ thêm chút nữa.

— “Ồi trời!” – Cuối cùng, khi đã không còn có thể chịu đựng được thêm một giây phút nào nữa, Yo Seob cũng đành phải mở mắt tỉnh dậy.

Ngược nhìn quanh căn phòng một lượt, điều mà cậu thấy lúc đó là khung cảnh bốn người kia đang ngồi quây quần xung quanh giường, lấy tấm chăn cậu đang đắp làm bàn đánh bài trên đó.

— “Tại sao em lại đánh cây đó chứ? – Young Min quay sang nhìn Minh Tuyết với ánh mắt khó hiểu. Ai đó tại sao đánh bao nhiêu ván bài vẫn chẳng khác gì người mới tập chơi như thế, cứ tung loạn hết cả lên.

— “Vậy à?” – Ngược nhìn qua lại giữa bộ bài trên tay, đến giờ người con gái ấy vẫn không hiểu được có gì không đúng cả, nhưng lại có thể chắc chắn rằng tên đàn anh này đã lên tiếng khuyên bảo thì sẽ không sai, vội thò tay ra định nhặt lại lá bài lên. – “Vậy để em đi quân khác nhé!”

Hiển nhiên, những người còn lại làm sao có thể đồng ý cho cô chơi cái kiểu như thế được.

Gần như ngay tức thì, chàng đội trưởng đánh chát một tiếng vào bàn tay đang vươn ra kia của cô, thái độ không khác gì một kẻ chuyên duy trì chính

nghĩa và lễ phải.

— “Choi cái kiểu thế à?” – Có mặt cậu ở đây thì đừng mong tới việc nhặt lá bài đã đánh lên, thế nên ai đó tốt nhất hãy ngoan ngoãn chấp nhận sự thật đi!

Sau đó, Hyung Ki tiếp tục quay sang phía Jae Sung, cái con người đang vẫn cầm đồng bài, nhìn chăm chăm vào nó bất động, lông mày khẽ cau lại cùng với lời nhắc nhở.

— “Anh Jae Sung! Mau đánh đi chứ! Anh còn định ngồi như thế đến bao giờ hả?”

Mà có nhìn chúng thêm cả tiếng đồng hồ cũng chẳng khiến anh thắng được bằng cái đám bài nhỏ xíu, cộc cạch đó đâu.

— “Mấy cái người này!” – Nhấn nhẹn đến cực điểm, Yo Seob cuối cùng cũng bùng phát, quát lên một câu. Cũng có lẽ nhờ cơn tức giận ấy khiến cho cái người đang mặt tối thờ cũng không xong kia gượng được dậy, đẩy hết cái đám người vô lương tâm kia ra khỏi phòng. — “Đi đi! Đi ra ngay! Phải biết thế nào là dễ yên cho người ốm nghỉ chứ?”

Thế rồi, khi tổng được mấy tên phá đám, ăn không ngồi rồi kia ra ngoài và đóng sập lại cánh cửa, chàng trai lúc đó mới cảm nhận được chút yên tĩnh quý báu trên cuộc đời. Cũng thấy thật nhẹ gánh, dù cả người vẫn thật mệt mỏi, đầu choáng váng, toàn thân không có chút sức lực.

— “Minh mà chết thì hoàn toàn là do bọn họ.” – Uể oải quay lại đặt phịch cả người lên giường, Yo Seob vẫn là không nhận được oán thâm. — “Minh sẽ nguyên rùa bọn họ.”

Ngày hôm sau.

Một buổi sáng khá thanh thoi đối với các thành viên của MS4, bởi bọn họ hầu như không có lịch làm gì vào lúc này cả. Nhưng có một điều khá khác thường đang diễn ra trong căn nhà hiện tại, đó là vào lúc như thế này, Young Min lại không đi hẹn hò với bạn gái mà ngồi trên ghế đọc báo qua thời gian.

Tuy trí não vẫn đang nghiền ngẫm những tin tức trên tờ báo, nhưng tên yêu nghiệt đó thỉnh thoảng vẫn ngược lên chú ý về phía tầng hai, nên cũng gần như ngay lập tức nhận thấy hình ảnh của Hyung Ki khi chàng trai đó vừa bước xuống cầu thang.

— “Sao rồi?” – Nhìn lên với ánh mắt xinh đẹp chứa đầy quan tâm, Young Min khiến cho bất kì ai cũng có cảm giác cậu chính là đang ngồi chờ cả buổi để biết được tin tức của một người nào đó.

— “Sốt 38,5 độ.” – Hyung Ki trả lời rất nhanh chóng và ngắn gọn, nhưng đó cũng đủ để cho tên đàn anh đó biết mức độ nghiêm trọng của vấn đề. — “Nếu mà còn tiếp tục lên nữa thì chắc phải đưa đến bệnh viện thôi.”

Ai đó đột ngột bệnh nặng, làm các cậu đứng là trở tay không kịp, nhưng một phần cũng là do tất cả đã quá coi thường các loại vi rút cảm vào thời tiết này.

— “Thật là.” – Nghĩ đến cái người đang nằm liệt trên giường, miệng vẫn kêu khó chịu không ngừng, uống thuốc rồi vẫn không thể ngủ được kia, Hyung Ki lại cau mày, không biết nên nói gì nữa. — “Em đã nói trước là phải cẩn thận rồi kia đấy.”

Bình thường cứ vô tư không chịu để tâm tới điều gì, càng không biết chữ “phòng bệnh” được viết như thế nào, đến khi bệnh đến như núi đổ thì mới thấy khổ.

Ngay khi chàng mỹ nam vừa dứt lời, cánh cửa nhà bất chợt bật mở, hình ảnh của Yo Seob với khuôn mặt vui vẻ rạng ngời cũng hiện lên trong đôi mắt của bọn họ.

— “Em về rồi đây!” – Hào hứng nói một câu, chàng trai trẻ con không để lãng phí tới một giây, vội vã chạy lên cầu thang, miệng thì vẫn không quên khoe ra. — “Em vừa ghé siêu thị mua đồ rồi nè.”

Tuy nhiên, người nào đó cũng chỉ đơn thuần nói một câu như thế cho mọi người nghe, chưa kịp chờ đợi ai trả lời đã nhanh chóng mất dạng trên hành lang.

Nếu khoảnh khắc đó, có người nào nhìn thấy được ánh mắt của Yo Seob, thì cũng rất dễ dàng nhận ra nét giảo hoạt trong đó, không khác gì những khi cậu chuẩn bị đi đặt bẫy người nào đó.

— “Cái thằng nhóc này! Thật là trẻ con quá cơ.” – Không cần phải lên xem cũng có thể đoán ra cái tên đó định làm gì tiếp theo, Young Min đưa mắt nhìn theo bóng dáng tên đàn em, khẽ thờ dài một hơi. Nhìn Yo Seob lúc này có khác gì một đứa nhóc còn chưa tới mười tuổi đâu.

Bất giác nghĩ tới cô gái duy nhất trong nhà, tên yêu nghiệt nói với giọng đầy tiếc nuối.

— “Vậy mà anh còn định báo tin vui cho Minh Tuyết đấy. Sau buổi biểu diễn hôm trước thì lịch làm việc của chúng ta cũng thoáng hơn rất nhiều. Vội lại, từ ngày mai cũng là lúc MS4 chính thức khởi quay bộ phim của cô ấy nữa.”

Nhưng mà ai đó thật bất hạnh, sáng nay Yo Seob vừa sung sướng chạy xuống nhà kêu đã khỏi ốm thì lại đến phiên cô đổ bệnh. Điều này cũng nhắc nhở các chàng mỹ nam cần phải đề cao tinh thần cảnh giác, cẩn thận đề phòng đám vi rút đang bay loạn trong nhà.

— “Cái này thì chắc phải đợi đến lúc khỏi ốm mới cho biết được thôi.” – Hyung Ki bất giác ngược lên tầng hai trong vô thức, không nhận được nghĩ về

Minh Tuyết giờ phút này. Vốn đây là một tin vui, nhưng lại được thông báo vào lúc ốm, rồi phũ phàng biết được bản thân cũng không đủ sức tới tham gia buổi quay đầu tiên của bộ phim, thế thì còn vui về làm sao được.

Trong lúc hai chàng mỹ nam đang bàn luận sôi nổi ở dưới nhà thì Yo Seob lại rất nhanh chóng tung tăng chạy lên tầng hai, tự nhiên như ruồi bước vào phòng Minh Tuyết, kéo ghế ngồi cạnh giường.

— “Minh Tuyết này! Tôi nghe nói cô rất thích ăn kem dâu nên đã đặc biệt mua về rồi nè.” — Vừa nói, Yo Seob vừa vội vã lôi hộp kem, mở nắp ra để hương thơm của nó tràn ngập hết căn phòng, cũng bay vào trong mũi của cái người đang nằm bẹp trên giường kia. Thế rồi, trước ánh mắt căm tức của cô, chàng mỹ nam xúc một miếng, đưa vào trong miệng thưởng thức ngay tức thì, trên mặt biểu cảm cực kì sống động. — “Đúng là ngon thật đấy! Mà cô cứ nằm một mình trên giường như thế này thì chắc buồn lắm nhì. Để lát nữa tôi kêu mọi người tới chơi bài nhé, hay là mở hội hát karaoke ở đây luôn đi.”

Vẫn không ngừng dứt kem vào miệng ăn ngon lành, Yo Seob cảm thấy thật khoái trá. Nghĩ tới bản thân cậu hôm qua thật khổ sở, lại còn bị cái đám người kia hành đến gần chết, cũng may hôm nay đã bình an vô sự. Thế nên, lúc này Minh Tuyết cũng đã nổi gót theo cậu, mà cậu không làm điều gì đó trả lại thì thật là không phúc hậu mà.

— “Yo Seob! Đồ chết già!” — Quay sang bên để không phải nhìn cái bộ mặt đáng ghét của ai đó, Minh Tuyết lúc này đang uất ức đến mức muốn bật khóc, khề nguyên rủa cậu bằng cái giọng khàn khàn. Nếu không phải bây giờ cả người cô vô lực, muốn nhấc tay lên cũng khó thì cô đã không ngần ngại đánh cho cái khuôn mặt kia đầy màu sắc rồi. — “Anh đúng là đáng ghét mà. Thật là quá đáng! Tôi sẽ hận anh đến lúc chết.”

Không nhịn được nhìn lại vẫn chỉ thấy cảnh ai đó chỉ mãi sung sướng ăn kem, chẳng chút để tâm gì tới nỗi bức xúc của cô lúc này, Minh Tuyết thấy thật là đau lòng.

— “Hic! Kem dâu của tôi.” — Ai đó tiếc đến đứt ruột đứt gan khi thấy hộp kem dần vơi thấy đấy, chui sạch vào bụng của cái tên chết tiệt kia. — “Hic!”

* * *

Mở cửa bước vào nhà trong vội vã nhưng một vài con gió lạnh vẫn theo khe cửa tràn vào trong căn nhà, Minh Tuyết lúc này mới ngược lên quan sát khắp căn nhà một lượt.

— “Hắt xì!” — Nhìn hoài, nhưng điều mà cô thấy cũng chỉ là một căn nhà trống vắng không có một bóng người, đến lúc đó Minh Tuyết mới nhớ tới MS4 hiện đang làm gì. — “Uà! Mọi người đi hết rồi à? Hình như bắt đầu quay bộ phim của mình rồi. Mai phải đến đó xem mới được.”

Tuy nhiên, khi cô vừa dứt lời, một âm thanh chột vang lên rất rõ nét trong căn nhà yên tĩnh. Tiếng đàn piano dịu êm như hoà tan trong không gian không cùng, mang theo những giai điệu nhẹ nhàng mà sâu lắng.

Tựa như những thanh âm tuyệt diệu nhất của thế gian, nó khiến Minh Tuyết bất tri bất giác bước về phía khởi nguồn. Cô gái cứ thế đi theo tiếng đàn lên tới sân thượng, nhìn qua khe cửa thấy căn phòng chứa đầy những tia nắng lấp lánh bùng lên sáng loà như lạc vào thiên đường. Và giữa khung cảnh tựa một giấc mộng ảo ấy là hình ảnh Hyung Ki đang ngồi bên cây đàn, bàn tay lướt trên từng phím mang theo âm điệu tuyệt đẹp tựa như có phép thuật.

Cứ thế, một người vẫn mãi mê chìm đắm trong bản nhạc, vẫn đánh đàn mà không hề hay biết đến sự có mặt của một người khác trên sân thượng. Một người thì đứng nghe nhập thần đến mức không còn gì khác ngoài khung cảnh mỹ lệ trước mắt, cũng quên luôn lời cảnh cáo của chàng đội trưởng lúc ban đầu.

Kì thật, chàng mỹ nam ấy ngăn cấm cô xuất hiện trên sân thượng cùng lúc với cậu, cũng đều là có nguyên do của nó.

Giây phút chìm trong say mê cuối cùng cũng đến hồi kết thúc, khi mà dần dần, tiếng đàn bắt đầu trở nên có chút hỗn loạn, và rồi dẫn đến một tạp âm cuối cùng khi cả mười ngón tay của cậu cùng nhấn xuống phím đàn.

— “Tại sao?” — Chàng mỹ nam nhắm mắt lại hồi lâu trong một môi, đôi lông mày bất giác cau lại, mãi sau mới thốt lên một lời trong rối rắm. — “Tại sao lại không thế?”

Thế rồi, một khung cảnh của quá khứ bắt đầu hiện lên, không ngừng dày vò những cảm xúc vốn đã không thể yên bình của chàng trai ấy.

Đó là cái ngày mà Hyung Ki lần đầu tiên đưa bản nhạc mà cậu sáng tác cho giám đốc.

— “Hyung Ki à!” — Sau khi xem bản nhạc, giám đốc rất lâu không mở lời. Sau đó, người mới ngược lên với cái nhìn đầy phức tạp, dường như có chút khó xử trong việc lựa chọn những lời mình sắp nói sao cho không gây tổn thương tới người nghe. — “Cậu vốn là một đội trưởng giỏi, có ngoại hình đẹp, giọng hát rất cuốn hút. Vì vậy, tôi vẫn thấy cậu nên tập trung vào việc hát những ca khúc được đặt hàng riêng hơn là mạo hiểm trong một lĩnh vực mới.”

Bởi các chàng mỹ nam vốn là những thần tượng nổi tiếng, nên bất kì một hành động nào của họ cũng đều có sức ảnh hưởng rất lớn đối với hình tượng bản thân. Một ca sĩ có thể sáng tác là rất tốt, nhưng ca khúc của người đó có thể được thực sự đón nhận hay không lại là chuyện khác, thậm chí còn có thể gây phản ứng ngược lại.

Mà với vị trí một giám đốc, bà tất nhiên sẽ không thể đánh cuộc hình tượng và danh tiếng của Hyung Ki cũng như tiền của mình với bản nhạc này. Huống hồ, điều mà bà lo lắng nhất là cậu quá nhập tâm vào sáng tác nhưng lại không đem tới kết quả gì nhiều, cũng không thể chú tâm tới những công việc khác, như vậy quả là mất nhiều hơn được.

— “Cháu hiểu rồi!” – Đứng lặng lẽ nghe câu trả lời của giám đốc, chàng đội trưởng không bất bình, không phản đối, chỉ đơn giản là chấp nhận lấy sự thật, nhưng trong ánh mắt của chàng mỹ nam khoanh khắc ấy rõ ràng không thể nào hoàn toàn che giấu đi vẻ u buồn.

Hyung Ki không nói thêm một lời, rất quyết đoán cầm lấy tờ nhạc phổ lên, quay lưng bước đi. Nhưng có ai biết được, trong lòng cậu lúc ấy hỗn loạn tới mức nào.

Cũng từ cái ngày ấy...

— “Minh không còn có thể viết được bất kì một ca khúc trọn vẹn nào cả.” – Thờ dài một hơi, Hyung Ki cảm thấy cuộc đời có những khoảnh khắc như đang lâm vào bế tắc, khiến cậu thật mệt mỏi và chán chường. – “Chả lẽ tất cả những gì mình viết chỉ là đám giấy vụn thôi ư?”

Càng chìm đắm trong nỗi thất vọng, tâm trạng Hyung Ki ngày càng khó lòng bình ổn, tựa như rất muốn điên cuồng đập phá một hồi để giải toả nỗi lòng.

Thế rồi, không có một dấu hiệu báo trước nào, chàng mỹ nam đột ngột đứng dậy, bước về phía cửa, khuôn mặt tối tăm đầy khó chịu dọa cô gái đang trốn ngoài khe cửa kia một trận thót tim.

— “Sao thế?” – Đang tò mò khi không thấy động tĩnh gì, Minh Tuyết vừa định liếc mắt vào nhìn một cái thì lại thấy ngay cái dáng vẻ đáng sợ của chàng trai lúc này, hoảng hồn tới mức trong trí não không còn nghĩ được điều gì. – “Ôi trời! Sao đột nhiên lại đi về phía này thế? Mà vẻ mặt lại như muốn giết người thế kia? Không lẽ anh ta đã thấy mình, giận quá nên muốn giết người diệt khẩu ư?”

Vừa nghĩ tới điều này, cô lại càng hoảng loạn, không biết nên làm gì trong cái hoàn cảnh này. Đứng đây để bị bắt thì đúng là ngu xuẩn, nhưng nếu cậu ta đã thấy cô mà cô lại bỏ trốn thì không khác gì đang chọc giận thêm cái tên đó, và rồi cô chắc chắn sẽ bị chết rất khó coi.

Vì thế, chỉ trong có vài giây, trí não của Minh Tuyết đã lưu chuyển cả trăm ngàn lần, nhưng vẫn trong tình trạng tiến thoái lưỡng nan.

Càng lúc càng cảm nhận được Hyung Ki tới gần hơn, chỉ vài bước nữa là sẽ mở cửa và trông thấy cô, Minh Tuyết cũng chẳng bận tâm được gì nhiều, thầm nghĩ bảo trụ cái mạng nhỏ ngay lúc này đã rồi tính sau. Người con gái ấy quay ngoắt lại 180 độ, vội vã chạy xuống dưới tầng hai, chui tọt vào trong phòng mình.

Tựa lưng vào cánh cửa thờ dốt, trái tim Minh Tuyết giây phút đó đập nhanh như ngựa phi, trong lòng thầm cầu mong ai đó đột nhiên có lương tâm, tha cho cô lần này. Cô thể là lần sau nếu thấy cậu tên sân thượng sẽ không dám tò mò đứng đó nhìn nữa, mà sẽ ngoan ngoãn biến mất khỏi tầm mắt cậu mà.

Thế nhưng, một phút... hai phút... tình cảnh xấu nhất mà cô tưởng tượng tới cũng không xảy ra, thậm chí mọi việc còn rất bình yên đến mức ngay cả cô gái ấy cũng không dám tin tưởng.

— “Uà! Không phải xuống máng mình sao?” – Cuối cùng vẫn là không nhìn được tò mò, Minh Tuyết khẽ hé cửa, thò đầu ra ngoài nhìn, cũng tình cờ bắt gặp được cảnh chàng đội trưởng đang đi xuống tầng một, rồi cứ thế rời khỏi căn nhà. – “Chẳng lẽ do mình tưởng tượng nhiều quá hay sao?”

Sự thật chứng minh, đúng là cô đã nghĩ ngợi quá nhiều. Ai đó căn bản không hề nhìn thấy cô, nên tất cả những lo sợ của cô là hoàn toàn vô ích.

Nhưng mà, đang yên đang lành, có ai làm gì đâu mà cái người đó lại trưng ra một bộ mặt đáng sợ tựa muốn giết chết bất cứ ai mình nhìn thấy cơ chứ? Hyung Ki thỉnh thoảng thật là kì quặc mà!

Một hồi lâu sau, vẫn chỉ còn lại một mình Minh Tuyết trong nhà với những băn khoăn khó hiểu với thái độ của người nào đó, cô gái ấy lại bất giác bước lên trên sân thượng trong vô thức.

— “Rốt cuộc là anh ta bị làm sao ấy nhỉ?” – Nói dứt lời, cô mới giật mình nhìn xung quanh, mới nhận ra được bản thân mình đang đứng ở đâu, trong lòng không khỏi hoảng sợ. – “Minh lên đây từ lúc nào thế? Hyung Ki mà thấy thì sẽ giết mình mất thôi.”

Tâm trạng của chàng đội trưởng lúc này đang rất xấu, thế nên tốt nhất cô không nên dây vào làm gì.

Nghĩ là làm, Minh Tuyết quay người lại định xuống dưới thì bàn chân đột ngột dừng lại. Sự tò mò khiến cô đứng đó đấu tranh tâm lý một hồi, cuối cùng vẫn là không kiềm chế được quay trở về sân thượng, bước tới gần cây đàn piano và nhặt cái tờ giấy bị vo viên lại kia lên xem.

— “Là bản nhạc tự sáng tác sao? Của Hyung Ki à?” – Nhìn lại bản nhạc phổ được viết tay rất cẩn thận đúng theo tác phong ngăn nắp của chàng đội trưởng, cô thấy thật khó hiểu. – “Sao bài nào cũng dở dang hết vậy nè.”

Đến bây giờ cô mới nhận ra được điểm chung đó của những bản nhạc đang ở trên tay mình. Nhưng dù gì thì chúng cũng là do chính tay Hyung Ki sáng tác, nhỡ ra nên được cất giữ cẩn thận chứ không phải bị vất vung *** như rác thế này mới đúng.

— “MINH TUYẾT!”

Một tiếng thét chợt vang lên trong căn nhà vắng lặng khiến cô gái giật mình hoảng sợ, tay cũng run lên khiến mấy tờ giấy bị rơi là tả xuống dưới sàn. Nhưng rồi một giây sau, khi cô nhận ra được người vừa hét lên tên mình là ai, mới có thể tạm thời thở phào một hơi nhẹ nhõm.

— “Minh Tuyết!” – Chàng trai vừa mới hét lên cái tên này không phải ai khác chính là Yo Seob. Hiện tại chàng mỹ nam đó đang hùng hùng hổ hổ chạy vào nhà, liếc nhìn quanh tìm kiếm bóng dáng Minh Tuyết như thể muốn xông lên ăn thịt cô ngay tức thì. – “Cô ở đâu thế hả? Ra đây ngay cho tôi!”

Đôi mắt đầy hung ác, bàn tay đang cầm quyển sách gì đó mà không tự chủ được bóp nhàu, tất cả đang chứng minh cái tên này đúng là giận thật sự.

— “Làm cái gì mà âm ỉ thế?” – Bước xuống cầu thang với vẻ khó chịu, Minh Tuyết cũng không biết cái tên này đang phát điên lên vì điều gì nữa. – “Tôi nhớ là từ sáng đến giờ có làm gì anh đâu.”

Mà cái bộ dạng của tên đó lại như thể cô đã phạm phải một tội lỗi tày trời gì đó với cậu là sao?

— “Còn nói nữa sao? Cô rốt cuộc đã viết cái quái gì thế hả?” – Nhìn thấy thái độ quá mức bình thường của cô gái ấy, Yo Seob lại càng khó ngăn được cơn giận đang bộc phát trong lòng, vung tay ném phẳng cuốn kịch bản xuống mặt bàn. – “Mau sửa lại ngay!”

— “Cái gì cơ?” – Vẫn không hiểu cái tên này đang định nói tới chuyện gì, cô đành cầm cuốn kịch bản đó lên và nhìn qua một lượt. – “Có gì đâu! Chẳng phải anh cũng đã từng đọc nó rồi ư? Tôi đâu có thay đổi gì so với lúc đầu đâu?”

Cái thứ mà Yo Seob vừa quăng xuống đúng là bản thảo truyện của Minh Tuyết, chính là tác phẩm được chuyển thành phim do các chàng mỹ nam của MS4 quay trong hiện tại. Nhưng chẳng phải mọi chuyện đã thống nhất xong xuôi từ trước rồi đó sao? Bây giờ cái tên này lại chạy tới nói cô phải sửa lại là chuyện gì đây?

— “Lúc đó tôi đọc mà không biết mình vào vai nào nên mới không để ý. Cô xem thử xem cô đã viết cái gì thế này đây.” – Giật lại cuốn kịch bản đang ở trên tay Minh Tuyết, chàng mỹ nam rất nhanh chóng mở ra đúng đoạn mà cậu sắp phải quay. – “Tại sao ở đây nhân vật nam chính lại lấy xe đạp để mà đuổi theo chiếc xe bus mà nhân vật nữ chính đang ngồi trên chứ? Xe đạp đua với xe bus, cô có điên không mà cho cái tình tiết vô lý này vào hả?”

— “Cái gì vô lý chứ?” – Máng mỗ bản thân cô thì cô còn chịu được, chứ cố tình kén cá chọn canh với tác phẩm của cô đến mức này thì làm sao Minh Tuyết có thể nhịn được nữa. Vì thế, trước cái kiểu chê bai vô văn này của Yo Seob, cô gái ấy nổi giận. – “Đó chính là một điểm nhấn cho câu chuyện mà. Sự cố gắng quyết không bỏ cuộc ấy đã cho thấy tâm lòng của nhân vật nam chính, và nhờ thế mới khiến cho cô ấy cảm động, quyết định tha thứ và giải toả mọi hiểu lầm. Huống hồ, chính giám đốc cũng khen đoạn này mà.”

Đây là đoạn quan trọng nhất, kêu sửa thì nên sửa thế nào bây giờ? Mà thực tế, bản thân Minh Tuyết cũng thấy những gì mình viết không có gì là không ổn cả, càng không có ý do nào để đi sửa lại như theo lời của Yo Seob cả.

— “Cô đang lấy giám đốc ra làm bida đỡ đúng không?” – Biết là bản thân đưa ra yêu cầu vô lý, nhưng ai đó lần này là nhất định bắt Minh Tuyết phải sửa lại tình tiết đến cùng. Bởi kì thực là do một nguyên nhân bí mật khác khiến chàng mỹ nam không thể đồng ý được đoạn này. – “Tôi không cần biết ai khen nhưng tôi thấy không ổn tí nào. Cô sửa ngay đoạn đó đi!”

Ánh mắt đầy giận dữ, khuôn mặt nổi giận như thể bão tố sắp kéo đến, ai đó quyết tâm dùng cả việc đe dọa để bắt Minh Tuyết phải thuận theo ý mình. Nói chung, cô ta muốn làm gì thì làm, còn cậu nhất quyết sẽ không chịu đồng ý cái đoạn này.

— “Không sửa!” – Đáp rất nhanh chóng và kiên quyết, Minh Tuyết cũng thể hiện rõ lập trường của mình. Muốn sửa thì ít ra cũng nên đưa ra một lý do hợp lý một chút chứ không phải dùng sự đe dọa để ép buộc cô như thế này. Càng là thế, cô càng là không cho cậu ta được như ý.

Vì thế, hai con người cứng đầu ấy không ai chịu nhường ai, cứ thế đứng nhìn trừng trừng vào đối phương. Nhất là Minh Tuyết, cái vẻ mặt của cô lúc đó đầy thách thức như thể muốn nói: ‘tôi không đẩy thì anh làm gì được tôi nào’, khiến Yo Seob phát điên mà không thể làm gì.

Nhưng rồi, cẩn thận suy ngẫm lại, Minh Tuyết mới thấy thái độ của Yo Seob đối với việc này rất lạ, như thể đang giấu giếm điều gì đó. Dẫu vậy, khi nghĩ đi nghĩ lại về những cảnh quay của đoạn này, cô vẫn không tìm ra được căn nguyên là ở đâu.

Là điều gì khiến Yo Seob phải e ngại tới mức không chịu đồng ý cảnh quay vô cùng bình thường này kia chứ?

— “Mà tại sao anh phải lo lắng quá mức đối với một đoạn diễn cón con thế chứ?” – Không muốn bận tâm suy nghĩ thêm nữa, Minh Tuyết áp dụng cách trực tiếp nhất là đi hỏi cái tên này lý do thực sự. – “Anh đang sợ cái gì à?”

“Cái... cái gì?” – Rõ ràng là chột dạ khi bị nói trúng tim đen, Yo Seob có chút bối rối, bàn chân cũng không tự chủ lùi lại phía sau, có vẻ rất sợ người khác đào xới ra cái bí mật mà mình đã rất cố gắng để chôn giấu.

Nhưng đến nước này mà ai đó vẫn nghĩ rằng có thể tiếp tục che giấu được nữa thì quá ngây thơ rồi.

— “Chuyện đó rất đơn giản. Yo Seob không thích cảnh quay đó là hiển nhiên rồi.” – Vượt qua mọi sự dự đoán của mọi người, cái bí mật ấy rất nhanh bị phanh phui cùng với sự xuất hiện của Young Min phía ngoài cửa chính. Vừa nói, chàng mỹ nam còn khẽ mỉm cười xinh đẹp mê hồn, đôi mắt hoa đào lướt qua phóng điện tùm lum. Nhưng điều đáng nhắc tới nhất phải là nội dung của câu nói tiếp theo, chẳng khác gì sét đánh giữa trời quang. – “Vì nó không biết đi xe đạp.”

Một câu nói phát ra từ miệng của tên yêu nghiệt đó thật nhẹ nhàng, nhưng lại có sức ảnh hưởng rất lớn tới cảm xúc của hai tên đàn em trong căn nhà lúc đó. Đặc biệt là chàng mỹ nam Yo Seob đáng thương vừa bị tên đàn anh bán đứng kia.

— “Làm... làm... làm gì có chuyện đó.” – Vội vàng phản bác lại ngay tắp lự, nhưng giọng nói rõ ràng chứa vẻ bối rối, lại thêm vẻ mặt không chút tự nhiên kia đã phản bội lại chàng trai ấy.

Nhất là khi vừa ngược lên thấy ánh nhìn chăm chăm, đầy tìm tòi của Minh Tuyết, chàng mỹ nam vội vàng nhìn sang chỗ khác tránh né, chẳng khác nào một bằng chứng xác thực nhất chứng minh tất cả.

“Anh không biết đi xe đạp thật đấy à?” – Rất chậm rãi nói ra từng từ, cô gái ấy hỏi lại một câu, dù không cần đoán cũng có thể biết được kết quả là gì.

* * *

“Chỉ còn vài ngày nữa là sẽ quay cảnh này rồi.” – Hít một hơi dài, Minh Tuyết nói một cách vô cùng hùng hồn, mang đầy sự cố vũ và quyết tâm phấn đấu tới cùng. – “Vi sự vinh quang của MS4 cũng như thanh danh của tôi, chúng ta nhất định phải học được cách lái xe đạp.”

Cứ thế, cô gái ấy tuyên thệ một câu đầy chí khí giữa đất trời, chỉ có điều không có ai hưởng ứng lấy một câu.

“Cô nói xong chưa?” – Khoanh tay ngồi trên chiếc xe đạp, một chân chống xuống dưới đất, Yo Seob nhìn cái dáng vẻ của cô gái ấy mà không nhận được thấy bức mình. – “Còn không mau giữ phía sau cho tôi đi à?”

Chàng mỹ nam nói bằng cái giọng đầy hách dịch, không khác gì sếp Tổng sai phái nhân viên mặt hạng nhất công ty. Ai đó thật kì cục, đi tập thì cứ tập đi, còn bày đặt nói khoa trương đến như vậy nữa. Cô ta thì làm quái gì có chút thanh danh nào mà sợ mất kia chứ?

Mà kì thật cậu cũng không cho rằng với một người chưa bao giờ biết đi xe đạp như cậu trong có vài ngày lại có thể đi được thành thạo để đóng cái cảnh quay chết tiệt đó cả. Vẫn chỉ cần đôi tình tiết câu chuyện đi một chút xiu là xong, nhưng Minh Tuyết thật đúng là cứng đầu, sống chết không chịu, thế nên cậu mới phải khổ sở ở đây để cố gắng làm cái điều không thể này.

“Được rồi.” – Tò vè không được hài lòng lắm với việc ai đó cắt ngang qua cảm xúc hùng hực của mình, cô gái miễn cưỡng trả lời. Nếu không phải Yo Seob đang đóng phim của mình thì Minh Tuyết cũng sẽ không thêm nhân nhện nổi cái giọng điệu kiêu này của cậu ta nữa.

Vì thế, vào lúc sáng sớm tinh mơ, có hai tên người đang chăm chỉ luyện tập đi xe ở giữa công viên. Hay nói đúng hơn là một chàng trai loạng choạng lái xe qua lại cùng với một cô gái vẫn đang ở phía sau vừa giữ xe vừa lớn tiếng chỉ dẫn, tạo thành một khung cảnh mà các fan nếu được chứng kiến sẽ bị dọa đến không dám tin vào mắt mình nữa.

“Sao mà anh cứ đi run như thế hả?” – Liên tục cản nhắc, nhiều đến mức ngay chính Minh Tuyết cũng thấy mỏi cả miệng. Đến giờ cô vẫn thấy thật khó hiểu không biết cái tên này đang làm cái gì mà có giữ tay lái rồi cứ thế mà đi thôi cũng làm không xong. – “Có giữ tay lái thôi mà cũng thế ư?”

Gần một tiếng đồng hồ, ai đó vẫn cứ loạng choạng đi lại chậm rì rì, chỉ một cô phải luôn ở phía sau hộ tống đến hết cả hơi. Ai đó ngồi trên yên xe thì sướng rồi, có biết gì tới nỗi khổ của cô đâu. Nếu không phải vì bộ phim của cô thì... Minh Tuyết hít một hơi sâu, trong lòng không ngừng nhắc nhở bản thân phải bình tĩnh, không được nổi giận mà xông lên bóp chết cái tên này.

“Cô bớt nói đi một chút cho tôi nhờ.” – Mãi không đi được, trí não phải tập trung làm một việc quá lâu, Yo Seob cũng trở nên đặc biệt dễ nổi nóng. Cậu cũng muốn nhanh chóng lái được xe rồi nghỉ ngơi lắm đó chứ, nhưng nó cứ không được thì cậu biết làm gì đây?

Một lát sau, chàng mỹ nam ấy dường như cảm giác thấy có gì đó không được đúng cho lắm. Cẩn thận nghĩ lại, cậu mới nhận ra từ nãy tới giờ, khi hai người nói chuyện với nhau, tiếng nói của cô hình như càng lúc càng xa. Mà nếu đúng ra thì ai đó hiện đang phải ở ngay phía sau giữ xe cho cậu, không có lý nào lại như vậy cả.

“Này! Sao giọng của cô lại ở xa thế?” – Nghĩ tới vậy, Yo Seob chợt quay đầu lại tìm hiểu xem thế nào. Và khi nhìn thấy những gì phía sau mình, chàng trai ấy không khỏi hoảng hồn. – “Cái... Cái gì thế này? Sao cô lại đứng ở chỗ đấy hả?”

Ai đó hiện đang rất thành thạo đứng ở phía xa, ngược nhìn cậu bằng ánh mắt thật là ngây thơ, nhưng lọt vào trong đôi mắt Yo Seob thì không khác một hình ảnh khủng khiếp nhất trần đời. Trọng điểm là nếu cô ta đã buông tay và đứng ở kia, thì từ nãy tới giờ ai giữ đằng sau xe cho cậu?

Vừa nghĩ tới điều đó, chàng mỹ nam không nhận được hoảng loạn, tay lái cũng trở nên càng khó kiểm soát, khiến chiếc xe bỗng chốc nghiêng ngả rồi đổ nhào xuống lòng đường, kèm theo tiếng la kinh hoàng của một con người xấu số.

Minh Tuyết, sao cô dám làm điều đó với một kẻ ngay cả giữ được cho chiếc xe thăng bằng lúc đạp cũng không thể như cậu chứ? Cô đây là cố tình trả thù riêng đúng không? Làm cho cậu tức chết mà.

Nổi giận bùng bùng sau cú ngã đau đớn, Yo Seob thậm chí còn tuyên bố sẽ không đóng phim gì hết, mặc kệ mọi chuyện muốn ra sao thì ra. Thế là Minh Tuyết phải chạy vội tới khuyên can, cam đoan mãi sẽ không buông tay thì cậu mới miễn cưỡng chấp nhận tiếp tục tập.

“Lần này mà tự ý buông tay nữa là chết với tôi đấy.” – Không biết nhắc đi nhắc lại câu này bao nhiêu lần, Yo Seob lúc này không khác gì chim sợ cành cong, rất sợ cái cảm giác còn lại một mình trên chiếc xe đạp đang lăn bánh sẽ bị đổ bất cứ lúc nào. Thế nên, cậu không ngần ngại áp dụng cả biện pháp đe dọa để ai đó biết đường ngoan ngoãn ở ngay sau xe cậu.

“Được rồi!” – Lần thứ n lặp lại câu này, Minh Tuyết không nhận được thở dài một hơi. Cái tên này cứ hay sợ sệt như thế thì đến bao giờ mới biết đi đây? Chẳng lẽ còn chờ cô giữ sau xe để cậu đạp lúc đóng phim nữa hay sao?

Không được, phải làm sao đó cho tên này nhanh chóng nắm được nguyên lý chung rồi biến đi đóng đoạn phim đó nhanh gọn lẹ để cô còn yên tâm mà về nghỉ ngơi mới được. Mà biện pháp hữu hiệu nhất mà người ta vẫn hay áp dụng là...

Vì thế... cho nên...

Vài phút sau, Yo Seob lại đi, rồi lại đột ngột quay ra sau kiểm chứng, lại thấy Minh Tuyết đã buông tay, lại ngã.

— “Cái cô này!” – Giận dữ thét lên một tiếng, Yo Seob gần như phát điên với cái kiểu nói không giữ lời của cô. Đã bảo là phải giữ chắc không buông tay rồi kia mà, có biết mỗi lần ngã như thế này vừa đau người vừa đau tim hay không?

Minh Tuyết, muốn chết cứ nói thẳng, tôi không ngại ngại cho cô một phát là xong.

— “Rõ ràng là đã đi được một đoạn như bình thường rồi kia mà.” – Minh Tuyết cũng thấy rất mệt mỏi với cái kiểu học hoài cũng không xong của cậu. Ai đó chỉ cần không biết gì thì vẫn đi như thường, tự dừng quay lại làm gì, làm công sức của cô đổ xuống sông xuống biển hết. – “Tất cả đều do anh quá lo lắng mà thôi.”

Tâm lý, đây chỉ là vấn đề về tâm lý, còn lại thì cũng coi như cái tên này cũng đã coi như học được cách đi rồi. Nhưng vấn đề là làm sao để cho cậu ta không bị ảnh hưởng bởi nó nữa đây?

— “Cô nói hay nhỉ? Không phải do cô dạy quá kém hay sao?” – Quyết không thừa nhận vấn đề nằm ở phía mình, ai đó rất vô si đồ hết mọi tội lỗi cho Minh Tuyết.

Nói xong, chàng trai bức bối quay đầu sang phía khác, tỏ vẻ sẽ không bao giờ chịu thỏa hiệp mà lên xe đi cái kiểu này nữa.

Còn muốn lừa cậu thêm lần nữa ư? Đừng mơ!

— “Được rồi!” – Thấy thái độ quyết liệt của chàng mỹ nam, Minh Tuyết cuối cùng vẫn đành phải từ bỏ phương pháp này, suy nghĩ tới đối sách tiếp theo.
— “Tôi đổi cách khác là được chứ gì?”

— “Chúng ta sẽ tập trung vào khâu quan trọng nhất. Vì anh đã biết đi xe máy nên phần lái xe chắc là không có vấn đề gì. Còn lại là học cách đạp xe và phối hợp lại là xong.”

Gật gật đầu, Minh Tuyết tự thấy khâm phục bản thân khi đã nhìn ra được cốt lõi của vấn đề, cũng đã nghĩ ra được giải pháp khác phục.

— “Khoan nói chuyện đó đã!” – Mờ miệng nói một câu, nhưng bản thân Yo Seob vẫn đang nhìn chăm chăm về cái thứ mà cô vừa gọi là chiếc xe đạp kia. Từ khi thấy nó, cậu vẫn đứng chết trân tại chỗ nhìn, trong óc tự hỏi liệu có điều gì nhầm lẫn ở đây hay không? – “Tại sao lại là xe đạp đôi?”

Đây không phải là chiếc xe đạp mà chỉ có đôi tình nhân mới cùng nhau đạp thôi sao? Đừng có nói rằng cậu và cô sẽ cùng nhau tung tăng đạp chiếc xe này dạo quanh đường phố đấy nhé! Chỉ cần tưởng tượng thấy cái cảnh đó thôi chàng mỹ nam cũng thấy rùng mình.

— “Thì tôi sẽ ngồi trước giữ tay lái, còn anh chỉ việc ngồi sau đạp xe là xong. Không lo lắng sẽ bị ngã nữa nên chắc anh cũng không có gì để phản đối đúng không?” – Minh Tuyết rất nghiêm túc trả lời, trong lòng chỉ nghĩ tới việc làm sao cho cái tên này học được lái xe, thuận tuý vì bộ phim, không như ai đó toàn nghĩ ngợi lung tung.

— “Nhưng có cần khoa trương vậy không?” – Vừa nói, chàng mỹ nam vừa chỉ tay về phía đám kim tuyến và bóng bay treo khắp xung quanh chiếc xe ấy. Chúng khiến chiếc xe trông thật ngọt ngào và lãng mạn, nhưng cậu lại hoàn toàn không hề mong muốn phải leo lên ngồi trên một thứ quá thu hút sự chú ý thế này, nhất là lại cùng với cô nữa.

Kim tuyến và bong bóng ư? Đã bao nhiêu tuổi rồi mà còn định ngồi trên chiếc xe đạp loè loẹt thế chứ? Đầu óc cô ta có vấn đề à?

— “Cái này làm sao lại hỏi tôi? Lúc tôi thuê thì nó đã như vậy rồi mà.” – Đến giờ mới để ý tới bề ngoài của chiếc xe đạp, Minh Tuyết liền vội vàng chạy tới vớt mấy thứ lẳng nhăng đó sang một bên. Cô đúng là bị oan uổng mà, lúc đầu cũng chỉ biết thuê một chiếc xe đạp đôi là xong, không chú ý gì nhiều tới những điều khác. – “Mau lại giúp tôi đi chứ!”

Mà cái ánh mắt đầy nghi ngờ của Yo Seob kia là sao? Cứ như thể cô chính là một cô fan mặt dày, dùng cái xe diêm dúa đó để biểu hiện tình yêu cuồng nhiệt với cậu vậy. Làm ơn đừng có tự đề cao bản thân quá mức như vậy được không? Có thời gian thì hãy chú tâm vào việc làm thế nào để đóng cảnh quay sắp tới đi!

Lần này, mọi việc có vẻ diễn ra khá là thuận lợi.

Chỉ cần nghĩ tới việc bộ truyện của mình sắp được chuyển thành phim, Minh Tuyết thấy thật hạnh phúc, cũng trở nên hăng hái lạ thường. Cô gái ấy cứ thế lái chiếc xe đạp đôi trên con đường vắng vẻ buổi sáng sớm, dường như đã quên hết mọi sự phiền não trong cuộc đời.

— “Như vậy là không có gì khó khăn đúng không?” – Rất lâu sau đó, khi chợt nhớ đến mục đích của việc mình đang làm, cô gái ấy mới mở miệng hỏi.

— “Uh!” – Tiếng Yo Seob đáp lại ở phía sau rất ngắn gọn và súc tích.

— “Thế thì có thể tạm yên tâm được rồi. Đợi lát nữa vòng lại công viên thì tiếp tục tập với chiếc xe cũ là được nhỉ?” – Vừa nói cô vừa thấy như vừa sắp trút bỏ được một gánh nặng trên vai, cũng có thể thoát khỏi việc dạy lái xe đầy khổ sở với tên này.

— “Uh!” – Vẫn một câu đơn giản, Yo Seob không chút phản đối.

Nhưng mà... dường như có điều gì đó không được đúng cho lắm thì phải. Mặc dù nghĩ mãi mà chưa thể tìm ra được điều đó là gì, nhưng Minh Tuyết vẫn cố cảm giác linh cảm của mình hình như không sai.

Không hiểu sao lúc này Yo Seob lại trở nên đặc biệt im lặng và ngoan ngoãn, lại không có một câu phản bác gì đối với những lời cô nói thế nhỉ?

— “Anh vẫn đang đạp xe đấy chứ?” – Minh Tuyết hỏi lại trong nghi hoặc.

— “Uh!”

— “Thế tại sao xe lại nặng như vậy chứ?” – Đến giờ cô mới chợt để ý tới điều này. Tuy rằng cái xe này trông bề ngoài có hơi cồng kềnh, nhưng nếu hai người cùng đạp thì cũng đâu đến nỗi phải nghiêng rằng mới đi được như thế này chứ?

Cảm giác của cô gái lúc đó không khác gì buộc mấy quả tạ vào chân rồi bước đi, chỉ một lát đã mỏi rã rời, càng lúc đạp xe càng khó khăn, mệt bỏ cả hơi tại.

Quay lại phía sau tìm hiểu xem mọi việc rốt cuộc ra sao, hình ảnh vừa đạp vào mắt Minh Tuyết lúc đó làm cô quá mức kinh ngạc, không biết phải dùng từ gì để diễn tả tâm trạng của mình nữa.

Trong khi cô đang hùng hục đạp xe trên đường thì cái tên chết tiệt kia thật là biết an nhàn hưởng thụ, ngồi co chân lên, hai mắt chăm chú đọc sách.

Hoá ra, hoá ra, cả một đoạn đường dài từ nãy tới giờ, chỉ có một mình cô mãi mê đạp xe như một con ngốc. Hoá ra, tên đó liên tục nói mỗi tiếng uh không phải bởi vì đối tính đối nét, mà căn bản là không hề để tâm gì tới cô đang nói điều gì.

Nghĩ đến vậy, Minh Tuyết thấy thật điên tiết, nổi giận đùng đùng quát lên.

— “Ê! Này! Anh làm cái gì thế hả? Còn không mau tập xe cho đàng hoàng vào đi chứ!” – Nếu có thể, cô rất muốn cầm cái gì đó, phi một phát khiến tên này rơi ra khỏi xe cho rảnh nợ. Cô đã kìm nén, nhẫn nhịn suốt cả buổi, cuối cùng để cho cái tên chết tiệt này được dịp lười biếng đến cái mức như thế này đây? Nhìn tình trạng của hai người lúc này, thật là không biết được ai mới là kẻ đang tập đi xe đạp nữa. – “Sao anh lại có thể làm thế trong khi tôi đang cố hết sức để giúp anh kia chứ?”

Hiện tại, Minh Tuyết đang thấy vô cùng bức mình, đến mức sắp không kiểm soát được cơn giận dữ của bản thân. Thế nên, nếu ai đó còn tiếp tục không chịu sửa đổi, cô cũng không biết mình sẽ làm gì nữa đâu.

— “Há? Được rồi!” – Cảm giác được cô gái trước mặt sắp tiêu sạch sẽ số kiên nhẫn trong người, Yo Seob mới miễn cưỡng đặt cuốn sách xuống, chậm rãi ngược lên để tập trung vào công việc. Tuy nhiên, ngay tại giây phút ấy, khi vừa thấy được khung cảnh phía trước, trong đôi mắt chàng mỹ nam chỉ còn lại sự kinh hoàng cực độ. – “Ôi trời! Mau nhìn đường.”

— “Ôi!”

Rầm! Gần như ngay tức thì, Minh Tuyết quay ngoắt lại nhưng vẫn là quá muộn. Chiếc xe theo đà đâm thẳng vào chiếc biển báo chờ xe bus bên đường.

Thế là xong!

* * *

Ánh nắng vàng chói của buổi hoàng hôn phủ tràn trên khắp đường phố một hương vị thật u buồn. Đầu đó lẫn vào trong gió một âm điệu da diết của sự chia ly, len lỏi trong tâm trí của con người.

Trong cái khung cảnh đó, một người con gái vừa vội vàng bước ra khỏi một nhà hàng, cứ thế bước lên chiếc xe bus, chỉ để lại một bóng hình đầy ưu thương. Làn gió heo hắt thổi tung mái tóc mềm mại của cô, cuốn theo một giọt nước mắt vừa tuôn rơi giữa cảnh sắc của ngày tàn.

— “Soo Hyun! Khoan đã!” – Gần như ngay sau đó, Yo Seob lao ra chạy đuổi theo. Đôi mắt chàng mỹ nam trong một khoảnh khắc dường như chứa rất nhiều cảm xúc phức tạp, nhưng trên tất cả là sự đau lòng đến mức có thể nhấn chìm một con người xuống vực sâu vô đáy.

Dẫu vậy, tất cả cuối cùng vẫn là quá muộn màng.

Cửa xe đã đóng lại, như một vách ngăn chia cắt hai con người ở hai thế giới hoàn toàn riêng biệt, mãi mãi không thể quay trở về.

Chiếc xe dần dần lăn bánh, để lại Yo Seob đứng một mình nơi đó, tận mắt chứng kiến ánh mắt u buồn của Soo Hyun lúc quay mặt đi, thấy cả những giọt nước mắt cứ thế tuôn rơi, vỡ tan xuống nền lạnh băng.

— “Đừng đi! Tôi xin em! Hãy nghe tôi giải thích!” – Chàng trai dường như không thể nào chấp nhận được sự thật sẽ mất đi cô gái ấy, không ngừng chạy đuổi theo bên cạnh chiếc xe, tay đập lên cửa kính hét lên tên một người con gái với ánh mắt khẩn cầu.

Một cơ hội! Cậu chỉ cần một cơ hội thôi! Tại sao ngay cả một phút ngắn ngủi cô ấy cũng không cho cậu, tình nguyện bỏ tất cả sự chân thành của cậu qua một bên, cứ thế lạnh lùng quay bước ra đi?

Nhanh dần, chiếc xe lao đi, mang theo người con gái cậu yêu, mang theo trái tim của cậu, để lại một thân xác vô hồn vẫn đang chạy đuổi theo trong vô

vọng. Dù nỗ lực đến bao nhiêu, cuối cùng khoảng cách của người vẫn càng ngày càng xa, không gì có thể vãn hồi.

Bóng dáng của chiếc xe bus càng ngày càng xa trong tâm mắt Yo Seob, chàng trai ấy không chịu nổi phải dừng lại, mệt mỏi thờ dốc nhìn theo, trong lòng đau đớn như thể trái tim đang bị ai bóp nghẹt.

Cứ thế, hai người trở thành hai đường thẳng song song, mãi mãi không bao giờ có khả năng gặp lại.

Chỉ cần nghĩ tới điều đó, cả người của Yo Seob như bị vết hết mọi sức lực, trong lòng đau buốt đến nghẹt thở, cảm thấy như cả thế gian chìm trong một màu đen tối. Không có cô ấy, cuộc đời của cậu dường như đã không còn chút ý nghĩa nào.

Không! Mất đi Soo Hyun, cái nỗi đau ấy khiến cậu không thể nào chịu nổi, còn hơn cả đánh mất tính mạng của bản thân đến trăm nghìn lần. Vì vậy, dù thân xác có mệt mỏi đến thế nào, trái tim cũng không cho phép cậu dừng lại, không cho phép cậu để lỡ đi chút hi vọng cuối cùng.

__ “Soo Hyun!” – Thét lên một tiếng đầy điên cuồng, Yo Seob lao tới lấy một chiếc xe đạp dựng ven đường, phóng hết tốc lực đuổi theo.

* * *

__ “Thật là may quá!” – Nhìn theo đoàn làm phim lúc này, Minh Tuyết cuối cùng cũng có thể thở phào một hơi nhẹ nhõm.

Hiện tại, đoàn làm phim đang quay cận cảnh Yo Seob ở trên chiếc xe đạp, không ngừng nỗ lực đuổi theo chiếc xe bus bằng một nỗ lực không gì có thể sánh kịp. Chàng mỹ nam khoảng khắc này chìm trong một vẻ cố chấp, nhưng lại không kém phần mạnh mẽ và đầy cuốn hút, mang theo một khí chất khiến không ai có thể rời mắt nổi.

Nhưng, điều tiên quyết là khi người ta phải không nhìn thấy toàn cảnh cậu đang ngồi trên chiếc xe đạp có gắn thêm hai bánh xe phụ nhỏ ở phía bánh sau, cái loại chuyên dùng cho mấy đứa trẻ con mới tập kìa mới được.

__ “May là không phải quay lại cảnh phức tạp nhất.” – Minh Tuyết vừa cảm thán vừa cầm chai nước uống một ngụm lớn, rồi sau đó ngồi xuống ghế bên cạnh Jae Sung, cái người vẫn đang ngơ ngẩn nhìn theo cảnh diễn của Yo Seob.

Cuối cùng thì cũng xong, đến tận giây phút này cô mới thấy thật nhẹ nhõm, cuộc đời mãi mới xua tan mây mù tìm tới một màu sáng sủa.

Nhìn lại cái dáng vẻ trên xe đầy kì cục của Yo Seob hiện tại, phá tan mọi cảm xúc của câu chuyện, lần đầu tiên người con gái ấy lại không hề cảm thấy buồn cười hay muốn chế nhạo, mà là một lời cảm thán đầy thoải mái. Cũng may cái việc này cũng chỉ có một lần, thêm nữa vài lượt thế này thì cô cũng không biết mình sẽ bị giam thọ bao nhiêu năm nữa.

__ “Minh Tuyết này!” – Như là sự nhớ tới một điều gì đó, tên mèo lười Jae Sung chợt cất tiếng nói, vẫn bằng cái vẻ mặt thờ thường ngày. – “Anh quên mất một việc.”

__ “Gì thế hả anh?” – Rất hồn nhiên hỏi lại, bản thân Minh Tuyết cũng cho rằng cái vấn đề mà tên đàn anh đó nói sẽ được liệt vào danh sách có tầm quan trọng cao. Bởi ai đó ngoài ăn và ngủ ra mà nghiêm túc nghĩ được tới điều gì khác thì cũng là rất hiếm thấy.

__ “Hình như anh cũng không biết đi xe đạp.”

__ “Hả?” – Sét đánh giữa trời quang. Nghe xong câu đó, Minh Tuyết kinh hoàng tới mức đứng sững lại, đánh rơi cả chai nước xuống đất, không nói lên lời.

Bạn đang đọc truyện *My Stars* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12

Mặt trời đã lên cao tới gần đỉnh đầu, toả những tia nắng chói lòa xuống thế gian từ rất lâu rồi, nhưng ai đó đến tận giây phút này mới bắt đầu tỉnh ngủ, ngáp ngáp dài bước lên tầng thượng.

__ “Sáng rồi! À không! Trưa rồi!” – Khẽ vươn tay một cái, Minh Tuyết đang cố hết sức để lấy lại sự tỉnh táo sau một đêm thức trắng viết bản thảo, sau đó mới bắt đầu đưa mắt nhìn xung quanh tầng thượng một lượt, nơi những ánh nắng đang chiếu rọi qua cửa kính sáng lấp lánh như ảo mộng. – “Hi vọng nửa ngày còn lại sẽ thật tốt lành.”

Nhưng rồi, khi nhìn đủ một vòng, ánh mắt của cô gái ấy chợt dừng lại bên cạnh chiếc đàn piano, đồ vật sở hữu riêng của chàng đội trưởng.

__ “Uà! Đây không phải mấy bản nhạc của Hyung Ki hôm trước sao?” – Cô gái thấy mấy tờ giấy bị gió thổi bay lộn xộn bên cạnh chiếc đàn, không chịu

nổi sự hiếu kì nên tiến tới gần nhặt một tấm lên xem – “Sao lại để đây mà không cất đi nhỉ? Chẳng phải lúc bình thường anh ta sống rất gọn gàng và cẩn thận hay sao?”

Vốn hôm đó thấy mấy tờ nhạc phổ này, cô còn tưởng chàng mỹ nam có việc gì gấp nên quên ở đây. Nhưng đến tận giây phút này mà cái tên đó vẫn để cho những tác phẩm của mình bay loạn lên trên sân thượng tựa như rác thì cũng thật lạ kì.

Nhề ra, theo tính cách của Hyung Ki, càng là những thứ do mình tốn nhiều tâm huyết mới tạo ra thì càng trân trọng như bảo bối mới đúng.

Trong khi vẫn đang chìm ngập trong những bản khoản thì việc xảy ra tiếp theo không cho cô thêm thời gian nghỉ ngơi. Bầu trời đột nhiên nổi gió, những luồng không khí lạnh lạnh thổi tràn qua cánh cửa kính vào trong căn phòng nhỏ, thổi tung đám giấy tờ trên chiếc đàn bay lơ lửng.

“Ồi!” – Thấy được mấy tờ nhạc phổ bị thổi bay lên trần ngập khắp tầm mắt, Minh Tuyết lúc đó quả thật bối rối không biết phải làm sao, chỉ đành vội vã chạy qua lại căn phòng nhặt lại cho bằng hết chúng để lại chỗ cũ, miệng cũng bắt gặp hô lên một tiếng. – “Chờ đã!”

Làm ơn đi! Cô chỉ là lên đây hít thở không khí trong lành một chút thôi, sao bỗng dưng lại loạn xạ hết lên thế? Nếu mà để ai đó nhìn thấy rồi hiểu lầm là cô có ý quăng mấy tấm giấy này bừa bãi thì Hyung Ki chắc sẽ giết cô mất.

Nghĩ thế, cô lại càng nhanh tay thu thập hơn, trong chớp lát cũng tìm về gần như đầy đủ.

“Còn tờ nào nữa không nhỉ?” – Đưa mắt nhìn quanh một lượt, Minh Tuyết cần phải đảm bảo rõ ràng mọi vật chứng đã bị phi tang sạch sẽ.

Nhưng quan sát xong cả căn phòng, rồi lại nhìn về phía lan can, những gì mà người con gái ấy nhìn thấy sau đó làm cô thấy quá thật rất đau đầu. Cho dù còn lại một tờ nhạc phổ vẫn chưa thu thập cũng không có gì to tát, nhưng quan trọng là nó không bay đi đâu mà lại dất lên trên một chạc cây lớn vươn ra ngay phía dưới lan can là sao?

“Không phải vậy chứ? Làm thế nào mà nó lại có thể bay ra tới tận đó kia chứ?” – Ông trời đây là đang đùa giỡn người đứng không? Ở cái vị trí như thế thì bảo cô nhặt lại kiểu gì bây giờ? – “Làm sao giờ? Mấy thứ này có lẽ rất quan trọng với Hyung Ki vì chúng do chính cậu ấy sáng tác.”

Trong ấn tượng của Minh Tuyết, mấy bộ truyện của cô lưu giữ vô cùng cẩn thận, cũng vô cùng coi trọng nên hiển nhiên cô cho rằng Hyung Ki cũng là như vậy.

Cũng chính vì thế, người con gái ấy hiện tại quả là rơi vào tình thế tiến thoái lưỡng nan. Để mặc nó trên đó thì cô thấy thật áy náy với Hyung Ki, nhưng muốn lấy lại thì cần phải mạo hiểm sinh mạng để leo lên chạc cây mới được.

Cứ thế, cô đứng rất lâu suy nghĩ mà vẫn chưa đưa ra được quyết định. Nhưng sau đó, khi tưởng tượng tới cái khuôn mặt lạnh lùng đầy sát khí của ai đó nếu thấy được cảnh này, cô có lẽ vẫn nên cắn răng thử một lần xem sao.

Bước tới gần lan can, người con gái ấy dùng một tay để bám, còn lại cả người vịn ra phía ngoài hết cỡ hướng tới tấm giấy ngay trước mắt kia.

“Một chút nữa! Chỉ một chút nữa thôi!” – Không ngừng động viên bản thân, nhưng dù có cố sức vươn tay ra thế nào, tờ giấy ấy vẫn cách cô một khoảng. Có lúc cô cảm thấy được đầu ngón tay của mình đã chạm được vào nó, liền cố nhào người ra phía trước thêm một chút nữa.

Và rồi, sau mọi nỗ lực cố gắng hết mình, điều mà người con gái ấy nhận được lại là...

“Ồi!” – Chỉ kịp hô lên một tiếng kinh hoàng, Minh Tuyết cảm thấy bàn chân bị trượt một cái, trọng tâm đổ dồn ra đằng trước mãnh liệt đến mức không có cách nào có thể ngăn cản, cả người ngã nhào xuống phía dưới.

* * *

Soạt!

Một tiếng động rất lớn chợt vang lên trong không gian tĩnh lặng, khiến con người đang ngồi nghỉ trong phòng như Hyung Ki cũng cảm thấy có gì đó không ổn, vội bước ra ngoài lan can phòng mình để tìm hiểu xem điều gì đang diễn ra.

Rất hiển nhiên, đập vào con mắt của chàng mỹ nam khoảnh khắc đó là một hình ảnh rất gây shock, khiến cậu đứng sững đó nhìn mà không biết phải dùng từ gì để miêu tả tâm trạng bản thân nữa.

Toàn cảnh đó là như sau: trên chiếc chạc cây vươn lên phía tầng thượng, Minh Tuyết hiện tại đang dùng hai tay hai chân để ôm cứng lấy nó, khuôn mặt tái xanh tái xám, trần ngập hoảng sợ. Mỗi khi cô vừa nhúc nhích một chút, cả cảnh cây nghiêng ngã khiến cô gái ấy lại càng hoảng loạn, chỉ biết bám chặt và không dám động đậy nữa. Dầu vậy, ai cũng có thể nhìn ra với cái kiểu ôm thế kia, người con gái đó cũng chẳng duy trì được thêm bao lâu nữa cả.

“Hyung... Hyung Ki!” – Đang rơi vào tình trạng khủng hoảng không biết phải làm sao, Minh Tuyết lại thấy được bóng dáng chàng đội trưởng, trong lòng vui sướng cảm động tới mức sắp bật khóc.

Đúng rồi! Làm sao cô có thể quên mất hôm nay cậu ta được nghỉ ở nhà chứ? Rốt cuộc cũng có người có thể đến giúp cô thoát khỏi cái tình trạng đáng sợ hiện tại rồi.

Minh Tuyết vừa nghĩ vừa nhìn về phía ai đó với ánh mắt cầu xin đầy đáng thương, nhưng kết hợp với khuôn mặt lo sợ, đôi mắt hồng hồng, nước mắt

nước mũi tèm nhem kia thì đúng là không còn gì có thể nói nổi.

— “Cô làm cái quái gì ở trên đó thế?” – Nhìn thấy tình cảnh của cô gái ấy lúc này, Hyung Ki không nhịn được cau mày hỏi. — “Cô thích trèo cây như thế sao?”

Chứ nếu không đang yên đang lành lại lên trên đấy làm gì? Tập bay chăng?

— “Trèo cái gì chứ?” – Nghe được câu nói của chàng mỹ nam, Minh Tuyết ức đến mức muốn học máu. Con mắt nào của cậu trông thấy cô trèo lên cái cây này chứ? Cô là ngã xuống đấy! Là ngã từ trên xuống chứ không phải vì muốn thử cảm giác mạnh mới trèo lên trên có được hay không?

Ai đó quá bức xúc đến mức đã quên mất hiện trạng của bản thân. Minh Tuyết vừa mới kích động ngược lên phản bác một tiếng mà nhánh cây đã rung bần bật, khiến cô hoảng quá lại cuộn chặt lấy nó, không dám có chút cử động mạnh nào nữa.

Mà chẳng lẽ cậu không hề thấy trong đôi mắt cô sự cầu xin cứu giúp hay sao? Thế mà vẫn có thể đứng im bất động rồi hỏi mấy thứ vớ vẩn này thì quả là trái tim sắt đá mà. Làm ơn đi, nếu mà còn đợi thêm mấy phút nữa, chắc cô sẽ thật sự phải dùng thân mình thử độ cứng của mặt đất mất.

— “Mau nhảy xuống đây đi chứ!” – Thấy ai đó vì sợ chết nên vẫn không chịu nhúc nhích, chàng đội trưởng không nhịn được nhắc nhở. Chẳng lẽ cô không cảm nhận được cái cành cây kia sắp không chịu được sức nặng của cô thêm được một phút nữa hay sao? – “Cái cành đó sắp gãy rồi kìa! Nhanh lên!”

Sau đó, chàng mỹ nam chợt dang tay ra, ý bảo cô cứ nhảy xuống đây.

— “Nhưng mà... khoảng cách xa quá!” – Minh Tuyết mếu máo, lại càng ôm chặt cành cây hơn, không có vẻ gì là muốn phi xuống theo lời cậu cả. — “Lại rất cao nữa! Nếu mà ngã xuống thì sao? Tôi sợ lắm!”

Không phải cô không nghĩ tới cách giải quyết này, mà là nó quá mạo hiểm. Nếu thất bại thì cô sẽ bị rơi tự do, bị đập xuống mặt đất rất đau, chắc chắn sẽ gãy xương chảy máu, còn có thể sống được hay không thì không ai biết.

— “Thế cô định ở luôn trên đấy à? Xuống mau đi chứ!” – Thời gian không còn đủ để cho chàng trai có thể nghĩ ra được cách nào khác cứu viện cô nữa. Tuy có nhiều khả năng bất trắc nhưng vẫn hơn là cứ chờ ở đó cho tới khi cái cành đó gãy.

Vừa mới dứt lời, dị biến lại phát sinh.

— “Ồi trời!” – Minh Tuyết còn chưa kịp phản ứng thì Hyung Ki, kẻ đứng ngoài kia đã hoảng hồn hô lên một tiếng rất lớn khi thấy cành cây chợt ngã xuống thêm một đoạn.

Còn tiếp tục kéo dài nữa thì sẽ xảy ra tai nạn thật chứ không đùa đâu.

— “Không được đâu! Tôi không nhúc nhích nổi nữa rồi!” – Giờ phút này, cả khuôn mặt Minh Tuyết trở nên trắng bệch, cả người run lên không chịu sự chỉ huy của bộ não nữa. Không phải cô không muốn làm theo lời cậu, mà là cô không dám.

— “Đã bảo là xuống ngay kia mà! Nhảy xuống đi, tôi sẽ ở phía dưới đỡ.” – Mắt thấy tình hình càng lúc càng nguy hiểm, Hyung Ki cuối cùng vẫn là phải đưa ra biện pháp nào đó để trấn an và thúc giục cô trước khi quá muộn. — “Có gì tôi sẽ chịu trách nhiệm, được chưa?”

— “Hả? Được rồi!” – Không tình nguyện nói ra câu đó, Minh Tuyết có cảm giác cái ánh nhìn của ai đó lúc này còn đáng sợ hơn cả việc cô bị té ngã đến cả trăm lần. Rốt cuộc cũng chẳng biết ngày hôm nay là ngày gì mà vận rủi cứ tìm đến cô không ngừng thế chứ? – “Anh nhất định phải đỡ tôi đây nhé! Dù tôi có bị ngã xuống thì cũng phải giữ lấy, nếu không tôi sẽ nguyên rủa anh cả đời.”

Thôi! Trước sau cũng là chết, cô đành phải liều mình một phen vậy.

— “Nhảy nhanh đi...” – Đứng ở phía dưới, Hyung Ki không nhịn được lên tiếng thúc giục. Dựa theo những gì ngay trước mắt mà phán đoán, cái cành cây ngày càng rũ xuống kia cũng chẳng chịu được cô thêm được bao lâu nữa. Thế mà đến tận giây phút này ai đó vẫn chần chừ không chịu quyết định, đợi nước đến chân mới chịu nhảy ư?

Tuy nhiên, lần này chàng mỹ nam đã nhầm. Khi Hyung Ki còn chưa kịp dứt lời, hành động quá đột nhiên của cô gái ấy sau đó khiến cậu sững sờ vì kinh ngạc, nhất thời luống cuống tay chân tới mức không biết phải làm sao để ứng phó.

Minh Tuyết cứ thế nhắm chặt hết mắt mũi, lấy hết sức nhào xuống lan can tầng hai, nơi cậu đang đứng.

— “Ồi! Cô làm gì thế?” – Hyung Ki chỉ kịp hô lên một tiếng kinh hoàng khi thấy bóng dáng cô gái đó đang lao thẳng về phía mình, bàn tay đang dang ra mà không biết nên đỡ hay rút lại nữa. — “Từ từ đã!”

Rõ ràng một giây trước còn tỏ vẻ chần chừ khiến cậu còn cho rằng phải mất thêm nhiều công sức hơn nữa mới thuyết phục được, thế mà một giây sau mọi chuyện cứ thế vượt qua sự suy đoán và tầm kiểm soát của con người hết cả.

Làm ơn đi! Có ai không nói năng câu nào mà nhảy xuống như cô không, làm cậu còn chưa kịp chuẩn bị gì cả đã bị cô rơi tự do thẳng vào người. Không cần nói cũng có thể tưởng tượng ra kết quả sẽ thảm hại tới thế nào rồi.

Oạch!

Hai người cùng đổ nhào ra phía sau, ngã xuống trên nền đất.

“Đau quá!” – Vừa mới mở mắt ra và nhận thấy bản thân chưa chết, nhưng liền ngay sau đó thì người con gái ấy cũng bắt đầu cảm giác được cơn đau nhức lan tràn khắp toàn thân, không nhịn được rên rỉ.

Xung lượng khi rơi xuống thật là mạnh, cho dù cô cảm thấy phía dưới có một tầng gì đó ngăn cản bản thân tiếp xúc trực tiếp với sàn nhà nhưng vẫn không khỏi bị đau đớn.

Nhưng rồi... Minh Tuyết ngừng lại trong một giây, cảm giác được có cái gì mà mình đã bỏ qua.

Mọi chuyện không phải như cô nghĩ đúng không, cái tầng đệm ở bên dưới chắc chắn không phải là... đúng không?

Hít một hơi dài để lấy dũng khí, người con gái ấy cúi người nhìn xuống chàng trai đang nằm dưới thân mình, không khỏi thấy lạnh buốt cả sống lưng. Lần này cô xong rồi, để cho ai đó làm đệm thịt, chịu đựng cô đè xuống mạnh như thế, cậu ta mà không giết cô mới là lạ.

Như một phản xạ tự nhiên, Minh Tuyết bật dậy, ngậm chặt miệng không dám kêu ca thêm một lời, nhìn về phía chàng mỹ nam đầy thận trọng và lo sợ. Kì thật, cô lúc này rất muốn quay lưng chạy trốn về phòng mình nhưng lại không dám.

“Cái cô này!” – Cổ nén đau đớn mà ngồi dậy, Hyung Ki cau mày, khuôn mặt tỏ vẻ vô cùng khó chịu và tức giận. Trong lòng chàng trai ấy không ngừng oán thăm, không biết cô ta nghĩ cái gì mà leo lên cây để rồi lại chỉ khổ cái thân này của cậu kia chứ?

Tuy vậy, khi mà người con gái đó đang lo lắng đến muôn ngàn cái kết cục bi đát của bản thân thì câu nói tiếp theo của cậu khiến cô ngạc nhiên đến mức sững cả người, không biết phải phản ứng như thế nào.

“Có bị làm sao không?” – Dù giọng nói vẫn còn chứa nét tức giận, nhưng cũng rất dễ dàng nhận ra được vẻ quan tâm của cậu ở trong đó.

Nếu có thể, Hyung Ki cũng rất muốn đánh cho cô vài phát vào mông cho chừa việc làm mấy hành động nguy hiểm này. Tuy nhiên, khi nghĩ thấy ai đó vừa rất hoảng sợ, tìm được đường sống trong chỗ chết, cậu cũng không nỡ nặng lời.

“Không!” – Đáp lại một cách máy móc, Minh Tuyết hiện tại quả thật đã bị hành động quan tâm của chàng đội trưởng làm kinh ngạc đến mức ngo ngắc ngồi tại chỗ, nói mà không hề suy nghĩ. – “Không sao cả!”

“Không sao thì tốt!” – Thấy ai đó ngoài có chút ngo ngắc ra thì cũng không có gì bất thường, chàng đội trưởng mới thả tâm. Dẫu vậy, khi quan sát kĩ lại một lượt, cậu rất nhanh chóng nhận ra tay trái của cô có vết máu. – “Bị thương rồi kia!”

Nghe thấy ai đó nói, Minh Tuyết mới giật mình nhìn sang, thấy quả thật tay trái có một vết rách thật. Vừa nãy không cảm nhận được gì, đến lúc nhìn thấy mới bắt đầu cảm thấy đau.

“Cái này... từ bao giờ thế?” – Nghĩ lại mọi việc đã xảy ra từ đầu tới đuôi, nhưng người con gái ấy vẫn không tìm thấy được chính xác bị thương như vậy từ lúc nào cả. – “Chắc do lúc nãy bị cành cây quệt qua. Bị nhẹ thôi, cứ mặc kệ là được rồi.”

Mấy cái vết này, trước kia cô bị như com bữa. Cũng tại cô quá vụng về mà nhiều khi thấy trên người có mấy vết bầm tím do va chạm mà không biết là nó bị lúc nào nữa, nhiều lần cũng thành quen.

“Cô có đúng là con gái không thế? Sao để bị thương mà còn không chịu lo à?” – Nhìn cái vẻ thờ ơ của Minh Tuyết, Hyung Ki quả thật không biết phải nói điều gì. Bình thường con gái rất chú trọng làn da, chỉ hơi xước một chút cũng lo để lại sẹo chứ có như ai đó đâu. – “Ngồi yên đây đi! Tôi vào nhà đi lấy hộp cứu thương.”

Nhìn xem, cứ như lời cô ta để yên như vậy, nhờ bị sưng tấy hay nhiễm trùng thì sao? Cô có thể không quan tâm, nhưng cái người vừa kĩ tính vừa ưa sạch sẽ như Hyung Ki thì không thể chấp nhận như vậy được.

“Không cần thật mà. Lát nữa để tôi tự dán băng keo cá nhân là được.” – Vừa thấy chàng mỹ nam định bước đi, Minh Tuyết vội túm lấy tay áo cậu kéo lại. Vốn chỉ là một chuyện rất nhỏ, cô thấy không cần thiết phải làm cho nó trở nên nghiêm trọng tới cái mức ấy.

Hiện tại, người con gái ấy mới có thời gian để chỉnh thức bình tâm lại, cũng suy nghĩ rõ ràng hơn về những điều đã xảy ra, chợt nhận thấy được có một chuyện bất thường.

“Mà vừa nãy anh nói chịu trách nhiệm tức là sao? Dù tôi có bị ngã gãy tay gãy chân thì người đau cũng là tôi mà.”

Lúc đó do quá hoảng sợ nên cô mới không suy nghĩ kĩ những lời này, cứ thế tin tưởng không chút nghi ngờ nào. Bây giờ nghĩ lại mới thấy câu nói đó thật chẳng đáng tin, chỉ đơn thuần muốn dụ dỗ cô nhảy xuống mà thôi. Rất may là cuối cùng cũng không có vấn đề gì, nếu không thì cô đúng là tổn thất nặng nề.

“Cái... cái này...” – Đột nhiên bị nhắc lại việc này, Hyung Ki không khỏi bối rối, bắt giác quay mặt tránh né trong vô thức.

Kì thật, trong một thoáng, cậu dường như có cái suy nghĩ rằng Minh Tuyết nhảy xuống có bị làm sao, dù bị thương tật cả đời, cậu cũng sẽ luôn ở bên

cạnh chăm lo cho cô ấy. Bây giờ ngắm lại mới thấy cái ý nghĩ này khiến ngay cả bản thân cậu cũng cảm giác khó hiểu, không biết phải giải thích ra sao nên lựa chọn lảng tránh, nhưng khuôn mặt dần ửng đỏ kia đã bán đứng chàng mỹ nam ấy.

Đang rơi vào cảm xúc quần bách không biết làm sao đó, nhưng lúc Hyung Ki đảo mắt qua thấy Minh Tuyết vẫn trong trạng thái ngơ ngác không hiểu gì hết, con tức giận cứ thế bùng phát khiến chàng trai nói mấy câu giận dỗi.

— “Thì chịu trách nhiệm đưa cô đi bệnh viện chứ sao.”

— “Cái đó mà cũng nói được à?” – Nghe được câu trả lời hoang đường đó, Minh Tuyết tràn ngập giận dữ, cũng chẳng có kị gì tới việc ai đó vừa cứu mình mà phản bác. Đây rõ ràng là trắng trợn nguyên rủa cô bị thương mà. — “Anh rõ thật là... Lần sau có chết tôi cũng không tin lời anh nữa.”

Hừ! Vậy mà khoảnh khắc tên này nói ra câu ấy, cô còn có chút cảm động, cũng tưởng cứ thế giao sự an toàn và mạng sống cho cậu. Thế mà cuối cùng cô mới biết cậu ta chỉ là một tên vô trách nhiệm mà thôi.

— “Cô dám nói thế với người vừa giúp mình ư?” – Khuôn mặt Hyung Ki chợt trở lại với vẻ nghiêm túc đầy lạnh lùng, cũng bắt đầu nghĩ tới việc bắt ai đó khai ra đầu đuôi sự việc cho rõ ràng. — “Mà cô làm sao lại ở trên cây thế? Tay cô lại đang cầm cái gì thế kia?”

Tốt nhất cô hãy ngoan ngoãn nói ra tất cả, đừng hòng mơ tưởng tới việc giấu giếm gì khỏi đôi mắt này của cậu.

— “Hả? Làm gì có gì đâu.” – Giật mình khi ai đó đột nhiên đổi đề tài, Minh Tuyết có chút chột dạ, bối rối không kịp nghĩ ra gì để ứng phó, chỉ biết vừa chối vừa lặng lẽ giấu mấy tấm giấy ra phía sau lưng. — “Không có gì thật mà.”

Lúc trước do quá hoảng sợ mới không phát hiện, nhưng giờ nhắc tới thì cô mới nhận ra mình vẫn luôn giữ chặt lấy mấy tấm nhạc phổ của Hyung Ki trên tay. Nếu truy cứu nguyên nhân thì phải bắt đầu tới việc cô đã mở cánh cửa kính trên sân thượng khiến gió lùa vào, thổi bay chúng, mới dẫn đến tất cả mọi việc về sau. Thế nên, nhằm tránh bị ai đó nổi giận giết chết mình, Minh Tuyết lựa chọn giấu nhem chúng đi.

Tuy nhiên, hành động của cô quá mức sơ hở, làm sao có thể chạy thoát khỏi con mắt của Hyung Ki. Cũng không chút khó khăn gì để chàng mỹ nam thấy hành động đó của cô, kết hợp với khuôn mặt hoảng hốt, ánh mắt không ngừng nhìn sang chỗ khác để tránh né của Minh Tuyết, chàng đội trưởng không nhận ra được khác thường mới là lạ.

Biết là ai đó sẽ không chịu thành thật, Hyung Ki không ngờ đến mức nghĩ rằng có thể mọi ra được gì từ miệng cô mà áp dụng hương hạp khác. Chàng mỹ nam cứ thế đứng bất động nhìn chăm chú vào Minh Tuyết bằng một ánh mắt “nóng cháy” khiến cô cảm thấy không được tự nhiên một hồi lâu.

Sau đó, vượt qua mọi sự suy đoán của con người, Hyung Ki tiến tới, ngày càng gần hơn cho tới khi khoảng cách giữa hai người gần như bằng không.

Minh Tuyết chưa bao giờ đến gần một chàng mỹ nam như thế, đến mức cô thấy được khuôn mặt lạnh băng tuyệt đẹp của cậu ngay trước mắt, thấy làn da trắng mịn không chút tỳ vết, thấy ánh mắt trong trẻo luôn nhìn về hướng mình của cậu. Thậm chí cô còn cảm nhận được hơi thở của chàng trai phả ra nóng bỏng cả khuôn mặt mình.

Giây phút đó, Minh Tuyết kinh ngạc đến mức đứng sững lại như một bức tượng, trí não cũng hỗn loạn không biết điều gì đang diễn ra nữa.

Hyung Ki đây là muốn làm gì vậy?

Sự việc xảy ra quá đột nhiên, hoàn toàn thoát ly với dự đoán làm người con gái ấy rơi vào tình trạng bị động, cứ thế đứng nhìn khuôn mặt chàng mỹ nam ngày càng lại gần. Chàng trai khẽ cúi xuống khiến đôi môi của cậu cũng dần tiến tới sát má của cô hơn.

Minh Tuyết tròn tròn mắt nhìn chăm chăm vào bờ môi của ai đó, không hiểu sao lại bất giác nuốt xuống một ngụm nước bọt. Không phải do cô háo sắc, mà quả thật khung cảnh này mang đầy vẻ dụ hoặc, làm con người ta mơ màng đánh rơi hết mọi lý trí.

Vì thế, trong khi người con gái đó vẫn đang chìm trong mê mẩn, hoàn toàn không có một chút đề phòng nào, Hyung Ki đột ngột đưa tay ra giật phăng lấy tờ giấy. Mọi việc dường như chỉ phát sinh trong có một phần mười giây, nhanh như điện set, càng vượt quá khả năng ứng phó của Minh Tuyết giây phút này.

— “Ồi!” – Giật mình nhìn lại, bàn tay trống trơn chứng tỏ cho Minh Tuyết thấy được điều gì vừa mới xảy ra. Cô gái ấy chỉ kịp hô lên một tiếng, với tay lên định giật lại nhưng không kịp.

— “Cái gì đây?” – Vừa lấy được chiến lợi phẩm, chàng mỹ nam lại đứng thẳng dậy, trở lại với dáng vẻ lạnh lùng thường ngày, đồng thời càng làm Minh Tuyết khắc sâu được nỗi bất lực khi chênh lệch chiều cao. Tuy nhiên, khi vừa đưa mắt nhìn qua xem cái thứ mà cô giấu giếm kia là gì, chàng trai không khỏi nhăn lại đôi mày. — “Đây chẳng phải là...”

Là bản thảo của cậu đó ư? Hình như đúng là do lần trước quá bức bối mà cứ thế bỏ đi, quên không hủy thi diệt tích. Nhưng mà cái thứ này thì có gì khiến cô ta phải che che giấu giấu như thế? Hơn nữa lại có liên quan gì tới việc ai đó bị dắt trên cây vừa nãy đây?

— “Thật ra... nó...” – Cuối cùng thì vẫn bị lộ, Minh Tuyết không khỏi thấy chột dạ, cố gắng tìm từ để đưa ra một lời giải thích thích hợp, nhưng do quá bối rối nên cũng chẳng biết bản thân đang nói gì nữa. — “Tầng thượng... Gió... Bay... Cành cây...”

Một vài từ, quả thật là nói tới trọng điểm của câu chuyện, chỉ có điều người bình thường nghe thế cũng chẳng hiểu nổi cô đang nói gì.

Kì thật, giây phút này, trong trí não của Minh Tuyết chỉ quay xung quanh một suy nghĩ. Không biết Hyung Ki biết cô đã lên sân thượng, chạm phải đồ của cậu, lại khiến chúng bay loạn lên thì có nổi giận tới mức bóp chết cô không?

Nhìn tờ nhạc phở trên tay, nghĩ tới cảnh Minh Tuyết chặt vật trên cây, kết hợp với mấy lời chẳng đầu chẳng đuôi của cô, Hyung Ki phải vận dụng trí não cao độ mới có thể miễn cưỡng lý giải điều cô vừa nói.

Sau đó, cũng không biết là làm sao, chàng mỹ nam chọt cau mày, khuôn mặt trở nên tối tăm, không khí xung quanh cũng giảm xuống vài độ.

— “Vì cái này bị dặt trên cành cây mà cô bị ngã xuống sao?” — Khi đã hiểu được mọi chuyện từ đầu tới cuối, Hyung Ki không biết phải dùng từ gì để diễn tả tâm trạng của mình nữa. Cậu lúc này chỉ biết rằng mình đang rất giận, còn lý do thực sự là vì sao thì ngay chính bản thân bản thân cậu cũng không biết. — “Cô có điên không đấy hả? Nhờ bị ngã xuống đất thật thì sao? Sẽ không chỉ đơn giản là gãy tay gãy chân thôi đâu có biết không?”

Cậu quả thật rất muốn phát điên. Rốt cuộc trong đầu cô ta nghĩ cái gì mà lại liều mạng như thế chỉ vì một tờ giấy kia chứ? Không kể đến việc đó chỉ là một đoạn nhạc thất bại, mà cho dù nó là một bài nhạc mà cậu có thể viết hoàn chỉnh thì cũng không đáng để Minh Tuyết làm như vậy. Nếu không phải cô may mắn bám được vào cành cây, nếu không phải trùng hợp cậu ở nhà và nghe thấy tiếng động, nếu... ngay chính cậu cũng không dám nghĩ tới sự việc sẽ thành ra thế nào nữa.

— “Nhưng tại lúc đó tôi cũng chẳng kịp suy nghĩ gì hết. Tôi chỉ cho rằng nó là của anh vất và viết ra nên là vật rất quan trọng, dù gì cũng không nên để mất.”

Minh Tuyết không nhận được phản bác, nhưng bản thân cũng tự thấy đuối lý nên giọng nói ngày càng nhỏ dần. Thực ra cô chỉ muốn làm việc tốt, cũng không ngờ nó lại thành ra như vậy. Huống hồ lúc đó sự việc xảy ra quá đột nhiên khiến cô cũng không có thời gian nghĩ gì nhiều.

— “Cô...” — Nhìn cái dáng vẫn không chịu nhận sai của cô gái ấy, Hyung Ki bị tức đến mức không biết phải nói gì nữa cả. Chàng mỹ nam bức bối liếc nhìn lại tờ nhạc phở trên tay, không kiềm chế được trút giận lên nó. — “Cái vật không ai cần thế này thì quan trọng gì chứ. Thà để nó biến mất luôn cho xong.”

Càng nhìn thấy chúng, chàng trai lại càng nghĩ tới những giây phút thất bại, bất lực của bản thân, tâm trạng cũng không kiềm chế được. Cho dù cố gắng đến mức nào, cũng chẳng lòng để cảm thụ âm nhạc đến bao nhiêu, những gì cậu sáng tác chỉ luôn là những thứ dở dang, không có chút giá trị nào mà thôi.

Đột nhiên thấy chàng đội trưởng phát giận, Minh Tuyết giật mình, ngược lên nhìn trong hoảng sợ. Cô thật sự không hiểu, cho dù cô có làm sai cái gì thì cũng không đến mức nghiêm trọng đến độ khiến ai đó mất đi vẻ trầm tĩnh thường ngày như vậy chứ?

Tuy nhiên, khi trông thấy Hyung Ki đột nhiên vo tờ giấy mà cô đã liều mình giữ lại kia thành một cuộn, ném phăng xuống phía dưới thì cô cũng không có thời gian suy nghĩ tại sao, cũng như bản thân đang ở vị trí nào mà vội vã hét lên một tiếng.

— “Anh làm gì thế?” — Vốn định nhào tới ngăn chặn lại hành động bất thường của ai đó nhưng rõ ràng là cô không thể kịp làm được điều gì để thay đổi điều đó cả. Đến khi Minh Tuyết lao ra phía lan can nhìn xuống thì bóng dáng của nó đã mất tích hoàn toàn trong những bụi cây. Giây phút đó, bản thân cô gái cũng thấy rất nóng giận, không nhận được quay sang chỉ trích chàng đội trưởng. — “Sao anh lại ném nó đi như thế? Dù không thích thì cũng là do anh viết ra mà.”

Vừa dứt lời, không kịp đợi cậu trả lời, người con gái ấy đã vội quay đầu lại chạy ra phía cầu thang xuống tầng dưới.

Thực ra, khoảnh khắc đó, Minh Tuyết cũng không biết là làm sao mà bản thân lại nổi giận tới cái mức như thế chỉ vì bản nhạc của cậu bị vất bỏ. Có lẽ do cô cũng là người sáng tác ra những tác phẩm và luôn theo nguyên tắc phải trân trọng chúng, cũng có thể do cô thấy không chịu nổi cái việc thứ mà mình đã vất vả giữ lấy lại bị bỏ đi không khác gì giấy rác như thế chẳng?

Dù là đáp án nào thì cũng không thể thay đổi được sự thật là tâm trạng hiện giờ của cô có phần không tốt cho lắm, cũng khá bất bình với hành động đó của Hyung Ki.

— “A! Minh Tuyết à?” — Vừa mới trở về nhà, còn chưa kịp ngồi xuống ghế thì đã thấy một bóng dáng chạy ra trong vội vã, Young Min hơi chút bất ngờ. Nhưng khi thấy rõ người đó là ai thì cậu đã kịp thời làm ra phản ứng là lên tiếng gọi cô lại ngay lập tức. — “Em đi đâu thế?”

Là việc gì nghiêm trọng, phát sinh rất gấp hay đã chọc cô tức giận tới mức định bỏ nhà ra đi? Chàng mỹ nam không ngừng liên tưởng tới những trường hợp có thể, nhưng rốt cuộc không có cái nào đúng với thực tế cả.

— “Uà! Mọi người.” — Ngừng chân lại và ngược nhìn lên, Minh Tuyết đến lúc này mới nhận ra trong phòng khách lúc này hội tụ đầy đủ các thành viên còn lại của MS4, không khỏi ngạc nhiên hỏi lại. — “Mọi người về lúc nào thế? Hôm nay không phải làm việc à?”

Hiện giờ mới đầu buổi trưa, mà tất cả các chàng mỹ nam trong nhóm đều có mặt đủ cả ở nhà thì đúng là hiếm có.

— “Bọn anh chỉ được nghỉ một lúc thôi.” — Young Min vừa nói vừa cầm chiếc điều khiển bật ti vi lên xem, như thể đang chứng tỏ cậu phải tận dụng từng phút một để nghỉ ngơi vậy. — “Sau đó bọn anh sẽ phải đối mặt với một lịch làm việc dày đặc. Thế nên đây cứ coi như là giây phút thanh thoi cuối cùng trước khi bị vắt kiệt sức lao động đi.”

Hiện giờ, điều cậu cần làm là dưỡng sức để còn sống được qua mấy ngày bận rộn tiếp theo.

— “Như vậy là khá hơn năm ngoái rồi còn gì.” — Đặt lưng xuống ghế, Yo Seob ngồi với dáng vẻ rất thoải mái, đồng thời tay cũng bóc một cây kẹo mút

cho vào miệng. – “Em nhớ lúc đó chúng ta đã phải chạy xô loạn cả lên, còn không có thời gian để ngủ nữa. Thậm chí lúc trên xe cũng phải lời bài hát mới ra được nữa.”

Lúc đó cũng than vãn quá trời nên có lẽ năm nay cũng giảm được chút xíu. Dù vậy trong mấy ngày tới chắc các cậu chỉ có thể ngủ được 3, 4 tiếng một ngày thôi.

– “Kinh khủng vậy sao?” – Minh Tuyết tròn tròn mắt kinh ngạc. Tuy biết rằng cứ ít lâu mấy người này lại có một đợt bận rộn nhưng cũng không đến nỗi quá mức như vậy chứ? Là họ nói quá lên đúng không? – “Tại sao cứ đến thời gian này là lại bận rộn chứ?”

– “Vốn là thế mà.” – Bất qua bất lại một lúc lâu nhưng vẫn không thấy được chương trình nào đáng xem, Young Min có chút chán nản. – “Cứ đến những ngày lễ thì công việc lại càng nhiều. Trong khi người khác được nghỉ Trung Thu suốt ba ngày thì bọn anh phải liên tục chạy đi chạy lại khắp các sân khấu.”

Nhiều lúc, các chàng trai bận rộn tới mức chỉ cầu mong có một ngày ngủ nướng ở nhà thôi cũng không được. Đau lòng nhất là vào những ngày này lại chỉ có thể đứng nhìn những người khác đón lễ tung bồng, cò bản thân lại ngập đầu trong công việc, làm mãi cũng không hết.

– “Ba ngày? Được nghỉ ba ngày kia à?” – Đến giờ Minh Tuyết mới chú ý đến điểm này, không khỏi kinh ngạc. – “Sao lại được nghỉ nhiều như vậy chứ? Chỉ là Trung Thu thôi mà.”

Ở Việt Nam thậm chí còn không được nghỉ ấy chứ đừng nói là những ba ngày.

Tuy nhiên, sau khi hỏi cái vấn đề mà bản thân thấy rất là bình thường ấy, Minh Tuyết chợt cảm thấy không khí có gì đó không đúng, vừa ngẩng lên đã nhìn thấy ánh nhìn vô cùng kinh ngạc của các chàng mỹ nam về phía mình. Cái kiểu nhìn như thể đang trông thấy một người ngoài hành tinh đi dạo giữa trung tâm thành phố vậy.

– “Em đang nói gì thế Minh Tuyết?” – Ngay cả anh chàng đào hoa Young Min lúc này cũng mang theo một ánh mắt kì lạ và khó hiểu hỏi cô. – “Đối với người Hàn Quốc thì Trung Thu là ngày lễ rất quan trọng trong năm, chỉ đứng thứ hai sau Tết thôi. Thế ở Việt Nam không phải cũng như vậy sao?”

Đến giờ thì mọi người trong căn nhà đều có cảm giác hình như bản thân vẫn hơi ít hiểu biết về sự khác nhau giữa các phong tục của hai quốc gia. Cũng như giây phút này, một ngày lễ lớn như thế mà Minh Tuyết lại tỏ vẻ được nghỉ là một điều rất khác thường như vậy là sao?

– “Dĩ nhiên là không rồi!” Cô gái vẫn còn rất ngây ngô trả lời câu hỏi của tên đàn anh, thậm chí còn không hề thấy mình nói có gì không đúng cả. – “Trung Thu ở Việt Nam chỉ mang ý nghĩa là ngày lễ dành cho trẻ em thôi, đâu có được xếp vào quốc lễ, cũng không được nghỉ và chỉ diễn ra trong vòng một buổi tối. Vào ngày đó thì cả nhà sẽ quây quần bên nhau, ăn bánh nướng, bánh dẻo, hoa quả được thắp hương trên bàn thờ tổ tiên. Hồi xưa em rất thích xem múa sư tử vào ngày này nhưng gần đây cảm thấy kém vui và không háo hức chờ mong cho lắm.”

Vừa nói, người con gái ấy vừa trầm ngâm chìm trong những suy tư về kỷ niệm ngày Trung Thu của bản thân. Đã bao nhiêu lâu rồi cô phải đón ngày này một mình? Lần gần đây nhất cô cảm giác được giây phút ấm áp của sự đoàn tụ là cách đây bao lâu? Đã lâu đến mức cô dường như đã quên mất một ngày vốn đầy ý nghĩa như thế trong đời.

– “Ở Hàn Quốc thì lại khác khá nhiều nhì?” – Nhìn thấy dáng vẻ của Minh Tuyết lúc này, Young Min cũng cảm giác được những ký ức về ngày Trung Thu của người con gái ấy có lẽ là không được vui vẻ cho lắm. Chàng trai cũng chỉ có thể tiếp tục với câu chuyện của mình để tìm cách hướng sự chú ý của cô rời xa khỏi những điều không vui. – “Trung Thu ở nơi đây từ xưa đã mang ý nghĩa tạ ơn tổ tiên ban cho một năm mới bội thu và chia sẻ sự dư dả của mình cho bạn bè. Vào ngày này thì cả gia đình sẽ trở về nhà, chuẩn bị một mâm cỗ có thật nhiều món, làm lễ rồi cùng ngồi ăn. Những lúc ấy thì không thể thiếu món bánh gạo rồi. Nhưng với lịch làm việc như thế này thì bọn anh cũng không thể trở về gia đình làm lễ được.”

Theo chân bọn họ được ít lâu, điều này thì Minh Tuyết cũng rất rõ ràng. Nhưng bản thân cô vẫn tò mò mở miệng hỏi một câu.

– “Mà hôm đó các anh có về ký túc xá không?” – Để cô còn biết đường mà chuẩn bị đón Trung Thu nữa chứ.

Kì thực, khi hỏi câu này, cô cũng biết được đáp án là gì, nhưng trong lòng vẫn không khỏi có chút chờ đợi. Chẳng có ai muốn chỉ có một mình lên sân thượng ngắm trăng tròn trong khi tất cả các gia đình khác cùng sum họp đầy đủ cả.

– “Hôm đó buổi sáng bọn anh được rảnh một chút, còn buổi tối thì phải đến muộn mới về.” – Anh chàng đào hoa mở miệng trả lời, dù biết điều này sẽ khiến cô phải thất vọng. Chỉ là ở trong giới showbiz, có rất nhiều việc không thể diễn ra như ý muốn của bản thân được. – “Mà em vừa định đi đâu kia mà.”

Vừa nãy còn rất vội vàng, đến mức không để ý tới bọn họ, hiện giờ lại chẳng tỏ vẻ gì cả. Đừng có nói với cậu là cô lại quên mất điều mình đang làm đấy nhé!

– “Ôi! Anh nhắc thì em mới nhớ.” – Giật mình sững sốt khi nhận ra, Minh Tuyết quả thật là đã quên mất việc quan trọng định làm, không nhận được thấy ấy nấy. – “Em phải ra ngoài một lát đây.”

Cô hoàn toàn không phải cố bỏ quên tám nhạc phổ bị rơi dưới lùm cây kia đâu. Hi vọng nó hiện giờ vẫn chưa bị gió thổi bay đi mất.

* * *

Rót một cốc cà phê, vừa nhấp một ngụm vừa bước đi quanh phòng để thư giãn đầu óc, Hyung Ki bất giác tới bên cửa sổ ngược nhìn xuống phía dưới,

nơi mà cậu đã quảng bán nhạc dờ dang kia xuống.

Nhớ lại dáng vẻ của Minh Tuyết giây phút ấy, chàng mỹ nam đến giờ vẫn không thể nào hiểu nổi tại sao cô lại tức giận đến như thế. Tấm giấy đó chỉ làm cậu nhớ tới những khoảnh khắc tràn ngập cảm giác thất bại, không có cang nệ nhõm, nhưng lại khiến cô mạo hiểm như thế thì thật không đáng. Cậu thậm chí còn có ý nghĩ thà rằng nếu nó không xuất hiện trên đời thì tốt biết bao.

Bước đến bên cạnh lan can, đưa mắt nhìn xuống phía dưới, ngay cả bản thân chàng mỹ nam lúc đó cũng không biết mình đang muốn thấy cái gì. Nhưng khi thấy một bóng hình quen thuộc đang cúi tìm kiếm gì đó, cậu không nhận được thấy sùng sốt.

“Cô ta đang làm gì thế kia?” – Khẽ lầm nhảm trong miệng một câu, Hyung Ki cứ thế dõi theo từng cử động nhỏ nhất của cô gái ấy để tìm kiếm một đáp án. Vừa nãy thấy cô nổi giận bỏ đi, bây giờ lại xuất hiện ở chỗ bụi cây dưới nhà, không lẽ là... Thấy ai đó lúc này, chàng đội trưởng bỗng có chột cảm thấy có chút áy náy, không nhận được thờ dài một hơi. – “Thật là...”

Đúng lúc đó, ở phía dưới, Minh Tuyết cuối cùng cũng tìm thấy được tờ giấy trong bụi cây, cứ thế rất vô tư reo lên một tiếng đầy sung sướng.

“A! Thấy rồi!” – Người con gái ấy vui vẻ đến mức chỉ kém mức nhảy cẫng lên hò hét, cười tươi rạng rỡ rồi tung tăng chạy vào trong nhà với dáng vẻ rất trẻ con.

Thấy biểu hiện đáng yêu của cô lúc đó, khoe miệng Hyung Ki khẽ nhếch lên, nở một nụ cười từ tận đáy lòng mà bản thân cậu cũng không hề nhận thấy.

* * *

“Em về rồi đây!” – Trời mới bắt đầu sáng lên được ít lâu, Minh Tuyết đã đi siêu thị xong và trở về nhà với một đám túi lớn túi nhỏ, mở cửa bước vào với khuôn mặt tươi vui.

Tuy rằng vẫn còn rất sớm, nhưng giờ phút này các chàng mỹ nam cũng đã thức dậy và có mặt đủ hết ở trong phòng khách. Nhìn thấy cô về với nhiều đồ như thế, tất cả đều không khỏi thấy ngạc nhiên.

“Mới sáng sớm em đã đi đâu về thế?” – Young Min quan tâm hỏi, nhưng chủ yếu là tò mò về cái đám đồ cô cầm trên tay. Mặc dù nhiều khi bọn họ phải mua rất nhiều đồ bổ sung cho tủ lạnh nhưng cũng không đến mức như vậy chứ? – “Mà mua gì nhiều thế kia.”

Cũng không kêu bọn anh tới giúp, vất vả cầm đi một đoạn xa về nhà làm gì? Đó mới là câu chàng mỹ nam thực sự muốn hỏi.

“Em vừa ghé qua siêu thị mua ít đồ ăn.” – Minh Tuyết không bận tâm gì nhiều mà cứ thế bước tới, để chúng ở phòng bếp dưới sự phụ giúp của tên đàn anh. – “Uà! Mà chẳng phải mọi người hôm nay đến lúc gần sáng mới về ư? Sao không ngủ thêm chút nữa.”

“Chừng một tiếng nữa thì bọn anh lại phải đi rồi.” – Liếc nhìn sang phía đồng hồ, Young Min nói thật nhẹ nhàng. – “Bọn anh đang tranh thủ thời gian xem lại công việc một lượt.”

Nếu được thì bọn họ cũng rất muốn được về phòng ngủ một giấc thật dài lắm chứ. Chỉ tiếc rằng điều đó đối với các chàng mỹ nam giây phút này là một thứ rất xa xỉ.

“Em không về thăm gia đình vào dịp này à?” – Đột nhiên mở miệng nói một câu, Jae Sung kì thật cũng không suy nghĩ gì nhiều. Tên mèo lười chỉ đơn giản có chút tò mò về vấn đề này nên mới hỏi không chút kiêng dè nào mà thôi.

Tuy nhiên, có rất nhiều điều mà bản thân các chàng trai không biết, cũng không hiểu được về người con gái ấy. Jae Sung chỉ đơn giản nghĩ rằng các cậu vì công việc mà không được về nhà thì cũng đành thôi, còn cô chẳng lẽ vẫn ở đây, đón Trung Thu một mình hay sao?

Phải nói rất hiếm hoi mới có một lần chàng mỹ nam này không nghĩ tới chuyện ngủ mà quan tâm tới người khác. Nhưng cậu lại không biết rằng câu hỏi ấy lại đã kích tới Minh Tuyết không nhỏ, khiến cô chột sững người lại, nụ cười cũng tắt ngấm trên môi, nhường chỗ cho một sự suy tư đầy nặng nề.

“Em á? Bố mẹ em đều ở Mỹ cả mà.” – Một lúc sau, cô gái ấy lại chột nở nụ cười như thường. Nhưng chỉ cần chú ý quan sát một chút, ai cũng có thể nhận thấy nụ cười của cô lần này có chút một sự gượng gạo như đang cố che đi những cảm xúc của bản thân. – “Họ rất bận, nhất là dịp lễ nên không thể về thăm em được. Mà lúc này em có đến Mỹ thì cũng khó gặp được họ, chỉ gây thêm phiền toái thôi.”

Vẫn tỏ vẻ như không có gì, cô gái ấy bắt đầu mở từng cái túi và bỏ đồ trong đó ra, cũng bắt đầu nói tới một đề tài khác.

“Em định làm món bánh gạo Song pyeon để mừng Trung Thu. Em cũng không biết phải mua những gì nên đã hỏi người bán hàng và được họ chỉ cho những nguyên liệu để làm đấy.”

“Thế á? Để anh xem thử xem em đã mua gì nào.” – Vừa nói, chàng mỹ nam vừa bước tới giúp cô một tay, lần lượt bỏ mấy thứ đồ trong túi ra điểm danh.

“Em cũng không rõ lắm nhưng cuối cùng bước ra khỏi siêu thị mà mang theo nhiều thứ ghê. Có bột, vừng, đậu, đậu đỏ, hạnh nhân, đỗ xanh, hạt dẻ, rồi lại cả cái cúc, bí ngô, cà rốt, dâu tây, nho đen nữa.” – Lôi mấy thứ trong túi nilon ra xong, người con gái ấy mới thấy đám nguyên liệu này quả là nhiều khủng khiếp. Bản thân cô cũng chưa trông thấy cái bánh như thế nào, nhưng nghe thấy danh sách nguyên liệu thôi cũng đã thấy khủng khiếp lắm rồi. – “Em nghe nói loại bánh này chỉ cần nặn vỏ bánh và làm nhân rồi bọc lại là xong. Như thế có nghĩa ngoài bột ra, có phải tất cả những thứ khác sẽ được nấu lên, xay nhuyễn và trộn đều hết lên với nhau không? Cả đám rau và hoa quả này nữa ư?”

Nói bằng một khuôn mặt thật ngây thơ, nhưng nội dung câu hỏi của Minh Tuyết thật đúng là gây sock, khiến các chàng trai bàng hoàng quay sang nhìn cô bằng cái ánh mắt như đang nhìn người đến từ thế giới khác vậy.

Cái gì mà xay nhuyễn, trộn đều hết cái đồng hồ lớn kia lên cơ chứ? Cô ta đang nói đùa hay thật sự không biết thế? Chỉ cần tưởng tượng đến sản phẩm mà cô ta sắp làm thôi cũng khiến các chàng mỹ nam rùng mình.

Minh Tuyết, cô định sáng tác món bánh gạo mới khủng khiếp nhất Hàn Quốc ư? Đến rau xanh cũng định trộn vào nhân thì các cậu hoàn toàn không còn lời nào để nói nữa rồi.

— “Cô...” — Vẫn không thể nào tin nổi những gì chính tai mình vừa nghe, Hyung Ki mãi mới nói ra được một câu hoàn chỉnh. — “Cô có thật là biết làm bánh gạo không đây?”

Là ai đã truyền thụ cho cô ta những tri thức loạn xạ này thế? Ngay cả người gốc cũng có thể thấy ra được rằng cái kiểu trộn hỗn độn đó là không thể mà.

— “Không.” — Một lời đáp cực kì nhanh chóng gọn lẹ phát ra từ miệng Minh Tuyết kèm theo cái vẻ mặt rất vô tư thực sự không biết gì kia làm các chàng thần tượng hoàn toàn bó tay.

Chẳng lẽ đó không đúng ư? Người bán hàng đã nói rất chắc chắn mấy thứ nguyên liệu này là chính xác mà. Minh Tuyết cho dù có suy tư đến nát óc cũng không nghĩ ra được cách làm nào khác với cái đám này cả.

Thế rồi, như vừa nhớ ra được một chuyện quan trọng nào đó, người con gái ấy khẽ kêu “A” một tiếng, cũng vội vã lục tìm trong túi.

— “Hình như tôi có tờ hướng dẫn cách làm nè.” — Cô cũng đã rất nghiêm túc tìm hiểu và lấy được ở giấy ghi công thức của người bán hàng rồi đó chứ. Nhưng tiếc thay cho Minh Tuyết, khi cô vừa thấy được chút hi vọng thì nó lại quá nhanh chóng bị dập tắt. Người con gái ấy lục tung cả người lên tìm kiếm nhưng tung tích của cái tờ giấy nào đó vẫn không hề có. — “Đâu mất rồi nhỉ?”

Còn không phải bị cô quăng đi mất tiêu trên đường về nữa hay sao? Tìm thấy được mới là lạ.

Thờ dài một hồi, các chàng mỹ nam cùng đưa ra đến một quyết định trong đầu là không nên kì vọng thêm gì ở người con gái này nữa. Bởi cuối cùng họ chỉ phí công và thêm thất vọng mà thôi.

— “Em mua hơi thừa đấy, Minh Tuyết à.” — Chăm chú rà soát lại một lượt cả chủng loại và số lượng đám nguyên liệu cô đưa về, Young Min rất nhanh chóng đưa ra kết quả. — “Thường thì có hạt dẻ rồi thì người ta không mua vùng nữa. Nhưng em lại thiếu một trong những thứ quan trọng nhất là lá thông.”

— “Hà? Vậy phải cho cả lá thông vào trong nhân sao?” — Minh Tuyết ngược lên nhìn đầy kinh ngạc, khẽ mở miệng nói thêm một câu nghĩ đến món bánh gạo thập cẩm này. — “Món này kì lạ thật đấy nhỉ?”

Thêm cả lá thông? Thế thì mùi vị chắc là rất đặc biệt đậm chất Hàn Quốc nhỉ? Ai đó rất ngây ngô tưởng như thế.

— “Có cô kì lạ thì có.” — Không nhịn được tư duy sai thái quá của cô, chàng đội trưởng cuối cùng vẫn đành phải lên tiếng trong bức xúc. Nếu thực sự để cô ta làm bánh gạo thì cũng không biết sẽ ra cái thứ khủng khiếp nào nữa đây? — “Cô đi ra ngay! Đi ra ngoài ngay và đừng có động vào bất kì thứ gì trước khi tôi cho phép.”

Cần phải dập tắt cái ý tưởng xuyên tạc món bánh gạo truyền thống tốt đẹp của cô ta ngay lập tức. Nhìn cũng có thể biết được Minh Tuyết chẳng mấy khi vào bếp, lần này đòi làm bánh cũng không biết là giúp đỡ hay phá hoại nữa đây. Tốt nhất vẫn là cậu đích thân làm cho an toàn.

Vì thế, trước con mắt ngỡ ngàng của Minh Tuyết, Hyung Ki bắt đầu bếp, động tác hành văn liền mạch vô cùng uyển chuyển và nhẹ nhàng, một bên làm một bên giải thích cặn kẽ từng bước một.

— “Đầu tiên là trộn bột làm vỏ bánh. Muốn bánh có nhiều màu sắc thì người ta có thể dùng phẩm màu hoặc dùng màu tự nhiên. Cái đám rau quả kia là để xay lấy nước rồi nhuộm chứ không phải làm nhân đâu.” — Rất nhanh chóng vắt lấy nước của từng loại rau quả, Hyung Ki chia chúng làm nhiều bát để trước mặt, trông rất gọn gàng, sạch sẽ tinh tươm. — “Màu xanh của cải cúc, màu vàng của bí ngô, màu đỏ của cà rốt hoặc dâu tây, màu tím của nho đen. Lấy nước xong trộn vào bột tạo màu sắc.”

So với phẩm màu, những màu sắc này tuy không đẹp bằng nhưng lại rất thân thiện và an toàn.

— “Hay thật nhỉ?” — Minh Tuyết đứng ngoài nhìn mà không khỏi kinh ngạc há hốc mồm khi thấy những bát bột đủ màu mà chàng đội trưởng vừa trộn xong. Lần đầu tiên trong đời cô biết còn có thể nhuộm bột bằng cách này. Quả thật là thần kì. — “Đẹp ghê! Nhưng mà hình như màu đỏ của dâu tây có chút đậm hơn cà rốt này.”

— “Hiển nhiên rồi!” — Từ đầu tới cuối, Hyung Ki thật kiên trì giảng giải từng chút một cho cô, bàn tay vẫn liên tục làm việc không ngừng. — “Những thứ còn lại thì làm nhân. Nấu chín, xay nhuyễn là được, hoặc cũng có thể xào qua.

Nói đến đó, chàng đội trưởng mới bắt đầu quay về phía Young Min hỏi.

— “Vừa nãy em có nhờ anh làm giúp em những việc này, bây giờ chắc là xong rồi chứ nhỉ?”

— “Uh!” — Tên yêu nghiệt nhanh tay đưa tới đám nhân đã xử lý gọn gàng. Phải nói trong việc này, ai đó rất có năng khiếu.

— “Giờ chỉ còn lại nặn vỏ, bọc lấy nhân nữa là xong. Việc đơn giản này cô tự làm được chứ hả?”

Hướng dẫn đến thế rồi mà ngay cả chuyện này cũng không làm được thì cậu cũng không còn gì để nói nữa cả.

— “Để tôi thử xem sao.” — Rất hứng khởi nhận bột và nhân bánh từ phía các chàng mỹ nam, cuối cùng thì cũng có công đoạn Minh Tuyết được tự tay làm, không khỏi thấy vui mừng và chờ mong. Chỉ việc nặn bột ra thành miếng mỏng rồi cuộn lấy nhân, nghe thấy rất đơn giản, cũng không có gì khó cả.

Tuy nhiên, ai đó không chỉ là vụng về bình thường, mà là siêu vụng về. Đến nặn bánh cũng có thể khiến miếng bột chẳng ra được hình thù gì, độ dày không đều, rách tùm lum. Cuối cùng là trông vô cùng thảm hại.

— “Không phải! Đừng nặn dày như thế!” — Đứng ngoài hướng dẫn mà Hyung Ki cũng cảm thấy phải phát bực cả lên. Tại sao chỉ có công đoạn dễ dàng như thế mà vào tay cô ta thì 10 cái hỏng cả 10 như thế chứ? — Cuộn không đều tay, chỗ dày chỗ mỏng kia, dạng này còn rách nữa. Tôi đã nhắc cô phải nặn ở giữa dày hơn, mỏng dần ra phía ngoài chứ không phải cho một cục to tướng ở chính giữa thế kia.”

Càng làm càng sai nhiều, chẳng thấy có một chút nâng cao tay nghề, thậm chí còn tệ hơn lúc chưa học làm, Minh Tuyết đúng là thuộc về dạng người vô cùng hiếm có này. Điều này làm chút kiên nhẫn còn sót lại của chàng đội trưởng cũng rất nhanh bị mài mòn hết.

— “Phải làm thế nào bây giờ?” — Ngược lên bằng khuôn mặt vô cùng tội nghiệp, cô đúng là khổ đến không nói lên lời. Đầu phải cô muốn cái bánh ra hình dạng này kia chứ? Nhưng nó cứ như vậy thì biết làm sao bây giờ?

— “Đứng ngoài đi!” — Mặc dù đã sắp tới giờ phải đi, nhưng càng nhìn ai đó làm chỉ làm cậu càng điên ruột, cuối cùng vẫn là không nhìn được mà chuyển sang thực hiện giải pháp cuối cùng. Đó là tự lực cánh sinh, cũng có nghĩa không trông cậy thêm gì ở cô nữa mà bê mọi thứ ra phòng khách yêu cầu sự trợ giúp của các thành viên khác.

Vì thế, cho nên, cái người đưa ra ý tưởng làm bánh gạo thì ngồi chơi an nhàn, trong khi các chàng thần tượng thì hì hục nặn bánh, bọc nhân.

Không phải cô không muốn giúp, mà là họ không chịu tin tưởng tay nghề của cô. Thế nên ai đó cứ thế ngồi bên cạnh chơi vô tư mà không thấy chút áy náy gì cả.

— “Song pyeon hoá ra trong như thế này à? Đẹp thật đấy!” — Lại gần nhìn những thành phẩm của các chàng mỹ nam, Minh Tuyết không khỏi trầm trồ khen ngợi. Thấy con trai làm bánh đã khó, thấy các chàng mỹ nam nổi tiếng trong giới showbiz làm ra những chiếc bánh xinh đẹp thì lại càng hiềm hoi. — “Trông có vẻ giống há cảo nhưng lại bụ bẫm hơn nhỉ? Mà không ngờ mọi người ai cũng biết làm bánh cơ đấy.”

— “Hồi xưa ở nhà, vào dịp này, các thành viên trong gia đình anh vẫn thường cùng nhau ngồi làm bánh gạo như vậy đấy.” — Khẽ nở một nụ cười đẹp tựa yêu nghiệt, Young Min thoáng đắm mình trong dòng ký ức trong một vài giây. — “Mà cũng vui thật! Không ngờ có ngày anh lại cùng ngồi làm Song pyeon với mọi người trong nhóm.”

Bình thường, Trung Thu bọn họ chỉ có đâm đầu vào làm việc, lúc về thì lại lăn ra ngủ một giấc, nên cũng chưa từng trải nghiệm qua cảm giác này với mọi người trong ký túc xá bao giờ.

— “Chúng ta cũng chính là một gia đình mà.” — Cho dù là người duy nhất không được động tay chút nào vào công việc làm bánh nhưng chỉ đứng ngoài nhìn thế thôi cũng đủ khiến Minh Tuyết vui vẻ rạng ngời. Được ăn những chiếc bánh do chính tay các chàng mỹ nam của MS4 làm vốn đâu có phải là chuyện dễ dàng.

Nhắm nhĩa thành quả lao động của các chàng trai, so sánh qua lại một hồi, người con gái ấy không nhìn được lên tiếng ca ngợi.

— “Ồ! Cái này là của Hyung Ki làm đúng không? Lần nào cũng là anh làm đẹp nhất nhỉ? Lại còn nặn thêm hình bông hoa đính vào nữa.” — Chỉ cần đưa mắt nhìn thấy hình dáng của chiếc bánh gạo cũng đủ khiến Minh Tuyết thần phục. Cái này chắc là ăn ngon lắm đây. — “Đẹp quá đi! Mai sau anh sẽ là một người vợ tốt ha!”

Nói xong còn vui tươi vỗ vỗ lên vai chàng đội trưởng, cô gái ấy dường như thật sự không hề nhận ra vẻ mặt đột ngột chuyển sang vô cùng tối tăm của ai đó.

— “Cô muốn chết phải không?” — Hyung Ki quay sang với ánh mắt cực kì đáng sợ, nhưng chiều này sử dụng cho cái người đang háo hức chờ mong đêm Trung Thu như Minh Tuyết thì thật là vô dụng.

Cô gái ấy vẫn cười toe toét khiến chàng trai cảm tưởng như cô không hề nghe thấy những gì mình vừa nói vậy.

Đáng chết! Tất cả là tại cái tính làm gì cũng phải hoàn mỹ của cậu, khiến cậu bất tri bất giác trang trí những chiếc bánh gạo hơi quá tay. Nếu không phải cô ta nhắc tới, cậu cũng không hề nhận ra vấn đề này nữa.

Trong khi Hyung Ki còn đang phân vân không biết có nên thủ tiêu cái đám bánh gạo mình vừa làm hay không thì tiếng chuông điện thoại chợt vang lên, trở nên rất rõ ràng trong căn phòng im lặng.

Chẳng cần nghe cũng có thể đoán ra người đó không còn ai khác ngoài anh quản lý gọi tới thúc giục bọn họ nữa.

— “Quản lý Kang à? Đợi một lát nhé! Bọn em sẽ tới ngay.” – Vừa nghe điện thoại, ai đó còn cố gắng nặn nốt cái bánh cuối cùng, hoàn thành công việc một cách hoàn mỹ nhất có thể.

— “Đã đến giờ rồi nhỉ?” – Vội vàng dọn dẹp thật nhanh mọi thứ sau khi nặn bánh, chàng mỹ nam Young Min chợt liếc sang chiếc đồng hồ, cũng chuẩn bị để tới trường quay. Nếu đi ngay thì thời gian là vừa kịp, vì thế nên bọn họ cũng không còn thời gian hoàn thành nốt công đoạn còn lại của bánh gạo, đành phải bàn giao hết cho Minh Tuyết. — “Chỉ còn lại hấp bánh cùng lá thông nữa thôi là xong rồi. Bọn anh phải đi bây giờ, nhưng cũng sẽ cố gắng xong sớm để trở về. Đến lúc đó chúng ta phải cùng nhau ăn bằng sạch cái đám bánh gạo này đấy nhé.”

— “Vâng!” – Nhìn thấy dáng vẻ dấn dọ cẩn thận của tên đàn anh, Minh Tuyết chỉ cười thật tươi rồi vẫy tay chào mọi người. Chỉ là hấp bánh mà thôi, cậu cũng không nên coi cô như trẻ lên ba, sợ bị cháy nồi hấp như vậy chứ? — “Mọi người đi cẩn thận nha!”

* * *

Trời đã tối muộn, bốn chàng mỹ nam cũng kéo nhau trở về nhà sau một ngày làm việc thật bận rộn và mệt mỏi. Nhưng cái ý nghĩ nhanh chóng trở về cùng đón Trung Thu với Minh Tuyết tựa như một động lực mạnh mẽ giúp bọn họ duy trì trạng thái tốt nhất tới tận những tiếng đồng hồ cuối cùng của ngày này.

— “Bọn tôi về rồi đây!” – Bước vào nhà đầu tiên là chàng đội trưởng Hyung Ki. Tuy nhiên, khi cậu vừa mới mở đèn lên và nhìn vào bên trong, khung cảnh một người con gái đang nằm ngủ gục trên bàn khiến cậu có đôi chút ngỡ ngàng.

Là do cô vẫn ngồi đợi các cậu trở về nên mới ngủ quên như vậy ư? Thế nếu tối nay họ không kịp về thì cô cứ thế ngồi ngủ như vậy tới tận sáng à? Ai đó thật không chịu chú ý tới sức khỏe của chính mình mà.

— “Cái cô này!” – Thấy dáng vẻ ngủ ngon lành, không có chút dấu hiệu chuyển tỉnh nào của cô khi bọn họ trở về khiến Yo Seob hết nói nổi. Nhất là khi chàng mỹ nam nhắc chiếc lồng bàn lên nhìn thấy những gì cô chuẩn bị cho họ. — “Cô ta định cho chúng ta chỉ ăn mỗi bánh gạo thật đấy à?”

Minh Tuyết, chẳng lẽ cô thật sự cho rằng tại cái ngày lễ lớn của Hàn Quốc như hôm nay, mọi người chỉ cần ở bên nhau và ăn hết đám bánh gạo đã làm là xong rồi à? Trên đời cũng chỉ có kẻ ngốc như cô mới có cái ý nghĩ đơn giản đến vậy mà thôi.

— “Cũng may là chúng ta có mua đồ về ăn.” – Yo Seob vừa nói vừa tỏ vẻ rất tự hào với quyết định chính xác của bản thân. Chuyện gì chứ việc chuẩn bị món ăn để mở tiệc tại nhà hi đúng là không thể kì vọng gì nhiều ở Minh Tuyết cả.

Vì thế, cho nên, khoảng chừng nửa tiếng sau, trên sân thượng của căn nhà diễn ra một bữa tiệc phong phú với rất nhiều món ăn. Trong đó, người thấy sung sướng nhất chính là Minh Tuyết, khi vừa lơ mơ chuyển tỉnh lại đã nghe thấy sắp được ăn tiệc.

— “Nhiều món thật đấy!” – Nhìn các món ăn trông rất hấp dẫn bày la liệt khắp trên bàn, cô không nhìn được nuốt xuống một ngụm nước bọt, trong mắt không hề che giấu vẻ thèm ăn. — “Đây là lần đầu tiên em được tham dự một bữa ăn gia đình mà lại có nhiều món như vậy đấy.”

— “Mấy cái này toàn là do bọn anh mua ở nhà hàng về thôi mà.” – Thế nên không cần tỏ vẻ lạ lùng và đầy ngưỡng mộ đến mức ấy đâu. Young Min vừa mỉm cười trả lời vừa bày biện nốt những món cuối cùng lên bàn. — “Mỗi người chỉ định cầm về vài món, không ngờ lại thành ra nhiều thế này.”

Còn không phải do anh Jae Sung sao? Cầm về thì ít, nhưng món nào có vẻ ngon cũng đòi mua cho bằng được, cuối cùng lại ném hết cho bọn cậu vất vả khuôn về. Yo Seob không nhìn được thâm nghĩ.

— “Ô! Kia là lò nướng hả?” – Đến lúc này Minh Tuyết mới nhận ra ý đồ của bốn chàng trai khi mua cả thịt tươi và xuống nhà kho khuôn cái gì đó ra. — “Chúng ta sẽ nướng thịt đúng không? Và sẽ ăn món thịt nướng?”

Chỉ cần nghĩ tới món ăn thú vị và ngon lành này, cô gái ấy đã trở nên băng nhắng không khác gì một đứa trẻ con. Thậm chí ai đó còn háo hức tới cái mức còn chưa dọn xong xuôi đã cầm sẵn đũa lên chờ chực, trong trạng thái luôn sẵn sàng ra tay cướp đoạt.

— “Làm gì có chuyện dễ dàng như thế chứ?” – Nhìn thấy ánh mắt sáng rực như sao, cứ nhìn chăm chăm vào đám thịt vừa đưa vào nướng của cô, Yo Seob đánh chat vào cái tay đang giơ lên kia, khẽ liếc ai đó bằng một ánh nhìn khinh bỉ. — “Phải chơi trò gì đã chứ. Chơi cái gì có thể phân chia số đồ ăn này thì mới vui.”

Như thế, người thắng sẽ có tất cả, còn người thua phải ngồi đó mà nhìn, càng không thể vọng tưởng tới việc cướp đoạt đồ ăn của người khác được nữa.

Không cần nghĩ nhiều cũng có thể thấy được với cái tính ngốc nghếch của Minh Tuyết thì cô sẽ nhận được vị trí đứng đầu từ dưới lên trên rồi. Thế nên nói chơi trò chơi cho công bằng, còn thật sự thì Yo Seob chỉ muốn bớt đi một miếng ăn khá nhiều, lại còn được nhìn thấy dáng vẻ khổ sở của cô khi chỉ được ngồi đó nhìn cậu ăn ngon lành những thức ăn này.

— “Hả?” – Hoi ngạc nhiên và tiếc nuối một chút nhìn thịt đang được nướng, Minh Tuyết cũng không ngờ tới chàng mỹ nam chợt đưa ra đề nghị này. Cô khẽ cau mày suy tư một hồi tìm xem có trò chơi nào thú vị một chút hay không, mãi sau mới chợt nảy ra một đáp án. — “Thế thì chơi vật tay đi. Tôi cũng rất tò mò không biết trong nhóm thì ai là người khỏe nhất.”

Dĩ nhiên, trong ý nghĩ của cô thì bốn chàng mỹ nam vừa vặn chơi cùng nhau là đủ. Còn cô đứng ngoài xem và ăn thịt nướng là được rồi.

Thế mới nói ai đó suy nghĩ thật đơn giản. Vốn mục đích chính là để Minh Tuyết xấu mặt và tiếc nuối ngồi nhìn người khác ăn, nên làm gì có chuyện Yo Seob để cho cô dễ dàng rời khỏi cuộc chơi như thế.

Nhưng khi chàng trai trẻ con vừa mới định mở miệng đập tắt cái ý nghĩ an nhàn của người con gái ấy thì Young Min chợt đưa ra quyết định trước tiên.

“Ý kiến này có vẻ hay nhỉ?” – Tên yêu nghiệt khẽ cười cười, nhưng kết hợp với cái khuôn mặt xinh đẹp hai nước hại dân kia cũng đủ mê hồn. – “Thế để anh làm trọng tài nha. Anh không thích những trò chơi tốn sức cho lắm.”

Anh không thích thì lại bắt bọn em ra sức chơi cái trò tầm thường này à? Yo Seob trong lòng đang không ngừng mắng cái kiểu gian manh của ai đó.

“Thế thì em phải chơi vật tay à?” – Minh Tuyết kinh ngạc nói. Vốn cô chỉ định đứng ngoài xem nên mới đưa ra ý tưởng này. Bây giờ lại kêu cô tham gia thì đúng là không biết phải nói sao nữa. – “Nhưng em là con gái mà. Em mà đấu với bọn họ á?”

Đừng nói là cô chỉ là một cô gái, ngay cả khi cô là một tên con trai cũng chưa chắc có thể thắng được mấy con người chuyên tập thể thao đều đặn này đây chứ.

“Cô không nói thì không ai biết cô là con gái đâu.” – Yo Seob bữu môi nhìn từ đầu tới chân cô trong khinh bỉ. Mặt mũi thường thường, dáng người cũng chẳng có chút hấp dẫn, tính cách thì lại càng không có gì để nói, một cô còn dám tự nhận mình là con gái.

Cứ thế, anh chàng trẻ con không cần tới sự chấp thuận của ai mà bắt đầu phân công rất chóng vánh.

“Có bốn người là đủ rồi. Cô và anh Jae Sung một đội, tôi và Hyung một đội. Bên nào thắng thì sẽ được toàn quyền với tất cả các món ăn.”

“Tôi và anh Jae Sung á?” – Há hốc mồm kinh ngạc khi nghe được phân công, lại thêm khi quay sang thấy cảnh tên đàn anh đó đang ngồi ngó ngàng, ánh mắt dán chặt vào mấy món ăn trước mắt, Minh Tuyết chỉ thấy hi vọng thắng được là con số 0. – “Ồ đâu ra cái chuyện vô lý như thế chứ? Nhìn cũng thấy thực lực chẳng cân bằng gì cả.”

Không nói việc cô là con gái, mà bất kì ai dùng mắt nhìn qua hai đội viên được phân cho hai người cũng thấy được rõ sự chênh lệch. Cùng một đội với anh Jae Sung, như thế có khác gì tuyên bố cô thua ngay từ vòng gửi xe rồi còn gì.

Hừ! Gian manh cũng không cần đến cái mức này chứ? Xếp đội kiểu này thì không cần đấu cũng biết kết quả là thế nào rồi còn gì nữa.

“Chẳng phải đã ưu tiên cô là con gái nên cho cô cùng đội với đàn anh rồi còn gì.” – Yo Seob rất tự nhiên ngồi xuống bàn, nói với vẻ rất đúng lý hợp tình làm Minh Tuyết nhất thời không tìm ra được lý do nào để phản bác. – “Có muốn ăn không đây? Nhanh nhanh ngồi xuống đấu với tôi đi!”

Vừa nói, ai đó còn rất thân thiện đưa tay ra chờ cô đến độ sức, vẻ mặt cũng thể hiện sự kiên quyết, không cho cô một cơ hội gì để thay đổi cả.

Muốn tranh giành thức ăn với cậu ư? Đội kiếp sau đi!

“Đàn anh gì chứ?” – Vừa liếc qua bóng dáng tên mèo lười vẫn ngơ ngác không chú ý lắm tới điều gì đang diễn ra, toàn bộ tâm trí đều tập trung ở bàn thức ăn trước mặt, Minh Tuyết đúng là khóc không ra nước mắt, trong miệng cũng khẽ oán thán. – “Cái lý lẽ gì thế? Nhìn lại đội của anh và đội của tôi xem!”

Tuy nhiên, Yo Seob quyết không chịu đổi người là điều mà ai cũng có thể dễ dàng nhìn ra. Minh Tuyết cũng thấy được không thể kì vọng gì nhiều ở ai khác ngoài chính mình, bèn phải tự thân ngồi xuống nhận sự thách đấu của chàng trai ấy.

Hừ! Đừng tưởng cô dễ bắt nạt nhé! Chẳng qua chỉ là vật tay mà thôi, trước kia cô cũng chơi nhiều rồi, chưa lần nào thua cả. Nghĩ đến vậy, Minh Tuyết cảm thấy tự tin tràn đầy, cũng háo hức chờ mong tới khuôn mặt của cậu ta khi bị thua bởi cô sẽ như thế nào.

Cuộc đấu cứ thế bắt đầu, chỉ trong vài giây đã có ngay kết quả. Nhưng điều đáng nói hơn cả là cái kết quả ấy đối với người nào đó quả thật rất khó tin tưởng.

“Không! Không tính!” – Minh Tuyết trợn tròn mắt khi nhìn thấy mình bị thua quá mức thảm bại ngay sau khi Young Min vừa mới tuyên bố bắt đầu chưa nổi một giây. Mọi thứ diễn ra quá nhanh khiến cô không dám tin tưởng vào sự thật đang xảy ra nữa, càng không thể chấp nhận kết quả phũ phàng này. – “Tôi chưa chuẩn bị xong mà. Chơi lại đi!”

Nhất định là do vậy mà thôi. Nếu không thì làm sao mà cô có thể thua được cơ chứ? Không biết thật ra mọi việc là thế nào, nhưng Minh Tuyết là quyết tâm nhận định nguyên do này, nặng nề đòi chơi lại.

“Thua thì cứ nói là thua đi, còn cố chấp như thế cũng chẳng thay đổi được gì.” – Yo Seob nói những câu nghe như hảo tâm khuyên nhủ, nhưng trong ánh mắt lại tràn đầy châm chọc và khinh bỉ. Đã yếu thì chấp nhận là mình yếu đi, lại còn cố đánh lừa bản thân làm cái gì, đúng là đáng thương mà. – “Thôi! Tránh ra cho người khác còn chơi nữa chứ.”

Theo cái đà này thì anh Jae Sung đấu với Hyung Ki cũng rất nhanh mà có kết quả thôi. Hiển nhiên đội thắng sẽ là các cậu, và cái bàn thức ăn này cũng thuộc về các cậu nốt. Nghĩ đến cái cảnh Minh Tuyết đói mồm đứng ngoài nhìn cậu ăn uống no say, Yo Seob chưa gì đã thấy vui sướng vô cùng rồi.

“Đã nói là người ta chưa chuẩn bị gì mà. Bình thường tôi rất khỏe đấy.” – Ai đó kiên quyết đòi phải chơi lại cho bằng được, thậm chí còn đưa cả tay ra, gồng lên như để chứng minh bản thân cũng có cơ bắp. – “Lũ bạn tôi chẳng có đứa nào có thể độ lại được với tôi đâu.”

Cô chỉ suy nghĩ một cách đơn giản là muốn chứng minh bản thân không phải kẻ yếu ớt, ngay cả một giây cũng không trụ nổi, rằng Yo Seob có thắng cũng là do vật tay quá bất ngờ khi cô còn chưa kịp chuẩn bị xong xuôi, nhưng lại không hề biết rằng cái đáng về hiện tại của mình trông trẻ con đến mức nào.

— “Ồi trời đất ơi!” – Thấy ai đó khoe ra bắp tay của mình, Yo Seob cũng không ngần ngại dạo quanh người cô một vòng, đưa tay ra nắm lấy cánh tay nhỏ xíu kia, cười khẩy trong kinh thường. – “Chẳng có tí cơ bắp nào cả. Cô có chơi lại đến mấy lần nữa thì cũng thế thôi.”

Càng nhìn cánh tay nhỏ gầy của cô, đôi mắt chàng mỹ nam càng toát ra vẻ kinh thường và thương hại. Cô ta định dùng cái tay trông không khác gì cây sậy này mà thắng cậu ư? Đúng là nằm mơ mà.

Như để thể hiện sự rộng lượng của bản thân cũng như thoả mãn sự cố chấp của ai đó, Yo Seob cuối cùng cũng quyết định cho cô được thử lại một lần.

— “Được rồi! Một cơ hội nữa vậy.”

Mặc dù Minh Tuyết có vẻ rất tự tin vào sức mạnh của mình, nhưng cô dường như đã quên mất từ trước đến nay bản thân cũng chỉ đấu với mấy bạn gái cùng lớp. Còn MS4 thì bao lâu nay vẫn tập thể dục, rèn luyện bản thân đều đặn, thoát nhìn đáng có vẻ gầy nhưng đấu với cô cũng chỉ là chuyện thường.

Thế nên, hai giây sau, thắng bại rất nhanh chóng được phân định. Ván chơi lấy việc Minh Tuyết thua thảm hại làm kết quả cuối cùng.

— “Không! Lần này cũng không tính.” – Ai đó vẫn tiếp tục lừa mình dối người, quyết không tin tưởng những gì tai nghe mắt thấy tay cảm nhận. – “Tâm lý của tôi chưa ổn định. Lại lần nữa đi!”

Nhưng lần này không ai thêm để ý tới cô cả, nhất là Yo Seob. Chàng mỹ nam hiển nhiên sẽ không chịu thoả hiệp thêm một lần nào nữa, nếu không cậu sẽ phải chịu đựng sự dằn dũa không dứt của Minh Tuyết, càng không biết đến đời nào mới có thể ăn được bàn thức ăn này cả.

— “Cô thật là...” – Quyết định quay đầu sang chỗ khác, coi mấy tiếng lải nhải bên tai của cô như gió, Yo Seob nói với chàng đội trưởng với cái thái độ chắc chắn mọi thứ đã ở hết trong tầm tay của hai người vậy. – “Hyung Ki! Chỉ còn cậu nữa là cái bàn kia sẽ tùy ý chúng ta xử rồi. Bọn họ sẽ chỉ còn nước nhìn chúng ta ăn thôi.”

Chỉ nghĩ tới thôi đã thấy thật khoái trá rồi. Chàng mỹ nam dường như đã bị ý nghĩ trêu chọc và làm cho Minh Tuyết xấu mặt ngấm sâu vào trong máu đến không thuốc nào chữa được cả.

— “Thức ăn của tôi!” – Nhìn chằm chằm bàn đồ ăn ngay trước mặt mà lại không thể động vào, đến giờ cô mới hiểu cái gì gọi là địa ngục trần gian. Tra tấn người cũng không cần ác liệt như vậy chứ? Nhất là đối với người vẫn chưa ăn tối như cô nữa.

Nhưng nghĩ đi nghĩ lại cũng chẳng có biện pháp gì để giành lại đám đồ ăn này ngoài việc đặt hết hi vọng vào tên đàn anh còn lại trong đội. Tuy rằng khả năng là rất thấp, nhưng ít ra có còn hơn không.

— “Anh Jae Sung! Cố lên!” – Minh Tuyết thúc giục hi vọng cuối cùng của mình, lợi dụng đáng về mê mẩn với mỹ thực của tên mèo lười này mà đưa ra biện pháp hữu hiệu nhất. Anh thực sự muốn ăn chúng ư? Chiến đi! – “Vi thức ăn, anh phải chiến thắng.”

Bởi không thắng được sẽ chỉ còn nước nhịn đói. Yo Seob sẽ chẳng hảo tâm chia cho anh miếng thịt nào đâu.

Hyung Ki và Jae Sung, cuộc đấu vật tay của hai người cứ thế mờ mẩn vô cùng oanh liệt với quyết tâm dữ dội đối với đồ ăn như thế. Và cũng như những lần trước, kết quả định ra cũng rất chóng vánh, chỉ có điều đó là điều mà hầu hết mọi người đều không hề ngờ tới.

Không chỉ mấy người đang đứng ngoài định hò reo cổ vũ kia, mà ngay cả người trong cuộc như chàng đội trưởng dường như cũng rất khó tin những gì đang diễn ra trước mắt.

— “Ồ! Thắng rồi! Thắng rồi!” – Phải mất vài phút đứng ngây ra, liên tục chớp mắt nhìn lại thì Minh Tuyết mới dám tin vào những gì bản thân được trông thấy, không khỏi vui mừng quá độ mà hét lên như điên như cuồng.

Ngay chính cô cũng tưởng thất bại là cái chắc, cổ vũ cho tên đàn anh nhưng trong trí não thì vẫn nhận định thế cục không có cách nào có thể thay đổi. Thế mà chỉ trong có vài giây lại xảy ra biến hoá nghiêng trời lệch đất như vậy, bảo cô không ngỡ ngàng sao được.

Cô thắng! Đội cô cuối cùng cũng thắng một ván. Như thế có nghĩa là bọn họ sẽ không phải ôm bụng rỗng ngồi nhìn người khác ăn uống ngon lành trong đêm Trung Thu này nữa rồi. Minh Tuyết hiện giờ đang sung sướng đến gần như phát điên.

— “Sao lại thế chứ?” – Kinh ngạc nhìn cục diện trước mắt, Yo Seob không khỏi có chút hoài nghi. Vốn tưởng chuyện tiếp theo sẽ rất đơn giản, thế nhưng đột nhiên lại quay ngoắt lại 180 độ khiến chàng mỹ nam khó mà tin được. – “Hyung Ki! Thế này là thế nào? Cậu nhường anh ấy đó hả?”

Không thì làm sao một con sâu lười chỉ biết ăn ngủ như anh ấy lại có thể thắng được vị đội trưởng vĩ đại của MS4 kia chứ?

— “Không phải!” – Hyung Ki hiện tại cũng không khá hơn gì nhiều, càng là ngạc nhiên trước sự biểu hiện xuất thần của tên đàn anh này. – “Tớ cũng không biết nữa. Nhưng vừa lúc bắt đầu, tớ liền cảm thấy như có một lực rất mạnh đẩy bật tay tớ xuống.”

Lực mạnh tới mức chàng trai không thể nào chống cự, lại càng khó chấp nhận nó là do Jae Sung tạo ra.

— “Ha ha! Thắng rồi!” — Cô gái nào đó vẫn đang điên cuồng chạy qua chạy lại, la hét mãi một câu. — “Thắng rồi!”

Nhưng càng là trông thấy sự vui sướng của Minh Tuyết lại càng khiến Yo Seob bức mình, cho đến lúc không còn kiềm chế được nữa, đành phải lên tiếng ngăn cô tiếp tục gây ồn ã.

— “Thắng cái gì chứ?” — Anh chàng trẻ con thực sự bị điên lên với niềm sung sướng tột cùng trên khuôn mặt cô gái chết tiệt kia, càng nhìn càng có cảm giác như mình đang bị giễu cợt vậy. — “Trận chung kết còn chưa bắt đầu đâu. Cô đừng mơ tưởng động tới số thức ăn của tôi nhé!”

Để phân ra chiến thắng cuối cùng thì vẫn còn cuộc chiến giữa hai người vừa lọt vào vòng trong, cậu và anh Jae Sung nữa. Do vậy, chiến thắng vẫn được coi như là nằm trong tầm tay của Yo Seob, không có gì đáng để quá lo lắng cả.

Ai đó thật sự rất tự tin với khả năng vật tay của bản thân, không hề cho rằng mình sẽ bị thua cuộc, nhất là lại thua cái tên đàn anh lười biếng mảnh khảnh kia. Còn lý do tại sao Hyung Ki đột nhiên lại như thế, chắc là do ngẫu nhiên hay có sai sót gì đó thôi.

Yo Seob hoàn toàn giữ vững niềm tin đó khi tham gia vào vòng chung kết, cho nên kết quả cuối cùng như thế nào, cũng không cần phải tốn sức suy đoán gì nhiều.

Đáp án rất đơn giản. Yo Seob thua.

Lại vẫn sau đúng một giây kể từ khi Young Min tuyên bố bắt đầu.

— “Cái gì? Làm sao mà...” — Nhân vật chính của mọi chuyện, Yo Seob dường như không tài nào tin nổi những gì đang diễn ra, ngờ ngàng đến không nói lên lời.

Làm sao mà cậu có thể thua được kia chứ? Với cái cánh tay luôn được rèn luyện thường xuyên này nữa chứ? Tuy rằng bình thường trông không thấy bắp tay, nhỏ gầy như người bình thường, da trắng trẻo mịn màng, nhưng quả thật ở dưới đó chứa đựng một sức mạnh rất to lớn kia mà. Cánh tay là niềm tự hào của cậu làm sao lại có thể thua được kia chứ?

— “Tôi chưa chuẩn bị xong mà thôi.” — Nghĩ đi nghĩ lại, anh chàng trẻ con chỉ có thể đưa ra được nguyên nhân ấy để lý giải cho sự việc cổ quái này. Nhất định là do cậu còn chưa sẵn sàng thì đã bị anh Jae Sung chế phục, nên mới có thể dẫn đến kết quả thảm bại tiếp theo. Ai đó rất vô sỉ lừa mình dối người, kiên quyết không chịu chấp nhận sự thật trước mắt. — “Không tính lần này.”

— “Thua thì cứ chịu thua đi.” — Còn cứ níu kéo làm gì. Kết quả chẳng phải đã rất rõ ràng rồi đó sao? Minh Tuyết liếc nhìn ai đó bằng cái ánh mắt tràn đầy châm chọc. — “Con người anh cũng cố chấp quá mà.”

Nhưng ai đó cũng không chịu suy nghĩ, cậu ta có cố chấp thì cũng không phải cùng một dạng như cô vừa nãy sao? Chê người khác nhưng lại không chịu xem lại mình, bản tính con người chính là như thế đấy.

— “Tôi cố chấp cái gì? Tôi đã nói là chưa chuẩn bị xong mà.” — Yo Seob phản bác ngay tức thì, dù trong giọng nói không được quyết liệt như vừa nãy, xen lẫn trong đó có một chút chột dạ. — “Từ trước đến giờ tôi chưa từng thua ai cả”

Chưa bao giờ thì cũng đâu có nghĩa sẽ không thua. Ai đó làm như bản thân là nhà vô địch môn vật tay không bằng. Minh Tuyết không nhịn được thảm khinh bỉ trong lòng.

Tuy nhiên, khi còn vừa định mở miệng từ chối cái kiểu dây dưa lằng nhằng của ai đó thì Jae Sung đã lên tiếng trước.

— “Lần nữa cũng được.” — Đây cũng là câu nói đầu tiên của tên mèo lười từ đầu tới giờ, vẫn hoàn toàn không thoát ra được khỏi vấn đề có liên quan tới đồ ăn. — “Nhưng anh muốn ăn một chiếc bánh gạo, cái do Hyung Ki làm ra đấy. Nó có vẻ rất đẹp và ngon.”

Lúc này, Minh Tuyết quả là khóc không ra nước mắt. Rốt cuộc tên đàn anh này có thực sự hiểu bản thân đang nói gì không đấy?

Thắng một lần có thể là do may mắn nhưng mà lần thứ hai thì không ai dám nói trước được gì. Yo Seob cho dù có kháng nghị thì cũng cứ mặc kệ đi chứ, cứ thế mà chén đám thức ăn này đi, tồn hơi với ai đó làm gì. Giờ thì hay rồi. Nếu cậu ta mà thắng thì hai người chỉ còn nước ôm bụng rỗng mà đi ngủ đấy có biết không?

Minh Tuyết quả thật rất muốn huỷ bỏ câu nói trước đó của tên mèo lười này, nhưng làm sao Yo Seob có thể chấp nhận điều đó cơ chứ. Thế nên, người con gái đó hiện tại chỉ còn có thể không ngừng nhắc nhở và cổ vũ Jae Sung và cầu mong kì tích lại lặp lại mà thôi.

— “Anh à! Tuyết đôi không được thua đâu đấy.” — Liên tục nhắc đi nhắc lại câu này, cô thật sự muốn nó ngấm sâu vào trong trí não của ai đó, cũng làm cậu tập trung hơn vào vấn đề trước mắt, đưa việc giải quyết bữa tối lên trên hết. — “Anh thấy đôi rồi phải không? Nếu thế thì phải vì cái dạ dày của mình mà cố gắng nhé!”

Vừa nói, tay vừa gấp đưa chiếc bánh gạo lên miệng chàng nỷ nam vô cùng ân cần, như thể trông mong ai đó dường sức thật tốt rồi cống hiến toàn bộ sức lực ra đây.

Vì thế... cho nên...

Tiếp theo đó, lịch sự lại được lặp lại.

Jae Sung dường như chẳng tốn chút công sức nào, cứ thế rất nhẹ nhàng vật tay Yo Seob xuống, nhưng chính như thế mới khiến cho cái người luôn tự tin quá mức kia một lần kích không nhỏ.

— “Không! Không thể tính lần này!” – Vẫn không thể chấp nhận được sự thật khó tin này, Yo Seob nằng nặc đòi thêm một cơ hội nữa để chứng minh khả năng của mình. – “Tôi chưa kịp chuẩn bị tâm lý xong mà! Lại đi anh! Em không thể thua vậy được!”

Thế mới thấy, Yo Seob và Minh Tuyết có thể sống chung dưới một mái nhà, cũng là có nguyên do cả.

— “Ai mới là đồ trẻ con đây?” – Cô gái ní không chút kiêng kị, nhìn cái tên đang làm âm ỉ, không chịu công nhận kết quả kia một cái rồi lại đảo sang phía Young Min. Cái ánh nhìn như đang thúc giục tên đàn anh đó mau chóng tuyên bố kết quả để cô còn ăn uống nữa chứ, không thì trời sáng tới nơi rồi.

* * *

— “Chúng ta có hai đĩa sườn, cá hấp, chân giò ngũ hương đúng không?” – Điềm danh qua bàn thức ăn một lượt, Minh Tuyết hiện giờ mới bắt đầu phân chia bữa tối. Cô rất hào phóng đẩy ba chiếc đĩa vừa được nhắc đến tên kia về phía Yo Seob và Hyung Ki, vô hình tạo ra một ranh giới giữa những gì hai chàng mỹ nam vừa nhận được với toàn bộ bàn thức ăn phong phú. – “Tôi không có bắt hai người phải ngồi đó nhìn đâu nhé. Cố gắng ăn hết lấy sức để mai đi làm đi!”

Ý tứ là, đám thức ăn còn lại chỉ có một đĩa, sẽ thuộc hết về sở hữu của đội cô, đừng có mà mơ tưởng làm gì. Hơn nữa, cô cũng không hề bạc đãi hai người mà đã đưa ra mấy đĩa có đồ ăn lặp lại rồi, họ nên cảm kích đến rót nước mắt mới đúng.

Hiển nhiên, hai chàng mỹ nam đang ngồi nhìn ba cái đĩa đồ ăn ít ỏi và lẻ loi nằm trên cả nửa cái bàn kia thì lúc này lại chỉ thấy thương hại cho cái bụng của mình tối nay. Hyung Ki thì rất yên tĩnh chấp nhận số phận đau thương, nhưng Yo Seob thì liên tục nhìn chằm chằm cô bằng ánh mắt đầy oán và không phục.

— “Minh Tuyết! Ăn nhiều vào nhé!” – Bỏ qua cái nhìn nóng bỏng của tên đàn em hướng về phía này, Young Min rất tự nhiên gấp đồ ăn vào bát cô với nụ cười đẹp mê hồn. – “Đây là lần đầu tiên em đón Trung Thu ở Hàn Quốc nhỉ?”

Lời nói với Minh Tuyết thì đầy quan tâm săn sóc, nhưng lại không chút để tâm tới mấy tên đàn em ngồi đối mặt với cô. Bảo chàng mỹ nam này thương tình đối với Yo Seob và Hyung Ki thì đúng là khó hơn lên trời. Bởi rất đơn giản rằng bọn họ là con trai.

— “Anh Young Min!” – Ngậm ngùi với ba cái đĩa đồ ăn làm bữa tối cũng đành thôi, nhưng cứ phải thấy mấy người khác ăn uống thoải mái, lại còn khoa trương thế kia, ai chịu cho nổi. Bản thân Yo Seob cũng thấy quá bất bình, phải mở miệng lên tiếng. – “Tại sao anh lại ngồi ở phía đó chứ?”

Anh đâu có tham gia, cũng đâu có thắng, sao lại được quyền ngang nhiên ngồi ăn cùng với Minh Tuyết và Jae Sung kia chứ?

— “Anh đâu có thua.” – Nhoèn miệng nở một nụ cười làm mê mẩn chúng sinh, Young Min đáp rất nhanh chóng, nhưng cũng đủ để thể hiện tất cả ý tứ của bản thân. – “Anh là trọng tài mà.”

Vốn chỉ có đội thua mới phải nhịn đói, mà cậu hiển nhiên là không nằm trong danh sách ấy rồi. Vậy nên cũng chẳng có gì là lạ khi cậu ngồi ở vị trí này cả.

— “Thế có nghĩa là đội nào thắng thì anh cũng được ngồi ăn sao?” – Đến giờ người nào đó mới nhận ra được vấn đề. Hoá ra tên đàn anh đó từ đầu đã tính toán hết cả, làm sao có thể cho bản thân chịu thiệt được kia chứ. – “Thật là vô lý mà.”

Biết vậy thì cậu cũng đòi làm trọng tài cho xong. Chẳng phải làm gì mà xác suất được ngồi ăn cả bàn ăn lại là 100% nữa chứ. Young Min, anh thật gian xảo mà.

— “Minh Tuyết!” – Coi như không nhìn thấy ánh mắt tràn ngập phẫn nộ của Yo Seob, tên yêu nghiệt vẫn có thể rất thản nhiên ngồi ăn, tiện đà quay sang thể hiện phong cách đầy thân sĩ của mình với thành viên nữ duy nhất tại đây. – “Anh vừa nướng xong miếng thịt cho em rồi nè.”

Nói rồi cậu nhẹ nhàng gấp miếng thịt thơm phức vào trong bát của Minh Tuyết, để lại những con người đang ngồi đối diện kia bụng càng đói cồn cào, được nhìn, được ngửi mà không được ăn.

— “Còn em nữa chứ!” – Vừa nói, Yo Seob vừa vô si thò cái đũa vào định gấp miếng thịt nướng, nhân cơ hội không người chú ý mà lén lút trộm ăn một chút.

Tuy nhiên, cái kiểu gian manh lộ liễu thế này thì làm sao mà qua mắt được tên đàn anh đó cơ chứ.

— “Ngồi yên đấy đi!” – Young Min cầm đũa đánh chát vào cái tay đang vươn ra giữa không trung của kẻ nào đó, rất phũ phàng đập vỡ kế hoạch về thịt nướng của tên đàn em. – “Tại sao anh phải nướng thịt cho một tên con trai chứ? Hơn nữa em chỉ là kẻ thua cuộc thì làm gì có quyền đòi hỏi ở đây kia chứ?”

Vốn nếu thằng nhóc này biết thân biết phận mà tự đi nướng thì cậu còn có thể nhắm mắt cho qua, nhưng lại có ý định xảo trá thịt nướng của cậu thì đừng có mơ. Huống hồ, từ trước tới nay, đã bao giờ mấy người này thấy cậu tự thân đi nướng thịt cho một thằng con trai chưa? Nếu là phụ nữ thì còn có thể.

— “Cái gì? Sao lại vô lý như thế? Sáng mai em phải dậy sớm đi quay phim mà, anh cũng nên nghĩ cho em một chút chứ?” – Yo Seob không khỏi thấy bất

binh, lên tiếng cầu xin một sự giúp đỡ của bất kì ai có thể. Không lẽ bọn họ định bỏ đói cậu thật đấy à? – “Hyung Ki! Cậu cũng nói gì đi chứ. Cậu là đội trưởng mà.”

Trong mắt của anh chàng trẻ con, Hyung Ki luôn là vị đội trưởng mẫu mực, việc gì cũng đặt lợi ích của cả nhóm lên hàng đầu, ngoài mặt lạnh lùng nhưng thật ra lại dễ mềm lòng nên trở thành sự lựa chọn tốt nhất. Cậu ấy chắc là không thể nhẫn tâm để cậu nhịn đói, rồi mai uể oải đi làm đúng không? Huống hồ, cậu cũng trong danh sách bị bỏ đói, cũng phải cùng nhau lên tiếng đòi lại công bằng chứ.

Tuy nhiên, ý nghĩ và thực tế lại luôn có sự khác nhau rất lớn. Có lẽ do Yo Seob đã quá đề cao bản thân, cũng có thể do cậu vẫn chưa thể nào hiểu được hoàn toàn cách thức suy nghĩ của Hyung Ki, nên cũng rất khó tiếp thu được sự việc xảy ra tiếp theo.

Bởi trước mắt anh chàng trẻ con lúc ấy, vị đội trưởng vĩ đại mà cậu đặt hết niềm tin và hi vọng vào đó, không biết từ lúc nào đã sang ngồi ở phía đối diện, để lại có một mình cậu ngồi ở bên này, lẻ loi với ba đĩa đồ ăn.

– “Ê! Hyung Ki! Cậu đang làm gì thế...” – Sao lại có thể bán đứng bạn bè lúc gặp khó khăn như vậy chứ? Yo Seob mãi mới nói lên một câu.

Mà nếu có sang bên đó thì cũng nên nói với cậu một câu để cậu đi cùng cho vui chứ? Cứ thế lặng lẽ đi ăn mảnh một mình thế mà coi được à? Yo Seob nhìn tên đội trưởng bằng cái ánh mắt đầy ai oán và trách cứ.

Dẫu vậy, người được nhắc đến tên thì lại không tỏ vẻ gì hợp tác cả, cứ thế cầm đũa lên, gấp lấy thức ăn đưa vào miệng như không hề có việc gì xảy ra. Cho đến lúc chậm rãi nuốt xong một miếng thịt, Hyung Ki mới ngước lên và nói bằng khuôn mặt vô cùng nghiêm túc, nhưng bản thân cậu nói thì lại khiến người ta không biết phải nói gì cả.

– “Tớ có quen biết cậu à?”

Một câu nói, như sét đánh giữa trời quang, khiến anh chàng trẻ con há hốc mồm không tin nổi vào những gì tai mình vừa nghe thấy nữa.

Bao nhiêu năm bên nhau, sống cùng mái nhà, cùng nhau vượt qua biết bao gian khó của cuộc đời, vậy mà ai đó chỉ dùng một câu đơn giản để phôi sạch tron tất cả ư? Hyung Ki, thật không ngờ cậu cũng có thể chỉ vì những thứ trước mắt này mà bán đứng tình nghĩa nhiều năm nay của chúng ta ư?

– “Cái gì cơ? Ngay cả cậu cũng...” – Yo Seob uất ức đến không nói lên lời, vẻ mặt không khác gì một cô gái bất gặp bạn trai ngoại tình vậy. – “Cậu để cho chút thức ăn này làm loá hết cả mắt như vậy ư?”

Trái lại với vẻ bi thương, không sao tin nổi tựa như chứng kiến mối tình đầu bị tan vỡ của Yo Seob, Hyung Ki thì lại rất bình thản trả lời những lời thật tuyệt tình.

– “Uh! Từ tối đến giờ tớ vẫn chưa ăn gì cả. Sáng mai bốn giờ lại đã phải đi rồi.” - Ngước đôi mắt trong trẻo xinh đẹp, sâu thẳm như mặt hồ tĩnh lặng lên, chàng đội trưởng đáp trả lại câu chất vấn của anh chàng trẻ con bằng một sự chân thật hơn bao giờ hết. – “Hiện giờ tớ chẳng quan tâm tới gì ngoài bữa tiệc Trung Thu cả đâu.”

Làm ơn đi! Đòi chơi là Yo Seob, phân đội cũng là Yo Seob, quyết tâm muốn thắng để bỏ đói Minh Tuyết cũng là Yo Seob. Tất cả từ đầu tới đuôi đâu có phải là ý kiến và mong muốn của cậu đâu. Nhưng đến lúc thua thì lại bắt cậu phải chịu tội cùng, nghe thôi cũng thấy vô lý mà.

Vì có đủ sức để nghỉ ngơi và làm việc tốt vào hôm sau, bản thân Hyung Ki cảm thấy có làm vậy cũng không có gì phải thấy lạ cả.

– “Cứ mặc kệ kẻ thua cuộc đó đi!” – Dưới cái tình trạng này, mình Tuyết còn đồ thêm dầu vào lửa, quay sang vỗ vai chàng đội trưởng với vẻ vô cùng thân thiết. – “Anh ăn thịt nướng không?”

Sau đó, còn gấp mấy miếng thịt mà Yo Seob nhìn thèm nhỏ nước dãi kia vào trong bát Hyung Ki, thái độ hữu hảo như thể bọn họ ngay từ đầu đã cùng đội vậy.

– “Mấy cái người này...” – Một mình ngồi một góc nhìn thấy cảnh này, Yo Seob giận dữ nghiêng răng nghiêng lợi, chờ chực bùng phát.

Phụt!

Ngay lúc đó, những vệt pháo hoa muôn màu bất chợt cùng đồng loạt phóng vút lên không trung, nở rộ ra những sắc màu rực rỡ kì ảo trên nền trời, tạo thành một khung cảnh xinh đẹp đến không lời nào tả xiết. Cứ thế, những ánh sáng màu tuyệt đẹp loé lên, toả rạng trước con mắt si mê của những con người có mặt tại đó.

– “Uà! Gì thế?” – Kinh ngạc nhất khi thấy điều này chính là Minh Tuyết. Người con gái đó mê mẩn nhìn lên bầu trời một lúc, sau đó mới liếc sang nhìn tên mèo lười đang ngồi một góc đốt pháo hoa kia, không khỏi tò mò bước tới gần nhìn theo, hỏi một câu. – “Anh à! Anh ở đó từ lúc nào thế?”

Không phải đang sung sướng ăn uống sao? Từ bao giờ người đàn anh lại có hứng thú đi đốt pháo hoa kia chứ? Lại còn cái đám pháo này mua khi nào mà cô lại không hề hay biết chút gì vậy?

– “Bọn anh quên chưa nói với em nhì?” – Liếc nhìn theo những vệt ánh sáng đủ màu sắc sinh động loé lên rồi vụt tắt giữa trời đêm, bên cạnh vàng trắng tròn toả sáng một ánh sáng dịu êm khắp thế gian kia, tâm trạng Young Min dường như có một chút gì đó thật khó tả. Chàng nữ nam vẫn giữ nguyên nụ cười mê hoặc nhân gian trên bờ môi, khẽ nói một câu nhẹ nhàng lẫn khuất trong màn đêm sâu thẳm. – “Bọn anh có mua cả pháo hoa về chơi cho vui, kỷ niệm một ngày Trung Thu thật khó quên với mỗi người.”

Minh Tuyết trong giây phút đó cảm thấy thật sự vui vẻ, đến mức có thể bỏ quên được tất cả mọi thứ đằng sau, sung sướng hưởng thụ khoảnh khắc đặc biệt và hiếm hoi này của cuộc sống.

— “Vui thật đấy!” – Cô ngồi xuống bên cạnh Jae Sung, dĩ nhiên là không thể bỏ lỡ cơ hội cùng tham gia đốt pháo với tên đàn anh này rồi. — “Cho em chơi cùng với nào.”

Cứ thế, mấy con người rất vô tư chơi đùa, không hề để ý tới một chàng trai vẫn đang ngồi ở phía bên kia cái bàn trong lặng lẽ. Yo Seob ngược nhìn nét vui tươi rạng ngời trên khuôn mặt người con gái ấy, lại nhìn sang mấy đĩa thức ăn ít ỏi bày trước mặt mình, trong nội tâm không thấy chút thoải mái nào mà chỉ càng ngày càng bức bối.

— “Chẳng vui tí nào cả.” – Chàng mỹ nam cau có nói một câu, hậm hực ngồi đó như một con người bị bỏ rơi.

Tuy nhiên, khi nhận thấy mấy người còn lại chẳng có ai chịu để tâm tới sự hiện hữu của mình tại đây, cứ thế tham gia chơi đùa hạnh phúc vui vẻ, Yo Seob cuối cùng vẫn là không thể chịu được, bật dậy lao vào tham dự trong cuộc chơi.

— “Cái gì thế kia! Minh Tuyết! Cô không biết cách đốt pháo hoa Hàn Quốc sao cho đẹp nhất à? Đầu tiên là phải nhúng đầu của nó vào dầu ăn. . .”

Bạn đang đọc truyện *My Stars* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13

— “Anh muốn có vật nuôi!”

Vào một buổi sáng đẹp trời, khi tất cả mọi người đều tập trung đủ cả ở phòng khách, Jae Sung đột nhiên mở miệng phát biểu một câu gây sốc như thế, khiến tất cả mọi ánh mắt cùng quay lại, đổ dồn về phía tên đàn anh đó trong kinh ngạc.

Bọn họ không có nghe nhầm đúng không? Cái người lười biếng ham ngủ nhất nhóm đang dự định có vật nuôi ư? Là trời sắp sập xuống hay căn bản cái tên mèo lười này vẫn chưa rõ ràng có vật nuôi là như thế nào?

Trái ngược lại với vẻ ngạc nhiên, khó hiểu của tất cả những thành viên khác trong căn nhà, cái người hiện đang là tâm điểm của mọi sự chú ý kia rất ung dung không để ý gì đến không khí xung quanh hết, vẫn thản nhiên ngồi dán mắt vào chương trình thể giới động vật trên ti vi.

— “Sao bỗng dưng anh lại đòi có thú nuôi thế?” – Yo Seob cuối cùng vẫn là phải mở miệng hỏi, không trông chờ gì ở việc người nào đó tự nhận ra điều khó hiểu nhả lại trong ánh mắt mọi người rồi tự biết đường mà trả lời.

Vốn bình thường tên đàn anh này đã rất khác lạ và khó hiểu rồi, nhưng hiện tại lại còn khiến bọn họ thật không thể nào đoán nổi đang suy nghĩ gì trong đầu nữa.

— “Chẳng phải anh quản lý của chúng ta cũng có một con chó sao?” – Vẫn bằng cái khuôn mặt ngơ ngẩn ngẩn từ đầu tới giờ, Jae Sung đáp lại bình thản như thể những gì mình nói từ đầu tới giờ cũng chỉ đơn giản tựa muốn ăn một que kem mà thôi. — “Bỗng dưng anh thấy chán quá! Anh muốn nuôi con gì đó cho đỡ buồn.”

Chán? Cái người dành cả nửa ngày cho việc ngủ như anh cũng có tư cách nói từ này hay sao? Huống hồ anh đã sống như thế hơn hai chục năm rồi, đến giờ đột nhiên nhận thấy buồn chán thì cũng đủ lạ kì.

— “Anh đã suy nghĩ kĩ chưa thế?” – Hyung Ki lại hỏi lại một lần, quyết tâm xác định ai đó có thực sự hiểu được những gì mình đang nói hay không. — “Đó không phải là chuyện đùa đâu. Nhất là với công việc của chúng ta.”

Quá bận rộn để có thể chuyên tâm chăm sóc một con thú cưng nào đó. Mà điều quan trọng hơn là tên mèo lười này có thực sự muốn nuôi vật nuôi hay là chỉ hứng thú nhất thời, được mấy hôm là lại vất sang cho cậu đây?

— “Anh định nuôi gì thế?” – Minh Tuyết thì lại không suy nghĩ được nhiều như thế, chỉ đơn giản cũng có hứng thú với chuyện nuôi một con gì đó trong nhà, liền chạy lại gần hỏi bằng cái ánh mắt tò mò, vô tình lại đánh gãy câu hỏi của Hyung Ki. — “Chó hay mèo? Loại thật lớn hay bé nhỏ đáng yêu?”

Trong suy nghĩ của cô, thú nuôi cũng chỉ quay xung quanh hai loại động vật này mà thôi. Dù là loại nào thì cũng có vẻ đơn giản và dễ dàng trong vấn đề nuôi nấng.

Tuy nhiên, câu nói tiếp theo của Jae Sung không chỉ đánh nát những tưởng tượng tốt đẹp của cô, mà còn gây ra một cú sock kinh thiên động địa đối với tất cả những con người có mặt tại đó.

_ “Anh muốn nuôi loài bò sát.”

_ “Hà?”

* * *

Buổi chiều hôm đó, Minh Tuyết vừa bước ra khỏi phòng vừa suy nghĩ về những gì tên đàn anh kia phát biểu vào buổi sáng.

_ “Chắc anh ấy chỉ nói đùa thôi nhỉ?” – Cô gái không ngừng nói với bản thân mình như vậy, nhưng cứ nghĩ tới vẻ mặt còn thật sự của Jae Sung khi nói về giống loài vật nuôi kia, cô cứ có một linh cảm gì đó không được tốt lành cho lắm.

Đột nhiên, tiếng nói chuyện của Yo Seob và Young Min ở dưới tầng một trở nên lớn hơn, cắt ngang qua dòng suy nghĩ của người con gái ấy, khiến cô không thể không chú ý nghe.

_ “Hyung Ki! Hyung Ki đâu mất rồi!” – Nghe giọng nói thôi cũng đủ thấy sự khẩn trương và bấn loạn của Yo Seob trong giây phút đó, tựa như đang chuẩn bị đối mặt với việc thế giới sắp bị huỷ diệt vậy. – “Phải mau gọi cậu ấy xuống thôi.”

_ “Có chuyện gì thế?”

Ngay khi Minh Tuyết vừa định mở miệng hỏi rốt cuộc điều gì khiến cái tên chuyên gây rắc rối này lại e ngại tới vậy thì một người khác đã giành trước. Người đó cũng chính là Hyung Ki, người hiện đang là đáng cứu thế trong mắt Yo Seob lúc này.

Hyung Ki, cô biết rằng cậu xuất hiện chỉ là ngẫu nhiên, đúng lúc đi xuống tầng dưới, nhưng nếu có mở miệng thì cũng nên báo trước một chút chứ. Đột nhiên có người mở miệng nói ngay sau lưng khiến cô giật nảy mình, suýt nữa thì rớt cầu thang đó biết không?

_ “A! Cậu đây rồi!” – Vừa nhìn lên thấy bóng dáng chàng đội trưởng, vẻ mặt Yo Seob đầy cảm động tới rớt nước mắt. Chàng mỹ nam đánh mắt về phía Jae Sung, kẻ đang ngồi trên ghế và chăm chú xem đám tạp chí bày la liệt kia, bộ dạng như muốn nói: cậu làm ơn giải quyết cái tên dở hơi kia đi ngay cho tớ nhờ. – “Mau làm cái gì đi chứ! Anh ấy định làm thật kia.”

Nghe xong câu nói của anh chàng trẻ con, cả Minh Tuyết và Hyung Ki đều chẳng hiểu gì hết. Ai đó có muốn nhờ cậu mà lại nói lấp lửng thế đấy, khiến bọn họ đành phải tự thân lại gần xem có gì khác lạ với tên mèo lười kia trước đã.

_ “Thế là sao?” – Cô gái nhanh chóng nhìn tên đàn anh, rồi lại đảo mắt qua đám tạp chí. Và cũng ngay trong giây phút đó, cô chợt hiểu cái điều mà tất cả đang e sợ là gì, khi mà cô nhận thấy tất cả chúng đều nói về đủ loại thần lẩn, đủ loại màu sắc và giống loài.

Khoảnh khắc đó, dự cảm không lành trong tâm trí của người con gái đó càng trở nên mạnh mẽ hơn bao giờ hết. Cái điều xấu nhất mà cô đang nghĩ tới chắc sẽ không trở thành sự thật đúng không?

_ “Anh à!...” – Gian nan nuốt xuống một ngụm nước bọt, Minh Tuyết mãi mới dám mở miệng xác nhận vấn đề, nhưng trong lòng thì vẫn đang không ngừng cầu mong tất cả chỉ là do mình nghĩ quá nhiều mà thôi. – “... Anh không định nuôi chúng đấy chứ?”

Cái câu nói muốn nuôi loài bò sát lúc sáng của cậu cũng chỉ là đùa vui thôi đúng không?

_ “Uh!” – Jae Sung dường như vẫn không hề cảm nhận được không khí căng thẳng của căn nhà khi chờ đợi câu trả lời của cậu, càng không nhận thấy vẻ mặt sợ hãi của Minh Tuyết lúc đó, cứ thế trả lời thật nhanh chóng. Thậm chí chàng mỹ nam còn nhìn xuống tấm ảnh con thần lẩn trên tạp chí bằng cái ánh mắt dịu dàng như nhìn thấy người yêu, miệng bất giác thốt ra một câu khiến mọi người sồn cả gai ốc. – “Chúng rất dễ thương mà.”

Ma âm Ma âm. Đây chỉ là ma âm mà thôi, không phải sự thật đâu. Tất cả đều đang tự lừa mình dối người.

Thấy được một con thần lẩn dễ thương, ánh mắt của người này thật đúng là khác thường. Không may thay, Jae Sung lại thuộc về kiểu người như vậy đấy.

_ “Dễ thương cái gì chứ?” – Vừa nghĩ tới việc phải sống chung là với cái loài bò sát ấy, kẻ yêu sạch sẽ như Hyung Ki đã không chịu nổi rồi. Chàng mỹ nam bước vội tới giật lấy cuốn tạp chí trên tay tên đàn anh, thái độ quyết liệt đến mức không cho cậu có bất kì cơ hội phản đối nào. – “Anh muốn xem thì cứ việc, nhưng đừng có mang một con nào về kí túc xá nghe chưa? Tốt nhất là anh hãy đi chọn thú nuôi khác, nếu không thì em sẽ gọi cho đội diệt trùng tới quăng nó ra giữa rừng đấy.”

Về mặt của ai đó khi nói ra điều này thật quyết đoán, tựa như kí túc xá này nếu có thần lẩn thì sẽ không có cậu, mà có cậu thì sẽ không có thần lẩn vậy.

Mà trên thực tế cũng đúng là như vậy. Gì chứ kêu Hyung Ki sống chung nhà với loài bò sát thì thà giết cậu ta đi còn hơn.

Biết rõ được việc nuôi dưỡng thần lẩn là không thể thành công nổi, Jae Sung ngồi nhìn hình ảnh trong tạp chí trong luyến tiếc, nhưng vẫn cố chấp ngược lên dùng ánh mắt cầu xin và oán thán với Hyung Ki.

Tiếp đó, kết quả thì ai cũng có thể đoán được. Chàng đội trưởng đã phán quyết không là không, đừng mong thương xót gì ở đây, cũng chấm dứt luôn những hi vọng cuối cùng của tên đàn anh.

“Đúng là đội trưởng có khác.” – Chỉ nói vài câu là giải quyết xong sự việc khó khăn này. Minh Tuyết không khỏi nhìn lên chàng mỹ nam với ánh nhìn đầy thần phục.

Không chỉ đối với người sạch sẽ như cậu, mà ngay cả cô chỉ cần nghĩ tới chuyện chung nhà với một con thần lùn đã không khỏi thấy rợn người rồi. Thế nên cô quả thật rất muốn giờ ngón cái lên tán thưởng cậu ấy một câu: làm hay lắm!

“Còn bây giờ chúng ta phải đi đến chỗ quay ngoại cảnh. Nơi đó hơi xa nên phải xuất phát sớm.” – Chàng đội trưởng liếc đôi mắt lạnh lùng và uy nghiêm một lượt, ánh nhìn như thể đang nhắc nhở mọi người tốt nhất đừng có gây ra rắc rối gì, nếu không thì chết với cậu. – “Minh Tuyết cũng cùng đi luôn, bởi dấu sao đó cũng là phim của cô mà.”

Có tác giả ở ngay đây mà không sử dụng đề tư vấn diễn thì đúng là quá phí. Huống hồ các cậu thấy bọn họ cứ đi suốt, để lại một mình cô ở nhà cũng có phần áy náy và không được yên tâm cho lắm.

Theo đúng như những gì đã dự định, Hyung Ki lái xe đưa mọi người tới nơi quay ngoại cảnh, nhưng đến lúc gần đến nơi thì lại xảy ra chuyện vượt ra ngoài dự đoán. Tất cả bắt đầu bởi cú điện thoại đột nhiên gọi tới của anh quản lý.

“Dạ vâng! Gì cơ ạ? Nhưng bọn em gần đến nơi rồi mà.” – Giọng của chàng đội trưởng trả lời có chút khó xử. – “Thôi được rồi! Thế bọn em cứ đến chỗ khách sạn đã đặt phòng trước vậy.”

Chỉ vừa mới cúp máy, Yo Seob đã phát huy tính cách chuyên đi hóng hớt của bản thân, vội vàng chồm lên ghé hỏi cho bằng được.

“Có chuyện gì thế?”

“Có chút trục trặc nên buổi quay sẽ rời lại đến ngày mai.” – Vấn đề chính là nằm ở đây. Nếu được báo trước thì cũng không sao, nhưng giờ bọn họ đã phóng xe đi được hơn 3 tiếng rồi, giờ lại bắt phóng về, ngày mai lại đến lúc sáng sớm để quay thì rất phiền phức. – “Bây giờ đã gần tới nơi, tối nay chúng ta lại không có lịch làm việc nên tớ định ngủ lại khách sạn, sáng mai quay sớm rồi trở về vậy.”

Vốn đã sửa lại kế hoạch như thế là rất hợp lý, nhưng khi bọn họ tới khách sạn đã đặt phòng trước thì mới biết được, ngày hôm nay cũng không chỉ có một việc bị trật ra khỏi dự định ban đầu.

Hyung Ki một mình đứng nói chuyện rất lâu với cô tiếp tân, còn rút điện thoại hỏi lại với về mặt căng thẳng, nhưng cuối cùng thu được chỉ là cái lắc đầu của cô ấy. Các thành viên còn lại chỉ cần đứng ngoài nhìn cũng có thể đoán được phần nào rắc rối mà họ đang gặp là gì rồi.

“Có chuyện không ổn.” – Sau khi xác nhận và thuyết phục không thành công, Hyung Ki đành phải quay trở lại thông báo tin buồn cho tất cả mọi người. – “Tớ vừa gọi điện lại cho anh quản lý và biết được có chút nhầm lẫn nên chưa có ai đặt phòng cho chúng ta cả.”

Quan trọng là nơi này khá vắng vẻ, chỉ có mỗi một khách sạn này mà thôi. Mà hiện tại lại trong giai đoạn mùa du lịch, kiếm được phòng đủ cho mọi người mà không đặt trước là rất khó khăn.

“Cái gì?” – Vừa nghe thấy thế, Yo Seob đã hoảng hốt. Cậu có thể nhịn một bữa tối, nhưng cậu không thể không ngủ rồi vác khuôn mặt uể oải tới tham gia quay phim ngày mai được. – “Tớ đã tới thế này rồi. Chẳng lẽ chúng ta mất công lái xe tới đây để rồi phải ngủ ngoài đường hay sao?”

Buổi sáng lại không có cách nào thay quần áo, rửa mặt, chải đầu, cứ thế đến thẳng chỗ quay thì còn đâu là hình tượng của cậu nữa. Hiện giờ điều mà họ cần làm chính là tìm ra được biện pháp nào hợp lý giải quyết khó khăn ngay trước mắt đã.

Cứ thế, nấy người đứng tại đại sảnh khách sạn, vắt hết óc suy nghĩ xem phải làm gì tiếp theo, không hề chú ý tới việc Young Min bỗng dưng lần lượt cởi bỏ hết đám đồ hoá trang trên người.

Trong phút chốc, tên đàn anh đó trở lại với dáng vẻ đầy yêu nghiệt, lạnh lẽ bước tới chỗ cô tiếp tân với một nụ cười làm điên đảo chúng sinh, thực hiện cái mà người ta vẫn gọi là mỹ nam kế.

“Cô thử kiểm tra kĩ lại một lần xem có còn phòng trống không thế?”

* * *

Phòng thì có, nhưng vấn đề thì lại liên tục phát sinh.

Diễn hình là giây phút này, cả năm con người ấy đang đứng bất động hồi lâu trước những căn phòng mà họ sắp phải ở đêm nay mà không biết nên nói gì hay bắt đầu từ đâu nữa.

“Chỉ còn có hai phòng trống thôi.” – Young Min cầm hai chiếc chìa khoá trên tay, khẽ quay sang nhìn mọi người để tìm kiếm một phương pháp giải quyết hiện trạng. – “Chúng ta phải chia phòng như thế nào đây?”

Nếu chỉ có bốn chàng trai các cậu thì việc chia phòng cũng không có gì đáng nói, nhưng rắc rối là họ có thêm một cô gái là Minh Tuyết ở đây, thành ra phân chia kiểu gì cũng có vẻ không được ổn cho lắm.

“Chúng ta có năm người mà.” – Chàng đội trưởng nói vô cùng dứt khoát, phân chia theo cách đơn giản nhất là dựa theo toán học. – “Vậy cứ một bên ba người, một bên hai người là được thôi.”

Đối với cậu, nam nữ gì trong tình cảnh cần có phòng nghỉ ngơi hiện tại thì cũng như nhau hết cả.

“Làm sao mà có thể như thế được cơ chứ.” – Dĩ nhiên, Minh Tuyết quyết không thể nào chấp nhận cách chia không có chút trách nhiệm nào như vậy được rồi, vội lên tiếng phản bác ngay tức thì. – “Dù gì tôi cũng là con gái mà, chia phòng như thế làm sao được. Phải chia theo giới tính chứ. Nam một phòng, nữ một phòng.”

Mà quan trọng hơn là theo cách này, người được lợi nhất chính là Minh Tuyết, nên cô sống chết cũng phải giành được phần thắng cho bằng được.

“Cô đang nói chuyện khô khan gì thế?” – Giờ thì đến lượt Yo Seob phản đối quyết liệt. Mà không chỉ một mình chàng mỹ nam đó, mà tất cả các thành viên còn lại trong nhóm cũng không bao giờ chịu thỏa hiệp với cách chia đó cả. – “Nói vậy thì bốn người chúng tôi sẽ phải chen chúc một phòng, trong khi cô một mình rộng rãi, hưởng thụ à? Làm gì có chuyện vô lý như thế chứ.”

Một cô còn dám mở miệng đề xuất cách thức phân chia đó. Bốn người một phòng, kiểu gì cũng không chen đủ trên một chiếc giường mà phải có người hy sinh nằm đất. Trong khi bọn họ nếu theo cách của Hyung Ki thì ai cũng có thể nghỉ ngơi bình thường cả.

“Anh cũng cho rằng một nam một nữ ở trong cùng một phòng là không ổn chút nào.” – Vẫn đứng ngoài từ đầu tới giờ, Young Min lúc này lại đột nhiên lên tiếng. Rõ ràng ai đó lúc này còn tỏ vẻ không đồng tình với cách phân chia phòng của Minh Tuyết, giờ lại bỗng nhiên nói câu đó khiến cô còn tưởng rằng mình đã tìm được thêm một đồng minh. Nhưng khi vừa nghe câu nói tiếp theo của tên yêu nghiệt đó thì cô mới biết được hoá ra mình đã nhầm. – “Nhưng nếu là một nữ hai nam thì cũng không có gì phải lo lắng đâu.”

Một nữ hai nam, thế thì không phải nguy hiểm tăng lên gấp đôi à? Sao cậu ta lại dám nói rằng sẽ không sao kia chứ.

“Hả? Không được!” – Từ một mình một phòng, chuyển sang ba người một phòng, Minh Tuyết dĩ nhiên là không thể đồng ý, nhưng nhất thời lại không biết phản bác kiểu gì, chỉ có thể chết cũng không chịu. – “Em không biết đâu! Mặc kệ mọi người đấy. Em sẽ ở phòng bên này. Quyết định như thế rồi, đừng có ai mà bước vào phòng em đấy.”

Nói rồi người con gái ấy đứng chắn trước cửa phòng, tỏ thái độ quyết liệt rằng sẽ không chấp nhận chung phòng với bất kì ai cả.

Mãi mê tranh cãi vụ ai ở phòng nào, bọn họ đều không hề để tâm tới có một chàng trai vẫn trầm lặng từ đầu tới giờ, hiện đang lặng lẽ đi ra phía sau cô, lặng lẽ mở cửa, lặng lẽ bước vào trong và trèo lên giường ngủ ngay tức thì. Toàn bộ quá trình diễn ra trong lén lút khiến cái người đang thể sống chết bảo vệ cánh cửa kia không hay biết gì hết cho tới tận khi cô quay người định trở vào trong ngủ.

“Í! Anh Jae Sung! Đó là phòng của em mà.” – Vừa nhìn vào bên trong đã thấy cs người nằm ngủ trên giường của mình, Minh Tuyết chạy vội vào định kéo cậu dậy nhưng hoàn toàn vô dụng. – “Anh không ngủ ở đây được đâu, mau về phòng bên kia đi mà.”

Nhưng tên mèo lười kia chỉ vừa mới đặt lưng xuống đã chìm trong giấc ngủ, ai cũng đánh thức không được. Mà điều đáng nói nhất ở đây là với sức của cô thì không thể nào một mình đưa được cậu ta sang phòng bên cạnh được.

Chẳng lẽ cô thật sự phải ngủ cùng phòng với tên đàn anh này đêm nay sao?

“Anh à! Làm tốt lắm” – Biết rằng tên đàn anh đó đã say giấc nồng, không thể nào nghe được những gì mình nói nhưng Yo Seob vẫn phải giơ ngón cái lên khen một câu trong húng khởi. Anh ấy chỉ việc nằm lãn ra đó không dậy thì kế hoạch một mình ôm trọn một phòng của Minh Tuyết sẽ tự nhiên bị phá sản rồi.

Nghe được tiếng nói vang lên ngay phía sau mình, Minh Tuyết mới sực nhớ ra điều mình đã quên khuấy mất, quay lại nhận ra ba chàng mỹ nam còn lại cũng đã theo chân cô bước vào trong phòng.

Đáng chết! Vì mãi đuổi theo Jae Sung mà cô đã quên mất cái chìa khoá còn trong tay Young Min, mà cô cũng không chốt cửa lại nữa chứ. Giờ đây bọn họ đã tập trung đủ cả trong phòng, muốn đuổi đi thì đúng là khó bằng lên trời mà.

“Đã bảo không được vào mà.” – Không biết phải làm sao, Minh Tuyết cứ thế tiện tay cầm cái gối ném phăng về phía mấy chàng mỹ nam. Hiển nhiên, cái gối ấy chẳng thể nào va trúng được ai trong bọn họ, mà lại còn ngấm nhiên trở thành hung khí cho ai đó dùng để chống lại cô.

“Cái cô này! Đừng có mong chiếm một phòng dễ dàng như thế nhé.” – Nói xong, tên trẻ con ấy nhặt chiếc gối đó lên, bắt đầu một trận chiến nảy lửa bằng gối trong căn phòng.

Hai chiếc gối vung lên loạn xạ trước không trung, va chạm vào nhau bình bịch. Yo Seob bị đập một cú thẳng vào mặt, Minh Tuyết thì bị quất trúng mông, hai người đánh nhau càng ngày càng nóng nảy, không ai chịu nhường ai.

Một lúc lâu sau, cuộc chiến vẫn tiếp tục, hai chiếc gối vẫn vung qua vung lại quật vào đối thủ, dường như sẽ không có hồi kết.

Hai con người cổ chấp ấy càng đánh càng hăng, nhưng kết quả vẫn chỉ là cân sức cân tài. Cuối cùng, Yo Seob cũng thấy mệt mỏi, chỉ muốn phân chia phòng ngủ nhanh chóng rồi đi nghỉ, bèn quay sang yêu cầu sự trợ giúp của hai chàng trai vẫn đứng ngoài xem từ nãy tới giờ.

“Mọi người còn đứng đó làm gì thế?” – Anh chàng trẻ con nhìn mấy tên vẫn đứng ngoài cuộc tựa như những khán giả đang xem mấy màn biểu diễn thú vị kia mà không khỏi thấy bức bối. Cậu đang đấu tranh hết sức mình để đòi quyền lợi chung cho mọi người, vậy mà chẳng có ai chịu tới giúp sức là sao? – “Muốn cả bốn tên con trai ngủ trong cùng một phòng à? Mau lại giúp đi chứ!”

Lần này, Yo Seob dường như đã nói đúng nỗi bận tâm của hai người kia, khiến họ không thể nào có cơ hội chối từ được. Bởi vì không ai trong số bọn họ thực sự muốn chen chúc nhau trong một phòng cả, thế nên hiệp lực đồng tâm đối phó Minh Tuyết là điều đương nhiên.

“Được rồi!” – Hai chàng mỹ nam suy nghĩ một chút rồi cũng tham gia vào trò chơi đánh gối, nhưng một nửa lý do có lẽ là để cho vui.

Nhờ có sự can thiệp của hai người, thế cục hiện tại chuyển thành ba chọi một, nghiêng hẳn về một phía. Tuy rằng đánh nhau là dùng gối nên không đau, nhưng một mình Minh Tuyết bị ba người vây thì cũng đủ thê thảm, cố gắng chống đỡ đến mấy cũng không ứng phó nổi.

Cô lúc này đứng là trong tình trạng khổ đến không nói lên lời. Ba tên con trai kia không biết xấu hổ là gì mà cứ thế tấn công cô nhiệt tình, làm cô xoay ngược xoay lui vẫn bị đánh đòn liên tục.

Đỡ đòn không kịp, đánh trả lại càng không có một cơ hội, Minh Tuyết thật muốn phát điên. Cô chẳng qua chỉ là muốn có một phòng để mà nghỉ ngơi thôi, bọn họ có cần thiết phải liên minh lại bắt nạt cô tới mức độ này không? Hơn nữa cứ tiếp tục theo đà này, cô sẽ thua mất, lại còn là thua cuộc một cách vô cùng đau đớn và khó coi nữa chứ.

Không được! Cô không thể để tình trạng bị động này tiếp diễn thêm nữa! Nhất định phải nghĩ ra được phương pháp nào đó giành lại phần thắng cho chính mình mới được.

Liếc qua ba đối thủ của mình, trí não Minh Tuyết nhanh chóng tìm ra được biện pháp khả thi nhất, đó là đào góc tường. Theo đó, người được lựa chọn đầu tiên mà cô nghĩ tới dĩ nhiên là Young Min.

“Anh à!” – Cô ngược lên nhìn về phía tên yêu nghiệt ấy bằng ánh mắt đáng thương tội nghiệp đến nao lòng, đôi mắt trong suốt ngập nước tựa sắp khóc khiến bất cứ ai nhìn cũng bị rung động. – “Anh cùng với bọn họ bắt nạt em như vậy ư? Anh có thể nhẫn tâm đánh em sao?”

Dáng vẻ của cô lúc này có sức tác động rất lớn tới chàng mỹ nam luôn thương hương tiếc ngọc kia, làm ai đó đứng sững lại, không đành lòng xuống tay.

“Chuyện này...” – Young Min lúc này đứng là lâm vào tình trạng thật sự khó xử. Một bên là thương tiếc cho Minh Tuyết, một bên lại không muốn nằm chen chúc trên cùng một chiếc giường với mấy tên con trai, quyết định chọn cái nào cũng thật khó khăn.

Nhìn qua nhìn lại một hồi, cuối cùng tên yêu nghiệt vẫn là chịu thua bởi cá tính ưu tiên đặt phụ nữ lên hàng đầu của mình, đột nhiên ra tay đánh thẳng vào đầu tên Yo Seob đang đứng bên cạnh.

“Á!” – Cậu nhóc đáng yêu kia không dưng bị lĩnh một đòn oan uổng từ tên đàn anh phía sau lưng, trong nhất thời vẫn không kịp hiểu chuyện gì hết. – “Anh làm gì thế? Rốt cuộc anh đứng về bên nào vậy hả?”

Đứng trong cái giây phút quan trọng này, tên đàn anh còn có thể lâm trận phản chiến vì phụ nữ nữa thì cậu cũng không còn gì có thể nói nổi nữa rồi. Mà cho dù có muốn phản bội thì cũng nên nói trước một câu có được không? Đột nhiên quay sang tấn công đồng bạn khiến cậu trở tay không kịp như thế, Young Min quả đúng là người không nhân đạo chút nào mà.

“Thành thật xin lỗi!” – Tên yêu nghiệt không ngần ngại đứng hẳn về phía Minh Tuyết, về mặt còn tỏ vẻ bất đắc dĩ và vô cùng có lỗi. – “Anh vốn không thể nào khước từ sự cầu xin của phái nữ được. Với lại anh thấy dù thế nào thì ba tên con trai vây đánh một cô gái thì không được hay cho lắm.”

Hừ! Đừng có làm trò! Ai chẳng biết anh từ trước đến nay vốn là kẻ vì phụ nữ sẵn sàng bán đứng đàn em kia chứ. Ba tên con trai vây đánh một cô gái thì không được hay cho lắm, thế anh phản bội, đánh lên sau lưng người khác thì đáng được tuyên dương lắm à? Yo Seob không ngừng khinh bỉ trong lòng.

“Giỏi lắm, Minh Tuyết à.” – Càng nhìn tên đàn anh, cái người trên mặt đang cười thật dịu dàng nhưng tay thì lại cầm gối đánh bốp bốp đàn em không chút kiêng kị kia, Yo Seob lại càng thêm tức giận, nghiêng răng nghiêng lợi nói. – “Đã vậy thì tôi sẽ không thể nương tay với cô được nữa rồi. Hyung Ki, chúng ta phải cho cô ta một trận mới được.”

Kì thực, điều làm chàng mỹ nam ấy giận nhất là Minh Tuyết dám ở ngay trước mặt cậu, trắng trợn dụ dỗ thành viên đội cậu, khiến Young Min đổi hướng đánh lại đội mình. Hơn nữa lại thành công mới đau.

Thế nên, trận này phải đánh, lại còn càng đánh càng hăng. Bọn họ cứ như thế náo loạn cả căn phòng, dường như đã quên mất tiêu mục đích ban đầu là gì.

“Anh nghĩ có thể dễ dàng như vậy ư?” – Người ta đã tới tận nơi bắt nạt, Minh Tuyết lại càng không có lý do để nhượng bộ cả. Cô gái ấy quyết không chịu thua kém, còn lớn tiếng thách thức lại, dù có thua thì cũng phải khiến ai đó không lấy được chút ưu việt nào. – “Lần này kẻ chết chắc phải là anh mới đúng. Hãy à!”

Hồ lên một tiếng khích lệ tinh thần bản thân, Minh Tuyết lại càng nhiệt tình lao vào trận đánh, vung gối loạn xạ. Cứ thế, không ai chịu nhường ai, bốn con người ngổ ngàng đó thực sự dùng cả đêm để liên tục đánh nhau tới bởi, đập kẻ khác cũng nhiều mà chịu đòn cũng nhiều.

Điều đáng nói nhất ở đây là trong cái không gian loạn xạ và âm ỉ như thế, Jae Sung vẫn có thể ngủ ngon lành như không hề có việc gì xảy ra.

Cho tới tận sáng hôm sau, khi những tia nắng đầu tiên bắt đầu chiếu rọi xuống thế gian, làm cho hiện trường chiến trường trong căn phòng lúc đó cũng trở nên rõ ràng. Xung quanh vương *** gối và đồ đạc bị náo loạn nằm la liệt trên sàn, ga trải giường xộc xệch, bốn người đã vắt kiệt sức cho cuộc chiến suốt đêm kia thì đang nằm rải rác khắp căn phòng như mấy miếng giẻ, một mồi vật vờ ngủ thiếp đi.

“Ngủ ngon ghê!” – Khẽ mở đôi lông mi dài cong vút, Jae Sung trong khoảnh khắc tỉnh dậy trông không khác gì một vị thiên sứ bị lạc xuống trần gian. chàng mỹ nam xoa xoa đôi mắt để thích ứng với ánh sáng trong căn phòng rồi mới bắt đầu đưa mắt nhìn quang cảnh xung quanh, không khỏi thấy ngạc nhiên. – “Uà! Giờ này mà mọi người vẫn còn ngủ à? Hôm nay chúng ta phải đi quay phim sớm đây.”

* * *

Trời vừa tờ mờ sáng, anh quản lý đã vội vàng vàng lái xe đến chỗ khách sạn mà các thành viên của MS4 đã ngủ lại, định họp mặt sớm rồi đưa bọn họ tới chỗ quay ngoại cảnh. Hiện tại, ông anh 30 tuổi này đang vừa bước trên hành lang, vừa nói chuyện qua điện thoại.

“Uh! Các em đã dậy rồi à? Anh cũng đến nơi rồi.” – Anh chàng càng ngày càng hướng về phía hai căn phòng đã được MS4 đặt hôm qua, miệng cũng không ngừng thúc giục. – “Sắp trễ giờ quay rồi đây.”

Cúp máy lại, anh quản lý cũng vừa vịn đứng trước căn phòng, đang định bước tới gõ cửa thì cánh cửa lại đột ngột bật mở, làm anh không khỏi giật nảy mình.

“Sáng khoái ghê!” – Bước ra đầu tiên khỏi căn phòng chính là Jae Sung. chàng mỹ nam vừa đi vừa vờn vai một cái, vẻ mặt thoải mái như thể đã trải qua một giấc ngủ rất ngon.

Trên cơ bản, cậu quả thật đã trải qua một đêm ngủ say sưa, cả người được nghỉ ngơi thoải đáng, thế nên thần thái sáng láng như thể là chuyện thường.

“Vậy sao? Thế thì tốt!” – Nhìn thấy tình trạng tốt đẹp của tên mèo lười này, anh quản lý không khỏi thở phào nhẹ nhàng một hơi. – “Hôm qua anh rất lo mấy đứa không đặt được phòng đây!”

Bọn họ đâu sao cũng là thần tượng, còn anh là quản lý. Nếu hôm qua quả thật không giải quyết vấn đề một cách hợp lý, để họ không nghỉ ngơi tốt thì trách nhiệm của việc này cũng đủ để đè chết anh, lại càng không thể mơ tưởng tới việc lĩnh thưởng của tháng này.

Nhìn ai đó trông tươi tắn như vậy thì chắc là mọi việc rất suôn sẻ, MS4 đủ tinh thần để quay mấy cảnh hôm nay mà không vấn đề gì rồi. Anh quản lý cuối cùng cũng có thể tha tâm sau cả một đêm lo lắng không đầu.

Nhưng trở trêu thay, khi anh vừa chắc mẫm điều đó thì cũng vừa lúc Hyung Ki uể oải bước ra cửa phòng. Khuôn mặt chàng mỹ nam như là của một người thiếu ngủ trầm trọng, bộ dạng vô cùng mệt mỏi làm cho ai đó trông càng lạnh lùng và khó chịu hơn bao giờ hết.

“Ôi trời! Hyung Ki! Em làm sao thế?” – Thấy được đáng về của tên đội trưởng gây phút đó, quản lý Kang hoảng sợ đến mức không dám bước lại gần. – “Sao da mặt của em lại thiếu sắc như vậy? Có chuyện gì à?”

Là lạ giường hay căn phòng không được dọn dẹp sạch sẽ khiến cậu ta không thể ngủ được? Ông anh suy đoán rất nhiều đáp án nhưng vẫn không thể nào tìm ra được lý do thực sự.

“Em mệt mỏi lắm!” – chàng trai nói một câu khiến những lời anh quản lý vừa định hỏi cứ thế bị tắc lại trong họng, sau đó tiếp tục uể oải bước trên hành lang. – “Có gì nói sau đi!”

Mãi đến gần sáng, bọn họ mới quá mệt mỏi mà đình chiến, lăn ra ngủ được chưa đầy một tiếng thì đã bị dựng dậy đi quay phim. Thế nên chàng đội trưởng hiện tại trông không có chút tinh thần nào là điều hiển nhiên.

Ngạc nhiên nhìn theo bóng dáng tên đàn em, anh quản lý vận dụng hết kinh nghiệm trong nghề suốt bao nhiêu năm của mình mà vẫn không sao đoán được nguyên nhân gì khiến cho Hyung Ki mệt mỏi đến mức này cả. Rõ ràng từ trong phòng bước ra mà lại không khác gì bị đứng ngoài đường suốt đêm là sao?

Tuy nhiên, khi vẫn còn chưa hết nghi hoặc, ông anh ấy vừa quay lại nhìn thành viên tiếp theo bước ra khỏi căn phòng, lại bị một trận kinh ngạc tập kích.

“Yo Seob! Sao cả em cũng...” – Quản lý Kang lắp bắp mãi cũng không nói ra được một câu hoàn chỉnh.

Bởi giờ phút này, Yo Seob, chàng mỹ nam dễ thương luôn chú trọng hình tượng kia lại có thể mang một khuôn mặt với khí sắc vô cùng kém cỏi, phía dưới con mắt còn có một quầng thâm mờ nhạt, đôi mi díp lại không sao mở ra được.

“Em sắp chết đến nơi rồi!” – Yo Seob lao đảo bước đi, khiến ai trông thấy cũng có cảm giác cậu có thể gục xuống và lăn ra ngủ bất cứ lúc nào, ở bất cứ đâu vậy. – “Hãy để em yên đi!”

“Hả? Vậy là sao?” – Ông anh không nhịn được hỏi một câu, nhưng đó vốn là một hành động vô ích. Vì cái người đến đi đường kia còn không có tinh thần thì làm sao có thể để ý mà trả lời anh cho được kia chứ.

Sự việc ngày hôm nay càng lúc càng kì quái, làm anh cũng càng thêm hiếu kì muốn biết rốt cuộc đêm qua đã trải qua điều gì mà vắt kiệt hết sức lực của mấy chàng mỹ nam này đây?

Còn đang băn khoăn không biết tìm ai để hỏi thì đột nhiên, tên yêu nghiệt cũng bước ra khỏi phòng, vẻ mặt trông cũng chẳng khá hơn hai đứa đi trước kia là bao, làm anh quản lý vốn tưởng đã chết lặng với chuyện này rồi cũng không khỏi hoảng hốt.

— “Young Min! Em... em...” — Đến cả em cũng thế là sao? Vốn định hỏi một câu như vậy nhưng ra đến bên miệng thì cũng chỉ còn lại có vậy, số còn lại bị tắc trong họng bởi sự sững sốt cực độ.

Ngoại trừ Jae Sung trông tươi tỉnh lạ thường thì mấy người còn lại đều sắc mặt xám xịt, bộ dạng mệt mỏi thiếu ngủ, đầu óc mơ màng chưa tỉnh hẳn.

— “Cả đêm mệt quá! Em sắp hết hơi rồi!” — Young Min vừa xoa thái dương, vừa cố gắng duy trì tỉnh táo để tới được đến chỗ đỗ xe, chuẩn bị xuất phát. Nếu các fan nữ vốn quan thuộc với một chàng mỹ nam đẹp tựa yêu nghiệt, lúc nào cũng toả sáng lấp lánh rạng ngời mà giờ nhìn thấy cậu lúc này chắc phải khóc thét lên mất. — “Lát anh lái xe cẩn thận nhé! Em sẽ tranh thủ ngủ bù một lát.”

Đêm hôm qua, lại là vì đêm hôm qua đã xảy ra một chuyện gì đó kinh thiên động địa mà anh không hề hay biết ư?

— “Cái lũ này!” — Cứ thế đứng giữa hành lang nhìn mấy tên đàn em uể oải đi ra ngoài, anh quản lý hoàn toàn bó tay, không biết phải nói gì trước tình cảnh hiện tại cả. — “Rốt cuộc là sao thế này? Cả đêm ngủ là sao?”

Lo lắng cho đám đàn em, anh quản lý cũng cố nhớ lại xem hôm qua có gì khác thường hay không.

Vốn là có nhầm lẫn nên chưa kịp đặt phòng, nhưng sau đó mấy đứa đã báo lại là đã đặt được hai phòng nghỉ, rồi hết. Cũng không có gì để đến mức một lũ như xông vào chiến trường cả đêm thế kia chứ?

Nghĩ lại một lượt nhưng vẫn chưa tìm ra được đầu mối, anh quản lý đến lúc này mới nhận ra cả bốn chàng mỹ nam đều cùng bước ra từ một phòng. Như vậy cũng có nghĩa mấy đứa nó chấp nhận chen chúc nghỉ ngơi, để cho Minh Tuyết một mình một phòng, thế nên mới mất ngủ chẳng?

Anh quản lý càng nghĩ càng thấy suy đoán này của mình là hợp lý nhất, trong lòng cũng thầm bội phục sự quan tâm săn sóc của mấy tên đàn em vào những lúc này. Ngay cả Yo Seob cũng chấp nhận chịu nhường phòng cho Minh Tuyết thì cũng thật đáng khen, thật alf có phong độ của đàn ông.

Nhưng chưa để anh cảm thán được lâu, một tiếng nói chột vang lên phía sau khiến ông anh bị vỡ tan mọi ảo tưởng.

— “Ôi! Một chết được! Sao em cũng phải đi theo kia chứ?” — Minh Tuyết lờ mờ xuất hiện không khác gì một bóng ma ngoài cửa, trong miệng cũng không nhận được bức bối cần nhả. — “Họ đã làm mình cả đêm không ngủ rồi, vậy mà lại không để cho mình được ngủ bù là sao? Thật là quá đáng mà!”

Tất cả là tại cái tên Yo Seob chết tiệt ấy, thấy cô nằm ngủ mà ghen tị, bắt cô phải dậy đồng cam cộng khổ với họ đến cùng. Để hiện tại cho dù cô có mệt bã ra cũng bị kéo theo ra chỗ quay ngoại cảnh.

— “Minh... Minh... Minh Tuyết!” — Ông anh tròn tròn mắt, kinh ngạc đến không nói ra lời khi thấy người con gái ấy lúc này.

Minh Tuyết đi theo tới buổi quay ngoại cảnh là chuyện anh đã biết trước, nhưng hiện tại anh lại thấy cô bước ra từ căn phòng mà bốn chàng trai MS4 ngủ đêm qua là sao? Ai đó làm ơn nói cho anh biết tất cả chỉ là do anh nhìn nhầm được không?

Sự thực như thế nào, không có ai nói cho tên đàn anh đang đứng kinh hoàng như một bức tượng giữa hành lang kia cả. Tất cả trong tầm mắt của anh quản lý lúc đó chỉ là một bóng dáng nghiêng ngả đi dần khuất xa của cô, dễ dàng cho thấy cô đêm qua đã bị mấy tên kia hành xác mệt đến mức nào.

— “Sao... Sao Minh Tuyết lại ở cùng phòng với bọn họ chứ?” — Vẫn đứng đó há hốc kinh ngạc, quản lý Kang chợt nhớ tới mấy câu nói của cái lũ kia lúc bước ra khỏi phòng, bắt đầu chấp vạ xâu chuỗi lại thành một đáp án. Nó không khác gì một quả bom dội thẳng xuống đầu anh trong giây phút hiện tại. — “...Mệt.. Cả đêm...! Không lẽ bọn chúng...”

Suy nghĩ của anh quản lý như thế nào, không khó để mọi người có thể đoán ra được. Chỉ có điều, nó quả là khác biệt với sự thực quá xa, xa đến cả vạn dặm.

* * *

Vừa đi siêu thị về, lần nào Minh Tuyết cũng lệnh khệnh mang theo đũa túi lớn túi nhỏ, ngay cả đi đường cũng cảm thấy rất vất vả. Người con gái ấy bước vào cổng, định trông chờ sự giúp đỡ của ai đó ở nhà lúc này, nhưng kết cục lại đụng độ cái người khiến cô chẳng dám hi vọng gì nhiều.

Lúc này, Yo Seob đang đi đi lại lại phía bên ngoài cửa, vẻ mặt sốt sắng vô cùng, vội vã gọi cho ai đó tới mức không hề nhận thấy được sự có mặt của cô ở nơi này.

— “Bắt máy đi chứ! Cái tên này, bắt máy đi chứ!” — Chàng mỹ nam lo lắng cực độ, không ngừng lẩm nhẩm mãi một câu, cũng cho thấy cái người mà cậu ta đang gọi điện đến chính là hi vọng cứu thế duy nhất vào giây phút này.

Rốt cuộc, ông trời vẫn là không phụ lòng người. Sau không biết bao nhiêu cuộc gọi lỡ, bên kia cuối cùng cũng bắt máy.

— “Hyung Ki! Cậu đang ở đâu thế?” — Vừa kết nối, chưa kịp đợi bên kia đầu dây nói một lời, Yo Seob đã vội nói trong hốt hoảng, giọng cũng bất giác đề cao hơn vài phần. — “Về ngay đi! Nhanh lên! Về ngay!”

Không chỉ giọng nói mà cả vẻ mặt của tên nhóc đó đều thể hiện thái độ vô cùng khẩn trương, tựa như chàng đội trưởng mà không về nhà ngay thì Trái đất sẽ bị huỷ diệt vậy.

— “Về cái gì mà về!” — Hyung Ki lúc này mới có cơ hội mở lời, âm điệu nghe lạnh buốt và đầy bức bối. — “Tớ phải đi quay ngoại quảng cáo, mai mới về

kia mà. Chẳng phải đã nói rồi sao? Đừng có mà réo gọi liên hồi nữa nếu không tớ sẽ tắt máy luôn đó.”

Ai đó giây phút này đang rất nghiêm túc làm việc, nhưng lại bị phiền nhiễu liên tục nên không nhận được bùng phát. Cái tên này có biết rằng cậu hiện đang rất rất bận không? Tự đứng lại bày đặt kêu về nhà ngay làm cái gì kia chứ?

— “Nhưng mà...” — Chuyện thật sự rất nghiêm trọng, quan hệ tới cuộc sống về sau của chúng ta đấy. Yo Seob vốn định mở miệng giải thích nhưng khi còn chưa kịp nói thêm điều gì thì bên kia đã vang lên những tiếng tút tút liên hồi. — “Ê! Hyung Ki! Nè!”

Nhưng tất cả vẫn là vô dụng. Chàng đội trưởng đã tắt máy, cũng có nghĩa người nào đó sẽ không có đủ kiên nhẫn nghe cậu dài dòng. Hyung Ki lúc này đang bận rộn bù đầu, sẽ không có chút thời gian đi xử lý hậu quả mấy trò đùa nghịch cho cậu như bình thường được đâu.

Yo Seob lần này đúng là bị oan uổng. Tuy rằng bình thường cứ gây chuyện là cậu lại gọi cho Hyung Ki thật, nhưng lần này quả là không phải do cậu mà.

— “Ôi trời!” — Sự việc đang diễn ra trong căn nhà kia được xếp vào loại rất rất nghiêm trọng, cần phải giải quyết ngay nếu không muốn gây ra những hối tiếc cả đời. Vậy mà giây phút này, người có khả năng ngăn chặn nó lại thì lại không thể liên lạc, bảo làm sao Yo Seob không phẫn nộ được kia chứ. — “Giờ phải làm sao đây?”

— “Có chuyện gì à?” — Ngay từ bên ngoài, Minh Tuyết đã nghe được tiếng ai đó than thở, mới tò mò lại gần hỏi một câu.

— “Cô tự vào mà xem đi!” — Yo Seob hít một hơi lấy lại bình tĩnh, nói ra một câu vô cùng thiếu trách nhiệm, cũng thể hiện rõ sự phân biệt đối xử giữa hai con người. Bởi vì có mất công giải thích cho cô ta thì cũng chẳng giúp được ích gì, thà rằng bảo cô vào tự nhìn thì hơn.

Nghĩ vậy, Yo Seob không để lỡ thêm thời gian, tiếp tục gọi điện thoại cầu cứu không ngừng.

Có gì mà thần bí tới mức không thể nói thẳng cho cô nghe kia chứ? Ai đó rõ ràng là lười giải thích mà còn tỏ ra nguy hiểm. Minh Tuyết thầm khinh bỉ trong lòng.

Tuy vậy, bản thân người con gái ấy cũng khá tò mò không biết chuyện gì nghiêm trọng tới mức Yo Seob phải lo sợ đến cái mức kia, nên cũng không so đo gì nhiều mà trực tiếp bước vào tìm hiểu.

Minh Tuyết bước vào nhà, nhưng mọi thứ vẫn rất bình thường. Phòng khách vẫn là phòng khách, cầu thang vẫn là cầu thang, đâu có gì quá mức để Yo Seob phải tỏ vẻ như thể nhà sắp sụp đến nơi kia vậy chứ? Có chăng cũng chỉ là anh Jae Sung lúc này không về phòng ngủ mà lại ngồi trong phòng khách ngồi xem tranh ảnh tạp chí mà thôi.

Khoan đã! Anh Jae Sung? Xem tạp chí?

Linh cảm được điều gì đó bất thường mà không sao nói rõ được sự bất thường là ở đâu, Minh Tuyết lặng lẽ tiến vào phía trong, gần hơn cho tới khi nhận ra được thứ tranh ảnh mà tên mèo lười kia đang xem thực chất là gì.

— “Anh...” — Những lời tiếp theo người con gái ấy định nói bị tắc lại trong họng với một sự kinh hoàng, khi cô nhận thấy cái đám tranh ảnh tạp chí mà tên đàn anh này đang xem không phải về tin tức, giải trí, mà kì thật là ảnh của các chủng loại rắn khác nhau. — “Anh định nuôi chúng thật đấy à?”

Nếu là sáng hôm trước thì cô còn có thể tự lừa mình dối người rằng Jae Sung chẳng qua chỉ thuận miệng nói vậy thôi, đến chiều hôm đó thì cô bắt đầu đánh hơi được sự nguy hiểm. Sang hôm nay thì cô có thể chắc chắn 100% rằng tên này thật sự định lôi một con vật thuộc loài bò sát về căn nhà này nuôi.

Hít một hơi dài, Minh Tuyết vẫn không sao lấy lại được bình tĩnh để chấp nhận được thông tin khủng khiếp này. Kì thực, cô rất muốn tiếp tục tự lừa mình rằng tất cả chỉ là nghe nhầm mà thôi.

— “Uh! Chúng rất đẹp phải không?” — Không hề nhận thấy vẻ mặt càng lúc càng xanh xao cũng như tâm trạng đầy phức tạp của người con gái ấy, Jae Sung trả lời vô cùng hồn nhiên, như với người cùng sở thích vậy. — “Rất mát và trơn, da nhẵn bóng, nhìn đầu cũng rất đáng yêu. Lúc nó cuộn quanh tay mình chắc là vui lắm.”

Vui cái gì chứ? Cậu ta không nhìn thấy vẻ mặt như bị một con ruồi mắc trong họng của cô lúc này hay sao mà lại nói câu đó à? Trên đời chắc cũng chỉ có một mình cậu mới dám khen cái giống loài nguy hiểm và đáng sợ kia là đáng yêu mà thôi.

— “Đẹp?” — Mãi mới nuốt một ngụm nước bọt xuống cổ họng, Minh Tuyết nghe thấy tên đàn anh nói mà rất muốn khóc.

Chẳng lẽ cô phải chung nhà với mấy con bò sát kia thật ư? Về nhà sẽ thấy được nó bò qua bò lại, thỉnh thoảng có thể may mắn được chúng viếng thăm phòng mình một lần, được rèn luyện tim thường xuyên.

— “Anh ấy điên rồi!” — Cô gái không nhận được lắm bả, nhất là khi thấy vẻ mặt say mê của cậu ta trước mấy bức ảnh về những con rắn. — “Anh ấy mà vác chúng về thì mọi người chắc sẽ rù nhau dọn ra khỏi kí túc xá ngay lập tức cho coi.”

Đi đâu sẽ là Hyung Ki. Cậu ta sẽ là người hối tiếc nhất khi đã không kịp trở về ngăn lại ý nghĩ điên rồ của tên đàn anh kia, để nó biến thành hiện thực tra tấn thể xác và tinh thần mọi người.

Chuyện này liên quan đến việc ăn ở của Minh Tuyết những ngày sau, không thể cứ thế cho qua dễ dàng, để rồi Jae Sung thực sự vác mấy con rắn về

đạo quanh phòng khách suốt ngày được. Nghĩ vậy, cô càng cố gắng để trấn tĩnh hơn bao giờ hết, bắt bộ não hoạt động hết công suất để tìm ra được đối sách.

— “Anh à.” — Cô ngồi xuống ghế, bắt đầu phân tích cho tên đàn anh rằng cái việc cậu ta định làm có nhiều tác hại như thế nào. — “Bình thường công việc của anh đã rất bận rộn rồi. Có nhiều lúc đi liền mấy ngày không trở về, thế thì làm sao có thời gian chăm sóc nó bây giờ? Anh không muốn một ngày nào đó trở về lại thấy nó nằm chết đói giữa nhà đấy chứ?”

— “Không sao đâu!” — Jae Sung vẫn nhìn chăm chăm vào những bức ảnh, ra vẻ thực lòng muốn xem xét nên mua loại rắn nào về nuôi. — “Chỉ cần cho nó ăn một lần, nó có thể trụ được cả tuần mà.”

Minh Tuyết hết nói nổi, nhất là khi thấy vẻ mặt vô cùng thành thật khi trả lời của chàng mỹ nam trước mặt.

Jae Sung, cậu ta thật sự không nhìn ra cô không phải muốn hỏi để nghe câu trả lời, mà là đang khuyên cậu bỏ cái ý định nuôi rắn trong nhà ư? Cô lại càng không dư hơi đi quan tâm xem loài rắn chết tiệt kia rốt cuộc nhịn được mấy tuần, chỉ cần nó không xuất hiện trong bán kính 500 m xung quanh cô là được.

Thở dài một hơi, cô cảm thấy bản thân mình thật là bất lực trước suy nghĩ thật vô tư của tên đàn anh, nhưng vẫn không thể cứ thế chịu thua, để mặc cho cậu ta lôi con vật nuôi kia về nhà được.

— “Nhưng nếu có vật nuôi thì anh sẽ phải dành nhiều thời gian hơn để chăm sóc chúng. Do vậy thời gian ngủ của anh sẽ bị rút ngắn đi rất nhiều.” — Thực tế thì bản thân người con gái ấy cũng không biết khi chăm sóc một con rắn thì cần mất bao nhiêu tiếng trong ngày, nhưng vẫn phải nói khoa trương một chút để cái tên lười biếng này suy nghĩ lại cẩn thận. — “Hay là anh thử nghĩ đến việc gì khác làm khi thấy chán đi, không nhất thiết là phải có một con vật nuôi.”

Lần này, những điều Minh Tuyết vừa nói quả thật đúng là giải đúng chỗ ngứa, làm Jae Sung cũng phải ngẩng mặt khỏi đám tranh ảnh kia mà suy tư một hồi.

Cậu rất thích rắn, nhưng cậu vẫn chưa biết nuôi một con rắn là cần những làm gì. Liên hệ với những vật nuôi khác, chàng mỹ nam bắt đầu tưởng tượng tới cảnh mình hàng ngày đi mua đồ ăn cho nó, cho nó ăn, rồi tắm cho nó, dắt nó đi dạo... cả ngày quanh quẩn mấy việc đó thì làm gì còn thời gian để ngủ nướng trên giường nữa giờ?

Đến giờ cậu mới phát hiện, đây quả thật là một vấn đề hết sức nghiêm trọng.

Minh Tuyết đứng ngoài nhìn khuôn mặt của chàng trai ấy lâm vào trầm tư, còn thật sự dùng bộ não sắp rã sét của mình để suy nghĩ, mới cảm thấy được lần khuyên giải này của mình có lẽ cũng có chút hiệu quả. Cũng may cô không đọc được những suy nghĩ của Jae Sung lúc này, nếu không thì người con gái ấy chắc phải nhảy dựng lên mất.

Tắm cho rắn, đưa rắn đi dạo? Một anh ấy còn mở miệng đòi nuôi nó, thế mà những điều vô lý như thế cũng nghĩ ra được. Thật đáng bội phục!

— “Thế à?” — Lại cúi xuống nhìn những bức ảnh, nhưng lần này trên khuôn mặt của chàng mỹ nam tràn ngập một nỗi nuối tiếc. Cậu chỉ muốn một con vật nuôi thôi mà sao lại khó khăn như vậy chứ? Nếu một ngày có 48 tiếng để cậu chữa ra nửa tiếng chăm sóc nó thì có phải tốt hơn không? — “Vậy thì anh không thể có được vật nuôi nữa rồi. Nhưng mà anh thấy buồn chán quá! Anh chỉ muốn được nhìn thấy chúng những lúc rảnh rỗi cho khuây khoả thôi mà.”

Nói rồi, chàng trai dùng khuôn mặt như thiên sứ của mình để ngược lên nhìn thẳng vào Minh Tuyết bằng ánh mắt khẩn cầu, hi vọng cô nghĩ ra được phương pháp nào có vẻ vẹn toàn đôi đường. Nhưng hiển nhiên, ai đó cũng không phải người ngu ngốc mà làm cái chuyện tự mình hại mình đó.

Cô đáp trả cậu bằng một vẻ mặt cũng rất luyến tiếc và thông cảm, thật ra trong lòng lại đang suy nghĩ: Mặc kệ anh đấy. Chỉ cần không có con rắn nào trong nhà là được rồi.

* * *

Đã qua được một đoạn thời gian kể từ ngày bắt đầu khởi quay bộ phim của Minh Tuyết. Cũng từ sự kiện đó, người con gái ấy càng thường xuyên đi theo chân các chàng mỹ nam đến chỗ làm việc hơn. Cả lúc quay phim lẫn tham dự các chương trình khác.

Một buổi chiều như mọi ngày khác, Minh Tuyết đến xem bốn chàng trai tham gia vào một chương trình tạp kỹ hiện tại đang được xếp vào top những chương trình ăn khách nhất trên truyền hình.

Giây phút này, cô gái ấy đang bước vội vàng trên hành lang, mở cửa thò đầu vào thám thính trong trường quay một lượt mới định bước vào. Tuy nhiên, khi cô còn chưa kịp nhìn xem mọi thứ xung quanh ra sao thì các anh chị trong đoàn quay cũng đã nhận ra cô trước.

— “Minh Tuyết đó à? Còn chưa quay đâu.” — Một chị biên tập viên nhìn đáng vẻ của cô lúc này, không khỏi nở nụ cười. — “Em cứ vào đây đi! Mọi người đang ở trong phòng trang điểm đấy!”

Đạo gần đây, sự có mặt của cô ở những chương trình MS4 tham gia rất thường xuyên, mấy người cũng trở nên quen thuộc hết với nhau cả.

— “Thế à! May quá! Em chỉ sợ làm phiền lúc mọi người đang quay.”

Đến khi nghe thấy chị biên tập nói câu này, Minh Tuyết mới bước vào trong, hướng tới phòng trang điểm xem bọn họ có cần sự giúp đỡ gì nữa hay không. Cũng đúng lúc đó, một biên tập viên khác vừa vận đi tới với dáng vẻ vô cùng lo lắng.

— “Chị à! Không ổn rồi!” – Bà chị thông báo với các đồng nghiệp về sự cố vừa phát sinh, đồng thời cũng muốn mọi người cùng nhau nghĩ ra được đối sách hợp lý. – “Một trong những cô gái được chọn trên đường tới đây lại gặp tai nạn. Tuy chỉ bị choáng nhẹ và có chút xây xước ở chân nhưng người giờ vẫn đang trong bệnh viện, có lẽ không thể đến kịp giờ quay đâu.”

— “Cái gì? Vậy phải làm sao bây giờ?” – Đây quả là một tin không tốt lành chút nào, khiến chị biên tập còn lại không khỏi hô lên một tiếng. Sát đến giờ thì lại phát sinh chuyện này thì đúng là làm khó mọi người mà. – “Đã giới thiệu từ lần trước là sẽ chọn ra 10 khán giả may mắn đến tham gia phần chơi này rồi, giờ lại chỉ còn có 9.”

Cũng do lần trước thông báo âm ỉ như vậy, hiện tại lúc quay lại thiếu mất một người thì sẽ rất khó khăn để giải thích cho người xem. Nếu không cẩn thận xử lý thì việc nhỏ cũng có thể biến thành rất nghiêm trọng, đến mức không thể挽 hồi.

— “Thế cứ nói rõ với khán giả có được không?” – Một chị trong đoàn quay đề xuất ý kiến.

Cũng chỉ có như vậy mới lý giải được sự thiếu người ngày hôm nay mà thôi, chứ bây giờ biết tìm đâu một người rảnh rỗi mà nhét vào cho đủ số bây giờ?

— “Không thể! Bắt đầu trò chơi mà lại thông báo tin tức về tai nạn thì rất khó lấy lại được không khí vui vẻ.” – Nếu thông báo với khán giả chuyện này thì thái độ của mọi người cũng như ứng xử trong hoàn cảnh này sẽ rất khó, không cẩn thận sẽ khiến người xem có những đánh giá không tốt về chương trình.

Tất cả mọi người trong đoàn quay đều chuyên tâm suy nghĩ phương pháp giải quyết, nhưng lại chẳng nghĩ ra được điều gì khả thi cả. Các ý tưởng vừa đưa ra đã bị phân bác, khiến tình hình lại càng đi vào bế tắc.

Thế rồi, cũng không hiểu tại sao, tất cả mọi người cùng nghĩ đến một điều trong cùng một giây phút. Toàn bộ đoàn quay đột nhiên đồng loạt quay lại, nhìn về hướng Minh Tuyết với ánh mắt vô cùng nóng bỏng khiến cô không khỏi giật mình hoảng sợ, bất giác lùi lại vài bước.

Có trời đất chứng giám, cô chỉ là hiếu kì mới đứng lại nghe lỏm vài câu, có cần thiết phải nhìn cô bằng ánh mắt cuồng nhiệt đến vậy không? Hiện giờ Minh Tuyết quả thật hối hận vô cùng khi đã không đi vào phòng trang điểm ngay từ đầu, chần chờ ở ngoài. Nhưng lúc này thì đã quá muộn để nói bất cứ điều gì.

— “Minh Tuyết!” – Một bà chị lao vụt tới. Trong khi cô còn chưa kịp hoàn hồn thì đã cầm chặt lấy tay cô, vẻ mặt vô cùng cảm động và vui sướng, nhưng cũng đầy cương quyết, không cho cô một cơ hội cự tuyệt. – “Đừng rồi! Em chính là người phù hợp nhất lúc này. Mọi việc tiếp theo xin nhờ hết vào em vậy.”

— “Hả?” – Nhân vật chính được nhắc tới, Minh Tuyết đứng đó há hốc mồm không hiểu gì hết.

Chị à, em chỉ đi ngang qua thôi mà, không đến mức vì trốn trách nhiệm mà đổ hết mọi thứ lên đầu em như vậy chứ? Cô đứng hỗn độn trong gió, quả thật là khóc không ra nước mắt.

Vì thế... cho nên... ai đó thật xui xẻo, cứ thế bị mấy bà chị bao vây kéo vào đứng xen lẫn giữa các thí sinh tham gia trò chơi, vẫn chưa kịp hiểu mình sẽ phải làm gì tiếp theo cả. Cho đến tận lúc giật mình nhận thấy vị trí hiện tại của bản thân, Minh Tuyết mới nhận ra bản thân đã không còn đường lui nữa rồi.

* * *

— “Cái gì thế kia?” – Vừa đặt chân bước tới chỗ quay, Yo Seob rất dễ dàng nhận ra được hình bóng của một người quen thuộc ở phía người chơi, không khỏi hô lên một tiếng kinh ngạc. – “Tại sao cô ta lại ở chỗ đó thế?”

Cậu chỉ vừa mới trang điểm một chút rồi quay lại, tại sao cả thế giới đều như thay đổi hết cả vậy? Từ bao giờ Minh Tuyết trở thành vị khán giả may mắn được chương trình lựa chọn thế kia? Đây chính là bằng chứng không thể chối cãi cho việc đi cửa sau mà.

Trong lòng Yo Seob lúc này đang thâm khinh bỉ ai đó cả trăm lần, nhưng lại không hề hay biết chính chủ thật ra cũng chỉ là bị ép kéo vào. Nếu có thể, cô thà ở phía sau làm công việc chạy chân còn hơn bị ống kính chĩa vào từ mọi phương, làm cả người đều thấy không được tự nhiên như bây giờ.

— “Trật tự đi nào.” – Hyung Ki nhỏ giọng nhắc nhở. – “Bắt đầu quay rồi kia.”

Lúc mới bước ra trường quay thấy Minh Tuyết, Hyung Ki cũng có chút sững sốt nhưng tiếp theo rất nhanh chóng trở lại bình thường, trên mặt cũng không tỏ vẻ gì đặc biệt.

Hiện tại, nơi này có 9 nữ khán giả được mời, cậu càng phải thận trọng không để lộ mối quan hệ đặc biệt của cô và MS4. Còn lại nguyên nhân tại sao cô có mặt trong các người chơi kia thì dĩ nhiên không quan trọng bằng việc quay chương trình trước mắt, thế nên đành tạm hoãn lại những băn khoăn vậy.

— “Chào mừng các bạn đến với chương trình idol của chúng tôi ngày hôm nay.” – Giọng nói ngọt ngào của nữ MC vang lên đánh dấu cho giây phút chương trình chính thức bắt đầu. – “Hôm nay, bên cạnh MS4, lần đầu tiên chúng tôi có mời đến các khán giả may mắn. Thể lệ của trò chơi hôm nay rất đơn giản. Có tất cả bốn căn phòng và bốn cánh cửa. Nhiệm vụ của các cô gái là phải làm sao để vượt qua chúng. Tất nhiên, họ sẽ gặp phải sự cản trở của các chàng thần tượng của chúng ta. Thời gian tối đa để vượt qua cánh cửa là 30 giây.”

Cô MC xinh xắn nói ngắn gọn khái quát cách chơi, sau đó bước tới gần một chiếc bàn chất đồng toàn những thứ linh tinh, chẳng có một kết cấu chung nào gần đó, tiếp tục giới thiệu.

“Tuy nhiên, nếu như vậy thì có vẻ không công bằng phải không? Vì vậy, các cô gái của chúng ta sẽ được toàn quyền lựa chọn các loại vũ khí ở bàn bên này. Phần thưởng cho người thắng cuộc cuối cùng là một yêu cầu đối với MS4.”

Vừa nghe tới đó, các cô gái đều sôi trào, vẻ mặt đều quyết tâm giành được phần thắng cho bằng được. Đây là một yêu cầu với cả bốn chàng mỹ nam, cũng có nghĩa ước mơ được ôm ấp, nói chuyện, đi chơi... với họ đều có thể trở thành hiện thực, thế nên không có hết sức mới là chuyện lạ.

Sau phần giới thiệu của MC cũng chính là lúc các cô gái bắt đầu bước lên chọn những vũ khí cho mình. Minh Tuyết lúc đó đứng xen lẫn trong các người chơi, cũng bước theo đến bên cạnh cái bàn. Đến tận lúc đó cô mới có cơ hội quan sát những thứ đồ để trên đó một cách cẩn thận.

“Đây mà là vũ khí ư?” – Cô kinh ngạc nhìn cái đồng thứ lộn xộn trước mặt mình, trên vẻ mặt thể hiện sự khó tin vào sự thật trước mắt. Từ bao giờ gấu bông, máy chụp hình của trẻ em, búa đồ chơi... được xếp vào danh sách các loại vũ khí thế? Nếu nói rằng đây là tập hợp các món đồ chơi của trẻ em thì may ra cô còn tin. – “Mấy thứ này thì đánh được ai kia chứ?”

Cho phép các cô gái được chọn tự do thoải mái, nhưng giữa những thứ này thì làm sao mà tìm được thứ nào hữu dụng để đánh lại bốn tên con trai kia cơ chứ? Người nào nghĩ ra cái trò chơi này đúng là đầu óc không được bình thường mà.

“Các bạn có thể chọn bao nhiêu món đồ tùy thích.”

Tiếng nói của cô MC xinh đẹp vang lên nhắc nhở mọi người, nhưng cũng không khác gì như không nói. Mấy thứ này có mang thêm vài cái cũng chỉ mất công thôi chứ có được ích lợi gì đâu.

Không được! Không thể đơn giản buông tha cho cơ hội hiếm có này như thế được. Nghĩ đến yêu cầu và những gì mình muốn đám con trai kia thực hiện, ý chí chiến thắng trong phút chốc cũng sục sôi trong đầu Minh Tuyết hơn bao giờ hết.

Quan trọng bây giờ là không thể trực tiếp đọ sức mạnh với mấy tên này, phải dùng trí, phải có một chiến thuật hoàn hảo mới được. Ai đó rất nhanh chóng thích ứng với không khí xung quanh, bắt đầu chuyên tâm suy nghĩ ra đối sách để đạt được chiến thắng.

* * *

Bước vào căn phòng đầu tiên với dáng vẻ rụt rè, cô bé người chơi đầu tiên giờ mới bắt đầu đưa mắt nhìn khắp xung quanh. Ngay khi nhìn thấy Jae Sung đang nằm tựa trên bàn ngủ ngon lành, cô gái ấy không khỏi cảm thấy sững sốt.

Đây... chẳng lẽ là một chiến thuật mới ư? Jae Sung chỉ giả vờ ngủ để người chơi buông lỏng cảnh giác, rồi đột ngột bật dậy tóm gọn đúng không? Cô gái không ngừng suy nghĩ các trường hợp xảy ra, cũng cau mày đề ra các biện pháp ứng phó, còn đối thủ của cô thì vẫn nằm đó không có chút động tĩnh gì cả.

Mất thấy thời gian sắp trôi qua, cô gái cuối cùng cũng không thể tiếp tục suy nghĩ, đành đánh bạo đi qua. Cô chậm chạp bước đi từng bước, ánh mắt vẫn chăm chăm vào chàng mỹ nam đầy cảnh giác, sẵn sàng đón chờ bất cứ tình huống nào bất ngờ phát sinh.

Mười bước, năm bước, ba bước, cách cánh cửa càng gần, trí não người con gái ấy càng trong tình trạng căng thẳng hơn bao giờ hết. Bước thêm từng bước nhẹ nhàng, cố gắng để không gây ra một tiếng động nào, cô gái ấy thu hẹp lại khoảng cách với đích đến theo từng giây, cho đến khi chỉ còn lại có một bước ngắn ngủi.

Sau đó, cô gái dùng vận tốc nhanh nhất của bản thân để bước qua khỏi cánh cửa, đặt chân vào căn phòng thứ hai. Phải mất vài giây sau, cô mới có thể hoàn hồn, điều chỉnh lại trái tim đang đập dồn dập của mình, cũng đồng hồ thấy sững sốt.

Cô... thế là đã qua cửa thứ nhất rồi sao? Chỉ đơn giản như thế? Thậm chí từ đầu tới cuối Jae Sung còn không hề nhúc nhích chứ đừng nói là đứng ra ngăn lại cô bước qua cả ư?

Chẳng lẽ do cô bước đi quá nhẹ nhàng nên chàng mỹ nam không nghe được chút tiếng động nào, dẫn đến không thể phán đoán được chính xác thời gian cô bước qua cửa, cuối cùng cứ thế để lỡ cơ hội ra tay của cậu ư? Cô gái trầm nghĩ.

Nhưng có đánh chết cô cũng không thể đoán được ra rằng, ai đó thật sự là đã ngủ quên mất.

“Lạ thật đấy!” – Tuy rằng vẫn không hiểu tại sao lại như thế, nhưng cô gái ấy cũng không có nhiều thời gian để tìm hiểu, tiếp tục hướng về phía cánh cửa thứ hai.

Lần này, người được cử ra trông coi cánh cửa không phải ai khác mà chính là anh chàng trẻ con Yo Seob. Chàng mỹ nam đứng trong căn phòng, gần bức tường bên cạnh cửa, quay lưng về phía cô, cũng không có chút động tĩnh gì.

“Thế là sao?” – Càng lúc cô gái càng thấy khó hiểu, không dám tin mọi thứ lại có vẻ dễ dàng như thế. Ai đó lúc này vẫn đứng yên lặng, như thể chỉ là một phần của căn phòng, không hề có ý định nhúc nhích. – “Rốt cuộc trò chơi này là cái gì thế?”

Nghi hoặc là không thể tránh khỏi, nhưng bàn chân cô vẫn bước về phía trước để đuổi kịp thời gian của lượt chơi này. Tuy rằng cô vẫn luôn đề mắt tới

Yo Seob, nhưng có được kinh nghiệm ở cửa đầu tiên, tâm trí cô cũng bắt gặp bị buông lỏng vài phần.

Nhẹ nhàng bước tới, cô gái ấy đã tới sát cánh cửa nhưng Yo Seob vẫn không có lấy một động tĩnh, giống một khối đá trung bày làm cảnh hơn là một người thủ hộ cửa.

Cũng y như lần trước, mắt thấy thời khắc quyết định đã tới, cô gái đặt tay lên cánh cửa, định dùng tốc độ nhanh nhất để vượt qua khỏi nó, để mặc các chàng mỹ nam kia muốn ra sao thì ra. Tuy nhiên, may mắn không phải lúc nào cũng xảy ra, cô gái ấy cũng không thể mơ tưởng đời có thể suôn sẻ mãi được.

“AAA!” – Cái người vẫn tưởng chỉ đứng đó thôi thì ngay tại giây phút cuối cùng này lại đột nhiên quay lại, nhào tới phía trước cô mà hét lên một tiếng kinh thiên động địa, khiến tất cả mọi người trong hoàn cảnh ấy đều bị giật mình.

Mà nếu chỉ do bị tiếng hét đột ngột ấy dọa thôi thì cũng còn có thể chấp nhận được, đằng này trong cái khoảnh khắc ấy, ánh điện cũng như hưởng ứng chớp lên một cái.

Đúng cái giây phút không gian trở nên tối tăm đó, khuôn mặt đầy những vết rạch chẳng chịt, máu me tựa như còn đang nhỏ giọt xuống nền chột ghé sát gần, kết hợp với bóng loáng lên của con dao trên tay Yo Seob khiến trái tim yếu ớt của cô gái chịu tải lên tới cực hạn.

Cứ thế, thân thể cô gái mềm nhũn, ngã xuống sàn, hoa hoa lệ lệ ngất xỉu.

Một giây lặng thinh trôi qua. Ánh đèn cũng sáng lên trở lại, nhưng chàng trai còn đứng kia thì vẫn bất động bởi sự việc vừa xảy ra trước mặt. Cúi xuống nhìn thấy cô gái đang nằm trên sàn, chàng trai lúc này mới tháo dỡ hoá trang, ngồi xuống chọc chọc ngón tay vào cô, kiểm tra xem có còn sống hay không.

Mới chỉ vậy thôi mà đã ngất mất tiêu rồi sao? Chuyện này thì đúng là không thể trách cậu được. Làm sao mà cậu có thể biết được gan của mấy cô gái này lại yếu đến mức này cơ chứ?

* * *

“Tập hợp! Tập hợp nào!” – Ngay sau phần chơi của cô gái đầu tiên, chàng đội trưởng đã nhận ngay ra vấn đề không ổn của mấy tên đội viên đội mình, vội vàng xin ngừng lại hội ý ngay tức thì. – “Theo luật chơi thì sau mỗi một lượt, chúng ta sẽ đổi vị trí một lần. Nhưng mà anh Jae Sung...”

Nói đến đây, chàng đội trưởng nghiêng răng nghiêng lợi phát âm ra từng từ, nhất là khi thấy ai đó vẫn lơ đãng, hồn bay đi tìm chỗ ngủ từ lâu. Rốt cuộc cậu ta có thật sự ý thức được mức độ quan trọng của việc giữ cửa cũng như ngăn ngừa bất kì ai thắng cuộc hay không thể?

“Anh đang làm cái gì thế hả? Sao lại để cho họ qua dễ dàng vậy chứ?” – Trên thực tế, tên đàn anh đó chẳng hề làm gì cả, khiến Hyung Ki đứng ngoài mà cũng rất muốn phát điên lên. – “Em không muốn phải thực hiện mấy yêu cầu vớ vẩn của các cô gái điên rồ ấy đâu. Vì vậy, mọi người hãy căng mắt ra và trông coi cho cẩn thận vào. Ai mà để họ qua là chết đấy, nghe chưa?”

Trực tiếp thăng cấp từ khuyến nhủ sang đe dọa, nếu không thì cái lũ này sẽ không chịu làm việc đàng hoàng hơn chút nào.

Mà đáng bực nhất chính là giám đốc. Vì muốn thu hút sự chú ý của chương trình mà không ngần ngại bán đứng bọn cậu, đề xuất ra cái ý tưởng đáp ứng một yêu cầu với người thắng cuộc này. Nếu các cô fan này điên cuồng lên đề xuất mấy ý tưởng kì cục thì chẳng lẽ bọn họ cũng phải nhắm mắt mà làm theo ư?

Vì thế, bọn họ nhất định không thể thua cuộc.

“Rõ rồi!” – Dường như vẫn không thực sự nghe hiểu những gì chàng đội trưởng vừa nói, Yo Seob lúc này đang rất vui vẻ với những trò đùa nghịch của mình, cứ thế sáng khoái mở miệng đáp ứng. – “Hyung Ki này! Cậu thấy hoá trang như vậy đã được chưa? Chắc là phải một tay cầm dao, một tay cầm cưa máy cho hoành tráng nhỉ? Nếu chú trọng thêm các kỹ xảo ánh sáng và âm thanh thêm nữa thì chắc sẽ có nhiều người phải ngất đứng không?”

Ai đó lúc này đúng là vui mừng quá độ, hoàn toàn không bận tâm cái gì gọi là thương hương tiếc ngọc. Vừa thắng cuộc, vừa được kiểm nghiệm tính kích thích của trò đùa thú vị này, tội gì lại không làm.

“Bình thường thì tớ không tán thành mấy trò này của cậu.” – Chàng đội trưởng quay sang nhìn Yo Seob, trong ánh mắt lần đầu tiên không hề chứa chút trách mắng nào đối với các trò đùa của cậu ta. – “Nhưng vì sự sống và tự do, chúng ta phải bất chấp mọi thủ đoạn. Lát nữa tớ sẽ nhắc điều cậu đề xuất với kĩ thuật viên. Còn anh Jae Sung, anh mà còn ngủ gật lần nữa thì về nhà khỏi cần ngủ luôn đấy.”

Thế mới thấy ai đó đang quyết tâm phải thắng cuộc mạnh mẽ đến mức nào, bất chấp cả những nguyên tắc của bản thân từ trước đến nay.

* * *

Và thế, lần đầu tiên trong cuộc đời, cả bốn chàng mỹ nam ấy cùng hợp lực đồng tâm, vô cùng nghiêm túc khi tham gia trong một trò chơi vớ vẩn. Đặc biệt là Yo Seb, sau khi có được sự cho phép và ủng hộ của Hyung Ki, cậu lại càng công khai, vui tươi hơn hờ với đủ mọi loại trò mới bày ra.

Chỉ khổ nhất là các cô gái đang háo hức chờ mong cuộc chơi cùng các chàng thần tượng mình hâm mộ, nhưng lại xui xẻo bước vào căn phòng ma quái của Yo Seob thì ăn đủ. Không ngất xỉu tại chỗ thì cũng là hét hoảng loạn, kêu gi cũng không thể đặt chân bước qua được cánh cửa ấy nổi.

Cứ thử tưởng tượng xem, dưới ánh đèn nhập nhoạng, âm thanh rừng rợn, lại đột nhiên xuất hiện một người đầy máu, trông vô cùng khủng khiếp bỏ nhào vào mình, ai có thể giữ được bình tĩnh nổi?

Đáng buồn cười nhất phải kể đến Jae Sung. Sau khi nghe thấy Hyung Ki đe dọa, cộng thêm với việc thật sự suy nghĩ về việc bỏ qua thời gian ngủ của mình để thực hiện mấy yêu cầu gì đó, chàng mỹ nam ấy làm việc nghiêm túc hẳn.

Tuy nhiên, sự nghiêm túc ấy cũng chỉ là hơn so với bình thường, còn thực hiện thì đúng là không biết phải nói như thế nào nữa. Cũng may ai đó còn thực sự dùng bộ óc mà suy nghĩ, biết đường mà đứng đó chặn đứng ở cửa.

Chàng trai ngăn lại những cô gái định đi qua bằng một câu nói rất kiên quyết, nhưng khuôn mặt thì lại dờ dẩn đến thảm hại, không chút ăn khớp với nội dung câu nói chút nào.

— “Em... không... được...” — Gật gù gật gù nói ra từng từ ngắt quãng, khiến người đứng ngoài thấy có cảm tưởng cậu ta không khác gì đang bị mộng du vậy. — “Hyung Ki đã ra lệnh... không cho ai vào...”

Jae Sung, chính xác mệnh lệnh của Hyung Ki không phải là không cho ai vào, mà là kêu anh làm việc nghiêm túc vào thì đúng hơn.

— “Anh à!” — Cô gái đang chơi ngược đôi mắt đáng thương lên van nài. Có được một yêu cầu với các chàng thần tượng MS4 là một điều đầy dụ hoặc đối với bất cứ một fan nào. — “Anh cho em vào đi mà!”

Tuy nhiên, chiêu bài này với tên đầu gối như Jae Sung là hoàn toàn vô tác dụng. Mặc kệ các cô gái xinh xắn với đủ mọi loại cầu xin, van nài, tên mèo lười đó vẫn đứng sừng sững chắn giữa cánh cửa không chịu lùi. Cứ thế, đến lúc kết thúc 30 giây, các cô gái đành xám xịt chịu thất bại mà về, bó tay không có biện pháp giải quyết.

Dẫu vậy, cũng có những trường hợp cá biệt. Cũng như lần này, một cô bé vừa thấy được sự quyết liệt của Jae Sung, biết rằng bản thân không thể tiến thêm được nữa thì lại bất chợt rút ra món vũ khí đã chọn ra, đánh cuộc một lần.

Tách! Tách!

Đứng trước chàng mỹ nam đẹp tựa như thiên thần, khuôn mặt ngơ ngác nhưng lại mang theo một sự thần khiết đến mê hoặc lòng người, cô gái dường như không sao khống chế trái tim đang nhảy loạn của mình nổi nữa, rút vội chiếc máy ảnh ra chụp lia lịa.

Cứ thế, nữ MC ngờ ngàng, mọi người trong đoàn quay cũng ngờ ngàng, mà sau này các khán giả xem được cảnh này thì càng khỏi phải nói. Chỉ riêng mỗi nhân vật chính, Jae Sung thì vẫn hồn nhiên không hề nhận thấy điều gì khác thường. Cánh cửa cậu vẫn đứng chặn, không ai có thể bước qua là được rồi.

Cho tới lúc tiếng chuông hết giờ vang lên, cô gái ấy vẫn liên tục bấm máy. Thậm chí ngay cả khi nhân viên làm công tác bảo vệ phải bước vào can thiệp, lời cô gái ra ngoài, tay của cô vẫn còn có thể tiếp tục bấm không ngừng mới đáng khâm phục.

Tiếp theo là Yung Min. Phải thừa nhận rằng tên yêu nghiệt đó luôn biết lợi dụng món vũ khí trời cho của mình một cách thuần thục, hoàn thành yêu cầu của Hyung Ki đặt ra một cách vô cùng thuận lợi.

Mỗi khi có một cô gái vừa bước tới, đầu tiên, chàng trai nở một nụ cười xinh đẹp lấp lánh trên khuôn mặt yêu nghiệt, làm mê mẩn tâm hồn các cô thiếu nữ. Tiếp theo là giọng nói dịu dàng truyền cảm có khả năng mê hoặc tâm trí của cậu vang lên, có tác dụng không khác gì thôi miên.

— “Thành thật xin lỗi! Dù anh không muốn làm em buồn nhưng anh không thể cho em qua được rồi.” — Khuôn mặt tuyệt đẹp của chàng thần tượng thể hiện một sự nuối tiếc vô cùng, khiến các cô gái vừa thấy liên lạc mất tâm trí, không còn biết mình là ai nữa. — “Nhưng em chắc không phiền nếu cho anh số điện thoại phải không?”

Quả không hổ danh cao thủ tình trường, đến giây phút này còn có thể vận dụng mỹ nam kế hoàn mỹ tới mức này. Ai chẳng biết tên yêu nghiệt này tuy rất coi trọng phái nữ, nhưng chỉ toàn hẹn hò với các mỹ nhân mà thôi. Nói xin số điện thoại chỉ để các cô gái sung sướng đến hôn mê đầu óc, tự động chịu thua mà còn rất vui vẻ nữa chứ.

— “Thật à! Vâng!” — Cô gái mê mẩn nhìn chàng mỹ nam trước mặt, trái tim nhảy loạn như muốn bay ra khỏi lồng ngực. Giây phút này, trong mắt cô chỉ còn có hình ảnh chàng thần tượng mà mình hâm mộ, quên mất cả mục đích mình tới đây làm cái gì.

Mà chỉ cần được nói chuyện với cậu vài câu, được cậu lưu số của mình trong máy điện thoại thì còn quản cái trò chơi vớ vẩn này làm cái gì.

Thế nên, một chiêu thức ấy được Young Min dùng lại nhiều lần vẫn luôn hữu dụng, chưa bao giờ thất bại hết. Ba mươi giây trong căn phòng của chàng mỹ nam, các cô gái đều dùng để hỏi những gì mình quan tâm về cuộc sống của các thần tượng hơn là chuyên tâm vào công việc vượt qua cánh cửa.

Nhân vật cuối cùng, Hyung Ki thì khỏi phải nói. Đây chính là cửa ải khó khăn nhất trong các phần chơi, với cơ hội vượt qua là 0.

Ai đó rất quan tâm tới cái yêu cầu làm phần thưởng kia, tập trung toàn bộ tinh thần, nâng cao cảnh giác tới mức tối đa, quyết không cho bất cứ cô gái nào có cơ hội vượt qua cánh cửa. Đáng nói hơn là chàng mỹ nam ấy đứng chặn giữa cửa, luôn nhìn người chơi bằng ánh mắt lạnh lùng, cả cơ thể như đang toả ra hơi thở băng giá khiến bất kì ai lại gần cũng phải rùng mình. Cậu lại còn mở miệng nói vào thẳng chủ đề, không chút kiêng kỵ gì cả.

— “Anh không thể cho em qua.” — Núi băng vẫn mãi là núi băng, làm nhiệt độ không khí giảm xuống không phanh, lại còn thêm cái giọng nói đầy khó chịu

khiến các cô gái sợ chết khiếp. – “Lối ra ở kia kia!”

Nói rồi chàng mỹ nam chỉ tay về phía sau của các cô gái. Nơi đó quả thật cũng có một cánh cửa, nhưng lại là lối đi của những người thất bại hay tự chịu thua.

_ “Nhưng... Anh à!” – Trên thực tế, các cô gái khi đối mặt với chàng đội trưởng đều sợ sệt tự động rút lui, nhưng vẫn có những người cố gắng lấy hết can đảm thử nài nỉ một lần. – “Cho em qua đi mà!”

Tuy nhiên, kết quả là thế nào, không cần đoán cũng có thể biết được. Hyung Ki trong trí não lúc đó chỉ toàn nghĩ tới bản thân sẽ phải làm những gì, trông kì cục thế nào khi thực hiện yêu cầu của cô gái thắng cuộc, lại càng tỏ thái độ kiên quyết hơn bao giờ hết. Muốn bước qua cửa sao, đợi một nghìn năm nữa đi!

Khoảnh khắc đó, cô gái ngược lên nhìn thấy chàng trai đang mãi suy nghĩ, không chú ý tới bản thân. Trong bộ não cô nhanh chóng phân tích và đưa ra quyết định, lách người sang bên, muốn dùng sự bất ngờ và vận tốc thật nhanh để lao qua.

Cánh cửa... cô gái đó cuối cùng là vẫn không thể nào đi qua. Bởi chàng đội trưởng vừa nhận thấy hành động của cô thì đã kịp thời ứng phó, lãnh huyết tới cái mức độ sẵn sàng nhắc nhở cô gái đang cố sống cô chết lao vào kia, vất sang một bên.

Nếu Young Min có mặt ở đây lúc này chắc chắn sẽ không ngừng lên án ai đó không biết đến từ thương hương tiếc ngọc là gì. Nhìn xem cô gái xinh xắn thế kia mà bị cái tên này vùi dập không chút thương tiếc nào, đúng là hết nói nổi.

* * *

_ “Minh Tuyết à! Tới lượt em rồi đó.” – Nhìn cái cô gái vẫn đang đứng ngơ ngác không để ý gì đến cuộc chơi kia, một chị biên tập viên lên lại gần nhắc nhở.

Tốt xấu gì cũng coi là người do chị đề cử, cũng nên quan tâm hơn một chút. Với lại nhìn qua một cái cũng biết rằng cô hầu như không quen với việc đứng trước máy quay cho lắm, hi vọng lát nữa không xảy ra chuyện gì xấu là được.

_ “Đến em rồi á? Nhanh vậy sao?” – Vậy mà Minh Tuyết còn luôn hi vọng dùng bao giờ đến lượt mình cơ đấy. Thế là đã đến giây phút cô xuất trận rồi ư? Lúc này cô phải làm cái gì bây giờ?

Cô gái đứng nhìn thật rối rắm, trong mắt cũng đầy lo lắng không yên. Nếu là người ngoài thì cô còn vô tư mà chơi, đằng này lại đối mặt với mấy tên suốt ngày chung nhà với mình, làm cô không biết phải thể hiện thế nào trước máy quay cả. Không cần thận thì bí mật mà bọn họ đang che giấu rất dễ bị lộ ra mất.

_ “Uh! Em là người cuối cùng. Đến giờ phút này vẫn chưa có ai thắng được nên em phải cố lên đấy nhé!” – Chị biên tập viên thấy đáng về khó xử của Minh Tuyết thì không nhịn được khích lệ. – “Một yêu cầu với MS4 đó. Em có thể bắt họ làm bất cứ điều gì.”

Riêng cá nhân chị cũng rất mong muốn cô có thể thắng cuộc. Chính cô gái đi đầu đã lần lượt thất bại cả, chỉ còn lại Minh Tuyết là hi vọng cuối cùng. Phải có những yêu cầu vô lý, làm các chàng mỹ nam xấu mặt thì chương trình mới thêm thú vị chứ. Đằng này mấy tên kia máu lạnh quá, chặn cửa không cho ai bén mảng lại gần, làm kế hoạch chương trình phía sau sắp lâm vào phá sản hết cả.

Mà đứng trước ống kính đưa ra yêu cầu, các chàng mỹ nam không muốn cũng vẫn phải làm. Nghĩ đến cái cảnh các thần tượng đẹp trai gặp những yêu cầu hóc búa, bà chị thoáng cười trộm, nét vui sướng khi người gặp họa hiện hết cả lên mặt.

_ “Bất cứ điều gì à?” – Minh Tuyết lặp lại một lần câu nói, trong óc cũng thật sự suy nghĩ về điều này. Tưởng tượng đến các yêu cầu với các chàng trai, trên đầu đề họ hiện ra các mặt mà trước kia vẫn ẩn giấu, hoặc trả thù lại những lúc bị Yo Seob đặt bẫy, cô gái bắt đầu thật sự hứng khởi đối với phần chơi sắp tới. – “Nghe hay đấy! Vậy em sẽ cố gắng đến cùng. Em sẽ cố gắng thắng bọn họ.”

Tuyên bố một câu hùng hồn như thế, Minh Tuyết bước tới chọn lựa lại vũ khí cho phù hợp đối sách của mình, hừng hực ý chí bước vào cánh cửa đầu tiên.

Đối thủ đầu tiên của cô, tên mèo lười đang trong trạng thái thiếu ngủ trầm trọng, thỉnh thoảng tìm cơ hội là tận dụng tối đa để nghỉ ngơi nhàn hạ ngay tức thì.

_ “Uà! Minh Tuyết à? Em cũng tới chơi à?” – Chàng mỹ nam hiện đang mặt mũi tựa vào cửa, trông mong từng giây phút cho đến lúc kết thúc chương trình. Nếu không phải Hyung Ki đã đe dọa từ trước thì ai đó đã tựa lên bàn ở giữa phòng kia ngủ mất tiêu rồi. – “À! Đúng rồi! Hyung Ki đã nhắc em là người bọn anh phải đề phòng nhất. Anh không thể cho em qua đâu.”

Nếu nói ai trong cuộc chơi khiến chàng đội trưởng kiêng kị đề phòng nhất thì người đó không phải ai khác mà chính là Minh Tuyết. Bởi lẽ cô đã ở bên cạnh bọn họ thời gian khá lâu, cũng hiểu rõ tập tính của mọi người, biết họ ghét nhất, sợ nhất là gì. Tuy rằng bản thân chàng trai không cho rằng bằng vào sức lực hay đầu óc của cô, cùng với mấy thứ đồ chơi kia có thể làm được điều gì, nhưng đề phòng trước thì vẫn hơn.

_ “Từ nãy tới giờ, em cũng đâu có bắt anh phải cho em qua đâu.” – Cô gái nói bằng khuôn mặt ngây thơ và đầy thân thiết, nhưng trong lòng không ngừng nghiêng răng nghiêng lợi, nghiền rủa cái tên Hyung Ki đến cả trăm nghìn lần. Anh canh cửa của anh thì cứ canh đi, còn nhắc các đội viên khác đề phòng cô như phòng cướp làm gì, khiến cô lúc này đúng là có chút khó khăn mà. – “Chỉ là em thấy anh sáng nay đã phải dậy sớm, mấy hôm nay anh lại ngủ rất ít nên chắc mệt lắm rồi phải không? Em có mang theo cái gối vừa lấy ở bên ngoài vào cho anh này.”

Nói rồi, cô còn rất quan tâm đưa cái gối bông dễ thương cho cậu, về mặt chân thành tha thiết như của một người đàn em lo lắng cho sức khỏe của đàn anh, đôi mắt trong suốt không có chút tạp chất.

“Uh! Cảm ơn em!” – Nhìn thấy cái gối, tên mèo lười vội vàng vươn tay ôm lấy nó như một bảo vật, khuôn mặt cũng chứa đầy cảm động. Hoá ra, trên đời này người hiểu cậu nhất chính là cô, biết cậu buồn ngủ còn đặc biệt đến đưa gối tới nữa. Nó lại còn rất êm, gối đầu lên chắc là thoải mái lắm.

Mãi cảm động cho tấm lòng của Minh Tuyết đối với mình, Jae Sung cũng quên bém mắt luôn những lời mà chàng đội trưởng đã nhắc đi nhắc lại không ngừng trước đó. Trong tâm trí cậu, không có thứ gì lớn hơn được giấc ngủ sau mấy hôm bị vất kiệt sức lao động cả.

“Anh à! Ở đây có camera ả đây. Anh đừng nằm ngủ ở bên cạnh cửa thế này, trông khó coi lắm” – Minh Tuyết tiếp tục hảo tâm khuyên nhủ chàng mỹ nam, lợi dụng lúc đầu óc cậu không được minh mẫn mà kéo tay cậu bước tới chỗ bàn. – “Anh ra đây ngồi tạm này, cứ ngồi trên ghế mà nghỉ ngơi.”

Từ đầu tới cuối, chàng trai đều cảm thấy Minh Tuyết lo lắng và quan tâm tới mình, cứ thế để cô kéo tới ngồi trên ghế. Trong cái trí não đã trống rỗng của cậu lúc đó cũng chẳng còn có lấy chút cảnh giác nào, đôi mắt cũng díp lại, gục xuống bàn ngủ ngon lành không chút nghi ngờ.

“Anh cứ yên tâm ngủ đi! Em là người cuối cùng rồi, sẽ không còn cô gái nào tới làm phiền anh nữa đâu.”

Trong lúc mơ màng, Jae Sung lại nghe được câu nói êm ái của cô, cứ thế yên tâm kê cao gối mà ngủ, không bận tâm lo lắng gì hết tới xung quanh cả.

Vì thế, trong những giây cuối cùng, Minh Tuyết bước qua cánh cửa một cách đơn giản và dễ dàng như vậy đấy.

“May mà anh ấy suy nghĩ rất đơn giản.” – Vừa bước qua cánh cửa vừa thở phào nhẹ nhõm một hơi, Minh Tuyết lần đầu tiên cảm phục sự ngây thơ của người đàn anh đó. Cậu ta thực sự là nghe thấy cô nói gì cũng tin. – “Hơn nữa cũng do mấy hôm nay anh ấy kém tinh táo hơn bình thường một chút vì làm việc quá nhiều.”

Nói xong cũng vừa vặn là lúc cô gái ấy bắt đầu tập trung tinh thần quan sát căn phòng thứ hai, đôi chân cũng bắt giác dừng lại. Chỉ trong giây phút đầu tiên đặt chân tới chỗ này, cô đã cảm giác thấy có gì đó thật bất thường, đến tận giờ mới có cơ hội tìm hiểu kĩ càng.

Không gian xung quanh cô lúc này chìm trong vẻ u ám và tối tăm, thỉnh thoảng lại truyền lại những âm thanh rợn người không khác gì khi người ta đặt chân tới một căn nhà ma. Kết hợp với không khí đầy bí ẩn và đáng sợ này là ánh đèn nhấp nháy, làm ai trong hoàn cảnh đó cũng bị hỗn loạn giữa những khoảng cách và cử động, không tự chủ tạo thành cảm giác bất an lo sợ.

“Uá! Kia là Yo Seob mà!” – Trong tình cảnh này, chỉ có mỗi người có dây thần kinh thô như Minh Tuyết mới không bị ảnh hưởng quá nhiều, cũng xuyên qua khung cảnh dân dụng tí mỉ trước mắt để nhận ra hình bóng của một chàng trai quen thuộc. – “Yo Seob!”

Tuy rằng biết rõ tất cả chỉ là giả, nhưng thấy được một người quen tại nơi đây sẽ khiến con người ta vững tin hơn. Vì thế, Minh Tuyết vừa thấy chàng mỹ nam liền vui vẻ gọi tên, chạy tới phía đó.

Cũng do quá hưng khởi, người con gái đó không để ý tới những bất thường của chàng trai ấy. Nhất là ai đó từ đầu tới cuối vẫn đứng đó bất động, quay lưng về phía cô, không nhìn rõ mặt, tựa như bản thân vốn là một phần của bóng đêm.

“AAAA!” – Nghe được bước chân đến sát gần, cái người vẫn đứng yên lặng ở góc kia đột ngột nhào tới, ré lên một tiếng kinh thiên động địa với khuôn mặt đầy máu me, làm những ai yếu tim đều bị một phen hết hồn.

Chỉ có điều, cái trò này Yo Seob dùng suốt từ đầu tới giờ, cuối cùng lại đã gặp phải đối thủ.

Tựa như hiện tại, sau tiếng hô của cậu là một khoảng lặng thình, không có thêm một chút phản ứng khác thường nào. Chàng trai đến lúc này mới ngược nhìn lại cẩn thận, vừa mới nhận ra người tới là Minh Tuyết, còn chưa kịp nghĩ gì thì đã bị cô gờ lên chiếc búa đập túi bụi.

Bốp! Bốp! Bốp!

“Ồi!” – Chàng mỹ nam hiện giờ trông vô cùng chật vật, bị búa phang tới liên tục từ mọi phía, riêng việc đỡ thôi cũng đủ hôn mê đầu óc. Nhưng điều mà cậu đáng bức bối nhất lúc này là việc mình đang ở trước ống kính, không thể nổi giận hay ra tay đánh lại, chỉ có phòng thủ. – “Cô làm gì thế? Ồi!”

Đánh cho sượng tay. Minh Tuyết càng đánh lại càng hăng, dường như không hề có ý định sẽ dừng lại cả. Sau bao nhiêu tháng ngày bị áp bức, cô gái ấy mới có được một cơ hội trả đũa Yo Seob, không tận dụng hết mức thì quá là lãng phí.

“Này thì dọa ma này!” – Ai đó vẫn vùng tay lên gỡ xuống chan chất, không chút chậm lại theo thời gian. Vì đặc biệt đối phó với cậu, cô đã mất một lúc lâu mới có thể tìm ra được cái búa đồ chơi chắc chắn và đánh đau nhất trong cái đồng vũ khí đáng kia, không nghĩ tới vừa mới bước vào phòng thì đã có cơ hội sử dụng ngay tức thì. – “Đi dọa người khác thì vui lắm sao? Tội thì còn lạ gì anh nữa hả?”

Vẫn không chịu ngừng tay, ai đó quả thật là quyết tâm đánh chưa chán thì sẽ chưa dừng lại.

Cũng không biết là bao lâu sau, chỉ thấy được Yo Seob đang khổ sở đến không nói lên lời, cố gắng hết sức đỡ được phát nào hay phát đấy, cực lực bảo vệ khuôn mặt của mình trong tình cảnh tối tăm mặt mũi, Minh Tuyết lúc đó mới hết hứng thú mà nhớ tới mục đích chính tới đây là làm gì.

Nhìn thấy thời gian chỉ còn lại một vài giây thì hết giờ, cô gái ấy bỗng dưng không khác gì được gắn động cơ vào người, tùy tay vung chiếc búa sang bên,

chạy vụt qua cánh cửa mất tiêu. Để lại một mình Yo Seob vừa thoát khỏi tình huống khổ sở từ lúc bắt đầu tới giờ, mới ngẩng mặt lên thì đã không còn lấy một bóng người trong phòng.

__ “Ồi! Thật là đại đột mà!” – Ai đó bị phản tới mức độ không nhận được tự đập đầu vào tường, thấy hối hận vô cùng cho sự ngu ngốc của mình. – “Hyung Ki sẽ giết mình mất thôi.”

Nhờ ra cậu trước đó nên xem xét kĩ lưỡng đối thủ là ai rồi mới áp dụng chính sách thích hợp, càng không mong chờ Minh Tuyết có thể giống được các cô gái khác. Cô ta có lúc thì bình thường, nhưng có lúc thì suy nghĩ và hành động quả thật là không ai có thể hiểu và đoán trước được. Cũng như hiện tại, ai đó đã thoát, còn cậu sắp phải đối mặt với cơn tức giận lôi đình của Hyung Ki trong vài phút nữa.

Chỉ vừa nghĩ tới điều đó thôi cậu cũng đã thấy đủ xui xẻo rồi.

* * *

Tiếp theo là căn phòng thứ ba, nơi mà người đàn anh yêu dấu của Minh Tuyết được phân công tới canh giữ cánh cửa.

__ “Minh Tuyết! Không ngờ em tới tận đây được cơ đấy.” – Tên yêu nghiệt vừa nhìn tới cô thì đã mở miệng nói kèm theo một nụ cười mê đảo tất cả các cô gái trên đời, trong giọng nói thật sự đơn thuần là cảm thấy kinh ngạc khi thấy cô bước vào phòng, không hề có một chút ý gì khác.

Phải biết rằng tất cả chỉ có bốn cửa, mà cậu đang giữ ở cửa thứ ba. Như vậy có nghĩa cô gái này vừa mới vượt qua Jae Sung và Yo Seob để tới đây. Sau khi được Hyung Ki đe dọa mọi người mà chuyện này vẫn có thể xảy ra thì cũng đủ để thấy nó kì lạ đến mức nào.

Hai cái người kia để cô lọt lưới thì sớm muộn gì cũng bị Hyung Ki sờ gáy. Nhưng bản thân cậu lúc này đang canh ở một vị trí rất nhạy cảm và quan trọng như thế này thì đành phải khiến cô thất vọng mà thôi.

__ “Dù là em anh cũng không thể cho qua được đâu.” – Chàng mỹ nam vừa mở miệng đã nói rõ lập trường của mình, tiện đà đưa ra lời mời mọc thay thế ngay tức thì. – “Hay là em ở lại đây một chút đi. Lát nữa chúng ta cùng đi liên hoan nhé!”

Liên hoan vì không có ai thắng cuộc, bởi cô cũng chính là thành viên thứ mười trong đội chơi hôm nay rồi.

Sự thật cho thấy, tên yêu nghiệt này đã đánh giá quá cao sức cuốn hút của bản thân, cũng quá coi thường quyết tâm thắng cuộc của Minh Tuyết. Giấy phút nghe xong những gì chàng mỹ nam vừa nói, cô gái vẫn lặng im hơi cúi đầu, không nói gì.

Lát sau, dường như đã cân nhắc xong xuôi, cô gái ấy chợt ngẩng lên, nhìn khuôn mặt đẹp mê hồn của cậu, nhưng lại cất tiếng nói nghe không thấy chút cảm xúc nào cả.

__ “Chiều này vô dụng với em rồi.”

Dùng mỹ nam kế bằng cái khuôn mặt đẹp thì đẹp thật, nhưng cô đã nhìn thấy suốt ngày thì đúng là không phải một quyết định sáng suốt. Huống hồ dù có có thật sự khâm phục tài năng của họ thì cũng sẽ không bao giờ bị mê đến lạc tâm trí chỉ vì một vài câu nói của cậu cả.

__ “Uh nhỉ? Chúng ta vốn sống cùng kí túc xá mà.” – Cái gì xinh đẹp đến vậy nhưng ngày nào cũng thấy thì cũng gây ra hiện tượng thị giác mệt mỏi. Mà vốn từ trước đến nay, chiều này của cậu áp dụng với cô cũng chẳng mấy khi thành công được cả.

Tuy nhiên, điều đó cũng không có nghĩa tên yêu nghiệt này cứ thế chịu thua, càng không có chuyện thả cô qua để rồi lát nữa bị Hyung Ki lột da cả. Rất nhanh chóng, chàng trai đổi chiến thuật, giọng nói cũng bất giác trở nên nghiêm túc, thể hiện những gì cậu đang làm là bắt buộc, không thể nào khác được.

__ “Vậy thì anh phải dùng thế mạnh của con trai vậy.” – Cậu nói mà ánh mắt nhìn chằm chằm vào cô, đề phòng trước những hành động bất ngờ, quyết không cho bất kì một biến cố nào có khả năng phát sinh, khí chất cũng thực sự như một người canh cửa. – “Anh sẽ dùng sức mạnh để ngăn lại em đến cùng.”

Mà nếu cậu đã thật sự ra tay thì Minh Tuyết cũng không thể xông vào nổi, bởi cậu vốn không phải người thiếu đầu óc như mấy cái tên ngu ngốc trước đó.

Nhận thấy thái độ quyết liệt của tên đàn anh, cô hiểu được việc mình cứ rấn rạo vào giờ đã là không tương. Nhưng cô đã đặt quyết tâm phải thắng thì cũng không thể lùi bước ở nơi này, đành phải vận dụng bộ não tối đa để tìm ra được biện pháp bằng bất cứ giá nào, kể cả...

__ “Anh ơi!” – Người con gái ấy đột nhiên ngược lên với ánh mắt cầu xin, long lanh như một con thỏ nhỏ tội nghiệp bị bỏ rơi, khiến bất cứ ai nhìn thấy cũng không đành lòng. – “Từ trước tới nay anh luôn là người thương em nhất mà. Anh là người anh tốt nhất trên đời này. Chẳng lẽ anh có thể nhẫn tâm ra tay cả với em được hay sao?”

Đôi mắt hơi ươn ướt, vẻ mặt đáng thương, giọng nói êm ái của cô làm trái tim của chàng mỹ nam chợt trở nên mềm nhũn.

Khoảnh khắc đó, Young Min đứng bất động, những biểu cảm trên khuôn mặt đều cứng lại trong vẻ khó xử, trong lòng thì dậy sóng mãnh liệt. Tên yêu nghiệt lúc này không ngừng rủa thầm tại sao giám đốc lại có thể nghĩ ra được cái trò chơi ác liệt đến thế này cơ chứ? Đã biết cậu không thể nhẫn tâm xuống tay, lại còn cô bắt cậu phải đi vùi dập niềm hi vọng của các cô gái là sao?

Bước sang căn phòng thứ tư, cũng là cửa ải cuối cùng, Minh Tuyết mang theo một tâm trạng rất vui tươi thoải mái để đối đầu với chàng đội trưởng khó tính. Trong lòng cô cũng không nhận được cảm ơn tính cách tôn trọng phái nữ đến vào xương tủy của tên đàn anh này nữa.

— “Cũng may là anh ấy vốn rất dễ tính.” – Cô bước đi trên đường mà sung sướng hạnh phúc như đang bay bổng, không hề có chút áy náy gì với việc vừa mới lợi dụng điểm yếu của Young Min để đầu cơ trục lợi hết. Trong lòng người con gái đó hiện tại có cảm tưởng như chiến thắng đã nằm gọn trong tay mình.

— “Hyung Ki!” – Nhìn thấy chàng đội trưởng khuôn mặt vẫn đầy khó chịu đứng bên cánh cửa, Minh Tuyết thì lại tung tăng chạy đến, nở một nụ cười quá mức vui sướng với tình cảnh hiện tại của mình. – “Cuối cùng cũng gặp được anh rồi.”

Với cô, đụng tới cậu không có nghĩa là khó khăn và lùi bước, mà là bản thân ngày càng tiếp cận với thắng cuộc hơn bao giờ hết.

— “Tại sao cô lại đến đây được thế? – Bỗng dưng thấy Minh Tuyết bước tới gần cùng với nụ cười tươi tắn, Hyung Ki không khỏi thấy kinh ngạc. Nhưng sau đó khi suy nghĩ kĩ càng, cậu rất nhanh chóng hiểu ra được vấn đề.

Còn không phải do cái lũ vô dụng kia bị cô lừa quay xung quanh hay sao?

— “Ba cái người kia. Về sẽ biết tay tôi.” – Chàng mỹ nam nghiêng răng nghiêng lợi nói thầm. Chỉ vì bọn họ mà hiện tại cậu phải đích thân ra tay dọn dẹp những phiền phức trước mặt này. Nghĩ vậy, chàng đội trưởng lúc này mới ngược về phía Minh Tuyết, vận dụng toàn bộ tinh thần chuyên tâm đối phó. – “Còn cô nữa, đến đây làm cái gì thế? Mau đi về ngay đi! Tôi không như anh Young Min, con gái cũng không tha đâu.”

Không nhắc tới thì thôi, cứ nhắc tới điều này càng làm cậu bức mình. Rõ ràng đã cảnh cáo rõ ràng với cái lũ đó rồi, thế mà ai đó vẫn có thể ngang nhiên bước tới tận căn phòng cuối cùng này như thế này đây.

Nhưng tiếc thay vòng cuối cùng này gặp phải cậu, cũng có nghĩa vận may của cô đã dùng hết hoàn toàn.

— “Tôi nhất định phải thắng.” – Ngay trong hoàn cảnh này, Minh Tuyết đột nhiên đồng ý tuyên bố phurong châm của bản thân khi tham gia trò chơi. Nếu không vì nguyên nhân đó thì cô đồng ý tới chỗ này để làm cái gì? – “Nghe anh nói thế xong thì tôi lại càng quyết tâm phải thắng.”

Sự thật chứng minh, những câu khuyên nhủ đầy ý tốt của chàng mỹ nam cứ thế bị cô bỏ mặc ngoài tai. Hơn nữa chúng không chỉ không khiến cô thấy khó mà lui, lại còn phản tác dụng.

— “Cô...” – Trước thái độ đầy thách thức của Minh Tuyết, chàng mỹ nam giận điên lên mà không dám phát tiết trước ống kính, chỉ có thể nổi giận dưng dưng mặc kệ cái kiểu cổ chấp, không biết tự lượng sức mình của cô. – “Được rồi! Để tôi xem thử cô sẽ làm thế nào đây.”

Nói xong, Hyung Ki cũng thực sự hoàn tất vai trò của mình rất nghiêm túc, y như những gì chàng mỹ nam đã tuyên bố trước đó. Thậm chí đối mặt với Minh Tuyết, người con trai ấy còn thẳng tay áp dụng đủ mọi loại chiêu số chặn lại, ngăn cản mãnh liệt con đường cô tìm đến phần thưởng hấp dẫn kia.

Cứ như thế, Minh Tuyết lần đầu tiên gặp phải một đối thủ khó chơi đến vậy, làm cô tìm đủ mọi cách cũng không thể đột phá. Lừa mãi mới được một phút giây chàng mỹ nam sơ ý, vừa định lách lên mở cửa thì đã bị cậu nhanh tay chặn lại, đẩy về phía sau ngay tức thì.

— “Chết...chết tiệt...” – Độ sức cũng thua, mà đầu trí thì lại càng không thể nào thắng nổi, Minh Tuyết lúc này đúng là vô kế khả thi. Chỉ mới có ít lâu, cô gái đã mệt đến thở không ra hơi, lo lắng nhìn qua chỗ thông báo thời gian trong khoảnh khắc cuối cùng.

Không còn nhiều thời gian để cô lãng phí, nhất là khi những giây cuối cùng đang gần kề, cô đành phải xuất ra tuyệt chiêu cuối cùng.

— “Tôi không muốn mang nó ra chút nào, nhưng đây là anh ép tôi phải dùng đến nó đấy nhé.” – Vừa nói, cô vừa rút ra thứ mình giấu trong túi quần, về mặt hùng hồ như sắp mang ra được thứ có thể giúp cô đi để chiến thắng ngay tức thì. – “Vũ khí bí mật của tôi.”

— “Hà?” – Nghe được ai đó hô lên hùng hồn như vậy, dù bản thân vẫn không hiểu rõ chuyện gì xảy ra nhưng vẫn bật lui lại theo bản năng. Cho tới khi đưa mắt nhìn chăm chú vào thứ mà cô gọi là vũ khí kia, cậu quả thật không biết nên dùng từ gì để diễn tả taả trạng của bản thân nữa. – “Cái lọ gì mà bé tẻ thế kia? Cô đang đùa à?”

Nếu không thì trên đời này có ai ngu ngốc tới mức cầm một cái lọ nhỏ xíu như thế kia mà hô lớn từ vũ khí bí mật đây? Nếu cô vác tới một cái búa, hoặc chỉ cần một cái gậy mang tới đánh cậu thì còn đáng tin hơn là thứ này đến chục lần.

— “Không.” – Đáp lại sự ngạc nhiên và đầy nghi ngờ của chàng mỹ nam, Minh Tuyết mở miệng nói một câu khẳng định chắc chắn.

Sau đó, không đợi ai đó có thời gian để suy nghĩ và lý giải ý nghĩa thực sự của cái lọ ấy thì cô đã rất nhanh chóng dùng hành động để chứng minh tất cả. Khi chàng đội trưởng còn chưa kịp phản ứng, cô đã giơ chiếc bình xịt nhỏ bé ấy lên, xịt thẳng về phía cậu.

— “Ồi! Cái gì thế?” – Dẫu sao chàng trai cũng đã tốn rất nhiều công sức rèn luyện thân thể nên phản xạ cũng không tồi, vừa thấy thế đã nhảy sang bên né ngay tắp lự. Cũng sau giây phút đó, cậu rốt cuộc đã hiểu tại sao cô ấy lại nói đó là vũ khí của mình.

Thứ mà chiếc bình đó xịt ra không phải hơi cay, cũng không phải hơi độc, mà là một mùi hôi khủng khiếp, khiến cậu choán váng tới mức rất muốn nôn. Ngay cả những người bình thường khi ngửi thấy mùi này còn khó chịu, huống chi là một kẻ yêu cầu sự sạch sẽ cao độ xung quanh bản thân 10m như Hyung Ki đây.

— “Cô làm cái gì thế hả?” – Tuy nói là né được, nhưng góc áo của chàng đội trưởng vẫn bị dính vào một chút, làm cậu có cảm tưởng muốn cởi áo ném phăng nó đi ngay lập tức. Nếu không phải là đứng trước ống kính mà là ở nhà, ai đó đã thực sự làm cái hành động ấy rồi.

Bây giờ chàng mỹ nam cũng chính thức lĩnh giáo và thừa nhận mức độ nguy hiểm của thứ vũ khí này, nhất là với kiểu sử dụng nó của Minh Tuyết làm cậu không khỏi hoảng hồn.

— “Đừng có mà coi thường cái này.” – Như để đổ thêm dầu vào lửa, cô gái đắc ý nói, tay còn vẫn liên tục xịt liên hồi khiến chàng mỹ nam phải chạy dạt sang một bên để tránh. — “Mùi này nếu dính vào đầu thì sẽ bám vào cả tuần không phai đâu đấy.”

Tuy không biết thật giả trong lời nói của cô thế nào, nhưng Hyung Ki lại tiếp tục lui lại cách xa cô thêm một khoảng nữa, không dám bén mảng lại gần trong bán kính 2m. Và như vậy cũng là quá đủ cho mục đích cuối cùng của cô rồi.

Trước sự e ngại và bức bối của chàng trai đang đứng phía xa xa kia, Minh Tuyết nhoen miệng cười một cách tinh quái, ném phăng chiếc bình xịt xuống đất rất nhanh, phúi tay và nghênh ngang mở cửa bước ra.

* * *

— “Vậy là hôm nay chúng ta đã tìm ra được người thắng cuộc.” – Cô MC đứng trước máy quay nói rất tự nhiên và thu hút, sau đó quay trở lại hỏi thăm nhân vật chính của sự kiện. — “Ngoài những phần quà của chương trình, bạn sẽ có thêm được một đặc quyền. Đó là có thể đề xuất một yêu cầu với MS4, cho dù là làm bất kì cái gì cho bạn đều được. Vậy bạn đã có ý tưởng gì về điều này chưa ạ?”

Mặt cô gái dẫn chương trình đầy mong chờ, như thể chỉ cần cô mở miệng nói không thì cô ấy sẽ rất tốt bụng để ra thử một vài điều cho chọn vậy. Thế mới thấy MS4 có sức hút quá thật không nhỏ, đến nỗi quơ tay một cái là sẽ tìm ngay được cả đám người muốn nhìn thấy họ xấu mặt.

Ngược lại với vẻ bình thản của Minh Tuyết, các chàng mỹ nam trong vai trò phần thưởng kia thì mặt mũi thật tối tăm. Trên khuôn mặt của bọn họ lúc này có rất nhiều cảm xúc mà không biết phải dùng từ gì để diễn tả nữa. Có lo sợ, có bức bối, có hồi hộp, nhưng trên tất cả là sự hi vọng mãnh liệt cho cái người đang đứng trước máy quay kia đừng có điểm danh tới mình là được.

— “Thực ra thì chưa.” – Tuy nói rằng bản thân quyết chiến thắng để đạt được yeue cầu, nhưng đến lúc này Minh Tuyết mới nhận thấy mình không biết phải yêu cầu điều gì hết cả. — “Em cũng không hề suy nghĩ trước khi chơi về vấn đề này. Hiện tại, em đang băn khoăn giữa việc kêu họ ăn một bát to loại ớt cay nhất Hàn Quốc, hay uống một hơi hết tới đáy một chai giấm hồng nữa.”

Nghe thấy câu nói của cô, tất cả mọi người xung quanh đều hoá đá. Một cơ hội hiếm hoi để phát triển mối quan hệ và tăng tiến tình cảm với các chàng mỹ nam nổi tiếng nhất nhì trong giới showbiz, cuối cùng lại bị cô ta nghĩ tới mấy trò vớ vẩn này. Thiếu dấy thần kinh lãng mạn tới mức này, thế nào đến 20 tuổi đầu rồi vẫn chưa có mối tình nào vất vai.

— “Cái... cái gì cơ?” – Tất cả các chàng trai đều kinh ngạc, nhưng khoa trương nhất chính là Yo Seob. Anh chàng trẻ con vừa nghe nói xong đã há hốc mồm la lên một tiếng, vẻ mặt không khác gì vừa ăn phải một con ruồi vậy. — “Cô ta định giết chúng ta thật đấy à?”

Cái gì mà một bát ớt cay nhất Hàn Quốc chứ? Một quả cũng đủ các cậu chết rồi, chứ đừng nói là một bát. Ma còn giấm hồng nữa. Cô ta không biết từ đâu nghe được cái thứ này mà nói ngon lành như không vậy chứ? Có biết mùi vị của nó ghê tởm và khủng khiếp thế nào không thế? Một ngụm cũng đủ để cậu nôn sạch những gì ăn trong ngày hôm đó ra rồi biết không?

— “Ha! Ha!” – Cô gái dẫn chương trình cười trừ một tiếng, mồ hôi lạnh cũng bắt đầu chảy ròng ròng. Sự việc hiện tại dường như đang đi ngày càng xa so với mục đích ban đầu của trò chơi làm cho cô trong một lúc thật khó để nghĩ ra biện pháp ứng đối. — “Tôi cũng thấy đó là một ý tưởng rất thú vị. Nhưng hiện giờ bạn đang có một điều ước với bốn chàng mỹ nam của một trong những nhóm nhạc đình đám nhất Hàn Quốc. Tại sao bạn không nghĩ tới ý tưởng về một cuộc hẹn hò với họ, hay một món quà là thứ vật dụng mà bình thường họ yêu thích nhất chẳng hạn?”

Cô gái vội vã đưa ra những lời đề nghị, muốn hướng Minh Tuyết tới một yêu cầu nào đó bình thường một chút. Vốn dĩ theo ý tưởng lúc làm chương trình thì cái kết sẽ là một ước nguyện lãng mạn của cô gái thắng cuộc, cũng trở thành mục tiêu phấn đấu của các người chơi đợt sau chứ không phải là chơi đều MS4 thế này.

Tuy nhiên, cô gái ấy lần này đã nhầm lớn. Bởi Minh Tuyết ngay từ đầu vốn không phải là một fan của MS4, nên cũng chẳng thấy áy náy hay chút thương tiếc gì khi vui dập mấy chàng mỹ nam này hết.

— “Đó đúng là một điều ước mà tất cả các cô gái bình thường đều mong đợi.” – Nghe thấy Minh Tuyết mở miệng nói một câu như vậy, cô MC mới thăm thò dài một hơi. Nhưng không để cho vui mừng được lâu, câu nói tiếp theo của cô gái thắng cuộc làm cô chết điếng người. — “Nhưng cá nhân tôi thì lại không đặc biệt coi trọng ý tưởng này cho lắm. Điều mà tôi mong muốn hiện tại là...”

Ngay từ đầu đã hiểu rõ Minh Tuyết cũng sẽ không tha thiết gì với mấy thứ đó nên các chàng mỹ nam cũng chẳng kì vọng gì nhiều ở sự giải vây của cô MC cả. Tuy nhiên, khi nghe thấy cô sắp nói ra mong ước của mình, bọn họ cũng đều căng thẳng vô cùng, rất sợ cô hưng trí dâng trào lên lại đưa ra mấy việc kì quái.

Hiện tại, sự sống hay chết của bọn họ chỉ phụ thuộc vào một câu nói của cô mà thôi.

— “Cũng không có gì khó khăn cả đâu.” – Nhìn qua một lượt thấy sắc mặt của các chàng trai, Minh Tuyết quả thật không biết phải nói gì nữa. Tuy rằng thỉnh thoảng cô có hơi trẻ con một chút nhưng cũng đâu có định bắt bọn họ tự từ đâu mà phản ứng thái quá thế kia chứ? — “Chỉ là trước kia có lần tôi nghe được người khác nói Hyung Ki có sáng tác nhạc. Vì vậy khi đến đây, tôi có một ước muốn nhỏ nhoi là muốn nghe một đoạn nhạc do anh ấy sáng

tác mà thôi.”

— “Hà? Hyung Ki á?” - Tất cả mọi người đều tròn mắt kinh ngạc, ánh mắt không tự chủ hướng hết về một phía.

Nhưng con người hiện đang là tâm điểm của mọi sự chú ý kia, Hyung Ki mới là người kinh ngạc nhất, trong lúc nhất thời không sao hiểu được cô gái ấy lại lôi mình vào, yêu cầu làm một việc chẳng chút ăn khớp với những gì trước đó như vậy.

* * *

Ngồi xuống chiếc đàn piano với một tâm trạng rất hỗn loạn, chàng đội trưởng lúc này tuy khuôn mặt vẫn duy trì vẻ lạnh băng thường ngày nhưng trong lòng thì lại cảm thấy thật rối bời, không biết nên bắt đầu từ đâu. Cũng cho đến tận giây phút này, cậu vẫn không sao lý giải nổi Minh Tuyết đã nghĩ gì trong đầu khi nói ra mong muốn nghe cậu đánh đàn nữa.

Tuy rằng người con gái ấy biết đến việc cậu có sáng tác nhạc, nhưng cũng hiểu rõ cậu chưa bao giờ có thể viết được một bản hoàn chỉnh mới đúng chứ? Thế nên giờ lại nghe được cô yêu cầu một chuyện tưởng chừng chẳng có chút liên quan gì với trò chơi từ đầu tới giờ, chàng mỹ nam cứ có một cảm giác gì đó không thật cho lắm.

Một mảnh kí ức bất chợt hiện lên trong trí não, đưa chàng đội trưởng trở về với một ngày của quá khứ, lúc mà cậu lần đầu tiên đưa tác phẩm của mình cho chuyên viên bình phẩm.

Khoảnh khắc đó, cậu ngồi trong hồi hộp, cũng ngập tràn hi vọng, mong mỗi đây là một cơ hội khẳng định mình. Tuy nhiên, kì vọng càng lớn, đôi khi chỉ khiến con người ta thất vọng càng nhiều.

Chưa đến một phút trôi qua, người đàn ông ấy đã đứng dậy, khuôn mặt tỏ đầy vẻ không kiên nhẫn, như thể nghe thấy loại nhạc mà cậu viết chính là phí hoài thời gian quý báu của ông vậy.

— “Đủ rồi!” – Khuôn mặt người đàn ông khi đó chỉ thấy mỗi cảm xúc thất vọng, cứ thế bước đi để lại cho Hyung Ki một câu mà cho đến mãi sau này cậu vẫn không sao hiểu được. – “Hyung Ki à! Tôi có cảm giác cậu chưa từng thích ai phải không?”

Lúc đó, cậu quả thật là tuổi trẻ khí thịnh, nghe vậy có tức giận, có bất bình, nhưng lại không biết phải làm sao để phản bác, cứ thế trở mặt nhìn vị chuyên viên đó đi mất.

— “Vì yêu cầu này rất đột nhiên nên tôi chỉ mong có thể được nghe một đoạn cũng là đủ rồi.” – Câu nói của Minh Tuyết chợt vang lên, đưa tâm trí Hyung Ki trở lại với thực tại, trở lại giữa trường quay, bên cạnh chiếc piano màu đen đầy sang trọng giữa phòng.

Phải rồi! Hiện giờ cậu không phải là chàng trai không biết gì khi xưa, chờ mong một lời bình phẩm của chuyên viên, mà là chàng thần tượng vừa được yêu cầu đánh bản nhạc mình sáng tác. Con người ta ở trong vị trí bất đồng thì tâm trạng cũng sẽ bất đồng.

Cũng như hiện tại, khi ánh mắt của chàng mỹ nam chạm đến Minh Tuyết, thấy được khuôn mặt tươi tắn, đôi mắt trong trẻo tràn đầy khích lệ của người con gái ấy, trong lòng cậu cũng chợt trở nên tỉnh lặng tới lạ kì.

Thích một người? Có lẽ tới tận giây phút này cậu vẫn không hiểu hết được những gì người đó muốn nói, nhưng đã có thể dần lĩnh hội được cảm giác này rồi chẳng?

Hyung Ki đưa mắt trở lại với chiếc đàn trước mặt, trên đôi môi chợt nở một nụ cười khiến cả thế gian đều phải ngưng lại. Cứ thế, chàng mỹ nam cũng bắt đầu đặt tay lên trên những phím đàn, khiến những giai điệu dịu dàng như thoát khỏi giam cầm bay lên chiếm trọn không gian xung quanh.

Nhìn thấy dáng vẻ của chàng mỹ nam lúc đó, ngay cả Minh Tuyết cũng không khỏi thất thần, có cảm giác tựa như lạc vào một giấc mơ. Những âm điệu tuyệt đẹp cùng với thần thái chưa bao giờ thấy của Hyung Ki khiến trái tim cô cũng bị loạn nhịp, tâm trí không tự chủ chìm trong những giai điệu êm ái.

* * *

Lặng lẽ đi vòng qua đoàn quay phim nhưng dường như ánh mắt của Minh Tuyết không sao rời khỏi Yo Seob, cái người đang đóng vai trò nhân vật chính của cảnh quay kia.

— “Giỏi thật nhỉ?” – Cô gái lần đầu tiên nhìn chàng mỹ nam ấy với ánh mắt thuần túy là khâm phục, cũng không bị ảnh hưởng bởi bất kì một điều gì khác. – “Tại sao lại có thể tự nhiên được như thế trước máy quay nhỉ?”

Người khác không biết thế nào chứ cô cứ đứng trước máy quay thì lại không được tự nhiên, cứ bất giác nghĩ tới mấy chiếc máy đang quay mình là không sao chuyển tâm được. Cũng may đột trước thay thế chơi trò chơi dùng là camera ẩn, nếu không thì cô cũng chẳng biết làm sao khi bước qua cánh cửa đầu tiên mất.

— “Là do quay nhiều quá nên quen thôi.” – Một tiếng nói chợt vang lên phía sau cô gái ấy mà không có một sự báo trước nào làm cô giật nảy mình. Nhưng rồi một giây sau, khi nghe ra được giọng nói ấy là của ai, cô cũng rất nhanh chóng bình tĩnh lại.

— “Uà! Hyung Ki!” – Minh Tuyết quay lại nhìn chàng mỹ nam, trong đôi mắt đầy sự ngạc nhiên. – “Hôm nay anh cũng có cảnh quay à?”

Thế mới thấy cô từ trước đến nay cũng thật vô tâm, bọn họ kêu đi theo đến đâu thì bám theo đến đó, cũng không để ý cụ thể rõ ràng các chàng trai hôm

đó làm gì cả. Chắc là sau hôm nay cô cũng nên xin lịch làm việc của MS4 từ anh quản lý để chủ động hơn trong mọi việc chẳng.

— “Uh!” — Chàng đội trưởng đáp một câu ngắn gọn, sau đó mới nhận ra bản thân cũng không biết nên nói gì tiếp theo. Cứ thế, không gian xung quanh hai người lại chìm trong im lặng, đành phải cùng quay sang xem Yo Seb diễn.

Tuy nhiên, ngày hôm nay có một cái gì đó không giống với bình thường. Cụ thể là Hyung Ki, từ đầu tới giờ dường như có chuyện gì muốn nói với cô nhưng không biết phải mở lời ra sao, mấy lần mở miệng định nói thì chợt lại thôi.

— “Minh Tuyết à.” — Cuối cùng, sau không biết bao nhiêu lần cân nhắc, chàng trai mới quyết tâm mở lời, đáng vẻ lo lắng không khác gì một cậu thiếu niên lần đầu tiên tỏ tình vậy. — “Hôm trước...”

— “Anh Young Min đâu rồi nhỉ?” — Cùng lúc, Minh Tuyết cũng mở miệng hỏi, đôi mắt nhìn quanh khắp căn phòng. Cũng vì vậy, cô đã bỏ lỡ câu nói của Hyung Ki, không những thế còn dập tắt luôn quyết tâm của chàng trai trong vài giây trước.

— “Anh ấy à...” — Chàng đội trưởng khẽ thở dài chán nản trả lời làm Minh Tuyết đứng bên cạnh mà không hiểu gì hết. — “Đang ở kia đó thôi.”

Theo ánh mắt của Hyung Ki, cô mới nhìn sang và tìm thấy được bóng hình quen thuộc của tên đàn anh đó. Chỉ có điều giây phút này tên yêu nghiệt ấy không đứng một mình mà lại đang nói chuyện với một cô gái rất xinh đẹp và quyến rũ.

— “Cô gái đó...” — Chăm chú nhìn vào cô gái có khuôn mặt rất đẹp, ba vòng đạt chuẩn, nhất là vòng một làm cả một người con gái như cô cũng không khỏi ghen tị, Minh Tuyết bỗng dưng thấy người đó rất quen. Cô lục lọi hết trí nhớ của mình mất một lúc, cuối cùng mới a lên một tiếng sùng sốt. — “Hình như tôi đã thấy cô ấy đi cùng với anh Young Min mấy lần rồi thì phải. Mà không phải anh ấy sẽ không hẹn hò với cùng một người tới lần thứ hai hay sao?”

Điều đó làm cô thấy thật khó hiểu, không nhận được quay sang phía chàng đội trưởng tìm kiếm một đáp án.

— “Chị Eun Hee á? Chị ấy là bạn học từ hồi cấp 3 của anh ấy. Có lẽ do không phải là mối quan hệ hẹn hò, hoặc cũng có thể do chị ấy là một người đặc biệt với anh Young Min nên họ thỉnh thoảng vẫn đi chơi với nhau.”

— “Thế à?” — Minh Tuyết vẫn nhìn về hướng đó không rời, trong lòng không chỉ tò mò mà còn có một cảm giác gì đó mà chính cô cũng không hiểu nổi. Có lẽ do cô nhất thời không thích ứng sự đối xử đặc biệt của chàng mỹ nam ấy dành cho người khác ngoài mình.

Thế rồi, như thể cảm ứng được ánh mắt của Minh Tuyết đang nhìn, cô gái ấy chợt quay mặt về phía cô, khẽ gật đầu mỉm cười.

— “Anh Jae Sung đâu rồi? Không đến cùng cô sao?” — Nhìn qua thấy cả nhóm đều đủ cả, chỉ thiếu mỗi tên đàn anh đó, Hyung Ki mới quay sang hỏi. — “Hay lại ngủ ở nhà rồi?”

— “Hình như đây là lần đầu tiên anh ấy không dùng thời gian rảnh để ngủ đấy.” — Minh Tuyết quay lại cười tươi tắn, nhưng cũng chứa một cảm giác gì đó thật bí hiểm. — “Chắc là giờ này anh ấy đang ở sở thú.”

— “Hả?” — Câu trả lời của cô làm chàng đội trưởng không hiểu gì hết. Sở thú thì có liên quan gì ở đây kia chứ?

Nhưng mà lần này, lời dự đoán của cô lại vô cùng chính xác. Giây phút đó, Jae Sung quả thật là đang đứng trước một chuồng thú, ánh mắt si mê nhìn theo một con vật mãi không rời.

— “Thật đẹp!” — Chàng mỹ nam mê mẩn đến mức bất giác buông một câu như thế trước chuồng cá sấu, làm mấy đứa trẻ đang đứng bên cạnh cũng phải giật mình.

Thế nên, mấy thành viên khác trong kí túc xá cũng nên thấy may mắn vì người ta không xét duyệt cá sấu được làm thú nuôi trong nhà.

Bạn đang đọc truyện *My Stars* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14

Tập trung!

Minh Tuyết ngồi trên ghế, khép đôi mắt lại, không ngừng nhắc nhở bản thân chuyên tâm hơn để cảm nhận được những cảm xúc trong tâm tưởng. Không gian xung quanh người con gái ấy lúc này lặng lẽ như tờ, đầu đó chỉ còn những tiếng gió nhẹ thổi ngoài khung cửa.

Dần dần, trong trí não dường như đã nắm bắt được cái gì đó, cô mới mở mắt và bắt đầu gõ vôi vãi trên bàn phím, nắm bắt sự tuôn trào của mạch ý

tường. Tuy nhiên, chưa hề người con gái đó viết được một dòng, tiếng mở cửa và sự xuất hiện của hai chàng mỹ nam ở ngoài cửa đã làm cô giật nảy mình, cảm xúc vất vả có được cũng cứ thế tan biến mất tiêu.

— “Mọi người!” — Lần nào về cũng mang theo sự náo động, anh chàng trẻ con Yo Seob chạy vội vào nhà gọi đầy hứng khởi. Tuy nhiên, khi đưa mắt nhìn một lượt và nhận ra trong phòng khách lúc này chẳng còn ai khác ngoài Minh Tuyết thì khuôn mặt cậu nhanh chóng trở nên ỉu xiu, thất vọng tràn trề. — “Uà! Chưa có ai về à? Chán thật đấy.”

Định khoe khoang một chút nhưng lại chẳng ai có mặt thì đúng là mất hết hứng thú mà.

— “Thái độ anh thế là sao hả?” — Cái gì mà không có ai? Chẳng phải có cô ngồi lì lù giữa phòng khách đó thôi. Minh Tuyết không nhận được bức bối, đành lên tiếng

Cái tên chết tiệt này! Có mỗi mình cô ở nhà thì đã sao? Thái độ coi thường nhau đến thế là cùng.

— “Tôi có mang về một thứ rất thú vị.” — Yo Seob bưỡm môi, mở miệng nói đầy miễn cưỡng, trên khuôn mặt tỏ rõ vẻ khinh thường ai đó. Cô ta thì biết cái gì gọi là thưởng thức nghệ thuật đâu cơ chứ? — “Vốn định đem qua cho mọi người xem thử.”

Chàng trai đi cùng với Yo Seob trở về, Jae Sung lúc này đang đứng ngơ ngẩn ở cửa, trong trí não chỉ còn nghĩ tới chiếc giường êm ái, hoàn toàn bỏ qua cuộc đối thoại của hai đứa đàn em này sang bên mà lơ đãng bước về phòng.

— “Khoan đã! Anh ơi!” — Thấy ai đó vừa định đi, Yo Seob sốt sắng gọi lại. Căn nhà vốn đã chẳng có ai rồi, thế mà ngay cả anh ấy cũng đi mất thì kế hoạch cho mọi người chiêm ngưỡng thứ cậu vừa mang về sẽ đành phải ngâm nước nóng à?

Tuy nhiên, sự thật chứng minh, giấc ngủ đối với tên mèo lười bao giờ cũng lớn hơn tất cả. Cho nên bước chân của Jae Sung về phòng mình vẫn không chút ngừng lại, càng không có hơi sức quan cái thứ thú vị gì gì đó mà tên đàn em đề cập tới.

Yo Seob cứ thế nhìn theo bóng tên đàn anh đi mất hút, rồi lại quay sang liếc sang phía Minh Tuyết, người con gái đang tỏ vẻ vô cùng chờ mong cái thứ mà cậu vừa nói. Chàng mỹ nam đứng im lặng hồi lâu suy nghĩ, để rồi cuối cùng lại phát ra một tiếng thở dài thất vọng hơn cả lúc đầu tiên.

Nói với Minh Tuyết ư? Đúng là chỉ phí thời gian thôi mà. Cô ta thì biết cái gì đâu cơ chứ?

— “Rốt cuộc là cái gì thế?” — Đến bây giờ thì ngay cả Minh Tuyết cũng không còn kiên nhẫn chờ đợi nữa, đành mở miệng hỏi. Có cái gì thì cứ nói ngay đi, cứ chần chờ mãi như vậy là sao?

Càng như vậy chỉ càng thúc đẩy sự tò mò của người con gái ấy lên cao, quyết tâm phải biết được cái thứ gì hay mà cậu định giấu đi hưởng thụ một mình kia là gì.

— “Hôm nay tôi có đóng một đoạn phim quảng cáo ngắn.” — Chờ đợi những người khác về thì chắc còn lâu, mà ngay lúc này cô ta sẽ không chịu buông tha cho cậu nếu không biết rõ ràng. Nghĩ như vậy, chàng mỹ nam mới bắt đầu giải thích đầu đuôi câu chuyện. — “Tôi vào vai cảnh sát, được dùng một đạo cụ rất hay nên tôi mới xin một chiếc về.”

Thế nên mới có việc vừa về đến nhà đã hứng khởi tìm mọi người vừa nãy của chàng trai. Tuy nhiên, kết cục lại chỉ có một mình cô ngốc này ở nhà, đúng là chẳng khác gì một gáo nước lạnh dội thẳng xuống dập tắt hết mọi hứng trí của cậu mà.

— “Anh thì vào vai cảnh sát gì chứ?” — Minh Tuyết bưỡm môi coi thường, đôi mắt không tự chủ nhìn từ trên xuống dưới chàng mỹ nam một lượt. Với cái tính cách xấu xa câu cậu, không đóng vai tội phạm thì mới là phí của trời.

Khoan đã, cậu ta vừa nói là đóng vai cảnh sát đúng không? Như vậy đạo cụ mà cậu nhắc tới chỉ có thể là...

— “Ồi! Còng tay.” — Toàn bộ ánh mắt chú tâm vào thứ mà Yo Seob vừa lôi ra, cũng chứng minh được những gì cô phán đoán là chính xác, Minh Tuyết vừa nhìn thấy nó đã trợn tròn mắt kinh ngạc, vội vàng chạy tới quan sát kĩ càng. — “Là còng số 8 thật à?”

Không ngờ cuộc đời lại có thể một lần chính mắt trông thấy cái còng số 8 ở khoảng cách gần thế này, Minh Tuyết không chút kiêng dè gì thể hiện sự hứng khởi của mình, càng không để ý tới việc ai đó có nghĩ mình là một đứa nhà quê hay không nữa.

— “Dĩ nhiên là thật rồi.” — Nhìn là thấy, cô còn hỏi cái câu ngốc nghếch như thế làm gì cơ chứ.

Cái còng tay tuy khó được cơ hội tiếp xúc nhưng cũng không đến nỗi kinh ngạc như thấy UFO thế chứ? Yo Seob quả thật là đang khinh bỉ ai đó nhà quê, nhưng một ý tưởng bất chợt loé lên trong trí não khiến ánh mắt chàng mỹ nam vừa thoáng qua về gáo hoạt, mới nhẹ nhàng hỏi lại một câu.

— “Cô thật sự chưa thấy nó bao giờ à?” — Giọng nói của cậu thật là êm ái, rất truyền cảm, rất có sức mê hoặc.

— “Chưa được tận mắt thấy bao giờ, cũng chưa từng được sờ vào.” — Minh Tuyết lúc này chỉ đang chú tâm nghiên cứu chiếc còng tay, mở miệng trả lời hết sức thành thật, càng không để ý thái độ khinh thường của ai đó chút nào. — “Vi để có thêm nhiều ý tưởng để viết truyện, tôi đã rất mong muốn có được cơ hội được tìm hiểu kĩ về những thứ như thế này, nhưng lại không biết phải tìm đâu để có được một cái cả.”

Thế nên lần này Yo Seob mang về chiếc còng tay này đúng là đã thu hút hết mọi sự chú ý của cô, mới có việc người con gái ấy thả lỏng sự cảnh giác như hiện tại.

— “Thế thì cô phải tiếp xúc nhiều với đoàn quay phim là đúng rồi. Có nhiều đạo cụ rất hay.” – Anh chàng trẻ con nói đầy quan tâm, nghe như thể từ đầu tới cuối đều hết lòng vì cô, nhưng cái vẻ mặt tựa như vừa tóm được con mồi thú vị kia đã bán đứng chính cậu. – “Như cái này này. Cô không biết dùng nó như thế nào đúng không?”

Chỉ có điều, trong mắt Minh Tuyết hiện tại cũng chỉ có chiếc còng tay, không chút hay biết gì tới những âm mưu đang được thực hiện của chàng mỹ nam đó cả.

— “Dĩ nhiên là không rồi.” – Cô gái gật đầu, thậm chí còn ngậy thơ tới mức quay sang muốn nhờ Yo Seob hướng dẫn cách sử dụng. – “Phải dùng nó thế nào đây.”

Cũng do mấy hôm nay sống trong yên ổn, không thấy Yo Seob lại đi đặt bẫy nên cô đã quên mất chữ cảnh giác nó viết như thế nào. Cho nên, chuyện tiếp theo đó có ra sao thì cũng chỉ có thể tự trách bản thân cô quá lơ lỏng phòng bị mà thôi.

— “Cái này đơn giản lắm. Chỉ cần đưa tay ra và...” – Vừa nói, vừa sử dụng hành động để chứng minh, chàng mỹ nam cứ thế cầm lấy tay cô, dùng chiếc còng tay khoá cộp vào một phát cực nhanh.

Đây là hướng dẫn cách sử dụng một cách dễ hiểu và hiệu quả nhất rồi còn gì. Ai đó rất vô si lấy lý do đó để giải thích cho hành động của bản thân.

— “Ồ! Đúng là khoá vào rồi này. Dùng nó dễ dàng như vậy sao?” – Vẫn không hay biết gì hết. Minh Tuyết lúc này đúng là quá chuyên tâm tiếp thu kiến thức đến mức độ không dùng được bộ não để phân tích được thứ gì khác nữa. Không những thế, cô còn ngây ngô ngược lên nói một câu khiến người đứng ngoài mà nghe thấy được cũng đành bó tay. – “Nhưng mà nhanh quá, tôi chẳng kịp nhìn thấy gì cả.”

Đây chính là điển hình của việc bị bán mà còn giúp người ta đếm tiền. Minh Tuyết, nào cô cũng để lâm cảnh giống như Jae Sung rồi ư?

— “Không thấy rõ à? Thế thì để tôi làm lại lần nữa nhé.” – Như thể chỉ đang mong chờ mỗi câu nói đó của cô, Yo Seob rất tự nhiên đề nghị bằng khuôn mặt vô cùng chân thật. Nhưng chỉ cần là người sống cùng với chàng mỹ nam ấy ít lâu sẽ thấy được vẻ mặt ấy cũng vô cùng giả tạo. – “Đưa tay kia ra nào!”

Cô gái ngốc nghếch nào đó còn thật sự đưa tay ra cho cậu thí nghiệm, không hề hay biết rằng mình sắp bị đưa vào bẫy một cách thật đơn giản dễ dàng như thế.

Tuy nhiên, ở những giây phút cuối cùng khi chàng mỹ nam nắm lấy tay cô, định còng tay lại, cô gái ấy mới chợt hiểu ra vấn đề.

Làm sao mà cô có thể ngu ngốc tin nhiệm cái tên chuyên đi lừa người này kia chứ? Cậu ta có bao giờ tốt bụng từ tế đến mức này đâu, mà nếu có thì cũng là có mục đích cả. Huống hồ, nếu theo tình huống hiện tại, cô mà bị khoá nốt tay còn lại thì xong ết rồi còn gì.

— “Khoan đã!” – Chỉ trong nháy mắt, khi Yo Seob vừa định khoá lại chiếc còng, Minh Tuyết đã lao tới giật vội lấy nó, tiện đà quay ngược lại khoá tay cái tên chết tiệt kia lại. – “Anh nghĩ tôi thật sự ngu ngốc đến thế sao?”

Giờ thì hai người cũng y như nhau rồi nhé. Định lừa tôi ư, đừng có mơ. Đánh chết Minh Tuyết cũng không thừa nhận vừa nãy bản thân đúng là đã bị những lời ngon ngọt của cái tên này lừa dối.

— “Cô dám...” – Nhìn cánh tay bị còng của mình, rồi lại thấy khuôn mặt đầy thách thức của ai đó, Yo Seob rất muốn nổi điên. Nhưng nghĩ kỹ lại về tình trạng của hai người lúc này, chàng mỹ nam không khỏi muốn cười thầm trong bụng. – “Cô đúng là ngốc nghếch thật chứ còn gì nữa. Cô quên rằng tôi chính là người cầm chìa khoá hay sao?”

Như vậy cũng có nghĩa cậu muốn tháo ra lúc nào cũng được. Thế cho nên hành động này của cô chỉ là vô ích mà thôi, một ai đó còn tỏ ra khoái trá khi khoá được cậu nữa chứ.

Nghe thấy chàng trai nói đến đây, Minh Tuyết mới giật mình bừng tỉnh. Làm sao mà cô có thể quên mất chiếc còng tay vốn là do cái tên chết tiệt trước mặt mang về kia chứ? Như vậy thì không có lý do nào mà Yo Seob không có chìa khoá mở còng ra cả.

— “Anh...” – Đến lúc này cô mới thấy hận tới mức muốn xé nát cái khuôn mặt đáng yêu của ai đó. Nhưng cho dù có giận dữ đến mấy thì cô cũng không thể quên sự tự do của bản thân chính là đang nằm trong tay cái tên này. – “Sao anh lại có thể làm thế với tôi chứ? Mau tháo nó ra đi!”

Trên đời cũng chẳng có ai muốn trên tay mình mang theo một cái còng số 8 hết cả. Vì thế, Minh Tuyết ngược sang nhìn chăm chăm vào anh chàng trẻ con, không hề bỏ sót một cử động nhỏ nào của cậu, vẻ mặt kiên quyết như muốn nói: anh đừng có cho rằng có thể tự mở một mình rồi chuồn nghe chưa?

— “Đừng mơ!” – Đối mặt với thái độ quyết tâm của Minh Tuyết, chàng mỹ nam lại không cho là đúng, cũng chẳng cho rằng một cô ngốc như cô ta có thể làm được gì cậu cả. Cậu thừa sức tháo còng một mình, mà còn có thể khiến cô tiếp tục bị còng tay mà không thể phản kháng nữa đây chứ.

Như để chứng minh cho việc đó, Yo Seob khẽ nhếch khoé miệng, tay thò vào trong túi tìm kiếm chiếc chìa khoá. Nhưng điều tiếp theo đó lại đột nhiên đi chệch ra khỏi mọi suy đoán của hai người, chỉ để lại một khoảng lặng bất thường trôi qua.

Cảm giác được thân thể chàng mỹ nam bên cạnh cứng lại, vẻ mặt cũng cương lại một cách quá khác thường, Minh Tuyết chợt có một linh cảm không được tốt cho lắm, đành mở miệng hỏi.

_ “Sao thế?” – Đừng có nói với cô rằng cái điều xấu nhất mà cô đang nghĩ tới sẽ trở thành sự thật đấy nhé!

Lần này Yo Seob khi đối mặt với vẻ mặt đầy chất vấn của cô lại không trả lời, chỉ là tay đột nhiên điên cuồng lục lọi các túi, vẻ mặt càng lúc càng nghiêm trọng.

_ “Không...! Không có!” – Mất một lúc lâu sau, chàng mỹ nam mới bàng hoàng thốt một câu ra miệng. Không may thay, nó lại chứng thực điều mà Minh Tuyết nghĩ tới đã thực sự xảy ra. – “Chìa khoá mất tiêu rồi.”

Giây phút này, không có gì có thể khiến những con người có mặt tại nơi đó kinh hoàng được hơn thế.

_ “Cái gì cơ?” – Minh Tuyết gần như hét lên một tiếng rung động cả căn nhà. – “Anh còn tay tôi lại rồi giờ lại nói không thấy chìa khoá là sao hả?”

Đùa à? Đã không có chìa khoá mà lại còn dám lòi cái còng ra chơi đùa nữa sao? Cậu ta cứ thử dám nói một tiếng “đừng vậy” xem cô có xông đến bóp chết cậu hay không?

Vốn mong chờ đây chỉ là một trò đùa bình thường như bao lần của Yo Seob, giờ tự dưng nghe được cậu nói như thế, Minh Tuyết không hết hồn mới là chuyện lạ. Đừng có nói với cô rằng những ngày tiếp theo của hai người sẽ phải trải qua cùng với chiếc còng ở giữa đấy nhé. Cô thà tự còng hai tay mình lại với nhau còn hơn là sống cái kiểu như thế này.

_ “Tôi cũng bị cô còng lại mà.” – Lúc này, Yo Seob cũng rất sốt ruột, nên thái độ cũng có phần nóng nảy.

Nhìn lại mà xem, nhờ ơn cô nên hiện giờ cậu cũng bị chung số phận bị còng tay đó có biết không? Thế mà cô nói cứ như có một mình mình bị uất ức không bằng.

Chàng mỹ nam bức bối nghĩ trong lòng, nhưng lại dường như đã quên mất người mang chiếc còng về là cậu, người có ý định chơi xấu muốn khoá hai tay Minh Tuyết lại cũng là cậu đấy.

_ “Lúc lấy còng tôi có cầm chìa khoá rồi mà.” – Cố nặn óc để nhớ ra mọi chuyện từ đầu tới đuôi, nhưng chàng mỹ nam cuối cùng cũng chỉ nhớ rõ cảnh mình sung sướng hăng say như thế nào khi xin được cái thứ này về, còn chuyện sau đó thế nào thì cũng chỉ mang máng, không có ấn tượng sâu sắc. – “Không biết là rơi ở đâu nữa.”

Nghĩ đến khả năng này, chàng mỹ nam lại đột ngột chạy ra ngoài cửa, quyết định tìm kiếm ngược lại quãng đường từ gara vào nhà. Chỉ có điều chàng trai cứ thế không nói năng gì chạy đi, hoàn toàn quên mất Minh Tuyết đang bị còng chung với mình, khiến cô bị bắt ngờ kéo đi tới mức suýt nữa thì ngã.

_ “Ôi! Anh là gì thế hả?” – Bị rơi vào tình trạng thảm hại như bây giờ, Minh Tuyết rất muốn phát điên. Trong trí não cô quy hết mọi tội trạng cho trò nghịch dại của cái tên chết tiệt này, thế nên mặc kệ ai đó định làm gì cũng chỉ khiến cô ngứa mắt, bức bối. – “Trước khi đi phải nói một tiếng chứ. Tôi và anh đang bị còng vào nhau đấy.”

Cứ thế, với một sự liên kết bền chắc, hai con người ấy bắt đầu tìm kiếm suốt dọc con đường từ gara vào nhà, mò trong đám bụi cây trước cửa, thậm chí là lục tung cả phòng khách. Nhưng kết quả thì bất kì vật thể lạ có hình dạng giống chiếc chìa khoá đều không thấy tăm hơi.

_ “Hay là mình đã để quên ở trường quay nhỉ?” – Sau khi tìm kiếm mọi nơi có thể, cũng chắc chắn nó không bị rơi ở quanh nhà, Yo Seob mới ngẩn người suy nghĩ, nói thầm trong miệng.

Thế rồi, không để Minh Tuyết kịp thở ra một hơi, chàng trai ấy lại bước vội ra phía ngoài cửa, hướng thẳng tới chỗ để xe, tiếp tục quên mất bản thân bây giờ cũng không phải một mình.

Vất vả theo kịp để không bị ngã, người con gái là nạn nhân của trò đùa tai quái này, Minh Tuyết không ngừng nghiêng răng nghiêng lợi, rất muốn đập cho ai đó một trận cho đỡ tức. Nếu không phải hiện tại hai người đang có cùng một mục đích thì cái tên nhãi này đã bị đánh chết từ lâu rồi.

* * *

_ “Chìa khoá à? Không có.” – Vừa nghe thấy hai đứa đàn em chạy tới hỏi tung tích của chiếc chìa khoá còng tay, chị biên tập viên rất nhanh chóng nói một câu tựa như một xô nước đá dội thẳng vào đầu họ. – “Chị chẳng thấy cái nào rơi ở đây cả.”

Hỏi gì chứ hỏi một thứ bé nhỏ như chiếc chìa khoá trong cái khung cảnh hỗn loạn sau khi quay, nó có ở ngay trước mắt thì chị không không thèm để ý làm gì.

_ “Không có ư?” – Minh Tuyết thất thần khi tiếp nhận được sự thật đau lòng ấy, nhưng trong lòng những hi vọng cuối cùng vẫn không bị dập tắt, khiến cô gái ngược nhìn bà chị với ánh mắt đáng thương, không ngừng nài nỉ. – “Chị thử nhớ kĩ lại xem giùm em với.”

Không thì hai người bọn họ phải làm sao bây giờ? Chỉ mới bị còng tay với Yo Seob có một lúc thôi mà cô đã thấy khó chịu gần chết, không được tự do chút nào.

_ “Vậy thì hai đứa cứ thử tìm xung quanh xem.” – Chị biên tập viên nhìn thấy cái còng tay đang khoá chặt hai người lại với nhau, khoé miệng không ngừng run rẩy. Nếu không phải sợ bọn họ thẹn quá thành giận mà hợp lực lại đối phó bản thân thì chị đã cười lớn rồi. – “Nếu có thì cũng chỉ lẫn vào đâu đấy thôi.”

Hai đứa này có phải trẻ con hay không mà khi mới lượm được chiếc công tay về đã thử nghiệm bằng cái cách thức này kia chứ? Muốn tăng tiến tình cảm với nhau bằng cách thu hẹp khoảng cách vật lý ư? Bà chị cứ nhìn chăm chăm mãi vào chỗ cái công tay, rất có xúc động muốn thoát phá mà cười to, nhưng vẫn cố nén thật vất vả.

— “Chị đã thử gọi điện cho đạo diễn nhưng không thấy bắt máy. Mà bây giờ chị lại có việc bận rồi.” – Bận thì là thật, nhưng sợ mình không nhẫn nại mà cười lớn mới là chính. Huống hồ hai đứa này vác cái bộ dạng đó bước vào công ty thì chắc chắn là gây nhiều náo động rồi, chị phải mau chóng hội họp với mọi người để buôn chuyện về cái đề tài nóng bỏng này mới được. — “Chị đi trước nhé!”

Vì thế, cho nên, ai đó cứ thế rất vô trách nhiệm đi mất tiêu, để lại hai người đáng thương đứng bơ vơ giữa trường quay rộng lớn, về mặt thất vọng vô cùng. Trong cái không gian hỗn loạn này, bọn họ quả thật không biết phải tìm kiếm bắt đầu từ đâu nữa.

Tuy rằng tỷ lệ để thấy được chiếc chìa khoá nếu nó bị rơi tại đây là rất nhỏ, nhưng bọn họ cũng không dám bỏ lỡ bất cứ cơ hội nào để thoát ra khỏi tình trạng hiện tại. Hai người không nói một lời, bắt đầu đưa mắt nhìn quanh một lượt, còn thật sự đi tìm kiếm.

— “Ồ bên này.” – Đồng thời thốt ra cùng một câu, nhưng phương hướng mà hai người hướng đến lại hoàn toàn trái ngược. Hôn nữa do quá sốt sắng vội vàng, bọn họ cũng không hề chú ý tới đôi phương, cứ thế đi vội về hai phía cho tới khi bị một lực rất mạnh kéo ngược lại.

— “Tôi nói là bên này kia mà.” – Nhìn thấy Minh Tuyết đi hướng ngược lại, Yo Seob cau mày nói. Phải biết rằng từ lúc bị cô ta còng lại tới nay chàng mỹ nam làm việc gì cũng không thuận, khiến cậu có cảm giác như người con gái này vốn sinh ra để chống đối mình vậy.

— “Bên kia chứ.” – Minh Tuyết cũng không cam lòng chịu thua. — “Bên kia có nhiều đồ đặc linh tính, dễ bị lẫn vào hôn mà.”

Rõ ràng nơi cô định đi mới là nơi có khả năng tìm được chiếc chìa khoá cao nhất, nhưng ai đó lại cố chấp cứ theo ý mình.

— “Đã nói là bên này mà.” – Yo Seob không chịu nghe cô nói, nhất quyết hướng về phía ngược lại. Cứ thế, chàng mỹ nam lợi dụng ưu thế sức mạnh của mình, kéo cô về bên phải.

Nhận thấy phản kháng cũng chẳng có hiệu quả gì, Minh Tuyết đành chấp nhận bị kéo về phía đó, trên đường vẫn tiếp tục giằng co quyết liệt, đòi nắm lại quyền chủ động ngay khi ai đó có chút lơ lửng.

Hai mươi phút sau, khi mà hai người bọn họ đã lục tung hết chỗ đó lên một lượt, chiếc chìa khoá vẫn không thấy tăm hơi. Điều đó cũng chứng minh thứ họ cần tìm vốn cũng không hề bị lẫn vào đây.

— “Tôi đã nói là bên này mà.” – Cô gái vừa nói vừa bực bội kéo chàng mỹ nam về bên trái. Chịu áp bức từ nãy tới giờ, Minh Tuyết đến lúc này mới có cơ hội lên tiếng, cũng lật ngược lại vị thế của hai người. Hôn nữa do biết được ai đó lúc này đang chột dạ, sẽ không phản ứng gì, nên thái độ của cô so với vừa nãy đúng là một trời một vực.

Tuy nhiên, khi nhìn thời gian cứ thế trôi qua, nhোáng cái đã hơn ba mươi phút mà tung tích của chiếc chìa khoá vẫn là một bí ẩn, trước ánh mắt khinh thường của Yo Seob, người con gái ấy không nhận được oán thán. Ông trời thật là nhẫn tâm, để cô vênh vào thêm ít lâu cũng không thể sao?

Sau đó, tại trường quay cũng không quá lớn ấy, có hai con người cứ đi hết từ góc này sang góc khác, lục tung các đồ đạc lên tìm kiếm thứ gì đó, nhưng cuối cùng trên khuôn mặt họ ngoài thất vọng ra cũng chẳng thấy được một chút cảm xúc nào khác cả.

— “Ủa? Hai đứa vẫn ở đây à?” – Sau khi làm xong việc, buồn xong chuyện, chị biên tập viên tình cờ ghé lại qua phòng, thấy bọn họ vẫn còn tại đây thì không khỏi sùng sốt hỏi. — “Vẫn chưa tìm thấy ư?”

Vừa nãy thấy tình cảnh của hai người này thì chỉ thấy buồn cười, nhưng đến tận giờ phút này vẫn không thay đổi gì thì đúng là không thể cười nổi nữa rồi. Tạm thời thì còn chưa sao, nhưng đến lúc Yo Seob làm việc, hay buổi tối đi ngủ mà vẫn cứ để thế này thì hiển nhiên là có vấn đề lớn rồi.

Hôn nữa, sau khi dành cả tiếng đồng hồ đi lại tìm kiếm chìa khoá trong cái chốn loạn xạ này, bà chị cũng chỉ có thể dùng hai từ thảm hại để hình dung dáng vẻ của Minh Tuyết và Yo Seob hiện tại mà thôi.

Ngay cả cái chàng mỹ nam kia giờ cũng nhể nhại mồ hôi, đầu tóc rối bời, áo quần dính bụi thì dĩ nhiên Minh Tuyết lại càng khỏi phải nói.

— “Chẳng thấy đâu cả, chị à.” – Dồn hết tâm trí để tìm lại chiếc chìa khoá nhưng theo thời gian trôi qua, lại càng ngày càng lâm vào tình trạng vô vọng, cô lúc này có cảm giác bản thân đang không khác gì một ngọn núi lửa sắp bùng phát. Vì thế lúc này lại thấy được khuôn mặt của chị biên tập, các cảm xúc của cô gần như không khống chế nổi nữa, nói mà như sắp phát khóc tới nơi.

Đến lúc này mà còn chưa thấy được chiếc chìa khoá đâu cả, theo đà này chẳng lẽ cô sẽ bị còng chung với ai đó cả đời thật ư? Minh Tuyết dường như không sao chấp nhận được sự thật đau lòng này, càng ngày càng hay nghĩ lung tung.

— “Đáng lo thật nhỉ?” – Nhìn chiếc công số 8 khoá chung hai người này lại với nhau, chị biên tập viên cũng không nhận được lo lắng. — “Bây giờ nên làm sao bây giờ đây?”

Nếu để cho các fan bắt gặp thân tượng của mình bị còng chung với một cô gái lạ mặt thì đó sẽ là một đề tài gây rất nhiều phong ba. Hôn nữa trong lịch làm việc của chàng mỹ nam sắp tới cũng không thiếu các chương trình cần lộ diện dưới máy quay, càng không thể nào cứ thế mang theo một cái đuôi như Minh Tuyết theo được rồi.

Giây phút đó, khi ba người cùng căng thẳng trầm ngâm suy nghĩ tìm ra được một giải pháp nào đó để ứng phó trường hợp xấu nhất thì sự xuất hiện của một chàng trai khác vừa vặn khiến họ phải dừng cả lại để nhìn sang.

— “Minh Tuyết!” – Cũng không biết có việc gì quan trọng nhưng biểu hiện của Hyung Ki có vẻ như có điều gì đó rất gấp, cậu vừa mở cửa đã vội vã đi tới chỗ cô, định nói gì đó. Tuy nhiên, khi chàng đội trưởng tiến tới gần hơn, cậu cũng không khó khăn gì để nhận ra được điều khác thường trước mắt mình, mới ngạc nhiên hỏi một câu. – “Hai người làm gì thế?”

Thử nghiệm đạo cụ mới à? Hay là đang tìm cơ hội gần bó cảm tình với nhau hơn? Dù là kết quả nào thì cái tình cảnh của hai người này hiện tại khiến cậu đúng là không biết phải nói gì nữa.

— “A! Hyung Ki à?” – Ngược sang thấy chàng mỹ nam, trên khuôn mặt chị biên tập viên tràn ngập vui sướng, như thể vừa tìm thấy một đồng minh để bắt đầu kể về câu chuyện cười cả hai người này. – “Em lại đây mà xem này. Hai đứa nó thân thiết với nhau chưa? Đến độ đi đâu cũng có nhau này.”

Với chiếc công tay ở giữa, Minh Tuyết và Yo Seob lúc này quả là rất gần gũi nhau. Và điều đáng nói nhất là nếu vẫn chưa có chìa khoá, sự thân thiết của hai người sẽ tiếp tục được duy trì, tới mức ăn có nhau, ngủ có nhau, rồi lúc vào nhà vệ sinh cũng có nhau nốt.

— “Chị à!” – Để ngăn ngừa ai đó bắt đầu phun ra mấy lời linh tinh, Minh Tuyết vừa thấy thế đã vội vàng hô lên một câu nhắc nhở.

Chuyện này có gì hay ho đâu mà đi đâu cũng bị bà chị này tuyên truyền thế? Cứ theo đà này thì đến chiều, cả công ty từ trên xuống dưới sẽ đều biết hết. Nghĩ đến vậy, Minh Tuyết chợt có cái cảm giác không còn mặt mũi nào gặp người nữa cả.

— “Cái gì thế?” – Nhìn thấy cái đánh mắt qua lại giữa hai bên, chàng đội trưởng chỉ cảm thấy thật khó hiểu. Có cái gì thì cứ nói thẳng ra, còn làm trò như vậy để làm cái gì?

— “Không phải!” – Còn chưa kịp để chị biên tập nói ra cái gì, Minh Tuyết đã vội vàng thanh minh. Nhưng cô lại không hề hay biết rằng phản ứng này của bản thân có phần hơi thái quá, lại chỉ càng khiến Hyung Ki cảm thấy giấu đầu lòi đuôi.

Dẫu vậy, là một đội trưởng của cái nhóm phức tạp này, chàng mỹ nam ấy cũng rất nhanh chóng đoán được và nắm bắt hết vấn đề khi xem kỹ lại tình cảnh của hai người. Cái công tay kiểu này thì bên ngoài không thể mua được sẵn để chơi, ngoài ra thì cũng chỉ còn có một khả năng...

— “Yo Seob.” – Hyung Ki nói rất bình thản, nhưng trong đó lại mang theo một cảm giác áp bách. Dù sao thì bao nhiêu năm làm đội trưởng của cậu cũng không phải là vô ích. – “Cậu lại lòi mấy đồ linh tinh về đùa nghịch nữa hả? Bình thường thì có lẽ không sao nhưng hiện tại hai người bỗng dưng dính vào nhau như thế thì cậu sẽ phải làm việc kiểu gì đây?”

Trong suy nghĩ của chàng mỹ nam ấy, người có thể mang được chiếc công tay đạo cụ này về nhà thì cũng chỉ có thể là Yo Seob. Hiện trạng có thể rơi xuống đến thế thảm như lúc này, chắc chắn cũng chỉ do tên trẻ con này đi trêu người rồi bị phản lại thôi chứ sao.

Hyung Ki quả là Hyung Ki. Mới nhìn qua một chút thôi cũng đã đoán ra được đáp án đúng đến tám chín phần.

— “Tớ về tìm là được chứ gì?” – Yo Seob phụng phịu trả lời. Chàng mỹ nam ấy đã căng trí não ra quá lâu để tìm kiếm chìa khoá quá lâu, thành ra tính khí giờ cũng bắt đầu có chút nóng nảy.

Biết ở lại cũng chẳng thể thay đổi được gì, anh chàng trẻ con nhanh chóng lôi cô ra phía ngoài.

— “Làm gì thế?” – Khó sở nhất là Minh Tuyết, chưa biết đầu đuôi ra sao đã bị kéo đi không thương tiếc. Cô thấy nhoáng một cái bản thân đã bị lôi ra tận ngoài hành lang, mới giật mình nói lớn. – “Chúng ta còn chưa tìm ra được chìa khoá nữa mà.”

Như ai đó đã nói, cậu ta cũng chỉ đi từ trường quay về nhà mà thôi, thế mà ở cả hai nơi đều không thấy thì bọn họ cũng xong rồi. Cái công tay là khỏi nghĩ đến việc tháo ra luôn.

— “Tìm cái gì mà tin chứ.” – Quá quen thuộc với trường quay khiến Yo Seob biết rằng những nơi bị nghi ngờ cũng đều đã xem một loạt, như thể có nghĩa bây giờ có tìm tiếp cũng vô ích. Mà quan trọng nhất là cậu hiểu được nếu còn tiếp tục ở đây thì chỉ khổ cái tai, phải nghe Hyung Ki mắng liên tục mà thôi. – “Đã tìm hết rồi còn gì. Về nhà thử xem lại vậy.”

Bằng kinh nghiệm bao nhiêu năm gây chuyện của mình, chàng mỹ nam cuối cùng cũng chỉ có thể đặt hi vọng vào quãng đường từ đó trở lại nhà mà thôi. Cs lẽ còn một góc nào đó mà cậu đã bỏ sót chẳng, ai đó không ngừng tự nhủ với bản thân, để không phải nghĩ tới tình trạng xấu nhất.

— “Ở nhà cũng đâu có.” – Minh Tuyết bĩu môi, không đồng ý với cách nghĩ ấy của chàng mỹ nam. Chỗ nào có thể tìm được thì cũng đã tìm hết rồi, có lục tung thêm mấy lần thì cuối cùng cũng chẳng khác gì cả. Có thời gian để làm điều thừa này thì chỉ bằng tìm cách nào khác để tháo cái công này ra thì hơn.

Sau đó, người con gái đó đột nhiên nhớ tới một việc quan trọng, ánh mắt sáng lên.

— “Chẳng phải anh biết mở khoá hay sao?” – Minh Tuyết nhìn sang phía chàng mỹ nam đầy kì vọng. Lần trước chẳng phải ai đó chỉ dùng một chiếc kẹp để mở khoá phòng Jae Sung đó thôi, nếu đã biết mở thì còn mất công đi tìm kiếm xa xôi làm gì.

Đối diện với ánh mắt sáng rõ, cũng kèm theo cái kiểu nhìn như thể cậu chính là một thằng ngốc, Yo Seob chỉ càng thêm bực mình, nghiêng răng nghiêng lợi nói.

__ “Tôi đã mở chìa khoá còng tay bao giờ đâu.” – Cô ta cứ làm như cậu là siêu nhân không bằng, mở được khoá cửa thì loại khoá nào trên thế giới cũng mở được chắc.

__ “Ôi trời!” – Giờ thì bản thân Minh Tuyết đã hiểu được cái gì kêu là hoàn toàn hết hi vọng. Ông trời quả thật đã tuyệt đường sống của hai người đến tận cùng.

__ “Phải làm sao bây giờ?” – Bước về đến cửa nhà, Minh Tuyết vẫn không ngừng rên rỉ. Đừng nói là lâu dài, mới từ sáng đến giờ bị khoá chung với tên này mà cô đã thấy khó chịu lắm rồi, ngay cả đi lại cũng không được tự do, vương vãi đến bực mình.

Tuy nhiên, khi vừa vờn tay ra thì cánh cửa trước mặt đã tự mở, cùng với đó là bóng dáng của anh chàng đào hoa Young Min đang định bước ra khỏi cửa.

__ “Uà! Hai đứa về rồi đó à? Anh đợi các em suốt từ nãy tới giờ rồi đấy.” – Nhìn thấy hai người, tên yêu nghiệt hơi ngạc nhiên một chút, nhất là khi liếc mắt qua cánh tay bị khoá chung của họ. – “Đạo diễn nói hôm nay em cầm còng tay về mà quên không mang theo chìa khoá nên có đưa anh cầm về hộ.”

Vừa nói, Young Min lại vừa đưa mắt nhìn bộ dạng khổ sở của hai đứa kèm theo một cái thở dài. Cậu đã vội vã trở về để nhưng vẫn không ngờ rằng mới có một lát mà hai đứa này đã thành ra như vậy rồi.

__ “Chỉ là anh không ngờ rằng các em đã sử dụng nó luôn rồi.”

Hon nữa còn sử dụng một cách rất thú vị, cứ tựa như dây tơ hồng ấy, trốn thế nào cũng không thoát.

__ “Anh vừa nói gì cơ?” – Nghe được tin tức tên yêu nghiệt vừa báo, Minh Tuyết có chút vui sướng vì sắp có thể giải thoát, nhưng trên tất cả lại vẫn là khiếp sợ.

Nếu những gì cậu nói là sự thật, vậy thì cũng có nghĩa là thực tế Yo Seob cũng không hề cầm chiếc chìa khoá trở về. Thế mà làm sao mà cái tên chết tiệt này lại dám nói chắc chắn như đinh đóng cột, còn hành xác cô cả buổi để đi tìm một thứ căn bản không bị rơi mất kia chứ?

Nghĩ đến đó, cô rất muốn bóp chết cái tên bên cạnh mình ngay tức thì, nhưng cuối cùng vẫn đủ lý trí để kiềm chế lại, chỉ ném cho cậu ta một cái nhìn thật lạnh lẽo.

__ “Là ai nói đã cầm chiếc chìa khoá về rồi thế?” – Quên thì cứ nói là quên, đã thế lại còn cố tỏ vẻ làm gì, chỉ khổ có mỗi cô không dung bị lôi vào chịu khổ cùng.

__ “Cái này... rõ ràng...” – Đối mặt với sự thật này, ngay chính Yo Seob cũng có chút bối rối, nói ngập ngừng trong chột dạ.

Kì thật thì chính bản thân cậu cũng không nhớ rõ ràng mọi chuyện, chỉ nghĩ rằng mình cầm còng tay về thì không lý nào lại chưa cầm chìa khoá nên mới có những chuyện phía sau. Bây giờ nghe thấy Young Min nói mới biết hoá ra là do cậu, nhất thời không biết phải nói gì ngoài lảng sang chuyện khác.

__ “Mà thôi!” – Vội lại cũng do Minh Tuyết tự dung lại khoá cậu vào cùng cô ta đó chứ, đâu phải chỉ do lỗi một mình cậu đâu. Chàng mỹ nam tự lấy lý do đó thuyết phục bản thân, thế nên những áy náy vừa xuất hiện trong vài giây trước cũng cứ thế theo gió bay xa. – “Điều quan trọng nhất bây giờ là...”

Cướp lấy chìa khoá và tự giải thoát bản thân. Nghĩ đến chuyện đó, Yo Seob không để phí thêm một giây phút nào, đột nhiên lao tới phía trước, ý định muốn cướp lấy chiếc chìa khoá trên tay Young Min trước khi Minh Tuyết kịp phản ứng.

Tuy nhiên, có lẽ cậu đã đánh giá cao sự nhanh nhẹn của bản thân trong lúc bị khoá chung với Minh Tuyết, cũng như quá coi thường sự phản ứng của cô trước vấn đề nhạy cảm này, người con gái ấy cũng rất nhanh thấy được điều bất thường, lao tới trước tham gia cướp đoạt.

Nhưng đến cuối cùng, trời vẫn không phụ lòng người, nửa giây phản ứng trước cũng đủ để cậu tạo nên lịch sử.

__ “Chạm chân quá đấy!” – Cầm chiếc chìa khoá trong tay, Yo Seob chợt có được cảm giác thành tựu, cũng không quên châm chọc cái người đang bốc khói vì bực tức kia. Điều bộ của chàng mỹ nam lúc ấy rất đáng đánh đòn, khoẻ miệng khê nhếch lên, liếc mắt nhìn về phía Minh Tuyết trong coi thường và trêu tức, làm cô càng điên lên.

__ “Đưa đây.” – Vẫn không chấp nhận thua cuộc dễ dàng như vậy, cô vẫn nhào tới, ý đồ cướp đoạt lại chiếc chìa khoá. Nhưng mà Yo Seob làm sao có thể để cô được như ý, sử dụng lợi thế chiều cao của bản thân, giơ tay lên cao ngoài tầm với của cô.

Thế mới thấy ưu việt rất lớn của người cao với người thấp mà. Chàng mỹ nam càng thấy cô cố gắng trong vô ích, thậm chí còn nhảy cả lên để giành lấy nhưng kết quả vẫn là không với tới, cậu lại càng không nhịn được cười thầm trong bụng.

Chịu thua đi! Cô chẳng thể làm gì để thay đổi được kết quả này đâu.

__ “Mấy cái đứa này! Lại thế nữa rồi.” – Trông thấy hai tên đàn em đang vui đùa âm ỉ, Young Min đúng là hết nói nổi, chỉ lắc đầu thở dài. Bọn họ ngày nào không gây gỗ, trêu chọc nhau thì không sống được thoải mái thì phải. – “Thôi hai đứa cứ tự giải quyết đi nhé! Anh có hẹn rồi, lát nữa sẽ về.”

__ “Vâng!” – Trong trường hợp hiện tại, cũng chỉ có mỗi mình Yo Seob còn có thể vui vẻ hưởng ứng lời của tên đàn anh kia được mà thôi.

Cũng có thể do trong mắt cậu lúc này, mọi sự cố gắng của cô chỉ là giấy chết, làm thế nào cũng không thay đổi được kết cục đã xác định sẵn. Thế nên chàng mỹ nam rất chu quan, vừa định mở khoá cho bản thân thì đã bị cô nhận thấy ý đồ, túm chặt lấy cánh tay bị khoá kia của cậu.

“Đừng hòng” – Tính cách của tên này, Minh Tuyết đã hiểu rõ như lòng bàn tay. Thế nên cũng đoán được nếu cậu thoát ra một mình thì sẽ không bao giờ tốt bụng đến mức giải cứu cho cô, chỉ biết càng đồ thêm dầu vào lửa, tìm cơ hội hành hạ cô mà thôi.

Với phương châm bản thân không thoát được thì ít ra cũng phải kéo cái tên này chết chung, Minh Tuyết tình nguyện buông tha cho cướp đoạt chìa khoá mà tập trung vào giữ chặt cánh tay đó của cậu. Chừng nào cô chưa được tháo còng ra khỏi tay thì cậu cũng đừng mơ tưởng được tự do một mình.

“Tránh ra ngay!” – Mắt thấy tự do sắp đạt được cứ thế bị ngăn trở, Yo Seob cũng có chút nóng nảy. Cậu vốn không hề dự đoán tới tình trạng hiện tại nên trong lúc nhất thời không biết làm sao để giải quyết cả.

Làm sao mà cậu có thể quên được cánh tay hai người vốn vẫn bị khoá vào nhau kia chứ? Hiện giờ thì càng khó khăn hơn nhiều nếu muốn giải thoát bản thân, nhất là Minh Tuyết lúc này lại đang quyết tâm bám chặt lấy cánh tay kia của cậu, đẩy mãi cũng không ra.

Cứ thế, hai người tranh đấu quyết liệt, giằng co, lôi kéo, ai cũng không chịu nhường ai. Cả hai người đều cho rằng nếu để người kia thoát ra trước thì sẽ không cho mình cơ hội thoát thân, hơn nữa còn có thể tìm cách treu chọc, đùa giỡn mình nên càng không thể buông tay. Thành ra cục diện vẫn mãi như vậy chẳng có chút thay đổi nào cho tới khi...

“Ồi!” – Trong lúc giằng co, Yo Seob cuối cùng cũng bị tuột tay, khiến chiếc chìa khoá bị rơi xuống, văng trượt trên nền đất vào giữa phòng khách.

Tình cảnh lúc đó thật không biết phải dùng từ gì để nói cho rõ cả. Chiếc chìa khoá thì nằm ngay giữa sàn, hai người thì vẫn bị khoá chung vào nhau, cùng đưa mắt chuyển từ chỗ chiếc chìa khoá sang đối phương, cũng thấy được trong mắt của nhau sự thận trọng và đề cao cảnh giác.

Không khí giây phút đó thật im lặng, yên ắng tới mức quý dị. Hai người ai cũng không dám mạnh động, nhưng cũng không thể lơ là, sợ đối phương phản ứng trước sẽ chiếm hết lợi thế. Cứ như thế, sự giằng co của bọn họ không chỉ trong ánh mắt, trong trí não, mà còn lan toả ra khắp không gian xung quanh.

Thế rồi, không hề có chút báo trước nào, cả hai đột nhiên cùng cử động, lao tới cùng một hướng. Mục đích của họ đều là chiếc chìa khoá kia, và việc cướp đoạt lấy nó đầu tiên cùng được hai người xét vào chuyện bắt buộc.

Vì thế...cho nên... tại căn nhà giấy tiếp theo bắt đầu trình diễn một cuộc tranh giành mà nếu có ai đứng ngoài thấy thì không biết nên khóc hay nên cười nữa. Bởi vì những người trong cuộc lúc này đúng là sử dụng hết mọi thủ đoạn có thể để đạt được mục đích.

Gần đến nơi, Yo Seob đẩy Minh Tuyết một cú thật mạnh khiến cô lao đảo mãi mới giữ được cân bằng. Nhân lúc đó cái tên ấy cúi xuống định nhặt chìa khoá lên.

Vừa mới đứng vững được như bình thường, mới đưa mắt nhìn lại thấy ai đó sắp nắm được chiếc chìa khoá, Minh Tuyết không kịp nghĩ gì, vội nhào tới đá phẳng nó trượt trên sàn thêm một đoạn xa, hoàn toàn nằm ngoài tầm với của chàng trai.

“Cô...” – Thấy cái đích tự do đã gần như nằm trong tầm tay đột nhiên lại bị văng ra, Yo Seob không bức mình mới là chuyện lạ. Nhất là khi chàng mỹ nam ấy quay lại trông thấy ánh nhìn đối chọi đầy thách thức của cô, lại chỉ càng khiến cậu thêm quyết tâm đoạt lấy rồi vắt cô một mình ở lại với chiếc còng trên tay.

Sau đó, sau đó, và rất nhiều lần sau đó, mọi chuyện vẫn lặp lại như cũ. Hai người giằng co qua lại, chiếc chìa khoá cũng bị đá qua lại, thời gian cứ thế trôi qua nhưng chưa có ai trong hai người đắc thủ cả.

Do có chiếc còng tay ở giữa nên họ cũng không bao giờ cách được nhau quá xa, thành ra cứ một người sắp thành công là lại bị người kia phá đám, cứ như vậy tiếp diễn cho tới tận giờ phút này.

Lần này, Minh Tuyết thấy Yo Seob có lợi thế khi chạy tới bên chiếc chìa khoá hơn, vội vàng tăng hết tốc lực, vuron lên chặn trước mặt cậu trên đường tới đó. Cứ thế, có lẽ lần này cô sẽ thắng cuộc, chấm dứt trò tranh giành tốn sức lực, tốn thời gian này tại đây chẳng?

Tuy nhiên, cô dường như đã quá chủ quan, đã quên mất người mà bản thân đang đối mặt là Yo Seob. Bởi cậu ta chính là kẻ sẵn sàng sử dụng bất cứ thủ đoạn nào để ngăn cản những điều cô mong mỏi trở thành hiện thực.

Ngay khi người con gái ấy còn cách chiếc chìa khoá có nửa mét, vừa định cúi xuống nhặt nó lên thì cô lại thấy bản thân mình đột nhiên cách nó ngày càng xa, ngón tay vừa suýt chạm tới phút chốc biến thành cách một khoảng lớn.

Sau đó, cô rất bị phần khi nhận ra mình vừa bị cái tên chết tiệt ở phía sau kia nhấc bổng cả lên, vắt ra phía khác.

“Ồi!” – Minh Tuyết hô lên một tiếng trong hoảng sợ, rồi ngay sau đó cũng rất nhanh chóng trấn tĩnh lại, thấy được cảnh ai đó đang chồm tới, cầm chiếc chìa khoá lên với vẻ đắc thắng.

Cậu ta vốn không thấy hành động của mình có chút ti bi nào, mà thậm chí còn có thể ngược sang nhìn cô với ánh mắt đầy châm chọc.

“Cô hãy cứ ngồi ở đấy với chiếc còng đi nhé!”

Đúng như những gì người con gái ấy đã nghĩ, Yo Seob một khi cầm được chiếc chìa khoá thì đừng mơ tới việc sẽ qua mở giúp cô. Hơn nữa, cậu ta vốn cũng chỉ hứng thú nhìn thấy cô xấu mặt mà thôi.

Nghĩ tới hậu quả xấu nhất có thể xảy ra, Minh Tuyết lúc này chỉ có một ý nghĩ trong đầu, đó là liều mạng cũng không thể để cậu ta đạt được thắng lợi, cả người cũng dùng hết sức lực nhào tới tranh giành đến cuối cùng. Nếu thất bại, cô chắc là sẽ phải chung sống với chiếc còng này cả đời thật luôn.

Riêng Yo Seob, vừa mới giây trước còn nghĩ rằng bản thân đã thắng, giây sau lại chật vật đối mặt với sự cướp đoạt không muốn sống của Minh Tuyết, trong lòng mới biết thế nào là hồi hận. Nhỡ ra cậu nên để mọi việc xong xuôi mới đến kích thích cô mới đúng, chứ giờ ai đó đúng là không khác gì kẻ điên mà.

Một lúc lâu sau, hai người vẫn còn trong trạng thái tranh giành cướp đoạt chiếc chìa khoá không ngừng nghỉ. Yo Seob ngăn cản Minh Tuyết cũng đủ hỗn loạn, không lấy đâu ra được chút thời gian để có cơ hội tháo chiếc còng tay ra cả,

Cảm thấy tiếp tục như vậy cũng không phải là biện pháp hay, nhất là khi thời gian phải tới trường quay gần kề, chàng mỹ nam mới cần rằng dùng hết sức lôi kéo, bỏ chạy, rồi nhân lúc cô sơ ý bỗng chui tọt vào trong nhà vệ sinh.

Vốn là theo kế hoạch sẽ đóng cửa nhốt Minh Tuyết ở bên ngoài, từ đó có được chút thời gian không cô làm phiền, tận dụng để mở khoá, nhưng đến lúc thực hiện thì lại có chút khác biệt.

Ngay khi thấy ai đó chui vào trong nhà vệ sinh, cô cũng có thể lờ mờ đoán ra được ý đồ của cậu, vội vàng tìm mọi cách ngăn lại ngay tức thì. Cuối cùng khiến cho Yo Seob một bên phải đẩy cánh cửa, một bên cúi tìm cách mở khoá cho bản thân.

— “Đừng hòng nghĩ rằng có thể thoát được dễ dàng như thế.” — Nghiến răng nghiến lợi nhìn thấy ai đó đang định thoát thân một mình, Minh Tuyết đành phải dùng việc đẩy cánh cửa qua lại với cậu ta, mà lui lại, lấy đà lao tới rất mạnh.

Cũng vì quá chuyên tâm mở khoá mà Yo Seob không để tâm tới điều khác thường đang xảy ra, cho tới tận khi bất ngờ bị đẩy một cú thật mạnh ra đằng trước.

Giây phút đó, chiếc chìa khoá mà hai người mất cả buổi tran giành kia chợt tuột ra khỏi tay của chàng trai, tung lên đằng trước theo một đường cong, từ từ hạ xuống trong con mắt kinh hoàng cực độ của cả hai con người.

Tồm!

Sau âm thanh ấy, hai người chết lặng.

Họ đứng chết sững như những bức tượng, không hề cử động suốt một lúc lâu. Bởi không ai trong số họ dám tin tưởng những gì vừa xảy ra ngay trước mắt mình.

Chiếc chìa khoá... vừa rơi vào chính giữa bồn cầu.

— “Ồi trời!” — Trải qua không biết bao lâu sau, hai người bị hồn lìa khỏi xác kia cuối cùng cũng trở về bình thường, cùng hô lên một tiếng nghe đầy sợ hãi.

Công cụ duy nhất có thể giúp bọn họ lấy lại được tự do giờ đang nằm ngay trong bồn cầu, ai rơi vào trường hợp này mà không hoảng sợ mới là kì lạ. Thậm chí, trong khoảng thời gian đứng lặng kia, họ vẫn luôn cầu mong những gì vừa diễn ra chỉ là ác mộng, nhưng cuối cùng thì vẫn phải đối mặt với sự thật phũ phàng này.

— “Cái cô này!” — Rõ ràng giây phút trước chiếc chìa khoá còn tại trong tay, Yo Seob còn có thể chắc chắn nếu cho mình thêm một vài giây nữa thì sẽ tháo xong xuôi. Nhưng hiện tại lại thấy cảnh này, cậu không nổi cơn điên lên thì sẽ không gọi là Yo Seob. — “Là tại cô đó.”

Nếu cô yên lặng để cậu tháo cho xong thì đâu có mức rơi đến bước đường này. Ai đó còn rất vô sỉ nghĩ như vậy, không hề cảm giác có gì là không đúng cả.

— “Đừng có mà đổ tội linh tinh.” — Đáng tiếc, người mà chàng mỹ nam đang trút giận lên lại là Minh Tuyết. Cô thì làm sao có thể để cho bản thân chịu tội một mình được cơ chứ. Huống hồ, trong suy nghĩ của cô, người sai vốn cũng chỉ có một mình Yo Seob mà thôi. — “Chẳng phải là vì anh đó sao?”

Nếu ngay từ đầu ai đó thành tâm, cùng mở khoá cho cả hai thì sự việc cũng đâu đến mức tệ hại như thế này. Tất cả cũng chỉ vì sự ích kỉ, xấu tính của ai đó hết, thế mà giờ cậu ta còn dám trở giọng quay sang trách mắng cô ư?

Cứ thế, hai người ai cũng cho rằng mình là người đúng, còn kẻ có lỗi là đối phương, quay sang nhìn nhau với ánh nhìn toé lửa, như thể muốn ăn tươi nuốt sống người còn lại ngay lập tức.

Một phút trôi qua, hai phút trôi qua, rồi mười phút trôi qua, hai người trừng mắt nhìn nhau đến đau cả mắt, nhưng mọi việc thì vẫn chẳng có gì thay đổi cả. Họ vẫn bị khoá chặt vào nhau bởi chiếc còng tay, còn chiếc chìa khoá duy nhất để giải thoát cho họ thì vẫn nằm im lặng trong bồn cầu.

Nhận thấy muốn thực sự thoát thân thì đứng đó thách thức nhau cũng không giải quyết được gì, mà cần là một hành động thiết thực cụ thể, bọn họ mới dừng lại cái hành động thừa này mà cùng quay trở lại nhìn về phía cái bồn cầu.

_ “Nè!” – Sau một lúc lâu nhìn xuống và trầm ngâm suy nghĩ, Yo Seob đột nhiên mở miệng nói. – “Còn tranh giành nữa thì nó sẽ bị trôi luôn đó.”

Điều này cũng có nghĩa cậu sẽ nhượng bộ để hợp tác lấy lại chiếc chìa khoá từ dưới kia lên. Nếu còn tiếp tục tranh cướp, chơi xấu nhau như vừa nãy thì ngay cả cậu cũng không dám nghĩ tới số phận của chiếc chìa khoá sẽ ra sao nữa.

_ “Uh!” – Minh Tuyết cũng gật đầu đồng ý với đề nghị của chàng mỹ nam. Việc đã đến nước này mà còn không dừng tay thì hi vọng cuối cùng cũng bị bọn họ chính tay đập nát mất thôi. – “Đình chiến đi! Tôi cũng không muốn bị còng tay như vậy cả đời đâu. Với lại từ sáng tới giờ tôi cũng chưa kịp ăn gì cả nữa.”

Trước đó còn bị cậu lôi kéo đi tới trường quay tìm kiếm, lúc về lại đâm đầu vào tranh giành khiến sức lực của cô cũng gần như bị cạn sạch sẽ. Đến như thế này thì cũng nên bắt tay nhau trong hào bình, giải quyết việc này càng sớm càng tốt vậy.

_ “Thế ai sẽ là người lấy nó ra đây?” – Ánh mắt Yo Seob từ đầu tới giờ vẫn không hề rời quá khỏi chiếc bồn cầu, đột nhiên mở miệng hỏi.

Đây mới là vấn đề quan trọng nhất đối với hai người lúc này. Cuối cùng ai sẽ là người phải hi sinh thân mình để nhặt lấy cái thứ khủng khiếp kia lên mới được kia chứ?

_ “Anh chứ ai.” – Minh Tuyết trả lời mà không cần nghĩ.

Cái việc này mà còn phải hỏi nữa à?

* * *

Trong căn nhà của các chàng thần tượng đứng đầu giới showbiz lúc này đang trình diễn một chuyện mà chắc cả đời này cũng chỉ có một lần. Đó là cảnh Yo Seob đứng trong nhà vệ sinh, cầm cây đèn gấp chiếc chìa khoá lên vô cùng tỉ mỉ và thận trọng. Thêm vào đó là hình ảnh Minh Tuyết đứng bên cạnh, hồi hộp nhìn theo từng động tác của cậu từ đầu tới giờ.

_ “Cẩn thận đấy!” – Nhìn theo từng cử chỉ nhỏ nhất của cậu, cô không ngừng lo lắng, liên tục mở miệng nhắc nhở.

Không thấy lo mới là lạ. Chỉ cần lúc này Yo Seob run tay để rơi chiếc chìa khoá xuống thêm lần nữa thì chắc nó sẽ bị trượt vào tận sâu bên trong, như vậy cũng có nghĩa việc thoát ra khỏi cái còng này cứ thế trở nên vô vọng.

Thế nên càng nhìn cô càng lo, mà càng lo thì cô lại càng nhắc lại câu đó nhiều lần, đến mức người trong cuộc như Yo Seob cũng phải phát bực mình.

_ “Trật tự đi!” – Nghiến răng nghiến lợi dẫn ra từng chữ, khuôn mặt của chàng mỹ nam lúc này quả là vô cùng đáng sợ. Cô ta có biết lúc này cậu đã rất khó khăn để tĩnh tâm, tránh bị run tay rồi không? Thế mà cô ta lại còn dám đứng bên lái nhai suốt không ngừng nữa là sao?

Sự kiên nhẫn của cậu cũng có giới hạn mà thôi. Còn như vậy nữa thì cậu chắc sẽ nổi điên, bỏ mặc tất cả mà xông lên bóp chết cô ta mất.

Rất nhẹ nhàng và cẩn thận, dù đã đeo găng tay kỹ lưỡng nhưng Yo Seob vẫn biểu hiện như thể mình đang chính tay chạm phải một thứ kinh khủng nhất trần đời. Đặc biệt là khuôn mặt chàng mỹ nam lúc này chỉ còn một cảm xúc ghê tởm và không tình nguyện, tựa như việc rửa chiếc chìa khoá sẽ làm cậu không thể nào ăn uống ngon miệng trong suốt một thời gian dài vậy.

_ “Xong chưa vậy?” – Đứng ngoài nhìn ai đó vẩn nước rửa đến gần mười phút mà vẫn không có vẻ gì như muốn ngừng lại, Minh Tuyết cũng chò đến hết kiên nhẫn mới mở miệng hỏi.

Rốt cuộc đến bao giờ tên đó mới chịu ngừng lại và mở chiếc còng tay ra đây? Cũng bởi vì bản thân không phải là người trực tiếp chạm vào chiếc chìa khoá kinh tởm kia nên cô chẳng có chút cảm giác gì, thậm chí còn rất lãnh đạm thúc giục không ngừng.

_ “Làm gì mà nhanh thế được. Phải rửa thật kỹ để không còn một con vi trùng nào còn sót lại mới được chứ.” – Yo Seob rõ ràng cũng có vẻ khó chịu với cái kiểu nói không khác gì ra lệnh của cô, nhưng không hiểu sao vẫn rất tử tế trả lời. – “Sắp xong rồi! Cô quay người lại với lấy cho tôi lọ hương liệu đằng kia để tráng lại thêm một lần nữa là được.”

Dường như việc rửa đi rửa lại đến hàng chục lần vẫn chưa đủ để khắc phục ấn tượng sự bẩn thỉu của chiếc chìa khoá này, chàng mỹ nam mới mở miệng yêu cầu thêm cả xúc hơi thơm vào. Có lẽ hương thơm sẽ khiến con người ta không liên tưởng tới cảnh cái thứ này nằm chính giữa bồn cầu nữa chăng?

_ “Thật là bày đặt mà.” – Sạch sẽ đến tận như thế này thì đúng phiền phức quá mức, khiến Minh Tuyết cũng phải than thở một câu.

Đến cuối thì cũng chỉ phải sử dụng nó trong vài giây, có cần thiết phải làm đủ trò thừa thãi như vậy không? Cô gái trong lòng nghĩ như vậy, nhưng vẫn còn quay người lại nhìn quanh tìm kiếm thứ mà Yo Seob muốn nói.

Loay hoay nhìn qua lại đồng hương liệu không biết nên lấy lọ nào, Minh Tuyết vừa định hỏi lại cho kỹ càng thì một cảm giác không ổn đột nhiên làm cô không khỏi giật mình. Ngay giây phút sau đó, khi người con gái đó quay ngoặt lại giám định lại những linh cảm của bản thân thì đã thấy...

Chỉ mới một phút!

Cô mới quay đi không để ý tới Yo Seob có một phút mà thôi, thế mà cái tên chết tiệt kia đã lén lút mở chiếc còng tay từ lúc nào rồi. Khi cô nhìn lại cũng đúng lúc bắt gặp được cảnh ai đó vừa tháo xong, tay còn chưa kịp thu lại, khuôn mặt còn ngước lên nhìn cô bằng cái ánh mắt vô tội nhất trần đời.

Chỉ có điều lúc này, ánh mắt đỏ chỉ làm cô càng muốn xông lên đánh cho tên ấy một trận hơn bao giờ hết. Nhất là cậu ta ngay sau đó liền nhếch mép lên như thể đang cười nhạo cho sự ngu ngốc của cô, rồi dùng vận tốc ánh sáng để chạy vụt ra phía cửa nhà vệ sinh.

“Yo Seob!” – Chỉ kịp hét lên một tiếng, Minh Tuyết ngay sau đó cũng vội chạy đuổi theo, lao ra khỏi cửa phòng cậu, bám theo xuống dưới cầu thang. Dĩ nhiên, cô không thể nào để cho cậu ta dễ dàng thoát thân một mình như vậy được rồi. – “Mau đưa chìa khoá đây! Đồ xấu tính...”

Còn chưa kịp mở miệng mắng ai đó thêm vài câu cho hả giận thì đúng lúc đó, một sự việc đột ngột phát sinh làm cả thế giới như chột lâm vào tĩnh lặng trong một khoảnh khắc.

Cạch!

Theo đà chạy của Minh Tuyết, chiếc còng còn lại vừa được Yo Seob tháo ra kia chột vung qua, đập vào cây cột vốn dùng để trang trí ở phòng khách, cứ thế cộp khoá vào luôn. Không những vậy, nó còn gây ra một lực cản cực lớn kéo lại bước chạy của người con gái đó, khiến cô suýt chút nữa bị nó làm cho ngã sấp xuống.

Sau giây phút đó, không gian chìm vào một sự yên ắng đến quỷ dị. Yo Seob cũng dừng lại để nhìn xem việc gì vừa diễn ra.

Đến lúc nhận ra tình trạng của cái người vừa nãy còn hùng hổ đuổi theo sau lưng mình kia, vẻ mặt của chàng trai liên tục thay đổi sự biểu cảm, từ khó hiểu sang ngạc nhiên, rồi lại từ ngạc nhiên sang khoe miệng run rẩy, cố gắng nhấn nạy lắm để không bật cười.

“Ôi trời!” – Cuối cùng, ai đó vẫn là không nhìn được phải phì cười, kèm theo đó là cái nhìn đầy châm chọc với hành động ngu ngốc tự chui đầu vào rọ của ai đó. – “Lần này thì là cô tự khoá mình vào đây nhé, không liên quan gì đến tôi đâu đấy.”

Thế nên cậu lại càng không có trách nhiệm phải tháo còng cho cô ta hết cả.

Đây chính là hậu quả của việc chạy theo cậu đòi cướp chìa khoá mà. Nếu biết điều chấp nhận số phận, ngoan ngoãn nghe lời cậu sai bảo thì có lẽ chỉ vài hôm, cậu thấy chán rồi cũng sẽ buông tha cho. Nhưng giờ nhìn lại Minh Tuyết lúc này xem, tự khoá mình vào cây cột, chỉ có thể đứng ở chân cầu thang, tiến không được mà lùi cũng không xong.

Chàng trai rất xấu tính cười nhạo trên nỗi đau của người khác, không hề có chút cảm giác gì về sự vô sỉ của bản thân.

“Mau thả tôi ra đi!” – Minh Tuyết dần ra từng chữ, nói trong tình trạng quần bách, đặc biệt là khi cô đã thử cố gỡ lấy chiếc còng ra nhưng mãi vẫn không được.

Chẳng lẽ ngay cả ông trời cũng muốn hành hạ cô ư? Minh Tuyết lúc này gần như lâm vào trạng thái tuyệt vọng, khoe mắt cũng bắt đầu ươn ướt.

“Đó là lời cầu xin của cô đấy sao?” – Vẫn đang chìm trong sự sung sướng khi thấy người đuổi theo mình bị gặp họa, Yo Seob cũng không chú tâm để ý tới sự đau khổ của Minh Tuyết lúc đó, thậm chí còn tỏ vẻ coi thường.

Đây là thái độ của cô khi bị còng vào cột mà chiếc chìa khoá lại đang nằm trong tay cậu đó ư? Có vẻ như không dạy cho cô ta một bài học thì cô cũng sẽ không biết được vị trí của bản thân hiện tại thì phải.

Nghĩ đến vậy, chàng trai mới bắt đầu đảo mắt một lượt để tìm ra xem có cái gì có thể hữu dụng ở đây. Đến khi liếc sang chiếc tủ lạnh thì bụng cậu cũng chột vang lên những tiếng trầm thì, khiến cậu mới nhớ ra từ sáng đến giờ bản thân cũng chưa kịp ăn cái gì.

Hơn nữa, Minh Tuyết cũng đồng dạng chịu đói bụng không khác gì cậu.

“Đói thật đấy!” – Xoa xoa bụng, chàng mỹ nam thông thả tiến lại gần chiếc tủ lạnh, mở ra và thấy kho thứ ăn phong phú mà cô vẫn thường dự trữ sẵn sàng. Trong đầu Yo Seob chưa bao giờ muốn mở miệng khen Minh Tuyết một câu như lúc này, nhưng tay thì lại không kiêng dè gì lời những thứ ngon nhất ra triển lãm trước mặt con người tội nghiệp ấy.

Dùng đũa đồ cô mua về, ăn trước mặt cô, để chúng ở một khoảng cách đủ gần để cô có thể ngửi thấy cả hương vị của đồ ăn, nhưng cũng đủ xa để không thể nào với tới được, trò đùa của chàng mỹ nam lần này đúng là đủ ác độc.

“Woa! Trông thật là ngon ghê.” – Không chỉ kích thích cô bằng thị giác và khứu giác, mà ngay cả thính giác của cô cũng không được Yo Seob buông tha. Chàng trai không chỉ đơn giản là đang ăn, mà còn dùng mọi biểu cảm để diễn tả sự ngon lành của chúng trước mặt cô gái đáng thương bị bỏ đói suốt nửa ngày. – “Ngon thật đấy!”

Nhìn dáng vẻ ăn uống ngon lành của tên đó, bụng của Minh Tuyết lên tiếng kêu vang dữ dội, nước bọt cũng bắt giác tiết ra rất nhiều, nhưng cuối cùng chúng đều bị cô ngậm ngùi nuốt xuống dưới bụng.

Yo Seob, rốt cuộc thì cô đã trêu chọc gì để cậu lại đối xử với cô ác liệt đến mức này cơ chứ?

“Đồ xấu tính! Đồ xấu xa! Đồ đáng ghét!” – Minh Tuyết nghiêng răng nghiêng lợi, trong miệng không ngừng mắng thăm kẻ đáng ghét nào đó. – “Tôi nguyện rửa anh. Đồ chết tiệt!”

Tại sao người như cậu ta thì lại được ngồi kia ăn uống đồ dự trữ của cô ngon lành, trong khi cô lại phải ngồi một mình bên cây cột, bị ai đó trêu tức mà

không thể làm gì để phản kháng kia chứ? Ông trời đúng là quá bất công mà.

— “Cô vừa nói gì thế?” – Chú ý thấy động tác nhỏ của cô, Yo Seob đột nhiên lại gần, khoé miệng nhếch lên cười một cách nguy hiểm. Sau đó, trước ánh mắt nhìn chăm chăm đầy đề phòng của Minh Tuyết, chàng mỹ nam ấy bắt đầu quơ quơ chiếc đũa gà lướt qua lại mặt cô, dụ dỗ và đùa cợt một cách công khai.

Giây phút đó, toàn bộ sự chú ý của cô không hiểu sao cứ bất giác hướng tới chiếc đũa gà thơm phức, không sao rời mắt nổi chứ đừng nói là bận tâm được tới điều gì khác nữa. Cô quả thật không thể tự lừa dối với bụng mình, bởi chúng đã quá lâu không bị bỏ đói như hôm nay rồi.

Tuy nhiên, khi mà người con gái đó vừa định vứt bỏ hết tất cả mặt mũi để nhào tới vồ lấy chiếc đũa gà thì ai đó cũng rất nhanh rút tay lại, nhìn cô bằng ánh mắt đầy trêu chọc.

— “Yên tâm đi! Tôi ăn xong thì sẽ đi có việc.” – Vừa nói, chàng trai vừa cắn một miếng đũa gà, nhai vội vể vô cùng thoả mãn, không chút để tâm tới ánh nhìn căm giận đến tột đỉnh của người đối diện. – “Chắc là đến tối mới về được. Lúc đó tôi sẽ thả cô ra nhé!”

Cứ thế, chàng trai ấy lau tay, sửa sang lại quần áo chỉnh tề một chút, rồi đi thẳng ra phía cửa.

— “Cái gì cơ? Anh nói cái gì thế?” – Mãi mới điều chỉnh lại được cảm xúc để tiêu hoá những lời Yo Seob vừa nói, Minh Tuyết không nhịn được hoảng hốt, gọi vội theo bóng dáng ai đó. Nhưng mà, chàng trai ấy làm sao có thể vì mấy lời của cô mà trở nên thiện lương được kia chứ. Do vậy, ai đó đi thì vẫn cứ đi, chốc lát đã khuất bóng sau cánh cửa, rồi khỏi căn nhà không chút áy náy nào.

Thậm chí cả một cái liếc mắt lại cũng không hề có.

— “Sao anh lại có thể đối xử đối với tôi như thế chứ!” – Nhận ra căn nhà lúc này chỉ còn lại có một mình bản thân, Minh Tuyết thét lên giận dữ như sắp phát điên. – “Đồ chết tiệt.”

— “Anh về rồi đây.” – Trở về sau buổi hẹn hò với bạn gái, Young Min vừa bước vào nhà với lời chào quen thuộc thì bất chợt ngừng lại khi thấy hoàn cảnh trước mắt.

Minh Tuyết, người con gái duy nhất trong căn nhà, hiện đang bị khoá cứng bên cạnh cây cột, đáng vẻ lại còn thê thảm vật vã như sắp chết đến nơi, khiến cậu không khỏi hoảng hồn.

— “Ôi trời!” – Chàng mỹ nam vội vàng chạy lại gần với khuôn mặt quan tâm. – “Em làm sao thế?”

Nhìn thấy vẻ khổ sở của cô, tên yêu nghiệt thấy thương xót không khác gì bản thân mình bị khoá vậy. Không cần nói cũng có thể đoán được đây chính là kiệt tác của Yo Seob, cái thằng nhóc chết tiệt vốn không hề biết chữ thương hương tiếc ngọc viết như thế nào kia rồi.

— “Em... Em sắp chết đói rồi.” – Cô gái đáp lại bằng giọng than vãn, vẻ mặt tuyệt vọng đến bi thương. – “Hic!”

Cô đã bị bỏ đói từ sáng đến giờ, lại bị lẫn qua lẫn lại tìm chìa khoá, rồi lại bị tên kia làm tức giận đến sắp phát điên, cuối cùng mới thành cái dạng như hiện tại. Giờ tất cả chỉ trông mong cái kẻ chết tiệt kia bỗng tốt bụng đột xuất, mau chóng xong việc trở về trả tự do cho cô mà thôi.

— “Đợi chút nhé!” – Không để cô phải than thở thêm một lời, Young Min ngay lập tức đi về phía chiếc tủ lạnh, đem hết tất cả những gì có thể ăn được ra, bày thành một đồng trước mặt cô. Sau đó, chàng trai mới ngược lên hỏi thăm trong lo lắng, ánh nhìn cũng đầy trông chờ. – “Em có cần gì nữa không?”

Hiện tại, nếu cô có nói muốn ăn món ngon vật lạ nào thì dù có khó tìm đến đâu, cậu cũng sẽ sẵn sàng tìm đến cho bằng được để cô ăn. Ai bảo cả căn nhà này lại chỉ có một mình cô là nữ, lại đang trong tình cảnh đáng thương thế kia cơ chứ.

— “Không! Chỉ cần được ăn là tốt rồi.” – Đối với cái bụng rỗng tuếch đang khao khát được lấp đầy của mình, Minh Tuyết cũng chẳng dám yêu cầu gì nhiều. Cô lúc này chỉ cần có thứ nhét vào bụng để giảm bớt cơn đói là quá đủ rồi.

Vừa đưa đồ ăn lên miệng, người con gái ấy không khỏi nghĩ về cái tên đã khiến mình rơi vào tình cảnh thê thảm này, bất giác nghiêng răng nghiêng lợi nhai nuốt thật mạnh.

— “Chỉ còn mỗi một việc cuối cùng là chờ Yo Seob trở về và đập cho tên đó một trận như từ nửa thôi.” – Tất nhiên việc đó sẽ phải diễn ra sau khi dụ dỗ được ai đó mở khoá cho cô rồi. Đã đến lúc cô phải cho cậu ta biết được hậu quả của việc đắc tội với Minh Tuyết là nghiêm trọng như thế nào. – “Em chắc phải cố gắng ăn nhiều hơn một chút để nhanh chóng lấy lại sức mới được.”

Nghĩ vậy, bàn tay của Minh Tuyết đang đưa đồ ăn lên miệng cũng trở nên nhanh hơn vài phần, như thể đây là cách thức hữu hiệu nhất để chuyển hoá toàn bộ số đồ ăn trước mặt thành thật nhiều, thật nhiều sức lực, rồi nhờ chúng mới có thể trả đũa được Yo Seob.

Tuy nhiên, cũng trong lúc đó, tiếng cánh cửa được mở ra từ phía ngoài chợt vang lên, đánh gãy cơn cuộc chuẩn bị trả thù của người con gái đó. Bước vào trong nhà lúc này chính là Hyung Ki, chàng đội trưởng vừa mới kết thúc xong phần việc của mình để trở về nhà nghỉ ngơi.

Và rồi cũng không khác gì tên đàn anh lúc vừa nãy, chàng mỹ nam cũng bị giật mình không nhỏ trước khung cảnh trước mắt, bàn chân bất động không thể di chuyển trong vài giây, ánh mắt cũng tỏ vẻ hơi ngạc nhiên.

Nhưng mà nguyên do khiến chàng trai có cái thái độ như thế không phải do thấy được đáng vẻ và khổ sở của Minh Tuyết mà đồng tình hay thương xót.

Trái lại, đập vào mắt cậu lúc này là khung cảnh một cô gái ngốc nghếch bị khoá vào cây cột không khác gì một chú cún con, miệng còn nhét đầy chất thức ăn, đôi mắt ngơ ngác vô tội còn quay sang nhìn về phía cậu. Đó là hình ảnh mà cậu không biết phải dùng từ ngữ gì để diễn tả cảm giác của bản thân khi trông thấy nó cả.

“Từ bao giờ Yo Seob biến thành cây cột vậy?” – Tuy có kinh ngạc nhưng Hyung Ki cũng rất nhanh chóng lấy lại được sự bình tĩnh thường ngày, vừa mở miệng hỏi vừa chậm rãi bước vào trong nhà.

Hồi sáng mới thấy hai người đó bị còng vào nhau, tha lơi nhau đi khắp nơi tìm chìa khoá mà không thấy. Hiện giờ trở về nhà lại thấy cô đang bị còng vào cây cột, trông có khác gì một màn ảo thuật hay không?

“Bốn giờ chiều.” – Không hề bận tâm tới đáp án thực sự mà chàng đội trưởng muốn biết, Minh Tuyết đáp lại vô cùng nhanh chóng, bằng đúng nghĩa đen của sự việc. – “Lúc anh quản lý gọi điện giục đi đóng nốt một phần quảng cáo ấy.”

Đó cũng là phút giây định mệnh gắn kết cô với chiếc cột này, lấy đi sự tự do đáng quý của cuộc đời cô.

Càng nghĩ đến cái kẻ đáng ghét ấy, cho dù chỉ là nhắc tới tên, Minh Tuyết cũng không nhịn được muốn nổi giận. Trong đầu cô không bao giờ có thể quên được, bản thân cô bị vui đập tới mức này thì công lớn nhất thuộc về ai.

“Nè! Đồ chết dẫm!” – Có lẽ là đã bị chọc giận tới phát điên, Minh Tuyết hiện tại đang làm một hành động cực kì ngây thơ và ngốc nghếch, đó là quay sang liếc nhìn đầy căm phẫn với cây cột, nói với nó như thể Yo Seob đang đứng trước mặt cô thật sự vậy. – “Ăn no, chơi chán rồi mà vẫn chưa chịu về nhà ư? Rốt cuộc đến bao giờ thì mới chịu thả người ta ra đây?”

Trêu đùa thì cũng phải có giới hạn thôi chứ. Lần này ai đó quả thật là đã đi quá giới hạn, nếu mà lát nữa vẫn chưa chịu ngừng cái trò ngu ngốc này lại thì cô sẽ không để yên cho cậu ta đâu.

“Tôi có mang một chút đồ ăn về này.” – Hyung Ki cuối cùng cũng bước đến bên cạnh họ, giơ túi đồ lên. Vốn cậu vẫn cho rằng hai cái người này hôm nay cũng không thể nào tìm được chìa khoá, lại không dám vác cái đáng về đó ra đường nên mới tốt bụng mua đồ mang về. Thế nhưng vừa vào cửa đã bất gặp được cảnh cô đang nhòm nhàm ăn uống, chàng trai chợt cảm thấy mình đúng là đã lãng phí thời gian vào những việc thừa. – “Định mang về cho hai người nhưng có lẽ cũng không cần nữa nhỉ?”

Chàng mỹ nam tiếc nuối định thu hồi chứng, không tâm tưởng cũng cảm thấy bản thân hôm nay đúng là làm gì cũng không thuận, việc gì cũng bị giành trước hết cả.

“Có chứ!” – Tuy nhiên đáp án của Minh Tuyết làm mọi người đều không ngờ tới. Cô gái không đợi đến cậu nói hết lời đã nhào tới giật phăng túi đồ, sau đó ôm chặt cứng lấy nó như thể chỉ sợ cậu đòi lại.

Nhìn thấy dáng vẻ của cô lúc này, ngay cả Hyung Ki cũng phải dờ khóc dờ cười. Vốn mua về là cho cô, cô còn sợ ai tranh giành nữa hay sao?

“Yo Seob nói không muốn ăn.” – Minh Tuyết không đợi ai đó có cơ hội hỏi hặn, rất nhanh chóng mở gói đồ ra ăn luôn. Cái bụng bị bỏ đói quá lâu của cô hiện tại không khác gì một cái thùng không đáy, chứa bao nhiêu cũng không thấy đầy. – “Chỉ có tôi là muốn thôi. Mà nhân tiện thì cả ba chúng ta cũng ngồi ăn luôn nhé.”

Đột nhiên đưa ra đề nghị này, Minh Tuyết thật ra không phải tự nhiên đổi tính, trở nên tốt bụng, mà là khi cô nghĩ kĩ lại mới nhớ ra đám đồ ăn của mình đều là do hai người cầm tới. Nhưng cô lại để hai người đứng đó nhìn cô ăn một mình, cũng thấy có chút áy náy và không được tự nhiên cho lắm.

“Cũng được.” – Young Min nở nụ cười đẹp mê hồn, khẽ gật gật đầu. Chàng mỹ nam cũng chưa ăn tối, hơn nữa được ngồi ăn dưới chân cầu thang, bên cạnh một người bị còng tay thế này cũng là một trải nghiệm khá thú vị.

Nhưng chưa để cậu có được thời gian để làm việc đó, một cú điện thoại chợt vang lên khiến chàng trai phải tạm ngừng mọi việc lại để nghe máy.

“Uh! Yo Seob à! Em đang ở đâu thế? Còn chưa về à?” – Không biết chàng mỹ nam đang nghe được chuyện gì nhưng sự việc có vẻ như có phần nghiêm trọng, nụ cười trên môi dần bị một sự ngưng trọng thay thế, đôi lông mày xinh đẹp cũng bất giác nhăn lại. – “Em vừa nói cái gì cơ? Nhưng mà anh và Hyung Ki cũng phải đi ngay bây giờ mà, mai mới về cơ.”

Một lúc sau đó, tên yêu nghiệt cúp máy, ánh mắt cũng bất giác nhìn sang Minh Tuyết, miệng vài lần mở ra định nói gì đó nhưng rồi lại thôi.

“Tên đó vừa nói gì thế?” – Chắc chắn không phải là chuyện gì hay ho rồi. Nhưng mà điều gì lại khiến cho chàng trai đào hoa này phải tỏ cái thái độ khó xử như thế khi nói ra kia chứ?

Lo lắng thì vẫn lo lắng, ăn thì vẫn ăn. Minh Tuyết vừa hỏi vừa đưa đồ ăn lên miệng nhai ngon lành, kết hợp với không khí căng thẳng hiện tại đúng là chẳng hợp chút nào.

“Minh Tuyết à! Bình tĩnh nhé!” – Young Min quả thật không biết phải nói làm sao, hay dùng từ ngữ nào uyển chuyển một chút để nói lên hoàn cảnh hiện tại, khiến cô có thể nhanh chóng tiếp nhận cả. – “Yo Seob nói có chút việc phát sinh đột xuất nên bị giữ lại ở đó, mai mới về được.”

“Hả?” – Tin tức ấy khiến cô thấy không khác gì sét đánh giữa trời quang, hoảng loạn quá mức, đến độ chiếc bánh đang ăn cũng bất giác rơi bộp xuống đất. – “Anh đùa à?”

Câu trả lời dĩ nhiên là không.

Điều đó cũng có nghĩa là đêm nay cô sẽ phải vượt qua trong tình trạng như vậy. Chỉ vừa nghĩ đến đó thôi, Minh Tuyết rất muốn chết đi cho xong.

* * *

— “Anh về...” – Chàng mỹ nam cuối cùng của MS4, Jae Sung cuối cùng cũng đã hoàn thành xong công việc của một ngày, trở về căn nhà thân yêu của mình. Tuy nhiên, hôm nay, khi cậu mở cửa bước vào, vừa mới đưa mắt nhìn vào trong phòng thì cũng không khỏi ngạc nhiên, cả người bất giác sững lại. — “...rồi!”

Trước mắt Jae Sung lúc này là một căn nhà tối tăm, yên tĩnh tưởng như không có người. Nhưng khi cậu nhìn kĩ và nhận ra được hình bóng một người con gái ngồi cô độc trong bóng đêm, ánh mắt ươn ướt đầy hoảng sợ thì không khỏi thấy lạ, thậm chí lại xem có phải do bản thân thiếu ngủ gây ra ảo giác hay không.

— “Không có ai ngoài em cả.” – Minh Tuyết mở miệng nói bằng cái giọng hơi khàn, mặt mũi ỉu xìu nhưng dường như cũng đã thực sự chấp nhận thực tại đau thương. — “Ba người kia đều có việc bận cả rồi, để lại có một mình em trong nhà như thế này đây.”

Cô gái vẫn nói chuyện như thường, hoàn toàn không ý thức được hình dáng và âm thanh của mình kết hợp lại giữa bóng đêm là cỡ nào đáng sợ, trông tựa như ma nữ đang chờ sẵn nạn nhân của mình về vậy.

Bước lại gần và trông rõ mọi thứ hơn, Jae Sung đột ngột hỏi một câu làm ngay cả bản thân Minh Tuyết cũng không khỏi sững sốt, không biết phải trả lời ra sao.

— “Em đang chơi trò gì vậy?”

Một thoáng lặng ngắt như tờ tràn ngập khắp căn nhà.

Sự thật chứng minh, tư duy của chàng mỹ nam ấy vốn không thể nào dùng lẽ thường để lý giải. Cũng như hiện tại, cho dù là bất kì ai có mắt đều nhìn thấy cô là bị còng tay vào cái cột, đang đau buồn gần chết đây. Vậy mà ai đó còn dám mở miệng hỏi cô đang chơi cái trò gì ư?

— “Chơi...” – Lúc này, Minh Tuyết quả thật rất muốn xông lên đập cho ai đó một trận, hay bỏ não cậu ra xem trong đó có chứa những gì.

Nếu không phải là cô bị cột vào một khoảng cách hơi xa so với chỗ cậu đang đứng, nếu không phải cô đang quá lo lắng cho buổi tối nay... Khoan đã! Cậu ta vừa nói gì cơ? ... Trò chơi? Phải rồi, sao trước đó cô lại không nghĩ ra nhỉ? Cứ thế, một ý tưởng chợt loé lên trong trí não của người con gái ấy, rất nhanh chóng được phân tích và tiến hành cụ thể.

Vốn dĩ, cô đang rất sợ hãi. Bởi vì ở trong cái khung cảnh tối tăm một mình này khiến bất kì ai cũng đều có cảm giác lo sợ, lại thường xuyên khiến cô nhớ lại những bộ phim ma rừng rợn đã từng xem trước đó.

Vì thế, từ lúc trời chập tối tới nay, trí não người con gái ấy liên tục bị vây trong cảm giác căng thẳng cực độ, lo sợ với từng tiếng động vang lên, kể cả chỉ là tiếng gió thổi xào xạc ngoài khung cửa.

Nếu đột ngột có một con ma xuất hiện thật, thì không cần nó phải sử dụng chiêu thức gì để dọa dẫm, cô chắc cũng tự mình lăn ra ngất mất rồi.

— “À! Đúng rồi!” – Đang hoảng sợ đến tột cùng như thế, lại bỗng nhiên có người tự đưa lên trước mặt để lợi dụng, Minh Tuyết không ngu ngốc đến mức có thể dễ dàng buông tha như thế. — “Vì ngày hôm nay sẽ chỉ có hai người chúng ta ở trong căn nhà lớn thế này thôi nên em mới cho rằng không nên một mình nghĩ trong phòng làm gì.”

Ai đó bắt đầu chiến thuật dụ dỗ. Với cái kiểu nói dối không ngượng miệng, kết hợp với vẻ mặt chân thành, đôi mắt to tròn trong sáng, Minh Tuyết cũng không có khó khăn gì để đưa chàng trai ấy vào tròng cả.

— “Hay là anh cũng cùng chơi với em nhé! Nằm luôn xuống đây ngủ tập thể cho vui.” – Vừa nói, ai đó còn lôi ở đâu ra chiếc một gối, chuẩn bị đầy đủ tất cả để tiến hành công cuộc lừa dối trẻ em. — “Anh Young Min có đưa cho em cái gối, anh cầm lấy luôn đi này.”

Trước khi đi hai người kia cũng cho cô ăn uống đầy đủ, còn mang tất cả đồ dùng cần thiết để cô nghỉ ngơi thoải mái nhất. Nhưng lại quên mất một điều, đó là đi mà không bật điện lên cho cô, khiến giờ cô đứng là sợ đến gần chết. May thay lúc này lại có thêm một người ở bên cạnh, cũng làm cô vững dạ hơn một chút, không đến mức bị phát điên.

— “Uh!” – Quả không ra ngoài dự đoán của cô, Jae Sung cứ thế gật đầu đồng ý, hai tay cũng chia ra tiếp nhận cái gối, còn thật sự nhìn quanh tìm chỗ ngủ nào thích hợp.

Nếu Minh Tuyết đoán không nhầm thì có 90% là lúc đó chàng mỹ nam ấy vẫn chưa thể vận dụng thông suốt bộ não của mình, cứ thế mà làm theo lời cô, hoàn toàn không dùng não để suy nghĩ.

Thế nhưng mà ai đó cũng thật tài ba, ngay cả sàn nhà mà cũng có thể lăn ra chưa được một phút đã ngủ say như chết. Dẫu sao điều đó đối với Minh Tuyết lúc này cũng là tốt, không phải bị còng một mình thì cũng sẽ không nghĩ miên man, cuối cùng cũng có thể an tâm chợp mắt.

Tuy nhiên, nếu người con gái ấy nghĩ rằng vận đen của mình trong ngày hôm nay cuối cùng cũng chỉ có thể là hết cỡ thì quả thật là đã nhầm to.

Hai người quả thật là đã an ổn ngủ được một giấc, nhưng đến nửa đêm thì Minh Tuyết bỗng dưng giật mình tỉnh giấc. Nguyên nhân của sự việc này đúng là làm cô không biết phải nói sao cả nữa.

Kì thật, cô bị bùng tỉnh là do chẳng biết từ bao giờ, đầu của Jae Sung đã chuyển vị trí từ cái gối sang đùi cô, khiến nửa người cô bị tê cứng đến không còn cảm giác, càng đừng nói tới có thể nhúc nhích dù chỉ một chút.

— “Đau quá!” — Cô gái khẽ rên rỉ một tiếng, cố gắng thử cử động chân một chút nhưng chuyện đó có vẻ khá khó khăn, nhất là lại với một cái đầu nằm trên đùi mình thế này. — “Không còn cảm giác gì nữa rồi. Anh Jae Sung à! Anh ơi!”

Cố gắng đánh thức ai đó dậy để còn nhắc đầu sang bên, nhưng mà cái tên mê ngủ kia có vẻ chẳng có chút phản ứng nào cả. Có vẻ như tên đàn anh quả thật đang say ngủ đến mức chẳng cần biết thế giới xung quanh có ra sao nữa.

Nhìn Jae Sung đang chìm sâu vào trong giấc ngủ, Minh Tuyết biết rằng việc đợi cậu tự mình dậy có vẻ như không được khả thi cho lắm, đành phải tự mình ra tay. Rất chậm rãi và nhẹ nhàng, cô nâng đầu của tên đàn anh đó lên, cẩn thận để không động mạnh đánh thức ai đó.

Tuy nhiên, tưởng tượng là tốt đẹp, hiện thực là tàn khốc.

Cũng không biết là vì sao, đột nhiên Minh Tuyết lại trượt tay, làm đầu của Jae Sung cứ thế tuân theo sức hút của Trái Đất, rơi cộp xuống nền nhà cùng với một tiếng vang rất lớn.

Trong khung cảnh yên tĩnh của hiện tại, âm thanh ấy phá lệ rõ ràng, khiến cho cô gái ấy ngẩn người, sửng sốt đến mức không dám cử động lấy một chút. Tuy ngoài mặt cô lúc này có vẻ thật yên lặng, nhưng trong tâm trạng thì thật rối loạn, cũng hoảng sợ đến lạnh cả sống lưng.

Một giây, hai giây... ba giây. Ai đó còn chưa chuyển tỉnh, cũng chẳng có chút phản ứng nào, cứ như thể cú rơi vài giây trước không hề xảy ra vậy.

— “May quá!” — Sau một thời gian đủ lâu để xác định Jae Sung quả thật không có vấn đề gì, cũng không hề bị đánh thức bởi chút sự cố trước đó, Minh Tuyết mới dám thở phào một hơi nhẹ nhõm. Đến giây phút đó, người con gái ấy quả thật không biết nên cảm ơn hay chê trách cái thói quen mê ngủ đến bất biết tận mức này nữa.

Thôi, ít ra anh ấy vẫn không biết gì hết. Ai đó tự an ủi mình.

* * *

Sáng hôm sau.

Đến tận lúc trời sáng rõ, ánh nắng cũng tràn ngập muôn phương từ rất lâu, chàng mỹ nam đẹp tựa thiên thần đang say ngủ kia mới bắt đầu thức dậy. Vừa mới mở ánh mắt ngơ ngẩn của mình nhìn xung quanh để nhận định bản thân đang ở đâu, chàng mỹ nam chợt nhận thấy đầu chợt nhói lên từng trận, không khỏi nhíu mày.

— “Sao lại đau thế nhỉ?” — Chàng mỹ nam ngồi dậy, đưa tay lên xoa xoa đầu, ánh mắt vẫn nhập nhòa đầy khó hiểu. Tuy rằng đã thức dậy được một lúc nhưng máu vẫn chưa lên được não, nên cậu vẫn chưa nhớ ra được hôm qua đã là gì, tại sao bản thân lại nằm ở đây, thế nên càng không lí giải được cơn đau bất thường này là từ đâu. — “Đầu của mình đau quá!”

Không đau mới là lạ. Hôm qua rõ ràng đập một tiếng to như vậy.

Nghĩ tới vậy, Minh Tuyết có chút chột dạ. Nguyên nhân đúng là do cô, nhưng cô cũng không có điên tới mức tự dưng xông ra nhận tội, đành phải ngoảnh mặt sang hướng khác làm bộ như không biết gì hết, đồng thời cũng cô sức trấn tĩnh lại nỗi lòng của bản thân.

— “Trời...trời thật là đẹp ghê!” — Minh không nghe thấy gì hết. không nghe thấy gì hết. Ai đó không ngừng tự lừa mình dối người.

Trên đời này, cũng chỉ có một mình Jae Sung mới không nhận thấy được cái kiểu nói dối vụng về đó của cô mà thôi. Chàng mỹ nam vẫn thực sự ngây thơ không nghĩ gì đến nguyên nhân là ở cái người đang ngồi bên cạnh mình.

— “Đau thật!” — Vẫn không hay biết gì hết, Jae Sung cứ thế ôm lấy chiếc gối lặng lẽ trở về phòng, hoàn toàn cho rằng tất cả là vì bản thân không quen nằm dưới đất mà thôi.

— “Minh Tuyết!” — Nhìn người con gái đang ngồi nhàn rồi xem tivi với chiếc còng tay, Hyung Ki đột nhiên mở miệng hỏi. — “Cô có bận gì không thế?”

Hiện tại tuy vẫn được coi như là buổi sáng, nhưng thực ra thì cũng đã sắp tới trưa, nhưng bóng dáng của cái người cầm chiếc chìa khoá kia vẫn không thấy đâu cả. Chính vì thế nên cho tới tận giây phút này, người con gái ấy vẫn giữ nguyên hiện trạng từ hôm qua, bị khoá bên cạnh chiếc cột.

— “Không có! Rất rảnh.” — Đối với một người mà phạm vi hoạt động chỉ trong khoảng hơn một mét vuông thì làm gì còn việc gì bận rộn nữa bây giờ? Minh Tuyết lúc này tuy mặt ngoài thật bình tĩnh, nhưng thật ra trong lòng phải cố gắng lắm mới áp chế được cơn giận dữ tột cùng. — “Chỉ đang ngồi đợi cái tên chết tiệt kia về và cho cậu ta một trận nữa mà thôi.”

Cả cuộc đời của cô giờ chỉ còn trông chờ vào mỗi giây phút đó, giây phút của sự tự do và trả thù. Làm sao mà cái kẻ đáng ghét kia dám bỏ cô lại một mình khổ sở nơi đây, bản thân lại đi đâu mãi không chịu về nhà kia chứ?

— “Cô vẫn còn giận đấy ư?” — Nghe thấy giọng nói chứa đầy sự khó chịu của cô, chàng đội trưởng mới quay sang nhìn kĩ lại. Nhưng sau đó khi nghĩ lại một cách cẩn thận, cậu cũng phải thừa nhận rằng cho dù là ai bị rơi vào hoàn cảnh này cũng đều uất ức đến mức muốn nổi điên. Dẫu vậy, cậu quả thật không biết tìm đâu ra một cơ hội thích hợp để bắt đầu nói với cô chuyện đã dự định từ lâu kia nữa cả. — “Tôi chỉ định nói chuyện với cô một chút thôi.”

Vốn chỉ là một câu đơn giản, nhưng mấy lần trước, Hyung Ki cứ định mở miệng nói tới thì lại bị hết việc này tới việc kia cản trở, tựa như ngay cả ông trời cũng đứng ở phe đối lập với cậu vậy.

Cứ thế, việc này bị lui lại ngày qua ngày, kéo dài cho đến tận hôm nay. Thế nên lúc này, khi Hyung Ki thấy được một giây phút hiếm hoi chỉ có hai người, chàng trai ấy mới quyết định lấy hết dũng khí để nói ra suy nghĩ của bản thân.

— “Chuyện gì cơ?” — Nhân vật chính của sự kiện, Minh Tuyết thì lại không hay biết gì hết tới những bản khoản của chàng trai lúc ấy, còn rất vô tư quay đầu lại nhìn bằng ánh mắt vô cùng thuần khiết.

Có gì muốn nói thì cứ nói, có ai cấm đâu mà cậu ta cứ dõng dãi như vậy cơ chứ? Còn bày đặt hỏi han làm gì cho tốn thời gian. Ai đó suy nghĩ thật đơn giản, hoàn toàn phù hợp với sự quyết tâm cao độ mà chàng trai vất vả lắm mới có được khi đó.

— “À! ... Tôi...” — Vốn đã dự định sẵn những gì định nói, nhưng đến khi đối mặt với ánh mắt trong veo không chút gợn sóng nào của cô, tâm trạng Hyung Ki không hiểu sao lại chẳng thể bình tĩnh nổi. — “Tôi chỉ định nói... Hôm trước...”

Đột nhiên, đầu óc chàng mỹ nam như trống rỗng, không biết nên bắt đầu từ đâu, mấy lời lên đến trên họng cũng không sao phát ra được.

Một thoáng lặng im trôi qua. Không khí xung quanh hai người rơi vào trầm mặc, bị bao vây lấy bởi một cảm giác ngai ngùng không thể diễn tả được bằng lời.

— “Tôi...” — Cảm thấy bản thân không nên chần chờ mãi như thế, Hyung Ki mới lấy hết dũng khí để nói ra.

— “Hyung Ki! Sắp muộn rồi đó.”

Không may thay, lần này kết cuộc vẫn rơi vào tình trạng không khác gì mấy lần trước đó, đúng giây phút quan trọng nhất thì lại bị người nhảy ra đánh gãy. Ngay lúc này, chàng đội trưởng chưa bao giờ muốn xông lên đá cho quản lý Kang, cái người vừa thò đầu vào cửa nhấc lớn kia, một cái bay đi cho khuất mắt.

— “Đi mau lên nào!” — Ai đó vẫn rất tận tâm với công việc của một quản lý, hoàn toàn không biết bản thân vừa bị tên đàn em mắng một hồi trong lòng. — “Còn Minh Tuyết thì cô đợi một lát nhé, Yo Seob sắp về rồi.”

— “Vâng.” — Cô gái gật đầu, vẫy tay chào anh quản lý bằng cái nhìn đầy cảm động, không chỉ bởi vì sự quan tâm thật lòng của ông anh, mà còn vì nghe được tin tức mà cô mong muốn nhất giây phút này. — “Anh đi cẩn thận nhé!”

Yo Seob, hay lắm. Anh cứ về đây. Tôi sẽ cho anh biết kết cục của việc động tới Minh Tuyết này là đáng sợ đến thế nào. Cô gái ngoài mặt thì cười, nhưng bên trong thì bắt đầu tưởng tượng tới một nghìn lẻ một hình phạt khủng khiếp nhất giành cho kẻ tội đồ kia.

Nhìn thấy dáng vẻ không chú tâm tới mọi việc xảy ra xung quanh, chỉ tập trung liên tưởng tới những chuyện không đâu, Hyung Ki cuối cùng cũng đành thở dài một hơi chán nản, sau đó quay đầu bước về phía cửa.

Từ ngày hôm quay xong chương trình đó, chàng trai đã rất muốn nói với Minh Tuyết một câu. Nhưng tại sao chỉ có một việc đơn giản như thế, lúc thực hiện lại đầy rẫy những khó khăn như vậy chứ?

Chuyện tiếp theo sau đó, ai cũng có thể đoán được phần nào, nhưng tất nhiên sẽ không phải là toàn bộ. Yo Seob không thể nhờ vả được ai, lại cũng không thể trốn không cời khoá cho cô, đành đích thân trở về nhà.

Suốt từ lúc cậu bước chân trở về cho tới tận khi mở khoá còng, Minh Tuyết không câu gắt, không nổi giận, không hề nhìn chàng mỹ nam bằng ánh mắt căm thù như cậu đã tưởng tượng. Cô chỉ im lặng, không biểu hiện gì bất thường, nhưng đó mới là điều khiến cho Yo Seob thật sự lo sợ.

Quả thật như những gì chàng mỹ nam ấy linh cảm. Chiếc còng vừa rời tay, Minh Tuyết dường như thay đổi một bộ mặt khác hoàn toàn. Chưa cho cậu có cơ hội để phòng bị hay phản kháng, cô tựa như phát điên xông tới đánh cho cậu một trận. Thượng cẳng tay, hạ cẳng chân, một chút cũng không kiêng dè gì hết.

Sau đó... Yo Seob hiển nhiên không bao giờ cam chịu uất ức, cũng xông lên đánh trả, cuối cùng thành đánh lộn theo đúng nghĩa đen và nghĩa bóng. Hai con người âm ỉ, gậy gộc với nhau cả buổi, cũng từ đó trở đi nhìn nhau không khác gì nhìn kẻ thù, lúc nào cũng đầy tia lửa điện.

* * *

Tối ngày hôm sau.

Minh Tuyết tung tăng bước xuống phòng khách, trong tay còn ôm lấy con gấu bông yêu quý do chính Young Min tặng, vui vẻ rạng ngời. Tuy nhiên, khi cô nhận thấy trong phòng có bóng dáng của Yo Seob, nụ cười trên môi cô nhanh chóng thu lại, khuôn mặt cũng tràn đầy vẻ khó chịu.

Đối với cô lúc này, việc phải hít chung một bầu không khí với cậu thôi cũng tựa như một sự tra tấn.

Hai người nhìn nhau toé lửa, sau đó cùng quay sang hai bên khác nhau, tỏ thái độ chán ghét tới mức chẳng muốn trông thấy người bên cạnh này chút nào. Đặc biệt là Minh Tuyết, nạn nhân của việc bị còng suốt hơn một ngày, lạnh lùng liếc cho ai đó một cái rồi mới miễn cưỡng ngồi xuống ghế.

Sau đó, hai người, ai cũng tự giác xem tivi mà không hề để ý tới đối phương. Cho tới tận khi Minh Tuyết liếc xuống trông thấy vạt váy của chú gấu trên tay mình bị tuột chỉ, mới đột ngột hô lên một tiếng.

— “Ồi trời! Rách từ lúc nào thế?” — Cô gái giơ lên con gấu để trông cho rõ hơn, và sau đó còn bàng hoàng hơn khi thấy cái váy của nó bị tuột chỉ một đoạn rất dài, hơn cô đã nghĩ rất nhiều. Trong miệng cũng bắt đầu lẩm nhẩm trong lo lắng. — “Làm sao bây giờ? Nó là của anh Young Min tặng mình mà. Anh ấy sẽ nói sao nếu biết mình đã làm hỏng nó đây?”

Quan trọng nhất là Minh Tuyết vốn mù tịt về may vá, ngay cả sửa chữa được nó đã là một điều khó khăn, chứ đừng nói đến việc khôi phục lại như ban đầu.

Một hồi lâu ngẩn ngơ suy nghĩ mà không có được đối sách, cuối cùng người con gái ấy cũng đành phải đau buồn đi về phòng, tìm kim chỉ ra khâu. Ít ra đâm thủng mấy đường, che tạm lại vết rách kia còn hơn là cứ để nguyên như vậy.

Nghĩ thì đơn giản, nhưng đến lúc bắt tay vào hành động thì đó quả là một sự khác biệt vô cùng lớn. Cũng như hiện tại, khi cô gái chăm chú cầm kim khâu từng mũi chậm như rùa, tai nạn vẫn có thể xảy ra liên tục.

— “Ái! Ối!” — Trong căn nhà vẫn vang lên những tiếng hô đau đớn khi ai đó đâm vào tay suốt. Không những thế, sản phẩm của cô ngày càng trông thấy được rõ ràng hơn, đó là những đường khâu lệch lạc xấu xí tới mức ai nhìn cũng cho rằng đây là sự phá rối của một đứa trẻ con hơn là đường khâu.

Ngồi ở bên phía đối diện, Yo Seob cố bắt trí não chú tâm hơn vào cuốn sách trên tay, nhưng vẫn không thể thoát khỏi tình trạng bị làm phiền bởi những tiếng hô đau đớn của ai đó.

Mình không nghe thấy gì hết, không biết gì hết. Chàng mỹ nam liên tục thôi miên bản thân, cố lờ đi sự tồn tại của ai đó trong căn nhà này.

— “Ồi trời!” — Kết thúc công cuộc may vá sau gần một tiếng, Minh Tuyết đưa mắt nhìn thấy thành quả của mình mà không biết tại sao lại như vậy nữa. — “Sao ngoằn ngoèo vậy nè?”

Nhưng mà không sao, khâu thành đường là được rồi. Minh Tuyết biết đây đã là kết quả tốt nhất của bản thân, nên đành tự thoả mãn với những gì mình có.

Cô gái vui sướng giơ con gấu lên cao, định nhìn ngắm nó lại một lần. Nhưng đúng lúc này, sự việc lại phát sinh. Cảm giác tự hào vừa mới nhen nhóm lên vài giây trong cô ngay lập tức bị tắt ngấm, khi cô nhận ra chiếc quần mình cũng bị một lực kéo lên theo đà. Hay nói chính xác hơn, cô đã sơ suất khâu mất cái váy của con gấu dính vào quần mình mà không hề hay biết.

“Làm... làm sao bây giờ?” — Minh Tuyết ngơ ngác nhìn những gì đang diễn ra trước mắt, rồi lại nhìn xuống những đầu ngón tay đầy vết đâm chi chít của bản thân, trong lòng đau đớn như đang chảy máu. Chẳng lẽ sau cả buổi ngồi vát vá khâu vá, cô lại phải tháo ra rồi bắt đầu lại từ đầu hay sao?

Chỉ nghĩ đến vậy thôi, người con gái ấy đã suy sụp, không thể nào chịu nổi sự thật đau đớn này.

— “Phải làm lại ư? Ai giết tôi luôn đi cho xong!” — Gần như phát điên lên, Minh Tuyết hô lên một tiếng nghe thật nào lòng. Kế tiếp, dù bản thân không hề muốn, nhưng cuối cùng cô vẫn phải cầm kéo cắt từng mũi khâu, miệng không ngừng rên rĩ tiếc nuối.

Một lần phải làm cái công việc này đã là quá đủ, giờ lại phải tự tay phá hết đi rồi lại ngồi suốt tung ấy thời gian để khâu khâu vá vá, cô không phát điên lên mới là lạ.

Ngay cả người ngồi bên cạnh nghe cô ầm ĩ từ đầu tới giờ, Yo Seob cũng bắt đầu bực mình, rất muốn xông lên lấy một miếng giẻ nào đó bịt chặt vào miệng cô luôn.

— “Ồi!” — Cuối cùng cũng chịu dừng lại việc than thở trời đất để tập trung hơn trong việc tháo chỉ, nhưng đến lúc này Minh Tuyết lại bắt đầu phát sinh sang nhiều chuyện khác. — “Cái này là đoạn nào vậy nhỉ? Á! Cắt vào quần mất rồi.”

Sau tiếng hô lên hoảng hốt của cô cũng là lúc con giận đang kìm nén của Yo Seob đã lên tới đỉnh điểm. Chàng mỹ nam từ ban đầu thờ ơ đến cau có khó chịu, để rồi không chịu nổi thêm nữa mà nổi giận thật sự.

— “Cái cô này!” — Không chỉ giọng nói mà cả khuôn mặt của cậu đều thể hiện sự giận dữ đến mức như rất muốn giết người. — “Có thể mà cũng làm không xong à.”

Nhẽ ra như bình thường, thấy phản ứng gay gắt của chàng mỹ nam như thế, Minh Tuyết cũng biết đường nhường nhịn, im miệng cho qua. Nhưng hôm nay thì khác, bởi vì làm mãi không xong, trong lòng cô cũng bực bội không kém, thế nên càng không sợ chết cãi lại.

— “Mặc kệ tôi, liên quan gì đến anh kia chứ?” — Cậu ta có phải khâu vá như cô đâu mà biết nó khó khăn đến thế nào chứ? Chỉ ở đó ngồi nhìn mà còn lảm chuyện. Minh Tuyết nhìn về phía chàng mỹ nam với ánh mắt khinh bỉ trắng trợn.

“Tôi mà thêm quan tâm tới cô à?” – Suốt hai mươi năm cuộc đời, cậu chưa từng gặp được một người nào vô lý quá mức như Minh Tuyết cả. Rõ ràng là cô ta cứ kêu ca làm ảnh hưởng tới việc cậu đọc sách có được không? Vậy mà ai đó còn có thể nói như mình là người của chính nghĩa thế đấy. – “Nhưng cô cứ âm ỉ như thế thì làm sao tôi tập trung đọc sách báo nổi chứ.”

Từ đầu tới cuối, người không đứng là cô đấy có biết không? Ánh mắt của Yo Seob hoàn toàn thể hiện tất cả những gì cậu nghĩ trong giây phút này.

“Ai... Ai bắt anh ngồi đọc ở đây đâu chứ?” – Quay lại nhìn kỹ xung quanh, Minh Tuyết cũng nhận ra mình mới là người làm phiền tới cậu ta thật, nhưng việc đã đến như này thì cô cũng không thể nhận sai, đành cứng miệng cãi lại. – “Mà anh có bao giờ phải động tay động chân làm việc này đâu mà biết nó khó khăn đến mức nào chứ?”

Cái người chỉ biết đứng ngoài nhìn và nói thì không có quyền lên tiếng gì ở đây. Minh Tuyết cuối cùng cũng chỉ có thể dùng lý lẽ ấy để biện luận cho hành động của mình.

“Đã không biết khâu thì thừa nhận đi.” – Chàng nữ nam nhìn cô một lượt, từ trên xuống dưới, trong ánh mắt đầy sự khinh thường. – “Cô đó, cứ phải quanh co làm gì. Ngay cả tôi cũng còn giỏi hơn cô đấy.”

“Hả?” – Nghe thấy ai đó nói một cách chắc chắn như thế, Minh Tuyết không khỏi kinh ngạc, khuôn mặt cũng không khỏi thể hiện một sự nghi ngờ.

Cậu ta mà khâu vá ư? Lừa ai đấy? Cuộc đời cô chưa bao giờ nghe thấy có người nói một nam thần tượng lại đi giồi khâu vá cả, huống hồ người đó nếu là Yo Seob thì lại càng không thể.

“Thái độ của cô như thế là sao hả?” – Tuy rằng cậu biết nói ra điều này cũng chẳng có mấy ai tin, nhưng cô ta có cần biểu hiện một cách khoa trương thế không? Từ về nghi ngờ cho đến ánh mắt tràn ngập sự khinh thường của cô, tất cả đều khiến cậu thật bức mình. Cuối cùng, không thể chịu đựng được thái độ của cô gái thêm một giây, chàng nữ nam quyết định dùng hành động để chứng minh, liền bước tới gần giật lấy cái kéo bấm chỉ, ngồi xuống bên cạnh cô. – “Không tin thì đưa đây.”

Vì thế, trước ánh mắt cực kì kinh ngạc của người con gái đó, chàng trai bắt đầu tiến hành công việc cắt chỉ một cách điêu luyện, khiến ngay cả cô cũng có cảm giác việc đang xảy ra trước mặt này thật là thần kì.

“Anh biết làm thật đấy à?” – Ai đó vẫn còn chưa dám tin tưởng vào con mắt mình, mới mở miệng hỏi lại. – “Tôi không hề nghĩ rằng một người con trai lại có thể biết được may vá kia đấy.”

Không hề có sự nhầm lẫn nào ở đây đúng không? Yo Seob thật là cái người đang chuyên tâm tháo chỉ trên đùi cô ư? Hay là bị người ngoài hành tinh bắt cóc đánh tráo rồi?

Sự thật chứng minh, tất cả chỉ là do Minh Tuyết tưởng tượng quá nhiều. Chàng nữ nam đang ngồi bên cạnh cô cũng là đồ thật 100%. Tất cả chỉ là do ai đó không chấp nhận được sự thật rằng ngay cả phương diện này cô cũng kém một thằng con trai mà thôi.

“Dĩ nhiên rồi!” – Yo Seob trả lời mà không cần suy nghĩ. Cậu không biết làm thì ai đang tháo chỉ cho cô ta đây?

Nhưng sau đó, khi vừa dứt lời, chàng nữ nam mới giật mình nhận ra vấn đề, ngẩng đầu lên trong suy tư? Cũng đến giây phút ấy, ai đó mới nhận thấy sự ngốc nghếch của bản thân.

“Ừ nhỉ? Bình thường thì con trai không biết khâu vá mà.” Cũng do Minh Tuyết nói mấy câu chọc tức làm trí thông minh thường ngày của cậu bị gián đoạn, mới ngờ nghech tự tay đi giúp cô ta. Nghĩ vậy, chàng nữ nam ngay lập tức buống chiếc kéo trong tay xuống, đứng dậy phui tay như thể những việc này không hề có chút liên quan nào tới mình. – “Cô tự đi mà làm đi!”

Trên thực tế, chứng quả thật không hề liên quan gì đến cậu. Con gấu bông bị hỏng thì cũng là việc của Minh Tuyết, mắc có gì cậu phải tới giúp kia chứ?

“Ê! Khoan đã!” – Đến lúc này Minh Tuyết mới thấy sự ngốc nghếch của bản thân khi lỡ miệng nói ra câu đó, hối hận tới mức muốn cắn đứt lưỡi mình. – “Anh đi luôn như thế à? Thế mà vừa nãy ai còn dám vỗ ngực nói còn giỏi hơn tôi thế? Hoá ra anh chỉ được cái nói miệng thôi à?”

Tuy nhiên, đến tận nước này thì kẻ khịch tướng của cô cũng là hoàn toàn vô dụng.

“Cô nghĩ có thể lừa được tôi bằng mấy cái câu vớ vẩn đó sao?” – Kêu cậu làm lao động miễn phí cho cô sao? Cứ ở đó mà nằm mơ đi! Chàng nữ nam cầm cuốn tạp chí đứng dậy, bộ dạng như chuẩn bị về phòng, bỏ mặc cô muốn thế ra sao thì ra. – “Tập trung vào làm việc đi!”

Yo Seob lúc này chỉ muốn mau mau chóng chóng về phòng, thoát ra khỏi cái mớ rắc rối này càng nhanh càng tốt.

“Có sao đâu chứ? Con trai thời nay thì biết may vá là chuyện thường mà. Chẳng phải Hyung Ki cũng nấu nướng rất giỏi đó sao?” – Thấy ai đó định bỏ về phòng thật, Minh Tuyết ngay lập tức đổi giọng. Nếu cậu ta cứ thế mà đi thì chắc là đêm nay cô cũng không ngủ yên đâu.

Nhưng mà, người con gái đó cũng biết được những chiến thuật bình thường giờ cũng không còn hữu dụng với Yo Seob, đành phải sử dụng tuyệt chiêu cuối cùng. Miệng thì nói vô cùng thành thật, tay của cô lại rất nhanh chóng mở chiếc điện thoại ra gọi cho tên đàn anh.

“Anh Young Min à. Yo Seob thực ra là biết...”

Câu nói của cô cũng chỉ có thể ngừng lại ở đó, khi chàng nữ nam vừa nghe thấy nhắc tới tên mình, cũng đánh hơi được có điều không ổn liền nhào tới

giật lấy chiếc điện thoại ngay tức thì.

— “Cô bị ngốc à?” – Vừa giận dữ vừa hốt hoảng nói một câu, chàng mỹ nam đến giờ tim vẫn còn đập dồn dập như trống dồn. May là cậu nhanh tay, không thì cái cô ngốc này thật sự sẽ lan truyền cái tin tức này ra khắp đất nước Hàn Quốc mất thôi. — “Cô định nói cho anh ấy biết về việc cô đã làm hỏng đồ anh ấy tặng ư?”

Chàng trai không ngần ngại nhắc nhở cô rằng hai người hiện tại đang ngồi cùng trên một con thuyền, đều có bí mật không nên để người khác biết đến. Thế nên tốt nhất là họ nên hợp tác hơn là đối chọi vì những chuyện không đâu.

— “Uh ha!” – Nghe chàng trai nói, Minh Tuyết tựa như vừa giật mình nhận ra vấn đề, liền gật đầu thừa nhận. Tuy nhiên, cái thái độ của cô gái lúc này dường như có điều gì đó không đúng lắm, nhưng cậu lại không tài nào phát hiện chúng không đúng ở điểm nào.

Quả nhiên... Minh Tuyết vừa mới quyết định không để lộ chuyện này cho Young Min xong thì ngay tức thì đã có ngay một mục tiêu mới. Không đến nửa giây sau, cô gái lại một lần nữa mở máy điện thoại, định tiết lộ tin tức hiếm có này cho cô bạn thân của mình.

— “Sora à! Mình có một tin tức rất thú vị...”

Lại một lần nữa, Minh Tuyết còn chưa kịp dứt lời, Yo Seob lại phải phi thân lên giật lấy chiếc điện thoại từ tay cô. Đây đúng là diễn hình của việc tránh vỏ dưa gặp vỏ dừa mà.

Lần này chàng mỹ nam cũng học cách khôn ngoan hơn, không trả điện thoại cho cô mà giấu nó đi cho yên chuyện.

Để cho cái điện thoại rơi vào tay cô ta là điều sai lầm lớn nhất của tạo hoá mà.

— “Cô...” – Giận điên lên, nhưng lại chẳng thể làm gì, Yo Seob lúc này nhìn cô mà nghiêng răng nghiêng lợi, hận không thể xông lên cầm miếng giẻ nhét vào miệng cô. Cuối cùng, khi chàng mỹ nam nhận thấy Minh Tuyết sẽ không buông tha nếu cậu không chịu hoà hiệp, mới đành miễn cưỡng chấp nhận. — “Thôi được rồi! Tôi chịu thua cô rồi đó. Coi như chúng ta trao đổi đi. Tôi sẽ giúp cô, còn cô thì cũng không được hé răng nửa lời về chuyện này với bất kì ai, nghe chưa?”

Chàng trai cũng chỉ lo lắng đến chuyện này lộ ra làm hỏng mất hình tượng của bản thân, rồi lại còn bị những thành viên khác cười nhạo, mới đề ra phương án giải quyết này.

— “OK.” – Vừa nghe thấy vậy, Minh Tuyết đã sung sướng như nhặt được vàng, gật đầu lia lịa. Cô mất công làm khó cái tên này cả nửa ngày cũng chẳng qua vì một câu nói này của cậu thôi chứ còn gì nữa.

Vì vậy, để làm phỉ bật miệng cho ai đó, Yo Seob dù không tình nguyện cũng phải đến gần ngồi xuống, sửa chữa váy con gấu bông của cô gái ấy.

— “Vướng quá đi!” – Loay hoay giữa cái váy con gấu bông và chỗ bị dính vào quần của Minh Tuyết, chàng trai cảm thấy không thuận tiện chút nào, liền lột luôn bộ váy ấy ra, ném con gấu bông sang một bên, tập trung vào công đoạn gỡ chỉ. — “Cô ngồi yên nghe chưa. Nhức nhích là chết với tôi đấy.”

Đến giờ phút này ai đó vẫn không quên đe dọa. Với cái tật hay quay ngang quay ngửa của cô, lát nữa nếu vô ý khiến cậu bị kim đâm vào tay thì cô sẽ tha hồ mà chịu tội.

— “Rõ rồi.” – Nhìn thấy vẻ mặt đáng sợ của chàng mỹ nam, Minh Tuyết cũng không dám đùa cợt, vội ngồi nghiêm chỉnh không dám nhúc nhích. Nhưng một lúc lâu sau, khi rảnh rồi ngược nhìn qua lại và xem xét đến dáng vẻ của hai người lúc này, cô gái mới cảm thấy có điều gì đó không được ổn cho lắm.

Đứng ngoài nhìn hai người họ từ góc độ nào đi chăng nữa thì cũng đều thấy một khung cảnh cực kì dễ gây hiểu lầm, nhất là khi Yo Seob đang rất chăm chú, cúi cúi dùng cả răng để tháo chỉ trên đùi cô.

Nhưng dù thế nào thì Minh Tuyết cũng chẳng thể làm gì trong hoàn cảnh này hết, đành ngồi đó cầu mong không có ai trở về nhà vào tầm này.

* * *

— “Anh...” – Vừa vui vẻ mở cửa vào nhà, định mở miệng chào mọi người thì cậu Young Min định nói đã ngay lập tức bị tắc lại trong họng, cả người cũng đứng sững lại trước những gì mình vừa thấy trước mắt.

Như một phản xạ tự nhiên, tên yêu nghiệt đóng sập cửa lại, cố gắng trấn tĩnh bản thân và nghĩ kĩ lại xem những gì mình vừa thấy có phải là sự thật hay không. Có thể do nhìn nhầm, có thể do một môi quá độ gây nên ảo giác, ai đó bắt đầu tìm tât cả mọi lý do có thể để lý giải cho hình ảnh khó tin cậu vừa thấy.

— “Mình vừa thấy gì thế nhỉ? Yo Seob đang nằm gối đầu lên đùi Minh Tuyết sao?” – Càng nghĩ, chàng trai càng cảm thấy điều này quá mức vô lý, không thể xảy ra ở hiện thực, mới tạm thời thấy yên lòng. Cuối cùng, sau một hồi lâu phân tích kỹ càng, chàng trai cũng chợt bật cười cho điều vớ vẩn mình vừa nghĩ tới. — “Hai đứa nó vừa đánh nhau hôm trước, suốt ngày cứ như chó với mèo thì làm sao có thể tình cảm vậy chứ? Nhất định là nhìn... nhầm”

Nhưng biết đâu... Một ý tưởng chợt thoáng hiện qua trí não, kèm theo đó là một hình ảnh liên tưởng rất chân thật trong đầu Young Min.

Yo Seob lên lút bước xuống từ trên cầu thang, nhìn ngó khắp trái phải. Sau khi đã xác định chắc chắn trong căn nhà lúc ấy không còn bất kì ai ngoài Minh Tuyết đang ngồi trên ghế, chàng trai mới khe khẽ cất tiếng hỏi.

— “Mọi người đã đi hết rồi à?”

— “Uh!” - Chóng lại ánh mắt đầy mong chờ của Yo Seob, Minh Tuyết chỉ thẹn thùng gật đầu, nói một câu nhỏ nhẹ.

Mọi người đều đã đi hết cả, điều đó cũng có nghĩa là... Đầu óc chàng mỹ nam nhanh chóng vận chuyển đưa ra đáp án, đôi mắt cũng sáng rực lên không còn che giấu gì hết.

Gần như ngay tức thì, chàng trai chạy vội xuống phòng khách, ngồi bên cạnh Minh Tuyết, dịu dàng cầm tay cô lên.

— “Minh Tuyết!” – Cậu nói một cách vô cùng chân thành, từng cử chỉ đầy tình cảm không khác gì một diễn viên nghiệp dư. – “Để mọi người không nghi ngờ chuyện của chúng ta nên bình thường chúng ta phải giả bộ cãi nhau. Chắc em phải chịu nhiều khổ sở lắm.”

— “Không sao đâu!” – Phối hợp với cậu không khác gì một cặp đôi hoàn hảo, Minh Tuyết cũng ngậm ngùi trả lời, đôi mắt nhìn về phía chàng mỹ nam thật đắm đuối. – “Em hiểu mà! Chỉ cần trong lòng anh luôn có em là được rồi.”

— “Ôi! Nhà không có ai thật là hạnh phúc.” – Chàng mỹ nam cảm thán một câu, sau đó hạnh phúc nằm xuống, gối đầu lên đùi cô, tận hưởng những giây phút yêu đương vụng trộm đầy ngọt ngào.

Minh Tuyết cũng chỉ thẹn thùng mỉm cười, sau đó cúi đầu xuống hôn người con trai ấy.

Kết thúc xong những liên tưởng, Young Min chợt rùng mình, da gà cũng nổi lên khắp người.

— “Chuyện này thật là vô lý.” – Chỉ dùng đầu gối để suy nghĩ cũng biết điều này là vô tưởng. Yo Seob và Minh Tuyết yêu đương vụng trộm, làm sao mà cậu lại có thể nghĩ ra được chuyện này kia chứ? Young Min lắc đầu, tự giễu bản thân. – “Yo Seob mà như thế thì chắc là trời sẽ sập xuống mất thôi. Nhưng nếu người chủ động là Minh Tuyết thì sao?”

Như để phối hợp với ý tưởng vừa bộc phát ấy, lại một liên tưởng khác chợt thoáng qua.

Cô gái đẩy bật Yo Seob ngã xuống ghế, khẽ liếm môi với ánh mắt nóng rực không chút che giấu nào.

— “Khoan! Minh Tuyết à.” – Đối lập lại với dáng vẻ háo sắc của cô, Yo Seob hoảng sợ lùi lùi về phía sau, hai tay cũng bắt giắc tùm chặt lấy áo, dáng vẻ tựa một cô thiếu nữ đang gặp phải dâm tặc. – “Khoan đã!”

Về mặt mềm mại, đôi mắt ngập nước đầy sợ sệt của Yo Seob càng làm chàng mỹ nam trông mê hồn, khiến bất cứ ai trông thấy tim cũng đều đập loạn nhịp.

— “Bình thường anh rất hay bắt nạt tôi.” – Cô khẽ nhếch khoé miệng, cười với một ánh mắt sắc bén, không có chút gì thương hoa tiếc ngọc, khiến chàng mỹ nam càng không dám nhúc nhích. – “Nhưng giờ anh có chạy cũng không thoát khỏi tay tôi đâu.”

Ngay lập tức, trong một tích tắc, thái độ hùng hổ đầy hung dữ của của người con gái ấy biến mất tăm, thay vào đó là một vẻ quỳn rũ đến tận xương tủy.

— “Hôm nay anh làm việc rất mệt phải không? Mau lại đây nằm đi.” – Cô gái nhẹ nhàng nói, sự chuyển biến nhanh tới mức Yo Seob cũng không phản ứng kịp, vẫn ngồi bất động trong lo sợ.

Thấy ai đó ngồi nhìn tựa như một pho tượng, cũng không tỏ vẻ gì như là định lại gần, ánh mắt Minh Tuyết ngay lập tức chợt tròng lên trong uy hiếp.

— “Còn không mau lên à.”

Chàng mỹ nam hoảng sợ trước thái độ không kiên nhẫn của cô, vội ngoan ngoãn tới gần, nằm lên đùi Minh Tuyết, từ đầu tới cuối không dám lên tiếng phản đối tới một câu.

— “Cái này còn vô lý hơn.” – Lắc đầu trước những tưởng tượng càng ngày càng đi xa với thực tế của bản thân, Young Min lại bắt đầu dăm chiêu trong dòng suy nghĩ. – “Thế thì tại sao hai đứa nó lại như thế nhỉ?”

Cẩn thận nghĩ lại, chàng mỹ nam khẳng định mình thực sự đã thấy tên đàn em gối đầu lên chân Minh Tuyết. Điều này càng làm cho tên yêu nghiệt thấy khó hiểu, không thể nào tìm thấy được câu trả lời hợp lý.

— “Mấy đứa.” – Lường lự một hồi, chàng trai cuối cùng đã đưa ra một biện pháp giải quyết để có được câu trả lời chính xác nhất, đó là tự mở cửa bước vào xác định mọi chuyện. – “Anh về rồi đây.”

Ai đó vừa nói vừa đẩy bật cửa bước vào, dáng vẻ nghiêm trọng không khác gì một cảnh sát tới bắt tội phạm.

— “Ôi! Anh!” – Hai con người trong nhà mặt bỗng biến sắc, vội vã bật dậy, làm bộ như không có chuyện gì, nhưng điệu bộ vẫn đầy lúng túng rất đáng nghi.

Minh Tuyết hốt hoảng túm vội lấy tờ báo che lấy cái váy con gấu vẫn còn đang dính trên đùi mình. Yo Seob cũng rất nhanh chóng làm ra phản ứng là ngồi sát vào cô, lấy thân mình để che khuất con gấu phía sau lưng.

— “Hai đứa đang làm gì thế?” – Bước vào phía trong nhà, ánh mắt Young Min vẫn không rời khỏi hai đứa đàn em, càng nhìn càng lại có cảm giác nghi hoặc mà không sao lý giải được điều bất thường ở đâu.

Không nói đến ánh mắt có chút hốt hoảng, đáng về kì lạ của bọn họ lúc này, chỉ riêng cái việc hai người hôm trước vừa mới cãi nhau kinh thiên động địa, hôm nay lại thân thiết ngồi sát vào nhau thế kia đã quá đủ đáng nghi rồi. Lại thêm hai câu trả lời phát ra cùng một lúc nhưng lại có nội dung hoàn toàn khác biệt tiếp theo nữa.

— “Xem phim!” – Yo Seob nói mà không cần nghĩ.

— “Đọc báo.” – Minh Tuyết bật lên câu trả lời ngay tắp lự.

Một thoáng lặng im trôi qua trong tâm trí cả ba con người có mặt trong căn nhà khi đó. Không gian tĩnh lặng đến mức lạ thường, khi mà tất cả bọn họ đều không biết nên nói gì trong hoàn cảnh này cả.

Đặc biệt là Minh Tuyết và Yo Seob, vừa nghe được câu trả lời của đối phương liền không nhận được sự sốt ruột quay sang nhìn nhau đầy oán trách. Có thể thôi cũng không biết đường trả lời cho trùng khớp à? Nếu ánh mắt có thể nói thì đây chính là những gì mà hai người cùng muốn ai oán thốt lên.

Riêng Young Min đứng ngoài nghe thấy hai người trả lời, rồi chuyển sang mắt đi mây lại, càng chẳng hiểu ra sao hết. Rốt cuộc có chuyện gì mà hai đứa này đang cố giấu giếm cậu đây? Chẳng lẽ... Trong tâm trí tên yêu nghiệt bất giác lại xẹt qua những hình ảnh liên tưởng vừa nãy, khiến cậu không nhận được rằng mình, lúc đầu phải định.

Thà rằng nói hai đứa này đang âm mưu đánh bom khủng bố còn đáng tin hơn cái việc đó. Nghĩ vậy, chàng mỹ nam liền quay lại nhìn kĩ Minh Tuyết và Yo Seob, mở miệng hỏi lại một lần.

— “Thế cuối cùng là mấy đứa đang làm gì thế?” – Đừng có nói với anh là hai đứa thiên tài tới mức vừa đọc báo vừa xem phim cùng một lúc đấy nhé.

Lại một lần nữa trong ngày hôm nay, hai con người ấy không hện mà cùng nhau đồng thanh. Chỉ có điều đáp án lại khiến cho người nghe thấy dở khóc dở cười, không biết phải nói sao cả.

— “Đọc báo!” – Yo Seob giật mình quay sang, nhưng vẫn kịp sửa lại miệng cho khớp với cô gái ngốc nghếch nào đó.

— “Xem phim” – Đáng tiếc thay, ai đó lúc này cũng có cùng ý nghĩ với cậu, cuối cùng hai người hợp lại thành một mớ loạn xạ.

Sau đó... hai người cùng nghiêng răng nghiêng lợi quay sang trừng đối phương, hận không thể xông lên bịt miệng người kia lại cho yên chuyện. Chưa bao giờ bọn họ lại cùng cảm thấy được người kia vốn sinh ra để chống đối lại mình như lúc này.

— “Hà?” – Càng nghe càng khó hiểu, tên yêu nghiệt có cảm giác đúng là hết nói nổi với hai người này, trong miệng không nhận được thở dài một hơi.

Đây đúng là điển hình của giấu đầu lòi đuôi mà.

— “À! Không.” – Thấy càng trả lời càng hỗn loạn, Minh Tuyết vội vàng mở miệng chữa lời. — “Em thì đọc báo, còn Yo Seob xem phim.”

Đúng là chẳng nhờ cậy được cái tên này gì cả. Cô gái cuối cùng cũng hiểu ra được trên thế giới này có một số chuyện bản thân vẫn là tự làm là tốt nhất.

Tuy nhiên, đến tận giây phút này, Young Min mà tin được cái lý do thoái thác đó của cô thì có nghĩa cậu chính là đồ ngốc. Chàng trai đứng yên lặng một hồi lâu nhìn về hai tên đàn em, mãi sau mới chậm rì rì mở miệng.

— “Minh Tuyết” – Giọng nói của ai đó lúc này vẫn thật dịu dàng, như mang theo một sự mê hoặc không cưỡng lại được với bất kì cô gái nào. — “Em đang đọc báo à?”

— “Vâng.” – Minh Tuyết lúc này đầy căng thẳng, nhưng nghĩ mãi cũng không thấy câu hỏi này có gì khác thường, chỉ có thể thận trọng gật đầu.

Trên đùi cô lúc này được che bởi một tờ báo, cô không trả lời là thế để đến lúc cậu nhắc nhở cắt nó đi thì biết làm sao bây giờ? Càng nghĩ cô gái càng cảm thấy mình nói không có gì khe hở, tuy nhiên, khi vừa mới yên tâm được chút ít thì câu nói tiếp theo của chàng mỹ nam lại không khác gì một tia sét giáng thẳng xuống người cô.

— “Đọc báo ngược ư?” – Vừa nói, ánh mắt tên yêu nghiệt vừa dời xuống phía dưới chỗ tờ báo, ám chỉ cô cũng thử cúi xuống xem lại xem.

— “Vâng, Hà?” – Trả lời theo quán tính một câu, Minh Tuyết mới giật mình nhận ra vấn đề, cũng đồng thời đưa mắt xuống xem lại dưới chân mình.

Ngay sau đó, cô gái ấy quả thật đúng là khóc không ra nước mắt khi thấy tờ báo quả thật là bị ngược. Nhưng điều đau buồn nhất lại là cô tuy biết nhưng không thể làm gì để thay đổi nó cả, bởi hiện tại chỉ cần hơi nhúc nhích tờ báo là chiếc váy con gấu sẽ bị lộ ngay.

Khoảnh khắc đó, Minh Tuyết thật muốn chết luôn cho xong chuyện. Tuy nhiên, sự thật là cô đang không khác gì bước lên đoạn đầu đài trước ánh mắt của Young Min, mà lại không chết được, đành phải ngâm ngùi lòi đại một lý do nào đó cho qua.

“Em... Em vẫn đọc được mà.” – Chỉ có điều vận tốc là một phút một từ, nên nếu ai đó còn tiếp tục truy vấn đòi Minh Tuyết đọc thử lên thì chắc cô thà lựa chọn tự sát cho thanh thản.

Báo ngược mà vẫn đọc được ư? Young Min nhìn cô nghiền ngẫm, căn bản là không thể nào tin nổi được cái lý do vô lý như thế, nhưng lại đang băn khoăn không biết có nên tìm hiểu đến cùng sự việc hay không.

“Thế à? Em có thói quen vui thật nhỉ?” – Thấy ai đó bối rối không biết làm sao, tên yêu nghiệt cuối cùng vẫn nổi lên một chút lòng từ bi, quyết định buông tha cho cô.

Nhưng như thế cũng không có nghĩa là mọi việc đã hoàn toàn chấm dứt. Ánh mắt của Young Min lúc này bắt đầu lướt qua và dừng lại trước Yo Seob, khiến chàng mỹ nam cũng không khỏi giật mình hoảng hốt.

“Còn em đang xem phim à, Yo Seob?” – Cậu hỏi một câu bằng quơ nhưng đối với ai đó lúc này lại không khác gì từ thần gõ cửa.

“Vâng...” – Ngần ngại gật đầu, Yo Seob lúc đó đúng là không biết nên trả lời sao cho đúng cả. – “...Vâng.”

“Nhưng kênh này làm gì có tín hiệu.” – Lại một lần nữa, Young Min dùng một câu nói đã bại hoàn toàn trái tim yếu ớt của tên đàn em đáng thương.

“Hả?” – Cậu giật mình ngược lên nhìn, bối rối đến không nói lên lời khi thấy đúng là thế thật. Làm sao mà cậu lại có thể phạm vào sai lầm vớ vẩn như vậy kia chứ? Nếu không phải do quá hoảng hốt thì cậu đã sớm nhận ra. Mà không đúng, nếu không có Minh Tuyết thì cậu đã không phải rơi vào cái hoàn cảnh trớ trêu này, cũng không bị một phen xấu mặt như hiện tại rồi.

Yo Seob vừa rủa thầm trong lòng, vừa với người ra phía trước định cầm chiếc điều khiển bật sang kênh khác. Nhưng ngay giây sau, khi cậu sức nhớ ra phía sau lưng mình còn một con gấu bông thì mọi động tác bất chợt ngừng lại giữa chừng, không biết nên làm gì tiếp theo cả.

Giữ nguyên tư thế với người ra phía trước được nửa chừng, mắt thấy chiếc điều khiển chỉ còn cách mình một gang tay nhưng lại không thể nào chạm tới được, chàng mỹ nam khóc không ra nước mắt. Hiện tại bàn tay đưa ra kia với tiếp cũng không được, rút lại càng không xong, đúng là làm khó người khác mà.

“À.” – Sau một hồi lâu đắn đo, cậu không thể làm gì khác ngoài dằn mặt rút tay về, nói một khiên ai nghe được cũng không biết nên nhận xét thế nào cả. – “Em... Em thích xem như vậy mà.”

Vừa dứt lời, Yo Seob quả thật rất muốn cắn đứt lưỡi của mình. Không cần phải nói cũng có thể đoán ra tên đàn anh lúc này rất nhanh chóng quy kết cậu vào hội những kẻ lập dị cần đề phòng. Hình tượng của cậu, mặt mũi của cậu... sau lần này đúng là mất sạch sành sanh.

“Không có gì mà vẫn thích xem à?” – Tín hiệu không có thì còn xem được cái gì mà lại thích kia chứ? Tuy rằng tên đàn em này nhiều lúc thật chẳng thể nào hiểu nổi nó đang nghĩ gì trong đầu, nhưng chưa lúc nào cậu lại thấy kì quặc khó hiểu như hiện tại cả.

Dẫu vậy, khi liếc nhìn lại hai tên đàn em lại một lần, điều kì lạ nhất đập vào mắt con người không chỉ là như vậy, mà là ở chỗ khoảng cách khăng khít của hai đứa vốn như nước với lửa này hôm nay.

“Lạ thật đấy!” - Cuối cùng Young Min vẫn là không nhận được hỏi ra miệng. – “Từ bao giờ hai đứa trở nên thân thiết như vậy thế?”

Hôm nào không đánh cãi nhau đã đủ khiến cậu khó hiểu rồi, đằng này lại ngồi sát vào nhau, không chịu tách rời như thế kia nữa chứ.

“Đâu... Đâu có...” – Không biết phải làm gì để giải thích, Yo Seob đành chop lấy tay cô gái, vừa nói vừa cười rất gượng gạo, cố gắng chứng minh một trong những điều khó tin nhất thế kỷ. – “Bọn em vẫn thân thiết như vậy mà.”

Nên ai cũng không thể tách hai người ra, cho dù bằng bất cứ phương pháp nào đi chăng nữa. Nếu không thì việc làm lén lút sau lưng Young Min của hai đứa sẽ bị vạch trần mất.

Cùng với sự nhiệt tình có phần hơi thái quá của bản thân, anh chàng trẻ con cũng đồng thời đánh mắt về phía cô, trừng mắt đầy đe dọa, miệng dần ra từng chữ.

“Đúng không?” – Chỉ cần nhìn vào trong ánh mắt sâu thẳm của cậu, cô cũng có thể đoán ra được số phận của bản thân nếu còn không chịu nhanh chóng phối hợp.

“Đúng.. đúng thế.” – Minh Tuyết ha ha cười một cách ngớ ngẩn. – “Vẫn thân như vậy mà. Có cãi nhau bao giờ đâu.”

Ai đó phải quay mặt sang chỗ khác để tránh ánh nhìn của Young Min, mở miệng dần ra từng từ một cách vô cùng khó khăn.

“Rất thân.” – Nghiến răng nghiến lợi nói một câu trái với lòng mình, Minh Tuyết cũng phải thừa nhận sự vô si của cái tên này. Nếu hai người như thế mà được gọi là thân thiết thì chắc trên thế giới này cũng chẳng bao giờ có chiến tranh nữa rồi. – “Rất... thân...”

“Thân thế sao?” – Tên yêu nghiệt đứng ngoài lăm nhăm lại câu đó trong khó hiểu. Nếu mấy hôm trước có người nói với cậu điều này, đánh chết cậu cũng không tin. Nhưng hôm nay, khi nhìn thấy khoảng cách gần sát, hai tay còn thân thiết cầm chặt lấy tay nhau của hai đứa này, ngay cả cậu cũng bắt đầu có chút tin là thật.

Chẳng lẽ cậu đã quá sơ sót nên đã bỏ qua không hề biết tới sự hoà hợp của Minh Tuyết và Yo Seob trong những ngày qua ư?

Cần thận nhớ lại những chuyện xảy ra trong mấy ngày gần đây, chàng mỹ nam có thể khẳng định vốn không có chuyện gì khác thường, nhưng điều đang xảy ra trước mắt này lại làm cậu thấy không thể nào lý giải được.

Nghĩ mãi cũng không tìm thấy đáp án, chàng trai quyết định không tốn thêm sức để tâm về việc này nữa, bỗng nhiên quay sang hỏi một câu chẳng chút ăn khớp với tình cảnh của hai người kia chút nào.

— “Vậy anh bật sang kênh khác xem nhé.” — Không cần đợi ai đồng ý, tên đàn anh đã ngồi xuống ghế đối diện, với lấy chiếc điều khiển.

— “Vâng.” — Như được giải thoát, Minh Tuyết và Yo Seob vội vàng đồng thanh trả lời, bàn tay vẫn nắm chặt tay nhau mà không hề hay biết. Tuy rằng bọn họ cũng có phần không theo kịp với tốc độ vận chuyển của bộ não tên đàn anh này, nhưng chỉ cần cậu không tiếp tục đề cập tới họ nữa là được rồi.

Dẫu vậy, hai người này không hồ là oan gia, vừa mới thấy nguy cơ được giải trừ, Young Min quay sang chăm chú nhìn ti vi thì đã vội vàng quay ngoắt lại nhìn đối phương với ánh mắt toé lửa.

— “Ngồi xích ra đi chứ!” — Minh Tuyết nghiêng răng nói trong giận dữ. Tự nhiên ai đó xích lại gần, cầm tay cầm chân người ta không buông, thật là nóng chết người mà. Nhất là khi hai người vừa mới thoát hết cả mồ hôi hột với mấy câu hỏi của tên đàn anh kia nữa.

Cô gái bực bội nói, dường như đã hoàn toàn quên mất bản thân mới là nguyên nhân của tất cả, còn cậu vốn chỉ là nạn nhân xấu số bị kéo vào, thay cô che lấp.

— “Cô có thật muốn thế không?” — Đã khó chịu với tình cảnh hiện tại, lại còn bị Minh Tuyết nói như vậy, Yo Seob không bực mình mới là lạ. Chàng mỹ nam cau mày, khuôn mặt nhìn chằm chằm vào cô mang theo khí lạnh, rất dọa người. — “Cô quên cái gì đang ở sau lưng tôi à?”

Nếu không vì cái con gấu chết tiệt kia thì cậu đã sớm về phòng, để mặc cô ở lại tự giải quyết mọi chuyện rồi. Thế mà ai đó còn dám nói như vậy à?

Tuy mãi nói chuyện, nhưng khi vừa cảm nhận được tầm mắt của tên yêu nghiệt bỗng dừng liếc sang, hai người ngay lập tức ngồi sát lại thêm chút nữa, đồng thời quay mặt sang cười cười ngớ ngẩn. Cái dáng vẻ như đang cố chứng minh sự hoà hợp của bọn họ là thật 100%, không hề có chút giả dối, dù cách biểu hiện thật vụng về.

— “A! Phim! Phim này hay đấy.” — Chột dạ không chịu được ánh nhìn của tên đàn anh, Yo Seob vội vàng nói lảng sang chuyện khác để chuyển hướng sự chú ý.

Anh à, làm ơn tập trung xem ti vi đi được không? Đừng có chốc lát lại quay sang đây với cái nhìn dò xét như thế nữa được chứ? Thêm vài lần như vậy nữa thì chắc em cũng chết vì lên cơn đau tim mất thôi. Anh chàng trẻ con không ngừng ai oán, khổ mà không nói được lên lời.

— “Thế à?” — Tuy vẫn cảm thấy có vấn đề gì đó, nhưng Young Min vẫn không biết đó là gì. Chàng mỹ nam suy tư hồi lâu, cuối cùng cũng đành mặc kệ mà chuyên tâm xem bộ phim.

* * *

Một tiếng sau.

Chưa bao giờ Minh Tuyết và Yo Seob cảm thấy thời gian trôi qua chậm chạp như thế, bởi vì hai người đang phải ngồi cứng trên ghế, không dám nhúc nhích, cảm thấy vô cùng bất tiện nhưng lại chẳng dám làm gì.

Giây phút này, Yo Seob cũng quá mệt mỏi, cơn buồn ngủ kéo đến làm chàng mỹ nam không ngừng gật gù, mi mắt cứ cách ba giây lại được cậu cố gắng mở ra, nhưng lại rất nhanh chóng sụp xuống. Thế giới xung quanh cậu bắt đầu trở nên mơ hồ như một đám sương mù, từ từ dày thêm, dày thêm cho tới khi chàng trai cũng không còn chịu nổi nữa, gục xuống tựa vào vai Minh Tuyết ngủ mất tiêu.

— “Đúng là phim hay thật.” — Xem xong bộ phim, Young Min không nhịn được khen tặng một câu. Nó hấp dẫn tới mức cậu xem nhập thần, vô tình bỏ qua những điều xảy ra xung quanh bản thân. Để rồi khi quay lại nhìn dáng vẻ ngủ vô tư của hai đứa đàn em, chàng mỹ nam không khỏi thấy ngạc nhiên, mở miệng nói khẽ một câu. — “Hai đứa nó quả thật đang thích nhau sao?”

Nhìn khung cảnh hiện tại mà xem, hai đứa nó đang tựa vào nhau mà ngủ, khuôn mặt an bình không khác gì thiên thần, tạo thành một bức tranh hài hoà, ấm áp của một gia đình.

Rốt cuộc thì hôm nay, cậu đã bỏ lỡ điều gì, để khi về nhà lại bất gặp được sự chuyển biến khó tin của hai đứa oan gia này cơ chứ? Young Min cau mày trầm tư suy nghĩ, đoán mãi cũng không biết được nguyên nhân thực thụ.

— “Phim.” — Không biết có phải là do quá lo lắng bị lộ tẩy hay không mà ngay trong mơ, Yo Seob cũng buột miệng nói ra từ này. Cùng với đó, chàng trai bắt đầu bị trượt cả gù về phía trước, đến lúc đó hẳn cả người mới giật mình tỉnh giấc, miệng cũng bật nói không khác gì một cái máy. — “Phim rất hay, anh à.”

Dứt lời xong, ai đó mới ngơ ngác mở mắt nhìn quanh, bắt đầu dùng trí não mới thức dậy đầy chậm chạp của bản thân để hiểu rõ hoàn cảnh bản thân hiện tại là như thế nào.

— “Ừ! Anh biết rồi.” – Nhìn cái dáng vẻ ngốc nghếch của tên đàn em lúc này, Young Min cũng không nhịn được mỉm cười. Ngày hôm nay cậu chứng kiến được nhiều điều lạ, thú vị nhất vẫn là phản ứng của tên đàn em giây phút này. — “Nhưng mà nó hết rồi.”

— “Hết... hết rồi á?” – Yo Seob lúc này mới tỉnh hẳn, ngơ ngác nói.

Đến bây giờ chàng mỹ nam mới nhận ra bản thân vừa mới làm gì, cũng thấy xấu hổ đến mức muốn trốn xuống đất luôn.

— “Hai đứa không đi ngủ à?” – Giọng nói đầy quan tâm của Young Min làm Minh Tuyết dần chuyển tỉnh, cũng gọi lại tâm trí của Yo Seob trở về.

Hai đứa này, có phòng không ngủ còn muốn ở ngoài này ngồi ngủ khổ sở thế làm gì không biết. Chàng trai càng lúc càng không hiểu nổi hai tên đàn em của mình rốt cuộc đang nghĩ gì trong đầu nữa.

— “Có! À không.” – Một điều chắc chắn lúc này là bọn họ không thể nào về phòng trước tên yêu nghiệt được, nhưng qua miệng Minh Tuyết thì nó trở nên rối loạn như mớ bòng bong. Trí não còn chưa tỉnh lại hoàn toàn khiến cô gái ấy cũng không biết bản thân rốt cuộc đang nói gì nữa. — “Bọn em còn định xem thêm vài chương trình rồi mới ngủ sau.”

Thế nên nếu anh có thấy buồn ngủ thì xin hãy vào ngủ trước đi, giúp bọn em giải thoát ra khỏi cái tình cảnh khổ sở này. Nếu hiện tại có một điều ước, Minh Tuyết chắc chắn sẽ ước điều này, vì cô đã quá buồn ngủ, cũng không chịu thêm được bao lâu nữa.

— “Chương trình gì thế?” – Thấy biểu cảm như chỉ muốn đuổi mình về phòng của hai đứa nhóc này, Young Min lại càng không cho ai đó được như ý, thuận tiện trêu chọc thêm một chút.

Hai đứa này... quả là có gian tính. Đó là những gì tên yêu nghiệt nghĩ khi thấy thái độ của Minh Tuyết và Yo Seob lúc đó.

— “Không! Không có gì đâu.” – Vừa nghe thấy lời nói của tên đàn anh, cả hai hoảng hốt lắc đầu nguây nguẩy. Bọn họ ngồi gật gù trong cơn buồn ngủ đến bây giờ đã là cực hạn. Nếu ai đó còn hưng trí lên đòi xem cái gì nữa thì hai người chắc phát điên lên mất.

— “Anh mau đi ngủ trước đi! Mai còn phải đi làm sớm mà.” – Yo Seob vô cùng hào tâm nhắc nhở, trong lòng thì lại chỉ cầu mong tên yêu nghiệt đó mau chóng đi ngủ cho yên chuyện.

Nghe thấy tên đàn em chỉ chăm chăm đuổi mình lên phòng, Young Min đưa mắt nhìn qua hai người, suy tư một lúc rồi bất chợt nở một nụ cười khó hiểu.

— “Ừ! Thôi được rồi.” – Cái nụ cười của Young Min... có gì đó thật quái dị. Cái kiểu như muốn nói: cậu đã biết hết chuyện tình vụng trộm của hai đứa rồi, chẳng qua không muốn tố giác ra mà thôi. — “Anh về phòng vậy.”

Vì thế... cho nên... một bên thì Young Min cứ tùm tùm cười bước lên cầu thang, chốc lát lại liếc mắt nhìn xuống làm ai đó lạnh cả sống lưng. Một bên thì Minh Tuyết và Yo Seob thận trọng nhìn chăm chăm, không dám rời mắt khỏi khung cảnh tên đàn anh đi lên tầng 2 một giây nào.

Nhất là tên yêu nghiệt kia, dù rất tò mò nhưng cũng cảm thấy mình làm ki đà cản mũi hai đứa hẹn hò bí mật cả buổi tối rồi, đành phải thành thật lên phòng, lưu lại không gian cho những người trẻ tuổi.

— “Cuối cùng cũng đi rồi.” – Xác định chắc chắn tên đàn anh đã về phòng, sẽ không đột ngột quay lại bắt quả tang, Minh Tuyết đến giờ phút này mới có thể thở phào được một hơi nhẹ nhõm. — “Đau tim quá!”

Sống trong lo lắng hồi hộp như thế này trường kì thì cho dù là ai cũng bị tổn thọ chết sớm mà thôi.

— “Buồn ngủ quá!” – Đến bây giờ mới coi như chính thức thoát khỏi tình cảnh khổ sở, Yo Seob mới nhận thấy một môi khủng khiếp, cả người uể oải, chỉ muốn lao lên giường đánh một giấc. — “Tôi đi ngủ đây.”

Nói là làm, ai đó cứ thế bước trở về phòng, vô cùng vô trách nhiệm vứt hết mọi thứ lại cho một mình cô giải quyết. Cậu hiện giờ đã buồn ngủ đến mức chẳng còn chút sức lực nào, có chuyện gì cứ để đến ngày mai vậy.

— “Ừ!” – Không chỉ một mình cậu, mà Minh Tuyết cũng đang mơ mơ màng màng, máu lên não chậm, đầu óc thì trì trệ. Thế nên phải mất một lúc sau, người con gái ấy mới nhận ra vấn đề, sức tỉnh lại chạy theo, túm chặt lấy áo của chàng mỹ nam. — “A! Khoan đã! Anh không giúp tôi sao?”

— “Tôi...rất...buồn...ngủ” – Yo Seob dần ra từng chữ, ánh mắt trừng về phía cô, mang theo đe dọa và áp bách. Giờ là mấy giờ rồi? Cô ta định không cho cậu đi ngủ thật đấy à? Chàng trai càng buồn ngủ lại càng khó chịu, bực mình với bất cứ ai, bất cứ thứ gì ngăn cậu đến với chiếc giường yêu dấu. — “Mai tôi cũng phải đi làm sớm mà.”

Cho nên, chỉ cần là người thông minh thì sẽ không lao tới ngăn cản cậu đi ngủ như cô. Bởi vì không cần thận cậu sẽ sẵn sàng trở mặt, chẳng hề bận tâm cô kỵ đến cái quái gì hết.

— “Vậy sao?” – Minh Tuyết lúc này thật khó xử. Qua ngày hôm nay, ngay chính cô cũng không dám chắc cậu ta có còn tốt bụng đến giúp mình hay không. Thế nên vẫn là rèn sắt lúc nóng là tốt nhất. Nghĩ đến đó, Minh Tuyết không chút ngần ngại làm luôn. — “Thôi, có gì cùng chết vậy. Anh Young Min...”

Cô đột ngột hét to làm chàng mỹ nam giật mình hoảng sợ, chưa kịp nghĩ gì đã vội lao tới bóp chặt lấy miệng cô, ngăn không cho kẻ nào đó nói những

điều gây bất lợi cho mình.

— “Tôi làm.” – Chàng trai cuối cùng cũng phải cúi đầu nhận thua, nghiêng răng nghiêng lợi nói. – “Tôi làm được chưa.”

Đêm hôm đó, trong khi những người khác đang say giấc nồng trên chiếc giường êm ái thì Yo Seob lại phải ngâm ngùi lôi chiếc váy của con gấu ra khâu cho y như cũ. Đầu óc chàng mỹ nam do buồn ngủ nên trở nên mơ hồ, trí não gián đoạn, mi mắt cứ bất giác lại sụp xuống, bàn tay cũng thật chậm chạp. Bên cạnh cậu lúc đó cũng chỉ có một mình Minh Tuyết ngồi nhìn trong vui vẻ, cười tui tui.

Không biết là bao lâu sau, công việc cuối cùng cũng có thể chấm dứt.

— “Wa! Giỏi quá!” – Cầm thành phẩm trên tay, Minh Tuyết lật qua lật lại nhưng không thể nào biết được đây là khâu lại nếu không nhìn thật kỹ. Lần đầu tiên người con gái ấy thật tâm đưa ra lời tán thưởng với chàng mỹ nam này. – “Cứ như chưa bao giờ rách đấy nhì. Đường khâu đều tăm tắp. Yo Seob à, mai sau anh chắc chắn sẽ là một người vợ đảm đang đấy.”

Nghe đến thế, khoe miệng của chàng trai không khỏi run rẩy vài cái. Đây mà là khen ư? Cậu là con trai 100% đấy có biết không, vợ với con cái gì?

— “Không cần cô phải khen.” – Ai đó cũng không còn sức so đo, mệt mỏi đứng dậy trở về phòng. – “Còn gì nữa không hả? Tôi về phòng đây.”

Trước khi đi, chàng trai còn không quên đưa tay ra bóp chặt lấy hai má cô, coi như là chút phát tiết đối với một buổi tối vất vả ngày hôm nay.

— “Tôi về phòng thật đấy nhé. Giờ mà còn làm phiền gì nữa là chết với tôi đấy nghe chưa?”

Bạn đang đọc truyện *My Stars* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15

Đứng trước ông kính với phong thái lạnh lùng và đầy quyền rũ, Hyung Ki lúc này mang theo một sự cuốn hút mãnh liệt, khiến cho bất cứ cô gái nào trông thấy đều không sao rời mắt nổi.

Chàng trai ấy chuyên tâm vào việc chụp ảnh cho album mới, mãi đến giờ giải lao mới vừa lau mồ hôi vừa đưa mắt nhìn quanh, cũng ngay lập tức nhận thấy có điều gì đó hơi khác so với bình thường.

— “Nè! Cô kia.” – Điểm khác lạ ở trong phòng chụp ảnh khi đó chính là sự xuất hiện của một người vốn không phải là nhân viên công ty. Điều đáng nói nhất là ai đó lúc này lại đang chạy lăng xăng qua lại, giúp việc hết người này đến người khác. – “Cô đang làm gì thế hả?”

Cô gái vừa được nhắc đến, hiển nhiên không phải ai khác mà chính là Minh Tuyết. Từ mấy ngày hôm nay, cô bắt đầu bám gót theo MS4 tới mọi nơi, cũng thuận tiện giúp việc mọi người xung quanh cho đỡ nhầm lẫn.

— “Tôi á?” – Ai đó phải mất mấy giây mới hiểu được Hyung Ki vừa nói chuyện với mình, ngơ ngác một hồi mới trả lời. – “Mang khăn quàng cổ cho Yo Seob để mặc cùng với trang phục chụp ảnh.”

Chẳng phải trên tay cô đang cầm cái khăn đó thôi, người nào nhìn qua đều có thể đoán được rồi còn gì. Thế mà cậu lại còn cố gọi lại hỏi là làm sao? Đến thời kì mãn kinh nên cảm xúc không ổn định à? Minh Tuyết nghĩ thầm trong lòng như vậy, xoay người định bước đi làm việc tiếp.

— “Cô trở thành nhân viên ở đây lúc nào thế? Không được trả lương mà cũng hăng hái làm việc thế ư?” – Thấy phản ứng của Minh Tuyết, Hyung Ki cũng không hiểu sao thấy rất bức bối, miệng bất giác nói lên mấy lời câu gắt. – “Đề đấy cho người khác làm đi.”

Lần này cô đúng là nghĩ oan cho Hyung Ki. Cậu kì thật chỉ đơn giản là thấy cô chạy qua chạy lại không ngừng suốt, mới có chút quan tâm nói một câu. Có trách thì cũng chỉ trách ai đó trước giờ vẫn vụng về như thế, chẳng biết tìm cách khéo léo để diễn đạt điều mình muốn nói gì cả.

— “Tôi lại làm sai gì sao?” – Thái độ đầy khó chịu của Hyung Ki làm Minh Tuyết trong khoảnh khắc có cảm giác như mình vừa làm chuyện gì sai lầm thật, mới ừ ừ thốt lên một câu. – “Nếu thật là như thế thì cho tôi xin lỗi nhé.”

Cô chỉ đơn giản là tới giúp việc cho mọi người, thế nhưng lại không biết là như vậy lại làm phiền tới các chàng mỹ nam. Nhưng mà nếu cứ bắt cô ngồi một chỗ xem họ làm việc cả ngày thì cô cứ thấy không được tự nhiên làm sao ấy. Minh Tuyết lúc này cúi đầu xuống, rối rắm trong những suy nghĩ không biết nên làm gì tiếp theo.

Tuy nhiên, hình dáng của cô lúc này, kết hợp với giọng nói ừ dột trước đó khiến chàng mỹ nam tưởng rằng do mình lỡ nói quá lời, áy náy vội mở miệng giải thích.

“Không! ...Không phải...” – Hyung Ki lung tung định nói gì đó, nhưng sau đó mới phát hiện ra bản thân không thể nào nói ra miệng được một lời an ủi dù dang nào cả. Cứ thế loay hoay một hồi, cậu cuối cùng thẹn quá thành giận, vô cớ bực bội. – “Thôi! Mặc kệ cô đấy. Muốn làm gì thì làm”

“Thế thì...” – Ngẩng mặt lên trong sững sốt, Minh Tuyết cảm thấy mọi hành động của chàng đội trưởng hôm nay thật kì quặc. Tự dưng gọi cô lại, rồi lại tự dưng nổi nóng. Trời hôm nay cũng đâu có nóng mà. – “...Tôi qua bên kia nhé.”

Trong suy nghĩ của người con gái ấy lúc này đã nhận định rằng nên rời xa Hyung Ki, cái người rất có khả năng bùng nổ vì stress bất cứ lúc nào kia cho an toàn.

“Uh!” – Hyung Ki đáp lại theo quán tính. Nhưng một giây sau, khi cô vừa xoay người bước đi, cậu mới giật mình nhớ ra mục đích chính của mình vốn là gì. – “Này. Khoan đã! Tôi định nói với cô chút chuyện.”

“Gì thế?” – Cô gái dù không muốn nhưng vẫn đành phải quay lại hỏi.

Lại gì nữa đây? Cậu ta quả thật muốn làm khó cô đến mức nào mới chịu buông tha đây? Lúc này Minh Tuyết cực kì hối hận khi bỏ lỡ cơ hội biến ra khỏi tầm mắt cậu vừa này.

“Chuyện là...” – Đến lúc nói đến chuyện này, Hyung Ki không hiểu sao lại không thể nói lên lời, cứ lắp bắp từng từ, trông tựa như một cậu nhóc lần đầu tiên tỏ tình vậy. Không những thế, khi vừa trông thấy ánh mắt trong veo không có một chút tạp chất nào của cô, những lời cậu định nói lại tắc lại trong cổ họng, chẳng thể nào thốt ra được. – “Hôm trước... trong chương trình...”

Tuy đã chuẩn bị trước suốt mấy ngày nay, nhưng cứ lúc nào định nói ra thì cậu lại cảm thấy thật khó khăn, như bị một ngọn núi đè nặng đến không thể thở được vậy.

Minh Tuyết đứng trước mặt chàng mỹ nam, chứng kiến cậu cứ định nói cái gì rồi lại thôi mà không hiểu gì hết. Phải mất một lúc lâu sau, khi cô cố gắng xâu chuỗi các từ ngữ rời rạc đó lại, suy tư một hồi mới hiểu ra được cậu vốn định đề cập tới cái gì.

“À! Là trò chơi hôm trước hả?” – Cô còn tưởng là chuyện gì, hoá ra là nói về ngày hôm đó. Nhắc đến việc này, cô gái cũng thuận tiện nhớ ra một vài sự kiện liên quan. – “Hôm đó anh đã đánh một bản nhạc do chính mình sáng tác đúng không? Nghe nói các fan có phản ứng rất tốt với bài hát đó. Nó đã được giới chuyên môn đánh giá rất cao và hiện đang dẫn đầu trên bảng xếp hạng với số lượt truy cập nhiều nhất đấy. Tôi cũng có nghe chị biên tập viên nói có nhiều ý kiến muốn được nghe thêm những bản nhạc do anh sáng tác.”

Càng nói, Minh Tuyết lại càng hào hứng, vui sướng không khác gì như nhân vật chính là mình vậy. Dẫu sao cô hiện cũng đang có một mối liên hệ đặc biệt với bốn chàng mỹ nam, thế nên cậu đạt được thành công như vậy cô cũng không khỏi tự hào.

“À! Uh! Chuyện này...” – Kì thật chuyện chính cậu định nói tới có chút liên quan tới điều này, nhưng cũng không hẳn. Thế nhưng nghe được cô nói vậy, cũng cảm giác được sự khen ngợi trong giọng nói của cô, chàng mỹ nam cũng có chút ngượng ngùng, lại càng không biết trở lại với ý định ban đầu như thế nào. Sau một lúc lâu ngập ngừng, ai đó mới lấy hết dũng khí để nói lên mấy từ đã ấp ủ từ lâu. – “Tôi định cảm...”

“Mấy đứa đang nói gì thế?” – Vào đúng giây phút trọng đại này, giọng nói của Young Min đột ngột vang lên, phá vỡ hoàn toàn quyết tâm vừa dâng lên cao của ai đó.

Giây phút này, Hyung Ki có cảm giác như ngay cả ông trời cũng muốn chống đối với mình, cả người cứng lại, thất vọng tới mức rất muốn khóc. Chàng trai ấy thật không tài nào hiểu được tại sao chỉ có mấy từ, nhưng nói ra nó lại là một con đường đầy gian nan đến vậy?

“Anh à! Bọn em...” – Từ đầu đến cuối, Minh Tuyết vẫn rất hồn nhiên, không hề hay biết đến những phiền não của người đứng bên cạnh mình. Khuôn mặt cô gái lúc đó còn rất sung sướng, định mở miệng khoe với tên yêu nghiệt điều gì đó.

Mà điều đó chắc chắn đến 90% là có liên quan đến Hyung Ki.

“Không có gì cả.” – Trước khi cô kịp nói được điều gì, giọng chàng đội trưởng vội vã vang lên ngắt lời. kèm theo đó là một cái trừng mắt ám chỉ cô tốt nhất im miệng, đừng có lỡ miệng nói lung tung gì hết. – “Cô còn không mau đưa khăn cho Yo Seob à?”

Chàng trai nhắc nhở, nhưng sự thật là đang tìm cơ đuổi cô đi cho khuất mắt, tránh ở lại rồi nói năng linh tinh.

“Lát nữa nó mới chụp mà.” – Không biết là do vô tình hay cố ý, Young Min mỉm cười nói một câu, chặn đứng đường lui của chàng đội trưởng. Để cho Hyung Ki phải sốt ruột che giấu thế kia, chắc là chuyện gì thú vị lắm nhỉ? Ai đó nghĩ như vậy, còn thật sự đến gần định khai thác từ Minh Tuyết. – “Chúng ta cứ nói chuyện tiếp đi! Mặc kệ thằng nhóc ấy. Lát nữa nó cần thì tự đến mà lấy.”

Phải nói chiều này của tên đàn anh ấy thật độc, làm Hyung Ki cũng phải cứng họng. Cũng may nội dung quan trọng nhất cậu vẫn chưa kịp hé răng nói tới nửa lời.

“Hai cái người này thật là vô trách nhiệm” – Biết rằng bản thân đứng đây cũng chẳng thể ngăn chặn được gì, thậm chí còn có khả năng bị tên yêu nghiệt kia khai thác bí mật, Hyung Ki đến giờ mới cảm thấy được cái gì gọi là nước sôi lửa bỏng. Chàng trai bối rối, cuối cùng lại chuyển sang bực bội, giận dữ cảm giật lấy chiếc khăn, bước đi ra khỏi nơi đó nhanh không khác gì đang bỏ trốn. – “Cái cô ngốc này... thật là...”

Chàng trai bực dọc nói nhỏ ra miệng, bước đi càng ngày càng xa trong ánh mắt ngạc nhiên không hiểu gì hết của những người xung quanh.

— “Nó làm sao thế nhỉ?” – Young Min thấy khó hiểu với những gì đang xảy ra, cùng với thái độ khác thường của tên đàn em khó tính ấy. Tuy rằng việc chàng đội trưởng khó chịu, bức bối xảy ra suốt ngày, nhưng để đến mức nổi giận vô cớ như hôm nay thì cũng thật ít thấy.

— “Em cũng không biết nữa.” – Minh Tuyết cũng rất vô tư trả lời, hoàn toàn không ý thức được bản thân chính là nguyên nhân chủ yếu của mọi vấn đề. – “Đạo này cậu ấy lạ lắm. Cứ như vậy hoài. Định nói gì rồi lại thôi, sau đó lại nổi giận như vậy nữa.”

Đúng là rất kì lạ. Hơn nữa nếu suy nghĩ kĩ lại, tình trạng này hình như bắt đầu từ sau cái ngày diễn ra chương trình mà cô tham gia thì phải.

— “Đúng là lạ thật.” – Tên yêu nghiệt mỉm cười thật bí ẩn, khẽ gật gù đầu, ánh mắt nhìn qua phía Minh Tuyết đầy thâm ý. – “Trước kia nó muốn nói gì đều rất thẳng thắn, đến cả giám đốc cũng có kiêng dè gì đâu. Sao cứ đứng trước em thì lại như thế nhỉ?”

“Hôm nay buổi tối em sẽ tham gia một chương trình truyền hình.” – Quản lý Kang vừa lái xe, vừa thông báo lịch trình cho người đang ngồi ở ghế sau. – “Anh sẽ đến sớm để đưa em đi nhé.”

Một giây, hai giây trôi qua trong lặng thinh. Không có một dấu hiệu nào của sự đáp lại từ chàng mỹ nam phía sau.

Không gian im lặng tới mức anh quản lý cũng phải cảm thấy hình như có điều gì đó bất bình thường, quay lại tìm hiểu thực hư.

Sự thật chứng minh, lần này có lẽ chỉ là do anh đã lo sợ quá nhiều. Hyung Ki lúc này đang ngồi trầm tư nhìn ra ngoài cửa sổ, quá chú tâm suy nghĩ điều gì đó nên mới không hề nghe thấy những điều anh vừa nói.

— “Tại sao chỉ một lời cảm ơn thôi cũng khó khăn đến như vậy nhỉ?” – Chàng mỹ nam ấy lúc này thật sâu não, không biết nên làm gì với vấn đề khó nghĩ này, miệng bất giác thì thầm mấy câu trong vô thức, kèm theo một tiếng thở dài đầy bất đắc dĩ.

Lại nói về ý định nói lời cảm ơn với Minh Tuyết, đây dường như là vấn đề khó khăn nhất mà cậu từng vấp phải trong cuộc đời. Chỉ một câu nói, nhưng nó đã tiêu tốn mất bao nhiêu thời gian, bao nhiêu tâm tư của cậu. Vậy mà cho đến tận giây phút này vẫn chưa thể thành công.

— “Em có nghe anh nói gì không thế?” – Nhìn tới nhìn lui tên đàn em, quản lý Kang vẫn là có đôi chút lo lắng. Đã mấy hôm nay, Hyung Ki vẫn như thế, không biết là vì chuyện gì nữa. – “Nè! Hyung Ki à.”

— “Hả?” – Mỗi một lúc lâu sau chàng trai mới phát hiện anh quản lý đang nói với mình, khi đó mới giật mình thoát ra khỏi những suy tư. – “Gì cơ ạ?”

Thấy cái vẻ mặt ngờ ngác hiem có của Hyung Ki, quản lý Kang chưa bao giờ cảm thấy bản thân lại bất lực như hiện tại. Có vẻ như những gì anh đã nói từ đầu tới giờ đều đổ xuống sông xuống biển hết cả.

— “Em nên chú tâm một chút đi chứ. Tối nay lịch làm việc vừa được thay đổi một số chỗ đấy, em nhớ xem kĩ lại kẻo nhầm nghe chưa?”

Nhắc nhở xong những điều cần lưu ý lại một lần, ông anh lại tiếp tục chuyên tâm vào công việc lái xe, cũng không để ý cái người ngồi sau kia có thật sự nhớ được hết hay không.

Tuy nhiên, không khí tẻ ngắt trong chiếc xe lúc ấy rất nhanh chóng bị đánh tan, khi mà chàng trai ấy tình cờ đưa mắt về phía vỉa hè và nhận ra một bóng hình quen thuộc.

Người này không phải ai khác mà chính là Minh Tuyết, cô gái duy nhất trong kí túc xá có thể công khai dạo phố vào tầm này mà không phải lo lắng gì hết. Giây phút này, người con gái ấy đang đứng trước một cửa hàng quần áo, nhưng mắt thì lại dán chặt vào một con gấu bông cao 2 m mà người ta dùng để làm nền quảng cáo.

— “Về chương trình hôm nay em sẽ tham gia.” – Ông anh 30 tuổi vẫn thao thao bất tuyệt, không hề hay biết rằng sự chú ý của người ngồi ghế sau lúc này đang hướng hết về chỗ vỉa hè bên kia. Phải mất một lúc sau, anh mới nhận ra kì thật tất cả những điều mình vừa nói chẳng có lấy một chữ lọt vào trong đầu Hyung Ki. – “Hyung Ki! Em...”

Vừa mới định mở miệng nhắc nhở vài câu, ánh mắt của anh quản lý cũng bất giác nhìn theo hướng nhìn của chàng mỹ nam, tò mò muốn biết được rốt cuộc điều gì khiến Hyung Ki bị phân tâm như vậy.

Kể tiếp đó, hình ảnh mà ông anh đó thấy cũng khiến anh không khỏi sùng sốt.

— “Uà! Minh Tuyết à.” – Thấy được cô gái bên đường lúc này là điều anh không hề nghĩ tới, nhưng vẫn tiện đà lái xe lại gần, gọi một tiếng.

— “A! Anh!” – Cô gái tuy rất chăm chú nhìn ngắm con gấu bông, nhưng vẫn phản ứng kịp thời khi nghe thấy có người nhắc đến tên mình. Cô quay lại đáp lời với một nụ cười vô cùng sáng lạn, làm cho tâm trạng của những người luôn tất bật trong công việc bỗng thấy thật thoải mái. – “Anh đi đâu vậy?”

— “Về nhà thôi. Em lên xe anh chở về luôn nhé.” – Anh quản lý hào phóng đưa ra lời mời. Sau đó, khi đợi cô đã ngồi lên xe xong, anh mới bắt đầu hỏi tiếp. – “Em đang làm gì mà cứ đứng mãi trước cửa nhà người ta thế?”

Tuy rằng việc này cũng chẳng có ai cấm, nhưng cô cứ đứng trước cửa hàng nhà mà không bước vào, ánh mắt nhìn chăm chăm trong vẻ khát khao suốt hàng giờ đồng hồ thì đều khiến người ta rợn cả tóc gáy.

— “Em đang đi dạo phố thôi.” – Minh Tuyết thành thật đáp lời, ánh mắt vẫn rất ngây thơ, dường như không hề hay biết hành động của mình trước đó có

gì không bình thường hết. – “Em thấy con gấu bông thật là đẹp, nhưng người ta nói đó chỉ là đồ trưng bày, không bán.”

Giọng nói của cô đầy nuối tiếc, làm người khác không khỏi nảy sinh cảm giác đồng tình. Tuy nhiên, khi nghe tới nội dung thì anh quản lý cũng không biết nên dùng từ gì để nói cả.

Đến cửa hàng quần áo rồi đòi mua con thú bông người ta dùng để trang trí tiệm, ai dám bán cho cô bây giờ?

– “Dĩ nhiên là không bán rồi. Đó là cửa hàng quần áo chứ có phải thú bông đâu” – Nghe thấy Minh Tuyết nói như vậy, Hyung Ki thật không chút kiêng dè gì, sẵn sàng đụng ngay vào nỗi đau của cô. – “Rõ là ngớ ngẩn mà.”

Miệng thì nói vậy, nhưng không hiểu sao trong khoảnh khắc ấy, ánh mắt của chàng mỹ nam cứ bất giác hướng về phía cửa hàng ấy, trong đôi mắt đầy những suy tư.

* * *

Lại một buổi tối bình thường như bao ngày khác diễn ra trong căn kí túc xá của nhóm nhạc thần tượng MS4.

Giây phút này, Young Min và Jae Sung đang ngồi xem ti vi, thỉnh thoảng quay sang nói chuyện với nhau vài câu. Yo Seob và Minh Tuyết thì đang nỗ lực hết sức để tranh giành nhau cái điều khiển, sống chết muốn xem chương trình mà bản thân thích.

Vốn cũng chỉ là một ngày rất bình thường, nhưng khi thành viên cuối cùng vừa mở cửa bước vào thì mọi việc đều thay đổi hết cả. Không khí vừa mới còn náo động không thôi bỗng chốc trở nên thật yên ắng, khi cả bốn người trong nhà cùng sững sốt, quay sang nhìn Hyung Ki.

Hay chính xác hơn là cùng hướng tới con gấu bông cao gần 2 m mà chàng trai ấy kéo về ở phía sau.

– “Hyung Ki và gấu bông à?” – Ngay cả tên yêu nghiệt khi nhìn về phía chàng đội trưởng cũng không khỏi kinh ngạc, dường như không thể nào tin vào con mắt của mình được nữa. – “Đúng là chuyện lạ của thế kỉ.”

Còn hơn cả chuyện lạ của thế kỉ ấy chứ. Phải biết rằng Hyung Ki vốn là một người nghiêm túc, thậm chí đôi khi quá mức nguyên tắc và nhàm chán, lại đừng nói gì tới việc mua về mấy món đồ dễ thương, thế mà hôm nay, ai đó không những khuôn về một con gấu bông, mà còn là loại khổng lồ cực kì gây sự chú ý nữa chứ.

Đây quả thật không giống với tác phong của cậu từ trước đến giờ chút nào, làm các thành viên còn lại cũng có chút hoài nghi cái người đang đứng ngoài cửa kia có thật là Hyung Ki mà mình quen biết hay không.

– “Gấu bông” – Trong tình trạng hiện tại, chỉ có một mình Minh Tuyết là không để tâm tới điều này, bởi toàn bộ tâm trí của cô đã bị con gấu bông đằng sau chàng đội trưởng hấp dẫn hết cả. – “Ồ! Gấu bông này! Dễ thương quá.”

Đây chẳng phải là con gấu hôm trước cô nhìn thấy hay sao? Cô đang còn rất buồn phiền vì không thể mua được nó, nào đâu đến hôm nay Hyung Ki lại đích thân mang nó về nhà thế này.

Cô gái lúc ấy chỉ cảm thấy thật là sung sướng, hạnh phúc đến đầu óc cũng bị hôn mê, chạy nhào tới ôm chầm lấy con gấu.

– “Cô làm cái gì thế?” – Chưa để cô mừng rỡ được bao lâu, Yo Seob cũng rất nhanh chóng phân tích được hiện trạng, nhanh tay bước tới kéo tay cô lại, về mặt trầm trọng mở miệng nói. Tuy nhiên, đến khi nghe được nội dung câu nói của cậu thì tất cả chỉ đều hô to vô si. – “Ai nói là cho cô chứ? Cô không thấy nó rất dễ thương à? Mà những món đồ như vậy thì phải thuộc về người đáng yêu như tôi chứ.”

Minh Tuyết thật sự hết nói nổi. Cả cuộc đời cô chưa từng thấy ai mặt dày đến cía mức này, còn dám mở miệng khen ngợi bản thân mình như vậy đấy.

– “Anh thì đáng yêu cái nổi gì?” – Nhìn thấy ai đó tới gần, có định tranh cướp với mình, Minh Tuyết vội vàng giật lấy, ôm cứng lấy nó, chứng tỏ quyền sở hữu của bản thân. Con gấu này là của cô, đừng ai mong muốn có thể cướp đi được. – “Ai lại mua con gấu bông tặng cho anh chứ? Hyung Ki, anh mua nó tặng cho ai thế?”

Minh Tuyết nhanh chóng đẩy lại câu trả lời cho Hyung Ki, bởi vì cô dám chắc là sẽ không ngốc nghếch đi nói rằng mình mua nó cho một thằng con trai khác cả. Nhất là cái người luôn chú tâm tới hình tượng như Hyung Ki.

– “Tôi...” – Chàng đội trưởng định thanh minh rõ ràng nhưng những lời nói tới bene miệng thì lại không sao phát ra nổi. Nhất là dưới bốn cặp mắt đang nhìn chăm chú vào mình trong chờ đợi.

Trong đó, ánh mắt khiến cậu không tự chủ rùng mình một cái chính là phát ra từ Young Min. Tia nhìn đầy nghi hoặc, nhưng cũng rất khó tả, làm cậu không tự chủ được bối rối. Đôi mắt hoa đào của người đó dường như có chứa một cảm giác thật bí ẩn, như thể đang chờ cậu mắc sai lầm ngu ngốc nào đó, rồi sẽ ngay lập tức để lại cho cậu một nụ cười tựa như đã biết hết tất cả rồi vậy.

Vì thế, Hyung Ki thẹn quá thành giận, nói những lời giận dữ để che đi sự bối rối của bản thân.

– “Tại sao tôi phải mua một con gấu bông chứ?” – Đánh chết cậu cũng không thể nhận cái thứ này là do bản thân mua về. – “Hôm nay vừa vận có buổi chụp hình. Sau khi chụp xong thì họ đưa tôi mang về nhà chơi đó chứ.”

Trước nỗ lực che giấu của chàng đội trưởng, có người khác thì lại không hề hợp tác một chút nào.

— “Hôm nay em có lịch chụp hình đâu.” – Young Min chợt nói một câu, làm không khí trong căn nhà bỗng chốc lâm vào sự yên tĩnh đến quỷ dị.

Đáng thương nhất là Hyung Ki, lời vừa nói đến bên miệng đã bị tổ cáo, làm cậu hoàn toàn không biết nên phải làm gì tiếp theo nữa.

— “Có... mà...” – Chàng đội trưởng dẫn ra từng chữ trong miệng, quyết tâm phủ nhận tới cùng. Nhưng chuyện đến nước này thì cũng chẳng ai có thể tin được lời cậu nói, tất cả đều hướng ánh mắt tìm tòi khó hiểu về phía cậu. Điều này càng làm chàng mỹ nam lâm vào tình trạng quần bách, cuối cùng không chịu nổi đành nổi giận dưng dưng bỏ đi. — “Mọi người muốn làm gì với nó thì làm. Tôi mặc kệ đấy.”

Để lại một câu nói vô trách nhiệm với số phận của con gấu bông như vậy, Hyung Ki cứ thế bỏ mặc tất cả trở về phòng.

Còn lại phía dưới nhà, Yo Seob và Minh Tuyết vẫn đứng đó bất động, không dám có động tác gì trước con tức giận của con người thất thường đó cả. Không chỉ riêng hôm nay, mà mấy hôm rồi, Hyung Ki vẫn cứ kì quặc làm sao ấy.

— “Lại giận rồi.” – Ngược nhìn theo bóng dáng ai đó khuất hẳn trên cầu thang, Minh Tuyết bất chợt mở miệng nói một câu. Dạo gần đây, cô cũng đã dần quen với những hành động kì lạ của ai đó, nên cũng không bị bất ngờ nhiều lắm, nhưng vẫn không sao lý giải được những suy nghĩ của chàng trai ấy cả. — “Con người cậu ấy dạo này sao khó hiểu thế nhỉ?”

Lúc thì lơ đãng không chú ý, lúc thì cứ định nói rồi lại thôi, bây giờ còn phát giận lung tung, bệnh của Hyung Ki hình như càng ngày càng nặng rồi.

— “Uh! Càng ngày càng đáng sợ.” – Yo Seob cũng gật đầu hưởng ứng. Bình thường hai người hay cãi nhau, nhưng những lúc như vậy thì không hiểu sao lại vô cùng ăn ý với nhau.

Tựa như có một sự cảm ứng, hai người cùng nhìn theo bóng dáng chàng đội trưởng, rồi cùng đột nhiên thở dài một hơi đầy thương tiếc.

Nhưng mà, tại giây phút đó, Minh Tuyết và Yo Seob lại không hề hay biết chiến lợi phẩm của mình đang rơi vào tầm ngắm của một người khác. Jae Sung từ đầu đến giờ vẫn không nói một lời, nhưng nếu chú ý kĩ thì cũng có thể rất dễ nhận ra ánh mắt chàng trai ấy vẫn luôn nhìn chăm chăm vào con gấu bông rồi.

Nhân lúc toàn bộ sự chú ý của hai người đang ở trên người Hyung Ki, Jae Sung cứ lặng lẽ vòng ra phía sau, lặng lẽ ôm lấy con gấu, ý đồ định bí mật mang về phòng của mình.

— “Í! Anh à! Nó là của em mà.” – Rất nhanh sau đó, Minh Tuyết nhận ra ngay ý tưởng của tên đàn anh, vội vã nhào tới giữ lại cho bằng được.

Con gấu này là của cô, làm sao cô có thể dễ dàng đưa ra cho bất kì ai khác được cơ chứ. Nghĩ như vậy, Minh Tuyết càng quyết tâm tranh giành món đồ chơi này về phòng cho bằng được.

— “Của cô lúc nào thế?” – Không cam nguyện lạc hậu, Yo Seob cũng rất nhanh tham dự một phần trong cuộc chiến này. — “Không nghe thấy Hyung Ki nói gì sao? Ai giành được thì là của người đó. Lần này thì nó chắc chắn sẽ thuộc về tôi rồi.”

Ai đó thật tự tin, cũng không vì Minh Tuyết là con gái mà nương tay, có vẻ thật sự muốn cướp lấy con gấu cho bằng được.

Cuối cùng, ba người đều hùng hực ý chí quyết đấu, tranh giành qua lại ầm ĩ cả căn nhà, không ai chịu nhường ai cả.

Sau một lúc lâu sau, Minh Tuyết bất lấy khoảnh khắc hai người kia sơ hở, vội vàng dùng hết sức đẩy Yo Seob ra, lao tới giật phăng lấy con gấu bông từ tay Jae Sung, rồi rất nhanh chạy vụt về phòng, khoá trái cửa lại.

— “Cô làm gì thế hả?” – Yo Seob rất nhanh hoàn hồn, vội vàng đuổi theo sát cô, bám gót lên tận trên tầng hai. — “Trả lại cho tôi mau!”

Chàng mỹ nam nói bằng giọng thật khản trương, căn bản không thể chấp nhận sự thật cô chính là người thắng cuộc.

— “Đừng hòng.” – Tuy nhiên, đối tượng của chàng mỹ nam lần này lại là Minh Tuyết. Cô gái một khi đã cố chấp lên thì không ai cản nổi, càng không bao giờ nghĩ tới chuyện buông ra món đồ đã ở trong tay mình.

Cô nhanh như chớp ném con gấu vào phòng, khoá cửa, đứng chắn ở ngoài, ngăn không có bất kì ai tiếp cận.

Thế là chỉ trong có ít lâu, thế cục đã thay đổi. Hai tên oan gia hăng say cãi lộn, cực lực ngăn cản đối phương. Nhưng lại không ai để ý tới có một chàng trai lại định trò cù dưng lại, lặng lẽ bước tới phía sau Minh Tuyết, lặng lẽ mở cửa phòng cô, vào lấy con gấu rồi lại lặng lẽ lúi nó về phòng mình, khoá trái cửa lại.

Từ đầu tới cuối quá trình, Yo Seob và Minh Tuyết vẫn không hề hay biết gì hết, vẫn chuyên tâm đấu khẩu qua lại.

— “Không cho!” – Minh Tuyết vẫn rất kiên quyết không thoả hiệp, ngay thơ nghĩ rằng để ở sau lưng mình là đủ an toàn. Chỉ đến khi cánh cửa phòng Jae Sung đột nhiên đóng sập lại với một tiếng động khá lớn, cô mới giật mình quay lại và nhận thấy có điều gì đó không đúng. — “Anh à! Cửa em! Con gấu của em!”

Cô hiện tại không biết nên dùng từ ngữ gì để diễn tả tâm trạng của mình hết cả.

“Tôi không có thì cô cũng đừng mơ.” – Trái với dáng vẻ bồn chồn, tiếc nuối, chàng mỹ nam lại tỏ vẻ sung sướng khi người gặp họa. Theo như những gì cậu nghĩ, nếu cậu đã không chiếm được thì ít ra cũng phải kéo cô theo cùng, thế nên cũng không phản ứng quyết liệt như Minh Tuyết giây phút này.

“Của em...” – Đứng bàng hoàng ngay bên ngoài cửa nhưng không thể làm gì, cô gái chỉ cảm thấy bị phẫn ngạt trôi.

Đứng ở ngoài chứng kiến tất cả, từ tranh giành con gấu cho đến hiện tại Minh Tuyết đang van xin ngoài cửa, Yo Seob thì vui vẻ đứng ngoài xem, thuận tiện còn mở miệng trêu chọc vài câu.

“Nó rơi vào tay cậu ấy thì em không lấy lại được đâu.” – Thấy vẻ mặt đau thương của Minh Tuyết lúc này, Young Min không hiểu sao lại cảm thấy như vậy thực đáng yêu. Tên yêu nghiệt hảo tâm nhắc nhở cô một câu, tay bắt giắc xoa xoa đầu cô an ủi, sau đó cứ thế đơn giản trở về phòng nghỉ ngơi. – “Em đừng hi vọng quá lắm gì.”

* * *

Trong tường quay lúc này, mọi người đang tất bật đi lại, vội vàng hoàn thành công việc của mình. Trong tình cảnh đó, có một cô gái từ đầu tới cuối đều ngồi một mình, ngẩn ngơ đầy đáng thương. Người đó không phải ai khác mà chính là...

“Minh Tuyết à!” – Young Min quơ quơ tay qua trước mặt cô, nhưng mãi vẫn chưa thấy một tia phản hồi nào của người con gái ấy cả. – “Minh Tuyết!”

Phản ứng trì trệ của cô bắt đầu từ lần trước, lúc cô bị nắn tay trên, không cướp được con gấu trở về. Nhưng hiển nhiên việc đòi lại thứ gì từ tay Jae Sung đều là một điều qua sức khó khăn.

“Vui ghê!” – Thấy tình trạng thú vị của Minh Tuyết, Yo Seob ngay lập tức có mặt góp vui.

Chàng mỹ nam ngồi bên cạnh véo má cô mấy cái nhưng vẫn không có động tĩnh gì hết. Cậu đột nhiên cảm thán về nhân sinh, cảm thấy cô gái cứ ngoan ngoãn như vậy cả đời thì có phải là tốt hay không.

“Cái thằng nhóc này. Đừng trêu em ấy nữa!” – Là một người luôn biết thương hoa tiếc ngọc, Young Min thấy tình cảnh này thì không thể không lên tiếng ngăn lại, thừa dịp ai đó còn đang vờn tay liền đánh chát một cú rõ đau. Sau đó, cậu mới quay sang thương tiếc nhìn cô. – “Minh Tuyết à! Anh sẽ thử đi mua cho em con khác nhé.”

Chứ nhìn ai đó lúc này thật tội nghiệp, cậu thật là không đành lòng.

“Thật à!” – Rõ ràng giây trước còn chìm trong ưu thương, không biết gì đến xung quanh, giây sau vừa nghe thấy Young Min nói vậy, Minh Tuyết đã ngay lập tức sực tỉnh, mắt sáng lên như sao. – “Anh à! Anh đúng là người tốt! Em thích anh nhất trên đời!”

Chỉ là, cô không hề biết có một người nào đó đang đứng ở phía sau, bị phẫn đến không nói lên lời.

Hyung Ki chưa bao giờ thấy uất ức như hiện tại. Con gấu kia vốn là do cậu mua tặng cho người nào đó, nhưng bây giờ vật không những không đến đúng tay người nhận, bản thân cậu lại còn bị cái cô gái vô lương tâm kia hoàn toàn bỏ quên nữa chứ.

“Cái gì cơ?” – Thấy nét mặt hạnh phúc rạng ngời và ánh mắt cảm kích của Minh Tuyết với Young Min, Hyung Ki chỉ tức một con tức giận chạy thẳng lên não, oán hận nói thầm. – “Cái gì mà thích anh Young Min nhất trên đời cơ chứ? Minh mất công đi mua về cho cô ta thì không được một lời cảm ơn, còn anh ấy mới nói có vài câu đã như vậy rồi. Con gái thật là...”

Khó hiểu. Vô lương tâm. Suốt ngày chỉ nghe mấy lời dịu dàng, mấy nụ cười thân thiết của mỹ nam là đã chẳng còn biết gì nữa rồi. Chàng đội trưởng càng nhìn càng thấy ngứa mắt, càng ngứa mắt lại càng thấy bực mình.

“Uà! Jae Sung đâu rồi?” – Đứng lúc này, chị biên tập viên vừa vặn đi tới, đưa mắt nhìn quanh. – “Sắp chụp cả nhóm rồi mà lại không thấy đâu là sao? Có phải lại trốn vào phòng thay đồ ngủ rồi không đấy.”

Việc này đã từng xảy ra mấy lần nên chị biên tập viên có nghi ngờ cũng là bình thường. Chỉ có điều, lần này ai đó là thật sự có việc cần đi ra ngoài chứ không phải là đang lười biếng.

“Anh ấy vừa ra ngoài với anh quản lý rồi.” – Yo Seob đáp lời, nhưng mắt thì đang nhìn vào gương không rời, tay chỉnh lại chiếc khăn quàng một cách cẩn thận, khiến cho bản thân hoàn mỹ đến từng sợi tóc. – “Hình như là có chuyện gì quan trọng lắm.”

Để cho Jae Sung phải hi sinh giây phút nghỉ ngơi quý báu thì đó dĩ nhiên là một chuyện quan trọng rồi. Ngay chính bản thân cậu cũng có chút tò mò không biết chuyện của tên mèo lười kia ngoài ăn và ngủ ra thì còn cái gì nữa.

“Để em đi tìm họ cho.” – Nghe xong hứa hẹn của Young Min, cả người Minh Tuyết trông có tinh thần hẳn, ngay lập tức xông xáo nhận việc. Một Minh Tuyết vô tư đến không tìm không phổi của ngày thường đã trở lại.

Cô gái bước đi trên hành lang, tìm qua tìm lại ở các căn phòng, mãi sau mới thấy được bóng dáng quen thuộc của cậu ở một góc khuất. Đang lúc hí hửng định tiến thêm một bước gọi tên cậu thì ngừng chân lại khi nghe loáng thoáng câu chuyện của hai người ấy.

“Người đó đã đến đây.” – Mở miệng nói ra một câu không đầu không đuôi đó là anh quản lý. Đến lúc này Minh Tuyết mới nhận thấy thái độ nghiêm

túc, vô cùng khác thường trên khuôn mặt của hai người đang đứng trò chuyện kia.

— “Em không hiểu anh nói gì cả.” – Mất vài phút sau, Jae Sung mới chậm rì rì đáp lại, vẻ mặt cũng đặc biệt tỉnh táo, khác hẳn với thái độ ngơ ngẩn thiếu ngủ thường ngày.

Một khoảng lặng lại trôi qua. Quản lý Kang không bỏ sót một biểu cảm nào trên khuôn mặt của chàng trai, cũng hiểu được cậu là thật tâm nghĩ như vậy.

— “Người đó đã quay trở lại tìm em. Cô ấy đã đến nhiều nơi dò hỏi tin tức. Anh sợ có nhiều chuyện sẽ bị tiết lộ gây nên con xáo động lớn nên đã chủ động đi gặp người ấy. Cô nói rất muốn được gặp lại em một lần nên có nhờ anh hẹn lúc 5 h chiều ngày kia.”

Cô vừa nghe thấy được gì thế này? Minh Tuyết há hốc mồm kinh ngạc trước bí mật kinh thiên động địa mà mình vừa tình cờ biết được.

Hoá ra, chàng mỹ nam luôn mê ngủ, khuôn mặt trong sáng như thiên thần kia kì thật có những bí mật không hề đơn thuần như cô từng biết đến ư? Nghe theo giọng điệu và cách nói này thì có nghĩa...

— “Vậy là sao?” – Cô vội vàng nấp vào sát tường, ánh mắt vụng trộm nhìn, tai dỏng lên theo dõi câu chuyện của hai người, trong não nhanh chóng xử lý thông tin, cuối cùng đưa ra một đáp án mà đánh chết cô cũng không thể tin được. — “Anh Jae Sung... kì thật đã từng có quan hệ với một người phụ nữ lớn tuổi hơn sao?”

Nghe cách nói về người phụ nữ ấy thì có vẻ như là một người nhiều tuổi. Nhưng mà cứ liên tưởng giữa tên mèo lười ấy và một phụ nữ trung niên, Minh Tuyết lại càng cảm thấy việc này thật không có tính khả thi tí nào.

Đừng nói tới việc đi chơi với bạn gái, riêng thời gian để giành cho ngủ của cậu đã chiếm hơn nửa ngày rồi. Vậy mà ai đó còn vẫn cảm thấy không đủ kia đây. Bây giờ nếu nói Jae Sung đã từng có một mối tình, cô cảm thấy nói con lợn biết bay còn dễ tin hơn nhiều.

Nhưng, hai người kia lại không có vẻ gì như đang nói nhằm lẫn điều gì cả. Thế nên lúc này cô càng nghe càng thấy thật loạn.

— “Từ ngày người đó bỏ rơi em, em và bà ấy đã không còn chút quan hệ gì nữa rồi?”

Đến đoạn này, Minh Tuyết lại càng sững sờ. Cậu không những có bạn gái, lại còn bị người ta bỏ rơi nữa chứ. Là do Jae Sung nhỏ tuổi hơn, hay do không chịu được cái kiểu yêu ngủ hơn cả mạng sống của cậu khiến cô gái đó không chịu nổi bỏ đi đây? Hơn nữa, Minh Tuyết lớn mật đoán thêm, chàng mỹ nam hiện tại chỉ biết có ngủ liệu có phải do không chịu được thất tình, không còn tin tưởng vào tình yêu mà sa đoạ bản thân chăng?

Cứ thế, ai đó càng lúc càng suy tưởng ngày càng xa với thực tế.

Riêng nhân vật chính được đề cập tới lúc này, Jae Sung không nói thêm điều gì, chỉ lặng lẽ quay lưng bước đi, dáng vẻ như thể mọi thứ đều không chút dính dáng gì đến cậu hết.

Minh Tuyết lúc đó vừa mới định thò đầu ra xem thử thì đã phải rút lại ngay lập tức. Chàng mỹ nam ấy đang vô tình bước về phía cô, khiến cô gái ấy vội cuống cuống quay người lại bỏ chạy.

Cô cũng không ngu ngốc đến nỗi cứ đứng đó đến lúc bị bắt quả tang, không cẩn thận có khi còn bị giết người diệt khẩu mất.

Đúng lúc đó, khi cô gái ấy đã chạy một đoạn xa đến mức không còn nghe được gì nữa, anh quản lý lại đột ngột mở miệng.

— “Nhưng người đó là mẹ ruột của em mà.” – Quản lý Kang thốt lên một câu, cũng là câu quan trọng nhất trong cả buổi nói chuyện đến giờ. Chỉ có điều Minh Tuyết lúc này lại không nghe được gì, vẫn ở xa xa đắm chìm trong những tưởng tượng đầy tính viễn tưởng của bản thân.

Đáp lại lời của anh là một bóng lưng vẫn đi không dừng lại, không thèm quay đầu lại lấy một lần.

— “Em không hề biết người ấy. Ngay cả khuôn mặt của bà ấy thế nào em cũng đã không còn nhớ nổi nữa rồi.” – Jae Sung không chút biểu cảm gì đặc biệt khi nghe anh quản lý nói ra điều đó. Nhưng chỉ những người quá quen thuộc với cậu mới có thể nhận thấy một nét u buồn như có như không vừa xẹt qua khuôn mặt chàng trai ấy, kéo theo đó là một khoảnh khắc hồi tưởng lại quá khứ đã xa.

* * *

— “Mọi người.” – Một buổi sáng, Minh Tuyết bước xuống cầu thang, còn chưa xuống tới tầng một thì đã kinh ngạc thốt lên. Bởi vì ngay lúc này, bốn chàng mỹ nam đều có mặt đông đủ ở bên dưới, chỉ có điều có một điểm gây nên sự khác biệt hoàn toàn với bình thường.

Giây phút này, các chàng thần tượng của MS4 đang đứng rất chỉnh tề ở dưới nhà, trong bộ áo cấp 3 đáng lẽ ra không nên xuất hiện trên người họ vào bây giờ. Tuy nhiên, những đương sự thì lại không tỏ vẻ gì khác thường, thậm chí còn rất bình thản như thể đó chính là một điều hiển nhiên.

— “Minh Tuyết à.” – Nhận thấy sự kinh ngạc và những băn khoăn của cô, Young Min quay sang nở một nụ cười mê hồn. Bộ trang phục cấp 3 mặc trên thân thể của các chàng mỹ nam không chỉ làm nổi bật dáng người hoàn mỹ của họ, còn khiến mấy người như trẻ thêm rất nhiều tuổi. — “Sao em lại ngạc nhiên đến thế? Bọn anh chưa nói với em về chương trình đặc biệt tuần này sao?”

Nghe thấy ai đó nói, Minh Tuyết lại càng cảm thấy hồ đồ.

“Chương. Chương trình đặc biệt gì cơ?” – Căn bản là không có đề cập đến có được không? Đùng một cái tỉnh dậy đã thấy bốn người ăn mặc thế này, lúc đầu còn khiến cô tưởng mình ngủ nhiều quá mơ hồ, trở lại với thời cấp 3 cơ đấy.

“Bọn anh sẽ làm một chương trình đặc biệt dành cho các fan ở trường cấp 3. Nơi đó trong tuần này sẽ tổ chức lễ hội văn hoá.” – Tên yêu nghiệt hảo tâm giải thích rất cặn kẽ. Mục đích chính là khiến ai đó nhanh chóng hiểu được vấn đề để có thể sẵn sàng cùng lên đường. – “Bọn anh sẽ vào vai những học sinh của trường và tham gia vào các hạng mục của lễ hội này.”

Đóng giả học sinh cấp 3? Tham gia vào các hạng mục trong lễ hội văn hoá? Nghe thấy các từ trọng điểm này, ánh mắt Minh Tuyết đột nhiên rực sáng như vừa tìm thấy được một điều gì đó vô cùng mới lạ và thú vị.

“Nghe hay ghê.” – Ai đó lúc này quả thật là đã bị cái chương trình này câu đi hết toàn bộ sự chú ý, cả người đều thấy hứng khởi, mong chờ những gì được đề cập tới tiếp theo. – “Ai đã nghĩ ra ý tưởng độc đáo này thế?”

“Là giám đốc vĩ đại của chúng ta chứ sao nữa.” – Ngay cả Yo Seob khi nhắc tới chuyện này cũng không khỏi tỏ vẻ khâm phục trước những ý tưởng độc nhất vô nhị của bà ấy. – “Đối với những gì có liên quan thì phải nói rằng giám đốc là một thiên tài.”

Đóng vai những học sinh cấp ba rồi tham gia vào lễ hội văn hoá, trên đời chắc cũng chỉ có giám đốc mới nghĩ ra được chuyện này. Nhưng dù gì cũng phải thừa nhận, chương trình đặc biệt này đúng là rất đặc biệt, khiến cho ngay cả bốn người bọn họ khi mới nghe xong cũng cảm thấy vô cùng hứng thú.

“Thực ra một phần cũng là vì chúng ta.” – Young Min nói bằng âm thanh rất dễ nghe, giải thích cho đám đàn em về ý định thật sự của giám đốc. – “Vì chúng ta đã tham gia thế giới giải trí từ rất sớm nên không thể nào có được một cuộc sống như những học sinh bình thường khác, nên giám đốc mới tạo ra cơ hội này. Còn một lý do nữa là các fan sẽ cực kì hào hứng và thích thú đối với một chương trình mới lạ như vậy.”

Nguyên nhân chính thì khỏi cần phải nói. Tưởng tượng đến khi chương trình phát sóng, với lượt xem và bình chọn không nhỏ, cùng với doanh thu từ nó, các chàng mỹ nam chỉ cần thêm khẳng định giám đốc đúng là con người của kinh doanh.

“Mọi người chuẩn bị xong chưa thế?” – Cũng đúng lúc đó, Hyung Ki lên tiếng thúc giục, giọng nói lại lạnh lẽo thêm vài phần khi liếc sang chỗ Jae Sung, cái con người vẫn đang ngồi trên ghế một cách bình thản ăn khoai tây chiên. – “Sắp trễ đến nơi rồi! Ngày đầu tiên đến trường thì cũng nên tuân thủ nội quy một chút chứ.”

Đây là đi học chứ có phải đi chơi đâu, khung giờ vào lớp, ra chơi rất rõ ràng. Nếu ngày đầu tiên bốn người tiến đến đã bị muộn thì sẽ không biết bị đánh giá thế nào nữa đây.

“Vây mọi người đi vui về nhé.” – Nghe thấy lời thúc giục của chàng đội trưởng, Minh Tuyết đành ngậm ngùi vẫy tay chào tạm biệt mọi người.

Bọn họ lần này thì vui rồi, được quay trở lại học tại trường cấp ba với các em học sinh đáng yêu và ngây thơ, để lại một mình cô trông nhà trong chờ mong.

Càng nghĩ Minh Tuyết lại càng thấy tủi thân. Cô thật sự cũng rất muốn bám gót theo bốn chàng trai, cũng rất muốn biết học sinh cấp ba ở Hàn Quốc có khác gì Việt Nam hay không. Nhưng cô lại hiểu được trong khoảng thời gian tới xung quanh họ sẽ luôn có máy quay đi kèm, thế nên bản thân không tiện xuất hiện ở gần.

Tuy nhiên, câu nói tiếp theo của Yo Seob lại khiến đôi mắt đang âm thầm của cô nhanh chóng dấy lên hi vọng.

“Cô đang nói chuyện gì buồn cười thế?” – Anh chàng trẻ con ngay lập tức lại gần, chộp lấy tay cô kéo theo ra cửa. – “Cô cũng phải đi cùng cơ mà.”

Nếu không thì cuộc sống suốt 1 tuần tiếp theo của cậu sẽ đâu còn gì đáng chờ mong nữa chứ? Lúc này, trong tâm trí chàng mỹ nam chỉ còn nghĩ tới việc nên làm gì để trừu chọc Minh Tuyết, bù lại mấy lần thất bại trong tay cô.

“Hà?” – Không biết nên nói là may mắn hay đáng buồn khi Minh Tuyết hoàn toàn không biết gì đến những ý nghĩ xấu xa của ai đó lúc này. Cô chỉ cảm thấy thật kinh ngạc khi đón nhận tin tức vừa được đề cập tới, đến mức không dám tin vào tai mình nữa. – “Tôi á?”

Không có nhầm lẫn gì ở đây đúng không? Cô quả thật là được phép đi theo bọn họ tới tham quan ngôi trường cấp ba mà các chàng mỹ nam sẽ học trong suốt tuần lễ ư? Minh Tuyết lúc này đang rơi vào trạng thái mừng vui quá độ, không còn tâm trí để ý tới bất kì gì khác.

“Đúng vậy.” – Nhìn thấy ánh mắt khó tin của người con gái ấy, Young Min mỉm cười khẳng định lại một lần, tay bắt giắc lại đưa lên xoa xoa đầu cô. Cậu có cảm giác nếu không ai giúp cô chắc chắn những gì vừa nghe, cô sẽ vẫn đứng đậy trong ngạc nhiên và không dám tin, chứ đừng nói là kịp thời theo chân bọn họ tới trường.

“Anh mượn được quần áo rồi nè.” – Anh quản lý xuất hiện rất đột nhiên ngoài cửa, khuôn mặt đầy hờ hững bước vào nhà với bộ đồng phục nữ trên tay. Phải biết rằng ý tưởng quay chương trình này cũng rất đột ngột, khiến bọn họ chỉ kịp lấy số đo và may được quần áo cho bốn chàng mỹ nam, còn Minh Tuyết thì chưa có đủ thời gian, đành phải đi mượn. – “Mấy đứa nhanh lên đi! Minh Tuyết đến đó rồi thay đồ ngay nhé.”

Vì vậy, dù từ đầu tới đuôi vẫn chưa hiểu hết được toàn bộ sự việc ra sao, cũng chưa kịp thích ứng với những gì bản thân sắp phải làm, nhưng Minh Tuyết vẫn cứ bị lôi vào trở thành một phần trong chương trình đặc biệt này.

Để tránh nhiều rắc rối không đáng phát sinh, quản lý Kang đã chủ động đề nghị và không ngừng nhắc nhở về thân phận của cô sắp tới, đó là trợ lý của MS4.

_ “Tại sao chứ?” – Minh Tuyết nghe thấy anh quản lý nói, ánh mắt ngược qua bộ đồng phục trên tay, trong miệng không nhin được hỏi.

Tại sao lại tự xưng là trợ lý kia chứ? Như vậy thì có nghĩa cô sẽ bị Yo Seob quang minh chính đại sai phái và ép buộc rồi sao? Mà chẳng qua chỉ là đi theo đoàn quay đến trường, tại sao cô cứ nhất thiết phải vào vai học sinh - trợ lý của mấy tên này kia chứ?

_ “Em đừng coi thường các fan của MS4 như thế.” – Nhận thấy được thái độ chủ quan của cô, quản lý Kang đột ngột trở nên nghiêm túc mười phần, giải thích cho cô về lợi hại của vấn đề. – “Nếu em là trợ lý thì việc em đi cùng MS4 là hiển nhiên, vì đó là công việc mà. Nhưng nếu họ biết sự thật thì anh sẽ không bảo đảm được sự an toàn của em đâu đấy. Lòng dạ con gái rất là khó lường.”

Ông anh nói một nửa là đe dọa, một nửa là thật. Học sinh cấp ba bây giờ là độ tuổi cực kì phức tạp, không hề ngây thơ và đơn giản như cái ý tưởng của Minh Tuyết chút nào. Nếu lời đồn rằng cô là do có quen với giám đốc mới đặc biệt được đi theo các chàng thần tượng được tung ra thì minh Tuyết sẽ bị khổ nhiều. Thế nên, ngay từ đầu lấy thân phận này, cũng công bố luôn với tất cả mọi người thì có lẽ sẽ ngăn lại được rất nhiều điều phiền phức.

_ “Hà?” – Lại một lần nữa trong ngày, Minh Tuyết bị những lời giải thích của anh quản lý khiến tâm trạng rơi vào kinh hoàng. – “Anh... anh nói đùa à?”

Giọng nói của cô lúc ấy như bị lạc vào một nơi rất xa, mãi mới nói được lên một câu hoàn chỉnh. Kết hợp với không khí đột nhiên trở nên trầm lắng, với biểu hiện trên khuôn mặt của các chàng mỹ nam, Minh Tuyết bắt đầu cảm nhận được những ời anh quản lý vừa nói không giống như chỉ là đe dọa.

Cho tới tận bây giờ, cô không đặc biệt hâm mộ một thần tượng nào nên không lý giải được cảm nhận của các fan, nhưng lúc này nghe ông anh nói, cô mới giật mình nghĩ thấu đáo từ đầu tới cuối.

Minh Tuyết dần có cảm giác lần này mình đi theo họ có lẽ là một sai lầm, đồng thời biết được những ngày tiếp theo có lẽ sẽ vô cùng khó khăn chứ không đây những điều thú vị như cô vẫn tưởng.

_ “Em muốn về.” – Minh Tuyết bây giờ đang hỏi hặn đến chết khi đã nhẹ dạ cả tin bước lên thuyền gặc. Cái gì mà chương trình đặc biệt, đây rõ ràng là bùa đòi mạng của cô mà. Nghĩ vậy, cô lại càng khẩn trương, không ngừng la lớn, mong rằng bọn họ có thể động lòng trắc ẩn buông tha mình. – “Em muốn về nhà. Em còn rất nhiều chuyện quên mất chưa làm, cần phải về ngay.”

Hiển nhiên, mọi nỗ lực muốn trốn thoát của người con gái ấy giây phút này đều bị tất cả bỏ qua. Đặc biệt là anh chàng trẻ con, cầu cô tới bắt nạt cho vui còn không được, chứ đừng nói là không dung lại dễ dàng buông tha cho cô thể được.

_ “Muộn rồi.” – Yo Seob quay sang nhìn chăm chăm về phía cô, đột nhiên nhén miệng cười vô cùng nham hiểm. – “Cô đã leo lên xe rồi thì không có đường quay lại đâu.”

Minh Tuyết à, hãy chấp nhận sự thật đi. Mọi phản kháng của cô cuối cùng cũng chỉ là vô ích mà thôi.

* * *

Việc tiếp theo, không khó để mọi người hình dung. Đầu tiên là giây phút bốn chàng mỹ nam của MS4 xuất hiện ở cửa, nhanh chóng cuốn hút hết mọi ánh mắt, cũng khiến công trường bị vây kín mít, náo loạn cả lên với những tiếng gào thét điên cuồng.

Tuy rằng đã được báo trước, nhưng các cô bé học sinh khi nhìn thấy thần tượng của mình đều tựa như mất đi lý trí, trong đôi mắt chỉ còn có hình ảnh của chàng trai đẹp đến mê cả tâm hồn. Các cô gái nhanh chóng cùng bổ nhào ra cửa sổ để liếc nhìn thần tượng của lòng mình một cái, hoàn toàn bỏ qua sự gạ dữ của các thầy cô vẫn còn trên bục giảng.

Khủng khiếp nhất vẫn là lúc các chàng trai bước vào lớp đã được phân công theo học trong một tuần tới. Bởi vì thông tin này là bí mật đến tận giây phút cuối cùng nên chỉ trong một giây khi nhận ra được những gì trước mắt là sự thật, các cô bé trong lớp sung sướng đến mức không thể nào ngừng la hét. Các cô bé thậm chí còn quay sang người ngồi bên cạnh, quá hạnh phúc đến mức chẳng để ý là ai cũng nắm hết tay nhau, muốn nhảy cẫng lên để ăn mừng.

MS4 sẽ đến học ở lớp bọn họ. Điều này cũng có nghĩa bọn họ sẽ được ở bên cạnh thần tượng của mình, hàng ngày thấy những khuôn mặt xinh đẹp ấy ở trong lớp, có cơ hội được nói chuyện với các chàng mỹ nam ấy nữa. Chỉ như vậy thôi cũng đủ các cô bé sung sướng ngất ngây, làm các lớp còn lại phải ganh tỵ đến chết.

Khoảnh khắc đó, mọi nỗ lực để ổn định trật tự của giáo viên là hoàn toàn vô ích.

“Họ được hâm mộ tới vậy sao?” – Nhìn thấy toàn cảnh ngôi trường trở nên náo loạn ngay sau khi các chàng thần tượng bước vào có vài phút, Minh Tuyết lần đầu tiên cảm nhận được sự ảnh hưởng to lớn của MS4 đối với công chúng.

Nhìn những gì đang diễn ra trước mắt, kết hợp với lời nhắc nhở của anh quản lý, cô đột nhiên lại có linh cảm không được tốt lành cho lắm đối với cuộc sống của mình những ngày tiếp theo.

_ “Không phải vậy chứ?” – Tuy lúc này, ánh mắt của mọi người đều chỉ dõi theo các chàng mỹ nam, nhưng Minh Tuyết vẫn không khỏi thấy rợn người, rất muốn tìm chỗ khuất nào đó mà trốn vào. – “Làm sao mà mình có thể sống được qua một tuần bây giờ?”

Cảm nhận được sự hoang mang và sợ hãi của cô, Young Min đành phải mở miệng an ủi.

— “Em là quản lý của bọn anh mà.”

Ý của cậu là cô là nhân viên chính thức đi theo giúp họ trong quá trình hoàn thành chương trình đặc biệt, tất nhiên sẽ không nằm trong tầm nã đạn của các fan. Thế nên thay vì lo lắng và chột dạ, cô nên cố sức biểu hiện bình thường như không có gì mới là cách bảo vệ mình an toàn nhất.

— “Uh phải. Trợ lý.” — Minh Tuyết vừa nghe nhắc nhở liền ngược mặt lên trong vui mừng, không ngừng nhắc đi nhắc lại từ này như một biện pháp hữu hiệu để trấn an bản thân. — “Minh là trợ lý mà.”

Cứ thế, ai đó luôn trong tình trạng tự thôi miên mình, ngay cả giáo viên vào lúc nào cũng không hề hay biết. Đến lúc bình tâm hơn một chút, cô gái ấy mới ngẩng đầu lên nhìn kĩ lại lớp học mà mình sẽ theo học trong suốt 7 ngày tới.

Tuy hiện giờ đã vào tiết, thầy giáo đang giảng bài phía bên trên như không hề có gì đặc biệt trong căn phòng, nhưng các cô bé cứ chốc lát lại quay xuống liếc mắt một cái nhìn thần tượng của mình tựa như đó là một phản xạ tự nhiên.

Cơ hội được chung lớp với các chàng mỹ nam đỉnh đám nhất Hàn Quốc đúng là nghìn năm mới có một lần, họ còn không tận dụng thời cơ ngắm người thật thì quá uổng phí rồi.

Trước những ánh mắt lưu luyến, si mê, cuồng nhiệt của các cô bé học sinh cứ chốc lát bay lại, các chàng trai của MS4 thì lại tỏ vẻ khá trấn định, tựa như không có việc gì xảy ra. Thậm chí Jae Sung còn rất vô tư nằm ngủ gục trên bàn chỉ sau khi vào tiết chưa đầy năm phút, làm Minh Tuyết không thể không thần phặc.

— “Sao lúc này mà anh ấy vẫn có thể ngủ được nhỉ?” — Tuy rằng chuyện anh mê ngủ hơn cả mạng là điều rất nhiều người biết đến, nhưng hiện tại có rất nhiều máy quay ẩn ở khắp xung quanh, cậu vẫn ngủ được hồn nhiên như thế thì đúng là hết nói nổi. Một chút tinh thần tự giác trong công việc cũng không có thể đây.

Ngay chính bản thân cũng không hề để ý rằng suốt cả buổi học, sự chú ý của cô dường như đều dồn hết lên người chàng trai ấy. Không chỉ vậy, khi chứng kiến khuôn mặt say ngủ không khác gì một thiên thần của cậu, ngay chính cô cũng có vài lúc trái tim đập loạn nhịp, cùng với những cảm giác gì đó thật khác thường.

Thế mới thấy, sự quyến rũ trong vô thức của các chàng mỹ nam đúng là không thể coi thường được. Nhất là khi cô vẫn còn đang rất tò mò với câu chuyện nghe được lần trước, không nhận được chú ý tới cậu là lẽ thường tình.

Trái lại với những cảm giác bất thường của cô gái ấy, Jae Sung trong suốt buổi học quả thật vô cùng thanh thoi, hết ngủ thì lại ngồi lơ đãng nhìn ra ngoài cửa sổ, ngược ra phía bầu trời trong vắt với một ánh mắt đầy suy tư. Sâu thẳm trong con mắt của chàng mỹ nam thỉnh thoảng thoáng qua một cảm xúc mà không ai có khả năng hiểu nổi.

— “Cô kia! Cô học sinh mới kia.”

Do quá mãi để tâm tới Jae Sung, Minh Tuyết phải mất một lúc lâu mới giật mình nhận ra được người thầy giáo đang gọi chính là mình. Cuốn do một phần là vì cô vẫn chưa hoàn toàn nhập tâm vào vị trí một học sinh của bản thân, thế nên trong vô thức không cho rằng mình là người bị nhắc tới.

— “Em ạ?” — Minh Tuyết ngơ ngác đưa tay chỉ vào bản thân, trong lòng vẫn tồn tại một hi vọng rằng tất cả là hiểu nhầm.

Cô chỉ là vai phụ của vai phụ trong chương trình này, chắc cũng không xui xẻo tới mức ngay ngày đầu tiên đã bị tóm gáy chứ?

Tuy nhiên, mong muốn là tốt đẹp, còn hiện thực là tàn khốc. Không để cô lãng phí thêm mấy giây quý báu của tiết học, thầy giáo đã rất nhanh chóng dập tắt chút hi vọng cuối cùng của cô.

— “Cô chứ còn ai vào đây nữa.” — Chẳng phải đã rất rõ ràng đó rồi sao? Ông thầy được biết đến với tính cách cực kì khó chịu không kiên nhẫn trả lời. — “Bây giờ cô là học sinh thì cũng tập trung vào nghe giảng một chút chứ. Sao suốt ngày cứ ngắm mấy anh chàng thần tượng đến mê mẩn cả đầu óc thế hả?”

Thế nên ngay từ đầu ông đã không thích sự có mặt của các chàng trai này trong lớp học mình dạy rồi. Nhìn xem các cô bé đâu có còn chút tâm trạng nào để học hành nữa, ngay cả cô trợ lý suốt ngày đi theo sau họ cũng si mê đến không dứt ánh mắt ra được như thế đấy.

Minh Tuyết lúc này quả thật là khóc không ra nước mắt. Cô chỉ mong muốn mình thật mờ nhạt, rồi bị mọi người lãng quên luôn đi là được. Nhưng mà chỉ vì mấy câu nói của thầy giáo, cô rất nhanh chóng trở thành tiêu điểm cho mọi người bàn tán. Tất cả lại còn đang được quay lại hết nữa chứ, không cần thận thì thanh danh tốt đẹp của cô cứ thế bị hủy hoại mất thôi.

Trong lớp học lúc này, sau khi nghe ông thầy khó tính nói, hầu hết đám học sinh đều cúi đầu xuống để nén cười, nhưng bà vai đang run lên thì lại bán đứng những điều chúng đang làm.

Giây phút này, Minh Tuyết bỗng cảm thấy bản thân thật đáng thương. Mới ngày đầu tiên trở lại với cuộc sống cấp 3 đã bị biến thành trò cười cho thiên hạ như thế rồi, thật là muốn kiếm cái động nào đó chui vào cho đỡ xấu hổ. Đáng nói hơn là mấy tên MS4 chết tiệt kia cũng trong hàng ngũ cười nhạo cô nữa chứ.

— “Cô lên đây làm bài này ngay cho tôi.” — Ông thầy đột ngột nói, giọng nói đầy mệnh lệnh, không cho cô được phép cự tuyệt.

_ “Vâng.” – Minh Tuyết đáp lời, vội vàng bước lên bảng để làm bài như một thói quen.

Trên đường đến bên cạnh cái bảng, cô tình cờ nghe thấy được mấy câu bàn tán của các cô nhóc. Không cần phải đoán cũng có thể biết nội dung chính là về cô và cái bài tập này rồi.

_ “Xui xẻo cho chị ấy rồi, đừng ngại ông thầy khó tính này. Bài này lại thuộc dạng nâng cao nữa chứ, ngay cả học hết lý thuyết rồi cũng chưa chắc áp dụng làm được nữa là.”

Huống hồ Minh Tuyết lại là người đã đi làm, rất lâu rồi không tiếp xúc với những bài toán kiểu này, như vậy kết quả chỉ có thể là nghe mắng và bị phạt mà thôi.

_ “Đây là toàn bộ đề bài hả thầy.” – Bước lên bục giảng, chuyện đầu tiên người con gái ấy làm là đọc qua đề một lượt, rồi quay sang hỏi lại một câu như thể bằng vẻ mặt vô cùng hồn nhiên và ngây thơ.

Nguyên tắc đầu tiên cô được dạy để làm một bài toán là chắc chắn mình đã có được một đề bài đầy đủ, không bỏ sót một dữ liệu nào. Nhưng hành động này trong ánh mắt của các cô cậu học sinh thì lại không khác gì coi thường, chủ quan quá mức. Như vậy đến lúc loay hoay đứng trên đó không làm được thì chắc là về mặt của cô sẽ vô cùng thú vị. Không chỉ thầy giáo, mà tất cả mọi người trong lớp học đều đang mong chờ sự việc phát sinh theo đúng những gì bản thân đoán.

_ “Chứ còn gì nữa?” – Ông thầy tỏ vẻ rất thiếu kiên nhẫn. Trong mắt ông, cô gái trông ngây ngô chỉ biết tới mỹ nam, lại là ngày đầu tiên trở về trường cấp 3 thì những kiến thức này cũng đã quên sạch sẽ. Điều đó cũng có nghĩa cô có đứng đó cũng chỉ tốn thời gian, không giải quyết được gì hết. – “Cô làm nhanh lên đi! Không biết thì tự động đứng sang một bên, đừng câu giờ đấy.”

Đứng như những gì ông đã lường trước, Minh Tuyết ở trên bục giảng được một lát nhưng vẫn không có cử động gì, ánh mắt vẫn nhìn đắm đắm vào đề bài không rời. Thấy vậy, trong mắt ông thầy thoáng vẻ kinh ngạc, cái kiểu như đã biết từ đầu là sẽ như vậy mà.

Gọi cô lên, chẳng qua chỉ là một lời cảnh cáo với đám học sinh, cần phải nghiêm túc trong học tập, còn thần tượng gì thì cũng để sau, tránh mê mẩn đầu óc đến mức chẳng có thứ gì vào đầu thể nào.

_ “Tôi đã nói rồi.” – Nhận định chắc rằng Minh Tuyết chẳng thể làm được gì, ông thầy bắt đầu với bài thuyết giáo của mình. – “Dù thế nào thì các em cũng phải trang bị một chút kiến thức chứ. Để như một số người đã không biết một cái gì lại còn...”

Lại còn suốt ngày ngồi ngắm trai, huỷ hoại cả tương lai của bản thân. Vốn định nói hết câu, nhưng chỉ được nửa chừng thì ông thầy phải kinh ngạc ngừng lại, khi cái người vô học thức đứng trên bảng kia bắt đầu cầm lấy phấn và viết bảng vận tốc rất nhanh.

Minh Tuyết viết, viết liên tục, như thể cô đang chép ra chứ không phải đang dùng bộ óc suy nghĩ làm bài. Chẳng mấy chốc, các phép tính cô viết đã tràn đầy nửa bảng, nhưng ai đó vẫn không cần dừng lại lấy một giây để suy nghĩ hay tính toán. Điều này không những là ông thầy sửng sốt, làm các học sinh trong lớp sửng sốt, mà ngay cả các chàng mỹ nam của MS4 cũng thấy khó tin.

_ “Xong rồi à!” – Rất nhanh chóng, đáp án cuối cùng cũng được viết ra. Minh Tuyết quay lại nói với vẻ mặt ửng ửng nghiêm túc.

Cho dù đã hai năm không động chạm đến những kiến thức này, nhưng như thế cũng không có nghĩa là cô không còn nhớ được một chút nào. Sự thật chứng minh, những bài toán như thế này vẫn được coi như nằm trong khả năng của cô.

_ “Đáp án...” – Ông thầy vẫn còn trong trạng thái kinh ngạc do những biểu hiện không ngờ được của Minh Tuyết, đến tận giây phút này vẫn không thể tin được cái cô gái trước mắt đã giải được bài toán nâng cao của mình trong có vài phút.

Như là để kiểm chứng lại cái sự thật khó tin này, ông bắt đầu quay sang rà soát lại bài làm của cô một cách cẩn thận, xem xét từng chữ số, từng lời lập luận để tìm ra sơ hở. Rất lâu, rất lâu sau, khi mà đã kiểm tra từ đầu tới cuối, rồi lại lộn lại từ dưới lên trên, nhưng vẫn không sao tìm được một chỗ để bắt bẻ, ông thầy mới đành mở miệng nói đầy miễn cưỡng.

_ “Đúng rồi đấy!”

Chẳng lẽ do đã cho đề quá dễ ư? Vị giáo viên khó tính vẫn băn khoăn với câu hỏi ấy, căn bản không thể nào tin được những bài toán nâng cao của mình lại được một cô gái lần đầu tới lớp giải dễ dàng như thế.

Còn phản ứng của lớp học lúc đó thì khỏi phải nói. Các cô cậu học sinh cùng sửng sốt trong vài giây, rồi bỗng chốc cùng ồ lên một tràng dài. Chỉ trong chốc lát, hình ảnh Minh Tuyết trong mắt mọi người trở nên thật cao lớn như một vị thần, hay một vị anh hùng huyền thoại đã dũng cảm đối đầu với quái vật không chút nao núng vậy.

Không những thế, bọn họ còn sâu sắc hiểu thêm được một bài học: “không thể trông mặt mà bắt hình dong”. Rõ ràng lần đầu tiên trông thấy mặt Minh Tuyết, mọi người đều có chung ý nghĩ rằng cô quả thật rất... ngu ngơ.

Về điểm này, ngay chính bản thân Minh Tuyết cũng cảm thấy thật là bị phẫn. Rõ ràng cô cũng học rất khá, tại sao ai gặp cô lần đầu cũng cho rằng cô thật ngốc nghếch cơ chứ? Ai đó dĩ nhiên sẽ không bao giờ chịu thừa nhận mình ở một số lĩnh vực thật sự là rất ngốc.

_ “Trật tự nào!” – Trước tình trạng ồn ào của lớp học, vị giáo viên khó tính đã hét sạch nhấc nài, quát lên thật lớn để ổn định trật tự. Rất nhanh chóng, lũ học sinh vội vàng ngậm miệng, ngồi lại ngay ngắn nghiêm chỉnh, trông đầy vẻ gương mẫu.

Sau khi đã dám chắc không còn thành phần nào gây mất trật tự nữa, ông thầy mới bắt đầu quay sang với ánh mắt vẫn đầy khó chịu.

— “Về chỗ đi!” — Giải được bài thì đã sao? Cô trong mắt ông vẫn thuộc diện thấy mỹ nam là mê mẩn, chẳng làm được trò trống gì. — “Lần sau đừng có mà lơ là như vậy nữa nghe chưa.”

Cái ánh nhìn không thiện cảm của ông khiến bất kì ai cũng thấy không thoải mái, duy nhất chỉ trừ mỗi mình Minh Tuyết. Bởi vì cô có những suy nghĩ thật đơn giản, cho rằng mình được buông tha về chỗ là tốt rồi.

— “Được đấy, Minh Tuyết à!” — Đón chào sự trở lại của cô ở chỗ ngồi gần cuối lớp, Young Min mỉm cười lấp lánh đến loá cả mắt. Chỉ cần nghĩ rằng người vừa phát huy bản lĩnh thần kì của mình trên bảng là trợ lý của nhóm mình, chàng trai cũng không khỏi thấy hân hoan. — “Em làm tốt lắm.”

Chỉ có điều, cái ánh mắt sắc bén thỉnh thoảng liếc lại về phía các chàng mỹ nam của ông thầy khiến ngay cả những người quen đứng trước ông kính như bọn họ cũng có chút không được thoải mái cho lắm.

— “Mà vị giáo viên này hình như có thù oán với chúng ta thì phải.” — Tên yêu nghiệt còn thật sự suy nghĩ về vấn đề này, trong lòng đang suy tư tới mọi nguyên nhân có thể. — “Lời nói nào cũng đều hướng về phía chúng ta.”

— “Thì anh cũng không thể bắt tất cả mọi người trên thế giới thích anh hết được đâu.” — Yo Seob bất chợt mở miệng nói một câu mang đầy tính chất triết lý. Còn sự thật là do chàng trai ấy đang hoài nghi cô bạn gái nào đó trong quá khứ của Young Min có thể là con gái của vị giáo viên này chăng? — “Mà Minh Tuyết này, cô làm thế nào mà viết ra được đáp án đúng thế?”

Yo Seob hỏi là làm sao cô viết được đáp án, chứ không nói rằng làm sao Minh Tuyết giải được, rất rõ ràng là không tin cô có khả năng tự mình làm được nó.

Có lẽ là do cô được ai nhắc, hay đã tình cờ trông được bài giải ở cuốn sách nào đó vừa này. Ai đó không thể nào chấp nhận mình lại không thông minh bằng cô, kiên quyết đưa sự kiện lần này vào hai trường hợp ấy.

— “Tôi chưa nói cho anh biết sao?” — Đối mặt với sự hoài nghi của chàng mỹ nam, Minh Tuyết lần này lại tỏ ra khá rộng lượng, không thềm so đo. Lần đầu tiên cô có được cảm giác mình có mặt siêu việt hơn cái tên chuyên chọc phá kẻ khác này, trên mặt cười rạng ngời. — “Hồi cấp 3 tôi đã từng đứng trong top đầu của lớp đấy.”

— “Thật hay giả vậy?” — Yo Seob kinh ngạc kêu lên một tiếng. Cậu không tin, không tin, không thể nào tin được đây là sự thật. Kẻ như cô ta mà đứng trong top đầu của lớp ư? Ông trời có mắt không thể?

Nhưng dù cậu có không tin đi chăng nữa, thì điều đó cuối cùng vẫn là sự thật.

— “Mà sao em cứ nhìn về phía Jae Sung thế?” — Tuy cũng có chút ngạc nhiên đối với khả năng của Minh Tuyết, nhưng Young Min lại rất nhanh chóng chấp nhận điều ấy. Chuyện mà tên yêu nghiệt này muốn hỏi nhất lúc này chính là lý do cô bị bắt lên trên bảng.

Chẳng lẽ Minh Tuyết bỗng dưng nhận thấy Jae Sung thật là một chàng trai hấp dẫn, bị mê hoặc rồi ư? Nghĩ đến vậy, Young Min bất giác đưa mắt sang chỗ Yo Seob, vô hình lý giải những phản ứng quá mức của tên đàn em này là do ghen tị, mới vô cùng vỗ vai an ủi chàng trai ấy trong thương hại.

— “Yo Seob, anh biết là em đã kìm nén rất nhiều.”

Người mình thích lại chỉ đặt ánh mắt vào anh em của mình, không ai có thể chịu đựng được sự đau lòng này cả. Hoá ra đằng sau những lời trêu đùa, châm chọc lại là một trái tim đang bị tổn thương ư? Young Min vẫn hoàn toàn nghĩ rằng hai người này có điều ám muội kể từ khi bắt gặp họ trong buổi tối mấy hôm trước, thế nên càng nghĩ càng lạch lạch so với sự thật.

— “Anh đang nói gì thế?” — Kim nén cái gì cơ? Tự dưng lại nói mấy câu khó hiểu làm Yo Seob không thể nào lý giải nổi. Lại còn cái ánh mắt đồng tình kia làm cậu bất giác thấy rung cả mình.

Sau Hyung Ki, đến cả anh Young Min cũng trở nên thật kì quặc. Chàng mỹ nam càng lúc càng nhận thấy các thành viên trong nhóm hình như đã bị stress nghiêm trọng, đến mức biến thành như hiện tại.

— “Mấy em học sinh mới dưới kia!” — Đứng trên bảng và chịu đựng tiếng nói chuyện của cái đám học nhò này đến mức không còn có thể nhẫn nại thêm nữa, ông thầy giận dữ quát lên một tiếng kinh thiên động địa. — “Còn không chịu trật tự hả?”

* * *

Này đầu tiên trở lại trường cấp 3 của Minh Tuyết và bốn chàng mỹ nam có thật nhiều điều đáng nói. Trong giờ học đã như thế, đến lúc ra chơi mới là bắt đầu của những phiền não.

Vừa nghe tiếng chuông reo lên, tất cả học sinh trong lớp cứ như là đã hẹn trước với nhau, cùng bỏ nhào tới xung quanh MS4 tạo thành vòng trong vòng ngoài kín mít, đẩy Minh Tuyết ra tít ngoài cùng. Không chỉ thế, các cô bé của lớp khác cũng bắt đầu tập trung đến trước cửa phòng, đứng chật hết cả hành lang.

— “Được rồi! Các em, trật tự nào.” — Những giây phút này, vai trò của một quản lý mới được nâng lên một bậc. Quản lý Kang ngay lập tức lao vào can

thiếp, nói rõ các quy tắc bất thành văn của chương trình lần này cho các em học sinh. – “Bây giờ bọn anh đang quay chương trình đặc biệt nên rất mong có sự phối hợp của các em. Mọi người có thể nói chuyện với các thành viên của MS4. Nhưng hiện giờ bọn họ đang nhập vai là các học sinh bình thường, vì vậy xin các em đừng hỏi bọn họ về công việc, hay những gì liên quan đến các thông tin nghệ sĩ, không được xin chữ ký. Các máy quay sẽ quay lại quá trình họ học ở đây nên nếu các em muốn bọn họ ở lại đến lễ hội thì xin hãy tuân thủ các điều trên. Các em học sinh lớp khác, anh không cấm các em đứng ngoài hành lang như thế kia, nhưng đừng hét lên ồn ào quá, đảm bảo cho quá trình thu âm nhé.”

Mặc dù anh quản lý đã rất nỗ lực, nhưng điều kiện tiên quyết phải là có sự phối hợp của người nào đó. Và Yo Seob dĩ nhiên chính là cái tên không gây ra sự kiện gì trong ngày thi sẽ không chịu nổi. Chàng mỹ nam chẳng thèm để ý tới sự vất vả của ông anh, cứ thế quay mặt về phía các cô bé ngoài hành lang, gửi cho bọn họ một nụ hôn gió đáng yêu đến mê chết người.

Chỉ chờ có thế, các cô bé cùng thét lên một tràng ầm ĩ như điên cuồng.

– “Đau đầu quá!” – Đứng ngoài nhìn thấy cục diện hỗn loạn trước mắt, Minh Tuyết cảm thấy thật bất lực. Hơn nữa trước bức tường người vây kín như vậy, cô hiểu được việc trở về chỗ ngồi của mình là không tưởng, đành phải tìm kiếm góc khuất nào đó, ngồi yên ổn cho qua hết thời gian ra chơi.

Tuy nhiên, có người chính là không thích nhìn thấy một mình cô tự do tự tại, càng không có ý định buông tha cho cô dễ dàng như thế.

– “Nè! Minh Tuyết!” – Tiếng Yo Seob gọi lớn trong những âm thanh hỗn loạn của giờ ra chơi, nhưng nhắc đến tên cô lại phá lệ rõ ràng. – “Cô đi đâu thế hả? Tôi thấy hơi khát nước, mau đi mua giùm tôi đi!”

Rõ ràng là nhờ vả, nhưng giọng nói lại là một câu mệnh lệnh không cho phép cự tuyệt. Điều này khiến ngay cả người luôn không ngừng nhắc nhở bản thân phải thật mờ nhạt kia cũng không chịu nổi, lên tiếng phản bác.

– “Tại sao lại là tôi chứ?” – Còn rất nhiều người trong đoàn quay phim cũng xen lẫn trong các học sinh cơ mà, sao lại cứ phải réo tên cô ầm ĩ như vậy chứ? Cô đã rất cố gắng để giảm bớt sự tồn tại của bản thân rồi, tại sao cậu lại còn có tình không để cho cô yên cơ chứ?

– “Vi cô là trợ lý của chúng tôi mà.” – Chàng mỹ nam nhấn mạnh một số từ trọng điểm trong câu nói, mục đích là muốn nhắc nhở cô về thân phận hiện tại của mình, với một khuôn mặt vô cùng đáng yêu thuần khiết, nhưng cũng đầy giả tạo. – “Trợ lý.”

– “Cái gì? Tôi đâu phải là...” – Vừa mới mở miệng định cãi lại thì Minh Tuyết vội ngậm miệng lại ngay tức thì.

Làm sao mà cô có thể quên mất tình cảnh đầy nguy hiểm của bản thân lúc này kia chứ? Có lẽ lúc này chỉ cần hô lên một câu không phải, cô sẽ ngay lập tức bị các cô bé trong lớp giết chết không chút thương tiếc nào.

Thế nên, khi ngược lên nhìn khuôn mặt rêu rao trắng lợt của Yo Seob, Minh Tuyết phải kiềm nén bản thân mới không xông lên đâm mấy phát vào bộ mặt đáng ghét ấy. Cô gái ấy hít một hơi sâu để bình ổn cơn giận dữ trong lòng, cố gắng hỏi một câu đầy miễn cưỡng.

– “Anh muốn uống gì thế?” – Hừ, Yo Seob, rồi anh sẽ phải hối hận vì dám nhân cơ hội này bắt nạt cô cho coi. Minh Tuyết dù chấp nhận số mệnh, nhưng trong đầu vẫn không quên mắng kẻ nào đó cả nghìn lần.

– “Để em đi mua cho anh nhé.” – Nghe thấy cuộc đối thoại của hai người, một cô bé trong đám fan đang quây xung quanh Yo Seob chợt đề nghị, hi vọng có một cơ hội thể hiện sự săn sóc của bản thân, lưu lại chút ấn tượng tốt đẹp trong trí nhớ của chàng mỹ nam này.

Dĩ nhiên, Yo Seob làm sao có thể để cô có thể nhàn hạ được, nên ngay lập tức nói lời từ chối một cách uyển chuyển. Điều này làm hi vọng vừa nhen nhóm trong đôi mắt của Minh Tuyết nhanh chóng bị dập tắt ngấm.

– “Không cần đâu! Trợ lý của anh rất giỏi trong việc này mà.” – Không chỉ thế, ai đó còn không chút ngần ngại đổ thêm dầu vào lửa, quay sang hảo tâm hỏi các thành viên khác trong nhóm. – “Mọi người! Minh Tuyết tình nguyện mua nước cho chúng ta kia. Có ai muốn uống gì không?”

* * *

– “Yo Seob đáng ghét! Yo Seob chết tiệt!” – Vừa đi trên đường, Minh Tuyết vừa không ngừng giận dữ oán thăm. Cô lúc này hoàn toàn chỉ dùng hai cánh tay để cầm hết số nước ngọt mà mấy chàng mỹ nam ấy yêu cầu. – “Tại sao máy bán nước tự động lại không bán kèm túi đựng kia chứ?”

...Bởi vì bình thường rất ít người mua một lúc nhiều nước như cô bây giờ.

Trên hành lang, Minh Tuyết lệ khệ bệ số nước ngọt về, trông đã đủ khổ sở rồi. nhưng cố tình, ông trời cũng không muốn cô sống yên ổn quá lâu, khiến cho vài cô nhóc đang chạy nô đùa trên hành lang tình cờ va phải.

Bộp! Bộp!

Âm thanh vang lên liên tục làm Minh Tuyết có cảm giác thật đau lòng. Mà điều khiến người con gái ấy giận dữ nhất không chỉ là vậy, mà là những cô bé kia vẫn đang rất hồn nhiên chạy tiếp trên hành lang, hoàn toàn không biết bản thân vừa gây khó khăn cho một người khác như thế nào.

– “Ồi!” – Nhìn những lon nước nằm lăn lóc trên hành lang, Minh Tuyết bi thương tới mức muốn phát khóc. Cô lúc này hoàn toàn nhận định rằng ông trời chính là muốn chống đối với bản thân, quyết không cho cô một chút yên lành nào. – “Đến mức này là quá thể lắm rồi!”

Càng nghĩ, người con gái ấy lại càng giận dữ, không nhịn được nữa mà quy kết hết mọi thứ lên đầu Yo Seob. Nếu không phải cậu ta cố tình làm khó thì

cô cũng đâu phải khổ sở đến cái mức này kia chứ.

— “Yo Seob!” — Minh Tuyết nghiêng răng nghiêng lợi nói. — “Anh chết chắc rồi.”

Vì thế, cho nên, kế hoạch trả thù của Minh Tuyết cũng bắt đầu từ giây phút đó, với quyết tâm trả đũa cái kẻ chuyên lấy việc chọc phá người khác làm niềm vui kia. Nó chính thức được tiến hành khi cô bị sai xuống căn tin lấy bữa trưa cho mọi người.

— “Bữa trưa của mọi người đây!” — Không mất nhiều thời gian, Minh Tuyết đã nhanh chóng hoàn thành công việc được giao, mang hộp cơm tới đặt xuống bàn. Lúc này, trông cô đầy tinh thần, hoàn toàn nhập vai vào vị trí trợ lý chuyên chạy chân.

Cúi xuống bắt đầu lôi từng hộp cơm trong túi ra, Minh Tuyết còn không quên kèm theo lời thuyết minh cặn kẽ về bữa ăn đầu tiên của bọn họ tại trường học này.

— “Nghe được tin MS4 đến đây, bác đầu bếp đã làm cho các anh những hộp cơm đặc biệt, phù hợp với thể trọng và quá trình ăn kiêng, sở thích của mọi người.” — Dưới lời nói của cô, những hộp cơm bỗng chốc trở nên vô cùng đáng quý, nhất là với những người luôn phải chú ý tới phản ứng của công chúng như bọn họ. Đối với bốn chàng mỹ nam ấy, bất kì một món quà đơn giản nhất nào cũng là tấm lòng của các fan, không được phép coi thường. — “Mọi người ăn ngay đi nhé!”

Minh Tuyết chính là nắm bắt được điểm yếu của các chàng trai, lần này đã tặng cho Yo Seob một sự kinh ngạc đến khó quên trong đời.

Cầm chiếc đĩa lên và bắt đầu ăn cơm, các chàng thần tượng không hề cảm thấy gì khác thường cho đến khi người nào đó nuốt phải miếng cơm đầu tiên với một vị thật... không bình thường.

— “Mặn quá!” — Miếng cơm đầu tiên vừa chạm vào lưỡi, Yo Seob đã không chịu nổi, rất muốn nhổ ra nhưng ngại cho hình tượng của bản thân nên phải nhắm mắt nhắm mũi nuốt xuống. Ngay sau đó, chàng trai ném đôi đĩa xuống mặt bàn với con giận dữ, không thể nào chấp nhận một bữa trưa khủng khiếp thế này. — “Cô đã cho cái thứ gì vào thế hả? Cái vị kinh khủng này là sao đây?”

Không chỉ mặn, mà nó còn có một vị thật lạ, làm cậu không khống chế được muốn nôn. Cậu thật sự hài nghi cái thứ trước mặt này có phải là thứ dành cho người ăn không nữa.

— “Anh thấy ngon mà.” — Young Min ngược lên, cảm thấy hơi bất ngờ trước phản ứng có phần mãnh liệt của tên đàn em. Cậu không thể không thừa nhận tay nghề của bác đầu bếp rất tốt, hơn nữa còn làm những món cậu thích nữa.

Liếc một vòng quanh, Yo Seob nhận thấy ngoài bản thân ra thì ai cũng đang ăn rất ngon lành, không hiểu được ra sao. Chẳng lẽ do mới tới, chưa thích ứng với cuộc sống ở đây khiến vị giác của cậu cũng thay đổi ư?

Càng nghĩ càng cảm thấy không đúng, ai đó bắt đầu quay sang hoài nghi hộp cơm của mình đã bị người khác động tay động chân vào.

— “Hộp cơm của anh có vẻ khác mà.” — Yo Seob đẩy bữa trưa đầy khủng khiếp kia về phía vị đàn anh của mình, trong lòng rất tò mò không biết nguyên nhân thực sự là do đâu. Cách tốt nhất để biết kết quả chính là nhờ người khác thí nghiệm hộ. — “Anh cứ đổi với em mà xem.”

Từ đầu tới cuối, người mà cậu nghi ngờ nhất chính là Minh Tuyết, nhưng ai đó hiện tại đang ngồi ăn cơm với ánh mắt đầy thuần khiết, khiến Yo Seob lại không dám chắc cho lắm.

— “Vậy sao được.” — Nghe thấy mục tiêu muốn đổi hộp cơm, Minh Tuyết dĩ nhiên là không chịu, vội vàng ngăn lại. — “Mỗi người có một hộp cơm được làm riêng theo sở thích của bản thân mà, làm sao nói đổi là đổi được cơ chứ? Huống hồ trước giờ không phải anh vẫn ăn như vậy sao?”

Ý của cô là nguyên nhân tất cả đều do chính Yo Seob mà thôi. Cậu không nên vì bản thân mà bắt người khác cũng phải chiều theo mình như vậy chứ?

— “Cô nói cái thứ vớ vẩn gì thế?” — Cậu từ bao giờ thích ăn cái loại cơm trộn một đồng muối như thế này kia chứ? — “Tôi đâu có thích...”

Hiện tại sau khi thấy Minh Tuyết lên tiếng, sự nghi ngờ của chàng trai lại càng tăng cao một bậc. Nhưng cố tình ai đó ánh mắt lại càng kiên định, như thể đang nói: tôi có thể dùng tính mạng của mình để thề không hề động tay gì vào cái hộp cơm của anh cả.

— “Bác đầu bếp chính là một fan của anh đó.” — Đột nhiên, Minh Tuyết mở miệng nói một câu, khiến những gì chàng trai định nói bị tắc lại trong họng. — “Đối với đồ của fan tặng, các anh thường rất trân trọng đúng không?”

Thế nên anh còn dám chê nữa, bác đầu bếp mà nghe được thì sẽ cảm thấy đau buồn lắm biết không? Minh Tuyết bắt đầu dùng chiến thuật tâm lý, khiến chàng trai không thể không ngậm đắng nuốt cay, ngoan ngoãn đi vào khuôn khổ.

— “Anh chắc là thích bữa trưa hôm nay lắm nhỉ? Vị rất ngon đúng không?” — Cô gái hỏi với bộ dạng thật hồn nhiên, sau đó mới mở miệng nói nhỏ một câu mà chỉ có hai người bọn họ nghe thấy được. — “Phải chú ý giữ hình tượng của mình chứ, xung quanh có nhiều máy quay đang chĩa vào đây lắm đấy.”

Hồ ly cuối cùng cũng lòi đuôi, nhưng đáng giận thay là cậu có bức bối, có uất ức cũng phải nuốt xuống dưới bụng. Ai bảo bọn họ đang bị quay lại kia chứ?

Minh Tuyết thì vẫn tươi tắn như bình thường, nhưng trong lòng thì rõ ràng là vui sướng cực độ. Cô có thể giữ thái độ bình thản khi nói ra những điều trước đó bởi vì cô đúng là không hề động chạm gì tới bữa trưa của Yo Seob cả. Chẳng qua là có nói nhằm một chút xúi vạ sự ưa thích đặc biệt của

chàng mỹ nam ấy với các món ăn mà thôi.

— “Uh! Ngon lắm.” – Giận mà không thể phát, không muốn ăn nhưng vẫn phải ăn, Yo Seo lúc này rơi vào tình trạng vô cùng bi đát. Chàng trai nghiêng răng nghiêng lợi trả lời, tay chậm chạp đưa thêm một miếng com lên miệng, nhấm nuốt y như đang trong một cảnh quay chậm vậy. – “Ngon lắm!”

Cố gắng nuốt xuống miếng com, chàng mỹ nam không nhận được phải quay đầu sang chỗ khác để che đi ánh mắt đỏ rực sắp chảy nước của mình. Hộp com này không phải bình thường khó ăn, mà căn bản không phải dành cho người ăn có được không?

Vừa vật vã chiến đấu với bữa trưa, ai đó còn không ngừng nguyên rủa Minh Tuyết, lấy đó làm chút an ủi cho bản thân lúc này.

— “Ngon thì nhớ ăn hết, đừng chừa lại chút nào nhé.” – Minh Tuyết còn không quên đồ thêm dầu vào lửa. Cái hình ảnh uất ức này của Yo seob quả thật là nghìn năm có một, không làm trăm trọng thêm thì cô thấy có lỗi với lương tâm.

— “Tất.nhiên.rồi!” – Yo Seob nói từng chữ, đôi mắt nhìn chằm chằm vào cô với mối hận thù khủng khiếp. Nhưng ánh nhìn đáng sợ ấy chỉ diễn ra trong một giây ngắn ngủi, sau đó ngay lập tức lại trở về với khuôn mặt đáng yêu, tiếp tục ăn uống như thường.

Cậu vẫn còn chưa quên cái đám máy quay đang ở xung quanh mình lúc này. Nhưng Minh Tuyết, thù hận của hai người giờ đã đến mức độ chỉ có thể dùng hành động mà giải quyết thật rồi.

* * *

— “Em lọt vào khung hình của máy quay cũng không sao thật chứ?” – Minh Tuyết ngược đôi mắt trong veo lên, khề hời trong e dè.

Vì vấn đề này mà ngày hôm nay cô không được tự nhiên cho lắm, mỗi lần lại gần MS4 là lại bất giác để ý đến xung quanh, rất sợ mình bị lọt vào khung hình, rồi sau đó bị các fan thấy được đem đi xử lý.

— “Không sao đâu. Có biên tập lại trước khi phát mà.” – Anh quản lý cảm nhận được sự lo sợ của cô, không nhận được an ủi. – “Nếu có gì không ổn thì sẽ được cắt bỏ đi. Với lại đối với học sinh trong trường, em là trợ lý của MS4. Còn đối với các fan xem chương trình thì em chỉ là một trong những học sinh mà thôi. Người ta sẽ không để ý kĩ đâu.”

Vào buổi tối ngày đầu tiên sinh hoạt tại ngôi trường cấp 3, mọi người cùng nhau trở về nhà, lúc này đang tạm nghỉ ngơi ở phòng khách. Cũng trong thời gian này, Minh Tuyết mới có cơ hội hỏi về những bản khoản của mình suốt ngày hôm nay, để biết chút ít kinh nghiệm ứng phó nốt những ngày còn lại.

Bây giờ, nghe được quản lý Kang nói như vậy, cô mới có thể yên tâm hơn một chút, cũng thả tâm mà đối xử với bọn họ như bình thường.

— “Anh nè.” – Đột nhiên, Jae Sung ngược cặp mắt vẫn còn mê mang của mình lên, nói một câu vốn chẳng liên quan gì tới câu chuyện từ nãy tới giờ hết. – “Ngày mai mấy giờ em mới xong công việc thế?”

Những người khác nghe được tên đàn anh đó nói câu này chỉ cảm thấy ngạc nhiên khi ai đó cuối cùng cũng chịu quan tâm hơn tới công việc, nhưng Minh Tuyết thì lại hiểu được ý nghĩa thực sự đằng sau câu hỏi đó là gì.

Hỏi giờ hoàn thành xong công việc ngày mai, còn không phải là tính thời gian hẹn gặp với người phụ nữ lớn tuổi kia hay sao? Nghĩ là như vậy, nhưng Minh Tuyết cũng không dám mở miệng hỏi gì, chỉ ngồi lặng im nghe ngóng xem xét tình hình.

— “Cái này anh đã sắp xếp cả rồi.” – Quản lý Kang vừa nghe thấy tên mèo lười đề cập tới chuyện này, trong lòng như giảm đi một gánh nặng. Như vậy có nghĩa Jae Sung cũng có chút quan tâm tới cuộc hẹn ngày mai và cũng sẽ quyết định đến giải quyết dứt khoát ư? – “Mai anh đã xếp lịch cho em được nghỉ sớm. Tâm 4 h trở đi để trống cả.”

Cả ngày hôm nay anh chỉ chờ mỗi câu này, nếu ai đó còn không hỏi thì đến tầm tối muộn anh lại phải chủ động nhắc tới thêm lần nữa.

— “Vậy ư?” – Jae Sung nhàn nhạt trả lời, trên mặt không hiện lên một cảm xúc khác thường nào cả. Tên mèo lười ấy chỉ cau mày suy nghĩ thật lâu, rồi sau đó như đã quyết định điều gì, cậu mới chột mở miệng nói. – “Vậy anh hãy sắp xếp thêm lịch vào đi. Đến 10 hay 12 h đêm cũng được. Xếp kín vào, đừng chừa khoảng thời gian nào cả.”

Câu nói này quả thật khiến nhiều người trong căn nhà này ngỡ ngàng. Tuy nhiên, nguyên nhân mà họ lý giải từ nó lại khác nhau một trời một vực.

— “Ủa! Sao bỗng dưng cậu lại chăm chỉ đột xuất vậy?” – Young Min thấy thật là khó hiểu cho sự chuyển biến bất thường này của tên mèo lười ấy.

Phải biết rằng nếu xếp lịch như vậy thì thời gian ngủ trong ngày của Jae Sung sẽ chỉ còn có một nửa. Mà ai đó trước giờ luôn tận lực lười biếng, ngủ thêm được phút nào hay phút đó. Thế mà nay tên mèo lười ấy lại còn chủ động xin làm việc, đúng là chuyện lạ mà.

Không chỉ một mình Young Min, mà tất cả các thành viên còn lại trong nhóm đều có chung cái ý nghĩ ấy. Nhưng bọn họ đều không biết đến câu chuyện đằng sau nó, nên càng không cách nào tìm ra được câu trả lời chính xác.

— “Jae Sung à.” – Đối mặt với thái độ không hợp tác của chàng mỹ nam, anh quản lý nhất thời không biết nên làm sao cả. Anh còn sợ rằng cậu đã quên mất còn có một cái hẹn như thế, mới cố gắng tìm từ để nhắc khéo. – “Em định làm gì thế? Em lúc đó vốn...”

Là một quản lý có kinh nghiệm trong việc xử lý những vấn đề riêng tư của các thần tượng, anh cũng rất thấu hiểu rằng có một số việc, trốn tránh chưa

bao giờ là biện pháp giải quyết vấn đề tốt nhất cả.

— “Em bảo thì anh cứ sắp xếp lịch đi mà.” — Chưa kịp đợi ông anh nói hết câu, Jae Sung đã vội ngắt lời. Hiện tại, ngay cả nói về vấn đề này chàng mỹ nam ấy cũng không nguyện ý. Hơn nữa, không hiểu sao cậu có chút lo sợ, lo mình dối ý, lo phải dối mặt, lo phải khoi mào một quá khứ mà không ai muốn nhắc tới nữa kia.

Vì vậy, cậu dứt khoát không nghe, không biết gì hết.

— “Nhưng...” — Quản lý Kang vẫn không từ bỏ ý định khuyên nhủ chàng trai ấy. Chỉ có điều dường như ngay cả ông trời cũng không đứng về phía anh, câu đầu tiên còn chưa kịp nói ra thì đã bị ngắt lời.

— “Anh à, sắp muộn rồi đó.” — Hyung Ki bước xuống từ trên cầu thang, đưa mắt nhìn một vòng phòng khách lúc đó, tiện thể lên tiếng nhắc nhở. — “Mọi người mau chuẩn bị đi thôi. Minh Tuyết và anh Jae Sung ở nhà nhớ đóng cửa cẩn thận trước khi đi ngủ đấy.”

Cứ thế, dù không muốn chút nào, nhưng anh quản lý cũng đành phải tạm thời huỷ bỏ ý định khuyên can, nhanh chóng ra gara lấy xe đưa các chàng mỹ nam đi làm.

— “Mọi người đi cẩn thận nha.” — Minh Tuyết vẫy tay chào các chàng trai, nhưng trong lòng cũng đầy tâm sự không kém người trong cuộc. Rốt cuộc vì sao mà anh Jae Sung lại kiên quyết không đi gặp người đàn bà ấy, dù trong mắt rõ ràng thoáng qua cảm xúc thất lạc khi quyết định việc này chứ?

Chẳng mấy chốc, người phải đi thì cũng đã đi hết. Trong căn nhà chỉ còn lại hai con người giữa sự yên lặng đến nao nề.

— “Anh buồn ngủ rồi.” — Càng là trong không khí buồn tẻ này, cơn buồn ngủ của Jae Sung lại càng nhanh kéo đến. Mới có một chút đã chịu không nổi phải trở về với chiếc giường êm ái. — “Anh về phòng đây.”

Nói rồi, chàng trai cũng đứng dậy, định bước về phòng nghỉ ngơi. Tuy nhiên, Minh Tuyết lúc này đang còn đầy những tâm sự, không được đến giải đáp thì sẽ không ngủ ngon, đành vội vã bật dậy túm lấy vạt áo của cậu.

— “Anh à...” — Đến khi giật mình nhìn lại thì người con gái ấy mới nhận ra bản thân đã làm ra hành động trước cả suy nghĩ, không biết nên phải nói gì tiếp theo. Cuối cùng đành đánh bạo hỏi thẳng vào vấn đề. — “Anh định không đi thật đấy ư?”

Dẫu vậy, cái mà cô cho rằng là đi thẳng vào vấn đề, đối với nhân vật chính được nhắc tới kia thì lại thật mờ mịt.

— “Em nói cái gì cơ?” — Jae Sung cau mày khó hiểu, không tài nào nghĩ ra được cô đang đề cập tới chuyện gì. Cậu cố dùng bộ óc để nhớ ra xem trước đó bản thân đã nói chuyện gì với cô, nhưng tìm mãi cũng không thấy chuyện gì có liên quan đến đi hay không đi gì đó cả.

Chẳng lẽ, dạo này trí nhớ cậu lại càng ngày càng kém ư? Ai đó thầm nghĩ, hoàn toàn không liên tưởng lời của cô với những gì mình vừa bàn bạc với anh quản lý trong vài phút trước.

— “Thì...” — Thấy bộ mặt ngờ ngạc của tên đàn anh, Minh Tuyết lại càng thấy khó mở miệng. Nhưng nếu không hỏi cặn kẽ đến cùng, cô sẽ thấy thật khó chịu, cũng bứt rứt đến không ngủ được ngon giấc. — “Là buổi hẹn ngày mai ấy. Với người đó.”

Nhắc đến đây, Jae Sung cũng hiểu được cô muốn nói tới điều gì. Nhưng điều cậu thấy khó hiểu nhất vẫn là cô biết được chuyện này từ đâu, bởi vì ngay cả các thành viên khác trong MS4 cũng không được biết đến chuyện này.

— “Làm sao em biết được.” — Không chỉ nghĩ, mà chàng mỹ nam ấy cũng hỏi cả ra miệng, chỉ có điều bộ mặt vẫn thật bình thản và mờ hồ.

Câu hỏi này đúng là đánh phải tử huyệt của Minh Tuyết, khiến cô không biết nên mở miệng giải thích ra sao cả. Nhưng nghĩ đến một cuộc chia tay không vẹn toàn, đến người phụ nữ vẫn mãi ngồi ở quán cà phê, chờ đợi một người sẽ không bao giờ đến, cô lại đành phải lấy hết dũng khí ra để thừa nhận.

— “Em xin lỗi. Hôm đó em đã nghe hai người nói chuyện.” — Thế rồi, như sợ bị cậu hiểu lầm, cô vội vàng ngắt mặt lên giải thích ngay tức khắc. — “Em thật sự không cố ý đâu.”

Là tình cờ nghe được, không phải là nghe lén. Cô cũng không muốn hình tượng của mình trong mắt cậu bị hiểu lầm thành người không tốt.

— “Vậy sao?” — Trái lại với phản ứng mạnh mẽ của cô, chàng mỹ nam lại không tỏ vẻ gì khác thường, chỉ nhàn nhạt trả lời.

Một thoáng lặng im trôi qua, nhưng dài lâu như một thế kỷ. Hai người, không ai nói lấy một câu, mãi cho tới tận khi Jae Sung ngược ra ngoài cửa sổ thấy sự thay đổi của thời tiết bên ngoài.

— “Trời mưa rồi à?” — Chàng trai nói nhỏ trong miệng.

Trong lúc Minh Tuyết đang căng thẳng lo lắng, ai đó lại chẳng mấy bận tâm tới việc bí mật của bản thân bị tiết lộ, đột nhiên nói một câu chẳng chút liên quan gì cả như thế.

— “Trời mưa?” — Cô gái thì thào nói theo, trong một lát cũng không hiểu cậu đang đề cập tới chuyện gì. Nhưng khi đưa mắt nhìn ra ngoài, cô mới hiểu được nguyên nhân, bởi bên ngoài trời quả thật là đang bắt đầu mưa. — “Sao lại thế nhỉ? Thời tiết thật là kì cục, rõ ràng sắp đến mùa đông rồi kia mà.”

Không gian bất giác lại chìm vào im lặng. Người con gái ấy không nói gì nữa mà cũng đưa mắt ngắm nhìn những hạt mưa đang nhẹ nhàng rơi xuống giữa đất trời. Hơi thở mát lạnh của đất trời trong khoảnh khắc ấy làm tâm hồn con người chìm trong một vẻ tĩnh lặng, đồng thời mang theo một cảm giác thật khó diễn tả bằng lời.

Mãi ngắm làn mưa bay lất phất, đến khi Minh Tuyết giật mình nhìn lại thì mới nhận ra Jae Sung đã bước ra tới cửa. Chàng mỹ nam ấy cứ thế đi ra bên ngoài, có vẻ như định để đầu trần như thế bước giữa làn mưa thật

— “Ồ! Anh!” — Nhìn thấy vậy, Minh Tuyết không khỏi hốt hoảng, vội vã cầm lấy chiếc ô chạy theo sau, mở ra che lên đầu chàng trai ấy. — “Anh phải mang theo ô chứ?”

Dù mưa có nhỏ như thế nào thì cũng không nên coi thường chứ? Rốt cuộc cậu ta có chút tự giác chăm sóc sức khỏe của một thần tượng không đấy? Minh Tuyết có chút sốt sắng, trong ánh mắt tràn ngập sự lo lắng.

Jae Sung quay lại, ngẩn ngơ nhìn cô, ánh nhìn lại thẫn thờ như đang suy nghĩ gì đó. Một lúc sau, chàng mỹ nam rốt cuộc có động tác, vươn tay ra cầm lấy ô.

Nhưng lần này, cậu lại làm ra một hành động nằm ngoài dự đoán của mọi người, không cứ thế bước đi mà đột nhiên tiến lại gần hơn, đủ để che mưa cho cả hai người.

— “Em đi dạo với anh một lát nhé!” — Jae Sung mở lời, âm thanh nhẹ nhàng vang lên, lần khuất trong làn mưa mát lạnh đang tuôn rơi giữa đất trời.

* * *

Mưa có chút lớn hơn một chút, nhưng so với những cơn mưa rào mùa hè vẫn là kém xa. Con đường khi đó chỉ còn lại âm thanh của tiếng bước chân chạy vội vã, tiếng nước rơi xuống vỡ tan trên nền đất, cùng với bóng dáng hai con người đang đi dạo thật chậm rãi.

— “Anh thích nhất là đi giữa làn mưa.” — Mãi lâu sau, khi mà Minh Tuyết tưởng chừng như Jae Sung sẽ không giải thích thêm bất kì điều gì về chuyến đi dạo đột ngột này thì chàng mỹ nam ấy lại bỗng dưng mở miệng. — “Vì lúc này, mọi người đều rất vội vàng. Sẽ không ai nhận ra anh cả. Và anh sẽ chỉ là một người bình thường bị bỏ rơi lại giữa thế giới này thôi.”

Bao nhiêu năm trôi qua, nhưng mỗi khi thấy mưa rơi là cậu lại có cảm giác này, như một vết thương lại được khơi lại. Chỉ những lúc như thế này, cậu mới có được cảm giác bình yên như bao người khác, đồng thời cũng cảm thấy được sự cô độc của bản thân ở giữa cuộc đời rộng lớn.

Nhìn thấy ánh mắt đầy u buồn của Jae Sung, không hiểu sao Minh Tuyết cũng cảm thấy đau buồn, trong lòng rất khó chịu, mong muốn bản thân có thể chia sẻ được phần nào cho chàng trai ấy.

— “Em sẽ nhận ra anh mà.” — Cô ngược đôi mắt trong trẻo lên, nói một cách vô cùng chân thành. Hơn bao giờ hết, người con gái ấy muốn làm gì đó để xóa tan đi tâm trạng đầy u buồn của cậu, cũng rất muốn Jae Sung có thể nhận thấy được còn có rất nhiều người vẫn đang ở bên cạnh. — “Dù là ở giữa làn mưa, dù chỉ là lướt qua, em tin chắc em có thể nhận ra anh.”

Minh Tuyết không chỉ là nói, mà còn thật sự nghĩ như vậy. Đối với những người đã thân thuộc như một thành viên gia đình thì chỉ cần một bóng hình cũng đủ nhận ra nhau đó thôi. Hơn nữa, cậu sẽ không bao giờ là người bị bỏ lại đằng sau, bởi vì đã có cô, có các thành viên khác của MS4, và rất nhiều, rất nhiều người quen khác nữa.

— “Cả mọi người cũng sẽ như thế mà.” — Vừa nói, Minh Tuyết vừa ngược lên, khoé miệng nở một nụ cười rạng rỡ.

Có lẽ không ngờ tới sẽ được nghe thấy một đáp án như vậy, Jae Sung đứng lại, ánh mắt ngược nhìn cô trong vẻ ngỡ ngàng. Trong khoảnh khắc đó, thời gian như ngừng trôi, mọi âm thanh khác cũng bị xóa tan, chỉ để lại hình ảnh nụ cười của người con gái ấy khắc sâu trong tâm trí chàng mỹ nam.

Rất lâu sau, khoé miệng chàng trai bất giác khẽ nhếch, cùng với đó là một nụ cười đẹp đến mê hồn, khiến cho làn mưa u ám cũng bỗng chốc trở nên bừng sáng.

Chàng mỹ nam đột nhiên cảm thấy cả người thật nhẹ nhõm, tựa như đã giải thoát khỏi những xiềng xích đã trói buộc bản thân suốt bao nhiêu năm qua, khẽ quay người lại bước đi tiếp, nhưng có vẻ nhẹ nhàng và thanh thản hơn rất nhiều.

— “Người đó...” — Đến giây phút này, Jae Sung có cảm giác như bản thân có thể nói ra những điều chôn sâu dưới đáy lòng mà không còn chút nặng nề nào nữa. Bởi vì cậu có thể cảm nhận được bản thân bây giờ không chỉ có một mình. — “Kể từ khi người đó bỏ rơi anh, đã không còn ai nói với anh điều này nữa.”

Nghe chàng mỹ nam nhắc đến từ “người đó”, Minh Tuyết có thể dễ dàng đoán được đó là cô gái mà hôm trước quản lý Kang và cậu cùng nhắc đến. Nhưng điều cô không ngờ là người con gái đó lại có tác động mạnh đến cậu như vậy. Như thế cũng có thể khẳng định tình cảm mà Jae Sung dành cho cô ấy chắc là rất sâu sắc, đến mức ngay cả thời gian cũng không thể nào xóa nhòa ư?

— “Anh nói thế có nghĩa là anh vẫn còn nhớ người đó phải không?” — Suy nghĩ một lát, Minh Tuyết mới quyết tâm mở miệng hỏi.

Cô không biết được giữa hai người đã xảy ra chuyện gì, cũng không biết vì sao họ phải chia tay nhau để rồi rơi vào tình trạng hôm nay. Nhưng rõ ràng cậu đã nhớ cô ấy như vậy thì tại sao lại không cho nhau một cơ hội?

“Anh không biết nữa. Nhưng giờ thì chẳng còn quan trọng nữa rồi.” – Jae Sung nói thật chậm, nhưng trong giọng nói cũng thể hiện sự kiên quyết. Cậu đã suy nghĩ rất lâu, cũng đã quyết định rồi, như vậy thì cũng nên đưa ra một câu trả lời dứt khoát. – “Đến giờ người đó mới trở về thì đã quá muộn để thay đổi gì rồi.”

Thấy phản ứng tiêu cực của chàng mỹ nam, Minh Tuyết không khỏi thấy lo lắng. Đến tận giây phút này, cô vẫn không biết được hai người rốt cuộc đã có khúc mắc gì, nhưng lại cảm thấy dường như họ vẫn còn rất quan tâm nhau. Nếu đã vậy thì mọi việc không nên là như thế này mới đúng.

“Nhưng anh vẫn không hề quên cô ấy. Anh đang tự lừa mình dối người mà thôi.” – Nếu vẫn còn nhớ nhau, tại sao không thể thử đối mặt một lần rồi quyết định, còn hơn là tránh né thế này, rồi không ngừng sống trong hối tiếc? Minh Tuyết dường như đã quyết tâm thuyết phục chàng trai, thế nên vẫn chưa chịu bỏ cuộc đơn giản như thế. – “Thực ra anh luôn để ý tới cô ấy, luôn mong chờ cô ấy quay trở lại tìm mình. Nếu không thì anh đã không bao quản lý Kang sắp xếp lại lịch làm việc, lấy công việc làm lá chắn để trốn tránh rồi.”

Nếu thực lòng Jae Sung cũng kiên quyết như lời cậu nói, thì chỉ đơn giản là không tới gặp thôi, cần gì phải làm thêm nhiều điều thừa như thế? Riêng điểm này đã bản đúng cảm xúc thật mà cậu luôn cố gắng để che giấu kia rồi.

Ngược về phía làn mưa nhạt nhoà, Jae Sung lặng im một hồi, chỉ yên lặng bước đi, trong trí não không ngừng suy tư điều cô vừa mới nói.

“Có lẽ em nói đúng. Ngay cả bản thân anh cũng không hiểu rõ mình nữa.” – Chàng mỹ nam thở dài một hơi nặng nề, dưới làn mưa lất phất trông lại càng giống một thiên thần bị bỏ rơi xuống trần gian. – “Nhưng dù đó có là sự thật thì anh cũng không muốn gặp lại người đó nữa. Hiện tại, giờ anh đã có một gia đình mới rồi, và họ đối xử với anh rất tốt.”

Không phải là cha mẹ ruột thịt, nhưng chính những người đó lại yêu thương cậu hơn cả ruột thịt. Vì vậy, cậu sẽ không bao giờ lưu luyến lại chút quá khứ xa vời đó, rồi làm đau khổ những người luôn quan tâm tới mình.

“Có gia đình?” – Minh Tuyết phải che miệng mình ại để không hét lên khi nghe thấy tin tức ấy, nhưng đôi mắt vẫn không giấu nổi vẻ kinh ngạc, đôi môi khẽ mở ra khép vào, nói nhỏ mấy câu không ai nghe được. – “Lúc nào vậy? Anh ấy lấy vợ lúc nào thế?”

Tuy rằng cô biết việc các chàng thần tượng có vợ là tối kỵ, cũng thường được coi là thông tin tuyệt mật cần che giấu, nhưng... nhưng cô vẫn không thể nào tin được tên đàn anh này lại có vợ. Huống hồ, theo biểu hiện từ trước đến nay của cậu và mọi người, việc này vốn không thể xảy ra mới đúng.

“Thế nên bây giờ có gặp lại thì anh cũng chẳng biết phải nói gì với người đó cả.” – Không hề biết gì tới những thắc mắc của Minh Tuyết, Jae Sung vẫn tiếp tục nói – “Anh sẽ không phá hoại cuộc sống hiện tại của mình vì một người mẹ đã bỏ rơi con mình đâu.”

Chàng mỹ nam trả lời một cách đồng dạng, ánh mắt vô cùng nghiêm túc khiến ai thấy đều cảm giác thật khó tin. Nhưng hiện tại giây phút này, người thấy kinh ngạc nhất sau tất cả lại chính là Minh Tuyết.

“Mẹ... mẹ á?” – Thông tin này khiến người con gái ấy trong chốc lát không kịp tiếp thu được. Đến tận giờ cô vẫn không sao hiểu nổi tại sao chỉ trong vài phút, người yêu cũ của chàng mỹ nam lại hoá thành mẹ cơ chứ?

Có gì nhầm lẫn ở đây đúng không? Người nào đó vẫn không tin được đáp án này, khẳng khái tìm một sự lý giải khác.

“Phải!” – Jae Sung hoàn toàn không chú ý đến sự kinh ngạc của Minh Tuyết lúc đó, vừa nghĩ tới những ngày tháng của quá khứ của bản thân, vừa nói với một tâm trạng thật nặng nề. – “Một người mẹ vào lúc khó khăn nhất thì lại bỏ rơi anh. Đến lúc này mới đột nhiên trở về.”

Tại sao người ấy lại có thể nhẫn tâm để một đứa trẻ đứng chờ mãi trong dòng người xa lạ như thế? Tại sao người ấy không sớm một chút quay trở về? Đề đến tận ngày hôm nay, khi đứa bé đó đã trưởng thành, có một cuộc sống riêng, lại trở lại để làm đảo lộn tất cả lên sao?

Nhắc đến chuyện này khiến cảm xúc của chàng mỹ nam có chút không khống chế được, phải mất một lúc lâu sau mới trở lại bình thường, sau đó mới nhận thấy bên cạnh mình lúc này đã không còn ai cả.

Ngược lại về phía sau, cậu thấy Minh Tuyết đang đứng sững ở đó, nơi làn mưa vẫn nhẹ nhàng phủ xuống từng đợt, khuôn mặt còn chưa thoát ra khỏi sự ngạc nhiên sau khi tiếp nhận thông tin vừa nãy. Thấy vậy, chàng trai đành bước trở lại, giờ chiếc ô lên cẩn thận che chắn cho người con gái ấy.

“Mẹ! Là mẹ sao?” – Ai đó khẽ lẩm bầm trong miệng mấy từ này, trí não vẫn trong trạng thái khó tin, hoàn toàn không hề hay biết gì tới những gì đang xảy ra xung quanh mình lúc ấy.

Thế hoá ra, người đó thật sự không phải là người yêu cũ của Jae Sung ư? Điều đó cũng có nghĩa hai người bọn họ vẫn “ông nói gà, bà nói vịt” từ đầu tới giờ mà không hề nhận thấy ư? Nghĩ đến đây, Minh Tuyết không khỏi cảm thấy xấu hổ, cũng không ngừng suy nghĩ kĩ lại xem từ nãy tới giờ bản thân có nói gì gà ra hiểu nhầm quá xa hay không?

Giây phút này, ngay cả bản thân cô cũng thấy thật loạn, càng không biết nên nói gì cho phải nữa.

* * *

5:00 AM.

Một người phụ nữ trung niên bước vào trong nhà hàng, lặng lẽ ngồi xuống vị trí đã được đặt trước, không gọi món mà chỉ ngồi nhìn ra phía cửa sổ, suy nghĩ những điều không ai có thể đoán được.

Cứ thế, bà ngồi đó, chờ đợi một người sẽ không bao giờ xuất hiện.

Trong cùng thời gian, ở một nơi khác, Jae Sung vẫn đang tắt bật hết quay quảng cáo rồi lại chụp ảnh, làm việc liên tục không có lấy chút thời gian nghỉ ngơi. Có lẽ cũng chỉ như thế, cậu mới không còn tâm tư suy nghĩ tới những gì có liên quan đến người phụ nữ đó nữa.

Quãng thời gian khó khăn ấy là quá khứ mà cậu không bao giờ muốn đề cập tới. Bởi cậu rất coi trọng cuộc sống và những người xung quanh mình hiện tại, cho dù điều đó có nghĩa là cả đời phải tiếp tục sống trong trốn tránh.

Cậu không muốn phải phá vỡ sự bình yên của hiện tại, không muốn nghe bất kì lời giải thích muộn màng nào của người đó nữa.

Tuy nhiên, trong giây phút này, không chỉ có một mình chàng mỹ nam ấy thấy không yên khi giờ hẹn đến gần. Minh Tuyết đứng ngoài hỗ trợ nhưng ánh mắt không thể nào rời khỏi chàng trai ấy quá 5 phút, theo thời gian trôi qua, trong lòng cũng càng ngày càng sốt ruột.

“Anh ấy sao lại như thế chứ?” – Nhìn người con trai vẫn đang bận rộn làm việc, Minh Tuyết thật không biết phải nói làm sao nữa. Tuy lúc này ai đó đang tỏ vẻ rất bình thường, nhưng cô lại cảm thấy được sự mâu thuẫn, cũng có cảm giác cậu chỉ là dùng sự bận rộn của hiện tại để áp chế khát vọng từ sâu thẳm trong lòng mình. – “Nếu sau này thấy hối hận...”

Thì lại rơi vào tình trạng không khác gì người đàn bà ấy bây giờ. Hối tiếc về những gì đã xảy ra nhưng lại không thể thay đổi được gì.

Nếu biết trước có một ngày như thế, vậy thì ngay từ lúc ban đầu nên làm hết tất cả những gì có thể, để sau này không còn có gì phải tiếc nuối.

8:30 PM

“Đã gần bốn tiếng rồi.” – Trong suốt khoảng thời gian này, Minh Tuyết cứ chốc lát lại ngược nhìn về phía Jae Sung, tỏ ra còn nôn nóng hơn cả người trong cuộc. Tuy nhiên, bản thân nhân vật chính thì lại vẫn không có phản ứng gì khác thường, càng không có chút ý định sẽ ngừng lại để đến buổi hẹn. – “Anh ấy định để mặc cho người đó ngồi chờ vậy sao?”

Đến tận thời gian này, cũng không biết mẹ của cậu có còn chờ đợi không nữa? Minh Tuyết thấy khả năng hai bên gặp nhau và nói rõ tất cả bây giờ thật nhỏ bé.

Nhưng cho dù giữa hai người từng có quá khứ như thế nào thì vẫn không gì có thể xoá bỏ đi việc hai người là mẹ con ruột. Chính quan hệ này sẽ khiến cho mọi việc sẽ trở nên phức tạp và rắc rối nếu không được xử lý một cách thoả đáng.

Bằng chứng là lúc này, tuy vẫn làm việc với khuôn mặt thật bình tĩnh, nhưng nếu quan sát kỹ thì vẫn có thể nhận ra chàng mỹ nam cứ một chốc lại nhìn sang chiếc đồng hồ trên tay. Có lẽ ngay chính cậu cũng không hề nhận thấy sự khác thường của bản thân, không biết được thực sự trong lòng mình đang chờ mong chuyện gì.

Dẫu vậy, sự khó chịu tăng dần theo thời gian trôi qua cũng dần cho thấy ý muốn thực sự trong nội tâm của Jae Sung. Chỉ là ai đó vẫn quá chậm chạp, không chịu phát hiện ra mà thôi.

“Nghỉ chút đi!” – Trông thấy chàng mỹ nam làm việc mà không ngừng bị phân tâm, đạo diễn cuối cùng vẫn là không chịu được phải hô ngừng lại. – “Jae Sung! Em làm sao thế? Không tập trung chút nào cả. Có phải là thiếu ngủ không? Anh đã nói là không phải quay gấp mà.”

Anh quả thật không thể nào lý giải nổi sự chăm chỉ đột xuất của chàng thần tượng này, nhưng lại có thể cảm thấy được sự không chuyên tâm của cậu. Điều này không chỉ khiến hiệu suất công việc giảm đi đáng kể, mà quan trọng nhất là anh không thể có được những thước phim hoàn hảo như mong đợi. Thế nên, anh bắt đầu gợi ý Jae Sung dời lại lần quay này trở về nghỉ ngơi cho tốt.

“Không cần đâu!” – Nghe thấy ý định của đạo diễn, Jae Sung ngay lập tức phản bác, trong giọng nói không thể giấu nổi vẻ chột dạ. Cậu đúng là lấy công việc làm cơ để không quan tâm tới buổi hẹn đó, chỉ sợ mình mà rảnh rỗi là lại bắt đầu dao động. – “Em không sao đâu. Em sẽ cố gắng tập trung nên anh quay tiếp đi.”

Tuy nhiên, đạo diễn đã nhìn đủ phản ứng khác thường của chàng mỹ nam trong suốt buổi tối nay, cũng hiểu được cứ tiếp tục cũng chẳng thu được gì nhiều, đành tạm đưa ra quyết định.

“Đã nói là đi nghỉ kia mà. Trước cứ ra đằng kia ngồi nghỉ đi đã. Nếu lát nữa còn như vậy thì sẽ phải rời sang ngày mai nghe chưa?”

Đây cũng là thoả hiệp cuối cùng cả đạo diễn, Jae Sung không muốn cũng phải chấp nhận. Chàng mỹ nam biết vậy đành khẽ gật đầu, ngoan ngoãn đi về phía ghế nghỉ, nhưng tâm trạng lúc đó lại càng lúc càng rối rắm.

“Anh à.” – Không nhận được khi thấy chàng trai như thế, Minh Tuyết bước tới thông báo với cậu tin tức mình vừa nhận được, hi vọng nó sẽ giúp cậu đưa ra được quyết định khiến bản thân sau này không phải hối tiếc. – “Gần 9 giờ rồi đó. Quản lý Kang cũng vừa gọi điện đến nhà hàng hỏi thăm, nhân viên ở đó nói cô ấy vẫn ngồi chờ ở đó.”

Nói rồi, cô nhanh chóng cầm chìa khoá đưa vào tay cậu thúc giục.

“Anh mau đến đấy đi! Đây là chìa khoá xe.”

Đến đây cũng coi như Minh Tuyết đã làm hết mọi việc có thể, còn lại quyết định như thế nào là do cậu, dù là gì thì cô cũng sẽ không có bất kì ý kiến gì nữa. Cô nghĩ vậy nên trong lòng thấy thoải mái hơn, trên môi khẽ nở một nụ cười đầy thân thiết.

Tuy nhiên, Jae Sung cho đến tận bây giờ vẫn thật cứng đầu, đã quyết định gì thì sẽ không chịu thay đổi. Chàng trai sau khi nghe cô nói cũng thật sự có chút dao động, nhưng vẫn chưa đủ để cậu đưa ra quyết định sẽ đổi mặt với một người mẹ không cần đến mình.

“Anh đã nói rồi, hiện giờ anh và người đó chỉ là hai người xa lạ.” – Jae Sung chậm rãi nói một câu, hoàn toàn đưa mình vào vị trí đứng bên ngoài tất cả.
– “Vậy thì càng không có lý do gì để anh đến gặp bà ấy cả.”

Chàng mỹ nam nói xong thì không biểu lộ thêm một chút cảm xúc nào nữa, chỉ ngồi thẫn thờ trên ghế, đưa mắt nhìn vào khoảng không vô tận cho tới tận khi tiếng đạo diễn vang lên.

_ “Được rồi. Mọi người cùng quay tiếp nào.”

Giây phút đó, ngay chính bản thân chàng mỹ nam cũng không thể hiểu nổi tại sao ánh mắt của mình lại bất giác hướng về phía chiếc đồng hồ treo tường. Nhìn thấy kim giờ đã chỉ đến 9 h kém 5 phút, trong lòng cậu càng ngày lại càng cảm thấy thật nặng nề.

Trong khoảnh khắc, trí não cậu chợt xuất hiện hình ảnh người phụ nữ ấy vẫn đang ngồi chờ ở nhà hàng, nhìn thời gian trôi trong ánh mắt thật u buồn. Phút chốc sau lại quay trở lại với cái ngày cậu bị bỏ rơi giữa công viên, một mình đứng giữa một nơi tràn ngập xa lạ. Cứ thế, hai hình ảnh luân phiên hiện lên, làm chàng trai cũng lạc lối trong sự mâu thuẫn, nhất thời không biết nên làm sao.

_ “Anh à!” – Tiếng gọi của Minh Tuyết như muốn đánh thức cậu khỏi những suy nghĩ rối rắm, nhưng lại càng làm chàng mỹ nam trở nên nóng ruột, cả người cũng trở nên thật khó chịu.

Khoảnh khắc này, tất cả mọi thứ dường như đều đã trở thành vô nghĩa.

Nhắm mắt lại hít một hơi dài, đến khi Jae Sung mở đôi mắt của mình ra, thần thái trong nó cũng dường như trở nên khác hẳn. Không biết là vì sao, không biết là như thế nào, nhưng đến khi tất cả mọi người hiểu được điều gì đang xảy ra thì chàng trai ấy đã giật lấy chiếc chìa khoá trên tay Minh Tuyết, chạy vội về phía cửa. Trong trí não cậu lúc đó chỉ có một ý nghĩ, một điều gì đó không ngừng thôi thúc bước chân cậu bước đi về phía trước.

* * *

Đã rất nhiều lần trong buổi tối hôm nay, nhân viên phục vụ đi đến bên cạnh chiếc bàn đã đặt sẵn ấy, lịch sự hỏi người phụ nữ đang ngồi đó xem có định gọi món gì không. Nhưng cho đến tận lúc này, câu trả lời vẫn y như những lần trước, chỉ đơn giản vì bà đang chờ đợi một người khác.

Ngồi 5 tiếng một mình, bà tựa như đã dần cảm giác được những cảm xúc của cậu bé Jae Sung lúc đó, chờ đợi một người sẽ không bao giờ được gặp lại. Hơn nữa, bà cũng dần hiểu được, có một vài thứ một khi đã trôi qua thì sẽ không bao giờ có khả năng cứu vãn. Dù có cố gắng đến bao nhiêu thì cũng là quá muộn màng.

Liếc sang nhìn lại đồng hồ, người phụ nữ ấy không khỏi thở dài một hơi nào nề, cũng cảm thấy được cơ hội có được sự tha thứ của chàng trai ấy ngày hôm nay là không thể.

Nhưng đúng cái lúc tưởng chừng như đã hoàn toàn lâm vào thất vọng ấy, một chàng trai bất chợt xuất hiện, chậm rãi bước về phía chiếc bàn đã trống một chỗ cả buổi ngày hôm nay, lặng lẽ ngồi xuống phía đối diện.

* * *

Xoay chìa khoá vào ổ, Jae Sung bình tĩnh mở cánh cửa ký túc xá, bước vào phía trong. Chàng trai không bật điện lên mà chỉ đưa mắt nhìn quanh một lượt, nhận thấy sự tĩnh lặng của căn nhà trống vắng không có lấy một bóng người, trong lòng cảm giác như thiếu một thứ gì đó vô cùng quan trọng.

Vẫn trong không gian tối tăm, chàng mỹ nam lững thững bước lên trên cầu thang, hướng lên trên sân thượng, bàn tay cũng bất giác lôi chiếc điện thoại, bấm dãy số quen thuộc của một người con gái.

Khi Jae Sung tới nơi, đưa tay mở cửa bước ra ngoài sân thượng cũng gần như cùng với lúc chiếc điện thoại của Minh Tuyết đổ chuông, vang vọng giữa không gian bình yên của trời đêm.

_ “Anh à!” - Vừa nhìn thấy người gọi đến là Jae Sung, Minh Tuyết nhanh chóng bắt máy, có chút lo lắng hỏi vị trí của chàng trai ấy. – “Anh đang ở đâu thế?”

Cô rất hồi hộp không biết mọi chuyện diễn ra như thế nào, chỉ sợ chàng mỹ nam ấy biết được một sự thật nào đó đau lòng quá, rồi nghĩ quẩn thì thật là không tốt. Tính ra từ đầu tới cuối cuộc gặp của hai người ấy cũng là do cô thúc đẩy, nếu thật sự xảy ra chuyện thì chắc cô sẽ áy náy đến cả đời mất.

Do quá lo lắng nên Minh Tuyết hoàn toàn không cảm thấy có điều gì bất thường, càng không nhận thấy có người đang đi lại gần phía mình cho tới tận khi chàng mỹ nam ấy đã đến ngay trước mắt.

Giây phút đó, khi người con gái ấy giật mình ngẩng lên, ánh vào đôi mắt cô là một chàng trai đẹp tựa như thiên thần, cả người như đang toả sáng dưới ánh trăng màu bạc, rõ ràng là chân thật ngay trước mắt nhưng lại không khác gì hư ảo.

_ “Anh...” – Cô ngỡ ngàng đến không nói lên lời. Bản thân cũng không biết phải nên nói gì lúc này cả.

_ “Anh đã gặp người ấy.” – Rất đột ngột, Jae Sung mở miệng, giọng nói nhẹ nhàng như gió thoảng. Sau đó, chàng mỹ nam tiến tới ngồi xuống bên cạnh cô, ngược lên phía bầu trời đầy sao lấp lánh.

Trong bóng đêm, tiếng nói của cậu thật trầm ấm, tựa như có một ma lực tác động tới trái tim của con người, khiến cho Minh Tuyết tựa như bị mê hoặc trong những lời cậu nói.

_ “Anh đã nghĩ khi gặp lại thì sẽ có rất nhiều điều để hỏi. Tại sao người ấy lại bỏ rơi anh? Tại sao lúc này lại đột nhiên quay lại? Tại sao trước đó không trở về tìm kiếm anh dù chỉ một lần?” – Cậu nói thật chậm, tựa như muốn nói ra hết tất cả mọi suy nghĩ, mọi cảm nhận của bản thân, những điều mà cậu đã giữ quá lâu trong lòng. – “Nhưng khi đến đó rồi thì anh lại cảm giác mọi câu hỏi mà mình luôn canh cánh trong lòng đột nhiên lại không còn quan trọng nữa.”

Tựa như một bức tranh vốn rất hỗn loạn, rất nhiều màu sắc lại bỗng nhiên tan biến hết, hoá thành một màu trắng tinh khiết. Những thứ vốn luôn đeo đẳng cả nửa cuộc đời đã qua, chỉ trong một giây đó bỗng nhiên trở thành vô nghĩa.

_ “Vậy có nghĩa anh đã tha thứ cho bà ấy rồi sao?” – Minh Tuyết tò mò ngược lên hỏi.

Trong lúc chờ đợi ở nhà, cô đã ngồi nghĩ ra được n trường hợp sẽ xảy ra, nhưng lại chưa bao giờ nghĩ rằng mọi việc lại kết thúc đơn giản như thế. Tuy nhiên, nếu Jae Sung có thể bỏ qua được mọi thứ cho mẹ ruột của mình, như thế có lẽ cũng là một điều rất tốt cho tất cả mọi người.

Sự thật chứng minh, suy nghĩ của Minh Tuyết quả thật quá ngây thơ. Chàng trai trước mắt tuy có sống đơn giản thật nhưng cũng không có nghĩa có thể bỏ qua mọi tổn thương trong bao năm qua, tạo thành một kết thúc có hậu đến như vậy.

_ “Khi gặp người ấy, anh không có một chút cảm giác gì cả.” – Chàng trai vẫn đưa mắt nhìn về phía xa, tiếp tục nói thật êm ái. – “Không vui, cũng không buồn, không kinh ngạc, càng không giận dữ. Đối với anh, người đó cuối cùng chỉ như một người xa lạ, nên càng không có khái niệm tha thứ hay không. Nhưng người đó đã khóc, đã xin lỗi, đã hỏi anh hiện giờ sống có hạnh phúc hay không.”

Chàng mỹ nam dường như bắt đầu chìm trong hồi tưởng, sau đó bỗng nhiên nhìn sang phía Minh Tuyết, nở một nụ cười xinh đẹp khiến tất cả phái nữ khi thấy được đều không khỏi trầm mê.

Chàng trai lúc đó đem lại cho cô cảm giác thật nhẹ nhàng, tựa như đã được giải thoát rồi.

_ “Anh không biết cái hạnh phúc người đó nói là như thế nào, nhưng anh cảm thấy rất hài lòng với cuộc sống hiện tại. Anh đã nói rằng anh ước có thể được sống như vậy cả đời với mọi người.”

Minh Tuyết ngồi cạnh chăm chú lắng nghe. Đây cũng là lần đầu tiên cô thấy được tên đàn anh đó nói nhiều như vậy. Có lẽ bởi vì ai đó quen với việc để mọi thứ trong lòng quá lâu, chôn sâu nó, không quan tâm tới mọi thứ quá lâu, khiến cho lúc quyết định đối mặt thì trở nên thật khác lạ.

_ “Anh mệt quá! Anh muốn nghỉ một lát.” – Làm việc cũng đủ mệt, lại thêm suy nghĩ quá nhiều, bây giờ mọi thứ đã được giải quyết, chàng trai ấy không khỏi cảm thấy mệt mỏi, não bộ cũng không chịu hoạt động thêm nữa. “Em cứ ngồi như vậy một lát cùng với anh được không?”

_ “Vâng.” – Minh Tuyết gật đầu đáp, trong lòng vẫn có vẻ không yên tâm lắm với tình trạng của chàng trai hiện tại. Nhưng dẫu sao, cậu nếu có thể bình tâm mà nghỉ ngơi được một lát là tốt rồi.

Vừa dứt lời, Jae Sung đã bắt đầu ngả người, nhẹ nhàng tựa đầu lên vai cô. Cả hai người cứ thế ngồi lặng im giữa một thế giới đầy những vì sao đang toả sáng lấp lánh trên bầu trời rộng lớn vô tận.

Tuy nhiên, có một điều mà Minh Tuyết không hề hay biết, đó là Jae Sung cuối cùng lại không hề ngủ. Chàng trai vẫn mở mắt ngắm nhìn căn kí túc xá của mình một hồi lâu rồi mới yên lặng khép đôi mắt lại. Đầu đó, có một giọt nước rơi xuống giữa không trung, lăn khuất trong không gian bao la của một ngày cuối thu.

Bạn đang đọc truyện *My Stars* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16

_ “Minh Tuyết! Nước cam!” – Yo Seob một bên ngồi trên ghế để cho nhân viên trang điểm lại, một bên lớn tiếng gọi như một ông chủ.

Đáng thương thay cho Minh Tuyết mấy ngày qua, bận rộn sắm vai trợ lý đến mức ngay cả trí óc cũng đã hoàn toàn cho rằng bản thân là như vậy, vừa nghe thấy có người hô lên là vội vàng chạy tới giúp ngay.

— “Hết mất rồi!” — Lúc này, người con gái vừa nghe Yo Seob yêu cầu liền vội vã ngược sang chỗ để đồ uống, khi phát hiện thấy không còn nước cam nữa thì việc nghĩ tới đầu tiên chính là chạy đi mua bù. — “Đợi chút nhé! Để tôi mua thêm!”

Hiện tại, không chỉ tất cả mọi người trong ngôi trường, mà ngay cả Minh Tuyết cũng cho rằng mình là một trợ lý, cần cố hết sức thoả mãn mọi yêu cầu của các chàng trai. Thế nên cô dường như đã quên cái gì gọi là phản kháng, liên tục nhẫn nhịn, còn Yo Seob thì lại càng được dịp sai khiến đến thích thì thôi.

Trong khi Minh Tuyết bước về phía phòng học trong trường, hướng về phía máy bán nước thì MS4 vẫn phải tiếp tục chụp bộ ảnh quảng cáo cho chương trình đặc biệt này ở giữa sân. Xung quanh bọn họ bây giờ là rất nhiều các cô bé vây quanh, nhìn các chàng mỹ nam làm việc với ánh mắt si mê, hận không thể đến gần họ thêm một chút nữa.

— “Ôi! Tại sao chúng ta lại chỉ được phép đứng từ xa ngược nhìn các anh ấy chứ?” — Một cô bé vẫn dõi theo những thần tượng đẹp mê hồn của mình, trong lòng chỉ mong mình được hoá thành cái bàn mà họ ngồi, cái khăn mà họ lau, cốc nước mà họ uống... Nếu có thể được như thế thì chắc là cô sẽ cảm thấy mình là người hạnh phúc nhất trên thế gian này, dù cho có bị chết cũng thấy đáng. — “Rõ ràng ở ngay trước mắt nhưng lại xa xôi như vậy kia chứ.”

Nghe tin MS4 đến trường mình, các cô bé vui mừng đến mức mấy đêm liền không ngủ, nhưng cuối cùng biết được bọn họ đến học ở lớp kế bên của kế bên thì không khỏi thấy đau lòng, thậm chí trách ông trời sao mà bất công.

— “Đừng vậy! Tại sao họ không vào lớp chúng ta kia chứ?” — Đưa mắt nhìn bốn chàng mỹ nam đang tập trung chụp ảnh giữa sân trường, cô bé bên cạnh cũng thấy thật là không công bằng. — “Rõ ràng chúng ta có hội trường câu lạc bộ fan của trường này kia mà. Tại sao lại cũng phải đứng đây nhìn y như những đứa khác chứ?”

Ở các ngôi trường, để duy trì trật tự và đảm bảo sẽ không xuất hiện fan cuồng quá khích, gây ảnh hưởng đến danh tiếng các thần tượng của mình, các cô bé vẫn thường lập các câu lạc bộ fan, hình thành nên một hệ thống rõ ràng. Trong đó, hội trường chính là người có trách nhiệm và quyền lợi nhiều nhất, thỉnh thoảng thường có đặc quyền từ phía công ty của các nghệ sĩ khi có chương trình gì liên quan.

Lần này MS4 không chỉ đến trường, mà còn ở lại một thời gian, nhưng lại không vào lớp của bọn họ. Thế nên bây giờ mang danh là những người đứng đầu trong câu lạc bộ fan của MS4, nhưng các cô bé này lại chỉ có thể đứng ngoài nhìn trong ai oán.

— “Đừng nói nữa!” — Cô bé còn lại chưa nói gì từ đầu tới giờ chính là vị đội trưởng vốn rất được tôn sùng trong trường. Nhưng hiện tại, khi các chàng thần tượng thực sự đến đây, mọi người cũng chỉ suốt ngày tìm cách đến gần họ hơn, làm gì còn nhớ tới hội trường gì nữa chứ. Hơn nữa cũng do chẳng có được một ưu ái đặc biệt nào, cô bé lúc này đang thấy rất bức bối. — “Hội trường gì chứ? Chẳng có tí đặc quyền nào cả. Ngay cả đến nói chuyện một câu với các anh ấy cũng không thể. Chúng ta...”

Vừa nói đến đó, cô bé hội trưởng bỗng nhiên dừng lại, ánh mắt chú ý tới hình ảnh Minh Tuyết đang ôm một đồng lon nước ngọt trên tay, chạy vội trên hành lang, cùng với đó là tiếng chuông điện thoại đang reo lên ầm ĩ không ngừng. Không chỉ một mình cô, mà bất kì ai thấy được cái cảnh trước mắt thì trong trí não đều toát ra một câu: thật là ngốc.

Minh Tuyết lúc này rơi vào tình cảnh thật khó khăn. Hai tay đã đầy ắp, chuông điện thoại thì cứ reo lên liên hồi làm cô không biết phải làm sao cả. Phải mất một lúc vất vả vật lộn với đồng lon nước ngọt, cô gái ấy mới kéo được điện thoại ra bắt máy.

— “Cô làm gì mà giờ này vẫn chưa thấy bóng dáng đâu thế hả?” — Không cần phải đoán cũng có thể nghe ra được tiếng nói đầy giận dữ ở đầu dây bên chính là của Yo Seob. Mấy hôm nay cậu ta tìm được cơ hội nào để chen ép cô thì tuyệt đối sẽ không dễ dàng buông tha. — “Sắp hết giờ nghỉ trưa rồi đấy! Cô định bắt tôi chờ ở đây đến bao giờ thế?”

— “Xin lỗi nha! Tôi qua ngay đây!” — Minh Tuyết khẩn trương trả lời, càng vội vàng hơn. Nhưng khi người con gái ấy ngược lên nhìn về phía đoàn chụp ảnh ở tít xa, trong lòng không khỏi thấy ảo não. — “Ôi trời! Sao cái trường này lại rộng thế kia chứ? Cái sân trường mà đã không khác gì một công viên nhỏ này thì chạy bao giờ mới tới nơi đây?”

Kì thật, bởi vì trường này đủ đẹp, đủ rộng nên mới có thể trở thành địa điểm quay chương trình đặc biệt của các chàng thần tượng. Cho nên từ giờ đến cuối cùng, Minh Tuyết sẽ còn vất vả dài dài trong việc chạy qua chạy lại như thế này.

— “Đó là trợ lý của MS4 sao?” — Nhìn cái bóng dáng đang đi xa dần kia, một cô bé mở miệng hỏi trong khó hiểu. Như để phối hợp với sự nghi ngờ của cô bé, Minh Tuyết vừa chạy được một đoạn thì đã đánh rơi là cả mấy lon nước, lại phải quay trở lại nhặt rồi mới đi tiếp. — “Trông chẳng có chút chuyên nghiệp gì cả. Sao người như thế lại được làm trợ lý cơ chứ?”

Trước đó mấy cô bé đã tưởng tượng trợ lý phải là một người thật tài năng, giỏi đến mức gì cũng giải quyết thật dễ dàng, tựa như có phép thuật vậy. Thế nhưng hiện tại nhìn thấy Minh Tuyết, bọn họ có cảm giác hình tượng bị sụp đổ nghiêm trọng, thất vọng đến mức không dám tin vào mắt mình nữa.

— “Đừng vậy!” — Cô bé hội trưởng nhăn mày, quay đầu bước đi trong giận dữ và uất ức. Có lẽ chỉ có không nhìn nữa mới khiến cô bé không tiếp tục oán trời trách đất nữa. — “Ngay cả một người trợ lý hậu đậu, xấu xí, ngốc nghếch cũng còn có thể được nói chuyện với các anh ấy, trong khi những người cống hiến hết mình như chúng ta thì lại phải ở đây và chỉ biết nhìn theo người mình thích ư?”

Cuộc đời có thật nhiều bất công, nhưng cái bất công này khiến bọn họ thật là không thể nào chấp nhận nổi.

— “Uà! Hội trưởng! Cậu đi đâu thế?” — Một trong hai cô bé còn lại vội vàng gọi với theo.

Họ đã quen đi bên cạnh, có việc gì đều do hội trưởng ra quyết định cuối cùng, giờ thấy cô bé ấy định đi thì việc đầu tiên nghĩ tới là cũng đi theo. Chẳng qua các cô bé còn có chút nuối tiếc giây phút hiếm hoi được tận mắt thấy MS4 nên vẫn chưa đuổi theo ngay.

— “Ồ đây nhìn thì cũng có được gì đâu cơ chứ. Dĩ nhiên là đi nơi khác tốt hơn rồi.” – Cô bé hội trưởng phụng phịu trả lời.

Tuy nói vậy, nhưng ai cũng có thể dễ dàng nhận ra lúc này cô bé ấy đang bực mình vì sự bất công, vì không được tiếp cận với MS4 thêm được một chút. Mà cách tốt nhất để không bị dồn nén đến phát điên là không nhìn, không biết gì hết nữa.

— “Đội bọn tớ với!” – Cô nhóc bị bỏ lại cuối cùng định chạy theo, nhưng ngay sau đó thì chợt ngừng lại khi thấy một sợi dây chuyền bị ai đó đánh rơi dưới đất. Cô cúi người xuống cầm lên xem xét một lượt, thấy chẳng có một ký hiệu đặc biệt nào để giúp tìm ra chủ nhân của nó cả. – “Ai đánh rơi thế nhỉ? Không phải là của chị trợ lý vừa nãy đó chứ?”

Từ nãy đến giờ, người đi ngang qua đây để lại ấn tượng cho cô bé ấy cũng chỉ có Minh Tuyết nên nghĩ ngay đến đáp án này. Nhưng chưa đủ thời gian để cô bé nhớ kĩ lại, khẳng định chắc chắn nó là của ai thì ở phía trước, hội trưởng đã quay lại kêu gọi trong khó chịu.

— “Làm gì thế? Nhanh lên đi chứ!”

— “Minh tới ngay đây!” – Nghe thấy tiếng giục, cô bé lúc đó không nghĩ thêm được gì nữa, chỉ đàn dút tạm sợi dây vào túi, chạy vội theo sau. Còn về ai là chủ nhân của chiếc vòng cổ này, mọi việc cứ tạm thời để sau cũng được.

* * *

Lấy khăn lau mồ hôi, Young Min dường như không có mấy thời gian để nghỉ ngơi, ngay tức thì phải rời khỏi sân trường cùng với quản lý Kang, chuẩn bị cho công việc tiếp theo.

— “Thời gian hơi gấp một chút. Bây giờ chúng ta phải đến trường ngay.” – Anh quản ký vừa đi vừa nói, đồng thời cũng đưa lịch làm việc ngày hôm nay cho tên yêu nghiệt. – “Anh có sắp xếp đây lên một chút để kịp buổi hẹn của em với Eun Ji. Cô ấy luôn là ưu tiên số một của em khi xếp lịch mà.

Nói rồi, ông anh quay sang nhìn đồng hồ, nhận thấy thời gian đã gần đến, đành phải nhanh chân hết cỡ để đi đến địa điểm tiếp theo.

— “Em đợi một lát nhé! Anh đi lấy xe.”

— “Vâng!” – Young Min gật đầu tỏ vẻ đã biết, sau đó mới cúi xuống chuyên tâm nghiên cứu lịch làm việc của bản thân ngày hôm nay. Tuy rằng công việc đã được giảm đi rất nhiều kể từ khi quyết định quay chương trình đặc biệt, nhưng việc đi đến trường vẫn tốn quá nhiều thời gian đối với bọn họ, thành ra nhiều khi lịch làm việc được xếp rất sát sao.

Vốn đang rất chú tâm, nhưng rồi khi thoáng nhận ra có một hình bóng quen thuộc ở phía xa, chàng mỹ nam không khỏi ngẩng lên chăm chú nhìn trong khó hiểu.

— “Uà! Không phải là Minh Tuyết đó sao? Em ấy còn làm gì ở đây tầm này vậy?” – Trời đã khá muộn, trường học hầu như cũng chẳng còn lại ai, vậy mà cô gái ấy còn đang đi lang thang, dáng vẻ như đang tìm kiếm gì đó khiến Young Min không khỏi thấy tò mò.

Nhưng khi chàng mỹ nam vừa định bước tới hỏi xem có chuyện gì, giọng nói của anh quản lý lại vang lên, nghe có vẻ khá khẩn trương.

— “Young Min! Mau lên đi! Sắp muộn rồi!”

Đưa mắt nhìn về hướng Minh Tuyết vừa đi, rồi lại ngược trở về chiếc xe đang chờ sẵn, tên yêu nghiệt có đôi chút chần chờ. Tuy nhiên, khi nhớ tới giờ quay đã gần kề, chàng trai cuối cùng cũng đành ngoan ngoãn quay trở lại bước vào trong xe.

Có lẽ cũng không có gì quan trọng, Minh Tuyết sẽ biết lúc nào cần phải trở về. Chàng mỹ nam thầm nghĩ như vậy, tự bắt mình không nên suy nghĩ quá nhiều về việc này, chuyên tâm vào công việc sắp tới.

* * *

— “OK! Hôm nay em làm khá tốt đấy!” – Anh quản lý đưa chiếc chìa khóa xe cho Young Min sau khi chàng trai ấy kết thúc công việc, kèm theo lời đánh giá về buổi quay. – “Được về sớm hơn dự kiến nửa tiếng. Nhưng mà hiện tại anh lại có chút việc cần đi bây giờ nên em cứ về nhà trước nhé.”

Tuy rằng được về sớm, nhưng tên yêu nghiệt cũng đã liên tục quay trong nhiều giờ, lúc này cũng khá mệt mỏi. Thế nên lúc này tuyên bố kết thúc công việc, Young Min mới khẽ thở ra một hơi nhẹ nhõm, trong đầu rất nhanh nhớ tới việc cần hoàn thành cuối cùng trong ngày, đến buổi hẹn với Eun Ji.

— “Vâng! Chào anh.” – Chàng mỹ nam lễ phép tạm biệt tên đàn anh, chuẩn bị đi về. Nhưng mà đúng lúc này, ông trời lại không muốn cậu được thanh thoi dễ dàng như thế. Young Min vừa cầm chiếc điện thoại của mình lên xem xét, đôi lông mày bất giác cau lại khi thấy hàng loạt cuộc gọi nhờ của chàng đội trưởng.

Chẳng lẽ lại có việc nghiêm trọng nào đó phát sinh? Tên yêu nghiệt thầm nghĩ, tay cũng rất nhanh chóng gọi lại tìm hiểu xem rốt cuộc có chuyện gì khiến tên đàn em của mình phải sốt sắng đến mức này.

_ “Hyung Ki à? Em gọi cho anh có chuyện gì thế?”

_ “Anh à.” – Đáp lại câu hỏi của cậu là giọng nói vô cùng ngưng trọng của chàng đội trưởng. Ở nhà lúc này quả thật là đã có chuyện xảy ra. – “Minh Tuyết có ở chỗ anh không thế?”

Trước câu hỏi ngược lại của Hyung Ki, Young Min tỏ ra hơi chút sững sốt, không biết tại sao bỗng dưng lại hỏi điều này.

Vốn bình thường những công việc riêng, hay là vào tầm muộn, bọn họ sẽ không để Minh Tuyết đi theo. Điều này là quy tắc bất thành văn trong nhóm, ai cũng biết, thế mà hôm nay tên đội trưởng lại hỏi một câu như vậy, cậu không thấy ngạc nhiên mới là lạ.

_ “Không có.” – Suy nghĩ trong vài giây, tên yêu nghiệt cảm giác có chuyện bất thường, trong óc dường như loé lên cái gì đó nhưng lại rất nhanh chóng biến mất, khiến cậu nghĩ mãi không ra. – “Sao thế?”

Nghe được tên đàn anh nói như vậy, Hyung Ki ở đầu dây bên kia rõ ràng tỏ ra rất thất vọng. Những hi vọng cuối cùng còn sót lại của chàng mỹ nam rất nhanh chóng bị dập tắt ngấm.

_ “Chẳng biết Minh Tuyết biến đâu mất rồi.” – Tên đội trưởng thở dài náo nức, trong trí não lại càng rối loạn. Cậu đã thử tìm kiếm ở tất cả mọi nơi có thể, cũng hỏi tất cả mọi người liên quan, nhưng tin tức về cô vẫn hoàn toàn biệt tăm. – “Tôi như thế này mà vẫn còn chưa thấy về nhà.”

Đặc biệt Minh Tuyết lại là một cô gái, đến tận muộn như này vẫn chưa về, lại không liên lạc gì khiến cậu càng lúc càng lo.

Nhưng có vẻ như trong nhà lúc ấy chỉ có một mình cậu là thực sự quan tâm tới Minh Tuyết. Bởi Yo Seob hiện tại đang ở bên lại rất thảnh thơi, thậm chí còn thấy phản ứng của tên đội trưởng có phần hơi nghiêm trọng hoá vấn đề.

_ “Làm sao phải lo quá lên như thế chứ?” – Nghĩ đến Minh Tuyết, anh chàng trẻ con lại nhớ tới bữa trưa đặc biệt hôm trước, trong lòng chỉ còn lại có bức bối. – “Cô ta cũng đã 20 tuổi rồi, có còn phải là trẻ con nữa đâu. Chắc chỉ đi đâu chơi loanh quanh, lát nữa sẽ về thôi.”

Huống hồ trong mắt cậu, ai đó đã quá quen với cuộc sống ở Hàn Quốc, không có khả năng bị đi lạc. Giả thiết bị bắt cóc lại càng vô lý, bởi cô ta có cái gì đáng để người khác nhòm ngó đâu. Tiền không có, sắc lại càng không.

_ “Nếu có đi chơi thì cũng phải báo lấy một câu chứ.” – Hyung Ki không tán thành với kiểu suy nghĩ quá chủ quan của Yo Seob, lên tiếng phản bác ngay lập tức. – “Đăng này ngay cả điện thoại cũng không liên lạc được. Mà cô ta lại là kiểu người rất dễ bị lừa gạt nữa chứ. Nếu có chuyện gì xảy ra thì sao đây?”

Bình thường Minh Tuyết luôn ở nhà vào buổi tối, nếu đi đâu cũng có nói với mọi người, hôm nay lại đột nhiên mất bóng từ chiều muộn, rõ ràng có sự khác thường. Với lại thỉnh thoảng cô lại gây ngạc nhiên đến khó tin, kiến thức xã hội thì thiếu trầm trọng, làm cậu không thể không nghĩ tới trường hợp xấu nhất.

Ở đầu dây bên kia, Young Min nghe cuộc nói chuyện của hai tên đàn em từ đầu tới cuối, cũng cảm thấy chuyện này đúng là có điều không ổn, đành phải đề nghị cách giải quyết tốt nhất.

_ “Được rồi! Anh sẽ đi tìm thử xem. Có gì sẽ báo lại sau.” – Bản thân tên yêu nghiệt cũng bắt đầu thấy lo lắng cho người con gái ấy, trong đầu chỉ nghĩ tới làm sao nhanh chóng tìm được cô, hoàn toàn bỏ quên tất cả những việc khác đang định làm. – “Mấy đứa thử cố liên lạc lại với những người quen khác rồi hia nhau đi tìm ở tất cả những nơi có thể xem sao nhé.”

Vừa nói, chàng mỹ nam vừa bước vội đến chỗ để xe, trên đường đi cũng thử cố vài lần gọi cho Minh Tuyết nhưng đúng là không sao liên lạc được.

_ “Làm sao vậy nhỉ?” – Young Min bước vào ngồi trong xe, bắt đầu suy nghĩ nên đi đến đâu tìm kiếm đầu tiên. Trong bộ não cậu hiện lên một loạt hình ảnh về những nơi cô hay đi, về tất cả mọi thông tin về cô trong ngày hôm nay.

Sau đó, cậu nghĩ tới điều mà mình đã bỏ qua. Nếu không phải có chuyện này, cậu chắc cũng hoàn toàn quên mất những giây phút trước khi mình lên xe đi đến trường quay khi nãy.

_ “Chắc là chỉ còn chỗ đó thôi.” – Bất giác khẽ mở miệng nói một câu, chàng trai không để lãng phí thêm một giây phút nào, vội nhấn gas phóng vút đi nhanh như một con gió.

* * *

Cả đất trời chìm trong một màu đen tối, trong không gian rộng lớn bao phủ xung quanh mọi người chỉ còn lại một màn đêm tĩnh lặng, hoà cùng với tiếng gió xào xạc tựa như những lời thì thầm.

Đi cùng với khung cảnh tối tăm mù mịt ấy là hình ảnh một con người đang ngồi co lại ở một góc, trông không khác một bóng ma cô độc bị bỏ rơi.

_ “Đã... tối vậy rồi sao?” - Một mình giữa cả phòng học rộng lớn buổi đêm, Minh Tuyết nhìn quanh, gian nan nuốt xuống một ngụm nước bọt, ánh mắt đầy hoảng sợ. Cả người cô lúc này đều run lên, nỗi sợ hãi bua vây khiến cô muốn bật khóc. – “Làm thế nào bây giờ? Điện thoại vì bật đèn chiếu sáng mà cũng sập nguồn rồi, cái đó lại vẫn chưa thấy đâu nữa chứ.”

Thế nên hiện tại cô đang rơi vào tình trạng thật khó khăn, muốn về cũng không được, ở lại cũng không xong. Nếu về thì lại sợ ngày mai thứ đó sẽ bị

người khác nhất được, không còn có khả năng trở về. Nhưng nếu ở lại thì càng khổ sở, trong khung cảnh tối tăm rùng rợn, không chút ánh sáng nào, cô làm sao để có thể vượt qua nỗi sợ mà tìm được thấy nó bây giờ?

Àào!

Đột nhiên, một cơn gió bỗng thổi tràn qua, làm những mảng cảnh lá xung động, khiến những mảng sáng tối ngoài cửa sổ chuyển động hỗn độn, làm trái tim yếu ớt của Minh Tuyết cũng thu lại như bị người bóp chặt. Âm thanh cứ thế len lỏi trong không gian tĩnh mịch, làm cho bất cứ ai cũng phải rợn cả tóc gáy.

“Chắc là... phải về thôi. Hu! Hu!” – Giây phút hiện tại, tim của cô đập quá dồn dập, nỗi sợ càng lớn dần khi vầng trăng lên cao khiến cô không nói được một câu hoàn chỉnh.

Rời khỏi đây, đó là tất cả những gì còn lại trong trí não Minh Tuyết trong những giây phút khủng khiếp ấy.

Cô có cảm giác chỉ ở đây thêm chút nữa, không bị dọa đến chết thì chắc cũng bị bệnh tim, đành ngậm ngùi bỏ qua ý định tìm về đồ vật mình đánh rơi, trước hết phải an toàn trở về nhà đã.

Nghĩ vậy, Minh Tuyết cũng bất chấp tất cả, run rẩy dùng cả hai tay để bò từng chút một về phía cửa. Tuy nhiên, khi cô vừa đi được một nửa quãng đường thì những âm thanh lạ chợt vang lên, khiến tim cô như ngừng đập.

Cộp! Cộp! Cộp!

Tiếng bước chân đều đều đi trên hành lang, tạo thành một điệp khúc trí mạng cho người duy nhất còn lại trong trường học lúc đó. Đặc biệt trong đêm tối nó lại càng trở nên vang dội, như ma ám tác động tới thần kinh của con người.

Minh Tuyết nhìn quanh ngôi trường vắng lặng, trái tim gia tốc đến tận cùng, cảm giác lạnh lẽo như đang đứng trong hầm băng, chờ đợi cái điều đáng sợ nhất thế gian sắp xảy ra kia. Từng phút trôi qua như càng đẩy cô đến gần với tuyệt vọng, cả linh hồn cũng như sắp bị ăn mòn hết khi tiếng bước chân ngày càng lớn dần.

Cũng chính những giây phút khủng hoảng đó, khi cô càng cố tỏ ra trấn tĩnh hơn thì trí não lại càng nghĩ tới những chuyện ma quái, không ngừng lặp đi lặp lại tra tấn trái tim yếu ớt sắp bị vỡ nát vì sợ hãi.

Cộp! Cộp!

Âm thanh ấy ngày càng gần, hướng về phía phòng học Minh Tuyết đang ở, khiến cô có cảm giác như bản thân bị bại lộ hoàn toàn trước những linh hồn đang du dương trong đêm. Cô gãi bất giác lùi lại lại cho tới tận khi sau lưng chạm tới góc tường, cố gắng lui mình lại vào một góc khuất tối tăm, cả người như ngừng thở, mong muốn che giấu đi sự tồn tại của bản thân.

Hi vọng nó sẽ cứ thế đi ngang qua, đừng có dừng lại. Trong lòng cô gãi cầu khẩn vô số lần như vậy, nhưng tình huống phát sinh tiếp theo lại khiến cho tất cả đi lệch hết quỹ đạo ban đầu.

Có lẽ do quá sợ hãi, hoặc cũng do vốn đã quá hoảng sợ đến mức luống cuống tay chân, Minh Tuyết đột nhiên va phải góc của bàn học. Tiếng động vốn không lớn nhưng ở giữa đêm tối lặng ngắt này lại trở nên phá lệ rõ ràng.

Giây phút đó, cả người cô cứng lại, khuôn mặt cũng trở nên xanh ngắt, kinh hoàng đến mức quên cả thở. Bởi vì ngay sau đó, tiếng bước chân vốn đều đều trên hành lang kia đột nhiên ngừng lại vài giây. Tiếp theo, nó bỗng hướng thẳng về phía lớp học này, tiếng động càng lớn, tốc độ cũng trở nên nhanh hơn hẳn.

Thôi xong rồi! Đó là tất cả những gì người con gái ấy nghĩ trong khoảnh khắc đó, kèm theo đó là sự tuyệt vọng đến mức muốn nuốt sạch tâm trí con người.

Nó đang tới, đã đến ngay trước cánh cửa lớp. Và...

Cạch!

“AAAAA!” – Khủng hoảng, rối loạn, sợ hãi, tất cả những cảm xúc lên tới đỉnh điểm ấy cùng tập kích làm Minh Tuyết gần như hòng mắt, làm ra một phản xạ kinh điển là hét lên một tiếng kinh hoàng. Âm thanh của cô vang lên cắt qua màn đêm, lớn đến mức ai nếu ở gần cũng bị dọa choáng váng.

“Minh Tuyết! Là em hả?” – Trong khoảnh khắc hỗn loạn ấy, tiếng nói của một chàng trai chợt vang lên, có chút bối rối, không biết phải làm sao để ổn định lại cảm xúc của người con gái ấy. – “Là anh mà! Anh đây!”

Người vừa xuất hiện trong phòng học không phải ai khác mà chính là Young Min. Chàng mỹ nam ấy vốn đi loay quanh trong trường tìm cô, vừa vặn nghe thấy tiếng động lạ trong phòng này mới tiến tới, ai ngờ nhận được lại là một tiếng hét vang dội đập thẳng vào tai.

“Anh?...” – Nghe được tiếng nói quen thuộc của tên yêu nghiệt, Minh Tuyết đột nhiên mở tròn mắt nhìn về phía cậu, ngưng ngẩn một lúc rồi ánh mắt chợt trở nên sáng rực như vừa bắt được một chiếc phao cứu sinh.

Lúc này, Young Min xuất hiện trong tầm mắt cô không khác gì một thiên thần, một đấng cứu thế đưa cô ra khỏi địa ngục đáng sợ. Vì vậy, không kịp nghĩ

gì nhiều, cô gái đã lao vút tới, ôm chầm lấy cậu, tay chân vòng chặt cứng không khác gì một con bạch tuộc.

— “Anh ơi!” – Giọng nói của cô nghẹn ngào như sắp phát khóc tới nơi. Cô vừa nãy quả thật rất sợ, rất sợ bị ma hù chết.

— “Được rồi! Không có gì đâu!” – Nhận thấy người con gái bắt trên người mình đang run lên vì sợ hãi, Young Min mềm lòng ôm lấy cô, nhẹ nhàng an ủi. Cậu biết một mình cô ở giữa ngôi trường vào lúc gần nửa đêm thế này tất nhiên không tránh khỏi hoảng sợ, thế nên rất kiên nhẫn giúp cô bình tĩnh lại.

Hơn nữa, ôm lấy Minh Tuyết trong vòng tay, Young Min có một cảm giác thật lạ, không thể diễn đạt thành lời. Cảm giác mà cậu chưa bao giờ có được khi ôm những cô bạn gái khác của mình.

Có lẽ vì cậu vốn coi Minh Tuyết như em gái nên mới vậy chăng? Ai đó tự nói với bản thân như vậy, cố gắng áp chế mọi cảm xúc khác thường của bản thân.

Rất lâu sau, đến khi toàn thân Young Min bị ôm đến cứng nhắc, Minh Tuyết cũng thấy hai tay mỏi nhừ mới tạm thời bình thường trở lại, buông cậu ra. Nhưng bàn tay cô vẫn cầm chặt lấy cánh tay của cậu, rất sợ bị tách ra và bỏ lại một mình.

— “Em làm gì giữa đêm hôm khuya khướt như vậy thế?” – Thấy cô đã bình tĩnh trở lại, Young Min mới mở miệng hỏi. Bản thân cậu cũng muốn biết có gì quan trọng khiến cô phải ở lại trường trong tình trạng này nữa.

Nghe thấy câu hỏi, Minh Tuyết mới ngược ánh mắt ngập nước của mình lên, bắt đầu hoạt động bộ não đang đông cứng của mình để trả lời.

— “Cái vòng cổ.” – Nhắc đến mới nhớ tới mục đích ban đầu của bản thân, Minh Tuyết không khỏi bắt đầu lo lắng. — “Cái vòng cổ của mẹ tặng em lúc sinh nhật đã bị rơi đâu mất tiêu rồi. Em đã tìm nó suốt từ chiều tới giờ rồi. Nếu mà bị mất thì em biết làm sao đây?”

Cô đã tìm rất lâu, rất lâu nhưng vẫn không thấy. Đó chính là thứ vô cùng quan trọng, trước giờ Minh Tuyết chưa bao giờ để rời khỏi bản thân, giờ nghĩ tới khả năng sẽ bị mất vĩnh viễn, cô không khỏi muốn khóc.

— “Nó quan trọng với em như vậy.” – Nhìn thấy phản ứng của Minh Tuyết, Young Min cũng hiểu được chiếc vòng cổ đó có ý nghĩa rất lớn với cô, mới mở miệng đề nghị. — “Thế thì anh sẽ đi tìm cùng em vậy.”

Tên yêu nghiệt khẽ mỉm cười an ủi, trong ánh mắt lúc đó tràn ngập một sự dung túng, khiến cho bất kì ai nhìn thấy cũng có cảm giác cậu sẽ sẵn sàng tha thứ mọi lỗi lầm mong muốn nào của người con gái trước mặt vậy.

* * *

— “Chính là vì thế nên hiện tại anh đang ở đây với Minh Tuyết.” – Để những người còn lại không lo lắng, Young Min ngay lập tức gọi điện về giải thích với các thành viên khác của MS4. Hơn nữa, quan trọng là cậu nghĩ rằng đêm nay mình cũng chưa chắc về được nhà, dặn mọi người cứ yên tâm nghỉ ngơi trước.

— “Cái gì cơ? Sao cô ta lại có thể làm rơi vòng cổ được cơ chứ? Mà nếu đó là một vật quan trọng như thế thì phải giữ cho cẩn thận mới đúng.” – Từ đầu dây bên kia, giọng Hyung Ki vang lên trong bức bối. Còn lý do tại sao thì ngay cả bản thân chàng mỹ nam ấy cũng không biết, có lẽ không đơn giản chỉ vì khó chịu với tính hậu đậu của Minh Tuyết.

Chỉ cần nghĩ tới cô ta sẽ cả đêm không về, hơn nữa lại một mình ở bên cạnh tên đàn anh kia, trong lòng cậu chợt nóng như lửa đốt, không nhịn được cũng muốn đến đó xem thế nào.

— “Hai người đang ở trường hả?” – Trước khi kịp hiểu bản thân nói gì, Hyung Ki đã lên tiếng đề nghị. — “Em sẽ qua đó giúp ngay.”

Tuy nhiên, câu nói tiếp theo của tên yêu nghiệt khiến những dự kiến của cậu nhanh chóng sụp đổ. Bởi vì tên đàn anh ấy cảm thấy không cần thiết phải kéo cả Hyung Ki tham gia công cuộc tìm kiếm, làm lỡ mất thời gian nghỉ ngơi của cậu.

— “Không cần đâu! Mấy đứa còn phải quay phim vào lúc nửa đêm kia mà.” – Young Min nói một cách vô cùng quyết đoán, rất có phong thái của một bậc đàn anh. — “Cứ yên tâm đi! Mọi việc ở đây đã có anh lo rồi!”

Nói xong, ai đó rất dứt khoát cúp máy, không để tên đàn em có cơ hội phản bác. Tiếp theo, cậu nhìn lại đồng hồ, thấy đã qua giờ hẹn được 5 phút, mới mở máy gọi cho Eun Ji.

— “Eun Ji à.” – Giọng của chàng mỹ nam lúc nào cũng đầy quyến rũ, khiến cho bất kì ai khi nghe thấy cũng có cảm giác không sao cưỡng lại được sự hấp dẫn. — “Tớ có việc bận nên sẽ đến trễ một chút nhé.”

— “Cậu vừa nói là sẽ đến trễ ư?” – Đầu dây bên kia, Eun Ji nghe thấy thế thì sững sốt trong vài giây, nhưng sau đó rất nhanh bị nụ cười xinh đẹp che giấu đi mất. — “Đây là lần đầu tiên tớ nghe nói cậu để xảy ra tình trạng này đấy. Cậu sẽ đến trễ bao lâu vậy hả?”

Phải biết rằng tên yêu nghiệt này luôn đặt phụ nữ và những buổi hẹn lên hàng đầu, thường rất cẩn thận khi sắp xếp kế hoạch nên không bao giờ để con gái phải chờ. Đây cũng là nguyên tắc không thể phá vỡ của chàng mỹ nam trong bao nhiêu năm qua. Bây giờ bỗng nhiên lại chính tai nghe thấy tên đó nói như vậy, cô không thấy khó hiểu mới là lạ.

— “Tớ cũng không biết nữa. Nhưng mà...”

Cuộc đối thoại giữa hai người đột nhiên bị ngắt quãng giữa chừng. Young Min vội kiểm tra lại chiếc điện thoại, thấy nó bị sập nguồn mà không biết nên nói sao cả. Đúng cái giây phút quan trọng nhất này thì lại...

“Bây giờ phải làm sao để liên lạc với mọi người đây?” – Ngẫm lại hoàn cảnh của mình hiện tại, Young Min quả thật không biết nên nói gì nữa. – “Sao mình lại có thể bất cẩn tới mức này được chứ?”

Nếu là vào lúc khác thì cũng đành thôi, nhưng hôm nay cậu vốn định ở lại giúp Minh Tuyết, đến lúc có vấn đề gì muốn thông báo với Eun Ji thì đúng là không biết nên làm sao cả.

“Sao vậy anh?” – Nhìn thấy tên đàn anh có chút khó xử, Minh Tuyết ngược lên hỏi.

Không cần đoán cô cũng có thể biết rằng Young Min chắc chắn đang có chuyện gì đó cần làm, nhưng lại vì cô nên mới phải có mặt ở đây giờ này. Điều này làm cô thấy thật là áy náy, nhất thời không biết nên nói gì cả.

Tuy rằng Minh Tuyết rất sợ phải ở lại ngôi trường một mình vào giữa đêm khuya, nhưng càng không nên vì bản thân làm tên đàn anh lâm vào tình trạng khó xử. Nghĩ vậy, cô ngược lên, vừa định mở miệng khuyên Young Min cứ về trước thì lại bị cậu chiếm trước.

“Không có gì đâu! Cũng may trong xe của anh có đèn pin.” – Dường như đã quyết định, chàng mỹ nam nói với vẻ tự nhiên như không có gì khác thường, đưa mắt nhìn quanh ngôi trường một lượt để xem nên bắt đầu từ đâu. – “Em đã tìm ở những đâu rồi thế? Có chắc chắn không bỏ sót chỗ nào nữa không?”

Nghe thấy câu hỏi của chàng mỹ nam, Minh Tuyết vội vàng cẩn thận nhớ lại những chỗ mà mình đã tìm qua, hoàn toàn quên mất những gì mà bản thân vừa định nói.

“Hành lang và trong lớp học đều không có. Em cũng có tìm qua trong máy bụi cây nhưng chưa xem kĩ. Hôm nay chúng ta lại chụp ảnh ở giữa sân vườn nên em cũng chẳng biết phải tìm kiếm kiểu gì nữa.” – Những chỗ cô đi qua trong hôm nay quá rộng, muốn tìm một chiếc vòng cổ thật là khó khăn. Nhưng điều mà người con gái ấy lo lắng nhất không phải chỉ là như vậy. – “Nhưng em lo nhất là đã có ai đó đã nhặt mất mà không trả lại nữa.”

Cho dù nó có rơi ở đâu, Minh Tuyết cũng có đủ kiên nhẫn để tìm được, nhưng nếu đúng là bị ai cầm đi mất thì khả năng tái kiến lại chiếc vòng cổ đó chính là con số 0.

“Anh nghĩ chắc rơi quanh mấy bụi cây ở chỗ chụp ảnh hôm nay thôi. Nếu rơi ở đó thì chưa chắc đã có ai nhặt được đâu.” – Thấy cô nhăn mày khổ sở, tên yêu nghiệt nhìn không được lại gần an ủi. – “Chúng ta cứ tạm qua chỗ đó xem thử thế nào đã.”

* * *

Không biết là qua bao lâu, hai người vẫn rất chăm chú dùng đèn pin tìm kiếm qua lại trong từng đám cỏ, nhưng tung tích của chiếc vòng vẫn biệt tăm.

Có lẽ một phần là do khoanh vùng cần tìm của họ quá rộng, một phần do trời quá tối, không dễ tìm kiếm như ở giữa ban ngày nên đã qua nhiều tiếng mà vẫn vô ích. Mắt thấy thời gian trôi qua, Minh Tuyết càng thấy sốt ruột, bất chợt liếc nhìn qua mới nhận thấy hóa ra Young Min cũng không hề bình thản như cô vẫn nghĩ.

Nếu để ý kĩ, rất dễ dàng nhận ra ai đó cũng đang nóng ruột, cứ chốc lát lại liếc qua xem chiếc đồng hồ trên tay tựa như một phản xạ tự nhiên.

“Anh có hẹn phải không?” – Đã thấy thiển nhiên Minh Tuyết không thể vờ như không nhận thấy, đành mở miệng hỏi. – “Hình như hôm nay quản lý Kang có nhắc đến cuộc hẹn với chị xinh đẹp tên gì đó đúng không? Không phải là vì em mà bị trễ rồi đó chứ?”

Làm sao mà cô lại quên mất không để ý tới những chi tiết nhỏ như vậy kia chứ? Nếu thực sự là vì cô làm lỡ buổi hẹn của cậu thì cô nhất định sẽ thấy rất tội lỗi.

“Anh có nhắc trước với cô ấy rồi.” – Young Min quay sang thấy vẻ mặt của cô, đành khẽ mỉm cười trấn an. – “Chắc là thấy trễ thì Eun Ji sẽ tự động về thôi. Em không cần quá lo lắng như vậy đâu.”

“Thật là không sao chứ?” – Cô gái vẫn dùng đôi mắt ngây ngô hỏi lại, dường như không có được một sự khẳng định chắc chắn thì sẽ không đơn giản bỏ qua.

Cô thề với trời là cô hoàn toàn không có ý muốn phá đám buổi hẹn hò của tên đàn anh này, càng không mong vì cô mà có hai người sẽ sinh ra mâu thuẫn hay bực bội.

Giây phút đó, tên yêu nghiệt chỉ nhìn Minh Tuyết mỉm cười, không biết nên nói gì trong hoàn cảnh này cả. Đây là lần đầu tiên cậu để cho một cô gái phải chờ đợi, cả người cũng không thấy được tự nhiên cho lắm. Cứ nghĩ đến việc Eun Ji vẫn đang ngồi chờ ở nhà hàng, đợi một người sẽ không đến, trong lòng cậu cũng tràn ngập sự áy náy.

Dẫu vậy, cậu cũng không thể bỏ mặc Minh Tuyết một mình ở đây mà về trước được. Với tính cách cố chấp của cô, chắc chắn sẽ ở lại tìm kiếm một mình, rồi lại hoảng sợ trong đêm tối, run rẩy ngồi cuộn mình ở một góc như vừa nãy. Nghĩ đến cái hình ảnh ấy, chàng mỹ nam thấy tâm trạng thật khác thường, rất muốn bên cạnh bảo vệ cô để điều đó không còn xảy ra thêm lần nào nữa.

Cuối cùng, Young Min ngưng kết những suy tư lại thành một tiếng thở dài. Có lẽ sẽ như những gì cậu vừa nói, Eun Ji nếu không thấy ai đến thì sẽ về trước chẳng?

Tuy nhiên, sự thật chứng minh chàng mỹ nam đã đánh giá quá thấp sự kiên trì của Eun Ji. Giờ phút này, người con gái ấy đã ngồi chờ ở nhà hàng rất lâu, mấy lần gọi điện thoại cho Young Min vẫn không được, trong lòng cũng không khỏi buồn bực.

— “Rốt cuộc là làm sao đây?” – Ngược nhìn ra phía ngoài, thu hết cả vẻ đẹp rực rỡ của thành phố giữa màn đêm vào tầm mắt, nhưng bản thân người con gái ấy lại thật hỗn loạn, không có chút tâm trạng nào để ngắm cảnh đẹp trước mắt. — “Cái tên đó đã bắt mình chờ hơn một tiếng đồng hồ rồi ư? Rõ ràng cậu ta từ trước đến nay chưa bao giờ biết đến trễ hẹn là gì kia mà? Hay là đã có chuyện gì đó xảy ra.”

Không chỉ là nóng lòng, Eun Ji dường như có một chút linh cảm thấy có chuyện gì đó đang dần trượt khỏi tầm tay mình, tựa như một món đồ vốn tưởng là của mình nhưng một ngày lại tự dưng mất tăm. Cái cảm giác này làm cô thấy cả người không thích hợp, đành phải gọi điện tới ký túc xá của MS4 để tìm kiếm một lời xác nhận từ những người khác.

Đáng tiếc thay, đêm hôm đó, các thành viên của MS4 lại không có ai ở nhà. Tiếng chuông điện thoại vang vọng rất lâu, rất lâu cho đến khi tắt ngấm, để tất cả mọi thứ trong không gian lại tiếp tục chìm vào trong một sự tĩnh lặng.

* * *

Tìm khắp cả bãi cỏ, không dễ sót một mảng nào, nhưng hai người cuối cùng vẫn chẳng thu được kết quả gì. Minh Tuyết và Young Min lúc này vừa mệt vừa thất vọng, cảm thấy hi vọng tìm lại được chiếc vòng càng ngày càng trở nên mỏng manh.

— “Chúng ta về thôi.” – Thấy tiếp tục ở lại cũng không thay đổi được gì, Minh Tuyết đành phải từ bỏ ý định tìm kiếm. Huống hồ hôm nay cô đã làm phiền Young Min cả buổi tối, lại làm lỡ buổi hẹn của cậu, thật không có chút mặt mũi nào để cậu ở đây cả đêm. — “Ngày mai anh còn phải đến trường như mọi người nữa đấy, còn phải giữ tinh thần để quay chương trình nữa chứ.”

— “Không sao đâu! Anh đã nói là sẽ tìm giúp em mà.” – Đoán được Minh Tuyết đang nghĩ gì, tên yêu nghiệt khẽ trấn an. Cậu biết chiếc vòng này có ý nghĩa rất quan trọng với cô, nếu không phải vì quan tâm cậu thì cô cũng không mở miệng nói câu đó. Hơn nữa đối với một thần tượng, việc không ngủ một đêm là chuyện rất bình thường, cũng không ảnh hưởng gì lớn lắm đến công việc ngày hôm sau.

— “Em thấy cũng chưa chắc đã rơi ở đây đâu.” – Liếc nhìn thấy hiện tại đã quá khuya, Minh Tuyết lần này quả thật có ý định buông tay cho tìm kiếm. Bản thân cô cũng thấy nếu quay trở lại vào lúc sáng sớm khi chưa có ai đến thì có lẽ khả năng tìm thấy sẽ lớn hơn rất nhiều so với cứ cố chấp tìm giữa đêm thế này. — “Lỡ em làm rơi nó ở nhà thì sao? Hoặc ai đó đã nhặt được và mai sẽ đem trả. Với lại nếu muốn tìm trong bụi cây thì vào buổi sáng sẽ dễ dàng hơn. Thế nên, mình về thôi anh!”

Lần này, Minh Tuyết tỏ thái độ vô cùng kiên quyết, cho dù cậu không đồng ý cũng không được. Thấy đáng vẻ của cô như vậy, chàng mỹ nam đột nhiên lại thấy cô cũng thật đáng yêu, bèn gật đầu đồng ý.

— “Uh! Về thôi!”

* * *

Một ngày mới lại bắt đầu.

Khoảnh khắc những dải nắng đầu tiên chiếu xuống phủ lên mặt đất một màu vàng lấp lánh, cả thế giới như cùng bừng sáng, đón chào một buổi sáng thật tốt đẹp.

Ngôi trường cấp ba sáng nay cũng thật sôi động, đầy náo nhiệt bởi những tiếng bàn tán, vui đùa ầm ĩ của những cô cậu học sinh. Tuy nhiên, hôm nay lại có một sự khác biệt so với mọi lần, không chỉ bởi sự có mặt của MS4 với chương trình đặc biệt, mà do sự xuất hiện bất ngờ của một nữ thần tượng xinh đẹp nổi tiếng khác.

Khuôn mặt xinh đẹp đầy quyến rũ, dáng người thon thả, cao ráo và đầy nóng bỏng, từng cử chỉ đều có một sức hấp dẫn mãnh liệt đối với những người khác tựa như một nữ hoàng. Người này không phải ai khác mà chính là cô gái đã bị Young Min lỡ hẹn tối qua, Eun Ji, diễn viên nổi tiếng mà các cô cậu học sinh đều đang rất hâm mộ.

Lúc này, người con gái ấy xuất hiện trên hành lang ngôi trường gây ra một sự náo động không nhỏ, cô chỉ vừa đi đến đâu là thu hết mọi ánh nhìn, cả không gian cùng lặng thinh lại trong những ánh mắt sùng bái và ngưỡng mộ. Nếu không phải ngại cho những quy định ngặt nghèo trường đã ban bố lúc MS4 mới đến, bọn họ đã không ngần ngại bu lại xin chữ ký, bắt tay, nói chuyện với cô rồi.

— “Đẹp thật đấy!” – Mấy cậu học sinh liếc nhìn theo dáng người xinh đẹp của Eun Ji lúc đi ngang qua mặt mình, cảm thấy cả người như ngẹt thở.

Quả đúng là nữ diễn viên hàng đầu trong giới giải trí, chỉ nhìn thôi cũng đủ mê hồn.

— “Cao quá! Dáng lại đẹp nữa!” – Không chỉ những cậu nhóc, mà ngay cả những cô bé khi nhìn thấy thân hình hoàn hảo của Eun Ji cũng không khỏi thán phục. — “Lại còn rất xinh nữa.”

Trên đời này làm sao lại tồn tại những người khiến bọn họ chỉ có thể ngược lên ngưỡng mộ như vậy kia chứ? Cô gái này không hổ là người trong thế giới thần tượng, đứng tại đâu cũng thu hút mọi ánh mắt.

Nhân vật chính của mọi lời bàn tán, Eun Ji lúc này lại rất thân nhiên bước đi giữa những ánh mắt dõi theo đầy si mê, tựa như không có gì khác thường. Bởi bất kì ai khi đã đặt chân vào giới giải trí đều phải làm quen dần với cuộc sống của công chúng.

Đột nhiên, người con gái ấy dừng chân lại, khẽ quay sang nhìn mấy cô bé đang đứng mê mẩn nhìn mình bên hành lang, nhẹ giọng hỏi.

_ “Các em có biết lớp học của Young Min ở chỗ nào không?” – Eun Ji lần này đến quả thật chính là vì gặp mặt tên yêu nghiệt ấy, muốn tìm hiểu rõ ràng nguyên nhân hành động khác thường của cậu ngày hôm qua.

Lại nhắc về buổi hẹn hôm trước, Eun Ji không biết đã ngồi chờ bao nhiêu tiếng đồng hồ, cứ mỗi lần định bỏ về là lại tự thuyết phục bản thân rằng Young Min có lẽ sẽ quay lại.

Nhưng rốt cuộc chàng mỹ nam ấy lại không đến.

Không chỉ do một lần lỡ hẹn, mà là vì bản thân cô lúc này cảm thấy cực kì bất an. Bao nhiêu năm quen biết để Eun Ji thấy mình như đã hiểu cặn kẽ chàng trai ấy đến từng chi tiết nhỏ, cho đến khi một việc bỗng nhiên thoát ra khỏi quỹ đạo bình thường, khiến cô cảm nhận như có gì đó đang dần thay đổi.

Chính vì lẽ đó, sáng hôm nay cô đã không nhìn được đến tận nơi gặp mặt Young Min, tìm kiếm một sự đảm bảo rằng mọi thứ vẫn nằm trong tầm kiểm soát.

_ “Ờ... ở kia ạ!” – Trùng hợp rằng mấy cô bé mà Eun Ji hỏi lại đứng là ba cô bé đứng đầu trong câu lạc bộ fan của trường. Lúc này các cô nhóc hình như do quá sững sốt khi được thần tượng bất chuyện, trên mặt chỉ còn lại vẻ ngây ngốc, bàn tay cứ thế chỉ về phía phòng học của MS4 như một phản xạ tự nhiên.

Thế mới thấy sức thu hút của thần tượng thật đáng sợ, khiến cho những người thường ngày kiêu kì cũng trở nên ngu ngơ, đầu óc không suy nghĩ được gì trong vài giây.

_ “Cảm ơn nhé!”

Đến khi ba cô bé định thần lại thì chỉ kịp nghe được câu nói ấy vang lên bên tai cùng với bóng hình xinh đẹp đang đi ngày càng xa dần của Eun Ji. Sau đó là một sự hồi tiếc ngập trời vây xung quanh các cô nhóc, bởi chúng đã lỡ mất một cơ hội tốt để bắt chuyện hay xin chữ kí của nữ diễn viên đứng đầu giới giải trí Hàn Quốc.

* * *

Theo sự chỉ dẫn đi tới trước cửa phòng học của MS4, Eun Ji vừa định bước vào thì lại đứng lúc bắt gặp Minh Tuyết bước ra khỏi phòng. Chỉ có điều cô trợ lý bất đắc dĩ này đang bức bối bởi sự sai khiến đủ thứ linh tinh của Yo Seob, vừa đi vừa cằn nhằn nên không chú ý tới sự xuất hiện của một người không phải là học sinh trong trường ở phái trước.

_ “Cái tên chết tiệt!” – Đối với thái độ ngày càng quá đáng của Yo Seob, Minh Tuyết kìm nén sắp lên tới đỉnh điểm. Ai đó rất vô nhân tính, thấy sự khổ sở, kiềm chế không dám phát tác của cô lại càng hưng trí, thù đoạn lại càng đa dạng.

Nếu không phải hiện tại đang ở trong trường, nếu không phải có máy quay và hàng trăm con mắt nhìn chăm chăm, cô chắc chắn đã lao tới bóp chết cái tên đó rồi.

Giận dữ bước ra khỏi cửa, dù trong lòng cực kì không muốn nhưng Minh Tuyết cuối cùng vẫn làm theo yêu cầu của chàng mỹ nam. Ai bảo cô hiện tại trên danh nghĩa là trợ lý của họ kia chứ?

Tuy nhiên, khi đi ra khỏi cửa được vài bước, người con gái ấy cuối cùng cũng nhận thấy có điều gì đó hơi khác thường, mới ngẩng mặt lên nhìn. Và khi khuôn mặt xinh đẹp của Eun Ji hiện lên trong đôi mắt người con gái ấy, cả khuôn mặt cô chỉ còn lại vẻ sững sốt cực độ.

_ “Chị... chị... là chị Eun Ji phải không?” – Là cô nhìn nhầm hay có điều gì mới về chương trình đặc biệt mà cô không biết đây? Nếu không thì tại sao Eun Ji lại có mặt ở trường học của bọn họ mới được kia chứ? Minh Tuyết nghĩ nát óc mà vẫn không tìm ra được đáp án.

Đổi mặt với sự kinh ngạc của một cô bé người Việt Nam mới gặp lần đầu, nhưng lại có thể nói ra được tên mình, Eun Ji cũng cảm thấy hơi khó hiểu.

_ “Em biết chị à?” – Về Minh Tuyết thì cô cũng có được biết một chút, nhưng đây mới là lần gặp mặt đầu tiên của hai người. Huống hồ theo cô được nghe nói thì cô gái trước mắt bình thường hoàn toàn mù tịt về các nhân vật trong giới giải trí Hàn Quốc, nên bỗng dưng nghe thấy tên mình được nhắc đến khiến Eun Ji cũng sững sốt vài giây.

Tuy nhiên, Eun Ji không hổ danh là người trong giới thần tượng, cảm xúc cũng chỉ thoáng qua trên mặt một lát rồi ngay lập tức được thay thế bằng một nụ cười mê đảo chúng sinh.

_ “Chị đã thấy em vài lần trước đó nhưng đây là lần đầu tiên hai chúng ta được trực tiếp nói chuyện với nhau nhì?”

_ “Vâng! Chào chị!” – Bỗng dưng nghe Eun Ji nói như vậy, Minh Tuyết cũng trở nên khách khí và lễ phép hơn hẳn. – “Chị đến tìm anh Young Min đúng không? Để em gọi anh ấy ra nhé!”

Đối với người mới gặp, lại là một thần tượng nổi tiếng, Minh Tuyết cảm thấy thật căng thẳng, chỉ sợ mình nói sai hay làm gì lưu lại ấn tượng không tốt. Thế nên người con gái ấy lúc này quả thật là rất lúng túng, không biết nên làm gì tiếp theo nữa.

— “Không cần đâu! Chị sẽ tự đi tìm cậu ấy.” – Nhìn qua cửa sổ, Eun Ji đã trông thấy hình bóng của người mình định tìm nên cũng không muốn làm phiền Minh Tuyết. Tuy nhiên, khi chợt nghĩ tới buổi hẹn ngày hôm qua, cô lại đột nhiên mở miệng nói thêm một câu. — “Chỉ là chị hơi thấy lo lắng vì hôm qua cái tên ngu ngốc nào đó đã bắt chị chờ hàng tiếng ở nhà hàng mà không liên lạc được. Chị chỉ qua xem mọi việc có việc gì không ổn diễn ra hay không thôi.”

Vốn dĩ là định tìm cơ hội hỏi Young Min, nhưng lại tình cờ gặp được Minh Tuyết nên cô mới thử hỏi xem thế nào. Dù sao thì cô gái trước mặt hiện tại cũng được coi như quản lý của MS4, có thể biết được rốt cuộc hôm qua có chuyện gì xảy ra.

Eun Ji chính là nghĩ như vậy, cũng nhận định khai thác thông tin từ Minh Tuyết sẽ có triển vọng hơn từ phía tên yêu nghiệt kia, chỉ có điều cô lại không hề ngờ rằng nguyên nhân mà cô đang muốn biết lại chính là vì cô trợ lý trước mặt này.

Nghe đến đó, Minh Tuyết giật mình.

Thật ra, bất kì ai rơi vào trong hoàn cảnh cũng đều sẽ giật mình. Đến giờ cô mới biết được hóa ra người có hẹn với Young Min chính là Eun Ji, hơn nữa điều đáng nói là sáng nay người ta còn tìm đến cửa để tìm hiểu nữa.

— “Chuyện đó...” – Thật là quá khó để mở miệng mà.

Ngồi đến cảnh Eun Ji phải ngồi chờ hàng tiếng đồng hồ ở nhà hàng, cô không khỏi thấy áy náy, như thể mình vừa phạm phải một tội lỗi ngập trời vậy. Suy cho cùng, nếu không phải hôm qua vì cô thì tên đàn anh cũng không bị lỡ mất buổi hẹn.

Cuối cùng, sau một hồi lâu đắn đo, Minh Tuyết mới lấy hết dũng khí để nhận tội.

— “Thật xin lỗi chị.” – Cô có thể bị trách cũng không sao, nhưng không thể vì thế khiến cho hai người này mâu thuẫn. Bởi vì theo cô được biết, đối với tên yêu nghiệt kia, Eun Ji chính là một người con gái đặc biệt khác với những bạn gái khác của cậu. — “Hôm qua là vì tìm đồ cho em... sau đó cái điện thoại bị hết pin... sau đó trời tối...”

Vốn là muốn giải thích cặn kẽ cho cô ấy hiểu được mọi chuyện, nhưng cuối cùng vì quá hồi hộp mà Minh Tuyết nói năng lộn xộn hết cả lên. Cũng may dựa vào một số từ trọng điểm, Eun Ji cũng có thể đoán được đại khái.

— “Là vì em sao?” – Giây phút đó, Eun Ji nhìn thẳng về phía Minh Tuyết, ánh mắt tràn ngập nghiêm trọng, chứa đựng những suy nghĩ mà không ai đoán ra nổi. — “Em nói là vì tìm đồ cho em nên cậu ấy mới không đến chỗ hẹn với chị à?”

Nếu để ý kĩ có thể nhận thấy trong giọng nói của người con gái ấy cũng đầy vẻ ngưng trọng, dường như muốn tìm kiếm một sự xác nhận để cho thấy tất cả chỉ là do bản thân suy nghĩ quá nhiều.

Nghe thấy Minh Tuyết nói xong, linh cảm của cô dường như lại càng mạnh mẽ, về một số thứ sắp trượt khỏi tầm kiểm soát.

— “Dạ!” – Minh Tuyết lí nhí trả lời, một phần vì thấy có lỗi, một phần vì cảm thấy không khí có gì đó không đúng cho lắm. Cảm giác này khiến cô phi thường không thoải mái, càng lúc càng nặng nề đến mức sắp không chịu nổi. — “Em... à anh ấy... ở kia... trong lớp... Nếu chị muốn.”

Điều duy nhất mà cô có thể nghĩ lúc này là làm sao để thoát khỏi tình trạng hiện tại, hoặc hướng sự chú ý của câu chuyện về phía khác. Thực hiển nhiên Young Min lúc này phải đảm nhận vai trò lá chắn.

— “Minh Tuyết!” – Đúng lúc không biết phải mở lời ra sao thì tiếng Yo Seob lại vang lên từ trong phòng học. — “Cô đang làm cái gì ngoài đó thế? Mau vào đây đi chứ! Đang họp khẩn cấp kia.”

Chưa bao giờ người con gái ấy khi nghe thấy giọng nói sai khiến đầy hách dịch của chàng mỹ nam mà cảm động muốn khóc như thế. Yo Seob à, cuối cùng cũng có một lần trong đời anh làm được việc tốt. Minh Tuyết vừa cảm thán vừa cúi chào Eun Ji, nhanh chóng trở vào phòng.

— “Uh! Tôi tới ngay đây!”

Bởi vì thấy thật có lỗi nên Minh Tuyết cũng dự định khi trở vào sẽ nhắc Young Min ra tiếp đón cô ấy. Tuy nhiên, khi cô còn chưa kịp mở miệng nói gì thì Eun Ji lại đột nhiên thay đổi ý định.

— “Minh Tuyết à!” – Mục đích của lần tới thăm này đã hoàn thành, cô cũng đã biết được lý do cho việc không đến buổi hẹn của Young Min nên quyết định không lưu lại thêm nữa. Một phần do nếu hiện tại phải đối mặt với chàng trai ấy, cô cũng không biết nên nói gì, một phần là vì sau khi biết được nguyên nhân, lòng của cô quả thật rất rối loạn. — “Chị quên mất rằng lại có chút việc quan trọng phải về ngay, nên dự định sẽ qua nói chuyện với Young Min sau cũng được. Vì muốn dành cho cậu ấy một sự bất ngờ nên em đừng cho cậu ấy biết chị đã đến đây nhé!”

— “Vâng!” – Mặc dù không hiểu Eun Ji muốn làm gì nhưng cô cũng vội vàng nhận lời. Bây giờ chỉ cần không phải đề cập tới chuyện tối qua thì dù là gì cô cũng sẽ đáp ứng hết.

Nhận được câu trả lời của Minh Tuyết, cô gái ấy khẽ nở một nụ cười xinh đẹp, gật đầu chào rồi quay người bước đi.

Nhìn từ phía sau, dáng vẻ của Eun Ji vẫn thật cuốn hút và quyến rũ, nhưng không ai biết được trong lòng của người con gái ấy trong lúc này đầy phức tạp. Đáp án mà cô nhận được là điều mà cô không hề ngờ tới, lại càng khó có thể chấp nhận.

Rốt cuộc Young Min lại vì một cô bé mới quen biết mấy tháng mà bỏ qua người bạn thân đã ở bên mình bao nhiêu năm sao? Đây liệu có phải là một dấu hiệu cho thấy yêu nghiệt đó đang dần thay đổi mà bản thân cũng không hề hay biết?

— “Cậu quan tâm tới cô bé đó đến vậy sao?” – Quá đắm chìm trong những tâm sự, Eun Ji không nhận được nói nhỏ ra miệng. – “Chỉ là tình cảm như đối với người thân hay cậu đang bắt đầu có cảm giác với cô ấy? Điều này ngày càng không giống với cậu chút nào.”

Bao nhiêu năm, cô vốn tưởng rằng chỉ có mình là có chút đặc biệt với tên yêu nghiệt đó. Nhưng đến giờ, theo sự xuất hiện của Minh Tuyết, người con trai ấy bắt đầu có những thay đổi. Dù rất nhỏ nhưng cũng đủ để cho cô thấy nguy cơ. Nụ cười chân thật của Young Min, ánh mắt dịu dàng của Young Min đang dần dần hướng về một người con gái khác.

Bước đi với những suy tư rối rắm, Eun Ji dường như không để tâm chút nào tới xung quanh, cho tới khi đột nhiên lọt vào trong trí óc những câu trò truyên của các cô bé đứng gần đó.

— “Nếu mình cũng là trợ lý như cái chị kia thì có phải là tốt không nhỉ? Như vậy thì có thể suốt ngày ở bên cạnh MS4 rồi.”

— “Đúng vậy!” – Tiếng một cô bé khác vang lên đầy tiếc nuối. – “Rõ ràng các anh ở ngay lớp bên cạnh mà cứ như thuộc địa cầu khác vậy. Mà cái chị kia có gì hơn người mà được hưởng đặc quyền ấy chứ?”

Thần tượng ở ngay trước mặt mà chỉ có thể đứng ngoài nhìn, lại còn thấy các chàng mỹ nam đối xử thân thiết với Minh Tuyết nữa, các cô bé thấy thế không ghen tị mới là lạ. Đáng tiếc, người ta chính là trợ lý, có như vậy cũng là đương nhiên. Nhưng bất mãn nói mấy câu vẫn là không thể tránh khỏi.

Với lại, nguyên nhân chính cũng do Minh Tuyết trông thật ngu ngơ, nhìn thế nào cũng thấy không xứng với chức danh trợ lý của MS4.

— “Các em đang nói tới ai thế?” – Vốn dĩ Eun Ji cũng không để ý tới những câu bàn luận linh tinh của các cô nhóc, nhưng lần này đối tượng được nhắc tới lại là Minh Tuyết, mới thu hút sự chú ý của cô.

Tiếng nói vang lên đột ngột của cô khiến các cô bé giật mình, sững sờ tới mức không nói lên lời. Bọn họ căn bản không hề nghĩ tới những lời nói của mình vừa nãy lại bị người khác nghe thấy, mà người này lại cũng là một thần tượng nổi tiếng trong giới giải trí nữa chứ.

— “Mà chị đâu có nghe thấy việc MS4 có trợ lý nhỉ?” – Eun Ji đột nhiên nói một câu băng quơ, nhưng vào tai các cô bé lúc ấy thì lại không khác gì một tin tức kinh thiên động địa.

Trợ lý ư? Mà cũng phải thôi. Cũng chỉ có chức danh này mới có thể hợp lý sự xuất hiện của cô gái ấy bên cạnh MS4. Thế nhưng giấy vốn gói không được lửa, nếu thực sự tìm hiểu thì không có khả năng không biết được.

— “Thế không phải cái chị nước ngoài đó là trợ lý hay sao?” – Lúc này người lên tiếng hỏi lại chính là hội trưởng câu lạc bộ fan, cô bé quả thật thấy khó hiểu với thông tin vừa nhận được. – “Tất cả mọi người trong đoàn quay cũng nói như vậy kia mà?”

Rốt cuộc là Eun Ji nhớ nhầm hay có chuyện bí mật gì ở đây mà bọn họ không được biết đây? Cô bé hội trưởng quyết tâm phải hỏi ra đến đáp án cuối cùng mới bằng lòng.

— “Ý em là Minh Tuyết đúng không?” – Eun Ji cau mày suy nghĩ, dường như thật sự đang tìm kiếm trong trí nhớ tin tức xung quanh vấn đề này. – “Hình như cô bé đó có quan hệ đặc biệt với giám đốc nên mới được đặc quyền ấy.”

Cô cũng chưa nói sai gì đúng không? Nếu không nhờ vào giám đốc, Minh Tuyết làm sao có thể được tùy ý đi theo MS4 như hiện nay? Làm sao có thể bước vào cuộc sống của bốn chàng mỹ nam nổi tiếng bậc nhất trong giới showbiz Hàn Quốc kia chứ?

Minh Tuyết, có trách thì cũng chỉ có thể trách cô đã cướp đi sự chú ý của Young Min. Thế nên bây giờ cần phải đưa cô trở lại với sự thực, cũng nhận rõ được vị trí của mình là như thế nào.

— “Nếu đã là lệnh của giám đốc thì làm sao MS4 được phép có ý kiến gì cơ chứ.” – Tuy rằng bí mật này là do cô ‘nói lời’, nhưng dấu sao cũng không nên để tin tức lan tràn quá rộng. Nghĩ vậy, Eun Ji mở miệng nói thêm mấy câu, để cho sự việc diễn ra tiếp theo vẫn nằm trong tầm khống chế. – “Nhưng đây vốn là một bí mật không được công bố, chị lại lỡ nói ra mất thì các em cũng đừng để lộ cho người khác nữa nhé. Nếu không thì MS4 sẽ rơi vào tình cảnh rất khó xử, hoặc chương trình đặc biệt sẽ phải dừng lại mất.”

Vì thế nên nếu các cô nhóc còn muốn thấy được các chàng thần tượng ở trường thì tốt nhất là không thể để lộ chuyện này.

Phải nói rằng chỉ cần nhắc đến những gì gây bất lợi cho MS4 hay phải dừng lại chương trình đang quay, các cô bé ấy tuyệt đối sẽ kín miệng như bưng. Vừa nghe đến thế, cả ba cô nhóc cùng vội vàng gật đầu lia lịa, chứng tỏ rằng mình sẽ tuyệt đối không dám nhiều lời.

Nếu vì cái chuyện nhỏ này khiến MS4 rời khỏi thì bọn họ chắc sẽ tiếc đứt ruột mất. Nhưng không nói ra cũng không có nghĩa cứ thế bỏ qua cho Minh Tuyết dễ dàng như thế. Các cô bé dĩ nhiên không thể tha thứ cho một con người vô tích sự, lại dám lợi dụng quan hệ để bám theo chân các chàng mỹ nam như thế được.

— “Như thế có nghĩa cái chị trợ lý kia chỉ lợi dụng mối quan hệ để tiếp cận với các anh ấy đúng không?” – Nhìn thấy bóng hình Eun Ji đang đi xa dần,

mấy cô nhóc mới tiếp tục với câu chuyện vừa nãy. – “Hơn nữa vì không thể phản đối cái chị Minh Tuyết gì đó theo đuôi nên anh Yo Seob mới tỏ vẻ khó chịu với chị ta ư?”

Kết hợp những gì vừa nghe với thái độ của các chàng mỹ nam mấy hôm gần đây, một cô bé lú lẫn đặt ra phỏng đoán, sau đó rất nghiêm túc coi đó là sự thật.

Phải thừa nhận rằng sức tượng tượng của con người đôi khi thật là phong phú, điển hình chính là cô bé này. Nếu Minh Tuyết mà nghe được câu nói này thì không biết sẽ biểu hiện gì lên trên mặt nữa. Làm ơn đi, cậu ta là thuần túy lấy việc bắt nạt cô làm niềm vui được không? Cô vốn là người bị hại, giờ lại bị đổi trắng thay đen thành người xấu thì đúng là quá oan uổng mà.

– “Thật không thể tin được con hồ ly tinh đó.” – Phản ứng quyết liệt nhất chính là cô bé hội trưởng, câu trước mới gọi là chị trợ lý, câu sau Minh Tuyết đã hóa thân hồ ly tinh. – “Chúng ta không thể làm ngơ trước việc này được, phải cùng nhau tìm cách bảo vệ các anh ấy.”

Phải đánh đuổi cô gái đó, dạy cho cô ta một bài học để cô ta biết thấy khó mà lui.

– “Là thật sao?” – Cô bé thứ ba có vẻ khá nhút nhát, đến giờ phút này mới tiêu hóa xong thông tin vừa được biết. – “Vậy mà tớ còn định trả lại cái dây chuyền cho cô ta nữa chứ.”

Nếu không có tình cờ biết được sự thật về Minh Tuyết, cô bé ấy quả thật dự định sẽ đi trả thứ đồ cô đánh rơi hôm qua. Nhưng biết cô là người như vậy, ý định đó của cô rất nhanh bị dập tắt.

– “Cái gì cơ?” – Cô nhóc hội trưởng nhanh chóng giật lấy chiếc dây chuyền, đưa lên tỉ mỉ quan sát một hồi. – “Cái dây đẹp như vậy thì làm sao có thể là cô cô gái xấu xa đó được kia chứ. Nhìn cũng biết chắc là do cô ta bắt các anh mua tặng rồi. Cô ta không xứng để đeo cái này.”

Thế mới thấy người trong câu lạc bộ fan... ai cũng có sức tưởng tượng thật đáng nể.

Đứng ở phía cuối hành lang, Eun Ji quay lại ngược nhìn về phía các cô bé, trong lòng vẫn tràn ngập những suy nghĩ rối bời.

– “Hi vọng chỉ là do mình suy nghĩ quá nhiều.” – Có lẽ sự việc thật sự không nghiêm trọng như cô nghĩ, có lẽ Young Min chỉ quan tâm tới Minh Tuyết như một người em gái, có lẽ... Cô vẫn không sao chấp nhận được việc một ngày nào đó chàng mỹ nam ấy sẽ thật lòng yêu một người con gái khác, không ngừng tự thôi miên bản thân. – “Thôi! Đây cứ coi như là cái giá phải trả cho việc bắt mình chờ suốt mấy tiếng đồng hồ đi.”

* * *

– “Minh Tuyết!” – Nhìn thấy dáng vẻ thần thờ của cô gái ấy từ lúc bước vào lớp vừa nãy, Young Min không nhịn được lên tiếng nhắc nhở. – “Em có nghe thấy gì không thế?”

Phải biết rằng hiện tại đang trong buổi họp quan trọng của lớp, mọi người cũng đang bàn luận sôi nổi tới kế hoạch sắp tới trong buổi lễ hội văn hóa hàng năm, chỉ riêng cô cứ đắm chìm suy nghĩ gì đó là không ổn.

– “Dạ?” – Nghe thấy tên mình được nhắc đến, Minh Tuyết giật mình ngược lên trong ngỡ ngàng. Cô vốn luôn khiến cho sự tồn tại của mình giảm xuống mức thấp nhất, tránh gây chú ý, giờ tự dưng bị đích danh chỉ tên thì ngạc nhiên cũng là điều không thể tránh khỏi.

– “Giơ tay lên đi nào!” – Ngược nhìn khuôn mặt ngờ ngợ ngác ngác của cô gái lúc này, tên yêu nghiệt có cảm giác đáng yêu đến không nhịn được cười, nhưng vẫn tập trung vào việc chính.

Giây phút đó, khuôn mặt dịu dàng và giọng nói êm ái của chàng mỹ nam có một sức hấp dẫn mãnh liệt, mê hoặc lòng người.

– “Có chuyện gì thế ạ?” – Cô không hiểu gì hết, quay sang hỏi lại, nhưng tay thì cũng rất tự nhiên giơ lên theo lời nói của tên yêu nghiệt đó.

Minh Tuyết à, bình thường người ta phải hỏi trước khi làm chứ không phải làm xong rồi mới hỏi. Cứ như thế này có ngày cô bị bán còn giúp người ta đếm tiền mất.

– “Em vừa bỏ một phiếu cho việc diễn kịch vào hôm lễ hội văn hóa đấy.” – Young Min nói thật đơn giản, thật nhẹ nhàng, giọng nói còn có chút như muốn kể công. Trên đời này còn tìm đâu được người tốt như cậu được nữa kia chứ, biết trước rằng cô chắc chắn sẽ tán thành nên nhắc trước ai đó giờ tay đồng ý ngay từ đầu.

Con người này không ngờ có những lúc thật vô si. Cái vụ diễn kịch này cũng chỉ có mình cậu là hứng thú dào dạt thôi.

Đến bây giờ Minh Tuyết mới để ý tới những gì đang diễn ra xung quanh mình. Cả lớp lúc này đang rất sôi nổi đề ra các ý kiến khác nhau liên quan đến lễ hội văn hóa, muốn biến nó trở thành một kỷ niệm đặc biệt khó quên suốt đời.

– “Gì ạ? Tại sao lại là diễn kịch cơ chứ?” – Cũng đến lúc này, người con gái ấy mới giật mình nhận ra vấn đề. Phải biết rằng diễn kịch không như bán hàng ăn uống, nó cần rất nhiều người tham gia, cũng thu hút được nhiều sự chú ý, cái này hoàn toàn đi ngược với phương châm điều thấp làm việc của cô từ trước đến giờ.

Bây giờ cô bỏ tay xuống có thể coi như là hủy bỏ phiếu bầu của mình hay không? Minh Tuyết lúc này hỏi hận muốn chết.

Thế nhưng, kết quả cũng đã có, chẳng còn đường cho cô thay đổi nữa. Trên bục giảng lúc này, cô bé lớp trưởng đang hào hứng diễn thuyết những kế hoạch liên quan tới công việc diễn kịch sắp tới.

“Lớp chúng ta nhất định phải đạt được doanh thu cao nhất trong lễ hội để được hưởng phần thưởng và những đặc quyền trong cả năm học tới. Có rất nhiều lớp cũng mở hàng ăn nên sự cạnh tranh rất cao. Lớp ta có nhiều người trong đội kịch của trường nên sẽ dễ thuyết phục được các thầy cô cho mượn sân khấu. Nếu có thể quảng cáo tốt có thể thu hút rất nhiều người xem, đặc biệt là...”

Vừa nói, cô bé vừa liếc nhìn về phía bốn chàng thần tượng đầy tâm ý như nhìn thấy những con gà đẻ trứng vàng. Có bọn họ ở đây thì còn ngại không người đến xem ư?

“Anh à.” – Minh Tuyết lúc này mới quay sang hỏi lại tên yêu nghiệt. – “Thế chúng ta sẽ diễn vở gì thế?”

Nếu đã không thể phản đối, vậy thì cũng nên biết thêm thông tin liên quan để còn tránh né đúng không?

“Cô bé lẹ lém!”

* * *

“Cô bé lẹ lém?” – Hiện tại, Minh Tuyết đang ôm một đồng vở bài tập, hướng tới phòng giáo viên, trong trí não không ngừng nghĩ tới kết quả buổi họp lúc nãy. – “Một vở kịch đã trở thành diễn hình như thế, muốn trở nên hay và thu hút thì cần phải có một kịch bản mới lạ và hài hước một chút mới được. Nếu chỉ để diễn cho vui thì không sao, nhưng để thành công thực sự thì rất khó. Tuy rằng có MS4 tham gia, nhưng không thể quá phụ thuộc vào bọn họ mà bỏ qua nội dung kịch bản được.”

ý tưởng thì tốt đẹp, nhưng đến lúc bắt tay vào làm thì mới thấy thật nhiều khó khăn. Cũng như vở kịch bọn họ định diễn, nói rất nhẹ nhàng nhưng nếu vẫn dùng nguyên bản thì chưa đủ để lưu lại một kỷ niệm đặc biệt đến không thể quên.

“Mà mình bận tâm làm gì chứ? Mình cũng có tham gia vào đâu.” – Nhân vật chính thì không đến lượt cô, còn nhân vật phụ thì cô cũng sẽ cố tìm cách tránh né, không để bản thân xuất hiện trong ống kính của chương trình đặc biệt quá nhiều. Nghĩ vậy, Minh Tuyết mới bình thản hơn, quyết định không lãng phí tế bào thần kinh suy nghĩ mấy điều không liên quan làm gì. – “Bây giờ quan trọng nhất là phải đi tìm sợi dây chuyền đã. Rõ ràng hôm qua mình đã tìm khắp mọi nơi có thể.”

Tuy nhiên, người con gái ấy không hề biết rằng, có một số việc vốn là không thể tránh khỏi. Buổi diễn mấy hôm sau đó của bọn họ quả thật đã đem đến một hiệu quả kinh người, để lại một ấn tượng khó phai trong cuộc đời của các cô bé cậu bé học sinh năm ấy.

Còn hiện giờ vẫn là đang trong giờ ra chơi, khung cảnh xung quanh đầy hành lang thật ồn ào và hỗn loạn. Có một vài cô bé còn tham gia chạy đuổi nhau mà không chịu để tâm gì tới xung quanh hết.

Vác đồng sách vở trên tay, Minh Tuyết phải rất khó khăn để tránh né, cố gắng hết mức mới có thể bình an đi tới gần phòng giáo viên. Nhưng có một số người chính là cố tình đến gây sự, không để cho cô được thoải mái.

Từ phía đối diện, ba cô bé trong hội fan đang đi tới, bộ dạng như đang mải mê nói chuyện với nhau nhưng thật ra vẫn lén lút chú ý tới hành động của Minh Tuyết. Khoảnh khắc đi lướt qua nhau, một cô bé đưa chân ra ngáng đường.

Chuyện tiếp theo thì không phải nói cũng có thể đoán ra được. Minh Tuyết với chồng vở cao ngất nên không thể chú ý tới, hiển nhiên là bị vấp, ngã sấp xuống một cú thật thảm hại.

“Ồi!” – Tuy rằng giây phút cuối cùng cô cũng kịp thời dùng tay đỡ nên không đến nỗi bị thương, nhưng trông chật vật là không thể tránh khỏi. Hôn nữa đám vở cũng bị rơi là tả xuống mặt đất, hỗn độn không chịu nổi.

Dẫu vậy, điều khiến người con gái ấy bức mình nhất là mấy cô nhóc kia. Sau khi đưa chân ra ngáng người ta thì vẫn tiếp tục nói chuyện cười đùa như không hề có chuyện gì xảy ra. Rõ ràng là cố ý mà.

Từ ngày bước vào trường đến nay, cô cũng đâu có làm gì gây thù chuốc oán với ai, tại sao lại bị đối xử như vậy kia chứ? Cô thấy thật là khó chịu và bức bối.

“Uà! Minh Tuyết!” – Vừa vặn đi ngang qua trông thấy cảnh này, Young Min vội vàng đi tới giúp cô nhặt đồng vở lên. – “Sao lại chỉ có một mình em bê cái đồng này thế? Yo Seob lại trốn việc à?”

Bắt con gái làm việc rồi bản thân đi chơi, cũng chỉ có cái tên Yo Seob kia mới như thế mà thôi.

“Cái tên đó chỉ làm bộ trước máy quay một chút thôi.” – Vừa nhắc đến tên đó, cô lại càng thấy tức giận. Rõ ràng là cùng được phân công mang vở lên phòng giáo viên, nhưng mới bước ra khỏi phòng học có một đoạn, tên đó đã ném hết cho cô rồi đi đâu mất tiêu. – “Cố chịu làm gì đâu kia chứ.”

Suốt ngày lấy việc trêu đùa, bắt nạt cô làm vui, khiến cô sắp bị chèn ép đến phát điên. Nhưng cái tên đầy lại tinh ranh như hồ ly tinh chuyển thế, rõ ràng xung quanh đầy camera ẩn, đến chính cô cũng chẳng biết chúng được lắp ở đâu, thế mà ai đó lại rất tinh tường biết chỗ nào là ở trong phạm vi quay, chỗ nào không.

Thế nên, cái tình trạng làm bộ một chút, rồi lát lại thay đổi 180 độ diễn ra liên tục, từ lúc đầu không thích ứng kịp, đến nay Minh Tuyết đã thấy rất bình

thường.

“Đề anh cảm giúp em vậy.” – Chàng mỹ nam vừa dứt lời thì cũng vừa lúc nhạc chuông điện thoại chọt vang lên. Ngược nhìn lại người gọi, Young Min vừa thấy tên Eun Ji hiện lên thì vội vàng bắt máy.

Cho dù vì lý do gì, ngày hôm qua người lỡ hẹn là cậu. Thế nên đối với người con gái ấy, cậu cảm thấy vô cùng áy náy.

“Alo! Eun Ji à. Chuyện hôm qua cho mình xin lỗi nhé! Mình sẽ hẹn cậu lại hôm khác để bù lại nhé.”

“Đâu có đơn giản như thế được.” – Từ đầu dây bên kia, giọng nói của Eun Ji nghe như nửa thật nửa đùa, ngay cả chính bản thân tên yêu nghiệt cũng không thể xác định cô có giận hay không. – “Cậu có biết mình đã chờ đến lúc nào không thể hả? Nếu cậu thật sự thấy có lỗi thì hãy xin nghỉ hẳn một ngày để dành cho mình đi!”

Chuyện khác có thể không đề cập tới, riêng vấn đề này cô nói thật lòng. Cô chỉ cần một chứng minh rằng mình ở trong lòng cậu vẫn giữ một vị trí quan trọng là đủ rồi.

“Một ngày?” – Chuyện gì có thể thương lượng chứ yêu cầu này thì có phần hơi quá sức với Young Min. Bởi vì việc cậu có thể được nghỉ hẳn một ngày hay không hoàn toàn không dựa theo ý nguyện của bản thân cậu. – “Nếu có thể được thì mình sẵn sàng, nhưng chỉ cần mình nói yêu cầu này ra thì quản lý Kang chắc chắn sẽ giết mình mất. Mình sẽ cố gắng thuyết phục anh ấy sắp xếp lại lịch làm việc để nghỉ nửa ngày vào tuần tới. Thế mình có điểm phúc được hẹn hò cùng thần tượng Eun Ji xinh đẹp nổi tiếng không đây?”

Nghe một đáp án đã được dự đoán trước nhưng Eun Ji vẫn không khỏi thấy thất vọng. Cô vốn đã biết Young Min là người như thế từ trước không phải sao? Rất đào hoa nhưng kì thật lại rất vô tâm, rất tinh tế trước cảm xúc của phụ nữ nhưng lại cố tình không muốn hiểu biết quá sâu. Dẫu vậy, khi nói lên yêu cầu nghe có vẻ khá vô lý ấy, cô vẫn có chút chờ mong.

Tuy nhiên, dù sao Eun Ji vẫn là một diễn viên nổi tiếng, che giấu tâm sự của mình là điều rất dễ dàng. Cô khẽ cười như không có gì khác thường, tiếp tục bàn luận về buổi hẹn hò sắp tới của hai người.

“May quá!” – ở bên cạnh, Minh Tuyết tay thì nhặt vở nhưng tai thì vẫn lưu ý nghe hai người nói chuyện. Nhận thấy không khí giữa họ trở lại như bình thường, cô không nhìn được thờ phù nhẹ nhõm. – “Hình như mọi việc đã được dàn xếp ổn thỏa, chị ấy cũng không có giận thì phải.”

Nếu không thì cô cũng không biết nên đối mặt với Young Min như thế nào nữa.

Giây phút này, Minh Tuyết cuối cùng cũng có thể bỏ qua mấy điều phiền não, chuyên tâm cúi xuống nhặt đồng hồ dưới hành lang. Nhưng chưa để cô được thư thái lấy một phút, một giọng nói quen thuộc chọt vang lên khiến cô không khỏi bị giật mình.

“Anh đã nói là không rồi kia mà.” – Chủ nhân của giọng nói không phải ai khác mà chính là Hyung Ki, nhưng hôm nay nghe có vẻ đặc biệt bức bối. Có lẽ là vì thấy quá phiền phức với cái đuôi cứ lằng nhằng bám theo mãi không buông kia chăng? – “Không là không.”

“Coi như em và cả lớp cùng cầu xin anh.” – Đối mặt với gió lạnh thổi qua báo hiệu giây phút sắp bùng nổ của chàng đội trưởng, chỉ có mỗi cô bé lớp trưởng là đủ dũng khí bám trụ, quyết tâm không đạt được mục đích thì chết cũng không lùi bước. – “Giờ chỉ có các anh mới có thể giúp được bọn em thôi. Huống hồ hiện tại anh cũng là một thành viên trong lớp kia mà.”

Chỉ cần nghĩ tới buổi kịch cực kì hoành tráng của lớp với sự tham gia của các chàng thần tượng sẽ thu hút bao nhiêu khách mời, rồi gây ra một sự náo động như thế nào đối với các cô gái trong trường, cô bé lớp trưởng có thể bất chấp tất cả. Bao gồm cả sự bức bối hay lửa giận của chàng mỹ nam này.

“Đúng vậy! Bọn anh đến trường với tư cách một thành viên bình thường trong lớp.” – Đối mặt với lớp trưởng, chàng mỹ nam chỉ có thể nhanh chân bước đi hơn, cố gắng lờ đi sự hiện hữu của ai đó bên cạnh. – “Chính vì vậy nên anh mới không muốn dùng sự nổi tiếng của mình như thế.”

Lý do lớn nhất là cậu ngại phiền phức. Tuy rằng bọn họ đang quay chương trình đặc biệt, nhưng cũng không nhất thiết phải làm náo động như vậy trong lễ hội văn hóa được không? Chỉ cần nghĩ đến quá trình tập luyện để đóng kịch, cậu đã thấy thật phiền.

Bước thêm vài bước, còn chưa kịp thoát ly khỏi cái đuôi thì Hyung Ki bỗng dừng ngừng lại khi thấy Minh Tuyết đang cúi nhặt đám vở vương vãi trên hành lang. Nhìn thấy cô gái ấy như vậy, cậu chợt có một cảm giác thật khó chịu.

“Cô đang làm cái gì thế?” – Chàng mỹ nam bước tới gần, giọng điệu vẫn cau có nhưng lại rất kiên nhẫn cúi xuống nhặt giúp cô.

Mới thoát ly khỏi tầm mắt có vài phút mà cô ta đã trở nên chật vật như vậy là sao? Thật là không thể nào hết lo cho cô được mà.

“Chị Minh Tuyết!” – Vừa nhìn thấy cô, cô bé lớp trưởng đã nhào tới khẩn cầu, tựa như túm được cái phao cứu mạng vậy. Nếu không nhờ được các chàng mỹ nam của MS4 thì bao nhiêu kế hoạch của cô sẽ đổ sông đổ biển hết. – “Chị cũng mau giúp em khuyên anh ấy đi!”

“Chị á?” – Bỗng dưng bị lôi vào cuộc, Minh Tuyết quả thật không biết phải phản ứng ra sao cả. – “Khuyên gì cơ?”

Mà bảo cô khuyên chàng đội trưởng thì đúng là vô ích. Tên này mà nghe lời cô thì đã không còn là Hyung Ki nữa rồi.

“Là việc diễn kịch hôm lễ hội văn hóa, em vốn định nhờ MS4 đóng để thu hút khách. Cho dù là một người thôi cũng được.” – Hơn nữa nhìn qua nhìn lại, chỉ có mỗi mình Hyung Ki là hợp vai nhất, mới dẫn đến vụ bám đuôi cầu xin này. – “Chúng ta nên cùng nhau dùng hết khả năng của mình để lễ hội trở

nên thật đặc sắc đúng không?”

Cô bé nói thật đồng dạng và đầy sức thuyết phục, nhưng đối với Hyung Ki là hoàn toàn vô dụng. Cậu căn bản không muốn tham gia cái vở kịch vở vẫn đó có được không?

— “Nhưng anh không rảnh.” – Chàng trai từ chối thẳng thừng, không cho cô bé một chút hi vọng nào. — “Em nhờ người khác đi!”

Vốn chuyện có thể dừng lại ở đây, nhưng không may cho chàng đội trưởng là Young Min cũng vừa vặn nói chuyện điện thoại xong, nghe thấy được vấn đề đang tranh cãi đó.

— “Sao em lại nói vô trách nhiệm như vậy chứ? Em cũng là một thành viên của lớp mà.” – Tên yêu nghiệt chột chen vào nói, không cần phải đoán cũng biết sẽ đứng về phía ai. Hơn nữa, ai đó lần này có vẻ khá hứng thú với lễ hội văn hóa sắp diễn ra, vì thế mà bản đứng tên đàn em cũng là bình thường. — “Mà mấy hôm tới em có bận gì đâu cơ chứ. Lớp trưởng, em cứ yên tâm, Hyung Ki sẽ đại diện MS4 để tham gia vở kịch này.”

Cứ thế, không cho nhân vật chính có được cơ hội phản ứng, Young Min rất nhanh quyết định luôn số phận của tên đàn em.

— “Tại sao lại là em chứ?” – Biết không thể làm gì để thay đổi kết quả trước mắt nhưng chàng đội trưởng vẫn không nhịn được bất bình. Rõ ràng còn có Yo Seob và Jae Sung đang rảnh rỗi đến không có việc gì làm ở kia cơ mà.

— “Vi em là đội trưởng mà.” – Vẫn cái lý do lỗi thời, nhưng lần nào sử dụng cũng khiến Hyung Ki khua mắt. Tên yêu nghiệt chính là lợi dụng tinh thần trách nhiệm của tên đàn em để ép cậu vào khuôn khổ.

— “Cái gì cơ? Hyung Ki sẽ đóng vở kịch lợ lem ấy hả?” – Tiếng Yo Seob vang lên từ phía xa đầy hứng thú, tựa như vừa phát hiện được một trò chơi mới đầy thú vị vậy. Vốn là thấy Minh Tuyết đi mãi chưa quay về nên mới ra ngoài xem, không ngờ vừa vặn được nghe thấy phần quan trọng nhất của cuộc nói chuyện. Khoảnh khắc đó, trong mắt chàng mỹ nam ấy dường như lóe lên những tia sáng kì dị. — “Cả vở kịch có mỗi vai nam chính đó thôi. Thế là mọi người được nghỉ khỏe rồi. Cậu cứ yên tâm đi, tớ sẽ phụ trách phần dẫn truyện và thuyết minh cho.”

Nói rồi còn rất tự nhiên lại gần vỗ vai Hyung Ki như hai người bạn thân đồng chí hướng nữa. Chỉ có điều đối tượng được săn đón kia thì lại chẳng có chút cảm kích nào.

Vở kịch có cậu ta tham gia thêm, không biết nên nói là tốt hay xấu nữa đây?

— “Khoan đã! Tớ còn chưa nói là sẽ đồng ý mà.” – Một người, hai người, rồi cả đám cứ tự tiện quyết định ngay trước mặt chủ nhân như thế mà coi được à? Hyung Ki cuối cùng vẫn là không chịu được lên tiếng phản bác.

Tuy nhiên, phản đối vào lúc này là hoàn toàn vô hiệu. Những người khác coi như không nhìn thấy cậu, cứ thế cùng nhau bước về phía trước, tiếp tục bàn luận về kế hoạch diễn kịch sắp tới.

Mấy cái người này... Hyung Ki lúc này rất muốn phát điên. Đây là thái độ khi nhờ vả người khác đó sao? Hừ!

Chỉ còn lại có một mình Jae Sung lững thững đi tới từ bao giờ, vẫn đứng đó ngẩn ngơ một hồi thì thông tin mới đến được trên não.

— “Hoàng tử à? Hóa ra Hyung Ki là hoàng tử à?” – Cũng may tên mèo lười lần này không đến nỗi lý giải sai điều gì. Chỉ có điều ai đó hoàn toàn bỏ qua về bị phần của tên đàn em, lại còn tiến tới gần vỗ vai cổ vũ. — “Cố lên nhé!”

Vở kịch lần này có vẻ khá thú vị nhỉ? Jae Sung cuối cùng rút ra được một kết luận như thế rồi tiếp tục đi tới phía trước. Chỉ cần không liên quan tới cậu là được rồi. Ai đó ngoài giấc ngủ ra thì cũng chẳng để tâm tới những điều khác.

— “Anh à...” – Hyung Ki hoàn toàn hết nội nôi.

— “Ồi trời!” – Trước hoàn cảnh trước mắt, chàng mỹ nam cảm thấy thật bất lực, ánh mắt bất giác lại đưa về phía Minh Tuyết, người duy nhất còn lại trên hành lang lúc ấy.

Một giây phút yên tĩnh trôi qua.

Minh Tuyết hoảng hốt, vội vàng thu thập đám vở dưới đất bằng vận tốc nhanh nhất có thể, dáng vẻ cứ tựa như có thú dữ đuổi theo phía sau vậy. Nếu không phải vì mấy cuốn vở này, cô đã sớm biến mất khỏi tầm mắt của ai đó, cũng không đến nỗi phải chịu đựng cái không khí đầy ngột ngạt này.

— “Hình như chiều nay bắt đầu tập kịch rồi đấy.” – Ngay khi vừa lượm xong, cô gái nhanh chóng đứng dậy hướng về phía phòng giáo viên, trước khi ra đi còn tốt bụng nhắc nhở một câu.

Hoàng tử thân yêu, mọi việc tiếp theo của lớp đành phải dựa vào cậu rồi.

— “Cô...” – Nhìn theo bóng dáng đi nhanh như gió của Minh Tuyết, Hyung Ki không biết nên dùng từ gì để diễn tả tâm trạng cả mình khi đó nữa. Trông cậu có đáng sợ đến mức vậy không?

* * *

Lại một ngày nữa sắp trôi qua. Khắp ngôi trường như được phủ lên bởi những dải nắng nhạt nhòa, khiến cho không gian khi đó lại càng giống như hư ảo.

Lúc này đã cách thời gian tan học được một lúc, trong trường cũng không còn mấy người ở lại, sân trường lại càng vắng vẻ yên tĩnh. Thế nhưng, như là để xác nhận lại một việc gì đó, trên hành lang cạnh vườn trường bỗng nhiên xuất hiện ba bóng người.

Các cô bé bước tới, ánh mắt liếc qua bất gặp hình ảnh Minh Tuyết vẫn đang hí hục tìm kiếm trong đám cỏ, trên khuôn mặt không giấu nổi vẻ chán ghét và khinh bỉ.

“Vẫn còn tìm ư?” – Cô bé hội trường trông thấy dáng vẻ chật vật của Minh Tuyết, không những không có một chút áy náy mà còn cười khẩy một cái đầy khinh thường. – “Rõ là một cô nàng ngu ngốc mà. Cứ để cô ta tha hồ mà tìm đi!”

Cho dù có tìm nữa tìm mãi thì cũng chẳng thể thấy được, vì căn bản cái vòng cổ không hề bị rơi ở đó mà đang ở trên tay cô. Tất nhiên, cô cũng không ngóc đến mức đem trả chiếc vòng lại cho cái kẻ xấu xa như cô ta cả.

Nghĩ đến vậy, cô bé lại bất giác đưa tay lên chạm vào chiếc dây chuyền đeo trên cổ mình. Càng thấy Minh Tuyết vất vả tìm kiếm như vậy, cô lại càng khẳng định đây là món đồ của MS4 đưa, trong lòng chợt vui sướng, cảm giác như khoảng cách giữa mình và các chàng nữ nam được kéo lại gần nhau hơn một chút.

Minh Tuyết, sớm muộn gì cô cũng sẽ tìm cách cho cô ta biết khó mà lui, không dám tới gần quần quýt làm phiền các anh ấy nữa. Cô bé hung hăng trừng mắt về phía người đang tìm đồ ở giữa sân trường kia, sau đó dẫn đầu hai cô bé còn lại quay đầu bước đi mất.

Cứ thế, trong vườn trường lúc đó cũng chỉ còn lại có một mình Minh Tuyết. Cô gái lục qua lục lại tìm kiếm trong các bụi rậm, lật xem từng cm nhưng chiếc dây chuyền vẫn không thấy tăm hơi.

Cùng với thời gian trôi qua, những ánh nắng cuối cùng cũng dần tắt ngúm, cô lại càng thấy uể oải và mệt mỏi hơn bao giờ hết, cuối cùng nằm ngửa luôn trên bãi cỏ để nghỉ.

Giây phút đó, Minh Tuyết thấy thật khó chịu, cả đầu óc đều rối bời. Cô biết rằng đến tận bây giờ vẫn không tìm được thì khả năng chiếc vòng còn ở nơi đây là rất thấp, nhưng lại không thể buông tha cho việc tìm kiếm. Trong lòng cô thậm chí còn không dám nghĩ nếu nó thực sự mất thì sẽ ra sao.

Nhắm mắt lại, cô quyết tâm không nghĩ bất cứ điều gì nữa, chỉ cố gắng thả lỏng đầu óc, lấy lại sự bình tĩnh xem nên làm gì tiếp theo.

Khoảnh khắc ấy, cô dường như cảm nhận được hương thơm thanh mát của cây cối, nghe được tiếng gió cào xạc qua tầng không thật nhẹ. Cảm giác yên bình làm dịu đi những cảm xúc rối loạn trong lòng, khiến Minh Tuyết chợt có ý nghĩ muốn cứ như vậy mãi mãi, không phải lo lắng thêm bất cứ điều gì nữa.

Nhưng ngay sau đó, một tiếng nói quen thuộc chợt vang lên kéo cô trở lại với hiện thực, đánh vỡ giây phút tĩnh lặng trong trí não người con gái ấy.

“Cô làm gì mà nằm ở đây thế hả?” – Hyung Ki thấy thật khó chịu, tình trạng này không phải chỉ hôm nay mà đã kéo dài suốt thời gian gần đây, mỗi lần đều có liên quan tới Minh Tuyết.

Có lẽ ngay chính bản thân chàng nữ nam ấy cũng không nhận ra mình có vẻ lo lắng quá mức cho cô, chỉ thấy trong lòng nhiều lúc thật rối rắm mà không biết tại sao, nên nhiều khi lại vô cớ cáu gắt. Cũng như lúc này, khi nhìn thấy cô không biết thương tiếc thân thể mình nằm thẳng xuống đất, cậu thật sự rất muốn đánh cô mấy cái.

“Hyung Ki?” – Vội vàng ngồi bật dậy, Minh Tuyết sừng sốt nhìn về phía chàng đội trưởng. – “Sao anh vẫn còn ở đây thế?”

Chẳng phải đã tan học từ lâu rồi sao? Bình thường quản lý Kang đã đưa đón các chàng trai đi đến chỗ làm hay về nhà hết rồi mới đúng?

“Nhờ ơn ai đó mà tôi phải tập kịch đến giờ này mới được về đây.” – Không nhắc đến thì thôi, vừa nói đến chuyện này cậu lại càng thấy bức mình. Tự dưng bày trò đi diễn kịch trong lễ hội văn hóa làm gì cơ chứ? Phiền chết đi được!

Về vấn đề bị phân công đóng vai hoàng tử, Hyung Ki vẫn thấy rất bất bình. Phải diễn những tình tiết và lời kịch đầy tình cảm thế này, cậu thế nào vẫn thấy không được tự nhiên cho lắm.

“Mà trời tối rồi, cô còn không mau về à?” – Lại liếc sang thấy ai đó còn không có ý định trở về, chàng trai cau mày cầm tay cô kéo đi, không hề để tâm xem cô có đồng ý hay không. – “Nhân tiện trên đường về cô thử đọc qua kịch bản và cho ý kiến luôn.”

* * *

Buổi học sáng của Minh Tuyết bắt đầu bằng hình ảnh ai đó chạy như bay qua cánh cổng, dọc qua một đoạn sân trường khá dài để hướng tới tú đọng giầy.

Vừa tới nơi, cô phải cố gắng bình ổn hơi thở hỗn loạn sau một đoạn vận động mạnh, cuống quýt định thay giày vào lớp thì chợt cảm nhận có điều gì đó không được đúng lắm đang diễn ra quanh mình.

Minh Tuyết ngừng lại, đưa mắt nhìn quanh một vòng, bàng hoàng khi nhận ra cả ngôi trường khi đó chìm trong một sự tĩnh lặng đến quỷ dị.

_ “Sao lại không có ai vậy nè.” – Vốn cô thấy mình sắp trễ học nên mới ra sức chạy, nhưng tới nơi thấy như vậy thì không khỏi bàng hoàng. Chẳng lẽ...

Gần như ngay tức thì, cô gái vội vàng mở điện thoại liếc nhìn đồng hồ, khuôn mặt kinh ngạc tới mức có thể nhét được cả một quả trứng gà vào miệng. Cô không nhìn nhầm đúng không? Vốn là trễ giờ, vậy mà tới nơi lại thấy sớm hơn giờ vào lớp tới gần một tiếng là sao?

_ “Thế này là thế nào? Rõ ràng hôm nay lúc dậy thì mọi người đã đi trước hết cả.” – Lúc mới thức dậy nhìn thấy chỉ có một mình, cô còn tưởng bọn họ đã bỏ quên cô mà đi trước, nên mới nháo nhào bắt xe bus đi học. Nhưng bây giờ đến nơi lại nhận thấy mình thành ra đến sớm, cô không thấy ngạc nhiên mới là lạ.

Mà khoan đã. Hôm qua hình như cô có nghe loáng thoáng nhắc đến lịch làm việc của các chàng thần tượng ngày hôm nay.

_ “Minh quên mất! Hôm nay họ có công việc từ sớm, đi học muộn vài tiết.” – Phải mất vài phút, máu của cô mới chạy lên được tới não, dần dần nghĩ tới.

Thờ dài một hồi, Minh Tuyết lúc này vừa cảm thấy may mắn, vừa cảm thấy xui xẻo. May mắn là không bị muộn học, còn xui xẻo là do cô không biết nên làm gì trong suốt một tiếng tiếp theo cả.

Đắn đo cân nhắc một hồi, cô cuối cùng thấy vẫn nên thay giày ra trước, có gì vào lớp cắt cạo rồi tính sau. Tuy nhiên, khi vừa đưa tay cầm lấy chiếc giày trong ngăn tủ thì một cảm giác đau nhói truyền lên khiến cô không nhịn được kêu lên một tiếng.

_ “A!” – Kèm theo tiếng kêu thảm thiết đó là cảnh chiếc giày rơi bịch xuống đất, đồng thời khiến cho mấy chiếc đinh ghim ở bên trong cũng bật ra, văng tung tóe lên sàn.

Không cần phải nói cũng có thể biết thứ vừa mới đâm vào tay cô là cái gì. Nhưng vấn đề chính của sự việc vốn không ngừng lại tại đó.

_ “Đinh... đinh ghim... Có người bỏ đinh ghim vào giày của mình sao?” – Minh Tuyết kinh ngạc liếc nhìn xuống dưới sàn, dường như không thể nào tin vào mắt của mình nữa.

Là đinh ghim thật 100%. Cái này nếu mà đâm vào chân thì chắc là phải nghỉ dưỡng thương ở nhà cả tuần là ít. Rốt cuộc là ai có oán thù sâu nặng tới mức chơi ác với cô như vậy chứ?

Tuy xem phim ảnh cũng thấy nhiều cảnh này nhưng đến khi nó xảy ra đối với bản thân mình thì lại là chuyện khác. Minh Tuyết phải mất rất lâu mới có thể trấn tĩnh trở lại.

_ “Chỉ có thể là fan của MS4 mà thôi.” – Từ khi đến Hàn Quốc, cô cũng chẳng gây thù chuốc oán với ai, cũng không có va chạm gì đối với các học sinh trong trường cả. Như vậy thì cũng chỉ có thể là các fan hâm mộ của MS4 ra tay.

Nhưng rõ ràng cô đã phải xuất hiện với vai trò trợ lý, cũng không có hành động gì thân mật với các chàng mỹ nam, thế mà vẫn bị hận thù là sao? Minh Tuyết thấy thật oan uổng khi bị hận thù vô cớ.

_ “Con gái thật là đáng sợ.” – Cô thờ dài não nề, kèm theo một lời nhận xét đầy thâm thúy.

Nhìn những chiếc đinh ghim nằm lẫn lóc dưới sàn, Minh Tuyết cũng không biết nên làm sao trước những trò đùa nghịch thái quá của các cô bé học sinh này, đành cúi xuống nhặt chúng lên vắt vào sọt rác gần đó.

_ “Mấy đứa nhóc chết tiệt! Còn ác hơn cả Yo Seob nữa.” – Ít ra cái tên kia khi trêu đùa cũng không thương hại đến người khác. Hơn nữa cô cũng là một nhà văn, đọc tiểu thuyết nhiều nên khi gặp trường hợp này cũng không tỏ ra quá đi kinh ngạc, dù vậy bức bối vẫn là điều không thể tránh khỏi. – “Muốn đuổi mình đi ư? Đừng hòng. Mình mà biết ai làm thì sẽ cho bọn chúng biết tay.”

Cô cho dù có hiền lành đến mấy thì cũng không thể chấp nhận để cho người ta bắt nạt như vậy được. Nếu mấy cô nhóc đó càng muốn đuổi thì cô lại càng không để chúng được như ý.

Nghĩ vậy, Minh Tuyết lại càng hùng hực ý chí chiến đấu, hướng về phía phòng học, hoàn toàn không để ý tới có một chàng mỹ nam cũng vừa vịn đến tường tắm này, trông thấy tất cả từ đầu tới cuối.

* * *

Cứ thế, một ngày nữa lại trôi qua mà không có sự kiện gì đặc biệt xảy ra.

Tuy nhiên, vào sáng sớm hôm sau, khi trong trường vẫn chưa có ai, một bóng người lảng lẽ đến gần ngăn tủ của Minh Tuyết, cầm lấy chiếc giày của cô ra ngoài. Hyung Ki đổ mấy chiếc đinh ghim vào thùng rác, sau đó để lại mọi thứ như cũ, kiểm tra kĩ xung quanh lại một lần rồi mới đóng lại cẩn thận như lúc đầu.

Đúng lúc này, một tiếng nói đột ngột vang lên phía sau lưng khiến chàng mỹ nam giật mình, về lạnh lùng trên khuôn mặt suýt chút nữa không duy trì nổi.

_ “Uà! Hyung Ki!” – Người đến không phải ai khác mà chính là Minh Tuyết. Cô hôm nay đã đặc biệt đến sớm để xem chiếc tủ giày của mình có gì khác thường hay không, nào ngờ vừa đến đã thấy chàng đội trưởng ở đó. – “Sao anh lại đi trước mọi người à?”

Hôm nay cũng đâu có gì cần chàng đội trưởng phải một mình đến trước cơ chứ? Minh Tuyết thấy thật khó hiểu, hoàn toàn không liên hệ chuyện này với

bản thân.

__ “Tôi...” – Hyung Ki thật bối rối, không biết nên giải thích thế nào cho hoàn cảnh hiện tại. Nói với Minh Tuyết điều cậu vừa làm là không thể, nhưng trước ánh mắt tò mò nhìn chăm chăm vào mình kia, cậu càng lúc càng thấy không được tự nhiên, không hiểu sao lại phát giận. – “Tôi đi trước thì sao chứ? Chẳng nhẽ muốn yên tĩnh một mình ít phút cũng không được à?”

Nói xong, chàng trai dừng dừng bỏ đi, làm cô đứng ngơ ngác trong khó hiểu. Trên thực tế, ai đó lúc này chẳng qua là quá quẩn bách, phải tìm lấy một lý do để rời khỏi đó, tránh cho cô nhìn thấy bộ dạng xấu hổ của bản thân.

__ “Tôi có nói gì đâu chứ.” – Trước phản ứng thái quá của chàng đội trưởng, Minh Tuyết vừa khó hiểu vừa thấy oan uổng. Cô chỉ là quan tâm hỏi một câu thôi, có cần lớn tiếng đến vậy không? – “Sao cậu ấy tính khí cứ thất thường vậy nhỉ?”

Chẳng giống với bộ dạng trầm ổn của đội trưởng lúc xử lý công việc chút nào. Cô gái mãi suy nghĩ đến Hyung Ki, cứ thế lòi giày ra đi vào chân mà không kiểm tra trước. Phải mất một lúc sau, cô mới giật mình kinh ngạc nhìn xuống.

__ “Uà! Mà hôm nay không có đình à?” – Cô thầm trách bản thân quá sơ suất, quên mất còn có mấy người rảnh rỗi không có việc gì làm ngoài chơi xấu người khác. Nhưng đến lúc này vẫn không thấy có gì khác thường, không biết do các cô bé ấy đổi tính hay còn thứ đáng sợ hơn nữa đón chờ mình đây? – “Đúng là lạ thật đấy!”

Dẫu sao thì cũng nên chú ý đề phòng, cô không ngừng nhắc nhở bản thân. Tuy nhiên, từ đó đến lúc vào học, vào giờ thể dục, rồi ra chơi, mọi việc vẫn thật bình thường khiến Minh Tuyết có chút thả lỏng cảnh giác.

Nào ngờ, vừa mới chuẩn bị vào tiết, khi xem xét lại sách vở, ai đó đã phải la lên một tiếng thảm thiết.

__ “Ôi trời! Sách Toán của mình đâu rồi thế?” – Cô rồi rít hết cả lên, lật qua lật lại tìm trong ngăn bàn lẫn trong cặp, nhưng làm sao có thể tìm thấy một thứ vốn không còn ở đây được cơ chứ? – “Sắp đến giờ của ông thầy hắc ám ấy rồi. Rõ ràng là mình đã để trong ngăn bàn trước giờ thể dục mà.”

Cô có thể dám chắc 100% là mình không có bỏ quên ở nhà, nhưng giờ cuốn sách không có ở đây là chuyện thật.

Tuy rằng bản thân cô cũng chỉ bám đuôi theo MS4, không phải mấy cô bé học sinh cấp ba, nhưng vẫn có nỗi sợ hãi vô hình với mấy biện pháp trừng phạt của các thầy cô. Hơn nữa, ông thầy ấy ngay từ ngày đầu đã ngửa mặt với cô, chỉ chờ chờ tìm một cơ hội cô phạm lỗi mà dốc lòng trừng phạt.

Phải làm sao bây giờ? Minh Tuyết thấy thật quẩn bách, dường như bắt đầu tưởng tượng ra được hoàn cảnh bi thảm của bản thân sau ít phút nữa.

Lúc này, Hyung Ki đang ngồi ở phía sau, thu hết được mọi chuyện vào trong mắt. Nhìn thấy ai đó cứ loay hoay mãi, vẻ mặt đau khổ như sắp bị đánh xuống mười tám tầng địa ngục, chàng trai không khỏi cau mày.

Cậu biết ngay mà, cứ không để mắt tới cô ta có ít phút thôi là lại phát sinh một đồng chuyện.

__ “Đâu mất rồi!” – Ai đó lúc này vẫn đang ngập chìm trong đau thương, vẫn không sao tiếp nhận được sự thật. – “Chết mất thôi.”

Bịch!

Đang đau lòng rên rĩ, Minh Tuyết không khỏi ngừng lại ngước lên nhìn về phía Hyung Ki, chàng trai vừa bước tới bên cạnh bàn, thả một cuốn sách trước mặt cô.

__ “Cầm lấy!” – Giọng nói của cậu tràn ngập khó chịu, trong đó có một áp bách vô hình khiến cô không dám mở miệng phản đối. – “Tiết này tôi có việc bận, lát cô xin phép thầy như vậy. Lát nữa đến giờ nghỉ trưa, cô nhớ ra sân trường, tôi có chút chuyện quan trọng muốn nói.”

__ “Hả?” – Tự dung có thể giải quyết được nguy cơ của bản thân, Minh Tuyết nhẽ ra nên cảm thấy hạnh phúc vô cùng, nhưng lúc này lại bị sự khó hiểu thay thế.

Tầm giờ này thì cậu có việc gì quan trọng đến mức phải bỏ tiết cơ chứ? Cô vừa định hỏi lại, nhưng liếc thấy vẻ mặt khó chịu, đầy tối tăm của ai đó thì ngay lập tức ngậm miệng, gật đầu lia lịa.

* * *

__ “Tôi vừa nói chuyện với quản lý Kang rồi.” – Hyung Ki nói với vẻ lạnh lùng, quanh thân toả ra khí lạnh làm nhiệt độ không khí cũng phải giảm xuống vài độ, vẻ mặt kiên định không cho người khác cự tuyệt. – “Từ ngày mai cô không phải đến trường theo chúng tôi nữa.”

Vừa đến giờ nghỉ trưa, Minh Tuyết đã không dám chậm trễ chạy ra sân trường tìm kiếm chàng đội trưởng, nhưng lại không ngờ tự dung nghe thấy ai đó tuyên bố như vậy.

__ “Gi cơ?” – Cô tròn tròn mắt kinh ngạc, không tin nổi những gì tai mình vừa nghe thấy nữa. – “Tại sao chứ? Sao bỗng dưng...”

Rốt cuộc cô đã làm sai gì mà lại phải đuổi cô trở về kia chứ? Trong lúc nhất thời, Minh Tuyết không biết nên làm sao để tiếp nhận sự thật này nữa.

Cô đã bắt đầu hoà nhập vào cuộc sống của một học sinh cấp 3, cảm thấy có rất nhiều điều trước kia mình bỏ lỡ, mới tỏ ra rất quý trọng cơ hội này.

Quan trọng là cô đã vô cùng mong chờ đến lễ hội văn hoá ở ngày cuối cùng, bây giờ bỗng nhiên kêu cô không được đến trường nữa thì bảo cô làm sao có thể chấp nhận được.

“Đã nói là ở nhà cơ mà.” – Hyung Ki tỏ vẻ cực kì gay gắt, dường như quyết tâm phải đuổi cô trở về, giọng nói cũng bắt gặp lớn hơn vài phần. – “Cô thì là trợ lý cái gì cơ chứ? Đến đây chỉ vướng chân vướng tay thôi.”

Rốt cuộc cô ta có đầu óc không vậy? Bị kẻ khác bắt nạt như vậy mà còn im hơi lặng tiếng, vẫn tỏ ra như không có việc gì như thế nữa kia chứ? Bây giờ mới chỉ là những trò đùa trẻ con, nhưng ai biết lúc nào sẽ trở nên trầm trọng hơn, làm cô bị thương đây?

“Cái gì mà vướng tay vướng chân kia chứ? Dù làm việc không tốt nhưng mấy ngày qua tôi đã rất cố gắng rồi kia mà.” – Dùng lý do này để đuổi cô, Minh Tuyết cảm thấy thật âm ỉ, không nhịn nổi nên tiếng cãi lại, âm thanh cũng cao lên vài phần, quên cả sợ hãi là gì. – “Sao bỗng dưng anh lại bắt tôi ở nhà kia chứ? Anh thấy tôi ở đây vui về thì ghen tức bực bội ư?”

Cô đã rất cố gắng, dù có bị sao cũng phải tỏ ra như thường để không khiến các chàng trai lo lắng. Thế mà hiện tại chỉ vì một câu nói của cậu, cô lại có thể bị gạt bỏ dễ dàng như vậy ư?

“Cái cô này!” – Trước phản ứng gay gắt của Minh Tuyết, Hyung Ki cũng bắt đầu nổi giận, bởi vì chuyện này quả thật rất khó nói. – “Cô nói kiểu như thế tức là sao? Cô có cái gì đáng để tôi ghen tị đây? Chẳng phải chỉ vì cô mà đoàn quay phim phải nỗ lực làm việc gấp đôi à? Cô có biết vì cô mà công việc biên tập lại chương trình trở nên phức tạp thế nào không? Sao cô không tự nghĩ xem bản thân sự có mặt của mình đã làm phiền rất nhiều đến những người khác cơ chứ?”

Tuy rằng gần đây cậu đã chú ý nhiều hơn, nhưng không phải lúc nào cũng có thể ở bên cô suốt. Mỗi lần chỉ cần nghĩ đến những trò đùa dai của các fan, tưởng tượng đến trường hợp xấu nhất nếu cô bị thương, cậu dường như không kiềm chế được bản thân mình nữa.

“Tôi?... Làm phiền?...” – Nghe được những lời chàng mỹ nam nói, Minh Tuyết cảm thấy không khác gì một tiếng sét giáng xuống giữa trời quang. Cô đứng đó với sự kinh ngạc, hoàn toàn không thể tin được đây là những gì cậu nghĩ về mình.

Hoá ra, trong mắt mọi người, cô chỉ là một sự phiền phức, muốn quăng đi cho khuất mắt. Chỉ có một mình cô vẫn ngây thơ cho rằng chỉ cần cố gắng hơn là có thể hoà nhập vào cuộc sống của họ, nhưng sự thật cô vốn là một người thừa mà thôi.

Nghĩ đến vậy, cô chợt cảm thấy rất khó thở, trong lòng đau nhói. Lần đầu tiên trong cuộc đời, người con gái ấy tự hỏi có phải bản thân vốn không nên xuất hiện ở đây hay không?

“Tôi... Anh ghét tôi đến mức vậy sao?” – Minh Tuyết nghẹn giọng nói, đôi mắt trợn đầy hơi nước.

Lúc này cô cảm thấy thật hỗn loạn, mở miệng mà không biết mình đang nói gì nữa. Cô chỉ thấy được trong lòng mình sự giận dữ và bực bội cứ thế tuôn trào, không gì kiềm chế nổi.

“Nhưng tôi muốn được ở lại, anh có quyền gì mà bắt tôi về chứ? Nếu anh cảm thấy tôi gây cản trở thì tôi sẽ cố gắng né tránh ống kính và hạn chế tiếp xúc với anh là được chứ gì? Vì thế nên xin anh cũng đừng can thiệp vào chuyện riêng của tôi như vậy nữa.”

Cảm nhận được những cảm xúc của cô, Hyung Ki đến lúc này mới giật mình nhận ra hình như mình nói có chút quá đáng. Chỉ vì lúc đó cậu quá nóng giận, đến giờ mới thấy hối hận.

“Khoan đã! Tôi đâu có ý...” – Nhưng sự việc thì cũng đã xảy ra, Minh Tuyết cũng đã hiểu lầm, hơn nữa cô lại không để cậu có một cơ hội giải thích mà quay đầu cứ thế bỏ đi luôn. – “Nè! Minh Tuyết!”

Ngược nhìn theo bóng dáng người con gái đang hăm hực bỏ đi, chàng mỹ nam lần đầu tiên cảm thấy trên đời có chuyện còn gây đau đầu hơn cả công việc. Hiện tại, cậu đứng là không biết nên làm gì trong hoàn cảnh này hết cả.

“Chết tiệt! Tại sao lại thành ra như vậy chứ?” – Chẳng qua chỉ là kêu cô ta về nhà tránh né cho qua hành động bắt nạt của các fan, vậy mà cuối cùng chẳng hiểu sao sự việc lại trở thành đến thế này. Hyung Ki càng nghĩ càng thấy bực bội vô cớ. – “Cô ta còn cố ở lại đây để làm gì kia chứ?”

* * *

Bước dọc theo hành lang trong giờ ra chơi mà không có một mục đích cụ thể nào, Young Min lúc này chỉ đơn giản là đi dạo ở trường, hoà mình trong cảm giác của các học sinh cấp ba.

Chàng trai rẽ qua một đoạn gấp khúc, cũng vừa vặn bắt gặp Minh Tuyết đi theo hướng ngược lại, vói vụng gọi lớn để thu hút sự chú ý của cô.

“Minh Tuyết! Hoá ra em ở đây à?” – Vừa mới định tán gẫu vài câu, nhưng khi thấy người con gái ấy ngược lên, nhìn đôi mắt ngập nước, khuôn mặt tràn ngập bi thương của cô, cậu có cảm giác lòng mình như bị đồ bóp chặt lại, tay chân cũng trở nên luống cuống. – “Em làm sao thế?”

Tình huống này cậu mới gặp lần đầu nên không khỏi thấy sửng sốt, nhưng quan trọng nhất lúc này vẫn là tìm hiểu xem cô rốt cuộc bị làm sao.

“Không có gì đâu.” – Minh Tuyết hít một hơi, cố nheo miệng cười để thể hiện bản thân vẫn bình thường, nhưng đôi mắt dường như đã bán đứng trạng thái thật sự của cô.

— “Minh Tuyết.” — Đối mặt với một sự che giấu vụng về như thế, chàng mỹ nam không nhận ra mới là lạ. Khuôn mặt Young Min giây phút đó bất chợt trở nên nghiêm túc, giọng nói êm ái nhưng lại làm cho người khác không thể nào lừa dối. — “Em đừng giấu giếm anh điều gì. Nhìn thẳng vào anh và nói cho anh biết có chuyện gì được không?”

Ngừng trong giây lát, cô suy tư chút nữa bị lời nói của cậu mê hoặc, bộc bạch mọi uất ức trong lòng. Nhưng cũng may người con gái ấy kịp nhận ra bản thân đang định làm gì, vội vàng lắc đầu từ chối.

— “Em... quả thật không sao đâu.” — Chuyện này cô quả thật không biết nên nói kiểu gì, nếu làm lớn chuyện còn gây khó xử cho mọi người.

Cho dù là đang tự lừa dối bản thân, nhưng cô cũng chỉ mong cuộc sống có thể tiếp tục như bình thường là tốt rồi. Về phần Hyung Ki, nếu cậu cảm thấy sự có mặt của cô gây nên khó chịu đến mức không chịu nổi nữa, thì cô cũng chỉ còn biết tránh né để không chạm mặt với cậu ấy nữa mà thôi.

— “Chẳng lẽ anh không thể khiến em tin tưởng hay sao?” — Young Min nhìn thấy đáng vẻ cổ nển của cô, trong lòng tràn ngập thương tiếc, ánh mắt cũng đầy thân thiết. — “Anh không bắt em phải nói ra, nhưng trước mặt anh em không cần phải cố tỏ ra mạnh mẽ như vậy đâu. Đôi lúc, một người em gái cũng nên biết làm nũng với anh trai của mình một chút đúng không?”

Cậu không biết cô gặp phải chuyện gì, chỉ mong cô có thể tiếp tục tươi vui như bình thường. Và MS4, có thể tựa như những người thân trong gia đình, khiến cô có thể thoải mái bày tỏ nỗi lòng bất cứ lúc nào.

— “Em...” — Nghe được trong giọng nói sự chân thành của chàng mỹ nam, Minh Tuyết không nhịn được ngước lên trong ngỡ ngàng.

Không thể không thừa nhận khi nghe cậu nói, cô thấy bị đá động. Bởi vì trước đó sống trong cô đơn quá lâu, giờ lại biết được có người vẫn luôn bên cạnh mình, quan tâm mình, Minh Tuyết không cảm động mới là lạ. Huống hồ, hiện tại, cô quả thật rất cần một bờ vai.

— “Tại sao?” — Không có một lời báo trước, Minh Tuyết đột nhiên bật khóc, nước mắt dường như bị kìm nén quá lâu nên một khi tuôn trào thì không sao ngừng lại được. — “Tại sao cậu ấy lại đối xử với em như vậy chứ?”

Cô hơi cúi đầu, bã vai run lên, nước mắt từng tiếng rơi rơi vô cùng, khiến người khác không khỏi sinh ra thương tiếc.

— “Và tại sao em lại thấy đau như vậy?” — Có lẽ ngay chính cô cũng không hiểu nổi bản thân mình nữa. Tuy rằng nghe thấy Hyung Ki nói mình đem lại phiền phức cho người khác khiến cô rất khổ sở, nhưng rõ ràng nguyên nhân của cảm giác đau đớn này không chỉ vì thế. — “Rốt cuộc là tại sao?”

Thái độ bất hoà của cậu khiến cô thấy thật khó khăn, dường như vượt quá tầm chịu đựng của bản thân, đến mức không thể nào thờ nổi.

Young Min đứng đó, ngược nhìn đáng vẻ đau khổ của Minh Tuyết mà không biết phải dùng lời gì để an ủi người con gái ấy nữa. Xung quanh hai người, gió vẫn thổi thật nhẹ, lướt qua những chùm cây vang lên những tiếng xào xạc, hoà lẫn với tiếng chuông báo hiệu giờ vào lớp.

Không biết trải qua bao lâu, chàng trai trong đôi mắt chỉ còn lại có Minh Tuyết, cùng với những cảm xúc khác lạ trong lòng không sao diễn tả thành lời. Bất giác, đôi tay cậu nâng lên, muốn vòng qua ôm lấy cô ấy, muốn dùng hành động để xoa dịu đi sự đau khổ của cô.

Nhưng rồi, một giây sau, khi giật mình nhận ra bản thân vừa định làm gì, đôi tay Young Min cũng ngừng lại giữa không trung. Khoảnh khắc ấy, lý trí và tình cảm của cậu thật mâu thuẫn, khiến cậu thật rối rắm không biết nên làm gì.

Nhưng cuối cùng bàn tay cậu vẫn hạ xuống, chỉ tiếp tục đứng lẳng lặng nhìn cô khóc. Bởi vì cậu chợt nhớ tới một điều, rằng người con gái này không bao giờ dành cho cậu.

Không bao giờ!

— “Hình như cô ta vẫn không ngừng tìm dây chuyền.” — Trên dãy hành lang vắng bóng người, một cô bé nhóc đang báo cáo tình hình của Minh Tuyết với hội trưởng. Kể từ khi biết đến thân phận thực sự của cô gái ấy, các cô bé ấy vẫn luôn đề tâm theo dõi từng cử động để có được đối sách thích hợp đuổi cô đi. — “Hôm nay có người còn nhìn thấy anh Hyung Ki bức bối to tiếng với cô ta ở sân trường nữa.”

Vừa báo cáo, cô bé còn rất vui sướng khi người gặp hoạ, có vẻ rất hả hê với kết quả này. Rốt cuộc những hành động để đối phó Minh Tuyết đã đem lại hiệu quả, làm cô ta sứt đầu mẻ trán ứng phó đến mức bỏ bê công việc, mới khiến chàng đội trưởng nổi giận chăng?

— “Cô ta đúng là đồ mặt dày mà.” — Vẫn còn có thời gian làm phiền các chàng thần tượng nữa cơ đấy. Cô bé hội trưởng hơi nheo mắt, thoáng để lộ một chút sắc bén. — “Hình như mấy đòn cảnh cáo của chúng ta vẫn còn quá nhẹ nhàng thì phải. Đã đến lúc phải khiến cô ta mất mặt, không còn mặt mũi mà xuất hiện bên cạnh MS4 nữa rồi.”

Cứ như thế, một âm mưu mới lại bắt đầu hình thành.

* * *

— “Tớ đã chuẩn bị xong rồi.” — Lén lút chạy đến bên các cô bé khác nắp gần đó, một cô bé tính cách đơn giản nhất trong bộ ba vội vàng thông báo thành quả của bản thân. — “Hôm nay khi học xong tiết thể dục là đến lượt cái cô trợ lý đó phải mang dụng cụ vào cất trong kho. ở đó tớ đã đặt sẵn bẫy, chắc chắn sẽ khiến cô ta bị một phen thâm hại, hết dám đeo bám các anh MS4 nữa.”

Coi như là cảnh cáo cho cái kiểu dám lợi dụng chức quyền để mặt dày bám theo các chàng thần tượng của họ. Chỉ cần nghĩ tới tình trạng của Minh Tuyết

trong ít phút tới, cô bé rất muốn ngửa mặt lên trời mà cười lớn một tiếng.

Minh Tuyết, lần này cô không thể trốn được nữa rồi.

Nhưng chưa vui mừng được bao lâu, ba cô nhóc chợt thấy có cảm giác khác lạ từ phía sau lưng, mới giật mình quay lại. Ngay khi thấy được hình dạng của người đang đứng sau lưng mình, các cô bé từ kinh ngạc chuyển sang kinh hãi, từ kinh hãi chuyển sang hoảng hốt cực độ.

Không biết từ bao giờ, Jae Sung đã xuất hiện đằng sau lưng họ, dáng người thon dài đứng bất động, ánh mắt bình tĩnh không cảm xúc khiến mấy cô bé không thể nào đoán ra được cậu đang nghĩ gì. Nhưng điều quan trọng nhất là hình như chàng mỹ nam đã nghe được bàn luận của họ từ đầu tới giờ, bao gồm toàn bộ kế hoạch chơi xấu Minh Tuyết.

Phải làm sao bây giờ? Khuôn mặt các cô nhóc ngay lập tức trở nên xám trắng, trong óc đầy hỗn loạn. Bọn họ hiện tại là bị bắt quả tang tại trận, không thể nào phản bác. Mà đau khổ hơn người nghe thấy được kế hoạch *** hại người khác của các cô bé lại chính là một trong những thần tượng mà họ vô cùng hâm mộ nữa chứ.

“Không! Bọn em! Không...” – Cô bé hội trưởng áp úng mở miệng định giải thích, nhưng lời nói đến bên miệng rồi mới nhận ra bản thân không biết nên nói điều gì.

Tuy rằng trong mắt bọn họ Minh Tuyết chính là một cô gái xấu xa ngu ngốc, cũng không cảm thấy hành động của bản thân có gì sai, nhưng bị bắt tại trận như vậy cũng thật xấu hổ. Hơn nữa, nếu vì việc này mà để lại ấn tượng không tốt trong lòng các chàng thần tượng thì bọn họ chắc sẽ đau lòng đến chết mất.

Đang không biết phải làm sao để cứu vãn tình huống hiện tại thì hành động tiếp theo của Jae Sung bỗng nhiên khiến tất cả lâm vào sững sốt, không thể nào hiểu được những điều đang diễn ra xung quanh mình nữa. Bởi vì người vốn là ngọn nguồn của mọi sự khó xử kia lại chẳng có vẻ gì là để tâm tới những thứ xung quanh mình, cứ thế lững thững bước đi trước về phía trước, không có một chút phản ứng gì là theo lẽ thường cả.

Nguyên nhân rất đơn giản, ai đó hiện tại đang vô cùng buồn ngủ và đói. Mà khi cậu đang trong trạng thái này thì tinh thần dùng để tiếp thu mọi thứ xung quanh mình gần như bằng 0. Chỉ có điều ba cô bé kia lại không biết được chuyện ấy, lúc này đang nhìn chăm chăm theo bóng dáng đi xa dần của cậu, rồi lại quay sang nhìn nhau mà không hiểu gì hết.

“Thế là sao?” – Rốt cuộc anh ấy có nghe thấy được kế hoạch của bọn họ hay không thế? Ít ra cũng nên có một chút phản hồi để họ còn biết đường ứng phó chứ? Cô bé đích thân đặt bẫy không biết nên dùng từ gì để diễn tả tâm trạng của mình lúc này cả.

“Thế cậu còn đòi hỏi gì nữa bây giờ? Anh ấy hình như không để ý tới, thế là quá may rồi còn gì nữa.” – Cô bé hội trưởng liếc nhìn cô bạn đứng bên cạnh mình như đang nhìn một kẻ ngốc. Vốn đang vô cùng lo lắng bị lộ, nhưng qua phản ứng của Jae Sung, cô bé mới có thể thở phào một hơi nhẹ nhõm – “Nghe nói anh ấy có thói quen không quan tâm tới những điều không liên quan đến bản thân. Bình thường có nghe thấy cũng không lọt vào trong trí óc. Nhưng để đề phòng, chúng ta vẫn nên biến khỏi đây và chờ đợi Minh Tuyết bị xấu mặt đi thì hơn.”

Về tên mèo lười kia, cô bé hội trưởng chỉ nói đúng được một phần, bởi Jae Sung quả là ít quan tâm tới các việc khác, nhưng cũng có đôi lúc đột xuất khác thường, làm cho mọi người không thể chắc chắn được điều gì.

Hiện tại, ai đó lúc này đang lờ đi về phía căng tin, toàn bộ trí óc đều dành cho việc suy nghĩ tới đồ ăn.

“Đói quá! Hôm nay mình đã ăn sáng chưa nhỉ?” – Cố nặn óc để nhớ ra, nhưng chàng mỹ nam vẫn không có chút ấn tượng gì tới buổi sáng nay. Trí óc đã được huy động nhưng vẫn thật chậm chạp khi tiếp nhận và xử lý thông tin.

Sau đó, khi máu vât và lấm mới lên được tới não, bữa sáng nay thì hoàn toàn không nghĩ ra nhưng cậu bỗng nhiên lại có chút ấn tượng đối với mấy câu nói của các cô bé vừa đi ngang qua.

“Mấy cô bé ấy hình như có nói gì liên quan đến trợ lý và MS4 thì phải.” – Nếu không phải nghe thấy được hai từ ấy, chắc giờ cậu cũng không có chút để tâm tới mấy câu nói đó. Nhưng rốt cuộc là có chuyện gì, có liên quan tới ai mà cậu quen không, Jae Sung lại không sao nhớ ra nổi.

Đứng ngơ ngác trên hành lang một hồi, suy nghĩ mãi nhưng vẫn không sao bắt được trọng điểm, chàng mỹ nam có cảm giác như mình đã bỏ quên một điều gì đó mà không nhớ nổi nó là điều gì. Cuối cùng sau một lúc lâu, cậu đành bỏ cuộc, quay đầu định bước đi tiếp.

“Khoan đã!” – Không hiểu tại sao nhưng đúng lúc này, chỉ số IQ của ai đó đột nhiên dâng lên cao bằng người bình thường. Rốt cuộc cậu đã nhận thấy được điều khác thường trong câu nói của các cô bé ấy là gì. – “Trợ lý của MS4 thì không phải Minh Tuyết hay sao?”

Như vậy có nghĩa các cô bé ấy đang nói về Minh Tuyết. Nhưng cô ấy thì có gì để bàn luận đâu kia chứ? Jae Sung cố gắng dùng bộ óc chậm chạp của mình hồi tưởng lại.

“Hình như vừa nói gì đến bẫy thì phải?” – Không biết có phải do cậu nhớ nhầm không nữa? Ngay chính bản thân tên mèo lười cũng không dám chắc về trí nhớ của mình. Cậu chỉ nghe được loáng thoáng, hơn nữa do giờ bụng lại bắt đầu kháng nghị khiến ai đó không còn tâm trí để đào sâu hơn vào việc này. – “Chắc không phải đâu. Làm sao mà có thể thế được chứ.”

Nếu đây là ở nhà và đối tượng phát biểu câu đó là Yo Seob thì có lẽ là sự thật, nhưng hiện tại lại đang ở trường nên có lẽ chỉ là do cậu suy nghĩ quá nhiều. Jae Sung khẽ lắc đầu rồi lại tiếp tục bước tới trước, bộ óc đình chỉ hoạt động, không nghĩ được gì khác ngoài vấn đề hướng nào đi tới căng tin.

* * *

Kết thúc giờ thể dục, Minh Tuyết hiện tại đang vô cùng bức bối khi bị phân công mang dụng cụ về kho cùng với Yo Seob.

Một lần nữa trong đời, cô lại bắt đầu hoài nghi ai đó có phải con trai hay không. Bởi vì bình thường cũng chẳng có một tên con trai nào lại ném phần lớn đám đồ cho một cô gái mang về như thế này cả.

Lệ khệ bước đi trên hành lang, cổ sức để cái đám trên tay không bị đổ xuống, Minh Tuyết lúc này vẫn đang không ngừng rửa thầm kè nào đó. Càng nhìn cái thái độ làm việc chống đối, nhón nhờ đi bên cạnh, thỉnh thoảng còn liếc cô bằng cái ánh mắt khiêu khích, cô lại càng phát điên, rất muốn xông lên bóp chết ai đó cho hả giận.

_ “Minh Tuyết! Sao mình em lại phải bê nhiều như vậy chứ?” – Một giọng nói quen thuộc chọt vang lên khiến người con gái ấy suýt phát khóc.

Cuối cùng cái người luôn đứng về phía cô cũng đã xuất hiện, lên tiếng đòi lại công bằng.

_ “Yo Seob! Sao em cứ được đà bắt nạt cô ấy thế hả?” – Young Min vừa nhìn thấy hai đứa đàn em cùng với tình trạng hiện tại, vội vàng bước tới giúp đỡ Minh Tuyết, sau đó còn không quên quay sang chỉ trích tên đàn em xấu tính.

Trên đời này ngoài Yo Seob ra chắc cũng chẳng còn ai dành phần nặng nhọc cho con gái như thế cả.

_ “Em bắt nạt gì chứ?” – Yo Seob không nhận được phản bác. Chẳng qua chỉ là cho cô ta bê thêm chút đồ thôi, cũng không chết được, thế mà tên đàn anh cứ hay làm quá lên như vậy đấy. – “Đó là nhiệm vụ của một trợ lý mà.”

Phải nói rằng, ai đó lúc này phán định Minh Tuyết vào vai trò trợ lý, bắt nạt được bao nhiêu thì sẽ ra sức bắt nạt.

Tuy nhiên, lần này cậu không gặp may khi đụng phải tên yêu nghiệt. Yo Seob vừa quay sang nhìn thấy ánh mắt nghiêm trọng đang trừng mình, không nhận được nuốt một ngụm nước bọt. Cậu biết, lần này tên đàn anh không có đùa. Nếu cậu còn tiếp tục cứng đầu không nhận sai thì chắc chắn sau đó sẽ không được yên thân.

Thấy được mức độ nghiêm trọng của vấn đề, Yo Seob không nói một lời, vội vàng bước về phía Minh Tuyết, cầm thêm chút đồ. Nhưng ai đó đúng là đánh chết vẫn còn ngoan cố, chỉ cầm đúng một nửa, không hơn không kém.

Thấy biểu hiện biết điều của chàng trai trẻ con, Young Min cũng tạm coi như vừa lòng, mới quyết định không tính toán gì với tên này nữa. Nhưng khi quay lại nhìn đám đồ trên tay Minh Tuyết, ai đó không dấu vết nhúm mi, nhẹ giọng nói.

_ “Đưa anh cầm hết cho.”

_ “Không sao đâu anh.” – Minh Tuyết mỉm cười từ chối. Chỉ cần Yo Seob chịu giúp một nửa thì việc cầm đám dụng cụ còn lại cũng không có gì khó khăn cả.

Bỗng nhiên, ánh mắt của người con gái ấy liếc về phía sau, cũng bắt gặp hình ảnh Hyung Ki đang đi về phía bọn họ, trong lòng không khỏi giật mình hoảng hốt.

Vốn sau khi khóc xong một hồi, tâm trạng cô cũng trở nên nhẹ nhõm hơn, tưởng như có thể bỏ qua tất cả việc không vui trong trí não. Nhưng lúc này, khi biết mình sắp phải đối mặt với chàng trai ấy, cô vẫn không kiềm nén được sự khổ sở dâng lên trong lòng.

_ “Em vẫn làm được mọi việc mà.” – Minh Tuyết hơi cúi đầu, nhỏ giọng nói, bước chân vội vã hướng về phía kho, tựa như đang trốn tránh dịch bệnh.

Nhìn thấy cô đứng trước cánh cửa, đưa tay về phía trước, các cô nhóc ở phía xa hồi hộp nín thở, tập trung nhìn chăm chăm để không bỏ lỡ một giây phút nào, trong trí não bắt đầu tưởng tượng đến cảnh tiếp theo, khi cái bầy bắt đầu được kích hoạt.

Minh Tuyết, cô chết là cái chắc rồi. Trong lòng các cô bé ấy không ngừng hò hét, thúc giục ai đó nhanh chóng mở cửa ra, rồi cái bộ dạng thê thảm của cô sẽ được trình diễn trước con mắt của các chàng thần tượng. Chỉ vừa nghĩ tới cảnh đó, ba cô nhóc rất muốn được ngửa mặt lên trời cười to, cảm thấy vô cùng sáng khoái.

Tuy nhiên, có nhiều lúc người định không bằng trời định. Rõ ràng là một việc đã chắc chắn như thế, nhưng đến giây phút cuối cùng vẫn có thể phát sinh biến cố.

_ “Minh Tuyết!”

Bỗng nhiên nghe được tên mình bị người khác hô lên như thế, Minh Tuyết không khỏi giật mình. Nhưng chưa có thời gian để người con gái ấy kịp hiểu điều gì đang diễn ra thì đã thấy bản thân bị một cánh tay kéo lại.

Khi vừa mới giữ được cân bằng cho bản thân và đóng đồ trên tay, cô quay lại ngược nhìn người vừa ngăn cản mình, trong đôi mắt không chỉ có ngạc nhiên mà còn đầy khó hiểu.

_ “Sao vậy anh?”

Người tới không phải ai khác mà chính là chàng trai cuối cùng của MS4, Jae Sung. Cậu hiện tại đang thờ đốc vì chạy một quãng đường dài, đôi mắt thần thờ mọi khi đột nhiên chứa một thần thái gì đó thật khác thường.

“Anh.. Anh..” – Ngăn cản thì cũng đã ngăn cản rồi, nhưng đến giờ Jae Sung mới nhận thấy bản thân không biết nên giải thích như thế nào cho hành động vừa nãy của mình.

Bản thân chàng mỹ nam cũng không chắc các cô bé vừa nãy có phải nói về Minh Tuyết hay không, cái bầy cũng không biết là thật hay giả. Jae Sung lúc này thật rối rắm, thậm chí trách bản thân quá vội vàng. Nhưng vừa nãy, chỉ cần nghĩ tới việc cô bị trúng bầy các cô bé kia, cậu không khỏi thấy khẩn trương và lo lắng.

“Anh làm sao thế?” – Yo Seob thấy tất cả đứng bất động vì kinh ngạc cho điều vừa xảy ra, không khỏi thấy bức mình. Làm ơn đi! Cho dù thế nào thì cũng tránh ra cho cậu cất đồ được không? Cứ cầm chúng trên tay mãi chỉ làm cậu thấy mỏi và tốn thời gian, chẳng được ích lợi gì. – “Sao bỗng dưng lại thế chứ? Sắp vào học rồi đấy.”

Vừa nói, anh chàng trẻ con vừa lách qua hai người, bước tới mở cánh cửa. Đến khi Jae Sung giật mình hiểu được tên đàn em đó muốn làm gì, định mở miệng ngăn cản thì đã quá muộn.

Các cô bé ở phía xa cũng thầm hô to không ồn, vội vàng che kín mắt để không phải thấy việc xảy ra ngay sau đó. Thế với trời, bọn họ không hề nghĩ tới mọi việc xảy ra tới nước này. Nếu biết trước Yo Seob cũng cùng trực, biết trước Jae Sung đột nhiên làm ra hành động này, nếu... nhưng bây giờ có nói gì thì cũng quá muộn.

Bịch!

Cùng với hình ảnh cánh cửa mở ra, cái bầy cũng được kích hoạt. Một xô nước bất ngờ đổ ụp xuống, dội thẳng từ đầu xuống chân chàng mỹ nam.

Một phút lặng thinh.

Minh Tuyết kinh ngạc, các chàng mỹ nam cũng kinh ngạc, nhưng người khó tin nhất vào hoàn cảnh trước mắt lại chính là nạn nhân của trò đùa ác liệt này. Không ai trong số bọn họ lại nghĩ tới đón chờ cho việc mở cửa nhà kho lại lại cảnh này, lại càng không biết nên nói gì trước đáng về thêm thắm của Yo Seob bây giờ hết.

Quần áo ướt nhẹp, tóc tai thì khỏi phải nói, khuôn mặt đẹp trai cũng không thấy rõ bởi nước, ngay cả ở xa cũng có thể cảm nhận được cơn giận dữ của ai đó.

“Cái gì thế này!” – Yo Seob nói mà như muốn quát lên, vẻ mặt không thể nào tin được chuyện vừa xảy ra với mình. – “Minh vừa bị dính bầy sao?”

Cho đến tận lúc này, chàng trai vẫn không thể tin được mình vừa trúng bầy. Một kẻ chuyên đặt bẫy người khác như cậu mà lại có ngày bị chơi đùa lại như vậy, đây đúng là sỉ nhục mà. Điều đáng nói hơn là bỗng dưng lại có kẻ điên nào đã làm ra việc này, đây chính là trắng trợn thách thức với cậu ư?

“Hừ! Tôi mà tóm được ai đã làm chuyện này...” – Thì sẽ cho kẻ đó biết rằng trên đời có những người không thể trêu vào. Chàng mỹ nam nghiêng răng nghiêng lợi nói, quyết tâm phải đòi lại sỉ nhục ngày hôm nay.

Đáng tiếc, chỉ dựa vào hiện trường trước mắt thì con đường tìm ra thủ phạm quả là quá xa xôi. Chỉ mình Yo Seob là đang giận điên lên nên không để tâm được bất kì thứ gì khác, trong trí não chỉ tràn ngập những cảnh trả thù tàn khốc.

“Chết rồi!” – Mấy cô nhóc nhìn thấy cảnh này sợ run người, vừa lo lắng vừa hồi hận. Hồi hận là đã quên mất không tính đến trường hợp này, còn lo lắng là vì thấy ai đó nổi giận thế kia, nếu biết người đặt bẫy là bọn họ thì... - “Anh Yo Seob bị trúng bầy rồi. Làm sao bây giờ?”

Hoàng sợ nhất phải nói đến kẻ bày ra trò này, cô bé hội trưởng giờ vẫn chìm trong kinh ngạc và khủng hoảng. Hoàn cảnh bây giờ khiến cô rất muốn khóc, không những không làm xấu mặt Minh Tuyết mà lại còn liên lụy đến thần tượng của mình, không hồi mới là lạ.

Nhưng sự việc thì cũng đã xảy ra, không thể vãn hồi. Có trách thì cũng chỉ trách Minh Tuyết, tự dưng chần chờ ở đó. Đúng vậy, lỗi là do cô ta. Cô bé rõ ràng không thể trách cứ các thần tượng của mình, nên quy hết mọi tội lỗi lên Minh Tuyết, ngẩng đầu trừng mắt về cô gái ấy.

Đột nhiên, Hyung Ki như cảm nhận được điều gì đó, quay đầu hướng về phía góc khuất của hành lang, đúng lúc chạm phải ánh nhìn căm hận của cô bé ấy, trong lòng không khỏi nghi hoặc. Mấy cô nhóc kia hình như có gì đó khác thường.

Cô bé hội trưởng lúc này thấy vậy liền vội vàng rút lại trong lo sợ, cả người cũng bất giác nép vào nắp ki hơn. Nhưng càng về sau, cô nhóc lại càng có cảm giác tình hình không ổn, liền bắt chấp tất cả quay đầu chạy biến mất. Hai cô bé còn lại cũng vội vàng theo sau.

“Chết tiệt! Ướt hết rồi!” – Yo Seob vẫn lải nhải không ngừng để phát tiết cơn giận của bản thân. – “Tôi mà bắt được thủ phạm thì...”

Phải biết rằng bọn họ vốn không có đồ dự phòng ở trường, mà giờ học cũng đã bắt đầu, nên hiện tại những người khác đều luống cuống không biết nên giải quyết ra sao. Trong hoàn cảnh đó, cũng chỉ có một mình Hyung Ki tỏ vẻ bình tĩnh, đôi mắt liếc về phía bóng dáng các cô bé đang chạy đi trong suy tư.

* * *

— “Chuyện này là sao? Các em là anti fan của Yo Seob ư?” — Hyung Ki lúc này đang đứng đối diện với ba cô nhóc, ánh nhìn sắc bén và lạnh lùng.

Cũng không biết làm cách nào mà chàng trai ấy có thể tìm ra được các cô bé ấy là ai, sau đó gọi ra sau vườn trường để thẩm vấn, thế nên mới có cảnh này.

— “Hay là các em muốn phá rối chương trình của bọn anh đây?” — Nếu không thì sao lại nhằm vào Yo Seob như thế? Nghĩ đến xô nước vừa nãy, chàng đội trưởng không hiểu sao thấy thật giận dữ, nhất là khi cậu nghĩ đến việc nó suýt nữa dội lên người Minh Tuyết.

Ba cô bé trong hội fan giờ đang co rụt người lại như chuột thấy mèo, nghe được câu hỏi của cậu lại càng hoảng sợ. Vừa nãy bỗng dưng bị Hyung Ki gọi ra, bọn họ đã rất lo lắng, nhưng vẫn cầu mong cậu chưa biết được chuyện gì. Nhưng ngay sau câu hỏi đầu tiên, các cô bé đã biết sự việc bị lộ, không thể làm gì để che lấp được nữa rồi.

“Không! Không phải đâu! Bọn em là fan của các anh mà.” — Cô bé hội trưởng lắc đầu nguây nguẩy, cố gắng giải thích. Cho dù thế nào, cô cũng không mong các chàng thần tượng hiểu lầm mình là người phá rối. — “Bọn em thật sự là không có ý bậy anh ấy.”

Tất cả chỉ là trùng hợp, khiến mọi việc thoát ly ra khỏi kế hoạch ban đầu. Nếu cô biết trước chuyện sẽ diễn ra thế này thì đánh chết cũng không bao giờ đặt xô nước ở đó.

— “Cả lớp đều biết hai người ấy phải trực nhật, hôm nay phải cất dụng cụ vào trong kho. Thế mà các em lại còn nói là không có ý ư?” — Hyung Ki khẽ cau mày, tỏ vẻ không còn kiên nhẫn nghe các cô bé chối vòng vo, giọng nói cũng không có chút độ ấm nào.

Chuyện đã đến nước này mà bọn họ vẫn còn nói như vậy thì có phải quá ngây thơ rồi không? Tuy rằng ba cô nhóc này có thật sự là các fan đi nữa, nhưng làm ra sự việc như vậy, lại còn định nói dối cho qua, chàng mỹ nam cũng không kiêng dè mà thể hiện sự chán ghét của mình.

— “Bọn em nói là sự thật mà.” — Các cô bé quả thật rất muốn khóc. Bọn họ có thể bị thầy cô trách mắng, bị ba mẹ thất vọng, bị cắt tiền tiêu vặt, nhưng không thể chấp nhận bị thần tượng của mình hiểu lầm hay chán ghét. — “Em vốn muốn đặt bẫy là là một mình Minh Tuyết. Chỉ là không ngờ...”

Không ngờ ai đó lại bình an vô sự, trong khi Yo Seob thì bị dội ướn nhep. Lúc thấy cái cảnh đó, bọn họ ngay cả cảm giác muốn chết cũng có. Tự tay đặt bẫy thần tượng của mình, đây vốn đã là một dã kích không nhỏ đối với các fan như họ mà.

— “Minh Tuyết?” — Hyung Ki lại càng không hiểu sự việc tại sao lại xảy đến tận người con gái ấy nữa. Nhưng khi nghĩ cẩn thận lại, cậu cũng nhớ ra nếu lúc đó Jae Sung không đột nhiên chạy đến kéo cô lại thì người hứng chịu xô nước này phải là cô mới đúng. Liên hệ với những trò chơi xấu gần đây, chàng trai có thể dễ dàng đoán ra được ai là thủ phạm. — “Cô ấy có mâu thuẫn gì với bọn em mà các em lại làm như thế? Mấy vụ chọc phá Minh Tuyết gần đây cũng là của các em phải không?”

Chàng trai vẫn duy trì vẻ bình tĩnh thường ngày, nhưng cũng chỉ cậu mới có thể hiểu được bản thân đang giận dữ đến như thế nào. Nếu các cô bé này không đưa ra một lý do thích đáng cho hành động của mình, cậu có lẽ cũng không ngần ngại ra mặt làm cho họ bị khai trừ khỏi hội fan, thậm chí là đuổi khỏi trường.

— “Vâng!” — Cô bé hội trưởng chột dạ mãi mới nói được một từ, nhưng sau đó, khi nhìn thấy vẻ mặt ngày càng lạnh lùng của chàng mỹ nam, cô nhóc hoảng sợ, vội vàng giải thích. — “Vi bọn em nghe nói cô ta vốn là kẻ đeo bám các anh, giả bộ làm trợ lý và làm phiền đến MS4. Bọn em chỉ muốn dọa cô ta một chút, để cô ấy biết đường mà bỏ cuộc thôi mà.”

Trong suy nghĩ của các cô bé, đây vốn là một việc tốt, tất cả chỉ vì thần tượng của mình, nhưng không hiểu sao mọi việc lại có thể tới nước này nữa.

Hơn nữa cô bé cũng không thể nào lý giải nổi, Hyung Ki lại vì cái người đáng ghét ấy mà đối xử như vậy với các fan của mình. Thậm chí cô còn có cảm giác chỉ cần xác định bọn họ có thể tiếp tục gây hại cho Minh Tuyết, cậu sẽ sẵn sàng loại trừ bọn họ.

— “Cái gì?” — Chàng đội trưởng nhăn mày, hoàn toàn không nghĩ tới mình sẽ nhận được một câu trả lời như vậy. Làm sao mà các cô bé này lại có thể cho rằng Minh Tuyết đeo bám bọn họ cơ chứ? — “Là ai đã nói với các em như thế hả? Em nghe được Minh Tuyết giả làm trợ lý của bọn anh từ đâu? Cho dù các em có muốn nói dối thì cũng nên tìm một lý do hợp lý hơn cơ chứ.”

Tuy rằng hiện tại mặt ngoài Hyung Ki trông rất bình thường nhưng trong lòng thì lại đầy rẫy những nghi hoặc. Việc Minh Tuyết giả làm trợ lý để theo chân bọn họ vào trường vốn là bí mật, hoàn toàn không có khả năng tiết lộ ra ngoài từ những người trong đoàn phim. Như vậy, rốt cuộc ai đã để lộ chuyện đó cho các cô bé trước mặt đây?

Nghe thấy lời chàng đội trưởng vừa nói, ba cô bé cùng ngước lên trong kinh ngạc. Thông tin vừa tiếp nhận khiến họ không khỏi khiếp sợ.

Chẳng lẽ... chị Eun Ji đã nhầm lẫn, và Minh Tuyết thật là trợ lý? Như vậy cũng có nghĩa bọn họ từ đầu tới giờ đã làm với Minh Tuyết...

— “Bọn em không hề nói dối đâu. Chính chị Eun Ji đã nói như vậy mà.” — Nghĩ lại những việc làm của mình mấy hôm nay đã bị Hyung Ki biết, các cô nhóc bắt đầu sợ hãi, đành phải nói ra. Không phải các cô bé muốn nói xấu Eun Ji, mà bởi vì bọn họ có cảm giác nếu không nói ra sự thật cho chàng đội trưởng thì sẽ chết chắc. — “Em tình cờ nghe được chị ấy lỡ miệng nói chị Minh Tuyết lợi dụng quan hệ với giám đốc để đeo bám các anh.”

Cho nên, tất cả vốn chỉ là một sự hiểu lầm. Nếu bọn họ biết trước được mọi việc thì đánh chết cũng không dám làm như thế.

— “Eun Ji?” — Nghe được cái tên này, Hyung Ki không khỏi kinh ngạc.

Bởi vì mối quan hệ khác biệt của cô với Young Min nên bọn họ đều biết đến cô. Nhưng điều mà cậu khó hiểu là tại sao người con gái ấy lại liên quan tới việc này chứ? Thật là rất khó để có thể liên hệ được hai điều chẳng chút liên quan này lại với nhau mà.

— “Các em đang tìm người để đổ tội sao?” – Nếu nói các cô bé này ghen tị tự bày ra mớ trò đùa kia thì còn có thể tin được, nhưng nếu tất cả là do Eun Ji bày ra thì cậu không thể nào nghĩ ra được lý do hợp lý cho hành động này. — “Làm sao mà một nghệ sĩ có tiếng như Eun Ji lại có thể nói lung tung vậy được.”

— “Em thề là bọn em không có nửa câu nói dối mà.” – Các cô nhóc lúc này rất muốn khóc. Bọn họ nhận ra bản thân không biết làm gì để chàng mỹ nam có thể tin tưởng được cả. Nhưng đó thật sự là những gì đã xảy ra, bọn họ cũng không dám nói sai nửa lời.

Trông thấy vẻ mặt của các cô nhóc, chàng đội trưởng có thể thấy được họ không dám nói dối. Nhưng nếu đây là sự thật thì có lẽ mọi việc không đơn giản như cậu đã nghĩ, càng ngày càng đi quá xa.

— “Được rồi! Anh sẽ không nói với ai chuyện này.” – Nhiều một chuyện không bằng thiếu một chuyện, hơn nữa khi đã xác định tất cả chỉ là hiểu lầm, Hyung Ki cảm thấy vẫn nên giải quyết trong hòa bình là tốt nhất. — “Nhưng Minh Tuyết là trợ lý của bọn anh là sự thật. Tốt nhất các em hãy thôi ngay bất kỳ hành động phá hoại chương trình nào nghe chưa? Nếu không sẽ không chỉ là bị khai trừ khỏi hội, mà còn sẽ trở thành kẻ thù của tất cả các fan khác đấy.”

— “Vâng!” – Các cô bé gật đầu lia lịa, chỉ chờ mong được đại xá, vội vàng rời đi.

Tuy nhiên, đúng khoảnh khắc lướt qua nhau, Hyung Ki bỗng dừng để ý thấy chiếc dây chuyền trên cổ một cô bé có chút quen thuộc, không khỏi nhìn lâu hơn một giây.

— “Khoan đã!” – Cuối cùng cũng nhớ ra tại sao lại thấy nó quen thuộc như thế, chàng mỹ nam liền mở miệng gọi các cô nhóc lại. — “Đây không phải là vòng cổ của Minh Tuyết hay sao? Làm sao mà các em có được nó?”

Không chỉ là trêu đùa, mà bọn họ còn lấy cả chiếc vòng của Minh Tuyết, hại cô phải khổ sở tìm kiếm mấy hôm nay sao? Nghĩ vậy, ánh mắt chàng đội trưởng lại càng thêm lạnh lùng, nhìn chằm chằm vào các cô nhóc.

— “Không phải bọn em ăn trộm đâu.” – Nghe thấy chàng mỹ nam nhắc, các cô bé mới nhớ ra còn có việc này, không khỏi giật mình hoảng sợ vội thanh minh. — “Bọn em nhặt được nó ngoài sân trường hôm trước. Nhưng vì nghĩ Minh Tuyết là... bọn em không phải không muốn trả lại...”

— “Được rồi!” – Sau một hồi lâu quan sát phản ứng của các cô bé, Hyung Ki mới quyết định buông tha, nhưng khuôn mặt vẫn đầy bức bối và không kiên nhẫn. Nếu không phải chuyện này dính dáng tới cả Eun Ji và vị trí của Minh Tuyết, làm lớn chuyện không tốt thì cậu đã không dễ dàng bỏ qua cho ba cô nhóc này như vậy rồi. — “Đưa nó cho anh! Xong rồi thì đi đi, và nhớ đừng để chuyện này xảy ra thêm một lần nào nữa nhé.”

* * *

Đứng một mình trên hành lang, trong trí não Hyung Ki lúc đó tràn ngập những suy tư về những gì mình nghe được từ các cô bé vừa nãy.

— “Sao bỗng dưng Eun Ji lại làm như vậy?” – Chàng đội trưởng khẽ lầm nhảm trong miệng, nghĩ mãi vẫn không tìm ra lý do. Thực sự chỉ do người con gái ấy lỡ miệng hay còn có ý? Hơn nữa cô rốt cuộc có mâu thuẫn gì với Minh Tuyết mà phải làm như vậy? Có lẽ lúc nào có thời gian, cậu cũng nên tìm hiểu một chút mới được. — “Hai người đã có khúc mắc gì, tất cả chỉ là hiểu lầm hay...”

— “Hyung Ki! Ra là em ở đây à?” – Đột ngột đánh vỡ những suy nghĩ của chàng trai là tiếng gọi của Young Min. Ai đó lúc này vẫn mang khuôn mặt và nụ cười đầy yêu nghiệt đi tới, hoàn toàn không biết có một đồng chuyện rắc rối đang xảy ra có liên quan tới mình. — “Lớp trưởng kêu em đi tập kịch kia.”

Nhìn khuôn mặt yêu điểm của tên đàn anh, liên hệ đến mối quan hệ của Young Min với Eun Ji, Hyung Ki dường như đã đoán ra được một vài điều, không khỏi thở dài một tiếng.

— “Là anh à?” – Chàng đội trưởng bất chợt nhớ tới chiếc dây chuyền trên tay, đang không biết nên làm sao trả cho Minh Tuyết thì lại vừa vịn gặp được tên đàn anh. — “Đây là của Minh Tuyết. Có mấy cô bé nhặt được, vừa mới trả lại. Anh qua đưa trả cho cô ấy nhé.”

— “Ra đây là sợi dây mà Minh Tuyết đã tìm mấy hôm nay đấy à?” – Tên yêu nghiệt cầm lấy sợi dây ngắm nhìn. — “Thế tại sao em không tự đưa cho em ấy?”

Mất mấy hôm rồi mà còn có thể tìm thấy được chiếc vòng cổ thì cũng thật là may mắn. Nhưng người tìm được vốn là Hyung Ki, cậu không đưa luôn cho Minh Tuyết mà lại nhờ qua cậu làm gì? Young Min thấy thật khó hiểu.

— “Bọn em đang cãi nhau.” – Nguyên nhân thì khỏi phải nói. Đến giờ cậu vẫn thấy hối hận vì bản thân đã nổi giận, nói những lời ấy với Minh Tuyết. — “Thế nên anh đừng có nhắc gì đến em khi trả lại nó nhé. Huống hồ anh đi có vẻ hợp hơn, coi như là để bù lại chuyện đó vậy.”

Càng về sau, chàng đội trưởng nói càng nhỏ lại, nhưng Young Min vẫn có thể nghe thấy được, không khỏi thấy khó hiểu.

— “Hà? Em nói thế là sao?” – Bù lại cho cái gì? Cậu đã làm chuyện gì mà bản thân cũng không biết sao?

Tuy nhiên, câu hỏi của tên yêu nghiệt đó cũng không thể có được đáp án, bởi Hyung Ki vừa nói xong đã xoay người đi mất, không hề để tâm gì tới tên đàn anh hết cả.

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Stars* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17

Minh Tuyết bước qua đoạn đường đông đúc, đôi mắt không ngừng nhìn quanh khắp trái phải. Tuy rằng hôm trước cô đã nhìn thấy mọi người chuẩn bị và trang trí các gian hàng, nhưng đến khi tận mắt nhìn thấy toàn bộ khung cảnh ngôi trường trong lễ hội văn hóa vẫn không khỏi bị choáng ngợp.

Lúc này, cô có cảm giác tựa như vừa tiến vào một khu phố buôn bán thật sự chứ không phải là ngôi trường mình đã theo học trong tuần vừa qua, bởi vì nó trông quá khác lạ với hàng loạt những gian hàng với đầy đủ những sắc màu. Thêm vào đó là các cô bé cậu bé trong các trang phục rất thu hút, tích cực làm việc phấn đấu tới mục tiêu đạt doanh thu cao nhất.

Mới đi chưa được nửa đường, trên tay Minh Tuyết đã đầy ắp thức ăn, tỏa ra hương thơm ngào ngạt. Không những thế, chúng lại càng ngày càng có xu hướng tăng thêm, mặc dù ai đó vẫn rất tích cực thả phanh ăn uống. Trước những món ăn vật mới mẻ, sức chống cự của người con gái ấy gần như trở thành con số 0.

“Minh Tuyết!” – Khi cô vừa mới định đưa một xiên cá viên chiên vào miệng thưởng thức thì một giọng nói quen thuộc đột nhiên gọi tên cô giữa đám đông ồn ào.

Ngạc nhiên quay về phía sau, Minh Tuyết dễ dàng nhận ra người vừa mở miệng chính là tên yêu nghiệt Young Min, theo sau còn có hầu hết các thành viên của MS4. Sự xuất hiện đột ngột của họ ở đây khiến cô thấy thật khó hiểu.

“Uà! Anh! Mọi người!” – Ba thành viên của MS4 cùng xuất hiện giữa các hàng quán đông đúc, phút chốc tựa như mạng đến vạn dặm hào quang, làm tất cả các cô bé đều hướng ánh mắt si mê về cùng một phía. Nhìn thấy cảnh này, Minh Tuyết cảm thấy có đôi chút lo lắng. – “Sao mọi người lại ở đây thế? Ngày hôm nay cho phép cả người ngoài trường vào đây, các anh cũng nên chú ý một chút.”

Nếu là các cô bé học sinh trong trường thì có thể không dám, nhưng là người ngoài vào thì chắc ngần ngại lao tới vây xung quanh, la hét ầm ĩ, ảnh hưởng đến lễ hội văn hóa mất. Huống hồ hôm nay là ngày cuối cùng bọn họ ở trường, biết đâu các cô nhóc lại đột nhiên lớn mật, không thêm kiêng dè gì tới quy định của hiệu trưởng mà xông tới xin chữ ký thì sao?

“Không sao đâu!” – Không chút để ý nào tới những lo lắng của Minh Tuyết, Young Min rất bình thản bước tới cầm lấy tay cô bước tiếp về phía trước, vui vẻ ngắm những gian hàng bán đủ thứ đồ hai bên đường. – “Lễ hội thì phải vui chơi chứ. Hơn nữa hôm nay có rất nhiều người trong đoàn quay đi theo nên cũng không cần phải cẩn thận quá như thế đâu. Mà nhân lúc còn vắng người chúng ta cùng nhau đi dạo một vòng, đợi lát nữa đông hơn thì chắc là bọn anh cũng bị cấm đi lung tung thật.”

“Thế à?” – Nghĩ một hồi, Minh Tuyết cũng thấy có lý. Nhưng khi đưa mắt nhìn các chàng mỹ nam, rồi lại quay sang các nhân viên trong đoàn quay, cô không nhịn được nói ra điều băn khoăn của bản thân. – “Nhưng sao em cũng phải đi cùng chứ?”

Tuy nhìn không thấy nhưng cô dám chắc có ít nhất 3 chiếc máy quay ẩn ở xung quanh bọn họ, quay chụp lại những khoảnh khắc các chàng mỹ nam trong lễ hội văn hóa. Thế nên kêu Minh Tuyết đi dạo cùng khiến cô có vẻ hơi mất tự nhiên, cảm thấy sự xuất hiện của mình bên cạnh họ có phần không được ổn cho lắm.

“Vi cô là trợ lý chứ sao?” – Đúng lúc này, Yo Seob chợt chen vào nói, tay cũng rất tự nhiên ném cho cô cảm một đồng hồ ăn, gấu bông, hoa quả... và đủ thứ linh tinh được fan tặng, tựa như đó là một chuyện quá sức bình thường.

Một trợ lý đi theo cảm đồ cho các cậu thì có lọt vào khung hình cũng chẳng có ai bận tâm, anh chàng trẻ con càng nghĩ càng thấy mình thật thông minh, quyết không thừa nhận bản thân chỉ là muốn lợi dụng sức lao động miễn phí của ai đó.

“Không phải thế chứ!” – Minh Tuyết tròn mắt nhìn đủ thứ đồ chật ních trên tay mình, không khỏi gãi nãy lên. – “Hôm nay là ngày cuối cùng rồi kia mà. Lễ hội mà còn phải làm tạp vụ thì còn gì là lễ hội nữa?”

Cô đã chăm chỉ làm việc cả tuần để có thể chơi đùa thỏa thích trong ngày hôm nay, vậy mà ai đó rất vô si cướp đoạt mất cái quyền lợi duy nhất đó của cô là sao? Tại sao cô phải vất vả như vậy trong khi ai đó thành thoi đi dạo kia chứ? Minh Tuyết càng nghĩ càng thấy bất công, trong đầu đã mắng chửi Yo Seob đến cả chục lần.

Tuy nhiên, sự thực chứng minh kẻ nào đó mặt dày, trái tim đủ sắt đá. Anh chàng trẻ con không chỉ bỏ ngoài tai tất cả lời phản bác của cô, lại còn rất ngang nhiên vừa đi vừa thu thập thêm đồ cho cô cầm.

Đang lúc người con gái ấy nghiến răng nghiến lợi nhìn theo bóng dáng Yo Seob rủa thầm, suy nghĩ xem có nên đình công hay không thì một tiếng nói quen thuộc bất chợt vang lên ngay bên cạnh.

“Minh Tuyết! Em có ăn gì không? Để anh mau giúp cho” – Người nói ra câu này không phải ai khác chính là Jae Sung. Về mặt tên mèo lười lúc này còn thật sự khiến Minh Tuyết giật mình sững sốt, nghi hoặc không biết có phải cái tên này bị đổi hồn không nữa.

Jae Sung... người con trai ấy lại có ngày đi mua đồ ăn mà lại nhớ được tới cô sao? Là trời sắp có bão hay mặt trời hôm nay mọc từ phía Tây vậy? Mất một lúc lâu, Minh Tuyết vẫn không sao tin nổi vào tai mình, chỉ cho đến khi nghe xong câu nói tiếp theo của chàng mỹ nam ấy cô mới hiểu được nguyên do của sự bất thường này.

“Đi theo bọn anh thì các em ấy không thu tiền đâu.” – Jae Sung dùng khuôn mặt cực kì nghiêm túc để nói lên câu đó, khiến cho cô quả thật không biết nên nói gì nữa cả.

Anh à, làm ơn đi! Cho dù đó có là sự thật thì cũng không cần phải lớn tiếng nói một cách trắng trợn như vậy chứ.

Huống hồ bề ngoài nhìn như tên đàn anh đột nhiên hào tâm nghĩ tới Minh Tuyết, sự thật là ai đó nhìn thấy đám đồ ăn không khỏi luyến tiếc, mới muốn cô cầm nhiều nhiều một chút, lúc nào đói bụng lại lôi ra cho cậu ăn mà thôi.

“Ra là vậy!” – Cô nhận mệnh thở dài một hơi, nhưng sau đó khi nghĩ tới đám đồ trên tay mình, đầu óc vội vã xoay chuyển, nghĩ ra biện pháp ứng phó.
– “Mà anh giúp em cầm mấy thứ này nhé.”

Nhìn qua nhìn lại, Young Min thì đã đi ở từ phía trước, không hề biết gì đến việc cô bị ép buộc khổ sở như thế này, Yo Seob thì mãi mê ăn uống chơi đùa, chỉ còn mỗi Jae Sung là hi vọng cuối cùng.

Ngày lễ hội văn hóa mà bắt cô theo sau làm chân tạp vụ thì đúng là quá đáng mà. Thế nên, người con gái ấy không khỏi nhìn về phía tên mèo lười trong ánh mắt chờ mong, cầu khẩn đầy đáng thương.

“Cái này...” – Jae Sung chần chờ nhìn đám đồ trên tay Minh Tuyết, còn thật sự dùng bộ óc tri độn của mình để đoán suy nghĩ. Rối rắm một hồi không biết nên làm sao, cuối cùng ai đó bối rối xoay người đi tiếp, đáng vẻ rõ ràng là đang trốn tránh. – “Anh phải đi mua đồ ăn đây.”

Cầm cái đồng này thì cậu còn đi mua đồ kiểu gì, lát nữa tìm chỗ ngủ cũng không biết nên vất chúng ở đâu, Jae Sung làm sao có thể ngốc nghếch tự nhận việc vào thân như vậy kia chứ.

“A! Anh!” – Minh Tuyết sững sốt không tin vào những gì xảy ra trước mắt mình nữa, nhìn bóng dáng tựa như chạy trốn chết của chàng mỹ nam không khỏi giật chân giật dữ. – “Đến anh cũng thế à?”

Đáng thương thay cho Minh Tuyết, phải tiếp tục chấp nhận số mệnh đau thương, làm kẻ sai vật cho Yo Seon vào cái ngày cuối cùng có mặt tại ngôi trường cấp ba này.

Tuy rằng kêu Jae Sung cầm đồng đồ là không thể nhưng tên mèo lười ấy cũng coi như có chút nhân tính, biết từ ấy nãy viết như thế nào. Vì thế, ai đó hiện đang bất trí não chậm chạp của mình nghĩ ra được biện pháp nào đó để giúp đỡ Minh Tuyết mà bản thân không tốn chút sức lực nào.

“Yo Seob!” – Đi ngang qua tên đàn em đang vui vẻ ăn xiên thịt nướng vừa được tặng từ các cô bé bán hàng, trong đầu Jae Sung đột nhiên lóe lên một ý tưởng, liền mở miệng gọi tên đàn em ấy.

Làm sao mà cậu có thể quên mất bản thân là người lớn tuổi nhất trong MS4 kia chứ? Nếu đã như vậy, cậu không sử dụng quyền uy của một người đàn anh để uy hiếp người ít tuổi hơn thì thật là quá lãng phí mà.

“Gi thế hả anh?” – Ai đó còn rất vô tư quay lại hỏi, hoàn toàn không biết mình sắp bị cái người có trí não thấp nhất trong nhóm tính kế.

Hơn nữa còn không có quyền được phản kháng nữa chứ.

“Đồ của em thì em hãy tự mình cầm đi!” – Lần đầu tiên trong đời, tên mèo lười mở miệng nói một câu mệnh lệnh đầy nghiêm túc, mang theo uy thế của một bậc đàn anh chính hiệu. – “Nếu không anh sẽ đem cái đồng kia ném vào thùng rác đấy.”

Đây là uy hiếp. Uy hiếp trắng trợn. Ai đó thừa biết đánh chết Yo Seob cũng không dám để cho những đồ fan tặng bị vất vào thùng rác, nên rất vô sỉ lợi dụng nó để nô dịch tên đàn em của mình.

Jae Sung à, chỉ những việc liên quan đến được ăn uống nghỉ ngơi, trốn việc thì cậu mới phát huy 100% khả năng trí lực của bản thân thôi sao?

“Hả? Anh à!” – Ai đó lúc này tự dưng nghe thấy tên đàn anh nói vậy không khỏi sững sốt, ngỡ ngàng đến mức đánh rơi cả xiên thịt nướng xuống dưới đất.

Cậu không nghe nhầm phải không? Jae Sung vừa mới đe dọa bắt cậu cầm đám đồ thay cho Minh Tuyết sao?

Mất một lúc mới thoát được ra khỏi trạng thái kinh ngạc, chàng mỹ nam vừa định phản bác thì đã nhận ra tên đàn anh đã đi tít về phía đằng trước, hoàn toàn không để tâm tới ý nguyện của người bị sai phái là cậu.

Càng nghĩ càng thấy đây có lẽ là một âm mưu thâm hiểm của Minh Tuyết, cậu không nhịn được chạy lại về phía người con gái ấy chất vấn.

“Này! Cô đã nói gì với anh Jae Sung thế hả?” – Nếu không thì tại sao một người không màng thế sự như anh ấy bỗng dưng vì cô mà bắt cậu phải bê đồ chứ? – “Cô đã bỏ bùa gì để anh ấy giúp cô ư?”

Vừa mới định phát tiết nỗi bức bối của bản thân, nhân tiện thị uy bắt Minh Tuyết ngoan ngoãn đi vào khuôn khổ, nhưng khi vừa mới liếc qua thấy được vẻ mặt của cô trong giây phút đó, chàng mỹ nam kinh ngạc đến mức âm thanh bị tắc lại trong họng.

Minh Tuyết lúc này... trông thật đáng sợ. Toàn thân tỏa ra khí lạnh, đôi mắt sắc bén như ngàn lưỡi dao liếc qua làm cậu chột rùng mình, khuôn mặt như một sát thủ vừa bắt gặp đối tượng cần triệt hạ.

“Gì thế?” – Cô đột nhiên mở miệng, giọng nói tựa như từ thần đòi mạng, lông mày khẽ cau lại tỏ vẻ không kiên nhẫn.

Lần đầu tiên trong đời, Yo Seob cảm thấy hoảng sợ bởi khí thế do người con gái ấy phát ra, bước chân cũng bất giác lùi lại như một hành động bản năng. Cậu có cảm giác cô gái trước mắt mình tựa như một con báo, có thể đột ngột xông lên cắn ngấu nghiến con mồi làm bản thân chường mắt bất cứ lúc nào.

“Không! Không có gì.” – Chàng mỹ nam lắc đầu nguây nguẩy, miệng cũng thốt ra câu trả lời trước khi não kịp hoạt động. Không những thế, ai đó còn vội vàng chìa tay ra, tự động đề xuất yêu cầu để lấy lòng cô. – “Cô cứ đưa tôi cầm giúp cho là được rồi.”

Ánh nhìn của Minh Tuyết làm chàng trai cảm thấy như đang bước lên đoạn đầu đài, thế nên mới quyết định nhượng bộ mọi thứ có thể, chỉ cần cô có thể bình thường trở lại là được rồi.

Thế mới nói, cái tên này trước giờ rất vô si, chỉ biết bắt nạt kẻ yếu mà thôi.

“Thật hả?” – Vừa nghe xong câu nói của Yo Seob, vẻ mặt của Minh Tuyết đột nhiên quay ngoắt thay đổi 180 độ, cười hi hi trút bỏ mọi thứ lên tay chàng trai ấy. Tốc độ biến đổi còn nhanh hơn cả một diễn viên chuyên nghiệp. – “Anh thật là người tốt nhỉ? Hô! Hô!”

Không mất công cô cố gắng ra vẻ làm bộ dạng lạnh lùng bức bối, đến giờ cơ bắp trên mặt vẫn còn căng cứng.

Chiều này chuyên dùng cho những kẻ tiểu nhân, hiện giờ áp dụng lên Yo Seob quả thật là hữu dụng mà. Minh Tuyết lúc này thật sung sướng khi được giải thoát, trở lại với giây phút tự do tuyệt vời.

“Cái gì? Cô...” – Đến bây giờ còn không hiểu được mọi chuyện là như thế nào thì Yo Seob chính là một tên ngốc.

Mất vài giây để lý giải mọi việc, sau đó là cơn giận dữ điên cuồng tập kích trí não, khiến Yo Seob thật sự muốn bóp chết ai đó ngay lập tức. Ngay chính bản thân cậu cũng không thể tin được có ngày mình bị lừa một cách đơn giản dễ dàng như thế, hơn nữa lại là bởi cái cô ngốc này nữa.

“Cô... Khoan đã!” – Đến khi lý trí vừa trở lại thì Yo Seob mới nhận thấy chẳng còn người quen nào xung quanh mình. Minh Tuyết đã tung tăng đi về phía trước, thích thú tham quan các gian hàng, hoàn toàn bỏ quên cái người vừa bị mình chọc giận đến phát điên kia ở đằng sau.

Không thể để cô ta đi dễ dàng thế được. Đó là tất cả những gì hiện lên trong tâm trí anh chàng trẻ con lúc đó. Tuy nhiên, hình như ngay cả ông trời cũng chống đối với Yo Seob, bởi ngay khi cậu vừa định tiến lên thì một cuộc điện thoại lại gọi đến, khiến cậu phải ngừng lại để nghe máy.

“Này! Minh Tuyết!” – Ngay khi được đầu dây bên kia thông báo, ai đó vội vàng gọi với theo người con gái đó. Nhưng hiển nhiên Minh Tuyết biết bản thân mà nghe theo lời cậu dừng chân lại thì mới là đồ ngốc, cứ thế bỏ ngoài tai, quán triệt nguyên tắc không biết, không nghe, không thấy. – “Khoan đi đã! Lần này có việc thật đấy! Minh Tuyết!”

* * *

“Minh Tuyết!” – Sau một hồi chật vật chen qua đám đông, Yo Seob cuối cùng cũng tóm được áo của cô, bản thân vừa mệt vừa bức tức. – “Đã nói là dừng lại kia mà.”

Cú điện thoại cậu vừa nhận vừa báo một chuyện quan trọng, bây giờ cần giải quyết gấp. Thế nên hiện tại không phải là lúc để bọn họ tìm cách lừa gạt trả đũa nhau, cần đặt lợi ích chung của cả lớp học lên hàng đầu.

“Có chuyện gì sao?” – Minh Tuyết hơi ngạc nhiên quay lại, tò mò không biết chuyện gì khiến cho chàng mỹ nam này trở nên nghiêm trọng đến vậy.

Không phải lại một trò gì mới để lừa cô vào bẫy đấy chứ? Trong một giây, Minh Tuyết không khỏi nghi ngờ, nhưng khi nhìn thấy thái độ còn thật sự của chàng trai, cô có thể cảm thấy đúng là có chuyện rắc rối vừa xảy ra.

“Đứng yên đó nghe chưa!” – Như sợ cô sẽ quay đầu bỏ trốn ngay khi vừa được lời lòng, Yo Seob trừng mắt đe dọa rồi mới quay sang gọi điện thoại. – “Hyung Ki hả? Sắp bắt đầu rồi à? Được rồi! Minh sẽ tới ngay!”

Vừa dứt lời, chàng mỹ nam có vẻ rất vội vàng, túm lấy tay cô bước đi mà không kèm theo một lời giải thích nào hết. Trước khi ra đi còn không quên quay lại chỗ đám đông, nơi Jae Sung và Young Min đang đứng mà hét lớn.

“Các anh cứ đi chơi đi nhé! Em và Minh Tuyết qua sân khấu một lát.” – Hoàn toàn coi Minh Tuyết như nhân viên tạp vụ, có chuyện thì kéo theo để sai vặt.

Trên đường đi, mấy lần người con gái ấy định mở miệng hỏi, nhưng thấy Yo Seob tỏ vẻ rất căng thẳng và khấn trương thì lại không dám. Tuy nhiên, chỉ cần thông qua phản ứng của chàng mỹ nam, cô cũng có thể cảm nhận được có chuyện nghiêm trọng đang xảy ra.

— “Anh đây rồi!” – Hai người vừa bước vào sau sân khấu, cô bé lớp trưởng đã hốt ha hốt hải chạy tới, vẻ mặt hoảng loạn đến mức sắp bật khóc.

Trên cơ bản, ai rơi vào tình trạng của cô bé ấy cũng không thể nào bình tĩnh nổi.

— “Thế nào rồi?” – Yo Seob vội vàng hỏi, thái độ thực sự quan tâm, không chút giả tạo nào.

Tuy rằng không nằm trong danh sách những người diễn vở kịch hôm nay, nhưng nghe được tin nó có vấn đề thì bất kì thành viên nào trong lớp cũng đều lo lắng. Bởi vì đó chính là tâm huyết và kì vọng của mọi người, muốn để lại một ấn tượng khắc sâu trong dịp lễ hội văn hóa này.

Khuôn mặt Yo Seob lúc này trở nên vô cùng nghiêm túc, đôi mắt trong trẻo, mất đi đáng vẻ tinh quái thường ngày, thay vào đó là một cảm giác chùng chạch, đáng tin cậy, một phong thái khác biệt khiến ngay cả Minh Tuyết cũng thấy có chút ngưỡng mộ.

— “Làm sao bây giờ?” – Cô bé lớp trưởng lúc này đang rối loạn cả lên, hoàn toàn bối rối không biết xử lý sao với tình trạng hiện tại cả. – “Bạn đóng vai lo lem vừa gọi điện thoại đến, hình như bị ốm rất nặng, lại còn kèm theo cả đau cổ họng nữa. Nói chung là không thể nào đến đây được.”

— “Không còn ai có thể thay thế sao?” – Yo Seob nói với giọng căng thẳng.

Tình hình có vẻ còn khó khăn hơn cả cậu nghĩ. Giờ diễn đã sát nút thì nhân vật chính lại không thể đến được, như vậy thì vở kịch của bọn họ sẽ ra sao bây giờ?

— “Mọi người bây giờ ai cũng đều có việc cả, bận đến mức còn thiếu người. Ngay cả việc trang điểm cho diễn viên vẫn chưa xong. Hơn nữa bây giờ tìm đâu ra một người phù hợp kịch cỡ trang phục và đã đọc kịch bản đây?”

Tìm được người thay thế vào những giây phút cuối cùng là vấn đề quá mức khó khăn, khiến cô bé lớp trưởng loay hoay rối loạn suốt từ nãy tới giờ mà vẫn chưa giải quyết được.

Mất thấy thời gian cứ trôi qua, khán giả cũng lục tục vào chỗ, cô nhóc ấy rất muốn bản thân ngắt xui đi cho đỡ phiền lòng. Đáng tiếc thay đến tận giây phút này cô vẫn cứ tỉnh táo, thấy đau lòng vô cùng khi chính mắt phải chứng kiến vở kịch tâm huyết của cả lớp sắp bị thất bại.

— “Vậy phải làm sao bây giờ?” – Anh chàng trẻ con cũng có vẻ bối rối, tập trung trí não suy nghĩ xem có cách gì đó cứu vớt vở kịch ra khỏi thảm trạng hay không.

Tìm được người phù hợp với trang phục đã có, lại còn thông thuộc kịch bản còn khó hơn. Cố gắng nhớ tới những ai thường tham gia vở kịch, đối chiếu với những yêu cầu cần thiết, Yo Seob nhận thấy không ai có thể đảm đương được vị trí này cả.

Chẳng lẽ bọn họ phải tro mắt nhìn hi vọng của cả lớp bị dập tắt như vậy ư? Yo Seob cùng cô bé lớp trưởng vẫn quyết không chịu đầu hàng, cứ đi đi lại lại suy nghĩ, chỉ riêng một mình Minh Tuyết vẫn đứng in tại chỗ nhìn mà thấy chóng mặt.

Tuy rằng cô cũng rất lo lắng nhưng lại chẳng thể làm gì giúp đỡ ngoài yên lặng cho hai người kia tập trung tìm đối sách. Nếu là kêu cô chạy chân giúp việc thì còn được, chứ bất động não tìm kiếm người có thể thay thế đóng vai lo lem thì cô xin chịu thua.

Vì thế nên hiện tại ở phía sau sân khấu, Minh Tuyết chính là kẻ thành thoi nhất. Cô vẫn chỉ đứng đó, hoàn toàn không hay biết những gì sắp xảy ra với mình cho đến khi hai người kia đột ngột dừng chân, cùng quay phắt lại nhìn về phía cô bằng ánh mắt sáng rực.

— “Hà?” – Tia nhìn của bọn họ chiếu thẳng vào người khiến Minh Tuyết cảm thấy không được thoải mái, tựa như mình là con mồi bị đám sói hoang theo dõi. Bất giác lùi lại như một hành động bản năng, linh cảm không tốt cũng bắt đầu trào dâng một cách mãnh liệt trong trí não người con gái ấy. – “Sao thế?”

* * *

— “Không! Không được!” – Minh Tuyết lắc đầu nguây nguẩy, bàn chân cũng lùi dần lùi dần cho đến khi bị hai người ép đến tận chân tường. – “Tôi đã bảo là không được rồi mà.”

Đây là biện pháp duy nhất mà bọn họ nghĩ ra ư? Nghe đã thấy không ổn chút nào rồi, quan trọng nhất là nó còn dính dáng đến cả cô nữa chứ.

— “Không có gì là không thể cả.” – Yo Seob vừa nói vừa đưa mắt quan sát kĩ lưỡng người cô từ trên xuống dưới, rồi lại từ dưới ngược lên trên, tựa như một món hàng sắp bị đem ra tiêu thụ. – “Cao 1m65. Dáng người cũng gần giống. Mặt mũi không đẹp nhưng cũng không đến nỗi quá xấu. Hơn nữa quan trọng là đã từng đọc qua kịch bản.”

Càng nhìn càng thấy không ai có thể thích hợp hơn, Yo Seob không nhịn được tán thưởng quyết định sáng suốt của bản thân. Nhìn hết tất cả những người trong đội kịch mà xem, còn ai phù hợp với vị trí này hơn Minh Tuyết nữa cơ chứ?

Gật đầu tỏ vẻ đã quyết định xong xuôi, ánh mắt của chàng mỹ nam lóe lên những tia sáng khiến Minh Tuyết chột rùng mình. Không cần đoán cô cũng có thể cảm thấy được bản thân lần này khó mà trốn được khỏi vận xui.

— “Chỉ là đọc sơ sơ thôi mà.” – Nên giờ có nhớ được gì đâu. Minh Tuyết không nhận được phản bác.

Tuy rằng cô có xem qua cuốn kịch bản vài lần, nhưng đều là xem với tâm trạng của một người ngoài cuộc. Bây giờ đừng nói là cho cô đọc ra được đúng lời thoại, mà cụ thể nội dung chi tiết của từng đoạn diễn thế nào cô cũng chẳng nhớ được nữa.

— “Vội lại tôi đã bao giờ đứng diễn kịch trên sân khấu đâu.” – Không đồng ý! Nhất định không thể đồng ý. Minh Tuyết hoàn toàn không thể chấp nhận phương pháp giải quyết theo kiểu không trâu bắt chó đi cày như vậy. Chỉ cần tưởng tượng đến cảnh mình ở trên sân khấu, lúng túng không biết nói gì, trở thành trò cười cho thiên hạ, cô thật sự muốn đập đầu vào tường chết đi cho nhẹ nợ. – “Bây giờ lên đó tôi đảm bảo sẽ run đến mức quên sạch mọi thứ đấy.”

Kêu cô lên sân khấu đóng vai lọ lem, cô hoàn toàn không có chút tự tin nào cả. Vì vậy, ai đó làm ơn tha cho cô, nghĩ ra cách giải quyết nào khác đi được không? Minh Tuyết ngược nhìn bằng ánh mắt nài nỉ, khuôn mặt rung rung đầy tội nghiệp.

— “Cái đó cô không cần lo.” – Ai đó lúc này dường như quyết tâm nhận định Minh Tuyết phải lên sân khấu, cứ thế chặn đủ mọi đường lui của cô. – “Cô thích nói gì thì cứ nói. Lúc bí quá thì sẽ có người giúp.”

Giả bộ đáng thương để lấy đồng tình sao? Chiều này cậu sử dụng suốt thì làm gì có chuyện bản thân sẽ bị mềm lòng cơ chứ. Hôm nay cô không muốn cũng phải lên sân khấu, tuyệt đối không có cơ hội nào để chạy trốn đâu.

Coi như thuận lợi giải quyết xong một nan đề. Yo Seob không chút bận tâm gì tới ý kiến của Minh Tuyết, cứ thế quay sang nói chuyện với cô bé lớp trưởng.

— “Anh sẽ nhờ nhân viên trang điểm của chương trình tới giúp. Họ sẽ có mặt ở đây ngay thôi.” – Nói rồi chàng trai nhìn qua một lượt các cô nhóc đang tất bật làm việc ở khắp xung quanh. – “Em nhờ mọi người giúp Minh Tuyết chuẩn bị trước nhé.”

— “Vâng!” – Cô bé lớp trưởng hào hứng gật đầu, quay lại hô lớn. Với cô bé ấy lúc này thì chỉ cần có người thay vào vị trí thiếu là được rồi, những chuyện khác thì cứ từ từ tính sau. – “Mọi người ơi! Mau lại giúp nào.”

Giây phút ấy, tiếng gọi của cô bé không khác gì tiếng chuông báo hiệu, khiến tất cả lũ học sinh cùng lớp bỏ hết mọi việc trong tay lại, nhao nhao tới vây kín mít xung quanh Minh Tuyết, không chừa một khe hở nào.

— “Khoan! Đợi chút!” – Trông thấy cái cảnh mọi người ào ào chạy về phía mình tựa như sóng thần, người con gái ấy không khỏi hoảng hốt, vừa định nói điều gì nhưng còn chưa kịp mở miệng đã bị kéo tuột vào phòng thay đồ.

* * *

Đứng bên cánh gà, Yo Seob đưa mắt nhìn một lượt khắp khán đài đông kín chỗ, khẽ thở dài một hơi nhẹ nhõm.

Mọi chuyện lúc này tạm thời được coi như đã giải quyết ổn thỏa, chỉ cần chờ đến giờ diễn thì bắt đầu mở màn mà thôi. Chàng trai còn cẩn trọng tự mình điểm lại tất các mục cần lưu ý trong óc, xác định chắc chắn là không còn gì bỏ quên mới thấy yên tâm.

— “Yo Seob!” – Một tiếng gọi chột vang lên thu hút chú ý của anh chàng trẻ con khi đó, khiến cậu quay lại nhìn người vừa lên tiếng. Trong khoảnh khắc trông thấy người đó, trong mắt cậu không giấu nổi vẻ tán thưởng.

Người vừa lên tiếng không phải ai khác mà chính là nhân vật nam chính của vở kịch hôm nay, Hyung Ki. Chàng mỹ nam ấy đang bước đến trong trang phục hoàng tử đầy quý phái, kết hợp với phong cách lạnh lùng càng làm cả người cậu tỏa ra một sức cuốn hút mãnh liệt, vô hình chung chiếm lấy hết tất cả mọi ánh nhìn.

Chỉ riêng đoạn hành lang chàng mỹ nam ấy vừa bước qua, các cô bé vừa thấy hình dáng cậu đều ngẩn ngơ bỏ quên hết mọi việc trên tay, trong mắt tràn ngập si mê.

— “Mọi chuyện thế nào rồi.” – Chàng trai cất tiếng nói, âm điệu lạnh băng vào tai các cô bé lại càng giống phong thái của một hoàng tử thực thụ. Thậm chí còn nghĩ chỉ cần trở thành công chúa trong lòng cậu một chốc lát thì có chết cũng cam lòng.

Thế mới thấy, dù có đi đến đâu thì sức mạnh của mỹ nam vẫn thật mãnh liệt, các cô bé học sinh vốn không đủ khả năng để cưỡng lại.

— “Không có vấn đề gì rồi.” – Yo Seob nói thật nhẹ nhàng, vì trên thực tế người chịu khổ cũng không phải là cậu. – “Đã nhờ được người thay thế vị trí lọ lem. Cậu chỉ việc diễn như lúc tập là được rồi.”

Vừa mới nói dứt lời, một tiếng thét đầy giận dữ bất chợt vang lên, khiến chàng trẻ con không khỏi giật mình khi nghe thấy tên mình.

— “Yo Seob!” – Đi kèm với đó là hình ảnh Minh Tuyết bước tới với con giận tột đỉnh. Đang yên đang lành bị lôi lên sân khấu đóng vai lọ lem, trước hàng bao nhiêu người mà không có một sự chuẩn bị trước nào, cô không giận điên lên mới là lạ. – “Đồ chết tiệt! Sao tự dung lại bắt tôi diễn cơ chứ? Bây giờ biết làm thế nào đây?”

Không nhớ lời thoại, không nhớ nội dung chính của kịch bản, không được chuẩn bị tâm lý để đứng trước đám đông, Minh Tuyết lúc này cảm thấy áp lực nặng nề, rất muốn khóc mà không thể. Nếu không phải trang phục đã mặc sẵn lên người thì cô đã bỏ trốn mất dạng rồi.

Khoảnh khắc đó, hai chàng mỹ nam cùng quay lại, sau đó cùng bị khung cảnh trước mắt làm ngây người trong một vài giây.

Làn da trắng mịn như ngọc, đôi mắt to trong trẻo tựa như búp bê, mái tóc lượn sóng nhẹ, thả dài xuống vai, kết hợp với bộ váy lộng lẫy khiến Minh Tuyết tựa như một công chúa xinh đẹp.

Người con gái ấy vừa bước đến làm cả thế giới đều trở nên rạng ngời, bắt tri bắt giác khiến tất cả mọi người đều không rời mắt nổi. Nhất là hai người thân cận nhất với Minh Tuyết, Yo Seob và Hyung Ki đều kinh ngạc đến mức không suy nghĩ thêm được gì nữa, chỉ ngẩn ngơ nhìn theo bóng dáng cô.

Lúc này cô quá mức chói mắt, quá mức xinh đẹp, so với ngày thường chính là một trời một vực.

— “A! Chị đây rồi!” — Đường như người duy nhất không bị ảnh hưởng bởi sự thay đổi đáng kinh ngạc của Minh Tuyết chính là cô bé lớp trưởng, vừa thấy mặt cô thì chỉ nghĩ đến vở kịch sắp diễn. — “Mau chuẩn bị lên sân khấu diễn thôi. Vở kịch sắp mở màn rồi.”

Vừa nghe xong câu nói đó của lớp trưởng, khoe miệng của Minh Tuyết khẽ run rẩy, con tức đang định bùng phát cũng nhanh chóng xẹp mắt. Trong trí não người con gái ấy khi đó chỉ còn lại suy nghĩ làm sao mà trốn được buổi diễn trong ít phút nữa.

— “Khoan đã!” — Minh Tuyết giật mình lui lại, rất có khuynh hướng sẵn sàng quay đầu bỏ chạy bất cứ lúc nào.

Đến tận giây phút này cô vẫn không sao tiếp nhận được việc mình phải lên sân khấu diễn vai lọ lem, lại càng chưa kịp chuẩn bị tâm lý đối mặt với những điều sắp xảy ra. Cô rất muốn gào thét lên thật lớn: ‘Làm ơn tha cho chị có được hay không?’

Nhưng còn chưa phản kháng, cả một âm thanh cũng chưa kịp phát ra, Minh Tuyết chỉ nhận thấy cô bé lớp trưởng nhét vội cuốn kịch bản vào tay mình rồi bị lỗi đi mất. Ai đó dường như quyết tâm phải bắt cô diễn cho bằng được, không cho phép từ chối.

Thật sự là không thể được mà. Minh Tuyết lúc này rất muốn khóc, nhưng trước bao nhiêu con mắt đang nhìn chăm chăm canh chừng, cô cuối cùng chỉ có thể dậm lao thì theo lao. Hi vọng lát nữa lên sân khấu cũng không quá nổi mắt mặt là được rồi.

— “Cô ta...” — Đến khi Minh Tuyết đã bị kéo đi mất dạng, mọi người cũng tán dần trở lại với công việc của mình, Yo Seob mới hoàn hồn, lý trí mới về với thể xác.

Chàng mỹ nam lúc ấy hoàn toàn không còn bình tĩnh để chú ý tới hình tượng của mình, miệng mở lớn mãi không khép lại được, đôi tay run run chỉ về phía trước, mãi không nói lên lời.

Rất lâu sau, ai đó mới đón nhận được sự thật trước mắt, xác định tất cả không phải là mơ, đầu vậy vẫn không ngăn ngại tiếp tục tự lừa mình dối người.

— “Nhân viên trang điểm của chúng ta lại thiên tài như thế sao?” — Nếu không thì tại sao một con vịt xấu xí lại có thể lột xác thành thiên nga chỉ trong chốc lát như vậy chứ?

Vốn là một cô gái không chút bất mắt, bỗng dưng trở nên xinh đẹp mê hồn, cuốn hút tầm mắt, tỏa sáng chói mắt như ngôi sao giữa bầu trời đêm, bảo sao Yo Seob lại không nghi hoặc cơ chứ?

Là do mắt cậu đột nhiên ra vấn đề hay thế giới bị đảo lộn đây? Anh chàng trẻ con vẫn tiếp tục luẩn quẩn trong những giả thiết, cố gắng tìm có thuyết phục bản thân.

— “Không hẳn.” — Trong hai người, Hyung Ki hiển nhiên chính là người hồi phục và chấp nhận sự thật này nhanh nhất. Không thể không thừa nhận rằng Minh Tuyết như vậy thật quá cuốn hút, làm cậu cứ bất giác lại nhớ tới hình bóng của cô vừa nãy, cùng với cảm giác kinh điển chưa từng có. — “Tại bình thường cô ấy không trang điểm mà thôi.”

Đào qua toàn bộ Hàn Quốc hiện tại, có mấy ai không biết đến son phấn, càng chẳng mấy khi để ý đến hình ảnh của bản thân như Minh Tuyết nữa đây? Lúc nào những việc liên quan đến trang điểm làm đẹp cô cũng hay qua loa, khiến cho mọi người có cảm giác cô chỉ cần có chiếc máy tính viết truyện là thỏa mãn rồi.

Thế nên, khi thấy các cô bé lôi kéo cô vào phòng trang điểm, cậu đã biết trước kết quả sẽ làm cho nhiều người bất ngờ. Chỉ là không hề nghĩ rằng Minh Tuyết lại xinh đẹp đến thế, khiến ngay cả cậu cũng không khỏi thất thần.

* * *

Thời gian buổi diễn bắt đầu càng đến gần, khán đài cũng ngày càng đông kín. Chẳng mấy chốc, tất cả khán giả cũng đã vào chỗ, hồi hộp ngược nhìn lên sân khấu, chờ mong sự xuất hiện của một chàng mỹ nam nào đó trong MS4.

Tuy rằng trong số những người ở đây cũng có những người ngoài trường tới, nhưng hầu hết đều biết lớp đứng ra đóng kịch chính là lớp học may mắn được MS4 lựa chọn trong suốt 1 tuần qua. Như vậy làm sao lại có thể không hưng khởi chờ mong một buổi biểu diễn thật hành tráng xứng tầm với sự góp mặt của các chàng mỹ nam nổi tiếng bậc nhất trong giới nghệ sĩ hiện nay cơ chứ?

Hơn nữa, đối với một vài cô bé, chỉ cần có cơ hội nhìn thấy các anh diễn trong khoảng cách gần thế này cũng đủ cảm động đến rớt nước mắt rồi.

Các cô bé ngồi chờ trong chốc lát, sau đó rất nhanh nhận ra sự thay đổi của ánh đèn sân khấu, hồi hộp nhìn thấy toàn bộ ánh sáng bùng lên một lúc, báo hiệu cho sự bắt đầu của vở kịch.

— “Bắt đầu rồi kia.” – Một vài cô bé khẽ nhắc nhở bạn mình im lặng, tập trung xem diễn.

“Ngày xưa, ngày xưa, ở một vương quốc nọ, có một cô bé gia đình khá giả. Tuy mẹ mất sớm nhưng lại được cha hết mực yêu thương, sống một cuộc sống vô cùng vui vẻ hạnh phúc. Cho đến một ngày, người cha quyết định cưới thêm mẹ kế cho cô bé. Và ngày hôm nay cũng là ngày người mẹ kế chuyển về sống cùng.”

— “Là giọng anh Yo Seob!” – Một vài cô bé rất nhanh nhận ra người đang thuyết minh cho câu chuyện là ai, không nhận được hô lên sung sướng, làm cả khán đài chợt rộn lên một lát. — “Đúng là anh Yo Seob rồi.”

Thật không ngờ ai đó đã đẹp trai như thiên sứ, hát hay khiến mọi người đều mê mẩn, hiện giờ lại có một giọng nói truyền cảm như thế. Chỉ cần nghe thấy âm thanh phát ra, các cô bé không nhận được liếc ánh mắt si mê về phía sân khấu, dường như đang xuyên qua những tấm rèm để tưởng tượng đến bóng dáng chàng mỹ nam ấy.

Cùng lúc đó, Minh Tuyết dù đã cố níu kéo van nài nhưng vẫn bị các cô nhóc đẩy mạnh lao ra chính giữa sân khấu, loạng choạng vài giây mới lấy lại được thăng bằng. Sau khi đứng vững, cô gái lúc đó mới giật mình nhận ra được bản thân đang ở đâu, hoảng hốt đưa ánh mắt nhìn xuống phía dưới.

Giây phút đó, cô có cảm giác một áp lực cực lớn đè nặng lên trái tim, khi bản thân một mình bơ vơ đứng giữa sân khấu, giữa ánh hào quang sáng rọi chiếu thẳng vào người, đối mặt với không biết bao nhiêu ánh mắt đang nhìn chằm chằm.

Minh Tuyết cảm giác như có một tiếng nổ lớn trong đầu, sau đó lại càng bàng hoàng khi nhận ra trí não mình trống rỗng, không nghĩ ra được bất kì điều gì, kể cả nội dung kịch bản lẫn những lời căn dặn của cô bé lớp trưởng vừa nãy. Nhận thấy điều khủng khiếp ấy, rồi lại phải chứng kiến những ánh mắt hào hứng đầy chờ mong, cô lại càng cảm thấy bản thân thật bị đất, ngay cả muốn khóc cũng không dám.

Không những thế, khi nhìn lại tình cảnh của bản thân, cô thật sự muốn lấy cục gạch đập vào đầu mình một nhát cho xong. Cũng tại mấy cô nhóc đẩy lên quá bất ngờ mà hiện tại trên tay cô vẫn còn cuốn kịch bản, áo váy thì bị lộn xộn, tóc cũng suýt nữa thì bị tuột.

Lo lắng, hoảng sợ, e ngại, một loạt cảm xúc trào dâng khiến Minh Tuyết thật sự muốn lùi bước.

Cô thật sự không thể đảm đương vai diễn này mà không có lấy một chữ trong đầu. Nghĩ vậy, ai đó xoay người về phía cánh gà cầu cứu, chỉ mong Yo Seob hảo tâm buông tha cho cô được đi xuống, hay ít ra cũng ra tay cứu cô khỏi tình trạng bị đất này.

Tuy nhiên, khi vừa liếc sang, thứ người con gái ấy nhận được chỉ là một ánh nhìn sắc bén đầy đe dọa của cậu, kèm theo một câu được nói bằng khẩu hình miệng, nội dung là: “Tự mà ứng phó đi! Không thì chết với tôi nghe chưa?”

Còn khuyến mại thêm cả động tác cắt cổ nữa.

Minh Tuyết ngậm ngùi quay trở lại với sân khấu lặng lẽ như tờ, hít sâu một hơi để lấy lại bình tĩnh, cố gắng bắt bộ não của mình hoạt động, nghĩ ra được biện pháp gì đó.

Tóc và váy có thể sửa sang lại, nhưng mà cô bé lẹ lẹ thì nên phải làm gì với cuốn kịch bản trên tay để các khán giả không để ý đây? Cô nghĩ một hồi, sau đó nghiêng rằng quyết định liều mình một phen.

Trước những ánh nhìn tò mò của các khán giả, Minh Tuyết vẫn không nói một câu, chỉ nhẹ nhàng đi tới bên cạnh chiếc bàn được bày sẵn trên sân khấu, ngồi trên ghế mở cuốn kịch bản trên tay ra đọc, thỉnh thoảng nhấp một ngụm trà với phong thái đầy cao quý như một vị tiểu thư thực thụ.

Hành động diễn ra trôi chảy, tiêu sái, nhưng sự khổ sở trong đó như thế nào chỉ có một mình cô mới hiểu. Nhất là khi kịch bản mở ra ngay trước mắt, nhưng bản thân lại không có thời gian và tâm trí đọc được một chữ nào, cái cảm giác ấy khiến con người ta biết được cái gì gọi là lòng đau như cắt.

Cũng may ai đó đột nhiên có chút lương tri, rất nhanh chóng đọc thuyết minh phối hợp ăn ý với hành động của cô.

“Cha của lẹ lẹ bạn rộn làm việc ở ngoài, chỉ có một mình lo lem từ sớm đã sai người hầu dọn dẹp nhà cửa sạch sẽ gọn gàng, đợi chờ người mẹ kế và hai cô con gái riêng dọn đến.”

— “Ai vậy?” – Bên dưới sân khấu, một vài cô nhóc vừa nhìn đến Minh Tuyết xuất hiện, không khỏi ngạc nhiên, quay sang nhìn nhau. — “Học sinh trường mình có người xinh như vậy à?”

Nếu có thì không có lý do gì mà bọn họ không biết chứ? Càng nghĩ bọn họ càng thấy vở kịch hôm nay có nhiều điều đặc biệt và bất ngờ.

Mà cũng không thể trách các cô bé ấy, bởi Minh Tuyết sau khi trang điểm, kết hợp mặc bộ váy tuyệt đẹp kia hiện giờ trông khác hẳn. Đặc biệt phải nhắc đến khí chất thanh nhã, đôi mắt trong veo thuần khiết khiến mọi người chỉ có thể ngược nhìn từ xa trong ngưỡng mộ.

— “Đó chẳng phải là trợ lý của MS4 sao?” – Quan sát một hồi, cuối cùng cũng có người nhận ra được cô gái đang đứng trên sân khấu kia là ai. Nhưng chính vì nhận ra nên mới thấy kinh ngạc. — “Cái chị vừa tầm thường vừa hâu đầu đó sao?”

Cũng do lúc bình thường Minh Tuyết cũng không chú ý lắm đến bản thân, hiện tại bỗng dưng được sự trợ giúp của các nhân viên trang điểm chuyên nghiệp, mới có thể đem lại sự oanh động như vậy.

Chóp chóp mắt, rồi lại chóp chóp mắt, các cô nhóc phải mất rất lâu mới có thể chấp nhận được sự thật này.

— “Mà sao bỗng dưng chị ấy lại thành lọ lem thế?” – Vở kịch tuy nói là được giữ bí mật, nhưng bọn họ cũng nghe phong thanh được chút ít. Nhưng các cô bé nhớ rằng vai nữ chính vốn được phân công cho người khác mới đúng chứ? – “Hơn nữa lọ lem ngay từ đầu đã ăn mặc lộng lẫy đến vậy sao?”

Đâu chỉ là lộng lẫy bình thường, tất cả khán giả đều phải thừa nhận bộ váy của lọ lem rất đẹp và phù hợp với dáng người của Minh Tuyết, khiến ai chỉ cần liếc mắt một cái đều cảm giác được một sự hoàn mỹ đến tận cùng.

Việc đó cũng không có gì khó hiểu nếu bọn họ biết được trang phục trong vở diễn lần này vốn đều được thiết kế bởi những nhà thiết kế nổi tiếng. Đây cũng là ưu đãi riêng của giám đốc khi nghe thấy các chàng mỹ nam của mình sẽ có mặt trong vở diễn của lễ hội văn hóa này.

Lúc này, phía bên trong cánh gà, ba cô bé đóng vai mẹ kế và con riêng vừa mới bước ra từ phòng thay đồ, hoàn toàn không biết gì đến những việc vừa xảy ra mấy phút trước. Bọn họ lúc này ngược nhìn ra sân khấu, trông thấy đáng về điểm tình ngồi uống trà của ai đó, không khỏi cảm thấy ngạc nhiên.

— “Tại sao đến phút cuối lại đổi nhân vật chính cơ chứ?” – Bọn họ mới đi có một lát mà cả vở kịch cứ như bị thay đổi hết cả là sao?

Mà cho dù có muốn thay đổi vai lọ lem thì cũng không nên đến lượt một người ngoài như Minh Tuyết được thay thế mới đúng? Các cô bé hoàn toàn không nhận thấy bản thân chính là đang ghen tị với cái người trên sân khấu kia.

— “Hơn nữa lại là cái cô trợ lý chưa từng tham gia tập chung một buổi nào nữa chứ.” – Một cô bé không nhịn nổi bắt bình lên tiếng. – “Trong khi chúng ta phải ở đây và đóng vai kẻ xấu cơ đấy.”

Đúng vậy! Cho dù có thay thế thì ít ra cũng phải tìm người quen thuộc với vở kịch như bọn họ chứ? Càng nghĩ càng thấy bất công, ba cô bé không khỏi nghiêng răng nghiêng lợi, bắn ánh mắt oán độc về hướng cô gái đang ngồi trên sân khấu.

— “Vậy thì chúng ta hãy cho cô ta biết kẻ xấu là như thế nào vậy.” – Nếu đã như vậy thì cũng tuyệt đối không thể để cô ta được dễ dàng. Cô bé đóng vai mẹ kế mở miệng nói, tầm mắt hướng về phía Minh Tuyết bên nhón như hàng ngàn lưỡi dao.

Liếc sang nhìn nhau, ba cô bé dường như đã đạt chung nhận thức, quyết định khiến cho vở kịch sống động như thật, thêm thật nhiều điều phấn khích.

— “Lọ lem!” – Mở đầu của sự hợp tác, ba cô bé cùng bước lên sân khấu, cất tiếng nói ác độc như rắn rết, thu hút mọi sự chú ý về một phía. – “Lọ lem đâu rồi?”

Minh Tuyết lúc này mới liếc nhìn sang, khẽ thở dài nhẹ nhõm một hơi. Nếu lúc này các cô nhóc ấy còn trì hoãn không lên sân khấu thì chắc cô cũng chỉ có nước chết.

— “Dạ! Mẹ và các chị đã đến rồi ư?” – Cô đứng dậy, khẽ mỉm cười thanh nhã tựa như gió, khiến các khán giả dường như cũng bị lạc trong đó ấy mất một vài giây. – “Con cũng đã sai người làm chuẩn bị phòng cho mọi người rồi.”

Ngoài câu này ra, Minh Tuyết đúng là không biết phải nói gì với người mẹ kế mới đến này cả. Cô hiện tại đang rất cố gắng dùng phong thái của một vị tiểu thư che giấu việc bản thân không nhớ một chữ của kịch bản nào cả, nhưng không ngờ điều đó lại đem đến một hiệu quả rất khác biệt.

Đành phải tự ứng phó, được đến đâu hay đến đấy vậy. Hi vọng khán giả không nhận ra được sự khác thường nào. Cô giả suy tư, lo lắng, nhưng trên mặt vẫn giữ nguyên nụ cười tươi tắn.

— “Dọn phòng? Con thử nhìn lại xung quanh xem đây là thứ mà con gọi là dọn dẹp đó sao?” – Tiếng nói đầy chanh chua phát ra từ miệng cô bé mẹ kế, tỏ vẻ hoàn toàn bất mãn với những gì cô vừa nói. Ngay sau đó, hai cô chị gái cũng rất ăn ý tiến lên, một người đẩy mạnh một cái làm cô suýt ngã, một người khoanh tay, hất mặt, đáng về đây khinh bỉ và coi thường. – “Con đây là đang cố tình thể hiện ra cho mọi người biết không đón chào chúng ta tới đây, cố tình muốn chọc tức chúng ta phải không?”

Làm ơn đi! Trên sân khấu lúc này chỉ có một bộ bàn ghế, còn phải dọn dẹp thế nào nữa đây? Lão đạo lù lại một bước mới lấy lại được thăng bằng, Minh Tuyết lúc này quả thật không biết nên nói gì về ba cô nhóc trước mặt cả.

Tuy biết rằng theo vở kịch thì lọ lem sẽ bị bắt nạt, nhưng sao cô có cảm giác có thứ gì đó không đúng, dường như giữa cô với ba cô nhóc này có mối thù sâu như biển vậy.

— “Này! Cô có biết bình thường cha cô phải nai lưng ra làm việc vất vả thế nào để kiếm tiền về nuôi cô không? Cô sống sung sướng quá nên chẳng biết gì đến xung quanh nữa hả?” – Cô bé mẹ kế không ngừng răn dạy. Cảm giác từ trên cao nhìn xuống Minh Tuyết đứng khép nép như vậy khiến cho mấy cô nhóc thấy thật khoái trá.

Không phải cô ta rất giỏi, đi cửa sau để được nhận vai lọ lem ư? Bây giờ còn không phải ngoan ngoãn đứng đây cho bọn họ mắng chửi đó sao? Giấy phút này, các cô bé cũng bất chấp kịch bản ra sao, chỉ chú trọng bắt nạt lọ lem đến triệt để là được rồi.

— “Mấy đứa này!” – Minh Tuyết bây giờ không nhận ra được khác thường thì đúng là đồ ngốc. Phản ứng thái quá của ba cô bé kia rõ ràng không phải diễn mà là làm thật, tựa như có thù hận gì đó với cô từ trước vậy.

Tuy nghĩ mãi vẫn không biết bản thân đắc tội với ba cô nhóc kia khi nào, nhưng giờ phút này Minh Tuyết cũng chỉ biết cắn răng nén giận, trong lòng không ngừng nguyên rủa Yo Seob hàng trăm lần. Nếu không phải cậu tự dưng lôi cô đến diễn, thì cô cũng không phải chịu đựng ghen ghét đến mức

này.

— “Yo Seob chết tiệt!” – Cô nghiêng răng nghiêng lợi nói thảm – “Về nhà tôi sẽ trả đủ cho anh.”

Không xả được con tức giận hôm nay, cô thể không làm người.

— “Cũng may là bây giờ có tôi về đây cai quản cái nhà này.” – Không hề biết đến những suy nghĩ trong lòng Minh Tuyết, cô bé đóng vai mẹ kể vẫn tiếp tục thao thao bất tuyệt, đôi mắt thỉnh thoảng thoáng qua về chán ghét. — “Từ giờ tôi sẽ đuổi hết lũ người làm hay tất mắt kia đi hết. Cô sẽ chỉ phải phụ trách việc nấu nướng, dọn dẹp, lau dọn nhà cửa, giặt giũ, rửa chén bát và thỉnh thoảng làm thêm vài công việc tôi sai bảo thôi. Với lại 3 mẹ con tôi sẽ ở 3 phòng, riêng cô nhớ dọn căn gác xếp rồi tự chuyển đồ của mình sang đó nhé.”

Nói xong, cô bé kiêu kì xoay người bước đi, trên mặt không giấu nổi vẻ vui sướng. Hiện tại, bọn họ dường như lấy việc bắt nạt Minh Tuyết làm vui, biến nó trở thành mục tiêu phấn đấu trong suốt vở kịch này.

— “Diễn hay thế nhì?” – Dưới khán đài, một vài tiếng thì thầm vang lên, nội dung đều là khen ngợi diễn xuất của cô bé đóng vai mẹ kể ác độc. — “Vai mẹ đi ghê này đóng rất hợp, tựa như thật vậy.”

Kịch là giả, nhưng vụ bắt nạt căn bản là thật được không? Minh Tuyết lúc này dường như có cảm giác vai diễn của mình sắp tới sẽ chìm trong u tối, rất khó để có thể thấy được ánh mặt trời.

— “Đúng vậy! Nhìn lọ lem đáng thương chưa kia.” – Một vài tiếng nói đồng tình khẽ vang lên, gắn liền với hình ảnh tấm màn sân khấu dần khép lại, che khuất đi bóng dáng của cô bé lọ lem tội nghiệp.

Chỉ sau màn diễn đầu tiên, rất nhiều khán giả dường như bắt đầu bị cuốn hút vào trong câu chuyện quá mức chân thật ấy. Nhưng khiến cho vở kịch ấy khác biệt hoàn toàn với những bản đã diễn trước đó, để lại một ấn tượng sâu đậm trong trí nhớ của những khán giả thì phải kể đến những tình tiết diễn ra sau này.

Cứ như vậy, vở kịch vẫn tiếp diễn, Minh Tuyết vẫn phải ở trên sân khấu ứng phó với trí não gần như không còn gì ở trong. Tuy nhiên, trải qua lúc đầu bối rối, cô cũng dần nắm bắt được nhịp điệu, tạm thời khiến khán giả không thấy có gì bất thường.

Đến giây phút này, cô cũng coi như hoàn thành khá ổn vai trò của một lọ lem tầm thường, bị bắt nạt thậm tệ và không thể nào phản kháng. Mà càng như thế, ba cô nhóc đóng vai mẹ kể con riêng kia lại càng hào hứng vui đập lọ lem không thương tiếc, khiến Minh Tuyết không khỏi giận dữ chuyển rời hết sang mắng thăm cả họ hàng Yo Seob.

Cao trào nhất của vở kịch phải nói đến lúc Hyung Ki xuất hiện trong hình dáng một chàng hoàng tử đẹp như tranh, kết hợp với khí chất lạnh lùng làm cả sân khấu như bị nổ tung bởi những tiếng hò reo vang dội.

Còn gì hạnh phúc hơn đối với các fan khi được thấy thần tượng của mình trong bộ đồ hoàng tử màu trắng đầy quý phái. Ngắm đôi mắt sâu thẳm của chàng mỹ nam, tuy thoáng qua một tầng băng hàn nhưng lại có thể hút hết hồn phách của con người. Mê mẩn với chiếc mũi cao hoàn mỹ, đôi môi đỏ hồng một cách tự nhiên của cậu. Hón tất cả là một khuôn mặt hội tụ tất cả những sản phẩm hoàn hảo của tạo hóa lại với nhau thành tác phẩm nghệ thuật tuyệt đẹp.

— “Woa! Anh Hyung Ki!” – Các cô bé vừa thấy cậu đã lâm vào điên cuồng, không ngừng hét lên tên của chàng mỹ nam ấy. Nếu không phải sợ cản trở đến vở diễn của Hyung Ki thì chắc có không ít cô bé đã liều mạng lao lên sân khấu chỉ vì được ở gần thần tượng của mình một chút. — “Hoàng tử!”

Vai diễn hoàng tử của chàng mỹ nam gây ra một sự náo động quá lớn, khiến ngay cả Minh Tuyết đứng sau cánh gà cũng phải toát cả mồ hôi. Khẽ đưa tay lên lau trán, người con gái ấy không khỏi suy tư, nếu lát nữa đóng thành một đôi với cậu, cô không biết liệu có bị các fan làm thịt ngay tại trận không nữa.

Tuy vậy, người con gái ấy vẫn không nén được vui mừng khi trông thấy phản ứng của các cô bé khán giả lúc này. Đây là một dấu hiệu tốt cho thấy vở kịch có khả năng sẽ thành công vang dội, khiến công sức tất cả đã bỏ ra nhiều ngày qua được đền đáp xứng đáng.

Nhưng còn chưa kịp vui mừng được ít lâu thì một giọng nói quen thuộc lại vang lên sau cánh gà, âm điệu đầy khủng hoảng.

— “Anh Yo Seob! Không hay rồi!” – Cô bé lớp trưởng chạy vội đến chỗ chàng trai ấy, hơi thở dồn dập vì phải chạy suốt một quãng đường dài, khuôn mặt xanh xám không còn giọt máu, cả người trong tình trạng hoảng loạn. — “Chết rồi! Phải làm thế nào bây giờ?”

Khoảnh khắc này, cô bé ấy thật sự rất muốn khóc. Cô thật không hiểu nổi tại sao bản thân đã dự trù trước cẩn thận như vậy mà vẫn có thể xảy ra sự cố, mà đáng sợ hơn là những sự cố này lại đợi đến khi sát giờ mới phát sinh, khiến cô trở tay không kịp.

— “Lại chuyện gì nữa vậy?” – Trái ngược với dáng vẻ khẩn trương của cô bé ấy, Yo Seob lại có vẻ khá bình tĩnh, không biết là do cậu nhắc nhở bản thân trấn tĩnh để có thể đưa ra phương pháp giải quyết vấn đề, hay chỉ đơn giản là đã quen dần với đủ thứ sự cố trong ngày hôm nay rồi nữa.

— “Bạn đóng vai bà tiên vừa nãy do ăn uống lung tung ngoài hội chợ mà giờ bị tiêu chảy mất rồi.” – Hít một hơi sâu, cô bé nói liền mạch không ngừng nghỉ, cũng đem toàn bộ sự cố tóm gọn lại trong vắn vắn hai câu. — “Bây giờ đang ở tuốt trong phòng vệ sinh không ra được nữa kia.”

Với cái tình trạng như vậy thì trông chờ cô bé ấy đỡ rồi ra sân khấu diễn là điều không thể. Nhưng mà còn có mấy phút nữa thì vai diễn bà tiên sẽ xuất hiện trong vở kịch trên sân khấu, trong khi bọn họ không biết phải đào đâu ra một người thay thế cả.

Sự việc lần này quả thật quá mức nghiêm trọng đến nỗi cô bé phải thông báo ngay cho Yo Seob để tìm cách, nếu không thì vở kịch sẽ không biết phải đi đâu về đâu nữa.

— “Sao lại...” – Nghe được tin này, Yo Seob quả thật hết nói nổi. Rốt cuộc hôm nay bọn họ đã dính vận xui từ đâu mà liên tiếp phát sinh rắc rối như vậy cơ chứ? Một người phải thay đã đành thôi, đến người thứ hai thì cậu cũng bó tay. — “Lại còn vào đúng lúc này nữa.”

Còn có vài phút, bảo bọn họ tìm người đóng thay vai bà tiên thì đúng là khó hơn lên trời.

— “Chẳng lẽ không có ai đủ khả năng thay sao?” – Minh Tuyết cũng lo lắng hỏi lại. Vai diễn này thực ra chỉ xuất hiện trong vài phút, lời kịch cũng không nhiều, chẳng lẽ lại không có ai trong đoàn kịch lên diễn hộ được ư?

— “Không có ai rảnh cả.” – Cô bé lớp trưởng lắc đầu. — “Vội lại bạn ấy lại rất cao và gầy, trong đoàn không có ai đáng phù hợp cả.”

Lên sân khấu để nói vài câu là chuyện đơn giản, nhưng khó khăn là ở khuôn mặt có phù hợp với vai diễn, đáng người có vừa với trang phục không nữa. Nếu không thì cô đã hi sinh thân mình lao lên nói vài câu rồi xuống cho lẹ rồi, còn phải đau đầu nát óc nghĩ ra cách giải quyết như vậy làm gì?

Cả ba người khẽ đưa mắt liếc nhìn ra phía Hyung Ki đang diễn trên sân khấu, rồi cùng quay lại cau mày suy tư, trong nhất thời không thể nghĩ ra được đối sách. Xung quanh họ chỉ còn lại một sự im lặng, tạo thành một khí trềng hoàn toàn tách biệt với không khí bận rộn sau sân khấu lúc đó.

— “Sắp đến cảnh tiếp theo rồi! Cô mau chuẩn bị đi!” – Mắt thấy phản diễn của hoàng tử đã chấm dứt, Yo Seob vội vàng lên tiếng nhắc nhở Minh Tuyết, người vẫn đang nhập tâm chìm trong những suy nghĩ kia.

Lên sân khấu diễn? Minh Tuyết kinh ngạc nhìn lên, cảm thấy trời đất trở nên tối tăm không có chút ánh sáng nào. Thử hỏi một lọ lem thì phải làm gì để dự lễ hội khi không có sự giúp đỡ của bà tiên đây? Cho dù cô có là một nhà văn thì cũng phải bất lực trước vấn đề khó khăn này.

— “Không sao đâu!” – Dường như đoán được những gì cô đang nghĩ, Yo Seob vội vàng lên tiếng trấn an. Bây giờ quan trọng nhất là Minh Tuyết phải lên đó kéo dài thời gian, tránh để khán giả nhận thấy điều gì khác thường. — “Tôi sẽ cố gắng nghĩ ra cách giải quyết nhanh thôi.”

Hi vọng anh nói phải giữ lời. Minh Tuyết lưu luyến liếc nhìn chàng mỹ nam đầy tâm ý, trong lòng có ngàn vạn không muốn thì vẫn phải cất bước tiến lên sân khấu.

Đợi cho Minh Tuyết ngoan ngoãn bước lên để cho ba mẹ con bà mẹ kế chà đạp, lớp trưởng cũng lảng vảng đâu mất tiêu, Yo Seob mới rút điện thoại, ấn một cái tên trong danh bạ.

— “Alo! Lớp phó hả?” – Bỏ đi dáng vẻ thường ngày, chàng mỹ nam nói bằng giọng nói vô cùng nghiêm túc, cũng để cho ai đó biết được sự quan trọng của vấn đề. — “Anh cần em giúp một việc.”

Khoảnh khắc đó, giữa những quán hàng tấp nập, một cô bé đang vui tươi qua lại mua đồ ăn sau khi nghe xong điện thoại thì trở nên khác hẳn, tựa như nhận được mật lệnh khẩn cấp của cấp trên, vội vàng bỏ lại hết tất cả để chạy về phòng học.

* * *

Lướt qua những dãy hành lang vắng người, cô bé lớp phó nhanh chóng tìm đến vị trí lớp học của mình, mở cánh cửa bước vào bên trong.

Ánh vào đôi mắt của cô bé ấy là hình bóng của hai chàng mỹ nam đang ngồi trên bàn, ngược nhìn ra cửa sổ, hướng về phía hội chợ đông vui. Bóng dáng thon dài, có phần như mơ ảo trước những ánh sáng nhu hòa rọi xuống đất trời, kết hợp với khung cảnh nền trời trong xanh ngoài cửa sổ làm mọi thứ trở nên tuyệt đẹp như tranh vẽ, khiến cô nhóc không khỏi thất thần mất vài giây.

Tuy nhiên, sự thất thần ấy chỉ diễn ra trong chớp mắt, cô bé cũng nhanh chóng lấy lại được ý thức để hoàn thành nốt nhiệm vụ được anh chàng trẻ con giao phó.

— “May quá! Các anh ở đây hết à?” – Cô bé thở hắt ra một hơi, cũng đến lúc đó mới nhận thấy cả người mệt đến không thở nổi sau khi đã chạy một khoảng quá dài.

Hai chàng mỹ nam cũng đã nhận thấy sự có mặt của một thành viên mới trong phòng học, quay lại ngược nhìn trong ngạc nhiên. Bọn họ cũng rất tò mò không biết việc gì khiến cô bé này không ngần ngại bỏ lại buổi lễ hội văn hóa để quay về đây tìm các cậu như vậy cả.

— “Lớp phó đó à?” – Lên tiếng đáp lời với cô bé hiển nhiên không còn ai khác ngoài tên yêu nghiệt Young Min. Chàng mỹ nam lúc nào cũng nở một nụ cười điển đào chúng sinh trên môi, không thời khắc nào không câu dẫn phái nữ. — “Ngoài kia bắt đầu đông quá nên bọn anh mới phải trốn vào đây. Mà nghe nói mọi người trong đoàn quay phim ra quay chỗ các em hết rồi hả?”

Chỉ được ngồi từ xa nhìn lễ hội diễn ra, hai người không khỏi thấy buồn chán. Đúng lúc này lại xuất hiện cô bé lớp phó, khiến cậu mới chợt nhớ đến vở kịch, đột nhiên nảy ra ý định hay là qua đó xem thử thế nào.

— “Vâng! Nhưng vở kịch vừa ra vấn đề.” – Cô bé chỉ nói một câu, chưa kịp giải thích điều gì thì đã thấy thời gian gần kề, liền vội vàng dùng hành động thay cho tất cả.

Trước khi hai chàng mỹ nam hiểu được điều gì đang xảy ra, cô bé đã tiến tới nắm lấy cổ tay của cái người đang ngồi mơ màng thần thờ bên cửa sổ kia, kéo đi hướng về phía cửa chính.

— “Em mượn anh Jae Sung một chút nhé!” — Nói thì nói, nhưng căn bản cô bé cũng chẳng đợi ai đồng ý đã ra tay kéo người đi mất, trước khi đi còn nhân tiện quay sang nhắc nhở chàng trai còn lại đang ngồi nhìn trong ngạc nhiên kia. — “Anh Young Min, vừa nãy em đi qua thấy quản lý Kang đang tìm anh có việc gì thì phải. Bọn em ra chỗ sân khấu nhé!”

— “Cái gì cơ? Đi dự vũ hội ư? Mà mà cũng đòi đi dự vũ hội kia à?” — Uồn ngực, ngẩng cao đầu, từ trên cao nhìn xuống Minh Tuyết với ánh mắt khinh bỉ, cô bé đóng vai con riêng còn không quên châm dầu vào lửa. — “Mẹ xem kia! Con bé lọ lem nhà ta mà cũng đòi đi dự vũ hội kia. Bằng cái váy rách rưới này à? Mà định làm xấu mặt cả dòng họ này sao?”

Bị đẩy ngã ngồi xuống sàn sân khấu, Minh Tuyết thậm chí có một lát hoài nghi không biết liệu cô bé này có phải là con riêng của cha mình hay không. Ngay chính cô cũng phải thừa nhận rằng ba cô nhóc này diễn rất chân thực, chân thực đến mức cô phải nghiêng rằng nghiêng lợi.

— “Đi cái gì mà đi cơ chứ?” — Khẽ quay mặt vào góc, bóng dáng lọ lem trở nên cô độc, vô cùng đáng thương, khiến ai nhìn thấy cũng không khỏi đồng tình. Nhưng lại chẳng mấy ai biết thật ra lúc này Minh Tuyết chỉ là đang cố nén con tức giận, nhỏ giọng nói trong căm hận. — “Sao lọ lem cứ phải đi dự vũ hội rồi kết hôn với hoàng tử làm gì cho lắm chuyện cơ chứ?”

Cứ ở nhà có phải là yên chuyện không? Nếu cô mà là lọ lem thì đừng nói đến chuyện bị nhục nhã như thế này, mà đã đuổi thẳng cổ mấy cái người này ra khỏi nhà rồi.

Diễn vai diễn không hợp với tính cách làm Minh Tuyết lúc này cảm thấy rất ức chế. Nhưng mà cô cũng đã quên mất là nếu không như vậy thì câu chuyện lọ lem cũng chẳng còn gì mà nói nữa rồi.

— “Muốn dự vũ hội thì ta không có ý kiến.” — Trái với dáng vẻ chật vật của Minh Tuyết, bà mẹ kế thì lại rất bình thản ngồi trên ghế, chán ghét nhìn xuống dưới, trong đôi mắt thoáng qua vẻ âm độc nhưng vẫn bị mọi người chú ý thấy. — “Nhưng cô hãy làm hết số việc ta giao cho trước rồi mới được bước chân ra khỏi nhà này nghe chưa? Hơn nữa, cũng đừng có tắt mắt, giờ trò trộm cắp, động chạm gì vào váy của hai chị mày đấy. Thế là ta đã tốt với cô lắm rồi đấy nhé, thế nên đừng có mở miệng nói với kẻ khác là ta độc ác, ngăn cản cô tới vũ hội đấy.”

Thế rồi, ba cô bé hừ lạnh một tiếng rồi đứng dậy đi mất, chỉ để lại một mình lọ lem lẻ loi giữa sân khấu rộng lớn, vai khẽ run rẩy như thể đang quá đau lòng vì tuyệt vọng.

Cái gì mà ‘tắt mắt, giờ trò trộm cắp’ cơ chứ? Minh Tuyết nghe thấy cô nhóc đó nói mà giận tới mức muốn phun ra lửa. Tuy rằng nói với lọ lem nhưng hiện tại mọi khán giả có gì đều liên tưởng tới khuôn mặt cô, vậy mà lại bị nói như kẻ hay ăn cắp vặt như vậy thì ai chịu nổi.

Hơn nữa lại chính là sợ có lấy váy của chị gái đi dự vũ hội nữa chứ? Lọ lem lát nữa sẽ mặc bộ váy xinh đẹp, bắt mắt nhất do bà tiên ban tặng, cần gì phải lấy váy của các cô chị của mình cơ chứ?

Nhắc đến bà tiên, Minh Tuyết mới sực nhớ ra là nhân vật bà tiên thân yêu mà cô đang chờ đợi hiện đang bị tiêu chảy trong phòng vệ sinh, ngay cả cứu mình còn không nổi chứ đừng nói là có mặt ở đây để giúp cô vượt qua cửa ải khó khăn này.

— “Làm sao bây giờ?” — Trên sân khấu, lọ lem đang nức nở, yếu ớt như một đóa hoa giữa bão tố, nhưng trong lòng Minh Tuyết cũng thật sự rất muốn khóc. — “Bà tiên! Bà tiên đâu mất rồi? Không có bà tiên thì lọ lem có mà khóc tới hết vũ hội luôn à? Minh sẽ phải ở đây tới bao giờ nữa đây?”

Bây giờ tiếp tục diễn khóc mãi cũng không được, nhưng kêu cô đứng dậy đối mặt với khán giả mà không có đối sách gì thì lại càng không khả thi. Hiện tại tất cả mọi hi vọng chỉ có thể đổ hết lên người Yo Seob, mong rằng ai đó có thể nhanh chóng hóa ra một bà tiên hoặc làm gì để giải quyết tình trạng này cũng được.

Minh Tuyết quyết tâm lui vào trong mai rùa, mặc kệ mọi chuyện có ra sao thì ra, trong lòng không ngừng khẩn cầu các thánh thần có thể giải cứu cô ra khỏi tình trạng oái oăm này càng nhanh càng tốt.

Như để đáp lại lời cầu nguyện của người con gái ấy, một bóng người bất chợt bước ra khỏi khán đài, tiếp theo sau đó là một thoáng tĩnh lặng như tờ trải rộng khắp không gian.

Minh Tuyết dường như cũng bắt đầu nhận ra điều bất thường, mới từ từ ngẩng mặt lên, sau đó cũng không khỏi sùng sốt đến không nói lên lời. Ánh mắt cô tràn đầy kinh ngạc đến mức không dám chớp, lại càng không thể tin những gì đang diễn ra là sự thật.

Người vừa xuất hiện xinh đẹp đến mức cô không biết phải dùng từ gì để có thể hình dung được nữa. Đôi mắt đen láy như ngọc, đôi mi dài cong vút càng làm ánh mắt trở nên đẹp đến mê hoặc cả linh hồn con người. Chiếc mũi cao, nhỏ nhắn cùng với đôi môi anh đào phớt hồng tạo thành một nét đẹp hoàn mỹ đến mức vốn không thể có được trên trần gian. Đặc biệt nhất là làn da trắng mịn, nõn nà như tơ lụa, khiến cho bất kì ai nhìn thấy cũng đều có cảm giác quá xinh đẹp và mỏng manh đến mức không dám chạm vào.

Người đó mặc trên mình một bộ váy màu trắng khá đơn giản, nhưng lại vô cùng phù hợp với dáng người, làm nổi bật lên dáng người thon thả, mảnh khảnh, thậm chí còn đem lại cảm giác phiêu dật như không thuộc về trần gian.

Tất cả kết hợp lại thành một vẻ đẹp thanh thuần, thánh khiết, khiến bao nhiêu con người không nhận được si mê, tim cũng bất giác đập nhanh hơn vài phần, đôi mắt dường như không thể nào rời khỏi bóng dáng ấy.

Nếu nói đây chính là bà tiên thì lại vừa đúng, vừa sai. Bởi vẻ đẹp thuần khiết này chỉ những tiên nữ trên trời mới có được.

Cả khán đài lặng thinh.

Minh Tuyết cũng lặng thinh, không sao không chế được trí não mình. Bởi vì trước mắt cô, con người xinh đẹp tuyệt trần đó lại không phải là ai khác, mà chính là tên đàn anh sống chung nhà với cô, Jae Sung.

— “Tại.. tại sao con khóc.” — Mắt rất lâu sau chàng mỹ nam ấy mới nhận ra được bản thân đang ở đâu, nhẹ nhàng cất tiếng nói, trong đó xen lẫn một chút cảm giác mơ màng, thiếu ngủ.

Mà cũng có lẽ đây là câu duy nhất cậu nhớ được trong đồng căn dặn của cô bé lớp phó, bây giờ nghĩ lại mới nhận thấy bộ não mình trống rỗng.

Tiếng nói của Jae Sung tựa như thiên âm bồng tính tất cả con người đang trong trạng thái kinh ngạc kia, tiếp theo sau đó là một tràng ô lên vang dội từ phía khán đài. Bọn họ không hề nhìn nhầm, và Jae Sung hiện đang trong vai tiên nữ dường như có thể mê hoặc cả nam lẫn nữ, khiến cho ai cũng không khỏi ngẩn ngơ.

Hào hứng nhất chính là các cô gái ngồi dưới khán đài, bởi sự việc lần này quả là rất phấn khích. Làm sao bọn họ có thể ngờ được ngay cả Jae Sung cũng lên sân diễn, hơn nữa lại trong một vai diễn đặc biệt đến khó tin như thế này kia chứ? Bọn họ đều cảm thấy đến xem buổi diễn này quả thật không hề uổng công.

Riêng nhân vật chính của chúng ta, Minh Tuyết lúc này hoàn toàn đứng hình, quá kinh ngạc đến mức mọi thứ trong đầu lại một lần nữa tan biến hết sạch, hoàn toàn trống trơn không còn một chữ nào. Thế nên đối mặt với câu hỏi của vị tiên nữ xinh đẹp này, cô thật sự không nhớ ra phải trả lời như thế nào nữa.

— “Con có ước muốn gì không?” — Trong đôi mắt của tất cả khán giả, tất cả đều thấy Jae Sung nhẹ nhàng hỏi Minh Tuyết, tạo thành một khung cảnh huyền ảo, đẹp như mơ.

Nhưng sự thật là chàng trai ấy đang xuyên qua hướng của Minh Tuyết, ngược nhìn bên cánh gà, đọc lên dòng chữ trên tấm bảng chỉ dẫn mà mấy nhóc đàn em đang cất lực giọng lên.

— “Con... ước muốn...” — Mỗi khi quá bất ngờ, Minh Tuyết đều hoảng hốt, hồi hộp, mà một khi quá hồi hộp, cô hoàn toàn không nhớ ra được gì hết. Cũng như giây phút này, đừng nói đến việc cô nhớ ra được cần phải ước điều gì, mà ngay cả cô là ai, ở đây làm gì, Minh Tuyết cũng không sao nghĩ ra được.

Rốt cuộc lọ lem đã ước gì vậy nhỉ? Cô gái đau khổ vất nát óc để nghĩ nhưng vẫn không tìm được đáp án, bèn liếc mắt về phía cánh gà cầu xin sự giúp đỡ.

“Nói đại cái gì đó đi!” — Yo Seob rất nhanh chóng nhận ra vấn đề, cũng cảm nhận được ánh mắt cầu cứu của Minh Tuyết, ai đó thậm chí rất vô lương tâm ra hiệu một cách không có chút trách nhiệm nào. — “Ước muốn ấy! Nếu cô là lọ lem thì còn ước gì ngoài điều ấy bây giờ nữa hả?”

Váy, xe, giày thủy tinh... còn gì gì nữa thì cô phải tự nghĩ ra mà nói đi chứ. Cậu làm sao có thể đọc được từng câu ra cho cô hiểu mà khán giả không thấy sự khác thường được bây giờ? Thế nên, Minh Tuyết chỉ có thể tự ứng phó thôi chứ còn sao nữa.

Đáng tiếc thay, trí não của cô gái ấy thật sự là đã bị đóng băng, một chữ cũng không nhớ nổi.

“Là cái gì mới được cơ chứ?” — Nói như vậy cô có thể hiểu được thì quá là thiên tài. Đừng nói là điều ước, mà ngay cả bản thân đang làm gì, cô cũng không nghĩ ra được nữa là.

Minh Tuyết cất lực dùng ánh mắt ra hiệu, nhưng lại càng chẳng có ai để ý hay đáp lại. Mọi người đều đang bận rộn với công việc của mình, không chút bận tâm nào đến cái người đáng thương trên sân khấu như cô cả.

— “Con ước...” — Minh Tuyết chần chờ mãi mà không biết nên nói gì cho đúng, cuối cùng đành ngấm mắt nói bừa một câu. — “Con ước có một hiệu sách được không?”

Vừa mới dứt lời, cô đã nhận thấy có điều gì không đúng, nhất là khi quay lại thấy khuôn mặt kinh ngạc của mấy đứa nhóc bên cánh gà, có mấy đứa còn rất khoa trương há hốc mồm hay trượt ngã không dậy nổi nữa.

— “Cái gì thế? Chị ấy đang nói cái gì thế?” — Giật mình, rơi vào trạng thái hoảng loạn đầu tiên là cô bé lớp trưởng. Cô bé vội vàng nhìn khắp xung quanh tìm xem có cách nào sửa lại hay không, cuối cùng mới nghĩ tới, chạy vội đến bên một cậu nhóc làm công việc tạp vụ ở đó nhắc nhở. — “Giờ bảng! Mau giờ bảng thôi thoại lên! Mau lên!”

Cũng không thể trách bọn họ không kịp ngăn lại Minh Tuyết, bởi có ai ngờ rằng cô lại phát biểu một câu không chút ăn khớp nào với nội dung câu chuyện như vậy đâu. Cũng may là vẫn còn có biện pháp này, hi vọng có thể bỏ cứu kịp thời.

— “A! Khoan đã!” — Cảm thấy bản thân hình như đã nói sai, cũng thấy mấy đứa đàn em đang cất lực ra hiệu ở bên trong, Minh Tuyết vội vàng sửa lại, cứ thế mở miệng đọc lên dòng chữ ghi trên tấm bảng mà không kịp suy nghĩ gì hết. — “Con ước sét đánh tan tành hoàng cung khiến vũ hội tan rã.”

Lặng thinh!

Cả khán đài im ắng không có lấy một tiếng động nào. Tất cả đều quá kinh ngạc khi tiêu hóa tin tức mình vừa nghe được, không biết đây là sự thật hay do bản thân nghe lầm. Nếu không thì tại sao câu chuyện lại càng lúc càng đi xa với nguyên bản như vậy kia chứ?

— “Có điều ước này trong truyện lọ lem à?” – Một cô bé chợt quay sang khẽ hỏi cô bạn ngồi bên cạnh mình.

Không phải chỉ một mình cô nghe được câu nói của Minh Tuyết trên sân khấu vừa nãy đúng không? Tất cả đều nhận thấy sự khác thường trong phiên bản lọ lem đang biểu diễn chứ nhỉ?

— “Tớ cũng chẳng biết được phiên bản này dựa theo cái gì nữa.” – Cô bé bên cạnh trả lời nhưng đôi mắt vẫn hướng thẳng lên sân khấu, theo dõi từng chi tiết nhỏ nhất để không bị bỏ lỡ những diễn biến thú vị. Cô bé có cảm giác hình như ngay cả những diễn viên trên sân khấu cũng không biết được câu chuyện rồi sẽ đi đâu về đâu, chính vì thế mới khơi dậy sự tò mò và hứng thú của mọi người. – “Nhưng cũng vui đấy chứ. Nếu tớ là lọ lem, chắc cũng muốn được phát biểu câu này quá!”

Sét đánh tan hoàng cung! Cái này đúng là không có ai nghĩ tới được. Ngay cả tưởng tượng nó thành sự thật thôi cũng đủ làm con người ta phấn khích rồi.

— “Ồi trời! Sao lại thành ra như vậy chứ?” – Cô bé lớp trưởng mãi mới có thể dám chắc rằng tai mình còn tốt, nháo nhào chạy tới xem những gì ghi trên bảng. Đến khi nhìn thấy dòng chữ trên đó, cô bé không biết phải nói gì nữa, bởi vì đó cũng chính xác là câu Minh Tuyết vừa nói. – “Sao... Sao cái này lại ở đây vậy? Đây là thứ viết ra trong lúc đang trêu đùa nhau ở buổi tập kia mà.”

Tái kiến lại trò đùa vớ vẩn hồi trước trong hoàn cảnh này, cô bé rất muốn chết quách đi cho xong. Cái gì mà sét đánh tan tành hoàng cung chứ, chi bằng đánh xuống cho cô một phát hồn phi phách tán cho nhẹ nợ, đỡ phải đối mặt với đám rắc rối này.

— “Trong kịch bản có câu này à?” – Minh Tuyết nói xong cũng thấy bất ngờ. Chẳng lẽ lọ lem tư duy còn mạnh mẽ hơn cả cô, đã không ăn được thì đập đồ luôn à?

Ngược nhìn về phía cánh gà để xác nhận lại, cô thấy mấy cô nhóc đang xua tay lia lịa, đáng vẻ còn khủng hoảng hơn cả vừa nãy, sau đó vội vàng cúi xuống, hì hục xóa xóa viết viết cái gì đó lên bảng. Nhìn tình hình có vẻ như phải đợi ít lâu nữa mới xong được.

— “Thế à?” – Sau một hồi lâu để cho máu chảy được lên tới trên não, tiên nữ Jae Sung mới bình thần gật đầu, hoàn toàn không hề nhận thấy sự khác thường của điều ước này với việc ăn một bữa sáng là gì. – “Hóa ra đây là điều ước của lọ lem đó à?”

Đến giờ cậu mới được biết đấy. Ra lọ lem là câu chuyện về sự trả thù khốc liệt của một cô bé bị đàn áp dưới tầng đáy của xã hội ư? Jae Sung thật sự cho rằng nội dung của câu chuyện lọ lem chính là như thế, nên càng không có ý kiến gì khi thực hiện nhiệm vụ của một bà tiên trong lúc này hết.

— “Ra vậy! Thế thì...” – Chẳng mấy nam bình thần nói một câu, khiến khuôn mặt tất cả các cô nhóc bên cánh gà trở nên xanh ngắt.

Không lẽ anh ấy thực sự... Đến giờ họ mới thấy hối hận khi cho một người không biết gì đến trần thế như Jae Sung lên sân diễn. Đây đúng là gây ông đập lưng ông mà.

— “Không! Không!...” – Cô bé lớp trưởng hoảng hốt xua tay loạn xạ, trong lòng không ngừng cầu nguyện ai đó đừng có tuyên bố điều ước kia thành sự thật. Nếu không thì không đợi đến vũ hội tan tành, mà vỡ diễn sẽ là thứ hỏng đầu tiên.

— “Không! Đừng! Con chỉ nói đùa thôi.” – Nhận thấy sự nghiêm trọng của vấn đề, Minh Tuyết vội vàng lên tiếng ngắt lời của tên đàn anh. Cô có cảm giác nếu để cậu nói nốt câu đó thì mọi thứ coi như xong hết rồi.

Giây phút đó, ánh mắt của Jae Sung dừng lại trên thân thể của Minh Tuyết, các khán giả cũng ngược lên nhìn thẳng vào cô chờ đợi một câu trả lời, khiến người con gái đó như đang đứng giữa tâm núi lửa, mồ hôi toát ra như tắm.

Chờ đợi mấy cô nhóc chắc không kịp, như vậy cũng có nghĩa cô chỉ còn có thể tự dựa vào chính bản thân mình. Minh Tuyết hít một hơi dài, trong lòng không ngừng nhắc nhở phải bình tĩnh để nghĩ tới diễn biến tiếp theo của câu chuyện ra sao, sau đó mới biết được bà tiên xuất hiện để ban cho cô cái gì.

— “Con sắp phải đi dự vũ hội. Đúng rồi! Váy! Đó chắc chắn là một cái váy.” – Cuối cùng cũng nhớ ra, Minh Tuyết khẽ thở dài một hơi đầy nhẹ nhõm, ngược đôi mắt trong veo lên với một nụ cười xinh đẹp. – “Xin hãy cho con một bộ váy để có thể đi dự vũ hội đêm nay.”

Giải thoát khỏi đoạn diễn đầy trắc trở này, người con gái ấy có cảm giác cả người thật thư sướng, vẻ mặt cũng trở nên tươi tắn, bắt giắc tỏa sáng thu hút mọi ánh nhìn, khiến ngay cả Jae Sung cũng phải sững sờ trong vài giây.

— “Mong ước của con sẽ thành hiện thực.” – Gật đầu mỉm cười, đôi mắt vẫn không rời khỏi khuôn mặt xinh đẹp của Minh Tuyết, chàng mỹ nam mở miệng nói mà không hề suy nghĩ gì trong đầu. Nhưng thần kì là nó lại chính xác là lời thoại của bà tiên, không sai chút nào. – “Nhưng hãy nhớ thời hạn là 12 giờ đêm, pháp thuật sẽ mất đi hiệu lực.”

* * *

Bước xuống sân khấu, Minh Tuyết mới bình tâm nghĩ lại những gì mình đã làm trong cảnh vừa rồi, không khỏi thấy chán nản não nề.

Cứ mỗi lần quá hồi hộp là cô lại quên hết tất cả, khiến cho suýt chút nữa làm buổi biểu diễn thất bại, thế nên lúc này mới không ngừng tự trách bản thân. Tuy rằng hiện tại có thể coi như tạm quá quan, nhưng sai lầm như vậy tuyệt đối không thể tiếp diễn lần nữa, bằng không công sức của mọi người trong

nhều ngày qua sẽ trở thành vô ích.

Người con gái ấy ù đột bước tới một góc khuất, ngồi thu lại và không ngừng sám hối.

— “Không sao đâu! Dù mọi việc có hơi hỗn loạn một chút nhưng cuối cùng thì vẫn ổn mà.” — Hyung Ki nhìn thấy cô tinh thần sa sút, không nhận được lại gần an ủi. — “Dù gì thì chúng ta cũng chỉ có thể cố gắng hết sức thôi. Hơn nữa, mọi việc có chút trắc trở thì mới khiến chúng ta sẽ không bao giờ quên được. Ngày hôm nay sẽ trở thành một kỉ niệm thú vị nhất trong cuộc đời tôi.”

Chỉ có điều ai đó từ trước đến nay chưa bao giờ biết an ủi con gái là gì, lời lẽ vô cùng vụng về, không khác gì cầm dao đâm cho cô thêm mấy nhát.

— “Đến anh cũng cười vào mặt tôi như vậy à?” — Minh Tuyết biết vừa nãy mình trên sân khấu thật không khác gì đồ ngốc, nhưng nghe cậu nói lại chỉ càng khiến cô thấy xấu hổ, trong lòng cảm thấy thật không thoải mái.

— “Mà thôi! Đó cũng không phải là điều quan trọng nhất.” — Cô ngồi xuống bàn, khuôn mặt vẫn đầy bức bối, nhất là khi nghĩ lại đến bản thân trên sân khấu vừa nãy. Càng nghĩ cô càng thấy bức xúc không nhận được. — “Vấn đề là tại sao tôi là một cô gái thực sự mà lại không xinh đẹp bằng một chàng trai già gái như Jae Sung cơ chứ?”

Sự thật chứng minh, người con gái nào cũng đều rất đề ý tới dung mạo của mình, kể cả Minh Tuyết.

Nếu một cô gái khác được khen xinh đẹp hơn, cô cũng thấy đó là chuyện bình thường. Nhưng ngay cả một chàng trai cũng không bằng thì cô đúng là quá mức thất bại, mặt mũi mất hết mặt.

— “Đó là chuyện bình thường mà.” — Ai đó đáp lại rất bình thản, tựa như đó chính là một điều hiển nhiên, hoàn toàn không để ý tới tâm trạng phức tạp của người con gái bên cạnh. — “Cô mà xinh hơn anh ấy mới là điều khó hiểu chứ. Tôi còn tưởng cô đang buồn vì chuyện gì nghiêm trọng lắm cơ.”

Chàng đội trưởng nói là thật lòng, bởi vì Jae Sung đẹp là điều ai cũng phải thừa nhận, hơn nữa cũng khá giống con gái. Bây giờ lại được trang điểm cẩn thận, quả thật là rất khó lòng nhận ra là nam hay nữ, lại mang theo một khí chất thánh khiết tựa thiên thần, khiến hầu như không có một cô gái nào so sánh được.

— “Đó là lời an ủi anh dành cho tôi đó hả?” — Minh Tuyết nhìn cậu bằng ánh mắt sắc bén, tựa như muốn băm vằm chàng trai trước mắt ra làm muôn mảnh vậy.

Cái gì mà không nghiêm trọng? Chuyện này mà bình thường thì trên đời còn gì coi là nghiêm trọng nữa bây giờ. Cô hiện tại cảm thấy lòng tự tôn bị đá kích, thấy mình thật kém cỏi, thấy mặt mũi coi như mất hết, vậy mà ai đó còn đổ thêm dầu vào lửa thế à?

Lúc này Minh Tuyết như một con nhím xù lông khi bị người trạc vào chỗ đau, khuôn mặt bức bối đầy bất mãn, nhưng lọt vào trong mắt Hyung Ki thì đó lại là một biểu cảm rất buồn cười.

— “Không sao đâu!” — Chàng mỹ nam dường như không bị ảnh hưởng chút gì bởi ánh nhìn giận dữ của Minh Tuyết, thậm chí còn giơ tay xoa nhẹ lên mái tóc cô, khoe môi khẽ nhếch lên. — “Cho đến giờ những người con gái xinh hơn anh ấy chỉ đếm được trên đầu ngón tay. Vì vậy cũng chẳng có gì phải buồn cả. Mà tôi cũng phải vào trong thay quần áo cho cảnh kế tiếp đây!”

Nói xong, ai đó cứ thế đi mất, hoàn toàn không để ý có một người vừa chán nản vừa giận dữ ở phía sau mình.

Nhờ ra cô nên biết trước cái người này sẽ chẳng nói được được lời an ủi nào ra hồn ngay từ đầu mới đúng. Minh Tuyết khẽ thở dài một hơi nặng nề.

— “Có chuyện gì thế?” — Người trước vừa đi thì người sau cũng đến. Jae Sung, nhân vật chính của mọi vấn đề bước tới hỏi một câu bằng khuôn mặt ngây ngốc, cực kì vô tội đến mức rất đáng ăn đòn. — “Ai đã làm em phải buồn thế?”

Còn ai ngoài anh nữa đây! Minh Tuyết rất muốn hô lớn một câu như vậy, nhưng lý trí đã ngăn cô lại. Đối mặt với mỹ nhân trước mặt, cô thấy thật mâu thuẫn, không biết là hâm mộ hay ghen tỵ với sắc đẹp của chàng trai ấy nữa.

— “Mọi người mau chuẩn bị cảnh kế tiếp nào!” — Đúng lúc đó thì tiếng giục của cô nhóc lớp trưởng chợt vang lên, kịp thời ngăn lại xúc động muốn xông lên đập cái người đầu sỏ kia một trận cho bớt giận.

Dường như ngay tức thì, phía sau sân khấu lại càng náo động, vội vội vàng vàng chuẩn bị cho cảnh kế tiếp. Tuy nhiên, giữa khung cảnh bận rộn đó, mọi người lại không hề chú ý đến sự khác thường của hai con người ở một góc khuất.

Hai người đó không phải ai khác mà chính là Yo Seob và cô bé lớp phó. Giây phút này họ đang lén lút bàn chuyện, đưa cho nhau một thứ gì đó trông đầy bí ẩn.

— “Đây là bộ ảnh của anh Young Min, có chữ kí. Hơn nữa lại là bộ ảnh cực độc và quý giá, không có ở bên ngoài đâu.” — Chàng mỹ nam cẩn thận liếc quanh một lượt, thấy không ai chú ý về phía này thì mới lấy ra những phong bì được cất giấu sẵn đưa cho cô bé. — “Có 3 bộ. Một cho em, một cho cô bé đóng vai lọ lem đã xin nghỉ ốm, một cho cô bé đóng vai bà tiên đang trốn trong nhà vệ sinh. Nhân tiện em nhắn gửi với hai em ấy là anh cảm ơn họ rất nhiều, và mỗi đứa sẽ có một lần được đến tham quan công ty trong lúc bọn anh làm việc ở đó nhé.”

Vì ngày hôm nay, cậu đã rất vất vả dàn dựng, đưa ra điều kiện hấp dẫn này để có được sự phối hợp của các cô bé ấy. Cho đến giờ, mọi thứ vẫn phát triển theo những gì cậu định trước, cũng khiến công sức cậu bỏ ra không bị uổng phí.

“Vâng! Dĩ nhiên rồi!” – Vội vàng cảm lấy những phong bì ảnh cất vào trong người, cô bé lóp phớt cười vui tươi rồi, như thể được làm việc cho Yo Seob là một vinh hạnh rất lớn lao vậy. – “Chúng ta vốn là đồng minh mà.”

Mặc dù phải từ bỏ vai chính vào buổi biểu diễn cũng rất đáng tiếc, nhưng so với được có đặc quyền đến tận công ty xem các chàng mỹ nam làm việc thì vẫn không thể sánh bằng. Thế nên việc thuyết phục hai cô bé kia cũng không đến nỗi quá khó khăn. Nhưng vẫn phải thực lòng thừa nhận, Minh Tuyết và Jae Sung bước lên sân khấu đã là đem lại nhiều điều bất ngờ, rất có cảm giác mạnh, nhiều lúc gần như đứng cả tim.

“Đúng vậy! Không thể để lễ hội văn hóa kết thúc một cách bình thường hay tẻ nhạt như vậy được.” – Anh chàng trẻ con khề gật đầu, khoe môi khề nhếch lên một tia giảo hoạt, cũng chứa đầy những bí ẩn chưa mở màn. – “Phải thêm nhiều tình tiết cho thêm thú vị nữa chứ nhỉ? Nhất định phải biến hôm nay thành một kỷ niệm khó quên.”

* * *

Câu chuyện lỏ lem trên sân khấu cuối cùng cũng tiếp tục trong sóng êm bề lặng. Cảnh vũ hội được dàn dựng rất quy mô và đẹp mắt, khiến cho các khán giả trong nhất thời khó mà tin được tất cả đều do các cô bé cậu bé cấp ba thực hiện. Không chỉ khung cảnh, ánh đèn mà ngay cả các bộ váy áo của nhân vật phụ cũng đều được chuẩn bị tỉ mỉ, làm nổi bật lên không khí của một vũ hội đông vui.

Khoảnh khắc ấn tượng nhất là khi Minh Tuyết bước ra với bộ váy áo màu xanh da trời tuyệt đẹp, khiến người cô như một kết hợp hoàn mỹ giữa sự thanh thuần và quý phái, giữa nét đẹp phương Đông và phương Tây. Cô lúc đó tựa như một ánh sao rực rỡ trên bầu trời đêm, vừa xuất hiện đã thu hút mọi ánh nhìn, khiến cả khán đài đều sững sốt quên cả thở.

Đứng giữa trung tâm sân khấu, chứng kiến người con gái ấy xuất hiện và đi về phía mình, Hyung Ki cũng không giấu nổi vẻ kinh ngạc. Không phải diễn xuất mà là thực sự bị bóng dáng của Minh Tuyết khiến thất thần trong vài giây.

Tuy trước đó cũng nhìn trước bộ váy này, nhưng chỉ đến khi mặc nó lên người Minh Tuyết lại là một chuyện khác. Nếu không phải biết rõ cô được đưa lên thay thế ở những phút cuối cùng, cậu sẽ không ngần ngại cho rằng bộ váy này chính là thiết kế riêng cho người con gái trước mặt vậy.

Minh Tuyết và bộ váy, hai bên phụ trợ, tôn nhau lên thành một tổng thể rất đẹp, khiến tất cả đều bị thuyết phục, si mê nhìn theo. Mái tóc xoắn nhẹ ở đuôi buông xuống, khuôn mặt thuần khiết, dáng người thanh mảnh, làn váy thả xuống vừa phải, tất cả khiến cô gái ấy ngay lập tức trở thành tâm điểm của mọi ánh nhìn ngay từ lúc xuất hiện.

Rất nhanh trấn tĩnh lại, Hyung Ki vẫn kịp thời nhận ra mình đang ở đâu, liền nở một nụ cười ảm áp tựa xuân về làm tan chảy băng giá, chậm rãi bước về phía người con gái ấy.

Giây phút đó, chàng mỹ nam dường như không còn phân biệt được là đang diễn hay thật sự bị bóng hình ấy mê hoặc. Chỉ biết rằng sau một cái liếc mắt, cả hai chỉ còn lại đối phương, dường như tiến vào một không gian khác, bỏ ngoài tất cả mọi thứ.

Cùng với khung cảnh đẹp như mơ ấy là âm nhạc rất hài hòa, xen lẫn với lời thuyết minh đầy lãng mạn của Yo Seob, làm hàng nghìn con tim dưới khán đài phải nín thở theo dõi.

“Xuyên qua vô vàn người con gái tham gia lễ hội, chỉ bằng một cái nhìn, hoàng tử đã tìm ra được người con gái duy nhất mà mình muốn mời nhảy, người khiến trái tim chàng đập loạn nhịp. Bước chân chàng bắt giắc hướng về phía cô, trong tiếng nhạc du dương huyền ảo.”

Khung cảnh thật đẹp, thật mê hồn, làm tất cả đều không khỏi thổn thức, chỉ trừ sự xuất hiện của một người không hài hòa chút nào ở góc khuất.

“Ôi trời! Anh Jae Sung!” – Người đầu tiên nhận ra được khác thường chính là cô bé lóp trưởng, vừa thấy bóng dáng của chàng mỹ nam ấy thì không khỏi giật mình hoảng hốt, âm thanh cũng bất giác lớn hơn vài phần. – “Anh ấy đang ở trên sân khấu, lại còn đang ăn thịt nướng nữa kia! Không những thế lại còn mặc nguyên bộ đồ của bà tiên nữa. Sao không có ai để ý ngăn anh ấy lại thế hả?”

Làm ơn đi anh! Nhân vật chính bây giờ là lỏ lem và hoàng tử, anh lên đó cướp sự chú ý để làm gì? Huống hồ ai đó còn rất vô tư cầm thịt nướng lên ăn ngon lành, đối lập hoàn toàn với không khí của lễ hội bên kia, hình thành một cảnh tượng độc nhất vô nhị trong lịch sử các vở diễn lỏ lem từ trước đến nay.

Tóm gọn lại là ba từ... chẳng ra gì.

Phía sau sân khấu cũng có một sự đối lập giữa một bên là sự hoảng loạn đến phát khóc của cô bé lóp trưởng, một bên là vui sướng hài lòng, chỉ mong câu chuyện càng loạn càng tốt của Yo Seob.

“Thật đúng là chỉ cần có đồ ăn thì sẽ dụ được anh ấy một cách dễ dàng mà.” – Anh chàng trẻ con khề cảm thán một câu, thấy vui sướng khi mọi chuyện đang theo dự kiến của cậu mà phát triển.

Một lát nữa thôi, trò hay sẽ chính thức bắt đầu. Nghĩ về những thứ sắp xảy ra, Yo Seob cảm thấy thật nóng lòng chờ mong.

Ai đó lúc này đang cười thật tà ác, liếc mắt nhìn theo khoảng cách đang dần thu hẹp lại giữa Hyung Ki và Minh Tuyết một cách chăm chú. Đợi đến khi hai người chỉ còn cách nhau có vài bước chân, chàng trai ấy cũng đồng thời đọc tiếp lời thuyết minh.

“Và chàng hoàng tử đã tiến tới, quỳ xuống trước mặt vị tiên nữ xinh đẹp để mời nàng cùng khiêu vũ trong đêm nay.”

_ “Hà?” – Hai nhân vật chính khựng lại, liếc đôi mắt ngạc nhiên cực độ nhìn nhau, hoàn toàn không hiểu điều gì đang diễn ra nữa.

Tĩnh lặng.

Cả khán đài chìm trong một sự im lặng tuyệt đối, không biết là do mọi người quá sửng sốt hay đang chờ chứng thực có phải do mình nghe nhầm hay không nữa.

Hoàng tử và bà tiên? Từ bao giờ câu chuyện lọ lem lại đổi sang thành như vậy thế? Các khán giả đều quay sang nhìn nhau trong khó hiểu, không sao lý giải được vở diễn này là ra sao nữa.

Tuy nhiên, người kinh ngạc nhất đối với sự chuyển biến đột ngột này lại chính là hai nhân vật chính đáng thương đang đứng đối diện nhau kia. Minh Tuyết và Hyung Ki mãi mãi nuốt xuống một ngụm nước bọt để lấy lại bình tĩnh, vừa đưa mắt nhìn sang cái người vẫn đang hồn nhiên ăn thịt nướng mà không để ý đến gì khác kia thì lại không khỏi bị đá kích.

Bên dưới, khán giả tuy có ngạc nhiên, nhưng lại rất nhanh nhận thấy điều đặc biệt ở đây. Nếu đúng như những gì thuyết minh vừa nói, như vậy, như vậy... Hyung Ki sẽ đưa ra lời mời Jae Sung nhảy sao?

Vừa nghĩ đến vậy, các cô nhóc không giấu nổi hào hứng và sung sướng, hét lên chói tai ầm ĩ cả sân khấu.

Cái gì mà lọ lem với cả giày thủy tinh, hiện giờ trong trí óc các khán giả chỉ là những thứ vất đi, thậm chí ngay cả vở kịch vốn tên là gì cũng chẳng thêm để ý. Tất cả chỉ chờ mong trông thấy cảnh hai chàng mỹ nam ấy trở thành một đôi tình nhân huyền thoại.

Nhìn khán đài sục sôi lên, hàng nghìn ánh mắt sáng lấp lánh nhìn chăm chăm đón chờ từng cử động của bản thân, Hyung Ki thì lại có cảm giác như đang đứng giữa bắc cực, gió lạnh thổi qua vù vù.

Chàng đội trưởng lần đầu tiên cảm thấy được cái gì gọi là tiến thoái lưỡng nan. Thuyết minh đã đọc lên rõ ràng, các khán giả cũng căng mắt lên theo dõi cảnh tiếp theo với đầy chờ mong, nhưng bảo cậu đi quỳ xuống mời tên đàn anh của mình nhảy cùng thì quá khó khăn rồi.

Lúc này, chàng mỹ nam rất giận dữ, trong lòng không ngừng nguyên rủa cái kẻ thuyết minh chết tiệt kia. Vốn chỉ là cúi xuống mời thì lại thành quỳ xuống, vốn là mời lọ lem xinh đẹp thì lại thành mời tên đàn anh già già nhảy cùng, bảo cậu làm sao mà nhắc được chân đi về phía đấy bây giờ?

Một giây, hai giây... một phút trôi qua, nhưng những người trên sân khấu kia vẫn không hề nhúc nhích, làm các khán giả cũng bắt đầu xôn xao. Không phải là chàng hoàng tử sẽ đến mời bà tiên khiêu vũ ư? Sao đến tận giờ trừ cái người đang ra sức ăn thịt nướng kia, các nhân vật chính vẫn nhìn nhau bất động thế?

Đứng trên sân khấu, Hyung Ki càng ngày càng thấy nặng nề. Nhìn ánh mắt hi vọng của các khán giả dần chuyển sang thất vọng, cậu phải khó khăn lắm mới ra được quyết định tiếp theo.

Đôi khi chàng mỹ nam cảm thấy tinh thần trách nhiệm quá cao của mình không phải là một điều tốt. Cũng như hiện tại, nếu cậu cũng có thể vô trách nhiệm như Yo Seob, để mặc cho vở diễn càng loạn càng tốt thì đã không phải khổ cực thế này rồi.

Miễn cưỡng hoạt động đôi chân đi về phía Jae Sung, Hyung Ki có cảm giác mỗi bước đi như nặng ngàn cân. Nhưng khung cảnh đó trong đôi mắt của các cô bé cậu bé bên dưới thì lại vô cùng lãng mạn. Chàng hoàng tử với phong thái vô cùng lịch thiệp đi tới trước mặt tiên nữ, dùng dáng bộ khiến nhiều người mê say nhất để đưa ra lời mời khiêu vũ.

Thậm chí bọn họ còn tựa như trông thấy đằng sau hình ảnh tuyệt diệu ấy là vô vàn những cánh hóa màu hồng bay phấp phới.

_ “Liệu tôi có thể có vinh hạnh được khiêu vũ cùng nàng không?”

Nói xong câu này, ngay chính bản thân Hyung Ki cũng cảm thấy nổi cả da gà, rất muốn cắn đứt lưỡi của mình. Nhưng bên dưới khán đài, các cô bé thấy cảnh này thì lại vô cùng sung sướng, dường như chỉ chờ mãi cảnh gian tình của hai chàng mỹ nam vậy.

_ “Woaaaaa!” – Tiếng la hét đầy phấn kích vang động cả sân khấu, mọi người chăm chú không rời nhìn về phía Jae Sung, chờ đợi thời khắc lịch sử của hoàng tử và bà tiên.

Được trông thấy Hyung Ki và Jae Sung khiêu vũ cùng nhau, đời này quả là sống không uổng mà. Ánh mắt của các cô bé càng lúc càng sáng, nín thở, quan sát từng cử động nhỏ nhất của vị tiên nữ xinh đẹp kia, chỉ sợ mình bị lỡ mất khoảnh khắc quan trọng nhất.

Tuy nhiên, nhân vật chính lúc này đang trong trạng thái thiếu ngủ và thèm ăn, đầu óc lại càng chậm chạp hơn bình thường. Trong chốc lát, chàng mỹ nam không thể lý giải tình cảnh của bản thân, khẽ mở miệng nói một câu khiến mọi người có cảm giác như bị tạt một gáo nước lạnh vào người.

_ “Anh đang ăn mà!”

Không thấy tay cậu đang đầy chặt những xiên thịt nướng ư, lại còn đòi khiêu vũ cái gì cơ chứ? Jae Sung lúc này sống chết cũng không chịu buông đồ ăn, lại đừng nói đến chuyện sẽ làm việc tốn nhiều calo và không có gì thú vị là đi khiêu vũ với một tên con trai.

Từ... từ chối ư? Các cô bé không khỏi thấy thất vọng. Họ còn tưởng sẽ được chứng kiến khoảnh khắc ấn tượng, chưa từng có trong lịch sử, thế nhưng

bây giờ nhân vật chính lại từ chối ngay tức thì như vậy là sao?

Trái với phản ứng của các khán giả, Hyung Ki cảm thấy nhẹ nhàng như trút được gánh nặng.

— “May quá!” – Chàng đội trưởng khẽ cảm thán một câu trong miệng.

Cậu bắt đầu dĩ mới phải đưa ra lời mời, cũng chưa bao giờ mong ai đó coi là thật và nhận lời. Thế nên anh Jae Sung, làm ơn đừng nhìn xiên thịt nướng với vẻ mặt thèm khát rồi quay sang em với ánh mắt thật có lỗi như vậy được không?

Vốn tưởng mọi chuyện có thể dừng lại ở đây, và vở diễn sẽ lại tiếp tục đi vào quỹ đạo ban đầu, nhưng khi chàng đội trưởng vừa định đứng dậy thì một lời thuyết minh bất chợt vang lên, phá tan hết mọi hi vọng.

“Dù bị từ chối, nhưng hoàng tử vẫn không từ bỏ ý định cho cô gái xinh đẹp nhất vũ hội này trông thấy lòng mình, dường như đã quyết tâm phải mời nàng cùng sánh vai khiêu vũ trong đêm nay.”

— “Yo Seob!” – Cậu chết là cái chắc rồi. Hyung Ki giận dữ nghiêng răng nghiêng lợi, rất có khả năng sẽ cho ai đó một trận ngay khi bước xuống dưới đài.
— “Cái tên chết tiệt đó đang làm cái gì thế?”

Biến vở kịch thành trò chơi của riêng cậu ư? Lần này tên đó đã đi quá xa, sau vụ này chắc chắn sẽ bị Hyung Ki giáo huấn đủ.

Nhưng giận là một chuyện, mà diễn kịch lại là một chuyện khác. Hiện tại cậu đang là nhân vật chính, lại bị hàng nghìn ánh mắt chờ mong của các cô bé nhìn chăm chăm, không thể phản kháng.

— “Hồi vị tiểu thư xinh đẹp kiều diễm, xin nàng hãy cho ta được cùng khiêu vũ trong đêm nay.” – Nói xong mà chàng mỹ nam cũng rất muốn nôn, ngay chính cậu cũng không tin được những lời lẽ như vậy lại có ngày phát ra từ miệng mình.

Nghe đến vậy, sự hứng khởi bị dập tắt của các khán giả nhanh chóng bị khơi mào lại, dường như chỉ thông qua ánh mắt cậu cũng có thể cảm thấy tiếng lòng của các cô bé vang vọng một câu ‘Nhận lời đi! Nhận lời đi mà!’

— “Đã nói là anh đang ăn mà.” – Tuy nhiên, vị tiên nữ không hiểu phong tình tiếp tục tuôn ra một câu làm tắt cả đầu cụt hết cả hứng.

Jae Sung hiện tại trong trí não cũng chỉ có đồ ăn, không rảnh để quan tâm đến bất kì điều gì khác, thế nên kêu cậu ngoan ngoãn đi khiêu vũ là điều không tưởng.

Nếu cứ như vậy mà xong chuyện thì mọi việc đã trở nên quá đơn giản. Nhưng Hyung Ki biết cái tên Yo Seob chết tiệt ở bên cánh gà kia sẽ không để tất cả kết thúc nhẹ nhàng như vậy, sẵn sàng khiến có chàng hoàng tử tiếp tục năn nỉ cầu xin lần thứ ba, thứ tư, thậm chí là lần thứ năm. Dẫu sao người bị xấu mặt cũng không phải cậu ấy mà.

— “Đưa tay ra và nhận lời ngay!” – Đã biết không thể chống lại, Hyung Ki cũng đành phải thuận theo. Chàng mỹ nam cau mày ngược lên với ánh mắt lạnh buốt, nghiêng răng đe dọa tên đàn anh, dù nói nhỏ nhưng cũng đem lại sức uy hiếp đáng kể. — “Nếu không em sẽ bảo quản lý tăng lịch làm việc, giảm giờ ngủ của anh, không những thế còn bắt anh ăn kiêng dài hạn đấy.”

Khí lạnh phát ra từ chàng đội trưởng, Jae Sung đã quá quen đến mức không có cảm giác mấy. Nhưng phải thừa nhận việc chàng trai ấy đem ra đe dọa rất có tác dụng, khiến tên mèo lười phải thực sự dùng trí não của bản thân đi cân nhắc.

Nhận thấy Hyung Ki không nói đùa, hơn nữa nếu thực sự chọc giận tên đàn em này thì cậu đúng là sẽ làm được thế thật, Jae Sung thay đổi thái độ ngay lập tức.

Vì thế nên dưới khán đài, các cô bé đã chứng kiến được một hình ảnh khó tin, đó là vị tiên nữ xinh đẹp đột nhiên ném hết xiên thịt nướng trên tay về chỗ cũ, vội vàng nắm lấy bàn tay đang đưa ra của Hyung Ki với vẻ nịnh nọt.

— “Tôi rất hân hạnh!” – Chỉ cần cho anh ăn ngủ đầy đủ, làm việc ít đi là được rồi. Đằng sau nụ cười xinh đẹp như mộng ảo của vị tiên nữ là cả một sự kì vọng to lớn nhất cuộc đời của một con người.

Ở một góc của cánh gà, Young Min đang đứng tựa lưng vào tường, khẽ liếc đôi mắt xinh đẹp của mình nhìn theo từng diễn biến của vở kịch, bên trong là một sự hứng thú nồng đậm.

Cho đến giây phút này, cậu cũng không dám chắc vở kịch có phải là về lộ lem hay không khi những tình tiết càng lúc càng đi xa nguyên bản như vậy nữa. Nhưng có một điều cậu có thể nhận thấy rất rõ là đáng vẻ đáng thương của Minh Tuyết.

Vốn là nhân vật chính, thế mà trong chốc lát người con gái ấy trở thành nền cho hai chàng thần tượng. Mà bi ai nhất là lại phải đứng trên sân khấu, không thể đi xuống nữa chứ.

Giây phút đó, khung cảnh hoàng tử và vị tiên nữ khiêu vũ quả thật là đem lại một sự oanh động lớn, khiến tất cả các khán giả đều điên cuồng, mọi ánh mắt đều chăm chú tại một điểm.

Minh Tuyết cũng hướng về phía hai chàng mỹ nam, có cảm giác như mình là người thừa, mấy lần định len lén bước xuống đều bị Yo Seob phát hiện và đe dọa. Ai đó ra dấu cho cô biết nếu cô dám bước xuống thì đừng trách cậu phải đọc thuyết minh, lúc đó nếu rơi vào hoàn cảnh bi đát hơn Hyung Ki thì

đừng có trách.

Vì vậy, ở một góc của sân khấu, lọ lem vẫn phải đứng bơ vơ một mình, tình cảnh phải nói là bi đát đến cực điểm.

— “Đúng là một kỷ niệm khó quên mà.” — Yo Seob đứng nhìn vở kịch hỗn loạn mà cảm thấy thật thành tựu, vui vẻ cảm thán. Cũng do ai đó đang chìm ngập trong sung sướng nên mới không để ý tới tên đàn anh gần đó, cứ thế thốt ra những điều mình đang suy nghĩ. — “Trông khuôn mặt của Hyung Ki và Minh Tuyết kia, thật là thú vị. Bất tay hợp tác với lớp phó quả là một quyết định sáng suốt mà.”

Chỉ tội cho cô bé lớp trưởng, hôm nay đã liên tục bị đá kích tới mức trái tim sắp không thừa nhận được nữa. Biết đến sự tận tâm và kì vọng của cô bé này, anh chàng trẻ con cũng có chút áy náy, nhưng so với kế hoạch của bản thân thì điều đó cũng không đáng kể chút nào.

— “Hóa ra mọi việc là do em dàn xếp à?” — Tiếng nói của Young Min chợt vang lên bên cạnh khiến kẻ đang làm việc xấu kia giật mình kinh ngạc.

Liếc mắt lại phía sau, nhìn thấy tên đàn anh đang đứng, trong trí não anh chàng trẻ con thậm hồ to không ổn. Cũng do cậu đã hào hứng quá mức nên lỡ nói ra miệng, nếu không đã còn có thể kiên quyết chối bỏ.

— “Hà? Anh..” — Làm sao bây giờ? Yo Seob lúc này hận không thể cắn đứt lưỡi của mình nhưng dĩ nhiên mọi chuyện đã quá muộn màng. Nhất là khi nhìn thấy nụ cười lấp lánh của đây xinh đẹp và bí ẩn của tên đàn anh, chàng mỹ nam không khỏi hoảng sợ, bất giác lùi lại trong vô thức. — “Sao anh lại ở đây thế?”

Dựa theo kế hoạch, ít nhất phải đợi diễn gần xong thì tên đàn anh mới có thể xuất hiện mới đúng. Chính vì vậy khi trông thấy Young Min ở phía sau, Yo Seob mới có thể kinh ngạc đến mức này.

— “Giỏi lắm! Yo Seob à!” — Tên yêu nghiệt tiến tới với nụ cười mê hồn, giọng nói nhẹ nhàng êm ái nhưng rơi vào trong mắt anh chàng trẻ con lại không khác gì đôi mạng.

Dựa theo trực giác của một người đàn em, cậu biết được ai đó đang giận, đến không thể cứu vãn, phải phát tiết ra bên ngoài. Và dĩ nhiên người hứng chịu hậu quả sẽ là tên đầu sỏ của tất cả vụ việc này rồi.

— “Anh vừa qua chỗ quản lý Kang...” — Young Min chậm rãi nói từng từ, nhưng chỉ cần nghe đến vậy thì Yo Seob biết lần này mình không thể tránh khỏi nữa rồi. Tên đàn anh ấy dường như đang có ý định gom hết tất cả tội vạ của cậu trong ngày hôm nay vào xử lý một thể thì phải. — “Thì được báo chẳng có ai tìm anh hết. Sau đó, em có biết anh đã vất vả thế nào để trốn khỏi các fan trên đường về không hả? Về tới đây thì lại thấy vở kịch thú vị của lớp ta.”

Thế nên lần này cậu chết là cái chắc rồi. Dám đùa cợt đàn anh, để cho Young Min thực sự giận dữ thì cũng chẳng khác gì tận thế đã đến cả.

— “Anh! Anh bình tĩnh lại một chút được không?” — Thấy tên yêu nghiệt càng lúc càng tới gần, Yo Seob cũng bất giác lùi lại theo bản năng. Ai đó lúc này thật đáng sợ, khiến cậu không dám phản kháng, lại càng đừng nói tới việc lừa dối cho qua. — “Em có làm gì đâu! Em chỉ muốn vở kịch thêm phần thú vị, và ấn tượng thôi mà.”

Thế nên cậu làm tất cả chỉ vì nghệ thuật mà thôi. Mọi người tuy đều phải hi sinh chút ít nhưng chắc chắn vở diễn sẽ thành công vang dội. Tuy cậu không dám tự coi mình là công thần lớn nhất, nhưng ít ra cũng coi như là có công lao, cũng không nên đuổi cùng giết tận đúng không?

— “Thế à?” — Young Min nói một câu băng quơ, âm cuối hơi tha dài đầy dụng ý.

Chàng mỹ nam bất giác đưa mắt hướng lên trên sân khấu, nhìn Hyung Ki và Jae Sung đang chập vạt khiêu vũ, vẻ mặt như vừa ăn một cân mướp đắng. Bên một góc khuất, Minh Tuyết bối rối đứng, hoàn toàn không biết nên làm gì trong tình cảnh hiện tại hết cả.

Hi sinh vì nghệ thuật? Bao gồm bán đứng tất cả các thành viên khác không nhóm? Chàng trai khẽ nheo mắt lại trong khoảnh khắc, rồi lại rất nhanh chóng giãn ra khi vừa nghĩ tới điều gì thú vị hơn là chỉ trừng phạt Yo Seob về thân xác.

— “Thêm phần thú vị ư? Nhưng như vậy dường như vẫn còn thiếu một chút nhỉ?” — Chàng mỹ nam đột nhiên nói một câu không ai hiểu nổi, sau đó quay sang hướng về phía những học sinh khác sau sân khấu vẫy tay. Ngay sau khi nhận được ám chỉ, tất cả các cô bé vội xúm lại, ủa tới vây quanh anh chàng trẻ con. — “Mấy đứa giúp anh một chút nhé!”

Đã trừng phạt thì cần phải đá kích cả về thể xác và tinh thần mới khiến con người ta nhớ lâu được. Hơn nữa trước giờ cậu cũng có chút yêu thích câu ‘lấy gậy ông đập lưng ông’, lần này cũng cho ai đó nếm thử.

Yo Seob! Cậu ta không phải thích đùa giỡn mọi người trong tay, sau đó đứng ngoài nhìn trong cảm giác thành tựu hay sao? Lần này, Young Min thấy cũng nên để ai đó nếm thử cảm giác bị đùa giỡn là như thế nào.

— “Hà? Anh làm gì thế?” — Mặc dù vẫn không đoán ra được ý định của tên đàn anh là gì, nhưng chỉ cần nhìn trận thế này, Yo Seob cũng biết đó chắc chắn không phải điều gì tốt lành rồi. Chàng trai ngược nhìn khắp xung quanh, mong có thể có ai hay cái gì đó giúp đỡ bản thân thoát khỏi tình trạng này nhưng lại hoàn toàn vô vọng. — “Nhưng em là thuyết minh của câu chuyện mà.”

Nên làm sao có thể tự tiện rời khỏi cánh gà như vậy cơ chứ? Yo Seob mãi mới tóm được cây cỏ cứu mạng, quyết tâm đánh chết cũng không buông.

— “Thuyết minh thì ai làm mà chẳng được.” — Chỉ có điều lý do này không đủ sức thuyết phục với cái người đã quyết tâm dạy cho tên đàn em một bài

học kia. Chỉ hoảng lên một cái, đến khi nhìn lại, Yo Seob đã thấy bàn tay mình rỗng không, chiếc micro đã chuyển sang trên tay tên yêu nghiệt ấy từ lúc nào rồi.

Còn chưa kịp hết ngỡ ngàng, anh chàng trẻ con chỉ thấy Young Min mỉm cười vẫy vẫy tay tạm biệt, sau đó là những chuỗi giây phút bi thảm khi cậu bị lôi tuốt vào phòng thay đồ.

* * *

Tuy quá trình rất chật vật và khó khăn nhưng cuối cùng thì bản nhạc khiêu vũ cũng đến giây phút kết thúc. Trải qua vài phút của trên sân khấu, Hyung Ki có cảm giác nó còn dài hơn cả nửa cuộc đời mình, trong lòng thầm nghĩ sẽ không bao giờ đại đột mồi tên đàn anh này khiêu vũ lần thứ hai trong đời.

Trước kia, các cậu đều có học khiêu vũ cả, nhưng hiển nhiên chỉ học bước nhảy của nam. Bây giờ Jae Sung lại bị đổi lại, với trí óc chậm chạp của cậu mà không gây ra lỗi lớn đã là tốt lắm rồi. Nhưng lỗi nhỏ thì không thể tránh khỏi, thậm chí còn rất nhiều, chỉ có điều được các chàng mỹ nam khéo léo lừa dối cho qua.

Nhạc đã ngừng, nhưng nỗi khổ của các nhân vật chính trên sân khấu vẫn không vì thế mà biến mất, chỉ chuyển từ giai đoạn này sang giai đoạn khác. Ngay lúc mọi người nhìn nhau không biết nên làm gì tiếp theo thì lời thuyết minh rất kịp thời vang lên, cứu nguy cho tất cả.

“Bản nhạc kết thúc cũng là lúc nàng tiên phải rời khỏi vũ hội cùng với lời chúc phúc cho hoàng tử tìm được người con gái thực sự thuộc về mình. Chia tay nàng tiên, hoàng tử lại trở lại với vũ hội để tìm kiếm chân mệnh thiên tử của mình. Cũng trong khoảnh khắc đó, cậu đã nhìn thấy một cô gái có xinh đẹp dịu dàng, chỉ với một ánh mắt cũng có thể hấp dẫn mọi ánh nhìn. Chàng bước tới, đưa ra lời mời khiêu vũ với lộ lem.”

_ “Đó.. Đó là giọng của anh Young Min đúng không?” – Một vài cô bé rất nhanh chóng nhận ra giọng nói của thần tượng của mình, không khỏi reo lên sung sướng. – “Vậy là cả bốn người trong MS4 đều có mặt đủ cả ư?”

Tuy không biết tại sao giữa chừng lại đột nhiên thay đổi người thuyết minh, nhưng xem vở kịch có thể tề tựu đầy đủ cả MS4 thì quả là có một ý nghĩa thật đặc biệt. Chính vì vậy, khi Young Min vừa nói xong, cả khán đài lại một lần nữa ồn ào, càng lúc càng thấy vở kịch thú vị.

Riêng hai nhân vật chính, cuối cùng cũng có thể thở phào một hơi nhẹ nhõm khi vở kịch đã quay về với đúng quỹ đạo ban đầu, bọn họ cũng không còn bối rối khi không biết nên làm cái gì tiếp theo.

Chỉ cần Yo Seob lại không tiếp tục phá đám là tốt rồi. Hyung Ki dựa theo đúng kịch bản, bước tới mời Minh Tuyết khiêu vũ. Nhưng chỉ vài giây sau khi nhạc cất lên, chàng trai ấy nhanh chóng nhận thấy nhờ cô đóng vai lộ lem thật là một sai lầm.

_ “Ồi!” – Không biết là lần thứ bao nhiêu kể từ lúc bắt đầu, Hyung Ki thấy thật khổ sở khi phải khiêu vũ với một người liên tục giẫm lên chân mình như vậy. – “Rốt cuộc cô có biết khiêu vũ không thế?”

Hiện tại cô đang đi giày cao gót đấy có biết không? Mỗi khi giẫm xuống, cả trọng lượng cơ thể cô dồn hết vào cái đế nhỏ xíu, thế thì làm sao mà cậu có thể chịu được cho đến hết bản nhạc bây giờ.

_ “Dĩ nhiên là không.” – Ai đó rất thành thật trả lời, trên khuôn mặt hoàn toàn không có chút dấu vết nào của sự hối lỗi. – “Chưa bao giờ khiêu vũ. Cũng chẳng bao giờ chú tâm xem người ta nhảy. Thế nên đừng có nói gì với tôi cả. Tôi đã cố gắng hết sức rồi.”

Việc thay thế đóng vai lộ lem vốn cũng không phải do cô muốn, bây giờ lại bắt cô phải hoàn thành tốt cái việc không thể này thì quả thật là buồn cười mà. Minh Tuyết lúc này hoàn toàn phó mặc cho số phận, bởi cô cũng chẳng thể thay đổi được những điều nằm ngoài khả năng của mình.

_ “Tập trung một chút đi!” – Lại vừa bị cô giẫm thêm một nhát, chàng đội trưởng không khỏi bức bối, nghiêng răng nghiêng lợi nhắc nhở. – “Cô đang đi giày cao gót đấy!”

Thế nên đừng có tỏ vẻ như bản thân là người ngoài cuộc nữa được không? Cậu đã rất nhẫn nại để không bùng phát, nhưng ít ra ai đó cũng nên phối hợp một chút, đừng có giầy vò cái chân cậu nữa.

Nếu bây giờ không phải đang ở trên sân khấu, chàng trai ấy chắc chắn sẽ không ngần ngại cho cô gái trước mặt biết hậu quả của việc này là nghiêm trọng như thế nào.

_ “Được rồi!” – Nhận thấy sự bức bối của chàng mỹ nam, Minh Tuyết cũng miễn cưỡng đáp lời, đành phải biết điều hơn một chút.

Tuy rằng cô biết bây giờ cậu sẽ không làm gì được mình, nhưng cũng không đảm bảo được tương lai cũng sẽ như vậy. Thế nên ai đó cũng bắt đầu toàn tâm chú ý đến từng bước nhảy, ít ra cũng có thể tránh không giẫm lên chân cậu nhiều như trước.

Tập trung vào đoạn nhạc và những gì sắp phải diễn, Minh Tuyết bỗng nhiên sực nhớ ra một điều quan trọng có liên quan đến hai người, không khỏi ngừng mặt lên hỏi lại.

_ “Nhưng mà Hyung Ki này!” – Vừa lo lắng một giây, Minh Tuyết đã lại giẫm lên chân chàng trai ấy. Nhưng hiện tại cô cũng không có tâm trí để xem xét cậu có tức giận hay không, mà chỉ vội vàng nói ra ý nghĩ của mình. – “Hình như phần cuối có đoạn hôn nhau đấy. Sao trong vở kịch lộ lem lại có cảnh hôn nhau kia chứ? Lúc đó biết làm sao bây giờ?”

Vừa nãy nhân lúc chuyển cảnh cô cũng đã cầm vội cuốn kịch bản lên học thuộc, sau đó mới bàng hoàng khi thấy được chi tiết này. Vốn với sự phá đám

của Yo Seob, Minh Tuyết còn có chút hi vọng sẽ may mắn được cho qua. Nhưng bây giờ mọi thứ lại trở về đúng như ban đầu, cũng có nghĩa họ sắp phải diễn đến cảnh này sao?

Vốn cho rằng Hyung Ki sẽ biết đến điều này, cũng biết cách ứng phó tốt nhất nên mới mở lời, nhưng kết quả lại là cho cô gái ấy thấy thật thất vọng.

“Có đoạn này sao?” – Nghe cô nói, chàng đội trưởng cũng sững sờ ngẩng mặt lên, kinh ngạc không tin vào tai mình nổi nữa. – “Sửa lúc nào vậy?”

Cái gì mà hôn nhau chứ? Đùa à? Từ bao giờ trong vở kịch lộ lem đầy trong sáng này ại có loại cảnh nghiêm cấm thiếu nhi như vậy cơ chứ? Thông tin khủng khiếp này đột nhiên rơi xuống đầu khiến Hyung Ki có cảm giác không khác gì sét đánh giữa trời quang.

Hóa ra ngay cả Hyung Ki cũng không biết ư? Trông thấy phản ứng của chàng đội trưởng, Minh Tuyết cũng thấy thật lạ kì. Chẳng lẽ kịch bản được thay đổi ở những giây cuối cùng, khiến ngay cả nhân vật chính như hoàng tử cũng không biết ư?

Nhưng mà... hôn...

Minh Tuyết hiện tại cảm thấy thật rối rắm, không biết nên làm gì tiếp theo, về mặt cũng bắt gặp trở nên trầm trọng.

Cứ như vậy, bản nhạc vốn rất lãng mạn lại được khiêu vũ bởi hai người tràn đầy tâm sự, dần dần đi đến hồi kết trong một không khí thật nặng nề. Cũng chỉ có những cô bé học sinh dưới khán đài không chút cảm nhận thấy không khí kì lạ giữa hai người, đôi mắt vẫn si mê ngược theo chàng thần tượng.

“Hoàng tử quý xuống định cầu hôn cô bé lộ lem” - Rất nhanh chóng, bản nhạc đã kết thúc, cũng là lúc giọng thuyết minh của tên yêu nghiệt vang lên, hoàn toàn chặn đứng mọi đường lui của hai người.

Chẳng lẽ bọn họ thực sự sẽ phải làm như vậy sao? Minh Tuyết và Hyung Ki nhìn nhau trong bối rối và lo sợ.

Nhưng dĩ nhiên, câu chuyện lộ lem của ngày hôm nay sẽ không kết thúc đơn giản như thế rồi. Nhất là khi Young Min cũng góp phần tham gia khiến câu chuyện thêm phần thú vị, tiện thể trừng trị tên đàn em nghịch ngợm kia.

“Nhưng đúng lúc đó, từ phía cửa chính, một vị công chúa xinh đẹp khác chợt bước vào. Nàng chính là công chúa Bạch Tuyết, định mệnh thực sự của chàng hoàng tử.”

Ngay sau khi dứt lời, tất cả ánh đèn sân khấu đột nhiên tập trung hết vào một điểm, cùng hướng tới một bóng hình xinh đẹp đến mức tựa không thuộc về thế gian này.

Đôi mắt to tròn xinh xắn, mũi cao nhỏ nhắn, làn da trắng mịn không chút tí vết, đôi môi tựa như một đóa hoa đào chớm nở. Tất cả tập hợp trên một khuôn mặt đáng yêu đến nao lòng, khiến con người vừa xuất hiện ấy như một tia sáng làm rạng ngời khắp không gian.

Trên tất cả là bộ váy quá lộng lẫy của người ấy, thậm chí còn vượt xa so với lộ lem, làm cho tất cả những người nhìn thấy không nhận được mê mẩn, rất muốn chạy đến ôm chầm lấy một phen. Cả khán đài lúc đó liên tiếp vang lên những tiếng hít vào đầy kinh ngạc, quá sững sờ trước những gì đang diễn ra trước mắt mình.

Thế này tức là sao? Minh Tuyết cảm thấy không thể nào hiểu nổi vở kịch này là gì nữa. Trước đó dù đã đủ hỗn loạn, nhưng đến cái mức cả Bạch Tuyết cũng chạy đến góp vui thì cũng hơi quá đáng mà.

Hơn nữa, khi nhận thấy người vừa xuất hiện không phải ai khác mà chính là kẻ đã làm rối tung vở kịch suốt thời gian qua, cô càng không biết phải nói gì nữa. Cô thấy ghen tị, thấy bức bối, thấy tự ti với sắc đẹp của ai đó, đến nỗi bản thân rất muốn trốn vào một góc ngồi cào tường.

Tại sao trên đời lại có sự bất công như vậy? Chỉ trong một ngày mà để cho cô phải liên tục đối mặt với hai chàng mỹ nam giả gái còn đẹp hơn bản thân, còn cái đã kích náo đáng sợ hơn như vậy nữa bây giờ?

Nhìn tất cả ánh mắt nhanh chóng bị ‘nàng công chúa’ mới xuất hiện kia cuốn đi mất, Minh Tuyết thấy bản thân cùng với Yo Seob cách biệt tựa như trời và vực, càng thấy mình thật thất bại.

Tuy nhiên, khoảnh khắc ấy không chỉ có một mình cô bị rơi vào trạng thái khủng hoảng, mà ngay Hyung Ki cũng không tránh khỏi. Chỉ có điều chàng trai ấy không bị bất ngờ bởi vẻ đẹp của nàng công chúa vừa xuất hiện, mà là quá sốc trước sự xen lẫn đột ngột của cái tên Yo Seob chết tiệt kia vào vở kịch.

Với lại ai đó vừa được thuyết minh là định mệnh thật sự của hoàng tử. Như vậy có nghĩa là cậu với Yo Seob sẽ...? Đó không phải là sự thật đúng không?

Nếu có thể, Hyung Ki rất muốn hét lớn phản đối. Đầu tiên là bà tiên, sau đó là lộ lem, bây giờ lại chuyển sang Bạch Tuyết, bọn họ coi cái vai diễn hoàng tử của cậu là trò đùa à? Chẳng lẽ trông mặt cậu giống một kẻ dễ dãi, hay thay đổi như thế sao?

Đáng tiếc hiện tại vốn không có chỗ cho hoàng tử lên tiếng. Tên yêu nghiệt đang nắm giữ micro kia cũng tuyệt đối không cho phép có bất kì điều gì phá hủy câu chuyện của mình. Thế nên dù có uất ức, chàng trai cũng chỉ có thể ngậm ngùi nuốt hết chúng vào trong bụng.

“Woa! Yo Seob kia! Là anh Yo Seob!” – Vui sướng và hào hứng nhất với sự xuất hiện của cậu chính là các cô bé khán giả bên dưới. Bọn họ hiện tại cảm thấy ông trời cũng không đến nỗi bạc đãi mình.

Tuy không được chung lớp với các chàng mỹ nam, nhưng lại có thể ngồi ở những vị trí tốt nhất trông thấy sự xuất hiện ấn tượng của họ trong vở kịch, các cô bé cảm động tới mức suýt phát khóc.

Cả hai chàng trai của MS4 không những giả gái, lại còn xinh đẹp tựa như thiên thần, vốn cơ hội để được tận mắt thấy điều này là rất nhỏ bé. Bây giờ mong ước trở thành hiện thực, làm sao họ có thể không vui sướng?

Chỉ cần nhìn ngắm các chàng mỹ nam trong tạo hình độc nhất vô nhị này, các cô nhóc cũng đủ hạnh phúc, không còn tâm trí bận tâm xem vở kịch đang nói về cái gì nữa.

“Bạch Tuyết?” – Vừa nghe thấy lời thuyết minh, cô bé lớp trưởng quá đỗi bàng hoàng, đứng sững lại ở bên cánh gà. – “Sao lại có cả Bạch Tuyết ở đây thế?”

Ngày hôm nay đối với cô bé ấy chỉ tràn ngập khủng hoảng, tựa như những cơn ác mộng liên tiếp không hề chấm dứt. Chỉ trong có chưa đầy một tiếng, cô nhóc có cảm giác như mình chịu đủ kích bằng cả nửa cuộc đời gom lại, khóc không ra nước mắt.

“Đây là chuyện về lọ lem kia mà. Là cô bé lọ lem chứ có phải Bạch Tuyết và bảy chú lùn đâu cơ chứ?”

Vở kịch tại sao càng lúc càng xa với nguyên bản như vậy chứ? Cho dù có thay đổi kịch bản ở những phút cuối cùng thì cũng không đến nỗi để Bạch Tuyết đến cướp mất hoàng tử, để lọ lem một mình bơ vơ không biết làm gì giữa sân khấu thế kia được không?

Nhưng hiện tại người cầm micro là Young Min, thế nên làm gì có chuyện cậu đề cho mấy tên đàn em có cơ hội phản kháng được kia chứ? Có quyền lực trong tay, tên yêu nghiệt không ngần ngại sử dụng để ép hai chàng mỹ nam kia phải ngoan ngoãn đi vào khuôn khổ.

Vì vậy, sau ngày hôm nay, lịch sử huy hoàng của MS4 hiện tại lại được đánh dấu thêm một sự kiện đáng ghi nhớ, đó là khoảnh khắc Hyung Ki và Yo Seob cùng nhau khiêu vũ.

Giữa giai điệu du dương, trước ánh mắt trông mong của hàng trăm con người, hoàng tử và Bạch Tuyết sống vai nhau với những cái nhìn đầy nồng ấm, làm cho các cô bé không khỏi thổn thức.

Hai người họ... thật đẹp đôi. Hoàng tử thì lạnh lùng, công chúa thì đáng yêu xinh đẹp, trên đời này còn đôi tình nhân nào có thể sánh bằng bây giờ? Các cô nhóc cảm thán, hoàn toàn xem nhẹ vấn đề hai nhân vật chính trên kia rõ ràng cùng là con trai, tiếp tục mê mẩn và hâm mộ.

– Hyung Ki trừng mắt, trong ánh nhìn thấy rõ sự bức bối. Nếu không phải bởi vì đang ở trên sân khấu, cậu cũng không đến mức phải dùng mắt để nói chuyện như thế này.

Đột nhiên bày đặt làm Bạch Tuyết, bước lên sân khấu cái khi gì chứ? Vốn ứng phó với một lọ lem muốn đem vũ hội đánh tan tành kia đã đủ vất vả rồi, bây giờ lại còn thêm cái tên nhãi này, làm càng mọi việc rắc rối.

– Yo Seob cũng không tỏ ra yếu thế, trợn mắt nhìn lại không chút kiêng dè. –

Tên đàn anh ấy đã kêu cái lũ học sinh kia bừa vậy thay quần áo rồi tổng cậu lên sân khấu, không cho chút cơ hội phản kháng nào. Thế nên giờ lại nghe thấy ai đó lên án mình, cậu thấy bản thân thật là oan uổng.

Nhưng mà Yo Seob, cậu hình như đã quên mất việc tốt mà bản thân đã làm từ đầu tới giờ rồi hay sao? Bây giờ có thành ra như vậy cũng coi như là trừng phạt đúng tội.

– Khiêu vũ thì cũng đành thôi, nhưng phần sau của vở diễn sẽ biến thành như thế nào đây? Đừng nói là cậu và Yo Seob sẽ phải...

Vừa nghĩ đến cảnh diễn sắp tới, cả hai bỗng thấy lạnh cả xương sống, trong lòng không ngừng lo lắng cho số phận của bản thân. Chỉ hi vọng tên đàn anh không bộc phát ý tưởng gì đó, biến điều các cậu đang sợ nhất thành hiện thực.

Đổi ngược lại với hai nhân vật chính kia, Minh Tuyết lúc này tuy vẫn phải đứng trên sân khấu nhưng lại trong tâm trạng thật thoải mái. Ai đó còn rất vui vẻ đứng ngoài, hăng hái vỗ tay chúc mừng cho cặp đôi xinh đẹp, hoàn toàn bỏ qua những cái liếc mắt như muốn ăn tươi nuốt sống nhau của họ.

“Thế là không phải đóng cảnh hôn nhau rồi.” – Minh Tuyết toe toét cười, không ngăn được cảm xúc vui sướng cực độ hiện lên trên mặt.

Chỉ cần tưởng tượng tới cảnh phải hôn Hyung Ki, cô đã bối rối, chân tay như nhũn ra, cả người hoảng loạn không biết nên làm sao. Thế nên bây giờ có người hi sinh thay, cô không tỏ ra vui mừng mới là lạ.

“Hai người kia thật là hợp đôi mà.” – Cô không khỏi cảm thán một câu, ánh mắt nhìn về phía trung tâm sân khấu đầy hâm mộ.

Không nói đến dung mạo, mà ngay cả sự phối hợp ăn ý trong từng bước nhảy cũng khiến mọi người khó mà tin nổi mọi chuyện vốn chỉ là ứng phó nhất thời. Quan trọng nhất là nhờ vậy cô được giải thoát khỏi cái cảnh khó xử nhất kia. Cho dù hôm nay lên thay là một bà lão thì cô cũng thấy người đó xinh đẹp như tiên nữ.

Chỉ một lát, bản nhạc cũng đến lúc kết thúc. Trong khi các khán giả còn chưa kịp hoàn hồn, vẫn mơ màng trong khung cảnh tuyệt đẹp vừa nãy thì tiếng chuông bỗng vang lên, đưa hết tâm trí của họ trở về với thực tại.

Tuy rằng trong vở diễn lộ lem, âm thanh này là một phần quan trọng không thể thiếu, nhưng bây giờ người được hoàng tử lựa chọn chẳng phải là Bạch Tuyết sao? Tiếng chuông này vang lên để mà cái gì mới được cơ chứ? Các khán giả không khỏi thấy khó hiểu.

Như để giải đáp lại những thắc mắc của người xem, Young Min rất nhanh chóng đọc lên lời thuyết minh, định hướng cho phần diễn của các nhân vật chính giây phút kế tiếp.

“Trong những giây phút cuối cùng khi phép màu còn hiệu nghiệm, cô bé lộ lem bước đến trước mặt hoàng tử và công chúa với lời chúc mừng hạnh phúc.”

“Xin được chúc cho hoàng tử và công chúa Bạch Tuyết được hạnh phúc mãi mãi.” – Minh Tuyết lúc này tâm trạng rất tốt nên phản ứng cũng rất nhanh nhẹn, ngay lập tức bước đến nói với một phong thái tao nhã và xinh đẹp, khiến cho các khán giả hoàn toàn không cảm giác được chút đau buồn khi thất tình nào.

Nhưng cũng chính vì vậy mới làm cho mọi người thấy khâm phục. Lộ lem không có hoàng tử thì đã sao? Vẫn có thể sống thật tốt được kia mà.

Nhân vật chính của mọi lời đồn đại, Minh Tuyết thì lại không hề nghĩ xa xôi đến vậy. Chỉ cần việc khó khăn nhất này bị đẩy sang người khác thì có kêu cô chúc đến trăm câu như vậy cũng được hết.

Tiếng chuông vẫn vang vọng xung quanh khắp không gian, cùng với bóng dáng bước đi không chút vương bận của lộ lem in sâu vào trong lòng khán giả. Khoảnh khắc ấy, Minh Tuyết thật sự đã gây cho các học sinh phía dưới một ấn tượng mạnh mẽ, không khác gì một vị thần.

Dưới ánh sáng nhàn nhạt của ánh đèn, Minh Tuyết ra đi nhưng lại không có cảm giác cô độc, có chăng chỉ là sự tự do hướng tới một chân trời hoàn toàn mới. Khung cảnh dường như có một sức tác động lớn tới tâm trạng của các khán giả đang ngồi bên dưới, khiến trái tim bọn họ bỗng dưng đập thật loạn nhịp.

Nhưng một giây sau đó, cái hình tượng ấy đột ngột tự động sụp đổ khi người con gái ấy sực nhớ ra điều gì đó, vội vàng quay trở lại.

“A! Giày! Suýt nữa thì quên mất!” – Việc khác thì có thể bỏ qua, nhưng việc này thì trước đó cô bé lớp trưởng đã không ngừng nhắc nhở, bắt cô có chết cũng phải để lại một chiếc giày.

Chính vì thế mới có chuyện Minh Tuyết đi đến nửa đường rồi còn vòng lại tới trước mặt Hyung Ki. Cô cúi xuống tháo một bên giày, sau đó cầm lấy tay chàng mỹ nam, đặt nó lên bên trên bằng một khuôn mặt vô cùng nghiêm túc.

“Đây là giày lộ lem để quên.” – Cô nhìn thẳng vào chàng mỹ nam, biểu cảm còn rất thật sự khiến trong chốc lát, Hyung Ki không biết nên khóc hay nên cười nữa. – “Tôi xin phép được trở về trước 12h.”

Nói xong, Minh Tuyết mới nở nụ cười thoải mái, vẫy tay tạm biệt như một người khách trước khi ra về.

Trông thấy ai đó vui vẻ hướng đến phía cánh gà, Hyung Ki cảm thấy cái giày thủy tinh trên tay như nặng nghìn cân. Có ai nói cho cậu biết chàng hoàng tử thì cần làm gì trong cái hoàn cảnh khó xử này hay không? Cậu cũng không quên bên cạnh mình còn một Bạch Tuyết đang đứng bằng quan từ nãy tới giờ.

Bạch Tuyết? Đúng vậy! Làm sao cậu có thể quên mất còn nhân vật này trên sân khấu cơ chứ? Bây giờ Minh Tuyết thì bỏ đi, chỉ còn lại có cậu và Yo Seob, hai thằng con trai đứng đó nhìn nhau trong bàng hoàng.

Chẳng lẽ...

Sự nghi hoặc của chàng trai ấy đã có câu trả lời, chỉ có điều sau khi nghe tên yêu nghiệt đọc xong thuyết minh, cậu cảm thấy thà rằng mình không bao giờ biết đến nó còn hơn.

“Và rồi hoàng tử và công chúa đã trao cho nhau một nụ hôn ngọt ngào. Từ đó về sau, họ sống với nhau hạnh phúc trọn đời.” – Trông thấy vẻ mặt đầy khiếp sợ của hai tên đàn em trong sân khấu, Young Min càng thấy thật thú vị. Thảo nào bình thường Yo Seob lại thích đi đặt bẫy, lừa đảo người khác đến thế.

Cả khán đài tĩnh lặng như tờ. Hàng loạt ánh mắt bỗng chốc trở nên sáng lóa, gắt gao nhìn về phía đôi tình nhân tuyệt đẹp trên sân khấu đầy chờ mong.

Đến cái mức này thì quá đáng quá rồi. Hai chàng mỹ nam không sao chấp nhận được sự thật trước mắt, cứ thế đứng sững sờ nhìn nhau trong căng thẳng. Ánh nhìn chăm chú vào đối phương như thể chỉ cần ai đó bước tới gần một bước sẽ bị người còn lại giết không tha.

Hôn một thằng con trai? Đây đúng là chuyện đáng cười nhất trên thế giới này. Hiện tại cái gì mà trách nhiệm, cái gì mà vở kịch hay khán giả, bọn họ cũng chẳng thèm quan tâm nữa. Mớ tưởng các sẽ cậu ngoan ngoãn đóng cái cảnh vở vắn này.

“Làm cái gì thế? Đừng có tiến lại đây đây.” – Hyung Ki tỏ vẻ thận trọng, sẵn sàng lùi lại bất cứ lúc nào, đôi mắt càng phát ra khí lạnh ngăn cản bất cứ ai dám tiếp cận bản thân. – “Đứng tránh xa tớ ra.”

Trước đó thì cũng không thấy gì, nhưng hiện tại sau khi nghe thấy phải đóng cảnh hôn nhau, chàng đội trưởng cảm thấy khoảng cách giữa hai người thật nguy hiểm, hận không thể bắt đối phương biến ra càng xa càng tốt.

_ “Cậu nghĩ tớ điên à?” – Yo Seob bức bối phản bác. – “Hôn cái quái gì cơ chứ?”

Cái tên này, nói kiểu gì thế hả? Cứ như cậu là tên sói đói, sẵn sàng vồ vập tới ngay khi ai đó thiếu cảnh giác không bằng. Tuy rằng hiện tại cậu bị ép mặc đồ công chúa, nhưng cậu là một tên con trai chính hiệu được không?

Cứ nghĩ tới cái cảnh đó, cậu đã bất giác thấy sờn cả gai ốc, cảm giác thật ghê tởm.

Làm sao Young Min có thể nghĩ ra cái trò đùa nghịch ác liệt đến như vậy để đùa bọn họ chứ? Nhưng mà đứng đỉnh công mãi như vậy cũng không phải là cách, quan trọng nhất là họ phải tìm ra được cách nào đó cứu thoát bản thân ra khỏi hoàn cảnh xấu hổ này.

_ “Chúng ta phải làm gì để kết thúc cái trò ngớ ngẩn này lại đây?” – Hai cái đầu thì vẫn hơn một cái đầu. Anh chàng trẻ con vội vàng mở miệng hỏi, mong Hyung Ki có thể đưa ra được đôi sách thích hợp.

Nhưng chưa đợi đến khi nghe được phản hồi từ phía chàng đội trưởng, Yo Seob chỉ thấy ánh đèn sân khấu đột nhiên xoay chuyển, loáng qua chói cả mắt, vội vàng khép mi lại. Rồi sau đó trong lúc cậu còn chưa kịp định thần thì đã thấy cả người bị ai đó đẩy mạnh, lạng choạng hướng về phía trước.

Sau đó... một cảm giác mềm nhũn... trên môi.

Kinh hoàng mở mắt, cậu chỉ thấy khuôn mặt của Hyung Ki bị phóng đại chiếm hết tầm nhìn, tiếp theo đó cả trí não cậu như bị gián đoạn, trống rỗng không còn bất cứ thứ gì khác.

_ “WWWOOOAAAAA!” – Tiếng hét chói tai của các khán giả cùng vang lên như sấm, cuồng nhiệt đến mức khiến khá dài như muốn nổ tung.

Bọn họ vừa mới chứng kiến một khoảnh khắc quá mức phấn khích, suốt đời cũng không thể nào quên được. Tất cả mọi người đều không thể giấu nổi sự hào hứng và điên cuồng khi chính mắt trông thấy hai chàng thần tượng hôn nhau.

Tuy chỉ là chạm môi, nhưng hai người lúc này quá đẹp, tựa như một đôi thần tiên quyến lữ, khiến cho ai cũng đều phải hâm mộ vô cùng.

Giây phút đó, không chỉ một mình Yo Seob, mà ngay cả Hyung Ki cũng bị kinh ngạc đến mức trí óc gián đoạn.

Vừa nãy, nhân lúc ánh đèn xoay chuyển, Young Min đã nhanh chóng ra hiệu cho lũ đàn em lén lút vòng tới đằng sau hai người, cùng đẩy về phía trước, mới khiến cho sự việc biến thành như hiện tại.

_ “Câu chuyện lộ lem một lần nữa khẳng định lại với chúng ta rằng mục tiêu đầu tiên của tất cả các cô gái không chỉ là làm vợ hoàng tử.” – Nhìn thấy hai tên đàn em vẫn đứng cứng nhắc ở đó, môi chạm môi, tinh thần thì vẫn chưa trở về trong cơ thể, Young Min vẫn có thể bình thản đọc lên lời thuyết minh tiếp theo.

Kể ra cũng tội nghiệp cho hai đứa nó, đến hiện giờ vẫn không thể nào chấp nhận được sự thật đau thương đã xảy ra. Tên yêu nghiệt khề cảm thán một câu.

Nghe lời nói của Young Min, Minh Tuyết không khỏi gật đầu tán thưởng. Đúng là không sai. Như cô đây này, vui vẻ thanh nhàn đứng ở bên dưới xem trò hay, không cần hoàng tử vẫn thấy hạnh phúc không thể tả.

Thở phào nhẹ nhõm, Minh Tuyết vừa định quay người bước đi thì đột nhiên bị mấy cô nhóc xông tới cản đường, cứ thế bị đẩy lại về giữa sân khấu.

_ “Ồ! – Cô gái hoàng hốt, hoàn toàn không hiểu nổi tại sao lại như vậy. Chẳng lẽ anh Young Min sợ kết thúc như vậy quá nhàm chán, định cho lộ lem xông tới cướp người hay sao? – “ Cái... Cái gì thế?”

Vội vàng ổn định bản thân để lấy thăng bằng, người con gái ấy đang không biết ra sao thì lại nghe thấy tiếng nói của tên yêu nghiệt vang lên khắp khán đài.

_ “Về phần cô bé lộ lem.” – Giọng nói của chàng trai ấy vẫn thật êm dịu, tựa như có ma lực chi phối ý nghĩ của mọi người, làm những ánh mắt nhanh chóng hướng về phía cô bé lộ lem. – “Cô không hề biết rằng cũng trong vũ hội đó, có một vị công tước đã phải lòng cô ngay từ cái nhìn đầu tiên. Chàng trai ấy đã dựa vào chiếc giày thủy tinh để tìm đến và đưa ra lời cầu hôn với cô. Chàng còn giúp lộ lem mở một hiệu sách lớn mà cô vẫn thường mơ ước.”

Gần như cùng lúc, tất cả những ánh đèn nhanh chóng chiếu rọi về phía Minh Tuyết và chàng trai đang bước ra từ phía cánh gà. Young Min với bộ áo công tước màu trắng tinh khiết đẹp tựa như một ngôi sao trên trời đêm, chỉ chậm rãi bước về phía cô nhưng lại rất nhanh chóng cuốn hút hết mọi ánh nhìn.

Chàng trai ấy lúc này tựa như một tổng thể kết hợp giữa sự tinh khiết không nhiễm bụi trần với vẻ yêu mị đến mê hoặc hồn người, giữa thiên thần và yêu nghiệt, làm cho ngay cả Minh Tuyết cũng không không chế được thất thần.

Young Min... quá đẹp. Quả không hổ danh là tên yêu nghiệt của nhóm.

Cả hội trường vừa thấy bóng dáng chàng trai ấy đã rộn lên, những tiếng vỗ tay vang lên rầm trời, tiếng huýt sáo, tiếng la hét lẫn át hết mọi âm thanh khác, đánh dấu khoảnh khắc vỡ kịch hạ màn.

Sau đó, vở kịch khép lại. Sau đó, lớp của bọn họ ngẩng nhiên ămtron giải nhất trước con mắt vừa hâm mộ vừa ghen tị của các lớp khác. Sau đó, ...

rồi sau đó... rất nhiều chuyện cứ thế tiếp diễn, đánh dấu sự kết thúc của chương trình đặc biệt trong oanh liệt.

Chỉ khổ nhất là Hyung Ki và Yo Seob, nghe nói sau khi bước xuống sân khấu đã không ngừng nôn ọe, không ăn được gì trong mấy ngày tiếp theo.

Đáng gờy sớ nhất vẫn là Jae Sung, chàng mỹ nam ấy vẫn thần thờ suốt cho đến cuối ngày, khi tất cả đang vui về ăn mừng thì đột nhiên ngẩng mặt lên nói một câu, khiến mọi người không biết nên phải biểu cảm thế nào nữa.

— “Ồ! Hóa ra chuyện lợ lem là như thế à?” — Khuôn mặt tên mèo lười ấy còn rất thật sự khi nói tới điều này. — “Bây giờ anh mới biết được đây.”

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Stars* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18

Lại một ngày mới bắt đầu trong căn nhà quen thuộc, khởi đầu bằng tiếng gọi của Minh Tuyết từ phía trên lầu xuống dưới.

— “Hyung Ki à!” — Giọng nói của người con gái ấy không giấu nổi vẻ mệt mỏi sau nhiều giờ làm việc liên tiếp không ngừng nghỉ. — “Rót giùm tôi cốc nước cam nhé!”

Ai đó lúc này đang trong trạng thái mệt đến không muốn động đậy, lười biếng mở miệng nhờ vả.

— “Cái gì? Tại sao tôi lại phải rót nước cho cô cơ chứ?” — Hyung Ki vừa nghe thấy tên mình liền không khỏi khó chịu. Dường như cả cái nhà này có một thói quen là có bất cứ việc gì không làm được hoặc không muốn làm đều đổ hết sang cho cậu.

Chàng đội trưởng còn chưa kịp phản bác thêm gì nữa thì đột nhiên một giọng nói khác bỗng vang lên, khiến cho cậu hết nói nổi.

— “Lấy cho anh thêm một cốc nữa nhé!” — Young Min từ tầng trên cũng vừa vận bước xuống phòng khách, đôi mắt vẫn dán chặt vào cuốn sách trên tay, miệng vẫn không quên đưa ra đòi hỏi.

— “Mấy cái người này!” — Hyung Ki mở miệng cần nhằn, nhưng vẫn ngoa ngoãn đi tới bên chiếc tủ lạnh lấy nước cam ra rót vào cốc cho hai người. — “Thật là...”

Lười biếng đến hết chịu nổi. Đến việc này cũng không tự mình làm mà phải nhờ cậu thì cũng hơi quá thể.

— “Thôi, cậu thông cảm cho họ một chút đi!” — Yo Seob đột nhiên lên tiếng khuyên nhủ. Ai không biết khi nghe những lời này đều cho rằng cậu chính là một thanh niên gương mẫu, luôn hết lòng vì những người xung quanh. — “Hôm qua anh Young Min đi tới gần sáng mới về. Còn Minh Tuyết thì thức đêm hoàn thành một chương bản thảo, vừa mới xong lúc này thôi. Cậu giúp bọn họ một chút thì cũng có sao đâu.”

Tuy nhiên, lời của Yo Seob sẽ có sức thuyết phục hơn nếu hiện tại ai đó không phải đang ngồi trên ghế, mắt dán vào tivi, tay thì cầm túi khoai tây chiên ăn ngon lành.

Nghe những câu khuyên bảo tận tình của anh chàng trẻ con, Hyung Ki có một xúc động rất muốn xông tới bóp chết cậu ta ngay lập tức.

Yo Seob, nếu cậu thật sự nghĩ như vậy thì nhẽ ra nên tự động đi lấy nước cam cho hai người kia, chứ không phải ngồi tại chỗ mà nói một cách hùng hồn như vậy rồi.

Bước xuống phòng khách, Young Min hoàn toàn không chút bận tâm gì tới những suy nghĩ của tên đàn em, vẫn chuyên tâm nghiên cứu kịch bản trên tay. Đối với cậu, chỉ cần có nước cam để uống là tốt rồi, những thứ khác ra sao cũng được.

Cũng do quá chăm chú vào những dòng chữ, tên yêu nghiệt cứ thế bước qua cầm lấy chiếc cốc màu xanh rồi ngồi xuống ghế, hoàn toàn không chút nhận ra có điều gì khác thường.

— “Đó là kịch bản bộ phim anh sắp đóng phải không?” — Hyung Ki nhìn liếc qua cuốn sách trên tay tên đàn anh, khẽ cau mày hỏi.

Cậu hình như cũng có chút ấn tượng với chuyện này, bởi bộ phim này hiện cũng đang rất được chú ý.

— “Uh!” — Nhấp một ngụm nước cam, Young Min khẽ gật đầu, nhưng khuôn mặt vẫn không hề ngẩng lên. — “Chỉ là đóng trong một tập của bộ phim đang chiếu tầm 8 h tối thôi. Phim đó cứ vài tập là lại mời các ca sĩ tham gia vào đóng mà.”

Điều đáng nói ở đây là vài tiếng nữa cậu sẽ phải quay, mà kịch bản thì mới được nhận. Như vậy cũng có nghĩa trong vài tiếng này, cậu phải học thuộc toàn bộ quyển này. Thế nên mới có cảnh ai đó mới sáng sớm đã chúi đầu vào cuốn kịch bản không rời.

— “Đó chẳng phải bộ phim đang có tỉ lệ người xem rất cao sao?” – Vừa nghe nhắc đến đề tài này, sự chú ý của Yo Seob cũng được khơi lên mạnh mẽ. Bởi vì bộ phim này hiện đang rất đình đám, cũng có khá nhiều người theo dõi. — “Vì thế nên họ đã kéo dài thêm 20 tập nữa, đồng thời mời các thần tượng nổi tiếng tới đóng đúng không?”

Tuy rằng bây giờ MS4 đã nổi tiếng đứng trong top đầu Hàn Quốc, nhưng như vậy cũng không có nghĩa bọn họ được ngủ quên trên sự chiến thắng. Mà ngược lại, các chàng trai vừa phải duy trì phong độ đã có, vừa phải chú ý không để các đối thủ vượt qua mình.

Cũng vì vậy, được mời đóng cho một bộ phim đang đắt khách là một cơ hội rất tốt không thể bỏ lỡ.

— “Ồi! Khát chết mất.” – Trong khi mọi người đang hào hứng về bộ phim mà Young Min sắp đóng thì có người lại không phối hợp với không khí chung một chút nào. Minh Tuyết từ trên bỗng nhiên chạy vội xuống cầu thang, tiện tay cầm lấy cốc nước cam màu hồng lên rồi tu ực một hơi đầy sáng khoái. — “Gửi rồi! Cuối cùng em cũng gửi bản thảo đi rồi.”

Ai đó lúc này bị vây trong trạng thái sung sướng và hạnh phúc cực độ, không khác gì một người vừa bước ra từ cánh cửa địa ngục. Trên thực tế, cho dù nói mỗi lần đến gần hạn nộp bản thảo là một lần cô phải đối mặt với địa ngục trần gian cũng không sai.

— “Bây giờ bỗng thấy đói quá!” – Minh Tuyết lúc này mới cảm thấy sự biểu tình dữ dội của cái bụng, vội đưa tay lên xoa xoa để giảm bớt sự khó chịu. — “Chẳng biết lần ăn gần nhất của em là từ lúc nào nữa.”

Chỉ chắc chắn rằng không phải là tối hôm qua.

Lần nào cô cũng tự khuyên nhủ bản thân phải chăm chỉ viết bản thảo từ sớm, nhưng lại không có chút cảm hứng nào, rồi cứ để dồn lại đến những ngày cuối cùng. Diễn hình như lần này, lại suốt đêm thức trắng ngồi viết, đến giờ cả người vẫn ê ẩm, tay mỏi rã rời, mắt thâm một quầng trông thật thảm hại.

Dẫu sao, lần này cuối cùng cũng đã qua. Giây phút gửi bản thảo đi xong cô cảm thấy như cả trời đất trở nên sáng lạn, nhẹ nhõm như trút được gánh nặng trên vai. Minh Tuyết khoảnh khắc này quả là sung sướng đến mức muốn hét to một tiếng, vui mừng đến không biết nên dùng từ gì để diễn tả tâm trạng của bản thân nữa.

Nhưng... hình như có cái gì đó không đúng ở đây thì phải. Người con gái ấy lúc đó mới đưa mắt nhìn quanh, đến khi tầm mắt rơi xuống chiếc cốc trên tay, không khỏi giật mình sững sờ.

Khoảnh khắc đó, Young Min cũng ngẩng mặt lên, cũng ngạc nhiên khi thấy ánh vào trong mắt mình lúc đó là một màu xanh da trời êm dịu.

— “Cái cốc này là của ai vậy?” – Cả hai người đồng thanh nói, sau đó cùng kinh ngạc nhìn sang phía đối phương. Hay chính xác hơn là nhìn sang chiếc cốc trên tay đối phương.

Kia... kia chẳng phải là chiếc cốc yêu quý của cậu(cô) đó sao? Trong trí não hai người cùng hiện lên ý nghĩ đó một lúc, sau đó mới phát hiện ra chiếc cốc trên tay mình với cái còn lại đều giống nhau như đúc, chỉ khác mỗi màu sắc mà thôi.

— “Cái cốc màu xanh này là của em ư?” – Young Min lên tiếng trước, chỉ đơn giản là tò mò về sự trùng hợp khó tin này.

Kiểu cốc này rất đẹp nhưng bán rất ít, đến hiện tại hình như cũng không còn trên thị trường nữa nên cậu thấy ngạc nhiên cũng là điều không thể tránh khỏi. Bởi vì chàng mỹ nam chưa bao giờ nghĩ rằng Minh Tuyết lại sở hữu một chiếc cốc giống y hệt, khiến vừa này chính cậu cũng bị nhầm lẫn.

— “Ồ! Thế ra cái cốc màu hồng này là của anh ư?” – Liếc nhìn qua lại hai cái cốc, Minh Tuyết cũng thấy thật hiếu kỳ, ánh mắt sáng rực lên đầy hứng thú. Không những thế, cô còn rất vô tư chạy lại cầm lấy hai chiếc cốc, đặt chúng cạnh nhau ở trên bàn so sánh. — “Hay thật nhỉ? Trông cứ như một cặp đũa.”

Cô gái vừa thấy có người thích kiểu dáng cốc giống mình thì vui vẻ đến quên hết tất cả, thế nên hoàn toàn không hề nhận ra sắc mặt khác thường của các chàng mỹ nam còn lại.

Đứng bên ngoài, các chàng trai nghe thấy nội dung câu chuyện có nhắc tới những vấn đề nhạy cảm không khỏi lo sợ, mồ hôi cũng bắt đầu tuôn ra như tắm.

Minh Tuyết, cô có biết bản thân vừa phạm phải một điều cấm kỵ trong căn nhà này rồi không? Làm ơn đừng nói thêm gì nữa, nếu không...

— “Vậy ư?” – Trái với phản ứng quá khích của hai tên đàn em, Young Min vẫn không tỏ vẻ gì khác thường, khỏe miệng vẫn duy trì một nụ cười mê hồn. Nhưng nếu nhìn kĩ trong ánh mắt thì có thể nhận ra được chút ánh sáng lóe lên rồi biến mất rất nhanh tựa như ảo ảnh.

Càng lúc càng thấy tình hình đang nghiêng về chiều hướng không tốt, Yo Seob gian nan nuốt xuống một ngụm nước bọt, khẽ quay sang Hyung Ki.

— “Chết rồi!” – Cậu rất sợ, thực sự rất lo sợ khi nhìn thấy nụ cười ngày càng tươi sáng của tên đàn anh. Sợ rằng tất cả chỉ là biểu hiện bên ngoài che giấu đi những cảm xúc mà không ai biết được, lo lắng khi ai đó bùng phát thì mình cũng không thoát thân nổi. — “Trời ơi! Ngăn cô ta lại đi! Sao cô ta lại nhắc đến cái cốc đó chứ? Cứ lờ đi có tốt hay không? Cô ta không biết rằng anh Young Min rất ghét người khác đụng chạm tới sở thích của anh ấy mà.”

Trên thực tế, Minh Tuyết quả thật là không biết. Cũng bởi vì lâu nay không ai nhắc tới nên các chàng trai đã quên mất không dặn dò cô về điều cấm kỵ này. Bây giờ chứng kiến ai đó ngây ngốc như con thiêu thân lao đầu vào lửa, bọn họ ngay cả cảm giác muốn chết cùng có.

— “Có phải đang giận không thể?” – Nhìn sắc mặt của Young Min, Hyung Ki không thể đoán ra được gì, nhưng trong lòng vẫn không khỏi thấy căng thẳng. — “Anh ấy bình thường chẳng bao giờ giận nên không ai biết. Nhưng anh Young Min thuộc kiểu người càng giận thì càng cười tươi, rồi sau đó trừng phạt càng đáng sợ.”

Điện hình là lần lễ hội văn hóa lần trước, chỉ vì khiến Young Min không vui, cậu đã khiến hai người khổ sở thế nào, đến bây giờ vẫn còn lưu lại ấn tượng thật sâu sắc. Mà càng nghĩ càng thấy người oan uổng nhất chính là cậu, từ đầu tới cuối không làm gì nên tội nhưng lại chịu đủ mọi rắc rối.

— “Nhưng anh ơi!” – Mặc cho ai đó không ngừng cầu nguyện, Minh Tuyết vẫn không biết chút gì đến những sai lầm mình đang phạm phải, hồn nhiên nói nói cười cười. — “Tại sao cái cốc của anh lại có màu hồng thế? Anh cũng thích màu sắc này sao?”

Thời gian như ngừng lại.

Yo Seob và Hyung Ki nghe thấy câu nói của cô mà có cảm giác như cả trái đất bị sụp xuống, không còn chỗ nào để trốn khỏi cơn ác mộng sắp diễn ra.

Tại sao người con gái này lại có thể hỏi ra miệng một vấn đề động trời, có liên quan đến sự sống còn của cả cái nhà này với đáng về vô tư như vậy kia chứ? Chẳng lẽ cô không chút cảm giác được sự nỗ lực ra âm hiệu của bọn họ hay sao?

Hai chàng trai cảm thấy lần này là chết chắc rồi, nhưng vẫn cố gắng tìm cách đánh lạc hướng sự chú ý của những người trong cuộc.

— “Minh Tuyết! Cô chẳng phải kêu đói lắm sao?” – Chàng đội trưởng hoảng hốt vội chen vào cuộc nói chuyện của hai người, tìm cách giảm bớt hậu quả đến mức thấp nhất. — “Mau đi cùng tôi ra siêu thị mua đồ nào!”

Sau đó liền vội vàng bước tới túm lấy tay Minh Tuyết kéo đi, hoàn toàn không bận tâm chút nào tới ý kiến của cô. Cậu sợ rằng nếu còn để cô ở cùng với Young Min và nói linh tinh thêm một phút nữa thì sự điềm tĩnh của tên yêu nghiệt kia sẽ bị mài đến hết sạch.

— “Uh! Đúng rồi! Đồ ăn trong tủ lạnh cũng sắp hết mất rồi.” – Trông thấy hai người kia sắp thoát thân, Yo Seob cũng tìm lấy cái cớ để biến khỏi tầm mắt của tên đàn anh càng nhanh càng tốt. Cậu cũng không ngu ngốc đến mức cứ đứng đó để mục tiêu chuyển sang mình. — “Mau đi thôi! Chúng ta phải đi ngay cho sớm.”

Nhân cơ hội ai đó còn bình tĩnh chưa bùng phát, cần phải chuồn ra khỏi nơi đây ngay lập tức. Tuy người đại diện lỡ tay đốt dây dẫn lửa là Minh Tuyết, nhưng cậu có thể đảm bảo nếu có vấn đề gì thì mình sẽ chết thảm hại hơn cô ta nhiều.

Nhân vật chính của sự việc, Minh Tuyết lúc này thì vẫn bị vây trong tình trạng bất ngờ, nhìn thấy hai chàng mỹ nam đột nhiên hoảng sợ lôi kéo mình đi mà không hiểu gì hết. Cô cứ thế để các chàng trai lôi đi ra đến cửa, cho đến khi nghe thấy tiếng gọi lại của Young Min mới dừng lại.

— “Khoan đã! Đợi chút!” – Young Min đột nhiên bước tới nắm lấy một bàn tay của Minh Tuyết, khiến cho kế hoạch thoát thân của bọn họ bị lâm vào phá sản. — “Đi muộn một chút thì cũng không sao. Để anh nói chuyện với Minh Tuyết một lát đã.”

Ai đó vẫn giữ nguyên nụ cười trên môi, thậm chí trong mắt của hai tên đàn em lúc này còn cảm thấy xinh đẹp khác thường. Mà càng như vậy lại càng khiến bọn họ hoảng sợ, rất muốn bỏ mặc tất cả mà chạy trốn khỏi căn nhà.

Nhưng đáng tiếc, nếu tên yêu nghiệt thực sự nổi nóng thì đừng nói là chạy ra khỏi nhà, mà ngay cả đi vòng quanh trái đất cũng không tránh nổi sự trả đũa của cậu.

— “Minh Tuyết à!” – Khóe miệng khẽ nhếch, đôi mắt hoa đào xinh đẹp hơi cúi xuống, chàng mỹ nam vừa nhìn thẳng vào cô vừa mở miệng nói bằng một giọng rất truyền cảm. — “Em hãy nói cho anh biết, bản thân em nghĩ sao về chiếc cốc này của anh xem. Anh muốn được nghe một lời góp ý thật lòng.”

Âm thanh nhẹ nhàng như có ma lực, khiến cho bất kỳ cô gái nào nghe được cũng bị mê hoặc, không nhận được nói ra hết những điều mình đang suy nghĩ.

Làm ơn dừng! Hai chàng trai khủng hoảng đưa mắt về phía Minh Tuyết, trong ánh mắt tràn ngập sự cầu xin. Bọn họ cũng không mong cô nói được điều gì tốt đẹp, chỉ cần không tiếp tục nhắc đến điều cấm kỵ kia hay tiếp tục chọc giận Young Min là được rồi.

Đáng tiếc thay, ông trời không hề nghe thấy lời cầu xin của hai người, còn Minh Tuyết thì lại càng không chú ý tới những ám hiệu da diết trong tâm trí của họ.

— “Dạ!” – Cô vui vẻ gật đầu, tiếp tục với đề tài dang dở, hoàn toàn không chút cảm thấy có gì khác thường. Nguyên nhân chính cũng bởi hình tượng của Young Min trong mắt người con gái ấy đã quá tử tế, lúc nào cũng dịu dàng. Thế nên trong nhận thức của ô đã vô hình loại bỏ khả năng ai đó sẽ giận vì việc nhỏ này. — “Em chỉ hơi bất ngờ khi biết anh thích màu hồng thôi. Bởi bình thường em cũng ít thấy anh dùng những đồ có màu này. Nhưng...”

Ngừng lại trong giây lát, người con gái ấy đột nhiên ngẩng mặt lên nhìn thẳng vào Young Min với một ánh mắt trong sáng nhất thế gian, đôi môi cũng nở một nụ cười rạng rỡ.

— “Nó rất hợp với màu da của anh đấy. Rất đẹp.”

Khoảnh khắc ấy, ngay chính bản thân tên yêu nghiệt cũng bị thất thần, trái tim đột nhiên đập nhanh hơn vài phần.

Bình thường, cậu rất phản cảm khi nghe thấy ai đó nhắc đến vấn đề này. Nó tựa như một khúc mắc mà cậu không bao giờ dám chạm vào, mỗi lần bị khơi đến đều khiến cậu thấy không được tự nhiên, tựa như mình không có gì che lấp mà đứng trước mặt người khác vậy. Nhưng ngày hôm nay, khi nghe

thấy cô nhắc tới điều này với khuôn mặt hồn nhiên, cậu lại không thấy chán ghét, thậm chí còn rất muốn nghe được suy nghĩ của cô. Cậu thừa nhận, sâu trong lòng đang chờ mong một điều gì đó đột phá tất cả những sợi dây đang ràng buộc quanh mình.

Và câu trả lời của cô khiến cậu không phải thất vọng.

— “Vậy sao?” — Nhân nhật nói một câu không rõ ràng ý tứ, nhưng ánh sáng hiện lên trong đáy mắt kia dường như đã thể hiện được hết cảm xúc của chủ nhân mình. Young Min không chỉ vui vẻ, mà còn tựa như vừa được giải thoát khỏi những xiềng xích đã trói buộc bản thân quá lâu.

Giây phút này, chàng trai tựa như thoát thai hoán cốt, hóa thân thành một thiên thần trong vẻ ngoài yêu mị của yêu nghiệt.

— “Đi thôi nào!” — Bỗng dưng nhớ tới Minh Tuyết vừa còn kêu đói om sòm, Young Min nói một câu như vậy rồi hào hứng kéo tay cô bước ra bên ngoài. — “Yo Seob và Hyung Ki ở nhà nhé. Bọn anh ra ngoài mua đồ ăn một lát rồi về.”

Có lẽ... từ trước đến nay, cậu không phải chỉ trốn tránh, mà hơn hết là mong muốn có một người có thể nói với cậu câu nói kia. Một lời khen thật lòng, không xen lẫn thêm bất kì một tạp chất nào khác.

— “V... Vâng.” — Yo Seob mãi mới nói ra được một từ, ánh mắt vẫn kinh ngạc nhìn theo bóng dáng hai người ra phía cửa rồi mất hút. Cho đến tận khi xác định chắc chắn họ đã đi xa, chàng mỹ nam ấy vẫn không thể nào tin được những gì vừa xảy ra, không khỏi quay sang bên hời để tìm kiếm câu trả lời. — “Thế tức là sao? Anh ấy không giận à? Sao bỗng nhiên...”

Lại đổi tính như vậy cơ chứ? Cậu thật hoài nghi người kia có thật vẫn là tên đàn anh của nhóm hay không? Nếu không thì tại sao lại chẳng có phản ứng gì khi nghe thấy Minh Tuyết nhắc tới sở thích màu hồng vậy chứ?

Trước đó mấy phút cậu còn cho rằng mọi việc sẽ trở nên thật sự nghiêm trọng và nguy hiểm, nhưng lại không hề cuối cùng lại kết thúc đơn giản như vậy. Cậu không chút cảm thấy sự tức giận nào từ phía tên đàn anh, thậm chí còn có cảm giác như ai đó rất vui mừng.

Có gì nhầm lẫn ở đây sao? Yo Seob không ngừng thấy khó hiểu.

— “Không giận thì tốt chứ sao.” — Tuy cũng bị bất ngờ với diễn biến này, nhưng Hyung Ki dường như nhanh chóng chấp nhận sự thật hơn. Đối với cậu, chỉ cần trong nhóm không mâu thuẫn, không khí trong nhà vẫn hào bình là được rồi. — “Nhưng hình như đây là lần đầu tiên tớ thấy có một người đề cập tới sở thích của anh ấy mà không bị làm sao đấy. Trước giờ mà động tới vấn đề này thì dù là con gái anh ấy cũng không nương tay.”

* * *

Trên đường, chiếc xe chở hai người đang lao vút đi rất nhanh, cắt qua những luồng sáng đầu đông màu vàng nhạt. Xen lẫn trong không gian chỉ là chút hơi ẩm ướt của mặt trời, không đủ để xua tan cái lạnh đang dần trở về giữa đất trời.

Ngồi bên trong với một đồng đồ ăn vừa mua, Minh Tuyết lúc này cảm thấy rất vui sướng, hào hứng chọn lựa rồi mở các gói đồ ra ăn, không ngừng cảm nhận vị ngon lành của chúng trên đầu lưỡi.

Giây phút này, cô thấy bản thân thật hạnh phúc, cũng rất thỏa mãn với những gì mình đang sở hữu.

“Vui đến thế sao?” — Nhìn thấy dáng vẻ ăn uống vô tư, trên mặt còn biểu lộ cảm xúc đặc biệt vui mừng của cô, Young Min không nhịn được nở nụ cười.

Đôi khi cậu cảm thấy cô gái trước mặt thật đơn giản nhưng cũng thật khó hiểu. Chỉ một chuyện con con cũng khiến cô phiền lòng, nhưng cũng chỉ một thứ bé nhỏ như vậy lại làm cô vui sướng cả buổi.

— “Con người em dễ hài lòng mà.” — Bóc một thôi sô cô la đưa lên miệng, Minh Tuyết trả lời với khuôn mặt tươi rói. — “Suy nghĩ cũng hơi đơn giản. Nhưng vì thế mà cuộc sống cũng nhẹ nhàng và vui vẻ hơn.”

Nghe thấy câu nói của cô, Young Min chợt lâm vào suy tư, còn thật sự suy nghĩ đến thái độ của bản thân đối với một số chuyện. Có lẽ đúng như cô nói, có những điều kì thật rất bình thường nhưng con người ta lại làm chúng trở nên trầm trọng, cuối cùng chỉ tạo ra những phiền lòng không đáng có chẳng?

— “Có lẽ vậy.” — Tên yêu nghiệt đột nhiên khẽ nói lên một câu, dường như không phải với Minh Tuyết mà là để cho chính bản thân mình nghe vậy.

Nhưng... thật sự mọi chuyện có thể đơn giản như vậy được sao?

— “Minh Tuyết này!” — Chàng mỹ nam bỗng nhiên quay sang phía cô, mở miệng hỏi một câu mà cậu đã băn khoăn từ đầu tới giờ. — “Em không nghĩ rằng việc anh thích màu hồng là kì cục lắm sao?”

Giây phút đó, ngay chính chàng trai ấy cũng không biết mình đang mong chờ một đáp án như thế nào nữa. Cậu muốn biết những suy nghĩ thật trong lòng cô, nhưng cũng sợ hãi sẽ nghe thấy một điều làm bản thân thêm thất vọng.

Nếu ngay cả cô cũng giống như những người khác thì cũng có nghĩa chút hi vọng cuối cùng của cậu đều tan biến, chôn vùi cậu trong một con đường đầy tối tăm không có lối thoát.

— “Ý anh nói rằng đó vốn là màu của con gái ư? Và một chàng trai khi mặc trên mình bộ đồ màu hồng sẽ khiến người khác nghĩ rằng người đó bị đồng tính sao?” — Minh Tuyết vẫn rất hồn nhiên nói tới cái điều cảm kích bậc nhất trong kí ức xa bao lâu nay, hoàn toàn không cảm thấy đề tài này nhạy cảm

đến mức nào.

Tuy nhiên, ánh mắt trong suốt không có một tạp chất, không chút kì thị của cô khiến chàng mỹ nam không có cảm giác thẹn quá thành giận mọi khi, thậm chí còn có chút chờ đợi một điều gì đó mà ngay cả bản thân cũng không biết.

— “Cái ý nghĩ đó thật vô vẩn.” – Vẫn tiếp tục ăn so cô là ngon lành, nhưng trong giọng nói của Minh Tuyết dường như có chứa đựng một sự tức giận cùng với bất bình. Đơn giản bởi vì cô không chút đồng ý nào đối với những suy nghĩ quá lạc hậu và khắt khe đó của người đời. — “Tại sao phần lớn mọi người lại cho rằng như vậy cơ chứ? Thích chính là thích thôi. Ngay chính bản thân con người vốn cũng không khống chế được cảm giác đặc biệt yêu thích một thứ đồ, hay một người nào đó thì sao lại đi áp đặt cho người khác phải yêu ghét như số đông được cơ chứ? Mà nếu thích, nhưng lại không phù hợp với bản thân thì là một chuyện, chứ rõ ràng trông rất đẹp thì phải phân biệt làm gì?”

Nghĩ đến việc Young Min mặc đồ màu hồng, làm cho làn da trắng mịn của cậu trông càng nổi bật, khuôn mặt yêu nghiệt càng xinh đẹp mê hoặc, Minh Tuyết cũng không khỏi nuốt nước miếng. Màu sắc ấy dường như không hề khiến cậu trở nên nữ tính, mà còn tạo ra một phong cách rất mới lạ. Nó khiến sự dịu dàng của cậu như phát huy đến cực hạn, kết hợp với vẻ ngoài yêu nghiệt, mềm mại ánh mắt của các cô gái.

— “Sao anh lại thấy em phản ứng với việc này hơi gay gắt như vậy nhỉ?” – Vốn còn đang thật sự suy nghĩ về những gì mình nghe được, nhưng khi quay sang thấy vẻ mặt bức bối khó chịu của cô, cậu có chút ngạc nhiên, mới mở miệng hỏi.

Khoảnh khắc này, chàng mỹ nam ấy cũng không để ý đến thái độ của mình với cô đặc biệt dịu dàng. Đây cũng là lần đầu tiên cậu có thể tâm bình khí hòa để bàn về cái sở thích mà bản thân vẫn luôn không muốn nhắc tới kia.

Young Min có một linh cảm, rằng lần này có lẽ bản thân sẽ có thể đột phá những rào cản đã vây xung quanh mình bấy lâu nay, thực sự tìm đến một sự giải thoát.

— “Người ta suy nghĩ như thế nào thì mình cũng đâu ngăn được.” – Khi nói đến điều này, Young Min cảm thấy có chút nặng nề. Bởi vì đó chính là điều mà cậu không biết nên giải quyết ra sao.

Trên đời này, có được một người hiểu mình, cảm thông cho mình đã là rất đáng quý. Nhưng để tất cả cùng ủng hộ mình là điều không tưởng. Nhất là đối với một thần tượng như cậu, ngay cả một chút việc nhỏ thôi cũng phải đối mặt với con mắt và sự đánh giá của người đời.

Bởi vậy, vì hình tượng của bản thân, vì cả nhóm, cậu đã từng quyết định sẽ giấu kín sở thích này cả đời, chỉ không ngờ vẫn bị cô nhìn ra.

— “Dĩ nhiên là phải bức rồi.” – Minh Tuyết hiển nhiên không đồng ý với sự nhận định của cậu trước thái độ của người khác như thế, còn thật sự phản bác lại.

Đây là thời buổi nào rồi mà người ta vẫn cổ hủ bất kể khác phái yêu ghét dựa theo ý kiến chung của cộng đồng cơ chứ? Con người chứ có phải máy móc đâu mà có thể áp đặt được sở thích của bản thân như thế này, như thế khác được đây?

Đối mặt với những vấn đề như vậy, Minh Tuyết rất bất bình, hơn nữa cũng rất cố chấp phải đấu tranh tới cùng. Bởi vì cô cũng đã từng có chút cảm giác giống như Young Min hiện giờ, muốn che giấu, muốn chạy trốn. Nhưng rồi có người đã giúp cô hiểu ra đó không phải cách giải quyết tốt nhất, hơn nữa sống mà phải gượng ép mình như vậy cũng quá sức mệt mỏi.

— “Anh không biết bình thường em thích màu xanh đến thế nào đâu. Mà không chỉ như vậy, em lại còn đặc biệt thích đồ đôi nữa chứ.” – Minh Tuyết bỏ túi đồ ăn trong lòng xuống, chuyên tâm kể chuyện mà bản thân vẫn thấy bức xúc cho đến tận bây giờ. — “Có một lần, em nhìn trúng một bộ vòng cổ đôi rất đẹp, không kim được mua luôn. Nhưng người ta chỉ bán cả đôi nên em đã chỉ lấy cái có gắn đá màu xanh và tặng cho Kathy, cô bạn thân của em chiếc vòng màu hồng. Sau đó, hai bọn em cùng đeo khi ra đường. Kết quả là rất nhiều người đã nhìn bọn em với ánh mắt quái dị, còn xì xào bàn tán. Mãi về sau em mới biết được bọn họ cho rằng bọn em là 1 đôi đồng tính nữ.”

Nhớ về chuyện đó, cô vẫn thấy thật bức mình. Mọi người chỉ dựa vào một bộ vòng đôi và cử chỉ thân thiết của hai người mà phán định ngay các cô là đồng tính, sau đó nhìn bằng cái ánh mắt kì thị khiến cả ngày hôm đó bọn cô đều thấy không được tự nhiên. Mà với những chuyện như thế, có mở miệng giải thích thế nào đi nữa cũng chỉ vô dụng, mới khiến Minh Tuyết thấy oan ức không chịu nổi.

Giây phút đó, Young Min vẫn điềm tĩnh lái xe, không mở miệng nói gì. Nhưng ánh mắt vẫn luôn chú ý tới cô cho biết tên yêu nghiệt ấy còn thật sự lắng nghe và suy nghĩ về câu chuyện này.

— “Đối với em thì người ta có nói gì cũng không quan trọng, bản thân em vui vẻ là được rồi. Quá để ý tới ánh mắt của người khác chỉ làm mình thêm mệt mỏi.” – Vừa nói, Minh Tuyết vừa đưa mắt nhìn qua cánh cửa xe, dường như không chỉ là nhớ lại mà còn cảm nhận được những cảm xúc uất ức của bản thân khi đó. — “Nhưng lần này lại ảnh hưởng tới cả Kathy. Em không muốn vì em mà cô ấy bị mọi người hiểu lầm nên đã quyết định một trong hai người sẽ dỡ vòng xuống, hoặc để cho cô ấy trả lại em chiếc vòng đó, khi nào có dịp sẽ mua tặng bù lại sau.”

Cũng như bao người khác, Minh Tuyết khi rơi vào trường hợp này cũng lựa chọn trốn tránh, tạm bỏ qua sở thích của bản thân để khiến người khác không hiểu lầm. Nhưng cứ nhớ về cái cảm giác thích mà không thể biểu hiện ra, cô lại cảm thấy thật nặng nề và khổ sở.

— “Vậy Kathy đã nói gì?” – Young Min đột nhiên quay sang hỏi. Bởi cậu cũng rất muốn biết kết cục của câu chuyện ra sao, hai người họ rốt cuộc đã lựa chọn cách giải quyết nào cho hoàn cảnh khó xử này.

— “Đây mới là điều làm em bất ngờ nhất. Vì lúc đó Kathy đã nói: ‘Cậu đã tặng nó cho tớ rồi mà Minh Tuyết. Đây là bằng chứng cho tình bạn của chúng ta. Nếu cậu không bận tâm tới ánh mắt của người khác thì sao tớ phải quan tâm tới cái nhìn của họ. Hơn nữa cùng người bạn thân nhất của mình đeo một

bộ vòng đôi không phải là một điều gì đáng xấu hổ cả. Tớ rất vui khi nhận được nó và cậu cũng đừng nghĩ đến chuyện đòi lại đấy. Con người của tớ từ trước đến nay vẫn vậy, thích thì sẽ nói là thích, không thích thì không ai ép nổi.”

cho đến tận giờ, mỗi khi nghĩ đến dáng vẻ của Kathy khi nói những lời đó, Minh Tuyết vẫn cảm thấy thật vui mừng và hạnh phúc, trên môi cũng bắt gặp nở một nụ cười tươi tắn. Trong cuộc đời chỉ cần có một người bạn thân luôn ủng hộ mình như vậy, cô đã thấy đủ mãn nguyện rồi.

Ngồi bên cạnh lái xe nhưng Young Min vẫn chú ý tới Minh Tuyết, thế nên khi nhìn thấy nụ cười đó của cô, cậu cũng có một cảm giác gì đó rất lạ kì, không sao diễn tả nổi. Tâm trạng cũng đột nhiên trở nên nhẹ nhàng.

— “Em thật không ngờ có một ngày lại được Kathy giáo huấn một trận như vậy. Nhưng em phải thừa nhận những lời nói đó của cô ấy giúp em rất nhiều.”
— Ngẩng mặt lên với một dáng vẻ đầy tự tin, Minh Tuyết không hề biết rằng lúc này hình ảnh cô trong mắt người nào đó thật xinh đẹp. Không phải ngoại hình mà là từ khí chất, từ sự vô tư và chân thật của cô trong cách giải quyết mọi việc. — “Em chính là em. Thế nên em không cần phải bắt bản thân phải giống người khác ở bất kì điểm nào cả. Cho dù người ta có thấy em quái dị cũng tốt, quan trọng là em đã sống thật với chính mình.”

Một giây phút lặng lẽ trôi qua trong trí não con người.

Khoảnh khắc đó, chiếc xe vẫn phóng đi trên con đường, nhưng bản thân hai người lại có cảm giác như mọi thứ diễn ra xung quanh mình trở nên chậm chạp và bình lặng, mang theo những suy tư làm thay đổi rất nhiều, rất nhiều sự việc về sau.

— “Em có một người bạn thật cá tính nhỉ?” — Một lúc lâu sau, Young Min bất chợt nở một nụ cười thật thoải mái, tựa như đã thấu hiểu được một số điều, cũng giải thoát được bản thân ra khỏi những phiền não đeo đẳng mình bấy lâu nay. Chàng trai quay sang nhìn cô, khẽ đưa tay xoa lên đầu như một thói quen. — “Mà tại sao em lại thích màu xanh dương như vậy?”

Lại còn đặc biệt thích đồ đôi nữa chứ. Nghĩ đến điều đó, đến chính cậu cũng thấy rất hiếu kì.

— “Em cũng không biết nữa. Chỉ đơn giản là sở thích thôi.” — Minh Tuyết khẽ lắc đầu, tỏ ý ngay cả bản thân cũng không khống chế được điều này. — “Khi thấy những món đồ đẹp có màu xanh dương thì cứ bắt gặp chú ý tới nó, nhiều khi không kiềm chế được mà mua luôn.”

Hơn nữa hầu hết lại là đồ đôi, khiến cô nhiều khi thấy thật rối rắm với cái còn lại. Bây giờ nghĩ kĩ lại thấy bên cạnh có một người thích màu hồng như Young Min cũng rất tốt, có gì đều có thể san sẻ cho nhau. Càng nghĩ, ánh mắt Minh Tuyết càng sáng rực lên, tựa như vừa tìm kiếm được một kho báu thú vị vậy.

— “Đúng vậy! Cứ như bản thân không có sức miễn dịch với màu sắc đó vậy.” — Young Min gật đầu tán thành, tiếp tục trò chuyện vui vẻ về vấn đề này mà không có một chút bài xích nào. Có lẽ ngay chính bản thân cậu cũng không ngờ tới có một ngày mình lại có thể cùng với một người khác bàn luận về sở thích này một cách tự nhiên như vậy. — “Khi ra cửa hàng tạp hóa cũng thế, thường luôn để mắt tới những món đồ có màu đó đầu tiên. Đối với những cái mình thấy quá đẹp thì thường đứng trước nó đắn đo một hồi, nhưng rốt cuộc vẫn không kìm được mua hết.”

* * *

— “Có thật là em được vào đó không thế?” — Đứng trước cửa phòng Young Min trong ngăn ngại nhưng khi thấy chàng mỹ nam bước vào, cô vẫn không giấu được tò mò mà nghiêng đầu ngược nhìn. — “Nghe nói phòng riêng của mọi người là cấm địa mà.”

Lúc mới vào kí túc xá, cô đã được Hyung Ki căn dặn rất kĩ càng trong vấn đề này, nên bây giờ cho dù được chính chủ mời vào thăm quan mà vẫn thấy có chút e ngại. Nhất là qua giọng nói lạnh lùng và ác liệt của chàng đội trưởng, cô có cảm giác nếu mình bước chân vào trong thì có nhiều khả năng sẽ bị giết người diệt khẩu, chết rất thê thảm.

— “Không sao đâu.” — Nhìn thấy dáng vẻ rất tò mò nhưng lại lo sợ không dám tiến vào của cô, Young Min quả thật không biết phải nói gì nữa. Lần đầu tiên quyết định mời một người khác vào phòng riêng mà phản ứng của Minh Tuyết cứ như sợ bị ăn thịt khiến cậu muốn bật cười. — “Cứ vào đi! Cũng không có gì nghiêm trọng đâu. Chẳng phải em đã từng đột nhập vào phòng Jae Sung để tẩm nỡ đó thôi.”

Đến chủ nhân căn phòng là cậu đã đồng ý thì cô còn lo lắng gì nữa đây? Young Min không khỏi thấy khó hiểu, nhưng vẫn bước về phía giá sách tìm kiếm đồ đưa cho Minh Tuyết, miệng không nhịn được trêu đùa cô một câu.

— “Chuyện đó không phải em cố ý mà. Sao anh nhớ dai quá vậy?” — Lại nghe nhắc đến vụ việc xấu hổ đó, Minh Tuyết có cảm giác rất muốn chui xuống cái lỗ nào đó ngay lập tức.

Làm sao mà khi đó cô có thể đại dốt nghe theo lời nói của cái tên lừa đảo Yo Seob như vậy kia chứ? Đến giờ cô vẫn thấy bản thân thật ngốc nghếch, không ngừng thấy hối hận cho quyết định sai lầm đó của mình.

Được sự cho phép của Young Min, Minh Tuyết cuối cùng với rụt rè bước vào và ngược nhìn bên trong phòng. Nhưng chỉ vừa mới đưa mắt liếc qua một lượt, người con gái ấy bị kinh ngạc đến mức âm điệu không khỏi lớn hơn vài phần.

— “Ô! Quả thật là một màu hồng này.” — Tuy rằng bản thân không quá mê mẩn màu hồng, nhưng cô có thể đảm chắc cô gái nào khi nhìn thấy căn phòng xinh đẹp này đều có phản ứng như vậy. — “Đáng yêu quá!”

Nhìn thôi cũng thấy nao lòng. Không hổ là phòng của một thần tượng, vừa gọn gàng vừa đẹp, bài trí lại còn mang theo một phong cách rất riêng.

— “Ôi trời! Đừng lớn tiếng như vậy!” — Tên yêu nghiệt thấy phản ứng khoa trương của Minh Tuyết mà không khỏi hốt hoảng, vội vàng bước tới kéo cô

vào bên trong rồi đóng cửa phòng lại ngay tức thì.

Giây phút đó, tim cậu muốn vỡ tung ra vì lo sợ, da mặt vốn trắng đã lặn đến không gì địch nổi cũng dần nhiễm màu hồng nhạt. Nếu để ai khác thấy khuôn mặt và dáng vẻ lúng túng của chàng mỹ nam lúc này đều không thể tin nổi tên yêu nghiệt của MS4 lại có thể phản ứng ngây thơ và đáng yêu thế này.

Dẫu sao đây cũng là lần đầu tiên Young Min cho một người khác bước vào căn phòng cậu luôn che giấu bao năm, nói không có chút ngượng ngùng là giả.

— “Anh đùa ý rồi. Đây chính là cấm địa.” — E ngại ai đó lại lớn tiếng hét lên hay lỡ miệng nói linh tinh cho các thành viên khác, tên yêu nghiệt vội vàng phải nói trước. — “Em là người đầu tiên bước vào căn phòng này, nên đừng có nói cho ai khác biết về nó nhé.”

Tuy rằng các thành viên khác đều biết đến sở thích màu hồng của cậu, nhưng căn phòng riêng này vẫn là một điều bí ẩn mà mọi người đều tò mò suy đoán. Thế nên để ngăn chặn ý định tìm hiểu của các thành viên khác, đặc biệt là Yo Seob, cậu thấy vẫn nên tiếp tục giữ bí mật chuyện này thì hơn.

— “Có gì đâu! Em thấy chúng đẹp thật mà.” — Bị thu hút từ ánh nhìn đầu tiên, Minh Tuyết sung sướng lao mình lên nằm trên tấm đệm êm ái, khuôn mặt không giấu nổi vẻ thích thú. — “Đến cái gối cũng màu hồng này. Cứ như đang nằm trên chiếc giường dành riêng cho công chúa vậy.”

Hồi còn nhỏ, cô cũng đã từng mơ tưởng sẽ được nằm một lần trên chiếc giường như vậy, không ngờ lại có ngày được trở thành sự thật. Thế nên lúc này ai đó thật thỏa mãn, thật hạnh phúc.

Tuy nhiên, khi nhìn kĩ lại thì thấy ngoài màu sắc màu hồng ra, giường và đồ đạc trong căn phòng đều thể hiện nét nam tính bởi sự đơn giản và trang nhã, không có những hình thù dễ thương hay đám viên ren yêu thích của con gái.

Nghĩ đến đây, Minh Tuyết mới giật mình nhận thấy mình hình như vừa làm một chuyện khá nghiêm trọng. Cô... vừa lao lên giường của một người con trai, lại còn là ngay trước mặt người ta nữa chứ.

— “Em quên mất!” — Cuống quýt bật dậy như một chiếc lò xo, Minh Tuyết thấy rất hối hận, thậm chí oán trách cái kiểu hành động trước khi suy nghĩ của bản thân. — “Em lỡ nằm lên giường của anh rồi. Không sao chứ?”

Ngược lên nhìn bằng ánh mắt đầy đáng thương tội nghiệp, Minh Tuyết lúc này trông đáng vẻ không khác một con cún nhỏ, cầu xin sự tha thứ từ phía Young Min.

— “Thực ra, anh cũng đang nghĩ tại sao người con gái nằm trên giường anh đầu tiên là em nhỉ?” — Miệng nói vậy, nhưng trong ánh mắt cậu không chỉ không có trách cứ, thậm chí còn có chút cưng chiều.

Phải thừa nhận khi bố trí căn phòng này, cậu đã từng suy nghĩ rất nhiều, không biết người con gái đầu tiên bước vào và nằm lên chiếc giường này sẽ như thế nào. Nhưng đến chính cậu cũng không ngờ được đáp án sẽ là như vậy, hơn nữa lại ở trong hoàn cảnh này.

— “Mà thôi.” — Chuyện đời chính là không thể đoán trước được như vậy đấy. Tên yêu nghiệt quyết định cũng không mất công đi so đo vấn đề này làm gì, liền cầm cuốn album vừa tìm thấy đập nhẹ lên đầu cô. — “Chẳng phải em đã nói cần tư liệu viết truyện hay sao?”

Chính vì thế mới có chuyện cậu cho cô vào phòng tìm kiếm những bức ảnh cũ của bản thân xem có gì giúp được hay không. Thế nhưng ai đó vừa vào phòng dường như đã bị chiếc giường câu đi mất hồn, hoàn toàn quên mất mục tiêu ban đầu của mình là gì.

— “Đứng rồi! Em định đến xem ảnh của các đền chùa Hàn Quốc mà nhỉ.” — Minh Tuyết đột nhiên ngồi ngay ngắn, bộ dạng nghiêm túc khác biệt với lúc vừa nãy 180 độ. — “Anh có nói anh có chụp rất nhiều ảnh lúc đi lễ chùa đầu năm đúng không? Anh giúp em giải thích luôn các phong tục lúc cúng bái, làm lễ hay thời gian mở lễ chùa nữa nhé.”

Chỉ lúc chuyên tâm làm việc thì người con gái ấy tựa như trở thành một người khác, khiến các chàng trai từ ban đầu thấy lạ, cuối cùng nhìn nhiều cũng thành quen.

— “Ảnh ở cuốn album này.” — Young Min ngồi xuống bên cạnh, cẩn thận mở ra chỉ cho cô xem. — “Có khá nhiều đền chùa đấy. Tại Seoul và các nơi khác. Em định lấy bối cảnh ở đâu?”

— “Chắc là ở Seoul thôi.” — Minh Tuyết lật xem từng bức cẩn thận, ánh mắt bất chợt dừng lại ở một hình ảnh. — “Là anh hồi nhỏ à? Đáng yêu thế! Lại còn mặc áo màu hồng nữa kia.”

Cầm tấm ảnh lên, cô không nhận được cảm thán. Ai đó ngay từ hồi nhỏ đã thật yêu nghiệt, đôi mắt hoa đào dường như vẫn không chút thay đổi sau bao năm.

— “Minh Tuyết à! Em đến đây làm gì thế?” — Thấy cô hào hứng với tấm hình hồi nhỏ của mình như vậy, Young Min đành phải lên tiếng nhắc nhở. Nhưng sau đó, cậu cũng cầm nó lên xem kĩ, bắt đầu nhớ tới những hồi ức xa xăm. — “Hồi nhỏ anh hay mặc đồ màu hồng nhưng từ khi vào giới nghệ sĩ thì không còn như vậy nữa. Bởi vì bất kì một hành động nào của bọn anh đều có thể bị người khác soi mói và bàn tán nên phải chú trọng hình tượng.”

Thế nên cho dù đã thành lập nhóm được lâu như vậy nhưng việc này vẫn không bị lan truyền ra bên ngoài. Tuy nhiên, đúng như Minh Tuyết nói, thấy thứ mình thích mà không thể chạm vào, không thể tỏ ra bất kì biểu hiện khác thường cũng thật mệt mỏi.

— “Kể cả hình tượng đó chỉ là giả dối, khiến cho bản thân anh sống mà phải phủ định cả những ý thích của mình ư? Nếu các fan không thể chấp nhận con người thật của thần tượng thì họ có thật sự là các fan mà các anh muốn không?” — Dường như chính Minh Tuyết có chút không đồng ý với quan niệm này nên phản ứng có phần hơi gay gắt. Tuy nhiên, ai đó cũng rất nhanh chóng nhận thấy không khí hình như trở nên hơi nặng nề, đành vội trở lại với chủ đề ban đầu. — “Ồ! Chùa trong bức hình này có vẻ đẹp thật. Anh cho em mượn bức hình này có được không?”

Nếu là tấm hình khác thì cô cũng không phải bận tâm nhiều đến vậy, nhưng đây lại là tấm Young Min mặc đồ màu hồng nên dù sao cũng nhất định phải có được sự đồng ý của cậu.

— “Bình thường thì anh sẽ không từ chối lời yêu cầu của phái nữ.” — Tên yêu nghiệt thoáng chút chần chừ khi thấy dáng vẻ mong chờ của cô, nhưng khi nghĩ đến sự nghiêm trọng của vấn đề thì cũng đành cứng rắn từ chối. — “Nhưng những bức ảnh như vậy vốn là cảm kích. Anh đã thủ tiêu sạch, chỉ để lại vài ba bức làm kỷ niệm thôi.”

Thế nên tuyệt đối không thể để nó bị đưa ra khỏi cửa phòng được. Đây là lần đầu tiên trong cuộc đời Young Min cự tuyệt phái nữ, nhưng chỉ cần nghĩ tới chuyện tấm ảnh có khả năng bị người khác nhìn thấy thì cậu lại thấy không thể yên tâm được.

— “Vậy sao?” — Ngâm ngùi nhìn bức hình trên tay, Minh Tuyết cảm thấy thật đáng tiếc. Càng nhìn cô càng thấy ngoại cảnh này rất phù hợp với tư liệu mình đang cần, nhưng lại không thể mang nó về nghiên cứu cẩn thận.

Chẳng lẽ đành phải buông tha một thứ đã ở ngay trước mắt mình như vậy ư? Minh Tuyết tập trung suy tư, sau đó mới đột nhiên nhớ tới một chuyện mà mình suýt nữa đã quên mất.

— “Đúng rồi! Hôm trước em có đi ra cửa hàng và thấy một đôi vòng tay rất đẹp.” — Vừa nói cô vừa hứng khởi chìa cánh tay của mình cho cậu xem thứ mình đang đeo, tựa như một đứa trẻ đang khoe món đồ mình thích nhất. — “Em đã mua về luôn rồi này.”

Nhìn dáng vẻ vui sướng và ngây thơ của người con gái ấy, Young Min bỗng dưng thấy cô thật đáng yêu. Chàng trai khề liếc nhìn xuống chiếc vòng cổ đang đeo, còn thật sự quan sát và đưa ra nhận xét.

— “Uh! Rất đẹp! Kiểu dáng lại khá đơn giản, phù hợp cho cả nam lẫn nữ.” — Ngay chính bản thân tên yêu nghiệt cũng không nhận thấy ánh mắt của cậu khi nói về vấn đề này đặc biệt dịu dàng, nhưng lại có chút gì đó khác với nét ôn hòa của thường ngày. Đó là sự tin tưởng, không chút giấu giếm của những người tri kỷ với nhau. — “Trông rất hay! Em mua nó ở đâu vậy?”

Khi vừa nhìn thấy kiểu dáng này, chàng mỹ nam có cảm giác rất thích, trong đầu chỉ suy nghĩ nếu nó là màu hồng thì sẽ như thế nào. Hơn nữa vì đang ở trước mặt Minh Tuyết nên ai đó cũng rất tự nhiên thể hiện sự hứng thú của mình.

— “Có mỗi một đôi độc nhất nên giá cũng khá đắt. Với lại đây là làm theo kiểu thủ công.” — Giá cả của chiếc vòng cũng chính là điều làm cô thấy đau lòng nhất khi quyết định mua nó. Vốn tưởng rằng chiếc màu hồng lại bị bản thân bỏ phí ở góc phòng nên cô đã thấy thật đáng tiếc. Nhưng khi vừa được biết sở thích của Young Min, cô đã nghĩ ngay đến nó, liền vội vàng mang tới. — “Ồ đây còn lại chiếc vòng màu hồng này. Em nghĩ nó có vẻ rất hợp với anh nên đem sang tặng anh.”

Nói rồi người con gái ấy vội vàng rút chiếc hộp đưa cho cậu, ánh mắt tựa như một đứa trẻ dâng tặng bảo vật của mình, chờ mong một lời khen ngợi.

Nhưng đợi một lát chỉ thấy dáng vẻ ngạc nhiên như không hề định liệu được sự việc sẽ xảy ra như vậy của Young Min, Minh Tuyết mới thấy mình có chút lỗ mãng. Tuy rằng bản thân cô cũng không suy nghĩ gì sâu xa, nhưng dẫu sao hai chiếc này vẫn là một đôi, có lẽ tên đàn anh có chút ái ngại hay sợ hiểu lầm chăng?

— “Nếu anh thích thì đeo, không thì vất đi cũng được.” — Nhìn chiếc vòng trên tay mình, Minh Tuyết mãi mới có thể cứng rắn hạ quyết tâm nói câu tiếp theo. — “Nếu anh không muốn đeo cùng một đôi với em thì để em cất chiếc vòng màu xanh này đi vậy.”

Dù không thể luôn đeo trên tay nhưng hằng ngày có thể lỏ nó ra ngắm một lát cũng được. Quan trọng là cô không muốn tên đàn anh suy nghĩ quá nhiều mà không chịu nhận lấy món quà này. Dẫu sao đây cũng là lần đầu tiên cô tặng quà cho một người con trai, nếu bị từ chối thẳng thừng thì cũng thật mất mặt.

— “Làm sao có thể như vậy được cơ chứ. Đây là lần đầu tiên em tặng quà cho anh kia mà.” — Young Min vừa nãy có chút chần chừ đúng là vì e ngại chiếc vòng đôi sẽ đem lại hiểu lầm không đáng có, nhưng chính bản thân Minh Tuyết đã nói vậy thì cậu cũng không có lý do gì để từ chối cả. Huống hồ bản thân cậu cũng rất thích món quà này.

Nghĩ thông suốt mọi chuyện, tên yêu nghiệt mới nở một nụ cười tuyệt đẹp, bàn tay bất giác khề đưa lên xoa đầu cô tựa như đối với một đứa trẻ con.

— “Được rồi! Anh sẽ giữ gìn nó cẩn thận. Cảm ơn em nhé!”

Nghe được tên đàn anh rút cuộc chịu nhận chiếc vòng, ánh mắt Minh Tuyết ngay lập tức tỏa sáng rạng ngời, ngược lên với nụ cười tươi tắn.

— “Anh thích thật ư?” — Minh Tuyết dường như còn vui sướng hơn cả người được nhận quà, cứ thế cười toe toét không ngừng. Rốt cuộc, tên yêu nghiệt đã chấp nhận coi cô như người thân, sẵn sàng chia sẻ mọi bí mật. Hơn nữa cô cũng không thể phủ nhận rằng bản thân đưa quà một phần là có ý định muốn nhờ vả, thuyết phục tên đàn anh. — “Thế anh cho em mượn tấm ảnh kia nhé. Em hứa sẽ giữ cẩn thận, tuyệt đối không để ai khác trông thấy đâu.”

Nịnh nọt một cách trắng trợn! Nếu ai không biết chắc sẽ cho rằng cô làm tất cả chỉ vì mục đích này.

Đôi khi Minh Tuyết rất cố chấp, nhất là đối với những gì có liên quan đến tác phẩm của mình. Thế nên chỉ cần có cơ hội, cô liền cố gắng van nài tên đàn anh rừ lòng thương, cho mượn tấm ảnh về làm tư liệu.

— “Anh biết ngay mà.” – Young Min cũng không tỏ vẻ gì đặc biệt, dường như đã đoán trước được phần nào. Nếu hiện tại cô không nài nỉ thêm lời nào mới khiến cậu thấy lạ.

Đến bây giờ, chàng mỹ nam cũng có chút mềm lòng, không quá kiên quyết như vừa nãy. Hơn nữa cộng thêm sự cam đoan chắc chắn của người con gái đó, Young Min cuối cùng cũng gật đầu đồng ý.

* * *

Ngồi một mình trong nhà hàng, Young Min khẽ nhấp một ngụm cà phê, ánh mắt thường bất giác nhìn xuống chiếc hộp nhỏ trên bàn tay mình.

Chàng trai mở nắp hộp, nhìn ngắm chiếc vòng tay màu hồng trong đó bằng vẻ mặt rất dịu dàng, trên môi bỗng dưng nở một nụ cười mà ngay chính bản thân cậu cũng không nhận thấy. Mỗi lần trông thấy nó cậu lại nghĩ về người con gái ấy, trong lòng lại tràn ngập một cảm giác rất kì lạ không sao lý giải nổi.

Chàng trai chỉ cảm giác như trong trí não cứ bất giác lại nhớ về nụ cười và dáng vẻ ngây ngốc của cô, cũng với đó là một cảm giác thật nhẹ nhàng như mây trời.

— “Có chuyện gì mà cậu cười mãi thế.” – Người vừa xuất hiện và lên tiếng không phải ai khác mà chính là cô bạn thân của chàng mỹ nam, Eun Ji. Cô vừa đến nơi hẹn thì đã thấy ai đó vừa ngồi suy tư gì đó vừa mỉm cười, thế nên mới tò mò hỏi. — “Lại định hẹn hò với ai đó sau khi uống trà với cô bạn cũ này à?”

Tuy giọng nói nghe vẫn rất bình thường nhưng chỉ cần đề ý kĩ sẽ nhận ra Eun Ji có chút không vui. Vốn thỉnh thoảng mới hẹn được Young Min, vậy mà ai đó từ đầu tới giờ đang suy nghĩ đầu đầu, ngay cả bản thân cô đến lúc nào cũng không nhận ra thì có thể vui làm sao được.

— “Không có gì.” – Young Min nhẹ nhàng đóng chiếc hộp lại, cất đi cẩn thận tựa như một bảo vật, thái độ nhanh chóng trở về với dáng vẻ yêu nghiệt của thường ngày.

Ngay chàng mỹ nam dường như cũng bắt đầu nhận thấy sự khác thường của chính mình, thậm chí có chút không ổn. Tuy rằng ai đó đang không ngừng nhắc nhở bản thân lấy lại phong thái của thường ngày, nhưng có một số chuyện không phải con người ta muốn là được.

Bất giác, một số chuyện thay đổi, kéo theo cảm nhận của con người cũng dần thay đổi, không sao không chế được.

— “Không có gì mà lại phải giấu như vậy sao?” – Cô nhấp một ngụm cà phê vừa được bồi bàn mang đến, liếc nhìn cậu bằng ánh mắt khó hiểu. — “Đó hình như là một chiếc vòng tay hả?”

Một chiếc vòng tay kiểu dáng rất bình thường, chất liệu cũng không có gì quý giá thì tại sao lại khiến Young Min coi trọng như vậy cơ chứ? Đây mới chính là điều Eun Ji không thể lý giải được, trong lòng đột nhiên dâng lên một sự cảm không tốt.

— “Cậu thấy rồi ư?” – Nếu cô đã thấy thì cậu cũng không mất công che giấu làm gì. Nghĩ vậy, tên yêu nghiệt đành phải mở chiếc hộp ra, để Eun Ji nhìn thấy rõ ràng vật bên trong là gì. — “Cậu thấy thế nào? Rất đẹp phải không?”

Khi nói những lời này, ánh mắt chàng mỹ nam dường như không chỉ là nhìn chiếc vòng tay mà qua đó nhìn thấy bóng dáng một người khác. Vẻ mặt cũng dịu dàng, kết hợp với khuôn mặt yêu mị mang theo một sự mê hoặc chí mạng, khiến không ai có khả năng cưỡng lại được.

Tuy nhiên, trong đó không bao gồm Eun Ji, người con gái đang cảm nhận được nguy cơ dần đến gần. Dù bề ngoài tỏ vẻ như không quan tâm, nhưng lâu nay, cô vẫn luôn sợ có ngày nhìn thấy Young Min bắt đầu thích một ai khác.

— “Cậu định tặng nó cho cô gái nào à?” – Eun Ji lại nhấp một ngụm cà phê, bình thần hỏi một câu nhưng trong lòng lại như nổi sóng. Tuy rằng cô đã quá quen với việc Young Min có bạn gái và mua đồ tặng cho bọn họ, nhưng lần này cô lại cảm thấy có điều gì đó khác biệt với bình thường. — “Cô gái đó đặc biệt đến mức cậu tỏ vẻ trân trọng đến vậy sao?”

Chẳng lẽ lần này Young Min thực sự nghiêm túc? Ý nghĩ ấy khiến Eun Ji hốt hoảng vài giây, nhưng rồi sau đó rất nhanh lấy lại sự điềm tĩnh thường ngày. Bởi vì cái người ngồi trước mặt cô luôn nhìn như đa tình nhưng thực ra lại là kẻ vô tình nhất thế gian, làm sao lại có thể ngừng chân lại bên một người con gái nào đó kia chứ?

Nghĩ như vậy, Eun Ji mới vững tâm hơn một chút.

Trong suy nghĩ của cô, hai người đã là bạn bè bao nhiêu năm. Thế nên cũng chỉ có cô mới hiểu rõ được Young Min, biết được cậu thực sự mong muốn điều gì, mới là người duy nhất có tư cách ở lại bên cạnh cậu.

— “Sao cậu lại nghĩ như thế chứ?” – Young Min ngược lên nhìn trong nghi hoặc, có chút không hiểu tại sao cô lại cho rằng như vậy. — “Mình được người khác tặng mà.”

Chẳng lẽ cứ thấy cậu cầm một chiếc vòng tay thì có nghĩa cậu lại chuẩn bị tặng quà cho một cô gái nào ư? Thì ra bản thân cậu đã lưu cho người khác một ấn tượng đào hoa đến mức vậy sao?

“VẬY sao?” – Nghe được đáp án đó, Eun Ji bất giác thở dài một hơi nhẹ nhõm. Chỉ cần không phải cậu đặc biệt dành tặng cho một cô gái nào khác là được rồi. Còn sự khác biệt của chàng mỹ nam chẳng qua chỉ là do thấy món quà này có chút thú vị và mới mẻ mà thôi.

Đến tận lúc này, người con gái ấy mới liếc sang quan sát kĩ chiếc vòng trên tay Young Min. Nhưng chỉ sau vài giây liền bỏ qua khỏi trí não, bởi vì cái thứ đó quá tầm thường, không đáng bận tâm.

“Thế thì đó quả là một cô fan ngốc nghếch, chẳng biết gì hết. Ai lại tặng cho con trai một món đồ màu hồng cơ chứ? Mà lại còn là vòng đôi nữa.”

Biết rằng mọi việc chỉ là do cô suy nghĩ quá nhiều, cũng không có gì uy hiếp đến vị thế của bản thân nên Eun Ji cũng thả tâm hơn nhiều. Cô liếc nhìn qua chiếc vòng màu hồng trong chán ghét, sâu trong đáy mắt còn ánh lên một chút khinh thường cái thứ chẳng có gì nổi bật này.

Thứ này mà cũng có người đem ra làm quà tặng, đúng là chết cười mà.

Ngồi phía đối diện, Young Min vừa nghe thấy câu nói của Eun Ji, cả người bị sững sờ trong một vài giây, nhưng sau đó rất nhanh bình thường trở lại. Cậu làm sao có thể vì quá hứng khởi với sự tiếp nhận rất vô tư của Minh Tuyết mà quên mất cái nhìn chung của những người về vấn đề này cơ chứ?

Cho dù là Eun Ji, người bạn thân từ hồi cấp ba của cậu cũng không phải một ngoại lệ.

“Cậu nói rất giống với những cô gái tớ đang hẹn hò.” – Young Min khẽ nở nụ cười, khuôn mặt bình thản như không có gì khác thường, nhưng sâu trong đôi mắt ẩn chứa một chút ưu tư. Chỉ có điều ai đó che giấu quá kĩ lưỡng khiến ngay cả Eun Ji cũng khó mà nhận ra.

Đó tựa như một ranh giới mà cậu không bao giờ dám đặt chân bước qua, rất sợ đối mặt với sự quay lưng lại của cả thế giới, bao gồm những người quen thuộc xung quanh mình.

“Cậu làm sao thế, Young Min?” – Tuy chàng mỹ nam vẫn không tỏ vẻ gì khác thường, nhưng Eun Ji dường như cũng bắt đầu nhận ra có gì đó không đúng. Cô cảm thấy hôm nay tên yêu nghiệt thật kì lạ, cảm xúc cũng thay đổi thật thất thường – “Chẳng giống cậu chút nào. Không phải cậu định đeo nó đấy chứ? Cho dù nó là quà của một fan hâm mộ quan trọng thế nào thì cũng không thể vì chiều theo ý họ mà làm những việc như thế được.”

Có lẽ vì có chút hứng thú với món quà, nhất thời quên khuấy đi mất chuyện đeo thứ khác lạ này nên khi tên yêu nghiệt nghe thấy cô nói mới có chút thất vọng chẳng? Nghĩ đi nghĩ lại, cũng chỉ có lý do đó có thể lý giải được phản ứng của chàng mỹ nam từ đầu tới giờ.

Nhưng nếu là vì vậy thì với tư cách một người luôn quan tâm tới bạn thân của mình, cô càng phải lên tiếng ngăn cản.

“Nó chẳng hợp với cậu chút nào cả.” – Eun Ji lúc này càng nhìn chiếc vòng tay càng thấy chán ghét. Chỉ vì cái thứ chết tiệt này khiến không khí giữa hai người trở nên căng thẳng. Nhưng dù thế nào thì cô cũng không thể để ai đó vì hứng thú nhất thời mà ảnh hưởng đến cả sự nghiệp. – “Từ trước đến giờ cậu có bao giờ dùng đồ màu hồng đâu. Cậu đừng vì một thứ tầm thường như vậy mà làm hỏng hình tượng của mình chứ.”

Tuy rằng bây giờ Young Min có thể cảm thấy bất mãn với những lời này nhưng sau này cậu nhất định sẽ hiểu được nỗi khổ tâm của cô. Tất cả mọi thứ cô làm chỉ vì cậu mà thôi.

Một khoảnh khắc im lặng.

Hai người đều có những suy nghĩ riêng, cùng không nói thêm bất cứ một lời nào.

Young Min lặng lẽ nhấp một ngụm cà phê, ánh mắt hướng ra phía cửa sổ, nhìn bầu trời đêm cuối thu se lạnh. Một lúc lâu sau, đến khi Eun Ji tưởng rằng buổi hẹn hò hôm nay cứ thế sẽ tan rã trong không vui thì chàng trai ấy lại đột nhiên mở miệng.

“Có lẽ cậu nói đúng.” – Chàng mỹ nam cười nhẹ, đôi lông mi hơi rũ xuống làm người ta không đoán nổi cậu đang suy nghĩ gì. Bàn tay cậu thoáng chút chần chờ giây lát nhưng vẫn khép chiếc hộp đựng vòng tay lại, thu hồi nó vào trong túi.

Sau đó, chàng trai đột nhiên ngẩng lên với dáng vẻ đầy phong tình của thường ngày, tựa như tất cả những việc trước đó chưa bao giờ diễn ra.

“Chúng ta ăn gì thôi chứ?” – Vẫn nụ cười ấy, vẫn dáng vẻ ấy, như thể Young Min chỉ vừa thấy Eun Ji đến, và hôm nay chỉ là một buổi hẹn hò bình thường như bao ngày khác.

“Uh!” – Cô có đôi chút không theo kịp tư duy của chàng trai nhưng cũng rất nhanh phối hợp, khẽ gạt đầu rồi vội cúi xuống mở cuốn menu ra gọi món.

Có lẽ cuối cùng thì ai đó cũng đã tiếp thu lời khuyên bảo, không làm những việc có ảnh hưởng không tốt tới hình tượng của bản thân nữa. Eun Ji có chút thấy yên lòng hơn, bắt đầu chuyên tâm vào cuộc hẹn hò của hai người.

Chỉ có điều suốt tối đó, vào những thời điểm cô không để ý, Young Min chỉ khẽ nhấp cà phê theo phản xạ rồi lại ngược nhìn ra phía ngoài, nơi cả thành phố lấp lánh những ánh đèn, tỏa sáng rực rỡ trong đêm tối.

* * *

Tung tăng trở về nhà sau một ngày dài, Minh Tuyết vui vẻ như một đứa trẻ con, vừa mở cửa vừa hô lên lời chào với những người trong căn nhà.

“Tôi về rồi nè!” – Mọi việc mấy ngày hôm nay thật thuận lợi, lại thêm việc cùng chung một bí mật với Young Min làm cô thấy rất hạnh phúc, tất cả đều thể hiện hết lên trên mặt.

Tuy nhiên, lần này khi vừa mở cửa nhìn vào trong, người con gái ấy phải giật mình ngạc nhiên bởi những gì đang diễn ra trước mắt. Trong căn nhà thật vắng vẻ, chỉ có một mình Yo Seob lúc đó đang đứng giữa phòng khách với cây súng nước trên tay.

Chàng mỹ nam vừa nhìn thấy cô thì ánh mắt trở nên rực sáng, ngay lập tức làm ra phản xạ là dùng thứ trên tay bắn thẳng về phía cô.

“Ồi! Ồi! Anh làm cái quái gì thế?” – Minh Tuyết chật vật né tránh dòng nước phóng về phía mình, sau đó ngược lên trừng mắt trong bức bối. – “Cái súng đó của tôi mới mua mà. Sao anh dám...”

... dùng nó kia chứ? Đến bản thân Minh Tuyết còn chưa kịp động vào, thế mà cái tên chết tiệt này lại dùng đồ của cô để bắn nước vào chính cô, cho dù là cục đất cũng không thể không bức tức.

Tuy nhiên, cái tên trẻ con kia làm sao có thể để cho Minh Tuyết có cơ hội lên án bản thân cơ chứ. Yo Seob vừa thấy cô chưa kịp phòng bị liền tấn công tới tấp, giờ súng nước bắn thẳng vào mặt không thương tiếc.

Cứ thế, còn chưa kịp nói hết câu, cô gái đáng thương ấy đã bị nước bắn cho không kịp trốn tránh, nước phun ướt đầm cả khuôn mặt. Thảm hại hơn là nó chảy xuống ròng ròng, thấm xuống áo quần phía dưới càng khiến cô trông chật vật và thảm hại.

“Cái tên chết tiệt kia!” – Minh Tuyết nghiêng răng nghiêng lợi phát âm ra từng từ, như thể chuẩn bị ăn tươi nuốt sống kẻ đã hại mình ra nông nỗi này.

Không thể tha thứ được!

Trong trí não người con gái ấy khi đó chỉ còn lại ý nghĩ đó, đôi mắt cháy bùng lên ý chí quyết đấu, quyết tâm phải cho Yo Seob một phen ghi nhớ thật kĩ.

Nghĩ là làm, Minh Tuyết chạy bỏ về phía góc nhà, nơi cô cất giấu cây súng còn lại, nhanh chóng tiến hành công cuộc trả thù. Hai người cứ thế bắn qua bắn lại tựa như những đứa trẻ con, chỉ sau một lát đã làm căn nhà loạn hết cả lên, chẳng còn thấy được chút đáng vẻ ngăn nắp lúc đầu. Thảm thì ướt nhẹp, đồ vật trong phòng thì đổ ngã loạn xạ xuống nền, trông không khác gì một bãi rác.

“Hai đứa đang làm gì thế?” – Jae Sung vừa vặn trở về nhà, vừa mở cửa đã thấy cảnh này, không khỏi tò mò hỏi.

Đang chơi trò gì ư? Ai đó thấy hai khẩu súng nước mà Minh Tuyết và Yo Seob cầm trên tay thì đã ngay lập tức đưa ra kết luận như vậy, trong lòng còn thầm oán hai người không gọi cậu về sớm chơi cùng.

“Anh...” – Ngạc nhiên quay sang chỗ phát ra tiếng nói, cũng nhận ra đó là tên đàn anh của mình, Yo Seob mới ngừng lại cuộc chiến lại. Chàng mỹ nam đảo mắt qua một vòng quanh nhà, thấy được chiến tích của bản thân, rồi lại nhìn qua tên mèo lười đang đứng ngo ngắc ở cửa chờ mong câu trả lời, mới vội vàng nghĩ ra một lý do gì đó để ứng phó cho qua. – “Không có gì đâu anh ạ. Anh mau đi ngủ đi! Lát nữa thức dậy thì Minh Tuyết sẽ dọn dẹp mọi thứ y như cũ.”

Thế nên anh đừng để chuyện này trong lòng, cũng đừng lỡ miệng nói cho Hyung Ki nghe thấy bọn họ đã đem nhà biến thành cái dạng này nhé. Cứ mỗi lần nghĩ tới khuôn mặt của chàng đội trưởng khi trở về thấy nhà cửa có chút bẽ bộn, Yo Seob cảm thấy có chút chột dạ.

Tuy nhiên, ai đó quả thật là mặt dày đến không gì bì kịp, không chỉ lên tiếng dụ dỗ tên đàn anh, còn rất vô sỉ đổ hết mọi tội lỗi lên đầu Minh Tuyết.

“Cái gì?” – Nghe thấy câu nói vô lý ấy, Minh Tuyết không khỏi giãy nảy lên bất bình. Là cậu ta đã tấn công cô trước có được không? Tại sao lại kêu một mình cô đi dọn dẹp cái đồng lộn xộn này cơ chứ? – “Là kẻ chết tiệt nào đã khởi xướng trò đùa vô văn này hả? Giờ lại còn dám mở miệng nói câu đó ư? Anh mới là người phải dọn phòng chứ? Còn không mau đi thì đừng trách.”

Vốn mọi tội lỗi là do cậu ta, nên ai đó phải tự chịu trách nhiệm mới đúng. Từ đầu tới cuối cô chỉ là nạn nhân của trò đùa quái ác này. Khoảnh khắc đó, Minh Tuyết dường như đã quên mất mấy cái súng nước này là do mình tha lỗi về, nếu truy cứu trách nhiệm đến cùng thì cũng không thoát được.

“Tôi không làm đó.” – Trước sự đe dọa không có chút trọng lượng nào của cô, Yo Seob không những không có chút hối cải, lại còn lên tiếng thách thức. Nhìn dáng người mảnh mai, cánh tay nhỏ bé của cô mà xem, đâu làm sao được với cậu mà đòi mở miệng đe dọa cơ chứ? – “Cô làm gì được tôi nào?”

Đánh thì không lại, dùng trí thì cái bộ não của cô cũng chẳng nghĩ được gì hay ho, thế nên Yo Seob cũng chẳng có gì phải kiêng dè. Hơn nữa nếu tính ra thì Hyung Ki cũng sắp về, đến lúc đó cậu đã trốn mất tích, còn lại một mình Minh Tuyết. Cô mà còn không chịu dọn thì...

Trong khi tên đàn em vẫn chìm đắm trong tưởng tượng, Jae Sung thì chỉ chăm chăm nhìn về phía chiếc súng nước, càng lúc càng thấy thú vị, cũng muốn ném thử cái cảm giác bắn vào người khác một lần.

“Hay nhỉ? Cho anh chơi với.” – Tên đàn anh đột nhiên nói một câu không đầu không đuôi làm không khí căng thẳng giữa hai người còn lại biến mất tăm. Còn lại chỉ là ánh nhìn kinh ngạc của họ hướng về phía cậu.

Hay cái gì cơ chứ? Cậu không thấy hai người bọn họ đang tranh cãi vì vấn đề dọn dẹp phòng khách hay sao? Đầu còn rảnh mà chơi đùa gì với cậu cơ chứ? Minh Tuyết và Yo Seob thấy thật khó khăn để theo kịp tư duy của tên đàn anh này.

Nhân vật chính của câu chuyện, Jae Sung lúc này thì lại rất hồn nhiên vô tư, không hề nhận thấy cái nhìn khác thường của hai đứa đàn em. Trong trí não cậu chỉ còn lại ý nghĩ làm sao để được chơi trò này. Thậm chí ai đó còn lại gần Minh Tuyết, đưa ra đề nghị với vẻ lầy lỏn.

“Anh sẽ giúp em hạ gục Yo Seob.” – Chỉ cần cô đưa khẩu súng nước cho Jae Sung chơi thì cậu cũng chẳng quan tâm tên đàn em có tội hay không, sẽ thắng hay tiêu diệt, đánh cho không còn manh giáp.

Cậu muốn chơi, muốn dùng cái súng này bắn nước vào người khác. Lúc đó trong mắt tên mèo lười ấy chỉ còn lại khẩu súng trên tay Minh Tuyết, đừng nói là phải đứng về phe đối lập với Yo Seob, mà bảo cậu bán tên đàn em của mình ra nước ngoài thì cũng được hết.

“Anh.. thật sự muốn chơi à?” – Tưởng tượng tới cảnh Jae Sung với dáng vẻ thần thờ này đi nghịch súng nước, Minh Tuyết cảm thấy thật chẳng khớp chút nào, không nhận được hồi lại.

Anh thật sự định hạ gục Yo Seob hay đứng đó cho Yo Seob hạ gục? Cô thấy vẫn nên để ai đó có cơ hội suy nghĩ kĩ lại thì hơn.

Trái với dáng vẻ ngạc nhiên của cô, anh chàng trẻ con thì lại rất nhanh tiếp nhận chuyện này, bày ra tư thế đã sẵn sàng ứng chiến. Cậu cũng rất tò mò không biết tên đàn anh này sẽ chiến thắng cậu kiểu gì, hay chỉ được cái nói miệng mà thôi.

“Em không dễ hạ gục như vậy đâu.” – Yo Seob cảm thấy để một người như Jae Sung nói rằng sẽ hạ gục mình thì cũng không khác gì đang coi thường khả năng của cậu.

Thế nên, đã đến lúc cần phải cho ai đó biết đến tài năng siêu phàm của cậu trong lĩnh vực này rồi.

“Anh sẽ xem cậu làm được gì.” – Jae Sung gật đầu nói thật nghiêm túc, bàn tay cũng nhanh chóng cầm lấy khẩu súng nước trong tay Minh Tuyết, dẫn thân vào cuộc chiến oanh liệt của những người đàn ông.

Cứ thế, trận chiến chính thức mở màn. Hai người bắt đầu bằng chiến dịch truy đuổi, phun nước vào nhau tùm lùm quanh nhà, làm cho khung cảnh đã lộn xộn lại càng thêm lộn xộn.

Điều đáng nói là Jae Sung cũng thật sự nghiêm túc trong trò chơi này, vẻ mặt cũng trở nên tỉnh táo hơn hẳn, phản xạ cũng nhanh nhạy đến khó tin. Ngược lại, ở một góc phòng, Minh Tuyết vẫn chìm trong kinh ngạc, đứng sững sờ mà giữ nguyên tư thế lúc còn cầm súng trên tay.

Một hồi lâu sau, người con gái ấy mới giật mình tỉnh lại, cũng nhớ tới nguy cơ sắp đến gần, không khỏi hốt hoảng chạy lại gần định khuyên nhủ hai người kia.

“A! Khoan đã! Hai người!” – Minh Tuyết cuống quýt lao tới định khuyên bảo hai người, nhưng bọn họ vẫn di chuyển liên tục quanh phòng khiến cô không sao theo kịp. Hơn nữa mấy lần vừa tới gần, cô còn bị chiến cuộc lan đến, bị mấy tia nước bắn tóe tung lên người. – “Đừng nghịch nữa mà. Hyung Ki mà về thấy phòng khách thế này thì sẽ giết em mất.”

Ai chẳng biết cái tên kia vốn yêu sự sạch sẽ và gọn gàng đến mức thái quá cơ chứ. Nếu đợi đến khi cậu về thấy cảnh này thì...

“Đừng lo. Anh sẽ không khai ra em đâu.” – Đang bắn nhau đầy hứng khởi, Jae Sung còn tốt bụng quay lại an ủi cô một câu. Khoảnh khắc này, chàng mỹ nam bỗng chốc trở nên khác hẳn thường ngày, trông tựa như đang phát ra những ánh sáng thần thánh khiến con người không kiềm chế được mà tin theo vô điều kiện. – “Anh sẽ không bao giờ phản bội lại đồng đội của mình đâu.”

Phải thừa nhận khi nói ra câu nói đầy nghĩa khí này, hình tượng chàng mỹ nam trong cảm nhận của cô đột nhiên được nâng cao thêm một bậc. Thậm chí sự kiên định phát ra từ ánh mắt của cậu còn khiến trái tim Minh Tuyết bỗng chốc đập nhanh hơn vài phần.

“Hyung Ki còn lâu mới về mà.” – Yo Seob cũng rất nhanh chen vào, dáng vẻ hờ hững không chút lo lắng. – “Cô lo gì chứ.”

Cậu cảm thấy Minh Tuyết có chút nghiêm trọng hóa vấn đề. Tuy rằng Hyung Ki mà thấy nhà cửa bẩn thỉu thì sẽ nổi giận rất đáng sợ, nhưng thời gian vẫn còn dài, cô chưa chi đã lo cuống lên như vậy làm gì?

“Nhưng mà...” – Minh Tuyết nhất thời không tìm được lý do gì để phản bác, nhưng trong lòng vẫn có những linh cảm không tốt. – “Làm ơn ngừng lại đi mà!”

Cô cảm thấy hình như sắp có chuyện xấu xảy ra, mới định lên tiếng khuyên can họ. Chỉ có điều hai chàng mỹ nam ấy giờ đang điên cuồng sạt phạt nhau, không rảnh hơi đi quan tâm tới cô.

“Jae Sung, không ngờ anh lại né giời như vậy đấy.” – Đến lúc dùng súng nước bắn về phía tên đàn anh, Yo Seob mới nhận thấy lúc này ai đó thật linh hoạt, tựa như trở thành một người khác hẳn. Bộ dạng chậm chạp lơ đãng thường ngày cũng biến đâu mất tiêu, chỉ còn lại một cao thủ tránh né lăm lăm ngay chính cậu cũng thấy kinh ngạc. Nhưng rất nhanh, cậu cũng nghĩ tới ai đó chuyển tâm vào tránh né như vậy thì cũng không có thời gian tấn công, thế nên cũng không thấy lo sợ gì nhiều. – “Mà anh định cứ né như vậy cả đời à?”

Tuy rằng bây giờ tên mèo lười có đột nhiên trở nên xuất thần đi chăng nữa thì cũng không thay đổi gì được kết quả đã định sẵn. Cậu chắc chắn sẽ là người chiến thắng cuối cùng, bắn cho ai đó ướt sũng từ đầu tới chân.

Nghĩ vậy, Yo Seob lại càng hăng hái, giờ khẩu súng lên truy đuổi theo tên đàn anh không nương tay. Chỉ chốc lát, căn nhà lại càng trở nên thảm hại dưới mức độ tàn phá của hai người.

Đáng tiếc thay Jae Sung thì vẫn lẫn trốn trong gang tấc, chỉ bị bắn trượt qua mấy phát, dính vài giọt không đáng kể.

Tên mèo lười nhanh chóng chạy ra phía ngoài cửa để tránh, ngay phía sau là Yo Seob đuổi theo sát nút, giương vũ khí lên định ra một cú quyết định.

Đúng lúc đó... Cánh cửa đột nhiên bật mở.

Cả ba người trong căn nhà đều hoảng hốt đến mức sững lại, mất hướng về phía cửa chính, nơi vừa xuất hiện một bóng người mà theo lời Yo Seob là còn lâu mới về, trong lòng thâm hô to không ổn.

Sự việc tiếp theo đó diễn ra như một cảnh quay chậm trong bộ phim hành động, khi tia nước từ súng của Yo Seob đã lao ra bắn thẳng về hướng Hyung Ki. Tất cả mọi người đều rơi vào trạng thái kinh hoàng cực độ, rõ ràng thấy được tia nước lao đi nhưng lại không kịp làm gì để ngăn nó lại.

Phụt!

Không cần nói cũng biết đáng sợ của chàng đội trưởng đáng sợ như thế nào khi vừa mới về nhà đã được đón chào bằng một dòng nước phụt thẳng vào mặt. Khuôn mặt của cậu trở nên âm trầm một cách đáng sợ, ngay cả người đứng cách đó một đoạn như Minh Tuyết cũng cảm nhận được cơn tức giận tột đỉnh toát ra từ chàng trai ấy.

Lần này là xong rồi. Cả ba người cùng nín thở nhìn theo từng hành động của chàng đội trưởng, trong lòng cũng đoán được lần này chết là cái chắc.

“Là ai đã bày ra trò này thế hả?” – Nghiến răng nghiến lợi nói ra từng chữ, kết hợp với vẻ mặt đáng sợ của Hyung Ki khiến cho bất cứ ai có mặt ở đó cũng bất giác rùng mình.

Hyung Ki lần này là nổi giận thật sự, cũng sẽ không dễ dàng cho qua chuyện này. Làm nhà cửa trở nên lộn xộn bẩn thỉu, đầy nước, rồi lại còn bắn cả nước vào mặt cậu, đây là một lỗi cực lớn, không thể tha thứ.

“A! Không! Việc này!” – Hứng chịu ánh mắt ác liệt của chàng đội trưởng nhiều nhất chính là Yo Seob. Anh chàng trẻ con vừa thấy hơi lạnh buốt toát ra từ người Hyung Ki liền không khỏi hoảng sợ lùi lại, vội vàng chỉ tay về phía Minh Tuyết. – “Là... là ... Minh Tuyết.”

Cũng do cô mang mấy cái súng nước này về, làm các cậu không kiềm chế được phải sử dụng. Ai đó rất vô si đồ hết tội lỗi lên đầu Minh Tuyết, thậm chí còn tự biện giải cho bản thân bằng một lý lẽ thật hùng hồn như thế.

Con giận của Hyung Ki rất đáng sợ, hoàn toàn không phải là thứ mà một người bình thường có thể gánh chịu. Yo Seob đã thấy nhiều lần rồi nên biết rất rõ.

“Hả?” – Đang đứng ngoài, Minh Tuyết nghe được câu nói của Yo Seob cũng không khỏi kinh ngạc.

Sao bỗng dừng lại dính đến cô cơ chứ? Cô chẳng qua chỉ thấy thú vị nên mua hai khẩu súng nước về, có chơi đùa cùng Yo Seob một lúc thật nhưng cũng đã khuyên can hai người. Vậy mà lại bảo tất cả do cô thì quá oan ức mà.

Tuy nhiên, còn chưa kịp mở miệng phản bác thì ngay sau đó, Jae Sung đột nhiên thực hiện một hành động khiến Minh Tuyết chết sững, hoàn toàn đầy cô rơi xuống vực thẳm.

“Của em nè!” – Tên mèo lười đột nhiên dúi khẩu súng nước vào tay cô, vẻ mặt thản nhiên như thể tất cả mọi chuyện đang xảy ra từ nãy đến giờ chẳng có gì liên quan đến cậu hết.

Đến tận giây phút này, Minh Tuyết vẫn không thể tin được cái người vừa chặn hết mọi đường lui của cô chính là kẻ đã từng nói sẽ không bao giờ phản bội đồng đội của mình.

Đến lúc gặp nạn thì quản gì tới lời hứa, có người để bán đứng thì phải dùng, đó là đạo lý của người đời.

Yo Seob lúc đó thấy sự phối hợp thần kì của tên đàn anh thì chỉ kém vỗ tay hô lên sugn sugn. Cậu biết rằng kiểu gì cũng phải có người đứng ra hứng chịu cơn giận của Hyung Ki, nếu không cả ba người cũng đừng mong sống sót. Mà ở đây, người thích hợp làm vật hi sinh nhất ngoài Minh Tuyết ra thì còn ai nữa đây?

“Hả? Khoan! Không phải.” – Tuy rằng rất muốn biện hộ cho mình, nhưng rơi vào hoàn cảnh này Minh Tuyết mới thấy thật bất lực. Cô đúng là không biết phải mở miệng giải thích sao cho cái vụ việc rắc rối này nữa cả.

* * *

“Yo Seob chết tiệt!” – Tuy hiện tại đang đi trên đường nhưng Minh Tuyết vẫn không thể ngừng suy nghĩ về việc vừa nãy, trong lòng âm ứ đến mức không nhịn được, phải lên tiếng mắng kẻ nào đó vài câu. – “Lại còn anh Jae Sung nữa! Đồ phản bội.”

Nếu không phải do Yo Seob trắng trợn đổ hết mọi tội lỗi lên đầu cô, lại còn thêm Jae Sung lâm trận phản chiến thì cô cũng không đến mức thê thảm như thế này. Bị nghe mắng một trận, rồi lại còn phải hi hục dọn lại toàn bộ phòng khách, bây giờ còn bị sai phái đi mua một đồng hồ một mình nữa chứ.

Cứ nghĩ tới việc lát nữa phải làm sao để cầm cái đồng hồ này về nhà, cô không khỏi thấy uể oải.

Đang lúc buồn chán đi bộ hướng về siêu thị, một chiếc xe bắt chợt vượt qua Minh Tuyết rất nhanh. Ngồi trong chiếc xe ấy không phải ai khác mà chính là Eun Ji. Cô vừa vắn đi ngang qua, nhận thấy hình bóng của Minh Tuyết thì đột nhiên nảy ra một ý nghĩ, vội kêu quản lý đỗ lại chờ.

— “Minh Tuyết!” – Thấy cô tới gần, Eun Ji đột nhiên mở miệng gọi một câu.

Cô cũng không quên người con gái này chính là quản lý không chính thức của MS4, có lẽ biết một số chuyện riêng trong nhóm, cũng giải đáp được nghi hoặc của cô về thái độ khác thường của tên yêu nghiệt lần trước chẳng?

— “A! Chị Eun Ji.” – Mãi mê suy tư và oán hận, Minh Tuyết hoàn toàn không nhận thấy sự có mặt của cô nữ thần tượng này cho tới khi được gọi tới tên. Cô giật mình thoát khỏi trạng thái mê mang, ngẩng lên nhìn thấy người đến là ai, vội vàng chào hỏi với nụ cười vui vẻ. — “Chào chị! Chị đang định đi đâu ư?”

Trông cô vẻ như cô nữ thần tượng xinh đẹp đang trên đường đi làm việc, nhưng lại bỗng dừng ngừng lại gọi bản thân làm Minh Tuyết thấy thật khó hiểu.

— “Uh! Chị sắp có buổi phỏng vấn với phóng viên. Nhưng còn hơn một tiếng nữa cơ. Thế nên chị đang không biết phải làm gì trong thời gian này nữa.” – Mục đích của Eun Ji là tìm hiểu chút thông tin về Young Min mấy ngày qua, thế nên tìm cơ để nói chuyện riêng với Minh Tuyết là điều tất yếu. Vị nữ thần tượng nhanh chóng nở một nụ cười thật thân thiết, đưa ra lời mời một cách bằng quơ. — “Em có rảnh thì ngồi uống cốc nước với chị nhé.”

Không chỉ nụ cười, mà biểu cảm trên mặt của Eun Ji cũng thật chân thành, tựa như những người quen biết lâu năm với nhau, càng làm đối phương khó mà tìm được lý do chối từ.

— “Em á?” – Nghe thấy lời đề nghị của cô gái ấy, Minh Tuyết cũng không khỏi sững sờ. Vốn hai người cũng chỉ coi như gặp mặt nhau mấy lần, còn không tính thân quen, bây giờ mà cùng đi uống nước với nhau thì cũng chẳng biết phải tìm đề tài gì để bàn luận cả. Cô có chút ái ngại, cuối cùng vẫn quyết định từ chối. — “Nhưng... em đang định đi mua đồ.”

Hyung Ki mà thấy cô đi mãi không về, không biết tiếp theo sẽ giao thêm công việc gì cho cô làm nữa. Minh Tuyết cảm thấy số phận của mình trong tương lai gần thật là bi ai.

— “Vậy thì chắc là chị phải ngồi một mình suốt cả tiếng đồng hồ rồi.” – Eun Ji cũng không nài nỉ gì nhiều, chỉ khẽ cảm thán với khuôn mặt thoáng chút buồn. Ánh mắt nhìn xuống, đôi lông mi dài che khuất đi những biểu cảm trong đôi mắt, nhưng lại khiến cho những người nhìn thấy dâng lên cảm giác không đành lòng. — “Chị còn định hỏi em một số việc nữ, nhưng như vậy thì chắc không được rồi.”

Nhìn thấy dáng vẻ của Eun Ji, Minh Tuyết có cảm giác như mình vừa làm một chuyện sai lầm không thể tha thứ được vậy. Cô bỗng nhiên cảm thấy bản thân không thể nào cứng rắn phá tan sự chờ mong của người con gái ấy, ngập ngừng một chút không nói lên lời.

— “Chuyện này...” – Cuối cùng, sau một hồi lâu đấu tranh, cô cũng đành cắn răng đáp ứng. Dẫu sao thì cũng chỉ đi uống nước một lát, cũng không đến nỗi chết người. Cô tự vừa gật đầu vừa tự nhắc với bản thân như vậy. — “Vâng. Chắc một tiếng thì cũng không sao đâu.”

Vì vậy... cho nên...

Hiện tại Minh Tuyết đang ngồi bên cạnh Eun Ji tại một nhà hàng sang trọng, tay ngồi nghịch chiếc ống hút trong cốc nước với dáng vẻ thật bối rối. Cứ chốc lát, cô lại khẽ liếc về phía người con gái ngồi bên cạnh, mấy lần định mở miệng nhưng lại phát hiện không biết nên nói gì trong hoàn cảnh này hết.

Tuy rằng cả hai đều là phái nữ, nhưng họ lại khác nhau quá nhiều, hầu như không có mấy điểm chung nào để bàn luận như những người bạn với nhau. Eun Ji quá xinh đẹp, nổi tiếng và bình tĩnh, chỉ ngồi đó thôi nhưng cũng bắt giác thu hút những ánh nhìn. Còn Minh Tuyết, cho dù ở ngay bên cạnh nhưng cảm giác tồn tại lại quá thấp, khiến cho người khác thường vô tình bỏ qua.

— “Vậy... chị...” – Cảm thấy cứ ngồi yên lặng mãi cũng không ổn, Minh Tuyết cuối cùng vẫn cảm thấy nên tìm một chuyện gì đó để nói, mới nhớ tới điều mà Eun Ji đã đề cập tới. — “Chị định hỏi gì về anh Young Min à?”

Vừa nãy, Eun Ji chỉ nói bằng quơ một câu, nhưng cô có thể cảm nhận đây mới là mục đích chính của người con gái ấy khi mời cô đi uống nước. Bản thân cô cũng khá nghi hoặc, bởi vì nếu nói về sự hiểu biết về Young Min thì cô ấy mới là người biết nhiều hơn mới đúng.

— “Uh! Đạo này chị cảm thấy cậu ấy có chút khác thường. Không biết có phải do chị suy nghĩ quá nhiều không.” – Eun Ji khẽ thờ dài, khuôn mặt tràn đầy vẻ lo lắng cho người bạn thân của mình. Tuy rằng bình thường Young Min luôn che giấu rất khá, nhưng trước mặt cô vẫn bỏ xuống một chút phòng ngự, khiến cô cảm nhận được tên yêu nghiệt này đang dần thay đổi. Cho nên cô bắt đầu cảm thấy bất an. — “Thế đạo trước em và MS4 tham gia chương trình đặc biệt ở trường cấp 3 có vui không? Ở đó có rất nhiều fan của các cậu ấy, em không bị sao chứ?”

Bề ngoài, đó chỉ đơn giản là một câu hỏi đầy quan tâm, còn thực sự thì Eun Ji đang nhắc khéo Minh Tuyết rằng MS4 vốn thuộc về một thế giới khác, không phải là những người mà cô gái ấy có khả năng với tới. Cô có linh cảm sự thay đổi khác thường của Young Min hình như có liên quan đến người con gái trước mặt, không khỏi làm trước phòng bị.

Đáng tiếc, người mà Eun Ji đang nói chuyện lại là Minh Tuyết. Đừng nói là những thâm ý sâu xa, mà ngay cả nói thẳng ra thì ai đó cũng chưa chắc đã hiểu được.

— “Đúng là thế đấy. Mấy cái đùa nhóc đó thật là...” – Nghĩ tới mấy trò đùa nghịch quái ác của các cô nhóc, Minh Tuyết vừa thấy sợ vừa chán nản. Cái vụ cho dính gim vào giày làm cô cũng thấy đứng tim, thậm chí mấy lần đó mình chưa lỡ đưa chân vào. — “Có cần cuồng nhiệt quá mức đến vậy không?”

Sao lại cố tình chơi ác với người khác như vậy chứ? May cho bọn nó là chưa bị em tóm được.”

Nếu biết được là ai thì cô chắc chắn sẽ không để yên đâu. Minh Tuyết bắt đầu hồi tưởng lại một tuần mà mình đã trải qua, không khỏi thấy rung mình.

“Rồi cả vở kịch hỗn loạn đó nữa chứ. Thật không khác gì ác mộng.” – Cô vẫn không quên cảm giác bản thân khi bị đẩy lên sân khấu mà không nhớ một lời kịch nào, rồi cả những tình tiết thay đổi ngay vào phút chót nữa chứ. Cũng may cô không phải thực hiện nụ hôn với hoàng tử, nếu không thì chắc không thể bước ra khỏi ngôi trường đó mất. Minh Tuyết nghĩ lại vẫn thấy sợ, vội cầm cốc nước cam lên nhấp một ngụm để bình tâm lại. – “Nhưng đây cũng là lần đầu tiên em thấy được một lễ hội văn hóa đáng nhớ như vậy. Em đã biết được rất nhiều người, nhiều việc và có rất nhiều kỷ niệm.”

Là một nhà văn nên Minh Tuyết biết rằng mọi việc đều có ý nghĩa của nó. Cho dù có lúc thấy thật khó sợ, nhưng không vì thế mà cô thấy chán nản, vẫn cố gắng làm cho bản thân thật vui vẻ.

“Thật là hay nhỉ!” – Eun Ji mỉm cười, dường như rất có hứng thú khi nghe thấy những việc mà cô đã trải qua. Nhưng sâu trong đôi mắt của cô gái ấy lại thoáng qua một chút thất vọng, biến mất rất nhanh khiến không ai có thể nhận thấy. – “Đáng tiếc là chị lại không được tham gia chương trình đó.”

Nếu cô cũng có mặt thì làm sao để cho người khác có cơ hội tiếp cận Young Min, ảnh hưởng đến tình cảm của chàng mỹ nam ấy cơ chứ. Bây giờ việc mà cô cần làm là tìm hiểu xem rốt cuộc đã có việc gì xảy ra, tìm mọi cách ngăn trở không cho điều xấu nhất phát sinh.

Young Min không thể thật lòng thích một người con gái nào khác ngoài cô được.

“Mà chị bảo anh Young Min hơi kì lạ ư?” – Sau một lúc nói chuyện về đề tài mà bản thân thấy hứng thú, Minh Tuyết rất nhanh chóng quên mất đề phòng, cứ ngây ngốc nói ra hết những gì mình đang suy nghĩ. – “Chắc là lại vì sở thích ấy rồi. Có lẽ hiện tại anh ấy đang phiền não và đắn đo suy nghĩ nhiều lắm. Cũng vì tự dưng lại nhắc tới và khiến anh ấy làm những điều quá sức.”

Một nguyên nhân khác khiến cô nói ra sự kiện này vì cho rằng Eun Ji vốn là bạn thân lâu năm của Young Min, chắc cũng biết đến bí mật này của chàng trai ấy. Cũng như MS4, cho dù không chính thức nói ra, nhưng cũng nhận thấy điều cấm kỵ của tên yêu nghiệt đó là gì.

“Sở thích?” – Trên khuôn mặt của vị nữ thần tượng xinh đẹp lúc này chỉ còn lại sự kinh ngạc sau khi nghe những điều Minh Tuyết vừa nói. – “Em đang nói đến sở thích nào vậy?”

Chẳng lẽ có chuyện nào đó mà cô không biết ư? Eun Ji lần đầu tiên thấy khủng hoảng. Trước giờ cô vẫn cho rằng mình là người hiểu chàng trai ấy nhất, nhưng hôm nay lại nghe từ miệng một cô gái khác nói về một chuyện mình không hề hay biết, cô không thấy hoảng hốt mới là lạ.

“Thì còn chuyện gì ngoài chuyện anh ấy thích màu hồng nữa chứ. Chị quen biết anh ấy lâu như vậy nên chắc cũng biết rồi nhỉ. Các thành viên khác của MS4 cũng biết đến nhưng luôn cố lờ đi, không dám đề cập tới vấn đề này.” – Ai đó vẫn thật vô tư, cứ thế lờ lờ nói ra những điều cấm kỵ mà không hề hay biết. – “Chắc hồi xưa chị cũng rất khó nghĩ khi biết đến chuyện này lắm nhỉ?”

Khó khăn nhất chắc là luôn phải tránh né khi nói tới đề tài liên quan đến sở thích này của chàng mỹ nam trong bao nhiêu năm qua. Cứ nhìn phản ứng của các chàng mỹ nam khác khi cô vừa đề cập tới chiếc cốc màu hồng thì biết.

“Young Min thích màu hồng á?” – Đây là chuyện hoang đường nhất mà Eun Ji từng được nghe trong cuộc đời mình, phản ứng không khỏi có chút mãnh liệt. – “Em đang nói đùa à? Có sự nhầm lẫn nào ở đây đúng không?”

Nhìn dáng vẻ bình thường của tên yêu nghiệt ấy, không ai có thể liên tưởng tới điều đó. Huống hồ, chuyện này nghe thôi cũng thấy quá mức vô lý, không thể nào là sự thật được. Nhất là bởi ngay chính cô cũng không chút biết đến sở thích khác lạ này của chàng trai ấy.

Có lẽ đây chỉ là nhầm lẫn. Eun Ji không ngừng nói với bản thân như vậy. Nhưng sâu trong nội tâm, một tiếng nói vang lên làm cô không khỏi thấy lo sợ. Nếu chuyện này là sự thật thì...

“Chị... không biết ư?” – Minh Tuyết lúc này khi nhìn thấy vẻ mặt kinh ngạc của người con gái ngồi đối diện mới giật mình nhận ra sai lầm của bản thân.

Thì ra bên ngoài Young Min đã che giấu quá tốt, khiến ngay cả Eun Ji cũng không biết gì đến sở thích đó. Chỉ có những người sống chung, tiếp xúc lâu với chàng trai ấy mới nhận ra được chút khác thường.

Nhưng như vậy cũng có nghĩa cô vừa mới lờ...

“À không! Không có gì.” – Minh Tuyết vội vàng lắc đầu nguây nguẩy, khuôn mặt cũng trở nên trắng bệch. Lúc này cô quá bối rối và hoảng loạn, nhất thời không biết ứng phó thế nào, càng nói càng lộ ra nhiều sơ hở. – “Em không có nói gì hết. Chị làm ơn xin hãy quên nó đi!”

Lúc này cô đúng là khóc không ra nước mắt khi nhận thấy bản thân vừa làm ra một chuyện nghiêm trọng đến thế nào. Nếu có thể, cô ước gì thời gian có thể trôi ngược trở lại, cho dù phải dùng bất kì thứ gì đánh đổi cũng được.

Tuy nhiên, thời gian là không thể quay lại, Eun Ji cũng không thể bỏ qua mọi việc một cách đơn giản như vậy.

“Minh Tuyết.” – Eun Ji ngược lên, nhìn thẳng vào khuôn mặt người đối diện, giọng nói vẫn nhẹ nhàng nhưng lại không cho phép cự tuyệt. Cô lúc này rất cần thiết phải hiểu rõ mọi chuyện. – “Rốt cuộc em nói cái gì thế? Chuyện đó tức là sao?”

Nhìn dáng vẻ của Minh Tuyết hiện tại, cô dường như cũng đã đoán được đáp án là gì, nhưng trong lòng vẫn còn một chút hi vọng đây không phải là sự

thật. Một bí mật lớn như vậy, ngay cả cô cũng không biết thì làm sao một người mới quen biết không lâu như Minh Tuyết lại được biết cơ chứ.

— “Em. . . Thực ra. . . em!” — Minh Tuyết lúc này đúng là không biết nên làm sao để thoát ra được hoàn cảnh này cả. Cô quá bối rối, không sao nghĩ ra được lý do nào đó để cho qua chuyện này, mà cho dù định như vậy thì Eun Ji cũng không có ý định buông tha khi chưa biết sự thật.

Giây phút này, Minh Tuyết ngay cả cảm giác muốn chết cũng có.

Đúng lúc đang không biết làm sao thì tiếng chuông điện thoại chột vang lên tựa như một sự cứu giúp cô thoát khỏi địa ngục, cho dù đó là từ Yo Seob, cái tên chuyên đi chọc phá người khác kia.

“Minh Tuyết! Cô đang làm cái quái gì thế hả? Đi mua chút đồ mà mất tích cả tiếng đồng hồ vậy à?” — Ai đó âm ỉ quát tháo từ đâu bên kia tựa như một ông chủ với nhân viên, nhưng vào tai Minh Tuyết lúc đó lại êm ái như tiếng đàn. — “Hyung Ki đang bức bối vì cần sử dụng cái USB đã bị hỏng do bị nước phun vào đấy.”

Mà lúc tên đội trưởng bức mình thì chỉ khổ những người bên cạnh mà thôi. Vậy mà người đi mua thì lại mất hút, chẳng thấy bóng dáng đâu, khiến Yo Seob ở nhà bị chịu đủ.

Cũng may anh chàng trẻ con không biết từ nãy tới giờ cô đang ngồi uống nước trong nhà hàng, không thì tai cô lại bị đầu độc bằng một đợt gào thét không ngớt.

— “Được rồi! Tôi sẽ đi mua về ngay đây!” — Cô cuống quýt đứng dậy, vội vàng đến mức làm rơi cả chiếc túi xách xuống đất, khiến mọi thứ văng tung tóe ra sàn. — “Tôi sẽ đi mua ngay, thật đấy. Hyung Ki cần thêm gì nữa thì cứ nói, kể cả bảo tôi mua cả gian hàng về cũng được.”

Chỉ cần có một lý do để cô rời khỏi đây thì có kêu cô làm gì cũng được hết. Minh Tuyết đang vì vừa nãy bản thân lỡ lời mà bây giờ rơi vào trạng thái khủng hoảng, ngoài trốn tránh ra thì không nghĩ ra được gì khác để ứng phó.

Sau đó, cô luống cuống cúi xuống nhặt đồ để lại vào trong túi xách, cúi đầu chào Eun Ji, rồi rời khỏi nhà hàng như một con gió. Mọi việc diễn ra nhanh chóng đến mức cho đến tận lúc Minh Tuyết mất hút, vị nữ thần tượng vẫn trong trạng thái ngạc nhiên, không kịp nói lấy một lời.

— “Rốt cuộc cô ta làm sao thế?” — Phía bên kia, Yo Seob tuy đã cụp máy nhưng vẫn nhìn chăm chăm vào chiếc điện thoại trong sừng sốt. Cậu còn nghĩ rằng Minh Tuyết chắc sẽ phản bác lại vài câu, nhưng đằng này lại ngoan ngoãn đến không tưởng, làm cậu không biết làm gì để phát tiết sự tức giận từ nãy tới giờ nữa. — “Bị cái gì đập vào đầu đúng không?”

* * *

Lúc này trong nhà hàng chỉ còn lại một mình Eun Ji ngồi nhìn ra phía ngoài cửa sổ, trong đầu vẫn không thể nào ngừng suy nghĩ về những điều Minh Tuyết vừa mới nói.

Tuy rằng trí não cô vẫn không ngừng tự an ủi bản thân rằng đó chỉ là nhầm lẫn, nhưng càng nghĩ tới thái độ hoảng hốt của Minh Tuyết vừa nãy, cô càng cảm thấy sự việc đang hướng dẫn tới phương hướng xấu mà phát triển.

Dẫu vậy, cô vẫn không thể nào chấp nhận điều đó, bởi vì như vậy cũng có nghĩa niềm tin rằng của cô bao lâu nay phút chốc bị sụp đổ. Rốt cuộc, cô vẫn không phải là người con gái hiểu rõ được Young Min nhất, thậm chí còn thua kém một người mới vừa quen biết ít lâu như Minh Tuyết.

Có lẽ một lúc nào đó, cô cần đích thân đi gặp tên yêu nghiệt đó để tìm hiểu sự thật. Nghĩ vậy, Eun Ji thờ dãi một hơi đầy phiền não, đang định không tiếp tục suy nghĩ về vấn đề này nữa thì lại đột nhiên nhìn thấy một tấm ảnh ở dưới nền nhà.

— “Là của Minh Tuyết vừa làm rơi ư?” — Cô cúi xuống nhặt tấm ảnh đó lên, nhưng chỉ một giây khi nhìn thoáng qua nó, người con gái ấy kinh ngạc đến mức không nói lên lời.

Khoảnh khắc đó, Eun Ji có cảm giác như vừa rơi vào hầm băng, cả người thật lạnh lẽo. Cả thân thể cô như bị ai đó rút sạch sức sống, đến mức ngay cả hít thở bình thường cũng cảm thấy thật khó khăn. Bởi vì sự thật mà cô nhìn thấy quá khó để chấp nhận.

— “Là Young Min hồi nhỏ ư?” — Ánh mắt cô chăm chú vào tấm ảnh, rất mong muốn tìm thấy một điều gì đó chứng minh đây không phải sự thật, nhưng kết quả lại chỉ có thất vọng. Cậu bé trong bức ảnh chỉ tầm 8,9 tuổi, nhưng khuôn mặt yêu nghiệt, đôi mắt hoa đào, nụ cười xinh đẹp kia không phải là Young Min thì còn ai vào đây nữa. Điều đáng nói là cậu bé đó đang mặc trên người một chiếc áo màu hồng rất đẹp, nhưng lúc này lọt vào trong mắt Eun Ji lại rất chói mắt. — “Chiếc áo này là sao?”

Giây phút đó, Eun Ji không biết phải dùng từ gì để diễn đạt tâm trạng của bản thân nữa. Cô chỉ cảm giác mọi thứ xung quanh mình trở nên nhạt nhòa, để lại một mình cô đơn độc trong bóng tối không có lối thoát.

Rất lâu, rất lâu sau, ngay chính bản thân cô cũng không biết mình đã đắm chìm trong đó bao lâu, chỉ biết rằng khi nhìn lại thì bầu trời đã tắt nắng, bóng đêm dần bao phủ trên khắp thành phố Seoul rộng lớn.

— “Minh đã nghĩ dối với cậu, mình không giống như những người con gái khác. Mình cũng tưởng rằng trên đời này, mình là người hiểu rõ cậu nhất.” — Nhìn lại tấm ảnh, Eun Ji khẽ thì thào, không biết là đang nói với ai hay với chính bản thân mình. Một giọt nước mắt không chịu sự khống chế, cứ thế tuôn rơi trong không gian đầu đông lạnh lẽo. — “Nhưng tại sao. . . Tại sao cậu lại cho cô gái này biết cả những bí mật mà ngay cả mình cũng không được biết? Tại sao cậu lại cho một người con gái khác tấm ảnh mà cậu chưa bao giờ cho ai xem? Đối với cậu, cô ấy thật sự đặc biệt như vậy ư?”

Những câu hỏi của cô không có ai đáp lại, cũng như nỗi đau của cô lúc này không ai có thể thấu hiểu được. Niềm tin của cô, sự cố gắng của cô trong bao nhiêu năm qua giờ không khác gì một trò cười, phút chốc tan biến như sương mù trong nắng.

Cứ thế, Eun Ji ngồi trong một không gian lặng lẽ nhìn thời gian trôi, cho tới tận khi tiếng chuông điện thoại vang lên mới giật mình trở lại với hiện thực.

— “Vâng! Em đang chờ ở nhà hàng.” — Eun Ji bắt máy, giọng nói vẫn bình tĩnh như không có gì xảy ra, cứ như tất cả xảy ra trước đó chỉ như trải qua một giấc mộng. Chỉ có tấm ảnh trên tay cô còn đó, như một minh chứng cho một điều mà cô không hề mong muốn.

Ngước nhìn lại tấm ảnh trên tay, một ý tưởng chợt lóe lên trong trí não khiến người con gái ấy cảm thấy thoải mái đôi chút, tay cũng lật úp tấm ảnh và đặt nó lên trên chiếc ghế đối diện.

Chỉ mấy phút sau, vị phóng viên đã hẹn trước với Eun Ji cũng tới, vừa nhìn thấy cô liền vội vàng đi về phía đó.

— “Thành thật xin lỗi! Anh có chút việc đột xuất nên đến trễ một chút.” — Anh rất nhanh chóng đến trước mặt cô chào hỏi. Tuy nhiên, khi vừa định ngồi xuống ghế thì ánh mắt lại bị thu hút bởi một thứ trên đó, không khỏi tò mò cầm lên xem thử. — “Cái này là...”

Ngay khi vừa nhìn thấy hình ảnh trên đó, đôi mắt của vị phóng viên này như lóe lên chút ánh sáng, tựa như một con báo vừa tìm kiếm được con mồi vậy.

— “Chắc là của Minh Tuyết, trợ lý của MS4 để quên ấy mà. Bọn em vừa nãy ngồi nói chuyện với nhau ở đây.” — Eun Ji tỏ vẻ ngạc nhiên khi thấy người đàn ông đối diện cảm xúc ảnh lên, cảm xúc che giấu rất tốt, như thể tất cả chỉ là một sự trùng hợp. — “Cô ấy cũng có nói qua về một sở thích của Young Min nhưng nó quá khó tin. Chắc là cô ấy chỉ nói đùa một chút cho vui thôi.”

* * *

Sáng hôm sau, khi Minh Tuyết đang hào hứng định lôi các tư liệu để viết truyện thì lại bàng hoàng nhận ra tấm ảnh cô mượn của Young Min đã không cánh mà bay.

Biết được vấn đề này rất nghiêm trọng, cô hoảng hốt lật tung túi xách ra xem, đi vòng quanh nhà tìm kiếm, thậm chí ở trong thùng rác cũng không buông tha. Nhưng cuối cùng, tấm ảnh vẫn không thấy.

Cô càng lúc càng thấy lo lắng và sợ hãi. Nếu nó rơi vào tay người khác... chỉ nghĩ đến vậy thôi cô cũng không dám tưởng tượng thêm nữa. Lúc đó, mọi chuyện có khả năng lộ ra, Young Min sẽ phải đối mặt với sự soi mói của tất cả các fan và những người trong giới nghệ thuật khác. Tất cả chỉ vì sự bất cẩn của cô.

Minh Tuyết ngày càng thấy khủng hoảng, cố gắng bắt trí não suy nghĩ kĩ xem hôm nay mình đã đi những đâu, mãi mới nghĩ tới một nơi có khả năng mình đã đánh rơi tấm ảnh đó nhất.

— “A lô! Chị Eun Ji à?” — Vừa xin được số điện thoại của người con gái đó, Minh Tuyết vội vàng gọi điện tới hỏi thử. Nhưng đến lúc bên kia bắt máy, cô mới thấy bối rối không biết nên nói bắt đầu từ đâu để tránh phải đề cập tới bí mật của Young Min. — “Hôm trước chị có nói rằng định đi gặp phóng viên sau khi nói chuyện với em đúng không?”

Minh Tuyết cẩn thận hỏi, trong tâm lý còn tồn tại một chút may mắn, hi vọng mọi việc không trở nên quá xấu.

— “Đúng vậy!” — Vừa nghe thấy câu hỏi của Minh Tuyết, Eun Ji đã đoán được người con gái ấy thật ra muốn đề cập tới chuyện gì, nhưng bản thân vẫn vờ như không biết.

Cô chỉ trả lời một cách ngắn gọn, không thể để lộ ra chút sơ hở nào. Bởi vì người làm lộ ra bí mật của Young Min sẽ chỉ có một mình Minh Tuyết, còn Eun Ji từ đầu tới cuối sẽ hoàn toàn không liên quan gì đến chuyện này hết.

— “Thế.. lúc đó...” — Minh Tuyết lúc này thấy thật khó nói, không biết dùng từ gì để nói ra chuyện này mà không bị người khác nghi ngờ. — “Chị có thấy em làm rơi thứ gì ở đó không ạ?”

Bạn đang đọc truyện *My Stars* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19

Lang thang trên phố mà không có chút mục đích nào, Minh Tuyết bước trở về nhà với tâm trạng đầy buồn bã, trong đôi mắt đầy những ưu tư. Cô gái ấy lúc này tựa như một người lạc lối trong con bão tuyết, không biết nên đi đâu về đâu.

Cô lặng lẽ bước đến trước cửa nhà như, khi bàn tay vừa đề lên nắm cửa thì bất chợt ngừng lại khi nghe thấy tiếng bàn luận của các chàng trai ở phía trong nhà.

— “Đã hai ngày rồi mà vẫn không thể liên lạc được với anh Young Min.” – Không biết là lần thứ bao nhiêu Yo Seob cố gắng liên lạc với tên đàn anh ấy trong hai ngày qua, nhưng kết quả vẫn không có gì khả quan, bởi vì ai đó vẫn tắt máy, không có một chút thông tin gì. – “Gọi điện không được, gặp mặt lại càng không. Tất cả chương trình làm việc của anh ấy cũng tạm thời bị ngừng lại hết rồi.”

Đối mặt với dư luận gay gắt như vậy, Young Min lúc này có lẽ đang rất khó khăn. Nhưng tên đàn anh ấy lại bỏ đi mất tích một mình khiến tất cả các thành viên khác không khỏi lo lắng, rất sợ ai đó không chịu nổi mà làm ra chuyện gì đó bất thường.

— “Quản lý Kang không thấy đề cập gì tới vấn đề này với chúng ta. Thế nên có lẽ anh ấy biết anh Young Min ở đâu nhưng lại không nói cho chúng ta biết.” – Theo lẽ thường, cứ có chuyện gì thì anh quản lý sẽ là người đầu tiên sốt sắng lên, dù đó chỉ là chút việc nhỏ, chứ đừng nói đến chuyện một thành viên trong nhóm tự dung mất tích. Thế nên Hyung Ki có thể dám chắc tên đàn anh đó lúc này cũng không xảy ra chuyện gì, dẫu vậy lo lắng thì vẫn không thể tránh khỏi. – “Anh Jae Sung, theo anh thì anh ấy có thể đi đâu được cơ chứ?”

Chàng đội trưởng quay sang bên hỏi tên đàn anh, trong lòng tồn tại chút hi vọng rằng ai đó có thể đưa ra được một gợi ý có ích, bởi vì hiện tại trong nhà thì người này vẫn là kẻ lớn tuổi nhất.

Nhưng đáng tiếc, có lẽ do đã đánh giá quá cao tinh thần trách nhiệm của Jae Sung nên đến khi ai đó ngược lên với vẻ mặt ngờ ngác thiếu ngủ, hỏi lại một câu chẳng đầu ra đầu thì cậu không biết phải nói thêm gì nữa.

— “Hả? Cái gì cơ?” – Tên mèo lười thậm chí vẫn còn có thể cầm bịch khoai tây chiên ăn ngon lành, dáng vẻ ngầy ngốc như thể từ đầu tới giờ không hề hay biết bọn họ đang nói tới điều gì.

Lúc này Hyung Ki cũng nhận thấy bất người con trai này suy nghĩ những việc ngoài ăn và ngủ thì thật là quá sức. Cậu thừa nhận đặt niềm tin vào một tên đàn anh vô trách nhiệm như vậy đúng là sai lầm lớn nhất của bản thân.

Nhìn thấy dáng vẻ thực sự lo lắng của hai tên đàn em, Jae Sung còn thật sự suy nghĩ về vấn đề này, về mặt bỗng nhiên trở nên nghiêm túc đến khác thường, khiến bất kì ai khi trông thấy đều cảm thấy rất đáng tin cậy.

— “Nếu cậu ấy đã không muốn gặp Minh Tuyết thì sẽ không để chúng ta tìm thấy đâu.” – Điều quan trọng nhất lúc này là để cho Young Min một chút thời gian để ai đó quyết định lên làm gì tiếp theo để đối mặt với chuyện này. Jae Sung đột nhiên nói một câu làm hai tên đàn em còn lại phải thực sự suy nghĩ. Tuy nhiên, chưa hề các thành viên khác kịp khám phục sự xuất thần của cậu thì ai đó lại tiếp tục nghĩ nghĩ, rồi phát biểu thêm một câu. – “Mấy ngày nữa chắc sẽ trở về thôi.”

Mấy ngày nữa sẽ trở về? Anh coi ai cũng là động vật đơn bào giống anh hết ư? Có ăn có chỗ ngủ thì đã thỏa mãn, chẳng còn nhớ nổi việc vừa phát sinh một phút trước hay sao? Yo Seob cảm thấy bản thân đúng là vẫn không có cách nào hiểu được những suy nghĩ của tên đàn anh trước mặt này cả.

— “Anh nói cứ như đơn giản lắm đấy.” – Nếu việc này dễ dàng giải quyết như vậy thì bọn họ cũng không cần lo lắng đến mức này rồi.

Càng nhìn anh chàng trẻ con lại càng cảm thấy khuôn mặt xinh đẹp như tiên nữ, khí chất không thuộc về phạm trảo của lúc trên sân khấu và bộ não của tên đàn anh dường như chẳng có chút phù hợp nhau chút nào. Nhiều lúc khi nói chuyện với Jae Sung, cậu rất muốn ngửa mặt lên trời hét dài, rất muốn biết tại sao ông trời lại tạo ra một sản phẩm độc nhất vô nhị đến thế này nữa.

Giây phút đó, Yo Seob còn định mở miệng nói thêm điều gì đó nhưng ngay sau đó liền cảm bất khi nghe thấy tiếng mở cửa. Thì ra có người đứng ngoài cửa đã lâu, nghe hết những lời nói của các chàng mỹ nam, cuối cùng mới quyết định mở cửa bước vào.

Vừa ngược sang thấy bóng hình cô, các chàng trai liền không dám bàn luận thêm câu gì, đều đưa mắt quan sát phản ứng của cô trong e ngại. Bọn họ lúc này đều có chút lo lắng, không biết cô đã nghe thấy những gì, sợ cô lại quá tự trách mà làm ra điều gì đại đột.

Không gian lúc đó chìm trong một sự tĩnh lặng, đầy ngưng trọng khiến các chàng trai cũng thấy khó mà thích ứng nổi.

— “Minh Tuyết!” – Có phản ứng đầu tiên lại chính là Jae Sung, chàng mỹ nam ấy chạy vội lại phía cô với dáng vẻ đầy quan tâm, nhưng kết hợp với nét mặt ngầy ngốc của cậu thì trở nên không hợp tẹo nào.

Chàng mỹ nam vội vàng chìa thứ duy nhất mình có trên tay là gói khoai tây chiên đang ăn dở về phía cô, hoàn toàn không nghĩ tới cái thứ này vốn chính là do cô mua về mấy hôm trước.

Dùng đồ của người khác để tặng cho chính họ, trên đời này chỉ có một mình Jae Sung mới làm ra cái chuyện này, với thái độ hiển nhiên như vậy mà thôi.

— “Em có muốn ăn khoai tây chiên không?” – Tên mèo lười thực sự muốn Minh Tuyết có thể quên đi mọi chuyện không vui, mới đau lòng cố gắng ra gói đồ, nhưng ánh mắt từ đầu tới cuối vẫn không hề rời khỏi nó, tràn đầy tiếc nuối. – “Ngon lắm đấy!”

Thấy biểu hiện này của tên đàn anh, Yo Seob rất muốn nói với mọi người rằng thật ra mình không hề biết người này.

Vị đàn anh này đến giờ vẫn cho rằng ai cũng như mình, có ăn là quên sạch tất cả sao? Hơn nữa nhìn cái ánh mắt thèm thuồng và tiếc rẻ của Jae Sung làm

cậu thấy thật xấu hổ. Bọn họ bình thường cũng đâu bạc đãi cậu đến cái mức ngay cả đem tặng một gói khoai tây chiên cũng không đành lòng như vậy chứ?

— “Không à!” – Minh Tuyết cảm nhận được sự lo lắng thật lòng của tên đàn anh đó với mình, nhưng lúc này cô rất buồn nên chỉ có thể qua loa đáp lại rồi trở về phòng. – “Em cảm ơn anh!”

Cô không nói thêm gì, cứ thế bước về phía cầu thang, bóng hình lặng lẽ và đầy cô độc, khiến bất cứ ai khi nhìn thấy cũng thấy đau lòng.

— “Thế thì cô cũng phải ăn tối đi chứ.” – Hyung Ki nhìn thấy dáng vẻ này của cô gái ấy thì không khỏi thấy bất an. Cậu đột nhiên có một linh cảm không tốt, rất sợ cô không chịu nổi áp lực, quá mức tự trách bản thân mà làm điều dại dột. Thế nên khi nói cũng rất cẩn trọng, chỉ sợ một khi lỡ lời sẽ gây ra hậu quả nghiêm trọng. – “Tủ lạnh hết đồ nên tôi đã ra siêu thị mua rất nhiều đồ về đây. Nếu cô không muốn ra ngoài ăn thì cứ nói cho tôi biết muốn ăn gì, tôi sẽ nấu cho.”

Phải biết rằng trong khoảng thời gian gần đây người vẫn phải đi ra siêu thị mua đồ chỉ có một mình Minh Tuyết. Nhưng do hai ngày hôm nay cô tựa như mất hồn, không đi lang thang ngoài đường thì lại giam mình trong phòng, thế nên Hyung Ki mới phải tự mình đi mua đồ. Hơn nữa cậu lại còn tự mình mở miệng nói sẽ nấu ăn cho cô, điều đó cũng cho thấy bọn họ đã lo lắng cho cô đến mức nào.

— “Không cần đâu!” – Tuy rằng Minh Tuyết biết mọi người thật sự lo lắng cho mình, nhưng ngoài cổ ép bản thân nói câu này thì không biết nên làm gì để đáp lại nữa. Cô cảm thấy mọi việc đến mức như ngày hôm nay chính là do lỗi của mình, thấy không còn mặt mũi nào để đối mặt với Young Min nữa. – “Tôi chỉ muốn yên tĩnh một chút thôi.”

Khoảnh khắc này, cô thấy rất rối bời, rất mệt mỏi, chỉ muốn về phòng ngủ một giấc thật dài, không phải tỉnh lại đối mặt với mọi việc nữa.

— “Minh Tuyết này!” – Thấy hai người kia cũng không đã động được cô, Yo Seob vội vàng chạy tới, tựa như một đứa trẻ đang khoe công lao của mình. – “Hôm nay quả thật tôi đã rất tốt bụng đấy. Tôi không hề có ý đùa nghịch hay cố tình trêu chọc gì cô đâu. Tôi nói thật đấy.”

Chàng mỹ nam giải thích với vẻ mặt rất thật, cố tìm cách chứng minh bản thân hôm nay không hề có ý muốn đổ dầu vào lửa. Cho dù bình thường cậu có hay trêu đùa, đặt bẫy cô thật, nhưng những lúc như thế này cũng không thật sự nhẫn tâm đến mức đấy. Thế nên, nếu có chuyện gì xảy ra thì đó chỉ là vô tình. Là vô tình mà thôi.

— “Thế à?” – Minh Tuyết quả thật không hiểu được chàng trai ấy muốn nói gì, mà với tâm trạng hiện nay cô cũng không có hơi sức đi lý giải, nên chỉ trả lời một cách băng quơ.

Thấy thái độ không nóng không lạnh của cô, Yo Seob lại càng sốt sắng, chỉ sợ cô không tin mình. Chàng mỹ nam vội vàng gặt đầu với vẻ mặt vô cùng thành thật, dùng ánh mắt đáng thương để giải thích cho sự trong sạch của bản thân, không để cô hiểu lầm.

— “Thật mà. Chính vì thế nên khi thấy cái áo cô để trên ghế, tôi đã mất công đi đem nó ủi lại cho phẳng. Chỉ có điều là do không cẩn thận.” – Ai đó càng nói càng nhỏ lại, bàn tay cũng dè dặt gờ cái áo có hình chiếc bàn ủi cháy đen ở chính giữa, đôi mắt nhìn chăm chú vào cô, chỉ cần cô tức giận là cậu sẽ co cẳng chạy mất. – “Nên mới trở thành như vậy thôi.”

Có trời đất chứng giám, lần này cậu thật sự là có ý định làm việc tốt, muốn giúp đỡ cô một chút mà thôi. Nhưng cuối cùng cũng chẳng biết tại sao lại thành ra như vậy nữa.

— “Thế à? Cảm ơn.” – Tuy nhiên, phản ứng của Minh Tuyết hoàn toàn nằm ngoài dự kiến của cậu. Cô không nổi giận, không bực tức, thậm chí còn không tỏ vẻ gì là quan tâm tới lỗi lớn này của cậu nữa.

Ai đó vẫn trong trạng thái thần thờ, lững thững bước về phía cầu thang, tựa như đang ngăn cách mình khỏi thế giới này vậy.

— “Hả? Cô...?” – Cứ thế mà bỏ đi mà không tỏ vẻ gì khác thường hay sao? Yo Seob kinh ngạc nhìn theo bóng dáng người con gái đang uể oải bước lên cầu thang, không chút để tâm tới cậu đã gây ra chuyện gì.

Còn lại một mình chàng mỹ nam đứng dưới nhà với chiếc áo trên tay, quá ngỡ ngàng khi sự việc xảy ra ngoài dự đoán của bản thân. Cậu đã chuẩn bị sẵn sàng để ứng phó với mọi trường hợp nhưng lại không nghĩ cuối cùng sự việc lại diễn ra bình yên như vậy.

Nhìn thấy Minh Tuyết đi càng ngày càng xa, có vẻ như không có ý định truy cứu chuyện này thật, Yo Seo không hiểu sao lại thấy vô cùng khó chịu. Trong suy nghĩ của cậu nhẽ ra mọi chuyện sẽ không như vậy, ít ra cô ấy cũng nên biểu hiện một phản ứng gì đó mới đúng.

Cuối cùng, khi bóng dáng của cô sắp khuất hẳn, anh chàng trẻ con cũng không chịu nổi cái không khí khác thường trong nhà này nữa, nổi giận quăng cái áo xuống sàn.

— “Này! Sao cô không phản ứng gì hết thế hả? Nó là cái áo mà cô thích nhất kia mà.” – Theo đúng lẽ thường thì Minh Tuyết lúc này mới là người nổi điên lên, chạy đuổi theo kêu muốn giết chết cậu chứ không phải cái phản ứng lạnh nhạt như thế này. Yo Seob không kiềm chế được lên tiếng, có vẻ như không chịu nổi qua chừng nào Minh Tuyết không đòi lại công đạo cho chiếc áo của mình. – “Nó bị tôi ủi cháy cả một mảng to như vậy mà cô không có ý kiến gì hết hay sao?”

Bình thường đừng nói là một vết cháy, mà ngay cả một chút bẩn bị cậu vô tình hay cố ý làm dây vào quần áo thì Minh Tuyết đã không tha cho cậu rồi. Thế mà hôm nay cả cái áo bị hỏng đến mức này mà cô lại không có phản ứng gì là sao? Điều này quá vô lý, khiến cậu không thể nào chấp nhận được.

“Cái tên này! Muốn ăn đập đến thế sao?” – Hyung Ki không biết nên nói gì đối với cái tên gốc đang hò hét muốn người khác đánh mình như thế nữa. Có lẽ áp lực quá nặng nề trong căn nhà này đã làm Yo Seob phát điên mất rồi. – “Không thấy Minh Tuyết đang như thế nào hay sao mà còn đùa nghịch mấy trò như vậy cơ chứ.”

Nói Yo Seob thực sự vô tình gây ra chuyện này, đánh chết cậu cũng không tin, nhất là lại thêm cái thái độ đáng ăn đòn của ai đó nữa. Đến nước này mà còn có thể trêu đùa mấy trò trẻ con, về mặt lại còn hào hứng trông chờ người khác đến chà đạp mình như vậy thì cậu cũng không còn lời nào mà nói rồi.

“Khoan đã! Tớ đã nói là tớ không hề cố ý mà.” – Yo Seob không khỏi bất bình lên tiếng. – “Tớ thật sự chỉ muốn giúp cô ấy thôi mà.”

Thái độ của tên đội trưởng như vậy tức là sao? Tựa như đã nhận định chắc chắn là cậu không có việc gì mới làm ra trò này vậy. Lần này cậu đúng thật là bị oan uổng có biết không.

Khó khăn lắm mới có một hôm Yo Seob thật tâm giúp người khác nhưng lại chẳng có ai chịu tin tưởng. Thế mới biết tác hại của việc đặt bẫy người khác quá nhiều là thế nào.

Được rồi! Cậu thừa nhận là lúc đầu cũng có chút tư tâm. Việc bị cháy thật là do vô tình nhưng vẫn hoàn toàn không thấy hối lỗi, còn cho rằng đây là một chuyện có thể kích thích được cô trở lại bình thường. Ai mà biết cuối cùng lại thành ra như vậy chứ.

Ngước nhìn hai tên đàn em trong cuộc phân bua vớ vẩn, sau đó lại nhìn theo bóng dáng của Minh Tuyết trên cầu thang, đang hướng về phía sân thượng, Jae Sung bỗng nhiên có những cảm giác thật khác thường. Dường như chỉ cần trông thấy hình bóng cô độc và buồn bã của người con gái ấy, cậu cũng thấy thật không thoải mái, không kiềm chế được bản thân muốn đến bên cạnh.

Cứ thế, chàng mỹ nam cũng bước lên cầu thang, mở cửa bước ra ngoài sân thượng, nơi được bao phủ bởi bóng đêm và muôn vạn vì sao sáng lấp lánh. Đầu đó trong không gian, những cơn gió trong lành thổi qua tán lá, reo lên những âm điệu của cuộc sống, hòa lẫn với một âm thanh làm cho người nghe không khỏi thấy đau lòng.

“Em xin lỗi! Em biết em đã sai rồi!” – Minh Tuyết ngồi bên các chậu hoa, nhìn cây phong lan mà nước mắt không kiềm chế lại được, một giọt rơi xuống vỡ tan trên chiếc lá, phản chiếu những tia màu lấp lánh. – “Em phải làm gì mới được anh tha thứ đây?”

Mấy ngày hôm nay, cô đặc biệt chú ý đến phản ứng của mọi người đối với vụ việc này, cũng cảm nhận được sự khó khăn của Young Min khi đối mặt với những tin đồn như vậy. Đến nay tất cả công việc của cậu đã phải tạm thời đình chỉ, tin đồn thì càng lúc càng lan rộng, trong khi phía công ty vẫn chưa tìm được biện pháp nào giải quyết.

Quan trọng nhất là Young Min vẫn mất tích, không có một tin tức gì, tựa như bốc hơi khỏi thế giới này vậy. Mỗi lần nghĩ tới chàng trai ấy lúc này đang phải một mình đối mặt với tất cả việc này, cô lại cảm thấy bản thân đã gây ra một lỗi quá lớn, không thể tha thứ.

“Nếu em còn tưới cây bằng cách như vậy thì phong lan Young Min sẽ chết vì mặn đấy.” – Jae Sung đột nhiên mở miệng nói.

Thật ra, chỉ bản thân chàng trai ấy mới hiểu. Cậu làm như vậy không hoàn toàn là bởi thương xót cho cái cây, mà là không chịu được những giọt nước mắt của cô. Chỉ cần nhìn thấy cô đang đau buồn, cậu cũng thấy khó chịu đến mức không thể thờ ơ nổi.

“Anh...” – Vừa nghe thấy tiếng nói của chàng trai ấy, Minh Tuyết không khỏi giật mình, lau nước mắt một cách qua loa rồi quay lại như không có gì xảy ra, tựa như giây phút không khống chế được cảm xúc vừa nãy chỉ là nhìn nhầm vậy. – “Sao anh lại lên đây thế?”

Dù vậy, có cố gắng che giấu thế nào thì khuôn mặt đỏ bừng, đôi mắt ướt át của Minh Tuyết cũng đã bán đứng chủ nhân của mình. Không khó khăn để nhận ra người con gái đó lúc này chỉ đang gượng ép bản thân tỏ ra như bình thường, kể cả đó có là người chậm hiểu như Jae Sung đi nữa.

“Young Min vẫn còn đang giận nên mới không về nhà thôi.” – Tên mèo lười trước giờ luôn nghĩ gì nói nấy, lại càng không biết cách an ủi một người con gái như thế nào. Chỉ thông qua đôi mắt của Jae Sung, người khác mới có thể nhận thấy sự chân thành của chàng trai ấy. Cậu hiện tại chỉ dựa theo bản năng mách bảo mà bước tới, đưa tay ra lau đi chút nước mắt còn sót lại trên khuôn mặt Minh Tuyết, giọng nói như có một ma lực khiến người khác bỗng thấy yên lòng. – “Nhưng cậu ấy không phải là một người ích kỷ và giận dai đâu. Chỉ cần cho cậu ấy một thời gian thì sẽ bình tĩnh lại và quay trở về thôi.”

Bọn họ là thần tượng, cho nên dù cố gắng bảo vệ hình tượng như thế nào thì những scandal như thế này vẫn là không thể tránh khỏi. Hơn nữa vấn đề đó sớm hay muộn Young Min cũng phải đối mặt, Minh Tuyết chẳng qua chỉ là người thúc đẩy cho nó đến sớm hơn một chút thôi.

Thế nên, cô cũng không cần vì chuyện này mà trở nên đau buồn và suy sụp như vậy đâu.

“Cảm ơn anh!” – Nghe Jae Sung nói, Minh Tuyết không kiềm chế được bật khóc. Cho dù đó có thể chỉ là những lời an ủi, nhưng cô cũng muốn được nói lời cảm ơn đối với cậu. Bởi vì đôi lúc, chỉ những lời đơn giản như vậy lại không khác gì một ánh sáng cứu vớt con người ta khỏi bóng tối mịt mù.

Khoảnh khắc này, cô biết rằng bản thân không thể gục ngã dễ dàng như vậy, mà chuyện cần phải làm tiếp tục tìm kiếm và giúp đỡ Young Min, cầu mong một sự tha thứ của người con trai ấy.

Cảm nhận được sự biến hóa trong tâm trạng của Minh Tuyết, Jae Sung không nói gì mà chỉ lặng lẽ đưa tay ôm lấy cô vào lòng. Cậu khẽ vuốt lên mái tóc cô, ánh mắt không tự chủ được nhìn lên bầu trời đêm rộng lớn và tĩnh mịch.

Khoảnh khắc đó, cậu rút cuộc đã cảm nhận được sự nóng rát của những giọt nước mắt, cũng như cảm giác đau đớn trong lòng một con người.

* * *

Hai tay cầm hai túi hành lý lớn, quản lý Kang thận trọng nhìn khắp xung quanh, đến khi dám chắc không có ai bám theo thì mới dám bước vội trên hành lang, hướng về phía một căn phòng.

— “Anh đến rồi ư?” – Vừa nghe thấy tiếng gõ cửa, Young Min đã lững thững bước ra mở, thái độ rất bình thản, trái ngược hoàn toàn với anh quản lý của mình.

Nhìn thấy nhân vật nổi trội nhất mấy ngày qua tỏ ra chủ quan đến vậy, quản lý Kang không khỏi thấy toát mồ hôi hột, vội vàng bước vào trong và đóng sập cửa lại ngay tức thì. Tuy rằng nơi đây được coi như là một trong những nơi an toàn nhất để che giấu, nhưng đề phòng thì vẫn nên có.

Bước vào trong phòng, ông anh mới dám thở nhẹ một hơi, vội vàng buông hai túi hành lý xuống, lần lượt lôi các thứ bên trong ra.

— “Anh đã chọn lúc không có ai ở nhà để đến lấy đồ đạc cho em, cũng qua siêu thị mua một chút thức ăn cho mấy ngày tới.” – Nói chung là mọi thứ đều đầy đủ cả, để cho tên đàn em này có thể yên ổn ở đây nghỉ ngơi tránh né, không cần phải lộ mặt ra ngoài đường. — “Nếu có gì cần thì cứ gọi anh mang đến, đừng có tự ý ra ngoài một mình đấy nhé. Anh cũng đã hoãn lịch làm việc của em lại rồi, thế nên cứ yên tâm ở lại đây tránh mặt vài hôm đã.”

Sự việc lần này rất đơn giản nhưng cũng rất phức tạp, nếu xử lý không khéo thì sẽ ảnh hưởng rất nhiều tới hình tượng của Young Min và MS4. Mà hiện nay công ty vẫn chưa đưa ra được cách thức giải quyết phù hợp nhất nên cậu chỉ có thể tiếp tục đợi cho dư luận tạm lắng xuống.

Chỉ đáng thương cho Young Min phải một mình ở đây, mấy ngày nay chắc bị áp lực rất nặng nề. Ông anh không khỏi thở dài một hơi, mong sao cho việc này sớm ngày qua đi.

— “Không cần đâu!” – Young Min ngồi xuống ghế, thái độ bình thản hơn sự dự đoán của anh quản lý rất nhiều. Trải qua mấy ngày, khí chất của chàng mỹ nam ấy cũng thay đổi khá nhiều, nhất là đôi mắt làm cho ngay cả quản lý Kang cũng không thể nào đoán được. — “Anh cứ xếp lịch như cũ đi! Em vẫn sẽ làm việc như bình thường.”

Có lẽ đã đến lúc phải thử đổi mới, bởi vì cả ngày đối diện với bốn bức tường để trốn tránh thế này vốn không phù hợp với tính cách của cậu. Huống hồ, nếu thức sự phải chờ đợi cho đến khi tất cả lắng xuống hết thì không biết đến bao giờ.

— “Em điên à!” – Quản lý Kang vừa nghe thấy ai đó định đi làm thì hoảng hốt, phản ứng không khỏi có chút gay gắt. Lúc này mà đi làm thì quá nguy hiểm, có khác gì đứng đó làm bia cho người ta công kích đâu. — “Những lúc rối ren thế này thì em nên ở nhà thì hơn, nếu lỡ xảy ra chuyện gì thì sao? Hơn nữa những người dẫn chương trình có khả năng sẽ tập trung vào việc này, chỉ chờ em mất bình tĩnh, lỡ lời hay ứng xử không khéo.”

Đây quả là cái ý nghĩ khiến ông anh thấy hoảng sợ nhất trong mấy ngày qua. Cậu ấy có thật sự hiểu được những nguy cơ có thể xảy ra đối với bản thân hay không chứ? Vấn đề mà Young Min đang vướng phải rất phức tạp và cực kì khó giải quyết.

— “Em sẽ tự biết cách xử lý mà.” – Chàng mỹ nam không cho là đúng, dường như đã quyết tâm đi làm, không chịu đổi ý.

Biết được tên đàn em này sẽ không thỏa hiệp, muốn thử một lần, quản lý Kang cũng không ngăn cản nữa. Tuy nhiên, phải mất một lúc lâu sau để suy nghĩ, đắn đo một hồi, ông anh mới chịu đồng ý.

— “Thôi được rồi!” – Anh thở dài một hơi, còn chưa tới lúc Young Min đi làm đã thấy thật là lo lắng. — “Nhưng tạm thời chỉ là những chương trình tạp kỹ và phỏng vấn bình thường. Em chỉ đến chụp ảnh, quay phim hay quay quảng cáo thôi đấy.”

Không được truyền hình trực tiếp, không được đến những buổi biểu diễn có quá đông fan... anh quản lý vẫn kiên quyết với những nguyên tắc này, đề phòng xảy ra chuyện gì mà anh không kịp ứng phó.

— “Vâng! Em biết rồi!” – Chàng mỹ nam cũng không phản đối gì, bởi vì cậu cũng biết sự khó khăn của quản lý Kang khi sắp xếp việc cho mình trong giai đoạn này.

Xem kỹ lại một lần thứ đồ mình mang đến để đảm bảo không còn thiếu sót thứ gì, quản lý Kang lúc này mới đảo lại một vòng quanh căn phòng, cuối cùng ngừng lại ở phía tên đàn em.

— “Mà Young Min này!” – Anh tò mò quay sang hỏi một câu. — “Em định ở khu nhà của công ty này đến bao giờ vậy?”

Từ hôm trước, Young Min đột nhiên gọi điện cho anh đòi tìm một chỗ ở tạm thời, lại còn bị yêu cầu phải giữ bí mật tuyệt đối khiến anh rất ngạc nhiên. Sau đó khi hỏi dò ở chỗ các thành viên khác, anh mới biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

— “Không phải khu nhà này dành cho nhân viên của công ty sao?” – Trong đó có bao gồm cả các ca sĩ nữa. Chẳng qua do MS4 đã quá nổi tiếng nên mới được quyền chuyển ra một ký túc xá riêng biệt, nhưng như vậy cũng không có nghĩa Young Min không thể được ở lại đây. — “Hay anh muốn em ra khách sạn ở?”

Vốn dĩ các thần tượng muốn tìm chỗ ở đã khó, hiện giờ cậu lại đang bị dư luận chú ý nên ở đâu để không bị phát hiện hay đeo bám là cả một vấn đề.

— “Ý anh không phải thế. Ở đây quả thật là nơi an toàn nhất, an ninh tốt, cũng không lo các nhà báo mò tới.” – Anh quản lý vừa nói vừa lên quan sát phản ứng của Young Min, muốn từ đó nhìn ra thái độ của tên đàn em ấy với việc này. — “Nhưng mấy đứa chúng nó lo cho em lắm đấy. Nhất là Minh Tuyết, thường hỏi anh có biết em ở đâu không, khiến anh cứ phải nói dối suốt.”

Đáng tiếc, quản lý Kang nhìn mãi vẫn không thấy chàng trai ấy tỏ vẻ gì khác thường, khiến ông anh không biết phải ứng phó ra sao cả. Nhưng nghĩ tới dáng vẻ khổ sở của Minh Tuyết mấy hôm nay, anh không khỏi sinh lòng trắc ẩn, đành đánh liều nói tiếp.

— “Mấy hôm nay Minh Tuyết suy sụp rất nhiều, mắt cũng sưng đỏ cả lên. Con bé cũng có vẻ rất ân hận.”

— “Được rồi! Em biết rồi!” — Cứ mỗi lần đề cập tới chủ đề này, Young Min đều không khỏi cảm thấy khó chịu, lớn tiếng ngắt lời anh quản lý. Cậu biết rằng mình cứ thế bỏ đi không nói lời nào như vậy chỉ là trốn tránh, làm cho mọi việc càng hỗn loạn hơn, nhưng lại không thể khiến bản thân có thể bình tĩnh đón nhận tất cả được. — “Em cần yên tĩnh một chút. Xin anh đừng nói thêm gì nữa. Coi như em cầu xin anh đấy.”

Vốn tưởng mấy ngày nay đã đủ để cậu bình tâm, nhưng đến khi anh quản lý nhắc tới việc này, Young Min mới biết bản thân vẫn còn rất hỗn loạn. Thậm chí cậu còn không biết mình sẽ cảm thấy gì khi nhìn thấy người con gái ấy nữa.

— “Em tha thứ cho con bé đi mà. Nó cũng không phải cố ý.” — Quản lý Kang cố gắng đến cùng để khuyên nhủ tên đàn em nhưng điều nhận được chỉ là bản thân bị mời ra ngoài, tro mắt nhìn cánh cửa đóng sập lại. — “Thôi được rồi! Anh sẽ về trước vậy. Em cứ nghỉ ngơi thêm ít lâu nữa đi. Nhưng hai hôm nữa MS4 sẽ biểu diễn một ca khúc trên sân khấu, em cũng đến nhé. Chỉ có một bài nên chắc không có vấn đề gì lớn đâu.”

Có lẽ bây giờ vẫn là quá sớm để Young Min có thể suy nghĩ thấu đáo và tha thứ cho Minh Tuyết. Dẫu sao anh cũng đã làm hết sức, sự việc còn lại chỉ trông chờ vào tự thân bọn trẻ mà thôi. Ông anh không khỏi thở dài một hơi, cảm thán cho số phận thuyết khách của mình.

* * *

— “Thế cuối cùng...” — Yo Seob đang ngồi để cho nhân viên làm tóc nhưng tâm trí thì vẫn suy nghĩ về cái sự việc khiến không khí trong kí túc xá mấy hôm nay trở nên nặng nề không thở nổi. — “Anh Young Min có đến thật không đây?”

Lúc được thông báo toàn bộ MS4 sẽ có mặt đông đủ trong buổi biểu diễn hôm nay, ngay chính cậu cũng có chút bất ngờ. Trong lúc tin đồn vẫn còn nóng bỏng như vậy, tên đàn anh đó xuất hiện không biết là điều tốt hay xấu nữa.

— “Quản lý Kang chắc chắn rằng anh ấy sẽ đến làm việc như bình thường mà.” — Hyung Ki vừa thay xong trang phục biểu diễn, cũng ngồi xuống bên cạnh để các nhân viên trang điểm và sửa sang lại. — “Chắc là chỉ đến muộn một chút thôi.”

Tuy vẫn không đoán được Young Min hiện giờ đang nghĩ gì trong đầu nhưng ai đó bình thường khi nói thì rất giữ lời, nên chắc không xảy ra chuyện làm thời lại thay đổi. Hyung Ki rất tin tưởng vào nhân phẩm của tên đàn anh, nhưng lại hoàn toàn không nghĩ tới ai đó hiện tại tâm trạng không được như bình thường, chẳng thể đoán nổi kế tiếp sẽ làm ra sự việc gì nữa.”

— “Một chút gì chứ! Sát giờ rồi nè.” — Yo Seob liếc nhìn về phía đồng hồ, không khỏi cảm thấy lo lắng. Tuy rằng chỉ biểu diễn một bài hát, nhưng đã thông báo trước với khán giả mà phút cuối lại thay đổi thì cũng không hay. — “Còn phải thay quần áo, trang điểm, mà giờ này vẫn chưa thấy đâu. Hay là vì biết Minh Tuyết ở đây nên anh ấy đổi ý rồi.”

Phải biết rằng giây phút này người mà tên đàn anh ấy không muốn nhìn thấy mặt nhất chính là Minh Tuyết. Chỉ cần nghĩ tới chuyện bọn họ đụng mặt nhau, trong trí não cậu đã không tự chủ suy diễn ra rất nhiều trường hợp khốc liệt.

Dẫu sao Young Min bị như vậy, nguyên nhân chính lại chính là cô gái ấy, cho dù không hận thì cũng không thể bình tĩnh đối mặt ngay được.

Nói đến đây, hai chàng trai lại bất giác đưa mắt về phía Minh Tuyết, cái người đang tất bật chạy qua chạy lại giúp việc. Hết lấy trang phục và phụ kiện thì lại chạy tới đánh thức Jae Sung đang ngồi ngủ gật trên bàn trang điểm, cô gái ấy lúc này dường như chỉ biết cách dùng sự bận rộn để quên đi những điều phiền nhiễu.

— “Mà sao cô ta cứ chạy qua chạy lại suốt thế? Nhìn thôi cũng thấy chóng cả mặt.” — Trông thấy cô tự ép buộc bản thân, vất vả làm việc như vậy, Yo Seob bỗng dưng thấy thật không thoải mái chút nào. Trong trí não bỗng toát ra ý nghĩ rằng ai đó chỉ có thể bị một mình cậu sai bảo, cũng chỉ có cậu được quyền bắt nạt. — “Cậu ra bảo cô ta ngồi yên một chỗ ngay cho mình nhờ. Có ai trả lương cho đâu mà làm việc như điên thế.”

Yo Seob càng nhìn càng thấy bức mình. Nhưng chàng trai ấy vẫn không thừa nhận là mình quan tâm cô, chẳng qua chỉ muốn con mồi của mình ở trong trạng thái tốt nhất rồi mới ra tay trêu chọc.

— “Thôi cứ để kệ đi!” — Hyung Ki nhìn theo bóng dáng của Minh Tuyết, không khỏi thở dài một hơi. — “Cô ấy chỉ đang dùng công việc để trí não khỏi phải suy nghĩ nhiều, cũng không nghĩ tới những chuyện khiến bản thân khổ sở nữa. Nhưng nếu anh Young Min vẫn còn chưa đến, mình sợ ai đó sẽ gục ngã vì kiệt sức mất.”

Bản thân nhân vật chính được nhắc tới thì lúc này vẫn không hay biết gì hết, đang đi tìm kiếm phụ kiện thích hợp cho trang phục của Jae Sung. Khi nghe thấy lời thúc giục của quản lý, cô gái ấy bất giác ngừng lại, đưa mắt nhìn về phía chiếc đồng hồ treo tường, trên mặt không khỏi ngưng trọng.

Đã sát đến giờ mà tên đàn anh ấy vẫn chưa đến. Chẳng lẽ do cậu biết đến sự có mặt của cô ở đây nên quyết định bỏ diễn? Minh Tuyết đột nhiên thấy thật ảo não, sâu trong lòng cũng không biết bản thân đang hi vọng điều gì.

— “Minh Tuyết! Tôi khát nước.” — Tiếng Yo Seob đột nhiên vang lên, gọi lại tâm trí của người con gái ấy trở lại với khung cảnh bận rộn trước giờ diễn. — “Nước!”

Vẫn cái giọng điệu sai phái như ông chủ, anh chàng trẻ con kêu tên cô không chút kiêng dè, dường như thật sự coi ai đó là chân sai vặt của nhóm.

“Tôi tới ngay.” – Có lẽ gần đây bị sai thành quen, Minh Tuyết không những không tỏ vẻ kháng cự mà còn rất ngoan ngoãn làm theo, trong lòng đang nhắc nhở bản thân không thể tiếp tục thất thần như vậy thêm nữa.

Đúng lúc đó...

Phía ngoài cửa, một bóng hình quen thuộc đột nhiên xuất hiện khiến tất cả mọi ánh mắt bỗng chốc đều đổ dồn vào một phía.

Đối mặt với những ánh nhìn mang đủ mọi cảm xúc hướng về phía mình, Young Min tựa như không có cảm giác gì, đôi mắt bình tĩnh không một chút cảm xúc. Qúa mức bình tĩnh, phảng phất như trong đáy mắt không hề thấy bóng dáng của Minh Tuyết và các thành viên khác trong nhóm.

“Anh...” – Có lẽ do quá bất ngờ và vui mừng khi thấy sự có xuất hiện của chàng mỹ nam ấy, hai tên đàn em cũng không kịp chú ý tới chút khác thường của Young Min. Khi hai người vừa hào hứng định đứng dậy, bước tới chào hỏi thì mới nhận thấy sự không hợp tác của ai đó.

“Xin lỗi đã đến muộn!” – Chàng mỹ nam nhìn quanh một lượt trong vẻ bình thản, vẻ mặt không biểu lộ một chút cảm xúc gì khác thường. Sau đó, cậu cứ thế lặng lẽ đi tới phía trước, ngồi xuống bàn trang điểm. – “Có thể làm cho tôi đơn giản được không? Phục trang cần mặc lúc biểu diễn là cái nào vậy?”

Nhìn thấy Young Min lúc này, Minh Tuyết có cảm giác như đã cách một đời, mà khoảng cách của hai người bỗng nhiên đã kéo xa đến vạn dặm. Đôi mắt cô không tự chủ thấy nóng lên, đầy hơi nước.

Nhưng đầu sao, cậu cũng đã chịu đến đây. Cô tự an ủi bản thân, cố gắng nói với mình phải nắm chắc cơ hội có được sự tha thứ của cậu.

“Còn cái thắt lưng nữa đâu rồi nhỉ?” – Các nhân viên rất nhanh chóng trở lại với công việc của mình, vội vàng tìm kiếm và đưa bộ trang phục cho chàng trai ấy.

Giờ diễn đã gần sát, bọn họ cũng chỉ có thể cố gắng hết mức để MS4 trở nên hoàn hảo nhất khi bước chân ra sân khấu.

“Đề em lấy!” – Minh Tuyết vội vàng lên tiếng. Dường như giây phút này, chỉ có sự bận rộn mới khiến cô gái ấy cảm thấy bản thân còn chút hữu dụng.
– “Nó ở chỗ này. Lúc giao trang phục em đã để riêng ra cho khỏi bị lẫn.”

Cho dù không ngược lên nhưng cô có thể cảm giác được ánh mắt của chàng mỹ nam ấy khẽ lướt qua chỗ mình, rồi lại nhanh chóng chuyển sang hướng khác. Chỉ một giây nhưng lại khiến bàn tay Minh Tuyết khẽ run lên, bởi vì cô không cảm thấy được chút sự dịu dàng và ân cần từ tia nhìn của cậu, có chăng chỉ là sự lạnh băng, thờ ơ như đối với người không quen biết.

Chưa kịp đợi Minh Tuyết cảm chiếc thắt lưng đi tới, Young Min lại đột nhiên đứng dậy, hướng về chỗ để phụ kiện đi kèm, tùy tay nhặt ra một chiếc thắt lưng khác.

“Em thích cái này.” – Chàng mỹ nam không nóng không lạnh nói một câu, tựa như Minh Tuyết chỉ là một người vô hình, cho dù chỉ một cái liếc mắt cũng là tốn thời gian. – “Trông phù hợp với trang phục hơn.”

Không khí lúc đó bỗng chốc trở nên đầy căng thẳng, khiến các thành viên còn lại cũng không khỏi toát mồ hôi. Các cậu đều có thể dễ dàng thấy được sự kháng cự của Young Min chứ đừng nói là Minh Tuyết. Hiên nhiên sau tất cả mọi chuyện đã xảy ra, cho dù là ai thì cũng không thể bỏ qua mọi thứ và coi như không có gì một cách đơn giản như vậy được.

Khoảnh khắc đó, bàn tay Minh Tuyết vừa mới định đưa chiếc thắt lưng ra thì lại ngưng ngừng thu về, trong lòng chưa sót đến không nói lên lời. Nhưng cô cũng sẽ không vì thế mà dễ dàng bỏ cuộc, rất nhanh liền trấn tĩnh lại.

“Được rồi! Tùy em vậy!” – Quản lý Kang vừa thấy không khí không đúng liền can thiệp vào, tiện thể nhắc nhở mấy tên đàn em. – “Chuẩn bị nhanh lên nào! Sắp đến giờ rồi đây!”

* * *

Bước đi trên dãy hành lang, Eun Ji lúc nào cũng tựa như một nữ hoàng nắm quyền chủ đạo, khiến tất cả mọi ánh mắt đều phải hướng về phía mình. Nhất là khí chất của cô làm người khác không khỏi liên tưởng tới thánh nữ, chỉ có thể từ xa ngắm nhìn trong ngưỡng mộ.

Người con gái ấy lúc này đang đi tới một ngã rẽ thì đột nhiên, một tiếng gọi quen thuộc khiến cô phải ngừng chân lại, vẻ điềm tĩnh trên khuôn mặt cũng suy tụt nửa không duy trì nổi.

“Eun Ji!” – Tiếng hô từ không dám chắc nắm chuyển sang sung sướng, đi cùng là bóng hình chạy vội tới của một người đàn ông. – “Đúng là em rồi! Thật là may quá!”

Khoảnh khắc ấy, trái tim Eun Ji không khỏi đập nhanh hơn vài phần, trên khuôn mặt cũng thoáng qua sự căng thẳng. Bàn tay cô không tự chủ nắm chặt, mồ hôi nhiễm đầy từ lúc nào không biết.

Cùng lúc đó, ở một góc khác của dãy hành lang, Young Min cũng vừa vặn đi tới. Chàng mỹ nam liếc qua thấy bóng dáng quen thuộc của Eun Ji từ góc khuất ở phía xa, đang định bước lên chào hỏi thì đột nhiên ngừng lại. Bởi vì ngay lúc đó, một người khác cũng vừa vặn đang đuổi theo gọi cô lại, dáng vẻ

rất giống một kẻ săn tin chuyên nghiệp khiến cậu có chút cảnh giác.

Đứng giữa hành lang, Young Min nhìn chăm chú vào hai người phía trước, đang lúc cân nhắc không biết nên tiến hay lùi thì Yo Seob cũng vừa vịn đi tới từ phía sau cậu.

— “Ồ! Người đó...” — Anh chàng trẻ con nhìn khung cảnh phía trước, trong mắt hiện lên vẻ kinh ngạc. Bởi vì cậu nhận ra được người đàn ông đó là ai. — “Đó chẳng phải là phóng viên đã đăng bài báo về anh sao? Cái kẻ chuyên đi bóp méo sự thật đó còn dám mò đến đây làm gì thế? Định tiếp cận khai thác tin tức từ chị Eun Ji sao? Không được! Em phải cho cái kẻ xấu xa này một trận mới được.”

Sau vụ việc mấy hôm trước, Yo Seob đã tìm hiểu rất hiểu xem ai là người viết bài báo, làm cách nào mà người đó thu thập được tư liệu nên không khó để nhận ra người phóng viên đó. Vốn dĩ cậu là muốn tìm ra bằng chứng giúp đỡ Minh Tuyết, nhưng cuối cùng lại chẳng tu thập được gì hữu dụng.

Ai đó lúc này vừa nghĩ tới cảnh Young Min bỏ đi, Minh Tuyết thì cả ngày buồn bã tự trách liên không khỏi nổi giận, vẻ mặt đáng sợ như thể muốn ăn tươi nuốt sống người đứng phía đối diện kia. Nếu không phải hẳn thì cậu cũng không phải chịu tội, sống trong không khí ngột ngạt suốt mấy hôm, đến niềm vui cơ bản nhất của cuộc đời là trêu chọc Minh Tuyết cũng không thể.

— “Cậu đừng có làm loạn thêm nữa có được không?” — Hyung Ki vừa vịn đi tới, vội vàng lên tiếng nhắc nhở. Cậu chỉ sợ Yo Seob không nhịn được, thật sự xông lên làm thịt tên phóng viên kia, phát tiết sự áp bức và kìm nén trong mấy ngày qua mất. — “Chị Eun Ji đã quen thuộc, sẽ ứng phó tốt với những trường hợp như thế này. Tớ cũng nghe nói người đó vốn có một cuộc hẹn phỏng vấn với chị Eun Ji từ trước khi vụ việc xảy ra nên có thể chỉ là đến tìm gặp chị ấy thôi.”

Hơn nữa, cho dù muốn thông qua Eun Ji để khai thác thông tin về họ thì cô ấy cũng có biện pháp ứng phó. Dẫu sao cô cùng với Young Min đã là bạn thân từ rất lâu, là người có thể tin tưởng được.

— “Haizz! Được rồi!” — Yo Seob cau có nói, nếu ánh mắt có thể giết người thì người phóng viên kia chắc đã bị cắt thành muôn mảnh.

Chỉ vì người đó mà mấy hôm nay cậu ăn không ngon, chơi không vui, suốt ngày đối mặt với dáng vẻ đau buồn của Minh Tuyết, ngay cả thờ ơ lạnh nhạt cũng không dám, thế thì sao không hận cơ chứ. Tuy rằng cậu là một thần tượng nên không thể đánh nhau, nhưng ngay cả trêu đùa người phóng viên đó cũng không được thì quả là rất ức chế mà.

— “Mấy đứa!” — Quản lý Kang đứng từ xa gọi, dáng vẻ vô cùng khẩn trương. — “Mau ra xe thôi. Chúng ta còn nửa tiếng nữa để đến địa điểm tiếp theo thôi đấy.”

— “Bọn em đến ngay đây.” — Hyung Ki trả lời. Nhìn dáng vẻ của anh quản lý như vậy cũng có nghĩa công việc đã rất gấp, không thể chậm trễ thêm nữa.

Các chàng trai cũng vội vã quay trở lại, đi về hướng cửa chính để lên xe đến địa điểm tiếp theo, đành tạm thời bỏ qua sự xuất hiện không phải ngẫu nhiên của người phóng viên kia.

Tuy nhiên, mới bước đi được vài bước, bàn chân Young Min chợt ngừng lại, ánh mắt bắt gặp ngược về phía hai người đó, khuôn mặt hiện lên một chút nghi hoặc.

— “Là phóng viên phỏng vấn Eun Ji sao?” — Ngay chính chàng trai ấy cũng không để ý rằng bản thân vừa buột miệng nói câu mà bản thân đang suy nghĩ.

Giây phút này, cậu chợt cảm thấy mọi chuyện hình như không chỉ như biểu hiện bên ngoài, nhưng lại không biết sự khác thường ở đâu, chỉ có thể đắm chìm nhìn khung cảnh trước mắt.

Không biết đã đứng đó suy tư bao lâu, đến tận khi anh quản lý sốt sắng gọi thêm câu nữa, Young Min mới giật mình trở lại với hiện thực, quay đầu bước ra ngoài. Nhưng trong trí não của chàng trai ấy, dường như có cảm giác gì đó vẫn bao phủ, không sao lái đi được.

* * *

— “Cảm ơn em đã giúp anh có một bài báo hay đến như vậy.” — Anh phóng viên vừa nhìn thấy Eun Ji liền tỏ ra nịnh nọt, trên khuôn mặt cũng xuất hiện một nụ cười đầy khó hiểu.

Đúng vậy. Tất cả đều là nhờ Eun Ji. Nếu anh không đến phỏng vấn cô ở nhà hàng, nếu anh không nhặt được tấm ảnh, nếu anh không nghe được cô nói... thì có lẽ anh đã để lỡ cái tin tức độc nhất vô nhị này rồi. Làm sao mà mọi người có thể nghĩ tới anh chàng đào hoa của MS4 lại có một sở thích khác người đến như vậy cơ chứ?

— “Anh đang nói cái gì thế?” — Vừa nghe ai đó nói, khuôn mặt Eun Ji bỗng đầy căng thẳng, trong lòng đầy lo sợ, nhưng cũng rất nhanh lấy lại được trấn tĩnh. Ánh mắt cô nhìn quanh một lượt để đảm bảo chắc chắn không có ai nghe thấy những lời vừa rồi, sau đó quay sang nói với anh phóng viên với dáng vẻ rất bình tĩnh. — “Em không nói gì cả. Cũng không biết gì hết. Anh nên nhớ rằng chủ nhân của bức ảnh đó là Minh Tuyết, trợ lý của MS4. Ngay từ đầu chúng ta đã thỏa thuận rằng anh muốn viết gì cũng được, nhưng tuyệt đối không được dính dáng gì đến em cơ mà.”

Nói đến bài báo ấy, quả cũng có một phần công lao của Eun Ji khi cung cấp thêm một số tin tức liên quan đến Young Min. Tuy rằng bản thân cô cũng không muốn thấy cậu khổ sở khi gặp phải cảnh này, nhưng nếu không làm như vậy, cô sợ rằng cậu sẽ bắt gặp thích Minh Tuyết mất. Cho dù khả năng xảy ra chuyện này chỉ có một phần triệu, cô cũng sẽ không thể buông tha.

Nghe thấy lời ám chỉ của Eun Ji, anh phóng viên rất nhanh hiểu được ý muốn của vị nữ thần tượng này là gì. Chẳng qua là không để cho ai khác biết cô

chính là người đứng sau vụ scandal lần này của MS4 mà thôi. Tuy nhiên, sự thật thì cũng không có một chút bằng chứng nào chứng minh sự liên quan của cô trong chuyện này.

Hơn nữa, lần này anh đến đây không phải lấy bí mật này uy hiếp cô, mà chẳng qua muốn có được sự giúp đỡ của cô trong một số chuyện.

— “Anh biết rồi. Chẳng qua anh muốn nhờ em giúp anh được phỏng vấn Young Min một chút thôi.” – Sự việc về chàng mỹ nam này đang là chủ đề hot nhất hiện tại, nhưng nhân vật chính thì lại biến mất, không hề xuất hiện. Thế nên hiện nay ai có thể có được một bài phỏng vấn với cậu thì sẽ có lợi rất nhiều, cũng có khả năng viết được một bài báo còn gây sự chú ý hơn cả lần trước.

Vừa nghe thấy mục đích chính của anh phóng viên, Eun Ji không khỏi trừng mắt, ánh mắt sắc bén như muốn băm vằm người đứng trước mình ra muôn mảnh.

Nếu anh ta nhờ điều gì khác thì cũng đành thôi, nhưng chuyện này mà cũng dám mở miệng ra nói thì thật hoang đường. Đừng nói là Young Min sẽ kiên quyết không đồng ý, mà ngay cả cô cũng không ngu ngốc đến mức tự mua dây buộc mình.

— “Nếu... nếu em đã nói vậy thì chắc là không được rồi.” – Anh phóng viên cảm thấy gió lạnh buốt phía sau lưng, không khỏi rùng mình. Trí não rất nhanh chóng vận chuyển, nói sang chủ đề khác ngay lập tức. — “Nhưng chúng ta còn một buổi phỏng vấn chưa xong nữa đúng không? Thế nên anh mới định đến hỏi em xem khi nào mới có thể bắt đầu.”

Khai thác thông tin của Young Min từ Eun Ji có vẻ không thực hiện được, nhưng anh sẽ không dễ dàng bỏ cuộc như vậy. Qua việc lần này, anh có thể dám chắc MS4 còn rất nhiều điều bí mật khác, chẳng qua từ trước đến nay họ đã giữ bí mật rất tốt. Sớm hay muộn, anh cũng sẽ tìm ra và cho tất cả mọi người biết đến những bộ mặt đầy khuyết điểm của các chàng thần tượng này.

— “Cái đó...” – Eun Ji có chút bối rối, không biết nên đồng ý hay từ chối.

Cô biết rằng chỉ cần có cơ hội, người phóng viên này sẽ không buông tha việc tìm kiếm thông tin của Young Min. Nhưng quả thật là cô còn một cái hẹn phỏng vấn với người này, hiện tại muốn tìm cơ để từ chối cũng thật khó khăn.

Đang lúc cô phân vân không biết làm sao thì một tiếng nói quen thuộc chợt vang lên, khiến cô không khỏi có chút hoảng sợ, lo lắng bị phát hiện.

— “Chị Eun Ji!”

Người đến không phải ai khác mà chính là Minh Tuyết, người mà cô không muốn trông thấy lúc này nhất.

— “Đúng là chị rồi.” – Minh Tuyết vừa thấy người quen thì không giấu nổi vui mừng, vội vàng chạy lại chào hỏi. — “Chị cũng đến đây à?”

Ai đó vẫn thật vô tư, hoàn toàn không biết đến sự xuất hiện của bản thân đã phá vỡ sự cân bằng mà Eun Ji vất vả duy trì từ nãy giờ.

Nếu để Minh Tuyết và anh phóng viên nói chuyện với nhau, vừa nghĩ đến đó khuôn mặt của cô đột nhiên trở nên xám trắng, trong lòng cũng đầy hoảng sợ. Tuy nhiên, chưa kịp để cô nghĩ ra được đối sách ngăn cản thì cái điều xấu nhất ấy đã bắt đầu xảy ra.

Vừa nhìn thấy Minh Tuyết, đôi mắt của anh phóng viên chợt lóe sáng, tựa như một con báo vừa thấy con mồi của mình, không giấu được vẻ mừng rỡ.

— “Ô! Cô bé này chắc là nhân viên ở đây đúng không.” – Anh cũng không biết người trước mặt chính là cô trợ lý đánh rơi bức ảnh hồi nhỏ của Young Min, mà chỉ nghĩ cô là một nhân viên bình thường ở đây. Anh cho rằng có thể tìm hiểu được một chút liên quan đến các chàng trai của MS4 nên mới tỏ vẻ nồng nhiệt như vậy. — “Em có thể cho anh biết hiện tại MS4 hay trợ lý của họ ở đâu không? Anh có hẹn với bọn họ.”

— “Phóng viên Kim!” – Vừa nghe thấy ai đó định thăm dò tin tức từ phía Minh Tuyết, cô không khỏi hốt hoảng nói lớn. Đến khi giật mình nhận thấy bản thân phản ứng có chút thái quá thì mới vội vàng điều chỉnh lại tâm trạng, gượng cười nhìn anh phóng viên. — “Anh nghĩ anh đang làm cái quái gì thế hả? Em thật sự rất thất vọng về anh. Sẽ chẳng có bài phỏng vấn nào với em nữa cả.”

Nếu để hai người này có cơ hội nói chuyện với nhau thì có lẽ mọi chuyện sẽ đổ bể hết cả. Chỉ cần vài câu hỏi, cô có thể dám chắc anh sẽ nhận ra ngay cô gái này chính là Minh Tuyết, trợ lý của MS4, và chắc chắn sẽ không để cô ấy thoát đi một cách dễ dàng được.

— “Chúng ta đi thôi.” – Eun Ji tỏ vẻ bức bối, kéo tay Minh Tuyết rời khỏi chỗ đó, để lại một mình anh phóng viên ngơ ngác đứng đó không hiểu mình đã làm sai chuyện gì.

Đĩ nhiên, cho dù có nghĩ nát óc ra thì anh phóng viên vẫn không hiểu được vì sao, bởi vì những lời đó vốn không phải nói cho anh mà là Minh Tuyết nghe.

— “Chị! Chị à!” – Đột nhiên bị kéo đi khiến Minh Tuyết không hiểu gì hết, nhưng vẫn bước theo Eun Ji cho tới tận một góc khuất của hành lang. — “Người đó...”

Là ai vậy? Sao lại nói là có hẹn với MS4? Cô thật sự không biết hai người bọn họ đang nói tới điều gì và tại sao mình bỗng dưng lại bị kéo đi như vậy nữa.

Ngước nhìn xung quanh để dám chắc không có ai đi theo, Eun Ji lúc này mới dừng lại, quay sang nhìn về phía cô với ánh mắt đầy áy náy.

— “Xin lỗi! Minh Tuyết à. Chị không ngờ người đó mò đến tận đây.” – Vị nữ thần tượng khề thờ dài, ánh mắt không giấu nổi vẻ buồn bã. — “Đó chính là

người phóng viên đã viết bài báo về Young Min. Hắn ta đến đây để dò hỏi tin tức về cậu ấy. Vì vậy nên em đừng lại gần hay nói bất kì điều gì với hắn. Bởi vì chỉ cần em lỡ miệng, các phóng viên thường sẽ không bỏ lỡ cơ hội khai thác thông tin hoặc dựa vào đó, bóp méo sự thật rồi viết bài.”

Không chỉ hành động mà ngay cả vẻ mặt của cô cũng rất chân thật, tựa chưa bao giờ dính dáng gì đến vụ tai tiếng này, hoàn toàn không lộ ra chút sợ hãi nào.

“Là người đó sao?” – Minh Tuyết giờ mới giật mình hiểu được tại sao vừa nãy Eun Ji lại giận dữ bỏ đi như vậy. Chắc chắn là do tên phóng viên đó cứ bám theo cô ấy hỏi về anh Young Min.

Nghĩ lại, Minh Tuyết vẫn thấy sợ, cũng may được kéo đi sớm, nếu không để đến khi cô lờ lờ nói lộ ra thông tin gì nữa thì chắc sẽ hối hận đến chết mất.

“Em biết rồi.” – Cô đột ngột ngừng mặt lên, khuôn mặt đầy nghiêm túc, dường như đã quyết tâm liệt ai đó vào danh sách đen. Không thấy, không biết, tuyệt đối không nói chuyện với người phóng viên kia. – “Em sẽ cẩn thận tránh xa người đó ra.”

Nghे thấy Minh Tuyết nói vậy, Eun Ji mới thở ra một hơi nhẹ nhàng. Ít ra thì cô cũng không còn phải lo lắng vì phóng viên kia tìm đến Minh Tuyết, làm lộ ra mọi chuyện.

“Mà này, hình như vì chuyện đó mà đạo này quan hệ của em và Young Min có chút vấn đề phải không?” – Vị nữ thần tượng lo lắng nói, nhưng thực tế lại lặng lẽ quan sát biểu hiện của Minh Tuyết, để xác định tình hình giữa hai người hiện tại ra sao. – “Có nghiêm trọng lắm không?”

Đây mới chính là điều mà cô muốn biết nhất. Bởi vì cô không chỉ muốn sự việc ngày càng ảm ỉ, mà còn muốn biết được sự tha thứ của Young Min đối với Minh Tuyết đến mức nào, qua đó phán đoán được cảm tình của chàng mỹ nam ấy hiện tại ra sao.

Chỉ cần thấy có một khả năng chứng minh cậu đã thích cô gái trước mặt, cô không ngại chế tạo thêm một chút sự việc để kéo gần khoảng cách giữa bọn họ.

“Anh ấy... hiện giờ đang rất vất vả. Tất cả chỉ vì em.” – Càng nghĩ tới những tin đồn gần đây, Minh Tuyết lại càng thấy áy náy, đau buồn tới mức muốn khóc. Nếu không phải cô nặng nề đòi mượn tấm ảnh ấy, rồi lại vô ý làm rơi nó thì mọi chuyện cũng không đến mức như ngày hôm nay rồi. – “Thế nên anh ấy có giận em cũng là đúng thôi. Chỉ là, em không biết phải làm gì để được anh ấy tha thứ nữa.”

Vất vả lắm mới có thể trông thấy mặt Young Min, nhưng từ lúc đó tới giờ chàng trai ấy không thèm liếc qua nhìn thấy cô một lần, điều này làm Minh Tuyết càng thêm hoang mang.

Chẳng lẽ ai đó đã chán ghét cô đến mức không thể vẫn hồi rồi hay sao?

“Không sao đâu. Chỉ cần em cứ tiếp tục cố gắng thêm chút nữa. Hiện giờ, có lẽ Young Min đang rất rối trí nên mới vậy, nhưng rồi sẽ dần bình tâm lại mà thôi.” – Eun Ji nhẹ nhàng an ủi, biểu hiện tựa như một người thân thiết, nhưng trong lòng lại cười lạnh. Sau những gì đã xảy ra, cho dù là bất cứ ai cũng không thể tha thứ cho người đã khiến mình rơi vào hoàn cảnh này. – “Chỉ cần cậu ấy cảm nhận được sự nỗ lực để chuộc lỗi của em thì sẽ tha thứ cho em thôi.”

* * *

Bầu trời trong xanh thoáng đãng không chút gợn mây, khiến không gian cũng tựa như trải rộng bao la. Đây đây một vài làn gió thổi vụt qua, mang theo hương vị cuối thu tràn qua đất trời.

Yo Seob lúc này đang gọi cho nhân viên trang điểm, chuẩn bị cho buổi biểu diễn ngoài trời trong ít phút nữa. Vốn đang định nhắm mắt nghỉ ngơi một chút, nhưng hình ảnh Minh Tuyết cứ chạy qua lại, nhoáng một cái ở bên này, nhoáng một cái ở bên kia làm cậu không thể không chú ý.

Điều đáng nói là trong khi cô cực khổ làm việc giúp đỡ mọi người như vậy, Young Min ngay cả một cái liếc mắt cũng lười cho, tỏ vẻ như không thấy gì hết.

“Cô ta đang làm cái gì thế không biết.” – Càng nhìn thấy sự nỗ lực không ngừng nghỉ của ai đó, cậu lại càng thấy buồn bực. – “Không thấy anh Young Min còn chẳng thèm liếc nhìn một cái hay sao? Còn làm việc như điên thế kia làm gì?”

Đây là cái cách để xin lỗi của cô ta ư? Không thấy là chẳng có chút hiệu quả gì hay sao, còn cố gắng đến vậy để làm gì? Nhìn thấy sự vất vả khổ sở của Minh Tuyết bây giờ, Yo Seob không những không thấy vui vẻ, mà còn thêm khó chịu và bực bội.

Nhưng ngay chính chàng mỹ nam ấy cũng không nhận ra, trong tâm trí của mình còn xen lẫn một chút cảm giác gì đó tựa như sự đau lòng.

“Anh ấy thậm chí còn coi cô ấy như một người vô hình.” – Hyung Ki cũng ngồi ở đài trang điểm bên cạnh, trông thấy những nỗ lực vô ích của cô hiện tại, không khỏi thở dài một hơi. – “Có vẻ như Minh Tuyết sẽ rất vất vả đây.”

Kì thật, Minh Tuyết lúc này chỉ có đắm đầu vào làm việc không nghĩ mới không có thời gian nghĩ lung tung. Cô không dám tiếp cận Young Min, không dám nhìn vào ánh mắt lạnh lùng và đầy chán ghét của chàng mỹ nam ấy, nên chỉ có thể ở bên cạnh, giúp đỡ cậu một chút việc ngay khi cậu cần mà thôi.

“Haizzz. Còn cố gắng như vậy đến mức nào nữa đây. Chỉ nhìn thấy cũng bực mình rồi.” – Yo Seob cũng không hiểu bản thân mình là đang làm sao, chỉ thấy thật khó chịu. Có lẽ do từ trước đến nay cậu vẫn cho rằng chỉ có mình cậu được bắt nạt Minh Tuyết, nên hiện tại thấy cô ấy như vậy mới bực mình chẳng?

Chỉ có một điều cậu có thể đảm chắc, rằng ai đó còn lảng vảng xung quanh với bộ dạng đau buồn thế kia, cậu sẽ không thể tập trung vào công việc, sớm muộn cũng phát điên lên mất.

— “Minh Tuyết! Đi mau nước cam về ngay cho tôi.” – Anh chàng trẻ con dường như cũng đã tới giới hạn, đột nhiên lớn tiếng nói. Giây phút này, cậu có cảm giác cô có mặt trên đời chính là để dày vò bản thân mà. – “Nhanh lên!”

* * *

— “Hôm nay MS4 có buổi biểu diễn ngoài trời ở đây đúng không?” – Đang chuẩn bị rời khỏi cỗ quay ngoại cảnh, Eun Ji bất chợt ngừng lại, nghĩ nghĩ một chút rồi quay sang hỏi quản lý của mình.

— “Đúng vậy! Lát nữa mới bắt đầu. Nghe nói là dành riêng cho 200 khán giả may mắn tham gia chương trình đồ vui có thưởng trên truyền hình thì phải.” – Chị trợ lý rất nhanh chóng trả lời, vì chuyện này vốn là đề tài được chú ý nhất hiện tại. – “Nhưng cho dù chỉ có ít khán giả thì biểu diễn vào những lúc thế này vẫn rất khó khăn. Nếu xảy ra chuyện gì thì...”

Tuy rằng đã làm đủ mọi biện pháp đề phòng, nhưng vào giây phút này mà để Young Min xuất hiện trước mặt các fan thì cũng có chút mạo hiểm.

Nghe đến vậy, Eun Ji cũng không khỏi thấy lo lắng. Tuy rằng sự việc càng trầm trọng thì Young Min lại càng không có khả năng tha thứ cho Minh Tuyết, nhưng khi biết cậu có thể sẽ gặp khó khăn, cô vẫn thấy không đành lòng.

— “Em qua chỗ họ một chút nhé.” – Cuối cùng vẫn không thể yên tâm, cô mới quyết định trực tiếp đến đó xem thế nào. Cho dù nếu thực sự xảy ra chuyện, cô không thể giúp được gì nhiều, nhưng ít ra có thể chính mắt theo dõi buổi biểu diễn của cậu có diễn ra thuận lợi hay không thì vẫn hơn. – “Lát nữa em sẽ tự lái xe qua chỗ quay.”

Liếc nhìn lại lịch làm việc để đảm chắc việc này cũng không ảnh hưởng gì đến kế hoạch trước đó, chị quản lý mới dám gật đầu đồng ý, nhưng vẫn không quên nhắc nhở.

— “Uh! Em nhớ chú ý đến giờ giấc cẩn thận. Chị đi trước nhé.”

Ngược nhìn theo bóng dáng của chị quản lý đi xa dần, Eun Ji vừa định vòng qua chỗ của MS4 xem công việc chuẩn bị ra sao thì lại vừa vặn trông thấy một bóng hình quen thuộc, vội vàng lên tiếng gọi.

— “Young Min!”

Đột nhiên nghe thấy người khác gọi tên mình, chàng mỹ nam ngừng chân lại, nhìn về phía đó. Mặc dù bản thân lúc này vẫn thấy thật rối rắm nhưng khi nhận ra người vừa lên tiếng chính là cô bạn thân của mình, cậu vẫn bước lại gần với một nụ cười dịu dàng.

— “Eun Ji!” – Young Min tỏ vẻ hơi ngạc nhiên khi thấy sự xuất hiện của cô lúc này, vì phần quay ngoại cảnh của cô ở gần đây đã xong từ lâu mới đứng. – “Cậu vẫn ở đây à?”

— “Uh! Tớ hơi lo cho cậu nên qua xem thế nào.” – Vừa nói, cô vừa liếc nhìn cậu một lượt để đảm chắc ai đó có thực sự bình thường như đang biểu hiện ra bên ngoài hay không. – “Cậu có chắc là có thể biểu diễn trong tình trạng này không?”

Tuy rằng khán giả cũng không nhiều, nhưng trong tình hình hiện nay, buổi biểu diễn ngoài trời vẫn khiến cho tất cả mọi người thấy căng thẳng, cẩn thận đề phòng ngay cả một nguy cơ nhỏ nhất.

Hơn nữa, quan trọng nhất vẫn là tâm trạng của Young Min đang rất rối loạn, không biết có thể ứng phó với những chuyện phát sinh hay không nữa.

— “Chỉ là biểu diễn thôi mà.” – Chàng mỹ nam chỉ cười nhẹ, khiến không ai có thể biết được cậu đang nghĩ gì, nhưng rất dễ dàng thấy được ai đó rất bình thân, có vẻ đã chuẩn bị tâm lý từ trước. – “Không sao đâu.”

Đúng vậy! Chỉ là một buổi biểu diễn mà thôi. Chàng trai ấy tự nói với bản thân, cũng cố gắng xua đi hình ảnh Minh Tuyết tát bật giúp việc khi nãy. Chỉ như vậy, cậu mới có thể thực sự bình tĩnh, chuyên tâm vào công việc.

— “Thế à? Mà hình như Minh Tuyết và cậu có chút vấn đề đúng không?” – Eun Ji nói trong lo lắng, nhưng ánh mắt vẫn nhìn thẳng vào Young Min, không bỏ sót bất cứ một biểu hiện khác thường nào của cậu. – “Con bé có vẻ rất buồn.”

Không phụ sự trông đợi của cô, Young Min vừa nghe nhắc tới tên Minh Tuyết đã tỏ vẻ không kiên nhẫn, ánh mắt không tự chủ được nhìn sang chỗ khác.

— “Được rồi! Eun Ji à!” – Cậu lúc này cũng không biết được cảm giác của bản thân là thế nào, chỉ tạm thời không muốn nghĩ tới người con gái ấy nữa. – “Đừng nói nữa.”

Tuy rằng vẫn cố gắng coi Minh Tuyết như vô hình, nhưng vẫn không tự chủ được nhìn về phía cô, khi trông thấy cô khổ sở thì trong lòng lại thật mâu thuẫn. Thế nên mới đành lựa chọn trốn tránh.

Nhìn thấy phản ứng gay gắt của Young Min, Eun Ji mới thoáng thấy yên tâm hơn một chút. Cho dù cậu mãi là một kẻ phong lưu như cũ thì cô cũng

không cảm thấy vị thế của mình bị uy hiếp. Nhưng cô lại tuyệt đối không cho phép cậu quá bận tâm tới một người con gái khác.

Nhưng rồi, trên khuôn mặt của Young Min bất chợt hiện lên vẻ sững sốt. Bởi vì theo tầm mắt của cậu lúc này vừa vặn trông thấy hình ảnh Minh Tuyết đang ôm đống lon nước chạy vội vàng trở về.

Khoảnh khắc này, cậu cũng không biết bản thân là làm sao nữa. Càng muốn bỏ qua sự tồn tại của Minh Tuyết trong trí não thì ánh mắt lại càng bắt giác truy đuổi theo bóng hình cô, khiến cậu trở nên thật rối rắm.

Ngay lúc đó, có lẽ chính Young Min cũng không biết ánh nhìn của mình hướng về phía người con gái đó không còn sự lạnh nhạt, mà chỉ có sự mờ mịt như một con người bị lạc lối.

Luống cuống trở về, tâm trí phải không ngừng chú ý đến những lon nước trên tay khiến Minh Tuyết thỉnh thoảng bỏ qua những gì trước mắt. Cũng chính vì thế nên chỉ một lát sau, ai đó quá thật bị va vào một nhân viên đang đi tới từ hướng đối diện, cả người trượt ngã, những lon nước cũng rơi tung tóe xuống sàn.

Young Min cũng không biết bản thân trong giây phút đó đang suy nghĩ gì, đến khi giật mình nhận ra thì thấy bàn chân mình đã bắt giác bước tới phía cô gái ấy, trong trí não không khỏi kinh ngạc.

Suy tư trong vài giây, bàn chân đưa ra của chàng trai ấy mới thu trở về, trong lòng cuộn trào như sóng biển. Cho dù cậu có muốn nhắc nhở bản thân bỏ qua sự hiện hữu của Minh Tuyết thì đến cuối cùng lại vẫn không tránh khỏi sự lo lắng khi thấy cô vấp ngã.

Thì ra, bắt tri bắt giác, người con gái ấy đã có sự ảnh hưởng lớn đối với cậu tới vậy rồi sao? Cậu chỉ đang đáng thương khi thấy đáng về khổ sở của cô, hay là vì trong lòng mình, người con gái ấy đang dần chiếm vị trí quan trọng vượt qua những gì cậu đã dự đoán?

Liếc nhìn theo ánh nhìn của Young Min, cảm nhận sự lo lắng của người con trai ấy đối với Minh Tuyết, Eun Ji quả thật không biết diễn tả cảm giác của bản thân lúc đó là như thế nào. Cô đã rất cố gắng duy trì vẻ bình thản nhưng nếu để ý kĩ thì có thể thấy bàn tay cô đang nắm chặt, móng tay đâm sâu vào bên trong thịt.

Nhưng Young Min lại không hề nhận ra điều ấy. Bởi vì ai đó đang bắt giác truy đuổi theo bóng hình một người con gái khác.

Có lẽ, chỉ những người ngoài cuộc mới thấy được mọi chuyện một cách rõ ràng nhất. Cô làm sao có thể không nhận thấy cảm tình của chàng trai ấy dần thay đổi, uy hiếp đến vị trí của bản thân.

Sau đó, hai người vẫn bình thản nói chuyện như không hề có gì khác thường, nhưng chính họ lại không nhớ nổi đã nói những gì, bởi vì trong tâm trí của hai người lúc ấy tràn ngập những suy tư rối rắm.

* * *

Minh Tuyết vừa đứng lên, nhìn thấy những lon nước rơi tùm lùm dưới sàn, trong lòng không khỏi thấy khổ sở. Từ ngày Young Min rời khỏi kí túc xá, cô có cảm giác như bản thân làm việc gì cũng thật thất bại, muốn giúp đỡ người khác điều gì thì chỉ càng làm nó thêm rối loạn và đổ bể.

Cúi xuống nhặt từng lon nước lên, cô phải cố gắng lắm mới có thể ngăn không cho nước mắt chảy ra, trong lòng vẫn nhắc nhở mình không được phép bỏ cuộc. Nhưng mỗi lần đối diện với ánh mắt lạnh nhạt không có chút cảm xúc của Young Min, cô lại cảm thấy thật đau đớn.

Cô phải làm sao đây? Minh Tuyết lúc này không khác gì một con người bị lạc trong sương mù, không biết nên đi đâu mới có thể thoát ra.

Lúc đó, ba chàng thần tượng cũng vừa vặn đi tới, nhìn thấy đáng về đáng thương và ánh mắt thất vọng của cô, trong lòng không khỏi toát ra cảm giác đau lòng. Bọn họ là những người chính mắt trông thấy sự cố gắng của cô, cũng biết được trong thời gian này cô đã khổ sở và phải đối mặt với áp lực như thế nào.

__ “Minh Tuyết.” – Không đợi ai nhờ vả, Hyung Ki liền vội vàng bước tới giúp cô nhặt những lon nước bị rơi trên sàn, nhìn về phía cô trong lo lắng. – “Cô làm sao thế?”

Tuy cô không nói gì, nhưng cậu có thể cảm thấy ai đó đang trong trạng thái rất tồi tệ, dường như đã gần tới cực hạn. Thậm chí cậu còn có cảm giác rằng cứ để mặc ai đó tiếp tục như vậy, sớm muộn gì cô cũng không chịu nổi mà làm ra những điều dại dột.

__ “Từ nãy tới giờ không thấy mặt mũi đâu, hóa ra là bị ngã ở chỗ này à?” – Yo Seob nói năng chẳng chút kiêng dè, thái độ có chút bức bối nhưng chỉ có một mình chàng trai ấy nguyên nhân không phải là vì ai đó về muộn, mà là đáng về suy sút của cô hiện tại. – “Đúng là hậu đậu mà. Sao lại bất cẩn đến như thế chứ.”

Miệng thì trách móc nhưng chàng trai ấy vẫn bước tới phụ giúp cô nhặt đồ lên. Đến lúc đó mới nhận thấy cô mua về thật là quá nhiều, một người căn bản ôm không xuể, trong lòng lại càng không biết nói thêm gì nữa.

Kì thật, cậu kêu cô đi mua nước là để cô đi đâu đó cho khuất mắt, không phải vất vả chạy qua chạy lại như vậy nữa, chứ có bảo cô đi đây đó mua mình như vậy đâu.

__ “Cảm ơn mọi người.” – Ngẩng đầu nhìn thấy các chàng mỹ nam, Minh Tuyết bỗng thấy thật cảm động. Cô biết bọn họ lúc này đang rất lo lắng cho bản thân, thế nên cô lại càng không thể tỏ ra suy sút như vậy. – “Mà bao giờ buổi biểu diễn bắt đầu thế?”

Chẳng phải nói sát giờ rồi sao? Thế mà các nhân vật chính vẫn còn thời gian đi lại lung tung như vậy ư?

— “Một lát nữa.” — Yo Seob nghĩ nghĩ một chút, sau đó bất chợt tiến tới giặt lấy những lon nước trên tay cô, chỉ để chừa lại một lon. — “Được rồi! Cô cứ động vào cái gì là lại rối tung lên hết cả. Thôi, mọi việc ở đây cứ để tôi lo. Còn cô cầm lấy lon nước này đưa cho anh Young Min mau lên.”

Nhìn xem, trên đời này cũng chỉ có một mình cậu là tốt với cô ta như vậy thôi. Còn phải làm giúp việc hộ trợ lý, rồi tạo cơ hội để Minh Tuyết tiếp cận Young Min nữa chứ. Yo Seob tự thấy bản thân giây phút này thật vĩ đại, hoàn toàn quên mất mình vẫn hay bắt nạt cô lúc bình thường.

— “Tôi? Đưa lon nước này cho anh ấy ư?” — Minh Tuyết hơi ngạc nhiên trước sự chuyển biến đột ngột của Yo Seob, trong một giây không biết có nên nhận lời hay không. Nhưng sau đó, khi hiểu được dụng ý của cậu, cô liền vui vẻ gật đầu. Bởi vì chỉ cần có một cơ hội, cô cũng sẽ cố gắng nắm lấy. — “Uh! Tôi đi tìm anh ấy đây.”

* * *

Chia tay Young Min, Eun Ji lại tiếp tục bước đi trên hành lang, trong lòng không ngừng bất an. Cô có cảm giác nếu mình không làm điều gì đó thì sớm muộn, Young Min cũng rời xa khỏi tầm tay, thật lòng yêu một người con gái khác.

Đang lúc suy tư không biết nên làm gì thì tại một chỗ rẽ của hành lang, cô nghe thấy những lời bàn tán của một vài cô bé đang đi theo hướng ngược lại, trong tâm trí không khỏi lưu ý vài phần.

— “Thật may vì chúng ta nằm trong danh sách hội fan chính thức của MS4 nhỉ?” — Một cô bé vừa đi vừa ngoái nhìn khung cảnh xung quanh trong vui sướng. — “Thế nên cơ hội đến tham gia những buổi biểu diễn này mới lớn hơn những người khác. Hơn nữa còn có thể được đến sớm hơn đi tham quan xung quanh nữa.”

Tuy rằng 200 khán giả cho một buổi biểu diễn ngoài trời thì cũng không phải nhiều, nhưng đến lúc bắt đầu thì cũng rất hỗn loạn, làm sao có cơ hội thoải mái như bây giờ cơ chứ? Có khi may mắn bọn họ còn có thể gặp được MS4 và xin chữ kí nữa.

— “Hình như các anh ấy đang trang điểm ở ngoài trời thì phải.” — Một cô bé khác cũng gật đầu phụ họa, còn không quên nhắc mấy người bạn của mình đến trước chiếm vị trí tốt, biết đâu lại được thấy cảnh MS4 chuẩn bị cho buổi biểu diễn như thế nào. — “Thật may là họ vẫn tiếp tục biểu diễn bình thường sau vụ việc vừa qua.”

Bởi vì sự việc đó mà một loạt chương trình của Young Min hay có mặt cả nhóm đều bị hủy bỏ, khiến các cô bé trước đó còn thấy thật vọng nảo nê. Cũng may là tới giây phút cuối cùng, buổi biểu diễn này vẫn được tổ chức, khiến bọn họ vừa nghe được tin đã cảm động đến rơi cả nước mắt.

— “Nè! Đã nói là không được phép nhắc tới việc này mà.” — Cô bé trông chừng chặt nhất nhóm cau mày nhắc nhở, ánh mắt thận trọng liếc nhìn xung quanh để đảm bảo chắc chắn không có ai nghe thấy những gì bọn họ vừa nói. — “Lúc được chọn, các anh chị ấy cũng đã nhắc trước chúng ta rồi, thế nên mọi người phải cẩn thận chú ý đây.”

Nghe thấy vậy, các cô bé còn lại vội vàng im bặt, gật đầu lia lịa. Bọn họ cũng không quên bản thân đã cam đoan những gì để có được cơ hội đến nơi này.

Nhưng sau đó, khi cô bé trông đáng yêu nhất nhóm đưa mắt nhìn ra chỗ chuẩn bị của MS4, trong đôi mắt không che giấu được sự nghi hoặc.

— “Mà cái cô gái cứ bám theo anh Young Min từ đầu tới giờ là ai thế?” — Cô nhóc giật giật tay áo của cô bạn đứng bên cạnh, tò mò hỏi. — “Nhân viên à?”

Tuy không biết là tại sao nhưng cô cứ có cảm giác không giống. Nhất là khi thấy đáng vẻ buồn bã khi mấy lần giúp đỡ lại bị chàng mỹ nam ấy không dấu vết từ chối nữa.

— “Nghe đồn là trợ lý mới.” — Trả lời câu này là một cô bé để tóc xoắn thả dài xuống, nhuộm màu hạt dẻ. Trước đó cô cũng chú ý tới biểu hiện khác thường của người này, nên đã hỏi thăm để biết đó là ai. Nhưng đến bây giờ, chỉ cần nhìn cô gái ấy, cô vẫn cảm thấy thật chán ghét. — “Nhìn xem anh Young Min tỏ vẻ khó chịu như thế nào với sự làm phiền của cô ta kìa. Đã vậy vẫn còn mặt dày bám theo anh ấy nữa là sao? Nhìn thật là ngơa mắt mà.”

Liếc theo hướng nhìn của các cô bé ấy, Eun Ji rất nhanh chóng nhận ra nhân vật chính đang được chú ý tới không phải ai khác mà chính là Minh Tuyết. Chỉ cần nhìn thấy đáng vẻ cố gắng lấy lòng Young Min của cô ấy, vị nữ thần tượng này đã cảm thấy thật chán ghét.

Hơn nữa, khi chú ý tới ánh nhìn của chàng mỹ nam ấy hướng về phía Minh Tuyết mỗi khi cô ấy bận rộn làm việc, trong lòng Eun Ji lại tràn ngập ghen tị.

— “Young Min à. Cậu càng quan tâm ai thì sẽ chỉ càng làm khổ người đó thôi.” — Eun Ji hít một hơi dài để lấy lại bình tĩnh nhưng sâu trong đáy mắt vẫn không giấu nổi vẻ oán độc. — “Cũng như lúc này vậy.”

Vừa dứt lời, Eun Ji liền bước về phía trước, mở điện thoại ra, bộ dạng tựa như đang nghe một cuộc điện thoại thật. Không những thế, khi đi ngang qua các cô bé, cô lại không giấu vết nói lớn hơn, đủ để tất cả đều nghe thấy và chú ý tới nội dung những câu nói của mình.

— “Cái gì? Anh vừa nói gì cơ? Có một cô gái đã ý vào có quan hệ với giám đốc để tiếp cận MS4 sao? Lại còn mặt dày bám theo bọn họ tới mọi nơi, rồi tự xưng là trợ lý của họ nữa à?” — Eun Ji tỏ vẻ kinh ngạc, vẻ mặt như không thể tin được những gì mình vừa nghe thấy. — “Đúng là lạ thật. Bởi vì đây cũng là lần đầu tiên em nghe thấy MS4 có trợ lý riêng đây.”

Cứ thế, Eun Ji vừa nói chuyện vừa đi xa dần, để lại mấy cô bé đứng nhìn nhau trong khó hiểu.

“Thế là sao?” – Cô bé đáng yêu nhất nhóm giờ trên khuôn mặt chỉ còn lại vẻ kinh ngạc, phải mất một thời gian mới có thể tiếp thu những gì vừa nghe, cũng xác định thấy bản thân không phải đang nghe nhầm – “Cái chị trợ lý đó... hóa ra là fan cuồng bám theo MS4 ư?”

Thảo nào mạng danh là trợ lý mà phải nhìn sắc mặt của các chàng thần tượng, lại còn bị chán ghét đến cái mức này đó nữa chứ. Nếu không tình cờ nghe được cuộc điện thoại của Eun Ji, chắc cô cũng không thể nào nghĩ ra trên đời lại có người như vậy.

“Đúng là làm xấu mặt các fan chúng ta mà.” – Cô bé chừng chạc nhất giờ đây không kiêng dè biểu lộ ra sự chán ghét, bất bình. Cho dù có là fan thì cũng có nhwungx nguyên tắc riêng không thể vi phạm, càng không thể để các chàng thần tượng thấy phản cảm, rồi đánh giá không tốt đối với những người trong hội fan được. – “Chị ta đúng là đồ mặt dày mà. Đã thế lại còn dám đeo bám làm phiền anh Young Min như vậy nữa chứ. Nếu đã vậy thì cần cho cô ta biết sự trừng phạt của người trong hội fan chúng ta đáng sợ đến thế nào.”

* * *

Vừa một mình rời khỏi khu vực chuẩn bị, Young Min ngay lập tức bị một đám nữ sinh chạy tới vây kín xung quanh xin chữ ký.

Cũng chỉ có những lúc không có nhân viên đi cùng như thế này, bọn họ mới có thể tiếp cận được các chàng thần tượng, nên dĩ nhiên sẽ không thể bỏ lỡ cơ hội hiếm có này.

“Anh à!” – Trong đám đông hỗn loạn xô đẩy nhau quyết liệt để có được vị trí gần chàng mỹ nam ấy hơn, một cô bé chọt la lớn, quyết tâm phải cho thần tượng của mình biết sự yêu thích cuồng nhiệt đến bất chấp tất cả của bản thân. – “Dù thế nào thì bọn em cũng luôn ủng hộ anh. Bọn em sẽ không bao giờ tin vào những tin đồn đó đâu. Với bọn em, anh chính là số một.”

Tiếng nói từ phía gần ngoài vòng vây đủ lớn để tất cả đều nghe thấy, sau đó rất nhanh chóng đạt được sự đồng ý của các cô bé còn lại. Ai cũng nhao nhao nói, bản thân thì vẫn không quên chen lấn xô đẩy tạo thành một khung cảnh hỗn loạn.

“Cảm ơn các em” – Đối mặt với sự tin tưởng của các cô bé trước mặt, Young Min vẫn liên tục ký tên, trong lòng không khỏi cười khỏ một chút. – “Hi vọng các em có thể tiếp tục ủng hộ MS4.”

Khoảnh khắc này, chàng mỹ nam ấy không biết bản thân nên tỏ ra vui hay buồn nữa. Vui vì bản thân có những fan hâm mộ trung thành, luôn luôn ở bên cạnh ủng hộ. Còn buồn khi không biết phải nói sao với các cô bé, rằng tất cả mọi chuyện vốn là sự thật chứ không phải tin đồn.

Nhưng cho dù có sở thích khác biệt với mọi người, cậu vẫn là chính cậu, không có thay đổi gì. Chẳng qua tất cả các fan của MS4 có khả năng chấp nhận điều đó hay không?

Cứ như thế, trên hành lang, một bên thì các cô bé dù đã xin xong chữ ký nhưng vẫn vây xung quanh Young Min để được nói chuyện thêm vài câu, một bên thì Minh Tuyết cũng vừa vịn chạy tới, trên tay vẫn không quên cầm theo lon nước cam.

Vốn dĩ từ vừa nãy, cô chạy đi tìm Young Min để đưa lon nước, nhưng chạy một vòng rồi mới biết chàng trai ấy đã trở lại khu vực cho nhân viên. Vừa cất bước trở về thì đã bị sai một đồng việc, đến cuối cùng vẫn không có cơ hội đưa cho cậu, bỏ quên nó lại trên bàn.

“A! Anh...” – Đứng phía ngoài, Minh Tuyết vội vàng vẫy tay gọi lớn, mong chờ cậu có thể quay sang chú ý tới cô một chút.

Nhưng đến khi đối diện với ánh mắt thản nhiên của chàng trai cùng với những cái nhìn không thân thiện của các cô bé, cô mới giật mình nhận thấy mình có vẻ hơi lỗ mãng, lúng túng không biết nói gì.

“Em... Yo Seob có bảo em mang lon nước này cho anh.” – Mãi sau người con gái ấy mới ngượng ngùng mở miệng.

Biết được Minh Tuyết là nhân viên, các cô nhóc mới im lặng trở lại, len lén quan sát biểu hiện của Young Min để đảm bảo bản thân không đem lại phiền hà gì cho chàng trai ấy. Bọn họ cũng đợi cô nhanh chóng đưa đồ để còn hỏi han, tiếp tục bày tỏ sự quan tâm đối tới thần tượng của mình.

Tuy nhiên, làm cho mọi người thấy khó hiểu là Young Min lại không cầm lấy lon nước, chỉ đứng lẳng lẳng tại đó nhìn về phía Minh Tuyết. Điều này khiến cô gái ấy càng lúc càng bối rối, không biết nên làm gì trong hoàn cảnh này.

Trải qua một phút trong im lặng, khi cô vừa mới quyết tâm định nói ra điều gì đó thì đột nhiên, chàng mỹ nam quay đầu bước đi, không hề có lấy một tia lưu luyến.

Mấy lời nói gần ra đến miệng lại bị Minh Tuyết nuốt trở về, cô chỉ có thể trở mắt nhìn chàng trai ấy cứ thế bước đi. Giây phút đó, cô bỗng có cảm giác sự tồn tại của mình trong mắt cậu thì ra chỉ mờ nhạt như không khí.

“Anh à.” – Nắm chặt lon nước trong tay, Minh Tuyết tự nhắc với bản thân không được dễ dàng bỏ cuộc, vội vàng bước tới định đuổi theo chàng trai ấy.

Cũng không biết do vô tình hay cố ý, cô vừa mới đi tới chưa được hai bước thì đột nhiên bị mấy cô bé va khá mạnh, đến mức ngã ngửa xuống nền. Đến khi cô ngẩng lên nhìn thì đã thấy các cô nhóc đều đang vội vàng chạy theo Young Min, không một ai chú ý tới mình.

Nếu không phải trong thoáng chốc, cô nhìn thấy một vài ánh mắt khẽ nhìn lại, mang theo chăm chọc và chán ghét thì chắc cũng cho rằng tất cả chỉ là ngẫu nhiên.

“Mấy đứa nhóc này, sao lại dám đối xử với đàn chị như vậy cơ chứ?” – Minh Tuyết nhìn theo bóng dáng Young Min và đám con gái đi xa dần, trong lòng không khỏi thấy thật oan ức và bất bình. Cô rút cuộc đã làm gì trên chộc mấy cô bé đó mà bọn họ lại tỏ thái độ như gặp kẻ địch vậy chứ? – “Nếu bọn chúng không phải là fan của MS4 thì mình đã cho một trận rồi.”

Cái khác thì cô còn có thể nhịn được, chứ để cho người khác bắt nạt mà dễ dàng tha thứ thì không phải tác phong của Minh Tuyết. Nếu không phải hiện tại đang trong buổi biểu diễn của Young Min, nếu bọn họ không phải những người hâm mộ của MS4... cô đã chẳng cố kị gì trả đũa để phát tiết sự bức bối trong lòng rồi.

* * *

Lang thang trên hành lang, Minh Tuyết nhìn chăm chăm vào lon nước trên tay, khẽ thở dài một hơi náo nê, trong lòng đầy bi thương.

Vốn đưa nó cho Young Min chỉ là một việc đơn giản nhưng đối với người con gái ấy lúc này lại đầy khó khăn. Bởi vì cứ đối mặt với chàng mỹ nam ấy, cô lại thấy bất giác thấy lúng túng, nói không lên lời. Cuối cùng lại càng làm mọi thứ đi vào bế tắc.

Cứ thế không mục đích bước đi, người con gái ấy hiện đang trong trạng thái mê man không biết nên làm gì tiếp theo thì bất chợt lại nhận thấy một bóng hình quen thuộc đang đứng ở phía trước, vội lên tiếng gọi.

“Anh Jae Sung.” – Cô có cảm giác như nếu mình không gọi thì ai đó chắc vẫn mãi đứng thẩn thờ ở nơi đó, đôi mắt cậu lúc này mịt mờ như lạc trong sương mù. – “Anh làm gì ở đây thế? Sắp bắt đầu biểu diễn rồi mà.”

Nhìn thấy bộ dạng đờ đẫn hiện tại của chàng trai này, cô thầm may mắn mình gặp được cậu ở đây. Nếu không cô dám cá rằng ai đó có thể đi dạo lung tung tìm chỗ ngủ, quên bằng đi buổi biểu diễn ngoài trời.

“Uh! Anh cũng không biết. quản lý Kang đang đau đầu với vấn đề gì đó.” – Tên mèo lười nghĩ gì liền nói lấy, chẳng có chút kết cấu nào khiến cô khó khăn lắm mới có thể hiểu được. – “Anh trang điểm xong rồi nhưng cả lũ các em lại đi đâu hết cả. Mà ở một mình chán quá nên đi theo đằng sau anh ấy chơi.”

Chính xác là cứ thế lững thững đi theo, đến khi anh quản lý giật mình quay lại mới biết mình có một cái đuôi đằng sau. Vốn định đuổi ai đó trở về, nhưng nghĩ tới khả năng tên mèo lười này đi lạc mất tiêu, quản lý Kang mới đành để yên, dự định lát nữa sẽ tự dẫn cậu về.

“Theo chơi á?” – Minh Tuyết quả thật hết nói nôi với những ý nghĩ khác thường của ai đó. Cậu hình như thật sự cho rằng đi theo quản lý Kang thì có gì vui hay sao? – “Mà vấn đề gì cơ?”

Rốt cuộc là có chuyện gì nghiêm trọng tới mức khiến cho quản lý Kang phải rời khỏi khu vực biểu diễn lúc sát giờ như vậy? Cô cảm thấy có chút tò mò hỏi lại, nhưng hoàn toàn đã quên mất người đứng trước mặt mình là ai. Jae Sung mà có thể biết được thì mới là chuyện lạ.

Cũng may, rất nhanh sau đó, quản lý Kang quay trở lại. Nhờ vậy mà cô mới loáng thoáng nghe thấy những lời nói của anh lúc đang nghe điện thoại.

“Ôi trời ơi! Làm thế nào bây giờ?” – Tiếng của anh đầy nghiêm trọng và mệt mỏi, dường như gặp được một chuyện hết sức khó khăn. – “Sao đến sát giờ lại như thế chứ? Tìm được ai thay thế lúc này bây giờ.”

Cuối cùng, anh bắt đầu dĩ phải cúp máy, nhưng cách giải quyết thì vẫn chưa có gì khả thi. Nghĩ đi nghĩ lại nhưng lại không nghĩ ra được ai có khả năng thích hợp, điều này làm anh rối trí đến muốn phát điên lên.

“Có chuyện gì thế hả anh?” – Thấy tình trạng có vẻ không ổn của anh quản lý, Minh Tuyết mở miệng hỏi.

Đến lúc này, người đàn anh ấy mới ngẩng mặt lên và nhận thấy sự xuất hiện của cô, ánh mắt đột nhiên có chút kích động như bắt được vàng, nhưng rồi lại rất nhanh chóng ảm đạm đi xuống.

“Anh đang điên đầu vì sát giờ lại được báo có chút trục trặc, không tìm được ai mặc đồ thú bông nhảy theo nhạc cả.” – Anh thở dài, cả khuôn mặt đầy vẻ chán nản. Nếu thông báo sớm một chút thì có lẽ còn có cách, chứ đến bây giờ thì đúng là hoàn toàn bó tay rồi. – “Nó chỉ đứng ở bên cạnh sân khấu nhảy theo MS4, không quan trọng lắm nhưng lại là biểu tượng của đợt quảng cáo này. Thế nên không bỏ được. Mà đến giờ thì biết đi đâu mới tìm được người nhảy được theo vũ đạo suốt buổi biểu diễn bây giờ?”

Chỉ có vài phút nữa là tới giờ diễn, nhưng mà ngay cả tìm một người có thể nhảy được cũng đã quá khó khăn chứ đừng nói là có thể theo kịp được MS4. Quản lý Kang lúc này đang vô đầu bứt tai, cảm giác như trời đang tuyệt đường sống của mình vậy.

“Hay anh cứ để em làm giúp vậy.” – Nhìn thấy dáng vẻ thất hồn lạc phách của anh quản lý, Minh Tuyết thấy không đành lòng. Cô đắn đo suy nghĩ một lúc rồi cuối cùng cũng lên tiếng. – “Em cũng thường tập vũ đạo với mọi người mà. Tuy tập không được đẹp lắm nhưng chắc cũng không sao đâu.”

Quan trọng nhất là con thú bông biểu tượng của buổi diễn có thể bắt kịp theo nhạc, không nhảy loạn xạ khiến khán giả nghi ngờ là được rồi. Nghĩ vậy, cô cũng thấy mình có vẻ là người phù hợp nhất để đảm nhiệm vai trò ấy trong lúc này, mới đưa ra lời đề nghị như vậy.

“Em đang nói điều điên rồ gì thế?” – Anh quản lý không phải là không nghĩ đến cách giải quyết này, mà cơ bản là thấy nó không ổn, nên dĩ nhiên là

không đồng ý với lời đề nghị đó.— “Buổi biểu diễn sẽ diễn ra liên tục suốt một tiếng đồng hồ. Một người mới vào nghề mà nhảy suốt trong khoảng thời gian đó cũng gần đứt hơi rồi. Mà lại còn mặc đồ thú bông nữa thì em sao kham nổi.”

Minh Tuyết có thể nói nhẹ nhàng như thế chẳng qua bởi vì chưa biết sự vất vả của công việc đó mà thôi. Nếu phải mặc bộ đồ kín mít bí hơi như thế mà nhảy suốt một bài thì anh cũng chịu chết chứ đừng nói là cô.

— “Không sao đâu. Em sẽ cố gắng mà.” — Nghe thấy quản lý Kang nói, Minh Tuyết lại không biểu hiện gì khác thường, chỉ nhọt nhọt mỉm cười, như thể cô kêu cô nhảy vào hồ lửa cũng không có vấn đề gì. — “Đây là buổi biểu diễn đầu tiên mà anh Young Min có mặt sau sự kiện ấy, nên chúng ta không thể để nó xảy ra bất kì sai sót nào. Chỉ cần nó có thể diễn ra tốt đẹp thì em có cố thêm một chút cũng không sao.”

Kể từ khi xảy ra vụ scandal của Young Min, Minh Tuyết thấy vô cùng áy náy, cảm thấy phải làm gì đó thì mới giảm bớt cảm giác tội lỗi của bản thân. Thế nên đối với cô, việc này cho dù có vất vả đến mấy thì cũng là hạnh phúc.

Chỉ cần có thể giúp đỡ cho anh ấy, dù chỉ là một chút thôi thì cô cũng thấy vui rồi.

— Lại vì Young Min sao? Mấy ngày hôm nay em làm như vậy cũng quá đủ rồi.” — Trông thấy đáng vẻ đau buồn và áy náy của cô suốt mấy ngày qua, ngay cả quản lý Kang cũng cảm thấy không đành lòng. — “Không ai trách em gì đâu, nên em đừng tự làm khổ mình như vậy chứ. Em cứ ích kỷ một lần, chỉ vì bản thân mình mà bỏ mặc tất cả cũng đâu có sao.”

Young Min đã cố chấp, Minh Tuyết lại còn cố chấp hơn. Hai người cứ như vậy không biết là đang làm khổ mình hay đối phương nữa đây? Nhiều lúc anh cảm thấy như sắp phát điên, không thể nào chịu được cái không khí kì lạ giữa mấy người này nữa.

Đáng tiếc, Minh Tuyết vốn là một căn đầu gỗ. Cô biết anh quản lý chỉ là muốn tốt cho mình, nhưng khi đã quyết tâm làm gì thì sẽ không đổi ý.

— “Em tự nguyện mà.” — Cô vừa nói vừa ngược lên với nụ cười ngây ngốc, như thể chỉ có như vậy thì bản thân mới cảm thấy thanh thản, khiến anh quản lý không biết phải nói thêm gì nữa.

Có lẽ, đúng như những gì Minh Tuyết nói, rằng phải để cô làm gì đó thì mới có thể đỡ đi mặc cảm tội lỗi, có thể khiến không khí giữa hai người dịu đi một chút chẳng? Nhưng mà, công việc này... anh thở dài một hơi trong rối rắm, không biết nên làm gì tiếp theo nữa.

— “Em đừng cố gắng quá làm gì.” — Giây phút này, Jae Sung lại đột ngột lên tiếng, khiến tất cả mọi người đều không khỏi ngỡ ngàng. Bởi vì ai đó thường đứng bên cạnh nhưng chẳng bao giờ biết được chính xác người khác đang nói lên điều gì, chứ đừng nói đến lại tự nhiên nói một câu quan tâm như vậy. — “Không có biểu tượng cũng đâu chết được.”

Nếu Jae Sung nghe thấy được những suy nghĩ này của mọi người thì chắc sẽ cảm thấy đôi chút oan uổng. Cậu cũng đâu có vô tâm đến mức như vậy, chẳng qua từ trước đến nay chưa gặp phải chuyện gì khiến mình không thể không suy nghĩ tới thôi mà.

Nghe thấy cách giải quyết đơn giản mà Jae Sung đề ra, hai người còn lại đều hết nói nổi. Trên đời cũng chỉ có mình anh phát biểu ra được cái câu vô trách nhiệm đó mà không thấy chút áy náy gì thôi.

— “Vậy thì cứ coi như em làm là vì sở thích đi.” — Có vất vả đến mấy cũng không bằng cảm giác bất lực của Minh Tuyết khi thấy Young Min phải một mình đối mặt với làn sóng dư luận hiện nay. Thế nên chưa để các chàng trai kịp phản đối, cô đã vội vàng giành lấy bộ đồ thú bông, nhiệt tình vẫy tay cổ vũ Jae Sung. — “Vội lại bộ đồ màu xanh này cũng rất hợp với sở thích của em thật mà. Anh đừng lo lắng, cứ cố gắng biểu diễn thật tốt nhé.”

* * *

— “Sắp phải diễn rồi mà anh Jae Sung lại chạy đi đâu mất tiêu rồi là sao?” — Nhìn quanh thấy vắng bóng những nhân vật đáng lo nhất trong nhóm, Yo Seob chợt có linh cảm rằng buổi biểu diễn hôm nay chắc khó mà diễn ra thuận lợi được. — “Lại cả Minh Tuyết cũng mất tích là sao? Không phải là đi tìm chỗ nào khóc lóc đấy chứ.”

Câu nói cuối cùng, anh chàng trẻ con còn có tình tăng lên âm lượng để cho ai đó nghe thấy, biết được tình trạng thảm hại của Minh Tuyết và cái không khí ngột ngạt trong nhà mấy hôm nay. Cậu cũng sắp chịu đủ rồi, rất muốn phát tiết mà lại không dám.

Hiện tại, các chàng mỹ nam đang đứng bên cánh gà, ngược nhìn khán giả dần tới đông đủ, trong lòng cũng tràn đầy những cảm giác thật khác thường. Cảm giác bồn chồn, lo lắng không khác gì lần đầu tiên biểu diễn ra mắt trên sân khấu vậy.

— “Minh Tuyết hả? Đang thay thế cho người mặc bộ đồ thú bông rồi.” — Một tiếng nói đột nhiên vang lên ở phía sau khiến ba chàng trai cùng quay lại ngược nhìn. Sau đó là hình ảnh Jae Sung đang đi tới với vẻ mặt ngơ ngẩn như người thiếu ngủ, không ăn khớp với nội dung lời nói chút nào. — “Nghe nói sẽ nhảy theo chúng ta suốt một tiếng.”

Cuối cùng thì không ai có thể ngăn được Minh Tuyết, đành trơ mắt nhìn cô đi thay cái bộ đồ to đùng ấy. Tuy rằng bản thân cậu cũng thấy nó thật đáng yêu, nhưng cứ nghĩ tới cái cảm giác phải khoác cái đồng đó mà nhảy thì chẳng thú vị tẹo nào.

Mà người duy nhất có thể ngăn lại ý định ngốc nghếch của cô gái ấy lại đang đứng ở đây, hờ hững, không tỏ vẻ quan tâm chút nào tới mọi cố gắng để chuộc lỗi của cô.

— “Cái gì? Nhảy? Bằng bộ đồ thú bông đó ư?” — Hyung Ki kinh ngạc, không thể tin được những gì bản thân vừa nghe được. Cậu cũng đã nhìn thấy bộ đồ đó nên hiểu được đây là chuyện quá sức đối với một cô gái như Minh Tuyết. — “Cô ta đang điên à? Muốn ngạt hơi đến chết hay sao?”

Cậu đúng thật là không thể hiểu nổi những gì cô đang nghĩ trong đầu nữa. Cho dù muốn làm một cái gì đó để chuộc lỗi thì cũng không cần đầy dọa bản thân mình đến mức này cơ chứ.

“Em có gì muốn phản đối thì hãy nói với con thú bông ở đằng sau kia.” – Jae Sung khẽ đảo mắt về phía sau, để mọi người chú ý tới tình cảnh một con thú bông đang hốt hải, nghiêng ngả lao đảo chạy tới vị trí của mình. Tay thì ôm chặt đầu để không bị rơi ra, chân thì loạng choạng mấy lần suýt vấp ngã vì bị vướng, khiến mấy chàng trai nhìn thấy thôi cũng thấy kinh hồn.

Nhìn tình trạng của ai đó, bọn họ cảm thấy không thể nào bốt lo, ánh mắt không tự chủ nhìn về hướng đó, rất sợ cô đột nhiên xảy ra chuyện.

Còn nhân vật chính của mọi chuyện, Young Min chỉ khẽ liếc qua chỗ Minh Tuyết một lát rồi lại hơi cúi xuống, trong ánh mắt mê man khiến không ai có thể đoán được cậu đang nghĩ gì. Nhưng đôi bàn tay nắm chặt dường như cũng đã biểu lộ phần nào tâm trạng rối rắm của chàng trai ấy hiện tại.

“Mà Young Min này.” – Jae Sung chợt quay lại nhìn về phía tên yêu nghiệt, khuôn mặt trở nên nghiêm túc khiến ngay cả hai tên đàn em đứng bên cạnh cũng thấy giật mình. – “Minh nói chuyện với cậu một chút nhé.”

Không biết là do sắp bước lên sân khấu hay là do vừa nhắc đến chuyện của Minh Tuyết, thái độ của chàng mỹ nam ấy lại thay đổi đột ngột như vậy. Nhìn thấy biểu hiện này của tên mèo lười, hai tên đàn em không hiểu sao lại có cảm giác như bão tố sắp xảy ra.

“Uh.” – Hơi ngẩng mặt lên trong khó hiểu, nhưng sau khi nhìn thấy vẻ mặt của Jae Sung, Young Min rất nhanh hiểu được cậu ấy thực sự có chuyện quan trọng cần nói, liền gật đầu.

Cứ thế, khi tới một góc khuất vắng người, Young Min mới dừng lại mở miệng hỏi.

“Có chuyện gì sao?” – Cậu không thích cảm giác bị động này chút nào, nhưng thái độ khác thường của Jae Sung khiến cậu cũng cảm giác chuyện họ sắp nói đối với ai đó khá quan trọng.

Ít nhất là nó đủ quan trọng để chàng trai ấy bỏ qua sự buồn ngủ, thực sự phát huy khả năng của bộ não lên tới 100%.

“Cậu vẫn đang giận Minh Tuyết sao?” – Tên mèo lười rất nhanh chóng đi vào chủ đề, rất muốn biết được ý nghĩ của Young Min về chuyện này rồi cuộc ra sao. – “Cậu có thể dễ dàng bỏ qua mọi sự cố gắng của em ấy trong những ngày qua hay sao?”

Hai cái người này cứ như vậy hoài, đến kẻ đứng ngoài như cậu khi nhìn cũng thấy khó chịu, không thể không để tâm tới. Cứ về nhà là lại thấy cái không khí ngột ngạt và u buồn này làm cậu không thể giữ nguyên tâm trạng bình thản để ngủ thoải mái như mọi lần. Việc này đối với cậu còn đáng bức mình hơn cả bắt cậu phải tăng thêm hai tiếng làm việc một ngày.

“Sao cậu cũng nói về chuyện này thế? Không giống cậu chút nào.” – Mỗi lần nghe thấy ai khác nói về chuyện này, Young Min đều tỏ thái độ tránh né. Nhưng lần này lại là cả tên mèo lười biếng khiến cậu thấy lạ, bởi vì ai đó vốn có bao giờ bận tâm tới những chuyện khác ngoài ăn ngủ đâu. – “Tớ chỉ muốn yên tĩnh một chút thôi. Tớ mệt mỏi quá rồi, không muốn phải suy nghĩ quá nhiều về việc này nữa.”

Quan trọng hơn là bản thân cậu cũng không biết nên giải quyết như thế nào, trong lòng rất rối rắm.

Đôi khi, ánh mắt không tự chủ được nhìn sang Minh Tuyết, thấy đáng về khổ sở của cô ấy, cậu cũng tự hỏi bản thân có phải hơi quá đáng hay không?

Nhưng sau tất cả những gì đã xảy ra, khoảng cách của hai người bọn họ dường như đã bị đẩy ra quá xa, khiến bản thân người trong cuộc như họ lại không biết phải dùng thái độ gì để đối mặt với nhau nữa.

Vì vậy, duy trì hiện trạng chưa chắc đã là một điều xấu. Ít ra cậu còn chưa bị sự tức giận vượt qua lý trí, nói ra những điều gây tổn thương cho cô ấy.

“Không giống tớ là sao? Theo cậu, như thế nào mới là giống tớ đây?” – Cậu chẳng qua muốn tìm một cơ hội để giải quyết dứt khoát chuyện này mà thôi, đâu có gì bất thường khiến Young Min bỗng dưng nói như vậy cơ chứ? – “Còn cậu, cậu có biết chính thái độ không rõ ràng của cậu đã làm em ấy khổ sở thế nào không?”

Jae Sung hiển nhiên không nhận thấy sự khác thường của bản thân, chỉ thấy rất bất bình. Nhưng nếu có ai khác trong nhóm nghe thấy những lời này, có lẽ sẽ không giấu nổi sự kinh ngạc. Bởi vì đây là lần đầu tiên chàng trai ấy quan tâm tới một chuyện nhiều như vậy.

“Cậu nói thế là sao?” – Nghe thấy Jae Sung nói, Young Min cũng bắt đầu nhìn thẳng vào vấn đề. Có lẽ sâu trong lòng chàng trai ấy đã biết, nhưng lại cố che giấu mọi thứ liên quan đến người con gái ấy, cho rằng như vậy có thể đợi cho sự việc dần lắng xuống.

Chỉ là không ngờ thái độ đó của bản thân vô tình lại khiến mọi chuyện càng thêm nghiêm trọng như vậy.

“Tớ đã thấy Minh Tuyết khóc.” – Vừa nghĩ đến cảnh ấy, trong lòng Jae Sung lại cuộn trào, cùng với những cảm giác gì đó mà ngay chính bản thân cậu cũng không biết được. Cứ thế, ai đó chìm đắm trong những suy tư của bản thân, miệng bất giác nói ra những điều đang suy nghĩ. – “Rõ ràng, từ trước tới giờ, chưa có một chuyện nào khiến tớ bận tâm đến như vậy. Nhưng không hiểu sao lần này khi trông thấy nước mắt của em ấy, tớ bỗng thấy lạ lắm. Dường như tớ đã không thể nào bình thản đứng ngoài mọi việc nữa rồi.”

Đây cũng là điều khiến chàng mỹ nam ấy thấy khó hiểu mấy hôm nay, làm cậu cảm thấy không được tự nhiên. Nhớ tới những lời Young Min vừa nói, cậu mới nhận thấy đó là cái cảm giác tựa như mình không còn là mình, khiến cậu bất giác thấy hoảng hốt.

— “Minh Tuyết đã khóc ư?” — Young Min thì thầm trong miệng, cũng chìm vào trong những suy tư, ánh mắt nhìn xuống khiến hàng mi dài che khuất biểu cảm mê mẩn hiện lên trong mắt.

— “Đúng vậy!” — Jae Sung đột nhiên ngược lên nhìn với vẻ mặt rất quyết liệt, dường như sẽ không bỏ qua nếu ai đó vẫn không nhận thấy sai lầm của bản thân mình. — “Tớ không biết lỗi của Minh Tuyết lớn đến đâu, cũng như cậu đã chịu tổn thương như thế nào. Nhưng nếu cậu tiếp tục xử lý mọi việc như thế này thì có khác gì một đứa trẻ con đang giận dỗi hay không? Cậu chỉ là đang tìm được một người khác mà trút giận, đang đổ hết lỗi lầm và con giận của cậu lên đầu một cô gái. Vậy thì sau tất cả, cậu có cảm thấy thanh thản hơn chút nào hay không?”

* * *

— “Ô! Thú bông một cây nè.” — Vừa nhìn thấy tạo hình mới của cô, đôi mắt Yo Seob rực sáng, lao chăm tới ôm cứng đầu của thú bông Minh Tuyết. — “Toàn là bông nè! Vui ghê! Ở trong đây ít lâu chắc hết thờ luôn nhĩ?”

Ai đó rất ác độc, không chỉ cười trước sự đau khổ của người khác, còn tò mò đi một vòng xung quanh quan sát, thỉnh thoảng lấy ngón tay chọc chọc vào người cô.

— “Làm cái gì thế hả? Ê! Nè!” — Trước thì còn nhịn được, nhưng đến khi cái tên chết tiệt ấy bắt đầu dùng tay đẩy đẩy cả người cô để thử xem con thú bông to dùng này chặt vật lấy lại thăng bằng như thế nào, Minh Tuyết cũng phải hoảng hốt hét toáng lên. — “Đừng có đẩy nữa mà. Mặc cái này khó vận động, cũng khó đứng lên lắm đấy có biết không?”

Tuy rằng nếu ngã thì sẽ được bộ lông bên ngoài cản lại phần nào, nhưng lúc đó có đứng lại được lên hay nằm ngay đơ trên sàn luôn là cả một vấn đề.

Nhận thấy nhược điểm của Minh Tuyết, Yo Seob lại càng trêu đùa không kiêng dè gì, chẳng qua cũng không ác liệt như hồi nãy, để ai đó còn có cơ hội đứng vững. Giờ đây chàng mỹ nam ấy chợt có cảm giác như thế này mới thật sự là sống. Mấy ngày qua bị cướp đoạt đi thú vui trêu đùa người khác làm cậu thấy rất bức bối.

— “Cô định vác cái bộ dạng này để biểu diễn thật à?” — Hyung Ki nhìn thấy cô gái ấy thì không khỏi cau mày, tâm trạng thật không thoải mái chút nào.

Biết rằng có cố gắng như thế nào nữa cũng chỉ vô ích, thế mà cô ta còn liều mạng đến vậy làm gì? Chàng đội trưởng càng nhìn càng thấy cô thật là không thể nào bót lo.

— “Chẳng có vấn đề gì lớn đâu.” — Minh Tuyết bỏ cái đầu thú bông để hít thở một chút không khí trong lành. Đến lúc đội nó vào thì cô mới thấy trong đó quả thật rất bí, nhưng vẫn tươi vui như thường. — “Cũng thú vị mà. Nếu đã tới đây thì cũng nên tham gia cùng với mọi người cho vui chứ.”

Minh Tuyết cười thật sáng lạn, trong lòng không ngừng tự nhắc với bản thân phải tiếp tục cố gắng, rồi khó khăn nào cũng có thể vượt qua thôi.

— “Minh Tuyết.” — Tuy rằng bề ngoài cô như không có gì, nhưng Hyung Ki lại thấy nụ cười trên môi cô thật chói mắt. Thế nên bất giác, chàng trai ấy chợt nói một câu mà đến khi sự tỉnh lại thì muốn cắn đứt lưỡi của mình. — “Nếu tôi nói với cô đừng mặc đồ này ra biểu diễn thì cô có làm nữa không?”

Nghe kiểu nói thật giống như một đôi yêu nhau nói chuyện khiến cậu thấy thật hối hận. Ngay chính bản thân Hyung Ki cũng không biết tại sao mình lại nhẹ nhàng hỏi một câu như thế mà không lời Minh Tuyết ra mắng cho một trận cơ chứ?

Cô ta có biết mặc đồ như vậy đứng nhảy ở khu vực gần khán đài là nguy hiểm đến mức nào không?

Rất may nhân vật chính lại là người chậm hiểu đến hết thuốc chữa, suy nghĩ cũng thật là đơn giản. Minh Tuyết lúc mới đầu có chút ngạc nhiên bởi thái độ tốt đến khác thường của chàng mỹ nam, nhưng sau đó chỉ cho rằng ai đó chẳng qua đang lo lắng mình, liền mỉm cười lắc đầu.

— “Tôi đã quyết định rồi mà.” — Tuy rằng hiện tại tâm trạng cô rất phức tạp, nhưng không vì thế mà để cho những người khác nhận thấy rồi thêm lo lắng. — “Nếu thấy không ổn thì tôi sẽ rút về ngay. Thế nên đừng lo cho tôi, mà tất cả chúng ta sẽ cùng cố gắng làm thật tốt công việc nhé.”

Nhìn thấy vẻ mặt kiên quyết của cô lúc này, Hyung Ki có thể nhận thấy mọi khuyến can đối với cô gái này cũng là vô ích, nhưng lại không thể bỏ cuộc dễ dàng như vậy. Nhưng khi chàng mỹ nam ấy còn đang suy nghĩ nên nói với cô như thế nào thì Jae Sung cũng vừa vận kết thúc cuộc nói chuyện với Young Min, bước trở về phía bọn họ.

— “Đi thôi!” — Tên mèo lười cứ thế bước qua chỗ bọn họ, để lại một câu nói nhắc nhở tất cả giờ diễn đã tới.

Hyung Ki cũng giật mình ngược nhìn về phía khán đài, lời nói đến bên miệng rồi cũng đành phải nuốt trở lại, quay đầu bước theo các thành viên khác. Cứ thế, bốn chàng mỹ nam bước ra sân khấu với phong thái đầy tự tin, khiến cho trong một khoảnh khắc, Minh Tuyết có cảm giác thấy cả những luồng ánh sáng lấp lánh phát ra từ phía họ, chiếu sáng cả một phương trời.

* * *

Dù khán giả chỉ có 200 người nhưng không vì thế mà buổi biểu diễn mất đi sôi động, thậm chí các cô bé còn tỏ ra vô cùng cuồng nhiệt khi được nhìn thấy các thần tượng của mình ở một cự ly gần như vậy.

Âm nhạc vang lên cùng với giọng hát cuốn hút của các chàng mỹ nam khiến cho tất cả các cô gái đều mê mẩn, thỉnh thoảng không kiềm chế được sự hạnh phúc của bản thân, cùng hét lên từng đợt vang dội cả khán đài.

Trong khung cảnh lộn xộn đó, chẳng có mấy ai chú ý tới một con thú bông đứng ở một góc ngay dưới khán đài, chập vạt nhảy theo nhịp điệu của bài hát. Người đó không phải ai khác mà chính là Minh Tuyết.

Trước khi bắt đầu cô đã chuẩn bị tâm lý, nhưng chỉ đến khi thực sự thực hiện thì cô gái ấy mới thấy được sự khó khăn của công việc này. Không chỉ bởi sự bất tiện khi chui trong một bộ đồ công kênh, mà đáng sợ nhất là cô rất khó khăn để lấy được chút không khí ít ỏi trong cái đầu thú bông này.

Theo thời gian, mồ hôi lại ra càng nhiều, không khí cũng cứ giảm xuống khiến Minh Tuyết bắt đầu choáng váng, bước chân cũng bắt đầu loạng choạng.

“Hình như mệt rồi!” – Vừa kết thúc một bài hát, Yo Seob khẽ nói nhỏ, nhưng cũng đủ để các thành viên khác trong nhóm nghe thấy. – “Tay chân bắt đầu chậm lại kìa.”

Tuy rằng các chàng mỹ nam vẫn tỏ ra như bình thường, nhưng thật ra bọn họ vẫn không dấu vết ngược nhìn sang chỗ người con gái ấy, nên cũng đã nhận ra được tình trạng không ổn của cô.

“Giờ thì chắc là hết hơi rồi!” – Yo Seob vẫn tiếp tục đóng vai trò thuyết minh sau khi kết thúc một bài hát nữa. Tuy nhiên, chỉ có bản thân cậu mới cảm thấy được trong lòng của mình không bình thản như những gì đang biểu hiện trên mặt. – “Tay chân bắt đầu tập chậm lại kìa.”

Chỉ cần để tâm một chút thì sẽ dễ dàng nhận thấy theo thời gian trôi qua, động tác của Minh Tuyết càng chậm chạp và loạn xạ, nhưng lại vẫn đang cố kiên trì bắt kịp với âm nhạc. Điều này khiến cậu thật khó hiểu, không biết tại sao người con gái ấy lại phải cố chấp làm một việc vô ích như vậy cơ chứ?

Nhìn theo dáng vẻ mệt mỏi nhưng vẫn không chịu bỏ cuộc của cô, các chàng trai càng lúc càng thấy rối bời. Tuy nhiên, giữa sân khấu và hàng trăm ánh mắt đang dõi theo, bọn họ lại không thể làm gì để giúp cô ngoài tiếp tục biểu diễn. Đây cũng là lần đầu tiên các chàng trai cảm nhận được khoảng cách giữa bọn họ và cô tuy ngắn ngủi nhưng thật ra lại rất xa xôi, chỉ có thể thỉnh thoảng liếc nhìn sang trong lo lắng.

Cứ thế, buổi biểu diễn vẫn diễn ra đầy sôi động. Trên sân khấu, MS4 tựa như những vì sao tỏa sáng, cuốn hút mọi ánh mắt. Phía dưới, các cô gái vẫn cổ vũ cuồng nhiệt, hét lên tên của các thần tượng của mình, nhưng lại không hề biết được bên trong dáng vẻ bình tĩnh của các chàng trai ấy là một sự rối loạn và lo lắng đến mức nào.

Giữa khung cảnh khán đài sôi động, thỉnh thoảng các cô bé vì quá cuồng nhiệt mà vẫn chen lấn xô đẩy nhau, khiến một vài người xô qua sự ngăn cản của bảo vệ, hướng đến gần Minh Tuyết.

Lúc này, một cô nhóc mới ngược lên và để ý tới con thú bông đang nhảy phía gần sân khấu, đồng thời nhớ ra dáng vẻ của Minh Tuyết chạy vội vàng trên hành lang trong bộ đồ này vừa nãy.

“Nè.” – Cảm thấy suy đoán của mình không sai, cô bé ấy vội vàng kéo kéo tay mấy cô bạn bên cạnh, nói lớn để các bạn của mình có thể nghe thấy trong khung cảnh ồn ào và hỗn loạn hiện tại. – “Con thú bông này... Vừa nãy hình như tớ có thấy cô trợ lý của MS4 mặc nó thì phải.”

Không thể nào nhầm được, bởi vì bọn họ đã liệt Minh Tuyết vào phạm vi nhân vật xấu xa, nên cũng ghi nhớ thật kĩ mặt của cô.

“Trợ lý? Ý cậu là cái cô gái đáng ghét xấu tính đã giả mạo trợ lý để tiếp cận MS4 ư?” – Tuy rằng bỏ lỡ vài giây MS4 biểu diễn đối với các cô nhóc ấy thật là đáng tiếc, nhưng không gì đáng chú ý hơn tin tức bọn họ vừa nghe. Một cô nhóc ngược sang nhìn thấy con thú bông đang nhảy theo nhạc, bỗng nhiên cảm thấy nó không còn chút đáng yêu nào, thậm chí còn thấy đây chính là làm xấu mặt MS4. – “Cô ta còn dám đứng ở đây làm trò hề gì sao?”

So sánh điệu nhảy của Minh Tuyết và MS4 cứ như một trời một vực vậy. Nhìn cái kiểu khua tay múa chân linh tinh loạn xạ thế kia mà còn dám đứng ở đây làm hình ảnh đại diện thì đúng là bôi nhọ buổi biểu diễn của MS4 mà.

Càng nhìn càng thấy con thú bông ngứa mắt, các cô nhóc liếc ánh mắt sắc bén, đầy căm giận về phía Minh Tuyết, sau đó cùng nhìn sang nhau, trong phút chốc liền thống nhất sẽ dạy cho cái cô gái xấu xa này một vài học.

“MS4! MS4!” – Lẫn trong đám đông hỗn loạn, các cô bé dần hướng dòng người tiến tới gần Minh Tuyết, ánh mắt nhìn trên sân khấu nhưng lại vẫn âm thầm quan sát sang chỗ cô gái ấy.

Dòng người sôi trào lên theo điệu nhạc, chen lấn nhau. Đến khi các cô bé cùng hợp lực đẩy mạnh những người xung quanh hướng về phía con thú bông kia thì dòng người bị xô lan truyền tựa như sóng biển. Cứ thế, mọi người phá vỡ sự ngăn cản của nhân viên an ninh, đổ xô tới đẩy Minh Tuyết khiến cô ngã nhào.

“Ồi!” – Vốn đã trong bộ đồ thú to đùng rất bất tiện, bây giờ lại thêm bị xô đẩy làm Minh Tuyết không thể nào đứng vững, rơi vào trong biển người hỗn loạn.

Trong mắt các cô gái khán giả lúc này dường như không còn ai khác ngoài MS4, nên hiển nhiên không ai để ý tới con thú bông biểu tượng của chương trình đang bị mình xô ngã, chen lấn ngay bên người.

Minh Tuyết lúc đó thật chập vạt, ngồi bệt giữa đám đông, cố gắng đứng dậy nhưng không nổi. Cô bị ép cho không thở nổi, thậm chí còn cảm thấy ai đó dẫm đạp lên người mình, cảm giác choáng váng như muốn ngất đi. Hơn nữa vừa nãy do nhảy quá sức mà chân tay rã rời, mệt mỏi đến mức muốn đẩy người khác để thoát ra cũng bất lực, trơ mắt thấy dòng người điên cuồng ép buộc bản thân gần chết.

“Minh Tuyết.” – Các chàng mỹ nam vẫn thường bắt gặp nhìn về phía đó nên rất nhanh chóng nhận thấy sự bất ổn. Vừa thấy người con gái ấy hiện

đang chìm ngấm trong dòng người điên cuồng, không khỏi hoảng hồn.

Trong cuộc đời mình, bọn họ chưa bao giờ có cảm giác hoảng loạn và lo sợ như hiện tại.

Nhưng còn chưa kịp để các chàng trai làm gì để đưa Minh Tuyết thoát ra khỏi tình trạng hiện tại, một bóng người đã nhảy bổ xuống sân khấu rất nhanh, lướt qua giữa đám đông hướng về phía đó.

Sự việc phát sinh quá nhanh, các nhân viên an ninh đến khi định thần lại thì cũng vội vàng chạy theo, giúp đỡ chàng thần tượng khỏi đám đông lộn xộn vây xung quanh.

Young Min lúc này không còn suy nghĩ được bất cứ điều gì khác, cũng bất chấp làm như vậy sẽ khiến các cô bé càng điên cuồng xô đẩy. Trong mắt chàng trai ấy chỉ nhìn còn lại hình ảnh cô gái đáng thương bị chen ép đến sắp ngất, thân thể đã vượt qua khỏi lý trí để đưa ra quyết định.

— “Minh Tuyết!”

Bị đám đông ép cho sắp không thở được, Minh Tuyết còn tưởng lần này mình không thể thoát được, có lẽ sắp tới sẽ được nâng ra bằng cáng thì đột nhiên, một tiếng gọi quen thuộc vang lên làm cô sững sờ.

Nghe âm thanh ấy, cô còn tưởng do mình nghĩ quá nhiều đến chàng trai ấy nên mới nghe lầm. Nhưng đến khi thấy lực ép lên thân thể mình đột nhiên biến mất, cảm thấy ánh sáng và không khí ủa vào chỗ mình, người con gái ấy mới ngẩng mặt lên, nhìn thấy một hình ảnh ngỡ như là mơ.

Young Min lúc này trông cũng khá chật vật sau khi chen lấn qua đám đông, đứng ngay trước mặt cô thở dốc nhưng rơi vào trong Minh Tuyết lại đẹp tựa như thiên thần. Cô cảm nhận được tầm mắt mình mờ đi bởi hơi nước và sự cảm động, đến mức không biết phải nói gì nữa.

Cuối cùng thì chàng trai ấy vẫn không bỏ rơi cô lại một mình. Nhận thức điều ấy làm cô có cảm giác bao nhiêu khó khăn vất vả đã trải qua tựa như mây bay. Chỉ cần trong mắt chàng trai ấy có hình bóng cô, chỉ cần cậu cho cô một cơ hội để chuộc lỗi là đủ rồi.

— “Đứng lên nào.” – Nhìn thấy ai đó vẫn đang ngồi ngất ra, Young Min chợt có cảm giác thật khó tả.. Tựa như trong một thoáng bỗng nhận thấy mọi việc đã cách cả một đời, nhưng rồi rầm trong lòng bao nhiêu ngày qua bỗng chốc trở nên thật nhạt nhòa. Chàng mỹ nam nở một nụ cười xinh đẹp tựa như mùa xuân trở về, chìa bàn tay mình về phía cô.

Khoảnh khắc đó, Minh Tuyết tựa như bị vẻ xinh đẹp của tên yêu nghiệt ấy làm hôn mê đầu óc, không nghĩ được bất cứ điều gì khác, ánh mắt nhìn lên ngỡ ngàng tựa như đang mơ. Cô cứ thế như bị thôi miên, bàn tay không tự chủ nắm lấy tay của chàng mỹ nam ấy, tầm mắt càng lúc càng mờ ảo khi nước mắt suýt không kiểm soát được mà tuôn rơi.

Sau này, mỗi khi nhớ lại hoàn cảnh khi đó, Minh Tuyết dường như vẫn còn cảm nhận được trái tim mình đập dồn dập.

Giữa khung cảnh hỗn loạn của các fan và sự cố gắng mở rộng vòng vây của các nhân viên, hình ảnh Yong Min dịu dàng cầm tay, dắt cô bước lên trên sân khấu là thứ duy nhất mà cô trông thấy.

Sự việc tiếp theo cô dường như không có chút ấn tượng, chỉ nhớ mông má rằng mình đã đứng bên cạnh các chàng mỹ nam, cùng biểu diễn tiếp bài hát ấy. Suốt trong thời gian ấy, trí não của cô hầu như không hoạt động, mà chỉ hành động theo bản năng.

Cho đến tận khi bài hát kết thúc, cô được kéo vào phía sau sân khấu trong khi MS4 tiếp tục biểu diễn, người con gái ấy vẫn trong trạng thái ngơ ngác, không dám tin những gì vừa xảy ra là sự thật.

Bàn tay Young Min khi đó thật ấm áp, nụ cười cũng thật dịu dàng, tựa như giữa hai người chưa bao giờ có bất kì một sự ngăn cách nào.

Vừa thấy cô bước vào cánh gà, các anh chị nhân viên cũng hết hoảng vây xung quanh, xem xét kĩ lưỡng xem có bị thương ở đâu hay không.

Lúc này khi thấy cô bị ngã nhào giữa đám đông, không chỉ có các chàng mỹ nam mà những anh chị nhân viên cũng đều hết hồn.

— “Không sao chứ?” – Buổi biểu diễn vừa kết thúc, việc đầu tiên mà các chàng mỹ nam làm chính là tìm đến chỗ Minh Tuyết. Từ khi cô bị ngã đến lúc đó, bọn họ tuy vẫn tỏ ra như thường nhưng trong lòng lại nóng như lửa đốt, chỉ muốn kết thúc thật nhanh để xem cô như thế nào. Nhất là Hyung Ki, vừa bước xuống đã vội hỏi cô, khuôn mặt tràn ngập vẻ lo lắng.

Ngược lên nhìn các chàng mỹ nam đang đi tới, trong lòng Minh Tuyết đầy phức tạp, vừa cảm thấy vui vẻ vì sự quan tâm của họ, vừa thấy có chút áy náy. Cô thật sự chỉ muốn giúp, nhưng cuối cùng sự việc lại trở nên lộn xộn hơn. Cũng may cuối cùng các chàng mỹ nam đã nhanh chóng ứng phó cho qua, làm các khán giả nghĩ đây là một sự dàn xếp trước để quảng cáo hình tượng chứ không phải là một tai nạn.

— “Chỉ xây xước nhẹ và chút bầm tím thôi.” – Cô cười tươi rói, giơ cánh tay chỉ chút băng keo cá nhân ra như thể đang khoe chiến tích, trên khuôn mặt không thấy chút vẻ đau đớn nào. – “Vẫn còn may mắn mà. Chỉ bị nhẹ và vẫn còn sống bình thường.”

Minh Tuyết nói một cách băng quơ về chuyện đã xảy ra nhưng chỉ có một mình cô mới biết được bản thân đã trải qua những gì. Giây phút bị nhấn chìm trong biển người, cô thật sự rất hoảng sợ, cảm giác hít thở không thông làm cô còn tưởng rằng lần này mình chết chắc rồi.

Sau đó nghĩ lại mới nhớ ra lúc đó không biết là vô tình hay cố ý mà bản thân bị xô đẩy, huých, giẫm đạp rất tàn bạo, lại có vẻ như không chỉ do ngẫu nhiên. Bây giờ trên người có mấy vết bầm tím trông rất khủng khiếp, khiến cô không dám để các chàng mỹ nam trông thấy.

— “Anh đã nói rồi mà.” — Tuy chỉ thấy mấy dấu vết nhỏ trên cánh tay, nhưng quản lý Kang vẫn không kim lòng được thấy thương xót. Nhất là khi thấy nụ cười tươi rói như không có việc gì đó, anh càng không biết nên phải làm sao với cô nữa. Đang yên đang lành lại nhận việc này để chịu khổ, cô có cần thiết phải tự làm khổ mình như vậy hay không? — “Sao lại để đến mức này chứ?”

Cũng may Young Min đến kịp giải cứu cô ra khỏi đám đông, nếu không thì đúng là xảy ra chuyện lớn rồi.

— “Em thật sự không sao mà.” — Thấy dáng vẻ của ông anh lúc này, Minh Tuyết chỉ có thể cười khổ. Cuối cùng không phải vẫn bình an vô sự đó sao?

Lúc này, người con gái ấy chợt nghĩ tới lúc mình bị đám đông xô ngã lúc nãy, càng ngày càng thấy khả nghi nhưng lại không nghĩ ra được sự khác thường ở đâu.

Khẽ lắc đầu, Minh Tuyết cảm thấy thật rối rắm. Cuối cùng nghĩ lại bản thân vốn cũng không làm gì đắc tội với các cô bé khán giả, nên mới nhận định có lẽ mọi việc chỉ là do cô suy nghĩ quá nhiều.

Bất chợt, không gian trở lên lặng thinh làm Minh Tuyết cũng phải ngạc nhiên ngẩng mặt lên ngược nhìn. Mọi người vừa nãy vẫn còn nhao nhao hỏi han, kiểm tra xem cô có đúng không bị thương tật gì không thì giờ bỗng yên lặng như tờ, ánh mắt cùng hướng tới một phía.

Theo ánh nhìn của mọi người, cô thấy bóng dáng một chàng trai đang bước tới gần. Đôi mắt hoa đào mê hoặc lòng người, làn da trắng mịn, khuôn mặt đẹp không tì vết tựa như không thuộc về trần thế. Tất cả kết hợp lại thành một yêu nghiệt, cùng với một khí thế làm người khác thấy mê mẩn, nhưng lại không dám tới gần, sợ bản thân bị lạc mất phương hướng.

Cứ thế, theo từng bước chân của chàng mỹ nam ấy, dòng người bất giác tách ra hai bên thành một con đường, để hai người có thể nhìn thấy nhau rõ ràng. Khung cảnh này làm người không biết dễ dàng lầm tưởng họ chính là một đôi tình nhân, nhưng đáng tiếc điều đó lại không phải là sự thật.

Bước đến ngay trước mặt Minh Tuyết, chàng mỹ nam ngược nhìn cô bằng một ánh mắt phức tạp, lạnh lẽo không chút gọn sóng, khiến không ai có thể đoán được cậu đang suy nghĩ gì trong đầu.

— “Anh có thể nói chuyện với em một chút được không?”

* * *

Đứng tại một góc khuất của hành lang, Minh Tuyết và Young Min cùng lặng lẽ không nói một lời, chỉ đưa mắt nhìn ra phía xa, nơi những nhân viên đang thu dọn lại sân khấu sau buổi biểu diễn.

Tên yêu nghiệt hiện đang trong trạng thái thật rối rắm, không biết nên bắt đầu từ đâu để mọi chuyện có thể đi đến kết thúc. Minh Tuyết thì lại rất hồi hộp chờ mong sự phán xét của cậu, Là tự do hay từ hình chỉ phụ thuộc vào một câu nói của người ấy.

Rất lâu, rất lâu sau, đến khi tim cô sắp hết chịu nổi nữa thì chàng trai ấy mới đột nhiên cất tiếng nói.

— “Lúc anh đọc bản tin ấy trên mạng, anh đã rất giận dữ. Thật sự thì anh không biết mình đang giận ai hay giận vì điều gì, nhưng nó đã làm anh suy nghĩ mất đi lý trí.” — Nói đến đây, Young Min bất giác nhìn về phía người con gái ấy, sâu trong đáy mắt thoáng qua một nét u buồn. — “Vì thế nên anh đã bỏ đi. Vì anh sợ sẽ không kiềm chế được bản thân, vì anh cần sự yên tĩnh để suy nghĩ một cách thấu đáo hơn về mọi việc.”

Minh Tuyết kinh ngạc ngược nhìn chàng mỹ nam đang nói chuyện. Có lẽ thái độ của cậu khi nói về điều này quá dịu dàng khiến cô lại không cảm nổi nước mắt.

Cô biết, lúc đó cậu chắc chắn rất thất vọng, rất đau buồn.

— “Trong mấy ngày rời khỏi kí túc xá, anh đã suy nghĩ rất nhiều. Anh vẫn biết em không hề có ý gây ra chuyện đó, nhưng lại không sao bình tâm lại được.” — Young Min khẽ khép mi lại, không biết là để hồi tưởng về những giây phút đã qua hay để che giấu đi những cảm xúc khác thường của bản thân lúc này nữa. Cậu vẫn nói, âm thanh nhẹ nhàng, hòa lẫn với khung cảnh một giọt nước mắt hối hận của Minh Tuyết, rơi xuống vỡ tan trên nền đất. — “Anh không sao bình tâm khi đối mặt với em được, bởi vì mỗi lần đến gần em, cơn giận ấy lại bùng lên.”

Một thoáng lặng im tràn ngập qua không gian rộng lớn của ngày tàn, đâu đó chỉ có tiếng nấc nhẹ của người con gái ấy, phàn phất một nét u buồn.

— “Nhưng giây phút ấy, giây phút em bị ngã xuống giữa đám đông hỗn loạn, anh thật sự bị hoảng loạn. Lúc đó anh rất sợ, lo lắng đến mức không còn nghĩ được bất cứ điều gì khác.” — Cậu quay lại nhìn về phía cô, đưa tay lên lau đi những giọt nước mắt lạnh lẽo còn sót lại trên khuôn mặt người con gái ấy. — “Và cũng khoảnh khắc đó, anh đã hiểu, người mà anh giận không phải là em, mà là chính bản thân mình. Vì thế... xin em đừng khóc. Cũng đừng tự trách mình. Bởi vì... mọi chuyện rồi sẽ ổn thôi.”

Minh Tuyết ngược lên nhìn Young Min ấy bằng ánh mắt đầm nước, trong trí não lúc này hỗn loạn tới mức không sao hiểu được ý nghĩa thực sự của những điều cậu đang nói. Cô chỉ thấy trong lòng rất đau khi biết được tâm trạng của cậu giây phút phải đối mặt với tất cả chuyện này.

Chàng trai ấy mỉm cười, bàn tay xoa nhẹ lên mái tóc cô, ánh mắt dịu dàng như thể chưa bao giờ có chuyện gì xảy ra.

Rồi cậu quay lưng bước đi, tiếng bước chân trên hành lang tạo thành một âm điệu lạnh lẽo, dần dần rời xa người con gái ấy.

— “Anh...” – Minh Tuyết không tự chủ được thốt lên, nhưng cuối cùng cũng chỉ có thể đứng đó nhìn bóng dáng cậu xa dần rồi biến mất hẳn trong tầm mắt.

Và sau ngày hôm ấy, ... Young Min vẫn không quay trở lại kí túc xá.

— “Đi hết rồi!” – Minh Tuyết nằm bò trên ghế, ngược nhìn một vòng quanh ngôi nhà hiu quạnh, khẽ thở dài một hơi. – “Mọi người đi hết rồi!”

Vào dịp gần cuối năm, các chàng trai càng lúc càng bận rộn, rất ít khi có mặt ở nhà. Thế nên những lúc không thể đi theo chân ai đó, Minh Tuyết đều có cảm giác không gian xung quanh bỗng trở nên vắng lặng, trong trí não không ngừng chế được lại nghĩ đến những điều không vui.

Đang chán nản không biết làm gì thì bỗng nhiên, một cuộc điện thoại gọi tới, lôi kéo tâm trí của cô trở về với thực tại. Người con gái ấy vội vã bật dậy nghe điện, sau đó lại càng ngạc nhiên hơn khi thấy người gọi đến lần này chính là quản lý Kang.

— “Minh Tuyết! Em bật ti vi lên.” – Giọng ông anh nghe có vẻ rất gấp gáp và nghiêm trọng, làm cô bất giác nghĩ rằng có việc gì đó khác thường xảy ra. – “Bật lên ngay đây nhé.”

Sau đó, chưa kịp để cô nói thêm một từ, đầu dây bên kia đã ngắt mất tiêu. Minh Tuyết nhìn chiếc tay cầm đang vang lên những tiếng tút tút liên hồi, trong trí não chỉ còn lại cảm giác khó hiểu.

Để người anh ấy phải gọi đến nhắc nhở như vậy có nghĩa sự việc lần này có liên quan đến MS4 hoặc đến cô. Mà nếu liên quan đến cô thì cũng chỉ có vụ của anh Young Min thôi. Nghĩ đến vậy, người con gái ấy không khỏi hoảng hốt, rất sợ lại có thêm tin tức gì đó bất lợi cho chàng trai ấy.

Bật ti vi lên, vừa mới chuyển qua một vài kênh để tìm kiếm thì một chương trình đã khiến cô phải dừng lại. Chỉ vừa nghe thấy lời dẫn chương trình đầu tiên, người con gái đó đã quá kinh ngạc, đến mức đánh rớt cả chiếc điều khiển xuống sàn.

“Và sau đây, chúng ta sẽ cùng đón chào một vị khách mời đặc biệt. Chàng trai hiện đang là chủ đề được truy cập nhiều nhất trên các trang mạng. Đó là Young Min của MS4.”

— “Uà? Anh...” – Minh Tuyết thậm chí còn không tin nổi những gì mình đang nghe, đầu óc lúc đó thật loạn đến mức không nghĩ thêm được gì nữa. Cô chỉ có thể há hốc miệng lớn đến mức có thể nhét vào một quả trứng gà, ánh mắt mở lớn nhìn đăm đăm vào màn hình để không bỏ lỡ một giây phút nào. – “Anh ấy sao lại có thể tham gia phỏng vấn trên sân khấu cơ chứ?”

Chẳng phải quản lý Kang đã đặc biệt cân nhắc, không cho ai đó xuất hiện trên những chương trình như vậy hay sao? Trong lúc người con gái ấy vẫn hỗn loạn, không sao hiểu nổi ý định của cậu là gì thì trên ti vi cũng vừa lúc chiếu đến cảnh chàng mỹ nam ấy bước ra sân khấu...

Một cô gái xinh đẹp và quyến rũ đang đứng trên vĩa hè, ngược nhìn điện thoại để kiểm tra lại giờ hẹn. Cô mặc một bộ đồ rất thời trang, khiến cho người khác có thể cảm thấy thân hình nóng bỏng, đôi chân thon dài trắng nõn, kết hợp với chiếc kính râm tạo ra một phong cách sang trọng.

— “Alo! Anh à.” – Thấy gần đến giờ hẹn mà đối phương vẫn chưa đến, cô liền mở điện thoại gọi cho chàng trai ấy. Tuy ai đó từ trước đến nay rất đúng hẹn, nhưng dạo này sau nhiều chuyện như vậy xảy ra, cô chỉ lo lắng ai đó bận rộn quá mà quên mất buổi hẹn của mình. – “Anh đang ở đâu thế? Em đã đến rồi này.”

— “Uh! Anh cũng đến nơi rồi.” – Từ phía bên kia đầu dây, giọng nói quen thuộc của chàng trai vang lên, gắn liền với hình ảnh một chiếc xe mui trần vừa vận phóng vút tới, dừng ngay bên cạnh người con gái ấy.

Sau đó... một tình lặng đến mức cô gái có thể nghe thấy được trái tim của mình ngừng đập vài giây rồi đột ngột trở nên dồn dập, không biết vì quá kinh ngạc hay không thể nào chấp nhận được sự thật trước mắt nữa.

Trong đôi mắt ngạc nhiên quá độ của người con gái ấy là hình ảnh Young Min ngồi trong một chiếc xe mui trần màu hồng, với bộ áo cũng màu hồng, vẻ mặt bình thản như thể không hề nhận thấy mình đang là tiêu điểm chú ý của cả con phố.

Trong trí não Minh Tuyết lúc đó ngoài kinh ngạc ra thì cũng chỉ còn lại kinh ngạc. Bởi vì những gì đang hiện lên trước mắt làm người con gái ấy không dám tin, thậm chí còn bất giác đưa tay lên xoa mắt để xác định rằng mình không hề nằm mơ.

Trên màn hình lúc đó chỉ còn lại hình ảnh Young Min bước ra, với bộ áo màu hồng thu hút mọi ánh nhìn, trên khuôn mặt là một nụ cười rạng rỡ và tự tin.

— “Cái... cái gì thế?” – Minh Tuyết sững sờ quá độ, mãi mới lắp bắp nói xong một câu hoàn chỉnh. – “Anh ấy điên rồi à?”

Chàng mỹ nam lúc này dường như đã quyết tâm đối mặt với tất cả, thẳng thắn thừa nhận chính mình, không chút bận tâm tới những ánh mắt khác thường của các khán giả bên dưới. Nhưng cũng chính vì vậy, chàng trai ấy mới trở nên sáng lóa, tựa như một vì sao khiến người khác chỉ có thể nhìn lên trong ngưỡng mộ.

Từ phía khán đài, rất nhiều ánh mắt mang theo những cảm xúc khác nhau, có vui sướng, có khâm phục, có chán ghét, có khinh thường. Nhưng dường như tất cả lại không chút ảnh hưởng gì tới những người trên sân khấu, tựa như họ đang ở một không gian hoàn toàn độc lập vậy.

Nhất là cô MC xinh đẹp vẫn giữ được phong thái bình tĩnh để nói về cái chủ đề hiện đang được hàng triệu các fan nữ quan tâm theo dõi này.

“Ồ! Cái gì đây? Tôi đang nhìn nhầm sao?” – Khuôn mặt thì tỏ vẻ kinh ngạc đối với sự xuất hiện rất bất mắt của chàng thần tượng, nhưng qua cách ứng phó cho thấy cô gái ấy thực ra không quá mức ngạc nhiên như những gì đang biểu hiện. – “Tôi có thể hỏi anh rằng việc này có ý nghĩa gì không? Anh đang chứng minh cho các fan thấy sự khẳng định về sở thích của mình hay chỉ đang làm theo tin đồn để góp phần đặc sắc cho chương trình?”

Trên thực tế, cô MC có được biết trước về sự xuất hiện đặc biệt và phá cách này của chàng trai hay đang dựa vào khả năng ứng phó cực tốt của mình thì chỉ có chính những người trong cuộc mới có thể biết được.

“Tôi không có ý gì cả.” – Young Min ngồi xuống ghế, vẻ mặt vẫn tươi vui đến mức khác thường, hoàn toàn bỏ qua những ánh mắt soi mói của các khán giả bên dưới. – “Chỉ là hôm nay muốn mặc chiếc áo có màu mà tôi thích thôi.”

Phải! Mọi chuyện cũng chỉ đơn giản như vậy mà thôi.

Đến khi thực sự đối mặt với tất cả, cậu mới cảm thấy mọi chuyện thì ra không hề khó khăn như mình vẫn tưởng.

“Vậy có nghĩa anh chính thức thừa nhận tin đồn ấy sao? Thật là can đảm!” – Cô MC vui tính rất nhanh chóng nói sang những chuyện khác về chủ đề này, bởi vì đây cũng là mục đích chính của chương trình hôm nay. – “Nghe nói anh rất thích sưu tập những đồ vật màu hồng. Vậy thì hôm nay ở đây, cậu có những gì vậy?”

Dưới cách gọi chuyện của cô, mọi người không chút cảm thấy ngọt ngào, mà bỗng trở nên rất tự nhiên và thú vị. Tựa như đang hỏi một người bữa tối hôm nay thích ăn gì nhất vậy.

Từ đầu cho tới giờ, Young Min vẫn cười nhẹ, không tỏ vẻ phản cảm chút nào khi nhắc tới sở thích khác thường này của bản thân. Chàng trai ấy khi quyết định thăng thân với tất cả những người hâm mộ thì cũng đã chuẩn bị sẵn tâm lý, thế nên cho dù sau này có ra sao thì cũng có thể bình thân đối mặt.

“Không nhiều lắm. Tôi đến đây với chiếc áo này và một chiếc xe màu hồng. Đây là lần đầu tiên tôi lái nó kể từ lúc mua nên cũng không biết nó lại khiến cho nhiều người đi đường nhìn bằng ánh mắt kinh ngạc như thế.”

Trong cuộc đời mình, chính Young Min cũng không nghĩ có một ngày lại có thể nói ra tất cả, trong lòng bỗng thấy thật nhẹ nhàng. Bởi vì từ giây phút này, cậu sẽ không còn phải giây phút nhắc nhở bản thân che giấu đi những cảm giác thật sự của mình nữa.

“Cái xe mui trần đó hả? Lại còn màu hồng nữa chứ.” – Cô MC xinh đẹp tỏ vẻ kinh ngạc. Chỉ cần nghĩ tới cái cảnh chàng thần tượng này lái chiếc xe cực bất mắt ấy ngoài phố cũng thấy thú vị rồi. – “Thế nào vừa nãy tôi nghe thấy một cú điện thoại tới báo có một chiếc xe khá đặc biệt vừa vào cổng, còn đang định dẫn xong chương trình này thì sẽ ra chiêm ngưỡng một phen. Hóa ra là người quen cả. So với chuyện đó thì tôi còn tò mò hơn là tại sao với chiếc xe nổi bật thế này mà không có fan nào chạy tới chặn đường và nhảy lên xe anh nhỉ?”

Đã màu hồng lại còn mui trần nữa, thế mà có thể bình an đến tận chỗ này thì cũng thật lạ. Cô MC tiếp tục trêu chọc ai đó một chút, để cho không khí của cuộc nói chuyện thật thoải mái và vui vẻ.

“Thế còn trong cuộc sống thì sao?” – Cô gái dẫn chương trình nhìn sang chàng mỹ nam với ánh mắt đầy nghi ngờ. – “Đừng có nói với tôi rằng anh ở nhà có riêng một chiếc cốc màu hồng, ngủ trên một cái gối màu hồng và dùng giấy dán tường cũng màu hồng nữa nhé.”

Cô gái ấy chỉ nói đùa một chút nhưng lại không ngờ rằng đó lại chính là sự thật. Căn phòng của Young Min đúng là như vậy, thậm chí ngay cả khăn trải giường cũng là màu hồng nốt.

“Chị theo dõi tôi đấy ư?” – Tên yêu nghiệt giả bộ kinh ngạc, không tự chủ ngồi xích ra xa, liếc nhìn về phía cô MC với ánh nhìn đề phòng khiến các khán giả thấy cảnh ấy không khỏi bật cười. – “Sao lại biết được chuẩn thế?”

Cứ thế, Young Min vẫn tiếp tục cười nói, nụ cười xinh đẹp đến mê hoặc lòng người, khiến cho các khán giả dần bị dẫn theo, cảm thấy đó chỉ là một việc rất bình thường, dần không thấy bài xích như trước.

“Thực ra thì tôi còn định thay chiếc rèm cửa màu trắng thành màu hồng luôn. Như vậy lúc sáng thức dậy, nhìn thấy ánh sáng chiếu qua nó sẽ là một cảnh tượng rất đẹp.”

“Anh đang nói đùa à?” – Cô MC sững sờ không biết ai đó đang nói thật hay đùa, nhưng nếu thật sự là như vậy... Cô gái bắt đầu với những liên tưởng, và khi nghĩ tới cảnh tên yêu nghiệt này thức dậy, đôi mắt hoa đào đầy mộng lung và quyến rũ, giữa một khung cảnh tràn ngập sắc hồng. Khung cảnh mơ màng tuyệt đẹp đó không những không khiến người ta phản cảm, mà còn làm cho bất kì người con gái nào trông thấy cũng có cảm giác như mình vừa rơi vào biển tình. – “Nhưng nghĩ lại thì cũng khá thú vị nhỉ?”

Cô gái cười ngọt ngào và xinh đẹp khiến các khán giả cũng bắt đầu với những tưởng tượng. Sau đó bỗng nhiên thấy như vậy cũng không sai, rất thú vị và kích thích.

“Chỉ có điều mà tôi hơi thắc mắc, đã muốn hỏi từ lúc đầu.” – Tuy chìm đắm trong mộng tưởng vài giây nhưng cô MC cũng không thể quên mất nhiệm vụ chính của mình, rất nhanh chóng trở lại với những câu hỏi đã dự định trước. – “Bản thân anh là một người con trai, rất đẹp, rất tài giỏi. Thế anh nghĩ sao khi thừa nhận với các fan về sở thích đặc biệt này của mình.”

Khi đưa ra quyết định làm chương trình này, cậu có lẽ đã suy nghĩ rất nhiều, có lẽ cũng đã từng trải qua một giai đoạn khó khăn. Cô MC xinh đẹp cố ý kéo tới đề tài này để các khán giả có cơ hội biết được sự vất vả của các thần tượng phía sau ánh hào quang mà họ vẫn thấy, cũng nhận thức được rằng cuộc các chàng trai ấy cũng chỉ là một người bình thường như bao người khác.

“Tôi thấy không có vấn đề gì cả. Đó chỉ đơn giản là sở thích của tôi mà thôi. Con người không thể tự điều khiển được sự yêu ghét của mình, bởi vì nếu có thể tự điều khiển được cảm xúc của bản thân thì nó đã không còn là sở thích nữa rồi.” – chàng mỹ nam nói với dáng vẻ đầy tự tin, vẻ mặt sáng sủa, không còn thấy chút phiền muộn nào. – “Vội lại, tôi thấy các fan hâm mộ, những người luôn ủng hộ tôi nên được biết về con người thật của tôi hơn là chỉ biết đến hình tượng mà họ thấy trên sân khấu. Điều mà tôi hi vọng nhất là muốn họ yêu thích tôi vì chính bản thân tôi, chấp nhận toàn bộ con người tôi, cả những ưu điểm và khuyết điểm”

*

Cô gái cười kinh râm để trông rõ hơn nhưng vẫn không sao chấp nhận được sự thật trước mắt, cứ đứng đó bất động, không nói lên lời.

Làm sao mà cô có thể tin được cái người chơi cả một cây hồng này lại chính là tên yêu nghiệt phong lưu, được đánh giá là người con trai hoàn hảo, người tình lý tưởng trong lòng bao nhiêu cô gái cơ chứ?

Sự thật và suy nghĩ quá khác biệt khiến trong một chốc cô không sao tiếp thu được những gì đang xảy ra, thậm chí ai đó còn ngờ ngác cầm chiếc điện thoại lên nói chuyện tiếp.

“Alo! Anh vẫn chưa đến à?” – Nhìn nhầm! Nhất định là nhìn nhầm. Cô gái ấy không ngừng tự lừa mình dối người, ánh mắt tuy vẫn nhìn về phía trước nhưng lại đang nói với bản thân đây không phải là thật. Có lẽ chỉ do người giống người. – “Sao mà em lại chẳng thấy anh đâu cả.”

Sau đó, cô còn ngược nhìn xung quanh tìm kiếm, hoàn toàn bỏ qua Young Min với chiếc xe màu hồng trước mặt.

“Còn anh thì lại thấy em rất rõ mà.” – chàng mỹ nam cũng tỏ ra rất hiểu ý, nói tiếp trong điện thoại như không có gì khác thường, nhìn về phía người con gái ấy với nụ cười đẹp lấp lánh, nhưng chỉ cần quan sát kỹ thì có thể thấy trong đáy mắt của cậu toát ra vẻ một trò đùa dai.

Còn thực sự trong lòng cậu đang suy nghĩ những gì, cũng chỉ có bản thân chàng mỹ nam ấy mới biết được.

“Thế...sao...?” – Mãi mới lắp bắp nói được một lời, cô gái gian nan nuốt xuống một ngụm nước bọt, không biết nên ứng xử như thế nào trong tình cảnh khó khăn này.

Tuy rằng ai đó xứng với màu hồng rất đẹp, thậm chí còn vượt qua một cô gái như cô, nhưng chỉ cần nghĩ bản thân sẽ ngồi trong chiếc xe như vậy đi quanh phố, cô thật sự không thể nào chịu đựng nổi.

“Em... Hình như em có chút việc bận đột xuất, cần phải đi ngay.” – Để không trở thành tiêu điểm bị chú ý, cô cũng chỉ có thể lựa chọn lui bước. Nếu quả thật phải ngồi trên chiếc xe như thế kia thì cô biết giấu mặt vào đâu bây giờ?

“Vậy sao?” – Tuy bị mỹ nhân từ chối, nhưng Young Min lại không tỏ vẻ gì là ngoài ý muốn, thậm chí khuôn mặt còn tươi vui rạng rỡ hơn cả lúc trước. Chàng mỹ nam cúp máy, gửi lại cho người con gái đó một cái hôn gió trước khi nhấn gas phóng vút đi mất dạng. – “Vậy thì tạm biệt nhé!”

*

“Thực ra từ trước đến giờ, trong tâm lý của mọi người đều cho rằng màu hồng là của con gái. Nhưng cá nhân tôi lại không nghĩ thế.” – Young Min ngược nhìn xuống dưới khán đài, bình tĩnh nói tiếp những suy nghĩ mà bản thân vẫn luôn cất giấu trong lòng. – “Chẳng qua bình thường gam màu này chủ yếu phù hợp với con gái nhiều hơn mà thôi. Hơn nữa một người con trai khi dùng màu hồng thì rất hay bị soi mói và hiểu lầm những điều không tốt.”

Đó cũng là lý do chính khiến cậu phải che giấu sở thích này của mình kể từ khi bước chân vào giới nghệ sĩ, bởi vì công ty sẽ không mạo hiểm cho một scandal nghiêm trọng như thế xảy ra, lo sợ vì vậy mà các fan có khả năng quay lưng lại với thần tượng của mình.

“Thế nhưng nó thực sự rất hợp với anh.” – Đây là một điều mà cô MC phải gật đầu thừa nhận. Tên yêu nghiệt này khi mặc đồ màu hồng không những không thấy vẻ nữ khí, mà còn thể hiện rất nhiều ưu điểm, nhất là làn da trắng mịn đáng ngưỡng mộ của cậu. – “Dù vậy, tôi vẫn thấy một người con trai mặc màu sắc này ra đường thì cũng gặp rất nhiều khó khăn.”

Người bình thường còn không dám chứ đừng nói là một thần tượng, lúc nào cũng bị rất nhiều ánh mắt nhìn vào như Young Min. Thế nên hôm nay ai đó xuất hiện hoành tráng như vậy khiến cô rất khâm phục sự can đảm của cậu.

“Đúng vậy!” – Young Min gật đầu mỉm cười. – “Nhưng có một người đã nói với tôi rằng, nếu vì những dị nghị của người xung quanh mà chối bỏ sở thích của mình, thì đó chỉ là sự trốn tránh chính bản thân mà thôi.”

Nói đến đây, cậu bất giác nghĩ tới hình ảnh của Minh Tuyết. mấy ngày qua là khoảng thời gian khó khăn đối với cả hai người, nhưng sự kiên trì đáng yêu của cô ấy khiến cậu thông suốt được rất nhiều điều.

“Lúc đầu, tôi không thể chấp nhận chuyện này. Nhưng khi thấy được người đó đã cố gắng, nỗ lực hết mình như thế nào để người khác chịu chấp nhận bản thân, tôi cũng đã quyết định sẽ đối mặt.”

Chính vì thế nên mới có chương trình này hôm nay.

Khi đưa ra quyết định này, cậu không biết tương lai sắp tới sẽ còn phải đối mặt với những chuyện gì, nhưng nhất định sẽ không bao giờ bỏ cuộc. Cậu sẽ

làm tất cả để những người hâm mộ có thể hiểu và chấp nhận mình, y như người con gái ấy.

— “VẬY CÓ NGHĨA NGƯỜI ĐÓ ĐÃ GIÚP CẬU RẤT NHIỀU TRONG QUYẾT ĐỊNH NGÀY HÔM NAY ĐÚNG KHÔNG?” – Nhìn thấy ánh mắt dịu dàng của chàng mỹ nam khi nhắc tới chuyện đó, cô MC không khỏi tò mò. Rốt cuộc ai khiến cho chàng trai đào hoa này lại để lộ khuôn mặt nhu hòa như vậy cơ chứ? – “Tôi có thể hỏi một câu hơi riêng tư một chút không? Người đó là nam hay nữ vậy?”

Hỏi tên người đó thì chắc chắn là không thể, nhưng giới tính thì chắc cũng có thể tiết lộ chút xíu đúng không? Không chỉ mình cô mà tất cả các fan nữ khác đều rất nóng lòng muốn biết đáp án của câu hỏi này.

— “Việc đó... quả thật là rất riêng tư.” – Trước câu hỏi khó và ánh mắt đầy mong chờ của tất cả mọi người, Young Min ứng phó rất tự nhiên, chỉ bật cười để cho qua. – “Tôi không thể trả lời. Nhưng người đó là người đã tặng cho tôi chiếc vòng này.”

Nói đến đây, Young Min cũng đồng thời giơ cánh tay có chiếc vòng màu hồng lên, ánh mắt dịu dàng nhìn nó như thể đang liên tưởng đến người đã tặng cho mình thứ này. Lúc này, cậu tựa như đang chìm trong những suy tư của bản thân, tách rời khỏi thế giới xung quanh.

— “Tôi chỉ có thể nói rằng, đối với tôi, người đó là một người vô cùng quan trọng.”

*

Ngồi trước màn hình, Minh Tuyết chăm chú lắng nghe chương trình, không bỏ sót một lời, nước mắt rơi xuống từ lúc nào cũng chẳng biết. Trong lòng cô lúc này rất rối loạn, nhưng lại cũng rất bình tĩnh, khiến ngay cả người con gái đó cũng không nhận ra bản thân đang cảm thấy gì.

Đình đông!

Đúng lúc này, tiếng chuông cửa vang lên khiến Minh Tuyết giật mình hoảng hốt. Cô như người vừa bừng tỉnh khỏi giấc mộng, vội vàng dùng tay lau nhưng giọt nước mắt lăn dài trên má, chạy vội ra ngoài mở cửa.

Vốn tưởng là một trong ba thành viên của MS4, nên cô rất cố gắng tỏ ra như không có gì để chào đón họ trở về. Nhưng khi cánh cửa hé mở, để lộ hình bóng một con người với bộ áo màu hồng phía ngoài, nước mắt của cô lại không kiềm chế nổi rơi xuống.

Khoảnh khắc đó, hình ảnh hai người tạo thành một khung cảnh đối lập, giữa một chàng trai mang theo những ánh sáng lấp lánh của mặt trời, dịu dàng liếc nhìn cô gái đang không kiềm chế được cảm xúc mà bật khóc trước mặt mình.

Hai người cứ đứng đó, lặng lẽ nhìn thời gian trôi qua, để nó dần xóa mờ những ngăn cách giữa họ.

— “Em xin lỗi!” – Rất lâu, rất lâu sau, Minh Tuyết mới lí nhí nói được một lời, cầu mong sự tha thứ. – “Em xin lỗi!”

Vì tất cả những gì đã xảy ra. Vì đây là câu nói mà cô còn mắc nợ, chưa có cơ hội nói với chàng trai ấy.

Từ phía trong nhà, tiếng nói từ trong ti vi vọng ra, hòa lẫn trong không gian tĩnh lặng của ngày tàn.

“Nếu được gặp lại người đó, tôi muốn nói với người ấy rất nhiều, rất nhiều điều. Nhiều đến mức đến lúc đó, có lẽ tôi cũng chẳng biết phải bắt đầu từ đâu.”

*

— “ĐỪNG XIN LỖI! Anh đã từng nói với em rằng em không nên nói lời xin lỗi nữa.” – Young Min tiến tới, dùng ngón tay thon dài của mình để lau đi những giọt nước mắt còn đọng lại trên khuôn mặt Minh Tuyết. – “Vì anh mới là người phải nói câu đó với em.”

Không khí giữa hai người lúc đó thật kì diệu, như thể trở về với lúc những chuyện phức tạp này chưa xảy ra. Thậm chí nếu có người thứ ba ở đây, sẽ cảm thấy được sự thân thiết của họ giây phút này còn hơn cả từ trước đến nay.

Bởi vì bọn họ đã cùng nhau vượt qua được những lúc khó khăn nhất của cuộc đời.

— “Anh...!” – Minh Tuyết ngược đôi mắt đầm nước lên nhìn chàng mỹ nam ấy.

Khoảnh khắc này, cô không biết nên nói gì để biểu lộ những cảm xúc rối ren trong lòng. Nhưng có một điều mà cô có thể biết được, đó là cho dù sau này có trải qua bao nhiêu năm tháng, thì cô cũng không bao giờ có thể quên được giây phút này.

— “Anh đã quá cố chấp, quá ngốc nghếch, cũng làm tổn thương em rất nhiều. Vì thế, lúc này, chúng ta không nên nói câu xin lỗi với nhau nữa.” – Chàng mỹ nam xoa nhẹ bàn tay lên tóc cô, khóe miệng khẽ mỉm cười. Đó là một nụ cười đẹp đến mức làm cho bất kì ai thấy cũng cảm giác rung động, bởi vì nó không chứa bất cứ một chút tạp chất nào, mà thật sự xuất phát từ đáy lòng. Chàng trai hơi cúi mình, nhẹ nhàng vòng tay ôm lấy cô vào trong lòng. – “Đối với anh, em là đứa em gái quan trọng nhất mà không ai có thể thay thế được. Ngay lúc này, anh chỉ muốn nói với em rằng...”

“Nhưng trên tất cả, tôi muốn truyền đạt cho người ấy hiểu một lời nói xuất phát từ trái tim mình. Lời nói chân thành nhất trong cuộc đời.”

Trên sân khấu và trong hiện thực, mọi thứ như thể đang được kết nối và hòa lẫn vào nhau bởi câu nói đó của chàng mỹ nam. Câu nói tưởng chừng rất đơn giản nhưng lại là điều kì diệu nhất trong ngôn từ của con người.

_ “Cảm ơn em!”

Bạn đang đọc truyện *My Stars* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20

_ “Ô! Tuyết! Tuyết rơi rồi nè!” – Minh Tuyết vui vẻ hạnh phúc áp mặt vào kính nhìn ra ngoài trời, bộ dạng tựa như một đứa trẻ con. – “Tuyết thật kia.”

Phía bên ngoài lúc này được phủ lên bởi một màu trắng tinh khiết của những bông tuyết đầu mùa, rơi xuống nhẹ bẫng giữa những cơn gió lạnh lẽo. Chỉ sau một đêm, cảnh sắc đất trời bỗng nhiên thay đổi quá lớn khiến người con gái ấy không khỏi ngỡ ngàng, cứ thế si ngốc ngắm nhìn quang cảnh chưa bao giờ được thấy trong đời.

_ “Uh! Tuyết!” – Trái ngược với thái độ hào hứng quá độ của cô, Yo Seob lại không có chút hứng thú nào với sự thay đổi của thời tiết, chán nản ngồi xuống ghế, còn không quên mở miệng châm chọc. – “Chỉ là tuyết thôi mà. Có gì lạ lắm sao?”

Mùa đông có tuyết rơi là chuyện rất bình thường, thậm chí điều này còn gây ra những khó khăn không nhỏ đối với công việc của các cậu. Cứ nghĩ đến việc phải làm việc giữa lúc trời lạnh lẽo, tuyết rơi ngập trời thế này là cậu đã thấy rất ngại rồi.

_ “Đó là tuyết thật đấy.” – Là tuyết thật chứ không phải bông xốp, bay bay giữa đất trời rất đẹp và êm ái. Khung cảnh hiếm có trước mắt làm Minh Tuyết si mê, cũng thấy bất bình với thái độ lạnh nhạt của ai đó, không nhịn nổi lên tiếng phản bác. – “Sao anh lại thiếu sự lãng mạn như vậy cơ chứ? Anh có biết được nhìn thấy tuyết rơi là một điều rất kì diệu hay không?”

Cảnh đẹp như thế này mà lại không biết thưởng thức, đúng là không có tâm hồn nghệ thuật mà. Nhìn bông tuyết trắng muốt mềm mại đang rơi rơi, Minh Tuyết chỉ muốn lao ra đứng giữa đất trời hét lớn một tiếng, trong lòng dào dạt cảm xúc mà không sao diễn tả được thành lời.

Tuy nhiên, anh chàng trẻ con kia thì dĩ nhiên sẽ không cảm nhận được cái cảm giác của cô khi đó, chỉ hờ hững bật ti vi lên xem có gì thú vị hay không.

_ “Không.” – Ai đó trả lời rất nhanh chóng và dứt khoát, khuôn mặt còn tỏ ra một dáng vẻ ngậy ngô và chân thật nhất thế gian khiến Minh Tuyết trông thấy mà tức đến muốn học mấu. – “Tại sao phải thấy kì diệu chứ?”

Việc này quá mức bình thường, có khác gì mặt trời mọc buổi sáng đâu. Trời đã lạnh lẽo đến mức chẳng muốn bước ra khỏi nhà như vậy mà bắt cậu thích thú thì tất nhiên là không làm được rồi.

_ “Anh... Đúng là...” – Minh Tuyết cũng hết nói nổi với chàng mỹ nam ấy. Hai người lúc này tựa như đang nói hai thứ tiếng hoàn toàn khác nhau, không thể nào hiểu nhau được. – “Anh có biết ở Việt Nam thì việc thấy được tuyết là rất khó khăn không?”

Tuy rằng ở một số chỗ cũng có tuyết rơi nhưng vẫn là rất hiếm, nhìn chung thì hầu hết người Việt Nam cũng chẳng có mấy người thấy được khung cảnh đẹp này trên đất nước mình.

Quan trọng nhất là đây cũng là lần đầu tiên cô tận mắt nhìn thấy tuyết rơi, nên ai đó cũng không cần dùng cái bộ mặt khinh thường đó mà nhìn cô có được không?

_ “Mà thôi. Có nói thì anh cũng chẳng hiểu đâu.” – Nhận thấy tiếp tục tranh cãi với ai đó cũng chỉ tốn hơi, Minh Tuyết cuối cùng đành phải mặc kệ. – “Có lẽ anh còn chẳng biết Việt Nam ở đâu nữa cơ.”

Để không phát điên lên với thái độ hờ hững của chàng trai ấy, Minh Tuyết quyết định bỏ mặc tất cả, tung tăng chạy ra phía ngoài sân nghịch tuyết, khuôn mặt sung sướng như đứa trẻ con vừa tìm được một món đồ chơi mới.

_ “Cái gì chứ? Sao tôi lại phải biết chứ?” – Yo Seob bực bội nhìn theo bóng dáng của người con gái đang chạy qua lại bên ngoài, hạnh phúc chơi đùa. Tuy nhiên, trong giọng nói của chàng mỹ nam lúc ấy không giấu nổi vẻ chột dạ. – “Đó không phải là một quốc gia ở Nam Á sao?”

Ai bảo cậu không biết Việt Nam ở đâu cơ chứ? Yo Seob đánh chết cũng không thừa nhận mình đứng là chẳng biết gì về đất nước của Minh Tuyết.

Có lẽ do ai đó trên người mang một nửa dòng máu Hàn, nói giọng lại rất chuẩn nên bọn họ nhiều khi đã quên mất cô vốn là người ngoại quốc. Thậm chí trước đó cũng không hề tâm tìm hiểu về các phong tục tập quán của đất nước này.

Trong lúc ai đó đang ảo não về sơ sót của mình thì một tiếng nói chột vang lên, tựa như một cái tát đánh vào mặt cái tên tự phụ kia.

_ “Là Đông Nam Á mà.” – Young Min đang bước xuống cầu thang bỗng nghe thấy câu nói của tên đàn em, không nhịn được sửa lại.

Tuy rằng chỉ chênh nhau có một chữ nhưng đó là hai vùng hoàn toàn khác nhau cơ mà. Cậu thật sự không nghĩ Yo Seob lại dốt địa lý đến mức này.

— “Thì chẳng phải cũng thuộc về châu Á, nằm phía Nam cả sao?” — Yo Seob sống chết không chịu thừa nhận mình nói sai, đành quay sang nói lảng sang chuyện khác. — “Mà sao anh chàng màu hồng lấp lánh mọi ngày đâu mất rồi.”

Cũng không thể trách cậu tại sao bỗng dừng lại đề cập đến chuyện này, mà là từ sau khi chính thức công bố trên truyền hình, Young Min đã công khai dùng đồ màu hồng, chẳng có chút kiêng dè gì cả. Thế nên hôm nay thấy tên đàn anh bước xuống với chiếc áo không phải gam màu ưa thích, Yo Seob không nhịn nổi tò mò hỏi.

— “Anh thích màu hồng thật nhưng không có nghĩa ngày nào anh cũng phải mặc nó.” — Young Min rất bình thản trả lời, dường như không để tâm tới sự tò mò của tên đàn em. Cậu chính là thích chứ không phải là cuồng màu hồng có được không?

Nói rồi, chàng mỹ nam mới ngồi xuống bàn, mở chiếc laptop màu hồng để lên mạng xem tin tức. Trước lúc đó vẫn không quên liếc qua nhìn sang bóng dáng ai đó đang chạy tung tung qua lại giữa sân, điên cuồng nghịch tuyết kia.

— “Mà Minh Tuyết đang chơi đùa ngoài trời đó à?” — Young Min tựa như lơ đãng nói nhưng trong âm điệu không giấu nổi vẻ sùng bái.

Chơi đùa được là tốt. Chỉ cần không bị cảm lạnh là được rồi. Trong mắt tên yêu nghiệt thì ở căn nhà này có mỗi Minh Tuyết là để yêu thương, còn những người còn lại là để bán đứng và chà đạp.

— “Cô ta đúng là điên hết thuốc chữa rồi.” — Ngoài trời đang lạnh lắm có biết không? Yo Seob chỉ cần nhìn thấy cô đứng dưới tuyết cũng thấy rùng mình, liền quay đầu tiếp tục chú tâm vào các kênh trên truyền hình.

Cứ thế lướt qua mấy kênh, cho đến khi thấy một chương trình phỏng vấn, anh chàng trẻ con không khỏi kinh ngạc thốt lên một tiếng.

— “Ô! Nói về anh kia.” — Yo Seob vội vàng gọi lớn để thu hút sự chú ý của tên đàn anh về phía màn hình. Không cần phải nói cũng có thể đoán ra được chương trình đang trình chiếu kia là phỏng vấn về phản ứng của mọi người trước sự việc của Young Min.

Nghe thấy nhắc đến tên mình, tên yêu nghiệt cũng rời máy khỏi chiếc laptop, ngược lên xem.

“Thông tin mới nhất được cập nhật trong giới học sinh và các fan trong những ngày vừa qua. Từ sau sự kiện Young Min, thần tượng âm nhạc của nhóm MS4 trả lời phỏng vấn trên truyền hình và thừa nhận những tin đồn trước đó, đã có rất nhiều ý kiến tỏ thái độ không hài lòng. Sau đây là một số trường hợp đoàn quay chúng tôi đã phỏng vấn được.”

Hình ảnh tiếp theo là một vài cô bé trả lời với thái độ rất bức xúc, cực lực phản cảm với sở thích khác người của chàng thần tượng của mình.

“Em không thể tin anh ấy lại có sở thích kì cục như thế. Quả thật đã làm sụp đổ hình tượng một chàng trai hoàn hảo trong lòng rất nhiều người.”

“Em không dám tin đó là sự thật. Vậy mà sao anh ấy lại có thể đứng trước những người đã tin tưởng mình, thừa nhận với vẻ mặt hiển nhiên như thế.”

Mới nghe đến vậy, Yo Seob đã toát hết mồ hôi lạnh, cảm giác cả người như bị ném vào giữa hầm băng.

Thề với trời, cậu thật sự không biết nội dung chương trình lại là như thế, nếu không có đánh chết cậu cũng không dám bật sang kênh này rồi.

— “Cái chương trình gì thế không biết.” — Anh chàng trẻ con tỏ vẻ nổi giận, tay gơ vịn chiếc điều khiển lên định bật kênh khác, trong lòng hồi hận đến mức ngay cả cảm giác muốn chết cũng có.

Kì này cậu chết chắc rồi. Yo Seob cảm thấy rất bất an, sợ cái người ngồi bên cạnh giận lên sẽ băm mình ra muôn mảnh. Cậu lúc này không biết nên giải thích sao cho tên đàn anh hiểu mình kì thật không hề có ý khiêu khích tính nhẩn nại của ai đó. Đây chẳng qua chỉ là một sự trùng hợp mà thôi.

— “Cứ để đấy đi.” — Đang lúc Yo Seob định bật sang kênh khác để đánh lạc hướng thì giọng nói của Young Min lại đột nhiên vang lên, ngăn lại hành động của tên đàn em. — “Anh muốn nghe thử xem người khác nói gì về mình.”

Đối mặt với những lời nói không hay về bản thân, tên yêu nghiệt vẫn bình tĩnh như thường, làm cho không ai có thể đoán được cậu đang nghĩ gì trong đầu. Nhưng cũng chính vì vậy mới khiến cho Yo Seob càng thêm lo sợ.

Biết sớm như vậy thì cậu thà ra ngoài chơi với Minh Tuyết, còn hơn là ngồi trong nhà cảm nhận được gió lạnh muốn đông cứng người như thế này rồi.

“Vâng. Bên cạnh những ý kiến trái chiều đó thì cũng có rất nhiều các fan vẫn hết lòng ủng hộ cho chàng thần tượng này.” — Cô MC nói với nụ cười thật ngọt, làm cho trong chốc lát các khán giả không biết mục đích thật sự của chương trình này là đã kích hay đứng ra giải thích cho Young Min nữa. — “Hơn nữa, những ý kiến này hiện đang chiếm đa số trong những người được phỏng vấn.”

“Cho dù thế nào thì bọn em cũng ủng hộ anh” — Một nhóm các cô bé cấp ba đứng cùng nhau, nhìn về phía ống kính trong sự chân thành đến mức sắp bật khóc. — “Bọn em yêu tất cả con người anh.”

Bọn họ thật sự rất thích, rất thích Young Min. Và sẽ không bao giờ bỏ rơi lại thần tượng của mình vì bất kì lý do gì.

“Em thấy điều đó không có gì là xấu cả.” – Một cô bé nhìn thẳng vào ống kính trong vẻ tự tin, mỉm cười rất tươi tắn. – “Thậm chí sau khi anh ấy đã dừng cảm nói sự thật với mọi người, em còn khâm phục và yêu mến anh ấy nhiều hơn trước.”

“Có rất nhiều các fan vẫn chấp nhận và ủng hộ cho MS4.” – Sau khi đưa ra một vài hình ảnh phỏng vấn, cô MC lại tiếp tục để đưa ra lời nhận xét cuối cùng. – “Thậm chí gần đây trong các trường cấp ba còn rộ lên cơn sốt mua và sưu tập những đồ vật có màu hồng. Khung cảnh ấn tượng nhất mà đoàn phóng viên chúng tôi đã bắt gặp là cả một khu phố tràn ngập bởi các fan của MS4 và màu hồng.”

_ “Mọi việc có vẻ ổn thật rồi nhỉ?” – Đến đây, Yo Seob mới có thể thở ra một hơi nhẹ nhõm.

Cũng may chương trình này cuối cùng kết thúc một cách bình an, nếu không trong tình cảnh chỉ có một mình ngồi cạnh Young Min, vận mệnh của cậu sẽ rơi vào trong bóng tối.

_ “Uh!” – Young Min vẫn ngồi nhìn vào màn hình nhưng trí não lại không biết trôi dạt về đâu. Chàng trai nhẹ nhàng ứng thanh, tuy vẫn không biểu hiện gì đặc biệt nhưng chỉ cần chú ý một chút có thể thấy ai đó tâm trạng cũng không tồi. – “Vậy mà anh đã chuẩn bị cả tâm lý để đối mặt với các fan quá khích.”

Cậu cũng không dám nghĩ tới việc tất cả các fan đều hiểu và thông cảm, nhưng lại không nghĩ mọi chuyện cuối cùng lại kết thúc đơn giản như vậy.

_ “Yo Seob! Yo Seob à!” – Bất chợt, tiếng Minh Tuyết vang lên ở phía ngoài, sung sướng gọi tên người con trai ấy, kèm tay những cái vẫy tay cuồng nhiệt.

Dáng vẻ cô lúc này thật vui tươi hoạt bát, chẳng giống một cô gái 20 tuổi chút nào, khiến Yo Seob cũng thấy tò mò, không biết có điều gì thú vị hay không.

_ “Gi thế?” – Anh chàng lon ton chạy ra ngay sát bên bức tường kính, nhìn về phía cô trong mong đợi.

Sự thật chứng minh, rất nhiều khi sự tò mò sẽ hại chết con người. Cũng như lúc này, trong khi chàng trai ấy đang chờ đợi xem cô nói gì thì một cục tuyết đột nhiên đập thẳng vào mặt khiến ai đó giật thót tim.

Nếu nói chính xác hơn thì là Minh Tuyết cầm lấy một quả cầu tuyết, đột ngột ném về phía cậu. Tuy cuối cùng nó đập vào cửa kính vỡ tan, nhưng do đứng sát gần mà trong khoảnh khắc chàng trai ấy có cảm giác mình đã trúng đạn, trái tim cũng ngưng đập lại trong một giây.

Đến khi hoàn hồn lại, Yo Seob mới giật mình lên.

_ “Cái.cô.ngốc.này.” – Chàng mỹ nam dần ra từng chữ trong miệng, ánh mắt hùng hục bốc lửa. Nhất là sau khi làm cậu giật mình, cô vẫn còn cười tươi vui quá mức hồn nhiên, khiến ai đó không khỏi thẹn quá thành giận, nghiêng răng nghiêng lợi nhìn về phía bóng hình ngoài sân.

Lần này không phải do cậu trêu chọc mà là cô ta gây chuyện trước, có xảy ra chuyện gì thì cũng đừng trách đấy nhé.

Con nóng giận vọt lên não khiến Yo Seob không suy nghĩ được gì khác, trong mắt chỉ tâm niệm cái nụ cười churong mắt của Minh Tuyết. Thế nên đến khi Young Min vừa quay sang tìm hiểu xem tiếng động vừa nãy là do đâu, thì đã thấy tên đàn em lao ra ngoài sân, điên cuồng tham gia vào trò chơi ném tuyết.

_ “Mấy cái đứa này!” – Nhìn ai đó từ trạng thái hùng hổ lao ra trả thù cho đến chuyển thành đơn thuần chơi đùa, tên yêu nghiệt cũng không biết nên nói gì nữa.

Hai người chơi đùa bên ngoài thật hăng hái. Yo Seob thì hướng về phía Minh Tuyết ném thẳng tay, Minh Tuyết thì sống chết phải trả thù lại vài cái thật mạnh, cuối cùng khiến tuyết dính đầy trên tóc và quần áo, trông tã tơi như vừa đánh lộn về.

_ “Âm 2 độ cơ à?” – Chàng trai ngồi trong nhà nhưng vẫn thấy không đủ ấm áp, khi ngược lên xem dự báo thời tiết trên ti vi cũng thấy không ngờ. – “Mấy đứa nó sung sức thế kia à?”

* * *

Nửa tiếng sau.

Mở cửa bước vào nhà, Yo Seob lúc này trông vô cùng thê thảm, khiến cho hình tượng đáng yêu bị thay đổi hoàn toàn, trở lên lồi thối đến mức các fan trông thấy có lẽ sẽ khóc thét lên, không thể nào tin nổi.

Đầu tóc rối tung, áo quần xộc xệch, tuyết bám chi chít khắp nơi, còn đang bắt đầu tan ra khiến áo quần cậu có chút ẩm ướt. Ngay cả Yo Seob cũng không chấp nhận được đáng vẻ của bản thân hiện tại, thấy mình vừa nãy thật điên rồ.

_ “Trời ơi là trời!” – Chàng trai bước vội vào trong và đóng sập lại ngay lập tức, nhưng những cơn gió lạnh vẫn theo một ít vào bên trong, khiến nhiệt độ trong nhà giảm xuống vài độ. – “Lạnh chết đi được. Ướt hết cả rồi này.”

Đến giờ cậu vẫn không hiểu được lúc đó mình nghĩ gì mà lại chạy ra chơi giữa trời tuyết như vậy. Để rồi bây giờ cả người lạnh cóng, tay chân không còn chút cảm giác, cứ như không còn là của mình nữa vậy.

“Đã vào rồi đấy à?” – Young Min lúc này mới ngược mắt khỏi màn hình vì tính, liếc về phía tên đàn em mới bước vào. – “Đi vào tắm nước nóng đi kéo cảm. Mà Minh Tuyết đâu rồi?”

Từ nãy tới giờ cậu cũng không để ý, không ngờ hai đứa nhóc này đã chơi ngoài trời tuyết suốt nửa tiếng đồng hồ, quả thật khiến người ta khâm phục. Nếu tới nay ai trong hai người bị cảm thì cậu cứ lời Yo Seob ra mà hỏi tội.

“Cô ta á?” – Nghe nhắc tới tên Minh Tuyết, Yo Seob bắt giác ngược ra phía ngoài, nhìn về hướng cô gái vẫn đang nghịch tuyết, la hét, lăn lộn trên đám tuyết như điên, miệng khê thở dài một hơi. – “Mặc kệ cô ta đi! Bây giờ có nói cũng chẳng nghe đâu. Mà anh Jae Sung đi đâu rồi thế nhỉ?”

Từ sáng đến giờ vẫn chưa thấy mặt mũi tên đàn anh ấy đâu cả, nếu không thì chắc cũng bị Minh Tuyết kéo ra chơi rồi.

“Vẫn đang ngủ.” – Tên yêu nghiệt cuối cùng cũng xong việc, gấp chiếc laptop lại, bước về phía cầu thang để trở về phòng. – “Trời lạnh thế này mà cái tên ấy có thể rời khỏi chăn được thì đúng là kì tích.”

* * *

Là người duy nhất trong nhà có việc vào buổi sáng hôm đầu tiên có tuyết rơi, Hyung Ki trở về nhà với cảm giác rất lạnh và mệt, chỉ muốn được nghỉ ngơi. Nhưng khi ai đó vừa bước mấy bước ra khỏi xe của anh quản lý, đưa mắt về đằng trước thì đập vào mắt lại là một khung cảnh khiến cậu không thể không lo lắng.

Ngay ngoài sân, giữa lúc tuyết rơi, Minh Tuyết đang hào hứng đập người tuyết.

Tuy rằng cô đã mặc khá ấm áp, đeo bao tay đang hoàng, nhưng khuôn mặt ở lâu dưới trời lạnh đã trở nên tái nhợt, mũi cũng bắt đầu sụt sịt. Chỉ có đôi mắt của cô thì vẫn trong vắt, không giấu nổi sự vui vẻ.

“A! Hyung Ki! Hắt xì.” – Nghe thấy tiếng bước chân tới gần, Minh Tuyết cuối cùng cũng đã rời mắt khỏi tác phẩm của mình, cười toe toét đón chào chàng đội trưởng trở về nhà. Nhưng thật không may, cô vừa mới mở miệng thì đã bị hắt xì liên tục, câu nói cũng vì thế trở lên đứt quãng, khiến Hyung Ki đứng nhìn mà chẳng biết phải nói gì. – “Anh về... hắt xì... rồi đó hả?”

“Cô...” – Ngược nhìn khuôn mặt của cô lúc này, chàng trai không khỏi thấy hoảng sợ. Da mặt càng lúc càng không có sức sống, môi cũng trở nên tím ngắt, vậy mà ai đó còn có thể cười tươi được như thế thì đúng là lạ. Khoảnh khắc đó, Hyung Ki bỗng có cảm giác vô cùng lo lắng, hoảng hốt đến mức không nhận được lớn tiếng. – “...đã ở ngoài này bao lâu rồi thế hả? Sao lại chơi ở ngoài lúc trời lạnh như thế này cơ chứ?”

Cậu rất giận, thật sự rất giận cô không chịu chú ý đến sức khỏe của mình, lại còn ngồi đó mà đập người tuyết nữa chứ. Cứ như vậy, Hyung Ki liếc nhìn cái hình người tuyết chưa thành hình cũng thấy thật ngơ ngẩn, có xúc động muốn xông lên tàn phá.

“Không sao đâu.” – Minh Tuyết cười xòa. Vốn là muốn chứng minh mình vẫn bình thường, nhưng trong tình trạng này, lại kèm theo một tiếng hắt xì thì không khác gì thêm dầu vào lửa.

Điều đáng nói hơn là trong khi hắt xì, cô đã bắn hết nước bọt vào người Hyung Ki, cái người yêu thích sự sạch sẽ như mạng của mình.

“Minh. Tuyết.!” – Hyung Ki dằn ra từng chữ, phải cố gắng lắm mới không nổi khùng lên.

Cô ta có biết mình vừa làm gì không thể? Nhìn lại cái đám nước bọt bắn hết lên quần áo mình, chàng trai ấy cảm thấy thật ghê tởm, da gà cũng nổi hết cả lên.

“Tôi xin lỗi!” – Minh Tuyết hoảng hốt nhìn khuôn mặt âm trầm của chàng mỹ nam, cả người cũng bắt giác lui lại. Khoảnh khắc đó, cô nghĩ rằng mình xong rồi, sợ đến mức co rúm cả người, thấy vô cùng hối hận. – “Tôi thực sự không cố ý. Hắt xì.”

Trời quả thật là đã tuyết đường sống của con người. Đó là tất cả những gì cô nghĩ đến lúc này.

Cô chẳng qua chỉ muốn giải thích mà thôi, thế nhưng cơ thể lại không chịu thua kém, cứ nhằm hướng cậu mà liên tục hắt xì này là sao?

Tuy không nhìn thấy khuôn mặt của Hyung Ki lúc đó như thế nào, nhưng cô cũng đoán ra được là rất khủng khiếp. Đang lúc tưởng chàng trai ấy sắp đem mình nghiền xương mình thành tro thì hành động tiếp theo của Hyung Ki lại khiến cô không hiểu gì hết.

“Đúng là!” – Vốn là định phát giận, nhưng khi nhìn thấy Minh Tuyết bị lạnh đến mức này, trong tâm trí chàng trai ấy dường như không nghĩ được gì khác. Cậu vội vã bước tới nắm lấy tay cô, lôi vào trong nhà không chút thương tiếc.

Nhìn xem cô ta đang làm gì với chính bản thân mình thế này? Có thấy ngoài trời lạnh thế nào không mà còn ở đó đập người tuyết? Càng nghĩ, chàng trai càng thấy nóng giận, tay cũng dùng sức nắm chặt.

Khi Minh Tuyết cho rằng cậu đem mình vào nhà để dễ dàng xử lý, cũng chuẩn bị sẵn tâm lý chịu phạt thì bất chợt ngay ngắn cả người khi nhận thấy một chiếc khăn lông phủ lên đầu mình.

“Đi tắm nước nóng ngay cho tôi!” – Nhìn qua chiếc áo khoác đang dần bị tuyết thấm ướt đẫm của cô, Hyung Ki lại càng phần nộ. – “Thay ngay quần áo ướt, lau sạch đầu rồi lên giường đi ngủ ngay.”

Cậu thật không dám nghĩ đến nếu mình về trễ chút nữa thì Minh Tuyết sẽ ra sao? Với cá tính ham chơi của ai đó thì chắc sẽ để cho bản thân đông cứng thành tượng băng mới nhận ra mất.

— “Hà?” – Minh Tuyết kinh ngạc ngược lên nhìn chàng mỹ nam, không tin tưởng được những gì mình vừa nghe thấy nữa. Mọi chuyện lại kết thúc nhẹ nhàng như thế khiến cô cũng không khỏi kinh ngạc. Phải biết rằng cô vừa mới hất xi bắn hết nước bọt vào người cậu chứ không phải chuyện thường.

Nhưng khi vừa ngẩng mặt lên, chưa kịp hỏi gì để xác nhận lại thì đã thấy nét mặt rất đáng sợ của ai đó, liền vội vàng cúi xuống, ngoan ngoãn làm theo.

— “Vâng!” – Minh Tuyết vội vàng chạy lên cầu thang, thầm nghĩ biến ra khỏi tầm mắt cậu thật nhanh để tránh ai đó đột nhiên đổi ý. Trong suốt quãng đường cho tới khi bước vào trong phòng, cô vẫn trong trạng thái hoảng hốt và không lý giải nổi sự khác thường của ai đó.

Hi vọng không phải là để cô ăn no ngủ kỹ rồi mới đem ra làm thịt là được rồi.

— “Đúng thật là.” – Nhìn bóng dáng cô gái vội vã trở về phòng, rồi cúi xuống nhìn bộ áo của mình, Hyung Ki quả thật không biết nên nói cái gì đó. Ngay cả chính bản thân cậu cũng không sao hiểu nổi tại sao trước người con gái ấy, cậu lại không thể phát giận được như vậy nữa. – “Sao cô ta cứ phải làm cho mình phải bận tâm nhiều như vậy cơ chứ?”

* * *

— “Mọi người.” – Yo Seob cầm cuốn kịch bản chạy vọt vào nhà, trên khuôn mặt không giấu nổi vẻ sung sướng và kích động. – “Em được mời đi đóng phim này. Là bộ phim đợt trước anh Young Min được mời đó.”

Không cần phải nói thêm thì mọi người cũng có thể biết được đó là bộ phim nào. Không phải là bộ phim đang chiếu trên khung giờ vàng, thu hút lượng người xem rất đông, đang là chủ đề hot hiện tại thì còn gì nữa.

Yo Seob đã trông ngóng cái bộ phim này từ lâu, cũng rất muốn được góp mặt trong một vài tập phim nên khi nghe được tin này mới tỏ ra vui sướng đến mức đó.

— “Thật sao?” – Minh Tuyết quay người lại, cười tươi như hoa. – “Chúc mừng anh nhé.”

Nhưng tất cả mọi chuyện chỉ diễn ra trong có một giây, ngay sau đó người con gái ấy lại quay trở lại với bộ phim mình đang xem.

— “Hyung Ki! Đừng bật sang kênh khác chứ.” – Nhìn sang đã thấy bộ phim mình thích chuyển thành chương trình khác, cô vội vàng giơ tay định giành lại cái điều khiển. – “Tôi đang xem kênh đó mà.”

Cũng không thể trách Minh Tuyết không có chút đồng cảm gì với niềm vui của Yo Seob, mà là bởi vì cô đang quá say mê bộ phim đang xem. Trong mắt cô, cậu nhận được vai diễn mới cũng rất đáng mừng, chẳng qua vẫn không đáng chú ý bằng việc Hyung Ki đổi sang kênh khác thôi.

— “Kênh này hay hơn nè.” – Jae Sung ngồi ngay cạnh, tiện tay cầm luôn chiếc điều khiển, dáng vẻ nói rất nghiêm nghị, nhưng xứng với khuôn mặt thiếu ngủ kia thì chẳng còn chút đáng tin nào.

Ngược nhìn chương trình thể giới động vật về mấy con cá sấu, tên mèo lười ấy cũng bắt đầu trở nên cổ chấp.

Không cho cậu nuôi thì ít ra cũng để cậu được ngắm nhìn những con cá sấu xinh đẹp này thêm một chút chứ. Nghĩ như vậy, ai đó lại càng ôm chặt lấy cái điều khiển, đánh chết cũng không buông.

— “Mấy cái người này, có biết tôn trọng phụ nữ là gì không?” – Ngồi bên cạnh nhìn thấy cảnh này, Young Min không thể không can thiệp vào. Đối với cậu, bao giờ ý kiến của con gái cũng được đặt lên hàng đầu, nên càng không thể chấp nhận hai cái tên kia hợp lực bắt nạt Minh Tuyết như vậy. – “Bật lại kênh kia mau!”

Cứ thế, bốn người chỉ chú tâm tới vấn đề tranh giành nhau cái điều khiển, chẳng ai quan tâm tới một người đang đứng phía sau từ nãy tới giờ.

— “Mấy người...” – Anh chàng trẻ con không biết nên nói gì, nổi giận đùng đùng bước lên cầu thang, cứ thế bỏ về phòng. – “Sao lại không nghe người ta nói gì hết cả vậy chứ? Đúng là ghen ăn tức ở mà.”

Có biết được góp mặt trong bộ phim truyền hình nổi tiếng này là một vinh dự thế nào không? Vậy mà chẳng ai chịu quan tâm tới cậu, biến cậu thành một người vô hình trong nhà là sao?

Chắc chắn là do mấy người đó ghen tị với thành công của cậu. Yo Seob càng nghĩ càng thấy chỉ có lý do này, mới mặc kệ đám người đó, tự về phòng hưởng thụ sự vui mừng.

Cứ thế, cả ngày hôm sau, chàng mỹ nam vẫn giữ nguyên tâm trạng vui tươi cho đến trước khi trông thấy bạn diễn của mình.

— “Ai... Cái gì thế kia?” – Vừa nhìn thấy một bóng hình quen thuộc ở phía xa, Yo Seob kinh hoàng đến mức đứng sững lại tại đó, tay chỉ về phía đó, miệng lắp bắp mãi mới nói lên lời. – “Tại sao người ấy cũng ở đây cơ chứ?”

Cậu đang nhìn nhầm đúng không? Nếu không thì tại sao cái người mà cậu không muốn trông thấy nhất lại đang đứng ở phía đoàn quay phim hôm nay vậy?

— “Ủa? Anh chưa nói với em sao?” – Nhìn thấy thái độ kinh ngạc quá mức của tên đàn em, rồi lại nhìn sang cô gái xinh đẹp dễ thương đang đứng chào mọi người trong đoàn quay phim ở phía xa, quản lý Kang cảm thấy thật khó hiểu. — “Hai đứa em đã đứng nhất nhì trong cuộc bình chọn thần tượng đáng yêu nhất năm nay mà. Có nhiều ý kiến cho rằng hai đứa rất đẹp đôi nên tập phim này đã mời các em đến diễn để tạo một ấn tượng mới lạ.”

— “Đẹp đôi cái quái gì chứ? Nếu em mà biết có cô ta ở đây thì có chết cũng không nhận lời mời đóng phim này rồi.” – Vừa nói, ánh mắt của Yo Seob nhìn thẳng về phía cô gái đó với vẻ hung ác, như thể rất muốn ăn tươi nuốt sống cái người đang ở trước mặt này ngay tức thì. “Tại sao em phải đóng cặp với đối thủ của mình, kẻ đã cướp đi ngôi vị thần tượng đáng yêu nhất của em chứ. Nhìn cái mặt giả tạo của cô ta kia. Em dám chắc cô ta đang cười thâm trong bụng khi nhìn thấy em.”

Không nhắc đến thì thôi, chứ đề cập tới cuộc bình chọn đó cậu càng điên ruột. Đang chắc chắn với ngôi vị quá quân lại đột nhiên bị đẩy xuống thứ hai, Yo Seob không thấy cảm thù cô gái đó mới là lạ.

Đối với cậu, quân gì là nam hay nữ, chỉ cần là người cướp vị trí thứ nhất của mình thì đều trở thành đối thủ một mất một còn. Hơn nữa cái điệu bộ đáng yêu, trong sáng dễ thương của cô trong mắt cậu thấy thật là giả tạo, thế mà ai đó còn không biết ngượng thò mặt ra đường.

— “Yo Seob! Hình như em có ác cảm với cô ấy quá rồi thì phải.” – Anh quản lý cố gắng giảng hòa. Dù gì thì lát nữa sẽ đóng cặp với nhau mà lại như vậy thì không ổn. Hơn nữa anh ấy cô bé kia cũng rất tốt, rất được lòng mọi người, chỉ do tên đàn em này ghen tị nên mới phản ứng quá mức như vậy. — “Cô ấy rất đáng yêu và hiền lành mà. Em không nên để những cảm xúc bức bối sau thất bại lần trước ảnh hưởng đến công việc lần này chứ.”

— “Được rồi!” – Yo Seob khó chịu trả lời, nhưng ánh mắt nhìn cô gái phía trước vẫn không có chút thiện cảm nào.

Nếu không phải đã đến tận nơi đây thì cậu đã không ngần ngại xin hủy bỏ công việc này rồi. Đừng nói phải đóng chung bộ phim, mà ngay cả nghĩ đến việc phải hít thở chung một bầu không khí với cô ấy đã khiến cậu thấy chán ghét.

Tại sao ngoài cậu ra thì tất cả mọi người lại dễ dàng bị vẻ ngoài thanh thuần của cô ta lừa dối như vậy kia chứ? Chẳng mấy chốc mà bị lừa dối ư? Chẳng mấy chốc mà bị lừa dối ư? Chẳng mấy chốc mà bị lừa dối ư?

— “Thật là may quá!” – Chào hỏi xong với mọi người trong đoàn quay, vị nữ thần tượng xinh đẹp mới chợt nhận ra bạn diễn của mình cũng vừa đến, liền bước tới chào. — “Tôi có nghe nói Yo Seob của MS4 cũng tham gia vào bộ phim này nên đã rất mong chờ được gặp mặt.”

Cùng với giọng nói êm ái và nụ cười xinh xắn, cô gái ấy đưa tay ra bắt tay, tự nhiên như thể hai người chỉ đơn giản là các thần tượng lần đầu gặp mặt nhau ngoài đời.

— “Tôi là Anna.”

Nhìn cái nụ cười thuần khiết của Anna, Yo Seob tuy bề ngoài vẫn không tỏ vẻ gì khác thường, nhưng trong lòng lại càng thấy rất ức chế. Ai đó tưởng rằng chỉ cần tỏ ra thân thiện là có thể lừa dối con mắt lõi đời của cậu hay sao? Chỉ thoáng nhìn cậu cũng cảm thấy được bản chất xấu xa và giả tạo bên trong người con gái ấy rồi.

Yo Seob cảm thấy vị trí quán quân thần tượng đáng yêu nhất thuộc về cô gái này thật không công bằng, cũng khinh thường thái độ dối trá của cô ta. Ai đó nghĩ nghĩ trong đầu, nhưng lại quên mất bản thân mình cũng chẳng khá hơn chút nào.

Hình tượng đáng yêu của cậu cũng đâu phải hoàn toàn là tính cách thật.

— “Tôi làm sao mà không biết Anna, người đứng đầu trong cuộc bình chọn những thần tượng đáng yêu nhất cơ chứ.” – Nghe là một chuyện, nhưng ứng phó với các thần tượng cùng làm chung lại là chuyện khác. Khoảnh khắc này, Yo Seob cũng bắt tay với nụ cười đáng yêu đến nào lòng, khiến cho bất cứ ai nhìn thấy cũng cảm giác được không khí hòa thuận giữa hai người. Chỉ có âm điệu chợt nhấn mạnh khi nói ra câu nói mới thể hiện được cảm xúc thật sự của chàng mỹ nam ấy. — “Tôi mới là người phải thấy vinh hạnh khi được gặp cô chứ?”

Hừ. Đừng tưởng giả bộ như vậy là có thể qua mắt được cậu nhé. Ai đó lại đây nói như vậy không phải đang thị uy, nhắc nhở cậu chính là người thất bại dưới tay cô ta hay sao?

Khoảnh khắc hai vị thần tượng ấy bắt tay nhau, tựa như có sấm sét đánh xuống tan tành không gian. Bọn họ dường như có thể thông qua ánh mắt đọc được những suy nghĩ của đối phương.

— “<đồ hồ=’’ly=’’ tinh.=’’>” – Càng nhìn Yo Seob càng thấy cô ta thật ngứa mắt, có xúc động muốn xông lên bóp chết Anna. —

Ít ra vẫn còn có cậu thiếu hiểu được bản chất xấu xa che giấu đằng sau khuôn mặt thiên thần này.

— Anna nghĩ trong đầu, nét mặt vẫn cười tươi như hoa. Chỉ có ánh mắt khinh thường đối với Yo Seob là không thêm che giấu. —

— “Hai đứa có vẻ hợp nhau nhỉ?” – Những người ngoài dĩ nhiên không biết được cuộc trao đổi này lừa bằng mắt của hai người, chỉ nhìn thấy vẻ ngoài hài hòa mà bọn họ biểu hiện ra. Ngay cả quản lý Kang cũng không phải ngoại lệ, nên khi thấy được cảnh này, anh chỉ thấy thật vui mừng. — “Coi bộ lần đầu hợp tác này sẽ khá thuận lợi đây.”

Anh biết lần trước Yo Seob đã kì vọng vào vị trí quán quân bằng xếp hạng như thế nào, thế nên khi nhớ ra Anna cũng tham gia đóng cùng cũng có chút lo lắng. Nhưng bây giờ nhìn dáng vẻ giữa hai đứa, anh có thể thở phào một hơi nhẹ nhõm rồi. Quản lý Kang suy nghĩ thật đơn giản, hoàn toàn không hề

biết mọi thứ bây giờ chỉ mới bắt đầu.

— “Bọn em cũng nghĩ như thế.” – Cả hai cùng đồng thanh trả lời với vẻ mặt sáng lạn, tựa như những người bạn tri kỷ. Nhưng khi những sự chú ý của người khác vừa rời khỏi, hai người lại quay sang nhìn nhau với cặp mắt tóe lửa.

* * *

— “Cái tên đó.” – Anna bức bối nhìn theo Yo Seob, cái người đang đi khắp nơi chào hỏi một lượt với vẻ mặt thiên thần kia. Chỉ cần nhìn thấy ai đó vui vẻ như cá gặp nước, cô đã cảm thấy thật khó chịu rồi. – “Kẻ thua cuộc như hắn mà cũng dám vác mặt tới đây à?”

Nếu đây không phải là bộ phim đang có lượng chú ý cao nhất trên truyền hình, cô cũng chẳng muốn phải gặp mặt với cái người này chút nào. Trong suy nghĩ của cô, một ngọn núi chỉ cần một con hồ là được rồi. Thế nên sự có mặt của Yo Seob chỉ làm cô có cảm giác vị thế của mình bị đe dọa.

— “Phải đề cao tinh thần cảnh giác mới được.” – Cô cũng không dám quên bản thân cũng chỉ coi như thắng hiểm Yo Seob. Số phiếu của hai người chênh nhau quá ít khiến cô luôn cảm giác có nguy cơ. Cho nên ý nghĩ đầu tiên trong đầu hiện lên khi thấy mặt cậu chỉ là làm cách nào để đim cậu xuống cho bản thân tỏa sáng. – “Dù gì thì đó cũng là đối thủ mạnh nhất của mình mà.”

— “Anna! Đừng có nói những câu như thế.” – Chị quản lý trông thấy Anna không kiềm chế được nói ra miệng thì không khỏi hoảng hốt, vội vàng đảo mắt nhìn xung quanh để xác định chắc chắn không có ai ở phụ cận. – “Nếu để người khác nghe được thì sẽ ảnh hưởng đến hình tượng của em đấy.”

Nếu nói sự đe dọa lớn nhất đối với một vị thần tượng là gì thì đó chính là những scandal làm sụp đổ hình tượng mà họ xây dựng. Tin đồn đã đủ đáng sợ, nếu mà ai đó quay được những lời Anna nói vừa rồi thì... chỉ cần nghĩ đến đó thôi, chị quản lý đã thấy rụng rời.

— “Làm gì có ai nghe thấy đâu.” – Anna cũng có chút chột dạ, nhưng khi nhìn quanh không thấy ai thì cũng trở nên yên tâm. Thế mới biết cái tên Yo Seob kia lại có thể khiến cô không khống chế được bức xúc đến mức này.

Cô gái rất nhanh che giấu cảm xúc của bản thân, dùng dáng vẻ thản nhiên và nụ cười thánh thiện để đánh lừa một vài ánh mắt từ đằng xa vừa vô tình liếc qua phía mình.

— “Nhưng cái tên Yo Seob đó,” – Cô gái vừa nói vừa mỉm cười, lời nói và vẻ mặt hoàn toàn không khớp khiến cho dù có ai nghe được cũng sẽ hoài nghi cái tai của mình. – “Em sẽ cho hắn hối hận vì dám đối đầu với Anna này.”

Chỉ cần nhìn qua thì cô cũng thấy được Yo Seob không hề đơn thuần như vẻ bề ngoài. Chính vì vậy khi đối phó với một đối thủ nặng ký như vậy, cô không thể nhẹ tay được.

— “Ôi trời.” – Nhìn thấy ánh mắt của Anna, chị quản lý biết rằng không thể làm gì để ngăn cản lại được, chỉ đành than nhẹ một tiếng. Cũng may vị nữ thần tượng này cũng biết nặng nhẹ, sẽ không vì chuyện gì làm ảnh hưởng đến bản thân. – “Thôi được rồi! Em muốn làm gì thì làm. Nhưng đừng có hủy hoại hình tượng mà công ty đã xây dựng cho em đấy. Mà sắp bắt đầu quay rồi kia.”

Yo Seob, hi vọng chàng trai ấy có thể tự ứng phó được, không để xảy ra chuyện gì lớn là tốt. Chị quản lý cũng không quên những người đứng vững chân trong giới giải trí được cũng không phải người bình thường có thể so sánh được.

Cứ thế, trong buổi quay đầu tiên này, Yo Seob cuối cùng cũng ném trái được cái gì gọi là khổ không thể nói. Anna quả thật đã không bỏ lỡ một cơ hội nào để bắt chẹt, chèn ép chàng mỹ nam ấy. Hơn nữa còn khiến ai đó phải nghiêng răng nuốt hết vào bụng, không thể bộc phát được con tức giận.

Bởi vì buổi quay hôm nay, cảnh đầu tiên chính là hai người cùng nhau ngồi ăn trong nhà hàng.

— “Cảnh quay này là cảnh hai nhân vật chính lần đầu gặp mặt trong một buổi xem mắt ở nhà hàng.” – Chị biên tập viên rất kiên nhẫn giải thích cho hai người cận kề về hoàn cảnh cũng như những biểu cảm mà họ cần diễn trong cảnh quay. – “Nhưng Yo Seob à, nhân vật của em phải đóng cảnh ăn mãi mê, tựa như chết đói lâu ngày, chẳng chút gì để tâm tới Anna cả. Em cố gắng đừng có đóng sai nhé, nếu không sẽ vất vả lắm đó.”

Còn vất vả vì sao thì chỉ có người trực tiếp diễn mới hiểu được mà thôi.

— “Vâng.” – Yo Seob gật đầu, cười tươi mà không hề hay biết đến những gì mà mình sắp phải đối mặt. – “Em sẽ cố gắng.”

Bởi vì trong suy nghĩ của cậu, Anna và mình có mâu thuẫn thật, nhưng cũng không đến mức độ vô có *** hại nhau. Đó cũng chính là lý do mà một lát sau, chàng mỹ nam này sẽ phải chịu đủ.

20.4

— “Ôi!”

Đợi đến khi Yo Seob ăn gần xong đĩa mì, Anna đột nhiên hô lên một tiếng hoảng hốt, khiến chàng mỹ nam cũng phải giật mình ngược lên nhìn.

Thấy cảnh cô gái đối diện mình đang luống cuống không biết làm gì khi vô ý đánh nghiêng tách trà, chàng trai ấy không nghĩ gì khác ngoài kinh thường kiểu diễn không chuyên nghiệp của ai đó.

— “Chết rồi!” – Anna hoảng hốt nhìn về phía đoàn quay, đôi mắt rung rung đầy tội nghiệp. – “Em xin lỗi!”

_ “Không sao” – Khi vừa nghe thấy tiếng hô, chị biên tập viên đã vội càng chạy tới lấy khăn lau nước trà để nó không bị chảy vào trang phục.

Tuy rằng Anna và Yo Seob đều là thần tượng nhưng chủ yếu lại hoạt động trong lĩnh vực âm nhạc chứ không phải điện ảnh, nên lần đầu tiên diễn có xảy ra sơ sót gì thì cũng có thể thông cảm. Hơn nữa, khi nhìn dáng vẻ áy náy của người con gái ấy, mọi người trong đoàn quay cũng không đành lòng trách mắng.

Chỉ có Yo Seob là càng thấy càng khó chịu với cái kiểu giả bộ đáng thương để nhận được sự đồng tình của người khác như vậy. Đến cái tách trà mà còn làm đổ được, cậu thật sự hoài nghi cô ta sẽ phá hủy cả tập phim của mình nếu tiếp tục diễn nghiệp dư thế này.

_ “Thay lại khăn trải bàn mới đi.” – Chị biên tập viên quay sang chỉ đạo các nhân viên của mình, khiến cho mọi thứ trở lại nguyên trạng lúc cảnh quay bắt đầu. Trong đó bao gồm tất cả mọi thứ có mặt trên cái bàn. – “Cũng cầm lên một đĩa mỳ mới cho Yo Seob nữa nhé.”

_ “Hà?” – Đến giờ chàng mỹ nam ấy mới nhận thấy điều không ổn ở đây, kinh ngạc ngược lên nhìn.

Lần quay thứ 2.

Lần này, Yo Seob vừa đóng cảnh ăn, vừa lo lắng chú ý đến chiếc cốc trên bàn, rất sợ nó lại bị ai đó vô ý đánh đổ thêm lần nữa. Bây giờ mới buổi chiều mà cậu đã ăn 2 đĩa mỳ, có nghĩa lát nữa cũng không cần ăn tối.

Cứ thế, chàng trai ấy nhét hết mọi thứ có thể vào miệng theo bản năng mà không cảm thấy chút hương vị gì, trí não vẫn luôn trong trạng thái căng thẳng cực độ.

May thay, lần này mọi việc có vẻ suôn sẻ hơn, cái cốc trà luôn là tiêu điểm chú ý của mọi người cũng bình yên vô sự trên bàn từ đầu tới cuối. Anna cũng đóng vẻ ngại ngủng trước dáng ăn thô lỗ của Yo Seob rất đạt, không thể chê trách điều gì.

_ “Anh à.” – Ngược nhìn xung quanh, nhận thấy những ánh nhìn chứa rất nhiều cảm xúc khác nhau của những người xung quanh đối với đối tượng xem mắt của mình, cô gái cuối cùng không thể nhịn nổi phải mở miệng nhắc nhở ai đó. – “Anh...”

Không gian lặng thinh.

Mọi người nín thở đón chờ câu sau của Anna, cảm giác được cái gì gọi là một giây dài tựa như một thế kỷ. Tuy nhiên, cho tới tận khi suýt chết ngạt, bọn họ vẫn không thể nghe thấy thêm được bất kì một âm thanh nào phát ra từ miệng người con gái ấy.

Cô gái ấy hoang mang ngược lên, ánh mắt trong suốt đầy bối rối, không cần nói thì mọi người cũng có thể đoán ra được lý do vì sao.

_ “Cắt!” – Tiếng đạo diễn hô lên, tựa như một con dao sắc bén đâm thẳng vào tim Yo Seob. – “Anna! Em làm sao thế?”

Biểu cảm diễn đạt rất tốt, nhưng đến khi nói lời thoại thì lại không nhớ được là sao? Anh đạo diễn bắt đầu có những linh cảm không tốt về buổi quay ngày hôm nay.

_ “Em không biết nữa.” – Cô gái đáng yêu lúc này tựa như chim sợ cành cong, vừa nói vừa co rúm người lại vì sợ nghe mắng, đôi mắt ươn ướt tỏ vẻ cô rất hối lỗi, hoàn toàn không có ý làm phiền mọi người. – “Có lẽ do hồi hộp quá nên bỗng dừng trong đầu em trống rỗng, quên sạch mọi thứ.”

Sự thực chứng minh, con người ta vốn rất dễ mềm lòng bởi những gì đáng yêu. Mọi người dù rất mệt mỏi nhưng vẫn không nỡ trách Anna, chỉ nhẹ nhàng dặn dò cô lưu ý hơn.

_ “Được rồi! Em đọc kĩ lại kịch bản một lần nữa nhé.” – Chị biên tập viên thở dài, cầm lấy cuốn kịch bản đưa cho Anna, trong lòng không ngừng nói với bản thân, bất một ca sĩ đi đóng phim thì như vậy là chuyện thường. Sau đó, bà chỉ nhìn về phía Yo Seob trong thương hại, nhẹ nhàng nói một câu có lực sát thương cực lớn. – “Thay đĩa mỳ khác đi.”

_ “Ôi trời!” – Nhìn đĩa mỳ gần hết trước mặt, rồi lại ngược sang đĩa mỳ mới nóng hổi đang được bê lên, Yo Seob chán nản gục đầu xuống bàn, cảm thấy dạ dày mình bắt đầu chết lặng.

Lần thứ ba.

_ “Anh à.” – Sau khi được đọc lại kịch bản và tập diễn bên ngoài một vài lần, Anna lúc này có vẻ tự tin hơn nhiều, nói năng cũng trôi chảy từ đầu tới cuối. – “Anh có thật là người mà em đi xem mắt hôm nay không đấy? Anh xem từ đầu tới cuối anh đã làm những gì? Anh đến để ăn à?”

_ “Cắt!” – Dường như không thể chịu nổi thêm một giây nào nữa, đạo diễn đành phải hô lên, yêu cầu dừng quay ngay lập tức. Còn đối với chàng trai tội nghiệp đang cố gắng nhắm mắt nhắm mũi nhét mỳ vào miệng kia thì âm thanh ấy không khác gì tiếng lưỡi hái của tử thần vung lên, chặt đứt sinh mạng của một con người – “Anna. Em nói mà không có một chút cảm xúc nào như thế là sao? Em đang diễn chứ không phải đọc kịch bản lên đầu đấy.”

Lần này, Anna quả thật đã nhớ hết lời thoại, nhưng bộ mặt bình thản, giọng nói mềm mại không có chút lực sát thương chẳng giống với một người đang nổi giận chút nào. Đây có chút nào giống thái độ của một cô gái bị đối tượng xem mắt bỏ qua trong buổi hẹn hò đầu tiên chứ?

_ “Không được ư?” – Anna hơi cúi đầu, hối hận như vừa làm ra một chuyện tày trời, đáng về cô đọc tựa một thiên thần lạc lối. – “Đây là lần đầu tiên em đóng phim nên không biết phải diễn thế nào cho đúng cả.”

Khoảnh khắc đó, tất cả mọi người dường như quên mất mình đang định nói gì, thậm chí còn tự hỏi có phải mình hơi quá đáng hay không. Người ta là lần đầu diễn xuất, làm sao có thể đóng một lần được luôn cơ chứ? Thế nên có sai sót như vậy cũng là bình thường, có thể thông cảm.

— “Thôi được rồi! Em ra ngoài tập với chị một lát trước khi quay tiếp vậy.” — Chị biên tập viên cũng bó tay, chỉ có thể thở dài một hơi bất đắc dĩ. Cuối cùng cũng chỉ đành mất thêm chút thời gian để giúp Anna biết cách diễn thế nào cho chính xác mà thôi.

Ngược về phía Yo Seob, chàng mỹ nam đang dùng đôi mắt đáng yêu của mình nhìn nhử lời cầu xin, chị chỉ có thể vừa nói vừa quay đi để không phải thấy vẻ mặt thất vọng của ai đó.

— “Thay đĩa mỹ khác đi nhé.”

Yo Seob à, dù thế nào thì cảnh quay vẫn phải tiếp tục, nên em phải cố gắng thôi.

— “Không phải chứ?” — Ngồi ngẩn ra nhìn đĩa mỹ đã voi đi quá nửa, cậu không biết phải biểu cảm gì trong hoàn cảnh này nữa.

Đây là đĩa mỹ thứ 3 rồi đấy. Chẳng nhẽ hôm nay cậu sẽ phải ăn một lần rồi no đến hết ngày mai hay sao? Yo Seob bi phẫn, nhưng lại không thể làm gì để thay đổi sự thật trước mắt.

Nhưng cho dù như vậy thì mọi chuyện vẫn không đến mức là cậu ức đến học máu, cho tới trước khi nhìn thấy được ánh mắt giả hoạt của Anna ngược về phía mình.

Rõ ràng vài giây trước còn trong dáng vẻ đáng thương, lát sau khi không ai thấy thì đã trở thành đầy vẻ khinh thường, cùng với cái cười khẩy làm chàng mỹ nam gằn như phát điên.

— “Cái con nhỏ đó.” — Yo Seob nghiêng răng nghiêng lợi nói từng từ, ánh mắt hung ác như thể muốn xông lên ăn tươi nuốt sống cô gái trước mặt. Ngay chính bản thân chàng trai ấy cũng không nghĩ tới lần đầu tiên mình nói thô tục lại là trường hợp như thế này.

Anna, chúng ta kết thù lớn rồi.

Lần thứ 4.

— “Anh à!” — Giận dữ ngược lên, Anna không chịu nổi phải lên tiếng trước dáng vẻ ăn uống không nhìn người khác của chàng trai trước mặt. Nhưng chỉ một giây sau, khi vừa nhìn thấy khuôn mặt của ai đó, cô không nhận được phi cười.

Vị nữ thần tượng cười rất hồn nhiên, rất ngây thơ nhưng vào trong mắt của người nào đó thì chính là đang giết người không dao. Hơn nữa, bản thân Yo Seob bị người khác bắt nạt còn phải nuốt hết vào trong bụng, không thể phản kháng.

— “Em xin lỗi! Nhưng mà buồn cười quá, em không nhận được.” — Anna ôm bụng cười, đến mức nước mắt cũng chảy cả ra. Nhưng lần này mọi chuyện cũng không hoàn toàn là do cô, mà là vì ai đó hăng hăng ăn đến mức không để ý gì khác mới gây ra họa. — “Trên mặt anh Yo Seob có dính gì kia.”

Đúng vậy. Lần này nguyên nhân là do cậu chứ không phải cô nhé. Chỉ một câu nói, Anna lại đã chối bỏ sạch sẽ mọi tội lỗi của bản thân.

— “Trời ơi! Ai giết tôi đi cho xong.” — Yo Seob đặt mạnh chiếc đĩa xuống mặt bàn, ôm đầu muốn gào thét lên. Không chỉ riêng cậu, mà cho dù là ai rơi vào cảnh này cũng không nhận nổi xúc động muốn giết người.

Tuy nhiên, dù chàng trai ấy có tỏ ra đau khổ đến thế nào thì đĩa mỹ thứ 5 vẫn được bung lên.

* * *

Cứ như vậy cho đến một tiếng sau, cảnh quay đó mới miễn cưỡng được thông qua. Yo Seob từ lúc bắt đầu vui vẻ, mặt mày hồng hào bao nhiêu thì bây giờ trong trạng thái thê thảm bấy nhiêu.

Chàng mỹ nam hiện đang ngồi trên bàn, khuôn mặt vàng như nến, đôi mắt chẳng chịt những đường tơ máu vì ép buộc bản thân nuốt đồ ăn xuống quá mức.

— “Em không sao chứ?” — Vừa thấy thông báo Yo Seob được giải thoát khỏi cảnh quay ác mộng này, quản lý Kang cuống cuống lại gần, lo lắng hết đưa nước, lau mặt, rồi còn cầm cả cuốn kịch bản để quạt cho tên đàn em tội nghiệp.

Đừng nói là Yo Seob, mà ngay cả anh đứng ngoài thấy đã không chịu được rồi.

— “Không sao mới là lạ đấy. Chín lần rồi anh có biết không?” — Cứ nghĩ đến những gì mình trải qua, chàng trai ấy phải khó khăn lắm mới ngăn không cho bản thân mình phát điên. — “Chín đĩa mỹ đó! bây giờ cứ nghĩ thấy cái mùi đó trong phạm vi 20 m là em đã muốn nôn rồi.”

Chắc từ sau hôm nay, chàng trai ấy cũng trở nên dị ứng luôn với món mỹ Ý này mất thôi.

Mệt là tựa cả người lên ghế, ánh mắt Yo Seob vô tình lướt về phía Anna, thấy cô gái đó đang rồi rít xin lỗi đoàn quay, trong lòng ngọn lửa giận dữ lại càng cháy bùng lên mạnh mẽ.

Tất cả là do cô ta. Trong đầu Yo Seob lúc đó chỉ còn lại ý nghĩ ấy, ánh mắt nhìn sang phía đó cũng trở nên hung ác như gặp phải kẻ thù. Chỉ cần nghĩ đến việc bản thân đang phải hít thở chung một bầu không khí với Anna, cậu đã muốn phát điên lên rồi.

Sau chín lần quay đi quay lại một cảnh, không chỉ các nhân vật chính, mà mọi người trong đoàn quay đều rất mệt mỏi và chán nản. Nhưng trước khuôn mặt búp bê, thái độ chân thành của Anna, tất cả lại đành nén sự bức bối lại vào trong lòng.

Ai bảo người ta là ca sĩ nổi tiếng cơ chứ? Có gì chỉ khổ những nhân viên như bọn họ thôi.

— “Cái con nhỏ giả tạo ấy.” – Yo Seob càng nhìn càng thấy ngứa mắt, không nhìn được phải mắng cả ra miệng. – “Rõ ràng là cố tình mà. Cái loại đáng ghét đó thì chỉ nhìn mặt cũng đã không chịu được rồi.”

Trong sự việc lần này, cậu chính là người bị hại nặng nhất, mà lại không thấy người nào đó bèn mắng lại đây xin lỗi. Cô ta chẳng qua chỉ làm trò trước mặt những người khác để giữ hình tượng của bản thân, chứ có biết từ ấy này viết như thế nào đâu.

— “Em lại thế nữa là sao, Yo Seob à. Đừng có ác cảm với người khác ngay từ lần đầu tiên gặp mặt như vậy chứ.” – Tuy rằng tận mắt thấy tên đàn em ấy chịu khổ từ đầu tới giờ, nhưng chỉ cần nhìn khuôn mặt đáng yêu của Anna, đánh chết thì anh quản lý cũng không tin cô ấy đang cố ý. – “Cô ấy không cố ý đâu. Đây cũng là lần đầu tiên cả hai đưa đóng phim, phải thông cảm cho nhau chứ.”

Từ sau lần bị đoạt đi ngôi vị quán quân của cuộc bình chọn, Yo Seob cứ thấy ảnh của Anna là muốn xông lên xé nát, có ác cảm với cô ấy đến tận xương tủy, nên lần này mới luôn nghĩ xấu cho cô gái xinh xắn đáng yêu đó như vậy thôi.

Thằng nhóc này thật là thù dai mà. Anh quản lý thờ dài ngoa ngắn, nhưng lại không biết phải làm gì để cho cải thiện cái nhìn của Yo Seob cả.

— “Anh đang đứng về phía ai vậy hả?” – Nghe thấy quản lý Kang lại đi bảo vệ cho đối thủ của mình, Yo Seob nổi khùng lên. Cậu thật không hiểu, tại sao mọi người lại có thể dễ dàng bị vẻ ngoài ngây thơ của cô ta lừa dối như vậy cơ chứ? Cô ta là cố ý, rõ ràng là đang chơi xấu, vậy mà ngay cả bức bối kêu than vài câu cậu cũng không có tư cách nữa sao?

Cả thế giới này điên hết rồi. Kẻ bị hại như cậu thì chẳng có ai quan tâm, lại còn đi nói tốt cho cô ta nữa chứ. Trong cuộc đời mình, chàng mỹ nam ấy chưa bao giờ phải chịu uất ức đến mức này.

— “Cái đồ chết tiệt.” – Yo Seob đứng dậy, bước về phía đoàn quay phim để tiếp tục quay cảnh tiếp theo, trên đường vừa đi vừa bức bối lắm bầm. – “Tuồng tôi dễ bị bắt nạt vậy sao? Tôi sẽ không để cô yên sau vụ này đâu.”

* * *

— “Noel! Sắp tới Noel rồi!” – Bóc tờ lịch, nhìn lại ngày, Minh Tuyết không giấu nổi sự vui vẻ, hào hứng hô lên ầm ĩ. – “Noel đầu tiên của mình ở Hàn Quốc.”

Hơn nữa lại còn được thấy tuyết rơi trong ngày lễ này nữa chứ. Chỉ cần nghĩ đến việc đón Noel cùng mọi người, cô đã không ngăn được sự hạnh phúc, muốn hô lên cho cả thế giới biết đến.

Trái ngược với phản ứng của Minh Tuyết, cả bốn chàng mỹ nam còn lại đều thật bình thản, thậm chí không tỏ ra chút hứng thú gì với ngày lễ này. Đặc biệt là Yo Seob, từ lúc trở về nhà đến giờ vẫn luôn tỏ ra cau có, nên khi thấy sự hứng khởi của cô, cậu lại không thể không chế được.

— “Noel cái quái gì chứ? Cô có thôi cái trò điên cuồng vì những ngày lễ trong năm không hả?” – Càng vào những ngày lễ thì các thần tượng như họ lại càng bận ngập đầu, sau đó lại thêm vụ của Anna khiến Yo Seob bức bối không chỗ phát tiết. Tất cả tích tụ lại khiến chàng trai giờ không khống chế được, tức giận nói lớn tiếng, rồi tức tối bỏ về phòng. – “Có gì đặc biệt đâu mà ai cũng phát điên lên như thế chứ? Thật là bức mình mà.”

Trước phản ứng quá mức của chàng mỹ nam ấy, Minh Tuyết kinh ngạc nhìn ai đó tự phát giận rồi tự bỏ đi mất, cảm thấy bản thân thật vô tội. Cô chỉ là vui sướng khi thấy ngày Noel đến gần thôi chứ có phải gây ra chuyện tày trời gì đâu mà Yo Seob lại tỏ ra khó chịu đến mức vậy cơ chứ?

— “Cậu ấy bị sao thế?” – Đến khi thấy bóng dáng chàng mỹ nam khuất hẳn trên hành lang, cô mới ngơ ngác quay sang hỏi các thành viên khác trong nhóm.

Chẳng lẽ Noel là ngày cảm ơn của Yo Seob ư? Hay là ai đó đến kì đèn đỏ nên tính khí trở nên thất thường?

— “Kệ nó đi!” – Từ đầu tới giờ Young Min vẫn chăm chú vào tờ báo, không thèm ngược lên để tâm xem tên đàn em của mình ra sao. – “Hình như hôm nay nó gặp chút việc bức mình nên mới thế.”

Không phải cậu không chịu quan tâm tới các thành viên khác trong nhóm, mà là cái thằng nhóc trẻ con này từ trước đến giờ vẫn vậy, gặp chuyện gì không thuận lợi là cả ngày khó chịu, phát giận tùm lum. Đối với những lúc như thế này, cách giải quyết tốt nhất là mặc kệ nó.

Gấp tờ báo lại, Young Min phải mất mấy giây mới nhớ ra nguyên nhân của sự việc, quay sang trấn an Minh Tuyết.

— “Đừng rồi! Vừa nãy quản lý Kang có nói hôm nay Yo Seob đã ăn gần 10 đĩa mì, no đến độ khó khăn ăn bữa tối.” – Nói đến đây, tên yêu nghiệt cũng phải lắc đầu. 10 đĩa là đủ một người no đến mấy ngày đấy chứ. – “Giờ mà đặt một đĩa mì trước mặt nó là đảm bảo sẽ ỏi ra luôn.”

Thế nên ai đó có trở nên như vậy cũng là điều dễ hiểu.

— “Thế tức là sao?” – Minh Tuyết hỏi lại với vẻ mặt khó hiểu. — “Đang yên đang lành sao lại ăn những 10 đĩa cơ chứ?”

Dĩ nhiên là Yo Seob không phải tự nguyện, nên mới tựa như một quả bom có thể phát nổ bất cứ lúc nào thế rồi.

— “Không có vấn đề gì đâu. Con người sẽ không bao giờ để cho bản thân chịu thiệt thòi.” – Là người khác thì còn lo lắng chứ Yo Seob thì không thể dùng lẽ thường để hiểu được. Hyung Ki có thể dám chắc cái tên đó về phòng có 2 phần là để phát tiết bức bối, tám phần là nghĩ kế hoạch trả thù.

Nói đến đây, chàng đội trưởng mới liếc sang phía Minh Tuyết, nghĩ tới đáng về hào hức mong chờ đến Noel của cô, không biết nên nói làm sao cả.

— “Nhưng mà ngày lễ giáng sinh, chúng tôi lại phải đi cả ngày, biểu diễn tới tận nửa đêm. Sau đó lại tới bữa tiệc liên quan của công ty, hôm sau được nghỉ nguyên một ngày về nhà thăm người thân. Nói chung là bận tới bụi.” – Nhìn khuôn mặt căng ngày càng ủ dột của Minh Tuyết, chàng trai thấy thật không đành lòng. — “Nhưng dĩ nhiên không thể để cô ở nhà một mình rồi.”

Nếu không nói, cậu cũng quên mất luôn vấn đề này. Tuy rằng chưa xin phép trước, nhưng Minh Tuyết cũng coi như là nửa trợ lý của bọn họ, có đi cùng cũng không sao. Chỉ tiếc không được đón giáng sinh riêng cùng nhau như mong muốn của cô ấy mà thôi.

— “Đi theo mọi người ư?” – Đến bữa tiệc Noel của các nhân viên trong công ty sao? Minh Tuyết còn thật sự suy nghĩ về vấn đề này, đắn đo xem mình có nên theo đuôi hay không. — “Nhưng xét cho cùng tôi cũng không phải nhân viên của công ty, tham gia tiệc cũng không hay lắm.”

Tuy rằng cô quen biết vài người trong công ty, nhưng tham gia bữa tiệc này còn rất nhiều các thần tượng và nhân viên khác, nếu để bọn họ chú ý tới thì cũng không tốt. Quan trọng nhất là ngay sau đó MS4 sẽ cùng về nhà mình thăm người thân, để lại một mình cô ở lại kí túc xá.

Đi theo tới một bữa tiệc vốn không có chỗ cho mình, sau đó trở về lẻ loi trong ngôi nhà vắng lặng, thế thì có lẽ cô nên dành thời gian để đến chơi với Sora thì hay hơn.

— “Không sao đâu! Em cũng đã hẹn với Sora để đón Noel với cô ấy rồi.” – Nghĩ thông suốt vấn đề, Minh Tuyết mới ngược lên mỉm cười tươi rói, như thể từ đầu tới giờ chưa từng có việc gì làm cô phải phiền não hết cả. Chỉ có điều sau nụ cười ấy là cảm xúc buồn hay vui, cũng chỉ có một mình người con gái ấy mới biết được. — “Thật tiếc vì không tham dự bữa tiệc cùng với mọi người được rồi.”

Chỉ là một buổi tối, đi đón giáng sinh cùng Sora hay MS4 cũng đều vui vẻ như nhau thôi. Minh Tuyết tự nói với bản thân như vậy, cũng nở một nụ cười tươi tắn để trấn an các chàng trai.

— “Thật không đấy.” – Tuy rằng vẻ mặt của cô rất thật, nhưng Hyung Ki vẫn có cảm giác không đúng, liền hỏi lại trong nghi ngờ.

— “Thật mà!” – Minh Tuyết gạt đầu lia lịa, chỉ kém mỗi nước chỉ tay lên trời thề thốt. — “Đã hẹn rồi.”

* * *

Buổi tối, tại một khu phố vắng lặng ngoài ngoại ô, có một chàng trai cứ đi đi lại lại ở góc phố, miệng lẩm bẩm không ngừng.

— “Cô Sora à. Noel này cô có rảnh không? Em muốn lên Seoul chơi nhưng bố mẹ nói học sinh cấp 3 không được đi chơi quá xa. Thế nên cô giáo như cô phải có trách nhiệm đi cùng.” – Joon cứ tự nói một mình rồi lại tức lắc đầu, làm thế nào cũng thấy có vẻ không ổn. — “Không được! Lý do gì thế này? Cô ấy chắc chắn sẽ làm thịt mình nếu nghe mình nói như vậy. Nhưng phải làm sao mới mời được cô ấy đi chơi đây?”

Vấn đề này khiến cậu nhóc đó sầu lo cả ngày, đến tận lúc bước chân đến trước nhà Sora vẫn không nghĩ ra được một cái cơ hợp lý, mới có cảnh một người đi qua đi lại dưới phố như thế này.

Cuối cùng, dường như đã quyết tâm, chàng trai hít một hơi dài lấy thêm can đảm, bước chân tới trước cổng nhà. Nhưng khi ngón tay Joon còn 1 mm nữa thì sẽ chạm đến chiếc chuông, một ý nghĩ lóe lên khiến cậu nhóc giật mình lùi lại.

— “Không được! Nếu người ra mở cửa là bố mẹ cô ấy thì sao?” – Chỉ cần nghĩ đến vậy, cậu nhóc đã cảm thấy hỏi hột đến không nói lên lời, rất sợ lưu lại ấn tượng xấu trong mắt họ.

Biện pháp này không ổn, biện pháp kia cũng không xong, cậu nhóc cứ loay hoay mãi dưới cổng nhà, không biết nên làm gì tiếp theo.

Cứ thế, Joon đứng một mình giữa con phố mùa đông, tay chân trở nên lạnh cóng lúc nào cũng không để ý tới. Cậu ngược nhìn ngôi nhà trong bóng đêm, như muốn xuyên qua những cái cửa sổ để biết được người mình muốn thấy nhất lúc này đang ở đâu.

— “Phòng nào mới là của cô ấy nhỉ? Làm thế nào để gọi được cô ấy ra ngoài bây giờ?” – Chỉ cách có một bức tường, nhưng mà muốn thấy cô ấy hiện tại cũng là một chuyện quá mức khó khăn. Cậu nhóc lại bất giác rút điện thoại ra gọi, dù biết trước việc này cũng chẳng thu được kết quả gì. — “Điện thoại của cô ấy sao lại tắt máy vào lúc này cơ chứ?”

Nếu không thì cậu đã không phải vất vả để gặp được ai đó một mặt như vậy rồi. Joon khẽ thở dài, phả ra một luồng hơi trắng xóa. Trong lòng cậu thầm nghĩ, nếu đợi đến khi Sora đột nhiên có linh cảm khác thường rồi mở cửa sổ ra thì bản thân mình liệu đã hóa thành tượng băng hay chưa.

Đúng lúc đang sầu khổ, một căn phòng chợt bùng sáng. Sau đó, trước ánh mắt kinh ngạc xen lẫn mừng như điên của Joon, bóng dáng Sora vừa đi qua,

in lên khung cửa hình ảnh một con người đang mệt mỏi leo lên giường ngủ.

— “Cô Sora! Cô Sora à!” — Joon cuống quýt gọi, không dám lớn tiếng vì sợ người khác để ý. Nhưng điều đó có nghĩa Sora lại càng không thể nghe thấy, mặc dù cậu có cố gắng ra ám hiệu đến cỡ nào đi chăng nữa. — “Cô Sora! Có nghe thấy gì không thể?”

Âm thanh như muỗi kêu như vậy thì nghe được mới là lạ.

Cậu nhóc cứ thế đứng đó chờ đợi trong một sự vô vọng, bởi vì nhân vật chính của sự việc đang nhắm mắt nghỉ ngơi, dù trời có sập xuống cũng không biết.

Không được! Phải nghĩ ra cách gì đó để thu hút sự chú ý của cô ấy. Joon vẫn không chịu bỏ cuộc, đảo mắt nhìn quanh để tìm kiếm giải pháp, trong lúc vô tình liếc qua thấy dưới đất có một vật.

* * *

Mệt mỏi nằm trên giường, Sora cảm thấy cả người không còn chút hơi sức nào, ngay cả thay quần áo ngủ cũng thấy lười.

Cộp!

Trong lúc người con gái đó đang lịm dim sắp chìm vào trong mộng thì đột nhiên, một tiếng động vang lên làm cô bị giật mình, con buồn ngủ vừa đến gần lại trôi dạt ra xa. Sora bực bội cầm chiếc gối lên che đầu, mệt đến nỗi chẳng muốn quan tâm cái tiếng động chết tiệt ấy là từ đâu ra, trong đầu chỉ muốn ngủ và ngủ.

Cộp!

— “Cái gì thế?” — Lại một tiếng động lạ nữa vang lên giữa trời khuya vắng lặng làm Sora không thể tiếp tục lơ đãng, vội vàng bật dậy nhìn quanh. Sau khi ngược sang nhìn thấy dấu vết còn sót lại trên cửa sổ nhà mình, cô cảm thấy rất muốn phát điên. — “Mấy đứa nhóc hàng xóm sao lại nghịch ngợm đi ném đá vào cửa sổ nhà người khác như vậy cơ chứ? Bọn nó có biết hôm nay mình đã vất vả làm việc đến mức nào không?”

Thật không thể tha thứ được! Càng nghĩ Sora càng nổi giận, nếu không phải do lúc này quá mệt thì đã bước ra mắng cho mấy thằng nhóc đó một trận rồi.

Nhưng cô muốn buông tha cũng không có nghĩa người nào đó lại chịu bỏ cuộc dễ dàng như thế. Không thấy động tĩnh gì từ căn phòng của Sora, Joon lại càng cố sức vùng tay ném, tiếng sau to hơn tiếng trước để đảm bảo cô gái trong phòng có thể nghe thấy.

Cộp!

— “Mấy đứa nhóc này!” — Đến mức này mà còn nhẫn nhịn được thì Sora đã không còn là Sora nữa. Người con gái ấy bực bội lao tới mở toang cửa sổ, hùng hổ quát lên để dọa chạy mấy thằng nhóc hàng xóm nghịch ngợm. Chỉ có điều phía dưới cửa sổ lúc đó không phải là người mà cô nghĩ, thế nên mới gây ra chuyện dở khóc dở cười sau đó.

Khoảnh khắc đó, Joon đứng dưới nhà, khễ hờ hời vào tảng đá trong hi vọng, đôi mắt nheo lại nhắm chuẩn mục tiêu. Chàng trai bước chân, lấy đà, ném, động tác hành văn liền mạch không khác gì một vận động viên thực thụ.

Tuy nhiên, khi hòn đá vừa rời tay, tiếng quát của Sora cũng đồng thời vang lên làm cậu giật mình. Joon kinh ngạc ngược về phía người con gái đang đứng ở cửa, hai tay chống nạnh, mặt đỏ hồng vì tức giận, trong lòng hồ to không ổn.

Đáng tiếc, thời gian không thể quay trở lại. Đến khi chàng trai ấy muốn ngừng lại thì hòn đá đã bay ra khỏi tay, theo đúng quỹ tích hướng về phía ai đó.

— “Ái!” — Trong bóng đêm phủ tràn lên khu phố bỗng chốc vang lên tiếng kêu thất thanh của một người con gái. Không cần phải đoán cũng biết được nó xuất phát từ phía Sora.

Vừa mới mở cửa đã bị một hòn đá phi thẳng vào trán, người con gái ấy chỉ thấy đầu óc choáng váng. Đến khi lấy lại được bình tĩnh, tay ôm chỗ đau nhìn xuống để ghi nhớ hung thủ, Sora mới nhận ra chỉ có một mình cậu học sinh ngoan ngoãn đáng yêu của mình đang ở dưới đó.

Chỉ cần nhìn ánh mắt kinh hoàng của thằng nhóc đó, cô có thể dám chắc được thủ phạm của trò này là ai rồi.

— “Lee.Joon.” — Sora không nhịn được bực tức, quát lên một tiếng vang dội. — “Cái thằng nhóc kia!”

Dám ám sát cô ư? Có biết hôm nay cô đã mệt mỏi thế nào không? Ngủ cũng không yên, lại còn bị chính học sinh của mình ném đá vào đầu, Sora lúc này không tức mới là lạ.

— “Cô... cô...” — Cậu bé hoảng sợ, bàn chân cũng bắt giắc lùi lại, trong lòng ảo não không thôi. Cậu cũng chỉ là muốn gọi cô mở cửa sổ thôi, cuối cùng không hiểu sao mọi việc lại thành như vậy nữa. Bây giờ xong rồi! Người thì gọi được, nhưng cũng khiến cô ấy nổi điên lên thế kia, biết mở miệng hẹn cô đi chơi Noel kiểu gì bây giờ? — “Khoan đã! Đây chỉ là hiểu lầm. Xin cô hãy nghe em giải thích.”

Joon cực lực muốn vẫn hồi lại sự việc, khiến cho Sora bình tĩnh lại, nhưng cô gái nào đó không chút phối hợp với sự cố gắng của cậu.

Đã quá muộn cho bất kì lời giải thích nào! Hiện tại Sora không nghe lọt vào tai bất cứ điều gì, trong trí não chỉ nhớ rõ cái thằng nhóc này chính là kẻ vừa mới hại mình. Nghĩ đến đó, Sora thấy điên ruột, cúi xuống lượm hòn đá vừa rơi vào trong phòng mình, không nói một lời liền ném vút về phía ai đó.

— “Ồi!” – Joon cuống cuống nhảy vội sang bên để tránh né. Mắt thấy hòn đá lao sượt qua người mình, cậu hoảng hốt nhìn lên, định cố gắng giải thích nhưng lời nói còn chưa phát ra thì đã bị tắc lại trong họng. Bởi vì Sora dĩ nhiên không định buông tha cho cậu đơn giản như vậy rồi. – “Cô bình tĩnh đã! Ôi trời!”

Bình tĩnh sao được trong hoàn cảnh này cơ chứ? Thằng nhóc này cũng thử đứng đó để cô ném mấy phát vào trán thử xem. Sora lúc này nổi giận tới mức mặc kệ tất cả, cầm được cái gì thì cứ thế nhắm thẳng quân thù mà ném.

Đầu tiên là sách vở, sau đó đến bút và hộp bút, cuối cùng compa, kẹp ghim, lọ keo dán đều bay vèo vèo qua cửa sổ, góp cho đủ bộ. Joon ở phía dưới chỉ thấy mấy thứ liên tiếp bay về phía mình, vội vàng chạy ra xa khỏi tầm ném của ai đó, vừa chạy vừa hét lớn.

— “Cô bình tĩnh lại đi mà!”

Vốn là một khung cảnh lãng mạn mùa đông, cậu đi mở lời hẹn với cô gái mình thích, cuối cùng tại sao lại biến thành phim hành động của Mỹ thế này? Trong lúc chạy lùi ra xa, cậu nhóc ấy vẫn không ngừng tự hỏi, nhưng tìm mãi cũng không thấy được đáp án.

— “Cái thằng nhóc kia! Có giỏi thì đứng lại xem nào.” – Muốn cô bình tĩnh ư? Quá dễ! Chỉ cần cái tên chết tiệt kia đứng yên đấy cho cô phi lại vài phát vào người là được. Nhìn bóng người đang lẩn như trạch giữa đêm tối, Sora chỉ càng thêm tức tối, không thể không phát tiết bằng cách ném không ngừng những món đồ mình có trong phòng.

* * *

— “Cái gì cơ, Minh Tuyết? Cậu vừa nói gì thế?” – Sora vừa nghe điện thoại vừa dùng túi chườm lạnh cho cái trán đáng thương của mình. Cô cũng không muốn phải đón Giáng sinh với cái trán sưng đỏ này chút nào. – “Tớ không để ý nghe lắm.”

Vừa chạm vào chỗ đau, Sora đã thấy khổ đến không nói lên lời, cũng lạ đấy không nghe được cô bạn thân của mình vừa nói gì.

— “À...” – Ở đầu dây bên kia, Minh Tuyết thấy thật khó xử, không biết nên bắt đầu từ đâu. – “Noel này cậu đã có dự định gì chưa?”

Cô đã mạnh miệng nói với MS4 là đã có hẹn với Sora, kì thật là vẫn chưa nói gì với cô ấy, nên cũng không biết ai đó đã có kế hoạch riêng gì trong ngày giáng sinh này hay không.

— “Noel à? Có hẹn rồi.” – Trước hôm nay thì chưa có bất kì một dự định gì, nhưng vừa nãy thì mới có thêm một cái hẹn. Sora đáp mà không cần nghĩ, sau đó một giây mới giật mình nhận ra sự khác thường. Minh Tuyết sẽ không dừng lại hỏi câu này, chỉ trừ khi... – “Nhưng mà cậu hỏi để làm gì thế? Nếu cậu có nhã ý muốn mời tớ tới nhà MS4 chơi thì tớ luôn rảnh.”

Sora hào hứng đáp lời. Đối với một fan trung thành với các chàng mỹ nam MS4 như cô thì đến chơi nhà họ là điều hạnh phúc nhất trên đời, nếu được thế thật thì buổi dạy còn nghỉ được chứ một buổi hẹn có là gì.

— “Cái con nhỏ này! Cứ ở đó mà mơ đi!” – Nghe đến thế là Minh Tuyết cũng biết được kế hoạch sang nhà Sora chơi bị thất bại rồi. – “Cậu thừa biết là tớ không được cho bất kì ai khác biết đến nơi ở của họ mà. Với lại hôm đó MS4 đi từ sáng, có về nhà đâu. Cậu có đến thì cũng chỉ có hai đứa mình với nhau thôi.”

Không phải là cô keo kiệt, mà căn bản đây là thông tin bí mật bậc nhất, không được tiết lộ cho bất kì ai. Nếu giám đốc và các chàng mỹ nam cho phép, cô đã lủi Sora tới chơi từ lâu rồi, làm gì phải đợi đến tận bây giờ.

— “Thế à? Thế thì chẳng còn gì thú vị rồi.” – Vừa nghe thấy các chàng thần tượng hôm đó không về, Sora không khỏi ỉu xiu.

Tuy rằng nếu được đến thăm nhà MS4 thì cũng là một việc thú vị, nhưng không có bọn họ ở nhà thì còn gì để nói nữa bây giờ. Hơn nữa, cô cũng biết Minh Tuyết có nhiều điều khó xử.

Sau đó, Sora mới sực nhớ ra là mình còn chưa nghe thấy mục đích Minh Tuyết gọi điện thoại đến là gì.

— “Mà sao bỗng dưng cậu lại hỏi mình như vậy?” – Cô cảm giác thấy có điều gì đó không ổn nhưng nghĩ mãi lại không thấy sự khác thường ở đâu.

— “À không!” – Minh Tuyết vội vàng tìm cớ cho qua, không thể để Sora biết mình sẽ ở nhà một mình vào ngày giáng sinh này. Nếu không theo tính cách của cô ấy, rất có thể sẽ bỏ hết các buổi hẹn khác lại để đến chơi với cô. – “Mình chỉ muốn nhờ cậu gửi lời hỏi thăm hai bác trong dịp Noel này thôi mà.”

Cho dù cô không thể có một ngày giáng sinh vui vẻ, thì ít ra những người mà cô quan tâm có thể cảm thấy hạnh phúc là được rồi.

— “Có thật không đấy?” – Sora vẫn thấy nghi ngờ, sau đó suy nghĩ một lát mới nhận thấy điều không ổn ở đâu. – “Mà cậu nói các anh ấy đi hết thì cậu đón Noel với ai vậy?”

Đúng rồi! Cô cũng thật sơ sẩy khi không nghĩ tới điều này. Chẳng lẽ Minh Tuyết lại định giấu cô một mình ở nhà đón giáng sinh hay sao?

— “Không có đâu! Họ tới muộn mới về nhưng vẫn tổ chức tiệc ở nhà mà.” – Minh Tuyết vội nói, vào giữa mùa đông mà cảm thấy được mồ hôi sắp chảy

ra. Cô bạn thân của cô nhiều khi lại nhạy cảm quá đáng, khiến cô phải tìm cơ cụp máy ngay để tránh bị lộ. – “A! Tớ bận chút việc. Gọi lại sau nhé!”

Dùng vận tốc ánh sáng để ngắt cuộc gọi, trái tim Minh Tuyết lúc đó đập dồn dập như trống dồn. Sau đó, mất một lúc lâu cô mới bình tĩnh trở lại, bàn tay vẫn nắm chặt chiếc điện thoại, nhìn ra phía ngoài trời trong lặng lẽ.

_ “Phải làm sao bây giờ?” – Tiếng nói nhặt nhòa của cô lan tỏa vào trong không gian tĩnh mịch của buổi đêm, rất nhanh tan biến vào hư vô.

* * *

_ “Cảnh quay này là lúc nhân vật nữ chính bị ngã, và nhân vật nam chính sẽ đỡ lấy cô ấy. Khung cảnh sẽ tựa như dừng lại trong lúc hai người nhìn nhau với ánh mắt tràn đầy thâm tình.” – Như mọi lần, chị biên tập viên rất cẩn thận giải thích về cảnh quay cho hai vị thần tượng, để bọn họ có thể nắm bắt mạch diễn một cách nhanh nhất. – “Cần thể hiện cảm xúc rất nhiều và độ khó cũng cao nên hai đứa phải tìm cách nắm bắt tâm lý nhân vật và diễn cho thật tốt đấy.”

Cũng may sau vụ hôm qua, các cảnh còn lại đều diễn khá thuận lợi, nếu không thì sớm muộn mọi người trong đoàn quay cũng phát điên lên mất.

_ “Vâng!” – Hai người được nhắc đến rất nhanh nhẹ gật đầu, trên môi nở một nụ cười đáng yêu đến nao lòng.

Hình ảnh đó rơi vào trong mắt mọi người khiến tất cả đều cảm thấy hai vị thần tượng này thật xứng đôi, nhưng trong nội tâm của Sora và Yo Seob nghĩ gì thì những người khác khoogn bao giờ có thể biết được.

Đặc biệt là Yo Seob, khi nghe về cảnh này, ánh mắt của cậu trở nên sáng đến lạ thường, như kiểu một con thú tìm thấy con mồi của mình.

Anna, gờu trả thù đã điểm. Cô hãy chờ sự trừng phạt của tôi đi! Yo Seob lúc này rất muốn ngửa mặt lên trời cười thật lớn một hồi, nhưng phải cố gắng kiềm chế để tiêu trừ sự cảnh giác của ai đó.

Cảnh quay tiến hành đúng như những gì chị biên tập viên nhắc nhở, cả hai nhân vật chính diễn rất đạt, không có gì để chê trách. Nhưng đến đúng phần quan trọng nhất, khi Anna vừa vô ý ngã về phía vòng tay của Yo Seob thì...

_ “Ồi!” – Từ giả chuyển thành thật, đến khi Anna nhận thấy ai đó hoàn toàn không có ý muốn đưa ra đỡ lấy mình thì quá muộn, cô đã ngã trượt xuống, không còn gì có thể cứu vãn.

Mặc dù đã cố gắng điều chỉnh tư thế để chạm đất với thương tổn ít nhất, nhưng cô gái ấy vẫn thấy đau đến không nói lên lời. Muốn khóc mà lại không thể.

_ “Anna! Không sao chứ?” – Yo Seob vội cúi xuống, giọng nói đầy vẻ hốt hoảng, hỏi han cô rất kĩ lưỡng và chân thành, nhưng vẻ gian xảo trong đáy mắt đã bán đứng người con trai ấy. – “Xin lỗi nhé! Tại em ngã xuống nhanh quá. Anh không kịp phản ứng.”

Chỉ có điều ai đó rất xảo diệu khi quay lưng về phía những người còn lại, chỉ khiến một mình Anna nhận thấy sự khác thường, khiến cô gái ấy giận tái mặt mà lại không thể làm gì.

Tôi chính là cố ý đấy, thì sao nào? Ánh mắt Yo Seob đầy vẻ trêu tức, nhìn thấy vẻ mặt giận mà không phát tiết của Anna làm cậu cảm thấy cuộc đời thật là tươi đẹp.

_ “Có sao không?” – Mọi người trong đoàn quay cũng hoảng hốt chạy lại, lo lắng nhìn xem vị nữ thần tượng có làm sao không. Vốn bọn họ còn cho rằng cảnh này rất dễ, quay chậm, lại có Yo Seob đỡ nên cũng không để tâm, không ngờ lại xảy ra tai nạn như vậy.

o:p>

Joon cực lực muốn vẫn hồi lại sự việc, khiến cho Sora bình tĩnh lại, nhưng cô gái nào đó không chút phối hợp với sự cố gắng của cậu.

Đã quá muộn cho bất kì lời giải thích nào! Hiện tại Sora không nghe lọt vào tai bất cứ điều gì, trong trí não chỉ nhớ rõ cái thằng nhóc này chính là kẻ vừa mới hại mình. Nghĩ đến đó, Sora thấy điên ruột, cúi xuống lượm hòn đá vừa rơi vào trong phòng mình, không nói một lời liền ném vút về phía ai đó.

_ “Ồi!” – Joon cuống cuống nhảy vội sang bên để tránh né. Mất thấy hòn đá lao sượt qua người mình, cậu hoảng hốt nhìn lên, định cố gắng giải thích nhưng lời nói còn chưa phát ra thì đã bị tắc lại trong họng. Bởi vì Sora dĩ nhiên không định buông tha cho cậu đơn giản như vậy rồi. – “Cô bình tĩnh đã! Ôi trời!”

Bình tĩnh sao được trong hoàn cảnh này cơ chứ? Thằng nhóc này cũng thử đứng đó để cô ném mấy phát vào trán thử xem. Sora lúc này nổi giận tới mức mặc kệ tất cả, cầm được cái gì thì cứ thế nhắm thẳng quân thù mà ném.

Đầu tiên là sách vở, sau đó đến bút và hộp bút, cuối cùng compa, kẹp ghim, lọ keo dán đều bay vèo vèo qua cửa sổ, góp cho đủ bộ. Joon ở phía dưới chỉ thấy mấy thứ liên tiếp bay về phía mình, vội vàng chạy ra xa khỏi tầm ném của ai đó, vừa chạy vừa hét lớn.

_ “Cô bình tĩnh lại đi mà!”

Vốn là một khung cảnh lãng mạn mùa đông, cậu đi mở lời hẹn với cô gái mình thích, cuối cùng tại sao lại biến thành phim hành động của Mỹ thế này? Trong lúc chạy lùi ra xa, cậu nhóc ấy vẫn không ngừng tự hỏi, nhưng tìm mãi cũng không thấy được đáp án.

— “Cái thằng nhóc kia! Có gọi thì đứng lại xem nào.” – Muốn cô bình tĩnh ư? Quá dễ! Chỉ cần cái tên chết tiệt kia đứng yên đấy cho cô phi lại vài phát vào người là được. Nhìn bóng người đang lẩn như trạch giữa đêm tối, Sora chỉ càng thêm tức tối, không thể không phát tiết bằng cách ném không ngừng những món đồ mình có trong phòng.

* * *

— “Cái gì cơ, Minh Tuyết? Cậu vừa nói gì thế?” – Sora vừa nghe điện thoại vừa dùng túi chườm lạnh cho cái trán đáng thương của mình. Cô cũng không muốn phải đón Giáng sinh với cái trán sưng đỏ này chút nào. – “Tớ không để ý nghe lắm.”

Vừa chạm vào chỗ đau, Sora đã thấy khổ đến không nói lên lời, cũng lạ đáng không nghe được cô bạn thân của mình vừa nói gì.

— “À...” – Ở đầu dây bên kia, Minh Tuyết thấy thật khó xử, không biết nên bắt đầu từ đâu. – “Noel này cậu đã có dự định gì chưa?”

Cô đã mạnh miệng nói với MS4 là đã có hẹn với Sora, kì thật là vẫn chưa nói gì với cô ấy, nên cũng không biết ai đó đã có kế hoạch riêng gì trong ngày Giáng sinh này hay không.

— “Noel à? Có hẹn rồi.” – Trước hôm nay thì chưa có bất kì một dự định gì, nhưng vừa nãy thì mới có thêm một cái hẹn. Sora đáp mà không cần nghĩ, sau đó một giây mới giật mình nhận ra sự khác thường. Minh Tuyết sẽ không dừng lại hỏi câu này, chỉ trừ khi... – “Nhưng mà cậu hỏi để làm gì thế? Nếu cậu có nhã ý muốn mời tớ tới nhà MS4 chơi thì tớ luôn rảnh.”

Sora hào hứng đáp lời. Đối với một fan trung thành với các chàng mỹ nam MS4 như cô thì đến chơi nhà họ là điều hạnh phúc nhất trên đời, nếu được thế thật thì buổi dạy còn nghỉ được chứ một buổi hẹn có là gì.

— “Cái con nhỏ này! Cứ ở đó mà mơ đi!” – Nghe đến thế là Minh Tuyết cũng biết được kế hoạch sang nhà Sora chơi bị thất bại rồi. – “Cậu thừa biết là tớ không được cho bất kì ai khác biết đến nơi ở của họ mà. Với lại hôm đó MS4 đi từ sáng, có về nhà đâu. Cậu có đến thì cũng chỉ có hai đứa mình với nhau thôi.”

Không phải là cô keo kiệt, mà căn bản đây là thông tin bí mật bậc nhất, không được tiết lộ cho bất kì ai. Nếu giám đốc và các chàng mỹ nam cho phép, cô đã lôi Sora tới chơi từ lâu rồi, làm gì phải đợi đến tận bây giờ.

— “Thế à? Thế thì chẳng còn gì thú vị rồi.” – Vừa nghe thấy các chàng thần tượng hôm đó không về, Sora không khỏi ỉu xiu.

Tuy rằng nếu được đến thăm nhà MS4 thì cũng là một việc thú vị, nhưng không có bọn họ ở nhà thì còn gì để nói nữa bây giờ. Hơn nữa, cô cũng biết Minh Tuyết có nhiều điều khó xử.

Sau đó, Sora mới sực nhớ ra là mình còn chưa nghe thấy mục đích Minh Tuyết gọi điện thoại đến là gì.

— “Mà sao bỗng dưng cậu lại hỏi mình như vậy?” – Cô cảm giác thấy có điều gì đó không ổn nhưng nghĩ mãi lại không thấy sự khác thường ở đâu.

— “À không!” – Minh Tuyết vội vàng tìm cớ cho qua, không thể để Sora biết mình sẽ ở nhà một mình vào ngày Giáng sinh này. Nếu không theo tính cách của cô ấy, rất có thể sẽ bỏ hết các buổi hẹn khác lại để đến chơi với cô. – “Mình chỉ muốn nhờ cậu gửi lời hỏi thăm hai bác trong dịp Noel này thôi mà.”

Cho dù cô không thể có một ngày Giáng sinh vui vẻ, thì ít ra những người mà cô quan tâm có thể cảm thấy hạnh phúc là được rồi.

— “Có thật không đấy?” – Sora vẫn thấy nghi ngờ, sau đó suy nghĩ một lát mới nhận thấy điều không ổn ở đâu. – “Mà cậu nói các anh ấy đi hết thì cậu đón Noel với ai vậy?”

Đúng rồi! Cô cũng thật sơ sẩy khi không nghĩ tới điều này. Chẳng lẽ Minh Tuyết lại định giấu cô một mình ở nhà đón Giáng sinh hay sao?

— “Không có đâu! Họ tới muộn mới về nhưng vẫn tổ chức tiệc ở nhà mà.” – Minh Tuyết vội nói, vào giữa mùa đông mà cảm thấy được mồ hôi sắp chảy ra. Cô bạn thân của cô nhiều khi lại nhạy cảm quá đáng, khiến cô phải tìm cớ cúp máy ngay để tránh bị lộ. – “À! Tớ bận chút việc. Gọi lại sau nhé!”

Dùng vận tốc ánh sáng để ngắt cuộc gọi, trái tim Minh Tuyết lúc đó đập dồn dập như trống dồn. Phải mất một lúc lâu sau thì người con gái ấy mới bình tĩnh trở lại, bàn tay vẫn nắm chặt chiếc điện thoại, lặng lẽ nhìn ra phía ngoài trời.

— “Phải làm sao bây giờ?” – Tiếng nói nhặt nhòa của cô lan tỏa vào trong không gian tĩnh mịch của buổi đêm, rất nhanh tan biến vào hư vô.

* * *

— “Cảnh quay này là lúc nhân vật nữ chính bị ngã, và nhân vật nam chính sẽ đỡ lấy cô ấy. Khung cảnh sẽ tựa như dừng lại trong lúc hai người nhìn nhau với ánh mắt tràn đầy thâm tình.” – Như mọi lần, chị biên tập viên rất cẩn thận giải thích về cảnh quay cho hai vị thần tượng, để bọn họ có thể nắm bắt mạch diễn một cách nhanh nhất. – “Cần thể hiện cảm xúc rất nhiều và độ khó cũng cao nên hai đứa phải tìm cách nắm bắt tâm lý nhân vật và diễn cho thật tốt đấy.”

Cũng may sau vụ hôm qua, các cảnh còn lại đều diễn khá thuận lợi, nếu không thì sớm muộn mọi người trong đoàn quay cũng phát điên lên mất.

— “Vâng!” – Hai người được nhắc đến rất nhanh nhẹ gật đầu, trên môi nở một nụ cười đáng yêu đến nao lòng.

Hình ảnh đó rơi vào trong mắt mọi người khiến tất cả đều cảm thấy hai vị thần tượng này thật xứng đôi, nhưng trong nội tâm của Sora và Yo Seob đang nghĩ gì thì người khác khoogn thể nào biết được.

Đặc biệt là Yo Seob, khi nghe về cảnh này, ánh mắt của cậu trở nên sáng đến lạ thường, như kiểu một con thú tìm thấy con mồi của mình.

Anna, giờ trả thù đã điểm. Cô hãy chờ sự trừng phạt của tôi đi! Yo Seob lúc này rất muốn ngửa mặt lên trời cười thật lớn một hồi, nhưng phải kiềm chế để tiêu trừ sự cảnh giác của ai đó.

Cảnh quay tiến hành đúng như những gì chị biên tập viên nhắc nhở, cả hai nhân vật chính diễn rất đạt, không có gì để chê trách. Nhưng đến đúng phần quan trọng nhất, khi Anna vừa vô ý ngã về phía vòng tay của Yo Seob thì...

“Ồi!” – Từ giả chuyển thành thật, đến khi Anna nhận thấy ai đó hoàn toàn không có ý muốn đưa ra đỡ lấy mình thì quá muộn, cô đã ngã trượt xuống không còn gì có thể cứu vãn.

Mặc dù đã cố gắng điều chỉnh tư thế để chạm đất với tổn thương thấp nhất, nhưng cô gái ấy vẫn thấy đau đến không nói lên lời. Muốn khóc mà lại không thể.

“Anna! Không sao chứ?” – Yo Seob vội cúi xuống, giọng nói đầy vẻ hốt hoảng, hỏi han cô rất kĩ lưỡng và chân thành, nhưng vẻ gian xảo trong đáy mắt đã bán đứng người con trai ấy. – “Xin lỗi nhé! Tại em ngã xuống nhanh quá Anh không kịp phản ứng.”

Chỉ có điều ai đó rất xảo diệu khi quay lưng về phía những người còn lại, chỉ khiến một mình Anna nhận thấy sự khác thường, khiến cô gái ấy giận tái mặt mà lại không thể làm gì.

Tôi chính là cố ý đấy, thì sao nào. Ánh mắt Yo Seob đầy vẻ trêu tức, nhìn thấy vẻ mặt giận mà không phát tiết của Anna làm cậu cảm thấy cuộc đời thật tươi đẹp.

“Có sao không?” – Mọi người trong đoàn quay cũng hoảng hốt chạy lại, lo lắng nhìn xem vị nữ thần tượng có làm sao không. Vốn bọn họ còn cho rằng cảnh này rất dễ, quay chậm, lại có Yo Seob đỡ nên cũng không để tâm, không ngờ lại xảy ra tai nạn như vậy.

Trước những ánh mắt đang nhìn về phía mình, Anna hiển nhiên không thể phát tác, trong lòng tuy nghiêng răng nghiêng lợi nhưng vẫn phải mỉm cười ngọt ngào như không có gì khác thường.

“Không sao đâu ạ!” – Cô gái ấy bắt đầu đánh hơi được sự nguy hiểm từ phía Yo Seob, đầu óc luân chuyển rất nhanh để tìm ra được biện pháp an toàn nhất khi diễn cảnh này. – “Nhưng mà không được sử dụng đệm sao chị?”

Cô nhìn sang chị biên tập với ánh mắt chờ mong. Chỉ cần được sử dụng đệm đỡ thì cô cũng không sợ cái tên chết tiệt kia cố ý không đỡ mình.

Đáng tiếc thay, trong cuộc đời có rất nhiều điều không thể như ý con người, ví dụ như lần này.

“Không được. Lần này quay toàn cảnh mà.” – Chị biên tập viên từ chối ngay tắp lự. Nếu chỉ quay một phần thì các khán giả sẽ thấy không thật, cũng mất đi sự đặc sắc của cảnh quay. Thế nhưng mà Anna lại ngã thêm lần nữa thì... Bà chị nhìn về phía cô với ánh mắt thương xót, cuối cùng mới cắn răng đưa ra lời đề nghị. – “Cùng lắm thì chị cũng chỉ có thể thay cho em tấm đệm dày hơn một chút thôi.”

Lần thứ hai.

“Ồi!” – Anna trượt ngã, nhưng ánh mắt vẫn vô hình chú ý đến động tác của Yo Seob, cả trí não căng thẳng để phòng ai đó trò cù lặp lại.

Sau đó, khi đã dám chắc chàng trai ấy đã đưa tay ra đỡ mình, cô mới thực sự thả tâm, dồn trọng lượng của toàn thân lên cánh tay Yo Seob.

“Cắt!” – Còn chưa để cô gái ấy thở một hơi nhẹ nhõm, tiếng hô của đạo diễn đột ngột vang lên, khiến một người khóc không ra nước mắt. – “Anna! Sao người của em lại cứng nhắc vậy?”

Đây là vô tình ngã có được không? Cảnh quay lãng mạn như vậy mà được cô diễn như thế vì cố ý tiếp cận người ta mới làm, còn đâu vẻ trong sáng đáng yêu của nhân vật nữ chính bây giờ?

“Uà! Vẫn không được hả anh?” – Chị vừa nghe tới vậy, Yo Seob rất nhanh chóng rút tay về, hoàn toàn không chút để ý tới cô gái bên cạnh bị đột nhiên mất trọng tâm, loạng choạng rồi ngã oạch xuống.

Sau đó, chàng mỹ nam ấy mới giật mình ngược sang, mở miệng nói bằng vẻ mặt chân thành đến khó tin, làm Anna hận nghiêng răng nghiêng lợi, rất muốn đâm cho cái tên chết tiệt ấy một phát.

“Uà! Anna! Em sao thế? Sao tự dưng lại ngã thật luôn như thế? Đạo diễn đã nói không quay nữa rồi mà.”

Lần thứ 3.

Anna đi lướt qua chỗ Yo Seob, hai người không ai chú ý đến sự tồn tại của đối phương. Nhưng có những duyên phận vốn được trời sắp đặt, không phải người ta muốn chối bỏ là có thể chối bỏ được.

__ “Ồi!” – Đùng giây phút hai người đang bước qua nhau, Anna bỗng nhiên bị trượt chân, ngã về phía chàng mỹ nam bên cạnh. Còn chưa kịp hiểu điều gì xảy ra, Yo Seob đã chia tay ra đỡ lấy người con gái ấy như một phản xạ tự nhiên.

Khoảnh khắc đó, Anna ngược lên nhìn, ánh mắt hai người chạm phải nhau, trong đó bỗng xuất hiện những cảm xúc khác thường. Trái tim họ cũng bất giác đập nhanh vài phần, cảm nhận được hơi ấm từ đối phương trong ngày đông giá lạnh, đột nhiên thấy lưu luyến không muốn rời xa.

Nhưng tất cả thực sự chỉ diễn ra trong có một khoảnh khắc mà thôi.

__ “Ồi! Á!” – Cố gắng duy trì được một giây, sau đó Yo Seob cũng không trụ nổi, cả người loạng choạng, bàn tay cũng bất giác buông lỏng. Từ đó kéo theo một hệ quả là Anna bị mất điểm tựa, đến khi nhận thấy được thì bản thân bị ngã xuống, không kịp làm gì để thay đổi.

Theo góc độ của những người khác nhìn thấy thì mọi chuyện là do trọng tâm của Yo Seob không vững, nên khi đỡ Anna thì mới đột ngột không điều chỉnh được, làm cô bị ngã. Nhưng chỉ có một mình Anna mới nhìn thấy ánh mắt chăm chọc, cái cười khẩy của cậu ta trong giây phút rơi xuống, cũng hiểu được đây chính là sự trả đũa lại của Yo Seob.

Đó là lần đầu tiên trong đời, Anna cảm nhận được áp lực của một đối thủ nặng kí, không thể coi thường.

__ “Anna! Xin lỗi nhé! Vì anh thấy em có vẻ rất mảnh mai nên nghĩ rằng em sẽ nhẹ lắm” – Yo Seob cúi xuống, dùng khuôn mặt ngây thơ, đáng vẻ quan tâm giả tạo để nói những câu khiến cô gái ấy muốn tức điên. – “Nhưng không ngờ sức nặng dồn lên tay lớn quá khiến anh không kịp chuẩn bị, mới loạng choạng theo. Mà rốt cuộc em nặng bao nhiêu kg vậy?”

* * *

Một buổi sáng bắt đầu khi những tia nắng yếu ớt đầu tiên chiếu rọi xuống thế gian, mang theo hương vị hiền hòa phủ tràn xuống khắp muôn phương.

Và đó cũng là lúc các chàng mỹ nam phải rời khỏi kí túc xá, bắt đầu cho một ngày giảng sinh đầy bận rộn.

__ “Các anh đi sớm vậy à?” – Minh Tuyết nhìn theo bóng dáng các chàng mỹ nam bước ra phía cửa, trong lòng tràn ngập cảm giác thất lạc. – “Tối mai mới về đúng không?”

Vậy có nghĩa rằng ngày Noel đầu tiên của cô ở Hàn Quốc cũng chỉ đơn độc một mình mà thôi.

__ “Uh!” – Young Min quay lại, nhìn ánh mắt cô, bất giác lại đưa tay lên xoa nhẹ lên đầu người con gái ấy. – “Lát nữa em cũng bắt xe bus qua chỗ Sora hả? Nhớ mang theo cả hình có chữ kí của bọn anh làm quà nhé.”

Kì thật, để lại Minh Tuyết ở lại nhà cậu cũng thấy khá lo lắng. Nếu không phải ai đó vẫn cam đoan rằng sẽ tự qua chỗ Sora được, các cậu đã không ngần ngại đưa cô đi cùng rồi.

__ “Vâng!” – Cô mỉm cười, giơ tay lên vẫy chào rất nhiệt tình, khiến cho bất kì ai cũng không thấy được sự khác thường.

Đang lúc mọi người định quay lưng bước đi thì đột nhiên, tiếng Yo Seob vang lên đầy gấp gáp từ trên tầng hai, gắn liền với hình ảnh ai đó đang hót hải chạy vội xuống cầu thang làm họ phải dừng chân lại nhìn.

__ “Đợi chút nào!” – Anh chàng trẻ con cứ thể chạy vượt qua bọn họ, lao tọt vào trong xe như thể sợ bị người khác chiếm mất chỗ tốt. Sau đó mới nhớ ra gì đó, vội vàng hạ kính xuống, vẫy tay chào cô trong niềm vui tươi đến khác thường. – “Hôm nay là Noel rồi đó! Minh Tuyết, giáng sinh vui vẻ nhé!”

Ai đó thật nhiệt tình quá mức, khiến bản thân người vừa được nhắc đến tên kia không khỏi rùng mình, ánh mắt nhìn về phía Yo Seob trong kinh ngạc. Đây có đúng là cái người mấy hôm trước vẫn còn cau có, không muốn ai lại gần đó không? Tại sao sau có một đêm mà thái độ đã thay đổi một trời một vực đến vậy?

__ “Tên đó... Bị làm sao à?” – Minh Tuyết mãi mới nói lên lời, trong lòng không ngừng phóng đoán không biết tên kia có âm mưu gì hay không. Bởi vì bình thường chàng mỹ nam ấy chỉ đột nhiên tỏ ra vui tươi như vậy khi đặt bẫy được người khác mà thôi. – “Rõ ràng hôm trước còn tỏ ra khó chịu lắm cơ mà?”

Lần này người con gái ấy cũng đoán không sai, chẳng qua nhận vật bị đặt bẫy không phải là cô mà thôi.

__ “À! Nghe nói hôm qua nó quay phim mà có một cảnh cũng phải diễn đi diễn lại đến mười lần.” – Young Min nhìn theo khuôn mặt tươi sáng rạng ngời của tên đàn em, trong lòng không biết nên nói gì về cái tính có thù phải trả đó nữa cả. – “Thế nên lúc về mới vui vẻ như vậy đấy.”

Chỉ khổ thân cô bé diễn cùng, ngã đi ngã lại đến chục lần.

Người ta là con gái mà Yo Seob cũng không tha, nghĩ đến đây, tên yêu nghiệt không khỏi thở dài một tiếng.

__ “Hả? Thế tức là sao?” – Minh Tuyết chẳng thể nào hiểu nổi lý do ai đó đột nhiên cau có, rồi lại đột nhiên vui vẻ lại nữa cả. – “Tại sao tên đó diễn đến mười lần thì lại vui?”

Chẳng phải càng phải diễn lại nhiều lần, người ta lại càng mệt mỏi và chán nản hay sao?

Yo Seob mấy hôm nay thật kì lạ. Minh Tuyết nghĩ thầm trong đầu, cũng tự nhắc nhở bản thân có lẽ nên tránh xa cậu ra, chỉ sợ lúc nào đó nằm mà cũng trúng đạn.

__ “Mặc kệ cậu ấy đi!” – Hyung Ki cũng không muốn nói nhiều về chuyện này, bởi vì cậu cho rằng việc làm của cái tên trẻ con kia thật ảnh hưởng đến hình tượng của nhóm, hơn nữa cũng sợ dạy xấu Minh Tuyết.

Tên đội trưởng cứ thế bình thản bước qua cánh cửa, cả người phát ra khí thế lạnh lùng. Nhưng khi bóng hình chàng trai ấy gần khuất sau cánh cửa, Minh Tuyết chợt loáng thoáng nghe thấy một câu nói, lúc đầu còn không dám khẳng định nó phát ra từ miệng Hyung Ki.

__ “Noel vui về nhé!”

Cứ thế, người con gái ấy đứng nhìn các chàng thần tượng bước vào trong xe, phóng đi mất hút. Cho tới tận khi con phố không còn một bóng người, cô vẫn đứng đó nhìn ra xa xăm, trong lòng tràn ngập cô đơn, không biết nên làm gì tiếp theo.

__ “Minh Tuyết! Noel rồi đó!” – Một con gió lạnh buốt thổi qua khiến cô hơi run lên, bèn quay đầu trở về nhà trong buồn bã, trong miệng khẽ lầm nhảm – “Chúc một ngày giáng sinh vui vẻ.”

* * *

__ “Không biết giờ này cô ta đang làm gì nhỉ?” – Yo Seob chợt cất tiếng nói khi đang được các nhân viên trang điểm sau sân khấu, khiến các thành viên trong nhóm cũng phải quay sang chú ý.

Đạo gần đây, hầu như hoạt động nào của MS4 cũng có Minh Tuyết bên cạnh, nên các câu cũng bắt đầu quen dần với sự có mặt của người con gái đó. Thế nên hôm nay, khi vừa quay sang định gọi tên ai đó mới nhớ ra cô không ở đây, trong lòng bỗng có một chút cảm giác trống vắng.

__ “Chắc là đang đón Noel ở nhà Sora thôi.” – Young Min chỉnh lại trang phục của mình, trong đầu cũng bất giác nghĩ tới người con gái ấy. Buổi tiệc của công ty mà cô không đến dự được cũng là một điều đáng tiếc. – “Em ấy đã nói sẽ đi đến đó luôn từ buổi sáng mà.”

Nếu không phải vậy thì bọn họ đã nhất quyết phải kéo cô theo cho bằng được rồi.

__ “Chắc là thế rồi.” – Hyung Ki cũng gật đầu, vẻ mặt có chút suy nghĩ xa xăm khiến người khác không thể nào hiểu được.

Tuy nhiên, các chàng mỹ nam sẽ không bao giờ có thể tưởng tượng được Minh Tuyết hiện đang trải qua một ngày giáng sinh khác biệt so với những gì họ đang nghĩ như thế nào.

Vẫn trong kí túc xá vắng lặng, Minh Tuyết bán phụt kim tuyến lên không trung, để những tấm màu sắc xinh đẹp tràn ngập không gian, rồi là tả khắp phòng khách.

__ “Chúc Noel vui vẻ!” – Người con gái ấy hô lên một tiếng để xua đi không khí ảm đạm trong căn phòng, nhưng khi đám kim tuyến rơi chạm xuống đất, mọi thứ lại trở về y như cũ.

Cô vẫn chỉ có một mình.

Minh Tuyết ngược nhìn khắp căn phòng, kiệt tác của mình sau cả một ngày trời vất vả. Tuy biết trước các chàng mỹ nam sẽ không trở về, nhưng cô vẫn đi mua dây kim tuyến treo khắp phòng, bày biện cây thông với đèn nháy và những món quà, chuẩn bị một bàn đồ ăn phong phú với chiếc bánh kem xinh đẹp.

Cô đã nghĩ rằng chỉ cần ở trong một khung cảnh rực rỡ như vậy, bản thân có thể quên đi tất cả mọi thứ để đón chào một ngày giáng sinh vui vẻ, nhưng đến giây phút này cô mới biết được mình vẫn chỉ đang tự lừa mình dối người. Sự tĩnh lặng trong không gian dường như bắt đầu lan tràn cả vào trong tâm tưởng, khiến Minh Tuyết chợt cảm thấy không khí xung quanh thật lạnh lẽo và cô đơn.

__ “Sao lại chán thế này nhỉ?” – Cô buồn bực vắt chiếc mũ giấy màu đỏ đang đội trên đầu xuống ghế, sau đó cũng thả cả người tựa lên trên đó kèm với một tiếng thở dài.

Nhắm đôi mắt lại lắng nghe tiếng đồng hồ tích tắc, rồi lại mở mắt thấy vẫn chỉ có một mình trong phòng, cô ảo não đưa mắt qua cửa sổ để chuyển hướng sự chú ý của mình sang một việc gì khác.

Phía ngoài trời, màn đêm huyền ảo đang bao phủ lên vạn vật, che khuất đi tầm nhìn của con người đối với một thế giới sôi động ở xa xôi.

* * *

Ngoài sân khấu, hàng chục nghìn chiếc ghế ngồi dành cho khán giả đã kín chỗ, thỉnh thoảng các fan cùng đồng loạt hét lên tên của các chàng thần tượng, chờ mong khoảnh khắc bọn họ bước ra, biểu diễn những bài hát sôi động trong ngày giáng sinh.

Thời gian cũng gần kề, các chàng mỹ nam cũng đã hoàn thành xong xuôi phần trang điểm. Họ đang định bước qua chỗ cánh gà để chuẩn bị xuất hiện đúng như dự định thì đột nhiên, một cuộc điện thoại vang lên làm bước chân của các chàng trai chợt dừng lại, tìm hiểu xem có chuyện gì xảy ra hay không.

“Alo! Ai thế?” – Quản lý Kang nhanh chóng bắt điện, trong đầu tò mò không biết ai lại gọi đến vào đúng thời điểm này. Bởi vì đây là số điện thoại được ưu tiên của anh, thường dùng cho những việc quan trọng.

Một vài giây sau, từ phía đầu dây bên kia mới nghe thấy phản hồi, là giọng của một cô gái mà quản lý Kang chưa nghe thấy bao giờ.

“Anh là quản lý của MS4 phải không? Em là Sora, bạn thân của Minh Tuyết.”

Tiếng nói của cô rất gấp gáp, chỉ sợ đối phương không kiên nhẫn rồi cúp máy mất. Vốn dĩ cô vẫn thấy không yên tâm, muốn gọi cho Minh Tuyết nhưng lại không thấy bắt máy, sau đó lục kĩ lại trong danh bạ cũng chỉ có mỗi số điện thoại của quản lý MS4.

“A! Thì ra là Sora hả?” – Quản lý Kang rất nhanh chóng nhớ ra được thông tin của cô gái ấy. Dù chưa gặp mặt bao giờ nhưng tên thì anh cũng đã từng được nghe nhắc đến vài lần. – “Chào em!”

Nghe nhắc đến cái tên này, các chàng mỹ nam đều không nhận được chú ý tới, bất giác quay người lại lắng nghe.

Theo đúng dự định, Minh Tuyết và Sora đang đón Noel cùng nhau, nên chắc là hai cô gái ấy gọi đến chúc mừng giáng sinh bọn họ chẳng?

“May quá! Thế là em gọi đúng số rồi!” – Sora thở ra một hơi nhẹ nhõm, không giấu được vẻ sung sướng. – “Em phải xin mãi thì Minh Tuyết mới cho số này để có gì còn liên lạc với MS4.”

Các chàng mỹ nam lúc này cũng cảm giác được có gì đó bất thường trong lời nói của cô gái ấy, khẽ quay sang nhìn nhau trong khó hiểu. Trong đó phản ứng nhanh nhất chính là Young Min, chưa kịp anh quản lý kịp nói thêm câu nào đã bước tới giành lấy chiếc điện thoại, bật loa lớn lên hết cỡ.

“Sora à? Chào em nhé!” – Tên yêu nghiệt khẽ nói, ngay cả âm thanh cũng làm người ta mất hồn, nhất là đối với các cô gái hâm mộ thì sức ảnh hưởng lại càng mãnh liệt. – “Minh Tuyết cũng ở đây đúng không? Bọn anh nói chuyện với em ấy một chút được chứ?”

Trong trí não chàng mỹ nam ấy lúc này có một nghi hoặc, khiến cậu rất cần phải xác định lại ngay lập tức. Cậu cũng không hi vọng những gì mình đang nghĩ tới lại có khả năng thành sự thật, nên câu đầu tiên đã yêu cầu được nói chuyện với Minh Tuyết.

“Anh... Anh là Young Min đúng không?” – Sora xúc động đến mức mãi mới nói được một câu hoàn chỉnh. Cô thật không ngờ có một ngày mình lại được trực tiếp nói chuyện với chàng trai yêu nghiệt nhất MS4.

Chỉ cần tưởng tượng tới việc người đang ở đầu dây bên kia là Young Min, cô liền có cảm giác đầu óc muốn nổ tung, cả thế giới xung quanh đều tràn ngập một màu hồng.

Mất vài giây để chìm đắm trong hạnh phúc, sau đó Sora mới giật mình nhận ra điều không đúng ở đây, không khỏi kinh ngạc hỏi lại.

“Uà! Minh Tuyết ở cùng các anh mà. Nó còn nói là sẽ được đón Noel cùng với MS4 làm em thấy vô cùng ghen tị cơ mà.”

Thế tức là sao? Trong lúc nhất thời, Sora không thể nào hiểu được sự sai sót này là do đâu. Chẳng lẽ... Minh Tuyết đã nói dối?

“Không có! Cô ấy về chỗ cô mà.” – Hyung Ki nói với vẻ kinh ngạc, trong đôi mắt không giấu được sự lo lắng.

Không chỉ một mình cậu, mà tất cả các thành viên khác cũng đều rất bất ngờ với kết quả này, quay sang nhìn nhau để xác định mình không hề nghe lầm, trong lòng nóng như lửa đốt.

“Cái gì cơ? Vậy ra nó không ở cùng với các anh à?” – Sora lúc này đã dám chắc mọi chuyện là thế nào, không khỏi nổi giận. Nhiều lúc cô thật không thể hiểu nổi Minh Tuyết tại sao lại bần khoản quá nhiều thứ linh tinh như vậy, rồi lại định giải quyết một mình. – “Cái con nhỏ đó! Minh biết ngay mà. May mà mình có gọi điện hỏi lại.”

Không thì chắc chắn Minh Tuyết sẽ giấu chuyện này không cho ai biết, một mình đón giáng sinh, rồi hôm sau lại cố gắng tỏ ra vui vẻ như không có gì.

“Em nói... thế là sao?” – Jae Sung đột ngột mở miệng nói, trên khuôn mặt cũng tràn ngập lo lắng, biểu cảm mà trước đó rất ít xuất hiện đối với một kẻ vô tâm như cậu.

* * *

Các chàng mỹ nam bước lên sân khấu, biểu diễn như thường nhưng từ đầu tới cuối tâm trạng đều chìm ngập trong rối loạn. Bọn họ dường như đã không còn tâm trí bận tâm đến điều gì khác ngoài nhanh chóng kết thúc buổi diễn, trở về kí túc xá.

Vừa mới đặt chân xuống sân khấu, bốn chàng mỹ nam liền vội trở về trong xe, kêu quản lý Kang phóng về nhà với vận tốc nhanh nhất có thể, sau đó cùng ngồi trong một không khí dị thường im lặng.

Tuy rằng không ai mở miệng nói bất cứ điều gì, nhưng ánh mắt của họ thì cũng đủ phản ánh nội tâm lo lắng và bất an, cả trí não không ngừng suy nghĩ về cùng một người con gái.

“Lái xe nhanh lên đi anh.” – Nhìn ra ngoài cửa sổ, Yo Seob cảm giác được cái gì gọi là một giây dài như một thế kỷ. Bọn họ đã vội như vậy rồi mà xe

lại đi quá chậm, chẳng biết bao giờ mới về được đến nhà. – “Bây giờ là mấy giờ rồi thế không biết.”

Chỉ cần nghĩ tới lúc này, Minh Tuyết đang ngồi trong căn nhà rộng lớn ấy một mình, cậu lại chỉ muốn có thể dùng phép dịch chuyển tức thời trở về bên cạnh cô ngay lập tức.

– “Nhanh nhất có thể rồi đó.” – Anh quản lý Kang rất chú tâm lái xe, về mặt đây về ngưng trọng. Anh cũng muốn về thật nhanh, nhưng cái này lại không thể phục thuộc vào ý muốn của mình anh. – “Tại hôm nay là Noel nên phố đông quá! Anh cũng chẳng thể làm gì hơn được đâu.”

Biết là như vậy, nhưng Yo Seob vẫn không kiềm chế được thúc giục một câu, nếu không sẽ thấy cả người bồn chồn không chịu được.

Không gian xung quanh các chàng trai lại trở về với sự tĩnh lặng, bởi vì mỗi người hiện đang có những suy nghĩ khác nhau về điều mà mình đã nghe được từ chỗ Sora. Họ chìm đắm trong những suy tư đến mức dường như quên hết tất cả những thứ khác quanh mình.

“Nó lại nói dối rồi. Minh Tuyết bình thường thì không nói làm gì, nhưng cứ đến những ngày lễ thì lại trở nên đặc biệt nhạy cảm. Trước đây, năm nào nó cũng nói với em là ba mẹ nó sẽ về. Lúc đầu em còn tưởng thật, nhưng lâu dần mới biết chẳng có năm nào gia đình nó đầy đủ cả. Hầu hết đều là Minh Tuyết một mình ở nhà, ba mẹ chỉ gửi quà hay gọi điện đến nói chuyện một lát mà thôi. Em và Kathy đã từng mời nó tới chơi nhà trong những ngày lễ, nhưng lần nào nó cũng từ chối. Nó cho rằng mình chỉ là người ngoài, sợ làm phiền đến gia đình người khác, khiến không khí không được tự nhiên. Năm nay lại thế nữa rồi. Chắc là lúc này đang ngồi một mình ở góc nhà mà khóc đấy chứ.”

Càng nghĩ, trong lòng các chàng mỹ nam lại càng tràn ngập những cảm giác khác thường mà bản thân không sao lý giải nổi. Bọn họ chỉ biết rằng khoảnh khắc này, điều mà họ mong muốn nhất chỉ là được trở về bên cạnh cô, cùng đón chào một ngày giáng sinh an lành.

– “Mà này mấy đứa!” – Vượt qua được đoạn hay tắc đường nhất, quản lý Kang lúc này mới có thể thả lỏng tinh thần, quay sang hỏi. – “Cả bốn đứa cùng không tham gia tiệc liên hoan của công ty có được không đây?”

Một người, hai người không đến thì còn có thể thông cảm, nhưng toàn bộ MS4 cùng chẳng thấy bóng dáng thì kiểu gì cũng gây sự chú ý. Không biết sau hôm nay, anh sẽ phải trình báo việc này như thế nào với giám đốc nữa đây?

– “Quan tâm làm gì tới cái bữa tiệc đó. Toàn nói những lời khách sáo vớ vẩn với nhau.” – Nhắc đến vấn đề này, Yo Seob tỏ ra hơi nóng nảy. Đến giờ phút nào rồi mà còn bận tâm tới cái việc vớ vẩn đó, trong trí não cậu chỉ sợ ai đó ở nhà đau buồn quá mà làm ra điều gì dại dột. – “Anh lái xe nhanh lên! Dù gặp đèn đỏ hay bị cảnh sát đuổi theo cũng đừng có dừng lại đấy.”

Nghe đến thế, khoe miệng anh quản lý có chút run rẩy. Cái thằng nhóc này còn tưởng bản thân đang đóng phim hành động hay sao mà không lo cảnh sát đuổi cơ chứ? Mà nếu có thể thật thì chắc hôm sau anh sẽ bị giám đốc lột da ra mất thôi.

– “Được rồi!” – Tuy nghĩ vậy, nhưng quản lý Kang vẫn gạt đầu, nhấn gas phóng vút đi trên đường, hướng về nhà với vận tốc nhanh nhất có thể. Bởi vì bản thân anh cũng có chút lo lắng cho Minh Tuyết, không biết người con gái ấy giờ đang ra sao.

Không biết là trải qua bao lâu sau, cuối cùng thì chiếc xe chở bốn chàng mỹ nam cũng ngừng lại trước cửa nhà. Không để anh quản lý kịp nhắc nhở thêm một lời, các chàng trai đã vội bước xuống, mở cửa nhà và bật đèn điện lên.

Khoảnh khắc ánh đèn chiếu sáng căn nhà, cả bốn người cùng sững lại với vẻ mặt vô cùng kinh ngạc.

* * *

Giữa con phố náo nhiệt cùng với muôn vạn màu sắc xinh đẹp từ những ánh đèn, một cô gái đang ngồi bên chiếc đài phun nước, vừa cúp điện thoại vừa nhìn về phía dòng người đi lại trong những suy nghĩ miên man.

– “Mình có nói hơi quá lên không nhỉ?” – Cô cậu này tự hỏi ra miệng, nhìn chiếc điện thoại trên tay trong rối rắm. Nhưng sau khi xem xét kỹ lại những lời mình đã nói, cảm thấy cũng không có gì quá mức, mới đành mặc kệ cho qua. – “Chỉ có mỗi câu cuối thôi mà, chắc không sao đâu nhỉ?”

Nhớ đến cô bạn thân của mình, cô lại không khỏi thờ dài một hơi. Ai đó lúc này hẳn nhiên là không đến nổi trốn ở một góc ngồi khóc, nhưng chắc cũng đang buồn và cô độc lắm.

– “Sora!” – Đúng lúc này, một tiếng gọi xen lẫn trong biển âm thanh hỗn loạn, gọi lại tâm trí người con gái ấy trở về với hiện thực. – “Cô Sora.”

Cô gái ấy ngược lên, cũng vừa vận bắt gặp hình ảnh Joon đang chạy tới, cẩn thận chen qua dòng người tấp nập với hai que kem trên tay, trên mặt không giấu nổi vẻ hạnh phúc, tựa như một đứa trẻ con.

* * *

Khung cảnh mở ra trước mặt các chàng mỹ nam khi đó là một căn phòng khách tràn ngập các màu sắc, theo đúng phong cách của một bữa tiệc giáng sinh hoành tráng. Chỉ có điều giữa những màu sắc rực rỡ ấy rõ ràng thiếu vắng một điều quan trọng nhất, khiến tất cả như bị nhấn chìm trong một sự tĩnh lặng đến nao nề.

Căn phòng lúc đó không có lấy một bóng người.

– “Minh Tuyết!” – Nhìn quanh một lượt không thấy cô đâu, Yo Seob liền chạy vội lên cầu thang, trong miệng vẫn không ngừng gọi tên cô. Cậu đi khắp

các phòng, lên cả sân thượng tìm kiếm, nhưng vẫn không tìm thấy một dấu hiệu nào về sự tồn tại của cô trong căn nhà lúc ấy hết cả. – “Cô ở đâu thế? Minh Tuyết!”

Nghe thấy tiếng gọi gần như vô vọng của Yo Seob, các chàng mỹ nam còn lại cũng thấy hoảng hốt, cũng cuống cuống xem xét xung quanh. Hyung Ki thì đi một lượt các phòng để đảm bảo cô không trốn vào góc nào đó mà không ai biết. Jae Sung rút điện thoại ra gọi nhưng vẫn chỉ thu được thông báo đã tắt máy.

Cuối cùng dưới phòng khách chỉ còn lại một mình Young Min đứng đó đưa mắt nhìn quanh gian phòng một lượt. Chàng trai liếc qua những chiếc dây kim tuyến nhiều màu trang trí khắp nơi cho đến những món ăn đã lạnh ngắt đầy ắp trên bàn, trong lòng chợt lan tràn những cảm giác không thể nói thành lời.

Thờ dài một hồi, chàng trai bất giác đưa mắt nhìn ra phía ngoài, nơi những bông tuyết đang rơi nhẹ nhàng xuống giữa màn đêm bí ẩn, cùng lúc với cảnh Yo Seob hốt hoảng chạy xuống thông báo.

_ “Không thấy Minh Tuyết đâu hết cả.”

* * *

Một mình lang thang trên đường, Minh Tuyết đưa mắt ngắm nhìn con phố rực rỡ bởi những ánh sáng muôn màu, những cặp đôi hay gia đình bên nhau giữa không khí rộn ràng của ngày giáng sinh, trong lòng chợt hiện lên những cảm giác thật khó tả.

Vào những ngày này, cô lại càng sợ cái cảm giác chỉ còn lại một mình, tựa như bản thân đang ở một thế giới hoàn toàn tách biệt, cho dù có lặng lẽ biến mất đi cũng không ai hay. Nhưng bao năm qua, cô lại không dám mở miệng đòi hỏi điều gì dù chỉ một lần, sợ rằng người khác sẽ vì thế chán ghét, xa lánh mình. Đó cũng là lý do hôm nay người con gái ấy đã quyết định tự đón giáng sinh ở kí túc xá một mình.

Buồn chán ngồi trong căn nhà không một bóng người, Minh Tuyết không những không cảm thấy chút hào hứng của ngày lễ, mà còn thấy cô độc hơn bao giờ hết.

Cô ngồi suy nghĩ rất lâu, cuối cùng quyết định mặc thêm áo khoác, bước ra ngoài đường. Bởi vì người con gái ấy đơn giản cho rằng, chỉ cần bản thân mình hòa vào giữa không khí sôi động của ngày giáng sinh thì trong lòng cũng sẽ bớt trống trải, thêm chút ấm áp.

Nhưng đến khi đứng giữa con phố ồn ào đông nghịt người, cô mới biết mình đã làm.

Nhìn những nhóm người đang vui vẻ nói cười cùng nhau, Minh Tuyết lại càng cảm thấy trái tim mình chìm trong băng giá, thấy con gió vừa thoảng qua cũng lạnh lẽo thêm vài phần. Cô chợt có cảm giác rằng mình trước giờ vẫn hoàn toàn tách biệt với thế giới này, mãi đơn độc, không ai thêm bận tâm chú ý tới sự hiện hữu hay biến mất của bản thân.

_ “Sao mình lại buồn đến thế nhỉ?” – Minh Tuyết cảm thấy mắt cay cay, liền vội vàng ngược lên cao để những giọt nước mắt không thể rơi xuống. Trong khoảnh khắc đó, ánh vào trong tầm nhìn của cô là những bông tuyết trắng xóa bắt đầu bay bay khắp phương trời, điểm tô cho một ngày mùa đông kì diệu.

Đưa tay hứng lấy một bông tuyết, cảm giác được nó tan ra trên làn da cùng với cảm giác rét lạnh, Minh Tuyết cảm thấy nó thật đẹp, nhưng cũng thật lạnh lẽo vô tình.

_ “Lạnh quá!” – Đi mãi qua các con phố ồn ào sôi động, nhưng người con gái ấy lại không tìm thấy chút ấm áp nào, chỉ thấy trong lòng càng trống rỗng. Trong một giây phút, cô chợt thấu hiểu rằng, cái thế giới xinh đẹp tráng lệ này vốn không phải dành cho mình, chỉ có thể xoay người trở về con đường cũ. – “Về thôi.”

Tuyết rơi ngày càng dày đặc, phủ một lớp trắng xóa dưới chân người đi đường, nhưng con phố lúc đó vẫn thật náo nhiệt, dường như không chút bị ảnh hưởng gì. Chẳng qua giây phút đó ở một góc vắng, có một cô gái vừa quay lưng bước đi trở về nhà, bóng dáng cô độc.

Cũng không biết đi dưới trời tuyết bao lâu, Minh Tuyết cuối cùng cũng về đến trước kí túc xá. Cô ngược nhìn căn nhà chìm trong bóng tối và sự yên lặng như tờ, khe thờ dài một hồi, chậm chạp mở cửa bước vào.

Phụt!

Trong một khoảnh khắc, cả thế giới xung quanh người con gái ấy dường như có sự đổi thay đến không ngờ. Ánh điện vụt sáng cùng với kim tuyến bay vút xung quanh làm Minh Tuyết bất ngờ đến không nói lên lời, mãi mới ngơ ngác hiểu điều gì đang diễn ra.

_ “Về rồi! Minh Tuyết về rồi!” – Yo Seob hét lên một tiếng, sau đó chạy tới kéo cô đến bên cạnh bàn tiệc và chiếc bánh kem đầy nến. Các chàng mỹ nam với chiếc mũ giấy màu trên đầu cũng nhanh chóng vây quanh cô trong một khung cảnh rất náo nhiệt, rộn ràng bởi tiếng nhạc, ấm áp bởi những tia sáng lung linh. – “Chúc một Giáng sinh an lành!”

Ngờ ngàng một hồi lâu, Minh Tuyết mới dám khẳng định những gì mình đang thấy không phải là mơ, nước mắt bỗng chốc không kiềm chế được tuôn rơi trong niềm hạnh phúc không nói lên lời.

_ “Mọi người...” – Giọng nói của cô có chút nghẹn ngào, nhưng không giấu nổi niềm vui. Cho đến giây phút này, Minh Tuyết mới nhận ra, không biết từ bao giờ cô đã coi họ là một gia đình quan trọng khác của mình.

Bạn đang đọc truyện *My Stars* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21

Bước đi trên hành lang, trên khuôn mặt của Anna lúc đó đỏ bừng lên vì tức giận. Khi vừa biết đến lịch làm việc sắp tới của mình, cô đã tỏ ra rất bức bối.

— “Gì thế này? Tại sao em lại phải biểu diễn chung với Yo Seob đó chứ?” — Sau vụ hôm trước, Anna đã chính thức đưa chàng trai đó vào trong danh sách kẻ thù không đội trời chung. Thế nên lần này lại nghe thấy phải thấy mặt cậu, cô không phản ứng gì mới là lạ. — “Ngày cuối cùng của năm mà cũng phải đối mặt với cái kẻ đáng ghét đó là sao?”

Chỉ cần nghĩ tới về mặt trên tức của ai đó, cô đã có cảm giác rất muốn xông lên đánh cho cậu ta một trận. Bây giờ lại nghe tin phải cùng cậu biểu diễn một bài hát vào đêm giao thừa, cô sợ cả năm nay mình sẽ gặp xúi quẩy.

— “Em đừng cư xử như vậy nữa mà.” — Chị quản lý vừa đưa một tờ nhạc phổ cho Anna vừa thở dài. Không biết hai người này kiếp trước mắc nợ gì nhau mà mới gặp mặt nhau mấy lần đã có ác cảm với đối phương như vậy nữa. — “Hai đứa cùng theo đuổi hình tượng đáng yêu thì cũng nên hiểu nhau một chút chứ.”

Trong mắt người khác, Yo Seob che giấu rất khá, ngay cả chị quản lý cũng không ngoại lệ. Thế nên người chị ấy không biết gì đến chiến tranh ngầm giữa hai thần tượng, chỉ cho rằng Anna ghen tị, cố tình gây khó khăn cho chàng mỹ nam ấy.

— “Hiểu gì cơ? Em mà còn không hiểu cái tên giả tạo đó à?” — Mặc dù không muốn nhưng cô vẫn phải thừa nhận hai người rất giống nhau. Nhưng cũng chính vì vậy nên có mới có thể khẳng định rằng cái tên đó rất xấu xa, cố tình chơi xấu cô. — “Cái buổi quay hôm trước, tên đó rõ ràng là cố tình mà. Chị có biết sau hôm đó em đã ê ẩm khắp người thế nào không?”

Ngay cả quản lý của cô cũng đi bệnh viện cho Yo Seob, điều đó làm cô gái ấy chỉ càng bức mình, rất muốn vạch trần bộ mặt xấu xa của tên đó cho cả thế giới cùng biết.

— “Nhỏ tiếng thôi!” — Thấy bóng dáng MS4 bắt đầu xuất hiện ở đằng xa, còn bên này Anna lại đang bức bối đến không kiềm chế được cảm xúc, chị quản lý hốt hoảng nhắc nhở. — “Người mà em đang nhớ đã xuất hiện rồi kìa.”

Bình thường vị nữ thần tượng này biểu hiện rất tốt, rất bình tĩnh ứng phó trong mọi trường hợp, nhưng cứ dính tới Yo Seob thì đầu óc lại nóng lên, nhiều lúc không kiềm chế được cơn tức giận của bản thân. Chị cũng rất sợ có ngày cô lỡ miệng, nói những điều ảnh hưởng đến hình tượng đáng yêu từ trước đến giờ mất.

Nghe thấy quản lý nhắc, Anna có chút chột dạ, nhưng trên mặt vẫn tỏ ra như thường. Cô rất nhanh chóng để lấy lại dáng vẻ dễ thương thường ngày, quay trở lại về phía các chàng thần tượng, mỉm cười sáng lạn.

Khoảnh khắc đó, ánh vào trong mắt mọi người là hình bóng của bốn chàng mỹ nam đang đi tới, khiến cho cả thế gian như ngập tràn trong ánh hào quang. Bốn người với bốn phong thái hoàn toàn khác biệt, đứng chung một chỗ lại càng thu hút ánh nhìn.

— “Ồ! Anna.” — Hai bên vừa chạm mặt sau, quản lý Kang vội vàng ngược lên mở lời trong vẻ hứng khởi. — “Nghe nói tập phim có em và Yo Seob quay rất được chú ý. Nhiều fan đã công nhận hai đứa là một đôi đẹp nhất Hàn Quốc đấy. Thế nên hôm nay công ty đã đặc biệt sắp xếp cho hai đứa cùng hát chung một bài.”

Tập phim đó quả thật được đóng bằng máu và nước mắt, nếu không được chú ý thì bao nhiêu công sức chịu đựng của cô đúng là bỏ sông bỏ biển hết à? Anna khẽ khinh thường, sẵn sàng phủ định sự cố gắng của Yo Seob. Mỗi lần nghĩ lại buổi quay hôm đó, cô vẫn không khỏi nghiêng răng nghiêng lợi.

— “Đúng vậy!” — Chị quản lý cũng vội bước tới trước, nói mấy lời khách sáo. — “Lần hợp tác này, xin mọi người hãy chiếu cố giúp đỡ Anna nhà chúng tôi nhiều hơn.”

Cứ như vậy, từ đầu tới cuối chỉ có hai vị trưởng bối nói chuyện có vẻ rất hòa thuận, không có phần cho đám nghệ sĩ bọn họ chen ngang lấy một câu. Tuy nhiên, ở vị trí mà người khác không trông thấy, hai nhận vật chính Anna và Yo Seob lại đang dùng ánh mắt công kích nhau, trong tia nhìn chứa đầy thù hận đã tích lũy từ trước đến nay.

Mãi mê dùng ánh mắt để lăng trì đối phương, hai người cũng không để ý rằng mọi người xung quanh đã cùng nhau đi đến phòng chờ mất tiêu, chỉ để lại bọn họ vẫn còn đứng trên hành lang.

— “Thật không ngờ lại được gặp anh ở đây nhỉ?” — Anna mỉm cười thật dịu dàng, nhưng ánh mắt chán ghét và căm thù thì lại không sao che giấu được. — “Hi vọng anh đã tập trước kĩ càng, lát nữa lên sân khấu tôi khỏi phải nhìn thấy ai đó nhảy loạn xạ, làm hỏng cả bài hát.”

Tuy không thể chính tay đánh cho cậu một trận, nhưng dùng khẩu chiến thì Anna sẽ không dễ dàng bỏ qua.

Hơn nữa quyết định hát chung này được ra quá bất ngờ, khiến hai người bọn họ vẫn chưa được tập chung với nhau lần nào, nên lúc trên sân khấu có suôn sẻ hay không cũng là một vấn đề đáng chú tâm.

— “Cảm ơn sự quan tâm của cô. Nhưng cô cũng nên chú ý đừng nói nhiều quá, cẩn thận bước lên sân khấu lại đột nhiên đau họng, hát lạc giọng, thành trò cười cho thiên hạ đấy.” — Yo Seob cũng không chút yếu thế, mở miệng ra là châm chọc.

Cờ cô ta mà cũng đòi đấu với cậu ư? Bài học lần trước vẫn chưa đủ để ai đó rút ra chút kinh nghiệm gì sao? Từ trước đến nay chỉ có cậu trêu chọc người khác mà thôi. Chẳng mấy nam nhìn xuống cô tựa như trông thấy một kẻ thất bại, ánh mắt khinh thường rất rõ ràng.

Trong lúc không khí giữa hai người càng lúc càng căng thẳng, tựa như bão tố sẽ đổ ập xuống bất cứ lúc nào. Nhưng một khoảnh khắc sau, tất cả bỗng nhiên lại tan biến rất nhanh, ngay cả Anna cũng không kịp thích ứng. Đến khi cô quay sang ngược tìm hiểu thì mới biết được đó là vì sự xuất hiện của một cô gái khác trên hành lang.

— “A! Minh Tuyết! Cô đi đâu từ nãy tới giờ thế?” — Vừa nhìn thấy cô gái ấy, vẻ ác liệt trong ánh mắt của Yo Seob biến mất tăm, trở lại thành một chàng trai đáng yêu trong vô thức. — “Nhớ xem kĩ bọn tôi diễn đấy nhé. Trước đó thì phải mua nước ngọt nữa.”

Tuy rằng Yo Seob quả thật rất đáng yêu, nhưng lại không quá mức giả tạo như đứng trước mặt người khác, hơn nữa lại rất sôi động. Đây là biểu cảm mà Anna chưa bao giờ trông thấy ở chàng mấy nam ấy, khiến cô có chút kinh ngạc.

Thì ra, đối với những người khác, cậu ta cũng có lúc thật sự trẻ con đến vậy ư?

Cho dù suy nghĩ mãi thì vị thần tượng ấy cũng không hiểu được, bởi vì Yo Seob cũng đã có một khoảng thời gian dài coi việc trêu chọc Minh Tuyết làm niềm vui. Chẳng qua sau khi gặp được Anna, cậu đột nhiên cảm thấy vị trợ lý này của mình trông thuận mắt hơn nhiều.

— “Lại nước ngọt? Sao suốt ngày anh đòi uống nước ngọt thế?” — Minh Tuyết bực bội trả lời. Lần nào thấy mặt cô cậu cũng kêu đi mua nước, không thì lại đồ ăn vặt, khiến cô nghi ngờ ai đó chẳng qua là muốn tìm thêm việc cho cô làm. — “Không thấy chán sao? Mà tôi cũng đâu phải là người hầu của anh đâu?”

Bất cô giúp việc vất trong quá trình chuẩn bị ra sân khấu thì còn được, chứ cứ cố tình gây sự như thế này thì đúng là không thể chịu được mà. Minh Tuyết chắc chắn ai đó không thể để cô nhàn rỗi mới nghĩ ra chuyện để làm như thế.

— “Tôi bảo cô mua trước để lát nữa lên xe uống mà. Sau khi kết thúc buổi biểu diễn, chúng ta sẽ phóng thẳng tới một nơi rất tuyệt vời để nghỉ ngơi ngay đầu năm” — Nhìn dáng vẻ bực bội của cô, Yo Seob không hiểu sao lại đặc biệt thấy đáng yêu, không nhịn được đưa tay lên véo má người con gái ấy. — “Mà từ bao giờ cô lại dám cãi lại tôi như thế hả? Ở đây cô là trợ lý nghe không? Trợ lý!”

Có phải mấy hôm nay cậu hiền quá, không dạy dỗ cô cẩn thận nên ai đó được dịp lên mặt không? Chàng trai suy tư, bàn tay vẫn nghịch làn da mềm mại của cô, trong chốc lát lưu luyến quên mất không buông.

— “Đau!” — Minh Tuyết vội hất tay Yo Seob ra, vừa xoa xoa má vừa u oán nhìn về phía chàng trai ấy. — “Trợ lý gì chứ? Có được lĩnh lương đâu.”

Cái tên chết tiệt này cứ lấy cớ đó mà bắt cô làm việc không công, nhiều lần quá khiến cô cũng không nhẫn nhịn được nữa. Cậu nghĩ cô hiền mà bắt nạt ư? Không có cửa đâu.

Mãi mê cãi nhau với Yo Seob, Minh Tuyết cũng không hề để ý tới hành lang khi đó còn thêm một người thứ ba. Hai người cứ thế vừa đi về phía phòng chờ vừa đấu võ mồm, khung cảnh đó dưới con mắt Anna trông lại đặc biệt thân thiết, khiến cô có cảm giác như mình chỉ là một người thừa.

Cứ thế, trong phút chốc, bóng dáng của Minh Tuyết và Yo Seob xa dần, chỉ còn lại một mình Anna đứng giữa hành lang, mãi vẫn không tin được mình lại bị bỏ qua dễ dàng như vậy.

— “Dám lơ mình sao?” — Đối với một thần tượng nổi tiếng như cô, việc này thật là rất mất mặt, không thể tha thứ được. — “Giả bộ như không thấy rồi bỏ mặc mình, vô tư bỏ đi như vậy sao? Tên đó rốt cuộc coi mình là cái gì vậy chứ?”

* * *

— “Mình phải khuyến cáo chuyện này mới được. Tại sao ở máy bán nước tự động lại không có nổi một cái túi cơ chứ?” — Ngồi nhìn đồng nước mình mua, Minh Tuyết cảm thấy thật chán nản. Chúng quá nhiều đề cô cảm về chỉ bằng hai bàn tay của mình.

Loay hoay mãi, cuối cùng thì người con gái ấy mới có thể cầm hết được chúng trên tay. Nhưng khi đang định trở về thì cô mới giật mình nhận thấy một điều quan trọng mà bản thân đã quên mất.

— “Khoan đã! Họ bảo mình mua bao nhiêu lon vậy nhỉ?” — Cô vội vàng đếm lại số lon nước trên tay, sau khi xác định chắc chắn thì sắc mặt cũng trở nên rất khó coi. — “Thiếu hai lon mất rồi!”

Thiếu có hai lon nước vốn là chuyện nhỏ, nhưng với Yo Seob thì nó có thể trở thành một chuyện cực kì nghiêm trọng. Ai đó sẽ được dịp lái nhái một hồi, chê cô hậu đậu, trí nhớ kém, sau đó bắt ngồi một góc mà nhìn bọn họ uống hết chỗ nước mà cô đã vất vả mua.

Nhìn cái máy bán nước tự động ngay bên cạnh, rồi lại quay sang những lon nước trên tay, Minh Tuyết bây giờ mới hiểu được cái gì gọi là tiến thoái lưỡng nan. Cứ thế đi trở về cũng không được, mà nếu mua thêm thì làm kiểu gì đây? Bỏ cái đám lon nước này xuống mà không bị rơi đồ thì cũng là một vấn đề.

Suy ra tính vào mãi nhưng vẫn không tìm được đáp án, cánh tay Minh Tuyết dần cảm thấy mỏi rã rời, đành quyết định liều một phen.

Vì thế, cho nên, trên hành lang lúc ấy xuất hiện một hình ảnh dở khóc dở cười, khi một cô gái đang cố nghiêng người, thận trọng hết mức để lấy tiền trong túi mà không ảnh hưởng đến những lon nước trên tay. Cuối cùng tạo thành một dáng điệu kì quặc đến mức ai nhìn thấy cũng không nhịn nổi phì cười.

Hít sâu, hóp bụng, cả người cứng đờ, đến khi cô rút được đồng xu ra khỏi túi thì cả người cũng nghiêng hẳn về một phía, trông vật vã khổ sở.

— “Được rồi!” — Cuối cùng thì Minh Tuyết mới có thể tạm thờ phù một hơi nhẹ nhõm. Sau đó, cô mới chặt vật quay lại, tì cả người vào máy bán nước, hơi nhún người để nhét đồng xu vào lỗ.

Keng!

Mặc dù đã rất nỗ lực và cẩn thận, nhưng vừa giữ những lon nước trên tay vừa đút tiền vào máy bán hàng tự động vẫn là quá khó đối với một người bình thường. Thế nên sau khi bàn tay bắt đầu tê rần, cô bị tuột tay đánh rơi đồng xu xuống đất là chuyện đương nhiên.

Khoảnh khắc đó, Minh Tuyết kinh ngạc nhìn theo đồng xu, chứng kiến nó chạm đất mà lòng như đang chảy máu, trong đầu không ngừng cầu nguyện cho cái điều xấu nhất đó không xảy ra.

Tuy nhiên, thực tế thì chẳng mấy khi được như mong ước của con người. Trước ánh mắt cầu xin của cô, đồng xu bị nảy lên, văng vào trong gầm của máy bán nước tự động, mất dạng.

— “Ôi trời! Đừng thế mà!” — Cô hoảng hốt bỏ đám lon nước trên tay xuống nền, cũng không quản nó bị lăn lóc thế nào, vội vàng ngược nhìn về phía gầm. — “Đó là đồng xu cuối cùng của mình. Xin mày hãy ra đi, đừng đối xử với tao như vậy mà.”

Cúi người xuống, Minh Tuyết có cảm giác như nó ở ngay trước mắt, nhưng tay có vói vào cỡ nào cũng không thể chạm đến, điều này khiến cô khổ đến không nói lên lời.

Ngay cả một đồng xu bây giờ cũng muốn chống đối với cô là sao?

Càng là như vậy, Minh Tuyết lại càng kiên quyết không chịu bỏ cuộc, thử đủ mọi cách để lấy lại đồng xu cuối cùng đó của mình. Cô cố sức rướn người hết mức, thậm chí cảm nhận được đầu ngón tay vừa chạm vào đồng xu lạnh buốt, nhưng lại không thể nắm lấy nó, trơ mắt nhìn nó ở ngay đấy mà không thể làm gì.

* * *

Trên hành lang, một người con trai đang đi tới, hướng về phía phòng chờ sau sân khấu.

Nếu có một người khác ở đây lúc này thì chắc chắn sẽ dễ dàng nhận ra được người đó là ai, bởi vì cậu thuộc loại người quá sức thu hút sự chú ý, thấy một lần thì cả đời cũng không thể quên được.

Kevin, thành viên của Angle, một trong những mỹ nam đứng đầu Hàn Quốc, sở hữu một vẻ đẹp tưởng như không thể nào có được giữa phàm trần. Làn da trắng mịn, đôi mắt đẹp tựa như chứa đựng cả bầu trời đêm, hàng lông mi dài cong vút, đôi môi anh đào mỏng, khiến cho bất cứ cô gái nào nhìn thấy đều không nhịn được muốn nếm thử. Hơn hết là một khuôn mặt quá hoàn mỹ, trông tựa như một người con gái, nhưng lại vẫn toát ra phong thái đầy mê người của một chàng trai.

Nếu nói Kevin là chàng mỹ nam đẹp nhất trong giới nghệ sĩ Hàn Quốc thì cũng không ai phản bác. Chàng trai ấy tựa như một kiệt tác hoàn mỹ nhất của tạo hóa, tập hợp những nét đẹp nhất của con người, hòa trộn giữa yêu nghiệt và thuần khiết, kết hợp với một khí chất dịu dàng làm các fan hâm mộ không thể cưỡng lại sự mê hoặc.

Chàng mỹ nam vốn là muốn đi tới sau sân khấu để cùng tập hợp với nhóm nhạc của mình, nhưng khi ngang qua chỗ máy bán nước tự động thì bỗng chột dừng chân lại vì khung cảnh trước mắt.

Trên hành lang vắng lặng, một cô gái đang cúi bên chiếc máy bán hàng tự động, đầu cúi xuống, mông hướng lên trên, tay quờ quạng vào bên trong, tìm kiếm thứ đồ gì đó, tập trung tới mức ngay cả có người khác đến gần cũng không hề hay biết. Bên cạnh còn lăn lóc đầy những lon nước, bị vất bừa bãi không thèm quan tâm.

Dáng vẻ kì lạ của cô khiến chàng mỹ nam không khỏi nhìn thêm vài lần, mãi vẫn không dám chắc những gì mình đang thấy là sự thật, cũng không biết nên ứng xử làm sao trong trường hợp này. Nên lại gần giúp đỡ cô gái ấy hay coi như không thấy, tiếp tục đi tới phòng chờ?

Bỗng rồi đứng trên hành lang một lúc lâu, thấy cô gái trước mặt vẫn cố sức không từ bỏ, cúi mãi chưa xong, Kevin bỗng mềm lòng, đành bước tới gần hỏi thăm.

— “Xin lỗi!” — Chàng mỹ nam tiến tới với nụ cười hiền lành, kết hợp với khuôn mặt tuyệt đẹp tạo thành sức sát thương cực lớn. — “Tôi có thể giúp được gì

cho cô không?”

Giọng nói của Kevin trầm ấm, tựa như âm thanh của tự nhiên, khiến cho trái tim người nghe bất giác đập nhanh thêm vài phần, tâm trí cũng dễ dàng bị lạc lối. Nhưng đối với Minh Tuyết, người đang cúi xuống lượm đồng xu với dáng vẻ quái lạ kia thì lại như ác mộng đến gần.

“Hả? A!” – Quá chú tâm để lấy lại chiếc đồng xu, thế nên đột nhiên nghe thấy có tiếng nói phát ra bên cạnh, Minh Tuyết không khỏi giật mình hoảng hốt. Hơn nữa khi nghĩ tới dáng vẻ mình hiện tại, mặt cô trắng đỏ đan xen, vừa ngượng vừa bối rối dùng vận tốc nhanh nhất để bật dậy.

Cô vội vàng ngược lên nhìn người vừa nói chuyện với mình, sau đó bị chàng trai trước mắt làm sững sờ đến không nói lên lời. Đối diện với cô lúc này là một người con trai đẹp nhất mà cô từng được thấy từ trước đến giờ, nét đẹp cùng với khí chất khiến cậu tựa như một thiên thần bị lạc, nhưng lại hòa lẫn với nét yếu nghiệt không gì so sánh được. Đẹp đến mức khiến một người con gái như cô cũng phải vừa mê mẩn vừa ghen tị.

Nhưng một giây sau, Minh Tuyết rất nhanh từ trong mê hoặc đi ra, bởi vì trong quá trình tìm kiếm tư liệu viết truyện, cô đã nhìn thấy mỹ nam nhiều đến mức sắp miến dịch. Tuy lần này có bị Kevin khiến kinh ngạc, nhưng cũng chỉ là trong giây lát mà thôi.

Nhớ lại tình hình của bản thân, cũng nghĩ tới việc chàng trai trước mắt đã thấy đáng điệu đáng xấu hổ của mình vừa nãy, Minh Tuyết lại càng lúng túng, muốn mở miệng giải thích nhưng cuối cùng chỉ thêm rối loạn.

“Cái... cái đồng xu của tôi...” – Cô mãi mới nói lên lời, khuôn mặt ngượng ngùng càng lúc càng đỏ, trí não bối rối không nghĩ được gì khác, tay chân chi loạn xạ cả lên. – “.. Lăn vào trong kia.”

Đầu óc Minh Tuyết lúc này hoạt động khá chậm chạp, mãi mới nhớ tới câu nói vừa nãy của Kevin, khẽ liếc nhìn cậu trong vô thức.

“Anh... sẽ giúp tôi lấy nó ư?” – Mỗi lúc rối trí, chỉ số thông minh của Minh Tuyết lại sụt giảm nghiêm trọng, trong trí não tưởng tượng đến cảnh cậu giúp cô, liền cảm thấy không ổn. – “Nhưng sẽ làm bẩn áo quần của anh mất.”

Nghe thấy cô nói như vậy, Kevin cũng bất giác nhìn xuống bộ đồ mình đang mặc theo phản xạ. Đó cũng chính là bộ đồ lát nữa cậu sẽ mặc lên sân khấu, nên nếu mọi việc như những gì Minh Tuyết tưởng tượng thì quả là không ổn thật.

Nhưng điều đáng nói là một người bình thường trong trường hợp này hiển nhiên sẽ không lựa chọn cách giải quyết ngốc nghếch ấy.

“Đồng xu hả? Tôi cũng có mang theo mà.” – Thấy dáng vẻ túng quẫn của cô, Kevin không hiểu sao lại cảm thấy khá thú vị, không khỏi nhìn kĩ cô gái trước mắt thêm vài lần. Khuôn mặt rất bình thường nhưng da lại có vẻ rất mềm mại, không hề trang điểm, hơn nữa có vẻ hơi ngây ngốc, khiến cho người khác có xúc động muốn trêu chọc. – “Cô mua nước gì thế?”

Chàng trai đứng dậy, rút ra từ túi một đồng xu, vừa bước tới gần máy bán nước tự động vừa hỏi.

“Ừ nhỉ! Sao trước đó tôi lại không nghĩ ra nhỉ?” – Đến lúc đó Minh Tuyết mới giật mình nghĩ tới còn có cách giải quyết này, không khỏi hào hứng đập hai tay vào nhau. Tuy nhiên, tất cả sự chú ý của cô rất nhanh chóng bị những lon nước trong máy thay thế, ánh mắt sáng rực nhìn về phía nút chọn, đầy chờ mong như chỉ còn tồn tại thứ đó trên đời. – “Nước cam! Hai lon nước cam!”

Kevin nhấn nút chọn, trong đầu xẹt qua một chút nghi hoặc. Tuy rằng cậu không tự phụ vào bản thân đến mức độ cho rằng ai thấy mình cũng sẽ bị mê hoặc, nhưng cũng không đến mức hoàn toàn bị bỏ qua như vậy chứ? Chẳng lẽ mị lực của cậu dạo này bị giảm sút?

“Đây rồi!” – Chàng trai cầm hai lon nước đưa cho cô, ánh mắt chú ý đến từng phản ứng của người con gái ấy để xác định lại một sự việc. – “Sao cô lại mang nhiều đồ như vậy cơ chứ? Có cần tôi giúp gì nữa không?”

Cầm quá nhiều lon nước mà không có túi đựng quả là quá sức đối với một cô gái. Nghĩ như vậy, chàng trai mới mở lời đề nghị, hơn nữa cũng có chút tò mò không biết tại sao cô lại tỏ ra bình thản như thế thật sự không hề biết cậu là ai.

Tuy Angle không có nhiều fan hâm mộ bằng MS4, nhưng cũng kém chẳng bao nhiêu, thế nên theo lẽ thường thì một cô gái sẽ xuất hiện ở đây thì không thể không biết đến cậu mới đúng chứ?

“Không cần đâu! Tôi đã làm phiền anh từ nãy tới giờ rồi.” – Minh Tuyết vội lắc đầu từ chối, cũng không dám lại nhờ thêm điều gì. Người ta với cô mới gặp mặt lần đầu đã cho mượn tiền, không thể lại tiếp tục nhờ vả. – “À! Đúng rồi! Anh tên là gì thế? Để tôi còn biết mà trả tiền lại cho anh nữa.”

Minh Tuyết là thật lòng nghĩ như vậy, ngược lên hỏi bằng ánh mắt rất tinh thuần khiến người khác không hề nghi ngờ. Điều này khiến Kevin nhất thời không biết phải làm sao, cũng thấy khá kinh ngạc khi trên đời vẫn còn tồn tại một người con gái như cô.

“Không cần đâu.” – Chỉ là một đồng xu mà thôi. Cậu vốn không nghĩ cô sẽ hỏi tên mình chỉ vì muốn trả tiền lại, trong lòng có cảm giác thật kì lạ, nhưng khó miệng vẫn nở một nụ cười đẹp mê hồn.

Cứ thế, chàng mỹ nam gật đầu chào cô rồi tiếp tục đi hướng phía phòng chờ của nhóm. Nhưng trong lòng cậu vẫn không ngừng thấy khó hiểu mỗi khi nghĩ tới thái độ của người con gái ấy, bàn chân bất giác bước đi chậm lại vài phần.

Là do cô gái này vốn không hề biết đến nhóm Angle hay do sức cuốn hút của cậu dạo này bị giảm bớt? Trong lúc chàng mỹ nam còn đang đắn đo về hình tượng của mình thì một tiếng gọi đột nhiên vang lên kéo cậu trở lại với hiện thực.

_ “A! Khoan đã!” – Minh Tuyết hoảng hốt gọi, nhưng ngay sau đó lại rất lúng túng, mãi không nói được câu tiếp theo.

_ “Có chuyện gì sao?” – Kevin quay lại, khí chất cả người bắt gặp bật phát, đan xen giữa thánh thiện và yêu nghiệt, tựa như bước ra từ trong ánh hào quang, khiến người khác chỉ có thể ngước nhìn lên trong ngưỡng mộ.

Nhìn thấy dáng vẻ này của chàng mỹ nam, Minh Tuyết vội vàng cup mắt nhìn xuống sàn, không phải vì sợ bị cậu mê hoặc, mà là bối rối không biết nên mở lời từ đâu. Chuyện mà cô sắp nói quả thật rất khó nói, nhất thời không biết làm sao để hai bên không ngượng ngùng.

_ “Tôi không biết nói ra điều này có làm phiền anh không nữa. Nhưng...” – Minh Tuyết hít một hơi để lấy tinh thần, ngẩng mặt lên với vẻ kiên quyết, sau đó đột nhiên tiến tới gần Kevin.

Khoảnh khắc đó, chàng mỹ nam chỉ thấy thật kinh ngạc, định lùi lại tránh né. Nhưng khi nhìn thấy đôi mắt không chút gọn sóng của cô, trong đầu cậu bỗng hiện lên ý nghĩ tin tưởng cô sẽ không giống như những người con gái khác, cô ý làm thế để tiếp cận mình.

Vì thế, Kevin ngừng lại, chứng kiến cô ngày càng gần sát mà không ngăn lại hay tránh né, trong lòng cũng có một chút hiếu kì và chờ mong.

Bước đến ngay trước mặt chàng mỹ nam, Minh Tuyết chột ngước lên, ánh mắt đối diện với cậu. Sau đó, trước ánh nhìn ngỡ ngàng của chàng trai ấy, cô kiễng chân lên, khiến khoảng cách giữa hai khuôn mặt dần thu hẹp lại, càng ngày càng gần sát.

Hành động bất ngờ này của cô khiến chàng mỹ nam có chút hoảng hốt, hô hấp chột trở nặng, trái tim cũng bắt gặp đập nhanh hơn vài phần. Cậu cố gắng lắm mới ngăn không cho bàn chân lùi lại, anh mắt dõi theo từng hành động nhỏ nhất của cô, không biết nên làm gì tiếp theo.

Đến khi trái tim cậu dường như sắp không chịu đựng được nữa, Minh Tuyết đột ngột vươn tay lên chạm vào tóc cậu, cùng với một câu nói.

_ “Có chỉ dính trên tóc anh này.” – Tuy rằng chỉ là một sợi chỉ nhỏ trên trên mái tóc màu trắng của cậu lại hiện lên rất rõ, nếu không bỏ ra thì lát nữa lên sân khấu sẽ lọt vào khung hình mắt. Minh Tuyết chỉ là có ý tốt muốn nhặt nó ra hộ, nhưng vì ai đó quá cao khiến cô phải kiễng chân lên mới dễ lấy.

Kevin nhìn theo bàn tay cô, trong ánh mắt không giấu nổi vẻ kinh ngạc. Cậu đã nghĩ đến nhiều khả năng nhưng lại không nghĩ hóa ra là vì trên tóc mình vướng sợi chỉ.

Thậm chí vừa nảy trong giây lát, trong đầu cậu còn chột lóe lên một vài ý nghĩ không trong sáng. Tuy rằng chỉ là xẹt qua trí não, nhưng so sánh với đôi mắt trong trẻo của người con gái ấy, cậu bỗng cảm thấy có chút ngượng ngùng, gò má bắt gặp trở nên nóng bỏng.

_ “Bình thường thì không sao nhưng nếu lên sân khấu mà bị quay cận cảnh sẽ không ổn lắm.” – Minh Tuyết nói rất thân nhiên, sau đó đưa sợi chỉ đến trước mặt, thổi phồng một hơi để nó bay ra xa.

Cô càng tỏ ra bình tĩnh bao nhiêu thì Kevin lúc đó lại càng bối rối bấy nhiêu, trong lòng lần đầu tiên cảm giác rất khác thường, cũng thầm trách mình hay suy nghĩ lung tung.

_ “A! Cảm ơn!” – Không khí giữa hai người bỗng nên trở nên thật ngượng ngùng, cuối cùng khi thoáng thấy bóng các thành viên khác Angle ở phía xa, cậu mới lúng túng nói một câu. – “Nhóm... của tôi ở đằng kia rồi. Tôi xin phép đi trước nhé!”

Thấy thời gian biểu diễn sắp tới, chàng mỹ nam nhanh chân hơn bước về phía sau sân khấu, nhưng trong đầu vẫn không ngừng suy nghĩ về cô gái vừa này, mãi không lái đi được.

_ “Này!” – Cho đến tận lúc tập hợp cùng với các thành viên khác trong nhóm, chuẩn bị lên sân khấu, Kevin vẫn không bỏ được sự băn khoăn ra khỏi trí não, cuối cùng không nhịn được phải quay sang hỏi người bên cạnh. – “Cậu có nghĩ rằng có người không biết một chút gì về tớ hay không?”

_ “Không biết cậu à? Tỷ lệ ấy hơi thấp. Cậu có rất nhiều fan, mà cho dù không phải fan thì hầu hết người dân Hàn Quốc cũng đều biết đến cậu.” – Dù cũng là một thành viên trong Angle nhưng cậu vẫn phải thừa nhận khuôn mặt của Kevin quả là có một không hai, rất gây sự chú ý. – “Nhưng chắc cũng phải có người không biết chứ.”

Cho dù một vị thần tượng có nổi tiếng, được yêu thích đến cỡ nào thì vẫn có những anti-fan, hoặc những người không hề biết đến. Tuy tỷ lệ đó là rất thấp nhưng cũng không phải không có.

Chàng trai nhìn sang Kevin với ánh mắt nghi hoặc, khá tò mò không biết tại sao người bạn của mình lại hỏi câu đó. Cậu ấy vốn không phải là người tự tin quá đáng vào vẻ ngoài của mình, thế nên nhiều khả năng là do gặp phải chuyện gì đó gây đã kích quá lớn.

_ “Nhưng cô ấy hình như lại là nhân viên của công ty.” – Kevin vừa nói vừa suy nghĩ miên man.

Có mặt ở trên hành lang vào thời gian này thì chỉ có thể là người của công ty, hoặc là người trong giới nghệ sĩ. Thế nhưng theo ánh mắt của cô, cậu có thể dám chắc người con gái ấy hoàn toàn không biết cậu, thậm chí ngay cả một chút kích động khi nhìn thấy khuôn mặt cậu cũng không có.

Tuy rằng Kevin không cho rằng dung mạo của mình sẽ khiến cho tất cả những cô gái nhìn thấy đều mê hoặc, nhưng tỏ ra quá mức thân nhiên như thế thì thật không hợp với lẽ thường.

_ “Nhân viên á? Là nhân viên thì không có lý nào lại không biết đến cậu cả.” – Chàng trai bên cạnh Kevin lắc đầu. Chỉ nghe như vậy thì cậu cũng có thể đoán được đại khái có chuyện gì xảy ra, cũng càng lúc càng hiếu kì tới cái người được nhắc tới.

Không biết đến Kevin ư? Không những thế còn không bị ảnh hưởng bởi vẻ ngoài của cậu ấy? Trên đời này thật sự có người như vậy sao? Hay tất cả chỉ là một sự dàn xếp để gây sự chú ý? Rất nhiều nghi hoặc nổi lên trong lòng vị thành viên của Angle này, nhưng cậu lại không thể dám chắc bất cứ điều gì khi chưa nhìn thấy người đó.

— “Uh!” — Kevin vẫn thấy thật khó hiểu, nhưng khi thấy đến lượt nhóm mình bước lên sân khấu thì đành bỏ qua, tạm thời không suy nghĩ đến việc này nữa.

Dẫu vậy, chàng mỹ nam ấy vẫn phải thừa nhận cô gái đó thật sự gây hứng thú cho mình. Nếu có dịp được gặp lại thêm một lần thì chắc sẽ rất thú vị.

* * *

Cùng thời điểm đó, nhân vật chính đang được nhắc đến, Minh Tuyết thì lại rất vô tư lựm đồng lon lên mà không hay biết gì. Toàn bộ tâm trí của người con gái ấy lúc đó chỉ còn lại ý nghĩ làm sao mà ôm được cả đồng này trở về mà không bị đánh rơi dọc đường, loay hoay mãi mới nhặt lên đầy đủ.

— “Người vừa nãy đẹp trai thật.” — Vừa đứng dậy, Minh Tuyết vừa nghĩ đến chàng mỹ nam vừa nãy, không khỏi khen ngợi một câu. Ngay cả người hay nhìn thấy mỹ nam như cô cũng phải thừa nhận cậu chính là người đẹp nhất mà mình từng trông thấy từ trước đến giờ. — “Lần đầu tiên mình gặp được một người còn đẹp hơn cả MS4. Lại đúng kiểu mà mình thích nữa. Nhưng mà mỗi người lại có cảm nhận khác nhau về cái đẹp, nên không biết người khác đánh giá về cậu ấy ra sao? Mà đến giờ mình vẫn không thể hiểu nổi tâm trạng thích một thần tượng đến điên cuồng của các fan là như thế nào nữa.”

“Cái tên đó đúng là đáng ghét mà. Dám làm lơ mình sao?” — Anna bực bội mở cửa phòng chờ riêng của mình, trong trí não vẫn không ngừng nghĩ đến ánh mắt trêu tức của Yo Seob, khiến cô chỉ càng thêm bực bội. — “Ồi!”

Do quá mãi phát tiết cơn giận, cô cứ thế hùng hổ bước vào trong cửa, không hề để ý tới có một chiếc ghế chặn ngay ở đó, cứ thế bị lỡ đà va vào nó một cú khá mạnh.

— “Là ai đã để cái ghế ở ngay gần lối vào thế này?” — Anna không nhận được đau đớn, vội vàng cúi xuống ôm chặt lấy bàn chân của mình. Tuy rằng đã cố cắn răng để xoa, nhưng chỗ va càng lúc càng sưng đỏ, nhức nhối. — “Đau quá! Rõ là xui xẻo mà! Từ lúc gặp cái tên chết tiệt ấy.”

Nghĩ đến những gì mình đã gặp phải trong mấy ngày gần đây, lại thêm cái chân đang cực kì đau đớn của mình, Anna cảm thấy âm ức đến mức rất muốn khóc. Nếu không phải tại Yo Seob khiến cô quá nóng giận, cô cũng không vô ý va vào chiếc ghế để rồi thành ra thế này. Vị nữ thần tượng hiển nhiên là ghi hết những xui xẻo của mình lên đầu Yo Seob, hận thù ngày càng chồng chất.

— “Làm thế nào bây giờ?” — Nhìn quanh một lượt nhưng lại không tìm thấy thứ gì có thể giúp cho mình, Anna càng lúc càng lo lắng bất an. Nhất là khi giờ diễn đã gần kề, mà cái chân của cô thì lại bắt đầu sưng lớn hơn, đỏ ửng cả một mảng. — “Lát nữa phải diễn rồi.”

Với cái chân này, cô biết nhảy vũ đạo kiểu gì đây? Anna không ngừng nghĩ tới vẻ châm chọc của Yo Seob lúc này, cố gắng cắn răng kiên trì. Cô không thể để cái tên đó được dịp đắc ý, coi thường khả năng của cô chỉ vì việc lần này.

— “Anna.” — Tiếng chị quản lý chợt vang lên phía ngoài, thúc giục vị nữ thần tượng của mình mau chuẩn bị lên sân diễn. — “Sắp tới em rồi đấy.”

Nghe thấy tiếng gọi, cô có chút hoảng hốt, không biết làm sao với cái chân đau của mình. Để nguyên như vậy thì quá rõ ràng, hơn nữa nếu chị quản lý thấy thì sẽ chắc chắn bắt cô hủy bỏ phần diễn này. Rồi cái tên đáng ghét kia lại được dịp khinh thường, kêu cô là sao chổi phá hủy phần trình diễn tâm đắc của cậu ta cho mà xem.

— “Em tới ngay!” — Anna đưa mắt nhìn quanh, sau đó khắp khiêng đi tới bên chỗ để trang phục, cầm vội một chiếc tất da chân mặc vào. Sau đó, cô cố nén cơn đau để bước ra cửa phòng như không có chuyện gì xảy ra.

Nhưng nếu có người để ý kĩ thì vẫn có thể nhận thấy được chút khác thường.

Đi gần đến cửa, cô bỗng nhiên dừng lại, ánh mắt nhìn xuống chân mình trong suy tư. Một vài giây sau, dường như đã quyết định kĩ càng, cô liền cúi xuống nói rộng dây quai của chiếc guốc hơn một chút, để nó không ép quá chặt vào chỗ đau.

— “Thế này là được rồi!” — Anna hít một hơi dài, vừa đẩy cửa vừa tự nói với bản thân. — “Không sao đâu! Chỉ một bài hát mà thôi.”

* * *

Vì là buổi biểu diễn trong ngày cuối cùng của năm nên quy mô của nó lớn hơn hẳn so với bình thường, hơn nữa lại hội tụ rất nhiều nhóm nhạc, thu hút một lượng khán giả cực kì đông đảo.

Tất cả khán đài đều đông nghịt người, các khán giả thỉnh thoảng la hét dữ dội trong không gian sôi động, phấn khích vô cùng khi nghe thấy tiếng ca của các thần tượng mình yêu thích. Sân khấu sáng bừng lên trong đêm tối bởi những ánh đèn rực rỡ, xoay chuyển liên tục, bởi những kĩ xảo hiệu ứng hoành tráng, tạo thành một khung cảnh tráng lệ vô cùng.

Các nhóm nhạc lần lượt lên biểu diễn, mỗi lần đều khiến cả không gian như rung chuyển, càng lúc càng trở nên sôi động và phấn khích.

Đứng một bên cánh gà, Yo Seob nhìn lên sân diễn mình sắp bước lên đó biểu diễn, có chút chờ mong. Nhưng nghĩ tới việc mình phải phối hợp với Anna thì lại chuyển thành lo lắng, rất sợ cô ta sẽ làm hỏng cả ca khúc của mình.

“Í! Minh Tuyết!” – Chàng mỹ nam quay sang vừa vặn thấy cô ở gần đó, vội vàng chạy tới tiếp đón. Một ngày mà cậu không trêu đùa hay cãi vã với cô thì sẽ cảm thấy thật bức bối. – “Cô đi đâu mà biến mất lâu thế hả? Mà cô đang nhìn gì thế?”

Chỉ là đi mua nước mà người con gái ấy đi mất không biết bao nhiêu thời gian, bây giờ đến đây lại không chịu chú ý đến cậu, cứ để mắt nhìn đi tận đâu đâu là sao? Yo Seob không khỏi thấy khó chịu, liếc nhìn theo ánh nhìn của cô, vừa vặn đụng phải hình ảnh Anna đang bước tới gần, khuôn mặt lại càng cau có.

Tuy rằng lát nữa sẽ phải đứng cùng Anna trên sân khấu, nhưng chỉ cần nhìn thấy mặt cô ta thì nụ cười trên môi cậu cũng không thể duy trì nổi, trong lòng chỉ thấy khó chịu và bức bối.

“Cô bé kia là Anna, lần trước đóng phim với anh đúng không?” – Minh Tuyết liếc nhìn cô gái đáng yêu đang đi tới gần, cảm thấy có chút gì khác thường nên mới quay sang hỏi. – “Hình như có gì đó không ổn thì phải. Có phải bị đau chân hay không?”

Cho dù Anna biểu hiện rất tốt, nhưng chỉ cần để ý kĩ thì sẽ nhận thấy người con gái ấy chỉ là đang che giấu mình bị đau chân mà thôi. Chẳng qua mọi người lúc này quá bận rộn, hơn nữa khi nhìn lại bị vẻ mặt bình tĩnh của cô lừa dối, mới bỏ qua những chi tiết nhỏ ấy mà thôi.

“Đau cái gì chứ? Cô ta thì đau cái nổi gì?” – Yo Seob dường như ngay cả nhìn nhiều ai đó thêm một chút cũng không muốn, trong mắt chỉ có chán ghét, thế nên cũng không có kiên nhẫn bận tâm hiện trạng của cô ta ra sao. – “Mới vừa nãy còn đi lại lung tung cơ mà.”

Đúng vậy! Ai chứ Anna vừa nãy còn hùng hổ đầu võ mồm với cậu, làm sao có một lát đã bị thương ngay được. Chàng trai ấy thật khó mà tin tưởng những điều mà Minh Tuyết vừa nói, nhưng khi nhìn thấy ánh mắt chắc chắn của cô, đành miễn cưỡng nhìn về phía Anna thêm một chút.

Nếu không nói trước, có khả năng Yo Seob đã bỏ qua một vài chi tiết nhỏ, nhưng sau khi xem xét kĩ lại, cậu cũng thấy hình như người con gái đó đúng là có gì đó không ổn thật.

“Làm sao mà lại bị đau chân được cơ chứ?” – Vừa nãy còn rất tốt cơ mà. Cho dù tận mắt thấy nhưng Yo Seob cũng không chịu thừa nhận. Chàng trai khẽ lẩm bẩm trong miệng, đôi mắt không hiểu sao lại bất giác nhìn về phía Anna trong vô thức. – “Cô ta chỉ đang giả vờ mà thôi. Đó là trò cô ta giỏi nhất kia mà.”

Yo Seob có nghi ngờ ấy cũng không phải không có căn cứ, mà là bởi vì biết rất rõ tính cách của Anna. Trong mắt cậu, cô chính là người hay giả vờ đáng thương để nhận sự đồng tình của người khác, sau đó lên lút chơi xấu cậu.

“Dù sao thì anh cũng nên chú ý tới cô ấy một chút thì hơn.” – Minh Tuyết thở dài một hơi, cũng không biết tại sao Yo Seob lại không thể nói lý như vậy. – “Khi lên sân khấu biểu diễn chung thì phải giúp đỡ nhau chứ.”

Cô vốn không biết đến những hành động ngầm của cặp đôi đáng yêu này lúc trước, nếu không sẽ không thấy khó hiểu trước thái độ hiện tại của chàng trai ấy rồi.

“Thật là! Cô đừng bận tâm tới mấy điều vớ vẩn đó làm gì.” – Yo Seob tỏ ra bức bối, lảng tránh khi nghe Minh Tuyết nhắc tới vấn đề này, một mực phủ nhận việc ai đó có khả năng đang bị thương.

Nhưng có một điều mà ngay cả chàng trai ấy cũng không nhận ra, đó là ánh mắt của cậu cứ thỉnh thoảng không kiểm soát được nhìn về phía ấy, suy tư điều gì không ai biết.

Cứ thế, rất nhanh đã đến lượt hai người đó bước lên sân khấu.

Tiếng nhạc vừa vang lên cùng với sự xuất hiện của cặp đôi đáng yêu làm các khán giả hào hứng la hét không thôi. Ngay từ lúc mở màn, hai người đã phối hợp với nhau rất ăn ý, làm cho không ai có thể nghĩ rằng đây là lần đầu tiên họ hát chung một bài.

Khuôn mặt dễ thương, giọng ca ngọt ngào, vũ đạo đáng yêu đến hoàn mỹ, tất cả gây cho khán giả một ấn tượng rất tốt. Đặc biệt là đối với các fan ủng hộ cặp đôi này, chỉ cần nhìn thấy họ biểu diễn cùng nhau đã đủ gây phấn khích, háo hức theo dõi từng động tác, chăm chú lắng nghe từng giai điệu của ca khúc rồi.

Dẫu vậy, tất cả chẳng qua chỉ là biểu hiện bên ngoài, thực sự vất vả và khó khăn như thế nào thì chỉ có những người trong cuộc mới có thể biết được. Anna nhảy theo vũ đạo vui tươi, trên mặt cười xinh đẹp ngọt ngào, nhưng thực tế phải cố sức lắm mới duy trì không gây ra sự cố gì.

Bàn chân của cô do nhảy động tác mạnh nên càng lúc càng đau nhói lên ác liệt, tác động tới từng dây thần kinh khiến cô không thể không phân tâm để áp chế. Cô giờ mới biết trước đó mình đã suy nghĩ rất đơn giản, cho rằng có thể chịu đựng được. Nhưng hiện tại mới có nửa ca khúc mà cô đã gần đến cực hạn, không thể cố gắng được bao lâu nữa.

Hiện tại, cô chỉ đang dựa vào ý chí của mình để duy trì động tác, thế nên thỉnh thoảng lại bị chậm hơn vũ đạo của vũ công một chút. Cũng may lệch nhau không đáng kể nên bọn họ vẫn có thể tạm che giấu cho qua.

Dẫu vậy, là bạn diễn của Anna, Yo Seob rất dễ dàng phát giác thấy dấu hiệu không ổn. Nhưng bọn họ lúc này đang ở ngay trên sân khấu, nên cậu cũng chẳng thể thay đổi được gì.

“Mềm mại và dịu dàng, anh như một cây kẹo bông ngọt ngào.” – Anna hát bằng chất giọng trong veo êm dịu, bàn chân bước nhẹ theo điệu nhạc. Nhưng

khi chiếc guốc của người con gái ấy vừa chạm xuống sàn bỗng bị trượt, khiến cô bị trượt chân, hơi va chạm vào một vũ công, ngã ngồi xuống sân khấu.

Chiếc guốc cũng bị tuột, văng ra một đoạn xa.

Nhạc vẫn vang lên, nhưng vũ đạo bỗng chốc bị gián đoạn. Phía dưới sân khấu bỗng ồ lên những tiếng hỗn loạn, không ngừng xì xào bàn tán. Hàng nghìn ánh mắt cùng chăm chú từng cử động tiếp theo của hai vị thần tượng, có lo lắng, có tò mò, có bức bối, làm cho hai nhân vật chính rơi vào tình trạng cực kì khó xử.

Ngồi sững sờ không biết làm gì trong hoàn cảnh đó, vẻ mặt của Anna có chút tái nhợt. Cô biết lúc này mình cần phải đứng dậy, tiếp tục như thường để cứu vớt phần diễn, nhưng tay chân lại không nghe sai xử, cả người như bị mất hết khí lực.

Có lẽ từ khi bước vào giới nghệ sĩ đến nay, con đường mà cô đi quá thuận lợi, nên giờ này người con gái đó trở nên hết sức bị động. Cô càng rối trí thì đầu óc lại càng hỗn loạn, cảm giác như hàng nghìn ánh mắt bên dưới đang nhìn chăm chăm vào mình, chờ xem cô xử lý thế nào.

Khoảnh khắc đó, Anna cảm giác rất muốn có một chiếc hồ cho mình nhảy xuống, muốn biến mất khỏi thế gian, hoặc bản thân chưa từng xuất hiện trên đời này. Việc ngày hôm nay đối với người con gái ấy là một đả kích quá lớn.

Vừa thấy sự cố xảy ra, Yo Seob cũng ngừng lại, trong lòng khẽ than một tiếng. Trong lúc nhất thời, chàng trai ấy cũng thấy khó xử, không biết nên làm sao cho tốt.

Hiện tại, cho dù cậu có làm gì cũng không dễ dàng che giấu việc này khỏi những ánh mắt vẫn luôn dõi theo bọn họ. Bây giờ nếu dừng lại thì sẽ khiến phần diễn bị hỏng hóc, mà một mình cậu tiếp tục hát thì chẳng có ý nghĩa gì.

Không được! Cậu vốn rất thích ca khúc này, vì thế nên đã mong chờ rất nhiều về phần diễn của mình, cho dù phải hát chung với Anna cũng cần cố gắng chấp nhận. Hơn nữa từ trước đến nay cậu luôn rất cầu toàn đối với sự biểu diễn của mình, càng không thể chấp nhận để một sự cố lớn như vậy xảy ra, ảnh hưởng đến hình ảnh của bản thân.

Nghĩ vậy, đầu óc chàng mỹ nam nhanh chóng vận chuyển, muốn tìm ra được cách xử lý nào có vẻ thích hợp nhất lúc đó.

* * *

Ngồi trên sân khấu, Anna biết rằng dáng vẻ của mình lúc này chắc là vô cùng thảm hại, nhưng lại quá bối rối không biết làm gì. Tầm mắt của cô nhanh chóng trở nên mờ đi bởi hơi nước, trong lòng không ngừng tự trách.

Nhề ra, cô không nên quá tự tin vào sức chịu đựng của bản thân, cho rằng chỉ cần cố gắng là được. Hiện giờ, phần diễn bị sự cố, các khán giả hiển nhiên thấy không vui, mà ngay cả cái tên Yo Seob kia chắc cũng đang cười thầm, có được cái cơ cực tốt để khinh bỉ cô.

Anna chìm trong những suy nghĩ hoang mang, trên mặt càng lúc càng trắng bệch. Nhưng rồi đột ngột, một bóng người bỗng bước tới trước mặt khiến người con gái đó giật mình trở về với thực tại, ngờ ngác không biết những gì mình đang thấy là thật hay mộng.

Trước mặt cô không phải ai khác mà chính là Yo Seob. Hình bóng chàng mỹ nam ấy lúc này bỗng nhiên lại trông tựa như một hoàng tử bước ra từ trong cổ tích, vừa vận đứng chặn giữa tầm nhìn của cô đối với các fan.

Trong giây phút ấy, Yo Seob cúi xuống nhặt lấy chiếc guốc, khẽ bước tới trước mặt Anna, rồi đột nhiên quỳ xuống, dáng vẻ tựa như một hiệp sĩ trước vị công chúa mà mình phải bảo vệ. Điều này khiến không chỉ các fan đang theo dõi, mà ngay cả chính bản thân Anna cũng quá mức kinh ngạc, đôi mắt đầy vẻ không thể tin.

Yo Seob... thực sự đang quỳ xuống trước mặt cô. Chuyện này quá khó tin, đảo điên hết mọi lẽ thường trong ý nghĩ của người con gái ấy.

“Đẹp tựa như một đóa hoa bỏ công anh, êm ái như mây trời, em làm anh ngất ngây.” – Chàng mỹ nam hơi cúi xuống, bàn tay mềm nhẹ nâng chân cô lên, xỏ chiếc guốc vào.

Đôi lông mi của cậu hơi sụp xuống khiến người cô gái ấy chợt thấy nó thật dài, khuôn mặt chỉ thấy một nửa càng hiển thị làn da trắng trẻo mềm mịn như bông, đáng yêu đến mức không cô gái nào có thể cưỡng lại được. Hơn nữa động tác của cậu cũng rất nhẹ nhàng, khiến mọi người đều cảm giác được vẻ thâm tình trong đó.

— “Wa!” – Cả khán đài tựa như dậy sóng bởi những âm thanh vang dội, theo đó là một loạt những khán giả không khống chế được cảm xúc, tiếng hét nổ tung trong không gian rộng lớn.

Khung cảnh lúc đó.. quá mức lãng mạn.

Một người con trai có thể quỳ xuống đi guốc cho một cô gái, đó chính là người tình trong mộng của tất cả phụ nữ trên thế giới này. Hơn nữa hai người khi đó trông thật hòa hợp, tựa như một đôi tình nhân đẹp nhất thế gian.

Đó cũng là lần đầu tiên Anna thật sự nhìn thẳng vào khuôn mặt Yo Seob, cũng lần đầu tiên cảm thấy ai đó chính là một chàng trai thực thụ, trái tim không hiểu sao bất giác đập nhanh thêm vài phần.

* * *

Nhờ vào sự ứng phó linh hoạt của Yo Seob, phần diễn cuối cùng đã kết thúc trong suôn sẻ. Thậm chí còn hoàn hảo vượt mức, khiến các khán giả không phân biệt được Anna bị ngã là một sự cố hay là một chi tiết được dàn dựng để gây ấn tượng nữa.

Sau khi Yo Seob đeo lại chiếc guốc vào chân Anna, hai người rất tự nhiên đứng lên tiếp tục biểu diễn, âm nhạc cũng vang lên rất kịp thời, làm nhiễu loạn sự phán đoán của các fan dưới khán đài. Rất nhanh chóng, khán giả dường như đã quên mất những cảm xúc không tốt khi thấy sự cố lúc nãy, hòa mình theo âm nhạc và dáng vẻ nhí nhảnh đáng yêu của hai vị thần tượng.

Đến tận khi phần diễn đã kết thúc, Anna bước xuống sân khấu mà trí não vẫn không thể tin được cuối cùng mọi chuyện lại được xử lý quá mức nhẹ nhàng như vậy. Hơn nữa, cô vẫn không thể ngừng nghĩ đến khung cảnh Yo Seob quỳ xuống trước mặt mình, cảm nhận được nhịp tim đập càng lúc càng nhanh, ánh mắt bất giác liếc sang chàng mỹ nam bên cạnh.

Khi bàn chân hai người vừa bước vào trong cánh gà, các nhân viên khác rất nhanh chóng lại gần, quây xung quanh hỏi thăm người con gái ấy. Anna một bên nói chuyện với mọi người, một bên vẫn để ý đến Yo Seob, nên rất nhanh nhận thấy chàng mỹ nam ấy cứ thế đi thẳng về phía trước, không thêm ngoái đầu lại nhìn về phía cô lấy một lần.

“Khoan đã!” – Anna vội vã đuổi theo cậu ra ngoài hành lang, trí não tuy rất rối rắm nhưng lại cảm nhận có gì đó đang thúc đẩy bàn chân mình hướng về phía đó.

Tuy nhiên, đến khi Yo Seob ngừng chân, quay lại với vẻ mặt không kiên nhẫn, ám chỉ cô nói nhanh lên, thì Anna lại bối rối không biết mở lời từ đâu. Cũng do trí não cô còn chưa kịp suy nghĩ kĩ sẽ nói gì thì thân thể đã làm ra hành động, hai cô giờ rơi vào tình cảnh khó khăn này.

“Anh...” – Cô gái lúng túng nói mãi không lên lời, khuôn mặt trở nên đỏ rực, cuối cùng nhắm mắt thốt ra một câu để che giấu đi sự lúng túng của bản thân. – “Anh đừng tưởng như thế thì tôi sẽ cảm ơn anh nhé. Tôi cũng không mượn anh phải giúp tôi đâu đấy.”

Vừa dứt lời, Anna liền thấy hối hận ngay. Rõ ràng cô chỉ là muốn cảm ơn sự giúp đỡ của cậu khi nãy, nhưng lòng tự trọng quá cao lại khiến mọi việc trở thành ngược lại.

Anna lúc này quả thật là khó không ra nước mắt, khuôn mặt xấu hổ cúi xuống, không dám ngẩng lên. Cô lúc này rất sợ phải đối mặt với chàng mỹ nam ấy, bởi vì bản thân cũng không biết phải làm gì trong tình trạng này hết cả.

“Cô... Rõ thật là.” – Nghe thấy câu nói đó của Anna, Yo Seob cảm thấy bức bối cực độ mà không có chỗ phát tiết. Đây là thái độ của một người sau khi nhận được sự giúp đỡ của người khác ư? Cho dù cậu cũng chẳng mong chờ ai đó cảm kích, nhưng thế này thì quá đáng quá mà. – “Mà tôi cũng chẳng dư hơi giúp cái người như cô đâu. Tôi chỉ là không muốn phần trình diễn của mình bị thất bại chỉ vì sự kém cỏi của ai đó mà thôi.”

Nếu không phải hai người đang cùng biểu diễn chung, hơn nữa sự cố này ảnh hưởng đến mình, cậu đã để mặc kệ cô rồi. Càng nghĩ chàng mỹ nam càng cảm thấy cô gái này thật khó chiều, ngoài khuôn mặt còn coi được ra thì chẳng còn gì.

“Mà sao bỗng dưng mình lại tốt bụng thế làm gì không biết.” – Yo Seob không nhìn được lắm nhắm trong miệng. Sớm biết thế này cậu đã để mặc ai đó đó trên sân khấu, cho cô tự xử lý họa mình gây ra rồi. – “Mình đúng là điên rồi mới làm vậy mà.”

Tuy rằng nói nhỏ, nhưng Anna hiển nhiên là nghe thấy được những lời này, khuôn mặt cũng ngước lên đầy giận dữ. Hiện tại cô đã hiểu được tại sao chị quản lý lại nói hai người là oan gia, bởi vì chỉ cần nói chuyện với cậu một lát là kiểu gì cũng sẽ trở thành cuộc cãi vã.

Ít ra cô cũng là con gái, có cần thiết phải nói khó nghe đến cái mức vậy không?

“Anh vừa nói gì thế hả?” – Anna dường như cũng quên luôn mục đích ban đầu của mình khi gọi chàng trai ấy lại là để làm gì, chỉ thấy kiểu nói của ai đó thật đáng đánh đòn, không thể nhịn được.

Hai người nhìn nhau đầy bức bối, không gian xung quanh tựa như cũng bị ảnh hưởng, sấm sét giăng đầy. Đến khi tất cả bắt cứ ai thấy cảnh này đều cho rằng sẽ có một cuộc khiến kinh thiên động địa xảy ra, thì sự xuất hiện của một người khác đã làm không khí ngột ngạt ấy đột nhiên biến mất tiêu.

“Yo Seob! Mọi người ra xe hết rồi!” – Minh Tuyết đứng phía đầu kia của hành lang, gọi lớn. – “Họ nhắc chúng ta mau đến rồi xuất phát luôn.”

Tất cả đã tập hợp đầy đủ, chỉ còn thiếu mỗi mình chàng mỹ nam ấy mà thôi. Thế nên cô mới phải vất vả vòng lại đi tìm cậu như thế này.

“Đến ngay!” – Chàng trai cười tươi rói như một đứa trẻ, trên khuôn mặt đầy vẻ háo hức. Cậu chờ mong mãi mới có được kì nghỉ này, không thể vì một người xấu tính nào đó mà làm hỏng hết cả tâm trạng được. – “Phải đi nhanh thôi! Ở đây thêm một giây chắc tôi sẽ chết vì ngột ngạt thở mất.”

Nghĩ vậy, Yo Seob bước nhanh về phía cửa ra, hoàn toàn bỏ mặc Anna sang một bên, vừa đi còn không quên phát tiết mấy câu.

Kinh ngạc ngược nhìn theo bóng dáng chàng mỹ nam bước đi mất, Anna mãi vẫn không tin được cậu lại có thể đối xử với cô như vậy, trong lòng thậm chí còn có chút hoài nghi cậu đã bị đánh tráo. Nếu không thì tại sao ai đó trên sân khấu và hiện tại lại khác biệt đến mức này cơ chứ.

“Cái gì cơ? Cái tên xấu xa đó.” – Cô gái đứng trên hành lang, liếc nhìn theo bóng dáng của cậu, trong lòng đan xen giữa ảm ức và bức bối. – “Vậy mà mình còn định cảm ơn cậu ta nữa chứ. Đúng là không thể chịu được mà.”

* * *

“Tôi đã nghe mọi người quảng cáo rất nhiều về chuyến đi chơi thú vị ngày đầu năm Dương lịch.” – Minh Tuyết vừa nói vừa nhìn quanh, trong mắt không giấu nổi vẻ thất vọng. – “Nhưng đây rõ ràng là một buổi quay chương trình như bình thường mà.”

Vừa đến nơi, các chàng trai đã được đưa tới phòng trang điểm trong khi các nhân viên khác hoàn tất công tác chuẩn bị. Mọi thứ diễn ra không khác gì thường ngày khiến cô có chút nghi ngờ bọn họ có thật là đến đây để nghỉ ngơi hay không nữa.

Nếu không phải trước đó Yo Seob đã nói quá lên rất nhiều về chuyến đi chơi này, cô cũng không quá mức mong chờ để rồi phải thất vọng trước hiện thực thế này. Càng nghĩ cô càng thấy ai đó rất đáng đánh đòn, quay sang nhìn cậu với ánh mắt như muốn ăn tươi nuốt sống ngay tức thì.

“Rất thú vị và có thể nghỉ ngơi thoải mái. Đúng là thế chứ còn gì nữa.” – Trái với Minh Tuyết, Yo Seob thì lại tỏ ra thực sự vui vẻ trước ngày nghỉ hiếm hoi này. – “Chẳng qua bọn tôi chỉ phải quay xong chương trình đầu năm này trước thôi mà. Sau đó sẽ được tắm suối nước nóng. Là suối nước nóng đó, cô có hiểu không hả?”

Ai đó có niềm yêu thích vượt mức đối với suối nước nóng, nên khi nghe thấy cô tỏ ra lãnh đạm như vậy thì không khỏi bất bình. Mùa lạnh mà được ngâm mình trong nước khoáng nóng chính là điều hạnh phúc nhất trên thế giới này chứ còn gì nữa.

“Thì cũng phải quay xong mà.” – Minh Tuyết ngoài mặt thì tỏ ra không hứng thú, nhưng trong lòng thì lại đang bắt đầu suy nghĩ về kì nghỉ này của mình. Chút nữa thì cô đã quên mất ở đây có tắm suối khoáng nóng, cũng rất nóng lòng muốn thử một lần xem thế nào.

Nhìn qua chỗ MS4 đang tất bật chuẩn bị, cô chắc rằng bọn họ quay xong nhanh nhất cũng đến khuya. Nhưng mà ai quy định cô phải chờ bọn họ xong thì mới cùng nhau đi tắm chứ? Vốn dĩ nam nữ cũng tắm riêng cơ mà.

“Thế thì mọi người cố lên nhé. Đặc biệt là Yo Seob đừng để trời sáng mới xong nhé.” – Minh Tuyết rất có lương tâm cổ vũ mọi người một câu, bàn chân thì rất bình thản hướng tới cửa, như thể đó là một chuyện hết sức bình thường. – “Tôi đi tắm trước vậy.”

Tuy nhiên, tình cảnh này rơi vào mắt ai đó thì lại khiến cậu không thể bình tĩnh được. Yo Seob kinh ngạc nhìn theo bóng cô gái cứ thế đi mất luôn, bỏ rơi bọn họ để tự hưởng vui thú một mình, vội vàng bất bình lên tiếng.

“Cái gì cơ? Sao cô lại dám tự ý trốn việc như vậy cơ chứ? Làm sao cô lại được tắm trước bọn tôi như thế hả?” – Yo Seob thấy cô tự do tự tại đi chơi như vậy không khỏi ghen tị, lớn tiếng gọi với theo. – “Mau quay lại đi!”

Chỉ có điều nhân vật chính được nhắc đến thì lại bỏ hết tất cả ngoài tai, vui tươi hướng về phía phòng tắm, để lại một mình anh chàng trẻ con nỗ lực kêu gọi trong vô vọng.

Yo Seob à, chăm chỉ làm việc đi! Minh Tuyết rào bước trên hành lang, bỏ lại sự bất bình của ai đó ở phía sau mà không thấy chút tội lỗi nào. Thậm chí cô còn cảm thấy làm chàng mỹ nam ấy bức xúc đến phát điên là một chuyện rất thú vị, khiến cho năm mới được mở đầu đầy sáng lạn.

* * *

Giữa phòng tắm rộng rãi và ấm áp, Minh Tuyết ngâm mình trong nước khoáng nóng, cảm nhận sự khoan khoái lan tràn khắp cơ thể. Làn nước ấm áp vây quanh người con gái ấy, khiến không chỉ thân thể mà cả trí não cô được nghỉ ngơi sau một ngày đầy mệt nhọc.

“Thật là hạnh phúc quá đi!” – Cô khẽ thở phào một hơi thoải mái, mắt nhắm lim dim tựa vào vách, cả người hoàn toàn thả lỏng.

Trên thực tế, điều khiến cô hạnh phúc nhất là khi biết giờ phút này, trong lúc bản thân đang tận hưởng ngày nghỉ bên suối nước nóng thì Yo Seob vẫn phải vất vả quay chương trình.

“Mà nơi đây cũng đẹp thật.” – Trước lúc tắm, cô đã đi lượn quanh một vòng xung quanh nơi này, cảm thấy sự thiết kế theo phong cách Nhật như vậy rất thú vị. Hơn nữa không gian được trang trí đơn giản mà lại tỉ mỉ từng chi tiết. – “Ngày đầu tiên của năm được nghỉ ngơi thế này thì thật là sung sướng.”

Quan trọng nhất là không có cái tên ghen ăn tức ở kia bên cạnh là cô thấy cả người thanh thoi vui vẻ rồi.

Cậu ta hình như sinh đề đối đầu với cô thì phải, cứ mỗi lần thấy cô ngồi chơi là lại nghĩ ra việc, khiến cô bận rộn đến mức không ngóc đầu lên được. Vừa nghĩ đến Yo Seob, tiếng nói của ai đó cũng đồng thời vang lên bên ngoài, khiến Minh Tuyết giật mình hoảng hốt.

“Minh Tuyết! Cô đang ở trong đây à? Minh Tuyết!” – Chàng trai đứng ngoài cửa hét lớn, rất có xu hướng lao vào bên trong rồi cô ra ngoài bất cứ lúc nào. – “Cô định ngâm trong đó đến bao giờ thế hả? Lâu lắm rồi đây có biết không? Mau ra ngoài đi chứ.”

Lúc đầu người con gái ấy còn tưởng mình nghĩ đến cậu nhiều quá nên bị ảo giác, nhưng sau khi nghe thấy tiếng ai đó vang vọng khắp phòng tắm thì mới biết cậu thật là đáng đứng ngoài kia.

“Đã quay xong rồi kia à?” – Khóe miệng Minh Tuyết không khỏi run rẩy, không nghĩ rằng ai đó còn thật can đảm đến tận nơi quấy rối cô nghỉ ngơi, bức bối nói nhỏ trong miệng. – “Rảnh rồi quá đến đây chọc phá mình đây.”

Cũng nhờ có cô mà chàng mỹ nam ấy hôm nay rất tích cực làm việc, cố gắng hoàn thành nhanh nhất có thể để chạy đến dạy bảo cho cô một trận. Nhưng khi bước đến khu nhà tắm mới nhớ ra chỗ này có phân biệt nam nữ, tắm ở hai khu riêng biệt. Thế nên hiện tại trước phòng tắm mới xuất hiện khung cảnh dở khóc dở cười này.

Biết rằng ra ngoài cũng chẳng có gì hay ho chờ đón mình, Minh Tuyết quyết định tiếp tục làm rửa rứt cổ ở bên trong, mặc kệ cái tên đang đứng ngoài, tiếp tục tận hưởng giây phút tốt đẹp của ngày nghỉ.

Thế nhưng cuối cùng cô vẫn không chịu nổi ai đó cứ ở bên ngoài thúc giục ầm ĩ hoài, không khỏi nổi giận nói vọng ra ngoài.

— “Này! Cái tên kia!” – Ngay cả ngày nghỉ cũng không chịu buông tha cho cô ư? Minh Tuyết không thể chịu nổi cái tính xấu của ai đó, mới quyết định phản công. – “Tôi làm gì thì mặc kệ tôi chứ. Ngày nghỉ cũng không để tôi yên à?”

Cô bị cậu áp bức quá nhiều rồi, thế nên lần này phải lên tiếng giành lại chính quyền, cho cậu biết rằng đừng thấy cô hiền mà bắt nạt.

— “Cô... cô dám nói thế với tôi ư?” – Yo Seob dường như không thể tin vào những gì tai mình vừa nghe thấy nữa.

Hiện giờ ngay đến Minh Tuyết cũng dám lớn tiếng phản bác lại cậu thế ư? Do dạo này cậu quá hiền lành, thế nên cô đã quên mất hậu quả của việc chọc giận cậu đúng không?

Đúng lúc chàng trai ấy đang định phát tác thì đột nhiên, một ý nghĩ thoáng qua khiến cậu dừng lại, ánh mắt lóe sáng trong đêm tựa như một con báo khi thấy con mồi của mình, tạo thành một khung cảnh thật kì dị.

— “Này! Cô có biết bây giờ là mấy giờ rồi không hả?” – Chàng trai bỗng hạ giọng, âm thanh mang theo một vẻ bí ẩn, vang lên giữa đêm khuya khiến ai nghe thấy cũng cảm giác được điều khác thường. – “1 h 55 phút rồi đấy.”

Ngồi trong phòng tắm suối khoáng nóng, Minh Tuyết bỗng rùng mình, cảm giác thấy trong lời nói của cậu hình như đang ám chỉ một chuyện gì đó rất đáng sợ. Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, cô vẫn không nhận thấy có gì không đúng, mới mạnh miệng khiêu khích lại.

— “Thì làm sao chứ?” – Chẳng qua là đã khuya rồi mà thôi. Nhưng hôm nay vì bọn họ quay chương trình đặc biệt nên nhà tắm mở qua đêm, điện sáng trưng thì có gì phải sợ cơ chứ.

Đừng nói với cô phòng tắm này từng có người chết hay tự tử đấy nhé. Trò đùa này xưa lắm rồi, chẳng ai còn tin tưởng đâu.

— “Cô lúc bước vào đây mà không hề đọc tấm biển chỉ dẫn ghi bên kia có đúng không?” – Ở phía ngoài, Yo Seob khẽ nhếch mép cười gian xảo, ánh mắt đầy bồn chồn. – “Nó có ghi rõ ràng là từ 2 giờ đêm trở đi, nơi đây sẽ thành phòng tắm chung cho cả nam lẫn nữ mà.”

Minh Tuyết, lời nói của cậu mà cô cũng dám cãi lại thì tốt nhất nên chuẩn bị tinh thần trước đi.

Nếu có ai nhìn thấy khuôn mặt Yo Seob lúc này thì chắc chắn sẽ không dám tin tưởng cậu chính là chàng mỹ nam trong sáng đáng yêu của MS4. Chỉ cần thấy nụ cười trên môi cậu cũng thấy không khí xung quanh trở nên âm trầm rồi.

— “Hả?” – Minh Tuyết sững sốt khi tiếp nhận thông tin mình vừa nghe, miệng mở lớn đến mức có thể nhét vào trong cả một quả trứng gà. – “Anh... anh đang nói đùa à?”

Làm gì lại có cái quy định buồn cười như vậy cơ chứ? Cô nhất quyết không chịu tin tưởng, nhất là khi có một con sói đang đứng ngoài kia chờ chực cô tự bước ra chịu chết.

Chắc chắn là cậu đang hù dọa cô mà thôi. Minh Tuyết tự nói với bản thân để lấy tinh thần, nhưng trong lòng lại bắt đầu thấy rối loạn.

— “Cô muốn nghĩ sao cũng được.” – Yo Seob nghe thấy cô phản bác thì lại không tỏ ra chút nóng giận, trái lại rất bình tĩnh nhìn lại đồng hồ. – “Còn 5 phút để cô kiểm chứng lời tôi nói là thật hay không. 5 phút nữa thôi. Cô cứ ở trong đó mà chờ đi.”

Phản ứng bình thản quá mức của chàng mỹ nam khiến Minh Tuyết thấy không ổn, trong lòng cũng bắt đầu thấy lo lắng.

— “Không lẽ tên đó nói thật?” – Cô chợt hồi tưởng lại lúc mình bước vào, cũng không nhớ có thấy tấm biển ghi hướng dẫn nào ngoài đó hay không. Đáng tiếc lúc đó do quá mải mê nhìn ngắm bài trí của khu nhà nên cô đã quên không để ý kĩ xung quanh, giờ có cô nhớ lại cỡ nào cũng vô dụng.

Nghĩ đến vậy, người con gái đó có chút chột dạ. Hơn nữa cho dù khả năng Yo Seob chỉ nói vậy để đe dọa cô là rất cao thì cô cũng không dám mạo hiểm, nhất là khi cái tên đó vẫn đang rình rập ở ngoài kia.

Cô rất sợ cậu ta đầu óc nóng lên, thật sự xông vào bên trong. Mà theo phản ứng của ai đó thì cậu đúng là có nhiều khả năng sẽ làm như thế thật.

Minh Tuyết hoảng hốt bật dậy, chạy đến chỗ để đồ, vợ vội lấy tấm áo choàng mặc vào. Nhưng không biết là do quá rối trí, hay bởi vì không cách mặc của chiếc áo choàng tắm này mà cô cứ loay hoay mãi một hồi vẫn chưa xong.

— “Sao lâu thế hả?” – Phía bên ngoài, chàng mỹ nam tiếp tục thúc giục. Không cần nhìn cậu cũng có thể đoán được lúc này cô đang làm gì, thế nên mới cố tình nói vậy. – “Còn ba phút nữa thôi đấy.”

Cậu ước gì cô không mặc đồ kịp, sau đó mới có nhiều trò hay để nhìn.

— “Anh đừng có nói nữa có được không?” – Cô vốn đã vội vàng, lại vì ai đó càng thêm cuồng quýt. Điều này dẫn đến một hệ quả là Minh Tuyết lại càng

không thể bình tĩnh mặc cho xong chiếc áo choàng – “Tôi vốn đâu có biết mặc kiểu áo choàng của Nhật này chứ.”

Tuy rằng nhìn cũng không đến nỗi phức tạp, nhưng mỗi lần cô định thắt dây lưng là nó lại trùng xuống, cứ như muốn chống đối với cô vậy. Theo thời gian trôi qua, trí não Minh Tuyết chỉ càng thêm rối loạn, khiến cô rất muốn phát điên.

– “Thế có cần tôi vào giúp không?” – Yo Seob tựa lưng vào tường, nói kiểu nửa thật nửa giả, nhìn từng giây trôi qua trong vẻ thích thú.

Đáng tiếc cậu không thể bước vào bên trong nhìn dáng vẻ của Minh Tuyết hiện tại, nhưng ngay cả nhắm mắt thì chàng trai ấy cũng có thể đoán ra được tình trạng của cô giờ thế nào.

– “Cái gì? Anh vừa nói gì thế hả?” – Đang loay hoay với chiếc dây lưng, Minh Tuyết nghe vậy không khỏi hoảng loạn ngược lên, vẻ mặt trắng đỏ đan xen. Bàn chân bắt giắc lùi lại, tay túm áo che ngực như một hành động bản năng – “Anh mà bước vào là tôi sẽ hét lên đấy.”

Chỉ cần nghĩ đến việc Yo Seob thật sự bước vào, Minh Tuyết đã thấy hoảng hốt, chỉ muốn bản thân có thể biến mất ra khỏi nơi này. Nhất là nghe giọng điệu ai đó có vẻ như không nói đùa.

– “Vậy thì nhanh lên đi! Hết 2 phút nữa là đến 2 h. Đến lúc đó, dù có muốn hay không thì tôi cũng sẽ vào giúp cô mặc đấy.”

Khoảnh khắc này là lúc Yo Seob cảm thấy khoái trá nhất trong cuộc đời mình, còn hơn cả được nghỉ một tuần đi du lịch tắm suối khoáng nóng. Chỉ tưởng tượng đến vẻ mặt của Minh Tuyết lúc này, cậu đã rất muốn ngửa mặt lên trời cười lớn một tiếng rồi.

– “Đã nói là trật tự mà.” – Minh Tuyết không chịu nổi cái tên xấu tính ấy nữa, giận dữ quát lên.

Cậu chẳng lẽ quyết phải ép cô vào đường cùng hay sao? Nhất định không chịu để yên cho cô một phút để cô bình tĩnh mặc chiếc áo choàng này ư? Mặc dù biết ai đó là cố ý nhưng cô lại không thể làm gì, quả là khóc không ra nước mắt.

Là này, tuy rằng nghe thấy cô phát giận, nhưng Yo Seob lại không có chút phản ứng khác thường. Chàng trai tiếp tục nhìn đồng hồ, vui sướng đếm ngược từng giây, chốc chốc lại không quên nhắc nhở người con gái ấy một lần.

– “Còn 30 giây.”

– “Ôi trời! Làm sao bây giờ?” – Nhìn xuống bản thân mình lúc này, Minh Tuyết rất muốn đâm đầu vào đâu đó chết luôn cho xong

Cô không muốn Yo Seob bước vào nhìn thấy tình trạng thảm hại của mình, nhưng lại không sao bình tĩnh mặc xong chiếc áo choàng tấm quái ác này.

– “5 giây.” – Trong giọng nói của Yo Seob đầy sự thích thú đối với trò đùa dai của mình. Cậu thật sự rất chờ mong những giây cuối cùng này trôi qua, Minh Tuyết sẽ ra sao. Đồ chắc chắn là một khung cảnh rất thú vị.

– “Trời ơi! Trời ơi! Trời ơi!” – Cô gái chính thức rơi vào trạng thái hoảng loạn, vẻ mặt kinh hoàng, động tác loạn xạ. Thậm chí ngay cả bản thân cô cũng không biết mình đang nói gì nữa. – “Ai đó giúp tôi thoát ra khỏi tình trạng này với. Làm ơn, ai đó.”

Mọi sự cầu xin lúc này vốn là vô dụng, bởi vì khu tắm dành cho nữ lúc đó ngoài hai người ra thì cũng chẳng còn ai khác. Như vậy cũng có nghĩa số phận của Minh Tuyết sắp tới có khả năng sẽ tràn ngập đen tối.

– “1 giây.” – Yo Seob đứng thẳng dậy, chậm rãi hướng về phía cửa, trên môi để lộ một nụ cười rất gian trá, ánh mắt đầy chờ mong.

Tuy nhiên, khi cậu vừa đưa tay định chạm vào cánh cửa thì nó đã tự động bật mở, theo sau đó là hình bóng Minh Tuyết hốt hải lao ra phía ngoài.

– “Xong rồi!” – Cô cuối cùng mới có thể thở phào một hơi nhẹ nhõm, đến giờ vẫn không tin đã bình an vượt qua cửa ải này. Ai đó thật ác liệt, hại cô khổ sở vô cùng.

Giây phút này, nếu chỉ dùng từ thảm hại thì cũng không đủ hình dung để hình dung người con gái ấy. Quần áo xóc xệch, đầu tóc rối tung, ánh mắt hoảng hốt tựa như vừa đánh trận về. Cũng may quần áo có thể miễn cưỡng tạm coi như mặc xong.

Nhìn thấy cô như vậy, Yo Seob phải cố gắng lắm mới nhìn được cười. Chàng trai ấy dùng vẻ mặt tự cho là hiền hòa nhất có thể của bản thân để nhìn cô, bàn tay chọt đưa lên xoa xoa tóc Minh Tuyết.

– “Tốt lắm!” – Những người không hiểu rõ về Yo Seob thì có thể đã bị vẻ ngoài thánh thiện của cậu đánh lừa, nhưng chỉ cần chú ý kỹ thì sẽ nhận thấy sự gian trá trong đáy mắt chàng trai ấy. Hơn nữa cái hành động của cậu nhìn thế nào cũng có vẻ giống như đang xoa đầu một con cún con. – “Các anh đang chơi bài, kêu cô qua đó đấy.”

Thế rồi, ai đó quay lưng bước đi, bình thản như thể cùng với cái người đòi xông vào phòng tắm vừa nãy kia là hai người hoàn toàn khác nhau, khiến Minh Tuyết không khỏi瑟瑟.

Cô thật chẳng thể hiểu nổi cậu ta như vậy tức là sao nữa. Chẳng nhẽ thực sự chỉ đến đây ép buộc cô một hồi để nói mỗi câu đó thôi ư?

Ngơ ngác bước theo hướng đi của cậu, Minh Tuyết vẫn thấy khó hiểu, không biết mục đích chính của cái tên đó là gì. Cô không tin ai đó thiện lương tới mức trêu chọc cô một hồi, rồi đến phút cuối lại quay lưng bước đi nhẹ nhàng như vậy.

Nếu không phải quá mức hoảng hốt, có lẽ cô đã không dễ dàng bỏ qua biểu hiện khác thường của chàng trai ấy, sau đó có khả năng đã kịp thời nhận thấy sự khác thường của việc này rồi.

Bước đi trên hành lang, lướt qua hết phạm vi của phòng tắm, Minh Tuyết vẫn băn khoăn mãi không tìm ra đáp án. Cô có cảm giác như mình đã bỏ sót một điều gì đó rất quan trọng mà không nghĩ ra đó là điều gì. Nhưng một giây sau, bàn chân người con gái ấy đột nhiên ngừng lại, ánh mắt liếc nhìn khắp xung quanh một lượt.

“Cái gì thế này!” – Cuối cùng thì cô gái ấy cũng phát hiện ra điều không ổn ở đây, không khỏi nổi giận, nghiêng răng nghiêng lợi nói. – “Làm quái gì có bảng chỉ dẫn nào quanh đây đâu. Đây rõ ràng là phòng tắm dành cho nữ thôi mà.”

Đến giờ cô mới hiểu, ai đó chẳng qua làm bộ như vậy mà thôi, có cho tiền cậu cũng sẽ không dám thật sự bước vào trong. Chỉ trách cô lúc đó quá hoảng loạn mới không suy xét cẩn thận, hại bản thân khổ sở.

“Yo Seob!” – Càng nghĩ Minh Tuyết càng thấy giận dữ đến mức không thể kiềm chế, quát lớn tên ai đó. Nhưng khi cô ngược lên mới nhận thấy cả hành lang chỉ còn lại có một mình. Cái tên chết tiệt kia đã mất dạng từ lúc nào rồi. – “Đồ chết tiệt!”

Không thể nhịn được nữa. Cô nổi giận, chạy vội đuổi theo hướng Yo Seob vừa đi, trong lòng nghĩ nhất định phải cho cậu ta một trận.

* * *

“Yo Seob! Cái đồ...” – Nổi giận mớ bật cánh cửa phòng khách dành riêng cho MS4, Minh Tuyết đang định phát tác, nhưng khi vừa nhìn thấy khung cảnh bên trong thì không khỏi ngạc nhiên, cũng quên mất luôn mục đích ban đầu mình đến nơi đây làm gì

“A! Minh Tuyết!” – Yo Seob ngược lên nhìn người con gái ấy với nụ cười rạng ngời, như thể sự việc vừa mới xảy ra không hề tồn tại. – “Về rồi đó à?”

Khoảnh khắc đó, trong mắt cô gái ấy chỉ còn lại con vật đáng yêu đang chơi đùa bên cạnh Yo Seob, cả tâm trí bị thu hút về phía đó, hoàn toàn bỏ qua sự tồn tại của người còn lại trong căn phòng.

Con cún con rất xinh đẹp, bộ lông trắng muốt, đôi mắt to tròn ướt át, nhỏ nhỏ xinh xinh khiến cô gái nào nhìn thấy cũng rất muốn được ôm chầm vào trong lòng, vuốt ve một phen.

“Cô lại mà xem này. Con cún này có đẹp không?” – Nhìn thấy dáng vẻ của Minh Tuyết, Yo Seob biết trò đánh lạc hướng này của mình rốt cuộc có hiệu quả, không khỏi cười thầm trong bụng.

Cậu biết là con gái vốn không có sức miễn dịch với những thứ đáng yêu mà.

“Nó ở đâu ra thế?” – Minh Tuyết bước tới gần, ánh mắt sáng rực, không hề rời khỏi con cún xinh xắn đó. Cô cũng ngồi xuống, thử vuốt ve và chơi đùa với nó, trên khuôn mặt đầy vẻ thích thú. – “Đễ thương thật đấy.”

Đến mức cô đã quên mất luôn mình đến đây là để cho Yo Seob một trận, cứ thế ngồi bên cạnh chàng trai ấy, mãi mê chơi đùa với con cún. Đặc biệt khi thấy nó vui mừng quẫy đuôi, lại gần liếm tay cô với ánh mắt ướt át, cô không khỏi thấy mềm lòng.

“Nó là của bà chủ quán trọ đấy! Tôi đi qua thấy nó liền mượn về.” – Yo Seob nói với vẻ rất tự nhiên, nhưng ánh mắt vẫn không dấu vết quan sát người con gái ấy. – “Con chó này nghe nói rất thông minh. Mà cô có biết điều thú vị nhất của nó là gì không?”

“Là gì cơ?” – Minh Tuyết lúc này đang vui vẻ vuốt bộ lông mềm mượt của con cún, hoàn toàn quên mất cái tên trước mặt là ai, cũng bỏ quên luôn sự cảnh giác cần có.

Trí não của cô lúc đó chỉ còn lại con vật đáng yêu trước mặt, thế nên rất ngây ngốc hỏi lại theo phản xạ, sự việc cứ thế dựa theo những gì Yo Seob tính toán trước mà phát triển.

“Là nó biết cắn trộm. Đừng thấy nó nhỏ bé như vậy mà coi thường nhé. Nó sẽ cắn khi nghe được...” – Khoảnh khắc đó, ánh mắt Yo Seob lóe lên sự tinh kế, khuôn mặt cũng đột nhiên thay đổi sang vẻ xấu xa nhanh đến mức khiến người khác trở tay không kịp. Cậu đột nhiên quay sang chỗ con cún, ngón tay chỉ về phía Minh Tuyết, kêu lớn ra lệnh. – “Trộm đồ! Cắn đi!”

Còn chưa hiểu điều gì diễn ra, Minh Tuyết chợt giật mình khi thấy vẻ mặt xinh xắn của chú cún con thay đổi cực nhanh, thay vào đó là một dáng vẻ hung hỏ, để lộ ra hàm răng sắc nhọn đầy đáng sợ.

Gần như ngay lập tức, nó lao tới, cắn phập vào tay áo cô, ngoạm chặt như một con sói vừa thấy được con mồi của mình, sống chết cũng không chịu buông.

“Ôi! Ôi trời!” – Quá sững sốt với những gì đang diễn ra, Minh Tuyết hoảng hốt hét lên một tiếng, cả người ngã ra phía sau. Luống cuống mãi mới ngồi dậy lại được thì lại phải đối mặt với trận giằng co bất đắc dĩ với con cún.

Nó chuyên tâm làm nhiệm vụ đến mức chẳng còn phân biệt được ai với ai, ngoạm chặt với vẻ mặt dữ tợn, khiến cô không còn cảm nhận được chút đáng yêu nào còn sót lại. Chút mềm lòng cuối cùng cũng theo hành động quyết liệt của con cún mà trở thành mây bay.

“Mày làm gì thế hả? Nhà ra mau!” – Mặc kệ Minh Tuyết dùng đủ mọi biện pháp dụ dỗ, bức bách, con cún vẫn không hề đa động, hàm răng cũng không buông lỏng ra lấy một chút. Cuối cùng hợp lại thành một khung cảnh kì dị giữa người và thú, khiến cho ai thấy cũng không thể nhin cười. – “Nhà ra đi mà! Tao đánh mày bây giờ.”

Nói thì nói vậy chứ Minh Tuyết cũng không thực sự dám đánh nó, sợ nó bị chọc giận, sau đó sẽ không còn đơn giản là cắn chặt lấy tay áo nữa. Đám răng sắc nhọn kia chỉ cần nhìn thôi cũng đủ khiến cô hãi hùng rồi.

“Ha! Ha! Làm tốt lắm!” – Yo Seob đứng ngoài nhìn dáng vẻ chật vật của cô, ôm bụng cười ngặt nghẽo. Thậm chí còn rất vô tư khích lệ con cún càng thêm làm càn. – “Cắn nữa đi! Cún ngoan!”

Làm đủ mọi biện pháp vẫn không thể thoát khỏi con cún, Minh Tuyết cuối cùng không thể nhin được nữa, nổi khùng lên.

“Đã bảo buông ra mà!” – Mới có ngày đầu năm đã gặp đủ thứ xui xẻo làm cô rất bức mình, giật thật mạnh ống tay áo của mình lại, không thèm quan tâm xem điều đó có làm ảnh hưởng gì đến con cún hay không. Nó với cái tên Yo Seob chết tiệt kia là cùng một bọn, không cần phải thương tiếc gì hết.

Cảm thấy con giận dữ của cô, cũng linh cảm gió lạnh đang thổi tới chỗ mình, chú cún con không khỏi hoảng sợ, vội vàng chạy tới trốn sau Yo Seob, dùng đôi mắt thuần khiết ngược lên. Đáng tiếc, sau những gì đã xảy ra, Minh Tuyết làm sao có thể bị vẻ mặt ấy đánh lừa thêm một lần nào nữa cơ chứ.

Cô ngược nhìn một người một cún với ánh mắt rực lửa, hô hấp dồn dập biểu hiện sự tức giận không nhẹ, vẻ mặt như muốn xông lên ăn tươi nuốt sống những kẻ vừa bắt nạt mình kia.

“Này!” – Ngay cả Yo Seob cũng nhận thấy sát khí phát ra từ người Minh Tuyết, không khỏi hoảng sợ, vội vàng cúi xuống ôm chặt con cún lên tay mình. – “Cô định làm gì nó thế? Nó là của bà chủ đấy. Chúng ta chỉ mượn nó thôi.”

Thế nên đừng có gây ra án mạng đấy. Yo Seob lên tiếng nhắc nhở, rất sợ ai đó giận quá đập chết con cún này thật. Lúc đó cậu đi đâu kiếm được con chó khác giống thế này trả cho bà chủ bây giờ.

Ai đó nói với về rất lương thiện, nhưng lại quên mất mọi việc như vậy chính là do một tay mình thúc đẩy. Chính vì thế lại càng làm Minh Tuyết tức giận và khinh bỉ.

“Được! Muốn tha cho nó à?” – Minh Tuyết xắn tay áo tiến tới, dáng vẻ như đã sẵn sàng tham gia vào một vụ đánh lộn. Đến giờ phút này mà cậu ta còn dám mở miệng nói như vậy thì có bị ăn đòn cũng khoogn có gì oan uổng. – “Thế thì tôi sẽ xử lý cái kẻ sai khiến sau lưng nó cũng được.”

Mặc dù con cún ấy rất đáng bức, nhưng so với Yo Seob thì cũng chẳng là gì. Thù mới hận cũ gộp chung lại giải quyết một lượt, lần này cô nhất quyết sẽ không dễ dàng buông tha cho cậu ta nữa.

“Ê! Tôi là thần tượng đấy nhé. Cả thân thể tôi thuộc về các fan hâm mộ.” – Khuôn mặt chàng mỹ nam biến sắc, bàn chân cũng bắt giắc lui lại trong hoảng sợ. – “Cô không được làm tổn thương tới nó đâu đấy.”

Minh Tuyết lần này là giận thật, sẽ không kiêng dè bất cứ điều gì. Nhận thức này làm chàng trai có chút sợ hãi, vội vàng nói vậy để ngăn lại bước chân của cô. Nhưng đáng tiếc, cậu đã đánh giá quá cao cái mác thần tượng của bản thân, bởi vì ai đó lúc này cũng không vì câu nói đó của cậu mà lui bước.

“Yên tâm đi! Tôi sẽ chữa lại cái mặt kiêu con của anh.” – Còn thân thể thì dĩ nhiên không thể buông tha. Minh Tuyết hùng hổ lao tới, dường như hôm nay không đánh cậu một trận cho hả giận thì sẽ không dễ yên.

“Ôi trời! Cô làm thật đấy à.” – Chút hi vọng còn sót lại của chàng mỹ nam cũng tan biến, khiến cậu chỉ còn biết vội vã quay đầu bỏ chạy. Minh Tuyết lúc này đang nổi giận, cậu cũng chẳng dám trêu vào.

Vì thế, trên hành lang khu tắm suối khoáng nóng hiện lên một khung cảnh kì lạ giữa đêm khuya. Đó là hình ảnh một cô gái chạy đuổi theo vị thần tượng đang ôm con cún trên tay, chạy vòng quanh khắp nơi, bám riết không chịu từ bỏ.

Yo Seob không dám ngừng lại đối mặt với Minh Tuyết, sợ lúc này cô bị con giận lấn át lý trí, thực sự đánh cho cậu không thể rời giường trong mấy ngày tới. Nhưng càng là vậy thì con bức tức của cô gái ấy lại càng lớn, không có chỗ phát tiết.

Hai người truy đuổi nhau lao vào căn phòng mà ba thành viên còn lại đang ngồi đánh bài, không thèm bận tâm gì đến hoàn cảnh xung quanh, cứ thế một người trốn, một người đuổi, vòng vòng xung quanh.

“Mấy cái đứa này.” – Chỉ cần nhìn thì Young Min cũng đoán được lại là do Yo Seob gây họa, chọc Minh Tuyết nổi giận. Tên yêu nghiệt lúc đó không những không ngăn lại mà còn cho rằng như vậy mới sôi động, chẳng qua khi liếc qua nhìn thấy cô có chút thâm mệt, liền mở miệng nói. – “Đừng có chơi đùa thế chứ. Không thấy mệt à?”

Thực ra chàng mỹ nam nói là để cho tên đàn em của mình nghe, ý muốn ai đó dừng lại, đừng để Minh Tuyết vất vả đuổi theo như vậy. Nhìn khuôn mặt bắt đầu xuất hiện mồ hôi của cô, cậu thấy thật không đành lòng.

“Anh bảo cô ta kia kìa.” – Có phải cậu muốn chạy đâu, nhưng mà ngừng lại thì chắc sẽ rất thảm hại.

“Chỉ một cú đấm thôi. Anh dừng lại cho tôi đấm một cú là được mà.” – Chẳng qua cô sẽ dùng toàn bộ sức mạnh của mình để tung ra cú đấm đó mà thôi. Minh Tuyết tiếp tục đổ thêm dầu vào lửa, dụ dỗ ai đó ngừng lại.

Thấy chưa, cô đã tốt với cậu ta hết mức rồi đó. Cho cậu cơ hội tự đầu thú, chứ để cô mà bắt được thì...

“Tôi đâu có ngu như thế.” – Tin cô ta thì có mà bầm dập. Yo Seob không những không ngừng lại mà còn tăng tốc độ, lẩn qua lại như trạch. Cậu có linh cảm không tốt về việc này, cảm thấy nếu tiếp tục bỏ chạy thì còn có hi vọng trốn thoát, chứ dừng chân lại thì chắc chắn toi rồi.

Hai người cứng đầu, không ai chịu nhường ai, tiếp tục trò đuổi bắt vô nghĩa của mình. Dù dù mệt đến mức phải dùng miệng để thở cũng không chịu dừng lại, cố gắng cho đến tận giây phút cuối cùng.

Minh Tuyết và Yo Seob mệt là hiển nhiên, nhưng những thành viên còn lại cũng vì thế mà bị ảnh hưởng không nhỏ.

Trong khung cảnh âm ỉ và lộn xộn như vậy, Young Min và Hyung ki phải vất vả lắm mới giữ vững tinh thần để tập trung chơi bài, nhưng thỉnh thoảng vẫn không tránh khỏi đánh nhảm. Chỉ có mỗi mình Jae Sung là vẫn bình thản, cả tinh thần chăm chú vào những lá bài, tựa như đang ở trong trạng thái siêu thoát phàm trần vậy.

“Tớ thắng rồi.” – Tên mèo lười hạ bài xuống, về mặt dù có tỏ ra nghiêm túc nhưng vẫn ngơ ngẩn ngẩn.

Cậu có thể chiến thắng được không phải vì khổng chế tinh thần giỏi, mà bị bộ não rất ít khi được sử dụng, thế nên khi tập trung vào việc gì thì sẽ không thể quan tâm tới những thứ còn lại. Đừng nói là hai người kia gây âm ỉ, mà ngay cả có động đất xảy ra thì chàng trai ấy vẫn có khả năng ngồi chơi như thường.

Jae Sung vừa mới đặt bài xuống, thì cũng đúng lúc Yo Seob chạy xẹt qua đồng bài, làm đám bài dưới đất văng loạn lên. Trong đó rất tình cờ đá văng một quân bài của tên mèo lười về phía Young Min.

“Ô hô! Cảm ơn mấy đứa nhé.” – Tên yêu nghiệt vừa thoáng thấy con bài liền đưa tay chớp lấy, sau đó ngược nhìn hai đứa đàn em đang truy đuổi nhau âm ỉ không ngừng kia, khẽ nhếch khoe miệng cười đầy bí ẩn. Sau đó, cậu rất bình thản hạ đồng bài trên tay mình xuống, như thể việc xảy ra trước đó chỉ là do mọi người nhìn nhầm. – “Lâu rồi mới thấy Yo Seob được việc như vậy đấy. Tớ thắng rồi.”

* * *

Giữa màn đêm u tối và tĩnh lặng như tờ, một bóng người đang lén lút rời khỏi phòng mình, hướng tới phía phòng khách, đôi mắt đầy gian trá tựa như lóe lên trong buổi đêm tối tăm.

“Yo Seob hình như đi tắm rồi thì phải.” – Minh Tuyết liếc nhìn căn phòng khắp một lượt, dám chắc rằng không có một ai ở xung quanh, mới từ từ tiến tới đột nhập vào phòng anh chàng trẻ con.

Bước vào trong phòng, cô rất nhanh chóng nhìn thấy con cún nằm cuộn tròn trong ổ, cái kẻ đang thoải mái hưởng thụ, không hề biết đến những gì sắp xảy ra đối với bản thân mình kia.

Nghe thấy tiếng động, chú cún giật mình tỉnh giấc, còn tưởng là Yo Seob trở về nên mới bật dậy vẫy đuôi mừng. Nhưng sau khi nhìn kĩ thấy được người đến là ai, trong đôi mắt nó không giấu nổi vẻ sợ hãi, lù lù lại cho đến sát tường, co rúm lại để sự tồn tại của mình trở nên thấp nhất có thể.

Nó làm sao có thể quên được cô gái đã suy đuổi mình với vẻ mặt sát thủ suốt vừa nãy. Nếu không phải Yo Seob nhanh chân chui tọt vào phòng khóa cửa lại thì chắc đã bị cô giết chết từ lâu rồi.

“Cún con! Mày đây rồi!” – Minh Tuyết nhón miệng cười, đứng giữa màn đêm càng làm tăng lên vẻ đáng sợ, không khác gì ác quỷ từ dưới địa ngục vừa bò lên đòi mạng. Cô từ từ đi tới, tay cầm một chiếc que rất dài, lê trên sàn thành một âm thanh rùng rợn vô cùng, nói lời kịch kinh điển của một nhân vật phản diện. – “Mày nghĩ Yo Seob sẽ bảo vệ mày được suốt đời sao? Đã đến giờ dạy bảo lại những đứa trẻ hư đốn rồi.”

* * *

“Thoải mái ghê!” – Yo Seob bước ra khỏi phòng tắm với vẻ mặt vô cùng sáng khoái, cuối cùng cũng có thể tận hưởng cảm giác tuyệt vời khi ngâm mình xuống suối khoáng nóng. – “Mãi mới thoát được cô ta. Phải đợi đến lúc mọi người đi ngủ hết rồi mới tắm được.”

Cũng may vừa nãy cậu nhanh trí chạy vào phòng rồi khóa trái cửa lại, nếu không thì lúc này cũng chẳng bình an để đi tắm như thế này. Nghĩ đến người con gái đó, chàng trai không khỏi rùng mình, biết rằng cô hôm nay không đạt được mục đích thì chắc chắn hôm sau cũng sẽ tiếp tục trả thù.

Nhưng mà hiện giờ có lo cũng chẳng để làm gì, cứ tận hưởng trước vậy. Chàng trai bước vào phòng khách, vừa mới bật điện lên đã giật mình nhận thấy một cái gì đó hiện lên phía trước mặt.

Mất vài giây mới hoàn được hồn, nhìn về phía con cún đang ngồi giữa nhà, xác nhận ngoài nó ra thì xung quanh không có gì khác thường, chàng trai ấy mới dám thở ra một hơi nhẹ nhõm.

“Sao mày lại ở đây vậy?” – Yo Seob cúi xuống nhìn về phía con cún đáng yêu, về mặt có chút khó hiểu. – “Chó bây giờ thông minh đến thế sao? Còn tự mở được cửa phòng đi ra à?”

Chàng trai ấy cũng không nghĩ gì nhiều, chỉ đơn giản cho rằng con cún đói bụng nên tự mở cửa đi ra ngoài, thế nên vô tư đỡ bỏ mọi sự đề phòng, cúi xuống chơi đùa với nó.

Ai đó quá tự tin vào những suy đoán của bản thân, cho nên đã bỏ qua không chú ý đến còn một người khác đang nấp ở góc phòng. Người đó không phải ai khác mà chính là Minh Tuyết, người đã đột nhập vào phòng Yo Seob, lỗi con chó ngu ngốc đó ra dạy dỗ lại từ đầu.

Vị trí đứng của cô gái ấy lúc này vừa vặn khuất tầm mắt Yo Seob, nhưng lại đối mặt với con cún, đủ để nó thấy ánh mắt đầy vẻ đe dọa của cô đang nhìn chăm chăm. Sau đó, bằng khẩu hình miệng, cô thốt ra cái mệnh lệnh đã mất một buổi rèn luyện cho nó, cùng với sự áp bách không cho phép bất kì sự kháng cự nào.

“Cẩn Yo Seob đi!” – Khuôn mặt của Minh Tuyết lọt vào trong mắt con cún tựa như ác quỷ, cũng tựa như đang nhắc nhở nó ngoan ngoãn làm theo. Nếu không thì kẻ bị hành hạ đến chết sẽ chính là nó. – “Cẩn tên đó ngay cho ta!”

Vì sự sống của bản thân, nó chỉ có thể nhắm mắt dẫm lên thi thể của kẻ khác mà thôi.

Con cún ngước lên, ánh mắt ngây thơ trong suốt đột ngột đổi sang vẻ dữ dằn, hàm răng sắc nhọn cũng được lộ ra, khiến cho Yo Seob quá bất ngờ, không kịp hiểu gì.

Khoảnh khắc trước vẫn còn vô tư chơi đùa với con cún, hoàn toàn không biết những âm mưu đen tối phía sau, khoảnh khắc sau chàng mỹ nam đã bị khuôn mặt nổi giận của nó dọa giật mình, trông thấy nó vồ tới chỗ mình mà không kịp làm gì để ngăn lại. Sau đó, vạt áo choàng của cậu chính thức hi sinh trong miệng con cún ngốc nghếch đó.

“Ê! Làm gì thế?” – Hoảng hốt túm lấy phần vạt áo kéo lại, Yo Seob không hiểu tại sao con cún này lại đột nhiên phát điên lên như vậy. Hơn nữa nó còn rất liều mạng, cắn chặt lấy vạt áo của cậu không buông, tựa như cậu có thù oán gì với nó vậy. – “Buông ra nào! Con chó ngu ngốc này!”

Trước sự việc liên quan đến tính mạng của mình, con cún hiển nhiên phải dốc hết sức mình, khiến cho Yo Seob nhất thời không có biện pháp nào thoát thân. Một người một chó giằng co nhau quyết liệt, cuối cùng tạo thành khung cảnh đáng cười nhất trong sự nghiệp thần tượng của chàng trai ấy. Hình ảnh thú vị ấy khiến Minh Tuyết ở trong góc khuất cười đến chảy cả nước mắt, khoái trá vô cùng trước đáng về thảm hại của ai đó.

Bạn đang đọc truyện *My Stars* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22

Trời vừa sáng, Minh Tuyết và các chàng mỹ nam đã phải thức dậy, lên xe phóng tới công ty để bắt đầu một ngày làm việc bận rộn.

Những ngày gần Tết, lịch làm việc của bọn họ càng kín đặc, đến mức ngay cả thời gian để nghỉ ngơi cũng trở nên thiếu thốn, thế nên hình ảnh Minh Tuyết xuất hiện với vai trò trợ lý, làm công việc chạy chân cho MS4 lại càng thường xuyên hơn.

Lúc này, bọn họ đều ngồi ở trong xe, nhưng mỗi người lại có một cách giết thời gian khác nhau, không nghiên cứu lịch làm việc thì lại ngồi nhìn phong cảnh phía ngoài, nếu không thì lại ngủ gật, hay tranh thủ lôi máy tính lên mạng xem thông tin.

“Ô!” – Vào đọc các trang báo của ngày hôm nay, Young Min chợt liếc thấy một tin tức thú vị, vội vàng vẫy gọi sự chú ý của tên đàn em ấy về phía màn hình laptop. – “Yo Seob lại đây xem này. Nói về em đó.”

Vừa nghe nhắc đến tên mình, anh chàng trẻ con vội vàng tháo chiếc tai nghe ra, tò mò thẩu lại gần.

“Hả? Gì cơ?” – Cậu tỏ vẻ tò mò và háo hức chờ mong đáp án, rất muốn biết người ta đang đưa tin gì về mình. – “Nói gì vậy?”

Chắc chắn là khen ngợi rồi đúng không? Ai đó rất chú ý giữ hình tượng của mình trước công chúng, nên đảm bảo sẽ không thể là chê bai rồi.

“Là về buổi biểu diễn ngày 31/12 của cậu với Anna.” – Ngồi bên cạnh Young Min, Hyung Ki chỉ liếc qua cũng đã nắm rõ nội dung chính của bài báo, sau đó rất từ tế giải thích lại toàn bộ cho Yo Seob. – “Chủ yếu là khen thôi. Họ nói rằng không thể phân biệt được đó là một sự cố hay sắp đặt trước, nhưng quả thật là đã gây ra một ấn tượng rất sâu sắc đối với các fan. Các cô gái đều rất thích chi tiết đó, cảm thấy cậu rất đẹp trai và phong độ.”

Ngay cả các thành viên khác trong nhóm cũng cảm thấy khâm phục trước sự ứng biến nhanh nhạy của chàng trai ấy, khiến sự việc được giải quyết quá mức đơn giản và dễ dàng, lại thu được hiệu quả rất tốt.

“Dĩ nhiên rồi!” – Yo Seob tỏ ra rất đắc ý với kết quả này, khuôn mặt hớn hờ, ánh mắt không giấu nổi niềm vui. – “Tớ đã ra tay thì phải khác chứ. Có được hiệu quả tốt như vậy quả thật là không uổng công mà.”

Nếu không phải vì cứu vớt ca khúc mình yêu thích và hình tượng của bản thân, làm sao có chuyện cậu quý xuống đi giày cho một cô gái cơ chứ. Hơn nữa đó lại là Anna, kẻ mà cậu chán ghét nhất trong cuộc đời mình nữa.

Mỗi lần nghĩ tới thái độ đáng ghét của cô sau buổi diễn, cậu chỉ muốn đánh cô ta một trận, không thèm quan tâm cô là nam hay nữ. Chỉ cần lại gần cô trong phạm vi 10 mét, cậu đã thấy rất ức chế rồi.

— “Đúng là toàn khen nhì.” — Minh Tuyết cũng tò mò lại gần xem xét, ánh mắt dán chặt vào màn hình, cứ thế rất vô tư đọc lên những dòng chữ mà mình thấy được. — “Anh Yo Seob thật là tuyệt vời.” “Yo Seob và Anna là một đôi đẹp nhất mà em thấy, cứ như hoàng tử và công chúa lọ lem vậy.” “Hai người họ chắc chắn sẽ đánh bại mọi đối thủ để trở thành cặp đôi đẹp nhất của năm nay.”

Đọc lên hết những phần trích phỏng vấn các fan, Minh Tuyết chợt sùng sốt ngược lên hỏi, với vẻ mặt ngây thơ khiến Yo Seob rất muốn đánh vào mũi cô nảy phất.

— “Yo Seob à. Hóa ra hai người là một đôi à?” — Không chỉ ngạc nhiên, Minh Tuyết còn tỏ ra rất hiếu kì với chủ đề này. Cô chưa bao giờ nghĩ đến một thành viên trong MS4 khi có bạn gái thì sẽ ra sao, cũng đột nhiên nhận ra đó là một tư liệu cực kì quý giá.

Tình yêu thuần khiết trong giới thần tượng, chỉ đến đó nghĩ thôi cũng đã thấy thú vị rồi.

— “Hà?” — Trái ngược lại với dáng vẻ hứng thú của người con gái đó, Yo Seob lại rất kinh ngạc khi nghe thấy những lời trích này, thậm chí còn vội chạy đến nhìn lại để kiểm chứng. Sau khi tận mắt thấy bài báo đó, chàng mỹ nam nhanh chóng chuyển từ ngạc nhiên sang phẫn nộ. — “Cái gì thế này? Mấy cái câu nói vớ vẩn này là sao? Gì mà hoàng tử với công chúa cơ chứ?”

Vừa nghĩ tới chuyện mình với Anna đứng chung một chỗ, cậu đã thấy ác cảm, da gà nổi hết cả lên. Cô gái xấu tính đó thành một đôi với cậu, đó chính là ác mộng đáng sợ nhất trong cuộc đời cậu.

“Ai thèm trở thành một đôi với con hồ ly tinh đó chứ. Báo gì mà toàn nói linh tinh. Nếu bảo rằng đó là hoàng tử và quái vật thì còn nghe được.” — Chàng mỹ nam bức xúc quá độ, cần thiết phải phát tiết, thế nên giận dữ nói hết những điều mình đang nghĩ trong lòng. — “Giờ mình mới thấy hối hận khi giúp cô ta mà.”

Biết trước như vậy, cậu sẽ để mặc kệ cô ta xấu mặt, rồi mọi chuyện muốn ra sao thì ra. Ít ra vẫn còn đỡ hơn bị cả thế giới hiểu lầm như vậy.

— “Quả là một đôi đẹp nhì?” — Young Min và những người khác đều đang dán mắt vào màn hình, theo dõi những bức ảnh về ngày hôm đó được tung lên cùng với những lời bình luận, hoàn toàn bỏ qua sự tồn tại của nhân vật chính. — “Cái bức ảnh này chụp với góc độ rất đẹp nhì? Trông đúng như hoàng tử và công chúa thật đấy.”

Mọi lời giải thích hay phàn nàn của Yo Seob bị bọn họ ném sang một bên, chỉ tập trung vào mấy bức ảnh trên sàn diễn, sau đó tìm kiếm những khoảnh khắc bọn họ “liếc mắt đưa tình” làm bằng chứng.

Vậy là Yo Seob cũng sắp có bạn gái rồi. Các thành viên khác không khỏi cảm thán trong lòng.

— “Cái guốc của Anna đẹp thật.” — Minh Tuyết còn khoa trương hơn, đột nhiên chen vào nói một câu không ăn khớp chút nào. Giữa những bức hình đầy gian tình như vậy, không hiểu sao cô lại chỉ chú ý tới chi tiết nhỏ xíu này được nữa. — “Nhưng mà cao quá! Sao nghệ sĩ đều có thể đi guốc cao mà nhảy như thường được nhì?”

Đối với người con gái đó, đi guốc là cả một vấn đề. Đừng nói là nhảy, mà ngay cả đi đứng bình thường thôi đã đủ vất vả rồi. Thế nên khi thấy Anna nhảy vũ đạo linh hoạt và thuần thục như vậy, cô không khỏi ngưỡng mộ.

Nếu không phải lúc đó cô ấy bị đau chân thì cũng sẽ không xảy ra sự cố đó rồi.

— “Này! Mọi người!” — Nhìn thấy không ai chịu quan tâm đến những lời nói của mình, Yo Seob phát khùng lên. Làm ơn đi! Cậu mới là nhân vật chính trong câu chuyện của bọn họ có được không? — “Đừng có xem mấy cái thứ vớ vẩn đó nữa. Mau giúp em nghĩ ra nên làm sao để dẹp những tin đồn này đi chứ.”

Chuyện khác cậu còn chấp nhận được, chứ bị hiểu lầm là một đôi với Anna, cậu sẽ bị ức chế đến chết mất thôi.

— “Sao lại phải dẹp?” — Minh Tuyết nói với vẻ mặt ngây ngốc, khiến Yo Seob bị ức chế đến mức muốn hét lên một tiếng. — “Thú vị thật mà. Đẹp đôi lắm!”

* * *

— “Vừa nhắc tới là thấy mặt liền.” — Nhìn thấy bóng dáng của Anna ở phía xa, Yo Seob hậm hực nói nhỏ trong miệng.

Từ sau cái tin đồn đó, hai người lại càng thường xuyên bị xếp làm việc cùng nhau, khiến chàng mỹ nam mỗi lần thấy cô đều khóc không ra nước mắt. Đã phải đối mặt với cô gái xấu tính đó suốt, lại còn bị hiểu lầm là một đôi với cô ta, cuộc đời của cậu đang phải nếm trải cái gì gọi là sống không bằng chết.

Hiện tại, Anna đang chào mọi người trong đoàn chụp ảnh sau khi làm xong việc, ánh mắt vừa vắn ngược sang hướng chàng mỹ nam, bỗng chốc trở nên rạng rỡ.

— “Anh Yo Seob.” — Cô gái vội vàng bước về phía cậu với nụ cười tinh khiết, đáng yêu đến mức tựa như một thiên thần vừa bước xuống phàm trần, khiến cả thế gian như bừng sáng chói lòa.

Nhưng hình ảnh này rơi vào trong mắt Yo Seob thì lại tràn ngập sự nguy hiểm. Ai đó tự nhiên lại tỏ ra nhiệt tình quá độ làm cậu thấy nghi ngờ, hơn nữa tiếng gọi anh đầy ngọt ngào kia chỉ làm cậu càng tăng thêm cảnh giác, sẵn sàng đối phó với bất cứ chiêu gì mới của cô.

Anna đột nhiên khác thường như vậy, chắc chắn là có mưu đồ gì bí mật. Cũng chỉ có giải thích đó nghe mới hợp lý với tính cách của cô ta từ trước đến nay. Nghĩ vậy, chàng mỹ nam càng không thể để bản thân yếu thế, cũng xuất ra toàn bộ khả năng diễn xuất của mình, mở đầu bằng một nụ cười tuyệt đẹp để che mắt mọi người.

— “Anh Yo Seob à!” — Cô gái nhìn cậu bằng ánh mắt tràn ngập tình cảm, có chút ngượng ngùng, tựa như một cô bé lần đầu biết yêu. — “Em. . .”

Chỉ là diễn kịch trước mắt mọi người, có cần thiết phải khiến người khác sờn hết cả da gà lên như vậy không? Nhìn thấy vẻ mặt thẹn thùng của cô, cậu có chút hoảng sợ, lo lắng cô ta sẽ ăn nói linh tinh, làm hiểu lầm về hai người càng thêm trầm trọng.

— “Cô đang làm cái trò gì thế?” — Còn chưa để ai đó nói hết, chàng mỹ nam vội vã ngắt lời, âm lượng vừa đủ để chỉ hai người bọn họ nghe thấy, cũng đủ để cô cảm thấy cậu đang nghiêng răng nghiêng lợi. — “Ở đây không ai nghe thấy được chúng ta nói gì đâu. Đừng có tiếp tục giả bộ trước mặt tôi có được không. Trông thật là giả tạo.”

Để chứng thực cho lời nói của mình, ai đó còn dùng bộ mặt ghê tởm, hơi lùi lại, như thể cô chính là dịch bệnh cần tránh xa.

Chỗ này vốn đã cách những người còn lại đủ xa để người khác không nhận thấy rõ biểu cảm cũng như những lời họ nói, nên bây giờ cô ta còn dùng giọng nói ngọt ngào đó với cậu thì thật là điều thừa.

— “Anh. . .” — Anna phải cố gắng lắm mới không nổi giận, hít sâu vài lần để lấy lại bình tĩnh. Cô thực sự không phải đến đây để gây sự, nhưng ai đó thật là có tài chọc tức người khác mà. — “Tôi chỉ là muốn cảm ơn anh về chuyện lần trước thôi mà.”

Kể từ sau lần biểu diễn ấy, tâm trí cô lúc nào cũng nghĩ về khung cảnh ngày hôm đó, thỉnh thoảng lại ngẩn ngơ, trong lòng có những cảm xúc thật khác thường. Không biết có phải do lần đó chưa thể nói lời cảm ơn với Yo Seob hay không mà suốt ngày cô đều mong chờ được gặp lại chàng trai ấy.

— “Cái gì cơ? Cô cảm ơn á? Đùa cũng phải có mức độ thôi chứ?” — Đột nhiên nghe được Anna nói lời cảm ơn với mình, Yo Seob không thấy nghi ngờ mới là lạ. Hai người bọn họ đều coi đối phương là kẻ địch, gặp mặt mà không xảy ra chiến tranh đã là hãn hữu rồi, huống chi Anna lại chủ động nói cảm ơn nữa chứ. — “Chẳng lẽ xung quanh đây có máy quay ẩn à?”

Ngoại trừ lý do đó thì chàng mỹ nam không thể nghĩ ra được nguyên nhân nào khác giải thích cho sự bất thường của người con gái ấy hết cả.

Không lẽ cô ta đang có ý bẫy cậu, ghi hình lại cuộc nói chuyện của hai người, để các fan hiểu lầm cậu, cho rằng cô ta là người bị hại? Nghĩ đến vậy, chàng mỹ nam không khỏi hoảng sợ lùi lại, ngược nhìn xung quanh trong trạng thái cảnh giác cao độ.

— “Cô hãy nói thật đi!” — Đào quanh một vòng nhưng vẫn không hề phát giác thấy chiếc camera ẩn nào, Yo Seob mới quay sang nhìn cô trong khó hiểu, vẻ mặt rất thận trọng. — “Cô có âm mưu gì thế hả?”

Điều đáng sợ nhất trong cuộc đời không phải là rơi vào bẫy của người khác, mà là sống trong lo lắng và nghi ngờ, không biết đối phương sắp tới sẽ ra chiêu gì. Chàng mỹ nam nhìn thẳng vào Anna, rất muốn xuyên thấu qua ánh mắt của người con gái đó để biết được cô đang suy nghĩ gì, nhưng cuối cùng chỉ hoàn toàn vô ích.

— “Yo Seob! Anh đúng là đồ con lợn!” — Mặc dù đã rất nỗ lực kiềm chế, nhưng Anna vẫn không thể chịu đựng được thái độ và kiểu nói của chàng trai ấy. Không hiểu sao cứ mỗi lần nói chuyện với cậu được vài câu là cô lại bị ai đó chọc tức điên lên, không khống chế được mình nữa. — “Quên đi! Anh hãy quên ngay những gì tôi vừa nói đi. Tôi có điên thì mới cảm ơn anh mà.”

Rõ ràng có ý tốt mà lại bị nghi ngờ, cảm giác này khiến Anna thấy bức bối, liếc sang trừng cậu một cái rồi mới quay đầu bỏ đi, không thêm đoái hoài gì tới chàng trai ở phía sau. Nếu được, cô rất muốn cầm cái gì đó đập mạnh vào đầu cậu một phát cho đỡ tức giận.

— “Con gái thời nay thật là khó hiểu quá đi!” — Ngạc nhiên nhìn Anna tự tức giận rồi bỏ đi, Yo Seob vẫn đứng đó không hiểu gì hết. Cuối cùng thì cô gái đó muốn làm gì đây? Thật là kì quặc mà. — “Chẳng biết cô ta đang làm gì nữa.”

Nghĩ mãi vẫn không hiểu được, chàng mỹ nam cũng chỉ đành mặc kệ Anna phát giận một mình, cứ thế bước về phía đoàn chụp ảnh như thể không có gì bất thường xảy ra hết.

* * *

Khẽ cau mày, Minh Tuyết bước nhanh chân hơn về phía phòng thu âm, sau đó quét ánh mắt một lượt quanh căn phòng tìm kiếm thứ mà Yo Seob đã nhắc tới.

Đạo gần đây, MS4 dường như đã nghiêm nhiên coi người con gái ấy là trợ lý thật sự của mình, nhiệt tình sai đủ các việc lật vật, từ mua nước, cầm trang phục, chạy chân, đến bây giờ là bắt cô đi tìm tờ nhạc phở bỏ quên trong phòng thu âm.

— “Họ coi mình là osin ư? Đã không được trả lương mà còn bị sai vặt đủ thứ chuyện thế là sao?” — Cô bức bối cần nhả, nhưng đôi mắt vẫn nhìn quanh tìm kiếm, cuối cùng dừng lại ở trên chiếc ghế ngồi.

Bước vội tới cầm tờ giấy in đầy những nốt nhạc, Minh Tuyết đang định quay đầu bước đi thì chợt cảm thấy có gì đó khác thường, không khỏi nhìn kĩ lại một lần.

“Giờ đây? Không phải bài hát của MS4 ư?” – Xem xét kĩ lại một lần, Minh Tuyết có thể khẳng định đây không phải nhạc phổ mà các chàng nữ nam cầm đến. Nhưng mà trong thời gian ngắn như vậy, sao nó lại xuất hiện ở đây cơ chứ? Vừa nảy rõ ràng không có cơ mà. – “Chắc là của người đến tập trong phòng này tiếp theo. Mà tờ này có đánh dấu cả lời hát của nam và nữ riêng này.”

Nhìn tờ nhạc phổ, Minh Tuyết bỗng thấy có hứng thú, bắt đầu thật sự chú tâm vào đọc nó. Trong chốc lát, những thứ trước mắt người con gái dường như không còn là những nốt nhạc được ghi trên giấy, mà chuyển thành giai điệu vang lên trong trí não.

Bài hát này quả thật rất hay, khiến cô cũng bị cuốn hút, bất giác bị chìm vào trong đó. Nó khiến trái tim cô bất chợt đập nhanh, tìm về được cảm giác mà từ rất lâu mình đã lãng quên.

Khoảnh khắc đó, Minh Tuyết dường như đã quên mất mình đang ở đâu, định làm gì, chỉ cảm thấy rất muốn thử hát lên theo điệu nhạc. Cứ thế, cô dường như bị những cảm nhận tuyệt diệu ấy chi phối, khẽ mở miệng cất lên tiếng hát.

* * *

Phía bên kia dãy hành lang, một chàng trai đang bước về phía phòng thu âm, bắt đầu buổi tập ca khúc mới của mình.

Cho dù là đi bất kì đâu, chàng trai ấy vẫn luôn là tâm điểm của mọi sự chú ý bởi vẻ ngoài quá mức bắt mắt của mình. Khuôn mặt xinh đẹp còn hơn cả một người con gái, đôi mắt trong vắt, làn da mịn màng không chút tí vết, làn môi mỏng màu hồng tựa như những cánh hoa anh đào, cùng với mái tóc trắng làm nên một vẻ đẹp không gì có thể so sánh được. Người đó không phải ai khác mà chính là Kevin, vị thần tượng nổi tiếng của nhóm Angle.

Chàng nữ nam bước tới trước cửa phòng, bàn tay vừa định chạm lên nắm cửa thì bất chợt ngừng lại khi nghe được âm thanh phát ra từ bên trong. Đó là tiếng hát của một người con gái.

Giọng hát rất cao, trong veo, lại chứa đầy những tình cảm, tựa như hòa lẫn cả tâm hồn và thể xác trong đó. Không chỉ chất giọng, mà ngay cả cảm xúc trong đó cũng có sức rung động lạ kì, khiến cậu chợt có cảm giác như bài hát này được viết dành riêng cho cô vậy.

Âm thanh tựa như có khả năng mê hoặc hồn người, khiến Kevin cũng bất giác thả lỏng tâm hồn, lắng nghe điệu nhạc. Giây phút đó, trong tâm trí chàng nữ nam dường như không nghĩ được bất cứ điều gì khác, chỉ tập trung thưởng thức tiếng ca.

Chỉ nghe người con gái ấy hát, cậu đã có cảm giác cô rất có tài năng trong lĩnh vực âm nhạc, cho dù là trong giới nghệ sĩ cũng có mấy người so sánh được. Càng là như vậy, Kevin lại càng tò mò, nhẹ nhàng tiến tới, mở cánh cửa ra nhìn vào bên trong.

Đến khi thấy được hình ảnh của người con gái ấy, chàng trai không khỏi bị sững sờ. Bởi vì chính cậu cũng không ngờ được người đang hát lại chính là vị nhân viên mà cậu đã từng gặp ở mấy bán nước tự động hôm trước. Lúc đó, cậu cảm thấy cô rất thú vị, rất mong chờ lần tiếp theo gặp lại, nhưng lại không ngờ lại là ở trong hoàn cảnh này.

Khoảnh khắc đó, chàng nữ nam chỉ cảm thấy trong lòng chợt xuất hiện những cảm xúc khác thường, trái tim cũng đập nhanh hơn vài phần, không biết là vì hứng thú khi gặp lại người quen, hay là một lý do nào khác chính cậu cũng không nhận ra.

Trong phòng thu âm, Minh Tuyết vẫn hát, đôi mắt khép lại, cả tâm trí thả lỏng theo âm điệu của ca khúc. Nhưng đột nhiên, người con gái ấy dường như linh cảm thấy có điều gì đó không đúng, vội vàng dừng lại, quay sang nhìn ra phía ngoài cửa.

Ánh vào trong đôi mắt cô khi đó là hình ảnh Kevin đang đứng phía ngoài, có vẻ như đã ở đó quan sát cô được một lúc lâu rồi. Cả hai người cùng kinh ngạc nhìn đối phương, không biết phải nói gì trong hoàn cảnh này hết cả.

Minh Tuyết lúc đó mới hoảng hốt nhớ ra mình đang ở đâu, không những chiếm dụng phòng thu âm, mà còn tự tiện lời nhạc phổ của người khác ra hát, trên mặt bỗng trở nên đỏ ửng. Cô ngượng ngùng đến mức chỉ muốn đào một cái lỗ chui xuống, hay đâm đầu và đâu đó chết luôn cho xong.

“Tôi...” – Lên tiếng đầu tiên là Kevin. Chàng nữ nam cũng cảm nhận được không khí đầy ngại ngùng, vội vàng mở miệng giải thích cho sự xuất hiện đột ngột của mình ngoài cửa. – “Tôi đến đây để tập nhạc. Bài hát đó...”

Vừa nói xong, chàng nữ nam liền thấy hối hận. Bởi vì hiện tại lại đến lượt Minh Tuyết rơi vào tình thế khó xử, không biết giải thích sao về sự xuất hiện của bản thân trong phòng thu âm, cùng với tờ nhạc phổ trên tay mình.

“Tôi xin lỗi...” – Cô gái lúng túng, cuống quýt đặt tờ giấy xuống, đáng vẻ như vừa phạm phải một tội lỗi cực kì nghiêm trọng. Sau đó, cô vội vàng cúi đầu xin lỗi, còn chưa kịp nghe được hồi đáp từ phía Kevin thì đã chạy biến mất khỏi phòng.

“Khoan đã!” – Chàng trai gọi vội theo nhưng vẫn không kịp. Minh Tuyết đã chạy đi mất dạng. Cô gái đó giờ không còn tâm trí để ý bất cứ chuyện gì xảy ra xung quanh mình nữa.

Phút chốc, chỉ còn lại một mình Kevin đứng ở cửa, ngược nhìn phía hành lang đã không còn một bóng người, ngần ngừ không biết nói gì. Một lúc lâu sau, trong tâm trí chàng trai không ngừng nhớ đến dáng vẻ hốt hải bỏ chạy của cô khi nãy, trên môi bất chợt hiện lên một nụ cười.

Nhìn từ trên cao, cả thành phố giữa buổi đêm trở nên rực rỡ bởi vô vàn ánh đèn, tựa như hòa lẫn với khung cảnh bầu trời đầy sao.

Trên tầng cao nhất của nhà hàng, Young Min khẽ rời tầm mắt khỏi quang cảnh thành phố đêm về phía sân thượng để quay sang nhận lấy tách cà phê từ nhân viên phục vụ, đáng vẻ bình thản như không hề nhận thấy ánh mắt khác thường từ người con gái ngồi đối diện.

— “Sao cậu lại nhìn tớ bằng ánh mắt như vậy?” – Bình tĩnh nhấp một ngụm cà phê, thả lỏng tâm trạng để thưởng thức hương vị của nó, một lát sau Young Min mới mở miệng. — “Chẳng lẽ cậu cũng giống các cô gái khác, chán ghét, thất vọng hay thấy thương hại mình đây?”

Chàng trai nói một cách quá dịu dàng, ánh mắt nhìn ra phía ngoài trời đêm, khiến người khác không hề cảm giác được cậu đang nói về chính bản thân mình.

— “Mình cũng không biết nữa.” – Eun Ji nhìn người con trai mặc chiếc áo hồng ngồi trước mặt, trong ánh mắt không thể giấu nổi nét u buồn. — “Mình không biết người đang ngồi trước mặt có thật là Young Min mà mình quen biết bao nhiêu năm qua không nữa.”

Cô không thất vọng về sở thích này của cậu, nhưng cứ mỗi lần nghĩ tới việc mình nhìn thấy bức ảnh do Minh Tuyết làm rơi thì mới biết chuyện này, cô lại thấy rất khó chịu.

— “Vậy ư?” – Young Min chỉ nói một cách rất băng quơ, nhưng trong lòng của chàng trai ấy cảm thấy những gì, cũng chỉ có cậu mới có thể thấu hiểu.

Nghे thấy câu trả lời của Eun Ji, cậu cho rằng cô ấy cũng không thích dáng vẻ hiện tại của mình, không khỏi thấy thất vọng. Tuy rằng cậu đã tập làm quen với việc thân thiện tiếp nhận mọi lời bàn tán về mình, nhưng nghe chính miệng cô bạn thân của mình nói lời phản đối lại là một chuyện khác.

— “Mình rất buồn...” – Eun Ji hơi khép mi để che đi đôi mắt đầy hơi nước của mình, khiến cô trông tựa như một nữ thần u buồn, nghẹn ngào mãi mới nói lên lời. — “Bởi vì mình tưởng rằng mình đã hiểu hết mọi thứ về cậu, nhưng sự thật thì lại không phải. Hình như có rất nhiều điều mà một người bạn thân như mình cũng không được biết nhưng người ngoài thì lại rất rõ.”

Lời nói của cô tưởng như không hề ám chỉ bất kì ai, nhưng kì thật lại vô hình hướng về phía Minh Tuyết. Cô và cậu đã quen biết nhau bao nhiêu năm trời, nhưng cuối cùng lại thua một người vừa quen mấy tháng sao?

— “Đó vốn là một bí mật.” – Đến lúc này, Young Min mới thật sự quay sang nhìn kĩ Eun Ji, cũng cảm nhận được sự đau lòng của cô, mới hiểu được chuyện mà cô thấy khúc mắc nhất là gì. — “Một bí mật mà mình không muốn cho bất kì ai biết, cả những người thân thiết nhất.”

Đúng vậy! Nếu không phải do tình cờ bị Minh Tuyết nhận ra, rồi lại gặp phải sự cố như vậy, cậu có lẽ sẽ giấu kín nó trong lòng suốt cả đời.

Chỉ là người định không bằng trời định, cậu cuối cùng vẫn phải đối mặt với điều đó.

— “Vậy thì tại sao cậu lại thừa nhận điều đó trên truyền hình? Nhỡ ra cậu chỉ việc phủ định đến cùng là được thôi mà. Cậu có biết điều này sẽ ảnh hưởng tới hình tượng của cậu như thế nào nếu các fan không chịu chấp nhận không?”

Cô đã suy nghĩ rất nhiều trường hợp xảy ra, chỉ là không ngờ cậu cuối cùng lại làm như vậy, hơn nữa còn rất nhẹ nhàng tha thứ cho Minh Tuyết. Bao nhiêu ngày qua, cô nhìn thấy những gì đã xảy ra trước mắt mà không cam lòng, tâm trạng cũng rất phức tạp, không ngừng tránh né cậu. Nhưng đến cùng vẫn không chịu được, muốn có một câu trả lời rõ ràng cho tất cả.

Nhận thấy phản ứng hơi quá mức của Eun Ji, Young Min có chút ngạc nhiên, ngược lên nhìn cô, sau đó lại khẽ nhìn xuống, suy tư một hồi rồi mới chột chột nói.

— “Bởi vì có một người đã nói với mình rằng cứ trốn tránh bản thân sẽ chỉ làm tổn thương chính mình mà thôi.” – Nghĩ đến Minh Tuyết, tên yêu nghiệt bất chột nở một nụ cười dịu dàng, ánh mắt trở nên nhu hòa. — “Người đó đã giúp mình nhận ra điều mà mình thực sự mong muốn là gì. Mình muốn các fan được thấy con người thật của bản thân, và họ thật lòng ủng hộ mình chứ không phải chỉ bởi vì ánh hào quang bên ngoài.”

Cho dù trước đó phải trải qua một quãng thời gian thật khó khăn, nhưng rốt cuộc mọi chuyện cũng đã ổn. Hơn hết là giờ đây chàng mỹ nam ấy có thể tự do làm điều mình thích, cảm thấy cuộc sống thật nhẹ nhàng và thoải mái.

— “Người mà cậu nói tới...” – Eun Ji nhìn về mặt của Young Min khi nhắc đến người con gái ấy, trong lòng có một dự cảm không tốt, bàn tay nắm chặt mà chính cô cũng không nhận thấy. — “Là Minh Tuyết ư? Lúc nghe bài phỏng vấn của cậu, tớ đã nhận ra người cậu nhắc tới chính là cô ấy. Cô bé ấy hiện giờ quan trọng đối với cậu đến mức vậy rồi ư? Hay là cậu đã thức sự thích cô ấy?”

Eun Ji lúc này thật sự rất mâu thuẫn, vừa muốn nghe được câu trả lời, vừa sợ nó là điều mà mình đang lo lắng nhất. Cô rất sợ cậu chính miệng thừa nhận đã thích Minh Tuyết. Nếu thật sự là như vậy thì cô biết làm thế nào bây giờ?

Đột nhiên bị hỏi một câu như vậy, Young Min tỏ ra hết sức kinh ngạc, tâm trí cũng thật loạn. Từ trước đến nay, cậu chưa bao giờ thật sự suy nghĩ chuyện này, thế nên nhất thời không biết phải trả lời ra sao.

Cậu và Minh Tuyết ư? Đó là chuyện không thể nào.

— “Cậu đang nói gì thế?” – Tên yêu nghiệt khẽ nói, đôi mi cụp xuống tựa như đang trốn tránh điều gì đó. Chàng trai nhấp một ngụm cà phê, cố gắng tỏ ra như thường, nhưng cả người lại tản mát ra một cảm giác mơ hồ, tựa như tâm trí không hề ở nơi đây. — “Mình và Minh Tuyết ư? Không thể nào. Mình và cô ấy thuộc về hai thế giới quá khác xa nhau. Cô ấy sống quá vô tư, quá đơn giản, và luôn kì vọng vào một tình yêu đẹp. Và cô ấy xứng đáng có một người con trai sẽ luôn chỉ nhìn về phía cô ấy suốt cả cuộc đời.”

Young Min khẽ nói, nhưng không biết là để cho Eun Ji nghe hay tự nói với bản thân mình nữa. Chẳng phải ngay từ đầu cậu đã biết, người con gái ấy không hề thuộc về mình đó sao?

Cậu vốn sống quá phong lưu, tưởng như rất đa tình nhưng lại cũng rất vô tình, chưa bao giờ ngừng chân ở lại bên một người con gái nào. Thế nên, nếu có một ngày bọn họ thành một đôi, điều đó sẽ chỉ khiến cho Minh Tuyết thêm đau khổ mà thôi.

Biết trước sẽ không có kết thúc tốt đẹp lại vẫn lao đầu vào như con thiêu thân, đó không phải là tính cách của cậu. Vì vậy, Young Min vẫn tự nhắc bản thân không được lún sâu, luôn luôn dùng lý trí để kiềm chế.

Nhưng đôi khi, có những việc mà con người ta không thể khống chế, nhất là tình cảm. Chẳng qua Young Min là người trong cuộc nên không nhìn thấy mọi việc rõ ràng bằng Eun Ji mà thôi.

Chàng mỹ nam tiếp tục nhấp một ngụm cà phê, cố gắng chuyển hướng đề tài sang chuyện khác. Nhưng suốt buổi nói chuyện đó, cậu hầu như không nhớ được bọn họ đã nói những gì, ánh mắt thỉnh thoảng lại vô thức ngước ra phía ngoài, thoáng qua một nét tru tư.

* * *

Những ngày bận rộn của các chàng mỹ nam vẫn tiếp diễn giữa cái lạnh buốt giá đầu năm. Thời gian trôi qua rất nhanh, chẳng mấy chốc không khí rộn ràng của ngày Tết âm lịch đã ngập tràn, khoảnh khắc giao nhau giữa năm cũ và năm mới cũng cận kề.

Cùng với đó, các thành viên của MS4 cũng phải đối mặt với một vấn đề vô cùng khó nghĩ.

“Chết rồi! Anh quên mất!” – Young Min nhìn lên tờ lịch, sực nhớ ra một vấn đề, trong giọng nói đầy lo âu. – “Còn mấy hôm nữa là Tết rồi. Chúng ta được nghỉ vài ngày sau những buổi biểu diễn kín đặc hôm giao thừa. Sau đó, mọi người đều sẽ về nhà, thế còn Minh Tuyết thì sao đây?”

Đợt này bọn họ sẽ được nghỉ vài ngày, thế nên đây quả là một vấn đề phức tạp, cần được đưa ra bàn bạc kỹ càng. Bọn họ cũng không mong muốn tình huống của ngày Giáng sinh lại tiếp diễn thêm lần nữa.

“Đúng vậy! Em cũng đã hỏi giám đốc rồi. Năm nay ba mẹ của cô ấy đang có rất nhiều công việc bên Mỹ, vẫn không thể về được.” – Hyung Ki gật đầu, nói với vẻ mặt vô cùng nghiêm túc của một vị đội trưởng. Cậu cũng đã chú ý đến chuyện này nên đã tìm hiểu trước kỹ càng, đang định tìm một cơ hội để nói chuyện với các thành viên khác. – “Nếu hỏi thì chắc chắn cô ấy sẽ nói về nhà ba mẹ hay qua chỗ Sora, nhưng đến hôm đó lại một mình đón Tết ở kí túc xá mà xem.”

Bọn họ đã nói chuyện vài lần với Sora, cũng chẳng khó khăn gì đoán được ý định của Minh Tuyết đối với chuyện này, thế nên mới có buổi bàn luận ngày hôm nay.

“Thế thì ai đó trong nhóm sẽ mời cô ấy về đón Tết với gia đình là được.” – Ngay cả khi bàn về vấn đề rắc rối nhất ngày đầu năm, Yo Seob vẫn tỏ vẻ quá mức thân nhiên, tay vẫn cầm gói khoai tây chiên ăn ngon lành. – “Đó là cách giải quyết khả thi nhất rồi còn gì.”

Ai đó nói thật đơn giản và nhẹ nhàng, bởi vì cho dù Minh Tuyết có đến nhà người nào đón Tết thì cũng không phải là nhà cậu.

“Nhưng sẽ là ai đây?” – Biện pháp đó thì mọi người đều cũng nghĩ tới, nhưng cụ thể để Minh Tuyết sang nhà ai để cô ấy không ngại mới là chuyện quan trọng nhất. Các chàng mỹ nam căng thẳng liếc nhìn nhau, mãi vẫn không có được câu trả lời.

Trái với dáng vẻ khó nghĩ của các thành viên khác, Jae Sung thì lại rất vô tư và hào phóng, còn nói với vẻ rất háo hức chờ mong.

“Hay là đến nhà anh đi!” – Tên mèo lười còn tỏ vẻ rất thật, vừa nói vừa gật đầu một cách vô cùng nghiêm túc. – “Nhà anh rất hiếu khách thì phải.”

Anh Jae Sung, rốt cuộc câu anh đang nói là khẳng định hay nghi vấn vậy? Nghe thấy câu nói của tên đàn anh, các chàng mỹ nam đã cảm thấy ngay rằng không thể gửi niềm tin vào cậu được rồi.

“Anh á?” – Yo Seob khẽ cau mày, vẻ mặt đầy nghi ngờ. Nhất là khi cậu bắt đầu tưởng tượng ra cảnh Minh Tuyết đón Tết ở nhà người anh ấy thế nào, liền vội vàng lắc đầu. – “Thôi đi! Đừng có nói vớ vẩn nữa. nhà anh chật thế thì ở đâu được chứ.”

Để cho Minh Tuyết theo tên mèo lười này về nhà, rồi một mình cô ngồi ngầy ngốc đối mặt với gia đình chàng trai ấy, trong khi nhân vật chính thì ngủ gật bên cạnh, không biết chuyện gì đang xảy ra xung quanh ư? Chỉ vừa nghĩ đến tình huống đấy, cậu đã thấy không ổn chút nào.

Hơn nữa nhà tên đàn anh ấy cũng đâu còn phòng trống.

“Thế thì Minh Tuyết và anh chung phòng được mà.” – Ai đó vẫn không từ bỏ ý định, còn thật sự nói một câu như vậy. Trong trí não cậu chỉ nghĩ tới việc Tết này khi ngồi chờ pháo hoa thì đã có vai cho mình tựa, đêm nằm có gối người cho mình ôm là thấy vui rồi.

Minh Tuyết đón Tết ở nhà cậu, đó quả là một ý tưởng không tồi. Nghĩ vậy, Jae Sung lại càng kiên quyết với ý định này, bất chấp mọi việc khác để lại đưa ra lời đề nghị.

Thấy tên mèo lười vô tư đưa ra ý tưởng đó, khoe miệng các thành viên còn lại không khỏi run rẩy. Làm ơn đi, cậu coi con gái nhà người ta là cái gì thế hả? Điều này mà cũng dám mở miệng ra nói như một điều hiển nhiên thế sao?

“Thôi thì đến chỗ anh cũng được mà.” – Nhìn vẻ mặt háo hức của Jae Sung, Young Min không khỏi thở dài một hơi. Đôi khi cậu rất muốn nói lớn cho tất cả mọi người khác trên hành tinh này rằng cậu không hề quen biết cái tên đó.

Thật không sao lý giải được cái tên động vật đơn bào này làm sao có thể sống được đến tận bây giờ nữa.

“Em tưởng kì nghỉ là lúc lịch hẹn hò của anh kín đặc nhất chứ?” – Hyung Ki hỏi một câu đúng trọng tâm của vấn đề.

Ai chẳng biết anh cứ lúc nghỉ là lại xếp lịch hẹn kín mít, liệu có thời gian về nhà liếc xem Minh Tuyết một cái hay không? Để Minh Tuyết ở nhà Young Min, bọn họ có cảm giác như đang giao trứng cho ác vậy.

“Đạo này ít hơn mà.” – Không biết là do ảnh hưởng của vụ scandal lần trước hay cậu bắt đầu thấy chán với trò chơi tình cảm, mà những buổi hẹn của cậu gần đây cũng ít hơn hẳn. Thế nên việc để Minh Tuyết đón Tết ở nhà cậu có vẻ là khá hợp lý nhất đấy chứ. – “Anh sẽ cân bằng lại lịch đăng hoàng mà.”

Young Min nói với nụ cười đẹp lấp lánh, khiến các cô gái nhìn thấy đều không khỏi mê mẩn, nhưng cũng vì thế lại làm các thành viên còn lại càng không thể tin tưởng Minh Tuyết và Young Min ư? Có mà cô ấy ngồi một mình tiếp chuyện với gia đình Young Min trong khi anh ấy đang đi chơi vui vẻ với các cô gái xinh đẹp khác thì đúng hơn.

Cuối cùng gói gọn lại trong ba từ... không khả thi.

“Thôi quên đi! Trong đầu anh lúc nào cũng chỉ có phụ nữ và hẹn hò thôi.” – Yo Seob ngay lập tức phủ định ý nghĩ để cô đến nhà tên đàn anh này, cảm thấy vô cùng không ổn. – “Ở nhà với những người không quen trong khi anh đi chơi vui vẻ, như vậy thì Minh Tuyết sẽ cảm thấy ở nhà một mình trong kì túc xá còn vui hơn đấy. Thế còn Hyung Ki thì sao?”

Đây cũng là lựa chọn cuối cùng rồi, nếu vẫn không được thì quả là rắc rối lớn. Nhưng nghĩ lại, chàng mỹ nam ấy vốn là đội trưởng, không có tật xấu, đáng vẻ có thể tin cậy được, nên chắc cũng không có gì để phản đối nữa.

“Nhà anh.” – Nhận thấy không ai để ý đến mình, Jae Sung rất nỗ lực gây sự chú ý, tiếp tục ngồi bên cạnh lải nhải. – “Đến nhà anh đi mà.”

“Minh á?” – Hyung Ki bắt đầu thật sự suy nghĩ về vấn đề này, cân nhắc cẩn thận từng chi tiết nhỏ nhất. Cậu cũng rất mong Minh Tuyết có được một kì nghỉ thoải mái và vui vẻ. – “Cũng được nhưng có vài điều không ổn lắm. Nhà mình vốn là gia đình nghệ sĩ nên ngay cả Tết cũng không đông đủ. Lịch nghỉ lại lệch nhau nên lúc ở nhà, lúc lại đi, chẳng có Tết nào ra hồn cả. Mà mấy bà chị mình mà biết mình mang con gái về nhà thì sẽ đem ra làm đề tài trêu đùa suốt đấy.”

Càng nói, chàng trai mới nhận thấy càng nhiều điều ko ổn. Đừng nói là Minh Tuyết, mà ngay cả cậu nhiều lúc cũng thấy sợ những bà chị quái ác của mình, thế nên cô về nhà cậu chơi có vẻ như không phải là một biện pháp hay.

“Nhà anh rất đông đủ và hiếu khách.” – Như để chứng minh ưu thế của gia đình mình, Jae Sung lại ở bên ngoài chen vào mấy câu. Chẳng qua lũ đàn em còn lại đều đã đưa cậu ra khỏi vòng loại từ đầu, coi ai đó như là vô hình.

Có thời gian để bận tâm tới Jae Sung thì thà tập trung tâm trí để suy nghĩ cách giải quyết khác thì có ích hơn nhiều.

“Thế thì ai cũng không được nhì!” – Yo Seob dứt thêm một miếng khoai tây chiên vào miệng nhai, tiện thể đưa ra lời kết luận.

Sắp xếp cho Minh Tuyết ở đâu giờ đúng là một vấn đề khó nghĩ. Cho tới lúc này, nhà của các thành viên trong nhóm đều đã bị loại, chỉ còn lại ít ỏi vài người quen có thể nghĩ tới mà thôi. Chàng mỹ nam hơi cau mày điểm danh những chỗ khả thi, từ đầu tới cuối hoàn toàn không liên hệ nó với bản thân mình.

Tuy nhiên, các chàng trai còn lại cũng không dễ dàng bị đánh lạc hướng như vậy. MS4 vốn chẳng phải có 4 thành viên hay sao? Nghĩ như vậy, tất cả cùng đưa mắt nhìn về phía Yo Seob, trong mắt hiện lên một tia sáng.

“Chẳng lẽ lại giám sát cô ta tới tận nhà của Sora?” – Ai đó vẫn chìm trong suy tư, hoàn toàn không biết vận mệnh của mình trong những ngày sắp tới đã được quyết định. Mãi lâu sau, tới tận khi cảm thấy không khí có chút khác thường, Yo Seob mới giật mình ngước lên, bắt gặp những ánh mắt nhìn về phía mình từ đầu tới chân như thể đang chiêm ngưỡng món đồ trong buổi triển lãm, không khỏi hốt hoảng. – “Sao mọi người lại nhìn em như thế hả?”

Cậu dường như linh cảm thấy có điều không tốt sẽ xảy ra với mình.

“Uh! Được đấy!” – Young Min quay sang dùng ánh mắt trao đổi với Hyung Ki, tỏ vẻ rất hài lòng với đáp án mà hai người đang cùng nghĩ tới. Tại sao phải đi đâu xa xôi trong khi ở đây có sẵn một kẻ phù hợp như thế này cơ chứ?

“Cái gì mà được cơ?” – Yo Seob đánh hơi được nguy hiểm, không khỏi thận trọng đề phòng. Hai người lộ ra vẻ mặt như vậy chắc chắn là đang nghĩ tới những chuyện không tốt lành gì rồi.

Chỉ hi vọng nó không phải là điều mà cậu đang lo sợ nhất.

Chàng mỹ nam không ngừng cậu nguyện, nhưng đáng buồn thay, nó không có chút hiệu quả nào. Khi nghe thấy câu nói tiếp theo của Hyung Ki, cậu thấy thế giới xung quanh mình chìm trong một màu u tối, khóc không ra nước mắt.

“Minh Tuyết sẽ ở nhà cậu.” – Chàng đội trưởng nói một câu khẳng định chứ không phải là một câu hỏi, hiển nhiên là không cho phép ai đó cự tuyệt.

Tết này cô ấy sang nhà Yo Seob là kết cục đã định rồi, đừng mơ có thể chối bỏ.

“Hả? Gì cơ? Tại sao chứ? Không được!” – Yo Seob phản ứng vô cùng quyết liệt, dĩ nhiên là không mong muốn Tết trở về nhà có thêm một cái đuôi rồi. Từ đầu tới giờ cậu tỏ ra quá vô tư chỉ vì không cho rằng mấy tên này sẽ gửi gắm Minh Tuyết cho mình, thế nên bây giờ đột nhiên bị quyết định như vậy, chàng trai không lớn tiếng phản đối mới là lạ. – “Sao lại là tớ chứ? Cậu biết rõ mỗi lần về là tớ lại phải đi chào hỏi người đó mà. Chi chuyện đó thôi đã đủ rắc rối rồi, bây giờ cậu lại bảo tớ đưa cái cô nàng ngây ngốc đó về thì coi như kì nghỉ này đi tong rồi. Không được là không được!”

Bình thường mỗi lần về nhà cậu đã thấy đủ đau đầu rồi, bây giờ lại thêm Minh Tuyết nữa thì đúng là một đoàn loạn. Kì nghỉ như vậy thì là ác mộng chứ nghỉ ngơi kiểu gì. Yo Seob rất kiên quyết với ý kiến của mình, nhất định không chịu hợp tác.

“Tôi về rồi đây!” – Còn chưa kịp để Yo Seob nói thêm điều gì, tiếng Minh Tuyết vang lên ngoài cửa đã làm tan vỡ những hi vọng cuối cùng của chàng trai ấy.

Hơn nữa, sau khi vừa đi dạo phố về, người con gái ấy còn mang về cả không khí vui mừng những ngày gần Tết, khiến các chàng trai lại càng không dám tiếp tục bàn luận về chủ đề vừa này. Nếu cô ấy biết mình vừa bị bọn họ tung qua tung lại một hồi thì không biết sẽ có cảm nhận như thế nào nữa.

“Uả? Mọi người đồng ý đủ rồi?” – Cô liếc quanh, cảm thấy không khí có chút khác thường, không khỏi ngạc nhiên quay sang hỏi. – “Đang nói gì mà trông căng thẳng thế?”

Không phải là đang nói xấu cô đấy chứ? Nếu không thì tại sao cô vừa về, cả nhà đã im lặng như tờ, nhìn sang bằng ánh mắt sùng sốt như vậy?

“Không có gì đâu!” – Young Min nhìn cô bằng ánh mắt dịu dàng như nước, rất bình thản nói ra kết quả thương lượng cả buổi sáng của các chàng mỹ nam – “Yo Seob nó vừa nói định mời em về nhà chơi những ngày nghỉ Tết. Nó nói rất muốn cho em thấy được những cảnh đẹp ở quê nhà, giúp em có thêm tư liệu để sáng tác truyện đấy.”

Tên yêu nghiệt có thể nói nhẹ nhàng như vậy chỉ vì Minh Tuyết đến không phải nhà cậu, người phải lo lắng cũng không phải cậu. Chỉ với một câu nói, chàng trai ấy đã chặn mọi người rút lui của Yo Seob, đồng thời cũng gọi lên sự hứng thú của Minh Tuyết.

Còn điều gì dễ thuyết phục người con gái ấy hơn việc nhắc đến những tư liệu viết truyện cơ chứ?

“Cái gì cơ? Em đâu có...” – Vừa nghe thấy tên đàn anh đó nói, Yo Seob không khỏi bất bình, nhưng lời phản bác mới phát ra được một nửa thì đã bị Hyung Ki bịt chặt miệng, lôi kéo vào một góc khuất.

Yo Seob nỗ lực vùng vẫy, muốn ngăn cản âm mưu đen tối của các thành viên khác nhưng hoàn toàn vô vọng. Một mình cậu đối phó với hai người, kết quả không cần đoán cũng có thể thấy được.

Không thể đến nhà cậu! Chàng mỹ nam nhìn về phía cô gái phía xa, không ngừng dùng ý nghĩ để nhấn nhủ đến cô. Đáng tiếc, việc sử dụng thần giao cách cảm trong trường hợp này không có chút hiệu quả nào, hơn nữa đối tượng là Minh Tuyết thì lại càng không thể.

Bên kia, Minh Tuyết vẫn hồn nhiên nói chuyện với tên yêu nghiệt mà không hề biết gì đến những gì đang xảy ra phía sau lưng mình.

“Vào mấy ngày sau mừng 3 Tết hả anh?” – Theo thái độ của tên đàn anh thì có vẻ như việc này đã được định sẵn, không thể thay đổi. Nhưng nghĩ đến việc sẽ ở nhà Yo Seob trong dịp Tết, cô cứ cảm thấy không ổn cho lắm. – “Nhưng em đến đó có thật sự được không vậy? Em sợ làm phiền gia đình cậu ấy đón Tết.”

Bỗng dưng có một người lạ đến nhà chơi vào ngày này, không biết gia đình Yo Seob có vì thế mà không được tự nhiên không nữa. Đây cũng là lý do mà cô gái ấy thường nói dối và tự đón những ngày lễ một mình.

“Không sao đâu!” – Đoán được sự băn khoăn của cô, Young Min đưa bàn tay lên khẽ xoa đầu Minh Tuyết. Chàng trai vô hình nhìn về phía tên đàn em vẫn đang giãy giụa phản đối ở phía sau lưng cô, trên khóe môi hiện lên một nụ cười đầy bí ẩn. – “Nó nói là rất mong chờ em tới mà. Thật đấy!”

* * *

Một chiếc xe phóng vút trên đường, sau đó chợt dừng lại trước cổng của một căn nhà lớn, cùng với đó là hình ảnh hai người bước xuống, ngược nhìn về phía trước.

Ngay từ ánh nhìn đầu tiên khi thấy nơi mình sẽ ở trong mấy ngày sắp tới, Minh Tuyết không khỏi há miệng sùng sốt. Cô quả thật chưa bao giờ nghĩ tới nhà của Yo Seob lại sẽ như thế này, quá khác biệt so với những gì người con gái ấy đã tưởng tượng.

“Đây... đây là nhà anh thật không đấy?” – Nhìn bức tường bao dài tựa như không có điểm dừng trước mặt, Minh Tuyết kinh ngạc đến mức mãi mới nói lên lời, thậm chí còn không tin được những gì mình đang thấy là sự thật nữa. – “Hay là anh dẫn bữa đến nơi nào đó để bày tôi hả?”

Cho dù nơi này là ngoại thành, nhưng riêng ngôi nhà đã lớn như thế này thì thật là khó tin mà. Nhìn Yo Seob, rồi lại quay sang nhìn ngôi nhà, cô lại càng thấy không khớp, ánh mắt cũng tràn ngập hoài nghi.

— “Cô đừng có nói vớ vẩn nữa.” – Chàng mỹ nam từ lúc trên xe đã tỏ ra khó chịu và bất an, không có hơi sức trêu đùa với cô. Nhất là khi bước đến trước cửa nhà, đáng về của cậu chợt trở nên vô cùng nghiêm túc, nhưng lại không giấu được sự bồn chồn trong đáy mắt. — “Tôi có gọi điện về nhà báo trước rồi đấy.”

Trở về nhà không phải là một chuyện rất vui sao? Tại sao ai đó lại tỏ vẻ như đang chuẩn bị đi đánh trận vậy? Minh Tuyết thấy thật khó hiểu, có cảm giác như chàng trai này đã giấu cô một chuyện gì đó rất nghiêm trọng.

Chẳng lẽ, đằng sau cánh cửa này chính là đầm rồng hang hổ? Minh Tuyết bắt đầu suy nghĩ lung tung, không để ý thấy cánh Yo Seob hít một hơi dài để lấy can đảm rồi liền ngang bước vào trong.

Cho đến tận khi chàng mỹ nam ấy thấy bên cạnh mình trống vắng, quay lại gọi lớn thì người con gái ấy mới giật mình trở về với hiện tại.

— “Mau vào đi chứ!”

Minh Tuyết ngơ ngác gật gù đầu theo bản năng, sau đó vội theo đuôi vào bên trong, ánh mắt tò mò nhìn khắp xung quanh.

— “Rộng thế này sao?” – Nhìn ngôi nhà được thiết kế theo kiểu truyền thống với khoảng sân vườn rộng rãi, Minh Tuyết tỏ ra vô cùng hứng thú, không nhịn được mở miệng hỏi. — “Nhà anh là địa chủ về đất à?”

Bình thường nhìn Yo Seob trong bộ mặt xấu xa quen rồi, cô chưa bao giờ nghĩ tới nhà cậu lại có điều kiện như vậy. Nếu tính giá trị của ngôi nhà này ra cũng không phải là một con số nhỏ rồi. Nghĩ như vậy, Minh Tuyết lúc này chợt ngược lên nhìn về phía chàng trai ấy bằng ánh mắt tò mò, biểu cảm như thể chưa bao giờ quen biết cậu.

— “Phần đất này là của tổ tiên để lại từ lâu rồi. Nhà tôi cũng kinh doanh nên có thể coi như là khá giả.” – Ánh nhìn của cô làm chàng mỹ nam không thấy thoải mái, đành phải mất công giải thích cho cô một chút.

Huống hồ nhà cậu có lớn hay nhỏ thì có gì quan trọng mà cô ta lại tỏ ra kinh ngạc như vậy chứ? Yo Seob vừa đi vừa nghĩ, không khỏi nhớ đến bên trong còn một nhân vật khó xoi, bỗng thấy thật đau đầu.

— “Mà này!” – Chàng mỹ nam dừng lại, nhìn chằm chằm về phía Minh Tuyết ra lệnh, đáng vẻ rất nghiêm trọng, như thể nếu cô làm trái lời thì sẽ chết với cậu. — “Cô bước vào đây thì đừng có tùy tiện nói lung tung về tôi hay MS4 nghe chưa. Nhà rất rộng nên đừng có đi linh tinh. Lúc gặp người lớn thì phải...”

Nhà cậu vốn đã đủ rắc rối, Minh Tuyết lại gây thêm chuyện nữa thì cậu không biết phải ứng phó thế nào nữa. Chàng trai liên tục nhắc nhở cô những điều cần lưu ý, nhưng còn chưa kịp nói hết thì sự xuất hiện của một người khác đã làm gián đoạn bài thuyết trình của cậu.

— “Yo Seob!” – Một người phụ nữ trung niên bước ra, ánh mắt đảo qua hai người một lượt, vẻ mặt rất hòa ái và thân thiện. — “Cháu đã về rồi đấy à?”

Vì thế, cho nên,

Đó cũng chính là nguyên nhân mà hiện tại người con gái ấy ngồi một mình ở đây, tay cầm tách trà, hồi hộp lắng nghe bậc trưởng bối hỏi chuyện.

— “Thật không ngờ đấy. Ta còn tưởng rằng thằng nhóc đó nói đùa cơ.” – Người phụ nữ mà hai người gặp ngoài cửa chính là cô ruột của Yo Seob. Hiện tại, bà cô ấy đang mời Minh Tuyết ngồi uống trà đàm đạo, trong khi Yo Seob đang sang gặp một vị trưởng bối khác. — “Không ngờ có ngày nó mang một cô gái về nhà thật. Hai đứa quen nhau bao lâu rồi thế, chắc thân thiết lắm nhỉ? Đến giờ ta vẫn không thể hiểu nổi tại sao cháu lại có thể làm bạn gái nó được đấy.”

Nhìn xem, con nhà người ta xinh xắn, hiền lành, đáng yêu thế này mà lại hợp thành một đôi với cái thằng nhóc đó, thật không khác gì một bông hoa nhài cắm bãi... Bà cô càng nhìn càng cảm thấy tiếc hận cho Minh Tuyết.

Bởi vì là cô ruột nên bà cô biết rõ ràng mọi tính xấu của thằng cháu của mình, mới tỏ ra như vậy. Hôm trước cái tên đó đột ngột gọi tới, kêu là sẽ dẫn một cô gái trở về, bà cô đã rất ngạc nhiên, không thể tin vào tai mình. Bây giờ thấy người thật ở trước mặt lại càng thấy kinh ngạc hơn.

Cô gái tốt thế này, sao lại với cái thằng đó chứ? Rốt cuộc thì cô bé này coi trọng thằng nhóc đó ở điểm nào nữa không biết.

— “Bạn... bạn gái?” – Nghe thấy từ này, Minh Tuyết mới là người thấy kinh ngạc hơn cả. Từ bao giờ cô trở thành bạn gái của Yo Seob thế? Cô hốt hoảng vội vàng đính chính lại, sợ rằng bà cô trước mặt sẽ hiểu lầm. — “Không phải đâu. Bọn cháu chỉ là bạn bè thôi. Chỉ vì cháu...”

Nói đến đây, Minh Tuyết mới nhận ra mình không biết phải giải thích sao về lý do mình có mặt ở nơi đây, câu nói phát ra được một nửa chợt bị tắc lại trong họng.

Nhưng mà cũng không thể để mọi người hiểu lầm lớn như vậy được. Minh Tuyết lúc này rơi vào trạng thái bối rối cực độ, cuối cùng chỉ nghĩ đến một cách giải quyết duy nhất, đó là gọi cái tên Yo Seob ấy đến giải thích rõ ràng.

— “Thế... Yo Seob đâu rồi thế hả cô?”

— “Nó à? Nếu đã về nhà thì việc đầu tiên là phải đi chào hỏi một vị trưởng bối quan trọng nhất rồi.” – Càng nhìn, bà cô càng cảm thấy vị cháu dâu này rất hợp mắt. Người ta chắc chắn là da mặt mỏng mới nói như vậy, nhìn về mặt ngượng ngùng đỏ bừng kia là biết mà.

Bà cô thông thả nhấp một ngụm trà, mỉm cười mở miệng nói với ánh mắt như thể đã thấu hiểu mấy chuyện tình cảm của lũ trẻ này rồi vậy.

__ “Mới rời nhau có vài phút mà đã thấy nhớ rồi sao?”

__ “Dạ?” – Minh Tuyết ngạc nhiên nhìn lên, không thể nào hiểu được tự duy của người phụ nữ ngồi trước mặt.

Yo Seob, mau về đây mà giải thích đi chứ! Tôi bó tay rồi.

* * *

Mở cửa phòng, Yo Seob rất quy củ bước vào, quỳ xuống đệm, nói với vẻ vô cùng lễ phép. Nếu Minh Tuyết nhìn thấy hình ảnh này, chắc chắn sẽ không thể tin được đây chính là chàng mỹ nam mà cô quen biết gần một năm trời qua.

__ “Cháu chào bà ạ.” – Chàng trai nói với vẻ căng thẳng và hồi hộp, ánh mắt thỉnh thoảng vẫn lén nhìn lên theo dõi vị trưởng bối trước mặt.

Trong nhà này, đây chính là vị trưởng bối lớn nhất, có đủ mọi quyền sinh sát trong tay. Hơn nữa, cậu vốn rất tôn trọng bà của mình, nên tư thái cũng phóng thả. Trước mặt bà ngay cả nói lớn cũng không dám.

__ “Đã về rồi đấy à?” – Bà lúc đó mới quay người lại, nhìn về phía Yo Seob, ánh mắt có chút không giống như người bà đang đón cháu nội mình trở về. – “Cuối cùng thì cũng vac mặt về cái nhà này rồi à? Cả năm trời mới mò về một lần, ta còn tưởng thằng cháu của mình quên luôn cái bà già này rồi chứ.”

Bà năm nay đã gần 80 tuổi nhưng vẻ ngoài lại khá minh mẫn, thậm chí có thể nói là khá khỏe mạnh so với tuổi tác. Tuy có chút hơi gầy nhưng lại có vẻ khá dẻo dai, bởi vì bình thường cũng chăm chỉ vận động, duy trì sức khỏe.

__ “Cháu làm sao dám quên bà chứ.” – Yo Seob có chút hốt hoảng trả lời, cả người căng thẳng, mồ hôi ướt đầm bàn tay. Đừng có nhìn dáng vẻ thông dong của người bà ấy mà bị lừa, bởi vì lần nào trở về đối mặt với vấn đề này, chàng trai ấy cũng chịu đủ. – “Chẳng phải cháu đã về rồi đấy sao? Cháu đã dùng nghỉ phép năm để về thăm bà rồi mà.”

Nói đến đây, chàng mỹ nam cũng cảm thấy có chút ảm ức. Không phải cậu không chịu về thăm, mà là không có thời gian, hơn nữa lần nào về bà cũng như vậy.

__ “Cái thằng này... đến cả Tết mà cũng phải dùng nghỉ phép năm à? Cái công ty ấy đang bóc lột sức lao động của con người đến cùng cực à? Thế nên ngay từ đầu ta đã phản đối việc mày theo cái nghề vớ vẩn này rồi.” – Bà không phải không thích Yo Seob theo nghề này, mà là phi thường không thích. Cái gì mà ca sĩ thần tượng, cả ngày đi mất dạng, cả năm cũng chẳng có mấy lần thò mặt về nhìn cái bà già này còn sống hay đã chết. Nghĩ đến đây, bà cau mày tỏ vẻ bức bối, trong giọng nói cũng chứa đựng một áp lực không nhỏ. – “Mà mày định bao giờ mới về kể nhiệm công ty của nhà hả? Mày định bắt bà già này gò lưng ra làm việc đến tận lúc chết hả?”

Gia đình vốn đã rất đơn bạc, còn lại cũng chẳng có mấy người. Trục hệ của bà cũng chỉ còn lại mỗi mình thằng cháu nội không nên thân này, thế nên sau này sớm muộn gì cũng chỉ có Yo Seob quản lý công ty. Thế mà cái tên mất dạy này dám để lại một câu không muốn rồi bỏ chạy đi làm ca sĩ, cả năm mới vac mặt về một lần.

Thế nên lần nào nhìn thấy mặt nó bà cũng không khỏi thấy bức bối.

__ “Bà!” – Tuy rằng không dám vô lễ, nhưng Yo Seob vẫn không thể không phản bác lời này. Bà có thể làm gì cậu cũng được, nhưng cũng không nên nói như vậy về công việc và ước mơ của cậu chứ. – “Thế thì bà cứ giao cho cô đi! Chẳng phải cô cũng là bậc trưởng bối của cháu sao? Cô tiếp quản công ty thì có gì không tốt chứ?”

Tuy rằng gia đình đơn bạc một chút nhưng cũng đâu phải chỉ có mỗi mình cậu có khả năng thừa kế đâu. Hơn nữa cậu vốn cũng không thích kinh doanh mà.

__ “Mày thừa biết rằng ta chỉ có mỗi mày là cháu đích tôn mà dám nói như vậy à?” – Bà trừng mắt, rất có khả năng sẽ giết chết Yo Seob nếu cậu còn dám mở lời chống đối. Nhưng nhìn thấy khuôn mặt của thằng cháu ngỗ nghịch, cơn giận của bà không những không biến mất mà còn tăng thêm. Sau cùng không nhịn được túm lấy những vật xung quanh, ném thẳng về phía cậu không chút nương tay. – “Mày cút ngay! Cút đi cho khuất mắt tao.”

Thằng nhóc này hình như vốn sinh ra để chọc tức bà thì phải. Càng nghĩ bà càng thấy giận dữ, ra tay càng thêm ác liệt.

__ “Bà! Bà bình tĩnh đã. Sao lần nào về nhà bà cũng đối xử với cháu như thế chứ.” – Yo Seob vội vàng né tránh, giọng cũng mềm xuống, hi vọng mọi việc bớt trầm trọng. Ở trong nhà cậu có cảm giác mình là người không có nhân quyền nhất, cũng oan ức nhất. Chẳng qua là muốn theo đuổi ước mơ, thế mà lần nào về cũng gặp phải cái cảnh này là sao?

Biết rằng lúc này nên dừng lại để bà đánh mấy cái cho hết giận, nhưng cứ thấy đồ bay đến là chàng trai ấy lại né tránh theo bản năng. Cứ thế lại càng không khác gì chọc giận bà, khiến bà bị cơn giận lấn át hết lý trí.

Cuối cùng, khi nhìn thấy cả chiếc bàn bay về phía mình, Yo Seob chỉ kịp la lên một tiếng kinh hoàng rồi lao đầu chạy vụt ra cửa. Cái này mà nện vào người thì chắc cậu sẽ phải ở nhà chơi với bà thêm nửa năm trên giường bệnh mất.

* * *

Chờ mãi đợi mãi mà vẫn không thấy Yo Seob đâu, Minh Tuyết càng lúc càng nóng ruột, không biết nên nói gì trong tình huống này. Trong lúc đang vận dụng toàn bộ bộ não để suy nghĩ chủ đề gì đó nói chuyện, xua tan cái không khí kì lạ này, một loạt những tiếng động chợt vang lên khiến cô không khỏi giật mình.

Âm thanh rất lớn, tựa như tiếng đồ vật va đập vào tường, rơi vỡ tan tành. Tuy không biết là chuyện gì xảy ra, nhưng nghe thấy có vẻ nghiêm trọng, Minh Tuyết và bà cô liền bước ra ngoài xem.

Nhưng khi cánh cửa vừa bật mở, hiện lên trong đôi mắt cô là một hình ảnh khó tin, khiến cô không biết phải nói gì trong hoàn cảnh này cả.

Từ phía một căn phòng khác, Yo Seob đang chạy trốn chết, phía sau còn có rất nhiều đồ vật bay vút theo, nện vào tường rơi tứ tung. Hơn nữa theo bước chân của chàng trai ấy hướng về phía này, những món đồ cũng bám theo sát nút.

— “Ồi!” — Còn chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra, mọi thứ trước mặt Minh Tuyết bỗng trở nên tối sầm. Cũng may đập vào mắt cô là một chiếc gối, nếu không người con gái đó thật sự phải ăn Tết trong bệnh viện rồi.

— “Cái thằng kia! Mày dám chạy à?” — Theo ngay phía sau, bà cũng bước ra khỏi phòng, khuôn mặt nổi giận lôi đình, trên tay vẫn còn cầm sẵn hai cuốn sách dày. — “Mày có đứng lại không thì bài.”

Có thằng cháu nào vô lễ như thằng này không? Để cho người già như bà phải vất vả đuổi theo như vậy à?

— “Vậy bà bỏ mấy thứ kia xuống và dừng lại đi!” — Yo Seob tìm chỗ nấp, chỉ có mỗi khuôn mặt thò ra phản bác. Theo thái độ của bà thì chỉ cần bắt được cậu là cậu sẽ chết chắc. — “Cháu đâu có điên mà dừng lại để bị ăn đập cơ chứ.”

Lúc này bà đang rất giận dữ, sẽ chẳng biết đến nặng nhẹ gì cả, có khi gây ra án mạng đấy chứ. Cậu cũng không ngu ngốc tự nguyện trở thành nạn nhân, chết thể nào cũng không biết.

Đang định ném nốt những thứ trên tay về phía đứa cháu mất dạy, bà bỗng nhiên cảm giác thấy có gì đó không đúng, liền quay sang nhìn lại.

— “Uà! Ai vậy?” — Bà nhìn từ đầu đến chân cô gái lạ mặt đang xuất hiện trong nhà mình, hỏi lại trong nghi hoặc. — “Người giúp việc mới à? Thuê lúc nào vậy?”

Cho dù bà đã lớn tuổi nhưng vẫn chưa đăng kí đến mức người giúp việc cũng không nhận ra chứ.

Nghe thấy lời này, Minh Tuyết quả là khóc không ra nước mắt. Cô cúi xuống nhìn lại bản thân, ánh mắt ngập nước nhìn sang Yo Seob như thể đang hỏi: trông tôi thật sự giống người giúp việc đến vậy sao?

— “Mẹ à! Đó là bạn gái mà Yo Seob mang về đấy.” — Bà cô chán nản nói. Nhận làm cháu dâu tương lai là người giúp việc, trên thế giới ngoài bà ra chắc chẳng còn mấy người. — “Con cứ tưởng là nó nói đùa nên mới không nói lại với mẹ thôi.”

Ai mà biết được thằng cháu lại mang bạn gái về thật chứ. Bà cô tưởng nó chỉ nói linh tinh để đánh lạc hướng sự chú ý nên mới không nhắc việc này trước mặt bà.

— “Cái gì?” — Nghe đến vậy, bà sững sốt, còn thật sự quay sang nhìn lại Minh Tuyết một lần, dò xét từng chi tiết nhỏ không buông tha. Ánh mắt nóng bỏng đến mức khiến cô gái ấy cũng thấy ngượng ngùng, không được tự nhiên.

Bỗng nhiên, bà đột ngột buông hai cuốn sách trên tay, để chúng rơi tự do xuống sàn, rồi lao tới, nắm chặt tay cô với vẻ mừng như điên.

— “Cháu dâu! Hóa ra là cháu dâu của ta à? Cuối cùng thì ta cũng đợi được đến ngày này.” — Sung sướng khi nghe được tin tức, nhưng ngay sau đó bà bỗng dưng quay ngoắt lại, nhìn về phía Yo Seob với ánh mắt căm giận. — “Mấy người tiếp đãi cháu dâu của ta như vậy à?”

— “Hà?” — Hai nhân vật chính, Minh Tuyết và Yo Seob vừa nghe thấy lời bà nói kinh ngạc đến không nói lên lời.

Dáng vẻ hiền lành, ngoan ngoãn, càng nhìn càng thấy xinh xắn, bà tỏ ra vô cùng vừa lòng với cô cháu dâu tương lai này. Quan trọng nhất là không phải ngộ nghĩnh như cái thằng mất dạy kia là tốt rồi.

— “Cái gì mà cháu dâu cơ chứ?” — Yo Seob vội vàng phản bác. — “Cô ta chỉ ở nhờ nhà chúng ta trong mấy ngày nghỉ thôi. Bà đừng có nói linh tinh.”

Cậu thật không thể hiểu nổi mấy vị trưởng bối ày nghĩ gì trong đầu mà lại sinh ra một sự hiểu lầm nghiêm trọng như vậy. Tuy rằng có khao khát cháu dâu đến mức nào thì cũng phải nhìn xem chính chủ như cậu nói gì đã chứ.

— “Cái thằng nhóc kia.” — Diễn hình của việc có cháu dâu thì quên cháu nội, bà vừa nghe thấy Yo Seob cãi lại thì không khỏi nổi giận, cúi xuống nhặt cuốn sách lên ném thẳng vào đầu của cậu — “Im ngay cho ta! Mày dám vô lễ với cháu dâu của ta nữa thì hãy cẩn thận đấy.”

Có một cô gái tốt như vậy mà vẫn không chừa tật xấu, không biết trân trọng thì quả thật rất đáng đánh.

Đây là cháu dâu của bà. Một khi đã nhận định sự việc gì thì bà sẽ không để cho bất cứ ai phá hỏng nó.

Nhân vật chính của sự bạo hành gia đình, Yo Seob lúc này đang ngồi thụp xuống ô m đầu, không nói lên lời. Không phải cậu không muốn phản bác lại điều vô lý này, mà là vừa nãy không hề đề phòng, bị nguyên cuốn sách dày cộp đập vào đầu, đau đến không nói lên lời.

Tuy nhiên, trong mắt người bà lúc đó chỉ có mỗi mình Minh Tuyết, còn Yo Seob thì đã bị ném lên sao Hỏa, không chút quan tâm. Bà quay lại nhìn cô với vẻ mặt từ ái, giọng nói đầy quan tâm, khác biệt hoàn toàn thái độ đối với đứa cháu nội.

— “Thế nào? Cháu dâu của ta đã quen với nơi này chưa?” — Bà cầm lấy tay cô, dáng vẻ tựa như người thân lâu ngày gặp lại. — “Có gì cần thì cứ nói với người làm nhé!”

— “Dạ.” — Chứng kiến bà đối xử với Yo Seob ra sao, Minh Tuyết có chút hoảng sợ, vội vàng gặt đầu lia lịa. Tuy mới tới đây có vài phút, nhưng như vậy cũng đủ để cô hiểu trong nhà bà là lớn nhất, nếu làm trái lời thì có khả năng sẽ giống như cái tên đến giờ vẫn đang ngồi ôm trán kia.

* * *

— “Yo Seob! Đi vật rau về đây đi!” — Mọi người đang ngồi trong phòng khách nói chuyện với nhau thì đột nhiên bà nghĩ đến chuyện gì đó, ngược lên ra lệnh cho thằng cháu.

Nhìn xem cái thằng kia, từ đầu tới giờ giận dữ không nói lời nào, chỉ ngồi chén bánh kem nhiệt tình, hoàn toàn mặc kệ mọi chuyện xảy ra xung quanh. Càng nhìn bà càng thấy ngứa mắt, muốn sai Yo Seob đi đâu đó cho khuất mắt, không ảnh hưởng đến tâm tình tốt đẹp của bà khi hỏi chuyện cháu dâu tương lai.

Huống hồ phương châm của bà từ trước đến giờ vẫn là chú trọng vận động, thế nên làm vườn là một chuyện rất được khuyến khích.

— “Bà bị già lên lần rồi phải không?” — Trong nhà đâu có thiếu người giúp việc, sao lại bắt cậu phải đi cơ chứ? Cậu mới về nhà được có vài phút, còn chưa kịp tận hưởng ngày nghỉ một cách đúng nghĩa có được không? Ai đó đang mài mê với chiếc bánh kem, hoàn toàn không muốn nhích người đi làm việc, thế nên không ngần ngại lên tiếng phản đối.

Nhưng ngay sau đó, khi cậu nhìn thấy bà nổi giận, đang định cầm đĩa bánh kem lên ném về phía mình thì không khỏi hoảng sợ, vội vàng thay đổi thái độ.

— “Khoan đã! Cháu dâu nói là cháu không đi chứ!” — Bị đĩa bánh kia ném vào mặt thì không đau, nhưng còn đâu hình tượng đẹp trai của cậu nữa. Vội lại chưa ngồi được vài giây đã phải tắm rửa gột sạch cái đám bẩn thỉu đó trên người, chỉ tưởng tượng thôi cậu đã thấy đau đầu rồi. — “Nhưng tại sao lại là cháu chứ?”

Cho dù là có muốn cậu chăm chỉ vận động thì cũng không cần phải ngay bây giờ được không?

— “Cháu dâu ta tới chơi thì phận làm cháu như mầy phải đích thân đi vật rau về nấu là đúng rồi. Còn kêu cả gì nữa hả?” — Chồng tự tay đi vật rau cho vợ, đây chẳng phải là một hành động đầy lãng mạn hay sao? Càng nghĩ bà càng thấy có lý, nhìn về phía Yo Seob với ánh mắt đe dọa, không cho phép cự tuyệt.

Nếu chỉ có thể thôi thì Yo Seob thì cũng đành thôi, nhưng ngay cả Minh Tuyết cũng quay sang, nói một câu với vẻ mặt tỉnh bơ khiến chàng trai ấy rất muốn phát điên lên.

— “Anh đi vui về nhé!” — Cô gái mỉm cười, vẫy vẫy tay tạm biệt, vẻ mặt vô cùng chân thành, nhưng trong đáy mắt rõ ràng là đang vui sướng khi người khác gặp họa.

Chẳng mấy khi thấy Yo Seob bị uất ức mà không dám phản bác như vậy, cô không thêm dầu vào lửa thì quá phí.

— “Cái gì cơ? Cô cũng phải đi chứ. Tại sao tôi phải vất vả trong khi cô ở nhà sung sướng vậy được.” — Yo Seob trừng mắt, nghiêng răng nghiêng lợi nói nhỏ đủ để hai người nghe được. Cho dù biết không thể thay đổi được chuyện này thì ít ra cậu cũng phải kéo theo cô cùng chịu tội mới được.

Sau khi đe dọa, chàng mỹ nam liền quay sang, nói với bà mình bằng giọng ngọt ngào và đáng yêu vô cùng.

— “Bà ơi, Minh Tuyết cũng muốn đi cùng thăm vườn rau nhà ta này.”

Tuy nhiên, đối với dáng vẻ này của thằng cháu nội, bà đã hoàn toàn miễn dịch, không chút bị vẻ ngoài thuần khiết đó lừa dối

— “Không cần đâu! Cháu dâu cao quý của ta không cần phải động vào những việc như thế này.” — Chỉ cần nghĩ đến việc Minh Tuyết phải vất vả, bà đã cảm thấy không nổi, cho dù là cô có bị mệt một chút xíu cũng luyến tiếc.

Có cháu dâu rồi thì đứa cháu nội bị coi không khác gì một cọng rác, chỉ muốn vất sang bên cho khuất mắt.

Đag tiếc Minh Tuyết hiện tại mới là cháu dâu tương lai, nếu là chính thức thì không còn gì bằng. Giây phút đó, bà mới giật mình nghĩ tới một ý tưởng thú vị, vội vàng thay đổi chủ kiến ngay lập tức.

— “Uh! Thôi cũng được. Hai đứa hãy dắt tay nhau đi ra thăm vườn đi!” — Bà nhìn về phía hai người với ánh mắt đầy ám muội. — “Cứ đi bao lâu tùy thích. Lúc nào về cũng được.”

Qua đêm lại càng tốt. Chỉ cần hai đứa vẫn cùng nhau là được rồi.

— “Dạ?” – Minh Tuyết há hốc mồm, không nghĩ rằng bà tự dừng lại thay đổi quá nhanh như vậy. Liếc sang nhìn thấy ánh mắt giảo hoạt của Yo Seob, cô chợt có linh cảm không tốt về chuyến đi này.

* * *

Minh Tuyết bị chàng mỹ nam kéo ra khỏi nhà, suốt dọc đường đi vẫn trong trạng thái hỗn loạn, không thể nào hiểu được ý tưởng của hai bà cháu này. Cũng không biết bao lâu sau, đến khi cô thấy bàn chân mỏi rã rời, sắp không đi nổi nữa thì Yo Seob mới báo đã tới nơi.

— “Sao mà xa quá vậy nè?” – Vườn và nhà có cách nhau xa đến mức này không? Cô có chút hoài nghi ai đó ó tình dẫn cô đi lòng vòng lung tung một hồi để đẩy dọa bản thân. – “Lại lòng vòng lung tung khó nhớ quá.”

— “Thế càng tốt chứ sao?” – Nghe thấy cô phiền chán kêu ca, Yo Seob không những không bực bội mà còn tỏ ra vô cùng vui vẻ, khẽ nói nhỏ trong miệng một câu không đầu không đuôi.

Sau đó, chàng trai rất nhanh chóng dừng về mặt bình thường để che giấu ánh mắt gian xảo thoáng qua.

— “Đến rồi kìa! Đây là cửa bà tôi đích thân trồng lúc rảnh rồi, là rau sạch nên rất quý giá.” – Ai đó tỏ vẻ hào tâm nhắc nhở. – “Cô vất nên cẩn thận đấy.”

Cậu cũng không có nói sai, mảnh vườn này đối với bà cậu là rất có giá trị, ngay cả thằng cháu nội này lỡ làm hư một cây cũng bị đòn thẳng tay.

— “Thế à?” – Nhìn qua một lượt, thấy những luống rau xanh tốt, Minh Tuyết cũng có chút cảm thán. Bà quả thật đã chăm chút chúng rất cẩn thận. – “Nhưng nhiều thế này thì biết vật rau nào đấy?”

Có rất nhiều loại rau, thế nên nhất thời cô không biết nên xuống tay từ đâu. Nếu vất nhiều quá không ăn hết thì thật lãng phí.

— “Mỗi thứ một ít đi!” – Chuyện này mà hỏi Yo Seo thì đúng là điều thừa. Cậu cũng đâu có biết bà muốn vất loại nào, bèn phán bừa một câu. – “Bắt đầu từ luống rau cải cúc này đi!”

Vừa nói, chàng trai vừa đội mũ lên đầu Minh Tuyết, sau đó rất tự nhiên chuyển giao cho cô găng tay, dao, rồi đứng, khiến trong chớp lát, cô gái ấy thực sự biến thành một cô gái quê chính hiệu.

— “Là cải canh mà.” – Cô nhìn cậu bằng ánh mắt khinh bỉ, nhưng sau đó vẫn ngoan ngoãn ngồi xuống vất rau.

Đề cập đến cây trồng, cô còn tỏ ra thật sự, tỉ mỉ cắt từng chiếc lá, rất cẩn thận không để bị ảnh hưởng gì nhiều đến cả cây. Nhưng sau khi cắt được vài chiếc, cô mới đột nhiên nhận thấy hình như có điều gì đó không đúng ở đây.

— “Uà? Mà tại sao chỉ có mình tôi làm thế?”

Vốn dĩ người lĩnh nhiệm vụ này là Yo Seob cơ mà. Cho dù cô có đi cùng thì cũng chỉ trong vai trò giúp việc thôi chứ. Hoặc ít ra cũng là cả hai cùng động thủ mới đúng.

— “Cô đang ở nhờ nhà tôi mà lại dám cãi lại à?” – Yo Seob rất tuyệt tình ẩn đầu cô quay trở lại với luống rau, vẻ mặt rất đương nhiên. – “Tập trung vào đi! Rau gì cũng được, nhưng cô phải cắt từng lá cẩn thận, sát gốc chứ không được phép nhổ cả cây đâu đấy.”

Cái gì? Cải canh kêu không nhổ cả cây thì còn hiểu được, chứ cải cúc mà chỉ cắt mỗi lá không thì có ý nghĩa gì? Minh Tuyết rất muốn phát tác, nhưng ngẫm lại thì mình đúng là đang ăn nhờ ở đậu nhà người ta thật, cũng không tiện chống đối nên đành phải nhịn xuống.

Coi ai đó như vô hình, cô quay trở lại, chuyên tâm vất rau, cẩn thận từng chút một, không khác gì một thôn cô thực thụ. Mãi một lúc sau, khi cô đã xử lý được vài cây xong xuôi mới nhận ra không gian xung quanh mình có chút khác thường.

Ngoài tiếng gió thổi, cô dường như không nghe thấy một âm thanh nào khác. Khung cảnh tĩnh lặng đến mức không bình thường, nhất là khi Yo Seob đang ở bên cạnh.

Nghĩ đến đó, Minh Tuyết giật mình quay lại nhìn quanh, sau đó không khỏi kinh ngạc khi thấy chàng trai đáng lý phải ở bên cạnh mình, giờ lại đang lặng lẽ đi tới tận tít xa phía bên kia cánh đồng.

— “Này!” – Cô bật dậy, hoảng hốt gọi lớn. – “Anh đi đâu thế hả?”

Không nói lấy một lời, cứ thế bỏ đi là sao? Nếu cô không nhận ra sớm thì đến lát nữa, cô sẽ kinh hoàng thế nào khi phát hiện chỉ có một mình mình giữa cánh đồng rộng lớn này nữa đây.

— “Còn đi đâu nữa. Ở cái nhà này tôi vốn chẳng được đối xử tử tế chút nào.” – Lại thêm sự xuất hiện của cô khiến địa vị của cậu càng rơi xuống thăm hạingay cả heo chó cũng không bằng. Yo Seob nói với vẻ đương nhiên, ánh mắt lên án tất cả mọi khổ cực của cậu đều là vì cô, khiến người con gái ấy không dám mở miệng cãi lại. – “Tôi ra siêu thị mua đồ ăn và đi chơi một lát đây.”

Thế nên cô hãy ngoan ngoãn làm hết phần việc của cả hai và tìm cách che giấu cho cậu khi trở về đi nhé. Đòi mất bực bội và oán hận của chàng mỹ nam cho thấy tâm trạng của cậu không tốt, cần ra ngoài xả hơi một phen rồi mới có sức lực quay trở lại nhà chịu đòn áp tiếp.

_ “Nhưng...” – Minh Tuyết bối rối, bàn chân định bước tới đuổi theo bóng hình của chàng trai ấy.

Cậu đi rồi thì cô biết làm sao bây giờ? Vừa nghĩ đến việc phải ở lại giữa cánh đồng một mình, cô không khỏi thấy hoảng hốt. Nhất là khi cô lại không nhớ nổi đường về nữa.

_ “Đứng yên!” – Thấy ai đó định tiến lên theo mình, chàng trai vội quát lớn. Giọng nói đầy đầy kiên quyết, không cho cô được phép cự tuyệt. – “Cô định đi theo tôi vội bộ dạng đó à? Tập trung quay trở lại vặt rau đi. Lát tôi sẽ đưa cô về!”

Cô không nghe rõ là cậu muốn ra siêu thị hay sao mà còn định đi theo? Định vác cái bộ dạng thôn nữ và rổ rau bên cạnh bước chân vào siêu thị để người ta cười cho à? Không cần ai đó mở miệng nói, Minh Tuyết cũng thấy được hai chữ cự tuyệt viết trên khuôn mặt chàng trai ấy.

Tuy nhiên, thật sự trong lòng Yo Seob đang toan tính điều gì thì chỉ có cậu mới biết. Còn không phải sợ cô đi theo vương chân vương tay, khiến cậu chơi đùa không được thoải mái hay sao?

_ “Này! Khoan đã...” – Minh Tuyết hết nhìn theo bóng dáng Yo Seob rồi ngược lại phía rổ rau, nhất thời không biết nên làm sao. Cho dù thế nào thì cậu cũng không nên để cô ở lại đây một mình chứ?

Tuy nhiên, cái người đang sung sướng tìm lại được tự do kia thì lại không có tâm trí để quan tâm tới những suy nghĩ rối rắm của cô. Yo Seob cứ thế tiếp tục đi về phía trước, trong đầu chỉ còn lại ý nghĩ sẽ đi những đâu chơi, thậm chí quay đầu lại nhìn cô một lần cũng không.

* * *

Ánh chiều tà chậm chậm phủ kín khắp thế gian, khiến cho cả khung cảnh bị nhuộm bởi sắc màu vàng cháy đầy u buồn. Đầu đó xen lẫn trong những làn gió nhẹ là dư âm của cái lạnh giá còn sót lại.

Giữa cánh đồng bao la rộng lớn, hình ảnh Minh Tuyết hiện lên với chiếc rổ rau đầy áp trên tay, thất thủ bước về phía trước trong bộ dạng đầy mệt mỏi và bức bối.

_ “Cái tên chết tiệt! Làm mình phải tự đi tìm đường về.” – Đã một đến mức nói không ra hơi, nhưng khi nhìn sang chiếc rổ rau trên tay, cô lại càng thấy tức giận.

Ai đó dám nói sẽ quay trở về đón cô, nhưng lại đi mất hút, khiến Minh Tuyết một mình chờ mòn mỏi ở giữa ruộng rau đến tận chiều muộn, cuối cùng sợ trời tối mới đành phải dựa theo trí nhớ mông lung mà dò đường trở về.

_ “Dám bỏ mặc mình rồi đi luôn ư?” – Nhìn thấy cô hiền nên định bắt nạt ư? Yo Seob, lần này anh ta chết là cái chắc rồi. Suốt dọc đường về, Minh Tuyết không ngừng rủa thầm chàng trai ấy, lấy đó làm động lực để cố gắng trở về với thân thể mỏi nhừ này. – “Minh sẽ không tha cho cái tên Yo Seob đáng ghét ấy đâu.”

Không biết trải qua bao lâu, cô mới trở về đến trước cánh cổng quen thuộc, ánh mắt cứ thế bỗng tràn đầy hơi nước như muốn phát khóc. Chỉ có cô mới biết được cảm xúc của mình đang dao động mạnh mẽ như thế nào, cảm động tột cùng khi thấy được khung cảnh quen thuộc này.

Cuối cùng thì một ngày khổ sở của Minh Tuyết cũng tới hồi kết. Đến bây giờ cô mới có thể thở ra một hơi nhẹ nhõm, mang theo bộ dạng vô cùng thảm hại bước vào trong.

_ “Ủa? Cháu đâu?” – Thịnh thoảng vẫn bắt giác hướng ra phía cổng ngóng trông hai đứa cháu trở về, nên bà rất nhanh nhận thấy sự xuất hiện của Minh Tuyết. Nhưng chưa đề bà vui mừng đón chào được vài giây thì lại rất nhanh chóng bị cảm xúc hoảng hốt, kinh ngạc thay thế. – “Cháu sao thế? Thăng Yo Seob đâu rồi?”

Sau có một buổi chiều mà nhìn cô thì thâm tựa như vừa đánh trận về, bà không thấy ngạc nhiên mới là lạ. Hơn nữa khi đi rõ ràng là hai người, lúc về lại chỉ có một mình Minh Tuyết, làm cho bà không nhận được phải hỏi một câu

Khoảnh khắc đó, Minh Tuyết đột nhiên ngược lên, đôi mắt trong veo đầy nước phản chiếu gam màu vàng cháy của thời điểm hoàng hôn, vẻ mặt uất ức đến mức sắp phát khóc, kết hợp với bộ dạng nhếch nhác khiến ai nhìn thấy cũng không khỏi dâng lên lòng thương hại.

_ “Bà ơi!” – Minh Tuyết kêu lên một tiếng xé lòng, bỏ nhào tới ôm chầm lấy bà khóc nức nở, đáng vẻ như một người mới chịu rất nhiều khổ sở để trở về tới nhà. Dĩ nhiên là không quên kèm theo lời lén ăn đối với kẻ đã khiến cô ra nông nỗi này. – “Yo Seob... cậu ấy bỏ mặc cháu giữa ruộng rau để đi chơi. Hic! Cháu đã rất cố gắng để mang rau về nhưng lại còn bị lạc đường nữa.”

Càng nghĩ đến quãng đường đầy cực nhọc của mình lúc trở về, Minh Tuyết khóc càng thảm thiết, bao nhiêu uất ức trong lòng hóa thành nước mắt rơi xuống không ngừng.

_ “Cái gì? Cái thằng trời đánh đó!” – Kêu nó đi làm mà lại trốn việc, làm hại cháu dâu của bà khổ sở thế này đây. Bà nổi giận quát lên một tiếng, ánh mắt đầy phẫn nộ, tựa như muốn ăn tươi nuốt sống đứa cháu nội của mình ngay lập tức.

* * *

Cùng khoảng thời gian đó, nhân vật chính của sự kiện, Yo Seob vẫn đang mãi mê ngồi trước chiếc máy điện tử, trên tay còn cầm lấy một que kem để

nhắm nháp, đáng về rất hướng thụ.

Chàng trai lúc đầu vào chơi để phát tiết những bức xúc đè nén trong lòng, nhưng lâu dần lại bắt giắc chìm vào trong đó quên mất thời gian, cũng quên luôn còn có một người tên Minh Tuyết bị mình bỏ lại giữa ruộng rau.

Cuối cùng, đến tận lúc trời gần tối, ai đó mới giật mình nhận ra, không khỏi hốt hoảng nhìn về phía chiếc đồng hồ.

— “Ồi trời! Muộn vậy rồi ư?” — Để cho Minh Tuyết trở về tố cáo hành động của cậu hôm nay thì chắc chắn sẽ bị bà làm thịt. Nghĩ vậy, Yo Seob vội vàng trở về, bắt xe bus, sau đó vừa đặt chân xuống trạm gần nhà đã chạy hết tốc lực trở về. Cậu phải đuổi trước khi Minh Tuyết về để bắt cô ta phối hợp, không thì toi là cái chắc.

Tuy nhiên, khi chàng mỹ nam vừa tới gần cổng, nhìn vào khung cảnh bên trong thì biết mọi chuyện đã quá muộn màng.

Trước mắt cậu là khung cảnh Minh Tuyết đang khóc bù lu bù loa, còn bà thì đang giận dữ, đôi mắt tựa như hai đám lửa cháy rực lên đầy phẫn nộ. Hôn nữa, khi cậu còn chưa kịp lùi bước bỏ trốn thì bà lại rất tình cờ ngược lên, bắt gặp thằng cháu hồn láo gây ra tất cả chuyện này.

— “Bà... Khoan đã.” — Yo Seob cảm thấy áp lực cực lớn đang đè lên người mình, bàn chân bắt giắc lùi lại, ánh mắt tràn ngập sợ hãi. — “Để cháu giải thích đã...”

Cậu định tìm cớ gì đó để làm dịu đi cơn giận của bà nhưng đáng tiếc không có chút hiệu quả. Bà lúc này đã không còn chút kiên nhẫn nghe bất cứ lời giải thích nào, chỉ một lòng muốn đánh cho cậu một trận để phát tiết sự bức tức mà thôi.

— “Cái thằng mất dạy kia!” — Bà quát lên một tiếng, tay vợ vội lấy cây gậy lau nhà, lao tới đuổi đánh tới tấp thằng cháu nội hư đốn.

* * *

Khoan khoái bước ra khỏi phòng tắm, Minh Tuyết cảm thấy cả một thân một nhọc cũng tiêu biến, cả người thư thái vô cùng. Đặc biệt là sau khi thấy Yo Seob bị bà đánh cho bầm dập, cô thấy trong lòng rất vui sướng, trên môi vẫn nở nụ cười suốt từ đó tới giờ.

Cô bước đi trên hành lang trở về phòng, tươi vui như một đứa trẻ con, còn thiếu mỗi việc nhảy chân sáo nữa là đủ bộ. Tuy nhiên, ngay tại sự cảnh giác của cô giảm xuống thấp nhất, bất chợt một bàn tay từ phía sau bịt chặt lấy miệng cô. Sau đó khi nguwoif con gái ấy còn chưa hoàn hồn, cô bị kéo tuột vào một căn phòng.

— “Im ngay!” — Yo Seob đẩy cô vào tường, nói một câu kinh điển trong phim hành động bằng ánh mắt đe dọa cực kì đáng sợ.

Về mặt của cậu như đang nhắc nhở chỉ cần cô dám hét lên một tiếng thì cậu sẽ sẵn sàng giết người diệt khẩu ngay lập tức.

Thời gian để đòi nợ đã đến! Lần này cậu không trả thù thì cái tên Yo Seob sẽ viết đảo ngược lại. Chàng trai nghiêng răng nghiêng lợi nhìn cô, ánh mắt không khác gì hàng nghìn lưỡi dao sắc bén bắn về phía người con gái ấy.

— “Làm cái gì thế hả?” — Đáng tiếc Minh Tuyết cũng không dễ bị hù dọa như vậy. Cô thừa biết cậu cũng không dám làm gì mình nên tỏ ra rất bình tĩnh, cau mày hất văng tay cậu ra. — “Dù đây có là nhà anh thì anh cũng không được quyền làm thế với tôi chứ.”

Tự dưng lời người ta vào phòng, ép cô vào tường tạo thành một hình ảnh rất dễ gây hiểu lầm, rồi trừng mắt không nói thêm một lời. Cô cũng không rảnh rồi thời gian để ở lại đây cùng điên với cái kẻ dở hơi này.

— “Vậy sao? Cái cô này! Vì ai mà tôi bị đuổi đánh như thế hả?” — Thấy thái độ này của Minh Tuyết, Yo Seob ức đến mức muốn học máu. Cậu không nhìn được vén tay áo lên, để lộ cánh tay bị bầm tím, giờ về hướng người con gái ấy. — “Cô hãy xem thành quả của cô đi!”

Chỉ vì một lời cáo trạng của cô mà cậu bị đánh te tua, không biết đến đời nào mới hết được những dấu vết này. Cô ta có biết thân thể của một thần tượng quý giá đến mức nào không thể hả?

Càng nghĩ càng bức bối, Yo Seob quả thật rất muốn bóp chết Minh Tuyết cho xong. Nếu không phải e ngại bà thì cậu đã ra tay từ lâu rồi.

— “Vì ai á? Vì anh chứ đâu.” — Minh Tuyết không chịu được cái thái độ vừa ăn cướp vừa la làng của ai đó. Suy cho đến cùng không phải đều là do cậu ta ư? Bây giờ còn có mặt mũi đến đây đòi nợ sao? — “Tự làm thì tự chịu, còn kêu cả cái gì nữa.”

Dám bỏ mặc cô ở lại ruộng rau cả buổi chiều, lúc đi lại còn đi lòng vòng để cô không nhớ được đường về, bây giờ cậu lại còn dám mở miệng kêu oan nữa hay sao? Nếu cô là bà thì chắc chắn sẽ không chỉ đánh có vậy thôi đâu. Hừ!

— “Cô...” — Nghe cô nói vậy, Yo Seob có chút thẹn quá thành giận, nổi giận vung tay lên định đánh cho Minh Tuyết một cái. Cậu vốn cũng không phải Young Min, không biết chữ thương hương tiếc ngọc viết thế nào, nên ra tay cũng chẳng kiêng dè nam hay nữ.

Đáng tiếc, bàn tay của cậu còn chưa kịp hạ xuống thì Minh Tuyết đã nhắm tịt mắt, lấy hơi định hét lên một tiếng. Thấy vậy, chàng trai không khỏi hoảng hốt, tay vội vàng chuyển sang bịt chặt lấy miệng cô, đảm bảo cô không thể phát ra chút âm thanh nào.

Bà mà nghe thấy tiếng hét của Minh Tuyết thì cậu chết chắc, sẽ không chỉ đơn giản là bị đánh mấy phát như vừa nãy nữa đâu.

“Nè! Tôi đã đánh đầu mà cô lại thế chứ hả?” – Yo Seob trừng mắt về phía cô, phẫn hận mà không thể làm gì. Cô ta quả thật là đã nắm được nhược điểm của cậu, mới dám không chút kiêng dè chống đối lại như vậy.

“Phải kêu trước chứ, nếu không lúc bị đánh mới kêu thì đã muộn rồi.” Minh Tuyết bị bịt miệng nên không thể nói, chỉ có thể dùng ánh mắt chống lại, vẻ mặt đầy trêu tức.

Ở trong nhà này, cậu đừng mơ mà bắt nạt được cô.

Trong cuộc đời mình, Yo Seob chưa bao giờ phải chịu uất ức như vậy, cũng cảm thấy đưa ai đó về nhà quả là một sai lầm cực lớn. Biết vậy cậu thà chết cũng không đồng ý với sự xếp đặt của các thành viên khác trong nhóm rồi.

Trong lúc ai đó còn chưa kịp nghĩ ra biện pháp gì để trừng phạt Minh Tuyết thì đột nhiên, một âm thanh vang lên từ phía bên kia hành lang bỗng thu hút sự chú ý của hai người. Nhất là Yo Seob, khi nhận ra tiếng bước chân đó là của ai thì không khỏi giật mình sợ hãi, bàn tay bịt miệng cô bất giác thu chặt thêm vài phần.

Tuyết đối không thể để Minh Tuyết gây ra tiếng động, khiến người bên ngoài kia chú ý. Đó là tất cả những gì hiện lên trong trí não chàng mỹ nam lúc đó. Thế nên sau đó mới có cảnh cậu ép sát cô vào tường, hai người ép chặt vào nhau không chút khe hở, mặc cho Minh Tuyết có vùng vẫy cỡ nào cũng không thể thoát ra được.

Một giây, hai giây trôi qua, tiếng bước chân thong thả bước tới gần khiến chàng mỹ nam không khỏi căng thẳng thêm vài phần, mồ hôi cũng hiện đầy trên trán. Cậu không ngừng cầu nguyện cái người ngoài kia mau chóng đi qua, nhưng đáng tiếc ông trời lại cố tình làm cho chàng trai ấy không được như nguyện.

Trước ánh mắt sùng sốt của cả hai người, tiếng bước chân tiến đến đứng trước cửa phòng mà họ đang ở trong thì đột nhiên dừng lại.

“Yo Seob! Bỏ Minh Tuyết ra và ra ngoài ăn cơm đi kia.” – Giọng bà cô vang lên từ phía bên kia cánh cửa, âm điệu kéo dài đầy dụng ý, khiến cho bọn họ có cảm giác như bà cô có thể nhìn xuyên thấu thấy tình cảnh bên trong vậy. – “Bà đang gọi đấy!”

Có nóng lòng muốn không gian riêng để thân thiết thế nào thì cũng phải đợi đến trời tối đã chứ.

* * *

Minh Tuyết và Yo Seob ngồi xuống ghế, vẻ mặt có chút ngượng ngùng sau vụ hiểu lầm vừa nãy. Nhưng vì bà cô cứ nói kiểu mập mờ như vậy, khiến bọn họ có muốn cũng không biết giải thích kiểu gì.

Tuy nhiên, khi nhìn thấy trước mặt mình một bàn thức ăn vô cùng phong phú, có những món ăn Hàn Quốc mà cô chưa thử nếm bao giờ, Minh Tuyết liền nhanh chóng bỏ qua hết mọi thứ ở phía sau, ánh mắt sáng rực lên.

Cô rất tập trung vào chuyên môn, hoàn toàn bỏ qua sự hiện hữu của một người đáng ghét bên cạnh, khiến Yo Seob cũng thấy không biết nên nói gì trong hoàn cảnh đó nữa. Chàng mỹ nam cuối cùng cũng chỉ có thể mặc kệ cô, cũng cầm đĩa lên từ tốn ăn.

Nhưng cho dù hai người không bận tâm tới đối phương thì vẫn có một người khác luôn không quên chú ý việc tác hợp cho họ.

“Yo Seob! Gắp thức ăn cho cháu dâu của ta đi chứ!” – Nhìn thấy đứa cháu chỉ mãi mê ăn uống mà không chút để tâm tới người con gái bên cạnh, bà không khỏi cau mày ra lệnh.

Cái thằng này sao có thể sống vô tâm đến cái mức này được cơ chứ? Thế thì đến bao giờ mới có thể lấy được vợ về nhà đây?

“Tại sao cháu...” – Lại phải gắp cho cô ta cơ chứ? Cô ta cũng không phải thiếu tay thiếu chân đâu. Còn chưa kịp nói hết lời phản bác thì Yo Seob chợt im bặt khi thấy ánh mắt đầy vẻ đe dọa của bà, vội vàng thay đổi thái độ ngay tức thì. – “Cô ăn gì ạ, Minh Tuyết?”

Cậu cũng không muốn bị ném mấy đĩa đồ ăn vào người, nên rất nhanh lựa chọn thỏa hiệp.

Yo Seob đột nhiên quay sang nói với giọng nhẹ nhàng, tràn ngập quan tâm khiến Minh Tuyết không khỏi thấy rung mình. Nhưng cuối cùng người con gái đó vẫn không cưỡng lại được sức hút từ các món ăn mới, còn thật sự đưa ra yêu cầu.

“Cái kia!” – Cô chỉ vào đĩa thịt rán vàng thơm dậy mùi, ánh mắt sáng rực đầy mong chờ.

Từ phía cô mà muốn gắp nó thì quả thật hơi xa, nhưng mà cô lại rất muốn ăn nó. Thế nên nếu ai đó có lòng tốt muốn giúp thì.

“Cái này hả?” – Yo Seob thân nhiên nhấc đĩa kim chi ngay bên cạnh đó rồi quay sang hỏi lại với vẻ mặt thuần khiết, khiến cho trong khoảnh khắc cô gái ấy có cảm giác như mình có lẽ vừa chỉ về phía chiếc đĩa đó thật.

“Không phải! Là cái kia!” – Minh Tuyết vội vàng đính chính lại, tay chỉ về phía đĩa thịt rán. Chỉ cần nhìn đĩa kim chi với màu đỏ rực cũng đủ khiến người con gái ấy toát mồ hôi rồi. – “Món...”

“Bà à! Minh Tuyết thích ăn kim chi lắm đấy.” – Chưa để cho cô nói dứt lời, Yo Seob đột nhiên quay sang bà nói một câu nghe có vẻ rất bình thường, nhưng lọt vào tai Minh Tuyết lại không khác gì sét đánh giữa trời quang.

Cái gì chứ? Cô nói cô thích ăn kim chi bao giờ?

— “Cô nói ở Việt Nam không có món này nên lúc nào cũng muốn ăn một bữa thỏa thích cơ mà.”

Nhân lúc người con gái ấy quá sùng sốt, chưa kịp phản bác, Yo Seob rất nhanh chóng gấp kim chi vào bát com của cô, đến khi nó thành một ngọn núi nhỏ thì mới ngừng lại. Cậu nhìn thành quả của mình với ánh mắt rất vừa lòng, nhưng chỉ cần để ý kĩ thì sẽ thấy trong đó có cả sự xảo quyệt và đắc ý.

— “Vậy à! Thế thì cháu dâu cứ ăn thoải mái đi nhé.” – Thấy dáng vẻ sẵn sàng của Yo Seob, bà tươi cười tỏ vẻ hài lòng. Cứ tiếp tục phát huy như vậy thì chắc bà sẽ rất nhanh chóng có chất nội mà ồm rồi. – “Còn nhiều lắm đây.”

Thế nên không cần phải ngại ngùng, cứ ăn hết mình đi nhé. Phải thừa nhận Yo Seob diễn quá tự nhiên, khiến bà không có chút hoài nghi, còn rất vui mừng động viên Minh Tuyết ăn thêm.

Trong lúc nhất thời, cô đứng là không biết phải giải thích ra sao, chỉ biết há hốc miệng nhìn cái bát của mình càng ngày càng nhiều kim chi, dần che khuất hết sạch chút com ít ỏi. Sau cùng, đến khi chàng trai ấy không còn có thể gấp thêm được nữa, cô khẽ liếc nhìn về phía bát com ngập màu đỏ của mình, gian nan nuốt xuống một ngụm nước bọt trong hoảng hốt.

— “Yo Seob à.” – Tôi có thể không ăn cái bát com này không? Minh Tuyết vừa nâng bát lên định thương lượng, nhưng lời nói còn chưa phát ra đã bị nuốt xuống khi nhìn thấy ánh mắt đầy đe dọa của chàng trai ấy.

— “Ăn đi! Ăn mau cho tôi!” – Yo Seob nghiêng răng nghiêng lợi nói hỏ trong miệng, dùng âm thanh chỉ đủ để hai người nghe thấy. – “Người Hàn Quốc từ trước đến nay có một tập tục rằng, nếu đồ ăn được người khác gấp cho mà lại ăn không hết hay gấp trả lại là hành vi vô lễ, sẽ bị trời phạt đấy.”

Thế nên cô phải biết chấp nhận số phận, ngoan ngoãn ăn cho bằng hết cái đồng kim chi đó đi!

— “Nhưng... tôi không ăn được đồ cay mà.” – Minh Tuyết lúc này đứng là khổ đến không nói lên lời. Cô thật sự không hề biết Hàn Quốc có tập tục kì lạ này, nếu không nhất quyết sẽ liều chết ngăn lại Yo Seob gấp đồng kim chi này cho mình từ đầu rồi.

Chuyện đã lỡ đến nước này, cô biết làm thế nào bây giờ?

— “Ăn!” – Yo Seob dường như không có kiên nhẫn với kiểu kéo dài thời gian này của cô, khẽ quát lên một tiếng trong miệng, cũng cho cô biết hiện tại chỉ có duy nhất một con đường để đi.

Về mặt của chàng nỷ nam khi nhắc đến vấn đề này trở nên vô cùng nghiêm túc, không cho phép cự tuyệt, làm Minh Tuyết giật mình hoảng sợ, vội vàng cúi đầu xuống trở lại với bát com của mình.

Kì thật, trong lòng anh chàng trẻ con khi đó không hề tức giận như dáng vẻ bên ngoài, thậm chí còn đang vui sướng khi người khác gấp họa, khẽ cười thầm trong bụng. Phong tục này do cậu vừa mới sáng tác ra xong, muốn trách thì cũng chỉ trách cái cô ngốc đó không chịu tìm hiểu gì về Hàn Quốc trước khi bước chân đến đất nước này mà thôi.

Biết không thể có khả năng kháng cự, Minh Tuyết đành phải cắn răng chấp nhận sự thật đau thương. Chẳng qua quyết tâm là một chuyện, mà khi thực hiện lại là chuyện khác.

Một giây, hai giây, một phút trôi qua, cô gái ấy vẫn ngồi đó nhìn chằm chằm vào bát com của mình, đôi mắt rung rung, khuôn mặt như thể chuẩn bị bước lên đoạn đầu đài, bàn tay lại chậm chạp không động thủ.

Chẳng lẽ, ngày hôm nay cô sẽ phải hi sinh tại đây sao? Mấy lần giờ chiếc đĩa lên rồi lại rút lại, Minh Tuyết hiện tại trong trạng thái thật mâu thuẫn, không biết nên làm gì tiếp theo.

— “Cô không ăn sao?” – Thấy dáng vẻ khổ sở, tự đánh vật với chính mình của cô, chàng nỷ nam không những không có chút thương tiếc mà còn đổ thêm dầu vào lửa, cố tình nói lớn. – “Hay cô chê kim chi của nhà chúng tôi không ngon?”

Sau đó, ánh mắt của tên đó như có như không liếc sang phía bà đầy ám chỉ, như thể đang đe dọa: cô cứ thử mở miệng thừa nhận xem.

— “Không! Không có!” – Minh Tuyết lắc đầu nguây nguẩy, hoảng hốt thanh minh, tay vội dứt tọt miếng kim chi vào miệng như để chứng minh những gì mình vừa nói. Cô làm sao dám trước mặt chủ nhà chê đồ ăn không tốt cơ chứ.

Chỉ là cô thật sự không ăn được cay thôi mà.

Đầu lưỡi vừa chạm vào miếng kim chi, cả người Minh Tuyết đứng hình. Mặc dù đã rất cố gắng khống chế nhưng nước mắt cô vẫn trào ra, cả khuôn mặt cũng trở nên đỏ ửng vì cay.

— “Ngon... lắm... mà...” – Gian nan mãi mới nuốt hết chúng xuống họng, nhưng cái cảm giác cay xé lưỡi không những không giảm bớt mà còn càng thêm trầm trọng. Minh Tuyết vừa nghẹn ngào nói vừa cúi xuống để người khác không nhìn thấy dáng vẻ của mình lúc đó. – “Hic.”

Trong cuộc đời mình, người con gái ấy chưa bao giờ cảm thấy thời gian trôi qua chậm chạp như vậy, nhất là khi nhìn xuống bát com đỏ lừ trước mặt. Cô rất muốn đâm đầu vào đầu đó chết cho xong nhưng đáng tiếc là không thể, đành nhắm mắt cắn răng gặm nhấm từng sợi, từng sợi kim chi.

Cuối cùng, cũng không biết là mất bao lâu để người con gái ấy ăn hết bát com kinh khủng đó. Cô chỉ biết rằng đầu lưỡi của mình từ nóng bỏng chuyển sang đau rất, sau cùng là trở nên chết lặng, không còn chút cảm giác nào.

* * *

— “Hai đứa ngủ ngon nhé!” – Cùng với câu nói động trời đó là hình ảnh bà cô đóng sập cánh cửa phòng duy nhất lại, để Yo Seob và Minh Tuyết đứng nhìn nhau trong kinh ngạc.

Tự dưng ném họ ở lại đây với một câu như thế tức là sao? Hai người sững sốt liếc nhìn căn phòng một lượt, sau đó mới giật mình kinh hãi khi nhận ra vấn đề.

— “Cô à!” – Minh Tuyết hoảng hốt chạy vội ra phía cửa, hi vọng có thể thoát ra khỏi hoàn cảnh hiện tại nhưng vô ích. Cánh cửa đã bị khóa trái từ phía ngoài. — “Cô đang nói gì thế? Cháu và Yo Seob ở một phòng là sao? Cô mau mở cửa ra đi!”

Nhà vốn rất nhiều phòng, đâu có thiếu thốn đến mức phải bắt hai người bọn họ ở chung một phòng cơ chứ? Nghĩ đến việc cùng với Yo Seob vượt qua một đêm tại đây, Minh Tuyết chợt có linh cảm rất xấu, chỉ sợ ai đó thừa cơ trả thù.

Nếu vậy thì cô chết là cái chắc rồi.

— “Cháu nội và cháu dâu của ta ở chung một phòng là hiển nhiên rồi còn gì.” – Tiếng bà chợt vang lên ở phía ngoài, nói nhẹ nhàng như thể đó là một chuyện hiển nhiên. Trước khi bước đi còn không quên quăng lại một quả bom cỡ lớn về phía hai người bị nhốt trong phòng kia. — “Chìa khóa ở chỗ ta, hai đứa cứ yên tâm mà ngủ đi nhé!”

Điều đó cũng có nghĩa không có ai dám làm phiền hai người trao đổi tính cảm, lại càng không có ai mở cửa thả bọn họ trong đêm nay. Thế nên lựa chọn duy nhất của họ chính là chấp nhận số phận, tận hưởng một đêm khó quên này.

— “Hà? Bà đang nói gì thế hả?” – Đến lúc này thì ngay cả Yo Seob cũng không thể nhịn được nữa, điên cuồng lao ra đập cửa, hi vọng bà bỗng dưng lên lòng từ bi mà tha cho bọn họ. — “Cái gì mà chung phòng chứ? Mở ra đi!”

Đáng tiếc mọi nỗ lực phản kháng của hai nhân vật chính lúc này là hoàn toàn vô ích. Mặc cho bọn họ kêu gào cầu xin, phía bên ngoài chỉ còn lại một sự im lặng như tờ.

Bà và cô cứ thế bỏ đi, thật sự để lại hai người bọn họ ở lại đây cả đêm sao? Cảm nhận thấy bên ngoài không có một chút phản hồi, bọn họ ngay cả cảm giác muốn chết cũng có.

Hiểu nhất tính cách của hai bị trường bối đó chính là Yo Seob. Cậu biết chắc rằng họ không hề nói đùa, lại càng không dễ dàng thả hai người ra trước khi trời sáng.

Biết rằng không thể làm gì để thay đổi, nhưng chàng mỹ nam ấy vẫn phải mất một lúc lâu để chấp nhận thực tại, sau đó mới quay sang nhìn kĩ lại căn phòng cậu sẽ phải ngủ qua đêm nay.

Nhìn trái, nhìn phải, cuối cùng ánh mắt hai người đột nhiên vô tình chạm phải nhau, sau đó cùng nhìn thấy trong đôi mắt đối phương một tia nhìn khác thường, không khỏi hoảng hốt.

— “Này! Cô không có ý định gì xấu xa đấy chứ?” – Có phản ứng đầu tiên là Yo Seob. Chàng mỹ nam hốt hoảng lùi lại, tay che thân như sợ cô hóa thành sói nhào đến lấy mất trong sạch của mình. — “Mau đứng ra xa đi!”

Thấy đáng về khoa trương của ai đó, khóe miệng Minh Tuyết không khỏi run rẩy. Con mắt nào của cậu ta thấy cô có ý định xấu cơ chứ? Hơn nữa đáng lẽ ra người phải nói câu đó là cô mới đúng chứ.

— “Ý định xấu xa với ai cơ?” – Minh Tuyết nhìn về phía chàng trai, khẽ bĩu môi với ánh mắt khinh thường. — “Anh thì ai mà thêm cơ chứ?”

Cho dù cô có thật sự đói khát đến mức nào thì cũng không điên đi chạm vào cậu có được không? Hơn nữa cô còn không lo sợ Yo Seob có ý định xấu với mình thì thôi, thế mà ai đó đã vội bù lu bù loa lên là sao?

Nghe thấy bản thân bị nói không đáng một đồng, Yo Seob không khỏi giận dữ trừng mắt về phía cô, rất muốn dùng ánh mắt cắt cô ra thành muôn mảnh. Minh Tuyết cũng không chịu yếu thế, cắn gặm trừng lại.

Cứ thế, hai người nhìn nhau tóe lửa, khiến trong phòng đột nhiên trở nên tĩnh lặng, không còn bất cứ một âm thanh nào khác.

Khoan đã! Hai người bọn họ chung phòng, như vậy có nghĩa là... Minh Tuyết và Yo Seob gần như cùng lúc giật mình nghĩ tới chung một vấn đề, sau đó cùng đảo mắt về một hướng.

Không cần ai nhắc, hai người bỗng cùng nhau nhào lên giường một lúc, sau đó liếc sang đối phương tựa như nhìn kẻ thù, nghiêng răng ken két, hận không thể ăn tươi nuốt sống người còn lại.

Bọn họ ai cũng muốn độc chiếm chiếc giường duy nhất ở trong phòng, nên khi thấy đối phương cùng nhảy lên giường một lúc, không phần nộ mới là lạ.

— “Anh có phải là con trai không vậy? Phải biết nhường phụ nữ chứ?” – Minh Tuyết cầm giận nhìn về phía cái tên xấu tính kia, giọng nói vô cùng gay gắt.
— “Tôi nằm trên giường rồi. Anh mau xuống đất nằm đi!”

Trong mắt Minh Tuyết, cái giường duy nhất này đã thuộc quyền sở hữu của cô, tuyệt đối không cho phép cậu bén mảng lại gần.

— “Sao tôi phải nhường cho một người chẳng giống con gái ở điểm nào như cô chứ?” – Nói đến việc ưu tiên phụ nữ với Yo Seob đúng là điều thừa. Ngoài lợi ích của bản thân ra thì chàng trai ấy chẳng thêm quan tâm tới bất cứ điều gì khác, hơn nữa đối với người nào ngăn cản mình thì lại càng không kiêng dè gì. — “Cô có biết đối với ca sĩ thì thân thể còn quý hơn vàng không? Nếu tôi bị cảm thì sẽ ảnh hưởng đến chất giọng, thế nên một thân tượng nổi tiếng như tôi phải được nằm trên chiếc giường ấm áp. Còn cô nếu không muốn bị các fan của tôi giết thì hãy tự động xuống dưới đất nằm đi!”

Không ai muốn nằm chung một giường với người còn lại, nhưng lại càng không muốn một mình nằm dưới đất trong thời tiết lạnh như vậy.

Chàng mỹ nam không chỉ nhấn mạnh sự nổi tiếng của mình, còn giả bộ tỏ ra rất tốt bụng muốn Minh Tuyết tự biết đường rút lui. Nhưng kế sách này của cậu dùng với kẻ khác thì còn hữu dụng, đến chỗ người con gái ấy thì đúng là vô ích.

— “Đừng hòng!” – Bảo Minh Tuyết nhường giường ư? Nằm mơ.

Sau khi nghe ai đó nói, cô không những không lui bước mà còn càng bị kích hoạt sự phản kháng. Thế nên tiếp theo mới xuất hiện hình ảnh người con gái ấy dùng cả hai tay bám chặt lấy thành giường tạo thành một dáng điệu vô cùng kì cục.

— “Được lắm!” – Không tự động ra phải không? Thế thì cậu chỉ còn có thể dùng biện pháp mạnh rồi. Đến lúc đó thì đừng có trách.

Yo Seob nghiêng răng nghiêng lợi nhìn cô gái ở trên giường, trong ánh mắt chỉ còn lại sự giận dữ. Tiếp theo, trước ánh mắt kinh ngạc của cô, chàng trai đột nhiên tiến tới, từ phía sau vòng qua eo, nhấc bổng cô gái ấy lên.

Minh Tuyết chỉ kịp nhận thấy cả người mình rời xa mặt đất, sau đó bị đẩy xuống dưới đất. Khó khăn lắm mới đứng lên được, đến khi cô quay lại nhìn thì đã thấy ai đó lao lên giường, giang hai tay hai chân ra, chiếm hết mọi khoảng trống để ngăn không cho cô chen vào.

Đứng dưới đất nhìn thấy cảnh này, Minh Tuyết không biết phải nói gì. Cô thật sự hết chịu nổi với cái kiểu xấu tính của cái tên trẻ con đáng ghét này rồi.

Tưởng vậy là cô không thể làm gì cậu sao? Yo Seob, anh quá ngây thơ rồi.

Minh Tuyết giận dữ tiến tới, túm lấy chiếc ga giường kéo xuống, khiến chàng mỹ nam cũng bị ngã tuột xuống đất. Nhưng khi cô còn đang lồm cồm bò lên giường, chưa kịp an vị thì chàng trai ấy đã nhanh chóng bật dậy kéo cô xuống.

Cứ thế hai người liên tục vùng lên, lao tới giường, sau đó không bị kéo xuống thì lại đi kéo đối phương xuống, tranh giành nhau quyết liệt.

— “Ồi!” – Đột nhiên Yo Seob hét lên một tiếng kinh thiên động địa, giật phăng cánh tay đáng thương của mình ra khỏi miệng của ai đó. Sau đó, khi cậu nhìn dấu vết nguyên cả một hàm răng trên đó thì không khỏi giận dữ, đưa tay bóp lấy má cô. — “Cô là cún con hay sao mà lại hay cắn người khác như thế hả?”

Cũng may không bị chảy máu. Nhưng không biết đến mai thì cái dấu vết xấu xí này có biến mất không nữa đây. Yo Seob đặc biệt yêu quý thân thể của mình, nên khi thấy hình hàm răng trên tay thì không khỏi bức bối.

Tuy nhiên, đối với Minh Tuyết lúc này thì đó quả là một thời cơ hiếm có. Nhân lúc chàng trai sơ ý, cô đẩy bật cậu sang một bên rồi lao lên giường. Cuộc chiến tranh lại tiếp diễn, khiến cả căn phòng trở nên ồn ào và hỗn loạn, thỉnh thoảng lại vang lên mấy tiếng kêu thảm thiết.

Lúc đó, ở phía ngoài, người mà Minh Tuyết và Yo Seob tưởng rằng đã bỏ về phòng thì lại đang ghé lỗ tai sát cửa nghe lén tình hình bên trong. Đó không phải ai khác mà chính là người bà đáng kính của Yo Seob, cũng là người đã gây ra toàn bộ chuyện này.

— “Bọn trẻ thời nay thật là sung sức nhỉ?” – Vừa nghe những tiếng động phát ra từ bên trong, ánh mắt bà trở nên sáng rực đầy hứng khởi, trong trí não bỗng hiện lên một loạt những hình ảnh đen tối, khác biệt quá xa với thực tế đang diễn ra bên trong. — “Vậy là ta sắp có cháu thật rồi.”

Bạn đang đọc truyện *My Stars* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23: Chương 23

Quản lý Kang lái chiếc xe quen thuộc dừng lại trước cổng ngôi nhà để đón Minh Tuyết và Yo Seob trở về sau những ngày nghỉ Tết, vừa bước xuống xe, anh đã vội vàng chào hỏi các vị trưởng bối, sau đó giúp đỡ hai người để hành lý vào trong cốp, chờ đợi mọi người nói lời tạm biệt trước khi trở về.

— “Cháu chào bà và cô ạ.” — Minh Tuyết cúi chào và vẫy tay, trên mặt là một nụ cười vô cùng sáng lạn. — “Cảm ơn mọi người đã cho cháu được tới chơi trong mấy ngày vừa qua. Cháu quả thật rất vui khi được ở cùng mọi người.”

Trong những ngày ở đây, cô không chỉ cảm nhận được sự ấm áp của gia đình, mà hơn hết là thấy cực kì vui vẻ mỗi khi thấy Yo Seob bị bà đuổi đánh. Không phải là do cô trở nên xấu tính, mà là bình thường bị ai đó bắt nạt quá nhiều, nên giờ khi thấy được cảnh đó, cô không vỗ tay cổ vũ đã là tốt lắm rồi.

— “Cô thì dĩ nhiên là vui rồi. Chỉ có tôi, mang tiếng là cháu nội mà lần nào về cũng bị hành hung thôi.” — Yo Seob nhỏ giọng oán thăm, cảm thấy bà của mình thật là bất công, ngay cả một người ngoài như Minh Tuyết cũng không bằng.

Mấy ngày hôm nay chàng mỹ nam ấy đã bị uất ức quá nhiều, thế nên hiện tại mới không nhận được oán trách vài câu. Chẳng qua còn chưa kịp phát tiết hết thì đã nhận thấy ánh mắt sắc bén của bà liếc sang, vội vàng hoảng hốt lùi lại theo phản xạ.

— “Cháu... cháu có nói gì đâu.” — Ai đó vội xua tay, lắc đầu, đáng vẻ chán kinh như chuột thấy mèo, chỉ kém mỗi hành động chỉ tay lên trời thề thốt.

Mỗi lần trở về nhà là một lần chàng mỹ nam ấy cảm giác như bước xuống địa ngục trần gian. Bị đánh đập hành hạ thậm tệ rồi, ngay cả oán thán vài câu cũng không được phép. Yo Seob lúc này chỉ muốn nhanh nhanh chóng chóng trở về kí túc xá, đi cho khuất mắt bà để được sống yên ổn.

Liếc sang thấy đáng vẻ hoảng sợ của thằng cháu, bà mới cảm thấy hài lòng. Sau đó bà đột nhiên quay lại về phía Minh Tuyết, ánh mắt cũng trở nên ấm áp, khác biệt hoàn toàn khi đối xử với cháu nội của mình.

— “Minh Tuyết à! Lúc nào rảnh thì cháu nhớ về chơi với bà già cô độc này nhé!” — Bà nắm lấy tay cô, vẻ mặt không muốn rời xa khiến Minh Tuyết không khỏi mềm lòng. — “Cái thằng mất dạy ấy đã đi là đi biệt biệt cả năm trời, cũng chẳng thèm về xem bà già này sống chết ra sao. Sau này nó có bắt nạt cháu thì cháu cứ gọi cho ta. Ta sẽ đến tận nơi dạy bảo nó một trận thay cháu.”

Giữa cháu nội và cháu dâu, bà hiển nhiên là phải thiên vị cháu dâu rồi. Bởi vì sau này người sinh chất cho bà là Minh Tuyết chứ có phải thằng cháu hỗn láo kia đâu.

— “Vâng... Vâng ạ.” — Cô lắp bắp trả lời, đầu gật lia lịa.

Cho đến tận giây phút này, người con gái đó vẫn không biết phải làm sao để giải thích cho bà hiểu cô và cái tên đáng ghét kia không phải là một đôi, thế nên đành chỉ gật bừa, khóc không ra nước mắt.

— “Mà cháu dâu này...” — Đột nhiên, vẻ mặt của bà trở nên nghiêm túc cực độ, không dấu vết kéo cô ra một góc, thì thầm nói mấy câu. — “Cháu thấy trong người thế nào? Có mệt ở đâu không? Có thấy chóng mặt hay buồn nôn gì không?”

Nhìn từ phía ngoài, ai cũng có cảm giác bà đang nói với cô một bí mật động trời nào đó, nhưng sự thật thì lại là những lời chẳng liên quan gì với nhau hết.

— “Dạ?” — Minh Tuyết ngần ngơ không hiểu bà đang hỏi tới điều gì, trong một lúc đầu óc không kịp thích ứng với tư duy của ai đó, trả lời trong khó hiểu. — “Cháu... cháu rất khỏe.”

Sao bỗng dừng lại hỏi cô mệt hay chóng mặt buồn nôn gì cơ chứ? Mấy hôm nay cô ăn ngon ngủ kĩ, thỉnh thoảng còn được xem hình ảnh thảm hại của Yo Seob, đâu có biểu hiện ốm đau gì đâu.

— “Có lẽ còn quá sớm nên chưa có biểu hiện gì. Vậy thì cháu cứ cầm lấy cái này trước, lúc nào thấy nghi ngờ thì xem thử.” — Vừa nói, bà vừa nhét vào trong tay cô một thứ đồ gì đó, đáng vẻ bí mật như thể không muốn những người khác nhìn thấy. — “Có gì thì báo ngay cho ta nhé.”

Đây là lần đầu tiên trong đời Minh Tuyết cảm thấy hoài nghi khả năng tiếng Hàn của mình. Nếu không thì tại sao cô lại không hiểu một chút gì những điều mà bà đang nói cơ chứ?

— “Cái này là cái gì thế ạ?” — Cô gái rất ngây ngô giơ thứ trong tay mình lên nhìn kĩ một lượt. Vừa nãy do bà lén lút nhét vào tay nên cô còn chưa có cơ hội nhìn rõ, thế nên bây giờ khi nhìn thấy thứ đồ tựa tựa như chiếc cặp nhiệt độ này thì không khỏi ngạc nhiên.

Cô đã nói là cô rất khỏe, sao bà lại còn quá lo lắng đưa cặp nhiệt độ cho cô cơ chứ? Vốn đang định trả lại, Minh Tuyết bỗng dưng có cảm giác thứ đồ này có chút khác thường, không khỏi nhìn kĩ lại.

Giây phút đó, Yo Seob tuy đứng ở phía xa, nhưng vẫn chú ý đến hành động của hai bà cháu, thế nên rất nhanh phát hiện ra điều khác lạ. Cậu vốn đang lo lắng bà nói linh tinh gì với Minh Tuyết, nhưng không ngờ lại là đưa cho cô thứ đồ đó, vội vàng lao tới giật lấy, ném phăng ra xa.

— “Bà! Bà đang làm cái gì thế hả?” — Yo Seob hỗn hển quay sang chất vấn bà nội của mình, tức giận đến không biết phải nói gì. Nhưng chỉ cần để ý kĩ thì sẽ thấy khuôn mặt của chàng mỹ nam lúc đó trở nên đỏ bừng, ánh mắt xen lẫn sự bối rối và ngượng ngùng.

Phản ứng quá mức của chàng mỹ nam làm Minh Tuyết càng thêm khó hiểu, cũng tò mò thứ đó rốt cuộc là cái gì.

— “Cái thằng nhóc này!” — Nhìn thấy thằng cháu dám ném đồ của mình đưa cho Minh Tuyết, bà không khỏi nổi giận. — “Dám ăn nói với bà thế hả?”

Bà vốn là có ý tốt, cái thằng này đã không cảm kích thì thôi, lại còn tỏ thái độ như thế là sao?

Lúc này, Yo Seob tỏ ra rất bức bối, đến mức chẳng thèm quan tâm bà nói gì. Cậu kéo tay Minh Tuyết ẩn vào trong xe, quay lại chào một câu rồi cũng bước vào trong, đóng sập cửa lại.

_ “Bà! Cháu đi đây! Bà nhớ giữ gìn sức khỏe đấy, nếu không lần sau về bà cũng chẳng còn sức mà đánh cháu nữa đâu.”

Khắp đất nước Hàn Quốc này, còn có mấy bà già suốt ngày cầm chổi chạy đuổi theo cháu đánh như vậy nữa đây? Yo Seob không chỉ oán thâm bà quá ác liệt, mà bức nhất vẫn là việc bà giấu cậu lén lút đưa cho Minh Tuyết cái thứ đồ đó. Bà rốt cuộc có hiểu mình đang làm gì không vậy?

_ “Cái thằng hồn láo kia!” – Bà tức giận thét lên một tiếng, gắn liền với hình ảnh chiếc xe phóng vội đi như đang trốn chạy, nhanh chóng biến mất hút khỏi tầm mắt.

Mà đối với quản lý Kang lúc này thì đó chính là một cuộc trốn chạy. Lần nào Yo Seob cũng chia tay gia đình trong tình trạng như vậy, khiến anh không dám ở lâu thêm vài giây, cuống quýt lái xe đi ngay khi tình hình còn chưa trở nên quá nghiêm trọng đến mức không thể cứu vãn.

Hậu quả của việc này là cho đến tận khi đi gần về đến nhà, Minh Tuyết vẫn không biết được cái thứ mà bà đã đưa cho cô là gì. Cuối cùng không nhịn nổi tò mò, cô đành quay sang hỏi nhỏ chàng trai bên cạnh một câu khiến cậu rất muốn nổi giận.

_ “Thế rốt cuộc nó là cái gì thế?” – Cái gì khiến Yo Seob ngượng ngùng đến mức mặt đỏ ửng, hận không thể ném nó đến tận bên kia Trái Đất như vậy cơ chứ?

Vừa nghe thấy cô hỏi, chàng trai chột quay ngoắt lại, trừng cô với ánh mắt sắc bén như thể cô vừa mới nhắc đến một điều cấm kỵ. Sau đó, cậu nghiêng răng nghiêng lợi nói một câu trong tình cảnh nhiệt độ không gian xung quanh giảm nhanh chóng, làm Minh Tuyết không khỏi hoảng sợ, im bật không dám ý kiến gì.

_ “Ngồi trật tự và đừng có hỏi linh tinh nữa.” – Nhìn cái mặt ngu ngơ của Minh Tuyết là Yo Seob biết ngay cô thực sự chẳng hiểu được dụng ý của bà là gì. Mà như vậy cũng là điều mà cậu mong muốn nhất lúc này. – “Tốt nhất là cô không nên biết gì cả, nghe chưa?”

Đôi khi chàng trai ấy cảm thấy may mắn vì chỉ số IQ quá thấp của ai đó, nếu không thì cũng chẳng biết bọn họ hiện tại sẽ đối mặt với nhau như thế nào nữa đây.

_ “Tại sao mà anh lại phản ứng thái quá như vậy chứ?” – Minh Tuyết bức bối lắm lắm, trong lòng thấy thật buồn bức. – “Là cái gì khiến mọi người trở nên kì quặc như vậy chứ?”

Rõ ràng là Yo Seob và anh quản lý đều biết nó là gì nhưng không ai chịu nói cho cô biết, lại còn tỏ ra thần bí và đáng sợ như thế nghĩa là sao?

_ “Minh Tuyết! Em thực sự không biết cái thứ vừa nãy là gì sao?” – Quản lý Kang đang lái xe nhưng vẫn không quên nghe ngóng câu chuyện. Chỉ cần nghĩ đến hoàn cảnh vừa nãy thì anh đã rất muốn cười, phải cố gắng lắm mới có thể duy trì dáng vẻ bình thường để lái xe. – “Một vạch và hai vạch.”

Thấy Minh Tuyết vẫn ngây ngốc không hiểu gì, anh đành phải cho cô một gợi ý nho nhỏ. Nhưng thật ra là bởi vì anh cũng muốn thấy phản ứng của hai người, đặc biệt là Yo Seob ra sao khi cô biết được.

Đáng tiếc, dự định đó của anh quản lý không thể thành công, bởi vì anh đã đánh giá quá cao sự thông minh của Minh Tuyết. Sau khi nghe được gợi ý, cô gái đó không những không hiểu được mà còn mờ mịt hơn lúc trước.

_ “Anh đang nói cái gì thế?” – Sao lại nhắc gì đến một vạch và hai vạch cơ chứ? Ở đây sóng wifi yếu quá à? Minh Tuyết còn thật sự hỏi lại một câu như vậy, khiến hai người còn lại thấy bất lực, rất muốn đâm đầu vào đầu đó chết luôn cho xong.

* * *

_ “Cậu lại không chú tâm nữa rồi.”

Không biết đây là lần thứ mấy trong ngày các thành viên của Angle phải lên tiếng nhắc nhở Kevin, bởi vì ai đó cứ một chốc lại thần thò, trí não trôi đi tận đâu đâu. Ngay cả như hiện tại, khi bọn họ đang đi trên hành lang, chàng mỹ nam ấy vẫn có thể thất thần, đôi mắt trong suốt nhìn về phía khoảng không trong suy tư.

_ “Tớ chỉ là đang nghĩ tới một người.” – Kevin cũng nhận thấy mình có chút thất thố, chỉ khẽ mỉm cười, nhưng lại không hề hay biết từng cử chỉ của mình đều có một sức quyến rũ quá mãnh liệt. Nếu hiện tại đứng cạnh cậu không phải các thành viên trong nhóm mà là các fan thì cậu đã bị bọn họ bắt chắp tất cả bộ nhào tới rồi.

Không biết là do vô tình hay cố ý, ánh mắt của Kevin vừa vắn liếc sang chiếc máy bán nước tự động, trong trí óc lại nghĩ tới hình ảnh của cô gái ấy, kèm theo một chút cảm giác gì đó thật mơ hồ.

Có lẽ do tình cảnh bọn họ gặp nhau quá đặc biệt, có lẽ vì cô ấy tựa như một ẩn số, mỗi lần đều mang đến cho chàng trai ấy những bất ngờ, khiến dạo gần đây cậu thường không khống chế được bản thân nghĩ tới cô. Càng ngày càng thường xuyên, đến mức ngay cả các thành viên khác cũng bắt đầu nhận thấy sự khác thường.

Kevin chỉ cười cười, đang định nói một đề tài gì đó để đánh lạc hướng sự chú ý của các thành viên khác và bản thân, nhưng khi vừa mới ngược sang, cậu

chợt thấy hình bóng của Minh Tuyết ở phía xa, trong ánh mắt không giấu được vẻ ngạc nhiên.

* * *

Minh Tuyết đi lang thang xung quanh mà không có chút mục đích gì, ánh mắt nhìn xuống dưới sàn trong suy tư. Cũng vì vậy nên cô không hề nhận thấy nhóm Angle vừa rẽ sang một góc hành lang khác ở phía xa.

Đến khi người con gái đó giật mình ngược lên thì đã thấy mình đứng sau cánh gà sân khấu, nơi cô thường đứng nhìn và chờ đợi các chàng mỹ nam trong lúc biểu diễn.

Liếc nhìn quanh một vòng, cô cũng không biết tại sao bản chân lại đưa mình tới nơi đây. Có lẽ bởi vì trong lúc vô thức, những ước muốn và khát khao mà cô đã cố lãng quên lại hiện lên, chi phối hành động của con người.

Sân khấu lúc đó thật vắng lặng, không có một bóng người, xung quanh chỉ còn lại một sự im lặng như tờ. Trước mặt người con gái ấy chỉ là một khung cảnh tĩnh lặng sau buổi biểu diễn, những hàng ghế trống không cùng với sân khấu tối tăm, nhưng lại đem đến cho Minh Tuyết một cảm giác thật khác lạ.

Cũng chỉ có lúc này, khi xung quanh không còn ai, cô mới có thể thả lỏng, làm những gì mình mơ ước từ lâu. Khoảnh khắc đó, trong trí não cô dường như không nghĩ được bất kì điều gì khác, bản chân cứ chậm chậm bước lên giữa sân khấu, trái tim cô bỗng đập nhanh thêm vài phần, trong lòng tràn ngập những cảm xúc khó tả.

Đây có lẽ là cảm nhận chung của bất kì ai lần đầu tiên đứng trên một sân khấu quá rộng lớn như vậy. Nghĩ như vậy, Minh Tuyết bỗng nhắm mắt, khiến trong tâm trí chợt hiện lên muôn vàn ánh sáng chiếu về phía người con gái ấy.

Không gian vẫn chìm trong tĩnh lặng, đâu đó chỉ còn vang lên chút thanh âm rất nhẹ từ chiếc tai nghe của Minh Tuyết, đưa con người vào một trạng thái kì lạ.

Giữa khung cảnh đó, cô gái chợt mỉm cười sáng lạn như nắng sớm, từ từ đeo chiếc tai nghe, khiến trong một khoảnh khắc, toàn bộ thế giới xung quanh cô như thay đổi hoàn toàn bởi những giai điệu diệu kì. Âm thanh tựa như vang vọng đi khắp muôn phương, làm sân khấu cũng trở nên sống động, đưa cô vào một thiên đường rực rỡ ánh sáng.

Không cưỡng lại được sự mê hoặc của tiếng nhạc, Minh Tuyết bắt giác mở miệng hát theo, đắm chìm trong điệu nhạc đến mức quên cả bản thân đang ở đâu. Giọng hát của cô cao vút và ngọt ngào, tựa như một cơn gió thổi tràn qua mặt hồ tĩnh lặng, lan tỏa những gợn sóng ra khắp muôn phương, khiến cho một chàng trai đang đứng ở xa cũng không khỏi rung động.

Kevin ngược đôi mắt nhìn cô gái đang đứng hát giữa sân khấu, bỗng có cảm giác như cô là một thiên thần vừa bước xuống, đẹp đến mức khiến cậu không dám thở mạnh. Tiếng hát của cô vang vọng khắp nơi, khiến cậu cũng bắt giác chìm trong đó, không nhớ nữa lên tiếng làm phiền.

Cho đến tận khi bài hát hết thúc, cả hai người đều có cảm giác như mới bước ra từ trong giấc mộng, phải mất một lúc lâu sau thì tâm trí mới trở về với thực tại. Cũng đến lúc đó Minh Tuyết mới nhận thấy có gì đó khác thường, ánh mắt vừa quay sang liền chạm phải Kevin ở phía bên cánh gà.

Khoảnh khắc đó, hai người đứng nhìn nhau trong kinh ngạc, bất ngờ tới mức không biết phải nói gì. Minh Tuyết thì không ngờ sẽ có người xuất hiện ở đây lúc mình hát, Kevin thì lại không nghĩ tới việc cô sẽ đột ngột quay trở lại như vậy, cuối cùng khiến cho cả hai cùng bối rối.

Kinh ngạc nhất nhất chính là Minh Tuyết. Cô vừa nghĩ đến việc dáng vẻ của mình vừa nãy bị chàng trai này nhìn thấy từ đầu tới cuối thì không khỏi ngượng ngùng, cả khuôn mặt phút chốc trở nên đỏ bừng, lúng túng không nói lên lời. Cô hốt hoảng quay mặt sang bên để không phải đối diện với ánh nhìn của chàng mỹ nam ấy, trong lòng rối bời không biết làm sao.

Đây là lần thứ hai cô bị chàng trai ấy bắt gặp tình cảnh xấu hổ của bản thân, rất muốn có một cái lỗ nào đó để chui xuống. Đáng tiếc đây là trên sân khấu nên chẳng có chỗ nào để trốn tránh, người con gái đó đành phải lựa chọn phương án cổ điển là xoay người bỏ chạy.

__ “Khoan...” – Thấy Minh Tuyết quay đầu chạy về phía bên cánh gà đối diện, Kevin không khỏi ngăn ra, muốn nói lời ngăn cản đã không kịp. Sau đó, chính chàng mỹ nam ấy cũng không biết mình tại sao lại như vậy, chỉ biết rằng khi nhận ra thì đã thấy bản thân cũng lao chạy đuổi theo hình bóng cô.

Kết quả thì không cần nói cũng có thể biết. Minh Tuyết vừa chạy có vài bước đã bị chàng mỹ nam đuổi kịp, nắm lấy tay kéo lại.

__ “Ồi!” – Giật mình nhìn sang phía Kevin, khuôn mặt Minh Tuyết lúc đó là tập hợp của rất nhiều cảm xúc, có hoảng hốt, có lo sợ, có xấu hổ, nhưng trên tất cả là không biết đối mặt ra sao với tình cảnh hiện tại.

Đến khi cảm nhận được bàn tay mềm mại của cô, Kevin cũng giật mình nhận thấy mình đang làm gì. Cơ thể của cậu làm ra phản ứng quá nhanh trước cả trí óc, đẩy chàng mỹ nam ấy vào tình trạng khó xử, khiến cho trong lúc nhất thời cậu không biết phải làm gì tiếp theo.

Một giây lặng lẽ trôi qua.

Hai người đứng chết lặng giữa sân khấu, trong lòng không ngừng trách cứ bản thân quá mức lỗ mãng, cuối cùng không biết phải làm sao để thoát ra khỏi tình huống trớ trêu này.

__ “Tôi...” – Mở lời đầu tiên là Kevin, nhưng chàng mỹ nam cũng chỉ nói được mỗi một từ, lúng túng cúi mặt xuống như một cậu nhóc lần đầu tỏ tình.

Cậu thật sự không biết tại sao mình lại kéo cô lại, đến khi nhận ra, muốn ngừng lại thì đã quá muộn.

— “Anh... À đúng rồi.” — Minh Tuyết cố ép cho đầu óc của mình nhanh chóng vận chuyển tìm ra chuyện gì phá tan không khí ngưng ngừng này, sau đó mới chợt nhớ đến cô vẫn còn nợ tiền cậu, vội lục lọi các túi tìm trả lại. — “Tôi phải trả lại anh tiền nhĩ? Tiền xu. Mà cái ví của tôi đâu rồi thế nhĩ?”

Nhìn dáng vẻ luống cuống của cô lúc này, Kevin đột nhiên rất muốn cười. Sau cùng thì chàng mỹ nam ấy cũng không nhịn được bật cười thật, kết hợp với khuôn mặt tuyệt điểm ấy tạo thành một hình ảnh mê chết tất cả các cô gái.

Ngay cả Minh Tuyết gặp phải cảnh đó cũng không ngoại lệ, ngần ngại nhìn chàng mỹ nam, trong một giây trí não tựa như trống rỗng. Ánh mắt cô dường như không rời nổi đôi mắt trong veo mê hồn, bờ môi mông hồng nhạt và làn da trắng mịn như sữa của ai đó.

— “Phải rồi! Tiền xu lần trước nhĩ?” — Chàng trai dường như mới sức nhớ tới, vừa nói vừa như có như không liếc về phía cô, trong ánh mắt lại không giấu được sự trêu đùa. — “Biết làm sao bây giờ? Tôi đang định mua một chút nước cam ngay bây giờ.”

Chỉ khi gặp được Minh Tuyết, Kevin mới nhận thấy thì ra trong bản thân mình cũng có một chút xấu tính, rất thích trêu ghẹo và nhìn thấy dáng vẻ lúng túng của cô.

— “Hả?” — Như vậy là cậu muốn đòi tiền cô ư? Minh Tuyết tìm mãi cũng không thấy ví đâu, trong lòng thật khổ sở, không biết đào đâu ra tiền xu để trả lại. Mãi sau cô mới ngưng ngừng ngược lên định thương lượng một chút về vấn đề này. — “Tôi... cái ví...”

Không phải là cô muốn quýt tiền, mà là cô thật sự cũng không biết mình để ví ở đâu. Minh Tuyết cố gắng để giải thích cho chàng mỹ nam hiểu nhưng lại không biết bắt đầu từ đâu, cuối cùng thành một câu như vậy.

Nếu chú ý thêm một chút thì Minh Tuyết sẽ nhận thấy ánh mắt đùa dai của chàng mỹ nam, nhưng đáng tiếc do quá luống cuống không dám ngẩng đầu lên, cũng bỏ qua cơ hội đoán ra được ý định của chàng trai ấy.

— “Nhưng có lẽ sẽ không được rồi nhĩ?” — Kevin vẫn giữ nguyên nụ cười ngọt ngào trên môi, đôi mắt khẽ liếc sang nhìn cô đầy dụng ý. — “Vậy cô có thể giúp tôi một việc để bù lại không?”

Theo phản ứng thì dường như Minh Tuyết thật sự cho rằng cậu gọi cô lại để đòi nợ mấy đồng xu ấy, khiến cậu cảm thấy có chút dở khóc dở cười. Chẳng nhẽ trông cậu nhỏ nhen đến vậy ư?

Nhưng mà nếu không có lần trước nghe thấy cô hát, có lẽ cậu đã không nảy ra cái ý định mà mình sắp yêu cầu sau đó. Kevin chỉ đơn giản là cảm thấy cô rất phù hợp với việc ấy, tựa như là ông trời sắp đặt trước vậy.

— “Gi... gì cơ?” — Minh Tuyết ngỡ ngàng, không nghĩ rằng chàng trai sẽ đột nhiên nói câu đó, đồng thời cũng có cảm giác không tốt về việc này.

Cô gần như nín thở chờ nghe Kevin nói ra yêu cầu, rất sợ đó là một điều gì đó ác liệt. Cô cũng không thể bán mình vì một lon nước, thế nên đã chuẩn bị sẵn tinh thần từ chối, hoặc cùng lắm thì bỏ chạy lấy người, thà mang tiếng quýt nợ còn hơn.

Thế mới nói, sức tưởng tượng của cô gái ấy thật là phong phú. Cũng may Kevin không có khả năng đọc được suy nghĩ của cô lúc này, nếu không thì chàng trai ấy cũng không biết bản thân nên khóc hay nên cười nữa.

— “Hôm trước cô đã xem nhạc phổ mà tôi chuẩn bị thu âm rồi đúng không? Bài hát ấy vốn có cả lời của nam và nữ.” — Nhìn thấy vẻ mặt ngạc nhiên của cô, chàng mỹ nam rất kiên nhẫn giải thích. — “Vốn dĩ là tôi sẽ cùng một nữ ca sĩ khác biểu diễn bài này, nhưng do lịch làm việc của chúng tôi bị xếp lệch nhau quá nhiều nên không thể luyện tập cùng. Một mình tôi có thể tập nhưng có một vài chỗ nếu không phải có cả hai người tập thì có vẻ không ổn lắm. Hơn nữa hôm trước tôi cũng có nghe thấy cô hát, nên nếu không phiền thì cô có thể bớt chút thời gian để tập cùng tôi không?”

Tuy rằng lúc đó cậu chỉ thoáng nghe thấy cô hát một vài câu lời của nữ, nhưng cũng đủ thấy rung động, thậm chí còn cảm giác giọng hát của hai người là một sự phối hợp hoàn mỹ. Thế nên lần này khi vừa có cơ hội, cậu liền không quên đưa ra lời đề nghị này.

Nghe xong lời nói của cậu, Minh Tuyết vừa mới thờ phù một hơi nhẹ nhõm khi đó không phải yêu cầu gì quá đáng, nhưng sau đó mới giật mình suy nghĩ lại cẩn thận, trong lòng chợt dâng lên cảm giác lo lắng.

— “Tôi á?” — Cô kinh ngạc chỉ về phía mình, trên khuôn mặt đầy vẻ không tin tưởng vào những gì mình đang nghe thấy.

Sao bỗng dưng cậu lại nghĩ đến việc muốn cô làm người tập cùng cơ chứ? Mọi việc diễn ra quá mức đột nhiên khiến người con gái ấy không biết nên trả lời ra sao cả.

— “Đúng vậy!” — Kevin khẽ gật đầu, cho cô một câu trả lời chắc chắn, khẳng định ngoài cô ra thì không còn ai khác phù hợp với vai trò này. Sau đó, chàng mỹ nam liền đưa tay ra phía trước, nhìn cô với ánh mắt dịu dàng và thân thiết. — “Tôi là Kevin, thành viên của Angle. Xin được chỉ giáo.”

Kinh ngạc hết nhìn về khuôn mặt còn thật sự rồi lại chuyển sang bàn tay vẫn đang đưa ra chờ đợi của cậu, Minh Tuyết nắm lấy bàn tay cậu và trả lời lại như một hành động bản năng.

— “Tôi... tôi là Minh Tuyết. Xin được chỉ giáo.” — Lời nói ra khỏi miệng, cô gái ấy mới giật mình nhận thấy có chút không ổn, nhưng đã quá muộn. — “Ừ! Thế là sao?”

“Lại thế nữa là sao?” – Vừa mới bước đến trường quay, Yo Seob lại nhìn thấy bóng dáng của cô gái quen thuộc, con tức giận lại bùng lên dữ dội. Cậu phải cố gắng lắm mới không phát hỏa ngay tại chỗ, nhưng giọng nói vẫn nghe thấy đầy mùi thuốc súng. – “Tại sao không ai nói cho em biết phải quay chương trình này với cô ta chứ?”

Nếu sớm biết cậu đã hủy ngay lịch làm việc này rồi, làm sao có thể vô tư bước đến đây để quay chương trình tạp kỹ này cơ chứ.

“Anh đã nói em đừng ác cảm với Anna rồi mà.” – Nhìn thấy phản ứng quá mức của tên đàn em, quản lý Kang không khỏi thấy chán nản. Anh cũng chẳng hiểu sao hai thần tượng đáng yêu này lại cứ như là kẻ thù của nhau, cảm tưởng ngay cả hít thở chung một bầu không khí cũng không muốn vậy. – “Từ sau lần biểu diễn chung trên sân khấu của hai đứa, các em đã được các fan tặng cho danh hiệu “cặp đôi đáng yêu nhất”, nên các chương trình mời cả hai đứa tham dự mới càng ngày càng nhiều.”

Còn lý do tại sao đến tận nơi thì Yo Seob mới biết mình sẽ phải tham gia cùng với Anna là vì anh cố tình không nói. Nếu không thì đảm bảo cái thăng nhóc này sống chết cũng không chịu đến đây rồi.

Càng nghĩ quản lý Kang càng thấy bản thân đúng là số khổ, làm gì cũng bị trách cứ. Đối với những chương trình đang rất thu hút người xem như vậy, nếu Yo Seob tự dưng dờ chừng không đi thì anh không biết phải giải trình ra sao với giám đốc. Đành phải bán đứng tên đàn em và chịu đựng ánh mắt đầy lửa giận của cậu thôi chứ sao.

“Gi cơ? Lại còn cái tin đồn vớ vẩn ấy là sao? Em muốn mở một cuộc họp báo để giải thích cho đàng hoàng.” – Yo Seob thấy thật bất bình, không sao chịu nổi với sự hiểu lầm tai hại này. Đừng nói là bị hiểu lầm thành một đôi với Anna, mà ngay cả nhìn thấy tên cô ta bên cạnh tên mình, cậu đã muốn phát điên rồi. – “Sự hiểu lầm này là một chuyện khủng khiếp nhất thế gian mà.”

Cảm nhận thấy anh chàng trẻ con lần này định làm thật, quản lý Kang không khỏi hốt hoảng can ngăn. Việc mở một cuộc họp báo đâu phải dễ dàng như cậu tưởng, hơn nữa nếu thật là vậy thì Anna sẽ phải đối mặt sao với những lời đồn đây?

“Em muốn chết à? Để yên những tin đồn và không giải thích gì là ý muốn của giám đốc đấy.” – Nói đến giám đốc, quản lý Kang không khỏi rung mình. Anh phải thừa nhận bà ấy chính là một nhà kinh doanh tài ba, thế nên lần này làm sao có thể dễ dàng bỏ lỡ thương cơ này được. Phải biết rằng sự mập mờ trong các mối quan hệ của các thần tượng có thể tăng thêm độ nổi tiếng và hấp dẫn của một ngôi sao trong giới giải trí rất nhiều. – “Em còn muốn sống thì hãy an phận đi, đừng có cản trở công việc làm ăn của công ty nghe chưa.”

Không phải anh đe dọa, mà là giám đốc thật sự rất đáng sợ. Ai dám ngăn trở bà phát triển công ty hay kiếm tiền thì chắc chắn sẽ sống không bằng chết.

“Vậy em phải sống như thế này đến bao giờ đây?” – Biết rằng bản thân không thể làm gì để thay đổi sự thực này, nhưng Yo Seob vẫn không chịu được muốn phát điên. Cậu bực bội đi về phía đoàn quay, khuôn mặt âm u như thể có ai đó mượn cậu một số tiền lớn không trả vậy. – “Ai đó làm ơn giết em đi cho xong.”

Kể từ cái ngày gặp gỡ Anna, cậu cảm thấy cuộc sống của mình như địa ngục, thời khắc đều ở trong dầu sôi lửa bỏng. Trước sự áp bức đến cùng cực, không có chút tự do nào, chàng mỹ nam ấy chỉ có thể ngậm ngùi chấp nhận sự thật, cắn răng tiếp tục dùng khuôn mặt đáng yêu đầy tươi tắn để lường gạt người đời.

Mười lăm phút sau.

Quả không ngoài dự đoán, cậu cuối cùng bị phân vào cùng một tổ với Anna trong trò chơi ghép cặp điên rồ nhất thế gian này.

Lại 5 phút nữa trôi qua.

Hai người chán nản bắt đầu trò chơi vớ vẩn dành cho các cặp đôi, với phần thưởng là hai con gấu bông chết tiệt.

“Đã chơi thì nhất định phải chiến thắng. Nhất là không thể nào bị thua trận trước mặt con nhỏ giả tạo ấy được.” – Yo Seob nói với khuôn mặt đầy quyết tâm trong khi đang để cho các nhân viên trang điểm loại mỹ phẩm không thấm nước. Lát nữa bọn họ sẽ phải tham gia vào một phần chơi trong bể bơi, nên bước này là không thể thiếu được.

Từ trước đến nay, cho dù là tham gia vào bất kì trò chơi gì cậu cũng luôn hết mình. Lần này cũng không phải là ngoại lệ, cho dù đối tác của cậu là kẻ thù không đội trời chung kia.

Lát sau, khi mọi người đã thay quần áo và trang điểm xong xuôi, người dẫn chương trình cũng bắt đầu phổ biến luật lệ. Nếu chỉ nghe một cách đơn thuần thì ai cũng cảm thấy rất dễ dàng, nhưng đến khi thật sự chơi mới thấy sự khó khăn.

Hai đội sẽ đứng trên hai chiếc phao hình tròn, đường kính chỉ khoảng 1,5 m. Khi hiệu lệnh bắt đầu thì hai đội có thể chơi kiểu gì cũng được, đánh, đập, đẩy tùy ý, chỉ cần đội đối phương ngã hết xuống nước là thắng. Người nào bị rơi xuống nước thì cũng coi như mất quyền chơi, thế nên kì thật sàn đấu chỉ vón vện trên hai chiếc phao, hơn nữa cùng với sự rung động trên mặt nước liền trở nên dập dềnh, rất khó đứng vững.

Bước lên chiếc phao, cả hai người đều khó khăn lắm mới có thể giữ thăng bằng, trên mặt hiện lên chút lo lắng. Nếu là ở trên đất bằng thì họ còn có thể bắt chắp tất cả, chứ còn ở đây thì làm sao để không rớt xuống đã khó, chứ đừng nói là đi tấn công đối phương.

“Anna! Đứng phía sau tôi đi.” – Yo Seob chợt đứng chắn trước mặt người con gái ấy, nói một câu khiến bất kì fan nữ nào nghe thấy cũng không khỏi

hâm mộ.

Ngay cả Anna, khi nhìn thấy bóng lưng của cậu trước mặt cũng không giấu được kinh ngạc, trong trái tim đầy ngọt ngào, không tin được đây những gì đang xảy ra. Trong mắt của cô lúc đó, cậu tựa như một vị hiệp sĩ sẵn sàng xả thân để bảo vệ công chúa của mình, bóng dáng oai hùng và mạnh mẽ, khiến cho bất cứ ai khi đứng sau cũng thấy cảm động.

Xác nhận mình không hề nhìn nhầm, Anna cảm giác được nhịp đập trái tim mình trở nên dồn dập, ánh mắt thoáng qua vẻ si mê, trong lòng lan tràn một cảm giác lạ kì. Cô gái đứng đó, khuôn mặt trở nên đỏ hồng vì ngượng ngùng, mãi sau khi nghe tiếng chuông báo hiệu cuộc chơi bắt đầu thì mới giật mình trở lại với hiện tại.

Và đó cũng chính là thời khắc mọi bí ẩn hé lộ, mọi câu hỏi có được câu trả lời.

Mọi thứ sau đó diễn ra cực nhanh, đến mức ngay cả những người trong cuộc cũng không nhận thấy hết được chuyện gì đã diễn ra thì đã có kết quả. Sự việc liên tiếp xảy ra, hành văn liền mạch đến mức bọn họ không kịp thích ứng.

Ngay từ những giây đầu tiên, cặp đôi đối thủ của họ cùng lao tới chiếc phao của Yo Seob và Anna, ý định dùng tốc độ và sự bất ngờ để hạ gục hai người.

Bàn chân đối thủ còn chưa đứng vững, cả phao vẫn đang nghiêng ngả vì lực va chạm, Yo Seob rất nhanh chóng né sang bên rồi đột nhiên nhảy vút sang phao của đối phương.

Phút chốc, trên chiếc phao chỉ còn lại một mình Anna. Cô bỗng nhiên bị mất bóng lưng che chở trước mặt, trực tiếp đối mặt với sự tấn công của hai đối thủ, trong ánh mắt chỉ còn lại một sự kinh ngạc cực độ.

Tiếp theo, nhân lúc ba người còn lại còn đang lảo đảo chưa giữ được thăng bằng, Yo Seob quay sang đập vào chiếc phao đó một phát thật mạnh khiến cho nó nghiêng ngả dữ dội, cả phe địch và phe ta đều không kịp thích ứng, rồi tùm xuống nước.

Như vậy, sau chưa đầy ba giây, ván đấu chính thức chấm dứt. Nhanh đến mức ngay cả những người ngoài cuộc còn chưa rõ việc gì xảy ra thì đã xong.

“Yo Seob!” – Vừa mới ngoi đầu lên khỏi mặt nước, Anna liền hét lên giận dữ, cũng bất chấp hiện tại có gần chục chiếc máy quay đang chĩa về phía bọn họ.

Vậy mà khi này cô còn thấy cảm động trước hành động hiệp nghĩa đột xuất của ai đó, đến cuối cùng hóa ra cậu chắn trước mặt cô chỉ vì tránh bị vướng víu, và biến cô thành mồi để đối thủ tấn công. Nhận thức được sự thật này, Anna không nổi giận mới là lạ.

“Sao thế? Có lên được không?” – Yo Seob ngồi xổm trên phao, ngược xuống bằng vẻ mặt dịu dàng và đáng yêu, khiến cho cả thế gian như bừng sáng. Giọng nói của cậu trầm ấm và truyền cảm đến mức Anna cũng bị hút hồn, quên luôn những gì mình đang định nói, chỉ ngơ ngác ngược nhìn lên. – “Đề tôi đỡ lên giùm nhé!”

Sự khác biệt quá xa trong cách đối xử của chàng mỹ nam ấy hiện tại và vài giây trước làm cho tất cả mọi người đều có cảm tưởng cái người vừa nhẫn tâm đập Anna rơi xuống và cậu là hai người hoàn toàn khác nhau. Ngay cả nạn nhân chính của sự việc, Anna lúc này tựa như bị nụ cười của cậu mê hoặc đến mức không còn nhận thấy mọi thứ đang xảy ra xung quanh, thế nên cũng không để ý nghe thấy những lời cậu lẩm nhẩm trong miệng.

“Lên nhanh lên đi chứ! Quay xong còn về nữa. Cô không lên thì một mình tôi sao đâu được với hai người đây?”

Cho dù có nổi giận cỡ nào thì cậu cũng không quên còn có rất nhiều máy quay đang chĩa vào người, đây chính là sự khác biệt của hai người. Thế nên Anna muốn đấu với cậu thì vẫn còn non lắm, trình độ diễn kịch lại càng không thể sánh bằng.

Vì thế... cho nên...

Có một đội viên như thế, cộng thêm những kế hoạch bất ngờ không ai đoán trước được, sẵn sàng hi sinh đồng đội để đạt được thắng lợi, cặp đôi dễ thương cứ thế dễ dàng dẹp hết mọi chướng ngại, đạt được thắng lợi.

Đến cuối cuộc chơi, hai vị thần tượng rốt cuộc cũng được nhận phần thưởng của chương trình với nụ cười tươi tắn, làm cho ai nhìn thấy cũng thấy ngưỡng mộ. Nhưng khi các máy quay vừa tắt, nụ cười trên môi Yo Seob liền biến mất ngay tắp lự.

“Gấu bông à! Gấu bông...” – Cầm món quà trên tay, chàng mỹ nam chán nản, nhìn chằm chằm vào nó như thể muốn dùng mắt đào ra một cái động trên người con gấu đó vậy.

Tại sao lại là gấu bông mà không phải thứ khác cơ chứ? Cho dù là một hộp thịt lợn cũng hơn như vậy mà. Tuy rằng con gấu bông này đẹp thì đẹp thật đấy, nhưng mà đối với người sắp không có chỗ để như cậu thì nó thật là vô dụng.

Liếc sang bên, chàng trai thấy được nụ cười của Anna khi ôm lấy con gấu bông còn lại, chợt nghĩ tới một biện pháp tốt để giải quyết vấn đề khó nghĩ này.

“Thôi này!” – Yo Seob đưa nốt con gấu của mình về phía cô gái ấy, thái độ đầy ghét bỏ. – “Cho cô đấy.”

Quảng sang cho cô để đỡ phải thấy nó, càng thêm bức mình. Bao nhiêu công sức cố gắng đánh bại các đối thủ của cậu cuối cùng chỉ để thu lại cái thứ thừa thãi này, càng nghĩ chàng trai ấy lại càng thấy căm thù ban tổ chức chương trình.

— “Cho tôi á?” — Anna ngược lên nhìn cậu bằng ánh mắt trong veo như ngọc, trên khuôn mặt không giấu nổi sự mừng rỡ. — “Thật à?”

Là đồng đội của cậu, cũng là người bị hại nhiều nhất sau những cuộc chơi, cô biết rằng ai đó đã quyết tâm thế nào để đạt được chiến thắng cuối cùng. Thế nên khi nghe thấy chàng trai ấy đột nhiên tốt bụng giành hết mọi phần thưởng cho mình, cô mới tỏ ra kinh ngạc như thế.

— “Cầm lấy đi!” — Thấy ai đó còn ngỡ ngàng, không tin nhưng gì tai mình vừa nghe, Yo Seob cũng bị mất hết kiên nhẫn, tay dúi con gấu vào tay cô. Sau đó, chưa để cô kịp mở miệng nói điều gì, cậu đã đi thẳng về phía bãi đỗ xe, không hề ngoái đầu lại lấy một lần.

* * *

Ngồi trong xe, các thành viên của MS4 đang cố nghỉ ngơi một chút trong khi đến địa điểm tiếp theo, chạy đua với lịch làm việc dày đặc sau thời gian nghỉ Tết.

— “Yo Seob à! Tôi nghe nói hôm trước anh đã tham gia một chương trình, đã chiến thắng và nhận được phần thưởng đúng không?” — Minh Tuyết chợt nhớ đến điều này, quay sang hỏi chàng mỹ nam ấy với ánh mắt đầy chờ mong. — “Là gấu bông phải không? Đầu rồi thế?”

Dù sao cũng là con gái nên cô vẫn không thể chống cự lại với những món đồ như thế, cả khuôn mặt như sáng bừng lên khi nhắc đến con gấu. Hôm trước cô đã chờ đợi mãi xem phần thưởng ấy là thế nào, cuối cùng Yo Seob lại vác tay không về, về mặt hậm hực làm cô không dám hỏi, đến hôm nay mới chợt nhớ ra.

— “Uh! Gấu bông! Phần thưởng cho cuộc tranh giành quyết liệt dưới nước trong tiết trời lạnh thế này lại là hai con gấu bông. Có phải chương trình đó kì trước đã chi quá đà nên bây giờ tiến hành cắt giảm chi phí đến tối đa không?” — Không nhắc đến thì thôi, nhớ đến việc này chàng trai không giấu nổi sự bức xúc. Ít ra thì cũng nên là một chiếc laptop hay điện thoại chứ. — “Thế nên tôi đem cho rồi.”

Cầm về làm gì cho chật nhà. Ánh mắt chàng mỹ nam dường như đang nói câu đó, kèm theo sự khinh bỉ đối với nhà tài trợ.

Tuy rằng nếu nói chính xác ra thì bể bơi ở trong nhà, ấm hơn ở ngoài trời rất nhiều, nhưng dính tới nước vẫn thấy hơi lạnh. Đã bị hành xác như vậy mà thu về chỉ có mỗi hai con gấu bông, cậu cảm thấy cuộc chơi này mình đúng là lỗ vốn nặng.

— “Đem cho?” — Minh Tuyết rất hi vọng được nhìn thấy con gấu bông ấy một lần xem thế nào, nên khi nghe thấy đáp án này thì không giấu nổi sự ngỡ ngàng và thất vọng. Hơn nữa chàng trai ấy còn nói nhẹ nhàng quá mức, khiến cho những người muốn nhưng không có được như cô cảm thấy thật ghen tị mà.

— “Là cho Anna ư?” — Chỉ cần động não một chút, Minh Tuyết nhanh chóng đoán được người mà chàng trai ấy đem tặng con gấu bông là ai. Chắc chắn là người đang được đồn là một đôi với Yo Seob rồi. So với người con gái ấy, cô cảm thấy mình đúng là không có tư cách gì hỏi tới việc này, chỉ ngâm ngùi nói nhỏ trong miệng. — “Con gấu bông đó nhìn rất dễ thương.”

Chẳng qua nó không có duyên với cô, đến chạm thử một lần vào cũng không được. Khi nghe thấy nó được thiết kế đặc biệt, thuộc loại hàng cao cấp, cô đã rất mong chờ, nên bây giờ càng nhiều là thất vọng.

— “Uh! Con gấu kiểu đó chẳng phải là nghìn con như một sao? Chẳng có gì mới mẻ cả. Nếu là fan tặng thì tôi còn chấp nhận, chứ không dung lại vác thêm về làm gì cho chật phòng.” — Chàng trai rất tự nhiên nói ra những bức xúc của bản thân, cũng không chú ý đến dáng vẻ của Minh Tuyết, sau đó càng nói càng hùng hồn, không hề biết có một người đang buồn bã thế nào ở bên cạnh. — “Thế nên đem cho là tốt nhất, đỡ phải mất công quảng đi.”

— “Nhưng... con gấu đó dễ thương thật mà.” — Minh Tuyết không nhận được phản bác. Tuy rằng cô cũng không dám nghĩ đến ý tưởng chiếm đoạt nó cho riêng mình, nhưng mà nghe thấy cậu nói nó không đáng một đồng như vậy thì không thể nào chịu nổi. Hơn nữa khi nghĩ cậu sau này sẽ là bạn trai của Anna, hàng ngày chỉ quan tâm đến Anna, Minh Tuyết chợt có cảm giác kì lạ, tựa như một người quan trọng của mình bị cướp mất vậy. — “Hai người thật là thân thiết nhỉ?”

Đến mức ngay cả phần thưởng mất bao công sức để lấy cũng có thể cho Anna được. Càng nghĩ cô lại dường như càng hiểu được sự ám muội giữa hai người đó. Cậu hóa ra chỉ đang nói vậy để che giấu mục đích thật sự khi tặng quà cho cô ấy mà thôi.

— “Thân thiết cái quái gì chứ? Cô có để tâm nghe tôi nói không đấy?” — Yo Seob thật không thể nào hiểu được tư duy của cô gái ấy. Cậu đã nói câu nào gây hiểu lầm mà cô lại dám phán hai người bọn họ thân thiết với nhau cơ chứ? Chưa đánh nhau đến kẻ sống người chết là may mắn lắm rồi.

Đang bất bình liếc sang định cãi lý với Minh Tuyết một hồi, nhưng khi nhận thấy ánh mắt u buồn của cô, chàng trai không khỏi giật mình, câu nói chuẩn bị phát ra cũng bị dè nén trở lại.

Cậu đã nói gì sai sao? Tại sao cô ấy lại biểu cảm như đang gánh chịu sự khổ sở vô cùng lớn như vậy cơ chứ?

— “Chỉ là một con gấu bông thôi mà.” — Yo Seob có chút dè dặt trả lời, vừa nói vừa cẩn thận nhìn kĩ biểu cảm của người con gái ấy, rất sợ mình lỡ lời khiến cô đột nhiên bùng phát. Chắc có lẽ cô chỉ buồn bức vì cậu đã không tặng nó cho cô mà thôi. Cậu suy nghĩ mãi cũng chỉ có đáp án này, cũng thà trách mình tại sao không nghĩ đến có lúc đem cho con gấu bông cơ chứ. — “Lần sau nếu có quà thì tôi đem tặng cô là được chứ gì.”

* * *

— “Em đến ngay! Đến ngay đây mà!”

Không biết là lần thứ bao nhiêu bị quản lý Kang gọi điện giục giã, Yo Seob chỉ có thể tăng thêm tốc độ hướng về phía bãi đỗ xe, miệng trả lời theo quán tính.

Vừa mới cúp điện thoại, chàng mỹ nam ngược lên nhận thấy có người đang đi từ phía ngược lại hướng về đây, trong mắt thoáng hiện lên vẻ ngạc nhiên rồi nhanh chóng bị sự bình thản thay thế

Người đang đi đến không phải ai khác mà chính là Kevin, một trong những vị thần tượng đình đám nhất hiện nay, không thua kém gì các chàng trai MS4 như bọn họ.

Hai người đi tới gần, khẽ cúi chào nhau theo phép lịch sự rồi lại tiếp tục hướng về phía trước, tới nơi mình dự định. Tuy nhiên, Yo Seob lúc đó cũng không biết đang nghĩ gì trong đầu, về mặt đây suy tư, cứ chốc lát lại ngược về phía sau nhìn ai đó một lần.

— “Người đó là Kevin của Angle sao?” – Chàng mỹ nam khẽ cau mày, khiến khuôn mặt đáng yêu hiện lên chút sầu lo. — “Mặc dù không muốn nhưng vẫn phải công nhận là đẹp thật. Lại thêm đôi thủ phải chú ý rồi.

Trong giới giải trí, cũng chẳng có mấy người được Yo Seob thật sự coi trọng, điều đó cũng cho thấy dung mạo của Kevin thuộc loại hiếm thấy đến mức nào. Nhưng cùng với đó, chàng trai ấy cũng cảm nhận được một sự uy hiếp rất lớn, không biết là từ đâu. Cậu chỉ có thể dám chắc một điều rằng người này chính là một đối thủ rất mạnh của MS4 mà thôi.

— “Ai cơ?”

Tiếng nói của Young Min chợt vang lên ngay bên cạnh làm chàng trai ấy giật mình. Đến khi quay sang nhìn lại, cậu mới nhận thấy cả nhóm đã có mặt đầy đủ ở cạnh mình.

— “Sao mọi người lại ở đây hết vậy?” – Lại còn đột nhiên xuất hiện như ma nữa chứ. Ai đó không muốn thừa nhận vừa nãy quá mải mê suy nghĩ, sợ ý không phát hiện có người tới gần.

Rõ ràng vừa nãy còn vội vã gọi cậu đi về, giờ lại ở đây hết là sao?

— “Vì cậu quá lâu chưa về nên quản lý Kang rất sốt ruột. Thế nên tiện đường thì mọi người qua đón cậu luôn” – Chỉ cần nhìn thì Hyung Ki cũng có thể đoán được những gì tên trẻ con này đang nghĩ trong đầu, liền hào tâm giải thích một chút. — “Chúng ta mau chóng về thôi.”

Gật đầu tỏ vẻ đã biết, Yo Seob đang định cũng với mọi người trở về thì chợt dừng lại khi nhìn thấy ánh mắt của Jae Sung nhìn chăm chăm về phía trước, không khỏi thấy kì lạ.

— “Kia là...” – Tên mèo lười đột nhiên cất tiếng nói, tuy rằng về mặt vẫn trong trạng thái nửa tỉnh nửa mê, nhưng rõ ràng là bị hình bóng của người trước mặt cuốn đi sự chú ý.

— “Là Kevin của Angle mà!” – Đứng đối diện với Jae Sung nhưng Yo Seo vẫn biết tên đàn anh đang nhìn là ai, không khỏi chán nản tiếp lời. — “Em biết anh ít để ý tới người khác, đến cả tên của quản lý Kang là gì cũng không biết, nhưng cũng nên chú ý một chút đến những đối thủ của chúng ta chứ. Đó là người đang nổi đình nổi đám trong các bảng xếp hạng hiện nay đây.”

Chàng trai cứ thế nói liên tục một hồi, ý đồ muốn chấn chỉnh lại sự quan tâm của tên đàn anh đối với sự việc xung quanh. Nhưng bản thân cậu thì lại không hề chú ý tới những biểu hiện khác thường trên khuôn mặt của các thành viên còn lại, cho đến khi nhận ra thì không khỏi giật mình sững sờ.

— “Mọi người sao thế? Sao phải kinh ngạc như vậy chứ?” – Tất cả mọi người đều lướt qua, hướng ánh nhìn về phía sau lưng Yo Seob khiến chàng trai ấy bỗng thấy thật khó hiểu. — “Dù người đó có đẹp đến thế nào thì cũng là con trai mà, có cần phải tỏ vẻ như vậy không?”

Từ trước đến nay, cho dù gặp phải cô gái đẹp đến thế nào thì cũng không xảy ra tình trạng tất cả cùng thất thố đến mức này. Chẳng nhẽ Kevin có ma thuật, mê hoặc cả người khác phải hay sao? Trong trí não chàng trai hiện lên ý tưởng ấy, sau đó rất nhanh bị phủ định.

Cậu hình như dạo này xem mấy phim thần tiên ma quái nhiều quá nên nghĩ lung tung rồi. Chàng trai khẽ lắc đầu, cố xua đi những ý nghĩ vớ vẩn của bản thân. Nhưng khi ngược lên nhìn các thành viên khác vẫn đứng sững nhìn về phía sau lưng mình, cuối cùng vẫn không nhịn nổi tò mò quay người lại.

— “Có gì mà... Ồi!” – Ngay từ khoảnh khắc đầu tiên nhìn thấy khung cảnh phía sau mình, Yo Seob không khỏi giật mình kinh ngạc, còn hơn cả các thành viên khác trong nhóm nhiều lần. Mãi sau ai đó mới run run chỉ tay về phía đó, trong ánh mắt tràn ngập một sự kinh ngạc, không sao tin được những gì mình đang thấy. — “Cái... cái gì thế kia?”

Ở phía cuối hành lang, cho dù khoảng cách rất xa, nhưng cậu vẫn nhận ra được bóng dáng của Kevin đang đứng nói chuyện với một cô gái. Nếu chỉ đơn giản như vậy thôi thì cũng không khiến các chàng mỹ nam của MS4 phải kinh ngạc đến thế, mà vì người con gái đang đứng nói chuyện với Kevin lại là một người mà bọn họ vô cùng quen thuộc.

Đó chẳng phải là Minh Tuyết, trợ lý của bọn họ đó sao?

— “Thế là sao?” – Yo Seob đưa tay lên dụi mắt, muốn chứng minh rằng những gì mình thấy là sai lầm, nhưng đáng tiếc hình ảnh hai người kia đang nói chuyện với nhau là sự thật, cũng không vì cậu không tin mà biến mất. — “Hai người đó quen nhau lúc nào thế?”

Hơn nữa còn không phải quen biết thông thường. Bởi vì bọn họ đang cười nói rất vui vẻ, ánh mắt nhìn nhau cũng thật dịu dàng và thân thiết.

Điều khiến anh chàng trẻ con cảm tức nhất không chỉ là đáng vẻ dịu ngoan, hiền lành của cô, mà là nụ cười hết sức tự nhiên, không chút đề phòng của Minh Tuyết đối với một người lạ. Thậm chí người con gái ấy còn chưa bao giờ cười với cậu như vậy.

Sau đó, trước ánh mắt nóng bỏng muốn đốt cháy người của bốn chàng mỹ nam, hai người kia dường như không nhận thấy một chút khác thường, cứ thế xoay người bước đi, trên đường còn nói cười với vẻ mặt rạng ngời.

— “Họ... họ đi đâu thế kia?” — Vẫn duy trì tư thế chỉ tay về phía trước, Yo Seob mãi mới nói lên lời, không tin được Minh Tuyết dám bỏ qua sự đe dọa bằng ánh mắt của cậu để đi với Kevin.

Cậu quay sang muốn tìm lời giải đáp từ phía các thành viên còn lại nhưng cuối cùng chỉ thu được một sự yên lặng, bởi vì tất cả các thành viên còn lại đều cũng đang chìm trong trạng thái sững sờ không nói lên lời.

Minh Tuyết và Kevin cùng nhau, nhận tri này khiến trong một lúc các chàng mỹ nam không kịp thích ứng, chỉ có thể ngơ ngác nhìn theo bóng dáng hai người ấy khuất dần trên hành lang.

— “Sao họ lại cùng nhau cơ chứ? Cô ta không định về nhà à?” — Yo Seob vẫn không sao chấp nhận sự thật trước mắt, không ngừng nỗ lực tìm lý do để tách rời hai người kia ra. Hơn nữa nếu không có gì thay đổi thì giờ này cô phải cùng với bọn họ lên xe về nhà mới đúng. Làm sao lại vẫn còn lang thang bên ngoài mất hút như vậy? — “Rốt cuộc thì cô ta đến đây giúp làm trợ lý của chúng ta hay đi săn trai đẹp đây?”

Chẳng lẽ Minh Tuyết cũng như các cô gái khác, bị vẻ ngoài của Kevin mê hoặc đến mức quên cả việc phải về nhà hay sao? Nhìn thấy bóng hình cô bước đi với chàng mỹ nam ấy, Yo Seob thấy thật khó chịu, rất muốn phát điên lên.

Khi anh chàng trẻ con sắp không chịu nổi, định đuổi theo bắt cô gái ấy theo bọn họ trở về thì một câu nói của Hyung Ki bỗng nhiên vang lên, khiến sự việc lại được đưa thêm một nấc cao hơn của sự nguy hiểm.

— “Hôm nay Minh Tuyết đã báo với quản lý Kang là sẽ tự đi về sau.” — Câu nói này của chàng đội trưởng quả thật không khác gì một tiếng sét vang lên giữa trời quang, khiến trí não của tất cả các thành viên còn lại lâm vào tình trạng sắp hỏng mất.

— “Hà?”

Bầu trời đêm đầy sao tựa như được thu hết vào trong tầm mắt của Minh Tuyết, khiến cô có cảm giác chỉ cần đưa tay là có thể chạm được vào những ngôi sao lấp lánh. Cô đứng tựa lưng vào chiếc xe, ngắm nhìn khung cảnh từ bên sườn núi, nơi có thể thu hết toàn cảnh thành phố rực sáng đèn ở phía xa.

Kevin lúc đó vừa vịn đi tới bên cạnh, đưa cho Minh Tuyết một lon nước, sau đó cũng giống cô tựa vào bên cạnh chiếc xe, ngắm nhìn phong cảnh của trời đêm, đồng thời cũng tận hưởng chút không khí trong lành thoáng đãng.

— “Có chuyện gì sao?” — Chàng trai rất nhanh chóng nhận thấy có chút không ổn từ phía người con gái ấy, bèn mở miệng hỏi.

Nhìn đáng vẻ của cô lúc này có chút bồn chồn, tay mân mê chiếc điện thoại trong lòng, khiến cậu không thể không quan tâm.

— “Không có gì đâu! Chẳng qua vừa nãy có ai đó gọi điện cho tôi nhưng điện thoại lại đột nhiên hết pin, nên nó sập nguồn luôn rồi.” — Cô mở lo nước và uống từng ngụm nhỏ, giọng nói nhẹ nhàng vang lên giữa trời khuya, không chỉ là trả lời chàng mỹ nam, mà còn tựa như đang cố thuyết phục bản thân mình. — “Đạo này hơi bận rộn nên quên mất không chú ý sạc điện. Chắc cũng không có gì quan trọng đâu.”

Mọi việc đã làm xong, MS4 giờ cũng về nhà nghỉ ngơi, cô đúng là không nghĩ ra có chuyện gì quan trọng mà bọn họ lại đột nhiên gọi cho cô lúc này. Có lẽ chỉ đơn giản là không thấy cô ở nhà nên hỏi thăm thôi. Cô không ngừng nói với bản thân, để bớt lo lắng mà chuyên tâm vào việc định làm.

— “Vậy có cần tôi cho mượn điện thoại không?” — Tuy rằng Minh Tuyết nói không có gì quan trọng, nhưng Kevin vẫn nhận thấy được tâm trạng cô đang có chút rối loạn, liền đưa ra lời đề nghị. Chàng mỹ nam liếc nhìn cô bằng ánh mắt đầy quan tâm, dưới ánh trăng tựa như đang tỏa sáng, khiến bất cứ cô gái nào nhìn thấy cũng không khỏi rung động. — “Công việc của trợ lý bận rộn đến thế sao?”

Chẳng bù với trợ lý của bọn họ, công việc rất nhàn nhã, chỉ thỉnh thoảng lúc quá nhiều việc mới cần giúp. Bận việc nhất vẫn là quản lý thôi.

Nhắc đến vấn đề này, Minh Tuyết thật là không biết trả lời ra sao. Cô cũng không thể nói rằng Yo Seob suốt ngày tạo ra việc cho cô làm, tựa như nhìn thấy cô rảnh rỗi làm cậu rất ngứa mắt vậy. Với lại cô cũng không chỉ làm trợ lý cho MS4, mà còn thức đêm vội vàng hoàn thành bản thảo khi gần hết hạn, bây giờ lại cùng cậu đi tập hát.

Hơn nữa mỗi khi ở gần Kevin, lại còn hay bị cậu vô tình phóng điện làm thất thần, tuy chỉ là trong vài giây nhưng cũng khiến cô thấy không được tự nhiên lắm, không thích cảm giác không khống chế được mình như vậy chút nào.

Thế mới nói, sắc đẹp thật là hại người mà.

— “Không sao... không cần đâu.” — Minh Tuyết vội lắc đầu từ chối, cảm thấy mọi việc cũng không cần phải làm nghiêm trọng lên như vậy. Hơn nữa bọn họ cũng chỉ tập ở đây 1,2 tiếng, rất nhanh sẽ trở về nhà thôi.

Nói đến đây, cô mới thả lỏng tinh thần tiếp tục ngắm nhìn quang cảnh xung quanh mình, cảm thấy cảnh đẹp trên núi cũng thật diễm lệ.

– “Đẹp thật!” – Khẽ cảm thán một câu, Minh Tuyết mới chột quay sang hỏi chàng mỹ nam ấy. – “Mà tại sao anh lại đưa tôi đến đây vậy?”

Khi Kevin đến nói muốn cô cùng đi tập, cô còn tưởng rằng sẽ ở trong phòng thu âm hôm trước, không ngờ cuối cùng được đưa tới nơi đây. Đứng ở trên cao, cô chỉ cần nhắm mắt lại liền có cảm tưởng như đang ở giữa sân khấu, cảm giác thật vi diệu, khó mà diễn tả được thành lời.

– “Vì tôi thấy cô có vẻ không thích tập ở phòng thu.” – Kevin không hiểu sao thường hay chú ý đến người con gái ấy, nên cũng không khó khăn gì để nhận ra điều đó. Lúc đầu khi nhờ cô giúp cậu luyện tập, thái độ khó xử của cô khiến cậu còn hiểu lầm cô không muốn, sau cùng để ý kỹ mới thấy cô thật ra là bài xích phòng thu âm. – “Nơi này là do tôi khám phá, rất yên tĩnh, không khí lại trong lành, rất thoải mái.”

Hơn nữa là một nơi lý tưởng để Minh Tuyết có thể tự do hát hết mình, không bị bất kì điều gì cản trở, càng không lo lắng có người khác nhìn thấy.

– “Đúng vậy!” – Khung cảnh này khiến Minh Tuyết rất thích, rất hài lòng, hơn nữa cũng có thể thả lỏng. – “Mà việc tôi hát ở phòng thu âm hay trên sân khấu, anh có thể giúp tôi giữ bí mật được hay không?”

Mỗi lần nghĩ về giây phút ấy, cô lại thấy thật xấu hổ, khuôn mặt lại bắt gặp ửng đỏ. Hơn nữa, quan trọng nhất vẫn là vì cô không muốn bất kì ai biết về khả năng này của mình.

– “Tại sao cô lại muốn giấu đi khả năng của mình? Cô hát rất hay mà.” – Lần nào nghe được tiếng hát của cô, cậu cũng thấy thật rung động. Chính vì vậy khi nghe thấy cô nhắc đến điều này mới tỏ ra ngạc nhiên như vậy.

Theo như cậu thấy từ trước đến nay, những người làm việc trong giới giải trí đều rất mong muốn mình thành thần tượng, trở nên nổi tiếng, nhất là lại có tài năng như Minh Tuyết. Vậy mà cô lại cam chịu làm một trợ lý bình thường, chôn sâu khát vọng xuống đáy lòng sao?

Vốn còn định thuyết phục cô thử sức một lần, nhưng khi liếc sang nhìn thấy khuôn mặt trầm tư của người con gái ấy, cậu chỉ còn biết lặng lẽ quay trở lại nhìn về phía bầu trời đêm. Bởi vì cậu cảm nhận được Minh Tuyết hình như gặp phải chuyện khó xử mới lựa chọn như vậy.

Lúc này cũng chỉ có một mình cô mới có thể tự quyết định lối đi của riêng mình.

– “Vậy thì cô cũng giúp tôi giữ kín việc chúng ta tập luyện với nhau nhé!” – Kevin cũng không hiểu tại sao mình lại đưa ra yêu cầu đó. Có lẽ cảm giác đang nắm giữ những bí mật mà chỉ có hai người biết sẽ khiến khoảng cách giữa họ tựa như trở nên gần nhau hơn chăng? Bản thân chàng trai cũng thật mờ mịt với những cảm xúc trong lòng, nhưng lại rất hi vọng cùng với cô có cộng đồng một bí mật. – “Cả với MS4 được không?”

– “Hả?” – Minh Tuyết có chút kinh ngạc khi nghe nhắc tới chuyện này. Nếu phải giữ bí mật với cả MS4 thì cô biết giải thích sao về chuyện mình hay đi ra ngoài vào buổi tối bây giờ? – “Cả với MS4 nữa sao?”

Thế thì cô phải cân nhắc tìm kiếm một lý do nào hợp lý giải thích cho chuyện này mới được.

– “Uh! Vì bài hát, MV ca nhạc, vũ đạo của bài này đều được yêu cầu giữ bí mật đến phút chót.” – Vẻ mặt ngây ngô của cô khiến Kevin phá lệ thấy đáng yêu, rất muốn chạm vào. Đến khi giật mình nhận ra mình đang nghĩ gì, cậu không khỏi thấy ngượng ngùng, vội vã rời tầm mắt. – “Nếu để lộ ra thì các nhà báo sẽ không bỏ lỡ cơ hội làm phiền cô để tìm kiếm tin tức. Nhưng hiện tại chúng ta cũng không cần bận tâm đến điều đó mà nên bắt đầu buổi tập thôi.”

* * *

Buổi tối hôm nay có vẻ như đặc biệt hơn mọi hôm, bởi vì đã muộn nhưng các chàng mỹ nam của MS4 vẫn có mặt đầy đủ ở phòng khách. Thoạt nhìn bốn người đều có việc riêng, không xem ti vì thì lại đọc báo hoặc ngồi gật gù chống lại con buồn ngủ, nhưng lại có một điểm chung là cố chấp, quyết không chịu về phòng.

Nếu chú ý một chút thì sẽ không khó để nhận thấy bọn họ vốn không thông dong như bề ngoài, trí não tràn ngập những suy tư, không tập trung vào những việc bản thân đang làm.

Trong đó thể hiện rõ nhất là Yo Seob. Ai đó cả buổi tối nay cứ đi đi lại lại liên hồi, chốc lát lại liếc sang nhìn về phía đồng hồ, dáng vẻ càng lúc càng sốt ruột.

– “Sao giờ này còn chưa chịu về cơ chứ? Điện thoại thì không gọi được.” – Nhìn thời gian trôi qua, cậu chỉ càng thấy nóng ruột, con giận tràn ngập trong lòng mà không có chỗ phát tiết. – “Cô ta đang tính làm cái quái gì thế cơ chứ?”

Bây giờ là mấy giờ rồi còn chưa về? Cô ta không sợ bị người khác bắt cóc đem bán hay sao?

Cậu chờ đợi đến sắp phát điên, chuẩn bị bắt chấp tất cả mà đến chỗ cảnh sát thông báo tìm trẻ lạc thì Minh Tuyết cũng vừa vặn trở về.

Cô mở cửa bước vào trong, còn chưa kịp nhìn kỹ xung quanh thì đã thấy có cái gì đó không đúng. Vừa thấy khung cảnh trong phòng, người con gái đó đã cảm nhận được ánh mắt và không khí có chút khác thường, chột dâng lên một cảm giác lo sợ.

– “Tôi về...rồi đây.” – Minh Tuyết rụt rè nói một câu, cảm giác không khác gì đứa trẻ đi chơi khuya về bị ba mẹ bắt gặp.

Mọi người có cần nhìn cô bằng ánh mắt như muốn ăn tươi nuốt sống người như vậy có được hay không? Thấy ánh nhìn của bốn chàng mỹ nam, người

con gái ấy thật sự hoảng sợ, trong trí não không ngừng suy nghĩ xem hôm nay mình đã gây ra lỗi gì.

“Giờ này mới về là sao?” – Vừa thấy mặt cô, Yo Seob tựa như thấy được chỗ phát tiết con tức giận, liền lớn tiếng chất vấn. – “Con gái gì mà đi chơi đến tận bây giờ mới về hả?”

Bỏ đi dáng vẻ đáng yêu hay nghịch ngợm ngày thường, vẻ mặt Yo Seob lúc đó còn rất thật sự, tựa như cô vừa mới phạm phải một tội lỗi tày trời vậy.

“Nhưng mà...” – Tự dung bị hứng chịu khí lạnh và con giận của chàng mỹ nam ấy, Minh Tuyết còn tưởng là chuyện gì, hóa ra là do cô về muộn. Cô vừa định lớn tiếng phản bác, nhưng vừa mới mở miệng đã thấy những ánh mắt sắc bén của bốn chàng trai hướng về phía mình, giọng điệu không hiểu sao lại thấp xuống, lí nhí tựa muỗi kêu. – “Bây giờ mới có 8 h 45’ mà.”

Còn chưa đến 9 h có được không? Mọi người cũng không cần phản ứng quá mức đến thế chứ? Minh Tuyết cảm thấy mình bỗng dung bị trách mắng như vậy thì thật là uất ức, nhưng lại không dám ý kiến gì.

“Đã đi về muộn, không gọi điện về báo rồi bây giờ còn dám cãi lại ư?” – Yo Seob càng nói càng lên giọng, chỉ kém không vác roi ra đánh cho cô vài cái mà thôi. – “Rốt cuộc cô đã đi đâu thế hả?”

Mặc dù biết đáp án, nhưng cậu vẫn muốn chính tai nghe cô giải thích. Chàng trai đó hiện giờ đang không ngừng hi vọng những gì xảy ra chiều nay chỉ là trùng hợp, và cô sẽ nói là mình về muộn không phải vì đi chơi với Kevin.

“Tôi...” – Chỉ là đi tập hát với Kevin thôi chứ có làm gì xấu đâu. Minh Tuyết vừa định trả lời thì chợt nhớ tới lời dặn của chàng mỹ nam ấy, lời nói đến bên miệng lại nuốt xuống, trong lúc nhất thời không biết nên nói sao. Cuối cùng, cô chỉ có thể nhắm mắt tìm đại một lý do. – “Tôi chỉ đi ra ngoài một chút thôi mà.”

Cũng không phải về khuya hay đi qua đêm, thế nên đột nhiên bị Yo Seob chất vấn như vậy, cô thấy thật oan ức. Vốn cũng không phải lần đầu tiên đi không báo, nhưng tại sao lần này bọn họ lại phản ứng quá mức như vậy chứ?

Nghĩ đến suốt tuần tiếp theo đều phải đi tập cùng Kevin, Minh Tuyết chợt thấy chợt dạ, cũng hơi lo lắng không biết lần sau phải ứng phó thế nào để mọi người không hoài nghi.

“Em đi với ai à?” – Young Min đột nhiên rời mắt khỏi tờ báo, ngược lên nhìn Minh Tuyết hỏi một câu làm cô không kịp chuẩn bị. Ánh mắt tên yêu nghiệt ấy chợt trở nên sâu thẳm, sâu trong và bình thản chứa đựng một con bão tố sắp thành hình. – “Kevin của Angle?”

Vốn tên đàn anh dịu dàng luôn đứng về phía mình, nhưng lần này cô chợt có cảm giác ai đó không giống với bình thường, thậm chí còn có thể rất đáng sợ. Chỉ mấy câu nói, cậu đã khiến cô sắp không chống cự được rồi.

“Hả?... Sao... Sao anh lại biết?” – Từ đầu tới giờ cô cũng đâu có lỡ lời nói gì đến tên của chàng trai ấy, thế nên đột nhiên bị vạch trần, Minh Tuyết không rõ ra kinh ngạc mới là lạ.

Lời vừa mới ra miệng, cô thật muốn tát cho mình một cái. Cứ thế không cần các chàng mỹ nam truy hỏi, đáp án cũng được cô khẳng định chắc chắn. Minh Tuyết hoảng hốt cúi mặt xuống, dáng vẻ mất tự nhiên như vừa bị bắt gian trên giường.

“Cậu ấy... Chỉ là chờ giúp em về thôi.” – Chẳng lẽ vừa nãy lúc Kevin đưa cô về đã bị bọn họ nhìn thấy? Nhưng mà cô đã bảo cậu ấy dừng xe ở cách đây một đoạn xa kia mà. Nghĩ mãi không tìm ra đáp án, nhưng có một điều mà người con gái ấy có thể khẳng định chắc chắn, đó là nếu tiếp tục ở lại đây với bọn họ thêm ít lâu thì cô sẽ bị khai thác hết mọi bí mật. Thế nên lúc này lựa chọn tốt nhất của cô là trốn tránh. – “Hình như sắp đến hạn nộp bản thảo rồi, em phải lên viết tiếp đây.”

Minh Tuyết bỏ lại một câu như vậy, cũng không để các chàng mỹ nam lên tiếng đã chạy vội về phòng, dáng vẻ hoảng hốt như thể đang bị đám thú dữ đuổi theo phía sau.

Tuy rằng vẫn chưa lên tiếng ngăn lại hành vi trốn chạy của ai đó, nhưng ánh mắt của các chàng trai vẫn hướng theo cô cho tới tận khi mất hút, trong đó tràn đầy sự ngờ vực. Rõ ràng lúc chiều thấy hai người cùng nhau, bây giờ lại biết do Kevin đưa về, nếu nói giữa hai người bọn họ không có gì thì chẳng ai tin được.

Cô ta chắc chắn có điều gì đang giấu giếm bọn họ. cả bốn người quay sang nhìn nhau, cũng nhận thấy trong ánh mắt những người khác ý nghĩ này, chợt cảm thấy nguy cơ đang đến gần.

* * *

“Chán quá!” – Ngồi trên ghế để cho nhân viên trang điểm sửa sang lại, Yo Seob không khỏi thở dài một hơi đầy phiền não. Đặc biệt khi liếc sang phía xa, nhìn thấy Anna cũng đang trang điểm lại, cậu cảm thấy rất ức chế, không tìm được chỗ phát tiết thì sớm muộn gì cũng phát điên. – “Đã thế lại còn liên tục đụng độ với cô ta nữa chứ. Cuộc sống đầy khổ sở này của mình bao giờ mới có thể kết thúc đây?”

Bực bội ngồi nhìn phía khoảng không, trong đầu Yo Seob đang tính xem đã bao lâu rồi mình không đặt bẫy người khác, mới chợt nhận ra dạo gần đây mình thật thiện lương.

Vì vậy, trong trí não cậu bắt đầu hình thành những kế hoạch mới, ánh mắt trở nên lóe sáng, cùng với một nụ cười gian trên môi khiến bất cứ người quen nào nhìn thấy cũng không khỏi rung mình.

* * *

Một ngày lạ kì của Minh Tuyết bắt đầu từ lúc Yo Seob vừa nhìn thấy cô đã hớn hỏ chạy đến, vỗ vào lưng với một câu nói mà đánh chết cô cũng không tin nó lại phát ra từ miệng cái tên xấu tính đó.

_ “Minh Tuyết à. Hôm nay có lại phải vất vả nhiều vì chúng tôi rồi.” – Chàng trai nhoen miệng cười, cả khuôn mặt sáng lạn lạ thường, kết hợp với khuôn mặt đáng yêu khiến cho ai nhìn thấy cũng nao lòng. – “Đừng cố sức quá nhé! Nếu có gì thì cứ nhờ người khác làm thay là được.”

Minh Tuyết sững sờ nhìn chằm chằm Yo Seob, rất muốn tìm ra một chút sơ hở gì để chứng tỏ cậu đang bị người khác giả mạo. Dù thế nào cô cũng không tin tưởng tên đó lại đột nhiên trở nên tốt bụng như vậy.

_ “Hả?... Uh!...” – Mãi mới cứng nhắc gật đầu, ánh mắt của cô vẫn không hề rời khỏi chàng trai ấy. Nhưng đáng tiếc trước mắt cô vẫn chỉ là hình ảnh của một con người thuần khiết như thiên sứ, đôi mắt trong veo đầy thiện lương.

Âm mưu! Chắc chắn là có âm mưu!

Cho dù từ đầu tới cuối vẫn không tìm được chứng cứ nhưng Minh Tuyết vẫn không tin tưởng, thậm chí còn đánh hơi được mùi nguy hiểm. Chỉ là sau khi nói những câu quan tâm đột xuất đó, chàng mỹ nam lại không làm thêm điều gì, cứ thế đi mất hút. Cậu đến và đi đều nhanh như một con gió, để lại một mình cô gái ấy ngây ngốc đứng giữa hành lang.

Chẳng lẽ cô lại đoán nhầm. Sau tất cả, Minh Tuyết vẫn không hiểu gì, đành vừa đi trở về vừa suy tư.

Cũng chính từ lúc đó, cô chợt cảm thấy có một điều gì rất lạ. Dường như phía đằng sau, có rất nhiều ánh mắt đang nhìn chằm chằm, khiến cô thấy không được tự nhiên. Lúc đầu cũng không để tâm, nhưng về sau ngay cả nhắm mắt cô cũng cảm nhận được càng nhiều tia nhìn hướng về phía mình, không khỏi hoảng sợ, mồ hôi ướt đầm bàn tay.

Điều kì lạ nhất là khi cô đột nhiên quay lại nhìn thì những ánh mắt cũng rời đi, những người ở phía sau cô liền quay đầu tránh né tia nhìn của cô, giả bộ như không có gì khác thường. Nhưng biểu hiện kì lạ của họ vẫn bị cô thu hết vào mắt, khiến Minh Tuyết càng ngày càng khó hiểu.

Đôi bàn chân cô vội vàng bước nhanh hơn, muốn thoát ra khỏi đoạn hành lang đầy ám ảnh đó. Nhưng cho dù là đi đến đâu, cô vẫn nhận thấy được những ánh mắt sau lưng mình, càng ngày càng nhiều, thậm chí khi để ý kĩ, cô còn nghe thấy những tiếng xì xào bàn tán nho nhỏ ở phía sau.

Mọi người... sao lại khác thường như vậy chứ? Cứ như thể cô là một vật thể lạ hay mang theo mầm bệnh thể là sao? Trí não Minh Tuyết lúc đó rất rối loạn, sắp hỏng mất, cảm thấy rất muốn khóc.

Cô đã làm gây lên tội ư?

_ “Minh Tuyết!”

Một giọng nói quen thuộc vang lên khiến người con gái đó cảm giác như mình vừa gặp được cứu tinh. Vẫn còn người đến nói chuyện với cô, điều đó có nghĩa những gì cô đang cảm nhận chẳng qua chỉ là lo nghĩ quá nhiều nên tưởng tượng ra đúng không?

Vội vàng quay lại nhìn, cô nhận ra người vừa gọi mình là Kevin. Chàng trai ấy vốn là đang cùng đi với những thành viên khác trong nhóm, cuối cùng hình như thấy chuyện gì đó khác thường không nhìn được phải quay lại nói với cô.

_ “Chào anh!” – Nhìn thấy phong thái tuyệt diệu của chàng trai ấy, Minh Tuyết cảm giác thấy mình như cũng chỉ hút vào. Tuy nhiên, chuyện đó chỉ xảy ra trong chớp nhoáng, sau đó cô liền trở lại bình thường, chào cậu theo khuôn phép.

Ai đó chẳng phải đã bảo không được lộ ra chuyện hai người luyện tập chung với nhau hay sao? Như vậy thì nhẽ ra bọn họ phải tỏ ra như không quen thân với nhau chứ? Nhất là khi có rất nhiều ánh mắt đang nhìn về phía cô như hiện tại.

Khoảnh khắc này, cô chợt có cảm giác cả thế giới này đều trở lên kì quặc và khác thường.

_ “Minh Tuyết à. Biết làm sao bây giờ.” – Chàng mỹ nam bắn khoả, vẻ mặt rối rắm nửa ngày, cuối cùng lại đột nhiên ngược lên, đôi lông mày cũng dãn ra với một nụ cười tuyệt đẹp. – “Hình như hôm nay tôi phải trở thành một chàng ngốc mất rồi.”

_ “Hả?”

Kevin, đến anh cũng trở nên khác thường thể là sao?

Cô thật là không thể hiểu được cậu đang nói gì, cũng cảm thấy thế giới xung quanh mình lúc này thật hỗn loạn. Ai đó có thể giải thích cô chò biết chuyện gì đang xảy ra đối với những người này có được hay không.

Còn đang định nói điều gì, nhưng khi thấy hành động tiếp theo của Kevin, Minh Tuyết chỉ có thể đứng chết sững, đôi mắt mở lớn trong kinh ngạc.

Trước ánh mắt của bao người, chàng trai ấy đột nhiên ghé sát khuôn mặt về phía cô, khoảng cách giữa hai người nhanh chóng bị thu hẹp lại đến mức cô có thể nhìn thấy làn da trắng như tuyết, không chút tì vết và nụ cười dịu dàng của cậu. Hơi thở ấm áp của cậu thật gần, khiến trí óc cô trở nên trống rỗng,

không suy nghĩ được bất cứ điều gì khác.

— “Ke...Kevin. Anh làm gì thế?” – Không lẽ cậu định... Minh Tuyết giây phút đó dường như không thể nào tin nổi những gì đang xảy ra trước mắt mình nữa. Mọi chuyện bất ngờ xảy ra khiến đầu cô có cảm giác rối tung, rất muốn nổ mạnh, nhưng trong lúc mơ hồ vẫn không quên được mình đang ở đâu. – “Ồ đây... nhiều người... anh...”

Trên thực tế, Minh Tuyết cũng không biết bản thân đang nói gì, màu đỏ rất nhanh lan tràn đến tận cổ, trong đầu là một đoàn loạn. Nhìn thấy đáng vẻ lúng túng và hoảng hốt của cô, Kevin rất muốn cười, phát hiện thấy mình càng lúc càng xấu tính.

Nhưng lại không nhịn được, rất thích trêu đùa người con gái ấy.

Chàng mỹ nam vẫn không dừng lại, mà còn tiến gần hơn nữa. Cho đến khi Minh Tuyết tưởng môi cậu sắp chạm vào mặt mình thì cậu lại đột nhiên ngừng lại, vươn tay giật lấy tấm giấy gần phía sau cho cô xem.

Một giây im lặng.

Minh Tuyết đứng sững nhìn tấm giấy trên tay cậu, nhất thời không biết phải phản ứng ra sao. Lúc này, nếu có một cái hồ quanh đây, cô dám chắc rằng mình đã không ngần ngại nhảy xuống trốn từ lâu rồi.

Hóa ra, ai đó đến gần chỉ để giúp cô gỡ tấm giấy này, vậy mà cô còn tưởng... Nghĩ đến đây, Minh Tuyết thấy thật xấu hổ, chết cũng không thừa nhận vừa nãy trong trí não mình suy nghĩ những điều đen tối.

Nhận lấy tờ giấy từ tay Kevin, Minh Tuyết không khỏi trừng mắt, chuyển giao tất cả mọi lỗi lầm sang nó. Chính vì nó mà cô giờ mới rơi vào tình trạng quần bách như vậy, chỉ hận không thể xông lên xé nát nó ra làm muôn mảnh.

Đến khi nhìn thấy dòng chữ rất lớn ghi trên đó, Minh Tuyết thật sự muốn phát điên, sự bình tĩnh cố gắng duy trì bị vất lên chín tầng mây. Thì ra từ nãy tới giờ, cô đã vô tư đi đi lại lại giữa hành lang với dòng chữ “Tôi là đồ ngốc. Ai nhìn thấy tờ giấy này cũng là đồ ngốc. Ai nói cho tôi về tờ giấy này là đồ đại ngốc” sau lưng ư?

Khoảnh khắc này, cô gái ấy tựa như một ngọn núi lửa phun trào, rất muốn ngửa mặt lên trời hét dài một tiếng, sau đó lao đến xé tan tên thủ phạm của trò này từng nhiều mảnh.

— “Yo Seob!” – Nghiến răng nghiến lợi hô lên tên của chàng trai ấy, bàn tay Minh Tuyết nắm chặt khiến tờ giấy nhàu nát mà không hề hay biết. Giờ thì cô đã hiểu tại sao hôm nay ai đó phá lệ tốt bụng, chẳng qua chỉ là tìm cơ hội dính cái thứ này vào áo mình. Nhớ đến tình cảnh bản thân vô tư đi lại với hàng chữ này, bị người khác cười nhạo mà không hề hay biết, cô có cảm giác muốn phá hủy cả thế giới này. – “Anh chết là cái chắc rồi.”

* * *

Nhìn thấy những biểu hiện lạ kỳ của Yo Seob, quản lý Kang không khỏi thấy kỳ lạ, cũng có chút lo lắng ai đó làm việc nhiều quá khiến đầu óc bị hỏng mất. Bởi vì cứ mỗi lúc nghỉ quay là tên đàn em này lại ngồi ngẩn người suy tư gì đó rất chăm chú, sau đó không kiềm chế được tự bật cười một mình.

Nói chung là mọi dấu hiệu của bệnh tâm thần đều xuất hiện đầy đủ.

— “Sao vậy?” – Quản lý Kang cẩn thận lại gần, muốn xác định xem cậu có thật sự bị bệnh gì không. – “Có gì vui à?”

— “Không có gì.” – Nghe thấy câu hỏi, Yo Seob mới giật mình ngẩng lên, vội lắc đầu. Cậu cũng không ngốc nghếch nói lộ ra trò đùa của mình, nhưng lại không kiềm chế muốn chia sẻ cảm xúc vui sướng trong lòng. – “Chỉ là em đang tưởng tượng về mặt thú vị của một người khi nhận ra bản thân bị trêu đùa thôi. Đáng tiếc là không tận mắt thấy được. Mà anh này, công việc của em sắp xong chưa?”

Cậu lúc này chỉ chờ mong nhanh chóng xong việc, sau đó đi xem Minh Tuyết thế nào. Chắc chắn mọi người khi nhìn thấy tờ giấy đó sẽ coi cô như đồ ngốc, sau đó cười nhạo cô, trong khi bản thân cô lại chẳng biết gì hết.

Còn chưa tưởng tượng xong khung cảnh thú vị đó thì đột nhiên cái người được nhắc đến lại xuất hiện ở phía cửa, Yo Seob không khỏi giật mình hốt hoảng, chỉ sợ cô biết được đến đây trả thù.

Nhưng khi cậu chuẩn bị tâm lý đại chiến một hồi với người con gái đó thì lại không khỏi ngỡ ngàng trước những gì đang diễn ra trước mắt. Trái với sự suy nghĩ của cậu, cô gái ấy không những không nổi giận mà còn đang cười tươi, tay cầm túi nước ngọt giờ lên.

— “Mọi người! Em mua chút nước nè!” – Cô tỏ vẻ không khác gì bình thường, thậm chí còn rất vui tươi khiến chàng mỹ nam không kịp thích ứng, trong lòng dấy rầy những nghi hoặc.

— “Cô...” – Không nhịn được tò mò, Yo Seob thận trọng bước tới gần định hỏi mấy câu, thuận tiện quan sát phía sau lưng người con gái ấy.

Nhìn cả nửa ngày cũng không thấy tung tích tấm giấy mình gắn lên đâu cả, Yo Seob lại càng thấy kỳ lạ. Dựa theo tính cách của cô, nếu phát hiện mình bị trêu đùa như vậy thì chắc chắn sẽ nổi điên, sau đó chỉ hận không thể giết chết cậu, làm sao có thể ôn hòa như vậy cơ chứ?

Càng nghĩ, chàng trai càng không thể nào hiểu nổi.

— “Anh cũng muốn uống à?” – Minh Tuyết nhìn thấy anh chàng trẻ con đến gần, dáng vẻ như định nói gì lại thôi, liền quay sang hỏi một câu như vậy. Hơn nữa cô còn đặc biệt hào phóng chìa tay đưa cho cậu một lon nước. — “Nước cam nhé!”

— “Không cần đâu.” – Yo Seob vội xua tay từ chối, tựa như rất sợ cô đầu độc trong đó. Nhưng sau đó lại thấy cô không ép buộc gì, chẳng qua chỉ là tiện hỏi một câu, lại càng thêm khó hiểu, rồi tự lẩm bầm một mình. — “Thế là tờ giấy tự roi mắt rồi ư? Từ lúc nào thế? Mà suốt dọc trên đường đi không ai nói với cô ta gì ư?”

Nghĩ đi nghĩ lại cũng chỉ có đáp án này có vẻ hợp lý, Yo Seob vừa cảm thấy nhẹ nhõm vừa thấy mất mát. Nhẹ nhõm vì cô không đến đây để trả thù. Mất mát vì bao nhiêu công sức đặt bẫy bị phủ định một cách quá mức đơn giản, không chứng kiến được vẻ mặt tức giận của cô.

— “Yo Seob, đạo diễn vừa thông báo phản quay của em đã xong rồi đấy! Còn lại thì để đến mai quay nốt.” – Quản lý Kang đột ngột xuất hiện bên cạnh khiến chàng trai giật mình. Đã vậy ai đó còn không nhận thấy mình vừa hù dọa tên đàn em, rất vô tư vỗ vai cậu. — “Mau đi thay quần áo đi! Anh qua chỗ những thành viên còn lại một lát đây.”

Vì thế, chàng trai ấy mang theo những nghi hoặc bước vào trong phòng thay đồ, thay xong rồi lại bước ra, ánh mắt thỉnh thoảng lại liếc về phía Minh Tuyết.

Cô ta không biết gì thật sao?

— “A! Yo Seob! Anh quên áo khoác nè!” – Cô vội chạy đuổi theo bước chân chàng mỹ nam, đưa cho cậu chiếc áo.

— “Uh! Cảm ơn!” – Yo Seob gật đầu, tay nhận chiếc áo rồi máy móc mặc vào, do trí não quá mải mê suy nghĩ nên hoàn toàn không nhận ra điều gì không đúng.

Mãi sau ai đó mới sực nhớ ra mình vừa làm gì, cũng thấy được sự sơ sót của mình, vội đưa tay ra phía sau lưng sờ theo bản năng.

— “Cô ta không dán gì vào áo đấy chứ?” – Chàng trai không khỏi nói thầm trong miệng, cả người trong trạng thái cảnh giác cao độ. Tuy bàn tay không chạm đến thứ gì khác thường, nhưng cậu vẫn không thể dễ dàng bỏ qua.

— “Sao vậy?” – Minh Tuyết nhìn hành động khác thường của chàng trai ấy, ngơ ngác hỏi lại bằng vẻ mặt vô tội. — “Cái áo có việc gì sao?”

— “Không có gì.” – Yo Seob vội rút tay lại, sợ cô nghi ngờ. Nếu không phải vì thế thì cậu đã cởi áo ra xem thế nào rồi. Cũng may cậu đã rà soát một lượt, khẳng định chắc chắn lưng mình ko bị gắn thêm gì vào đằng sau.

Thật sự Minh Tuyết không phát hiện và chỉ đơn giản là giúp cậu thôi ư? Mang theo nghi hoặc đó trong lòng, chàng mỹ nam chậm chạp bước trên hành lang, trong đầu không ngừng mải mê suy nghĩ.

Lâu dần theo thời gian trôi qua, Yo Seob bắt đầu nhận thấy sự khác thường xung quanh, không thể không chú ý tới. Cậu có cảm giác như những người khác không ngừng nhìn theo bóng dáng cậu, thỉnh thoảng còn kéo theo người khác chỉ trỏ, cười nhạo. Tuy nhiên, khi chàng trai ấy quay lại thì chỉ nhìn thấy được vẻ lảng tránh của những người đó, sau rồi họ đều có chút mất tự nhiên, vội vàng giải tán.

Tất cả mọi việc chỉ diễn ra phía sau lưng khiến chàng mỹ nam chợt có những linh cảm xấu, vội đưa tay ra phía sau kiểm tra một lần.

— “Thế là sao?” – Cảm nhận được phía sau không có gì, Yo Seob lại càng thấy khó hiểu. Tại sao bỗng dưng mọi người lại nhìn cậu như một kẻ khác loại như vậy cơ chứ? Chàng trai nghi hoặc nhưng lại không thể tìm được lời giải đáp.

Mà điều khiến cậu buồn bực nhất là không thể tự cởi áo ra kiểm tra thực hư. Bởi vì nếu thực sự làm như vậy, cho dù đằng sau có hay không có gì dán vào, tình cảnh của cậu cũng trở nên khó khăn, càng gặp thêm nhiều ánh mắt cười nhạo sau lưng của mọi người.

Khuôn mặt, tóc tai, quần áo, Yo Seob đã kiểm tra kỹ lưỡng nhưng không phát hiện gì khác thường. Cuối cùng chàng trai ấy chỉ đành trở về chỗ quay của nhóm mình trong khó hiểu, cố gắng chống chọi với những ánh mắt khác thường phía sau.

Đến lúc bước vào trường quay, chàng trai ấy mới cảm giác như trút được gánh nặng. Bởi vì cậu cho rằng mình hiện đã trở về với nơi quen thuộc, sẽ không phải đối mặt với những ánh nhìn khắt nghiệt đó nữa.

Đào mắt nhìn quanh một vòng, cậu mới chợt nhận thấy ngoại trừ anh Young Min, những người còn lại đang mải mê quay nốt phần của mình. Điều đáng chú ý hơn cả là vị đàn anh yêu nghiệt đó giờ đang ngồi đọc báo, gác hai chân lên nhau với phong thái tựa như một ông boss đang trong kì nghỉ, với bộ áo màu hồng rực rỡ.

Cậu thật không thể hiểu nổi người này làm sao có thể mặc bộ áo màu đó mà tạo ra một phong cách đầy nam tính đến như vậy. Có lẽ có những thứ đến từ khí chất bên trong, làm người ta bỏ qua tất cả mọi thứ khác chẳng?

— “Yo Seob à!” – Vừa mới nhìn thấy tên đàn em, ánh mắt Young Min tựa như đang lóe sáng. Tên yêu nghiệt đột nhiên gọi tên chàng trai ấy với giọng điệu thật gần gũi đến khác thường, trên khóe môi chợt treo lên một nụ cười đầy ẩn ý. — “Qua bao lâu rồi, vậy mà đến giờ anh mới biết em là biến thái đây. Nhưng anh cũng không muốn cũng bị coi là biến thái đâu.”

Sau đó, tên đàn anh để lại cho cậu một ánh mắt như thể đang nói: anh rất thông cảm và đáng tiếc cho cậu, nhưng lại chẳng thể làm gì để thay đổi sự thật tàn khốc này hết cả.

“Hà?” – Là nhân vật chính của cuộc nói chuyện, Yo Seob thật sự không hiểu gì hết, khuôn mặt chìm trong sự kinh ngạc.

Young Min, ai làm gì anh mà bỗng dung anh lại nói em là biến thái chứ? Chàng nữ nam đang định phản bác thì chợt nghĩ ra một điều gì đó, vội vàng cúi chiếc áo khoác ra để kiểm tra.

Trên đó quả thật không có tờ giấy nào bị dán vào, chẳng qua là có thêm một dòng chữ bằng bút dạ nét to màu đỏ, nổi bật trên nền áo xanh.

“Tôi là kẻ biến thái. Chỉ có biến thái mới nhìn thấy dòng chữ này. Chỉ có đại biến thái mới nói cho tôi biết về dòng chữ này.”

Bạn đang đọc truyện *My Stars* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24: Chương 24

Gió thổi vi vu trên tầng không, mang theo hương vị trong lành của mùa xuân tràn ngập khắp muôn phương. Trong căn phòng, những luồng sáng nhạt nhòa chiếu rọi qua tấm kính, hòa tan trong không gian im ắng.

Minh Tuyết giây phút đó vừa vận viết xong một đoạn bản thảo, liền tự thưởng cho mình chút thời gian nghỉ ngơi. Cô ngồi trên ghế, bàn tay mở cuốn sách được giữ như mới ra đọc, vẻ mặt rất chăm chú.

Đang lúc mải mê những gì trong trang sách, người con gái chợt nhột thấy chỗ ngồi bên cạnh mình trùng xuống, cùng với đó là sự xuất hiện của Hyung Ki ở ngay bên cạnh. Chàng trai ấy đặt cốc sinh tố trên tay xuống bàn, tiện thể với lấy chiếc điều khiển bật ti vi lên xem có chương trình gì thú vị hay không.

“Uà? Là sinh tố gì vậy?” – Nhìn cốc nước màu sắc tươi ngon, để trong một chiếc cốc thủy tinh dài trong suốt, càng làm tăng thêm cảm giác hấp dẫn, Minh Tuyết không nhịn được quay sang hỏi. – “Anh tự làm à?”

Cốc nước quá hấp dẫn, bề ngoài rất đẹp, tựa như được mua ở một nhà hàng sang trọng. Điều này khiến Minh Tuyết thật khó hiểu, mới quay sang hỏi.

Sống chung nhà với chàng đội trưởng này bao lâu, nhưng đến tận bây giờ cô mới biết được cậu lại làm cả thứ này cơ đấy. Đôi lúc, cô thấy thật ghen tị với khả năng nấu nướng của cậu, cho dù cố gắng cả đời thì cô cũng không thể bằng một phần mười.

“Uh! Chỉ là hoa quả thôi.” – Đây chẳng phải là thứ mà cô mua nhiều nhất và ném vào tủ lạnh đó thôi. Chàng nữ nam trả lời, vô tình liếc qua thấy đôi mắt rực sáng, vẫn chăm chăm nhìn vào cốc nước của cô, không khỏi mềm lòng. – “Cô có muốn uống không?”

Nếu thích thì cứ việc mở miệng nói, không cần dùng ánh mắt đầy mong chờ nhìn cốc nước, làm cậu thấy không được tự nhiên thế đâu. Dáng vẻ của Minh Tuyết lúc đó rơi vào trong mắt Hyung Ki không hiểu sao lại trở nên phá lệ dễ thương, tựa như một con mèo nhỏ nhìn thấy cá rán vậy.

“Được sao?” – Nghe thấy chàng trai nói vậy, cô vội vàng ngược lên với vẻ mặt mừng rỡ, cả khuôn mặt chợt sáng bừng lên. Vừa mới thấy nó, cô đã rất mong muốn được nếm thử một ngụm xem có ngon như vẻ ngoài hay không rồi. Nhưng sau đó, cô lại vừa vận nghĩ tới một điều gì đó, không khỏi trở nên ảm đạm – “Nhưng mà có mỗi một cốc nước, nếu để tôi uống hết thì có vẻ không được ổn lắm.”

Hyung Ki sẽ tuyệt đối không uống chung một cốc nước với bất kì ai. Nhưng cốc sinh tố này là do cậu làm, nếu để cậu ngồi không nhìn cô uống thì thật là ngại ngùng. Minh Tuyết khi đó rơi vào tình trạng tiến thoái lưỡng nan, trong lòng rất muốn nhấp dù chỉ một ngụm nhưng lại không dám.

Ai đó tiếp tục chìm trong sự rối rắm cả nửa ngày, nhìn cốc nước trong khổ sở. Miếng ăn đến bên miệng mà không dám ăn, đây đúng là một sự tra tấn tinh thần cấp độ cao mà.

Nhìn khuôn mặt chần chừ, khổ sở của cô, Hyung Ki phải cố gắng lắm mới duy trì vẻ mặt bình thường, bình tĩnh quay sang nhìn về phía chương trình trên truyền hình. Nhưng ở một vị trí mà cô gái ấy không thấy, đôi môi của cậu khẽ giương lên.

“Trong tủ lạnh còn hoa quả mà.” – Tên đội trưởng nói với giọng rất bình thản, nhưng trong lòng lại rất muốn cười. Minh Tuyết càng sống lại càng ngây ngô, đến bản thân cậu cũng không nhịn được muốn trêu đùa một chút. – “Tôi chỉ định lát nữa sẽ tự làm thêm một cốc thôi mà.”

Cũng đâu bảo cô ăn mảnh một mình cho cậu nhìn đâu, chẳng qua là vì ai đó suy nghĩ quá nhiều mà lại không chú ý đến trọng tâm thôi.

Liếc sang thấy hình ảnh Hyung Ki cố nén cười làm Minh Tuyết thấy thật mất mặt, mặt bỗng trở nên nóng bừng. Cô cũng chợt nhận thấy bản thân mình thật ngốc nghếch không nghĩ đến vấn đề này, nhưng khi nghĩ kĩ lại thì có cảm giác như ai đó đang cố ý nói khiến cô hiểu lầm.

Đến cả Hyung Ki cũng dần trở nên xấu tính hay do trên mặt cô có viết từ: tôi rất ngốc, khiến dạo này mọi người suốt ngày trêu chọc cô kiểu vậy thế?

Cũng may đúng lúc đó tiếng chuông điện thoại của người con gái đó chợt reng lên, kéo cô ra khỏi tình cảnh xấu hổ đó.

“Alo!” – Minh Tuyết bắt điện thoại, khi nghe thấy giọng nói gấp gáp của quản lý Kang thì không khỏi có chút căng thẳng. – “Dạ! Vâng! Bây giờ ạ? Alo.”

Còn chưa để Minh Tuyết hỏi kỹ lại thì chiếc điện thoại trên tay chỉ còn lại những tiếng tút tút liên hồi, khiến cô thật sự không biết nên nói làm sao nữa. Cho dù là có chuyện gì thì anh cũng nên nói rõ ràng rồi mới cúp chứ.

“Sao thế?” – Nhìn thấy Minh Tuyết cau mày rồi rầm, Hyung Ki không thể không quan tâm, bèn lại gần hỏi.

Chẳng lẽ lại có chuyện gì đó nghiêm trọng xảy ra ư?

“Không biết nữa! Tự dưng anh ấy cúp máy luôn rồi nè!” – Cô nhìn chiếc điện thoại trên tay với vẻ khó hiểu, không biết là do máy của anh quản lý hết pin hay ai đó đang quá vội vàng đến mức không còn thời gian giải thích kỹ lưỡng nữa. – “Anh ấy nói anh ấy ở gần đây, định đưa gì đó cho chúng ta nhưng hình như bận gì đó. Kêu chúng ta qua lấy luôn.”

Cón cái gì là cái gì thì cô cũng chịu bó tay. Chỉ biết quản lý Kang có vẻ đang rất gấp, yêu cầu bọn họ phải đi ngay.

“Vậy hai chúng ta cùng đi luôn vậy.” – Bởi vì giờ cậu cũng rất rảnh, thế nên cùng cô đi một chút cũng không sao.

Hai người quyết định xong xuôi, cùng nhau bước ra khỏi nhà thì cũng đúng lúc Yo Seob bước từ trên tầng 2 xuống, nhìn quang cảnh căn phòng vắng lặng trong nghi hoặc. Cậu vừa nghe thấy tiếng nói chuyện của Minh Tuyết và Hyung Ki ở bên dưới, vậy mà khi xuống lại chẳng thấy ai.

“Uá! Đầu mất hết rồi?” – Nhìn kỹ lại một lượt quanh nhà, chàng trai có cảm giác như bọn họ vừa mới bốc hơi khỏi thế giới vậy. Laptop và tivi vẫn bật, sách vẫn mở trên bàn, cốc sinh tố vẫn y nguyên, chỉ có người là không thấy đâu. – “Vừa mới nghe thấy tiếng mà.”

Mang theo nghi hoặc, Yo Seob ngồi xuống ghế, ánh mắt vừa mới liếc xuống cuốn sách trên bàn liền trở lên sáng rực.

“Cuốn sách này hình như là của Minh Tuyết thì phải. Nghe nói rất hay.” – Chính vì thế nên cô ấy rất thích, giữ gìn nó rất cẩn thận đến mức không bao giờ cho phép cậu chạm đến. Nghĩ đến việc này, chàng mỹ nam thấy đôi chút khó chịu, liền nhân lúc người không có ở đây, chẳng thèm kiêng dè mà cầm nó lên đọc.

Không phải là cậu lấy nó mà không xin phép trước đâu đấy nhé. Chẳng qua là do cô để nó bừa bãi ở phòng khách, khiến mọi người cùng thấy mà thôi. Yo Seob dùng lý lẽ đó để biện hộ cho mình, nên ngang nhiên cầm lên xem mà không thấy chút tội lỗi gì.

Ai đó hăng say xem cuốn sách được một lát thì lại thấy khát nước, đôi mắt lại bắt gặp liếc sang cốc nước trên bàn.

“Trông ngon thế này thì chắc chắn do Hyung Ki làm rồi.” – Vừa nói, cậu vừa lén lút nhìn quanh, khi xác định rằng hai người kia còn chưa thể trở về ngay lúc này mới chậm rãi đưa tay cầm chiếc cốc lên. – “Chắc uống trộm vài ngụm cũng không sao nhỉ?”

Đằng nào người uống sau cũng không phải là cậu. Mà cho dù Hyung Ki có phát hiện ra thì cũng vì cái tính sạch sẽ mà cho cậu luôn cả cốc, thế nên kiểu gì người có lỗi cũng là cậu.

Nghĩ vậy, Yo Seob lại càng to gan, một tay cầm sách của Minh Tuyết, một tay cầm cốc nước của Hyung Ki, ngồi trên ghế thoải mái tựa như đang nghỉ mát bên bờ biển.

Trong lúc đang hưởng thụ những điều tuyệt vời nhất của cuộc đời thì đột nhiên, một chương trình trên truyền hình khiến chàng trai ấy không thể không chú ý, tâm trí cũng vội trở về với hiện thực khi nghe đến một cái tên quen thuộc.

“Ca sĩ thần tượng Anna vừa mở cuộc họp báo nói về kế hoạch sẽ quay ca khúc mới của mình. Tuy nhiên, việc bạn diễn hay ý tưởng của MV vẫn là một bí mật đến tận những giây phút cuối cùng. Rất nhiều ý kiến cho rằng lần này cô sẽ cùng cộng tác với Yo Seob của MS4.”

“Sao bỗng dưng lại lôi mình vào thế?” – Nếu có vụ cộng tác gì giữa bọn họ thì nhân vật chính như cậu phải biết từ lâu rồi chứ. Yo Seob tỏ ra rất bất bình với những ý kiến đoán bừa hay cố ý ghép đôi cậu với Anna của các phóng viên. Mỗi lần nghĩ đến chuyện này đều khiến cậu bức bối cả ngày. – “Làm gì có chuyện mình quay cùng cô ta cơ chứ? Lịch làm việc của mình đã kín hết cho đến hết ba tháng sau rồi kia mà.”

Bỗng dưng nghĩ đến quản lý Kang, cậu chợt có chút lo lắng. Nếu anh ấy mà dám lén lút hợp tác với bên Anna, tự ý thay đổi lịch làm việc mà không nói với cậu thì cậu nhất định sẽ đình công cho mà xem.

Tiếp theo trên tivi là hình ảnh trích đoạn của cuộc phỏng vấn, tất cả các phóng viên đều hỏi Anna xoay xung quanh một vấn đề.

“Cô Anna. Xin cô cho biết bạn diễn của cô trong MV lần này có phải là Yo Seob được không ạ?”

Hiển nhiên là không. Tuyệt đối là không. Nhất định là không. Yo Seob ngồi trước tivi, nghiêng răng nghiêng lợi nghĩ.

“Nghe nói hai người đã chính thức hẹn hò và được các fan công nhận. Đó có phải là sự thật hay không?”

Ai hẹn hò với cô gái xấu tính đó cơ chứ? Trên thế giới này con gái có chết hết thì cậu cũng không bao giờ trở thành một đôi với Anna. Chàng mỹ nam càng nghe càng giận sôi, rất muốn chạy đến đó hét lên rằng mình bị oan uổng.

“Cô có lời giải thích gì về tin đồn hai người là một cặp và đang định tiến đến cuộc hôn nhân đáng ngưỡng mộ nhất trong giới giải trí không?”

Đến mức này thì quá đáng lắm rồi. Cậu còn chưa tìm được cô gái mình yêu thì đã bị dính với tin đồn vợ vắn này là sao? Sau này vợ tương lai của cậu nghe thấy thì đúng là nhảy xuống sông cũng rửa không sạch nỗi oan khuất này mà.

Sức tưởng tượng của các phóng viên này quá phong phú đến mức nhận vật chính như Yo Seob nghe thấy cũng phải ức hộc máu.

Tuy nhiên, trái với dáng vẻ hồn hển trước ti vi của anh chàng trẻ con khi nghe được những lời nói đó, Anna lại giữ nguyên tình trạng lặng im, đôi mắt đẹp vô tội liếc nhìn xung quanh, càng khiến người khác thêm nghi ngờ.

“Thành thật xin lỗi.” – Trước một loạt câu hỏi như vậy, chị quản lý củ Anna cuối cùng cũng phải vào cuộc. – “Nhưng chúng tôi không thể trả lời những câu hỏi về nội dung của MV cũng như những câu hỏi riêng tư của Anna.”

Như thế thì còn gì để mà phỏng vấn nữa đâu. Các phóng viên có mặt tại đó cùng chung một suy nghĩ như vậy. Trong lúc bọn họ đang định tiếp tục tìm cách khai thác thêm thông tin thì Anna bỗng nhiên ngược lên, nói những câu cực kì dễ gây hiểu lầm.

– “Tôi không thể công bố bất kì chuyện gì liên quan đến quan hệ giữa tôi và Yo Seob.” – Giọng nói của nữ thần tượng đáng yêu vang lên trong micro rất rõ ràng, khiến ngay cả chị quản lý cũng phải kinh ngạc quay lại nhìn. – “Nhưng tôi mong các fan sẽ ủng hộ cho chúng tôi. Còn việc kết hôn thì chỉ là tin đồn, chưa có ai trong chúng tôi nghĩ đến điều đó cả.”

Chỉ vài câu nhưng từ miệng Anna phát ra lại có sức công phá mãnh liệt, khiến Yo Seob vừa đưa cốc sinh tố lên miệng uống một ngụm đã không kiềm chế được phụt ra, bắn tóe tung khắp nơi.

– “Cái gì cơ?” – Lần này ai đó là thật sự hét lên một tiếng để phát tiết sự bức xúc trong lòng. – “Cô ta đang nói cái quái gì thế? Cái gì mà cặp đôi với kết hôn chứ?”

Đùa nhau à? Bọn họ với nhau là hoàn toàn trong sáng cói được không? À không, ngay cả bạn bè cũng không phải, là kẻ thù thì làm sao lại có chuyện hẹn hò hay kết hôn gì cơ chứ?

Khoảnh khắc đó, Yo Seob rất muốn lao lên bóp chết cái cô gái mang khuôn mặt ngây thơ vô tội trên màn ảnh kia ngay tức thì. Cho dù giám đốc hai bên có bảo họ không được giải thích hiểu lầm về mối quan hệ của họ, nhưng cũng không có nghĩa là ăn nói mập mờ, làm cho người khác liên tưởng sai lệch quá xa với sự thật như vậy chứ?

Đang lúc sắp nổi điên thì chàng trai ấy chợt ngừng lại, cảm thấy như mình vừa bỏ qua thứ gì đó, ánh mắt dần nhìn xuống đằng trước mặt mình trong vẻ kinh hãi. Trong tâm trí cậu lúc đó chỉ còn lại hình ảnh cuốn sách và tấm thảm trải phòng dính đầy sinh tố, gian nan nuốt xuống một ngụm nước bọt trong kinh hoàng.

Lần này cậu chết chắc rồi.

– “Chết rồi! Làm thế nào bây giờ?” – Nhìn hậu quả do mình gây ra, Yo Seob thật rối trí, hoảng loạn chạy ra bếp vợ lấy chiếc khăn lau, ra sức chà lau những giọt sinh tố rơi trên cuốn sách.

Sau đó...

Xoạc!

Một tiếng động vang lên khiến cho cậu thần kinh mỏng manh của chàng mỹ nam cũng muốn đứt luôn theo. Yo Seob kinh hãi nhìn cuốn sách bị ướt, nham nhở và rách tươm trên tay mình, nhất thời không biết làm sao cả.

Đây là cuốn sách mà Minh Tuyết thích nhất. Nếu mà cô ta trở về nhìn thấy thảm cảnh này... chỉ vừa mới suy nghĩ đến trường hợp đó, chàng trai đã thấy rùng mình. Nhưng mà, sự việc đã đến nước này thì phải làm sao bây giờ? Đầu óc Yo Seob khi đó quá hỗn loạn, trong phút chốc không sao nghĩ ra được cách giải quyết.

Còn chưa biết nên phi tang cuốn sách kiểu gì thì đột nhiên, những tiếng bước chân đang đi tới gần lọt vào trong tai, khiến Yo Seob biết được cái gì gọi là họa vô đơn chí.

– “Ôi trời! Sao lại về lúc này cơ chứ?” – Nghe thấy tiếng bước chân và nói chuyện ngày càng gần, Yo Seob lại càng hoảng loạn, vội vàng cầm khăn lau mặt bàn, ánh mắt thỉnh thoảng vẫn ngược lên về phía cửa trong lo lắng.

Xác nhận Minh Tuyết và Hyung Ki đã đến gần trước cửa, Khuôn mặt Yo Seob cũng trở nên trắng bệch. Có một điều mà cậu có thể dám chắc rằng đã quá muộn để cậu có thể làm gì cứu vãn mọi chuyện.

Vì thế, ai đó chỉ còn lại một lựa chọn duy nhất, đó là chuẩn bị về phòng.

– “Sao quản lý Kang lại tỏ ra vội vàng như vậy chứ? Hôm nay cũng có nhiều việc lắm đâu.” – Dẫn đầu mở cửa bước vào là Minh Tuyết. Cô gái ấy đến lúc này vẫn không thể nào hiểu nổi thái độ quá khẩn trương của tên đàn anh đó hôm nay. – “Hay là anh ấy có hẹn với bạn gái nhỉ?”

Hai người vừa bước vào trong phòng khách thì đã bị khung cảnh trước mặt thu hút sự chú ý. So với lúc bọn họ vừa đi, căn phòng tựa như bị phản từ không bỏ đi qua. Cốc nước sinh tố rơi đi một nửa, cuốn sách thì mở ra một trang rách toạc và dính đầy nước. Trên bàn, laptop, dưới thảm còn vương lại những dấu vết lau chưa sạch sẽ.

— “Ồi trời!” – Thấy cảnh này, Minh Tuyết không khỏi la lên một tiếng hoảng hốt. – “Cuốn sách của tôi.”

Cuốn sách mà cô thích nhất, giờ trông thật thảm hại, chỉ cần nhìn thôi cũng đủ khiến lòng cô chảy máu.

— “Cốc nước của tôi.” – Hyung Ki cũng sững sốt không kém trước những gì trước mắt mình. Cốc nước cậu còn chưa kịp uống một ngụm thì giờ đã rơi đi một nửa. Hơn nữa, điều khiến cậu không thể chịu nổi là kẻ trộm đã uống đồ của cậu thì thôi, lại còn phun bắn ra khắp phòng thể này nữa chứ. – “Lại còn cái đám bẩn thỉu này nữa.”

Đến một giọt nước rơi xuống thảm còn khiến Hyung Ki ghét bỏ, huống hồ là tình trạng bẩn loạn vương vãi như vậy. Trông ghê tởm đến mức cậu rất muốn nôn.

Trên tầng hai, Yo Seob nghe được tiếng hô vọng ra từ phòng khách, dưới chân lại càng nhanh hơn, vội vã chui vào phòng đóng cửa lại.

— “Không phải mình.” – Từ nãy đến giờ cậu vẫn ngủ ở trong phòng, không hề bước chân ra ngoài. Còn dưới phòng khách trở nên như vậy chắc là do có trộm đột nhập vào. Yo Seob tự lừa mình dối người, không ngừng lầm nhảm trong miệng để thôi miên bản thân. – “Mình không biết gì hết.”

* * *

Các chàng trai của Angle không hẹn mà cùng đưa mắt nhìn về phía một thành viên trong nhóm, cái người đang ngồi thần thờ một mình với vẻ mặt điệu dàng như nước, khuôn mặt xinh đẹp thoáng chốc lại hiện lên một nụ cười mê đảo chúng sinh.

— “Lại thế nữa rồi.” – Một anh chàng cất tiếng nói, nhìn người bạn của mình trong vẻ nghi hoặc. – “Dạo này rất lạ. Cứ ngồi thần thờ nghĩ gì đó rồi tự mình cười một mình.”

Nếu không tận mắt thấy Kevin vẫn làm việc bình thường, chắc họ cũng hoảng lên tưởng cậu ấy mắc bệnh tâm thần. Nhưng mà nhìn ai đó như vậy, các cậu lại càng cảm thấy ông trời bất công. Một người con trai mà lại có thể đẹp đến mức này, hơn nữa ngay cả thần thờ cũng mê người như vậy nữa chứ.

Kevin làm cho con gái trên thế giới này phải sống thế nào bây giờ?

— “Chắc là yêu rồi.” – Với kinh nghiệm bao nhiêu năm trời lăn lộn trên thương trường, anh quản lý đột nhiên chen vào nó một câu như vậy, càng làm tăng thêm sự tò mò của các thành viên còn lại.

Kevin sẽ yêu một cô gái ư? Ý nghĩ ấy tựa như một tia sét đánh xuống giữa trời quang, khiến các thành viên khác trong Angle thật khó mà chấp nhận, nhưng lại không có gì để phản bác.

Hị phút chốc lại hướng về Kevin với ánh nhìn nóng bỏng, rất tò mò không biết cô gái nào có thể bắt được trái tim của đệ nhất mỹ nam trong giới Showbiz này.

Nếu đây là sự thật thì có nghĩa cô ấy chắc sẽ phải đẹp lắm nhỉ? Cả nhóm náo nhiệt bàn luận về người con gái bí ẩn của Kevin, bắt đầu nhớ lại những cô gái mà gần đây cậu hay tiếp xúc, rồi bắt đầu đoán già đoán non.

— “Thật là chuyện đáng mừng nhỉ?” – Anh quản lý tiếp tục nói một mình, không chú ý tới việc chẳng còn ai để tâm xem mình đang nói gì. – “Anh thấy rất lạ là một người quá đẹp, tính lại hiền lành, chu đáo như Kevin sao lại mãi không có bạn gái nhỉ?”

Có lẽ bởi vì quá hoàn hảo nên các cô gái trước mặt cậu đều cảm thấy tự ti chăng?

— “Mà Kevin này!” – Đang nghĩ ngợi lung tung, anh quản lý mới sực nhớ ra chuyện chính, vội vàng quay sang gọi.

Hành động quá đột nhiên của anh khiến các thành viên đang bàn tán dữ dội kia giật mình, ngậm chặt miệng, hoảng hốt nhìn sang chỗ khác tựa như không có chuyện gì khác thường.

— “Dạ!” – Nghe thấy nhắc đến tên mình, Kevin mới giật mình trở lại với hiện thực, dùng đôi mắt thiên thần ngược về phía anh quản lý. – “Có chuyện gì thế anh?”

— “Bài hát anh đưa em hôm trước đấy, đến tuần sau là sẽ chính thức diễn rồi. Thế nên anh định sắp xếp lại lịch làm việc của em một chút, để em và bạn diễn có cơ hội tập chung trong vài ngày cuối cùng.”

Ca khúc này hiện đang được giám đốc rất chú trọng, thế nên tạo điều kiện hết mức cho chàng trai ấy. Nếu không lúc lên sân khấu diễn mà hai nhân vật chính mới hợp tác lần đầu, xảy ra sự cố thì thật là bất lợi.

Nếu là trước đây khi nghe thấy đề nghị này, Kevin sẽ thấy không có vấn đề gì, bởi vì ca khúc mới cần phải tập chung với bạn diễn vài buổi là điều hiển nhiên. Nhưng hiện tại, cậu không hiểu sao có chút ngại ngùng, trong miệng không thể phát ra lời đồng ý.

Kevin khi đó cảm thấy bản thân thật là rối rắm, không biết nên trả lời ra sao. Trong trí não cậu lúc đó chợt hiện lên hình ảnh cậu và Minh Tuyết tập ca

khúc giữa buổi đêm, bất chợt dâng lên một cảm giác tiếc nuối.

Nếu như vậy thì có nghĩa bọn họ sẽ không còn cơ hội được gặp riêng nhau, cứ thế quay trở về với cuộc sống của riêng mình sao? Trên khuôn mặt Kevin chỉ còn lại sự trầm tư, đôi mắt mê man, mãi chỉ lặng im không nói một lời.

— “Anh à!” — Cũng không biết là bao lâu sau, đến mức anh quản lý còn tưởng Kevin sẽ không trả lời thì chàng trai ấy lại đột nhiên quay sang khẽ nói. — “Không cần phải nhiều vậy đâu. Chỉ cần tập một buổi trước đêm diễn là được rồi. Em tự tập được mà.”

Cậu quả thật lười biếng, không muốn hai người cứ thế không còn chút liên lụy gì với nhau. Nghĩ đến vậy, chàng mỹ nam ấy mới giật mình nhận ra không biết từ bao giờ, trong lòng cậu có những cảm giác khác thường với người con gái ấy.

— “Sao thế được. Một buổi thì làm sao mà phối hợp tốt được” — Anh quản lý không rõ những gì chàng mỹ nam ấy đang suy nghĩ trong lòng, còn tưởng rằng tên đàn em lo lắng vụ đối lại lịch sẽ khó khăn, liền lên tiếng ngăn cản. — “Cũng không đối lại nhiều lắm, chỉ là em sẽ phải bận rộn hơn một chút thôi mà.”

Cơ hội tốt như vậy để luyện tập, tại sao Kevin lại định bỏ lỡ cơ chứ? Suy nghĩ cẩn thận lại, anh quản lý càng thấy khó hiểu, không biết chàng trai ấy đang lo lắng điều gì.

— “Không cần thiết thật mà. Em đảm bảo sẽ phối hợp thật tốt với cô ấy trong buổi diễn. Hơn nữa xáo trộn lịch liên tục như vậy cũng không tốt.” — Nhẹ nhàng mỉm cười, Kevin làm cho người khác bị mê hoặc. Nhưng chỉ cần là người quen thuộc thì sẽ nhận thấy sự cương quyết trong ánh mắt chàng trai ấy, cũng hiểu được hiện tại chẳng thể làm gì để lay chuyển quyết định của cậu hết cả. — “Vói lại, điều quan trọng nhất là em muốn có chút thời gian vào những ngày cuối tuần.”

* * *

Valentine.

Vào ngày này, những con phố dường như ngập chìm trong một không khí ấm áp ngọt ngào, diên đảo bởi những vụ tỏ tình mãnh liệt. Cả thế giới dường như đều đắm chìm trong một màu hồng lãng mạn, đâu đâu cũng thấy các cặp đôi đang hẹn hò.

Trong lúc mọi người đều đang suy nghĩ đến việc gây ấn tượng đối với người mình thích, có một cô gái vẫn ngồi một mình trong nhà, chăm chú viết bản thảo như những ngày bình thường khác.

Có lẽ lúc này ngay chính bản thân cô gái ấy cũng không để ý tới hôm nay là ngày gì, trong đầu chỉ còn lại những lời thúc giục nộp bản thảo của chị biên tập, toàn bộ tinh thần đều đặt tại văn bản đang gõ. Cô mãi mê đánh máy cả ngày, đến khi tưởng rằng ngày hôm nay sẽ kết thúc trong tẻ nhạt như vậy thì mọi thứ bỗng hoàn toàn thay đổi bởi sự trở về của Hyung Ki và Yo Seob.

Hai người bước vào với một loạt túi lớn túi nhỏ đựng socola trên tay, để tạm xuống bên cạnh rồi đặt lưng ngồi xuống ghế trong môi mệ.

— “Socola! Sao lại nhiều socola như vậy chứ?” — Nhìn đồng quà được tặng, Yo Seob không khỏi than thở. Đôi khi các cậu thấy tính cách quý trọng đồ vật do fan tặng thật là một gánh nặng. — “Năm nào cũng thế. Biết giải quyết sao với cái đồng này bây giờ?”

Ăn thì không hết, mà cho hay vất đi cũng không được. Nhưng mà nó quá nhiều, biết cất vào đâu giờ? Năm nào đến ngày này, các cậu đều rơi vào tình trạng thật khó xử.

— “Nhiều đến thế sao?” — Liếc qua những túi đồ đầy ắp, Minh Tuyết bỗng cảm thấy ông trời thật là bất công. Người không muốn thì lại đầy ra, trong khi cô chỉ mong có một hộp thôi cũng không được.

Ngay cả socola tình nghĩa cô cũng không nhận được một hộp, như vậy có nghĩa cô sống thật thất bại chăng? Ai đó bắt đầu chuyển từ buồn chán sang ghen tị, rồi từ ghen tị sang suy nghĩ lung tung.

— “Uh! Còn nhiều lắm.” — Mãi mê xách các túi đồ vào trong nhà, Hyung Ki không chú ý lắm tới những suy nghĩ trong lòng của cô gái ấy. Thế nên cậu cũng hoàn toàn không biết những câu tiếp theo của mình có sức đả kích thế nào đối với một người cô đơn như Minh Tuyết. — “Cảm mãi không xuể. Mỗi người đều phải đi xe riêng để chở hết chúng về.”

Xe riêng? Thế là bao nhiêu socola cho vừa cơ chứ? Chỉ nghĩ thôi Minh Tuyết đã thấy khó thở rồi.

Ở chung nhà với mấy chàng mỹ nam hoàn mỹ này đúng là một chuỗi đả kích quá lớn đối với một người con gái bình thường như cô mà. Minh Tuyết ngồi một góc, về mặt u ám, muốn để cảm giác hiện hữu của bản thân giảm xuống tối đa cho bớt tủi thân.

Nhưng lát sau, khi các chàng trai còn lại cũng lần lượt trở về, Minh Tuyết mới thực sự hiểu được cái gì gọi là giết người không thấy máu. Cô vốn tưởng anh chàng mê ngủ như Jae Sung chắc sẽ chẳng mang được mấy hộp socola về, hoặc cho dù có thì cũng chẳng nhớ phải khuôn về nhà.

Nhưng sự thật thì lại hoàn toàn ngược lại.

Tên mèo lười xuất hiện ở cửa, vẫn trong bộ dạng nửa tỉnh nửa mê, cả người thần thờ bước vào bên trong. Chỉ là trên tay đang kéo lê một bao lớn chứa đựng thứ gì đó mà tất cả mọi người đều biết, lê lê xệt dưới sàn.

Trên đời có người phải dùng bao để mang socola về sao? Lại còn cầm lê nó không thương tiếc trên sàn nhà thế nữa? Minh Tuyết kinh ngạc nhìn những gì đang diễn ra trước mắt, nhất thời không biết phải nói gì.

Cuộc đời này thật lắm điều trái ngang. Trong khi cô không có lấy 1 hộp socola để nâng niu thì cái tên này lại tàn phá chúng như vậy, đây chính là cố ý khiến cô tức chết mà.

— “Anh Jae Sung à! Đó là các fan tặng đấy.” – Thế nên làm ơn cầm cho cẩn thận đi có được không? Ngay cả Hyung Ki khi nhìn thấy cảnh này cũng không chịu được, phải lên tiếng nhắc nhở. – “Anh cầm kiểu thế hỏng hết thì sao?”

Đồ fan tặng luôn được ưu tiên hàng đầu, trân trọng cẩn thận. Anh có còn nhớ nguyên tắc hàng đầu của nhóm đó không thế hả?

Đáng tiếc, nói chuyện này với ai khác thì còn được, chứ với chàng trai luôn sống trên mây này thì không khác gãi nước đổ đầu vịt. Ai đó giờ mới nhìn lại cái túi trên tay mình, lộ ra biểu cảm “thì ra là vậy sao” làm chàng đội trưởng cũng phải bó tay.

— “Hóa ra đây là socola à?” – Jae Sung như vừa mới hiểu được cái thứ trên tay mình là gì, không khỏi thấy khó hiểu. – “Sao tự dưng lại bắt anh mang cái đồng socola này về? Anh chỉ muốn về ngủ thôi mà.”

Thảo nào cậu thấy trên tay thật nặng, hóa ra đang kéo lê theo túi socola về nhà. Ai đó dường như vẫn chưa nhận ra cái đồng này không phải người khác bắt cậu cầm về mà là hôm nay các fan tặng cho mình.

Thậm chí chàng trai ấy có lẽ vẫn chẳng nhớ nổi hôm nay là ngày gì, càng không nhớ ra tại sao sau một ngày đi về trên tay lại nhiều ra mấy thứ này.

Nghĩ mãi vẫn không ra, Jae Sung cuối cùng chỉ đành thờ dài một hơi, mặc kệ tất cả. Cậu lúc này chỉ thấy rất buồn ngủ, muốn trở về phòng, chui vào trong chăn ngủ mà thôi. Bất chấp tất cả những thứ xung quanh, trí não tên mèo lười lúc đó không chịu hoạt động, chỉ còn lại bản năng thôi thúc bước chân đi lên cầu thang về phòng.

Thế nên trong căn nhà khi đó xuất hiện hình ảnh một chàng trai thần thờ bước lên cầu thang, túi đồ trên tay lê lét, đập liên tục xuống các nấc thang, khiến những người bên dưới nhìn cũng thấy chán nản, không biết phải nói gì.

Rất nhanh sau đó, vị thành viên cuối cùng của MS4 cũng về nhà. Vừa mở cửa bước vào, Young Min đã khiến cho mọi người choáng ngợp với nụ cười yêu nghiệt, cả khuôn mặt sáng rọi, tựa như gặp được chuyện đó rất vui mừng.

Chỉ một giây sau, mọi người đều nhận ra sự khác thường lớn nhất từ phía chàng trai ấy. Cậu bước vào nhà mà không mang theo một thứ gì, đích xác là đi người không về nhà vào ngày Valentine này.

— “Uà? Anh...” – Ngó trái ngó phải vẫn không thấy dấu vết của một hộp socola nào, Minh Tuyết tỏ ra vô cùng kinh ngạc. Ngay đến anh Jae Sung còn vác về một bao lớn mà tên yêu nghiệt này lại không có lấy một hộp thì đúng là khác thường. – “Anh không có gì sao?”

Nghĩ đến có khả năng trong nhà có người cùng cảnh ngộ với mình, Minh Tuyết thấy có chút kích động. Nhưng càng suy nghĩ cẩn thận thì cô lại càng thấy khó hiểu. Bởi vì tên đàn anh ấy vốn là người có duyên với phái nữ nhất kia mà.

— “Có gì là gì cơ?” – Young Min ngược sang hỏi lại, còn không quên phóng điện về phía người con gái duy nhất trong nhà. Chàng mỹ nam nói với vẻ mặt khó hiểu, khiến trong một giây, tất cả dường như thật sự cho rằng cậu không biết mọi người đang đề cập tới chuyện gì.

Nhưng mà trên thế giới ai cũng có thể không biết, chỉ có tên yêu nghiệt này là không thể. Thế nên cho dù không tìm ra được chút sơ hở gì, trong lòng mọi người đều khẳng định ai đó là giả bộ.

— “Chắc chắn là anh để lại chúng ở công ty hả?” – Sau đó giả bộ vác người không về để gây sự chú ý với Minh Tuyết chứ gì? Nếu nói ai là người không tin chuyện này nhất thì người đó chính là Yo Seob.

Vốn chàng trai ấy muốn đem số socola của mình về để thấy khuôn mặt ghen tị của Minh Tuyết, nhưng sau đó thì lại liên tục bị các tên đàn anh phá hủy kế hoạch. Hiện tại thấy toàn bộ sự chú ý của người con gái ấy đều hướng về phía Young Min, cậu không khỏi nghiêng răng nghiêng lợi.

— “Không có!” – Tên yêu nghiệt đáp rất thoải mái và nhẹ nhàng, dáng vẻ tựa như đang thể hiện : anh cũng không thèm phải nói dối mấy đứa làm gì. Chính vì vậy lại càng khiến các thành viên còn lại khó hiểu.

Không ở công ty thì anh ném chúng ở đâu? Thực sự không có hay ngại chật chỗ đã ném đi hết rồi? Hiển nhiên với tính cách của các chàng mỹ nam thì khả năng ném quăng do các fan tặng đi là rất rất nhỏ.

Young Min đứng giữa phòng, ngược nhìn về mặt tò mò khó hiểu của các tên đàn em, trong ánh mắt chợt hiện lên vẻ bồn chồn. Mãi cho đến khi những tiếng đập cửa vang lên, chàng mỹ nam mới hướng đôi mắt hoa đào về phía đó, chậm rãi nói.

— “Đã đến rồi ư? Xin đưa vào đây giùm!”

Đột nhiên nghe một câu không đầu không đuôi như vậy, các tên đàn em không hiểu gì hết, dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn về phía Young Min. Nhưng mà bọn họ quả thật là coi thường khả năng của cậu, bởi vì ai đó từ đầu tới giờ vẫn thông dong như cũ, hoàn toàn không bị ảnh hưởng bởi những ánh nhìn khác thường từ phía sau.

Chỉ vài giây sau, khi cách cửa mở ra cùng với sự xuất hiện của một loạt những người vận chuyển, mọi nghi hoặc của bọn họ đều được giải thích. Tất cả đều mang trên tay một đồng socola, đặt ở giữa nhà rồi ra ngoài lấy tiếp, cứ thế liên tục không ngừng khiến chỉ mấy phút, giữa phòng đã chất đầy một núi socola.

Một núi socola theo đúng nghĩa, chất đồng đầy đủ các loại của các hãng, một số được cho vào các túi xách hay bọc quà bằng giấy màu hồng rất đẹp. Đây là lần đầu tiên Minh Tuyết được tận mắt chứng kiến hình ảnh kích thích đến mức này.

— “Sao lại nhiều đến như vậy chứ?” – Nhìn quang cảnh trước mắt, Minh Tuyết không thể tin nổi vào mắt mình, dường như không biết phải biểu cảm như thế nào trong tình cảnh này nữa.

Young Min, anh sinh ra chỉ để đã kích những kẻ cô đơn như em hay sao?

Nhân vật chính của mọi chuyện, tên yêu nghiệt lại không biết chút gì đến những suy nghĩ trong lòng của những tên đàn em. Cậu đứng bên núi socola, khỏe mỗi hơi giương lên, xung quanh như có hàng ngàn đóa hoa đào bay phấp phới, khiến chàng trai ấy tựa như yêu nghiệt vừa bước ra từ những câu chuyện thần thoại, chuyện mê hoặc lòng người.

— “Uh! Nhiều đến đáng sợ. Việc giải quyết đám này là một vấn đề lớn đấy.” – Young min gật đầu, lúc này như mới trở lại thành vị đàn anh thường ngày, những ánh sags chói lòa xung quanh như cũng biến mất. Chàng trai ngược xuống đám socola bên cạnh, tay vợ đại lấy một hộp, sau đó rất tự nhiên ngồi xuống ghế và mở nó ra. – “Đề trong phòng có nghĩa là sẽ bị thu hẹp lại diện tích sinh sống suốt mấy tháng cho đến khi chúng hết hạn.”

Tuy rằng nhìn thấy thành quả này, cậu cảm thấy rất tự hào, nhưng cũng nhận thấy gắng nặng thật lớn. Đôi khi cậu cũng mong mình nhả tâm được như một số người khác, có thể thoải mái đem đi quảng mà không thấy chút tội lỗi nào.

Đang nói đến vấn đề đó, tên yêu nghiệt đột nhiên quay sang phía Minh Tuyết, tay đưa một khối socola hình trái tim đến trước miệng cô.

— “Minh Tuyết! Ăn thử không?”

— “Vâng!” – Cô vội gật đầu, ánh mắt nhìn miếng socola trong háo hức, cũng muốn nếm thử hương vị của nó thế nào. Dẫu vậy thì cô gái ấy vẫn thấy không quen khi được một chàng trai khác đưa cho ăn, đành đưa tay nhận lấy rồi cho vào miệng thưởng thức. – “Các anh thật là trân trọng đồ của fan nhỉ? Đề đến tận lúc hết hạn cơ à?”

Nuốt xong miếng socola xuống họng, Minh Tuyết mới nhận thấy ánh nhìn của Young Min và Yo Seob có chút gì đó là lạ. Nhất là Young Min, ánh mắt tuy thật dịu dàng, nhưng càng thấy càng không đúng, hơn nữa lại chỉ ngồi nhìn về phía cô, không làm gì với hộp socola trên tay hết cả.

— “Sao anh lại không ăn thử?” – Hơn nữa ánh mắt còn nhìn với vẻ tìm tòi nghiên cứu làm Minh Tuyết thấy không được tự nhiên, cũng cảm thấy hình như có vấn đề.

Đúng lúc này, Yo Seob cả người run run vì cố nén, cuối cùng dường như không nhịn được phải phá lên cười. Ai đó ôm bụng cười nghiêng ngả, cười ngặt nghẽo, cười như chưa bao giờ được cười khiến cô bỗng có linh cảm xấu.

— “Ha ha!” – Ánh mắt của Yo Seob như đang muốn nói với cô rằng cô chính là một kẻ ngốc, muôn đời không thoát được số phận làm trò cười cho kẻ khác. – “Sao có kẻ ngu ngốc như cô vậy chứ? Mà anh Young Min cũng thật là cao tay.”

Sau đó còn nhìn sang tên đàn anh với vẻ thần phục. Cũng phải thôi, ai có thể lừa cô ta mà khuôn mặt vẫn thần nhiên vô tội như anh ấy được cơ chứ.

Ngu ngốc? Đang nói cô sao? Minh Tuyết thấy khó hiểu, hết nhìn sang Young Min rồi lại qua chỗ Yo Seob, không hiểu cậu đang nói chuyện gì.

— “Sao cơ?” – Cô ngược lên nhìn anh chàng trẻ con bằng vẻ mặt ngây ngốc, đôi mắt to tròn tròn tràn ngập thắc mắc. Tại sao bỗng dưng cậu lại nói cô ngu ngốc, cùng với anh Young Min cao tay. Từ này đến giờ ngoài ăn socola ra thì có làm gì đâu.

Nhận thấy ai đó thật sự không hiểu gì hết, Yo Seob rất hào tâm giải thích. Không phải vì cậu đột nhiên tốt bụng, mà vì nếu cô vẫn không hiểu gì thì chẳng còn trò gì hay để xem tiếp.

— “Cô vừa bị đưa đi thử độc chứ còn sao nữa.” – Cũng tại ai đó chẳng có chút cảnh giác gì, cứ thấy đồ ăn đưa lên miệng là ăn luôn. Yo Seob lúc đó nhìn về phía Minh Tuyết như nhìn một kẻ dở hơi ngốc nghếch, bị bán còn giúp người ta đếm tiền.

Nói đến mức độ này mà vẫn không hiểu thì cô đúng là ngốc chứ còn sao nữa.

— “Thử độc? Là sao?” – Sao lại nhắc đến độc gì ở đây? Nghe đến từ này, Minh Tuyết chợt cảm thấy linh cảm xấu ngày càng lớn mạnh, trong lòng cũng có chút hoảng sợ. Nhất là khi thấy vẻ mặt chắc chắn, không có chút vui đùa của anh chàng trẻ con, cô cũng bắt đầu dần tin tưởng vài phần.

Nhưng mà thời này, hạ độc, có thể sao?

— “Cô không biết sao? Trong số socola này ngoài các fan yêu thích chúng tôi tặng thì có thể còn có của các anti-fan trà trộn vào. Đó là những người hay ghen tức, chán ghét, thậm chí đến mức độ muốn giết chết một số người trong giới thần tượng.” – Yo Seob càng nói, khuôn mặt càng tỏ ra nghiêm trọng, đáng vẻ còn thật sự làm Minh Tuyết càng thêm hoảng hốt. – “Nhẹ thì họ cho vào trong đó thuốc xổ, nặng thì thuốc độc. Thế nên nhờ có cô mà hôm nay chúng tôi đã nghiệm chứng được độ an toàn của hộp socola này đấy.”

Cũng vì thế mà bọn họ vẫn luôn nhìn chăm chăm về phía cô từ lúc ăn xong đến giờ, muốn xem cô có biểu hiện gì khác thường hay không. Yo Seob nhìn cô không chút thương hại, tựa như chỉ chờ cô bị độc phát để cậu còn gọi xe cấp cứu.

— “Cái gì cơ? Anh nói đùa à?” – Nghe chàng trai ấy giải thích, Minh Tuyết tựa như bị sét đánh trúng, cả người kinh ngạc đến không nói lên lời.

Cô không muốn tin tưởng những gì cậu vừa nói, nhưng vẻ mặt của những người còn lại khiến cô gái ấy hoàn toàn mất hết hi vọng. Đặc biệt là Young Min, thủ phạm của toàn bộ việc này lại còn nhẹ nhàng lại gần, xoa soa đầu cô an ủi.

— “Không sao đâu. Tỷ lệ đó thấp lắm, bình thường cũng không có đâu.”

Ý cậu là muốn cho cô bớt lo lắng, nhưng nghe vào tai Minh Tuyết lại thành phản tác dụng.

Thấp cũng có nghĩa là có khả năng đúng không? Như vậy thì cũng có thể cô vừa rất vô tư ăn vào một miếng socola có độc ư? Chỉ cần nghĩ đến đó, Minh Tuyết liền có cảm giác bụng hơi cồn cào, cả người choáng váng.

Không lẽ cô thực sự trúng độc? Minh Tuyết hoảng sợ nhìn xuống dưới bụng của mình, trong lòng dâng lên một sự bất an, đôi mắt chớp chớp đầy nước đáng thương như vừa bị phản từ hình.

Young Min nếu không chắc chắn miếng socola đó vô hại thì thà anh đừng nói nữa còn hơn. Ít ra cô vẫn còn lại một chút hi vọng là Yo Seob đang nói đùa.

— “Yên tâm đi!” – Yo Seob rất vô lương tâm nói, tựa như cho dù cô có chết cũng không liên quan gì đến cậu, thậm chí còn tỏ vẻ rõ ràng là đang cười trên nỗi đau của người khác. — “Có gì thì tôi sẽ đưa cô đến bệnh viện rửa ruột luôn. Nếu thấy chóng mặt, buồn nôn, mệt mỏi thì phải nói ngay đây nhé. Không thì không kịp cấp cứu đâu đấy.”

Không nghe ai đó nói thì còn không sao, nhưng nghe cái tên đó nói xong, cô chợt có cảm giác mình hình như có đầy đủ biểu hiện giống vậy, khuôn mặt phút chốc trở nên trắng bệch.

Chẳng lẽ cô sẽ phải đến bệnh viện rửa ruột thật sao?

— “Đừng có đùa nữa được không? Làm thế nào bây giờ?” – Minh Tuyết lúc này chỉ hi vọng nghe được từ miệng ai đó tất cả chỉ là trò đùa, nhưng càng nhìn vẻ mặt nghiêm túc của các chàng trai cô càng hoảng sợ, không nhịn được khóc òa lên như một đứa trẻ. — “Sao bỗng dưng tôi thấy hơi đau bụng thế này. Hic. Tôi chưa bao giờ đi rửa ruột, nhưng nghe nói cho ông vào ruột sẽ đau lắm phải không? Hic Tôi sẽ chết ư?”

Cô không muốn chết, hơn nữa lại là vì lý do vớ vẩn này. Chỉ trong chớp lát, nước mắt của người con gái ấy đã giàn giụa, ướt nhẹp cả khuôn mặt. Đôi mắt cũng trở nên đỏ hồng, khiến cho ai trông thấy cũng đều thấy đau lòng.

— “Yo Seob! Sao cậu lại đùa cợt như vậy chứ?” – Nhìn thấy cô khóc, Hyung Ki chỉ thấy thật khó chịu, rất muốn lại gần ôm cô vào lòng an ủi nhưng lại không dám. Thế nên cuối cùng chỉ có thể quay sang trách mắng kẻ khởi xướng của vụ này. — “Cậu tự mà nghĩ cách giải quyết đi, nghe chưa?”

Để lại Yo Seob cũng đang luống cuống không biết làm gì trong hoàn cảnh này. Cậu cũng không biết mới dọa một xíu mà Minh Tuyết đã khóc ầm ĩ tựa muốn chết như thế có được không? Chàng trai cảm thấy mình thật oan uổng, chẳng qua chỉ mới trêu đùa một chút mà lại thành ra lớn chuyện.

— “Không sao đâu, Minh Tuyết à.” – Nhìn thấy Minh Tuyết khổ sở như vậy, Young Min cũng thấy đau lòng, có chút áy náy khi tham gia vào trò đùa vớ vẩn của Yo Seob,. Chàng mỹ nam lại gần xoa lên tóc cô, giọng nói thật mềm nhẹ. — “Cái này là của thư kí Park tặng nên anh mới đem ra ăn. Rất an toàn, không sao đâu.”

Tất cả đều do Yo Seob, không dung lại nói linh tinh khiến Minh Tuyết lo sợ không đâu. Tên yêu nghiệt nghĩ như vậy, trong đầu không ngừng trách mắng tên đàn em, hoàn toàn phiệt thanh mọi tội lỗi của bản thân.

— “Hà?” – Minh Tuyết kinh ngạc ngược lên nhìn, đầu tiên là vui sướng khi biết mình không sao, sau đó mới chợt nghĩ đến việc mình bị tất cả mọi người trêu đùa, trong ánh mắt chỉ còn lại một sự giận dữ tột đỉnh.

Bọn họ thật là quá đáng mà.

* * *

— “Cái tên đó! Thật sự là bức mình mà.” – Lúc này, Minh Tuyết đang ngồi trong xe hướng tới trên núi cùng với Kevin, nhưng con giận vẫn chưa tiêu tan, đang cố gắng kể lại cho chàng mỹ nam ấy nghe về nỗi bức xúc trong lòng. Lần này các chàng trai của MS4 đùa giỡn có phần quá đáng, thế nên cô nhất định sẽ không dễ dàng tha thứ cho họ. — “Vì thế mà sau đó dù họ có cho socola ngon cỡ nào thì tôi cũng chẳng dám ăn lấy một miếng. Chỉ nhìn mà không dám ăn thật là khổ sở. Hừ, Valentine cái gì chứ! Đã không được tặng gì rồi mà còn bị đem ra bòn cọt như vậy.”

Càng nghĩ Minh Tuyết càng thấy ảm ức, rất muốn xông tới bóp chết Yo Seob. Chính cái tên đó làm hại cô hải hùng một hồi, đến tận giờ vẫn còn lưu lại bóng ma, nhìn thấy socola là hoảng sợ.

Kevin vừa lái xe vừa chú tâm lắng nghe những lời oán thán của cô gái ấy, không những không thấy phiền hà mà còn cảm thấy rất đáng yêu. Đáng về ảm ức, không cam lòng nhưng lại không thể làm gì của Minh Tuyết khiến cậu rất muốn chạm vào khuôn mặt cô, khéo môi chàng trai cũng bất chợt nở một nụ cười đẹp mê hồn.

“Minh Tuyết à!” – Chàng mỹ nam thò tay vào túi, lặng lẽ lấy ra một cái hộp nhỏ, chần chờ đôi chút rồi chột quay sang nói. Giọng nói của cậu trầm ấm và dịu dàng, tựa như có một ma lực khiến người khác không thể kháng cự. – “Mở miệng ra đi!”

“Hà?” – Đột nhiên nghe một câu như vậy, Minh Tuyết có chút ngỡ ngàng, nhìn sang cậu trong khó hiểu. Tuy nhiên, khi nhìn thấy ánh mắt trong suốt như ngọc của cậu, cô không hiểu sao lại lựa chọn tin tưởng, khẽ há miệng.

Sau đó, khi mà cô còn chưa kịp làm rõ xem việc gì xảy ra thì đã nhận thấy một thứ gì đó mà cậu đút vào miệng mình. Hương vị đó quen thuộc đến mức đáng sợ.

Cái vị này... không phải là socola đó sao? Vừa nghĩ đến đây, Minh Tuyết đã thấy rùng mình, cả đầu óc hỗn loạn, trần ngực hoảng sợ, nhất thời không biết nên nuốt xuống hay nhổ ra.

Từ sau khi bị Yo Seob trêu đùa, cô thật sự bị ám ảnh đối với hương vị này, chỉ vừa đưa lên miệng đã cảm giác thấy nguy hiểm. Thế mà lần này Kevin lại còn lợi dụng sự tin tưởng của cô. Nghĩ vậy, cô quay sang nhìn cậu bằng ánh mắt oán thán, vẻ mặt xanh trắng lẫn lộn.

Kevin, ngay cả anh cũng muốn hại tôi ư? Tuy rằng không có thần giao cách cảm, nhưng chàng mỹ nam vẫn đọc được ý nghĩ ấy từ trên khuôn mặt của cô, liền nhẹ giọng giải thích.

“Cứ ăn đi! Không có vấn đề gì đâu.” – Chỉ là một miếng socola mà thôi, cũng không cần thiết phải đề phòng quá mức vậy đâu. Nhìn thấy Minh Tuyết hoảng hốt ngậm chặt miệng không dám nuốt xuống, Kevin khẽ mỉm cười. – “Đây là do tôi làm đấy.”

Hình ảnh lúc đó rơi vào mắt Minh Tuyết khiến cô có một khoảng khắc mê mẩn. Chàng trai mỉm cười giữa khung cảnh màn đêm đầy sao, tựa như tinh linh ánh trăng, đẹp đến mức khiến người khác không thể hít thở.

“Hà?” – Biết rằng miếng socola trong miệng an toàn, cô gái ấy mới gian nan nuốt xuống, đôi mắt hiện lên vẻ kinh ngạc bởi những gì vừa nghe được. – “Là anh làm ư?”

Kevin tự làm socola? Ý nghĩ ấy khiến cô gái ấy khó mà tin được, trong phút chốc cảm thấy cậu lại được nâng cao một bậc, hoàn mỹ đến mức tựa như trên đời không gì có thể làm khó được cậu hết cả.

Bình thường chỉ có chuyện các thần tượng nhận lấy những hộp socola do các fan chính tay làm, nhưng mà đến hôm nay cô mới biết còn có thần tượng tự tay làm socola. Hơn nữa lại còn rất ngon, không khác gì đi mua ở bên ngoài.

“Anh quản lý của chúng tôi đã mua rất nhiều nguyên liệu về làm đi tặng một người quan trọng. Tôi chỉ là lấy chút nguyên liệu còn lại làm vài miếng cho chính mình ăn mà thôi.” – Kevin cũng đưa một miếng lên miệng, trong đầu bất giác nghĩ tới cảnh cô hoảng hốt khi biết có một miếng socola trong miệng mình khi này, khóe miệng bất giác giương lên. – “Đúng rồi! Tôi thấy ở gần đây có một cửa hàng tạp hóa. Để tôi ra đây mua vài thứ trước đã nhé.”

* * *

“Không ngờ bỗng nhiên lại được ăn socola do Kevin làm.” – Ngồi một mình trong xe, Minh Tuyết cho đến tận bây giờ vẫn không dám tin những gì vừa mới xảy ra. Cô có thể cho rằng đây là phần socola đầu tiên do một chàng trai tặng cho cô vào ngày Valentine hay không?

Càng nghĩ cô càng thấy rạo rực, trái tim như muốn nhảy ra lồng ngực. Thế nhưng sau một lát vội vàng lắc đầu, loại bỏ hết những ảo tưởng đó ra khỏi trí não.

Người ta chẳng qua chỉ là làm nhiều, ăn không hết mới cho cô mà thôi, thế nên cô cũng không dám vọng tưởng việc cậu có tình cảm gì đặc biệt với mình. Chẳng qua đến giờ cô mới nhận thấy bản thân lại không chuẩn bị gì cho chàng trai ấy hết cả, không khỏi thở dài một hơi.

Đưa tay lục lọi trong giỏ xách, Minh Tuyết lôi ra một túi socola, ánh mắt vừa nhìn đã thấy thật bức bối.

“MS4 chết tiệt. Toàn những người xấu xa. Mất công mình vất vả làm cho họ.” – Tuy chỉ là socola tình nghĩa nhưng cô đã rất mong chờ được tự tay tặng cho bốn người đó, nhưng cuối cùng sự việc lại thành ra như vậy, cũng bỏ lỡ luôn cơ hội đưa cho họ. Hơn nữa, bốn người hôm nay cũng không thiếu socola, về nhà còn tranh nhau khoe ra khiến cô thêm bức mình. – “Họ thì có quá nhiều rồi, cũng chẳng cần thêm cái của mình đâu. Nhưng mà mình phải làm gì với cái túi này bây giờ?”

Chẳng lẽ lại lôi ra tự ăn đồ mình làm? Nghĩ đến MS4, cô lại thấy khổ sở. Bọn họ có một đồng socola trong phòng, không ngừng than phiền rằng chật chội. Trong đó toàn những hãng ngon và nổi tiếng mà bọn họ cũng chẳng thèm để ý lấy một cái, vậy thì làm sao thêm để ý tới túi socola xấu xí do cô tự làm hôm trước cơ chứ.

Minh Tuyết cảm thấy thật phiền lòng, chán nản ngược lên nhìn ngắm bầu trời đêm đầy những ánh sao lấp lánh. Cô nhắm mắt lại, cảm giác được không khí trong lành xung quanh, cảm nhận được những cơn gió êm ái thổi tràn qua đất trời.

“Không lẽ lại tặng lại cho Kevin?” – Trong đầu cô chợt hiện lên ý nghĩ đó, sau đó nhanh chóng bị phủ định. – “Không được! Thế thì chẳng thành tâm chút nào. Hơn nữa... cậu ấy làm còn ngon hơn mình.”

Bề ngoài cũng đẹp mắt chứ không giống những miếng không thành hình gì như của cô. Nhận thấy sự khác biệt này, Minh Tuyết mới cảm thấy bản thân tuy là con gái thật thất bại.

“Nhưng mà mình không muốn ăn thêm socola nữa...” – Qua vụ buổi chiều, cô tạm thời không còn chút hứng thú ăn socola, cứ đưa lên miệng là cảm thấy khủng hoảng. Thế nên lúc này phương án giải quyết túi socola này chỉ còn có một. – “Vứt đi, vứt nó luôn đi cho xong.”

Nghĩ là làm, Minh Tuyết vung tay định ném nó xuống núi, chỉ sợ để lâu sẽ lún tiếc không xuống tay được. Nhưng mà, gói socola còn chưa kịp bay ra, một bàn tay khác đã nắm lấy tay cô ngăn lại.

Giật mình quay lại, cô mới nhận ra người đó chính là Kevin, thấy ánh mắt nghi hoặc của cậu mà không biết phải giải thích ra sao.

“Sao vậy?” – Chẳng mấy chốc cậu nhặng cầm lấy gói socola từ trên tay Minh Tuyết, ánh mắt vẫn nhìn về phía cô, hòa nhã như mây trời. – “Nó có gì khiến cô không hài lòng hay sao mà phải ném đi?”

Liếc nhìn gói socola không được đẹp mắt trước mặt, cậu dễ dàng đoán được đây là do chính tay cô làm. Nhưng người bỏ công sức ra để làm một món ăn cũng là người trân trọng nó nhất, thế nên rốt cuộc chuyện gì khiến cô phải chối bỏ nó như vậy?

“Hà? Tôi...” – Liếc nhìn ánh mắt xinh đẹp như yêu tinh của chàng trai ấy, Minh Tuyết thấy thật bối rối. Cô vốn cũng không muốn phải vất vả đi vứt do mình vất vả làm ra, nhưng nếu người mà cô muốn tặng lại không cần thì cô còn nín giữ làm gì? – “Chỉ là... Nó vốn là do tôi làm, nhưng giờ không ai cần nữa nên đành phải vứt đi.”

Bởi vì trong quá trình làm, Minh Tuyết có cảm giác như đang gửi gắm tất cả tình cảm đối với những người đó vào bên trong, thế nên cô càng không thể chấp nhận dùng nó để tặng một chàng trai khác. Chỉ trách lúc làm socola cô lại không nghĩ tới phần của Kevin, khiến hiện tại mới rơi vào tình cảnh khó xử này.

“Vứt cho tôi đi!”

Giọng nói của Kevin chợt vang lên khiến Minh Tuyết không khỏi ngỡ ngàng, bất giác ngược lên nhìn về phía chàng mỹ nam ấy, muốn chứng thực rằng cậu đang nói thật hay đùa.

Cô thật sự không ngờ sau khi biết tất cả, cậu lại muốn nhận gói socola này.

Nhưng trước mắt cô vẫn là hình ảnh chàng mỹ nam cùng với nụ cười dịu ngọt, tựa như hòa lẫn với những làn gió thanh mát của mùa xuân, khiến lòng cô cũng trở nên mềm nhũn.

“Nhưng... nó...” – Bối rối cúi đầu xuống, Minh Tuyết không dám nhìn thẳng vào ánh mắt của chàng trai ấy, rất sợ mình cũng sẽ như rất nhiều cô gái khác bị lạc lối trong đó. Cô biết rằng cậu chỉ nói vậy để an ủi mình, nhưng mà như vậy cũng thật là làm khó cho cậu. – “Anh thật sự muốn nó sao?”

Trong đó cũng không chứa chút tình cảm nào đối với Kevin, thế nên cậu cũng không cần vì làm cho cô vui mà miễn cưỡng nhận nó đâu. Cậu càng đối xử tốt với cô, cô lại càng thêm áy náy, thậm chí bản thân không tốt.

“Nó là do chính tay cô làm, cũng chứa trong đó rất nhiều tình cảm. Thế nên tôi thật sự rất vui khi nhận nó, những chuyện còn lại đều không quan trọng.” – Chỉ cần một ngày nào đó, cô sẽ vì cậu làm một phần socola chỉ dành riêng cho chàng trai tên Kevin là được rồi. Cậu nó cuối cùng chàng trai ấy không nói, bàn tay cầm lấy túi socola cẩn thận như đang cầm một món đồ quý giá nhất thế giới.

Nhẹ nhàng cầm lấy một miếng đưa lên miệng, Kevin cảm nhận được hương vị ngọt ngào của socola, trong lòng có chút chờ mong ngày được nhận một gói do chính tay Minh Tuyết làm cho mình.

“Đúng rồi!” – Kevin lúc này mới nhớ ra một sự việc quan trọng, ngược lên hỏi Minh Tuyết bằng chất giọng trầm ấm. – “Tuần tới tôi có thể nhờ cô chút việc được không?”

* * *

Lại một ngày bận rộn của tháng đầu năm.

Yo Seob lúc đó đang vất vả quay một chương trình trực tiếp, nhưng ánh mắt thỉnh thoảng vẫn liếc qua nhìn về phía Minh Tuyết, cảm giác bức bối ngày càng gia tăng trong lòng.

Nhìn xem, trong lúc cậu đang vất vả làm việc thì ai đó từ sáng đến giờ lại nhàn rỗi thảnh thơi, trí não bay đi tận đâu đâu.

“Cô ta rốt cuộc đến đây làm cái gì vậy?” Yo Seob vừa trả lời phỏng vấn vừa nghĩ thầm trong đầu. Cái dáng vẻ thất thần của cô gái ấy làm cậu rất hoài nghi, tựa như ông bố linh cảm thấy con gái của mình có bạn trai vậy.

Không lẽ lại đang nghĩ tới các chàng mỹ nam khác. Hàng ngày cô ta ngắm bọn họ còn chưa đủ hay sao? Không hiểu sao lúc này chàng trai ấy lại liên tưởng đến Kevin và hình ảnh hai người họ đứng nói chuyện với nhau, trong lòng thấy thật khó chịu, tựa như chính mắt thấy một món đồ chơi yêu thích của mình bị cướp đi mất.

Yo Seob vẫn luôn truy đuổi theo hình bóng của Minh Tuyết rồi lại tự bức mình, nhưng cũng chính vì thế mà cậu rất nhanh nhận thấy khi có chuyện bất thường xảy ra.

Cậu thấy quản lý Kang vội vàng bước tới, nói chuyện với cô bằng vẻ mặt rất căng thẳng, sau đó thỉnh thoảng lại liếc về phía cậu trong lo lắng. Nhìn dáng vẻ đó của anh quản lý, Yo Seob chợt có linh cảm rất xấu, tựa như có một chuyện gì đó rất nghiêm trọng đang xảy ra.

Hơn nữa lại là có liên quan đến cậu.

“Cậu ấy đang quay chương trình trực tiếp toàn quốc. Biết làm sao bây giờ?” – Phía bên cánh gà, Minh Tuyết vừa nghe những lời nói của quản lý Kang liền hoảng loạn, ánh mắt bất giác liếc về phía chàng mỹ nam trên sân khấu. – “Hay là em đến đó trước vậy. Lúc nào quay xong thì anh báo ngay cho cậu ấy.”

Nếu là chương trình khác thì còn có thể dừng giữa chừng, chứ truyền hình trực tiếp thì không thể. Hiện tại có rất nhiều ánh mắt đang nhìn chăm chăm về phía cậu, không thể có một chút sai lầm. Thế nhưng mà chuyện vừa xảy ra quá nghiêm trọng, không thể không báo ngay cho cậu ấy.

Hai người lúc này thật là tiến thoái lưỡng nan. Nhất là Minh Tuyết, khi vừa nghĩ đến những gì mình vừa nghe được thì không khỏi lo lắng, trong lòng nóng như lửa đốt.

Cho dù Yo Seob chưa thể đi ngay rời khỏi trường quay lúc này, ít ra còn có cô sẽ đến bên cạnh người ấy. Nhỡ như vậy, Minh Tuyết lại càng bước nhanh hơn về phía cửa, phút chốc liền biến mất khỏi tầm mắt của chàng mỹ nam đang ngồi trên sân khấu.

Yo Seob vẫn tỏ ra như thường, nhưng trong lòng cảm giác bất an lại càng mạnh mẽ. Rốt cuộc chuyện gì khiến Minh Tuyết hoảng loạn, phải rời khỏi ngay lập tức như vậy? Hơn nữa ánh mắt cô nhìn về phía cậu có thật nhiều cảm xúc đan xen vào với nhau, nhất thời khiến cậu không sao hiểu được.

Chương trình còn kéo dài gần nửa tiếng, nhưng đối với Yo Seob thì lại rất lâu. Vừa mới kết thúc, chàng mỹ nam vội vàng đi tới chỗ anh quản lý, muốn có một câu trả lời cho tất cả mọi chuyện.

“Có chuyện gì sao anh? Minh Tuyết đi đâu mà vội vàng vậy?”

Cho dù không biết bọn họ đang lo lắng điều gì, nhưng cậu cũng cảm nhận được không khí khẩn trương xung quanh người anh ấy, đoán được chuyện anh sắp nói có vẻ rất nghiêm trọng.

“Yo Seob à! Anh xin lỗi vì không thể báo ngay cho em lúc nhận được tin tức. Nhưng xin em hãy bình tĩnh nghe anh nói.” – Giọng nói của anh quản lý đầy khẩn cầu, có chút khó xử không biết phải mở miệng như thế nào. Anh chỉ sợ ai đó không giữ được bình tĩnh sau khi nghe những điều anh sắp nói. – “Bà em... bị đưa vào viện để cấp cứu rồi.”

Nhỡ ra chuyện lớn như vậy, anh phải báo ngay cho cậu khi nghe được tin tức. Nhưng lúc đó Yo Seob lại đang quay chương trình trực tiếp khiến anh không biết phải làm sao, chỉ có thể để Minh Tuyết đi trước, còn bản thân ngồi chờ trong lo lắng.

“Cái gì?” – Nghe anh quản lý thông báo, khuôn mặt Yo Seob lập tức trở nên trắng bệch, không tin vào những gì mình vừa nghe. Cậu không bao giờ lại nghĩ tới ngày này xảy ra, cũng không tưởng tượng được việc người bà thường cảm chối đánh đuổi mình có ngày lại phải vào bệnh viện.

Chẳng lẽ đây là trừng phạt cho việc thường xuyên cãi lại lời bà hay sao?

“Tim của bà em... đột nhiên... nên đã được đưa đi cấp cứu.” – Trông thấy dáng vẻ của tên đàn em lúc này, anh quản lý có chút lo lắng, sợ cậu không chấp nhận được thông tin này. Thế nhưng dù sao vẫn phải nói ra, nếu không có chuyện gì thì cậu ấy sẽ phải hối tiếc cả đời. – “Hình như tình trạng khá nguy hiểm.”

Còn chưa kịp nói hết, quản lý Kang chỉ nhận thấy trước mặt mình tựa như có cơn gió cuốn qua, sau đó hình ảnh Yo Seob cũng biến mất. Nhoáng một cái chỉ còn lại bóng dáng chàng trai ấy chạy vội vã xuống gara, lên xe và phóng đi như điên, bất chấp có phải đang ở giữa phố đông hay không.

Nhưng bản thân người lái xe ấy thì lại không nhận thấy bất kì điều gì, trước mắt chỉ còn lại một sự hỗn loạn, tựa như tất cả các giác quan đều mất hết.

Không biết là bao lâu sau, cũng không biết là làm thế nào, đến khi chàng trai ấy lấy lại được ý thức thì đã thấy mình ở trong bệnh viện. Cậu hoảng loạn bước đến phòng bệnh, nhìn thấy bà cô của mình vừa vội bước ra ngoài cửa.

“Cô à! Bà sao rồi?” – Yo Seob vội bước đến, khuôn mặt vẫn tái nhợt, chưa kịp khôi phục lại. Điều mà chàng trai ấy mong chờ nhất lúc này chỉ là một tin báo bình an do chính miệng người cô của mình nói ra mà thôi. – “Rốt cuộc bà sao rồi?”

Cậu thật khó mà chấp nhận được chuyện người bà khỏe mạnh suốt ngày chạy theo đuổi đánh mình lại có ngày phải nằm viện, không rõ sống chết ra sao. Chỉ cần nghĩ tới hình ảnh bà suy yếu nằm trên giường, cậu liền rất sợ hãi sẽ mất đi người thân yêu nhất của mình, cũng cảm thấy những năm gần đây mình thật bất hiếu, suốt ngày ngỗ nghịch bà.

“Bà đã được cấp cứu, giờ không còn nguy hiểm đến tính mạng nữa.” – Nhìn thấy vẻ mặt hoảng hốt của đứa cháu mình, bà cô không khỏi thở dài một hơi. Con người ta chính là một tổng thể đầy mâu thuẫn, chỉ lúc mất đi rồi mới nhận thấy sự quý giá của những gì mình đã có. – “Nhưng tình hình vẫn khá nghiêm trọng. Không biết liệu bà có tỉnh lại hay không nữa. Lúc này Minh Tuyết đang ở bên cạnh trông bà.”

Người lớn tuổi rồi, sinh mạng cũng trở nên yếu ớt như ngọn đèn trước gió, chẳng biết khi nào sẽ phụt tắt. Kì thật bà cô muốn nhắc nhở cậu nên quan tâm tới bà hơn một chút, ngoan ngoãn nghe lời hơn một chút khi còn có thể. Nhưng khi nhìn thấy vẻ mặt trắng bệch của cậu, cô cũng không đành lòng nói thêm gì.

Có một số chuyện, chỉ có con người ta tự đối mặt, rồi mới nhận ra được mình cần phải làm gì.

Trong trí não Yo Seob lúc đó dường như không nghĩ được bất cứ điều gì khác, chỉ nhận thấy bản thân đang thất thần bước đến trước phòng bệnh của bà. Nhưng đến khi chạm tay vào nắm cửa, cậu lại không có dũng khí mở ra. Cậu thật sự không biết khi nhìn thấy hình ảnh bà nằm yên lặng trên giường, không có chút phản ứng gì, bản thân sẽ ra sao.

Đang lúc bối rối không biết nên làm gì tiếp theo, cậu bất chợt nghe thấy giọng nói của Minh Tuyết đằng sau cánh cửa, cũng nhìn thấy khung cảnh cô ngồi bên giường, nắm lấy tay bà thôn thức.

— “Bà ơi! Xin bà hãy tỉnh lại đi!” — Cô gối đầu xuống cạnh giường, đôi mắt khẽ khép lại, nước mắt không nhịn được tuôn rơi. Khoảnh khắc đó, dường như chỉ có ở gần bên bà, cảm nhận được hơi ấm và nhịp đập truyền qua bàn tay, cô mới có thể dám chắc bà còn tồn tại ngay bên cạnh, cũng khiến bản thân yên tâm hơn chút ít. — “Tuy rằng cháu chỉ ở nhà bà có vài ngày, nhưng trong lòng cháu đã thức sự coi bà như bà của mình. Mọi người cũng chính là gia đình của cháu. Vì vậy, bà hãy mau tỉnh lại, mau khỏe lại được không?”

Thời gian quen biết bà tuy rằng rất ngắn, nhưng cũng đủ để người con gái ấy cảm nhận được sự quan tâm mà bà dành cho mình. Chính vì lẽ đó, cô hết sức trân trọng sự ấm áp mà mình nhận được, cũng tự nhủ sau này sẽ thật hiếu thảo với bà.

Chẳng qua cô còn chưa kịp có cơ hội nói ra ý nghĩ của mình thì bà đã xảy ra chuyện.

Minh Tuyết lúc này chỉ có một mong muốn, đó là khiến cho bà có thể khỏe mạnh trở lại, cho dù bất cứ phải đánh đổi bằng bất cứ thứ gì cũng được.

Đứng ngoài cửa, Yo Seob dường như sắp chết lặng. Cậu nhìn cô gái đang nức nở bên giường bệnh, cảm giác đau đến mức không thể nào thở được nữa. Giấy phút này, cậu có cảm tưởng như hai người đang có chung một cảm giác, cảm nhận được nỗi đau của người còn lại.

Minh Tuyết à, bà của chúng ta sẽ không sao đâu, sẽ nhanh chóng khỏe mạnh trở lại, sau đó sống lâu đến trăm tuổi. Nhìn bờ vai run rẩy của cô, cậu rất muốn bước tới an ủi, nhưng bước chân tựa như bị cấm rẫy xuống dưới đất, không chịu sự khống chế của trí não.

Không biết là bao lâu sau, chàng trai ấy dường như đã quyết định một chuyện gì đó, mới mở cửa bước vào trong.

— “Bà ơi! Cháu đến rồi này!” — Yo Seob ngồi xuống bên cạnh bà, tựa như không nhìn thấy cảnh Minh Tuyết đang vội vàng lau đi nước mắt ở bên cạnh, chậm rãi đưa tay nắm lấy bàn tay của bà. Đến giây phút này, cậu mới giật mình nhận thấy bà thật gầy, làn da cũng mất đi vẻ hồng hào lúc bình thường. — “Thằng cháu bất hiếu của bà đến rồi mà bà còn không chịu tỉnh lại sao? Cháu phải làm gì thì bà mới mở mắt tỉnh dậy, tiếp tục mắng cháu như bình thường bây giờ?”

Nếu biết trước có ngày này xảy ra, cậu sẽ ngoan ngoãn làm một đứa cháu hiếu thảo, không ngỗ nghịch, cãi lời bà. Chỉ cần bà có thể mãi mãi khỏe mạnh, ở lại bên cậu là được rồi.

— “Bà nghe thấy không? Yo Seob cũng đến rồi.” — Minh Tuyết nhìn chàng trai ngồi bên cạnh, chợt có cảm giác mọi chuyện rồi sẽ tốt hơn. Cô quay lại nhìn về phía người bà vẫn đang nằm im lặng trên giường bệnh, tiếp tục thì thầm. — “Chỉ cần bà tỉnh lại, bà kêu bọn cháu làm gì cũng được.”

Khoảnh khắc này, cô chẳng thể làm gì khác ngoài nói thật nhiều, để bà có thể nghe thấy được nỗi lòng của bọn họ, tiếp tục chống chọi với tật bệnh để trở về bên hai người.

Dường như ông trời cũng nghe thấy được lời cầu nguyện của hai người, bởi vì một lúc sau, cô cảm nhận được bàn tay của bà khẽ giật.

— “Bà!” — Minh Tuyết vội vàng cúi xuống xác nhận lại một lần, đến lúc chính mắt thấy ngón tay bà khẽ động thì không khỏi mừng rỡ như điên. — “Bà tỉnh rồi ư?”

— “Bà ơi! Cháu đây!” — Cảm nhận được cử động từ phía tay bà, Yo Seob cũng không giấu được sự vui vẻ, vội vàng nhào đến trước giường, muốn bà vừa mở mắt liền có thể thấy được bản thân. Cậu cảm nhận được tầm mắt của mình mờ đi bởi hơi nước, giọt nước mắt sắp lăn tràn vì vui mừng. — “Bà muốn gì thì cháu đều sẽ làm, thế nên lần sau xin đừng dọa cháu như vậy có được không?”

Cảm ơn trời đã cho cậu thêm một cơ hội. Lúc này, cậu nhất định sẽ nắm chắc lấy nó, sẽ không khiến bà phải phiền lòng vì bản thân nữa.

Tuy nhiên, vừa mở mắt, câu nói đầu tiên của người bà ấy đã làm phá tan hết không khí cảm động đang tràn ngập xung quanh, không khác gì một cú bom có sức công phá mãnh liệt dội thẳng xuống đầu hai người.

— “Sao ồn ào quá vậy? Không để cho ta ngủ một chút à?” — Bực bội bởi những tiếng ồn bên tai, bà không khỏi nổi giận cáu gắt. Mấy người này có biết giấc ngủ của người già quý giá đến thế nào không mà còn làm phiền.

Vài giây sau, bà mới mở lớn mắt, rồi khỏi con mê để liếc nhìn xung quanh, mới phát hiện hai đứa cháu đang ở bên cạnh.

— “Uà! Hai đứa tới rồi à?” — Vừa nhìn thấy cháu dâu, ánh mắt bà liền trở nên sáng rực, cũng không để ý thấy vẻ kinh ngạc trên khuôn mặt bọn họ. — “Tới lúc nào vậy?”

Thế mà không sớm gọi bà dậy nói chuyện. Người bà ấy dường như đã hoàn toàn quên mất ai vừa nãy mới la mắng người khác ầm ĩ bên tai trong vài giây trước.

Lặng im.

Cả không gian xung quanh căn phòng bệnh chợt trở nên lặng lẽ như tờ, tĩnh lặng đến mức nghe thấy cả tiếng từng giọt nước chảy xuống trong ống truyền. Minh Tuyết và Yo Seob tròn tròn mắt, không tin nổi vào những gì đang nghe thấy, cảm giác được hàng loạt cảm xúc đang đảo lộn hỗn loạn trong lòng.

Hình như... có cái gì đó không đúng.

— “Bà...” — Một lúc lâu sau, Yo Seob mới lắp lắp nói được một câu hoàn chỉnh. — “Bà không sao chứ?”

Sao mà không có chút gì giống với người vừa hôn mê tỉnh lại, tìm được đường sống trong chỗ chết vậy? Không phải cậu hi vọng bà phải tỏ ra suy yếu, nhưng đột nhiên thấy như vậy thì cũng thật không ngờ.

— “Có gì mà sao với không sao cơ chứ?” — Nghe thấy thằng cháu hỏi, bà lại càng thêm bức bối, không nhìn được phát tiết những bức xúc trong lòng. — “Bị đưa đi cấp cứu, lúc mở mắt dậy thì đã thấy nằm trong cái phòng toàn mùi thuốc sát trùng này. Khó chịu chết đi được. Ta muốn về thì lũ chúng nó không cho về, muốn ngủ một chút mà cũng không xong là sao?”

Không thấy bà chán ghét cái mùi này hay sao mà còn cứng rắn bắt bà phải ở lại theo dõi? Chỉ cần nghĩ thấy hơi thuốc sát trùng, bà lại thấy trần trọc khó ngủ, ở thêm ít hôm thì kiểu gì cũng lại sinh ra một đồng bệnh.

— “Bà... Bà... Cô nói.” — Minh Tuyết ngơ ngác nhìn người đang ở trên giường bệnh, hoàn toàn không thể liên tưởng bà với bệnh nhân trong tình trạng nguy kịch. — “...Hôn mê...”

Rõ ràng vừa nãy bà cô mới nói tình hình của bà rất nghiêm trọng, không biết có thể tỉnh lại hay không kia mà? Thế nhưng tình trạng bây giờ của bà lại không giống như lời cô ấy nói chút nào.

Có ai nói cho cô biết chuyện này thật ra là thế nào không? Minh Tuyết mãi không hiểu được rốt cuộc sai lầm phát sinh ở đâu.

— “Đúng vậy mà!” — Bà cô lúc này rất đúng lúc bước vào, thân nhiên như không có gì khác thường. — “Nhưng chỉ là ta chưa kịp nói rằng hôm qua bà đã tỉnh rồi thôi. Bà không cho ta báo với mấy đứa, nhưng ta thấy bà nằm viện mà không cho cháu nội và cháu dâu biết thì cũng không ổn.”

Còn việc hiểu nhầm là do bọn họ, không liên quan gì đến cô. Bà cô rõ ràng là cố ý muốn cho bọn họ xấu mặt, lại còn nói kiểu rất chính nghĩa khiến hai người hết đường nói nổi.

Làm ơn đi! Điều quan trọng nhất thì cô không nói, hại bọn họ lo lắng hốt hoảng cả buổi, cuối cùng hóa ra lại chỉ là một sự hiểu lầm. Yo Seob rất muốn phát điên, nhưng vì đó là cô ruột của mình nên lại chỉ có thể ngậm ngùi nuốt xuống.

— “Có gì đâu mà làm ầm lên thế chứ? Ta còn chưa chết đâu.” — Bà rõ ràng tỏ ra không đồng ý với sự tự tiện quyết định của bà cô, cảm thấy mình đâu có bệnh đến mức phải gọi cháu về trông như vậy. Tuy rằng bình thường bà hay trách mắng Yo Seob không chịu thường xuyên trở về thăm, nhưng cũng không có nghĩa muốn để đứa cháu gặp lại mình ở trong bệnh viện như vậy.

Hiện tại bà chỉ có một nguyện vọng duy nhất là được trở về nhà ngủ một giấc, không bị ai làm phiền là được rồi.

Nói đến đây, bà mới bất chợt nhớ ra một điều gì đó, vội vàng quay trở lại về phía Yo Seob.

— “Mà vừa nãy ta nghe thấy hai đứa nói gì mà sẽ làm theo những gì ta bảo hả?” — Dù lúc đó vẫn trong giấc ngủ, nhưng những câu quan trọng nhất thì bà vẫn nghe được rõ ràng, không thể nhầm lẫn. — “Cái thằng này. Cuối cùng thì mày cũng chịu về kế nghiệp công ty để bà già này được nghỉ ngơi hả?”

Nghĩ đến chuyện thằng cháu cuối cùng cũng biết thương cho thân già này, bà quả thật mừng muốn rót nước mắt.

Trái ngược với vẻ vui sướng của bà, hai nhân vật chính Minh Tuyết và Yo Seob đến tận lúc đó mới hoàn hồn, hiểu được mình ngay từ đầu đã bị bà cô lừa gạt.

Phản ứng mạnh mẽ nhất với chuyện này chính là Yo Seob. Cậu lúc đó chẳng qua là cảm giác dâng trào mới nói vậy để mong bà tỉnh lại, nếu thật bất cập từ bỏ sự nghiệp để quản lý công ty thì thật đúng là sống không bằng chết.

Thế nên lựa chọn của chàng trai ấy dĩ nhiên sẽ là không thừa nhận những gì mình đã nói.

— “Bà!” — Về mặt chàng trai bất chợt trở nên vô cùng nghiêm túc, mở miệng nói dối không chút ngượng miệng. — “Bà nghe nhầm đấy. Ngủ nhiều quá nên không phân biệt được đâu là thật, đâu là mơ nữa rồi.”

Đánh chết cậu cũng không ngoan ngoãn trở về nhà kế nghiệp, thế nên cậu chỉ có thể phũ phàng đánh rớt những ảo tưởng vừa mới nhen nhóm trong đầu bà. Dù gì thì bà lúc đó cũng đang hôn mê, có tự tưởng tượng ra chuyện gì thì cũng là bình thường.

Nếu ngày thường Yo Seob phản ứng như vậy thì cũng không sao, nhưng lần này cậu dường như đã quên mất trước mặt mình là người mới được đưa vào viện vì bệnh tim, thế nên càng không dự đoán được chuyện sẽ xảy ra sau đó.

— “Cái thằng này!” — Bà nổi giận, tiện tay vợ lấy chiếc gối ném phăng về phía Yo Seob. Nhưng đáng tiếc chuyện này chàng trai ấy gặp suốt ngày, nhắm mắt cũng có thể tránh né được.

Đáng đánh đòn hơn là ai đó còn nhìn bề với ánh mắt đầy như đang nói: bà không còn trò gì khá hơn nữa hay sao?

Cái này đúng là chọc bà nổi điên. Cơ thể còn chưa khỏe lại cùng với cảm xúc quá độ khiến khuôn mặt bà đột nhiên tái nhợt, tay ôm ngực trong thống khổ.

— “Ồi!... Tim...” — Bà đau đớn đến mức không không chế được ngã xuống giường, miệng mãi mới phát ra được vài từ đứt quãng. — “Tim của ta!”

Đột nhiên phát sinh sự việc như thế, cả ba người còn lại đều hoảng sợ, vội vàng nhào tới bên giường, đầu óc rối loạn, nhất thời không nghĩ được gì.

— “Bà! Không sao chứ?” — Chẳng lẽ lại lên cơn đau tim? Nghĩ đến đáp án này, mọi người không giấu được vẻ kinh sợ, tay chân cũng trở nên luống cuống.

Nhưng khi bọn họ còn chưa kịp hô gọi bác sĩ tới thì một bàn tay lại đột ngột vươn ra nắm chặt lấy tay của Yo Seob và Minh Tuyết. Sau đó, khi chàng trai ấy ngược xuống nhận thấy bàn tay ấy là của ai, cũng nhận thấy điều khác thường, đôi mắt nhìn lên vừa vận dụng phải ánh mắt giao hoạt của bà.

Bà... rõ ràng không có bị phát bệnh, nhưng lại giả bộ khiến bọn họ lo là cảnh giác rồi tóm gọn. Minh Tuyết nhìn thấy tình cảnh trước mặt của bản thân, trong lòng không ngừng cảm thán: đúng là bà của Yo Seob có khác.

Là người hiểu rõ nhất thằng cháu của mình, bà biết rằng nếu tiếp tục dùng biện pháp mạnh thì có khả năng sẽ phản tác dụng, đành phải thay đổi chiến thuật.

— “Được! Muốn ta làm việc tới chết cùng được.” — Bà tỏ vẻ như đã nhận mệnh, không thể làm gì để thay đổi quyết định của Yo Seob, khuôn mặt tràn ngập khổ sở. Nhưng sau đó lại đột nhiên trở nên kích động, cảm xúc không nhịn được bùng phát. — “Nhưng mày phải cho ta một đứa cháu trước khi ta bị vắt kiệt sức đến chết chứ! Chết của ta!”

Chỉ là muốn nhìn thấy đứa cháu một mặt, ôm nó một chút thôi, nhưng sao lại khó khăn như vậy cơ chứ? Bà mong chờ không biết bao nhiêu năm, cuối cùng cháu không có, cháu cũng mất dạng, chỉ còn lại thân già cô độc trong căn nhà rộng lớn.

Ánh mắt bà nhìn Yo Seob tựa như đang lên án cậu thật bất hiểu, muốn dùng vẻ đáng thương để lay động thằng cháu của mình. Chỉ có điều nếu là nguyện vọng khác thì còn được, chứ bảo cậu rời khỏi giới nghệ sĩ hay biến ra cháu cho bà thì nhất định là không thể.

Biết rằng không thể thỏa mãn mong muốn của bà, nhưng lại không chịu được ánh mắt cầu xin tội nghiệp đó Yo Seob cũng chỉ có thể lựa chọn biện pháp cứng rắn, mau chóng rời khỏi nơi này.

— “Bà à! Cháu thấy bà còn khỏe hơn cả cháu rồi đấy.” — Khỏe đến mức còn giả phát bệnh để bọn họ được một phen hốt hoảng như vậy cơ mà. Càng nghĩ Yo Seob thấy càng bức bối, đứng dậy kéo Minh Tuyết bước ra khỏi phòng. — “Mà vừa nãy bà nói là muốn ngủ mà. Cháu cũng không dám ở lại làm phiền, thế nên sẽ quay lại thăm bà sau vậy.”

— “Cái thằng mất dạy kia!” — Tiếng bà thét lên ở phía sau, nhưng lại bị Yo Seob hoàn toàn không nhìn.

Cậu không thể chấp nhận việc ép buộc như vậy, hơn nữa cũng không thể tự mình biến ra đứa cháu nội cho bà, thế nên chỉ có thể chọn cách chuồn ra khỏi căn phòng cho yên chuyện.

* * *

Bầu trời đêm mùa xuân với muôn ngàn ánh sao lấp lánh, mang theo hương vị êm dịu thổi tràn qua tầng không. Khung cảnh trên sân thượng cũng trở nên thật huyền ảo, tựa như một khu vườn nhỏ được phủ tràn lên bởi một tấm màn ánh sáng bạc, nhưng cũng mang theo một vẻ vắng lặng.

Minh Tuyết mở cửa bước ra ngoài, có chút sững sờ khi nhìn thấy hình bóng của một chàng trai đứng tựa bên lan can, ánh mắt nhìn ra phía xa xăm. Tuy rằng chỉ nhìn thấy bóng lưng của người con trai ấy, nhưng cô dường như cảm nhận được sự cô độc của cậu giữa màn đêm bao la.

— “Yo Seob! Anh vẫn còn giận đó à?” — Cô lúc này không thể nào hiểu được cậu đang nghĩ gì mà khiến cho không khí xung quanh cũng trở nên âm trầm và u buồn như vậy. Bà chẳng phải đã không sao rồi đó ư? Không lẽ là giận bà giả bệnh khiến bọn họ lo lắng nên đột nhiên khác thường? — “Chuyện sáng nay...”

— “Tôi đã xem bệnh án của bà.” — Chàng trai đột nhiên mở miệng nói. Cậu vẫn đứng lặng lẽ bên lan can, không hề quay lại, ánh nhìn vẫn hướng ra phía xa tít chân trời, nhưng sâu trong đôi mắt ẩn chứa một sự ưu sầu. — “Bệnh tình không được tốt lắm, có thể đột ngột chuyển biến xấu bất cứ lúc nào. Có thể đột ngột như hôm trước, nhưng lại chưa chắc may mắn được như vậy.”

Lúc này, cậu mới nhận thấy sự sống của con người thật mỏng manh. Lần phát bệnh tiếp theo không biết là khi nào, cũng có khả năng khiến cậu sẽ mất đi bà mãi mãi. Nghĩ đến đó, chàng trai thấy thật lo sợ ngày đó tiến đến, hoảng hốt không biết nên làm sao.

Cũng như sáng nay, cậu biết bà muốn che giấu đi điều này, thế nên cũng giả bộ không biết. Ít ra cậu có thể tiếp tục lừa mình dối người rằng mọi chuyện vẫn ổn, tiếp tục như bình thường không có gì thay đổi. Cứ thế cho đến mãi mãi.

— “Vậy thì anh thử đừng cãi lại bà nữa.” — Nghĩ đến quan hệ của hai bà cháu này, Minh Tuyết đúng là chẳng biết phải nói sao.. — “Hãy thường xuyên về thăm bà, thường xuyên gọi điện về hỏi thăm, mọi thứ đều nghe theo lời bà.”

Nghĩ đến cảnh hai người đó hòa thuận trong cùng một mái nhà, ngay chính cô cũng có chút không quen. Nhưng mà cứ tiếp tục như vậy thì đến một ngày nào đó, cậu có hối hận thì cũng quá muộn để thay đổi được gì.

“VẬY SAO?” – Nghe thấy lời nói của cô, Yo Seob khẽ nheo mắt lại, nhìn về phía cô trong vẻ nguy hiểm, bàn chân cũng tiến dần tới gần khiến Minh Tuyết có chút hoảng sợ.

Mọi thứ? Cô ta có hiểu bản thân đang nói gì không thể? Cô không nhớ bà đã nói gì sáng hôm nay hay sao? Hay là thực sự định cùng cậu tạo ra một đứa chất cho bà chơi lúc tuổi già?

Nhìn thấy vẻ mặt của chàng trai lúc đó, bàn chân Minh Tuyết bắt giác lùi lại, không hiểu tại sao cậu lại tỏ ra khác thường như vậy. Mãi sau cô mới hiểu được, rất muốn cắn đứt lưỡi của mình.

Thề với trời, cô đúng là không nghĩ tới chuyện đó khi khuyên giải cậu, cũng hoàn toàn không có ý định cùng cậu cho bà một đứa chất. Thế nên xin cậu cậu rộng lượng tha thứ, đừng có tiến tới gần như vậy có được không?

“Yo ... Yo Seob!” – Lùi lùi lại, Minh Tuyết mãi mới hô lên được tên cậu, bàn tay bắt giác túm chặt lấy cổ áo của mình. – “Anh ... định làm gì thế?”

Cô thật sự không thể vì thế mà hiến thân được. Làm ơn tha cho cô đi mà!

Đến khi cả người lùi đến chạm vào tường, cô không khỏi hoảng sợ khi nhận thấy đã không còn đường thoát. Khuôn mặt của chàng trai ngày càng tiến tới gần, khiến cô có thể cảm nhận được hơi thở của cậu, thấy ánh mắt sâu thẳm và tĩnh lặng như mặt hồ đang nhìn thẳng vào mình.

Cô hoảng sợ nhắm chặt mắt, trong lòng không ngừng cầu nguyện.

Nhưng đợi mãi, những gì mà cô tưởng tượng lại không thấy xảy ra, cho tới tận khi giọng nói của cậu chợt vang lên giữa không gian tĩnh lặng của màn đêm mới giật mình mở mắt.

“Lúc nhìn thấy bà trên giường bệnh, tôi thật sự rất sợ hãi. Chỉ cần nghĩ tới chuyện bà có thể sẽ phải ra đi mãi mãi là tôi đã không thể chịu nổi.” – Khẽ thở dài một hơi, chàng trai ấy đột nhiên tựa cằm lên vai cô, âm thanh nhạt nhòa trong màn đêm bất tận. – “Lúc đó... tôi chỉ có một ý nghĩ rằng... thật may vẫn còn có cô ở đó.”

Minh Tuyết có một giây tròn tròn mất kinh ngạc, nhưng rồi cũng dần hiểu được những gì cậu đang cảm nhận lúc này. Con người ta khi đối mặt với ý nghĩ sẽ mất đi người thân đều trở nên thật mềm yếu.

Cô không nói gì, chỉ đứng đó khiến cho cậu dựa vào, lặng im ngược lên bầu trời. Hình ảnh hai người đứng tựa vào nhau trên sân thượng dưới ánh trăng tạo thành một khung cảnh tuyệt đẹp trong buổi đêm yên bình.

Hai người gần sát nhau, nhưng lại không thể nhìn thấy khuôn mặt của đối phương. Cũng chính vì thế mà cô hoàn toàn không biết khoảnh khắc đó, có một giọt nước mắt vừa lặng lẽ rơi xuống, hòa tan trong màn đêm bất tận.

“Bà...Bà...Cô nói.” – Minh Tuyết ngờ ngác nhìn người đang ở trên giường bệnh, hoàn toàn không thể liên tưởng bà với bệnh nhân trong tình trạng nguy kịch. – “...Hôn mê...”

Rõ ràng vừa nãy bà cô mới nói tình hình của bà rất nghiêm trọng, không biết có thể tỉnh lại hay không kia mà? Thế nhưng tình trạng bây giờ của bà lại không giống như lời cô ấy nói chút nào.

Có ai nói cho cô biết chuyện này thật ra là thế nào không? Minh Tuyết mãi không hiểu được rốt cuộc sai lầm phát sinh ở đâu.

“Đúng vậy mà!” – Bà cô lúc này rất đúng lúc bước vào, thân nhiên như không có gì khác thường. – “Nhưng chỉ là ta chưa kịp nói rằng hôm qua bà đã tỉnh rồi thôi. Bà không cho ta báo với mấy đứa, nhưng ta thấy bà nằm viện mà không cho cháu nội và cháu dâu biết thì cũng không ổn.”

Còn việc hiểu nhầm là do bọn họ, không liên quan gì đến cô. Bà cô rõ ràng là cố ý muốn cho bọn họ xấu mặt, lại còn nói kiểu rất chính nghĩa khiến hai người hết đường nói nổi.

Làm ơn đi! Điều quan trọng nhất thì cô không nói, hại bọn họ lo lắng hốt hoảng cả buổi, cuối cùng hóa ra lại chỉ là một sự hiểu lầm. Yo Seob rất muốn phát điên, nhưng vì đó là cô ruột của mình nên lại chỉ có thể ngậm ngùi nuốt xuống.

“Có gì đâu mà làm âm lên thế chứ? Ta còn chưa chết đâu.” – Bà rõ ràng tỏ ra không đồng ý với sự tự tiện quyết định của bà cô, cảm thấy mình đâu có bệnh đến mức phải gọi cháu về trông như vậy. Tuy rằng bình thường bà hay trách mắng Yo Seob không chịu thường xuyên trở về thăm, nhưng cũng không có nghĩa muốn để đứa cháu gái lại mình ở trong bệnh viện như vậy.

Hiện tại bà chỉ có một nguyện vọng duy nhất là được trở về nhà ngủ một giấc, không bị ai làm phiền là được rồi.

Nói đến đây, bà mới bất chợt nhớ ra một điều gì đó, vội vàng quay trở lại về phía Yo Seob.

“Mà vừa nãy ta nghe thấy hai đứa nói gì mà sẽ làm theo những gì ta bảo hả?” – Dù lúc đó vẫn trong giấc ngủ, nhưng những câu quan trọng nhất thì bà vẫn nghe được rõ ràng, không thể nhầm lẫn. – “Cái thằng này. Cuối cùng thì mày cũng chịu về kế nghiệp công ty để bà già này được nghỉ ngơi hả?”

Nghĩ đến chuyện thằng cháu cuối cùng cũng biết thương cho thân già này, bà quả thật mừng muốn rót nước mắt.

Trái ngược với vẻ vui sướng của bà, hai nhân vật chính Minh Tuyết và Yo Seob đến tận lúc đó mới hoàn hồn, hiểu được mình ngay từ đầu đã bị bà cô lừa gạt.

Phản ứng mạnh mẽ nhất với chuyện này chính là Yo Seob. Cậu lúc đó chẳng qua là cảm giác dâng trào mới nói vậy để mong bà tỉnh lại, nếu thật bất cậu từ bỏ sự nghiệp để quản lý công ty thì thật đúng là sống không bằng chết.

Thế nên lựa chọn của chàng trai ấy dĩ nhiên sẽ là không thừa nhận những gì mình đã nói.

— “Bà!” — Về mặt chàng trai bất chợt trở nên vô cùng nghiêm túc, mở miệng nói dối không chút ngượng miệng. — “Bà nghe nhầm đấy. Ngủ nhiều quá nên không phân biệt được đâu là thật, đâu là mơ nữa rồi.”

Đánh chết cậu cũng không ngoan ngoãn trở về nhà kế nghiệp, thế nên cậu chỉ có thể phũ phàng đánh rớt những ảo tưởng vừa mới nhen nhóm trong đầu bà. Dù gì thì bà lúc đó cũng đang hôn mê, có tự tưởng tượng ra chuyện gì thì cũng là bình thường.

Nếu ngày thường Yo Seob phản ứng như vậy thì cũng không sao, nhưng lần này cậu dường như đã quên mất trước mặt mình là người mới được đưa vào viện vì bệnh tim, thế nên càng không dự đoán được chuyện sẽ xảy ra sau đó.

— “Cái thằng này!” — Bà nổi giận, tiện tay vơ lấy chiếc gối ném phăng về phía Yo Seob. Nhưng đáng tiếc chuyện này chàng trai ấy gặp suốt ngày, nhắm mắt cũng có thể tránh né được.

Đáng đánh đòn hơn là ai đó còn nhìn bà với ánh mắt đầy như đang nói: bà không còn trò gì khá hơn nữa hay sao?

Cái này đúng là chọc bà nổi điên. Cơ thể còn chưa khỏe lại cùng với cảm xúc quá độ khiến khuôn mặt bà đột nhiên tái nhợt, tay ôm ngực trong thống khổ.

— “Ồi!... Tim...” — Bà đau đớn đến mức không khống chế được ngã xuống giường, miệng mãi mới phát ra được vài từ đứt quãng. — “Tim của ta!”

Đột nhiên phát sinh sự việc như thế, cả ba người còn lại đều hoảng sợ, vội vàng nhào tới bên giường, đầu óc rối loạn, nhất thời không nghĩ được gì.

— “Bà! Không sao chứ?” — Chẳng lẽ lại lên cơn đau tim? Nghĩ đến đáp án này, mọi người không giấu được vẻ kinh sợ, tay chân cũng trở nên luống cuống.

Nhưng khi bọn họ còn chưa kịp hô gọi bác sĩ tới thì một bàn tay lại đột ngột vươn ra nắm chặt lấy tay của Yo Seob và Minh Tuyết. Sau đó, khi chàng trai ấy ngược xuống nhận thấy bàn tay ấy là của ai, cũng nhận thấy điều khác thường, đôi mắt nhìn lên vừa vận dụng phải ánh mắt giao hoạt của bà.

Bà... rõ ràng không có bị phát bệnh, nhưng lại giả bộ khiến bọn họ lo là cảnh giác rồi tóm gọn. Minh Tuyết nhìn thấy tình cảnh trước mặt của bản thân, trong lòng không ngừng cảm thán: đúng là bà của Yo Seob có khác.

Là người hiểu rõ nhất thằng cháu của mình, bà biết rằng nếu tiếp tục dùng biện pháp mạnh thì có khả năng sẽ phản tác dụng, đành phải thay đổi chiến thuật.

— “Được! Mày muốn ta làm việc tới chết cùng được.” — Bà tỏ vẻ như đã nhận mệnh, không thể làm gì để thay đổi quyết định của Yo Seob, khuôn mặt tràn ngập khổ sở. Nhưng sau đó lại đột nhiên trở nên kích động, cảm xúc không nhịn được bùng phát. — “Nhưng mày phải cho ta một đứa chất trước khi ta bị vắt kiệt sức đến chết chứ! Chết của ta!”

Chỉ là muốn nhìn thấy đứa chất một mặt, ôm nó một chút thôi, nhưng sao lại khó khăn như vậy cơ chứ? Bà mong chờ không biết bao nhiêu năm, cuối cùng chất không có, cháu cũng mất dạng, chỉ còn lại thân già cô độc trong căn nhà rộng lớn.

Ánh mắt bà nhìn Yo Seob tựa như đang lên án cậu thật bất hiểu, muốn dùng vẻ đáng thương để lay động thằng cháu của mình. Chỉ có điều nếu là nguyện vọng khác thì còn được, chứ bảo cậu rời khỏi giới nghệ sĩ hay biến ra chất cho bà thì nhất định là không thể.

Biết rằng không thể thỏa mãn mong muốn của bà, nhưng lại không chịu được ánh mắt cầu xin tội nghiệp đó Yo Seob cũng chỉ có thể lựa chọn biện pháp cứng rắn, mau chóng rời khỏi nơi này.

— “Bà à! Cháu thấy bà còn khỏe hơn cả cháu rồi đấy.” — Khỏe đến mức còn giả phát bệnh để bọn họ được một phen hốt hoảng như vậy cơ mà. Càng nghĩ Yo Seob thấy càng bức bối, đứng dậy kéo Minh Tuyết bước ra khỏi phòng. — “Mà vừa nãy bà nói là muốn ngủ mà. Cháu cũng không dám ở lại làm phiền, thế nên sẽ quay lại thăm bà sau vậy.”

— “Cái thằng mất dạy kia!” — Tiếng bà thét lên ở phía sau, nhưng lại bị Yo Seob hoàn toàn không nhìn.

Cậu không thể chấp nhận việc ép buộc như vậy, hơn nữa cũng không thể tự mình biến ra đứa chất nội cho bà, thế nên chỉ có thể chọn cách chuồn ra khỏi căn phòng cho yên chuyện.

* * *

Bầu trời đêm mùa xuân với muôn ngàn ánh sao lấp lánh, mang theo hương vị êm dịu thổi tràn qua tầng không. Khung cảnh trên sân thượng cũng trở nên thật huyền ảo, tựa như một khu vườn nhỏ được phủ tràn lên bởi một tấm màn ánh sáng bạc, nhưng cũng mang theo một vẻ vắng lặng.

Minh Tuyết mở cửa bước ra ngoài, có chút sững sốt khi nhìn thấy hình bóng của một chàng trai đứng tựa bên lan can, ánh mắt nhìn ra phía xa xăm. Tuy rằng chỉ nhìn thấy bóng lưng của người con trai ấy, nhưng cô dường như cảm nhận được sự cô độc của cậu giữa màn đêm bao la.

— “Yo Seob! Anh vẫn còn giận đó à?” — Cô lúc này không thể nào hiểu được cậu đang nghĩ gì mà khiến cho không khí xung quanh cũng trở nên ảm đạm và u buồn như vậy. Bà chẳng phải đã không sao rồi đó ư? Không lẽ là giận bà giả bệnh khiến bọn họ lo lắng nên đột nhiên khác thường? — “Chuyện sáng nay...”

— “Tôi đã xem bệnh án của bà.” — Chàng trai đột nhiên mở miệng nói. Cậu vẫn đứng lặng lẽ bên lan can, không hề quay lại, ánh nhìn vẫn hướng ra phía xa tít chân trời, nhưng sâu trong đôi mắt ẩn chứa một sự ưu sầu. — “Bệnh tình không được tốt lắm, có thể đột ngột chuyển biến xấu bất cứ lúc nào. Có thể đột ngột như hôm trước, nhưng lại chưa chắc may mắn được như vậy.”

Lúc này, cậu mới nhận thấy sự sống của con người thật mỏng manh. Lần phát bệnh tiếp theo không biết là khi nào, cũng có khả năng khiến cậu sẽ mất đi bà mãi mãi. Nghĩ đến đó, chàng trai thấy thật lo sợ ngày đó tiến đến, hoảng hốt không biết nên làm sao.

Cũng như sáng nay, cậu biết bà muốn che giấu đi điều này, thế nên cũng giả bộ không biết. Ít ra cậu có thể tiếp tục lừa mình dối người rằng mọi chuyện vẫn ổn, tiếp tục như bình thường không có gì thay đổi. Cứ thế cho đến mãi mãi.

— “Vậy thì anh thử đừng cãi lại bà nữa.” — Nghĩ đến quan hệ của hai bà cháu này, Minh Tuyết đúng là chẳng biết phải nói sao.. — “Hãy thường xuyên về thăm bà, thường xuyên gọi điện về hỏi thăm, mọi thứ đều nghe theo lời bà.”

Nghĩ đến cảnh hai người đó hòa thuận trong cùng một mái nhà, ngay chính cô cũng có chút không quen. Nhưng mà cứ tiếp tục như vậy thì đến một ngày nào đó, cậu có hối hận thì cũng quá muộn để thay đổi được gì.

— “Vậy sao?” — Nghe thấy lời nói của cô, Yo Seob khẽ nheo mắt lại, nhìn về phía cô trong vẻ nguy hiểm, bàn chân cũng tiến dần tới gần khiến Minh Tuyết có chút hoảng sợ.

Mọi thứ? Cô ta có hiểu bản thân đang nói gì không thể? Cô không nhớ bà đã nói gì sáng hôm nay hay sao? Hay là thực sự định cùng cậu tạo ra một đứa chất cho bà chơi lúc tuổi già?

Nhìn thấy vẻ mặt của chàng trai lúc đó, bàn chân Minh Tuyết bắt giác lùi lại, không hiểu tại sao cậu lại tỏ ra khác thường như vậy. Mãi sau cô mới hiểu được, rất muốn cắn đứt lưỡi của mình.

Thề với trời, cô đúng là không nghĩ tới chuyện đó khi khuyên giải cậu, cũng hoàn toàn không có ý định cùng cậu cho bà một đứa chất. Thế nên xin cậu cậu rộng lượng tha thứ, đừng có tiến tới gần như vậy có được không?

— “Yo ... Yo Seob!” — Lùi lùi lại, Minh Tuyết mãi mới hô lên được tên cậu, bàn tay bắt giác túm chặt lấy cổ áo của mình. — “Anh ... định làm gì thế?”

Cô thật sự không thể vì thế mà hiến thân được. Làm ơn tha cho cô đi mà!

Đến khi cả người lùi đến chạm vào tường, cô không khỏi hoảng sợ khi nhận thấy đã không còn đường thoát. Khuôn mặt của chàng trai ngày càng tiến tới gần, khiến cô có thể cảm nhận được hơi thở của cậu, thấy ánh mắt sâu thẳm và tĩnh lặng như mặt hồ đang nhìn thẳng vào mình.

Cô hoảng sợ nhắm chặt mắt, trong lòng không ngừng cầu nguyện.

Nhưng đợi mãi, những gì mà cô tưởng tượng lại không thấy xảy ra, cho tới tận khi giọng nói của cậu chọt vang lên giữa không gian tĩnh lặng của màn đêm mới giật mình mở mắt.

— “Lúc nhìn thấy bà trên giường bệnh, tôi thật sự rất sợ hãi. Chỉ cần nghĩ tới chuyện bà có thể sẽ phải ra đi mãi mãi là tôi đã không thể chịu nổi.” — Khẽ thở dài một hơi, chàng trai ấy đột nhiên tựa cằm lên vai cô, âm thanh nhát nhòa trong màn đêm bất tận. — “Lúc đó... tôi chỉ có một ý nghĩ rằng... thật may mắn vẫn còn có cô ở đó.”

Minh Tuyết có một giây tròn tròn mắt kinh ngạc, nhưng rồi cũng dần hiểu được những gì cậu đang cảm nhận lúc này. Con người ta khi đối mặt với ý nghĩ sẽ mất đi người thân đều trở nên thật mềm yếu.

Cô không nói gì, chỉ đứng đó khiến cho cậu dựa vào, lặng im ngược lên bầu trời. Hình ảnh hai người đứng tựa vào nhau trên sân thượng dưới ánh trăng tạo thành một khung cảnh tuyệt đẹp trong buổi đêm yên bình.

Hai người gần sát nhau, nhưng lại không thể nhìn thấy khuôn mặt của đối phương. Cũng chính vì thế mà cô hoàn toàn không biết khoảnh khắc đó, có một giọt nước mắt vừa lặng lẽ rơi xuống, hòa tan trong màn đêm bất tận.

Bạn đang đọc truyện *My Stars* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Chương 25

Cầm túi đồ trong tay, Kevin chậm rãi bước về phía chiếc xe, ánh mắt khẽ hướng về phía Minh Tuyết giữa khung cảnh đồi núi quen thuộc. Cô gái ấy giờ đang ngược lên ngắm nhìn bầu trời đêm đầy những ánh sao, khuôn mặt phảng phất một nét dịu dàng giữa ánh trăng êm dịu.

— “Kevin! Anh đã mua xong đồ rồi ư?” – Không biết bao lâu sau, Minh Tuyết mới nhận thấy sự có mặt của cậu ở phía sau, liền quay lại với một nụ cười tươi tắn. – “Hôm trước tôi đã xem anh hát ca khúc mà chúng ta vẫn thường luyện tập. Trông anh ở trên sân khấu thật là tuyệt vời.”

Cho dù là ở bất cứ đâu, với bất cứ tạo hình gì, khí chất của chàng trai ấy vẫn không đổi, bất giác có thể thu hút mọi ánh nhìn về phía mình. Ở dưới sân khấu nhìn lên, cô cảm nhận được cảm giác khác hẳn so với lúc bình thường, trái tim không hiểu sao bỗng nhiên đập loạn nhịp.

— “Vậy sao?” – Kevin chỉ cười cười, lặng im bước tới bên cạnh cô. Nhưng nếu để ý kỹ có thể nhận thấy được những suy tư đằng sau ánh mắt của chàng mỹ nam ấy.

Kì thật, cậu rất muốn nói với Minh Tuyết rằng cô mới là người duy nhất mà cậu mong muốn cùng hát ca khúc đó. Khoảnh khắc đứng trên sân khấu, trí não cậu chỉ còn lại cảnh hai người tập luyện cùng nhau, rõ nét tựa như đang xảy ra trước mắt.

Đây là lần đầu tiên chàng mỹ nam ấy phân tâm khi đứng trên sân khấu, bản thân cậu cũng không nhận thấy ánh mắt mình đang vô thức truy đuổi hình bóng cô dưới khán đài.

Đáng tiếc khán giả quá đông, hơn nữa lại ngồi trong bóng tối. Cho nên dù biết cô đang ở bên dưới, cậu vẫn không thể nào tìm được.

— “Đúng vậy! Thật sự là rất tuyệt mà. Cũng được mọi người đánh giá rất tốt.” – Minh Tuyết rất hồn nhiên trả lời mà không hề biết được những suy nghĩ trong lòng chàng trai ấy. Cô chỉ đơn giản thấy phần diễn của cậu rất hay, rất cuốn hút, không kìm lòng muốn nghe một lần rồi lại một lần.

Nhưng mà, ca khúc chính thức được biểu diễn cũng có nghĩa bọn họ cũng không cần phải luyện tập cùng nhau mỗi tối, mỗi người lại trở về với cuộc sống của riêng mình như khi chưa từng quen biết. Nghĩ đến điều này, trong lòng cô bỗng có chút thất lạc.

— “Thế là hàng ngày anh sẽ không phải tốn thời gian để tập cùng tôi nữa rồi nhỉ?” – Minh Tuyết hơi cúi đầu, giọng nói nhẹ nhàng vang lên trong màn đêm. Nghe như rất bình thường nhưng ngay cả chính cô cũng không biết trong lòng mình đang cảm thấy gì.

Buổi biểu diễn kết thúc, như vậy cũng có nghĩa những buổi tối như thế này sẽ không còn nữa. Cậu cũng sẽ rất nhanh quên đi cô tựa như quên khuôn mặt của các fan hâm mộ trong một buổi giao lưu mà thôi.

— “Cô vui thế sao?” – Từ đầu tới giờ, ánh mắt Kevin vẫn không rời khỏi người con gái ấy, nhưng vì ai đó vẫn cúi xuống nên cậu không thể biết được cô đang nghĩ gì. – “Không phải tập với tôi nữa khiến cô vui đến thế sao?”

Nghĩ lại những gì mình đã làm trong tuần nay, cậu cũng nhận thấy bản thân thật khác thường. Cậu đã rất cố gắng hoàn thành thật nhanh công việc trong ngày của mình để có thể sớm nhìn thấy cô thêm một chút. Nhưng sau tất cả, cô hình như lại không hề cảm nhận được những rối rắm trong tâm tình của cậu, thậm chí cũng chẳng biểu hiện chút luyến tiếc nào khi nghe cậu nói.

Phải chăng từ đầu đến cuối chỉ có một mình cậu tự đa tình, còn cô ấy lại thấy đây là một chuyện phiền phức? Nghĩ đến vậy, trong ánh mắt Kevin tràn ngập một vẻ u buồn.

— “Hà? Cái gì cơ?” – Minh Tuyết ngờ ngác ngược lên hỏi lại, không hiểu tại sao bỗng dưng chàng trai ấy lại hỏi như vậy. Cũng bởi vì suy nghĩ của cô quá mức đơn giản, không biết đến những suy tư hỗn loạn trong lòng chàng trai ấy lúc này. – “Tôi dĩ nhiên là vui rồi. vì sự cố gắng của chúng ta suốt tuần qua cuối cùng đã thu được thành quả tốt. Đặc biệt là lúc anh ở trên sân khấu thật là tuyệt, chẳng trách các fan lại điên cuồng như thế vì anh.”

Kì thật, tâm trạng của cô lúc này thật phức tạp. Nhưng đứng trước sự thành công trong việc tung ra ca khúc mới của Kevin, cô còn có thể nói khác sao? Không muốn không khí thêm phần khó xử, cô chỉ có thể nói lảng sang chuyện khác, ánh mắt có chút trốn tránh.

Vấn đề ý tới từng cử động của Minh Tuyết, Kevin cũng dần nhận thấy chút khác thường, đôi mắt tựa như có ánh sáng. Cậu cũng không tiếp tục truy cứu đề tài này, ánh mắt vẫn nhìn chăm chú vào cô, đôi môi khẽ nhếch lên.

— “Được rồi! Vậy thì cô đừng quên việc mà tôi nhờ vào ngày mai đấy nhé.” – Cậu bỗng nhiên hiểu được người con gái này cũng không phải không có chút cảm nhận gì khác thường như vừa nói. Mà cho dù có thật là như vậy, bọn họ vẫn có rất nhiều thời gian phía trước.

Kevin vòng ra phía cốp xe, cầm ra một chiếc hộp lớn. Sau đó trước ánh mắt ngỡ ngàng của người con gái đó, cậu đặt nó lên tay cô.

— “Đây là những thứ tôi đã chuẩn bị sẵn. Lần này tôi nhờ cô một lần, nhất định sẽ mời một bữa bù lại.”

Câu nói nghe rất bình thường, nhưng đối với Kevin thì kiểu gì cũng có lợi. Cậu có chút luyến tiếc, thế nên sẽ không để duyên phận của họ dừng lại ở đây. Bởi vì từ ngày đầu tiên hai người gặp mặt, đã có rất nhiều sợi dây ràng buộc họ lại với nhau, hiển nhiên không dễ dàng bị cắt đứt như vậy.

— “Chuẩn bị cả rồi sao?” – Dù đã được nhắc trước nhưng Minh Tuyết vẫn có chút ngạc nhiên, trong lòng đan xen giữa chờ mong và lo lắng. Sự việc này

phát sinh rất đột nhiên khiến cô có chút lo sợ mình sẽ không hoàn thành được những gì cậu nhờ vả. – “Nhưng... như vậy có được không?”

Nghĩ đến những gì mình phải làm ngày mai, Minh Tuyết thấy thật không quen, bối rối không biết làm sao. Nhưng mà đáp lại cô lúc đó chỉ là ánh mắt dịu dàng như nước của Kevin, khiến người con gái ấy chợt có ảo giác dù mình có làm ra lỗi gì thì cậu cũng sẽ không trách mắng lấy một lời.

* * *

Buổi chiều tà.

Những luồng sáng màu vàng trong veo rải tràn lên khắp không gian, khiến cảnh vật trở nên huyền ảo tựa như ở trong một câu chuyện cổ tích.

Vừa về tới kí túc xá, Yo Seob dường như cảm nhận được sự khác thường trong không khí. Đầu tiên là sự xuất hiện của một chiếc xe lạ ở trước cửa nhà, sau đó là vẻ mặt căng thẳng nghiêm trọng của các thành viên khác khi ngồi trên ghế trong phòng khách.

Nhìn thấy MS4 đều có mặt đủ cả, hơn nữa có vẻ như không ai có ý định rời đi làm, Yo Seob không khỏi thấy ngạc nhiên.

“Mọi người... Hyung Ki và anh Young Min chẳng phải có lịch làm việc và lịch hẹn bây giờ hay sao? Sắp trễ rồi đấy!” – Trong căn nhà lúc đó chỉ còn mỗi Yo Seob vẫn không hiểu được có chuyện gì khác thường diễn ra, cứ thế vô tư hỏi lại. – “Mà cái xe đỗ ở phía ngoài là của ai vậy?”

Vốn dĩ bình thường việc các cậu ở đây cũng không có nhiều người biết, nên đột nhiên xuất hiện một chiếc xe lạ ở trước nhà đúng là chuyện khác thường. Nhưng nhìn quanh một lượt, cậu vẫn không thấy bóng dáng của ai khác ở trong căn nhà, liền càng thêm khó hiểu.

“Của thư ký Park!” – Young Min rất tử tế giải đáp thắc mắc cho tên đàn em, nhưng trên mặt lại toát ra vẻ thần bí làm cho Yo Seob càng thêm khó hiểu.

Tên yêu nghiệt đó dường như cũng thật mâu thuẫn, vừa như mong chờ, vừa như không muốn biết đến sự thật sắp xảy ra, khuôn mặt phẳng phất một vẻ khá nghiêm trọng.

“Chị ấy đến đây để làm gì cơ?” – Càng nói về mặt của Yo Seob lại càng mờ mịt, không hiểu ra sao.

Tại sao bỗng dưng thư ký Park lại đến nhà bọn họ cơ chứ? Hơn nữa xe ở ngoài kia mà người lại đâu mất?

“Nghe nói Minh Tuyết được người ta mời đi dự tiệc.” – Tên yêu nghiệt kiên nhẫn giải thích tiếp, ánh mắt vô thức hướng về phía cầu thang. – “Thế nên đang nhờ thư lý Park trang điểm.”

Tuy là thư ký riêng của giám đốc, nhưng mọi người đều thừa nhận thư ký Park rất giỏi về trang điểm. Thế nên việc Minh Tuyết nhờ cậy bà chị đó giúp cũng là điều dễ hiểu. Chẳng qua tại sao bỗng dưng lại có chuyện dự tiệc gì ở đây mà bọn họ không hay biết chút gì cơ chứ?

“Cái gì? Dự tiệc? Trang điểm? Cô ta sao?” – Yo Seob đầu tiên là kinh ngạc, sau đó rất nhanh chóng chuyển sang kinh thường khi nghe thấy những gì tên đàn anh vừa nói. Chẳng trai ấy rõ ràng là không tin có một ngày cô gái tâm thường ngốc nghếch đó sẽ được mời tham gia một bữa tiệc lớn. – “Cái cô... đó...”

Đang định nói thêm điều gì nhưng những tiếng động vang lên trên cầu thang phía sau lưng khiến Yo Seob giật mình quay lại, câu nói sắp phát ra đột nhiên bị tắc lại trong họng khi nhìn thấy người vừa bước xuống.

Khoảnh khắc đó, cả bốn chàng mỹ nam cùng ngược lên, trong đôi mắt chỉ còn lại hình ảnh cô gái đang bước xuống, khuôn mặt biểu lộ một sự kinh ngạc chưa từng có trong cuộc đời. Bởi vì cả tất cả bọn họ đều có không dám tin người con gái trước mặt này lại chính là Minh Tuyết.

C.25.1

Làn da trắng hồng được phủ thêm một lớp phấn nhẹ trông rất tự nhiên. Đôi lông mi dài cong vút cùng với ánh mắt trong suốt tuyệt đẹp làm tăng thêm khí chất cho khuôn mặt, khiến ánh mắt người khác không tự chủ bị hút vào bên trong. Đôi môi hồng tươi tắn tựa như một cánh hoa đào, non mềm làm người con trai nào nhìn thấy cũng có xúc động muốn nếm thử.

Rõ ràng đứng trước mặt vẫn là Minh Tuyết của thường ngày, nhưng lúc này bọn họ đều có cảm giác cô thật xinh đẹp, tựa như một thiên sứ vừa mới bước xuống phàm trần. Chỉ thay đổi một chút xíu trong đường nét ngũ quan nhưng lại làm cô gái ấy trông thật khác biệt, tựa như tất cả bỗng trở nên hoàn mỹ, cuối cùng tập hợp lại thành một vẻ đẹp không thuộc về thế gian này.

Xinh đẹp đến mê hồn, dịu dàng và tao nhã như một vầng trăng trên cao rọi xuống nhân gian, khiến cho bất cứ ai cũng không nhận được bị mê hoặc.

Có lẽ bởi vì quá kinh điển, bởi vì không ngờ tới sẽ có ngày nhìn thấy cô xinh đẹp như vậy, các chàng trai sững sờ đến không nói lên lời. Trí não của họ trong giây phút đó dường như trở nên trống rỗng, không suy nghĩ được gì khác, trong mắt cũng chỉ còn lại bóng hình của người con gái ấy.

Cả bốn chàng mỹ nam ngẩn ngơ đứng bất động trong phòng khách, giữa không gian im lặng tạo thành một khung cảnh kì dị. Hyung Ki vẫn duy trì tư thế rót cà phê, hoàn toàn không nhận thấy nước bị tràn ra bàn. Young Min vừa đưa tách cà phê lên miệng thì đã bị hình ảnh trước mắt xóa sạch mọi ý nghĩ, suýt nữa đánh rơi chiếc tách. Yo Seob thì miệng há lớn đến mức có thể nhét vào trong đó cả một quả trứng gà, mãi không sao khép lại được, cả khuôn mặt chỉ còn lại kinh ngạc cực độ. Phản ứng mạnh nhất là Jae Sung, chỉ một ánh mắt liếc qua, sự thần thờ của chàng mỹ nam ấy dường như tan biến mất tiêu, trên khuôn mặt tuyệt mỹ là chỉ còn lại vẻ kinh ngạc hiếm có.

Các chàng trai dường như quên cả hít thở khi nhìn thấy bóng dáng cô gái đang bước xuống cầu thang. Dáng vẻ thanh thoát của Minh Tuyết khiến họ lầm tưởng cô chính là tiên nữ bước xuống từ trên trời cao.

“Cô... cô... cô...” – Mất một lúc lâu, Yo Seob mới phát âm ra được mấy từ đứt quãng, nhưng cuối cùng lại nhận thấy bản thân không biết nói gì tiếp theo.

Đây thực sự là Minh Tuyết sao? Người đã sống chung nhà với họ gần một năm trời ư? Anh chàng trẻ con mãi vẫn không thể tin được vào những gì trước mắt, trong đầu vẫn không ngừng tự hỏi có gì nhầm lẫn ở đây hay không?

Nếu không thì tại sao cô gái vốn bình thường đến mức chỉ cần đứng trong đám người là mất dạng kia lại có thể trở nên xinh đẹp đến mức này?

“Uà? Sao mọi người lại ở đây hết vậy?” – Nhân vật chính gây ra sóng gió trong lòng các chàng trai, Minh Tuyết thì lại không hay biết gì đến sức ảnh hưởng mạnh mẽ của bản thân, đưa mắt nhìn xung quanh phòng khách một vòng trong ngạc nhiên. – “Hôm nay mọi người không phải làm việc ư?”

Làm gì có ngày nào mà bọn họ không phải làm việc cơ chứ? Không những thế mà còn hình như sắp trễ giờ nữa. Chẳng qua sự xuất hiện của Minh Tuyết khiến cả bốn chàng mỹ nam quá mức ngỡ ngàng, trong đầu mặc dù vẫn đang hồi thức bản thân đi đến chỗ làm nhưng cơ thể lại không hề nhúc nhích, ánh mắt không sao rời khỏi người con gái ấy.

“Sao mọi người đột nhiên nhìn tôi dữ vậy?” – Minh Tuyết vẫn không hề nhận thấy mình là nguyên nhân của tất cả, còn rất ngây ngốc hỏi lại một câu như vậy. Theo ánh mắt của các chàng trai, cô cúi xuống nhìn lại về phía bản thân, cảm thấy có chút không được tự nhiên với bộ dạng hiện tại.

Chẳng lẽ như vậy trông rất kì lạ sao? Nghĩ như vậy, cô có chút lo lắng, quay lại nhìn về phía bà chị đang đi xuống cầu thang ở phía sau, ánh mắt đầy đáng thương.

“Bộ trông em kì quặc lắm sao?” – Nếu không thì tại sao bọn họ lại cứ nhìn chằm chằm vào cô như vậy? Minh Tuyết càng nghĩ càng thấy không ổn, cũng bắt đầu lo lắng bản thân với bộ dạng này đi dự tiệc sẽ bị chê cười.

Cô vốn đã không quen với việc trang điểm như vậy, cảm giác toàn thân không tự nhiên. Hiện tại lại phải đối mặt với ánh nhìn khác thường của các chàng trai khiến cô càng thêm hoảng hốt.

“Đứa nào nói là kì quặc? Dám coi thường tài nghệ của chị à?” – Đột nhiên nghe Minh Tuyết nói như vậy, mặc dù còn chưa biết mọi chuyện ra sao nhưng thư ký Park đã lớn tiếng giận dữ. Hôm nay trang điểm cho Minh Tuyết cũng là lần khiến bà chị ấy hài lòng nhất, có cảm giác đang biến một viên ngọc thô thành kim cương, thành quả thu được vượt xa so với sự đoán.

Nhìn xem ánh mắt, đôi môi, làn da, dáng người, tất cả đều hoàn hảo đến không còn chỗ để chê, đẹp đến mức ngay cả cùng là phái nữ như chị cũng phải tán thưởng. Vậy mà tên nào dám nói kì quặc thì đúng là mất mủi.

“Đẹp mà! Rất đẹp!” – Phát giận xong xuôi, bà chị mới quay sang an ủi Minh Tuyết, trong lòng vẫn không ngừng khinh bỉ mấy tên đàn em. Tuyệt tác tâm đắc nhất của chị mà mấy tên này cũng dám chê, đúng là chán sống rồi mà. – “Em không phải lo. Kẻ nào mở miệng ra chê thì không xứng đứng trong giới nghệ thuật.”

Trước thái độ mạnh mẽ của bà chị, Minh Tuyết chỉ đành gật đầu lia lịa, vội vàng nói sang chuyện khác.

“Đề em tiền chị về nhé!” – Kì thật, trong lòng cô vẫn còn chút không được tự nhiên, nhưng chỉ có thể ngậm ngùi nuốt xuống trước ánh mắt tự tin thường và chờ mong những chuyện phấn khích phía sau của chị thư kí.

Dù vẫn đang tự nhắc nhở bản thân phải cố gắng tỏ ra tự nhiên, Minh Tuyết vẫn không sao thích ứng được trước những ánh mắt của người khác nhìn về phía mình. Mỗi lần như vậy là chân tay lại luống cuống, lo sợ bản thân có chỗ nào không ổn.

Cứ thế, hai người con gái duy nhất trong căn nhà lúc đó bước đi, để lại các chàng mỹ nam vẫn ngồi sờ sờ trên ghế, mất một lúc lâu sau thì hồn mới trở về với thân xác.

“Cái này... là sao?” – Khó chấp nhận sự thật này nhất là Yo Seob, vẫn nhìn theo bóng dáng cô cho dù nó đã khuất sau cánh cửa. Cậu thật sự không hiểu tại sao con vẹt con xấu xí bình thường của nhà bọn họ bỗng nhiên lại lột xác hóa thành thiên nga, hoàn toàn đảo lộn mọi nhận tri của cậu từ trước đến nay. – “Cô ta sao lại có thể đẹp như vậy cơ chứ? Làm sao mà...”

Chẳng lẽ từ trước đến nay cô vẫn là một mỹ nhân, chẳng qua đang cố tình che giấu đi ánh sáng của bản thân sau vỏ bọc tầm thường mà họ vẫn thấy? Mới nghĩ đến đó cậu đã cảm thấy tình huống này đối với một người ngốc nghếch như Minh Tuyết thật không khớp. Hơn nữa ai đó cũng không muốn tin tưởng, thế nên không ngừng đưa ra những lý do khác để lý giải.

“Là trang điểm sao?” – Nhất định là vậy. Yo Seob tiếp tục lừa mình dối người, quyết không chấp nhận việc bản thân bao lâu nay vẫn bị dáng vẻ bình thường của cô che mắt. – “Phép thuật do trang điểm mang lại thật huyền diệu.”

Có thể biến một người bình thường đến mức không thể bình thường hơn thành một tiên nữ thì không huyền diệu hay sao? Yo Seob khẽ gật đầu, cảm thấy chỉ có như vậy mới là giải thích hợp lý nhất.

“Không hẳn.” – Young Min đột nhiên mở miệng nói. Đến lúc này tên yêu nghiệt mới nhận thấy tách cà phê vẫn còn trên tay, liền chậm rãi bỏ xuống.

dáng vẻ thông dong như thể người vừa mới bị thất thổ vài giây trước đó không phải là cậu. – “Minh Tuyết vốn đã rất đẹp. Chẳng qua do bình thường không trang điểm, cũng không chú trọng cách ăn mặc nên mới khiến cho người khác dễ dàng bỏ qua khi nhìn thấy thôi.”

Đầu tóc cũng chỉ buộc gọn lên, hay mặc áo phông, quần bò, đường nét khuôn mặt vốn đẹp nhưng lại khiến cho người khác cảm thấy còn thiếu một chút nữa mới đủ thu hút. Thử ki Park chẳng qua chỉ là bù đắp một chút đó, nhưng lại khiến cho ngũ quan của cô thêm rõ ràng, làm những ánh nhìn vừa thấy liền tập trung lại vào những ưu điểm vốn có. Nhất là ánh mắt trong suốt đen láy, bên trong thoáng qua những tia sáng, tựa như một hồ sâu cuốn hút những ánh nhìn.

– “Da em ấy vốn rất trắng.” – Nghĩ đến hình ảnh Minh Tuyết vừa nãy, Jae Sung cũng không nhịn được nói ra những suy nghĩ của mình. Tuy nói là trang điểm nhưng kì thật cũng chỉ rất nhẹ, làn da của cô cũng không vì thế mà thay đổi nhiều. Chẳng qua bình thường mọi người không chú ý tới mà thôi. – “Lại rất mềm mịn nữa. Cảm giác như cục bông, rất muốn chạm vào.”

Đó cũng là cảm giác của cậu mỗi khi lười biếng dùng vai cô làm gối. Nhớ đến những lúc ấy, chàng mỹ nam dường như lại cảm giác được hương thơm nhàn nhạt tỏa ra từ người cô, khiến cậu thấy rất thoải mái.

Không gian bỗng nhiên lại chìm trong yên lặng.

Mọi người chìm trong suy tư, trong lòng chợt có những cảm giác khác thường, trí óc cũng càng lúc càng rối loạn. Chỉ là bọn họ vẫn không hề nhận thấy, hoặc cố tình không nhận thấy những cảm nhận đó của bản thân.

Mãi lâu sau, đến khi anh quản lý hốt hoảng chạy tới đánh vỡ khung cảnh kì dị này, tâm trí các chàng trai mới được gọi về trở lại với thực tại.

– “Mấy cái đứa này! Trời ơi! Mấy giờ rồi mà còn ở đây thế?” – Nhìn mấy tên đàn em vẫn ngơ ngác không nhúc nhích, anh thật không biết nói gì. Thời gian đã gần kề nhưng hình như chỉ có mỗi mình anh vội đến phát điên, còn bọn họ vẫn bình chân như vại, trí não vẫn tràn ngập những suy tư. – “Mau lên! Mau đứng dậy bước đi ngay cho anh!”

Biết sự tình nặng nhẹ, các chàng mỹ nam cũng đành nghe theo lời anh quản lý, đứng dậy bước về phía cửa, trong lòng vẫn không giấu được sự rối rắm. Nhất là khi họ nghĩ đến việc một cô gái ngây ngô như Minh Tuyết đi dự tiệc với chàng trai nào đó, lại càng thêm lo lắng, sợ cô sẽ trở thành con cừu non ngốc nghếch tự nhảy vào miệng sói.

20:00 pm

Vẫn khuôn mặt tuyệt điểm được thư ký Park trang điểm từ hồi chiều, Minh Tuyết lúc này mặc bộ váy dạ hội màu xanh da trời, vui vẻ bước xuống cầu thang, trên môi là một nụ cười sáng lạn

– “Tôi đi đây!” – Cô vẫy tay chào, hướng về phía cửa trong chờ mong, trong trí não không ngừng tưởng tượng đến tình cảnh Kevin lúc nhìn thấy cô như vậy sẽ có biểu cảm gì.

Trong căn nhà lúc này ngoại trừ Yo Seob ra thì chẳng còn ai, các thành viên khác đều bận việc hết cả. Thế nên khi vừa nhìn thấy cô trong dáng vẻ này, ai đó liền nhanh chóng hóa thân thành ông bố khó tính, cau mày quan sát cô từ đầu tới chân.

– “Này! Đi đâu cơ? Buổi tối thế này mà lại một mình ra ngoài, không có chút ý thức về sự nguy hiểm nào thế à? Mà váy kiểu gì mà lại ngắn đến thế kia cơ chứ?” – Lượn quanh một vòng, Yo Seob càng nhìn càng thấy nhiều chỗ chướng mắt, lông mày không tự chủ cau lại. – “Cô có đúng là con gái không đấy?”

Cho dù thế nào thì cũng không nên một mình đi ra ngoài vào buổi tối như vậy chứ. Ai đó dường như đã quên mất bản thân vẫn hay sai cô đi siêu thị mua đồ một mình vào tầm này, lần này chẳng qua là đang gây khó dễ, không muốn thấy cô đi dự tiệc với chàng trai nào đó.

Chỉ cần tưởng tượng đến cảnh cô trang điểm và ăn mặc đẹp, tay trong tay với một người con trai khác bước vào bữa tiệc, cậu chợt thấy thật khó chịu. Thế nên cuối cùng chỉ có thể tỏ vẻ bất mãn với từng chi tiết nhỏ nhất, muốn tìm lấy một cái cớ để bắt cô ngoan ngoãn ở lại nhà.

– “Ngắn ư?” – Nhìn xuống bộ váy màu xanh da trời trên người mình, Minh Tuyết cảm thấy không có gì không ổn. Màu sắc và kiểu dáng rất đẹp, do chính Kevin chọn lựa nên đặc biệt phù hợp. Hơn nữa làn váy đằng trước cũng chạm xuống gần đầu gối, đâu có quá ngắn như cậu nói. – “Đâu có. Bình thường mọi người vẫn hay mặc như vậy mà.”

Thậm chí còn ngắn hơn nữa đấy chứ. Câu này Minh Tuyết chỉ nghĩ thầm trong đầu, không dám nói ra miệng, nhưng về mặt rõ ràng tỏ ra không đồng ý với cậu.

– “Cô còn dám cãi lại ư? Ăn mặc như vậy mà đi chơi đêm có biết là nguy hiểm đến mức nào không?” – Yo Seob không nhịn được lớn tiếng thuyết giáo, nhưng thật ra là để phát tiết cơn bức bối bị đè nén trong lòng.

Tuy nhiên, chàng mỹ nam còn chưa kịp phát tiết xong thì phải ngừng lại khi thấy Minh Tuyết đã bước tới tận ngoài cửa. Cô gái ấy cảm thấy ở lại nghe cậu nói linh tinh thật phí thời gian, liền lựa chọn không thêm quan tâm, cứ thế bỏ đi tới chỗ hẹn.

– “Ê! Nói cô đó!” – Yo Seob lớn tiếng gọi với theo, rất muốn kéo lại sự chú ý của cô về phía mình nhưng vô dụng. Minh Tuyết đã quyết tâm bỏ hết mọi thứ ngoài tai, mặc kệ ai đó âm ỉ ở phía sau, trong đầu chỉ còn lại ý nghĩ mình sắp trễ giờ hẹn.

Thấy cô không có chút ý định ngừng lại, Yo Seob vội vàng chạy đuổi theo ra cửa, cuối cùng lại chỉ thấy được bóng lưng của cô đang đi vội vã hướng ra

phía ngoài đường. Chàng mỹ nam có chút chần chừ không biết làm gì tiếp theo. Chạy theo ngăn cản thì rõ ràng là không ổn, nhưng mà cũng không thể cứ thế để cô đi như vậy.

Chẳng qua có một điều mà cậu có thể chắc chắn, đó là Minh Tuyết lúc này sẽ không chịu nghe vào tai bất cứ điều gì mà cậu nói. Như vậy cũng có nghĩa dùng biện pháp thuyết phục hiển nhiên là sẽ không thành công.

— “Đi dự tiệc với con trai ư?” — Nhìn theo bóng lưng xa dần của cô, Yo Seob càng lúc càng lo lắng, cảm giác như đang chính mắt thấy cô gái ngu ngốc đó tự nhảy vào biển lửa vậy. — “Cô gái ngốc nghếch như cô ta mà lại đòi đi chơi đêm ư? Kiểu gì cũng bị kẻ xấu thừa cơ lợi dụng cho coi. Thật là bức mình mà!”

Yo Seob không ngừng tưởng tượng đến những tình huống xấu nhất, trong lòng nóng như lửa đốt, thậm chí phải ngăn cản cô trước khi thật sự xảy ra chuyện. Cậu bực bội than vãn một tiếng, sau đó vội vàng chạy vào gara, lái xe bám theo người con gái ấy.

* * *

Để giữ bí mật chuyện sống chung nhà với MS4, Minh Tuyết không dám hẹn Kevin ở quá gần nhà, chỉ có thể đến trạm xe bus gần đó để chờ. Tuy rằng thời gian này ở đây rất vắng người, nhưng cô phải cố gắng lắm mới có thể duy trì sự bình thản, bỏ qua những ánh mắt đang nhìn về phía mình.

Một lát sau, một chiếc xe sang trọng dừng lại bên cạnh người con gái ấy. Sau đó là sự xuất hiện của Kevin bước ra khỏi cửa xe với phong thái tuyệt đẹp, nhất là nụ cười mê hồn tựa như đang tỏa ra những ánh hào quang khiến một cô gái như cô khi thấy cũng không khỏi mặt mày.

Chàng trai ấy còn đẹp hơn cả con gái, khiến ai khi đứng cạnh cũng có cảm giác bị lu mờ. Nhất là nụ cười của cậu khiến cho cả thế giới như mất hết sắc màu, tựa như yêu nghiệt, lại tựa như thiên sứ.

Ngước ánh mắt lên vừa nhìn đến Minh Tuyết, trong ánh mắt của chàng mỹ nam ấy cũng không giấu được vẻ kinh ngạc. Cậu vốn nghĩ cô khi trang điểm lên và mặc bộ váy dạ tiệc cậu tỉ mỉ chọn lựa thì chắc sẽ rất đẹp, nhưng không ngờ lại có thể đẹp đến mức này.

Nhất là đôi mắt, trong veo không chút tạp chất, thỉnh thoảng ánh qua những tia sáng khiến người khác khi nhìn vào không tự chủ trầm mê trong đó.

— “Minh Tuyết!” — Không biết bao lâu sau, cậu mới mở miệng nói, cảm giác như vừa bước ra khỏi một giấc mộng. Chàng mỹ nam rất thân sĩ bước tới mở cửa xe cho cô, trên môi vẫn duy trì nụ cười, chỉ là ánh mắt càng thêm sâu thẳm.

— “Cảm ơn!”

Minh Tuyết khẽ gật đầu bước vào bên trong, nhìn chiếc xe từ từ lăn bánh cho đến khi bắt đầu phóng đi nhanh dần, trong đầu có chút sầu lo suy nghĩ đến việc mình phải làm sao khi đến bữa tiệc. Cũng chính vì như vậy nên cô không nhận thấy ánh mắt dịu dàng của Kevin thỉnh thoảng vẫn hướng về phía mình, toát ra sự hạnh phúc như đang giữ lấy cả thế giới trong bàn tay.

Chỉ là trong đó cũng có một chút cảm giác thất bại. Bởi vì ngoài trừ lúc ban đầu có đôi chút ngỡ ngàng, sau đó Minh Tuyết lại hoàn toàn không hề nhìn về phía cậu, đáng vẻ bình thản đến mức không thể nào nắm bắt được.

Tại sao buổi tối hôm nay, cũng chỉ có một mình cậu bị mê hoặc?

* * *

Cách trạm xe bus một quãng không xa, Hyung Ki vẫn ngồi trong chiếc xe ngược nhìn về phía Minh Tuyết.

Vốn dĩ khi xong việc, cậu cũng nên trở về nhà, nhưng không hiểu sao lại lái xe đến gần trạm xe bus ngồi đợi. Có lẽ bởi vì trong vô thức vẫn biết cô sẽ đến đây, chờ đợi một chàng trai khác đến đón đi dự tiệc.

Vừa nhìn thấy hình bóng cô đi tới, trí não Hyung Ki dường như trống rỗng. Ánh mắt cậu khẽ ngắm nhìn cô gái xinh đẹp tựa như tinh linh ánh trăng. Khuôn mặt cô nhu hòa mang theo một vẻ thánh khiết mê hồn, chiếc váy màu xanh bồng bềnh trong gió, khiến người con gái ấy trở nên thật hư ảo, tựa như có khả năng tan biến bất cứ lúc nào.

Và Kevin đến.

Và Minh Tuyết bước vào trong xe.

Chàng trai lặng đi một hồi, đôi mắt vẫn hướng về phía hai người, tới tận khi chiếc xe lăn bánh đi xa dần. Trong suốt khoảng thời gian đó, cậu không hề nhận thấy bàn tay mình đang nắm chặt vô lăng, bàn chân rất muốn nhấn gas phóng theo. Nhưng cuối cùng lý trí đã kịp thời can thiệp, lựa chọn tiếp tục ăn nhìn chiếc xe đi xa.

Rốt cuộc cậu đang ở đây làm gì, ngay chính bản thân Hyung Ki cũng không biết câu trả lời. Trong lòng cậu đầy ngập sự mâu thuẫn, muốn đuổi theo nhưng mà lại không có tư cách để ngăn cản.

Lúc này, chàng mỹ nam thấy thật rối rắm, rõ ràng trong lòng nóng như lửa đốt, rất muốn đuổi theo nhưng cuối cùng lại bị lý trí đè xuống. Cậu vẫn trong trạng thái rối loạn, hoàn toàn không để ý tới những gì xảy ra xung quanh cho tới tận khi nghe được tiếng cửa xe bật mở, sau đó là sự xuất hiện của anh Jae Sung ngồi vào ghế bên cạnh.

“Đuổi theo!” – Ánh mắt nhìn thẳng phía trước, tên mèo lười đột ngột nói một câu, giọng điệu đều đều nghe không ra được cảm xúc bên trong.

Trí não Hyung Ki còn chưa hết kinh ngạc bởi những gì đang xảy ra thì bàn chân đã rất nhanh chóng nhấn gas, phóng vút đi như bay. Khoảnh khắc ấy, cậu hoàn toàn không hiểu được hành động đó của mình là vì sao. Bởi một câu mệnh lệnh của tên đàn anh hay vì bản thân cậu vốn đã muốn làm như vậy, chẳng qua chỉ đang chờ đợi một cái cớ mà thôi?

Trong một nhà hàng sang trọng, giữa khung cảnh lãng mạn cùng với tiếng nhạc du dương, Young Min đang ngồi đối diện với Eun Hye nhưng tâm trí dường như lại trôi tới một nơi rất xa.

Cậu mãi nhìn ra phía ngoài cửa sổ, ánh mắt không có tiêu cự, suy nghĩ những gì không ai biết.

“Sao thế? Chẳng nhẽ nói chuyện với tớ chán thế sao?” – Vài lên nói chuyện mà người bên cạnh không có phản ứng, Eun Hye cuối cùng cũng không chịu thêm nữa, đành phải lên tiếng nhắc nhở: – “Cậu từ đầu tới giờ không hề chú tâm chút nào.”

Cô thật sự hoài nghi bản thân người đang ngồi trước mặt mình có phải là chàng trai phong lưu mà mình quen biết không nữa. Từ bao giờ, cậu lại không chuyên tâm trong buổi hẹn hò, suy nghĩ những điều khác như vậy cơ chứ?

Thấy cậu như vậy, cô lại càng có những linh cảm mãnh liệt, tựa như dự báo cho một chuyện không tốt, khiến cô cảm thấy mọi thứ sắp trượt ra khỏi tầm tay của.

“Đâu có! Tớ vẫn đang nghe mà.” – Đến lúc này, Young Min mới giật mình phát hiện bản thân thất thố, nhưng sau đó rất nhanh chóng dùng nụ cười của mình để che lấp. – “Chỉ là mình hơi mệt vì dạo này lịch làm việc quá dày thôi.”

Chàng trai che giấu rất tốt, nhưng lại không thể qua mắt được một diễn viên trong nghề như Eun Hye. Nếu ngay cả sự khác thường này mà cô cũng không nhận ra thì thật không xứng là bạn thân cậu suốt bao nhiêu năm qua.

Tuy nhiên, nhiều khi cô thà rằng bản thân kém nhạy cảm một chút, như vậy cũng không vì nhận thấy sự khác thường này của cậu mà lo sợ.

“Chỉ e rằng sự thật không đơn giản như vậy. Cậu dạo này hẹn hò ít hơn hẳn so với lúc trước, đến nơi hẹn cũng không có tinh thần. Trước kia ai nói một ngày không thấy các cô gái xinh đẹp thì sẽ chết, bây giờ lại như vậy là sao?”

Nghe được những lời đó của cô Young Min chỉ cười cười, không phản bác, nhưng cũng không thừa nhận. Kì thật đến chính bản thân cậu cũng không hiểu được bản thân dạo gần đây ra sao, càng không biết phải làm gì để chấm dứt tình trạng này.

Rõ ràng là đang ngồi đối diện với Eun Hye, nhưng trong đầu cậu lại không ngừng nghĩ tới bóng hình của một người con gái khác. Tuy ai đó không quyến rũ và chói lóa như các cô gái mà cậu đã hẹn hò, nhưng khoảnh khắc cô bước xuống cầu thang lại gây cho cậu một ấn tượng rất mạnh.

Tựa như vàng trắng êm dịu trên cao, khiến con người ta chỉ cần nhìn thấy thì sẽ không rời mắt được.

Một lần lại một lần hồi tưởng về khung cảnh đó, chàng mỹ nam dường như không khống chế được suy nghĩ của mình, trong lòng thêm rất nhiều cảm giác kì lạ mà cậu chưa bao giờ biết đến. Để rồi đến lúc nhận thấy sự khác thường đó, cậu lại không khỏi hoảng hốt.

Tại sao một người mà Young Min vốn chỉ coi như em gái lại có thể tác động quá nhiều đến cảm xúc của cậu vậy cơ chứ? Nghĩ đến việc gần đây hay lo lắng thất thường vì một người mà bản thân không thể yêu, Young Min có cảm giác như mình sắp điên rồi.

“Xin lỗi!” – Ngồi trước cô bạn thân của mình, nhưng tâm trí lại không ở đây, cậu cảm thấy thật không phải, chỉ có thể nhẹ nhàng nói một câu.

Cậu thấy bản thân thật có lỗi, nhưng lại không sao không chế được trí não của mình. Thậm chí ngay lúc này, khi chàng trai ấy càng cố gắng bỏ hình ảnh Minh Tuyết bước xuống cầu thang ra khỏi tâm trí thì nó lại càng rõ ràng. Đặc biệt, khi nghĩ tới chuyện cô sẽ cùng một chàng trai khác dự dạ tiệc, bàn tay cậu bất giác nắm chặt mà không hề hay biết.

“Cậu xin lỗi vì điều gì cơ? Nếu vì sự phân tâm của ngày hôm nay thì không cần đâu.” – Eun Hye không muốn không khí trở nên khó xử, nên chỉ có thể lựa chọn tỏ ra rộng lượng. Nhưng như thế cũng có nghĩa không chấp nhận ai đó vẫn tiếp tục thần thờ như vậy khi đang ở bên cạnh mình. – “Nhưng mà tớ hi vọng cậu từ giờ có thể...”

“Xin lỗi!” – Càng lúc càng cảm thấy trong lòng nóng như lửa đốt, Young Min lúc đó hầu như không nghe thấy Eun Hye nói gì, cảm giác như có một ngọn núi lửa sắp bùng cháy trong lòng. Cuối cùng, chàng trai ấy không thể tiếp tục áp chế bản thân thêm một giây nào nữa, cứ thế đứng bật dậy trước khi trí não kịp hiểu mình đang làm gì.

Sau đó, cậu vội bước về phía cửa.

Tuy rằng trong đầu vẫn nghĩ rằng làm như vậy thật không đúng, nhưng mà nếu tiếp tục ngồi ở đây nghĩ đến cảnh Minh Tuyết đang ở đi cùng người con trai khác, Young Min có lẽ bị sự lo lắng trong lòng đốt thành tàn tro.

Trong khoảnh khắc, khung cảnh lãng mạn trong nhà hàng đột nhiên thay đổi, chỉ còn lại một mình Eun Hye kinh ngạc nhìn Young Min cứ thế đi mất. Một lúc lâu sau, người con gái ấy vẫn không thể tin được vào những gì đang diễn ra. Bởi vì trong cuộc đời mình, cô không bao giờ nghĩ tới có ngày mình lại bị chàng trai ấy bỏ rơi ngay trong lúc hẹn như vậy.

Vốn dĩ, Young Min không bao giờ để cho phái nữ phải chờ đợi, không thể chịu đựng được cảnh một cô gái đau buồn. Vốn dĩ, cô luôn cho rằng mình trong lòng cậu là đặc biệt. Nhưng mà đột nhiên gặp phải chuyện này khiến cô quá khó để có thể chấp nhận, không biết phải đối mặt ra sao với hiện thực.

Ngồi lặng đi trong nhà hàng, cô cảm thấy cả thế giới xung quanh mình mất đi ánh sáng, ánh mắt phút chốc cũng trở nên ảm đạm. Cô dường như có cảm giác sau buổi tối hôm nay, có rất nhiều việc đang dần thay đổi, theo phương hướng mà cô không hề mong đợi.

* * *

Ngồi lên xe, Young Min vội vàng phóng đi, nhưng bản thân cũng không biết được mình đang định đi đâu. Cậu lúc này phải rất cố gắng để điều chỉnh lại tâm trạng của mình, cảm thấy thật mệt mỏi và chán nản trước sự rối loạn trong tâm tưởng.

Một mình rời khỏi nhà hàng, để mặc Eun Hye ngồi đó, Young Min cũng hiểu được mình đang ứng xử thật không giống bản thân lúc thường, nhưng lại không chút thấy hối tiếc.

Tất cả mọi việc cậu làm lúc này đều chỉ vì một người con gái.

Cậu cố gắng tập trung để lái xe nhưng cũng không thay đổi được gì nhiều, ánh mắt nhìn ra phía trước nhưng trí não lại trống rỗng, thỉnh thoảng chỉ nhận thấy ánh đèn từ những chiếc xe đang đi ngược hướng.

Cũng trong giây phút đó, một hình ảnh đột nhiên rơi vào trong mắt khiến Young Min không khỏi chú ý.

Rõ ràng trên đường có rất nhiều xe đang đi lại, rõ ràng trời đã tối làm thị lực của con người trở nên kém hẳn, rõ ràng trong tình trạng như vậy, người bình thường không thể nhìn thấy ai ngồi trong xe đối diện. Nhưng mà chỉ trong một tích tắc như vậy, cậu lại thấy hình ảnh Minh Tuyết phá lệ rõ nét ở trong chiếc xe vừa lướt qua.

Kết!

Trước khi trí não kịp nhận biết điều gì đang diễn ra, thân thể cậu đã làm ra phản ứng. Cả chiếc xe của cậu đột ngột xoay đầu vòng lại, nhanh đến nỗi bánh xe ma sát với lòng đường tạo ra một tiếng động chói tai. Sau đó, khi chàng trai ấy còn chưa kịp hiểu được tại sao mình lại làm như vậy thì bàn chân đã nhấn gas, phóng vọt đuổi theo chiếc xe đó.

Phản ứng của cơ thể vượt qua sự chỉ đạo của đầu óc, cả bốn chàng mỹ nam đều trở nên thật lạ kì. Cũng vì thế mà trên con đường tối nay xuất hiện một hình ảnh hiếm có, khi bốn chiếc xe cùng phóng vọt thành hàng, vẫn bám theo nhau sát nút.

* * *

Những chiếc xe theo đuôi lần lượt dừng lại trước nơi tổ chức dạ tiệc, tiếp theo các chàng trai cũng vội vàng bước ra, tìm kiếm bóng dáng của Minh Tuyết và Kevin. Nhưng đáng tiếc, khi bọn họ tìm được thì cũng chỉ kịp thấy hình bóng của hai người họ cùng nhau bước vào cửa mất hút. Để lại mấy chàng mỹ nam đứng ngoài trong rối rắm.

Liếc nhìn quanh, bọn họ lại càng kinh ngạc khi thấy các thành viên khác trong nhóm cũng ở đó.

— “Uả?” — Yo Seob quay lại nhìn trong ngõ ngách. — “Sao mọi người lại ở đây hết thế?”

Chẳng phải mấy người này đều có việc bận tối nay hay sao? Chàng mỹ nam thấy thật khó hiểu, cũng không ngờ sẽ đụng độ người quen ở ngoài cửa như vậy. Đây chẳng qua chỉ là một sự trùng hợp hay bọn họ vốn có cùng chung một mục đích?

Trả lời cho cậu là một sự yên tĩnh như tờ. Hyung Ki và Young Min đều không nói gì, bởi vì ngay chính bản thân hai người cũng không hiểu rõ được trong lòng mình đang suy nghĩ điều gì. Câu hỏi đó bọn họ cũng không thể nào giải đáp.

Chỉ có mình Jae Sung là suy nghĩ rất đơn giản, vô tư nói ra những gì mình đang nghĩ. Chẳng qua thời gian để máu lên não của cậu vượt xa so với người thường, thế nên phải mất vài phút mới có phản hồi.

— “Bám theo Minh Tuyết!” — Cái này thì hiển nhiên không có gì phải bàn cãi. Nếu không thì bọn họ cũng đã không có mặt ở đây rồi. Jae Sung nhận thấy khóe miệng run rẩy của những người còn lại khi nghe câu trả lời, còn rất thật sự bổ sung. — “Ngăn chặn mọi hành vi vượt quá giới hạn của một cô gái chưa chồng.”

Vừa dứt lời, ai đó còn khẽ gật đầu, cảm thấy ý nghĩ của mình thật sáng suốt, hoàn toàn không nhận thấy có điều gì không ổn.

Làm ơn đi! Cho dù hai người đó có vượt qua giới hạn thật thì bọn họ nên dùng tư cách gì để ngăn chặn bây giờ?

— “Nhưng... anh à!” — Nhìn thấy tên đàn anh tự trả lời, tự quyết định, rồi lại tự hướng về phía nơi tổ chức dạ hội, Hyung Ki cảm thấy chán nản đến không biết phải nói gì. — “Chúng ta đâu có vé mời.”

Đó mới là điều quan trọng nhất, khiến cậu đến tận nơi đây rồi mà lại không dám theo vào.

Tuy rằng nếu bọn họ quyết tâm muốn vào thì cũng không ai ngăn cản, nhưng cũng vì là người của công chúng nên họ lại càng không dám gây ra chuyện gì

náo động. Chính vì thế khi thấy tên đàn anh vô tư bước về phía đó, cậu không thể không lên tiếng nhắc nhở.

— “Có mà! Chỉ có điều mấy đứa không biết thôi.” – Jae Sung đột nhiên nhủ mày, sau đó phản bác lại bằng một bộ mặt rất đáng đánh đòn. — “Anh quản lý đã đưa cho anh vé mời từ mấy hôm trước rồi mà.”

Chẳng qua vé rơi vào tay Jae Sung thì 100% là bị bỏ quên mất tiêu. Nếu không phải lúc này cậu rất muốn theo vào trong kia, hơn nữa lại được tên đàn em nhắc nhở thì chắc cũng chẳng nhớ ra có thứ này trên đời.

Nhìn tên mèo lười lục soát bản thân một hồi rồi lôi ra mấy chiếc vé mời nhẵn nhụi, các chàng trai còn lại cảm thấy hết nói nổi.

Jae Sung, sao cậu không thừa nhận là mình đã quên mất không nhắc với bọn họ đi cho nhanh, còn giả bộ vô tội như thế để làm gì. Chỉ vì tính đàng trí của ai đó làm hại bọn họ lo lắng suốt từ này tới giờ.

Nếu đã có vé mời, buổi dạ tiệc này bốn chàng mỹ nam hiển nhiên là phải tiến vào. Chỉ là cho đến tận khi bước vào bên trong, họ vẫn không thể ngờ mọi chuyện lại được giải quyết nhanh chóng đơn giản như vậy.

Vượt qua cánh cửa, không gian rực rỡ bên trong mở ra trước mắt các chàng trai. Ánh vào trong mắt họ là rất nhiều người nổi tiếng quen mặt trong giới nghệ sĩ, mặc những bộ đồ dự tiệc hoặc lộng lẫy, hoặc lịch sự, hoặc quý phái giữa khung cảnh tuyệt đẹp. Đáng tiếc giờ phút này cả bốn chàng mỹ nam đều không có tâm trạng thưởng thức khung cảnh đó, vừa bước vào đã đảo mắt nhìn quanh tìm kiếm bóng hình của Minh Tuyết.

Nhưng mà, người quá đông, bọn họ tuy ở cùng trong một buổi tiệc nhưng lại bị chính khung cảnh tráng lệ của nó ảnh hưởng, hai bên đều không thấy nhau.

Đứng giữa rất nhiều người nổi tiếng, nhưng Minh Tuyết lại không biết một ai, nên cũng không có hứng thú bắt chuyện với vị thần tượng nào. Trái lại, những món ăn lại là tâm điểm thu hút sự chú ý của cô, bởi vì chúng trông khá đẹp và ngon miệng.

— “Kevin này!” – Cố gắng lắm mới có thể rời mắt khỏi đám đồ ăn, Minh Tuyết đưa mắt nhìn một lượt quanh dạ tiệc, không khỏi thấy khó hiểu. — “Hình như đâu có yêu cầu phải có người đi cùng đâu nhỉ?”

Vốn dĩ lúc nghe Kevin nhờ, cô còn nghĩ đến nơi đây sẽ chỉ toàn các cặp đôi đi cùng nhau, nhưng hóa ra lại không phải. Thế nên hiện tại người con gái ấy đang cảm thấy rất khó hiểu, không biết tại sao cậu lại phải lôi kéo mình theo cùng.

Chẳng phải nếu Kevin đi dự tiệc một mình thì sẽ tiện hơn sao, hơn nữa cũng không lo bị hiểu lầm hai người là một đôi?

— “Đừng vậy!” – Nghe câu hỏi của cô, Kevin không có phản ứng gì khác thường, hoàn toàn không giống một người vừa bị bóc trần lời nói dối. — “Nhưng nếu đi một mình thì sẽ rất dễ trở thành mục tiêu tấn công của những người khác. Do vậy bình thường tôi hay đi cùng chị họ. Chỉ là hôm nay chị ấy có chút việc bận.”

Cậu thừa nhận là mình cũng có tư tâm khi mời cô đi cùng, nhưng việc này cũng có lý do chính đáng, không phải tự dưng làm điều thừa. Hơn nữa nếu không vì vậy thì làm sao cậu có thể nhìn thấy một Minh Tuyết xinh đẹp thế này cơ chứ.

Chàng trai nhìn cô với ánh mắt dịu dàng, khuôn mặt bỗng nhiên cúi xuống sát gần người con gái ấy.

Nếu là trước kia, Minh Tuyết còn có khả năng rơi vào ảo tưởng, nhưng sau mấy lần gặp tình huống tương tự, cô hiểu được cậu chẳng qua chỉ là đang muốn giúp mình chuyển gì đó mà thôi. Dẫu vậy, khi chứng kiến khuôn mặt gần sát của Kevin, trái tim cô cũng không khỏi đập loạn nhịp.

— “Có lông mi rưng rưng trên mặt cô nè.” – Chàng mỹ nam đưa tay cầm lấy cọng lông mi trên khuôn mặt Minh Tuyết, ngón tay có chút lưu luyến khi chạm lên làn da mềm mại của cô.

Mãi đến khi cậu lùi lại, cô gái ấy mới có thể thở hắt ra một hơi. Đứng trước chàng trai vừa đẹp như thiên thần, lại vừa như yêu nghiệt này, sức chống cự của cô trở nên cực thấp, ngay cả thở mạnh cũng không dám.

Hơn nữa khi thấy khuôn mặt thuần khiết của cậu, cô lại càng cảm thấy ngại ngùng, tựa như trong hai người chỉ có một mình cô hay nghĩ ngợi lung tung.

— “Đang kia có một món ăn khá ngon đấy.” – Thấy vẻ mặt ngây ngốc của Minh Tuyết, trong lòng Kevin có chút vui mừng. Điều này chứng minh cậu vẫn có sức ảnh hưởng đến với người con gái ấy hay chẳng? Nghĩ đến vậy, cậu khẽ nở một nụ cười tuyệt đẹp, nắm tay cô đi tới trước một bàn ăn khác.

* * *

— “Chia nhau ra đi!” – Trước một buổi dạ tiệc đông người thế này, cả nhóm đi cùng nhau để tìm hai người vốn không phải quyết định sáng suốt. Thế nên cuối cùng Hyung Ki chỉ có thể cắn răng đưa ra đề nghị này.

Bốn người cùng chia nhau ra đi tìm thì xác suất thấy cũng cao hơn, với lại chỉ cần một người đến ngăn cản cuộc hẹn hò này của hai người cũng đủ. Nghĩ đến vậy, các thành viên còn lại liền gật đầu tán thành.

Nhưng vừa mới chia nhau ra được vài giây, Yo Seob không biết nên phải nói gì đối với tên đàn anh đang lặng lẽ cầm đĩa tiến vào phía bàn để thức ăn kia hết cả. Lúc này cậu còn thấy kinh ngạc trước sự khác thường của tên đàn anh này, bây giờ mới hiểu ra đó chẳng qua chỉ là vài phút xuất thần. Hiện tại trong mắt Jae Sung ngoại trừ những món ăn trên bàn thì chẳng còn lại gì, hoàn toàn quên mất mục đích ban đầu khi đến đây.

“Rốt cuộc anh ấy đến đây để làm cái gì cơ chứ?” – Yo Seob thở dài một hơi, cũng chẳng thể làm gì để thay đổi, đành tiếp tục tự đi tìm, coi như không hề quen biết người kia.

Không ngừng nhìn quanh tì kiếm, phải đến gần mười phút sau thì sự cố gắng của cậu mới thu được thành quả. Xuyên qua đám người, chàng trai loáng thoáng thấy bóng dáng của Minh Tuyết và Kevin ở cách đó một đoạn.

“Minh...” – Đang định gọi tên người con gái ấy, nhưng còn chưa kịp nói hết, bàn chân Yo Seob bỗng dừng lại, ánh mắt tràn đầy kinh ngạc, không tin nổi những gì diễn ra trước mắt.

Tuy rằng chỗ đứng hơi xa, hơn nữa lại chỉ nhìn thấy sau lưng, nhưng cậu vẫn có thể thấy Kevin đang cúi xuống, càng ngày càng gần sát vào mặt Minh Tuyết. Chỉ cần nhìn bóng hình hai người đang hợp lại làm một, như vậy cũng đủ để chàng trai ấy đoán được bọn họ đang làm gì.

“Hôn... họ dám hôn... nhau sau?” – Yo Seob thật sự là bị khung cảnh trước mắt kinh động không nhỏ, ngón tay run run chỉ ra phía trước, miệng lắp bắp mãi mới nói ra được vài từ. – “Cô ta... dám... Sao lại có thể làm như vậy cơ chứ?”

Yo Seob lúc này tựa như sắp phát điên, bất chấp tất cả chạy đến định kéo hai người rời ra. Nhưng vừa mới bước ra được vài bước, một tiếng nói quen thuộc chợt vang lên gần đó khiến bàn chân cậu phải ngừng lại.

“Yo Seob! Đứng là anh rồi!” – Vừa nhìn thấy cậu, ánh mắt Anna tựa như tỏa sáng, vội vàng bước tới gần. Trên khuôn mặt đáng yêu của cô nở rộ một nụ cười xinh đẹp, khiến cô gái ấy tựa như một ngôi sao tỏa sáng trên bầu trời đêm. – “Anh cũng đến tham dự buổi tiệc này sao?”

Ở giữa buổi tiệc, Anna đang suy nghĩ đến Yo Seob thì lại đột nhiên nhìn thấy cậu, cảm thấy sững sờ đến mức không dám tin vào mắt mình nữa. Khi đã biết chắc không phải là ảo giác, cô không khỏi vui sướng chạy đến bên cậu, cảm giác tựa như đây chính là sự diệu kì của duyên phận.

Không hẹn trước, nhưng lại chợt thấy nhau giữa bao người, trên đời này còn chuyện gì lãng mạn hơn như vậy nữa đâu? Anna lúc này đang chìm đắm trong sự vui sướng, không hề nhận thấy tâm trạng của chàng mỹ nam ấy có gì khác thường.

“À.. Ừ...” – Chàng mỹ nam miễn cưỡng đáp lời, trong lòng lại có ngàn vạn không muốn. Cậu không thể hiểu nổi ai đó lại tỏ ra vui vẻ như vậy khi thấy mình. Hai người chẳng phải là đối thủ của nhau hay sao? Cho dù ở buổi tiệc có nhìn thấy thì cũng nên coi như không biết để đỡ phải mất công ứng phó nhau mới đúng.

Để Anna không nghi ngờ đến mối quan hệ của MS4 và Minh Tuyết, cậu phải cần rằng ngừng lại nói chuyện với cô. Lúc cấp bách này mà phải lãng phí thời gian ở đây nói mấy câu khách sáo với Anna, trong lòng Yo Seob càng thêm lo âu thấp thỏm tựa như có hàng ngàn ngọn lửa đang thiêu đốt.

Nghĩ đến việc hai người kia có khả năng làm nhiều hành động thân thiết hơn nữa, chàng trai liền có cảm giác bản thân không thể ức chế, tựa như sắp trở nên điên cuồng.

“Thật là trùng hợp đấy. Tôi không nghĩ là sẽ gặp được anh ở bữa tiệc này đâu. Nghe nói bình thường MS4 quá bận nên không tham gia vào những sự kiện như này.”

Anna vẫn tiếp tục nói, không hề nhận thấy người đối diện sắp mất hết kiên nhẫn. Đang vội mà còn bị ngăn lại nói mấy câu linh tinh, Yo Seob lúc này sắp không ức chế được, cảm giác rất muốn giết người.

Ông trời, ông phải cô gái này xuống để đẩy dọa con đúng không? Chàng trai thấy cô gái trước mặt vẫn đang nói hăng say mà rất muốn khóc.

“Uh. Nhề ra MS4 vốn không bao giờ tham gia vào sự kiện này, như vậy tôi cũng không phải đụng độ vị oan gia là cô rồi.” – Yo Seob oán trách nhỏ trong miệng, rõ ràng nóng ruột phải chết nhưng trên mặt vẫn phải tỏ ra như thường.

Nghĩ đến nguyên nhân hôm nay cả nhóm xuất hiện ở đây, ánh mắt cậu bất giác hướng về phía Minh Tuyết và Kevin vừa đứng, thầm nghĩ nếu phát hiện bọn họ lại có hành động vượt giới hạn thì sẽ bắt chấp việc Anna đang ở bên, xông tới ngăn cản ngay lập tức.

Đáng tiếc, cậu không có cơ hội làm vậy. Không phải vì hai người đó trở nên quy củ, mà bởi vì chỗ họ vừa đứng giờ trống trơn không có một ai.

Trong lúc cậu đang ứng phó với Anna, bọn họ đã đi đâu mất tiêu.

Nhận thức được chuyện này, Yo Seob không khỏi hoảng hốt, chợt có linh cảm rất xấu. Cậu chỉ sợ ở nơi mà cậu không thấy, bọn họ đang làm ra những chuyện...

Nói một hồi nhưng lại không nhận thấy phản hồi từ người bên cạnh, Anna lúc này mới liếc sang, chú ý đến biểu hiện của Yo Seob. Roi vào trong mắt cô là dáng vẻ kinh ngạc, mãi chưa hoàn hồn của anh chàng trẻ con, ánh mắt đắm đắm hướng tới một vị trí, tựa như ở đó đang có chuyện kì quái đang xảy ra.

Nhưng mà khi cô theo ánh nhìn của cậu thì lại không thấy có gì đặc biệt cả.

— “Có gì sao?” – Hết nhìn Yo Seob rồi lại ra phía đó, Anna cuối cùng vẫn chẳng thu hoạch được gì, không khỏi hỏi lại trong khó hiểu. Rốt cuộc chuyện gì khiến Yo Seob kinh ngạc như vậy, không ngừng phân tâm khi nói chuyện với cô?

Không thể để bọn họ đơn độc ở cùng nhau trong buổi tối thế này. Đó là tất cả những gì mà chàng mỹ nam ấy suy nghĩ được lúc này, sau đó rất nhanh biến nó thành hành động.

— “Tôi có chút việc.” – Để lại một câu ngắn gọn như vậy, Yo Seob vội vàng bước vội về phía trước, bỏ lại Anna với vẻ mặt ngờ ngàng của ở sau lưng. Trong đầu cậu lúc này chỉ còn lại ý nghĩ truy tìm bóng hình của Minh Tuyết, cảm nhận được sự lo sợ lớn đến mức lấn át tất cả mọi suy nghĩ khác.

* * *

Bữa tiệc rất ồn ào bởi những tiếng nói chuyện trên nền nhạc, tâm trí của chàng mỹ nam đang đi quanh quẩn tìm kiếm bóng hình của Minh Tuyết kia cũng vì thế lại càng hỗn loạn. Cậu đi lại không có mục đích, cố gắng nhìn quanh nhưng tung tích của người con gái ấy vẫn không thấy đâu, trong lòng có một chút nóng vội, một chút thất lạc không rõ nguyên nhân.

— “Young Min! Sao cậu lại ở đây thế?”

Một tiếng nói chọt vang lên kéo lại sự chú ý của chàng mỹ nam. Cậu sững sốt quay đầu, không thể ngờ đến đây lại gặp được người con gái mình vừa bỏ lại lúc này, nhất thời không biết phải phản ứng ra sao.

— “Vừa nãy tớ thấy cậu tỏ ra lo lắng, bỏ đi rất vội vàng. Còn tưởng là có chuyện gì, hóa ra lại là đến đây ư?” – Eun Hye cũng thật không ngờ lại gặp tên yêu nghiệt này một mình ở đây, trong lòng không biết là nên buồn hay vui. Cô còn tưởng là cậu bỗng khác thường như vậy là vì dân có tình cảm thật sự với một người con gái nào khác, vừa nhận thấy nguy cơ thì lại đột nhiên biết được không phải.

Nhưng mà buổi dạ tiệc này thì có gì nghiêm trọng đến mức Young Min phải tỏ ra nóng vội, bước đi không có một lời giải thích như vậy cơ chứ? Đây cũng là điều khiến người con gái ấy khó hiểu nhất.

— “Vừa nãy thật xin lỗi, mình thật sự không cố ý làm như thế?” – Nhìn thấy cô, Young Min lại thấy có chút áy náy. Tối hôm nay cậu cũng không hiểu mình làm sao lại có thể khiến một cô gái gặp tình huống khó xử như vậy. Nhưng rất nhanh, chàng mỹ nam liền lấy lại phong độ vốn có của một thần tượng, tìm cách để không khí trở lại như thường. – “Cậu cũng tới đây ư?”

Theo thời gian thì có lẽ Eun Hye vừa rời khỏi nhà hàng một chút là đến đây luôn, thế nên mới khéo đến mức hai người lại đụng độ nhau ở giữa buổi dạ tiệc.

— “Uh! Mình vốn có thiệp mời mà.” – Nhưng vì có hẹn với cậu nên không quan tâm. Chẳng qua khoảnh khắc nhìn thấy cậu bỏ đi, cô bỗng cảm thấy bản thân thật cô độc, muốn đến nơi đông người để xua đi những thất lạc trong lòng. – “Vừa nãy mới chọt nhớ đến thế nên liền đến đây. Chỉ là không ngờ lại có thể gặp cậu ở đây.”

Eun Hye cũng không tiếp tục truy vấn về chuyện ở nhà hàng, một phần không muốn hai người thêm khó xử, một phần vì cô sợ nghe thấy câu trả lời là điều mà mình không mong đợi. Nếu quả thật là như vậy, thì cô thà rằng vẫn không biết gì hết còn hơn.

Càng là thấy Eun Hye tỏ ra như không có gì, Young Min càng thấy bản thân không phải, trong lòng thầm nghĩ phải cố gắng đền bù cho cô ấy. Nhưng khi chàng mỹ nam ngược lên, đang định mở miệng nói gì đó thì đột nhiên ngừng lại vì những gì vừa thấy.

Xa trong đám người dự tiệc phía sau Eun Hye, cậu vừa thoáng thấy hình bóng Minh Tuyết ẩn hiện giữa khung cảnh rực rỡ xung quanh.

Thấy bóng dáng của cô đang đứng cùng Kevin, chàng mỹ nam có chút nóng vội, muốn thoát thân để đến đó ngăn cản hai người kia đứng gần sát nhau. Chỉ là không biết phải nói sao với Eun Hye để không gây sự chú ý.

Còn chưa nghĩ ra được lý do thoái thác, Young Min đột nhiên sững sờ bởi hình ảnh trước mắt, trí não dường như không nghĩ được gì khác.

Minh Tuyết... vừa ôm lấy Kevin.

Young Min lúc đó cũng không hiểu được phản ứng của bản thân như vậy là vì sao, chỉ đơn giản thấy trong lòng thật khó chịu, rất muốn lao tới kéo hai người họ ra xa, nhưng bản chân thì lại như đang cắm rễ xuống đất.

Lý trí không cho phép cậu bỏ mặc tất cả để làm như vậy, chỉ có thể trở mặt nhìn hai người họ ôm nhau. Chàng mỹ nam cảm giác sự ảm đạm của mình sắp đến cực hạn, trong lòng thấp thòm không yên.

— “Young Min! Sao thế?” – Đang nói chuyện bình thường bỗng dừng về mặt của Young Min lại thay đổi, Eun Hye có chút không hiểu ra sao. Chẳng lẽ ở đây có chuyện gì thu hút sự chú ý của cậu sao? Nghĩ đến thái độ khác lạ của ai đó lúc rời khỏi nhà hàng, cô chọt có linh cảm không tốt, nhưng lúc này lại không thể làm gì khác ngoài tìm một đề tài nào đó để kéo lại một chút sự chú ý của cậu về phía mình. – “Chẳng lẽ có mỹ nhân nào đó đang hút hồn cậu sao? Anh chàng đào hoa độc thân hiện tại bị rơi vào bẫy tình rồi ư?”

Câu nói đó nhắc nhở Young Min về tình cảnh của bản thân lúc này, cũng khiến cậu nhận thấy phản ứng quá mức của mình như vậy thật khác thường. Điều này làm chàng mỹ nam có chút hoảng hốt, không biết nên làm sao để khống chế bản thân.

— “Cậu đang nói gì thế? Mình chỉ là đang suy nghĩ một chút mà thôi.” – Cậu bối rối rời mắt khỏi bóng hình của Minh Tuyết một chốc lát, không biết là vì

không muốn Eun Hye nghi ngờ hay đang tránh né những cảm giác khác thường trong lòng nữa.

Chỉ là, trong một chốc lát ấy thôi lại có thể khiến cho rất nhiều điều thay đổi.

Cuối cùng, khi cậu không thể nhịn được, đưa mắt ngược lại về phía ấy, bóng dáng của hai người đã biến mất tăm. Còn lại trước mặt cậu chỉ là khung cảnh trắng lè của buổi dạ tiệc, nhưng đột nhiên lại trở nên vô cùng trống vắng. Tựa như cậu vừa đánh mất một thứ rất quan trọng.

* * *

“Không sao chứ?” – Kevin đỡ lấy Minh Tuyết, để cả thân thể của cô dựa vào mình, làm giảm bớt chút ít sức nặng dồn lên cái chân đau, ánh mắt nhìn cô tràn ngập quan tâm.

“Chắc là trật chân rồi!” – Minh Tuyết cũng không dám cậy mạnh rồi làm khổ bản thân, bám vào chàng trai ấy để cậu dìu cô ra ngoài, tìm một chỗ ngồi xuống. – “Là vì tôi không quen đi giày cao gót quá cao như vậy mà thôi.”

Đến giờ cô thấy thật hối hận, không nên vì đẹp mà cố gắng đi đôi giày cao gót này vào. Hiện tại cô quả thật không biết nên làm gì với cái chân ngày càng sưng lên, đau đến mức chảy cả nước mắt này.

Nhưng mà cũng vì vậy mà cô chợt nhận thấy Kevin tuy có bề ngoài có vẻ mảnh mai nhưng lại không hề yếu ớt chút nào. Tuy rằng gần như chịu toàn bộ sức nặng của cô nhưng cậu vẫn bước đi vững vàng, dáng vẻ bình thản như không chịu chút ảnh hưởng gì.

“Chúng ta tạm thời ra chỗ vắng người để tôi xem thử một chút. Cho dù là vết thương nhỏ cũng không thể coi thường được đâu.”

“Uh!” – Minh Tuyết nhẹ gật đầu, ngoan ngoãn nghe lời, hướng về phía ban công cùng cậu.

* * *

“Cái gì thế này? Jae Sung, cậu mà cũng tới đây à?” – Giám đốc nhìn thấy vị thần tượng trong công ty mình xuất hiện tại buổi tiệc, còn tỏ ra kinh ngạc hơn cả người ngoài. Cũng chính vì rất hiểu rõ tính lười biếng của ai đó nên bà mới lấy làm lạ khi thấy cậu bỏ lại chiếc giường để đến một buổi dạ tiệc này. Thế nhưng mấy giây sau, khi nhìn thấy đĩa đồ ăn đầy ắp trên tay cậu, bà quả thật rất muốn đưa tay lên xoa trán. – “Đừng có nói với ta rằng cậu cất công tới đây chỉ để ăn thôi đấy nhé!”

Cho dù vì ăn thì ai đó cũng có thể đến nhiều nhà hàng khác chứ không nên là một buổi tiệc xã giao này. Giám đốc thấy khó hiểu, nhưng nhìn bộ dạng như chết đói lâu ngày của Jae Sung thì có cảm giác mình đánh giá quá cao khả năng tự duy của người này.

Bà dám chắc cho dù có hỏi thì cái tên này cũng chẳng biết bản thân tại sao lại đến đây và để làm gì.

“Giám đốc! Món ăn ở đây rất ngon!” – Chàng mỹ nam rất vô tư ngược lên nói một câu, bằng vẻ mặt thành thực khiến giám đốc không biết phải nói gì.

Trọng tâm điều bà muốn hỏi không phải vậy có được không? Lần nào khi nói chuyện với cái tên này, bà đều cảm giác rất khó khăn để câu thông.

Đến lúc này Jae Sung mới ngơ ngác nhìn lên, bắt đầu vận dụng trí não chậm chạp của mình để xử lý thông tin. Sau đó cậu chợt giật mình nhớ tới mục đích bản thân tới đây để làm gì, vội vàng đưa mắt nhìn quanh.

“Mấy đứa kia cũng tới đây à?” – Giám đốc liếc quanh để tìm kiếm bóng dáng của các thành viên khác trong MS4, cho dù hiện tại không thấy nhưng lại có cảm giác bọn họ cũng đang có mặt ở buổi tiệc này. Nếu không thì cũng không có lý do gì khiến Jae Sung đột nhiên lái xe tới nơi đây cả. – “Mà cậu cũng nên tham gia vào những bữa tiệc và học cách giao tiếp đi! Định làm mèo lười cả đời à? Thôi, ta cần phải đi chào hỏi người khác một chút đây.”

Đây có lẽ là một sự khởi đầu tốt cho cái tên này chăng? Giám đốc vừa bước đi vừa suy nghĩ, mong ai đó có thể độc lập ứng phó với buổi tiệc hôm nay.

“Vâng! Chào giám đốc.” – Bình thường thì Jae Sung phản ứng rất chậm, nhưng không hiểu sao khi đứng trước giám đốc lại rất nhanh chóng biết mình nên làm gì tiếp theo cho đúng phép lịch sự. Có lẽ bởi vì bị đàn áp nhiều quá hình thành nỗi sợ hãi và phản xạ trong vô thức chăng?

Lặng lẽ dùng đôi mắt trong suốt như ngọc quan sát một vòng quanh buổi tiệc, vô tình lại tìm thấy được mục tiêu. Kevin và Minh Tuyết lúc này đang tay trong tay bước về phía ban công, hai thân thể kề sát nhau, dáng vẻ vô cùng thân thiết.

Phút chốc, trên khuôn mặt chàng trai ấy mất đi vẻ thần thờ, đôi mắt ngưng tụ chút ánh sáng rồi lại nhanh chóng biến mất. Bàn chân cậu vô thức bước về hướng đó, trong đầu chỉ còn lại ý nghĩ phải theo dõi bọn họ đang định làm gì, nhất định không được để mất đầu.

Đến gần ban công, mở ra trước mắt chàng trai ấy là một khung cảnh khó quên trong cuộc đời.

Ánh trăng hiền hòa phủ lên vạn vật một tấm màn ánh sáng trong suốt, nhạt nhòa. Minh Tuyết đứng đó, khuôn mặt xinh đẹp tựa như nàng tiên ánh trăng, mái tóc và làn váy bay lất phất tạo thành một khung cảnh tuyệt đẹp, khiến các chàng trai khi nhìn thấy đều bị mê đảo.

Bên cạnh cô, Kevin đang ngồi gập chân, một cao một thấp, ánh mắt dịu dàng tựa như một chàng trai đang cầu hôn, giữa khung cảnh ánh trăng buổi đêm lãng mạn như mộng ảo.

Nhìn thấy hình ảnh này, Jae Sung có cảm giác như một thứ gì đó đang đè nặng trong lòng, không sao thở nổi. Cảm giác rất khác lạ mà cậu chưa bao giờ

biết đến, không biết phải diễn tả ra sao, chỉ thấy lòng mình rất khó chịu, đến mức không muốn nhìn thấy gì, nghĩ gì nữa.

Nhắm mắt lại, tựa như chỉ có vậy thì cậu mới có thể tiếp tục tự lừa dối mình rằng không có gì xảy ra. Nhưng cuối cùng Jae Sung vẫn không chịu được cảm giác này, quay đầu bước đi, lao đảo rời khỏi bữa tiệc lộng lẫy, trở về với buổi đêm tĩnh mịch giống như tâm trạng của cậu lúc này.

* * *

— “Đúng là bị sưng lên rồi!” – Kevin khẽ cúi xuống tháo giày, ngược nhìn bàn chân sưng đỏ của người con gái đó, trong mắt tràn ngập đau lòng.

— “Chỉ hơi đau một chút thôi. Vẫn đi được bình thường mà.” – Minh Tuyết thấy Kevin lo lắng quá mức, trong lòng lại rất ấm áp. Đi giày cao gót bị trật chân, đây rõ ràng là một hoàn cảnh rất xấu hổ, nhưng cậu không những không thấy cô phiền phức mà còn quan tâm, khiến cô thấy rất cảm kích. — “Thật là đại đột khi nghe theo thư ký Park mà. Lần sau có đánh chết tôi cũng sẽ chỉ đi guốc loại thấp thôi, nếu không thì sẽ chỉ đi giày thể thao.”

Minh Tuyết mở miệng oán trách, nhưng cũng chỉ là nói vậy thôi. Nếu thật sự để bà chị ấy nghe thấy thì chắc chắn cô sẽ bị băm ra thành nhiều mảnh.

— “Đi giày thể thao tham dự tiệc sao?” – Chỉ nghĩ đến cảnh đó thôi, Kevin đã không nhịn nổi bật cười. Minh Tuyết nhiều khi có những phát biểu khiến cậu không biết nên nói gì, nhưng cũng thấy có chút ngưỡng mộ. Nếu con người ai cũng suy nghĩ đơn giản một chút, như vậy cuộc sống không còn phức tạp, cũng dễ tìm thấy niềm tin trong những khó khăn rồi. — “Mà thôi! Chúng ta đi về thôi. Qua cửa hàng tôi sẽ mua cho cô đôi giày nhé!”

— “Hả?” – Minh Tuyết có chút sững sờ trước những lời cậu nói, nhất thời không biết cậu đề nghị như vậy có phải vì sự hiểu sai ý cô hay không. Cô chỉ là nói vui đùa, cũng không có ý định bắt cậu phải mua cho cô thật, thế nên giờ nghe ai đó nói vậy thật là có chút ngại ngùng.

* * *

Từ khi bước vào bữa tiệc, Hyung Ki liên tục bị các nhà tài trợ, các nhân vật nổi tiếng của các công ty khác bao vây, không sao thoát thân được. Cũng vì bình thường cậu là đội trưởng, đại diện cho cả nhóm nên được người khác chú ý nhiều hơn hẳn các thành viên khác.

Chỉ là nếu tiếp tục như vậy thì cậu làm sao có thể tìm được Minh Tuyết bây giờ? Trong lòng lo lắng không yên, chàng mỹ nam mãi mới tìm cơ rời khỏi sự đeo bám của mọi người, có cơ hội nhìn quanh một lượt.

— “Mọi người đâu hết rồi thế nhỉ?” – MS4 giờ phân tán hết cả, chẳng thấy bóng dáng ai. Hyung Ki bị bao vây khá lâu, cũng không biết các thành viên khác đã tìm thấy người co gái ấy hay chưa, đành phải rút điện thoại ra gọi điện hỏi.

Nhưng còn chưa kịp nhấn số, cậu lại thoáng thấy bóng dáng Jae Sung rời khỏi bữa tiệc.

— “Anh ấy làm gì thế?” – Chàng đội trưởng thấy tên đàn anh cứ thế đi thẳng ra cửa, trên khuôn mặt có chút thất thần, không khỏi thấy khó hiểu. — “Định bỏ về luôn à?”

Linh cảm thấy chuyện không ổn, chàng trai vội vàng bước về hướng đó, định theo sau để xác định xem tên đàn anh đó có gặp chuyện gì hay không. Tuy xét theo tuổi, Jae Sung lớn hơn cậu không ít, nhưng lại là thành viên đáng lo lắng nhất. Đặc biệt là trong tình trạng có chút khác thường như vậy.

Vừa bước được vài bước, Hyung Ki đột nhiên ngừng chân lại, khuôn mặt tràn ngập kinh ngạc khi bắt gặp hình ảnh Minh Tuyết và Kevin cũng vừa vặn bước ra khỏi ban công, hướng về phía cửa. Hai người họ hiện đang đỡ nhau bước đi rất thân thiết, tựa như một đôi tình nhân đang sánh đôi.

Một giây phút chần chừ, chàng đội trưởng không thể nào hiểu được những cảm giác khác thường trong lòng là vì sao, cũng không biết bản thân nên làm gì tiếp theo. Nhưng khi bóng dáng hai người đó biến mất khỏi cánh cửa, cậu lại hoảng hốt hơn bao giờ hết, nóng nảy vội đuổi theo sau, trong đầu không kịp suy nghĩ điều gì.

* * *

Ngồi một mình trên ghế đá, tà váy màu xanh ngọc của Minh Tuyết thả dài xuống, khiến cô càng thêm vẻ dịu dàng và xinh đẹp. Cô ngắm những chiếc xe đang đi lại, trong miệng khẽ ngân nga một vài giai điệu, đôi chân vung vẩy tựa như đã quên mất cơn đau.

Một lát sau, xuyên qua bóng đêm và ánh đèn đường chói lóa, cô nhìn thấy hình dáng Kevin đang vội vã chạy đến, trên tay cầm theo một túi đồ.

— “Tôi vừa qua bên kia mua cao dán.” – Cậu rất nhanh đến trước mặt người con gái ấy, cúi xuống, bóc miếng cao dán lên chân cô. Sau đó lấy từ một chiếc túi khác ra một đôi giày thể thao, nhẹ nhàng xỏ vào chân Minh Tuyết, động tác lên mạch lư loát khiến cô còn chưa kịp nói gì thì đã xong xuôi. — “Như vậy chắc được rồi. Tôi cũng có mua mấy cây kem. Chúng ta ngồi hóng gió một lát rồi tôi đưa cô về nhé.”

Vừa nói, cậu vừa ngồi xuống bên cạnh, đưa cho cô một que kem trông khá bắt mắt và ngon lành.

— “Cảm ơn anh rất nhiều!” – Minh Tuyết rất cảm kích đối với những gì cậu đã làm cho mình tối nay, trên môi nở một nụ cười tươi tắn. — “Thật ngại quá! Cùng anh đến bữa tiệc mà lại thành ra như thế này.”

— “Không sao! Tôi lại thấy ở đây thoải mái, cảm giác rất nhẹ nhàng.” – Bởi vì có cô ở bên cạnh. Câu cuối cùng Kevin không nói, nhưng ánh nhìn về phía cô đã thể hiện tất cả. Chỉ là người con gái ấy lúc này đang nhận lấy que kem từ tay cậu, lơ đãng cơ hội thấy vẻ thâm tình đó.

Hai người thân nhiên ngồi trên ghế đá ăn kem, ngắm đường phố buổi đêm, hoàn toàn không biết ở phía xa có một người khác cũng đang ngồi trong xe nhìn về phía họ. Hyung Ki không tìm thấy một lý do nào để xuất hiện, chỉ có thể nhìn hai người nói chuyện vui vẻ, trong lòng cảm giác nặng nề như chứa một khối đá, không cách nào phớt lờ nó ra khỏi trí não.

Rốt cuộc là vì sao mà cả cơ thể và lý trí của cậu lại trở nên hỗn loạn như vậy? Đó là một câu hỏi mà Hyung Ki mãi không tìm thấy được đáp án.

Ngồi lặng lẽ trong xe, cậu có cảm giác như mình đang bị bóng đêm che lấp, trong đầu dường như không nghĩ được gì. Cho tới tận khi chuông điện thoại vang lên cùng với cái tên quen thuộc trên màn hình, cậu mới nhớ đến các thành viên khác vẫn còn bị bỏ rơi lại giữa bữa tiệc.

— “Hyung Ki à! Em ở đâu thế?” – Tiếng Young Min vang lên cùng với những âm thanh ồn ào lọt vào điện thoại, khiến chàng đội trưởng biết anh vẫn ở giữa buổi tiệc, chưa thoát thân được. — “Mấy đứa đâu hết rồi thế? Anh chẳng tìm thấy ai cả.”

Minh Tuyết đã mất dạng, các thành viên còn lại cũng chẳng thấy đâu. Hơn nữa từ lúc đặt chân bước vào bữa tiệc, tên yêu nghiệt liên tục phải tiếp chuyện với người khác, mãi mới có thời gian gọi điện thoại cho mọi người.

Nghe câu hỏi của tên đàn anh, Hyung Ki đột nhiên thấy thật khó mở miệng, trong lòng nặng nề. Mãi một lúc sau, khi tên đàn anh bắt đầu nghi ngờ điện thoại bị hỏng thì lại nghe thấy giọng nói của cậu từ đầu dây bên kia.

— “Minh Tuyết về rồi!” – Chỉ một câu ngắn gọn nhưng cậu dường như phải mất hết sức lực mới nói ra được. — “Không có chuyện gì đâu! Anh bảo Yo Seob cũng trở về đi!”

Rõ ràng đến để ngăn cản, nhưng khi thấy hai người bọn họ thì lại chần chờ không dám bước đến, Hyung Ki thấy bản thân thật là mâu thuẫn. Hơn nữa khung cảnh trước mắt khiến cậu đột nhiên có cảm giác bản thân là một kẻ ngoài cuộc, không có tư cách gì xen vào giữa hai người bọn họ.

Cúp máy, chàng trai lại tiếp tục ngồi lặng lẽ trong bóng tối, cảm thấy buổi tối hôm nay đặc biệt mệt mỏi.

* * *

Trở về nhà, Minh Tuyết đặt cả người xuống ghế trong phòng khách, mệt đến mức không thềm quan tâm đến việc chưa tẩy trang và thay quần áo, cứ thế với tay cầm điều khiển bật ti vi lên xem.

Một lát sau, khi cô đã hoàn toàn quên bẵng đi cái chân đau của mình, vừa xem một chương trình truyền hình thú vị vừa cười chảy cả nước mắt thì cánh cửa nhà lại đột nhiên bật mở. Ngay sau đó là sự xuất hiện của chàng đội trưởng ở bên ngoài.

— “Hyung Ki! Anh về rồi à?” – Cô xoay người lại, bám lên thành ghế nhìn cậu, ánh mắt đầy hứng khởi. — “Mà hôm nay đâu có lịch làm việc buổi tối mà mọi người lại đi hết vậy? Lúc tôi về thì chỉ thấy có mỗi anh Jae Sung đang ngủ.”

Trở về thấy căn nhà vắng tanh, Minh Tuyết chợt thấy buồn chán vì không có ai nói chuyện cùng. Thế nên hiện tại thấy cậu về mới tỏ ra mừng rỡ đến vậy.

Còn chưa kịp nói thêm một lời, người con gái đó chợt sững lại trong kinh ngạc. Từ lúc chàng đội trưởng bước vào cửa, nhiệt độ trong phòng dường như giảm xuống vài độ. Hơn nữa vẻ mặt cau có của cậu càng làm cô hốt hoảng, vội suy nghĩ kĩ lại xem mình có gây ra lỗi lầm gì hay không.

— “Cô...” – Bực bội định phát tác, nhưng chỉ mới nói một từ thì chàng trai ấy đã ngừng lại. Không phải vì cậu đột nhiên tha thứ cho cô, mà vì cậu nhận ra mình không tìm thấy lý do gì để trách mắng cả. Điều này lại càng làm chàng mỹ nam khó chịu hơn bao giờ hết, tựa như một ngọn núi lửa sắp bùng phát nhưng cổ tinh lại bị nín xuống.

Không biết làm sao, cuối cùng chàng đội trưởng chỉ có thể nhenh một hơi, nổi giận đùng đùng bước về phòng, để lại một mình Minh Tuyết ngơ ngác giữa phòng khách không hiểu gì hết.

— “Anh ta bị làm sao thế?” – Cô nhìn theo bóng dáng giận dữ nhưng vẫn ần ần của cậu bước lên cầu thang, cảm thấy thật khó hiểu. — “Về mặt như muốn giết người vậy.”

Chẳng lẽ do bài hát mới sáng tác bị chê bai nhiều quá? Minh Tuyết bắt đầu đoán mò đủ mọi nguyên do, sau đó giật mình nhận thấy bản thân may mắn khi chưa bị cậu biến thành nơi trút giận. Trong lòng cô đang thầm nhắc nhở bản thân phải tránh xa cậu ta một chút để khỏi bị vạ lây.

Đến tận khi hình bóng chàng mỹ nam biến mất trên cầu thang, Minh Tuyết vẫn không tìm ra được đáp án, nhẩn nháy suy tư thì lại nghe thấy những tiếng mở cửa báo hiệu sự trở về của hai thành viên còn lại.

— “Ừa! Mọi người về...” – Nghĩ mãi không ra đáp án, Minh Tuyết quyết định bỏ mặc chuyện của cậu sang một bên, vui tươi chào đón Young Min và Yo Seob trở về. Nhưng khi nhìn thấy vẻ mặt của họ, những từ tiếp theo của cô bị tắc trong họng, mãi mới nói được một câu hoàn chỉnh. — “...rồi à?”

Hai người này... hình như cũng có gì đó rất khác thường.

Vừa bước vào, Yo Seob đã nhìn cô bằng ánh mắt rực lửa, không thềm che giấu sự giận dữ của bản thân. Ở bên cạnh, Young Min vẫn nở nụ cười dịu dàng, nhưng ánh mắt lại trầm tư tựa như đang cất giấu gió lốc bên trong. Chính cái dáng vẻ này của tên đàn anh lại khiến cô nhận thấy tín hiệu nguy hiểm,

không khỏi hoảng sợ.

Khó khăn lắm mới nuốt được một ngụm nước bọt xuống cổ họng, Minh Tuyết cảm giác như đang đứng giữa núi băng, cả người bắt đầu run rẩy. Có ai nói cho cô biết chuyện gì đang diễn ra có được không? Tại sao bỗng dưng cô lại phải chịu đựng cơn áp suất thấp tràn qua đột ngột thế này?

“Cô... Minh Tuyết... cô dám đi...” – Bực bội chỉ tay về phía cô, Yo Seob lớn tiếng mắng, nhưng sau đó mới nhận thấy không tìm được lý do để trách cứ mà không để lộ vụ bọn họ đã theo dõi cô tối nay.

Nhất là khi đối mặt với ánh mắt ngờ ngác của cô, Yo Seob đành phải cắn răng nuốt những lời tiếp theo xuống họng. Cậu lúc này đang giận mà không thể phát, cảm thấy ức chế muốn học máu, giận dữ hừ một tiếng rồi bỏ về phòng.

“Cậu ấy...” – Hết nhìn theo chàng trai ấy rồi lại nhìn sang chỗ Young Min với ánh mắt ngạc nhiên, mọi suy nghĩ của người con gái đó dường như đang viết hết lên mặt. – “Làm sao thế?”

Chẳng ai làm gì cũng tự nhiên phát điên, thật là hết hiểu nổi.

Cô liếc về phía Young Min để tìm kiếm câu trả lời nhưng đáng tiếc chỉ càng thêm thất vọng. Bởi vì ai đó dường như không có khả năng giải thích cho cô chuyện gì đang diễn ra, thậm chí còn đang nhìn cô đầy trầm tư, trong đáy mắt có một chút nặng nề.

“Minh Tuyết à! Em...” – Chàng trai thấy ánh mắt tội nghiệp của cô, tay đưa lên định xoa lên tóc người con gái ấy, nhưng đến phút cuối lại bỗng nhiên dừng lại. Bàn tay cậu vẫn duy trì tư thế lơ lửng ở giữa không trung, lưỡng lự không biết làm sao, mãi sau mới rút lại, thở dài một hơi nặng nề. – “Lần này thực sự là vì em”

Khiến bọn họ lo lắng, rối loạn, và khó chịu, không còn là chính mình nữa. Nói xong, chàng mỹ nam cũng chậm rãi đi vượt qua cô trở về phòng, muốn bình tâm suy nghĩ lại mọi chuyện lại một lần, để hiểu được bản thân mình thực sự đang làm gì.

“Hà?” – Nhân vật chính của mọi chuyện, Minh Tuyết tròn mắt nhìn theo bóng dáng của tên đàn anh đó bước lên cầu thang, hoàn toàn không hiểu điều gì đang diễn ra vào buổi tối hôm nay.

Tại sao lại là vì cô? Rõ ràng cả ngày hôm nay cô không gây ra chuyện gì, bọn họ tự dưng trở nên kì lạ rồi đổ hết lỗi cho cô là sao? Cô nghĩ mãi không biết mình đã sai ở đâu, cảm thấy không được bị gánh tội danh này thật là oan ức.

Không hiểu nổi những gì đang diễn ra trong nhà ngày hôm nay, Minh Tuyết cuối cùng chỉ đành ngậm ngùi về phòng ngủ, hi vọng ngày mai mọi chuyện sẽ trở lại bình thường.

Nhưng có một điều mà người con gái đó không hề hay biết, rằng đêm hôm đó, không ai trong số bốn chàng mỹ nam có thể ngủ được. Bọn họ trong đầu vẫn không ngừng nhớ về hình ảnh Minh Tuyết và Kevin thân thiết bên nhau ở buổi tiệc, cứ thế trầm trồ suốt đêm với những suy nghĩ hỗn loạn.

* * *

Sáng hôm sau, khi quản lý Kang lái xe tới đón MS4 đi làm, vừa nhìn thấy khuôn mặt của mấy tên đàn em suýt nữa nhảy dựng lên. Nhìn vẻ mặt u ám, đôi mắt có tơ máu vì bị mất ngủ cả đêm, kèm theo đó là một khí tràng quý dị của mấy người này khiến ông anh không khỏi rung mình.

Đối mặt với không khí âm trầm trong xe, quản lý Kang không dám mở miệng nói một lời, ngay cả một chút thờ ơ lạnh lùng cũng không dám, sợ lỡ gây ra chút âm thanh thì sẽ lập tức bị biến thành mục tiêu công địch.

Anh lặng lẽ lái xe đi thật nhanh, lòng bàn tay bắt đầu tràn ngập mồ hôi, rất muốn đến nơi thật nhanh để thoát ra khỏi tình cảnh này càng sớm càng tốt.

Nhìn một cách đơn thuần, các chàng mỹ nam lúc này tựa như đang chuyên tâm vào việc riêng của bản thân, hoặc nhìn ra ngoài cửa sổ hoặc đọc báo, hay chơi game trên điện thoại. Nhưng không khí đáng sợ bên trong không giảm mà ngày càng tăng, dần dần khiến cho anh quản lý cảm giác những áp lực vô hình đè nặng lên người.

Anh gian nan nuốt xuống một ngụm nước bọt xuống họng, tiếp tục lái xe trong căng thẳng.

Ngồi trong không gian đó, không chỉ một mình anh quản lý, mà Minh Tuyết cũng cảm nhận một áp lực không nhỏ. Từ hôm qua cô đã thấy bọn họ phản ứng thật khác thường, vốn còn cho rằng sáng nay sẽ bình thường trở lại, nhưng không ngờ lại càng thêm nghiêm trọng. Nhất là hiện tại, khi bị vây giữa bốn chàng trai trong không gian chật hẹp, thỉnh thoảng đối mặt với ánh mắt đầy phức tạp liếc qua của họ, cô bỗng có cảm giác như mình đã gây ra một tội lỗi tày trời.

Cứ thế đến công ty, vất vả một ngày, rồi trở về, mọi thứ vẫn không thay đổi.

Minh Tuyết không dám bắt chuyện với các chàng mỹ nam khi thấy vẻ mặt đáng sợ của họ, thỉnh thoảng tình cờ bắt gặp một vài ánh mắt trách cứ của họ, không khỏi thấy khó hiểu.

Rốt cuộc thì cô đã làm gì sai? Bọn họ có muốn trách mắng thì cứ việc nói thẳng với cô, cứ im lặng như vậy lại càng làm cô thêm lo lắng hoảng hốt.

Ngày thứ nhất, cô cắn răng nhẫn nhịn. Ngày thứ hai, mọi việc vẫn không hề đổi khác. Ngày thứ ba, không khí quý dị này vẫn không hề thuyên giảm.

Đến giờ này thì chính người con gái ấy cũng không chịu thêm được nữa, đành phải chủ động giáp mặt hỏi xem rốt cuộc có chuyện gì xảy ra.

Đối tượng đầu tiên mà cô gái ấy chọn lựa chính là Hyung Ki, bởi vì chàng trai ấy là đội trưởng của MS4, cũng là người thường xuyên bị đẩy ra để xử lý những rắc rối trong nhóm.

“Hyung Ki!” – Vừa nhìn thấy bóng dáng chàng trai ấy trên hành lang, Minh Tuyết vội vàng chạy tới gần, tay nín lấy vạt áo của cậu, bộ dạng vô cùng đáng thương. – “Làm ơn hãy nói cho tôi biết có gì xảy ra được không? Hôm nay anh nhất định phải nói rõ ràng đấy.”

Còn tiếp tục như vậy, cô sớm muộn gì cũng bị bức thành phát điên mất. Minh Tuyết dường như đã quyết định không chịu bỏ qua cho cơ hội tìm kiếm đáp án này, ánh mắt nhìn chăm chú về phía cậu, không buông tha bất kì một cử chỉ nào của chàng mỹ nam ấy.

“Cô...” – Nhìn về mặt của cô, Hyung Ki ngập ngừng tựa như muốn nói nhưng lại không biết nói gì, cuối cùng mới mới bật ra một câu. – “Thật sự không ý thức được mình đã làm gì sao?”

Khiến cho bọn họ trở nên khác thường như vậy chẳng phải là cô hay sao? Vậy mà ai đó vẫn có thể nhìn cậu bằng vẻ mặt ngây ngốc vô tội như vậy ư? Càng là như vậy, trong lòng chàng mỹ nam tựa như có một ngọn lửa vô hình đang bùng cháy, khiến cậu như muốn nổ tung.

“Làm gì cơ?” – Nghe thấy ai đó nói, Minh Tuyết thấy thật là oan ức. Mấy hôm nay cô cũng đâu có làm gì nên tội, khiến cả bốn người lại đối xử với cô như vậy cơ chứ?

Đang định cãi lại, nhưng lại nhìn thấy khuôn mặt càng lúc càng đen vì giận của Hyung Ki, cô không khỏi hoảng sợ, vội vàng ngậm chặt miệng. Thậm chí giây phút này, cô bất chợt có ý nghĩ rằng mình thật sự đã làm ra chuyện gì đó không thể tha thứ.

“Nếu tôi đã làm gì sai thì anh cứ việc đánh mắng tôi cũng được.” – Minh Tuyết ngược lên bằng ánh mắt ngập nước. Nhìn thấy bọn họ tỏ ra lãnh đạm với mình như vậy, cô cảm thấy thật khó chịu, tựa như mình bị cả thế giới bỏ rơi. – “Làm ơn đừng giận nữa được không?”

Nhìn thấy dáng vẻ tội nghiệp này của cô, Hyung Ki có chút bối rối, có chút khó xử, nhất thời không biết nên làm gì. Chàng trai lặng lẽ nhìn về phía cô, về mặt đầy mâu thuẫn, lưỡng lự một hồi rồi đột nhiên thở dài.

“Thôi bỏ đi!” – Nghĩ lại mọi chuyện từ đầu tới đuôi, nếu chỉ trách cứ Minh Tuyết thì cũng không đúng, Hyung Ki cảm thấy bản thân đúng là đang giận dữ, nhưng nguyên nhân vì sao cũng không biết. Có lẽ cậu chỉ là muốn tìm một mục tiêu để phát tiết nỗi bức bối trong lòng mà thôi. – “Cũng không hẳn là do cô.”

Ban đêm rời nhà đi chơi với con trai, lại còn áp ôm, có những cử chỉ thân thiết, điều này rơi vào trong mắt của các chàng mỹ nam quả thật là tội lớn. Nhưng mà bình tâm suy nghĩ kĩ lại, cậu mới chợt nhận thấy mình không biết nên dùng tư cách gì để chỉ trích người con gái ấy.

Nhưng lại không thể dễ dàng bỏ qua được.

Cứ thế, bọn họ đều thấy thật phiền lòng, thật rối rắm, nhưng lại không có cách nào để giải quyết.

“Thế tức là sao?” – Minh Tuyết ngây ngốc hỏi lại.

Không phải vì cô quá ngu ngốc không hiểu, mà là ai đó nói chuyện không đầu đuôi, quá mức mập mờ. Cái gì mà “không hẳn là do cô” cơ chứ? Nghe cậu nói xong mà cô vẫn không hiểu được mình sai ở đâu, lại càng không biết bọn họ giận mình thực ra là vì chuyện gì.

Rõ ràng hôm trước buổi sáng vẫn bình thường, tối thì đột nhiên đã vậy rồi.

“Tôi có việc bận.” – Đối mặt với ánh mắt khó hiểu, tràn ngập nghi hoặc của người con gái ấy, Hyung Ki nhận thấy bản thân không biết giải thích ra sao, đành dùng vẻ lạnh lùng để che lấp sự bối rối. Về mặt rất nghiêm túc như thể đang nhắc nhở cô đừng có tiếp tục bám theo cậu, gây phiền nhiễu đến cậu. Nếu không thì đừng trách cậu tại sao lại biến cô thành nơi trút giận.

Nhận thấy thái độ khó chịu, không hợp tác của chàng mỹ nam, Minh Tuyết bỗng linh cảm được tín hiệu nguy hiểm đến gần, vội vàng lùi lại. Sau đó cô gái ấy chỉ có thể ngơ ngác đứng nhìn chàng trai ấy bước đi xa dần, bóng dáng dần biến mất trong tầm mắt, chợt cảm thấy rất muốn khóc.

Rõ ràng ban đầu cô đã rất quyết tâm phải hỏi cho bằng được, nhưng khi đối mặt với ánh mắt lạnh băng của cậu thì lại không tự chủ lùi lại. Thế nên cuối cùng vẫn chẳng thu được kết quả gì.

“Là sao chứ?” – Nhìn thấy bóng lưng ai đó khuất hẳn trên hành lang, xung quanh chỉ còn lại một mình cô bơ vơ đứng đó, Minh Tuyết cảm thấy thật chán nản.

Tại sao ngay cả một câu giải thích rõ ràng cũng không nói cho cô, để cô tự dưng hứng chịu cơn giận của mọi người mà không biết lý do như vậy chứ? Đứng một hồi lâu, Minh Tuyết vẫn không đủ can đảm để đuổi theo truy vấn chàng trai ấy đến cùng, đành quay đầu bước đi trong buồn phiền.

Cứ thế, cô gái ấy bước đi không có mục đích một hồi lâu, đến khi ngẩng mặt lên mới nhận thấy mình ở tận một góc khác của công ty. Trong khi cô đang cố xác định đường trở về phòng riêng của MS4 thì bỗng nhiên thấy được hình ảnh của Young Min ở phía xa.

Minh Tuyết mừng rỡ, còn tưởng rằng mình đã tìm được người có thể cho mình đáp án, nhưng mà một giây sau niềm vui ấy đã nhanh chóng tan biến mất dạng. Bởi vì khoảnh khắc ánh mắt hai người chạm vào nhau, cô thấy được sự tránh né của chàng trai ấy.

Young Min tỏ ra có chút mất tự nhiên, tựa như không biết nên đối mặt với cô bằng tâm trạng thế nào, thế nên vừa thấy ánh nhìn của cô đã vội vàng rời tầm mắt. Đúng lúc đó, chàng mỹ nam tình cờ thấy được Eun Hye ở gần đó, liền quay đầu bước về phía cô bạn thân của mình.

Cho dù là tránh né quá mức lộ liễu, nhưng chỉ cần để cậu có thêm chút thời gian để bình tâm lại là được rồi. Chàng mỹ nam nghĩ như vậy, bàn chân lại nhanh hơn vài phần, tựa như để Minh Tuyết không có cơ hội mở miệng gọi lại hay đuổi theo. Nhưng cậu lại không ngờ rằng sự rối rắm của bản thân đã vô hình đã làm tổn thương cô gái ấy, khiến cô thêm thất vọng.

Nếu ngay cả tên đàn anh trước giờ luôn đứng về phía Minh Tuyết như Young Min cũng tỏ ra như vậy thì cô biết làm sao bây giờ?

— “Không phải có bạn gái thì bỏ mặc mình luôn đấy chứ?” – Nhìn bóng dáng hai người ấy đi xa dần, đôi mắt Minh Tuyết chứa đầy sương mù, âm ức đến không biết phải nói sao. – “Thật là đáng ghét mà.”

Ngay cả Young Min cũng chán ghét cô rồi ư? Càng nghĩ, người con gái ấy càng thấy khổ sở, cảm giác như mình là người không ai muốn, cô độc giữa cuộc đời.

— “Làm sao mà cô biết số điện thoại của tôi hả?”

Đang chìm ngập trong đau thương, một giọng nói quen thuộc vang lên lôi kéo lại sự chú ý của Minh Tuyết. Yo Seob lúc này vừa vặn đi ngang qua, bực bội cau gắt nói chuyện bằng điện thoại, không chút kiêng dè gì.

Vốn dĩ ai đó chỉ như vậy đối với người quen thuộc, còn người ngoài thì vẫn duy trì hình tượng trong sáng dễ thương. Thế nên khi nghe thấy lời cậu nói, cô có chút sững sờ, tò mò không biết người mà chàng trai ấy đang nói chuyện cùng là ai.

Không cần phải đợi lâu, người con gái ấy đã có được câu trả lời.

— “Anna!” – Yo Seob dường như không chịu được kiểu nói tự tin quá mức của vị nữ thần tượng ấy thêm một giây nào nữa, không khỏi lớn tiếng. – “Cô nghĩ cô là cái quái gì mà tôi lại phải ăn trưa cùng cô chứ?”

Cũng bởi vì Anna quá coi trọng mặt mũi, ngay cả muốn mời người khác cũng y như đang ra lệnh. Có lẽ thái độ như vậy với người khác thì còn được, nhưng với Yo Seob thì không khác gì đang chọc cậu bực mình.

Huống hờ cậu cũng không rảnh thời gian để tự dung đi ăn tối với kẻ thù của mình, tự chuốc thêm bực bội vào thân. Thế nên ai đó có phản ứng mạnh mẽ như vậy cũng là điều dễ hiểu.

Nhận thấy có người ở trước mắt mình, Yo Seob lúc đó mới ngược lên, vừa vặn đối diện với Minh Tuyết. Chàng trai có chút sững sờ trong hoàn cảnh này, không biết ứng phó như thế nào, bàn tay cầm điện thoại củi xuống, lặng lẽ đứng nhìn cô bằng vẻ mặt đầy phức tạp.

Không gian xung quanh trở nên yên lặng như tờ.

Hai người đứng đối diện nhau như vậy một lúc lâu, mãi không nói một lời. Ở trước mặt cô, cậu thấy trong lòng thật rối rắm, muốn phát giận nhưng lại không tìm ra lý do. Nhất là khi nhìn thấy ánh mắt tội nghiệp chờ mong lời giải thích của Minh Tuyết, cậu lại thấy mình có chút mềm lòng, không lỡ trách mắng.

— “Này! Yo Seob! Anh có nghe tôi nói gì không đó hả?” – Đợi chờ một lúc lâu không thấy phản hồi, Anna lớn tiếng nói trong điện thoại, đến mức ngay cả Minh Tuyết đứng ngoài cũng có thể loáng thoáng nghe thấy.

Sau cùng, chàng trai ấy chỉ có thể lựa chọn dùng một chuyện khác để đánh lạc hướng của cô và của chính bản thân mình.

— “Được rồi! Ở đâu?” – Yo Seob lại nâng chiếc điện thoại lên nghe, giọng nói đầy cau gắt, nhưng rốt cục vẫn là nhận lời. – “Nói mau đi! Mà nếu quá xa thì quên đi!”

Cậu vừa nói vừa bước đi, lướt quá Minh Tuyết tựa như cô là người vô hình, khiến người con gái ấy cảm thấy trước mắt dường như trở nên tối đen. Trong chốc lát, trên hành lang chỉ còn lại một mình cô đứng đó trong khổ sở, cảm giác lạc lõng, không biết nên đi đâu về đâu.

Không biết đứng đó bao lâu, đến khi Tuyết giật mình trở lại với hiện thực, ngẩng mặt lên nhận thấy hình bóng Jae Sung đang đứng ở phía xa từ bao giờ.

Chàng mỹ nam đứng giữa hành lang, vẻ mặt thần thờ, nhưng khi nhìn thấy cô, trong đáy mắt dường như có chút ánh sáng hiện lên. Chỉ là sau đó lại rất nhanh trở về với vẻ bình lặng.

Jae Sung cup mi xuống, che khuất đi những cảm xúc trong đôi mắt mình, cứ thế lặng lẽ quay lưng bước đi. Từng bước chậm chậm dài rời xa Minh Tuyết, vang lên một âm điệu lạnh lùng, khiến cô gái ấy nhìn thấy không cảm được nước mắt.

Tất cả bọn họ đều đang chối bỏ sự tồn tại của cô sao? Vừa nghĩ như vậy, trong lòng cô trở nên lạnh ngắt, hiện tại cho dù có trở về trong kí túc xá quen thuộc cũng không giảm bớt được chút nào. Trái tim Minh Tuyết thấy rất đau, tựa như muốn ngừng đập, khiến cô ngay cả thở cũng khó khăn.

Một giọt nước mắt khẽ lăn tràn xuống, ướt đẫm khuôn mặt người con gái ấy từ lúc nào chẳng biết.

— “Minh Tuyết!” — Trong lúc mơ hồ, cô chợt nghe thấy tiếng gọi của Kevin, ngược đôi mắt đầy sương mù lên nhìn. Ánh vào mắt cô lúc đó là hình ảnh chàng mỹ nam đang bước tới gần, về mặt đầy quan tâm khiến trong khoảnh khắc, cô dường như có ý nghĩ rằng người con trai này sẽ không bao giờ bỏ rơi mình.

Chàng mỹ nam vốn đi ngang qua, nhìn thấy cô liền hào hứng mở miệng gọi, nhưng ngay sau đó đã nhận thấy điều bất ổn. Nhìn khuôn mặt chìm trong đau buồn của cô, cậu cũng thấy thật đau lòng, rất muốn bước đến ôm lấy an ủi cô nhưng lại không dám.

Cuối cùng, sau khi ngập ngừng một hồi, Kevin đột nhiên tiến tới, cầm tay kéo cô bước đi, tay kia mở điện thoại gọi cho anh quản lý.

— “Anh à! Hôm nay em có việc.” — Chàng trai nói rất vội vàng, chỉ đơn giản là thông báo một câu rồi cúp máy, không cho người ở đầu dây bên kia thời gian để phản ứng. — “Buổi phỏng vấn cả nhóm tự ứng phó nhé, cho dù thiếu em thì cũng không sao mà.”

— “Em đang nói gì thế hả? Làm sao có thể như thế được cơ chứ? Em có biết buổi phỏng vấn này...” — Đến khi bộ não lý giải được những gì đang diễn ra, anh quản lý cuống quýt phản đối, nhưng trả lời cho anh chỉ là những tiếng tút tút liên hồi phát ra từ đầu dây bên kia.

* * *

Vì thế, cho nên, đến khi Minh Tuyết bình tâm trở lại thì đã thấy mình và Kevin đang ở con đường quen thuộc trên núi. Hai người đứng tựa lưng vào xe, khẽ nhắm mắt cảm nhận giây phút yên bình tràn qua trí não.

— “Không khí thật là trong lành nhỉ?” — Những cơn gió mát lành thổi qua làm khô những giọt nước mắt trên khuôn mặt người con gái ấy, cũng khiến tâm trạng cô được xoa dịu, trở nên thật tĩnh lặng.

Nhưng trong lòng cô có thực sự bình thản như bề ngoài hay không, cũng chỉ có một mình người con gái ấy mới biết được.

— “Uh! Rất yên tĩnh!” — Kevin ngược lên nhìn bầu trời đêm bao la, sau đó từ từ rời tầm mắt về phía người con gái ấy, trên môi hiện lên một nụ cười xinh đẹp. Ánh trăng bằng bạc phủ xuống trần gian một lớp ánh sáng lấp lánh, khiến cô có cảm giác chàng mỹ nam trước mặt như đang tỏa sáng, tạo thành một hình ảnh mê hoặc lòng người.

Loáng thoáng, cô nghe thấy tiếng nói dịu dàng của cậu hòa lẫn trong gió đêm, vang vọng vào trong tâm tưởng, có một ma lực rất lớn tác động đến suy tư của con người.

— “Ở nơi đây cô có thể bỏ mặc tất cả, muốn khóc thì cứ việc khóc thoải mái.”

Không cần phải ẩn nhẫn, không cần phải che giấu những cảm xúc của bản thân, bởi vì nơi đây chỉ có hai người bọn họ. Và hơn hết là cậu sẽ không bao giờ cười nhạo hay bỏ mặc cô, sẽ luôn ở bên cô cho dù có bất cứ chuyện gì khó khăn xảy ra.

Minh Tuyết suy tư chút nữa đã sa vào trong ánh mắt dịu dàng của chàng mỹ nam ấy, nhưng rồi bỗng chợt bừng tỉnh, bởi vì cô vẫn luôn cho rằng những gì quá tốt đẹp thì thường chỉ là mộng ảo. Cô cảm thấy một người bình thường như mình không có đủ mị lực để khiến Kevin đối xử đặc biệt như vậy.

Huống hồ từ trước đến nay vẫn luôn cố gắng không để người khác thấy vẻ yếu đuối của mình, lần này để cậu nhìn thấy đáng về đó của mình chẳng qua chỉ là vô tình.

— “Tôi làm sao mà lại khóc chứ?” — Minh Tuyết khẽ lắc tránh, cố nhìn lên cao để nước mắt không rơi xuống, nhưng giọng nói khàn đặc và ánh mắt đỏ hoe như đã bán đứng chính cô. — “Cái này... A... Là bụi bay vào thôi.”

Cô cuống quýt xoa đôi mắt của mình, vội vàng thanh minh nhưng lý do đưa ra lại quá cũ. Chỉ là trong lúc rối loạn, cô quả thật không nghĩ được gì khác.

Trông thấy đáng về cô tỏ ra như không có gì của Minh Tuyết, Kevin không hiểu sao lại cảm thấy đau lòng hơn. Cậu không phản bác lại lý do sứt sọc đầy sơ hở của cô, chỉ lặng lẽ lại gần ôm người con gái ấy vào lòng.

Sự việc xảy ra quá đột nhiên khiến Minh Tuyết ngỡ ngàng không biết phản ứng ra sao. Đến khi hoàn hồn, định giẫy khỏi thì cô lại nhận thấy đầu mình đang ép sát vào ngực cậu, bàn tay vừa giờ lên giờ không biết chạm vào đâu.

Lặng đi một giây, cuối cùng người con gái ấy đã không cưỡng lại sự ấm áp mà cậu mang lại, khẽ vùi đầu vào trong ngực cậu để che đi những giọt nước mắt đang tuôn rơi.

Cô khóc, nức nở như một đứa trẻ con, đôi tay không biết từ lúc nào đã ôm chặt lấy Kevin, tựa như sợ hãi cậu cũng như những người khác sẽ bỏ rơi mình. Cứ thế không biết trải qua bao lâu sau, tiếng khóc của cô mới hoãn lại, nhỏ dần cho đến khi tất cả trở về im lặng.

— “Minh Tuyết!” — Nhận thấy người trong lòng mình bình tĩnh trở lại, Kevin mới nhẹ nhàng hỏi, giọng nói trầm ấm vang lên trong khung cảnh ban đêm rộng lớn. — “Cô có thể nói cho tôi biết có chuyện gì xảy ra được hay không?”

Chàng mỹ nam nói với đáng về quan tâm và thành khẩn khiến Minh Tuyết không thể kìm lòng, nước mắt lại càng rơi xuống như mưa, vô thức nói ra những phiền não trong lòng.

— “Tại sao? Tại sao họ lại đối xử với tôi như thế chứ? Rốt cuộc tôi đã làm gì sai?” — Cô buông cậu ra, nghẹn ngào nói, trí não hỗn loạn thành một đám mơ hồ. Cô chỉ là kim nén mình quá lâu, giờ tựa như một quả bóng vỡ òa, không thể nào ngăn lại được. — “Bọn họ là người thân của tôi, là gia đình của

tôi, là những người rất quan trọng trong cuộc đời tôi. Nhưng sao họ lại bỗng nhiên tránh mặt, thậm chí tỏ ra như không hề quen biết với tôi như vậy cơ chứ? Mỗi lần thấy họ lạnh lùng như vậy, tôi thấy rất khó chịu, trong lòng cũng rất đau.”

Minh Tuyết nức nở, cứ thế nói hết những gì cất giữ trong lòng, đôi mắt ảm đạm đầy nước khiến Kevin khi nhìn thấy cũng không khỏi đau lòng.

Nhìn những giọt nước mắt của cô rơi xuống, Kevin cảm giác như sắp không thở được, trong đầu chợt nghĩ nếu trong đó có một chút là dành cho cậu, có lẽ cậu đã thấy thật hạnh phúc rồi. Nhưng so với chuyện đó, chàng trai vẫn hi vọng bản thân có thể làm cho người con gái này không bao giờ phải buồn nữa.

Bởi vì trông thấy cô như vậy, cậu cũng thấy rất đau.

Dưới màn đêm đầy sao lấp lánh, chàng trai ngồi bên cạnh Minh Tuyết, nhẹ nhàng cầm lấy một chiếc khăn tay đưa cho cô.

Mãi mới ngừng được nước mắt, Minh Tuyết không để ý cứ thế cầm lấy nó lau mắt, sau đó lại theo thói quen đưa lên xỉ mũi. Bởi vì mỗi lần cô khóc đều cảm thấy mũi như sắp ngạt, rất khó chịu.

Hành động sau đó của người con gái ấy hoàn toàn là theo bản năng, trí não cũng quên mất thứ ở trên tay vốn không phải là của mình. Tiếp theo nữa thì việc đã không còn đường cứu vãn.

— “Tôi... tôi xin lỗi.” – Làm xong xuôi, Minh Tuyết mới ngẩng ra, nhận thấy điều không đúng, vội quay về phía cậu nói với vẻ mặt áy náy và ngượng ngùng. Thề với trời, cô thực sự không cố ý làm bẩn chiếc khăn cậu đưa, tất cả chỉ là vô tình. — “Cái khăn...”

Việc đã xảy ra, cô không thể làm gì để thay đổi, chỉ biết dùng khuôn mặt khổ sở đáng thương nhìn về phía cậu để cầu mong sự tha thứ. Nhưng chưa kịp nhận được phản hồi, sự việc phát sinh ngay sau đó khiến Minh Tuyết quá đỗi sửng sốt, trong khoảnh khắc không thể nào tiêu hóa được.

Tách!

Ánh sáng lóe lên cùng với âm thanh quen thuộc khiến người con gái ấy biết được mình vừa bị chụp ảnh, nhưng lại không lý giải được nguyên nhân tại sao?

— “Anh! Uà!” – Mất một phút thì máu mới lên được não, Minh Tuyết lúc này mới nhận ra tình cảnh của bản thân vừa bị ghi lại như thế nào. — “Sao đột nhiên lại chụp tôi chứ?”

Không cần phải nói cũng có thể biết được chắc chắn rất dọa người. Đôi mắt sưng húp, mặt mũi tèm nhem, mũi đỏ hồng, hơn nữa còn bị Kevin chụp lại. Nghĩ đến vậy, Minh Tuyết không khỏi hoảng hốt, giãy nảy lên.

Sự việc phát sinh quá bất ngờ, lại nằm ngoài dự đoán của con người. Minh Tuyết lúc đó cũng không nhận thấy sự chú ý của mình đã thay đổi, tạm thời quên đi sự khổ sở ít phút trước, trong đầu chỉ còn lại ý nghĩ làm cách nào để xóa cái tấm hình đó.

Nếu để người khác nhìn thấy đáng về đó, cô chắc sẽ chết vì xấu hổ mất.

— “Nếu cô thấy như vậy là xấu thì từ nay trở đi đừng để cho người nào khác ngoài tôi thấy đáng về này nữa.” – Cứ thế sống thật vui vẻ, bỏ mặc lại những chuyện không như ý ở đằng sau. Kevin cảm thấy nụ cười rạng rỡ là phù hợp nhất với người con gái ấy, không nên là vẻ khổ sở đến mức người khác nhìn thấy cũng đau lòng này. — “Tôi sẽ giữ lại bức hình này coi như bù lại cho chiếc khăn.”

Giữ lại một kỷ niệm chỉ của riêng hai người.

Có lẽ là sợ bản thân không thể chối từ yêu cầu nào của người con gái ấy, chàng trai còn đưa ra chuyện chiếc khăn để ngăn lại ý định trong đầu cô. Câu nói của Kevin dường như đã đánh đúng vào tử huyệt của Minh Tuyết, khiến người con gái ấy rơi vào tình trạng thật khó xử.

Nhìn chiếc khăn trên tay, cô cảm thấy thật là áy náy, nhưng cứ nghĩ đến chuyện lưu lại một hình ảnh xấu xí của mình trên thế gian, trong lòng lại thấy không được tự nhiên.

— “Nhưng mà...” – Cô chần chừ không biết nên làm sao, về mặt thật khó xử.

Có thể có biện pháp nào khác không? Cứ nghĩ đến bức hình đó, cô lại muốn đào đất chui xuống cho đỡ ngượng.

— “Đây mới là Minh Tuyết mà tôi biết.” – Trông thấy đáng về lúng túng này của cô, Kevin khẽ mỉm cười, trong lòng cũng thật nhẹ nhàng. Bàn tay cậu đưa lên xoa tóc cô, chậm rãi vuốt ve. — “Tôi không biết giữa mọi người có hiểu lầm gì, nhưng tôi cho rằng nên làm gì đó để làm hòa với nhau hơn là cứ để mặc mọi chuyện như vậy.”

* * *

Chiếc xe phóng trên đường, đưa các chàng trai của MS4 trở về kí túc xá quen thuộc. Chỉ là lần này bên cạnh các chàng mỹ nam đã không còn bóng dáng của Minh Tuyết, khiến họ đột nhiên thấy thật trống vắng, tựa như thiếu mất một thứ gì đó rất quan trọng.

Cả ngày hôm nay bọn họ đều không trông thấy cô, tuy rằng nhờ vậy cũng không tiếp tục thấy phiền não rối rắm, nhưng lại thật không quen. Các chàng trai mấy lần định mở miệng hỏi, nhưng chỉ ngập ngừng một hồi rồi lại thôi.

Chính vì vậy, không khí trong xe lúc này thật không bình thường, tựa như đang ở giữa tâm bão, thoạt nhìn bình lặng nhưng không biết khi nào đồng tố sẽ đổ ập xuống.

— “Mấy đứa!” — Cuối cùng, quản lý Kang vẫn không thể nào nhịn trước áp lực vô hình này, đành phải mở miệng. — “Rốt cuộc thì mấy đứa làm sao thế hả? Nhìn thấy mấy đứa như vậy, ngay cả anh cũng thấy khó chịu chứ đừng nói là Minh Tuyết. Em ấy đã làm gì mà mấy đứa lại đối xử như vậy cơ chứ?”

Nghĩ đến hành động không thích hợp của mấy tên đàn em trong vài ngày qua, anh quản lý không thể không lên tiếng bức xúc thay cho Minh Tuyết. Cho dù cô có làm sai gì thì cũng không đến mức phải chịu đựng sự giận dữ vô lý của mấy tên này như vậy chứ. Huống hồ anh cũng không thấy Minh Tuyết làm gì không hợp ý bọn họ hết.

— “Bọn em á?” — Nghe thấy anh quản lý nói, các chàng mỹ nam đều ngừng việc đang làm lại, ngẩng lên hỏi lại trong sùng sốt. — “Đối xử sao cơ?”

Bọn họ chỉ là cảm thấy lòng thật loạn, quyết định trốn tránh để bình tâm lại, thế nên khi nghe thấy quản lý Kang trách mắng mới không khỏi kinh ngạc.

Đến giờ suy nghĩ kỹ lại, các chàng mỹ nam mới nhận thấy mấy ngày qua mình quả thật không hề chú ý đến tâm trạng của người con gái ấy, vô tình bỏ lỡ rất nhiều chuyện.

— “Lại còn tỏ ra vô tội như vậy là sao?” — Nhìn dáng vẻ ngạc nhiên không hiểu chuyện gì xảy ra của họ, quản lý Kang lại càng thấy bức mình, cơn giận cũng theo đó bùng phát. — “Nếu Minh Tuyết có làm gì sai thì mấy đứa cứ việc nói thẳng. Đừng có vác khuôn mặt cau có dọa người, rồi làm lơ người ta như vậy. Các em có biết như thế khiến người khác khó chịu và khổ sở lắm không?”

Mấy hôm nay, anh và Minh Tuyết phải hứng chịu không khí ngột ngạt có thể bức điên con người, trong khi những tên thủ phạm lại tỏ ra ngây ngô, không biết bản thân đã gây ra chuyện gì. Càng nghĩ, anh càng thấy giận sôi, quyết tâm lần này phải giáo huấn cho mấy tên đàn em một trận.

Các chàng trai ngược nhìn nhau, cùng ở trong mắt đối phương thấy được sự kinh ngạc xen lẫn lo lắng. Bọn họ chỉ đơn giản cho rằng không thấy cô sẽ không phiền lòng, nhưng lại không ngờ thái độ của mình lại làm người con gái ấy bị tổn thương như vậy.

Nghĩ đến vậy, họ mới bắt đầu cảm thấy lo lắng bất an. Bởi vì người con gái ấy thường hay suy nghĩ linh tinh, chỉ sợ rằng đột nhiên nghĩ không thông, rồi xảy ra chuyện.

— “Em ấy...!” — Một lúc lâu sau, Young Min mới mở đầu lên tiếng hỏi, ánh mắt chăm chú nhìn về phía quản lý Kang, không buông tha một cử động nhỏ nào, muốn từ đó để đoán ra được mức độ nghiêm trọng của vấn đề. — “...sao cơ?”

Không có việc gì hết đúng không? Đó là câu trả lời mà chàng trai ấy hi vọng nghe thấy nhất hiện tại, cho dù biết bản thân chỉ là đang lừa mình dối người.

— “Làm sao mà có thể không có việc gì được cơ chứ?” — Hiển nhiên câu trả lời của quản lý Kang không phải là những gì bọn họ mong muốn, hơn nữa còn rất nhanh chóng đánh vỡ chút hi vọng mong manh của các tên đàn em. Mặc dù biết như vậy thật là phũ phàng, nhưng anh vẫn phải thông báo cho bọn họ biết tình trạng thật sự. — “Suốt ngày một mình đối mặt với vẻ lãnh đạm của mấy đứa, cứ thế buồn bức thành bệnh, lại không tìm được một người tâm sự. Có lẽ vì thế mà hôm nay nó chán nản, không đi đến công ty. Hiện giờ đang ở nhà một mình, không biết có phải là trốn ở một góc nào mà khóc không nữa.”

Vừa nói, anh vừa thở dài một hơi, cảm xúc được dịp phát tiết quá độ nên không để ý đến vẻ mặt lo lắng của các chàng mỹ nam ở phía sau.

— “Khóc?” — Lầm nhảm từ đó trong miệng, các chàng trai cảm thấy bàng hoàng, cũng hiểu được sự việc lần này rất nghiêm trọng, sắc mặt trở nên thật không tốt. Lần đầu tiên bọn họ cảm nhận được sự nóng ruột, tựa như có một ngọn lửa đang cháy bùng trong lòng.

— “Anh chạy xe nhanh lên.” — Nghĩ đến hình ảnh Minh Tuyết một mình khổ sở ở nhà, Yo Seob có chút nóng nảy, vội vàng lên tiếng giục quản lý Kang. — “Sao anh lại lấy cái xe chậm rì này mà đi cơ chứ?”

Cậu lúc này chỉ hận không có phép dịch chuyển tức thời để có thể xuất hiện bên cạnh cô ngay lập tức. Dáng vẻ cáp bách của các chàng mỹ nam tựa như chỉ chậm trễ thêm một giây cũng đủ khiến họ bức bối đến phát điên.

— “Cái thằng nhóc này!” — Quản lý Kang hết nói nổi. Bây giờ cái lũ này lại còn dám quay sang trách cứ anh sao? Thật là đảo lộn hết cả. Chúng nó lại còn nói anh đi xe chậm rì nữa chứ. Hiện tại bọn họ đang đi trong đường phố đầy có biết không?

Bực bội, anh cũng không thêm phân bác, cứ thế đột ngột nhấn gas khiến mấy chàng mỹ nam suýt nữa ngã ngửa ra sau theo quán tính. Đến lúc ngồi vững lại thì cả bốn người đều trông chật vật không chịu nổi, chẳng còn hình tượng phong cách lúc bình thường.

Cứ thế, trên đường phố, chiếc xe đang phóng đi như bay, rẽ đột ngột, vượt đèn đỏ, vậy mà vẫn có thể bình an đến trước cửa nhà. Tuy rằng lần đầu trải nghiệm tài lái xe kinh hoàng của anh quản lý, nhưng các chàng trai lại không có thời gian để bận tâm, vừa thấy ngôi nhà quen thuộc đã vội vàng bước ra khỏi xe, bước tới mở toang cánh cửa.

Kế tiếp, lọt vào trong mắt bọn họ là hình ảnh khiến cả bốn chàng mỹ nam sững sờ tại chỗ. Bởi vì bọn họ thấy không phải là cảnh ngôi nhà u ám hay Minh Tuyết đang ngồi buồn khổ ở một góc, mà hoàn toàn ngược lại.

Cánh cửa bật mở cũng là lúc ánh đèn bùng lên chói lòa, sau đó là một loạt kim tuyến bay đầy xung quanh, tạo thành một khung cảnh rực rỡ.

“Chào đón mọi người trở về!” – Minh Tuyết hào hứng hô lên, khuôn mặt ngập tràn vui vẻ, không có chút gì giống với những điều anh quản lý nói khiến các chàng trai nhất thời không biết phản ứng ra sao?

Đây là cô gái đang đau buồn vì bị bọn họ bỏ rơi đây sao? Cái người vui tươi trước căn nhà được trang hoàng vô cùng trí tuệ rồi này? Các chàng mỹ nam trong lòng thầm mắng anh quản lý, làm bọn họ lo lắng vô ích một hồi

Nhìn quang cảnh xung quanh, họ dường như đã phần nào hiểu được lý do cô không theo họ đến công ty hôm nay. Còn chẳng phải ở nhà ngồi trang trí hết cái đồng này hay sao? Sự thật trái ngược với những gì tưởng tượng khiến các chàng mỹ nam hồi lâu vẫn đứng sững bên ngoài, không có phản ứng.

Không gian chìm trong một sự im lặng như tờ, khiến không khí vui vẻ Minh Tuyết vừa tạo ra nhanh chóng phai nhạt, dần lắng lại trong một cảm giác nặng nề.

Về mặt của các chàng trai rơi vào mắt người con gái ấy khiến cô nghĩ rằng họ vẫn là không chấp nhận tha thứ, trong lòng chợt dâng lên một cảm giác tê lương. Có lẽ khi làm như vậy, bản thân cô cũng cho rằng mình suy nghĩ quá đơn giản, nhưng cô mãi không nghĩ ra một phương án nào tốt hơn.

Cô chỉ là muốn bọn họ vui lên, muốn có một cơ hội để hòa hợp trở lại với các chàng mỹ nam, nhưng dường như cách thức thực hiện lại không đúng.

“Xin lỗi!” – Một lúc lâu đứng nhìn nhau, Minh Tuyết rút cuộc đầu hàng. Cô thất vọng vất đuôi pháo xuống, đáng vẻ có chút cô độc. – “Em lại làm sai rồi nữa phải không? Em chỉ là... thấy tâm trạng mọi người không tốt nên tự chuẩn bị một bữa tiệc thôi. Nhưng lại không nghĩ.”

Không nghĩ rằng mọi người không thích, càng không chút cảm kích, thậm chí còn đứng nhìn cô như thấy một người ngoài hành tinh.

“Cô... chuẩn bị hết đồng này ư?” – Liếc nhìn bàn tiệc đầy ắp, bề ngoài vô cùng ngon miệng, Hyung Ki không nhịn được hỏi ra miệng.

Tuy rằng lúc đầu cậu đứng là có chút sững sờ trước những gì đang diễn ra, cũng vì vậy mà nhất thời không kịp phản ứng, nhưng lại không phải như cô đã hiểu lầm. Tất cả chỉ là do người con gái đó suy nghĩ quá nhiều.

Điều khiến cậu kinh ngạc nhất là bàn tiệc phong phú kia, trên khuôn mặt chàng trai tràn ngập không tin. Bởi vì cậu biết tài nấu nướng của cô như thế nào, hiển nhiên là không thể làm ra những món phức tạp và đẹp mắt như vậy được.

“Là tôi chuẩn bị. Nhưng không phải tôi nấu. Tôi chỉ là chạy khắp phố tìm ra những nơi bán đồ ngon nhất rồi mua về.” – Vì cô biết mình nấu rất dở, khi ra sản phẩm còn cần kiểm nghiệm lại xem có ăn được hay không. Minh Tuyết rất thành thật trả lời, cũng không tỏ ra bức tức đối với nghi ngờ của Hyung Ki. Việc làm hòa thất bại khiến cô rất buồn, không còn hơi sức bận tâm chuyện khác, cứ thế chán nản quay người bước về phòng. – “Nhưng hóa ra chỉ có một mình tôi quá đặc ý mà thôi.”

Minh Tuyết đã rất cố gắng, nhưng lại không thu được kết quả, nên hiện giờ rất chán nản, chỉ muốn bỏ mặc tất cả về phòng ngủ một giấc.

“Em đi đâu vậy?” – Thấy vẻ mặt không đúng của Minh Tuyết, Young Min nhanh chóng nhận ra ý định của cô, vội bước tới kéo tay người con gái ấy lại. Cậu có linh cảm cô có chút hiểu lầm, cũng cảm giác nếu cứ để cô bỏ về phòng như vậy sẽ khiến việc giải tỏa mọi chuyện càng thêm khó khăn. – “Chúng ta còn chưa ăn mà.”

Bọn họ không phải là trách cô làm gì không đúng, mà là quá mức bất ngờ với những gì đang diễn ra, nhất thời không kịp phản ứng. Kì thật cả bốn người đều thấy áy náy, thế nên nếu có cơ hội thì tuyệt đối không thể bỏ qua.

“Nhưng...” – Em bây giờ rất buồn, không có tâm trạng làm bất cứ điều gì khác. Minh Tuyết chìm trong khổ sở, đầu óc dường như bị che phủ đám sương mù, định nói như vậy. Khoảnh khắc sau, cô mới chợt lý giải được dụng ý của chàng mỹ nam là gì, ánh mắt ngược lên sáng rõ. – “Mọi người...”

Bọn họ thật sự đồng ý cùng cô tham gia buổi tiệc này sao? Cô không lý giải nhầm câu nói của tên đàn anh ấy đúng không? Sự chuyển biến phát sinh quá đột nhiên khiến Minh Tuyết không tin vào những gì mình vừa nghe thấy.

Họ thật sự tha thứ cho cô sao? Nhìn quanh một lượt để tìm được đáp án chính xác, Minh Tuyết cảm giác tầm mắt trở nên mờ ảo vì hơi nước, cảm động đến không nói lên lời.

“Anh rất đói!” – Dùng hành động để chứng minh cho câu trả lời của mình, Jae Sung cứ thế bước tới bên bàn tiệc ngồi xuống, ánh mắt nhìn chăm chăm vào những món ăn trên bàn. Hương hờ tén mềo lười ấy cũng quả thật rất đói, hơn nữa mấy món ăn này nhìn thật ngon, khiến cậu đứng từ nãy đến giờ phải nuốt nước bọt không biết bao nhiêu lần.

Những người còn lại cũng theo vào ngồi bên bàn tiệc, sau đó dùng ánh mắt như thể đang giục cô cũng lại đó để có thể bắt đầu đánh chén. Không khí phút chốc trở nên ấm áp, tựa như những chuyện phiền não trước đó chưa bao giờ xảy ra.

Ngoài cửa lúc đó chỉ còn lại một mình Young Min vẫn đứng bên cạnh cô. Chứng kiến khuôn mặt yêu nghiệt cùng với nụ cười dịu dàng của chàng trai ấy, cô cảm thấy trong lòng có thật nhiều cảm xúc không thể diễn tả thành lời.

“Thật xin lỗi!” – Young Min nhìn thấy vẻ cảm động trên gương mặt cô, bỗng cảm thấy thật áy náy. Cậu cuối cùng vẫn quyết định mở miệng giải thích tất cả hiểu lầm, để mọi khúc mắc của họ đều được giải tỏa hết tại giây phút này. – “Bởi vì dạo này bọn anh gặp phải một chút phiền não, rất phức tạp, khiến tâm trạng bọn anh không tốt. Em vốn không có lỗi gì cả, và bọn anh cũng hoàn toàn không có ý làm em buồn như vậy. Vì vậy... bọn anh hứa sẽ không bao giờ làm chuyện gì làm em thương tâm hay lo lắng nữa.”

* * *

Cũng từ ngày hôm đó, mọi việc thật sự đã trở lại nguyên trạng như lúc đầu. Minh Tuyết cũng không hỏi điều khiến cả bốn chàng trai thấy khó nghĩ đến mức trở nên khác thường như vậy là gì, rất vô tư đối xử với tất cả như cũ.

Nhìn thấy người con gái ấy như vậy, bốn chàng mỹ nam lại càng không muốn tình trạng hòa hợp hiện tại bị đánh vỡ, đơn giản bỏ qua những khúc mắc trước đó. Hơn nữa từ sau buổi dạ tiệc đó, Minh Tuyết và Kevin đều khá bận việc, hầu như không có cơ hội gặp riêng.

Cho dù biết như vậy là ích kỉ, nhưng các chàng trai vẫn mong muốn có thể mãi mãi như vậy, không hi vọng có bất cứ điều gì đánh vỡ tình trạng hài hòa hiện tại.

Hôm nay, cả nhóm và đoàn chụp ảnh có mặt ở một khu vui chơi để hoàn thành một bộ ảnh mới. Hiển nhiên bên cạnh các chàng trai ấy không thể thiếu bóng dáng của Minh Tuyết chạy chân qua lại cả buổi. Cô tất bật với đủ mọi yêu cầu Yo Seob, khiến đến cuối buổi cả người mệt gần chết.

“Bây giờ được nghỉ rồi hả anh?” – Cuối cùng khi công việc kết thúc, Minh Tuyết mãi mới thở được một hơi nhẹ nhàng. Ngay sau đó ánh mắt cô gái ấy bỗng trở nên sáng rực, liếc xung quanh một vòng. – “Vậy là em được tự do đi chơi rồi hả?”

Cô làm sao có thể quên đây chính là ở khu vui chơi cơ chứ? Lúc đi chạy chân vất vả để tâm nhìn quanh xem có trò nào thú vị, chờ đợi mãi mới có cơ hội được chơi thỏa thích.

“Uh!” – Nhìn thấy vẻ háo hức như một đứa trẻ con của người con gái ấy, Young Min cảm thấy thật đáng yêu, không khỏi nở nụ cười. – “Em muốn chơi gì vậy?”

Trong buổi chụp hình, cậu thỉnh thoảng vẫn chú ý đến cô, nên rất dễ dàng nhận thấy ánh mắt hào hứng của người con gái ấy khi nhìn các trò chơi trong khu vui chơi. Hiện tại ai đó lại như được thả tự do, khiến cậu có chút tò mò muốn biết trò chơi gì đã hấp dẫn cô đến như vậy.

“Đạp vịt!” – Lần này không chỉ có mỗi mình Minh Tuyết mà Yo Seob cũng cùng nhau đồng thanh trả lời. Bọn họ quá háo hức với trò chơi này, thế nên khi vừa được hỏi đã sốt sắng báo tên, sau đó mới quay sang nhìn nhau trong ngạc nhiên.

Rõ ràng trong khu vui chơi có không biết bao nhiêu trò, tại sao anh ta (cô ta) lại đòi chơi trò giống mình chứ? Hai người nhìn nhau bằng ánh mắt tóe lửa, như thể cùng lúc nói ra muốn chơi đạp vịt với người kia khiến họ thật khó chịu.

“Vậy hai đứa cùng đi chơi đi!” – Chẳng mấy khi thấy hai người này ăn ý đến vậy, Young Min rất bình tĩnh đưa ra lời đề nghị.

Chỉ là câu nói ấy rơi vào tai hai người tựa như sét đánh giữa trời quang, mãi không lấy lại được tinh thần. Cái gì mà chơi cùng với nhau cơ chứ? Nghe như hai đứa trẻ dất nhau đi ra công viên nghịch cát vậy.

“Em và cậu ấy á?” – Minh Tuyết kinh ngạc chỉ tay về phía mình, sau khi được xác nhận lại bởi vẻ mặt còn thật sự của Young Min thì vội vàng lên tiếng phản đối. – “Không được! Em muốn chơi một mình.”

Ngồi cạnh ai còn được chứ cùng Yo Seob chơi đạp vịt thì đúng là chán sống. Cô cũng không ngốc nghếch đến mức tự đào mộ chôn mình như vậy, chết thế nào cũng chẳng biết.

“Nhưng quy định là hai người mà.” – Hyung Ki đọc tám bảng hướng dẫn, dùng ánh mắt rất chân thành báo cho cô biết một tin buồn.

Hơn nữa muốn chơi trò này chủ yếu toàn là trẻ con, có bố mẹ ngồi cùng. Thế nên hai người này muốn chơi thì chỉ có một lựa chọn duy nhất là ngồi cùng nhau.

“Ồ đây ngoài hai người ra thì chẳng ai muốn chơi trò này cả.” – Chàng đội trưởng nhìn quanh một lượt, cuối cùng đưa ra một kết luận mà Minh Tuyết đều không muốn nghe. Anh Young Min và cậu hiển nhiên sẽ không chơi trò trẻ con vớ vẩn như vậy. Anh Jae Sung thì thà kiếm một chỗ nào ngủ còn hơn là chơi các trò chơi phải tự thân vận động. Các nhân viên khác thì đang bận rộn thu dọn. Thế nên lúc này hai người kia đã không có quyền kén cá chọn canh. – “Bọn tôi sẽ đi loanh quanh một vòng, nên hai người cứ từ từ mà chơi đi nhé.”

Đừng có gây chuyện là được rồi. Hyung Ki bỏ lại một câu như vậy, sau đó cứ thể cùng với các thành viên khác đi mất tiêu. Để lại Minh Tuyết và Yo Seob đứng ngơ ngác bên bờ hồ, mãi không sao chấp nhận được tình huống hiện tại.

Nhất là Minh Tuyết, vẻ mặt của cô không khác gì đang bước lên đoạn đầu đài, còn thật sự cân nhắc lại không biết có nên kiên trì chơi trò này nữa hay không.

Nhưng mà nếu lần này bỏ lỡ thì thật đáng tiếc, cũng không biết bao giờ mới có dịp được chơi.

“Đi thôi!” – Yo Seob rất nhanh chóng chấp nhận hiện thực, kéo tay cô hướng đến chỗ mua vé. Tuy nhiên, ở vị trí mà người con gái ấy không nhìn thấy, khóe môi chàng mỹ nam ấy khẽ giương lên một nụ cười đầy bí ẩn.

Thấy dáng vẻ khổ sở của Minh Tuyết, cậu bỗng nhiên lại thấy thật chờ mong lúc hai người cùng nhau chơi trò chơi, trong đầu bắt đầu hiện lên những ý nghĩ xấu xa mà chỉ có một mình chàng trai ấy mới biết được.

Thấy ai đó dứt khoát như vậy, Minh Tuyết cũng không thể để bản thân thua kém, cắn răng đi theo. Trong lòng cô gái ấy thầm nghĩ nếu có gì thì cùng

chết.

Cô cũng không tin cậu lại dám đẩy mình xuống hồ nước.

Vì thế, cho nên, vài phút sau, hai người ấy rất nhanh được xếp ngồi lên một con vịt, dần dần tiến ra phía hồ nước rộng lớn.

Minh Tuyết ngược nhìn ra phía mặt hồ trong veo, cảm giác ngắm cảnh từ một góc độ chưa bao giờ thể nghiệm, thấy cả thế giới trở nên thật khác biệt. Làn nước phản chiếu lại những tia sáng lấp lánh, tạo thành một khung cảnh thơ mộng. Những quãng sóng nước lan tỏa ra vô tận, khiến hình ảnh phản chiếu trên mặt nước lại càng thêm phần huyền ảo.

Minh Tuyết vẫn tiếp tục đạp vịt ra tận giữa hồ, đưa mắt ngắm nhìn toàn bộ khung cảnh thiên nhiên tươi đẹp, dường như bị vẻ đẹp trước mắt mê hoặc, dần dần đánh mất tính cảnh giác với người ngồi bên cạnh.

— “Yo Seob!” — Vẩn chìm đắm trong nét đẹp của thiên nhiên, Minh Tuyết bỗng cảm thấy rất muốn chia sẻ những cảm xúc trong lòng với một ai đó, liền mở miệng hỏi. — “Ồ giữa hồ thật thích nhỉ?”

— “Uh!”

Chỉ cần nhắm mắt lại, cô có thể cảm nhận được những cơn gió mát lành thổi qua, mang theo những hương vị làm con người ta cảm thấy thật sáng khoái.

— “Tuy rằng hơi lạnh một chút nhưng thật thú vị.” — Trên môi cô gái ấy nở một nụ cười tươi tắn, ánh mắt nhanh chóng bị thu hút bởi một góc khác của bờ hồ. — “Đáng kia phong cảnh có vẻ đẹp hơn kia, hay là chúng ta ra thử chỗ đó xem?”

— “Uh!”

Ai đó vẫn duy trì câu trả lời ngắn gọn, giọng điệu không nghe ra được chút cảm xúc đặc biệt nào, hoàn toàn chỉ trả lời lấy lệ. Chỉ có mỗi mình Minh Tuyết là đang vui vẻ quá mức, không hề để ý tới điều khác thường này.

— “Lát nữa chơi thêm một vòng nữa được không?” — Cảm giác thoải mái này khiến Minh Tuyết rất thích, liền lên tiếng đề nghị. Nhưng đồng thời lúc này cô cũng dần cảm thấy có chỗ không ổn. — “Mà sao con vịt này khi đạp lại nặng thế nhỉ?”

Khiến cô mỏi rã rời, không biết lát nữa có sức để đi thêm một vòng nữa hay không.

— “Uh!”

Lần này Minh Tuyết không thể không chú ý đến sự khác thường trong câu trả lời của Yo Seob, đột ngột quay lại kiểm chứng. Ánh vào mắt cô lúc đó là một hình ảnh khiến người con gái ấy muốn phát điên, bởi vì hóa ra từ này tới giờ cái tên nhãi này đang ngồi chơi game trên điện thoại, co chân lên để cho cô gắng sức làm việc một mình.

— “Này! Anh...” — Giọng nói của cô run lên vì phẫn nộ, hiện tại chỉ muốn đập cho cái tên bên cạnh một nhát bất tỉnh rồi quẳng xuống sông cho cá ăn. — “Sao lại bắt tôi đạp vịt một mình thế hả?”

Rõ ràng vừa nãy tỏ ra hứng thú như vậy, thế mà giờ lại chỉ cắm đầu vào chiếc điện thoại. Minh Tuyết thật sự nghi ngờ ai đó thật ra không phải muốn chơi mà là cố ý đùa cô.

— “Cô đạp vịt, tôi điều khiển tay lái, ai cũng làm việc mà.” — Nói đến đây, Yo Seob mới rời khỏi chiếc điện thoại, rất vô si đưa tay lên tay lái như để chứng minh điều mình nói, cũng thể hiện chủ quyền đối với công việc nhẹ nhàng này. Tiếp theo, ai đó còn dùng dáng vẻ rất đáng đánh đòn để quay sang giục cô. — “Tiếp tục đạp đi chứ!”

Đến mức độ này thì cô không thể nhịn nổi nữa, hùng hổ nhào đến định cướp lại quyền điều khiển của chiếc tay lái.

— “Cái gì? Anh điều khiển cái kiểu gì thế hả?” — Vừa nãy chính mắt cô thấy hai tay cậu đều dùng để chơi game có được không? Vậy mà hiện tại ai đó dám mặt không đổi sắc nói câu đó sao? — “Thôi cứ để tôi lái, anh đạp là được rồi.”

Giao vô lăng cho cái tên vô trách nhiệm này không khác gì giao trứng cho ác. Cô cũng không ngốc nghếch đánh cược mạng sống của mình cho người như Yo Seob. Cho nên cách tốt nhất để giải quyết hiển nhiên là giao việc nặng nhất cho tên đó làm.

— “Sao được! Cô ngồi cho cẩn thận vào chứ!” — Thấy ai đó bỏ nhào tới, ánh mắt quyết liệt phải giành giật chiếc tay lái, Yo Seob hiển nhiên phải ngăn cản, đẩy vội cô ra. — “Đây là chỗ của tôi mà.”

— “Thế thì đổi chỗ đi!”

— “Không!”

Hai người, ai cũng không chịu nhường ai, giằng co qua lại khiến cả con vịt nghiêng ngả, dập dềnh trên mặt nước. Đứng từ xa trông lại không khác gì một con vịt điên giữa bầy vịt đang thong thả lướt qua mặt hồ.

— “Mẹ ơi! Con vịt kia vui ghê!” — Trên bờ, một cậu nhóc đang đi quanh khu vui chơi để tìm những trò thú vị để chơi, tình cờ liếc sang chú ý

đến một con vịt chao đảo giữa mặt hồ. Cậu nhóc giật lấy vạt áo mẹ mình, chỉ về hướng đó với vẻ mặt rất chờ mong. – “Con cũng muốn chơi.”

Trông con vịt cử động thú vị như vậy thì chắc vui lắm. Cậu nhóc ngây thơ rất hào hứng muốn cũng thử nghiệm một lần như vậy.

– “Không được! Con vịt đó đang giẫy chết đấy.” – Vừa đảo mắt qua thấy hình ảnh đó, bà mẹ không khỏi hoảng hốt, sợ con mình đòi học theo nên vừa dụ dỗ vừa đe dọa. – “Trẻ ngoan không được bắt chước.”

Còn kẻ ngốc nào đang ngồi trên con vịt điên ấy thì cứ mặc kệ đi.

Giữa mặt hồ, hai nhân vật chính vẫn tranh giành nhau quyết liệt, hoàn toàn không biết mình vừa trở thành chủ đề để các bà mẹ răn dạy con. Trong đầu hai người lúc đó chỉ còn lại vấn đề làm sao để đánh bại đối phương để giữ được tay lái.

– “Tránh ra!” – Minh Tuyết nói lớn, vẻ mặt đầy uy nghiêm, muốn dùng khí thế để đe dọa khiến chàng trai phải nhượng bộ. – “Để tôi lái.”

Nhưng Yo Seob cũng không dễ dàng bị cô đe dọa, thậm chí còn vì thế càng thêm kích thích ý chí chiến đấu.

Cậu làm sao có thể chịu thua cái cô ngốc này được cơ chứ? Như vậy thì thật mất mặt. Huống hồ cậu chấp nhận chơi đập vịt để nô dịch Minh Tuyết chứ đâu phải để hầu hạ cô. Nghĩ vậy, thái độ chàng nể nang càng thêm quyết liệt.

– “Không được. Cô mới là người phải tránh ra chứ.” – Không chỉ giành giật, mà ngay cả lời nói Yo Seob cũng không buông tha. Ai đó nhìn cô đầy khinh thường, thái độ đầy ghét bỏ nói một câu khiến người con gái ấy tức giận muốn học máu. – “Sao cô cứ tiến lại gần người tôi thế? Đừng tưởng thấy trai đẹp thì nghĩ rằng dễ bắt nạt đâu nhé.”

Câu nói tự ki của ai đó làm Minh Tuyết suýt nữa không kiềm chế được đám vào mặt cậu mấy phát. Có ai tự tăng bốc mình quá đáng như cậu ta không?

– “Anh thì đẹp cái quái gì cơ chứ?” – Nếu là các fan thì còn có khả năng bị khuôn mặt đáng yêu này của Yo Seob mê hoặc, nhưng Minh Tuyết thì chỉ nhìn thấy một tên chết tiệt đáng ghét giả tạo mà thôi. – “Biến đi!”

Ai cần tìm cơ hội tiếp cận cơ chứ? Mục đích của cô từ đầu tới cuối chỉ có chiếc tay lái kia mà thôi.

Cứ thế, hai người tiếp tục một vòng cướp đoạt mới giữa hồ, hoàn toàn không biết mình đang gây ra sự chú ý đến mức nào. Tiếng âm ĩ huyền ảo vẫn tiếp tục cho đến khi một tiếng hét kinh hoàng của Minh Tuyết đột ngột vang lên chấm dứt tất cả.

Một khoảnh khắc tĩnh lặng như tờ trời qua. Con vịt cũng ngừng lay động điên cuồng trên mặt nước, tựa như trở lại với giây phút khởi điểm. Trên đó, hai nhân vật chính vẫn chưa hết bàng hoàng bởi những gì xảy ra trước mắt.

Bàn tay hai người ấy lúc này vẫn giữ nguyên tư thế nắm chặt chiếc tay lái, chẳng qua cái thứ đó hiện tại đã gãy rời ra khỏi con vịt. Nhận thức điều này khiến họ mãi mới nuốt xuống được một ngụm nước bọt, bối rối không biết xử lý ra sao.

Bọn họ lúc này đang ở chính giữa hồ, hơn nữa khoảng cách tới chỗ xuất phát hay những người chơi khác lại rất xa. Như vậy có nghĩa hậu quả của cuộc tranh giành này quá lớn, bọn họ có bình an trở lại bờ hay không là một điều rất khó nói.

– “Ô! Cô làm cái gì thế hả? – Việc đầu tiên mà Yo Seob nói lại là đổ hết tội lỗi lên đầu đối phương, hoàn toàn bỏ qua sự hiện hữu của bàn tay mình ở trên chiếc tay lái. – “Phá hoại vừa thôi chứ.”

Nếu không phải cô nhất quyết đòi tranh giành thì đã không như vậy rồi. Bây giờ phải biết làm sao để vào bờ đây? Mớ miệng kêu cứu thì thật mất mặt, hơn nữa xa vậy thì không biết có ai nghe thấy được không nữa.

– “Là do anh không chịu nhường chỗ mà.” – Minh Tuyết dĩ nhiên không chịu làm tất cả tội lỗi về phía mình. Rõ ràng là do cậu cứ cứng rắn đòi giành chiếc tay lái về phía mình mới tạo thành tình trạng này mà. – “Anh cũng giật lấy nó nên mới thành ra như vậy.”

– “Còn cái nữa ư? Do cô chứ ai vào đây nữa.”

– “Là do anh cố chấp đấy chứ.”

Cho dù có lỗi thì cũng là cả hai, đâu phải do riêng một mình cô. Hai người hăng hái đổ trách nhiệm cho nhau đến mức quên mất điều quan trọng nhất là phải làm sao để lái con vịt ở giữa hồ về bờ mà không có tay lái.

Một tiếng sau.

Các thành viên còn lại sau khi thông thả đi một vòng quanh khu vui chơi ngắm cảnh, cuối cùng cũng trở lại bên hồ nước để tập hợp với Yo Seob và Minh Tuyết. Nhưng đến nơi thì bọn họ với phát hiện hai người kia còn chưa lên bờ.

– “Kia là...” – Liếc nhìn ra phía hồ để tìm kiếm hình bóng của hai người đó, Young Min rất nhanh nhận thấy một con vịt điên đang xoay tròn liên hồi giữa hồ. Nhìn thấy hình ảnh này, cậu cũng không khó khăn đoán được người đang lái nó là ai. – “Chắc là Yo Seob và Minh Tuyết đúng không?”

Ngoài hai người bọn họ ra, cậu không nghĩ ra được ai còn có thể lái con vịt thế kia. Hĩa người đó khi làm việc gì thì đúng là không thể dùng những quy tắc bình thường để suy đoán.

— “Họ chơi vui nhĩ?” – Hyung Ki liếc mắt một cái, rất nhanh đưa ra kết luận. Cậu thật không hiểu được hai người kia làm cách nào khiến con vịt chạy trên cái tuyến đường vòng vòng tại một chỗ suốt như vậy nữa.

Cũng không thể trách các chàng trai ấy, bởi vì bọn họ cũng không nhìn thấy hiện trạng hai người giữa hồ kia thế nào, còn tưởng đây là trò chơi mới của Yo Seob và Minh Tuyết.

— “Anh... Anh ơi!” – Thoáng thấy hình bóng quen thuộc của các chàng mỹ nam, Minh Tuyết tựa như người chết đuối vớ được cọc gỗ, vội vàng giơ tay hét lớn cầu cứu. Bàn chân cô vẫn cật lực đạp vịt hi vọng có thể may mắn thoát ra khỏi tình trạng hiện tại nhưng vô vọng. Người con gái đó vừa hét lên một tiếng thì con vịt cũng vừa vặn xoay lưng lại chỗ các chàng trai trên bờ, khiến cô lại phải tiếp tục hi hục đạp tiếp để có cơ hội nói nốt lời cầu cứu. – “Anh ơi!”

Con vịt vẫn xoay tròn, xoay tròn. Yo Seob thì đã gục hẳn vì chóng mặt, chỉ còn mỗi mình Minh Tuyết vẫn ra sức đạp.

Do khoảng cách có chút xa nên các chàng trai chỉ thấy Minh Tuyết đang nhiệt tình vẩy tay, hào hứng gọi bọn họ.

— “Uh!” – Không nghe rõ người con gái ấy nói gì, Young Min đành vẩy tay đáp lại như để chứng minh bọn họ đã thấy trò chơi mới của cô, ủng hộ cô tiếp tục chơi hết mình. – “Mấy đứa cứ chơi thoải mái đi nhé!”

Từ đầu đến cuối, mọi nỗ lực của Minh Tuyết đều uổng phí, chỉ khổ mỗi Yo Seob đang chóng mặt sắp ói ra đến nơi.

— “Họ vui lắm sao?” – Nhìn thấy hình ảnh thú vị ở giữa hồ, Jae Sung không nhịn được lôi chiếc ống nhòm mới mua lên nhìn thử. – “Vui đến mức phát khóc lên rồi kìa.”

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Stars* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26

Trời về chiều, những luồng sáng hắt qua hành lang một gam màu trong trẻo, phủ lên vạn vật một gam màu vàng cháy, tạo nên hình ảnh tuyệt đẹp của buổi hoàng hôn.

Giữa khung cảnh huyền ảo đó, Minh Tuyết một mình bước trên dãy hành lang vắng lặng, hướng về phía phòng chụp ảnh, nơi các chàng mỹ nam đang tấp tễn hoàn thành bộ ảnh mới.

— “Mọi người...” – Cô gái tươi vui bước vào trong, nhưng khi thấy được hình ảnh trước mặt, câu nói lên đến miệng bỗng bị tắc lại, trong mắt chỉ còn lại một sự kinh ngạc cực độ.

Lúc này, ở giữa căn phòng, các chàng trai đang chụp ảnh trong bộ trang phục vest tuyệt đẹp, hơn nữa dáng người chuẩn lại càng làm nổi bật khí chất quý phái, mang lại cảm giác không khác gì các chàng hoàng tử.

Cho dù không muốn, nhưng cô vẫn phải thừa nhận họ như vậy thật sự rất đẹp, chỉ cần là phái nữ thì ai cũng đều bị mê hoặc.

— “Minh Tuyết!” – Nhìn thấy cô vẫn đứng phía cửa, chị biên tập viên khẽ gọi, lôi kéo tâm trí người con gái ấy trở về với hiện tại. Bà chị vẩy tay gọi cô lại gần, âm điệu vừa phải để không gây ảnh hưởng đến việc chụp hình các chàng thần tượng. – “Minh Tuyết.”

Nghe thấy tiếng gọi của bà chị, cô liếc mắt về phía đó, nhanh chóng hiểu được ám chỉ đó là gì. Cô khẽ gật đầu, nhanh chân bước lại gần, ánh mắt thỉnh thoảng vẫn không kiềm chế được nhìn về phía giữa phòng.

— “Chị à!” – Nhìn thấy các chàng mỹ nam lúc này, Minh Tuyết có chút ngờ ngẩn. Không chỉ vì vẻ ngoài hoàn mỹ, mà hơn cả là khí chất cao quý, khiến các cô gái đều không thể nào cưỡng lại sự mê hoặc. – “Bộ ảnh đợt này thật là đặc sắc nhĩ?”

Cô không kiềm chế được phải mở miệng tán thưởng, bởi vì ngay chính bản thân người con gái ấy cũng suýt bị khung cảnh trước mắt mê mẩn đến không suy nghĩ được gì. Thế nên phản ứng của các fan khi thấy hình ảnh này thì lại càng khỏi phải nói.

Có lẽ khi tung bộ ảnh này ra thị trường, lại sẽ có một làn sóng cuồng nhiệt mới bùng nổ. Khoảnh khắc đứng trước các chàng mỹ nam, cô bỗng có cảm giác bọn họ vốn sinh ra để làm phái nữ điên đảo.

— “Uh! Chị cũng thấy thiết kế lần này rất tuyệt.” — Đừng nói là các cô bé mới lớn, mà ngay cả chị khi thấy bọn họ cũng không kìm lòng nổi. Bọn họ lúc này tựa như bốn chàng hoàng tử vừa đẹp trai vừa cao quý, tỏa ra ánh sáng làm mọi người chói mắt, chỉ có thể nhìn lên trong ngưỡng mộ. — “Nhưng mà... chị cứ có cảm giác thấy thiếu thiếu gì đó.”

Rõ ràng các chàng trai đều trông rất tuyệt, không còn chỗ nào để chê, nhưng chị vẫn thấy chưa đủ hoàn hảo, cảm giác không nên chỉ có như vậy. Chỉ là nghĩ mãi lại vẫn không biết được thiếu sót ở đâu.

— “Thiếu?” — Minh Tuyết ngẩn người, quay trở lại quan sát MS4 một lần nữa cẩn thận bằng con mắt của một trợ lý. Quần áo chỉnh tề, không có chỗ nào bị gấp nếp. Kiểu tóc rất phù hợp với trang phục. Phụ kiện cũng đầy đủ, ngay cả sợi dây giày cũng được buộc rất cẩn thận. Nhìn mãi vẫn không tìm ra điểm không ổn, người con gái ấy bèn quay lại nhìn về phía bà chị trong khó hiểu — “Ý chị nói là gì cơ?”

Thiếu sót gì khiến cho nhiếp ảnh gia, biên tập và rất nhiều nhân viên đều không nhìn ra? Cô khá tò mò đối với linh cảm của bà chị bên cạnh, bởi vì biết chị rất có mắt nghệ thuật, lời nói đó cũng không tự dưng nói lung tung.

— “Chị cũng không biết. Nhưng cảm thấy thật là...” — Bà chị rơi vào trầm tư, vẻ mặt như quyết tâm tìm ra được thiếu sót ở chỗ nào. — “Bọn họ rất đẹp, khí chất cũng xuất chúng, tựa như những chàng hoàng tử. Chỉ là...”

Thấy ai đó tập trung như vậy, Minh Tuyết cũng không dám lên tiếng đánh gãy dòng suy nghĩ của bà chị, đành im lặng đứng nhìn về phía các chàng mỹ nam. Cô cũng rất muốn biết sự thiếu sót mà chị ấy nói là gì, đáng tiếc mãi vẫn không thể tìm ra đáp án.

Lặng thinh một hồi, bà chị lại đột nhiên ngước lên, ánh mắt rực sáng nhìn về phía Minh Tuyết tựa như vừa thấy một bảo vật. Chị thận trọng quan sát cô từ đầu đến chân, không bỏ sót một chi tiết nhỏ nào, trong ánh mắt càng lúc càng khẳng định với suy nghĩ trong đầu.

Đối diện với ánh mắt đó, cô thấy không được tự nhiên, cảm giác tựa như mình giống như một món đồ trưng bày. Hơn nữa linh cảm xấu trong lòng cũng trở nên mạnh mẽ, khiến trí não cô hoảng hốt, bản chân bất giác lùi lại như một hành động bản năng.

Chỉ cần nhìn biểu hiện khác thường này của bà chị, cô có thể đoán được chuyện mà chị sắp làm không phải là điều tốt lành gì. Hoặc ít ra đối với cô chính là như vậy.

Phút sau, hiện thực xảy ra trước mắt rất nhanh chóng trở thành bằng chứng hữu hiệu nhất chứng minh cho linh cảm của Minh Tuyết. Đáng tiếc là dù biết trước nhưng cô gái ấy cuối cùng vẫn không thể kháng cự được với số mệnh, bị bà chị lôi tuột vào phòng thay đồ.

* * *

— “Mau ra đây đi! Minh Tuyết!” — Đứng bên ngoài phòng thay đồ, bà chị không kiên nhẫn thúc giục, giọng điệu mang đầy tính mệnh lệnh đối với cô gái ở bên trong.

Chuyện cũng đâu có gì mà ai đó cứ ngại ngần chần chừ bên trong mãi không chịu bước ra, như vậy thì chị nghiệm thu thành quả thế nào bây giờ?

Vốn ngay từ đầu chị còn muốn cùng theo vào bên trong, nhưng Minh Tuyết nhất quyết không chịu nên chị mới phải nhượng bộ đứng ở chỗ này chờ đợi. Chỉ là chờ mãi vẫn không thấy có chút phản hồi, bà chị đành phải lên tiếng thúc giục, muốn trông thấy cô trong bộ trang phục đó như thế nào.

— “Nhưng mà... bộ trang phục này.” — Đáp lại ánh mắt mong đợi của bà chị ấy là hình ảnh Minh Tuyết thò đầu ra ngoài cửa, vẻ mặt đầy khó xử. Cô thật là không quen mặc kiểu này, thấy cả người không được thoải mái. — “Em... không được đâu. Chị cho em thay ra đi mà.”

Chỉ cần nghĩ tới việc mặc như vậy bước ra ngoài, cô đã cảm thấy thật ngượng ngùng. Nếu bị những người khác nhìn thấy thì chị muốn chui xuống đất để trốn. Minh Tuyết cuối cùng vẫn là không dám bước chân ra bên ngoài, chỉ có thể dùng ánh mắt đầy đáng thương liếc nhìn về phía bà chị, muốn dùng một chút thâm tình để đã động ai đó.

Làm ơn tha cho em đi mà! Cô chớp chớp đôi mắt to tròn của mình cầu khẩn.

Đáng tiếc hành động này đối với chị là hoàn toàn vô dụng. Trong đầu bà chị lúc này chỉ khát khao muốn thấy kết quả, có thể vì thế mà bỏ qua tất cả mọi việc khác.

— “Cái con bé này!” — Đáp lại sự van nài của Minh Tuyết là hình ảnh chị biên tập bước tới, phũ phàng kéo cô ra bên ngoài.

* * *

— “Chúng em sắp được nghỉ chưa vậy?” — Yo Seob nhìn đồng hồ hỏi, dáng vẻ mệt mỏi như sắp gục ngã. Cậu sắp duy trì không nổi nụ cười khi phải làm việc liên tục đến tận lúc này với chiếc bụng trống rỗng.

Cho dù có cố sức quá thì cũng để cho bọn họ nghỉ ngơi một chút chứ? Con đói khiến chàng mỹ nam thiếu kiên nhẫn, cảm thấy việc duy trì đáng vẻ thiên thần để chụp ảnh cũng dần trở nên cố sức.

— “Sắp xong rồi!” — Anh chàng nhiếp ảnh gia điềm tĩnh trả lời. Mặc dù bản thân anh cũng thấy khá mệt nhưng vẫn cố gắng hoàn thành nốt bộ ảnh, đáng vẻ vô cùng tận tâm với nghề nghiệp. — “Chỉ còn lại vài tấm nữa thôi là hoàn thành rồi.”

Bộ ảnh lần này khá được coi trọng, hơn nữa tinh thần nghề nghiệp khiến ông anh quyết không chịu bỏ dở nửa chừng. Cá tính đó của anh khiến các chàng

mỹ nam khổ đến không nói lên lời, nhưng đều không kêu ca mà tiếp tục ngoan ngoãn làm việc. Bởi vì hơn ai hết, bọn họ hiểu và thừa nhận anh là một người rất tài năng.

“VẬY CÓ THỂ XONG TRƯỚC 5h30 ĐƯỢC KHÔNG?” – Giờ chụp bị kéo dài hơn dự định khiến Young Min có chút sốt ruột. Mà nguyên nhân thì không cần nói cũng có thể dễ dàng đoán ra được, dĩ nhiên là vì có lịch hẹn trước với cô gái xinh đẹp nào đó. – “Lát nữa em...”

Còn chưa nói được hết lời, tên yêu nghiệt bất chợt ngừng lại, ánh mắt đầy ngạc nhiên nhìn chăm chăm về phía trước tựa như đang thấy một hình ảnh rất khó tin. Nhìn thấy biểu hiện kì lạ đó của tên đàn anh, các thành viên khác không hiểu ra sao, cũng nhìn theo tầm mắt của cậu hướng về phía đó.

Sau đó, bọn họ tập thể hóa đá.

Trước mặt bọn họ là hình ảnh Minh Tuyết trong một dáng vẻ quá khác lạ, khiến các chàng trai không dám tin vào những gì mình đang thấy.

Cô gái ấy hiện tại đang mặc một bộ váy màu đen, kiểu dáng vừa trẻ trung vừa cao quý tựa như một vị công chúa, khiến tất cả đều chỉ có thể nhìn lên trong ngưỡng mộ. Mái tóc cô thả dài, xoắn nhẹ phần đuôi, rất khéo léo làm tôn lên những đường nét đẹp nhất trên khuôn mặt. Làn da trắng muốt, mịn màng, đôi môi đỏ tươi như một miếng thạch, ngon đến mức ai nhìn cũng muốn nếm thử. Đặc biệt là đôi mắt trong veo, tựa như chứa cả bầu trời đêm ở bên trong, khiến các chàng mỹ nam vừa nhìn thấy đều không kiềm chế được si mê.

Cô lúc này thánh khiết tựa như tiên nữ rơi xuống phạm trần, nhưng lại mê hoặc tựa ma nữ quyến rũ hết mọi ánh nhìn.

Đối mặt với người con gái này, các chàng mỹ nam cảm giác được trái tim mình đập loạn nhịp, ánh mắt vẫn không rời khỏi hình ảnh trước mặt, càng không dám thở mạnh, sợ rằng một chút tiếng động sẽ khiến cô chợt tan biến.

“Minh... Minh Tuyết!” – Yo Seob lắp bắp mãi mới thốt ra được một từ đứt đoạn, không thể nào tin được người trước mặt chính là cô trợ lý ngốc nghếch của mình.

Vẫn biết cô trang điểm lên rất đẹp, nhưng cậu vẫn không ngờ khi phối hợp với phong cách của bộ ảnh chụp lần này lại khiến cô trở nên quá mức cuốn hút đến vậy. Nhất là khí chất toát ra làm người con gái ấy tựa như một vị công chúa, phảng phất như không thuộc về phạm trần.

Ngượng ngùng đến không mức chỉ cúi gằm mặt xuống mặt đất đi tới để tự lừa mình dối người, Minh Tuyết khó khăn lắm mới có can đảm ngước lên thì lại bất gặp ánh mắt của các chàng mỹ nam, cảm thấy cả người không được tự nhiên.

Cô lúc này rất muốn chạy về lại phòng để thay bộ đồ này ra, như vậy sẽ không phải đối mặt với những ánh nhìn nóng cháy như vậy nữa. Nhưng đáng tiếc chị biên tập hiện đang đứng bên cạnh giữ chặt lấy tay khiến cô không thể biến ý nghĩ đó thành hành động.

“Ồ...” – Anh chàng nhiếp ảnh gia thấy biểu hiện khác thường của các chàng thần tượng, cũng quay lại ngược nhìn. Trong khoảnh khắc đầu tiên khi thấy người con gái ấy, ánh mắt của anh trở nên sáng rực, trong đầu anh chợt lóe lên một ý tưởng. Anh nhìn cô với vẻ thú vị, bỗng nhiên mở miệng. – “Em... Cô bé ở kia. Lại đây một chút.”

Minh Tuyết vẫn ngây ngốc đứng đó, mãi mới hiểu được người anh đó đang nói đến mình, không khỏi ngạc nhiên hỏi lại.

“Em á?” – Cô chỉ tay về phía chính mình, trong mắt tràn ngập kinh ngạc.

Ai đó chẳng phải đang chụp ảnh cho MS4 hay sao? Sao bỗng dừng lại liên lụy đến cô làm gì cơ chứ?

“ĐỪNG VẬY!” – Anh gạt đầu, vẻ mặt nghiêm túc, hoàn toàn không có chút dấu hiệu của sự vui đùa. Sau đó, trước vẻ kinh ngạc của tất cả những người đang có mặt trong phòng chụp, anh chỉ về phía bên cạnh các chàng mỹ nam – “Em đứng sang bên này một chút.”

Việc này lại càng làm Minh Tuyết thêm khó hiểu, không biết anh chàng nhiếp ảnh gia lại định làm gì. Nhưng mà trước thái độ kiên định của anh, cô chỉ có thể ngậm ngùi ngoan ngoãn làm theo.

“Qua kia sao?” – Cô bước về phía đó, tuy rằng vẫn có chút ngạc nhiên nhưng rồi lại nhanh chóng nhớ đến vai trò của bản thân ở đây là gì. Cho rằng anh vừa thấy có chỗ nào không ổn, mới nhờ cô sửa sang lại cho các chàng thần tượng mà thôi. – “Để làm gì hả anh? Trang phục của bọn họ thiếu gì ư?”

Vừa nói, cô vừa chăm chú quan sát cả bốn người từ trên xuống dưới một lượt, nhưng lại không thấy có gì cần chỉnh sửa, liền quay lại nhìn anh chàng nhiếp ảnh với vẻ nghi hoặc. Rốt cuộc thì anh ấy muốn cô tới đứng ở đây để làm gì?

Không cần phải đợi lâu, hành động tiếp theo của anh đã giải đáp thắc mắc đó của người con gái ấy.

“Tốt!” – Chỉ liếc mắt một cái tổ hợp trước mặt, anh cảm thấy vô cùng phù hợp, khẽ gạt đầu với vẻ hài lòng. Tiếp theo, ông anh phát biểu một câu khiến cô gái ấy cảm giác như vừa bị một quả bom dội thẳng xuống đầu. – “Tiếp tục chụp thôi!”

Cái gì mà tiếp tục chụp cơ chứ? Cô vẫn còn ở đây cơ mà. Không phải nên đợi cô né ra rồi mới tiến hành tiếp hay sao?

“Cả em á? Khoan đã!” – Vừa định mở miệng phản bác, Minh Tuyết đã nhận thấy anh đang rất chuyên tâm ngắm hình chuẩn bị chụp, đáng vẻ chăm chú đến mức không quan tâm tới bất cứ điều gì khác.

Không lẽ anh thực sự định để cô chụp cùng? Nghĩ đến điều này, cô gái ấy lại càng thêm hốt hoảng.

— “Sao lại cả em cơ chứ? Em đâu phải là người mẫu.”

Huống hồ bộ ảnh này vốn là của MS4, nếu có cả mặt cô vào nữa thì thành ra thế nào? Càng nghĩ cô càng thấy không ổn.

— “Cũng sắp chụp xong bộ ảnh rồi, thế nên có thêm mấy tấm như vậy cũng thú vị.” – Anh chàng bắt đầu bấm thử máy, hoàn toàn bỏ qua sự lo lắng trong mắt cô gái trước mặt. — “Bộ ảnh sẽ được giám đốc xem qua và phê duyệt nên không cần lo lắng quá nhiều làm gì.”

Sử dụng bức ảnh nào để tung ra đều do giám đốc xét duyệt cẩn thận, những tấm hình không phù hợp với chủ đề bộ ảnh sẽ được bỏ ra ngoài. Thế nên lo lắng của người con gái đó vốn là dư thừa.

Nhìn thấy hình ảnh trước mắt, anh rất có hứng thú muốn được bấm máy, hoàn toàn không quan hệ gì tới mục đích buổi chụp ảnh hôm nay. Trong đầu anh lúc đó chỉ còn lại những bức ảnh nghệ thuật và làm sao để tạo ra những tác phẩm gây ấn tượng đối với người xem, không quan trọng đối tượng có phải là người trong giới nghệ sĩ hay không.

— “Hà? Nhưng...” – Điều đó thì có liên quan gì tới việc em cũng vào chụp đâu chứ? Minh Tuyết vừa mở miệng định cự tuyệt, nhưng khi nhìn thấy tình huống trước mặt thì cũng chỉ có thể ngậm ngùi nuốt xuống. Ai đó căn bản không chút để ý gì tới ý kiến của cô, cứ thế làm theo ý mình.

Người trong giới nghệ thuật thật khó hiểu. Cuối cùng, người con gái ấy đã rút ra được kết luận ấy sau khi bị ép buộc đứng trước ống kính.

Nhưng mà đến lúc thực hiện, cô mới nhận thấy mọi việc khó khăn hơn những gì mình nhìn thấy rất nhiều. Đối diện với chiếc máy ảnh cùng với rất nhiều ánh mắt đang nhìn chăm chăm vào mình, cô thấy áp lực quá lớn, có chút hoảng hốt không biết làm gì tiếp theo.

Nhìn các chàng mỹ nam tạo dáng rất tự nhiên, Minh Tuyết lại càng thấy lo lắng, cả người như không nghe sai xử, cơ mặt trở nên căng cứng. Cô chỉ có thể máy móc cong khớp môi, miễn cưỡng mỉm cười. Tay chân bối rối không biết để đâu, ánh mắt mấy lần cố gắng nhìn lên một vài giây rồi lại không chịu được, tránh né sang hướng khác.

Cô đúng là vẫn không thể làm được công việc này. Tuy rằng không tận mắt thấy dáng vẻ của bản thân hiện tại, nhưng cũng không khó để cô đoán ra được mình rất xấu, đứng bên cạnh bốn chàng trai tạo thành một sự đối lập hoàn toàn.

Minh Tuyết lúc đó rất muốn khóc, cảm thấy yêu cầu này đối với mình quá khó thực hiện. Cho dù kêucô làm trợ lý không lương cả đời cũng không có vấn đề, nhưng bắt một kẻ nghiệp dư như cô làm người mẫu thì đúng là quá sức mà.

— “Em” – Ngấm mồi nhưng không thể nào vừa lòng với biểu hiện cứng nhắc của ai đó, anh chàng nhiếp ảnh gia cuối cùng cũng phải ngừng lại, rời khỏi máy với một tiếng thở dài.

Anh biết rằng bắt một người bình thường như cô làm người mẫu ngay là quá khó, nhưng mà giây phút nhìn thấy cô, anh cảm thấy được sự hưng phấn như thể bản thân sắp tạo nên một tác phẩm để đời. Cảm giác như trong lòng đang vang lên tiếng nhận định cô chính là người mà anh đang tìm kiếm.

Vì vậy, anh hiển nhiên không thể bỏ lỡ cơ hội này. Hơn nữa đối với anh, việc càng khó thực hiện lại càng có tính khiêu chiến, công việc cũng vì thế mà càng thêm phần thú vị.

Chỉ là, anh đánh giá quá cao khả năng thích ứng của cô trước ống kính, cuối cùng vẫn phải ngừng lại lên tiếng hướng dẫn.

— “Đừng căng thẳng quá làm gì. Cứ như bình thường là được rồi.” – Một điều khiến anh thêm nhận định cô là do sự hòa hợp tự nhiên của cô khi đứng cùng với MS4 lúc bình thường. Khoảnh khắc đó, cho dù không được trang điểm, không mặc lên mình những bộ trang phục xinh đẹp, cô gái này vẫn có thể gây cuốn hút những ánh nhìn bằng chính sự chân thật của mình. — “Coi như trước mặt em không có bất cứ thứ gì khác.”

Tạo hình xinh đẹp cùng với nụ cười tự nhiên, nếu có thể kết hợp hai thứ đó lại với nhau thì không còn gì có thể hoàn hảo và tuyệt vời hơn. Nghĩ vậy, anh lại càng kiên định hơn đối với quyết định của mình, chờ mong giây phút cô gái trước mặt tự mình tỏa sáng.

Anh có linh cảm bản thân nhất định có thể tạo ra được những kiệt tác, sẽ cảm nhận được cảm giác thành tựu khi tự tay mài dũa một viên đá bình thường thành viên ngọc xinh đẹp và quý giá.

— “Em xin lỗi! Em sẽ cố gắng.” – Minh Tuyết lúc này quá mức hoảng loạn, không còn biết bản thân nên làm gì. Cô thấy anh chàng nhiếp ảnh gia dừng lại thì thấy lo sợ, cho rằng bản thân quá kém cỏi gây cản trở đến người khác.

Nhưng mà, càng như vậy cô lại càng không thể bình tĩnh, không sao làm sự chỉ dẫn trước đó của anh. Chỉ cần ngước lên, lọt vào trong tầm mắt cô là chiếc máy ảnh và rất nhiều ánh nhìn của người khác hướng về mình, giây phút nhắc nhở cô đang ở đâu và làm gì.

Việc này thật quá khó khăn. Minh Tuyết rất cố gắng, nhưng hiệu quả càng ngược lại. Toàn thân cô cứng nhắc, rõ ràng đang cười nhưng khuôn mặt lại quá sức nghiêm trọng. Đôi mắt cũng mất đi vẻ trong suốt lúc thường, thay vào đó là sự lo lắng bất an, luôn sợ hãi bản thân làm gì không đúng.

Mọi người đều thử khuyên can nhưng cuối cùng lại chỉ càng thêm trầm trọng, hoàn toàn bó tay. Chỉ có anh chàng nhiếp ảnh gia vẫn tiếp tục ngắm nhìn chuẩn bị chụp như không có gì khác thường, không trách cứ, kiên nhẫn chờ đợi giây phút cô tự thích ứng.

Đối mặt với sự tin tưởng của người anh ấy, Minh Tuyết lại càng thấy mặc cảm. Thà rằng anh cứ trách mắng, hoặc từ bỏ ý định đó thì cô đã không phải khổ sở đến mức này rồi.

Theo thời gian trôi qua, người con gái ấy lại càng thấy có lỗi với những người phải ở lại cùng mình, nhưng cũng vì thế lại càng khó điều chỉnh cho biểu hiện của mình trông tự nhiên hơn.

Nhìn thấy vẻ bất an trên khuôn mặt cô, các chàng mỹ nam cũng thấy có chút thương tiếc, nhưng lại không biết nên làm gì để giúp đỡ. Đối với những người ở trong giới showbiz đã lâu như họ thì việc tạo dáng chụp hình rất dễ dàng, nhưng với cô thì lại là chuyện khác.

Nên làm gì để cô giảm đi được áp lực đây? Các chàng trai khề cay mảy suy nghĩ, nhưng mãi vẫn chưa tìm ra được cách giải quyết.

— “Chiều nay em có hẹn với Kevin à?” — Đứng phía sau lưng Minh Tuyết, Young Min như đột nhiên nghĩ tới một chuyện gì đó, cúi xuống nói nhỏ vào tai cô một câu hoàn toàn không chút ăn khớp với tình cảnh hiện tại chút nào.

Nhưng câu nói đơn giản ấy lại rất thành công kéo lại sự chú ý của người con gái ấy và tất cả các thành viên còn lại trong nhóm.

— “Cái gì mà hẹn hò chứ?” — Yo Seob là người đầu tiên nổi khi nghe thấy thông tin đó. Chỉ cần tưởng tượng đến cảnh cô tay trong tay với Kevin, vẻ mặt tình cảm nhìn nhau là cậu muốn phát điên. — “Cô rảnh đến thế sao? Trong lúc chúng tôi bận rộn không có thời gian để thờ thì cô vẫn còn tâm trạng để đi hẹn hò hay ư?”

Nhất định phải ngăn cản cô lầm đường lạc lối. Đó là ý nghĩ duy nhất còn lại trong đầu chàng trai ấy, lý trí cũng dễ dàng bị sự ghen tị che lấp.

— “Tôi nghe nói dạo này Angel đang chuẩn bị ra ca khúc mới kia mà.” — Hyung Ki nói một câu trần thuật, nhưng giọng điệu thì lại đầy khó chịu. — “Cô cũng đừng làm phiền người ta quá như thế chứ.”

Ngay chính bản thân chàng đội trưởng cũng không biết sự khó chịu của mình xuất phát từ đâu, chỉ thấy thật sự không thích cô như vậy. Rõ ràng cô là trợ lý của bọn họ chứ đâu phải là của Angel, tại sao lại cứ hay quan tâm tới người không chút liên quan đến mình thế?

Nghe thấy giọng điệu đó của các chàng mỹ nam, Minh Tuyết tức muốn học máu, cảm tức trừng mắt trở về. Bọn họ nói như vậy tức là sao? Cứ như thể cô là một mớ phiền phức đeo bám Kevin vậy à.

— “Anh đi cùng với được không?” — Trái ngược với các thành viên khác, Jae Sung không lên tiếng phản đối, nhưng đột nhiên lại phát biểu một câu gây sốc hơn nữa.

Ai đó vẫn dùng vẻ mặt ngây thơ nói lời này, khiến những người khác không hiểu cậu không muốn Minh Tuyết một mình đi hẹn hò với Kevin, hay chỉ là đơn giản muốn theo sau ăn miễn phí?

Jae Sung, anh có thật sự hiểu hai từ hẹn hò có nghĩa là gì không mà lại nói câu đó. Mà khoan đã, trọng tâm của mọi chuyện không phải là việc này có được không.

— “Ai nói hôm nay em có hẹn với cậu ấy cơ?” — Là nhân vật chính của câu chuyện, đến giờ phút này Minh Tuyết mới có cơ hội mở miệng thanh minh. Lúc này thấy bản thân thật là oan ức, không dung bị bọn họ trở thành đối tượng phát giận.

Cô mà biết ai dựng lên chuyện này thì biết tay. Minh Tuyết bực bội nghĩ thầm trong lòng.

— “Vậy tối nay chúng ta mua đồ về nhà cùng nấu nhé.” — Young có chút chột dạ nói lảng sang việc khác, bề ngoài vẫn tỏ ra không có gì khác thường.

Hơn nữa, nếu suy xét cẩn thận thì từ đầu tới giờ cậu cũng không có khẳng định gì, tất cả chỉ là do mấy tên đàn em này tự hiểu lầm mà thôi.

— “Hyung Ki là bếp trưởng. Yo Seob làm phụ bếp.” — Tên yêu nghiệt tiếp tục đưa ra đề nghị, nói nghe có vẻ nhẹ nhàng, nhưng đối với một số người thì lại có sức công phá mãnh liệt không khác gì sét đánh giữa trời quang. — “Còn ba người chúng ta ở phòng khách xem phim.”

— “Tại sao lại là em chứ?” — Hai chàng trai cùng đồng thanh, bất bình với kiểu phân công vô lý này.

Tại sao cậu phải làm việc trong khi những người khác ngồi xem phim cơ chứ?

Hơn nữa anh sao lại có thể cứ thế đưa ra ý tưởng mà không chút bận tâm đến ý kiến của bọn họ thế cơ chứ? Yo Seob và Hyung Ki hiển nhiên không thể chấp nhận cách phân công như vậy, kiên quyết phản đối đến cùng.

Năm người cứ thế tiếp tục bàn luận sôi nổi, hoàn toàn quên mất bản thân đang ở đâu, toàn bộ tinh thần đều tập trung tới chuyện ai sẽ phải vào bếp tối nay. Cứ thế, các chàng trai dường như quên mất phải chú ý hình tượng, biểu hiện không khác gì lúc ở nhà. Minh Tuyết cũng vì thế thả lỏng tinh thần, còn thật sự tham dự bàn bạc mọi chuyện.

Khoảnh khắc này, bọn họ tựa như ở trong một không gian riêng biệt, hoàn toàn ngăn cách đối với thế giới bên ngoài. Nhưng cũng chính vì vậy mới khiến anh nhiếp ảnh gia tìm được cảm hứng, khỏe môi giương lên với một nụ cười hài lòng, không tiếng động cúi xuống bấm máy liên tục.

Nhìn đồng ảnh la liệt trên bàn, ánh mắt Minh Tuyết sáng rực, cười sung sướng như một đứa trẻ con vừa được tặng đồ chơi.

— “Ô! Có ảnh rồi à?” — Cô ngồi xuống bên cạnh quản lý Kang, bắt đầu cảm những tấm ảnh lên xem kỹ, trong mắt không giấu được sự tán thưởng. — “Woa! Đẹp thật! Bọn họ đúng là chuyên nghiệp có khác. Mà hôm đó em cảm thấy căng thẳng quá, nhưng một hồi sau quay sang thì đã nói xong xuôi hết rồi, thật chẳng hiểu thế nào nữa. Rõ ràng từ đầu đến cuối em cũng không làm gì.”

Từ ngày hôm đó, cô bắt đầu hồi hộp mong chờ được nhìn thấy được thành quả của buổi chụp. Có lẽ bởi vì lần này cô cũng có một phần trong đó nên có chút háo hức hơn bình thường.

— “Em mặc bộ váy hôm đó quả thật rất đẹp.” — Nó tựa như được làm cho riêng một mình cô vậy. Quản lý Kang lên tiếng khen ngợi, phải thừa nhận cô hôm đó rất xuất chúng. Ông anh đã xem một lượt trước đó nên nắm đại khái vị trí các tấm ảnh, rất nhanh chóng lục tìm ra những tấm được cho là đẹp nhất cho cô xem. — “Lúc đầu có hơi khó phối hợp, nhưng sau đó thì rất tự nhiên. Mấy tấm hình này trông MS4 cũng thật khác biệt với lúc thường, khiến người xem có cảm giác khác hẳn, thoải mái như thể đang ở ngay bên cạnh người thật.”

Mỗi lần đứng trước ống kính, tuy chính các chàng trai cũng đều không nhận thấy nhưng khí chất của họ quả thật trở nên khác hẳn, tựa như một thói quen ăn sâu vào trong máu. Chỉ khi ở bên cạnh cô, họ mới biểu lộ ra dáng vẻ đó, quên mất bản thân đang ở đâu.

— “Đúng là lạ thật. Bình thường họ rất nhạy cảm với máy ảnh mà.” — Nhìn biểu hiện của bọn họ trong những bức ảnh, ngay chính Minh Tuyết cũng có chút bất ngờ. Trong các bộ ảnh trước đó cô đều không nhìn thấy được dáng vẻ này, bởi vì chỉ cần cảm thấy có máy ảnh đang chĩa vào, các chàng mỹ nam đều biểu hiện phong thái hoàn hảo và tuyệt đẹp của một thần tượng. Thế nên khi thấy những hình ảnh này, cô thật sự thấy chúng rất mới mẻ và thú vị. — “Ồ đây Hyung Ki cau mày nè. Tấm này anh Jae Sung đang ngáp. Còn cái này...”

Lần lượt thay đổi bức ảnh trên tay, cô rất hứng khởi tìm kiếm những điểm đặc biệt trên đó. Cứ thế cho đến khi cầm lên một bức ảnh có chút khác biệt, cô đột nhiên ngừng lại, ánh mắt tròn tròn vì kinh ngạc.

Cô không nhìn nhầm đúng không? Minh Tuyết chớp chớp mắt để xác định lại một lần nữa, sau khi đã chắc chắn vấn đề không phải ở mắt mình thì lại càng thêm kinh ngạc. Bởi vì hình ảnh mà cô thấy thật sự quá khó tin.

— “Giám đốc đã xem qua và duyệt bộ ảnh rồi, trong đó dĩ nhiên chỉ có MS4. Nhưng anh vẫn mang hết toàn bộ số ảnh chụp hôm đó qua đây cho em xem” — Ông anh vẫn mãi mê lục tìm những tấm ảnh đẹp nhất trên bàn, nói chuyện mà không để ý tới biểu hiện khác thường của cô gái ngồi bên cạnh. — “Thật là tiếc vì phần cuối có rất nhiều tấm rất đẹp nhưng lại không thể để lộ cho các fan.”

Ai đó quá bất ngờ với tấm hình trên tay, từ đầu tới cuối không hề nghe thấy anh quản lý nói gì, vì thế cũng không có một chút phản ứng nào. Mãi một lúc sau, ông anh mới thấy có chút không thích hợp, liếc sang vừa vặn thấy tấm hình cô cầm trên tay

— “A! Cái đó hả? Ai cũng đều nói đó là tấm đẹp nhất đấy. Ngay cả giám đốc cũng khen rất nhiều.”

Đáng tiếc là nó chỉ có thể giữ lại để cho bọn họ tự ngắm nhìn, không có khả năng cho tất cả những người khác được chiêm ngưỡng.

— “Là... là em thật sao?” — Càng nhìn kỹ, cô lại càng không dám tin cô gái bên trong này là mình. — “Em chụp lúc nào thế?”

Tại sao cô lại không có chút ấn tượng gì hết vậy?

Trong tấm ảnh là hình ảnh một cô gái ngồi trên ghế, được bốn chàng mỹ nam vây xung quanh, ánh mắt xinh đẹp nhìn thẳng về phía trước, cao quý như một nữ hoàng. Cô gái vừa quyến rũ vừa bí ẩn, vừa thánh khiết vừa mê hoặc, khí chất tựa như phát ra từ linh hồn, khiến ánh mắt của mọi người đều bị hấp dẫn vào đó.

Rõ ràng cùng một khuôn mặt, nhưng Minh Tuyết có cảm giác người trong ảnh và mình khác nhau quá xa, tựa như trời và vực. Một thì bình thường và ngây ngô, một thì xinh đẹp cao quý như một nữ vương ở trên cao, khiến mọi người chỉ có thể ngước lên trong ngưỡng mộ.

Cô nhìn mãi tấm ảnh, vẫn không sao tin được đó là bản thân, bám theo hỏi lại anh quản lý liên hồi. Ai đó bị cô phiền cả buổi, khẳng định đi khẳng định lại không biết bao nhiêu lần, cuối cùng không chịu nổi muốn bùng phát.

— “Minh Tuyết! Đề anh nhắc cho em nhớ! Người chụp ảnh hôm đó là em chứ không phải anh. Người đang ngồi trong tấm ảnh này cũng là em chứ không phải là anh.”

Thế nên làm ơn đừng có làm phiền anh bởi câu hỏi đó suốt được không? Ngay cả anh quản lý cũng bị cô hỏi đi hỏi lại một vấn đề đó đến điên đầu, muốn ngửa mặt lên trời hét lên một tiếng.

— “Uh nhỉ?” — Minh Tuyết lúc đó như mới giật mình hiểu ra, gật gù thừa nhận. Chẳng qua ngoài mặt như vậy, còn trong trí não người con gái ấy vẫn rối rắm rối mù, chẳng hiểu gì hết. Vì thế chưa đầy một phút sau lại xuất hiện hình ảnh cô gái ấy dùng vẻ mặt ngây ngô ngước lên hỏi một câu rất đáng đánh đòn. — “Là em thật đúng không?”

Quản lý Kang thật sự nổi điên!

* * *

Trong ngày hôm đó, tất cả các chàng mỹ nam đều nhận được tấm ảnh ấy như một món quà kỷ niệm của quản lý Kang. Ông anh chỉ đơn giản thấy rất tâm

đắc đối với bức ảnh, muốn mọi người có thứ lưu trữ lại, nhưng lại không ngờ nó lại chính là nguyên nhân chính gây nên sự khác thường của các chàng trai sau ngày hôm đó.

Người bị ảnh hưởng nhiều nhất chính là Hyung Ki, chàng đội trưởng của nhóm. Kể từ khi nhìn thấy cô trong bộ váy xinh đẹp đó, sau đến lúc cảm tấm ảnh trên tay, chàng trai càng lúc càng thấy tâm trạng bản thân rối loạn, không ngừng nghĩ về hình ảnh cô gái ấy. Ngay cả làm việc cũng không sao tập trung, liên tục dễ xảy ra lỗi.

Chàng trai đến trường quay, nhưng trong lòng không hiểu sao lại càng thấp thỏm, tựa như có một ngọn lửa không ngừng thiêu đốt bên trong. Nhất là khi không nhìn thấy bóng dáng của người con gái đó, cậu lại càng không ngừng suy tư và chờ đợi, chốc lát lại quay sang hỏi cô đang ở nơi đâu.

Cũng chỉ có một mình Hyung Ki không nhận thấy biểu hiện không bình thường này của bản thân. Cứ cách một lúc, chàng trai lại bất giác lại đưa mắt nhìn quanh tìm kiếm hình bóng của cô, liên tục bị phân tâm. Cứ thế cho đến tận lúc chiều trở về nhà, chàng đội trưởng vẫn trong tình trạng khác thường, bàn tay lại bất giác lôi bức ảnh ra xem.

Nhìn thấy hình dáng cô, tâm trạng rối rắm của cậu mới tạm thời bình lặng trở lại, vẻ mặt cũng trở nên dịu dàng, trên môi thoáng qua một nụ cười.

Chàng trai bước lên sân thượng, liếc nhìn khung cảnh vắng lặng không có một bóng người, trong mắt lại cảm thấy trước mặt là một khung cảnh tuyệt đẹp. Những cơn gió trong lành thổi tràn qua mang theo hương vị tươi mát của mùa xuân, những tia nắng vàng như mật hắt chéo qua cửa kính, khúc xạ thành các tia sáng lung linh. Tất cả vẻ đẹp diệu kì của thiên nhiên đó bỗng mang đến cho cậu một nguồn cảm hứng bất tận.

Hyung Ki chậm rãi bước tới ngồi xuống, vuốt nhẹ phím đàn, toàn bộ tinh thần và thể xác đều được thả lỏng, hòa nhập vào trong không gian bất tận của ngày tàn. Hiện lên trong trí não chàng trai khi đó là những hình ảnh về Minh Tuyết. Đặc biệt khi nhớ đến giây phút cô khẽ sờ bấm trên cành cây chỉ vì một tờ nhạc phổ, trong lòng cậu dần lan tràn một cảm giác thật nhẹ nhàng.

Cứ thế theo dòng cảm xúc, ngón tay chàng trai cũng bắt đầu cử động. Trong chốc lát, không gian yên tĩnh bỗng vang lên những âm điệu sâu lắng, hòa tan trong khung cảnh tuyệt đẹp của buổi hoàng hôn.

* * *

“Sao lại có thể đẹp như vậy chứ?” – Liếc nhìn tấm ảnh trên tay, Yo Seob không nhịn được nói điều nghi hoặc trong lòng ra miệng. – “Cảm giác như một thiên thần vậy.”

Cậu thật không thể nào đánh đồng cô gái xinh đẹp và cao quý trong bức ảnh và vị trợ lý ngốc nghếch suốt ngày bị cậu đùa giỡn thành một được, bởi vì cảm giác mang lại quá khác xa. Dường như cho đến tận khoảnh khắc này cậu mới thực sự dùng trái tim nhìn kĩ lại cô gái ấy, cũng chợt phát hiện có rất nhiều điều mà trước đây mình chưa bao giờ chú ý tới.

Nhìn bức ảnh, trong đầu liên tưởng đến hình ảnh Minh Tuyết, trái tim cậu không hiểu sao bỗng đập loạn nhịp. Trong lòng rạo rực và mở rộng tựa như cơn nai con chạy giữa thảo nguyên rộng lớn.

Chìm đắm trong những cảm giác kì lạ mà bản thân chưa bao giờ nếm trải, chàng trai mất một lúc lâu mới trở về với hiện tại, chợt nhận thấy bản thân mình càng lúc càng khác thường.

Cảm giác này Yo Seob thấy như sắp không thể khống chế được chính mình, có chút hoảng hốt không muốn, lại có chút chờ mong.

“Cô đừng tưởng có một khoảnh khắc xuất thần là có thể chánh.” – Để chối bỏ cảm giác lạ lẫm này của bản thân, Yo Seob đột nhiên chỉ vào bức ảnh, đáng vẻ như đang cãi nhau với người con gái ấy thật.

Trước kia cô vẫn luôn đối đầu với cậu, bây giờ ngay cả một bức ảnh cũng dám làm cậu phải phiền não đến vậy sao? Chàng trai đang cố gắng xua tan đi những ý nghĩ khiến bản thân khác thường, nhưng lại không nghĩ rằng hành động của mình lúc này mới càng giống bệnh tâm thần.

Như để dứt khoát bỏ qua sự ảnh hưởng của người con gái đó với mình, Yo Seob đột nhiên tỏ ra nổi giận, đứng bật dậy ném tấm ảnh xuống mặt bàn, không thèm ngó ngang đến nó, cứ thế đi thẳng ra phía cửa.

Nhưng mà vừa mới đi được vài bước, bàn chân Yo Seob trở nên thật nặng nề, không sao cất bước nổi. Chàng trai đứng ngay cạnh cánh cửa, quay đầu nhìn lại bằng ánh mắt giãy giụa, đầy mâu thuẫn.

Sau cùng ai đó vẫn là không thể thân nhiên quay đầu bỏ đi, đành lộn trở lại nhặt bức ảnh lên, cất cẩn thận vào trong người rồi mới bước ra khỏi nhà.

“Thực ra thì cô ta cũng không tệ lắm” – Yo Seob nói nhỏ trong miệng, bàn chân bước ra phía ngoài nhẹ bẫng, trong lòng có chút rạo rực và chờ mong.

Đến chỗ làm, anh chàng trẻ con phải ngồi chờ một lúc để đợi đến lượt quay của mình, tình trạng khác thường càng lúc càng nghiêm trọng. Ai đó lại không nhịn được mang tấm ảnh ra ngắm nhìn, trong mắt tràn ngập si mê, miệng vẫn lầm bầm những câu không ai hiểu nổi.

“Dù hơi ngốc một chút nhưng rất thật thà. Tính tình xấu nhưng có lúc rất thú vị.” – Chàng mỹ nam vẫn lầm bầm, không hề chú ý đến tiếng gọi của đạo diễn từ nãy tới giờ.

Cũng may Minh Tuyết không ở đây nghe thấy những lời nói này của cậu, nếu không chắc chắn lại được một phen náo nhiệt.

_ “Yo Seob!” – Trong giọng nói của đạo diễn bắt đầu mất đi sự kiên nhẫn, nhìn thấy cái tên đang tự ngồi nói một mình kia mà sắp phát hỏa.

_ “Rõ ràng lúc bình thường cô ta cũng không …..” – Ai đó vẫn nhìn chăm chú vào bức ảnh, lăm bằm một mình, hoàn toàn không biết gì đến những gì xảy ra xung quanh.

Nhưng mỗi lần thấy mặt nhau là kiểu gì hai người cũng phải náo nhiệt một trận. Càng nghĩ cậu lại càng thấy cô thiên vị những người khác, nhưng lại không suy nghĩ kĩ xem lý do là vì sao. Còn không phải do ai đó cứ mỗi lần thấy Minh Tuyết là lại nghĩ ra trò đùa nghịch mới hay sao.

_ “Yo Seob!” – Tiếng đạo diễn rít lên giận dữ khiến chàng trai giật mình, cuống quýt đứng dậy, nhét tấm ảnh vào chiếc áo khoác đang treo trên ghế rồi chạy vội tới chỗ quay, trước khi con thịnh nộ của đạo diễn lên tới đỉnh điểm – “Em đến ngay đây!”

* * *

Trở về nhà, Young Min mở ti vi lên nhưng lại không để ý bản thân đang bật chương trình gì, toàn bộ lực chú ý đều hướng tới tấm ảnh trên tay.

Căn nhà lúc đó chỉ có một mình chàng trai ấy đang ngồi trước chiếc bàn bày la liệt những tấm ảnh mà quản lý Kang để lại, đối diện với chiếc ti vi đang phát ra những âm thanh ghê rợn của bộ phim ma.

Chàng trai có chút si mê nhìn ngắm tấm ảnh trên tay, nhẹ nhàng nở một nụ cười tuyệt đẹp, vẻ mặt sáng lạn trong hoàn cảnh đối lập đó khiến cho người ta có một cảm giác rất quý dị.

Mãi lâu sau, cậu mới giật mình trở lại với hiện tại, nhận ra chiếc điện thoại của mình đang reo lên từ bao giờ. Khẽ liếc thấy cái tên hiện lên trên màn hình, chàng trai mới nhớ tới bản thân vội vàng sang chiếc đồng hồ, bàng hoàng khi nhận ra mình đã trễ giờ hẹn.

_ “Chết rồi!”

Chàng trai lúng túng, nhất thời không biết phải ứng phó ra sao với tình huống chưa bao giờ xảy ra như vậy, vừa mở điện thoại ra nghe vừa bước vội về phía cửa.

Nhưng đáng tiếc mọi chuyện vẫn chưa ngừng lại ở đó. Sự khác thường của chàng trai vẫn tiếp diễn cho đến tận khi cậu đến nơi hẹn.

Trên tầng cao nhất của nhà hàng, giữa khung cảnh lãng mạn với ánh sáng dịu dịu, một cô gái xinh đẹp đang nhìn về phía chàng trai ngồi phía trước, vẻ mặt bao hàm rất nhiều cảm xúc, nhưng lại không biết nên nói gì.

Rõ ràng Young Min đang ngồi ngay trước mặt cô, nhưng tâm trí thì lại hoàn toàn không ở đây, ánh mắt đắm chiều nhìn ra phía ngoài, liên tục thất thần. Thình thoảng khẽ miệng chàng trai thình thoảng bất giác cong lên, nụ cười tuyệt đẹp khiến cậu phảng phất như một thiên thần. Chỉ là cô hiểu những thứ đó vốn không phải dành cho mình, trong mắt không giấu nổi sự thất vọng.

* * *

Lặng lẽ trở về nhà, Jae Sung theo thói quen lại đặt mình trên chiếc giường êm ái. Nhưng lần này, chàng trai ấy lần đầu tiên ném trái cảm giác khó ngủ là như thế nào, nằm trên giường lăn qua lăn lại mãi mà không sao chợp mắt được.

Rõ ràng lúc bình thường chỉ cần nằm lên giường chưa đầy một phút thì cậu đã chìm giấc ngủ, nhưng hôm nay không hiểu sao con buồn ngủ cứ chập chờn khi gần khi xa, không sao nắm bắt được. Trong khoảnh khắc, trí não của chàng trai ấy hiện lên hình ảnh của Minh Tuyết. Lúc cô cười, lúc cô giận, lúc cô tựa đầu lên vai cậu ngủ ngon lành, xen lẫn một chút cảm xúc phức tạp mà chàng trai không thể nào hiểu được.

Tên mèo lười dường như không thể khống chế được những cảm xúc của bản thân, trong đầu không ngừng suy nghĩ miên man. Dẫu biết rằng bản thân cần phải nghỉ ngơi, nhưng trí não thì lại không chịu nghe lời, khiến ai đó lần đầu tiên biết một đêm dài như thế nào, ánh mắt vẫn mở nhìn lên trên trần nhà cho tới tận khi ánh sáng đầu tiên chiếu rọi xuống khung cửa.

Mệt mỏi ngồi dậy, chàng trai uể oải bước đến trường quay với đôi mắt thâm quầng, thành công dọa mọi người một trận hốt hoảng. Tuy rằng việc mất ngủ cũng không phải chuyện gì lớn lao, nhưng nó xảy ra với cái tên coi giấc ngủ hơn cả mạng sống như Jae Sung thì lại không bình thường chút nào. Thậm chí còn nếu nói là một sự việc động trời cũng không sai.

Vì thế, vừa mới xuất hiện được vài phút, ai đó đã bị mọi người thống nhất ý kiến đuổi về nhà ngủ bù.

Jae Sung cũng thấy tình trạng của mình lúc này không ổn nên không phản bác gì, rất thành thật theo chân anh quản lý trở về. Trên suốt quãng đường về, trí não cậu hoàn toàn đóng băng không nghĩ được gì, không để ý đến những câu hỏi thăm của ông anh.

Cuối cùng, khi nhận thấy mọi nỗ lực câu thông với tên đàn em đều không có kết quả, quản lý Kang chỉ có thể dùng ánh mắt lo lắng giám sát ai đó trở về phòng nằm lên giường. Anh chỉ hi vọng cậu không bị bệnh gì nghiêm trọng, nghỉ ngơi một chút là có thể nhanh chóng trở lại quỹ đạo bình thường.

Tên mèo lười rất ngoan ngoãn đi nghỉ, nhưng trần trọc mãi không sao chợp mắt nổi. Cậu cảm thấy tâm trạng thật rối rắm, trong lòng không sao tĩnh lặng lại được, mãi đến khi bàn tay cầm tấm ảnh của Minh Tuyết lên mới tạm thời thấy thoải mái đôi chút.

Jae Sung ngăn người ngắm cô gái trong đó, ánh mắt đầy si mê, không sao thoát ra được. Đến khi nhận thấy mí mắt có chút nặng nề, cậu mới đặt tấm ảnh

lên ngực, yên tâm nằm xuống nhắm mắt lại. Nhưng mới vài phút sau lại đột nhiên ngồi dậy, cảm giác tựa như vẫn còn thiếu sót gì đó.

Trong đầu chợt lóe ra một ý tưởng, chàng trai liền bật dậy khỏi giường, chạy ra chỗ để quần áo do các fan tặng. Sau một hồi lục lọi, ai đó mới tìm được một chiếc khung ảnh có vẻ phù hợp. Cậu rất cẩn thận lồng tấm ảnh trên tay vào trong đó, khiến tấm ảnh phút chốc tựa như thêm phần thu hút và bí ẩn, sau đó mới nhẹ nhàng thở ra một hơi, trong đầu bỗng hiện lên ý nghĩ cho rằng nó vốn dĩ nên là như vậy.

Nhìn kĩ lại tấm ảnh một lượt, ánh mắt chàng mỹ nam dường như bị hút vào bóng hình của cô gái ngồi chính giữa, cảm thấy được trái tim đột nhiên đập dồn dập, trong tâm tưởng lan tràn một chút tình cảm rất khác lạ.

* * *

Đi lang thang trong công ty một hồi, Minh Tuyết còn đang suy tư không biết nên qua chỗ chàng trai nào thì lại chợt thấy bóng dáng Kevin đang hướng về phía mình, khuôn mặt bỗng chốc trở nên sáng rực.

Gần đây Angel có vẻ rất bận rộn, thế nên hai người hầu như không thể thấy mặt nhau, không ngờ lúc này lại có thể tình cờ gặp đối phương ở đây.

“Minh Tuyết!” – Vừa thấy cô, Kevin đã tỏ ra vô cùng hào hứng, ánh mắt trong suốt như ngọc lóe lên chút ánh sáng, khiến cô gái nào nhìn thấy cũng không tự chủ bị cuốn hút. – “Tôi đang định nhờ cô nghe thử bản thu âm của bài hát mới và cho nhận xét. Như vậy được chứ?”

Việc đầu tiên mà chàng trai ấy nghĩ đến thu âm xong bài hát là đến tìm cô, chỉ là không ngờ họ lại có thể gặp nhau chỗ này, tựa như ngay cả ông trời cũng đang trợ giúp cậu vậy.

“Thật sao?” – Minh Tuyết vừa nghe thấy ca khúc mới thì tỏ ra vô cùng hứng thú, vẻ mặt trở nên sáng lạn. Nghĩ đến việc có thể trước tiên nghe bản thu âm của ca khúc mới chưa tung ra, cô đã không giấu nổi được sự mong chờ, ánh nhìn nóng bỏng khiến người ngoài nhìn thấy còn tưởng rằng cô muốn ăn thịt chàng mỹ nam trước mặt.

“Tôi nghe trước được thật chứ?” – Ai đó vẫn không tin tưởng được vào những gì mình vừa nghe, ánh mắt lóe sáng đầy mong chờ khiến Kevin cảm thấy đáng yêu cực kì. – “Nghe nói bài này được một nhạc sĩ rất nổi tiếng sáng tác, đang được quảng cáo hết sức rầm rộ trên mạng.”

Minh Tuyết không sao kiềm nén được sự vui sướng, ánh mắt nhìn cậu cũng trở nên đặc biệt nóng bỏng.

Được quen biết Kevin thật sự là tốt. Minh Tuyết nghĩ gì cũng hiện hết lên mặt, nhưng lại không gây chút phản cảm nào, thậm chí còn khiến chàng trai thấy cô sáng chói như một vì sao. Ánh mắt to tròn của cô khiến cậu rất muốn được chạm vào, trong lòng chợt rạo rực khó tả.

“Uh! Tôi cũng cảm thấy nó rất hay, cũng rất thích nó. Nhưng mà vì bài hát này mà gần đây cả nhóm bạn kinh khủng.” – Nghĩ đến lịch làm việc kín đặc của mình, Kevin không nhịn được thở dài. – “Ngày mai chúng tôi sẽ bắt đầu quay clip rồi.”

Như vậy cũng có nghĩa sẽ có ít thời gian rảnh rỗi hơn, cũng khó mà gặp được Minh Tuyết. Ý nghĩ đó khiến chàng mỹ nam có chút buồn phiền, ánh mắt nhìn cô cũng thêm chút lưu luyến.

Trên hành lang, hai người lặng im nghe nhạc, sau đó bắt đầu vui vẻ nói chuyện với nhau, hoàn toàn không để ý tới một bóng người khác đang bước tới phía đó.

Hyung Ki đang cầm tờ nhạc phổ mới viết hôm nay trên tay, biểu hiện đặc biệt vui vẻ và hài lòng. Có lẽ do tâm trạng khá tốt, chàng trai ấy đã viết ra một bản nhạc mới, cảm thấy rất tâm đắc, muốn cho Minh Tuyết là người đầu tiên được biết đến.

Nhưng mà vừa mới ngẩng mặt lên, ánh vào trong đôi mắt cậu là một hình ảnh rất chói mắt, khiến niềm vui vừa còn tràn ngập trong lòng phút chốc bị tan biến. Nhìn thấy hình ảnh Minh Tuyết và Kevin đang vui vẻ nói chuyện với nhau, trong mắt chỉ thấy mỗi đối phương, cậu có cảm giác thấy trong lòng như có một ngọn núi lửa tuôn trào. Sắc mặt cũng trở nên rất xấu, bàn tay nắm chặt khiến tờ nhạc phổ nhàu nát mà không hề hay biết.

“Hyung Ki! Em ở đây à?” – Tiếng quản lý Kang vang lên khiến tâm trí chàng trai ấy trở lại với thực tại, nhưng ánh mắt vẫn không sao rời khỏi hình ảnh phía trước. – “Sắp quay rồi đấy! Lần này cố gắng đừng để sai sót nữa nhé.”

Trong lòng chàng trai thấy rất khó chịu, ngay cả thờ cũng khó khăn. Hyung Ki khẽ nhắm mắt lại để lấy lại bình tĩnh, nhưng trong lòng lại càng hỗn loạn, không ngừng nghĩ tới hình ảnh chường mắt đó.

Tại sao cô lại có thể cười ngọt ngào như thế? Tại sao khi nhìn thấy cảnh đó cậu lại thấy khó chịu như vậy? Rất nhiều câu hỏi không có lời giải tiếp tục làm phiền nhiều chàng trai ấy, khiến cậu không sao bình tĩnh lại được.

“Em sẽ cố gắng tập trung hơn.” – Cậu khẽ nói, quay đầu lại bước đi, bỏ lại hình ảnh Minh Tuyết và Kevin ở phía sau, trên mặt không có gì khác thường. Nhưng cũng chỉ có chính chàng trai ấy mới biết được bản thân mình đang cảm thấy thế nào.

Liên tục bị một người con gái ảnh hưởng như vậy thật không giống cậu chút nào. Ngay chính Hyung Ki cũng nhận thấy bản thân thật không ổn, chỉ có thể dùng một việc gì khác để đánh lạc hướng tâm trí mình, cố gắng tìm cách để trốn tránh khỏi chính những cảm giác phiền não đang đeo bám.

“Anh hãy sắp xếp thêm lịch làm việc cho em được không?” – Ai đó bất chợt mở miệng nói một câu khiến quản lý Kang suýt chút nữa tưởng tại mình bị hồng. Tuy rằng tên đàn em này rất có trách nhiệm, nhưng không có nghĩa là cậu lại tự dưng đòi thêm việc vào trong thời điểm vốn cũng chẳng rảnh rỗi gì như thế này. – “Kín hết luôn cũng được. Tiện thể thêm những chương trình góp phần quảng cáo cho những bản nhạc em sáng tác luôn.”

Vừa xong cảnh quay, Yo Seob tung tăng trở về, cả khuôn mặt như đang tỏa sáng, đáng yêu tựa một thiên thần. Nhưng khi bàn chân chàng trai dừng lại bên chiếc bàn, nụ cười trên khuôn mặt cậu nhanh chóng tắt ngấm, nhường chỗ cho một sự kinh ngạc cực độ.

“Đâu... đâu mất rồi?” – Yo Seob thét lên một tiếng kinh hoàng, đảo mắt nhìn quanh trong hoảng loạn, khuôn mặt biến sắc như vừa thấy một điều vô cùng khủng khiếp.

Chàng trai cuống quýt đảo lộn hết tất cả đồ vật xung quanh lên nhưng thứ muốn tìm vẫn không thấy tăm hơi. Theo thời gian trôi qua, vẻ mặt cậu lại càng hỗn loạn, ánh mắt hoảng hốt, gấp đến độ muốn khóc.

“Cái gì mà đâu mất?” – Chị biên tập viên vừa vắn đi ngang qua, nghe thấy tiếng thét kinh thiên động địa của tên đàn em, mới tò mò lại gần hỏi một câu.

Là thứ gì khiến cho cái tên này phải phản ứng mạnh đến mức này cơ chứ? Bà chị nghĩ thầm trong đầu, trên mặt vẫn lạnh nhạt và bình tĩnh, đứng bên cạnh Yo Seob tạo thành một sự đối lập hoàn hảo.

“Chiếc áo khoác của em!” – Yo Seob gần như phát điên khi không thấy tung tích chiếc áo, ánh mắt thất lạc, sắp không nhận được rót nước mắt. – “Cái áo khoác em treo trên ghế trước khi vào quay.”

Nếu biết nó tự động mất tích như vậy thì đã không để tấm ảnh ở bên trong rồi. Chàng trai thấy thật khổ sở, không ngừng hối hận bản thân đã quá chủ quan.

Khi nhận được tấm ảnh đó, cậu đã được nghe dặn đi dặn lại là cần phải giữ cẩn thận, tuyệt đối không để cho người khác nhìn thấy. Hơn nữa cậu cũng hiểu được giám đốc cho phép mỗi người được giữ một tấm đã là nhân từ đến hết mức, tuyệt đối đừng mơ đến chuyện xin thêm. Bởi vì bà rất thận trọng sợ những thông tin về Minh Tuyết có khả năng vì thế mà bị lộ ra ngoài.

“Đó là trang phục chụp ảnh mà.” – Có phải là của Yo Seob đâu mà thằng nhóc này lại phản ứng như chết rồi thế chứ? Bà chị thấy khó hiểu đối với biểu hiện của tên đàn em nhưng cũng không hỏi nhiều, liếc mắt về phía phòng cất trang phục. – “Nhân viên treo nó lên giá rồi cất vào kia rồi.”

Còn chưa kịp nói hết lời, bà chị có cảm giác như một con lốc xẹt qua trước mặt mình, khi định thần lại thì đã thấy vị trí chỗ Yo Seob đang đứng chẳng còn ai. Tên đó cứ thế không nói một lời chạy vụt vào phòng cất đồ, khiến bà chị thấy chán chường thêm trách cứ.

Vừa bước vào phòng, Yo Seob vội vàng lục tung đồng đồ trong đó lên, cuối cùng ở góc trong cùng của căn phòng tìm thấy được chiếc áo. Nhìn thấy tấm ảnh, trên khuôn mặt chàng trai chỉ còn lại một nụ cười rạng ngời, đôi tay cầm nó lên hôn chụt một cái. Cậu cẩn thận cất đi rồi cứ thế sung sướng bước trở về, để lại những người khác nhìn theo trong kinh ngạc và khó hiểu.

“Chùng nào thì cái tên đó quý trọng một thứ đến mức như vậy cơ chứ?” – Một chị nhân viên nhìn theo bóng hình ai đó đang vui vẻ rạo rức bước ra ngoài cửa, trong mắt đầy khó hiểu.

“Đúng vậy!” – Cậu nói vừa phát ra rất nhanh chóng được sự hưởng ứng của những người bên cạnh, sau đó dần trở thành đề tài nóng hổi của các nhân viên có mặt tại đó.

“Bình thường chỉ thấy nó đi phá những thứ yêu thích của người khác thôi mà nhì?” – Chị biên tập viên cũng xen vào, neho mắt nhìn theo bóng dáng đã mất hút sau cánh cửa của tên đàn em, bên trong tràn ngập nghi ngờ. – “Nhìn cái mặt của nó như đang bay lên kìa. Nhất định là có vấn đề.”

Lúc này, Yo Seob vẫn mãi mê bước về phía trước mà không hay biết mình đang trở thành trọng tâm của sự bàn tán. Chàng trai vừa nhìn ảnh vừa cảm thấy hết sức hạnh phúc và mãn nguyện, hận không thể thời khắc đều có thể thấy được nó.

Cứ thế đi tới một đoạn hành lang, đến khi nhận thấy có bóng người ở phía trước, cậu mới dừng chân lại. Vừa nhìn lên, trong đôi mắt chàng trai ấy chỉ còn lại sự kinh ngạc, không sao tin nổi những gì mình đang thấy.

Trước mắt cậu, Minh Tuyết và Kevin đang nói cười vui vẻ, đáng vẻ thân thiết tựa như một đôi tình nhân. Khung cảnh này tựa như một tia sét đánh cậu rót xuống địa ngục, trong lòng đột nhiên thấy ngột ngạt vô cùng, nhiệt độ không khí xung quanh cũng giảm xuống nhanh chóng.

“Tại sao mình lại thấy khó chịu quá như vậy?” – Chàng trai đặt tay lên vị trí trái tim, nơi cảm giác đau buốt lan tràn khiến cậu cơ hồ như muốn nghẹt thở. Trong phút chốc, trí não Jae Sung lóe lên một ý nghĩ, khiến cậu rơi vào trầm tư. – “Không lẽ mình... thật... với cô ta?”

Ý nghĩ đó khiến chàng trai nhất thời không sao chấp nhận nổi, vội vàng lắc đầu chối bỏ.

“Không thể nào.” – Cũng chỉ có lý do đó có thể giải thích được những cảm xúc khác thường trong lòng chàng mỹ nam lúc này. Nhưng ai đó lại không muốn tin đó là sự thật, trong lòng càng lúc càng hỗn loạn.

Cậu làm sao có thể thích Minh Tuyết được cơ chứ?

“Yo Seob! Anh đây rồi!” – Một tiếng nói vang lên đánh gãy dòng suy nghĩ của chàng mỹ nam. Theo sau đó là sự xuất hiện của Anna trên hành lang, vui vẻ chạy đến bên cậu với dáng vẻ đáng yêu đến nao lòng. – “Nghe nói anh từ chối đóng phim với tôi vì bận à? Nhưng tôi vừa nghe nói lịch làm việc của anh cũng trống nhiều mà. Ủa? Mà anh đang cầm tấm ảnh gì thế?”

Vốn dĩ muốn tìm Yo Seob phân bua vụ đóng phim, nhưng Anna liếc sang vừa vặn thấy tấm ảnh trên tay cậu, có chút hiếu kì. Ngay lập tức, cô tiến lên

định giật lấy tấm ảnh, muốn biết được nó là hình ảnh gì, tại sao lại khiến cậu tỏ ra trân trọng như vậy.

Đáng tiếc ý định của cô rất nhanh bị Yo Seob nhìn thấu, còn chưa kịp chạm vào tấm ảnh đã bị ai đó rất xảo diệu né tránh. Cho dù hiện tại trong lòng rất rối rắm nhưng cậu vẫn hiểu mức độ nghiêm trọng của sự việc khi để lộ tấm ảnh này, rất nhanh lùi lại để cách ma trảo của cô một khoảng cách đủ xa.

— “Đóng phim với tôi thì có sao đâu chứ? Vừa vặn tăng thêm danh tiếng cho cặp đôi của chúng ta.” — Thấy ai đó tỏ ra quý trọng bức ảnh như vậy, Anna lại càng tò mò, nhất định không chịu bỏ qua ý định. Cô gái vừa thuyết phục vừa cố gắng giật lấy tấm ảnh, nhưng lần nào cũng bị Yo Seob né được, cuối cùng tạo thành hình ảnh mờ vờn chuốt trên hành lang. — “Có đóng phim thì lịch làm việc của anh cũng không đến nỗi quá kín mả. Vẫn có chút ít thời gian nghỉ ngơi đó thôi.”

Không biết là do thấy ai đó quá mức phiền nhiễu, hay do muốn dùng sự bận rộn để đè nén những cảm giác trong lòng, Yo Seob còn thật sự suy nghĩ một lát rồi đột nhiên mở miệng.

— “Được rồi!” — Chàng trai hết kiên nhẫn ném lại một câu, cất vội tấm ảnh vào trong túi áo.

— “Bộ phim này rất thú vị, phù hợp với tính cách...” — Trong lúc nhất thời, Anna còn chưa nhận thấy được ai đó nói lời chấp thuận, vẫn tiếp tục việc thuyết phục, toàn bộ tâm trí vẫn hướng về phía tấm ảnh vừa được cậu cất giấu. Vài giây sau, cô mới tiêu hóa được câu nói, có chút sững sờ ngược lên nhìn về phía cậu, không tin những gì mình đang nghe là sự thật. — “Gi cơ? Anh đồng ý sao?”

* * *

Jae Sung nằm cuộn mình trên giường, chốc chốc lại nhìn sang chiếc khung ảnh đặt gần đầu giường, thường bắt gặp lắng nghe những tiếng động bên ngoài, như đang chờ đợi sự trở về của một người nào đó.

Không biết là trải qua bao lâu, cậu mới nhắm mắt lại nghỉ ngơi một chút, nhưng trí óc không hiểu sao lại thanh tỉnh lạ thường. Cứ thế cho đến gần cuối ngày, chàng trai đột nhiên bật dậy, bước tới vén rèm cửa sổ nhìn ra con đường vắng ngắt, ánh mắt không chớp chờ đợi.

Một lát sau, trên khu phố vắng lặng xuất hiện hình bóng một chiếc xe ô tô đi tới, chậm chậm dừng lại ở gần đó. Sau đó, cậu thấy được hình ảnh Kevin bước ra, mở cửa xe cho Minh Tuyết.

Hai người đó vẫn không vội từ biệt nhau mà đứng đó một lát, nói chuyện với nhau rất vui vẻ. Trên khuôn mặt Minh Tuyết nở rộ một nụ cười xinh đẹp, khiến trong giây lát cậu có cảm giác bọn họ chính là một đôi tình nhân đang trong giai đoạn ngọt ngào nhất.

Chàng trai đứng bên cửa sổ, không hề nhận thấy bàn tay mình đang nắm chặt tấm rèm, chỉ cảm thấy khung cảnh trước mắt thật chướng mắt.

Jae Sung nhìn xuống, trong lòng khó chịu nhưng vẫn không hề rời mắt khỏi hình ảnh hai người phía dưới. Ngay chính bản thân cậu cũng không biết mình đang chờ đợi điều gì, cảm giác như bản thân sắp phát điên.

Rõ ràng chỉ cần ngược lên một chút, cô ấy sẽ nhìn thấy một người con trai đang chờ cô trở về. Trong đầu Jae Sung chỉ còn lại ý nghĩ ấy, khiến cậu không ngừng mong mỏi nhìn về phía cô, hi vọng cô chợt nghe thấy những suy nghĩ trong lòng của mình.

Nhưng đáng tiếc Minh Tuyết không có thần giao cách cảm, hoàn toàn không hay biết đến những rối rắm trong lòng ai đó. Cô vẫn tiếp tục nán lại nói chuyện với Kevin thêm một chút, nghĩ rằng có lẽ mấy ngày sau bọn họ cũng chẳng có cơ hội ở riêng như vậy nữa.

Khung cảnh đó lọt vào trong tầm mắt Jae Sung khiến những hi vọng của cậu nhanh chóng tan biến, đôi mắt cũng trở nên âm đạm. Chàng trai có chút thất vọng, dường như không thể tiếp tục chứng kiến cảnh cô nói cười với người con trai khác thêm một giây phút nào nữa, thất thần thả chiếc rèm cửa xuống dưới.

Trong chốc lát, ánh đèn trong căn phòng cũng phụt tắt, để lại xung quanh chìm đắm trong gam màu của đêm tối.

* * *

— “Anh Young Min.” — Cố gắng chờ đợi chàng mỹ nam tự nhận thấy, nhưng càng đến gần hết buổi hẹn hò, cô gái chỉ càng thêm thất vọng, đành tự mình mở miệng gọi tâm trí ai đó trở lại. — “Anh Young Min.”

Mặc dù đã cố nhắc bản thân nhẫn nại, nhưng cô vẫn không thể chịu đựng được khi phải đối diện với một chàng trai trong mắt không hề có hình ảnh của mình suốt hơn hai tiếng đồng hồ.

— “Gi vậy?” — Nghe có người nhắc đến tên mình, Young Min mới giật mình ngẩng mặt lên, nhớ ra bản thân đang ở đâu. Tên yêu nghiệt cũng phát hiện thấy mình có chút thất thố, nhưng lại không thể làm gì ngoài dùng nụ cười yêu mị của mình để che lấp.

Cậu thật sự không muốn để cô gái trước mặt lâm vào tình huống này, nhưng lại không thể quản được những suy nghĩ trong lòng mình. Young Min cảm thấy bản thân trở nên kì lạ đến mức sắp phát điên.

— “Chúng ta đã dùng bữa xong lâu lắm rồi.” — Cô nhẹ giọng nhắc nhở, trong lòng vẫn còn chút hi vọng vào buổi hẹn lần này, trên mặt không biểu hiện sự chán nản của mình.

Nhưng mà cô cũng đã nhẫn nhịn gần đến cực hạn. Nếu tâm trí ai đó còn không quay trở lại thì cô sẽ không ngần ngại tặng cho cậu một cái tát trước khi

bỏ về, chẳng quan tâm cậu có là chàng thần tượng nổi tiếng của MS4 hay không.

“Thật xin lỗi!” – Cậu mỉm cười đứng lên, rất thân thiện chìa tay về phía cô, ánh mắt hao đảo dịu dàng khiến cô gái trầm mê trong đó.

Hai người tiếp tục đến địa điểm tiếp theo của cuộc hẹn hò, nhưng Young Min lại cảm thấy không có chút hứng thú như bình thường, chỉ đơn giản ứng phó cho đến phút cuối.

Tên yêu nghiệt trở về nhà với tâm trạng có chút rối rắm và nặng nề, trong lòng không sao bình tĩnh lại được.

Chàng trai bước tới mở cánh cửa, trở về với ngôi nhà quen thuộc, theo đó cũng đỡ bỏ mọi sự cảnh giác để tinh thần được thả lỏng. Vừa bước vào trong hình ảnh cậu nhìn thấy đầu tiên là cánh Minh Tuyết đang ngồi trên ghế xem phim, sau đó khi nhận thấy sự xuất hiện của cậu thì vui sướng quay lại vẫy tay chào.

Nhìn thấy khung cảnh này, trong lòng chàng trai có chút gọn sóng, những cảm giác khác thường lại bùng lên dữ dội khiến cậu phải khó khăn lắm mới áp chế xuống được.

“Những người khác ngủ hết rồi sao?” – Cậu ngồi xuống bên cạnh cô, cảm giác yên bình đến lạ kì, tựa như ở bên những người thân trong gia đình, có thể đỡ bỏ mọi sự đề phòng.

“Hình như là thế anh ạ.” – Minh Tuyết quay sang nói chuyện với cậu, tay vẫn không quên đưa miếng khoai tây chiên vào miệng, đôi mắt to tròn sáng rực như có cả bầu trời đêm ở bên trong. Bộ dạng ngây ngốc này của cô tựa như một con cún con, đáng yêu không thể tả. – “Lúc em về thì đã thế này rồi. Mà anh Young Min này, em đã được nghe bài hát mới của Angel đó.”

Minh Tuyết quá mức hào hứng khi nghe được ca khúc đó, rất muốn chia sẻ chuyện này với một người khác, hoàn toàn không để ý đến sắc mặt chàng mỹ nam ngồi bên cạnh bỗng chốc trở nên không tốt. Bàn tay đang định đưa lên xoa đầu cô cũng dừng lại giữa không trung, cảm giác yên bình nhanh chóng bị sự khó chịu nặng nề thay thế.

“Bài hát rất hay. Mà giọng hát của Kevin cũng rất tuyệt.” – Cô gái vẫn thao thao bất tuyệt, sự hứng khởi khiến cô không nhận thấy được nhiệt độ trong phòng đang giảm xuống nhanh chóng. – “Em thấy những nhân viên trong công ty phụ trách mảng này thật là may mắn, được nghe ca khúc trước khi tung ra. Các fan của Angel mà biết chắc sẽ ghen tị đến mức muốn giết em luôn.”

Càng cố gắng nhẫn nại, đè nén cảm giác khó chịu trong lòng xuống, Minh Tuyết lại càng vô tư ca ngợi tài năng của các thần tượng khác. Cuối cùng Young Min cũng đến cực hạn, đột nhiên thốt ra một câu.

“Chẳng lẽ bọn anh hết không hay bằng Angel ư?” – Vừa mới dứt lời, chàng mỹ nam liền thấy hối hận ngay lập tức. Ngay chính cậu cũng không hiểu tại sao bản thân lại nói ra những lời nghe đậm mùi ghen tị như vậy, chỉ là cảm thấy thật không thích đáng về cô vui sướng khen một chàng trai khác như vậy.

“Dạ?” – Đột nhiên bị hỏi như vậy, Minh Tuyết có chút ngỡ ngàng không biết trả lời ra sao.

Cô cũng đâu có nói MS4 không tốt. Hơn nữa nếu bắt buộc phải so sánh thì Minh Tuyết vẫn bao biện cho người nhà hơn. Chỉ là cô thật sự không hiểu được cậu nói thế có nghĩa gì.

Là cô đã lỡ lời nói gì gây ra lòng tự ái cho cậu sao? Minh Tuyết cảm thấy thật rối rắm, mấy lần định mở miệng giải thích rồi lại ngậm ngùi nuốt xuống.

Nhìn thấy vẻ mặt khó xử của Minh Tuyết, Young Min cảm thấy bản thân lúc này thật chật vật, cái cảm giác chưa bao giờ xuất hiện trong kinh nghiệm tình trường của chàng trai ấy.

“Anh mệt rồi.” – Tên yêu nghiệt quay đầu bước lên cầu thang trở về phòng, bề ngoài như không có gì khác thường nhưng trong lòng lại cuộn trào như sóng biển.

Có lẽ từ giây phút gặp được người con gái ấy, có rất nhiều thứ đang dần thay đổi, chỉ là cậu vẫn tránh né có ý không muốn nhận ra. Dần dần, cậu đã quen với việc có một cô gái ở trong căn nhà của mình, đến mức chỉ cần nghĩ đến một ngày khi trở về không nhìn thấy hình ảnh của cô nữa, cậu sẽ cảm thấy cuộc sống trở nên trống vắng.

Quá mức quan tâm tới một người con gái, điều này thật chẳng giống với chàng trai đào hoa của MS4 trước đây chút nào. Nhận thức được điều này làm Young Min có chút hoảng hốt, dù nằm nghỉ trên giường nhưng tâm trạng lại càng thêm rối loạn.

Những cảm xúc bị đè nén quá lâu giờ như bùng phát, khiến cậu dễ dàng đoán được nguyên nhân của toàn bộ sự khác thường này của bản thân.

“Không thể... Minh không thể thích...” – Young Min mệt mỏi đưa tay lên che mắt, lặng đi một lúc. Cho đến khi trong lòng dần bình tĩnh trở lại, chàng trai cuối cùng cũng có được quyết định của mình, liền mở điện thoại gọi cho anh quản lý.

“Anh à.” – Giọng nói của ai đó vẫn còn chứa rất mệt mỏi, như thể khó khăn lắm mới có thể đưa ra quyết định này. – “Em định nhờ anh dẫn lịch làm việc của em thêm một chút. Em dạo này có khá nhiều cuộc hẹn.”

* * *

Kể từ ngày hôm đó, bốn chàng mỹ nam trở nên đặc biệt bận rộn, hầu như cả ngày đều mất tích.

Nhìn thấy lịch làm việc kín đặc của Hyung Ki và Jae Sung, ngay chính Minh Tuyết cũng cảm thấy kinh khủng, cảm giác như ngay cả thời gian để thở cũng không có.

Trong giai đoạn này, Yo Seob không chỉ nhận lời đóng chung bộ phim với Anna mà còn rất nhiều chương trình khác, khiến danh tiếng của cặp đôi dễ thương lại càng vang dội. Hiện tại hầu như đi đâu cũng thấy hai người đó cùng nhau, khiến mọi người đều cho rằng bọn họ thực sự đã trở thành một đôi.

Young Min thì lại càng quá đáng. Xin giảm lịch làm việc chỉ để hẹn hò, trở về với tình trạng mỗi ngày một cô gái khác nhau. Cứ mỗi buổi chiều ở công ty hoặc ở nhà, Minh Tuyết nhìn thấy các cô gái xinh đẹp, kẻ cảm thán Hàn Quốc thật là lắm mỹ nhân, đủ mọi loại hình.

Đã nhiều ngày buổi sáng khi thức dậy, người con gái ấy đều đối mặt với một căn nhà trống vắng. Mọi người đi làm việc với giờ giấc hỗn loạn, thế nên quản lý Kang cũng giảm bớt việc đến đón bốn người, các chàng thần tượng chuyển sang tự mình lái xe đến chỗ làm. Cô thấy nhiều rồi cũng quen dần, đến giờ thấy không có gì đặc biệt.

Ngày hôm nay cũng không ngoại lệ, khi cô thức dậy thì căn nhà chẳng còn lại một ai.

Minh Tuyết cũng không tỏ ra vội vàng, bình thần thay quần áo rồi đến trường quay, sau đó mới biết được tin tức Jae Sung và đoàn quay phim ra ngoài quay ngoại cảnh.

Vậy mà không có ai nói sớm để cô bám đuôi theo chơi cùng. Cô gái khẽ oán trách, buồn chán đi loay quanh, cuối cùng lại vòng về phòng nghỉ, bật ti vi lên xem giết thời gian.

Hiện tại MS4 mỗi người một việc, nhưng những việc cần cả nhóm có mặt thì lại ít hơn hẳn, thành ra Minh Tuyết lại trở thành người nhàn rỗi nhất. Cuộc sống nhàn nhã quá mức như vậy khiến cô có chút không quen, cảm thấy một ngày trôi qua thật chậm chạp, không biết nên làm gì.

Nhưng mà vừa bật lên, cô đã thấy ngay phần quảng cáo do Hyung Ki đóng.

Chàng đội trưởng lúc này trông đặc biệt mê người, khí chất lạnh lùng khiến người khác không thể rời mắt. Càng là như thế, Minh Tuyết càng nhận thấy bọn họ và cô là người của hai thế giới khác nhau, cho dù ngày thường ở cùng nhà nhưng khoảng cách vẫn thật quá xa xôi.

Ngồi một mình trong phòng, cô đặc biệt thấy cô đơn, cuối cùng không có tâm trạng xem chương trình gì, đành lại rời khỏi phòng đi lang thang.

Cô lúc này mới nhớ hình như có nghe anh quản lý nói hôm nay Yo Seob có đóng đoạn quảng cáo, lại vòng ra phía trường quay. Nhưng khi đến nơi thì lại nhìn thấy hình ảnh cậu và Anna đang đóng một đoạn quảng cáo rất thân thiết.

Hai người đáng yêu đứng chung với nhau trông thật đẹp đôi, dường như trong mắt chỉ có đối phương, không chứa được bất kỳ ai khác. Nhìn thấy ánh mắt dịu dàng, cử chỉ nhẹ nhàng, nâng niu của chàng trai ấy, Minh Tuyết có cảm giác thật khó tả. Bởi vì ai đó đối với cô thật hung dữ, suốt ngày trêu đùa, nhưng bây giờ khi ở bên cạnh Anna thì lại quá khác biệt.

Càng nhìn càng thấy khó chịu, cô bỗng có cảm giác không muốn phải nhìn cảnh này thêm một phút giây nào nữa, cứ thế chán nản bỏ về nhà. Cả ngày hôm đó Minh Tuyết không biết làm gì ngoài tự nấu ăn và ngồi xem phim, thỉnh thoảng bỗng nhớ đến hiện trạng của bản thân, thấy mình cô đơn đến đáng thương.

Không có việc gì làm, người con gái ấy chuyển sang ngồi ngón hết toàn bộ số đồ ăn vặt tích trữ, cuối cùng nhìn thấy tủ lạnh trống rỗng mới miễn cưỡng bước ra đến siêu thị đi mua bù. Đến lúc về gần đến nhà thì lại bất gặp hình ảnh Young Min đang tạm biệt một cô bạn gái mới, phải đứng đợi một hồi ở xa mà không dám lại gần.

Một mình đứng trong bóng tối góc đường, nhìn thấy tên đàn anh đang vui vẻ bên bạn gái, trong lòng Minh Tuyết thầm mắng ai đó thật vô si. Tên đó có thể thoải mái đi chơi với bạn gái trong khi những thành viên khác trong nhóm đang bận bù đầu như vậy sao?

* * *

Sáng hôm sau, mọi việc lại tiếp diễn.

Minh Tuyết bước xuống nhìn thấy căn nhà trống vắng tang thương, kẻ thờ dài một hơi.

_ “Không phải họ đang tránh mặt mình đấy chứ?” – Như thường lệ, cô lại tự bắt xe bus đến công ty, nhưng đến nơi cũng chẳng gặp được chàng trai nào của MS4. Thế nên hiện tại mới xuất hiện hình ảnh cô đi lang thang trên hành lang, trong đầu cẩn thận suy nghĩ lại mấy ngày gần đây.

Bọn họ đột nhiên trở nên bận bịu đến mức mất dạng như vậy thật là không bình thường, khiến cô có chút hoài nghi. Nhưng mà nghĩ đi nghĩ lại vẫn không thấy lý do gì để các chàng trai phải tránh mặt cô, hơn nữa lần trước anh Young Min đã cam đoan rõ ràng. Nghĩ vậy Minh Tuyết mới lắc đầu phủ định ý tưởng đó của mình.

Nhưng nếu không phải thì rốt cuộc chuyện gì khiến cả bốn người đó đều ham mê làm việc đến mức này cơ chứ? Các thành viên khác thì còn tạm hiểu, nhưng ngay cả anh Jae Sung cũng đột nhiên chăm chỉ thì rõ ràng là có chút khác thường. Cô gái ấy vừa đi vừa cau mày suy tư, ngay cả bản thân lướt qua Kevin cũng không biết.

_ “Minh Tuyết!” – Thấy cô lại đi đường không chú tâm, Kevin đành phải bước đến gần gọi hồn cô trở về.

“Hả? Gì cơ?” – Đến lúc nghe được có người nhắc đến tên mình, cô mới giật mình ngẩng lên, đôi mắt ngơ ngác nhìn quanh để xác định chuyện gì vừa diễn ra.

Liếc sang nhìn thấy Kevin ở bên cạnh, cô có chút sững sốt, cũng có chút vui mừng vì cuối cùng cũng tìm được một người quen để nói chuyện. Hôm nay cô chịu đủ việc rảnh rỗi và cô độc một mình, nên khi vừa nhìn thấy chàng trai ấy thì ánh mắt đã trở nên sáng rực.

“Có chuyện gì sao?” – Càng nhìn kĩ Kevin càng cảm thấy tâm trạng cô thất thường, không nhận được quan tâm hỏi. – “Tôi thấy cô tập trung suy nghĩ quá mức. Hơn nữa dạo này cũng không thấy cô đi cùng MS4.”

Có mấy lần cậu tình cờ nhìn thấy cô đang đi lại một mình, đáng vẻ cô độc tựa như bị vứt bỏ. Khoảnh khắc đó cậu rất muốn chạy đến bên cạnh cô ngay lập tức, chỉ là đang trong lúc làm việc nên không sao thoát thân được.

“Bọn họ...” – Minh Tuyết quả thật không biết nói sao với hiện trạng bây giờ của bản thân. Bởi vì MS4 chẳng qua chỉ đang làm hết sức công việc của mình. Chỉ là cô đã quá quen với sự có mặt của bọn họ bên cạnh nên nhất thời không thể nào thích ứng được mà thôi.

Ngẩng mặt lên định trả lời mình vẫn rất tốt, nhưng khi đối mặt với ánh mắt đầy quan tâm của cậu, có một cái gì đó đang dâng trào, phá vỡ sự kìm nén mà vỡ òa, đôi mắt cay xè ngập nước.

Giây phút này, cô như vừa tìm được một người có thể chia sẻ tất cả những khổ sở trong lòng, trút bỏ mọi tâm sự và phiền não đeo bám trong những ngày qua.

* * *

Nghe kể lại từ đầu tới đuôi, chàng trai lúc này cuối cùng mới hiểu được cô mấy ngày qua đã sống như thế nào, trong lòng tràn ngập thương xót.

“Chắc chỉ là do cô suy nghĩ quá nhiều thôi.” – Chàng nữ nam nhẹ nhàng an ủi, rất muốn lại được nhìn thấy nụ cười rạng rỡ trên khuôn mặt của người con gái ấy. – “Có lẽ vì đột nhiên quá mức rảnh rỗi nên mới vậy.”

Nếu có thể có việc gì đó để làm, có thể sẽ khiến cô quên đi chẳng? Trong trí não cậu chợt hiện lên ý nghĩ ấy, đôi mắt xinh đẹp tựa như đang tỏa sáng, vội cầm lấy tay cô kéo đi.

Quá mức sững sốt với những điều đang xảy ra, Minh Tuyết quên mất phản kháng, cho đến khi hoàn hồn thì đã thấy bản thân đang ở trong phòng chờ của Angel, đối mặt với đầy đủ cả nhóm sáu chàng nữ nam.

Đột nhiên nhìn thấy nhiều chàng trai đẹp với các phong cách khác nhau, cuốn hút không thua kém gì MS4, Minh Tuyết có chút hoảng hốt không biết làm sao. Nhất là khi thấy mười con mắt rực sáng nhìn về phía mình, cô trở nên bối rối. Cô không hiểu tại sao Kevin bỗng nhiên lại kéo mình đến đây, đánh liếc nhìn về phía cậu với ánh mắt cầu cứu.

Chỉ là, còn chưa kịp nhận được sự phản hồi nào từ phía Kevin, các chàng thần tượng bắt đầu vây quanh cô trong hiếu kì, trong mắt ngập tràn hứng thú, cứ thế chặn hết tầm nhìn của Minh Tuyết.

“Uà! Kevin mang một cô gái đến kìa.” – Một chàng trai với khuôn mặt lúc nào cũng tràn ngập tươi cười bước đến chào hỏi, vẻ mặt vừa hiếu kì vừa thân thiết quá mức khiến cô cũng có chút hoảng sợ. – “Chào cô. Tôi là Cross. Cô chính là cô bạn gái bí mật của Kevin sao? Thảo nào dạo gần đây tôi thấy cậu ấy vẫn thần thờ suốt.”

Hóa ra là vì có bạn gái sao? Còn một bọn họ còn tưởng cậu bị làm sao, lo lắng sợ cậu làm việc quá nhiều mà bị bệnh. Nào ngờ đến bây giờ mới được biết sự thật, cũng mới thấy mặt cô bạn gái bí mật của tên này. Cross như có như không liếc về phía Kevin trong trách cứ.

“Tôi...” – Minh Tuyết cảm giác bản thân bị vây kín không còn khe hở, ngay cả hít thở bình thường cũng khó khăn, lắp bắp mãi không nói được lời phản bác.

Cô và Kevin là bạn bình thường có được không? Bọn họ không cần thiết phải cố tình hiểu lầm như vậy chứ? Kevin nghe thấy thì sẽ nghĩ thế nào?

Chỉ là ở phía sau hàng rào người, tại vị trí mà Minh Tuyết không thấy, đương sự không những không ra mặt giải thích, mà trên mặt còn trở nên càng sáng lạn.

“Tôi là Dong Jun. Sao tôi thấy cô quen quen nhỉ – Một ai đó lại nói, nhưng cô thật sự không còn tâm trí để ghi nhớ khuôn mặt của cậu nữa, bởi vì cô có cảm giác như mình sắp bị ép đến hôn mê. – “À! Cô là quản lý của MS4 đúng không?”

Chàng trai đột nhiên nhận ra cô, trong ánh mắt lại càng thêm hứng thú, không biết làm cách nào mà Kevin có thể kéo được cô trợ lý của MS4 về đây.

“Tôi...” – Không phải quản lý mà là trợ lý. Mà nói vậy cũng không đúng.

Minh Tuyết giờ mới nhận thấy chức nghiệp của bản thân thật khó nói, không biết nên giới thiệu kiểu gì.

“Tôi là Shin Kyung. Rất vui được làm quen với cô. Có phải cô sẽ chuyển sang làm trợ lý cho chúng tôi không?”

Các chàng mỹ nam đều nhao nhao chào hỏi, làm Minh Tuyết khi nhìn thấy khung cảnh này cũng phải toát mồ hôi. Đây là lần đầu tiên có thành viên mang con gái đến ra mắt, các chàng mỹ nam trong nhóm Angel dĩ nhiên rất nhiệt tình, nhưng quá mức như vậy lại khiến cô gái ấy ăn không tiêu.

Thấy cô rơi vào tình trạng túng quẫn, sắp không chịu nổi sức ép từ các thành viên khác, Kevin không thể không can thiệp. Chỉ là lời nói ra không phải giúp cô phủ định tin đồn đó mà là ngược lại.

— “Đúng vậy! Từ giờ cô ấy sẽ sang giúp chúng ta.”

Câu nói khiến không gian như nổ tung bởi sự kinh ngạc, nhất là Shin Kyung. Cậu vốn chỉ nói đùa, cũng không ngờ điều đó lại thành sự thật.

Nhưng nghĩ kĩ lại thấy việc nhóm có thêm một trợ lý, hơn nữa lại là người mà Kevin thích thì cũng không tồi, có thể thuận tiện quan sát gian tình phát sinh.

Nhân vật chính của mọi chuyện, Minh Tuyết đến lúc này vẫn tròn tròn mắt kinh ngạc, không hiểu tại sao trong một chốc lát mình lại biến thành trợ lý của Angel. Nhưng mà Kevin chính miệng nói khiến cô không tiện phản bác quá mức kịch liệt, đành ngậm ngùi nuốt xuống, ánh mắt liếc sang nhìn cậu trong khó hiểu.

— “Thật sao? Chúng ta sẽ có thêm một nữ trợ lý ư?” — Vừa nghe đến đó, các chàng mỹ nam lại càng hứng khởi, không giấu nổi vui mừng. Họ cũng chán cảnh suốt ngày phải đối mặt với anh quản lý khó tính, muốn khi làm việc có một chút mới mẻ để ngày trôi qua không quá nhàm chán.

Cứ thế, Angel rất nhanh chóng quyết định công việc của Minh Tuyết, khiến cô đứng ngơ ngác, khuôn mặt khổ đến không nói lên lời.

— “Tôi...” — Có thể từ chối không? Vốn định hỏi câu đó nhưng cô rất nhanh chóng từ bỏ, bởi vì bọn họ vẫn đang chìm đắm trong vui mừng, hoàn toàn không bận tâm chút gì đến cô hết cả.

Bạn đang đọc truyện *My Stars* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.